

Ma Ngân

Contents

Ma Ngân	24
1. Chương 1: Ta Không Muốn Chết	24
2. Chương 2: Hy Vọng	28
3. Chương 3: Hiểm Cảnh!	32
4. Chương 4: Ma Văn Châu Thần Bí	35
5. Chương 5: Tín Niệm!	39
6. Chương 6: Dị Biến	42
7. Chương 7: Từ Khanh	45
8. Chương 8: Ngự Hương	48
9. Chương 9: Tiên Bộ	51
10. Chương 10: Lạc Tuyết Ninh	53
11. Chương 11: Hứa Hẹn	56
12. Chương 12: Phát Hiện!	59
13. Chương 13: Đột Phá	62
14. Chương 14: Nghi Ngờ	67
15. Chương 15: Hoàng Gia	69
16. Chương 16: Kỹ Thuật Văn Trong Văn	72
17. Chương 17: Nan Đề	75
18. Chương 18: Tiểu Dục Sư	79
19. Chương 19: Một Cuốn Sách Cũ Rách	82
20. Chương 20: Nguy Cơ Tiềm Ẩn	85
21. Chương 21: Thái Ngô Tam Kiệt	88
22. Chương 22: Giả Đại Dục Sư! (thượng)	91
23. Chương 23: Giả Đại Dục Sư! (trung)	98
24. Chương 24: Giả Đại Dục Sư! (hạ)	101
25. Chương 25: Kinh Cức Chiến Văn!	104
26. Chương 26: Xung Đột!	108
27. Chương 27: Ra Tay	111
28. Chương 28: Một Chiêu	114
29. Chương 29: Thực Lực Tăng Lên	117
30. Chương 30: Đến Đây	119
31. Chương 31: Nhỏ Cỏ Tận Gốc	122
32. Chương 32: Bóng Đen Quỷ Dị !	125
33. Chương 33: Tra Hỏi	129
34. Chương 34: Tin Tức	132
35. Chương 35: Sài Tang	135
36. Chương 36: Khởi Đầu Mới	138
37. Chương 37: Bí Mật Trong Tường Kép	141
38. Chương 38: Cạnh Tranh	145
39. Chương 39: Điều Không Có Tính Tình Tốt!	149
40. Chương 40: Vài Phần Kính Trọng	152

41. Chương 41: Triệu Thanh Ra Tay!!!	156
42. Chương 42: Thủ Tịch Đại Dược Đồng?	159
43. Chương 43: Đồ Đệ Của Đức Kiệt!	163
44. Chương 44: Lại Lần Nữa Nổi Danh!	166
45. Chương 45: Ma Văn Phụ Trợ Mặc Nại	170
46. Chương 46: Được Người Nhờ Vả	173
47. Chương 47: Chiến Đội Bỉ Ngạn	176
48. Chương 48: Trào Phúng!	179
49. Chương 49: Miếu Sát!	183
50. Chương 50: Thời Điểm Hiểm Yếu!	186
51. Chương 51: Đối Đầu Chính Diện! (thượng)	190
52. Chương 52: Đối Đầu Chính Diện! (hạ)	193
53. Chương 53: Đạo Lý Kinh Doanh	196
54. Chương 54: Giảng Bài	199
55. Chương 55: Ác Ma Câu Hỏi! (thượng)	202
56. Chương 56: Ác Ma Câu Hỏi! (hạ)	205
57. Chương 57: Tới Một Lần Nữa	208
58. Chương 58: Hiệu Quả Thần Kỳ	212
59. Chương 59: Đốt Tiền!	215
60. Chương 60: Bất Ngờ Nhỏ	218
61. Chương 61: Phó Ngôn Phần Nộ!	221
62. Chương 62: Ảnh Kịch Chiến Văn!	224
63. Chương 63: Dối Trá	227
64. Chương 64: Đại Tin Tức!!!	231
65. Chương 65: Kỹ Xảo Âm Hiểm!	234
66. Chương 66: Gặp Mặt Tình Địch	237
67. Chương 67: Đổ Mất Hết Sức	240
68. Chương 68: Bị Diệt Toàn Bộ	244
69. Chương 69: Bị Diệt Toàn Bộ (2)	244
70. Chương 70: Kinh Biến	247
71. Chương 71: Cứu Người!	250
72. Chương 72: Lôi Phụ Nhân!	253
73. Chương 73: Rắc Rối!	256
74. Chương 74: Ra Mặt!	259
75. Chương 75: Giải Quyết!	262
76. Chương 76: Nuốt Ngược	265
77. Chương 77: Mùa Săn Bắt	268
78. Chương 78: Bù Ứng Hà	271
79. Chương 79: Thả Câu	274
80. Chương 80: Mân Côi Chiến Văn	278
81. Chương 81: Khách Thăm Đặc Biệt!	281
82. Chương 82: Mặc Huyền Đến Thăm!	284
83. Chương 83: Một Côn Bất Đắc Dĩ!	288
84. Chương 84: Thu Hoạch Ngoài Ý Muốn!	291
85. Chương 85: Hội Nghị Trước Trận Chiến!	294
86. Chương 86: Xích Cự	297
87. Chương 87: Hiển Lộ Thân Thủ	300
88. Chương 88: Vạch Trần	304
89. Chương 89: Xâm Nhập Động Quật	307
90. Chương 90: Ngoài Ý Muốn	310
91. Chương 91: Con Nhện Thị Huyết (khát Máu)!	314
92. Chương 92: Khách Không Mời Mà Đến!	317
93. Chương 93: Thu Hoạch Nhỏ	320
94. Chương 94: Tin Tình Báo Kinh Người!	324

95. Chương 95: Tiểu Kỳ Lang	327
96. Chương 96: Sài Sương Vô Sĩ	330
97. Chương 97: Thật Không Biết Xấu Hổ!	334
98. Chương 98: Xuất Hiện Đúng Lúc	336
99. Chương 99: Đến	339
100. Chương 100: Thay Đổi Linh Hoạt!	342
101. Chương 101: Áo Đình Thạch	345
102. Chương 102: Đánh Lạc Hướng	348
103. Chương 103: “kết Luận” Của Tang Hoành Vân	351
104. Chương 104: Biến Dị!	354
105. Chương 105: Ma Văn Thuế Biển	358
106. Chương 106: Ma Văn Thuế Biển	361
107. Chương 107: Bí Ẩn	365
108. Chương 108: Quyết Định	368
109. Chương 109: Nhập Học!	372
110. Chương 110: Đánh Bậy Đánh Bạ!	375
111. Chương 111: Ma Văn Châu Màu Lam Sậm!	379
112. Chương 112: Hàn Băng Vạn Năm Nhân Tạo	382
113. Chương 113: Tự Cứu Bắt Đầu!	385
114. Chương 114: Văn Đan Bỏ Huyết	388
115. Chương 115: Trắc Nghiệm	391
116. Chương 116: Ám Dấu!	393
117. Chương 117: Dẫm Đạp Hết Thảy! (thượng)	397
118. Chương 118: Dẫm Đạp Hết Thảy! (thượng)	400
119. Chương 119: Dẫm Đạp Hết Thảy! (hạ)	403
120. Chương 120: Có Việc Muốn Nhờ (hạ)	406
121. Chương 121: Cảnh Giới Và Biến Hóa	409
122. Chương 122: Cảnh Giới Và Biến Hóa	411
123. Chương 123: Xung Đột!	414
124. Chương 124: Tiêu Gia Thôn!	418
125. Chương 125: Huấn Luyện Diên Cuồng!	421
126. Chương 126: Bản Ghi Chép!	424
127. Chương 127: Phát Hiện Đặc Biệt!	427
128. Chương 128: Gặp Mặt Kẻ Thù!	430
129. Chương 129: Truy Tung	433
130. Chương 130: Thử	436
131. Chương 131: Quyết Định!	439
132. Chương 132: Dung Dịch Huyết Luyện	442
133. Chương 133: Đa Quân Tề Hạ!	445
134. Chương 134: Kế Hoạch Tỉ Mỉ	448
135. Chương 135: Phục Kích!!!	451
136. Chương 136: Tiêu Hoang Phát Hiện	454
137. Chương 137: Tử Linh Trùng!	457
138. Chương 138: Nghiên Cứu	460
139. Chương 139: Đột Phá!	463
140. Chương 140: Kỹ Năng Che Giấu	466
141. Chương 141: Miêu Đông Thăng	469
142. Chương 142: Bệ Đồ	472
143. Chương 143: Lạc Tuyết Ninh!	475
144. Chương 144: Gặp Lạc Tuyết Ninh	477
145. Chương 145: Không Ngờ!	480
146. Chương 146: Giao Dịch.	483
147. Chương 147: Học Sinh Phân Viện!	486
148. Chương 148: Tín Nhiệm	490

149. Chương 149: Một Tia Hy Vọng	493
150. Chương 150: Tình Ý	495
151. Chương 151: Thử Vần!	498
152. Chương 152: Ám Dấu!	501
153. Chương 153: Uy Hiếp!	505
154. Chương 154: Nửa Thiên Sứ Nửa Ma Quỷ.	507
155. Chương 155: Chuẩn Bị!	509
156. Chương 156: Chuẩn Bị (hạ)	512
157. Chương 157: Trúc Mộng	516
158. Chương 158: Rung Động	519
159. Chương 159: Ý Kiến	522
160. Chương 160: Mở Màn	526
161. Chương 161: Hoàn Bạo!	529
162. Chương 162: Hoàn Bạo!	536
163. Chương 163: Thời Gian Hạnh Phúc	543
164. Chương 164: Âm Mưu!	546
165. Chương 165: Kế Hoạch Nhiều Phía!	550
166. Chương 166: Hành Động!	553
167. Chương 167: Đuổi Giết!	556
168. Chương 168: Phản Kích!	559
169. Chương 169: Thay Hình Đổi Dạng	563
170. Chương 170: Đột Biến	566
171. Chương 171: Đánh Lén	569
172. Chương 172: Cảm Giác Quen Thuộc	573
173. Chương 173: Tặng	577
174. Chương 174: Lẻ Vào	580
175. Chương 175: Duệ Cốt	584
176. Chương 176: Bóng Đen Tái Hiện	587
177. Chương 177: Quyền Tàng Lưu Lại!	591
178. Chương 178: Cảm Giác Quý Giá	594
179. Chương 179: Nơi Đầu Sóng Ngọn Gió	597
180. Chương 180	601
181. Chương 181	601
182. Chương 182	601
183. Chương 183	601
184. Chương 184	601
185. Chương 185	601
186. Chương 186	601
187. Chương 187	601
188. Chương 188	601
189. Chương 189	601
190. Chương 190	601
191. Chương 191	601
192. Chương 192	601
193. Chương 193	601
194. Chương 194	601
195. Chương 195	601
196. Chương 196	601
197. Chương 197	601
198. Chương 198	601
199. Chương 199	601
200. Chương 200	601
201. Chương 201	601
202. Chương 202	601

203. Chương 203	601
204. Chương 204	601
205. Chương 205	601
206. Chương 206	601
207. Chương 207	601
208. Chương 208	601
209. Chương 209	601
210. Chương 210	601
211. Chương 211	601
212. Chương 212	601
213. Chương 213	601
214. Chương 214	601
215. Chương 215	601
216. Chương 216	601
217. Chương 217	601
218. Chương 218	601
219. Chương 219	601
220. Chương 220	601
221. Chương 221	601
222. Chương 222	601
223. Chương 223	601
224. Chương 224	601
225. Chương 225	601
226. Chương 226	601
227. Chương 227	601
228. Chương 228	601
229. Chương 229	601
230. Chương 230	601
231. Chương 231	601
232. Chương 232	601
233. Chương 233	601
234. Chương 234	601
235. Chương 235	601
236. Chương 236	601
237. Chương 237	601
238. Chương 238	601
239. Chương 239	601
240. Chương 240	601
241. Chương 241	601
242. Chương 242	601
243. Chương 243	601
244. Chương 244	601
245. Chương 245	601
246. Chương 246	601
247. Chương 247	601
248. Chương 248	601
249. Chương 249	601
250. Chương 250	601
251. Chương 251	601
252. Chương 252	601
253. Chương 253	601
254. Chương 254	601
255. Chương 255	601
256. Chương 256	601

257. Chương 257	601
258. Chương 258	601
259. Chương 259	601
260. Chương 260	601
261. Chương 261	601
262. Chương 262	601
263. Chương 263	601
264. Chương 264	601
265. Chương 265	601
266. Chương 266	601
267. Chương 267	601
268. Chương 268	601
269. Chương 269	601
270. Chương 270	601
271. Chương 271	601
272. Chương 272	601
273. Chương 273	601
274. Chương 274	601
275. Chương 275	601
276. Chương 276	601
277. Chương 277	601
278. Chương 278	601
279. Chương 279	601
280. Chương 280	601
281. Chương 281	601
282. Chương 282	601
283. Chương 283	601
284. Chương 284	601
285. Chương 285	601
286. Chương 286	601
287. Chương 287	601
288. Chương 288	601
289. Chương 289	601
290. Chương 290	601
291. Chương 291	601
292. Chương 292	601
293. Chương 293	601
294. Chương 294	601
295. Chương 295	601
296. Chương 296	601
297. Chương 297	601
298. Chương 298	601
299. Chương 299	601
300. Chương 300	601
301. Chương 301	601
302. Chương 302	601
303. Chương 303	601
304. Chương 304	601
305. Chương 305	601
306. Chương 306	601
307. Chương 307	601
308. Chương 308	601
309. Chương 309	601
310. Chương 310	601

311. Chương 311	601
312. Chương 312	601
313. Chương 313	601
314. Chương 314	601
315. Chương 315	601
316. Chương 316	601
317. Chương 317	601
318. Chương 318	601
319. Chương 319	601
320. Chương 320	601
321. Chương 321	601
322. Chương 322	601
323. Chương 323	601
324. Chương 324	601
325. Chương 325	601
326. Chương 326	601
327. Chương 327	601
328. Chương 328	601
329. Chương 329	601
330. Chương 330	601
331. Chương 331	601
332. Chương 332	601
333. Chương 333	601
334. Chương 334	601
335. Chương 335	601
336. Chương 336	601
337. Chương 337	601
338. Chương 338	601
339. Chương 339: Tiến Thoái Lương Nan	601
340. Chương 340: Phương Án Số 2	605
341. Chương 341: Ứng Đối	607
342. Chương 342: Giao Dịch	611
343. Chương 343	615
344. Chương 344	615
345. Chương 345	615
346. Chương 346: Đối Chiến	615
347. Chương 347: Đối Công	615
348. Chương 348: Đối Công (trung)	615
349. Chương 349: Đối Công (hạ)	615
350. Chương 350: Hung Danh !	615
351. Chương 351: Chen Ngang	615
352. Chương 352: Kẻ Diên	615
353. Chương 353: Được Thế Không Tha Người	615
354. Chương 354: Tiến Vào Hải Lam Tinh	615
355. Chương 355: Ma Quỷ Hay Thiên Sứ	615
356. Chương 356: Tiêu Đoàn Trưởng	615
357. Chương 357: Thánh Đàn	615
358. Chương 358: Tâm Niệm Của A Di La	619
359. Chương 359: Trở Về Địa Điểm Xuất Phát	622
360. Chương 360: Nhà Máy Con Rệp	622
361. Chương 361: Cao Thủ Đầu Tịch Mịch	622
362. Chương 362: Đế Văn Chân Chính	622
363. Chương 363: Chăm Chỉ	622
364. Chương 364: Hồi Báo	625

365. Chương 365:	Cải Tiến	628
366. Chương 366:	Nước Thuốc Phí Đàng	631
367. Chương 367:	Tiến Cảnh	634
368. Chương 368:	Khiêu Tào Khung Máy Móc	637
369. Chương 369:	Tự Cứu Lấy Mình!	640
370. Chương 370:	Tập Đoàn Thiên Xà Sinh Ra!	644
371. Chương 371:	Ý Tưởng	647
372. Chương 372:	Hậu Hoạn Vô Cùng	647
373. Chương 373:	Một Tin Tình Báo	650
374. Chương 374:	Kế Hoạch Lớn Mật	650
375. Chương 375:	Chuẩn Bị Chiến Tranh! (thượng)	654
376. Chương 376:	Chuẩn Bị Chiến Tranh! (trung)	657
377. Chương 377:	Chuẩn Bị Chiến Tranh! (hạ)	660
378. Chương 378:	Hết Sức Căng Thẳng	664
379. Chương 379:	Đánh Bất Ngờ (1)	664
380. Chương 380:	Đánh Bất Ngờ (2)	664
381. Chương 381:	Đánh Bất Ngờ (3)	664
382. Chương 382:	Đánh Bất Ngờ (4)	664
383. Chương 383:	Đánh Bất Ngờ (5)	664
384. Chương 384:	Đánh Bất Ngờ (6)	664
385. Chương 385:	Đánh Bất Ngờ (7)	664
386. Chương 386:	Tiếp Nhận Đầu Hàng	664
387. Chương 387:	Tiền Đen	664
388. Chương 388:		668
389. Chương 389:	Một Trận Thành Danh	672
390. Chương 390:	Tấn Chức Tướng Quân	672
391. Chương 391:	Thực Hiện Hứa Hẹn	672
392. Chương 392:	Đơn Đặt Hàng Siêu Cấp	672
393. Chương 393:	Phòng Ngừa Chu Đáo	672
394. Chương 394:	Phương Pháp Chữa Trị Ngự Lực	672
395. Chương 395:	Trị Bệnh Siêu Cường!!	672
396. Chương 396:	Ẩn Tình Không Muốn Người Biết!!	672
397. Chương 397:	Thương Nghị Trong Bóng Tối!!	672
398. Chương 398:	Hoàn Chính Kỹ Thuật Mới!!!	672
399. Chương 399:	Tiêu Hoang Âm Hiểm!	672
400. Chương 400:	Sản Phẩm Mới	672
401. Chương 401:	Quân Đoàn Thiên Dực Số 5!	672
402. Chương 402:	Cải Tiến Chiến Văn!	672
403. Chương 403:	Đêm Trước Quyết Chiến	672
404. Chương 404:	Quan Đoàn Vạn Người	676
405. Chương 405:	Vân Đoàn Bị Diệt	676
406. Chương 406:	Xuất Phát	676
407. Chương 407:	Thượng Tướng Tá Phu!!!	676
408. Chương 408:	Gấp Rút Tiếp Viện Mà Đến!	676
409. Chương 409:	Bầy Sói! (1)	676
410. Chương 410:	Bầy Sói! (2)	676
411. Chương 411:	Bầy Sói! (3)	676
412. Chương 412:	Bầy Sói! (4)	676
413. Chương 413:	Bầy Sói! (5)	676
414. Chương 414:	Bầy Sói! (6)	676
415. Chương 415:	Bầy Sói! (7)	676
416. Chương 416:	Bầy Sói! (8)	676
417. Chương 417:	Bầy Sói! (9)	676
418. Chương 418:	Bầy Sói! (10)	676

419.	Chương 419:	Thương Tích Chiến Tranh	676
420.	Chương 420:	Tần Nhược Bạch	676
421.	Chương 421:	Ý Tưởng Lớn Mật	680
422.	Chương 422:	Tình Báo	680
423.	Chương 423:	Chuẩn Bị Hành Động	680
424.	Chương 424:	Anh Hùng Đế Quốc	680
425.	Chương 425:	Vinh Quang	680
426.	Chương 426:	Đả Kích Chí Mạng (thượng)	680
427.	Chương 427:	Đả Kích Chí Mạng (trung)	680
428.	Chương 428:	Đả Kích Chí Mạng	680
429.	Chương 429:	Trốn	680
430.	Chương 430:	Trốn (2)	680
431.	Chương 431:	Trốn (3)	680
432.	Chương 432:	Trốn	680
433.	Chương 433:	Hậu Chiêu Cuối Cùng (1)	680
434.	Chương 434:	Hậu Chiêu Cuối Cùng (hạ)	680
435.	Chương 435:	Tình Huống Ngụy Cấp	680
436.	Chương 436:	Sơ Nhập Dị Tinh	684
437.	Chương 437:	Đồng Cam Cộng Khổ	687
438.	Chương 438:	Một Đường Hướng Đông (thượng)	690
439.	Chương 439:	Một Đường Hướng Đông (trung)	694
440.	Chương 440:	Một Đường Hướng Đông (hạ)	694
441.	Chương 441:	Ốc Đảo Ngụy Hiểm	694
442.	Chương 442:	Phối Hợp	694
443.	Chương 443:	Dấu Hiệu Nhân Loại	694
444.	Chương 444:	Bạch Y Nhân	694
445.	Chương 445:	Đại Trưởng Giả	694
446.	Chương 446:	Di Chí	694
447.	Chương 447:	Vận Mệnh	694
448.	Chương 448:	Trung Thành	694
449.	Chương 449:	Thích Phóng	694
450.	Chương 450:	Chúng Tộc Ưu Tú	694
451.	Chương 451:	Tìm Kiếm Tài Liệu	694
452.	Chương 452:	Kim Quan Điều	698
453.	Chương 453:	Tiến Cảnh	702
454.	Chương 454:	Kỹ Thuật Siêu Cường	705
455.	Chương 455:	Hạ Lục Đế	708
456.	Chương 456:	Thu Thập Mãnh Vỡ	708
457.	Chương 457:	Đại Trưởng Giả Phân Phó	708
458.	Chương 458:	Trung Thành Với Tiêu Hoàng	708
459.	Chương 459:	Khổ Chờ	708
460.	Chương 460:	Ninh Nhược Tuyết	708
461.	Chương 461:	Kì Thật Là Hiểu Lầm	708
462.	Chương 462:	Huy Hoàng Ngày Xưa	708
463.	Chương 463:	Chuẩn Bị Đi Săn	708
464.	Chương 464:	Săn Điều	708
465.	Chương 465:	Săn Điều	708
466.	Chương 466:	Tiến Bộ Diên Cuồng	708
467.	Chương 467:	Tình Nghĩa Là Vô Giá	708
468.	Chương 468:	Di Chỉ	708
469.	Chương 469:	Cường Nổ	708
470.	Chương 470:	Trở Thành Ngự Sư Cấp Ba	708
471.	Chương 471:	Băng Chi Minh Bia	712
472.	Chương 472:	Phát Hiện	712

473. Chương 473: Quân Đoàn Hỏa Hồ	712
474. Chương 474: Sư Mệnh	712
475. Chương 475: Nhổ Cỏ Tận Gốc	712
476. Chương 476: Đã Đến	712
477. Chương 477: Là Ai Bức Ta Cầm Lấy Đồ	712
478. Chương 478: Là Ai	712
479. Chương 479: Là Ai Bức Ta	712
480. Chương 480: Là Ai Bức Ta Cầm Lấy	712
481. Chương 481: Là Ai Bức Ta Cầm Lấy	712
482. Chương 482: Là Ai Bức Ta Cầm Lấy	712
483. Chương 483: Là Ai Bức Ta Cầm Lấy	712
484. Chương 484: Tiệc Nuối Và Tân Sinh	712
485. Chương 485: Con Đường Báo Thù (1)	712
486. Chương 486: Con Đường Báo Thù (2)	712
487. Chương 487: Con Đường Báo Thù (3)	712
488. Chương 488: Con Đường Báo Thù 4	712
489. Chương 489: Con Đường Báo Thù 5	712
490. Chương 490: Con Đường Báo Thù 6	712
491. Chương 491: Quỳ Xuống, Tha Chết	712
492. Chương 492: Quyền Sát	712
493. Chương 493: Tương Quân Thiết Huyết	712
494. Chương 494: Biến Đổi Lớn 1	712
495. Chương 495: Biến Đổi Lớn 2	712
496. Chương 496: Lấy Chiêu	712
497. Chương 497: Thay Trời Làm Ác 1	712
498. Chương 498: Thay Trời Làm Ác 2	712
499. Chương 499: Quyết Tâm	712
500. Chương 500: Cuộc Đột Kích Trí Mạng	716
501. Chương 501: Hai Quyền	720
502. Chương 502: Giết Chu Bằng	720
503. Chương 503: Huyết Tẩy	720
504. Chương 504: Hợp Nhất	720
505. Chương 505: Quốc Vương Gia Lạc Tư	720
506. Chương 506: Không Thể Vãn Hồi	720
507. Chương 507: A Di La	720
508. Chương 508: Một Phát Hù Dọa	720
509. Chương 509: Thẻ Giết	720
510. Chương 510: Thẻ Giết	720
511. Chương 511: Thẻ Giết Hạ	720
512. Chương 512: Một Người Đầu Hàng	720
513. Chương 513: Một Người Đầu Hàng (hạ)	720
514. Chương 514: Sung Quân Ma Duệ Tinh	720
515. Chương 515: Hồi Thương	724
516. Chương 516: Tự Minh Hi Sinh	724
517. Chương 517: Chặn Lại	724
518. Chương 518: Chạy Thoát Kiếp Nạn	724
519. Chương 519: Biến Đổi Lớn (1)	724
520. Chương 520: Biến Đổi Lớn	724
521. Chương 521: Bước Vào Phạm Cương Tinh	724
522. Chương 522: Phân Phối Nhiệm Vụ	724
523. Chương 523: Dàn Xếp	724
524. Chương 524: Vĩnh Ngạn Tinh	724
525. Chương 525: Ngự Linh Thủy	727
526. Chương 526: Đánh Giá Cửa A Di La	730

527. Chương 527:	Một Sách	733
528. Chương 528:	Ác Mộng	737
529. Chương 529:	Ác Mộng 2	741
530. Chương 530:	Sáng Tạo Kỹ Thuật	744
531. Chương 531:	Giao Hàng	748
532. Chương 532:	Giao Hàng 2	751
533. Chương 533:	Giao Hàng 3	754
534. Chương 534:	Người Không Thể Nhìn	757
535. Chương 535:	Gia Nại Cầm	761
536. Chương 536:	Tiên Linh Thảo	764
537. Chương 537:	Xung Đột	767
538. Chương 538:	Nan Đề Của Tát Già	771
539. Chương 539:	Vài Phần Kính Trọng	774
540. Chương 540:	Làm Thí Nghiệm Nhỏ	778
541. Chương 541:	Oan Giả Ngõ Hẹp	781
542. Chương 542:	Oan Giả Ngõ Hẹp 2	785
543. Chương 543:	Mâu Thuẫn Dữ Dội	789
544. Chương 544:	Thán Phục	792
545. Chương 545:	Làm Hết Sức	795
546. Chương 546:	Dính Tay Rồi	799
547. Chương 547:	Bất Đắc Dĩ	802
548. Chương 548:	Những Gì Ngày Xưa Đã Làm	805
549. Chương 549:	Dò Tìm	809
550. Chương 550:	Xuất Thủ Tương Trợ	812
551. Chương 551:	Vạn Tôn Cốc	817
552. Chương 552:	Hàn Sương Long	817
553. Chương 553:	Không Có Lương Tâm	817
554. Chương 554:	Xung Đột (1)	817
555. Chương 555:	Xung Đột (2)	817
556. Chương 556:	Truyền Thuyết	817
557. Chương 557:	Chấn Động	817
558. Chương 558:	Âm Mưu	817
559. Chương 559:	Cái Gai Trong Thịt	817
560. Chương 560:	Vận Chuyển Hành Khách Hạm Siêu Xa Hoa	817
561. Chương 561:	Phân Cao Thấp	820
562. Chương 562:	Thương Nhân Vưu Kim	824
563. Chương 563:	Phát Hiện	828
564. Chương 564:	Hai Quả Boom	828
565. Chương 565:	Kế Hoạch Âm Sát	828
566. Chương 566:	Xem Giá Trị Vưu Kim	828
567. Chương 567:	Âm Sát	828
568. Chương 568:	đánh Đêm (thượng)	828
569. Chương 569:	Đánh Đêm (trung)	828
570. Chương 570:	Đánh Đêm (hạ)	828
571. Chương 571:	Tâm Tư Cẩn Thận	828
572. Chương 572:	Quái Nhân	828
573. Chương 573:	Sự Kiện Hàng Đầu	828
574. Chương 574:	Có Ý Đồ Khác	828
575. Chương 575:	Chém Tâm Lý	828
576. Chương 576:	Nhân Tình Ấm Lạnh	828
577. Chương 577:	Vệ Đội	828
578. Chương 578:	Hắc Trạch Sâm	828
579. Chương 579:	Xung Đột	828
580. Chương 580:	Xuất Hiện	828

581. Chương 581: A Di La	828
582. Chương 582: Đánh Nhừ Tử	828
583. Chương 583: Kỹ Thuật Tái Sinh	828
584. Chương 584: Trù Tính	828
585. Chương 585: Phúc Thái	828
586. Chương 586: Ly Biệt	828
587. Chương 587: Lại Tới Nữa	833
588. Chương 588: Tập Đoàn Thợ Săn	833
589. Chương 589: Ra Tay	833
590. Chương 590: Ra Tay 2	833
591. Chương 591: Đột Phá	833
592. Chương 592: Đột Phá 2	833
593. Chương 593: Hồng Y Chủ Soái	833
594. Chương 594: Thí Nghiệm	833
595. Chương 595: Cách Sống	833
596. Chương 596: Thủ Đoạn	833
597. Chương 597: Mạo Phạm	833
598. Chương 598: Vinh Trách	833
599. Chương 599: Cử Chỉ Tùy Y	833
600. Chương 600: Tập Đoàn	833
601. Chương 601: Phổ Hưu Tư Hào	833
602. Chương 602: Thủ Đoạn Phi Thường	833
603. Chương 603: Cố Ý Gây Sự	833
604. Chương 604: Đụng Tường	833
605. Chương 605: Đụng Tường	833
606. Chương 606: Thuận Nước	833
607. Chương 607: Đề Nghị	833
608. Chương 608: Điều Có Ý Riêng	833
609. Chương 609: Thần Phục	833
610. Chương 610: Bộ Hạ Trung Thành	833
611. Chương 611: Xây Dựng Căn Cứ	833
612. Chương 612: Cường Hóa	833
613. Chương 613: Lễ Trọng	833
614. Chương 614: Hiệp Nghị Quân Tử	833
615. Chương 615: Mục Tiêu Tiếp Theo	833
616. Chương 616: Chuẩn Bị Kỹ Càng	833
617. Chương 617: Chiến Thuật	833
618. Chương 618: Kỹ Thuật Áp Chế	833
619. Chương 619: Dẫn Đầu Vượt Xa	833
620. Chương 620: Tăng Cường Quân Bị	833
621. Chương 621: Cam Nguyện Làm Ma	833
622. Chương 622: Tình Huống	833
623. Chương 623: Xuất Hiện!	833
624. Chương 624: Thánh Lôi!	833
625. Chương 625: Thánh Lôi! 2	833
626. Chương 626: Thánh Lôi! 3	833
627. Chương 627: Thánh Lôi! 4	833
628. Chương 628: Thánh Lôi! 5	833
629. Chương 629: Thánh Lôi! 6	833
630. Chương 630: Thánh Lôi! 7	833
631. Chương 631: Bổ Nhiệm	833
632. Chương 632: Biến Tướng Cửa Giam Cầm	833
633. Chương 633: Ma Văn Hắc Động Đạn	833
634. Chương 634: Chống Đỡ Tấn Công	833

635. Chương 635: Hỏa Phượng Hoàng Chiến Văn!	833
636. Chương 636: Lai Giả Bất Thiện!	833
637. Chương 637: Đấu Văn! (thượng)	833
638. Chương 638: Đấu Văn! (trung)	833
639. Chương 639: Đấu Văn! (hạ)	833
640. Chương 640: Đạp Tới Nát!	833
641. Chương 641: Từ Bi Cuối Cùng!	833
642. Chương 642: Sự Thật!	833
643. Chương 643: Thủ Đoạn Phi Thường	833
644. Chương 644: Can Thiệp (1)	837
645. Chương 645: Can Thiệp (2)	840
646. Chương 646: Can Thiệp (3)	843
647. Chương 647: Can Thiệp (4)	847
648. Chương 648: Can Thiệp (5)	847
649. Chương 649: Kinh Động!	847
650. Chương 650: Mạn Kiều Đáng Thương! (thượng)	847
651. Chương 651: Mạn Kiều Đáng Thương! (hạ)	847
652. Chương 652: Năm Giữ Quyền Lực!	847
653. Chương 653: Bất Ngờ	847
654. Chương 654: Đãi Ngộ Như Con Ruột!	847
655. Chương 655: Rêu Rao Khắp Nơi	847
656. Chương 656: Oanh Oanh Liệt Liệt	847
657. Chương 657: Bao Vây Tiểu Trừ (thượng)	847
658. Chương 658: Bao Vây Tiểu Trừ (hạ)	847
659. Chương 659: Bi Thương Của Lạc Đan Luân!	847
660. Chương 660: Tình Thế Trở Nên Gay Gắt!	847
661. Chương 661: Một Tia Dương Quang	847
662. Chương 662: Lễ Vật Nhỏ Của Ni Lạc!	847
663. Chương 663: Xem Ai Ác Hơn!	847
664. Chương 664: Ân Lạc Như Thần!	847
665. Chương 665: Khiêu Chiến!	847
666. Chương 666: Kéo Xuống Thần Đàn! (thượng)	847
667. Chương 667: Kéo Xuống Thần Đàn (trung)	847
668. Chương 668: Kéo Xuống Thần Đàn (hạ)	851
669. Chương 669: Chỉ Có Ta Là Khác (thượng)	854
670. Chương 670: Chỉ Có Ta Là Khác (hạ)	857
671. Chương 671: Tiêu Hoàng Nói Đúng!	861
672. Chương 672: Quyết Liệt Hạ Sát Thủ!	861
673. Chương 673: Quyết Liệt Hạ Sát Thủ! 2	861
674. Chương 674: Quyết Liệt Hạ Sát Thủ! 3	861
675. Chương 675: Chiếm Lấy Phạm Cương Tinh!	861
676. Chương 676: Có Đủ Cứng Hay Không?	861
677. Chương 677: Chỉ Là Bất Đầu!	861
678. Chương 678: Chơi Ác!	861
679. Chương 679: Chỉ Hươu Bảo Ngựa (thượng)	861
680. Chương 680: Chỉ Hươu Bảo Ngựa (hạ)	865
681. Chương 681: Truy Liệp Giả Chiến Văn	868
682. Chương 682: Sóng Ngâm Chảy Xiết	871
683. Chương 683: Làm Cái Gì Vậy?	875
684. Chương 684: Âm Mưu Của Tiêu Hoàng	875
685. Chương 685: Tặng Phẩm!	875
686. Chương 686: Châm Ngòi Ly Gián!	875
687. Chương 687: Tàu Phở Hưu Tư Khởi Động	875
688. Chương 688: Chuyển Giao!	875

689. Chương 689: Vũ Khí Và Quyền Lực!	875
690. Chương 690: Chờ Đợi Cơ Hội!	875
691. Chương 691: Sóng To Gió Lớn	875
692. Chương 692: Về Ngoài Bình Thản	878
693. Chương 693: Ba Loại Chức Nghiệp	882
694. Chương 694: Xuất Phát	885
695. Chương 695: Con Cừu Phải Có Giác Ngộ!	889
696. Chương 696: Đại Quan Tiếp Cận!	889
697. Chương 697: Giết Chết Vận Trung!	889
698. Chương 698: Giết Chết Vận Trung! 2	889
699. Chương 699: Giết Chết Vận Trung! 3	889
700. Chương 700: Giết Chết Vận Trung! 4	889
701. Chương 701: Giết Chết Vận Trung! 5	889
702. Chương 702: Giết Chết Vận Trung! 6	889
703. Chương 703: Giết Chết Vận Trung! 7	889
704. Chương 704: Giết Chết Vận Trung! 8	892
705. Chương 705: Cái Chết Của Vận Trung	895
706. Chương 706: Sự Bi Ai Của Kẻ Kiên Cường	898
707. Chương 707: Khẩn Trương!	902
708. Chương 708: Chạm Là Nổ Ngay!	902
709. Chương 709: Ân Lạc Nhận Sai!	902
710. Chương 710: Chua Xót Và Máu Lạnh!	902
711. Chương 711: Đại Bảo Tàng Của Hắc Trạch Sâm!	902
712. Chương 712: Đâm Thẳng Tử Huyệt!	902
713. Chương 713: Dẹp Yên Các Nước!	902
714. Chương 714: Quỳ Xuống! Phục Tòng!	902
715. Chương 715: Ma Cao Một Trượng	902
716. Chương 716: Mục Tiêu Ngộ Giác Tinh	905
717. Chương 717: Mọi Người Xa Lánh	909
718. Chương 718: Quấy Rầy	912
719. Chương 719: Một Cái Hiệu Tay	916
720. Chương 720: Tề Bần	916
721. Chương 721: Hai Dao!	916
722. Chương 722: Thêm Một Phần Tình Nghĩa	916
723. Chương 723: Thế Gian Không Có Thánh Nhân	916
724. Chương 724: Quà Tặng	916
725. Chương 725: Bảo Vật Tuyệt Đối	916
726. Chương 726: Rời Đi	916
727. Chương 727: Hành Trình Mới	916
728. Chương 728: Danh Hiệu “phong Tướng Quân.”	919
729. Chương 729: Cao Tương Chân Nghĩa Quốc	923
730. Chương 730: Muốn Sống, Hãy Cầm Miệng Lại	926
731. Chương 731: Vận Vẹo!	929
732. Chương 732: Trại Tập Trung Tín Nghĩa	929
733. Chương 733: Làm Sao Thoát Khỏi?	929
734. Chương 734: Xung Đột	929
735. Chương 735: Oan Gia Ngõ Hẹp	929
736. Chương 736: Xử Phạt	929
737. Chương 737: Bắt Đầu Lột Xác	929
738. Chương 738: Trở Thành Đại Ngự Sư	929
739. Chương 739: Đồi Chọi Gay Gắt	929
740. Chương 740: Hành Hạ Đến Chết	933
741. Chương 741: Trắng Trợn Giết Chóc(1)	936
742. Chương 742: 1 Triệu Kim Tệ	940

743. Chương 743: Ma Quỷ Dụ Dỗ! (thượng)	940
744. Chương 744: Ma Quỷ Dụ Dỗ! (hạ)	940
745. Chương 745: Ngự Hồn Phất Lạc	940
746. Chương 746: Chỉ Vì Tham Lam	940
747. Chương 747: Hiện Trạng!	940
748. Chương 748: Khu Nhà Giam Giữ Chử Giáp!	940
749. Chương 749: Trong Lòng Có Thù Hận	940
750. Chương 750: Khiêu Khích? Đánh Trả!	940
751. Chương 751: Khí Thế (thượng)	940
752. Chương 752: Khí Thế (hạ)	943
753. Chương 753: Thiết Nam	947
754. Chương 754: Vật Lộn	950
755. Chương 755: Không Chết Không Ngừng!	954
756. Chương 756: Không Chết Không Ngừng! 2	954
757. Chương 757: Tóm Được Không Thả!	954
758. Chương 758: Tái Chiến	954
759. Chương 759: Một Cú Giao Dịch	954
760. Chương 760: 100%	954
761. Chương 761: Siêu Cấp Sửa Chữa!	954
762. Chương 762: Người Kia Là Tiêu Hoảng	954
763. Chương 763: Vĩnh Viễn Lưu Truyền	954
764. Chương 764: Giao Dịch Công Bằng?	957
765. Chương 765: Con Gà Đẻ Trứng Vàng?	960
766. Chương 766: Phải Thay Đổi	963
767. Chương 767: Vĩnh Viễn Đừng Quên	967
768. Chương 768: Khảo Nghiệm	967
769. Chương 769: Đây Là Cơ Hội	967
770. Chương 770: Hang Động Tử Tinh	967
771. Chương 771: Đội Quân Tù Nhân!	967
772. Chương 772: Có Chút Biến Thái	967
773. Chương 773: Phát Hiện Kỳ Dị	967
774. Chương 774: Chiến Văn Viên Nguyệt	967
775. Chương 775: Đồ Đẳng Ma Văn	967
776. Chương 776: Huyền Ma Chiến Văn	967
777. Chương 777: Huyền Ma Đáng Sợ	970
778. Chương 778: Giải Trừ Gông Xiềng	974
779. Chương 779: Di Tích Cấp Thụy Sâm	978
780. Chương 780: Thế Giới Của Cấp Thụy Sâm!	978
781. Chương 781: Vừa Chấm Dứt Liền Bắt Đầu	978
782. Chương 782: Ngự Nhiên Và Ngự Biến	978
783. Chương 783: Không Đơn Giản Như Vậy	978
784. Chương 784: Vạch Trần Sẹo Cũ	978
785. Chương 785: Sôi Trào	978
786. Chương 786: Quà Tặng, Trách Nhiệm	978
787. Chương 787: Thực Lực Tăng Cường	978
788. Chương 788: Trở Về	978
789. Chương 789: Mười Đồ	978
790. Chương 790: Số Mệnh - Bắt Đầu	978
791. Chương 791: Ma Tính Thiêu Đốt	978
792. Chương 792: Tử Đấu	978
793. Chương 793: Tru Sát	978
794. Chương 794: Thủ Đoạn Tàn Nhẫn	978
795. Chương 795: Tai Nạn	978
796. Chương 796: Chống Trả Và Máu Tươi	978

797. Chương 797: Vì Tự Do	978
798. Chương 798: Kẻ Sắp Đặt Tai Họa	978
799. Chương 799: Trốn	978
800. Chương 800: Một Lần Cuối Cùng	978
801. Chương 801: Ma Đồ	978
802. Chương 802: Số Mệnh - Trùng Hợp?	978
803. Chương 803: Bắt Đầu Báo Thù	978
804. Chương 804: Đạp Phá Hết Thảy	978
805. Chương 805: Không Phải Mình Tất Diệt	978
806. Chương 806: Dùng Cừu Hận Đi San Bằng	978
807. Chương 807: Ấn Ký Tử Thần	978
808. Chương 808: Phân Tích Và Trốn Thoát	978
809. Chương 809: Nơi Ẩn Nấp Tạm Thời	978
810. Chương 810: Nghỉ Ngơi Dạng Cường Hóa	978
811. Chương 811: Một Phần Tình Nghĩa	978
812. Chương 812: Nguy Cơ Bốn Phía	982
813. Chương 813: Bất Ngờ Gặp Được	985
814. Chương 814: Hắc Điểm	988
815. Chương 815: Tiêu Hoàng Còn “hắc” Hơn	992
816. Chương 816: Lão Đại Nhâm Thu	995
817. Chương 817: Sở Điều Trị Đông Đế	999
818. Chương 818: Đánh Thẳng Hang Ổ	999
819. Chương 819: Đối Đãi Thô Bạo	999
820. Chương 820: Dầu Muối Không Vô	999
821. Chương 821: Chuyển Biến Tốt	999
822. Chương 822: Lại Tới Lần Nữa	999
823. Chương 823: Lý Kiệt	999
824. Chương 824: Bùng Nổ (thượng)	1002
825. Chương 825: Bùng Nổ (hạ)	1006
826. Chương 826: Bắt Đầu Chữa Trị	1009
827. Chương 827: Đổi Thành Người Khác	1012
828. Chương 828: Khảo Vấn	1012
829. Chương 829: Tập Kích Bất Ngờ	1012
830. Chương 830: Phá Vỡ Bó Cục	1012
831. Chương 831: Bắt Đầu Trùng	1012
832. Chương 832: Trong Một Đêm	1012
833. Chương 833: Trong Một Đêm 2	1012
834. Chương 834: Vừa Đắm Vừa Xoa	1012
835. Chương 835: Khách Đến	1012
836. Chương 836: Kẻ Dối Trá	1016
837. Chương 837: Huyết Vu Ma Văn Trương	1020
838. Chương 838: Âm Thầm Phát Triển (thượng)	1023
839. Chương 839: Phát Triển Trong Bóng Tối! (hạ)	1027
840. Chương 840: Cao Long Văn	1027
841. Chương 841: Đại Chiến Sắp Tới	1027
842. Chương 842: Chuẩn Bị Chiến Tranh	1027
843. Chương 843: Hành Động	1027
844. Chương 844: Nghênh Chiến	1027
845. Chương 845: Cản Trở Cực Mạnh	1027
846. Chương 846: Đồ Sắt	1027
847. Chương 847: Toàn Quân Bị Diệt	1027
848. Chương 848: Thu Hoạch	1030
849. Chương 849: Bảo Trọng	1033

850. Chương 850:	Đâm Thủng Trái Tim	1037
851. Chương 851:	Bắt Sống Cao Long Văn	1040
852. Chương 852:	Ly Gián	1040
853. Chương 853:	Con Đường Về Nhà	1040
854. Chương 854:	Dụng Tâm Kín Đáo	1040
855. Chương 855:	Khiêu Chiến Chân Chính	1040
856. Chương 856:	Khinh Thường	1040
857. Chương 857:	Diên Cuồng Giẫm Đạp	1040
858. Chương 858:	Sứ Giả Tai Họa	1040
859. Chương 859:	Không Kịp Trở Tay	1040
860. Chương 860:	Bôn Ba	1043
861. Chương 861:	Tiểu Cáp Thụy Sâm	1047
862. Chương 862:	Thieu Thân Lao Đầu Vào Lửa (thượng)	1050
863. Chương 863:	Thieu Thân Lao Đầu Vào Lửa (hạ)	1053
864. Chương 864:	Tổn Thất	1053
865. Chương 865:	Ngự Hồn Hoắc Nhiên	1053
866. Chương 866:	Kế Không Thành	1053
867. Chương 867:	Ta Tin	1053
868. Chương 868:	Bóng Đen Tái Hiện	1053
869. Chương 869:	Đội Quân Tù Nhân, Kháng Lệnh!	1053
870. Chương 870:	Phát Lạc Thức Tỉnh	1053
871. Chương 871:	Dã Thú	1053
872. Chương 872:	Vĩnh Viễn Không Rời	1057
873. Chương 873:	Mặc Nại Hiến Uy	1060
874. Chương 874:	Đánh Bị Thương Nặng Hoắc Nhiên	1063
875. Chương 875:	Vượt Biển	1067
876. Chương 876:	Hung Hiểm	1067
877. Chương 877:	Lạc Lý Tư Khẩn Cầu	1067
878. Chương 878:	Đến Nơi!	1067
879. Chương 879:	Tử Hồn Đan	1067
880. Chương 880:	Rất Nhiều Cảm Xúc	1067
881. Chương 881:	Hai Loại Tâm Trạng	1067
882. Chương 882:	Kính Viếng Di Hải	1067
883. Chương 883:	An Táng, Cổ Thổ	1067
884. Chương 884:	Vấn Đề	1067
885. Chương 885:	Tâm Cơ	1067
886. Chương 886:	Thần Tích	1067
887. Chương 887:	Không Như Vẽ Ngoài	1067
888. Chương 888:	Ghi Khắc	1067
889. Chương 889:	Khó Có Thể Tin	1067
890. Chương 890:	Ngạc Nhiên Vui Mừng	1067
891. Chương 891:	Tươi Cười, Báo Đáp!	1067
892. Chương 892:	Lý Niệm Của Tiêu Hoảng	1067
893. Chương 893:	Cúi Người	1067
894. Chương 894:	Là Vương Giả!	1067
895. Chương 895:	Linh Cơ Vừa Động	1067
896. Chương 896:	Kế Hoạch Lớn Mật	1071
897. Chương 897:	Nan Đề	1074
898. Chương 898:	Bị Buộc Bất Đắc Dĩ	1077
899. Chương 899:	Chênh Lệch!	1082
900. Chương 900:	Toàn Oa Chiến Văn	1082
901. Chương 901:	Uy Lực	1082
902. Chương 902:	Tụ Tiêu Đã Kích	1082
903. Chương 903:	Cái Tên Thuần Khiết	1082

904.	Chương 904: Gài Bẫy	1082
905.	Chương 905: Tàu Ngầm Trường Tích	1082
906.	Chương 906: Thể Hiện Uy Lực	1082
907.	Chương 907: Ý Tưởng	1082
908.	Chương 908: Cạnh Tranh	1082
909.	Chương 909: Phát Hiện Thần Bí	1082
910.	Chương 910: Tình Báo!	1082
911.	Chương 911: Thấy Mãi Thành Quen	1082
912.	Chương 912: Điều Tự Chuẩn Bị	1082
913.	Chương 913: Phê Hồn	1082
914.	Chương 914: Đại Chiến	1082
915.	Chương 915: Chiến Đấu Vì Chung Tộc	1082
916.	Chương 916: Đánh Đau Kẻ Thù	1082
917.	Chương 917: Con Cưng	1082
918.	Chương 918: Bắt Đầu Quạt Khởi	1082
919.	Chương 919: Ngu Xuân	1082
920.	Chương 920: Đánh Trở Lại	1082
921.	Chương 921: Thần Và Ma	1082
922.	Chương 922: Lần Thứ Hai Yết Kiến	1082
923.	Chương 923: Một Trăm Đổi Một	1082
924.	Chương 924: Trao Đổi Không Công Bằng	1082
925.	Chương 925: Đoàn Tụ	1082
926.	Chương 926: Tâm Ý	1082
927.	Chương 927: Kế Hoạch Long Kỳ Sĩ	1082
928.	Chương 928: Cội Nguồn Quạt Khởi	1082
929.	Chương 929: Ngự Hồn Vĩ Ngạn	1082
930.	Chương 930: Văn Khí Khổng Chế Linh Thú	1082
931.	Chương 931: Khó Tin	1082
932.	Chương 932: Rời Bến	1086
933.	Chương 933: Ma Đà Cô	1090
934.	Chương 934: Cảnh Tĩnh	1093
935.	Chương 935: Cũng Không Phải Vật Phàm	1097
936.	Chương 936: Bất Ngờ	1097
937.	Chương 937: Nguy Cơ Nguy Ngập	1097
938.	Chương 938: Chân Thành Thân Thiết	1097
939.	Chương 939: Xâm Nhập Vòng Cực Bắc	1097
940.	Chương 940: Đột Biến	1097
941.	Chương 941: Bọ Ngựa Bất Ve	1097
942.	Chương 942: Cướp Sạch Không Thừa	1097
943.	Chương 943: Bỏ Chạy	1097
944.	Chương 944: Phân Công Hành Động	1100
945.	Chương 945: Hồi Hồn Đan	1103
946.	Chương 946: Ngầm Hiểu Trong Lòng	1107
947.	Chương 947: Lực Lượng Không Gian	1111
948.	Chương 948: Cầm Kịch!	1111
949.	Chương 949: Trương Thượng Quân	1111
950.	Chương 950: Ý Cửa Túy Ông	1111
951.	Chương 951: Chiến Văn Vinh Cửu	1111
952.	Chương 952: Uy Lực Củ Trận	1111
953.	Chương 953: Kế Hoạch Âm Sát	1111
954.	Chương 954: Âm Động	1111
955.	Chương 955: Diễn Trò	1111
956.	Chương 956: Rời Cảng	1115
957.	Chương 957: Xâm Nhập Trận Địa Dịch	1118

958. Chương 958: Thần Không Hay, Quỷ Không Biết	1121
959. Chương 959: Xa Xỉ	1124
960. Chương 960: Tùy Thời Mà Động	1124
961. Chương 961: Động Thủ	1124
962. Chương 962: Thần, Ai Phong?	1124
963. Chương 963: Âm Thanh Ma Quỷ	1124
964. Chương 964: Lấy Đá Chọi Đá	1124
965. Chương 965: Tàn Phá Tâm Linh	1124
966. Chương 966: Đánh Chết Cao Triết Cơ	1124
967. Chương 967: Thực Lực Sơ Hiện	1124
968. Chương 968: Đại Hiễn Thần Uy	1127
969. Chương 969: Hoàn Mỹ	1131
970. Chương 970: Phạm Gia Tây	1134
971. Chương 971: Phục Mệnh	1138
972. Chương 972: Bóng Đen Chỉ Điểm	1138
973. Chương 973: Vốn Là Cùng Cha	1138
974. Chương 974: Đánh Cược	1138
975. Chương 975: Biến Bị Động Thành Chủ Động	1138
976. Chương 976: Gây Chiến	1138
977. Chương 977: Phùng Cao Phải Diệt	1138
978. Chương 978: Thu Phục, Quận Hương Cách	1138
979. Chương 979: Một Tia Cảm Ngộ	1138
980. Chương 980: Sách Lược	1138
981. Chương 981: Kéo Xuống Nước	1138
982. Chương 982: Quá Khứ, Tương Lai	1138
983. Chương 983: Hết Sức Căng Thẳng	1138
984. Chương 984: Thăm Dò	1138
985. Chương 985: Quyết Đấu Dưới Nước	1138
986. Chương 986: Quyết Đấu Dưới Nước 2	1138
987. Chương 987: Sói	1138
988. Chương 988: Đại Giáo Chủ Hải Đình Gia	1138
989. Chương 989: Khiêu Chiến, Không Tránh Khỏi	1138
990. Chương 990: Bất Đắc Dĩ Cầu Cứu	1138
991. Chương 991: Dương Đông Kích Tây	1138
992. Chương 992: Tín Hiệu Đỏ	1138
993. Chương 993: Hạt Giống Của Tiêu Hoàng	1138
994. Chương 994: Một Con Đường Khác	1138
995. Chương 995: Lành Tụ Tinh Thần Cách Lâm	1138
996. Chương 996: 27 Ngày	1138
997. Chương 997: Rối Loạn	1138
998. Chương 998: Chính Nghĩa?	1138
999. Chương 999: Thẻ Sống Chết	1138
1000. Chương 1000: Tôn Nghiêm Cuối Cùng	1138
1001. Chương 1001: Ma Tính	1138
1002. Chương 1002: Mưu Kế Và Mưu Kế	1138
1003. Chương 1003: Tàn Nhãn, Lành Huyết, Bất Khuất	1138
1004. Chương 1004: Kiên Cường	1138
1005. Chương 1005: Phương Thức Của Lạc Đan Luân	1138
1006. Chương 1006: Phản Công	1138
1007. Chương 1007: Hủy Diệt Mọi Thứ	1138
1008. Chương 1008: Quân Hồn	1138
1009. Chương 1009: Rút Dao Ứng Chiến	1138
1010. Chương 1010: Thắng Thảm Như Bại	1138
1011. Chương 1011: Ngự Không Mạc Cấp Đồn	1138

1012.	Chương 1012:	Mưa Màu Tím	1138
1013.	Chương 1013:	Ý Trời Trêu Người	1138
1014.	Chương 1014:	Đối Xử!	1138
1015.	Chương 1015:	Tiêu Hoàng Trầm Mặc	1138
1016.	Chương 1016:	Bên Bờ Ngụy Nan	1138
1017.	Chương 1017:	Tiêu Hoàng Giác Ngộ	1138
1018.	Chương 1018:	Lên Ngôi Làm Vua	1138
1019.	Chương 1019:	Lên Ngôi Làm Vua 2	1138
1020.	Chương 1020:	Lời Chiêu Gọi Của Vua	1138
1021.	Chương 1021:	Chỉ Có Chiến	1138
1022.	Chương 1022:	Tất Nhiên Máu Nhuộm Bầu Trời	1138
1023.	Chương 1023:	Lạc Đan Luân, Tiến Công	1138
1024.	Chương 1024:	Thể Hiện Bản Lĩnh	1138
1025.	Chương 1025:	Đi Cũng Được, Để Mạng Lại	1138
1026.	Chương 1026:	Chó Nhà Có Tang	1138
1027.	Chương 1027:	Tàn Nhẫn	1138
1028.	Chương 1028:	Khí Phách	1138
1029.	Chương 1029:	Gây Chiến	1138
1030.	Chương 1030:	Kiều Lâm Sâm	1138
1031.	Chương 1031:	Nhật Được Bảo Bối	1138
1032.	Chương 1032:	Chỉ Có Tự Minh Vươn Lên	1138
1033.	Chương 1033:	Kẻ Địch Mạnh Mẽ	1138
1034.	Chương 1034:	Đêm Trước	1138
1035.	Chương 1035:	Vùng Trời Sắt Thép	1138
1036.	Chương 1036:	Phản Kích	1138
1037.	Chương 1037:	Đại Buồn Bực	1138
1038.	Chương 1038:	Thực Hiện Bắn Lén Bất Ngờ	1138
1039.	Chương 1039:	Không Phải Bình Thường	1138
1040.	Chương 1040:	Ma Trảo Màu Máu	1138
1041.	Chương 1041:	Tôn Kính Và Xử Phạt	1138
1042.	Chương 1042:	Trước Một Bước	1138
1043.	Chương 1043:	Chủ Động!	1138
1044.	Chương 1044:	Minh Tu Sạn Đạo!	1138
1045.	Chương 1045:	Sát Chiêu	1138
1046.	Chương 1046:	Trúng Ngay Mục Tiêu	1138
1047.	Chương 1047:	Thần Tích	1138
1048.	Chương 1048:	Liệt Qua Chiến Giáp	1138
1049.	Chương 1049:	Tái Chiến	1138
1050.	Chương 1050:	Chống Cự Ngay Mặt	1138
1051.	Chương 1051:	Điên Cuồng	1138
1052.	Chương 1052:	Không Thuận Theo Không Buông Tha	1138
1053.	Chương 1053:	Quyết Sách	1138
1054.	Chương 1054:	Liệp Ưng Và Hùng Ưng	1138
1055.	Chương 1055:	Thời Gian Báo Thù	1138
1056.	Chương 1056:	Đây Là Tiêu Hoàng	1138
1057.	Chương 1057:	Cách Lâm Quý Bái	1138
1058.	Chương 1058:	Thái Độ Cứng Rắn	1138
1059.	Chương 1059:	Ngự Không	1138
1060.	Chương 1060:	Sẽ Là Cái Gì	1138
1061.	Chương 1061:	Tị Kiếp Hào	1138
1062.	Chương 1062:	Thê Sống Chết Đi Theo	1138
1063.	Chương 1063:	Dọa Võ Mật	1138
1064.	Chương 1064:	Người Vô Tình, Ma Có Nghĩa	1138
1065.	Chương 1065:	Lâm Ngụy Phong Chức	1138

1066.	Chương 1066:	Không Sợ	1138
1067.	Chương 1067:	Vị Vua Chân Chính	1138
1068.	Chương 1068:	Chủng Tộc	1138
1069.	Chương 1069:	Viện Quân Siêu Cấp Của Tiêu Hoàng	1138
1070.	Chương 1070:	Gặp Lại, Người Đã Khác Xưa	1138
1071.	Chương 1071:	Thời Khắc Máu Chốt	1138
1072.	Chương 1072:	Thiên Nhân, A Di La!	1138
1073.	Chương 1073:	Ẩn Tình	1138
1074.	Chương 1074:	Nữ Lang Thang	1138
1075.	Chương 1075:	Trần Trần	1138
1076.	Chương 1076:	Tự Minh Chữa Thương	1138
1077.	Chương 1077:	Đau Và Hận	1138
1078.	Chương 1078:	Tù Chiến Tranh Siêu Cấp	1138
1079.	Chương 1079:	Dược Sư Lưu Lạc	1138
1080.	Chương 1080:	Cầm Miệng	1138
1081.	Chương 1081:	Một Bữa Ăn Sáng!	1138
1082.	Chương 1082:	Phát Hiện Mới	1138
1083.	Chương 1083:	Thu Xếp	1138
1084.	Chương 1084:	Một Khoản Giao Dịch	1138
1085.	Chương 1085:	Hang Động Linh Thú	1138
1086.	Chương 1086:	Một Mặt Khác	1138
1087.	Chương 1087:	Tiện Tay Mà Thôi	1138
1088.	Chương 1088:	Kiểm Tra	1138
1089.	Chương 1089:	Ngự Hóa	1138
1090.	Chương 1090:	Bảo Tàng Dưới Lòng Đất	1138
1091.	Chương 1091:	Một Chút Dịu Dàng	1138
1092.	Chương 1092:	Chợ Đen	1138
1093.	Chương 1093:	Thiết Hùng	1138
1094.	Chương 1094:	Phương Thức Đặc Biệt	1138
1095.	Chương 1095:	Công Hiệu Của Ngự Hóa!	1138
1096.	Chương 1096:	Đại Thiện Nhân	1138
1097.	Chương 1097:	Trị Liệu	1138
1098.	Chương 1098:	Vững Vàng Từng Bước	1138
1099.	Chương 1099:	Huyết Đồng	1138
1100.	Chương 1100:	Dược Sư Hàn Vinh	1138
1101.	Chương 1101:	Hàn Thượng Đức	1138
1102.	Chương 1102:	Đồ Cặn Bã	1138
1103.	Chương 1103:	Sát Giới	1138
1104.	Chương 1104:	Sinh Mệnh Rực Rỡ	1138
1105.	Chương 1105:	Trăm Thảo Trừ Căn	1138
1106.	Chương 1106:	Nhân Phụ	1138
1107.	Chương 1107:	Chuyển Biến	1138
1108.	Chương 1108:	Sống Giống Như Người Bình Thường	1138
1109.	Chương 1109:	Tình Nguyện	1138
1110.	Chương 1110:	Ruột Cuộc Là Ai	1138
1111.	Chương 1111:	Khách Không Mời Mà Đến	1138
1112.	Chương 1112:	Vây Đấu	1138
1113.	Chương 1113:	Ai Đáng Chết	1138
1114.	Chương 1114:	Thành Tựu Ngự Hồn	1138
1115.	Chương 1115:	Kết Giới Thứ Không Gian	1138
1116.	Chương 1116:	Tàn Sát	1138
1117.	Chương 1117:	Nặc An Cát	1138
1118.	Chương 1118:	Hành Hạ Đến Chết	1138
1119.	Chương 1119:	Đuổi Giết Ngược Lại	1138

1120.	Chương 1120:	Nhát Như Chuột	1138
1121.	Chương 1121:	Hung Đồ	1138
1122.	Chương 1122:	Oán Niệm	1138
1123.	Chương 1123:	Một Người Truy Đuổi Ngàn Dặm	1138
1124.	Chương 1124:	Sinh Và Tử	1138
1125.	Chương 1125:	Phó Hạm Trưởng Cát Lạc	1138
1126.	Chương 1126:	Thức Tỉnh	1138
1127.	Chương 1127:	Nghèo Quá Điên Rồi	1138
1128.	Chương 1128:	Tà Môn	1138
1129.	Chương 1129:	Hành Động Kinh Người	1138
1130.	Chương 1130:	Mặt Nạ Màu Trắng	1138
1131.	Chương 1131:	Máu Lạnh	1138
1132.	Chương 1132:	Hệ Hằng Tinh Diệu Sâm	1138
1133.	Chương 1133:	Con Cáo Của Hành Tinh	1138
1134.	Chương 1134:	Dưới Trướng Cửa Ma	1138
1135.	Chương 1135:	Xung Đột	1138
1136.	Chương 1136:	Trầm Tĩnh Và Hung Tàn	1138
1137.	Chương 1137:	Cướp Sạch	1138
1138.	Chương 1138:	Ba Đầu Sở	1138
1139.	Chương 1139:	Danh Tác	1138
1140.	Chương 1140:	Hành Động Diệt Sát	1138
1141.	Chương 1141:	Con Kiến	1138
1142.	Chương 1142:	Miêu Sát	1138
1143.	Chương 1143:	Giao Dịch Khác Loại	1138
1144.	Chương 1144:	Tinh Độc	1138
1145.	Chương 1145:	Món Quà Nhỏ	1138
1146.	Chương 1146:	Cổng Vũ Tinh	1138
1147.	Chương 1147:	Xung Đột	1138
1148.	Chương 1148:	Chỉ Là Trùng Hợp	1138
1149.	Chương 1149:	Tiếp Quản	1138
1150.	Chương 1150:	Tiểu Nhân Đê Tiện	1138
1151.	Chương 1151:	Chỉ Điểm	1138
1152.	Chương 1152:	Ma Văn Tinh Độc	1138
1153.	Chương 1153:	Thủ Đoạn	1138
1154.	Chương 1154:	Mưu Đồ	1138
1155.	Chương 1155:	Đột Phát Ý Tưởng Kỳ Lạ	1138
1156.	Chương 1156:	Giả Thần Giả Quỷ	1138
1157.	Chương 1157:	Thế Giới Xa Hoa	1138
1158.	Chương 1158:	Kẻ Có Tiền	1138
1159.	Chương 1159:	Lửa Giận Của Bách Lạp Đồ	1138
1160.	Chương 1160:	Tin Thì Có	1138
1161.	Chương 1161:	Lạt Mềm Buộc Chặt	1138
1162.	Chương 1162:	Manh Mối	1138
1163.	Chương 1163:	Mục Đích Chân Chính	1138
1164.	Chương 1164:	Thủ Đoạn Cứng Rắn	1138
1165.	Chương 1165:	Chủ Soái Gia Nại Cầm	1138
1166.	Chương 1166:	Quá Nóng Tính	1138
1167.	Chương 1167:	Gặp Lại	1138
1168.	Chương 1168:	Dê Vào Miệng Hổ	1138
1169.	Chương 1169:	Cha Và Con Gái	1138
1170.	Chương 1170:	Rít Gào	1138
1171.	Chương 1171:	Tiệc Hận Và Cầm Thán	1138
1172.	Chương 1172:	Quá Yếu Ốt	1138
1173.	Chương 1173:	Mục Nát	1138

1174.	Chương 1174:	Mưu Kế	1138
1175.	Chương 1175:	Vạn Trúc Thị	1138
1176.	Chương 1176:	Tiêu Hoàng Bỏ Nhiệm	1138
1177.	Chương 1177:	Đâm Lao Phải Theo Lao	1138
1178.	Chương 1178:	Muốn Nhờ	1138
1179.	Chương 1179:	Chuẩn Bị Chiến Tranh	1138
1180.	Chương 1180:	Đường Về Nhà	1138
1181.	Chương 1181:	Xuất Động	1138
1182.	Chương 1182:	Đụng Độ	1138
1183.	Chương 1183:	Kẻ Ngăn Cản Chết	1138
1184.	Chương 1184:	Xông Phá	1138
1185.	Chương 1185:	Liên Hiệp Tuyên Chiến	1138
1186.	Chương 1186:	Tấn Công Điện Cuồng	1138
1187.	Chương 1187:	Miếu Sát	1138
1188.	Chương 1188:	Nguy Cấp	1138
1189.	Chương 1189:	Hành Trình Về Nhà	1138
1190.	Chương 1190:	Lại Gặp Tiếp	1138
1191.	Chương 1191:	Gần Ngay Trước Mắt	1138
1192.	Chương 1192:	Phục Quốc	1138
1193.	Chương 1193:	Tuyên Ngôn Lập Quốc	1138
1194.	Chương 1194:	Lựa Chọn Cửa Hạ Lục Đế	1138
1195.	Chương 1195:	Lạc Đan Luân Bảo Vệ Chiến	1138
1196.	Chương 1196:	Bất Khuất Dực Cực Mạnh	1138
1197.	Chương 1197:	Hành Hạ	1138
1198.	Chương 1198:	Bắt Giữ	1138
1199.	Chương 1199:	Bốn Tỉnh Quận	1138
1200.	Chương 1200:	Nền Móng Của Quốc Gia	1138
1201.	Chương 1201:	Đại Học Vưu Kim	1138
1202.	Chương 1202:	Thế Cục	1138
1203.	Chương 1203:	Đại Lão Siêu Cấp	1138
1204.	Chương 1204:	Khi Dễ Người Thành Thật	1138
1205.	Chương 1205:	Kẻ Điên	1138
1206.	Chương 1206:	Tùy Ý Làm Bậy	1138
1207.	Chương 1207:	Hình Tượng Quốc Gia	1138
1208.	Chương 1208:	Quái Nhân	1138
1209.	Chương 1209:	Đại Tài	1138
1210.	Chương 1210:	Tác Phẩm Kinh Thế	1138
1211.	Chương 1211:	Mưu Đồ Bí Mật	1138
1212.	Chương 1212:	Hai Tên Trộm	1138
1213.	Chương 1213:	Hết Sức Căng Thẳng	1138
1214.	Chương 1214:	Toàn Ngược	1138
1215.	Chương 1215:	Mặt Kính Kết Giới	1138
1216.	Chương 1216:	Chấn Nhiếp	1138
1217.	Chương 1217:	Lại Phát Cuồng	1138
1218.	Chương 1218:	Vô Lại	1138
1219.	Chương 1219:	Không Coi Ai Ra Gì	1138
1220.	Chương 1220:	Kỳ Tài	1138
1221.	Chương 1221:	Thâm Thúy Nhân	1138
1222.	Chương 1222:	Tương Phản	1138
1223.	Chương 1223:	Ngân Điều Đời Sáu	1138
1224.	Chương 1224:	Ngông Cuồng	1138
1225.	Chương 1225:	Kế Hoạch Cứu Viện	1138
1226.	Chương 1226:	Hành Động	1138
1227.	Chương 1227:	Chủ Soái Lan Tạt	1138

1228. Chương 1228:	Nghiền Ép	1138
1229. Chương 1229:	Tổ Chức Đồng Minh Lạc Đan Luân	1138
1230. Chương 1230:	Trở Về Cổ Thổ	1138
1231. Chương 1231:	Kéo Ra Chênh Lệch	1138
1232. Chương 1232:	Ngự Không Âm Mưu	1138
1233. Chương 1233:	Uy Hiếp	1138
1234. Chương 1234:	Giết Bệ Đồ	1138
1235. Chương 1235:	Vỡ Tan	1138
1236. Chương 1236:	Trả Giá Của Mộ Khê Nhi	1138
1237. Chương 1237:	Á Tề Á, Diệt Tộc	1138
1238. Chương 1238:	Đánh Xuyên Qua	1138
1239. Chương 1239:	Nữ Nhân Của Tiêu Hoàng	1138
1240. Chương 1240:	Ngự Thần Lực	1138
1241. Chương 1241:	Lễ Vật Cuối Cùng Của A Di La	1138
1242. Chương 1242:	Thần Chiến	1138

Ma Ngân

Giới thiệu

Một người sắp chết! Một đời người nghịch thế! Nếu ta sống sót, ta sẽ sáng lạn và tồn tại cùng ngân hà

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ma-ngan>

1. Chương 1: Ta Không Muốn Chết

Cái cuộc chim sút mẻ mà cứng chắc không ngừng khi nhẹ khi mạnh đánh trên vách đá, lực đạo chính xác, tiếng vang “đình đình đang đang” không ngừng quanh quẩn trong lối đi hẹp dài mà sâu thẳm trong quặng mỏ. Toàn bộ bên trong quặng mỏ chỉ có một dáng người khá cao, thân thể gầy yếu, không ngừng lặp đi lặp lại động tác cuộc.

Dần dần, ở Ma Văn quang mờ nhạt chiếu rọi xuống, nham thạch màu trắng trên vách đá đã dần dần rạn nứt, rời ra.

“May mà, không có hoàn toàn vỡ nát.” Tiêu Hoàng nhíu mày, phát ra một tiếng thở dài, tiếp theo đưa mũi cuộc chim sắc nhọn vào bên trong khe hở, nhẹ nhàng nạy ra một khối Bạch ngọc thạch lớn bằng cỡ bàn tay, cố gắng hết khả năng để giữ cho nó hoàn hảo, rồi cực kỳ cẩn thận đặt vào trong một hộp gỗ vuông.

Thọc bàn tay thô ráp vào trong túi áo, Tiêu Hoàng lấy ra một miếng Bạch ngọc thạch bằng cỡ quân cờ, Miếng này khác với Bạch ngọc thạch hần vừa khai thác, mặt trên có chứa văn lộ huyền ảo thần bí, sử dụng Ngự lực trong cơ thể khu động một chút, mặt trên văn lộ biến thành màu đỏ cam, đây chính là Ma Văn thời gian, màu sắc bất đồng cũng đại biểu thời gian khác nhau.

Này cũng chính là thành phẩm của Bạch ngọc thạch - Ma Văn, là vật cùng một nhịp thở với thế giới này, bất luận là cuộc sống, hay là chiến tranh.

“Đại khái còn có thời gian nửa tiếng, còn thiếu ba miếng, phải nhanh một chút bắt kịp thời gian.” Tiêu Hoằng khẽ thở dài một tiếng, lau mồ hôi trên trán, chỉnh lại Ma Văn quang phát ra ánh sáng mờ mờ trên đỉnh đầu, mang theo cái cuộc chim tìm kiếm khối Bạch ngọc thạch tiếp theo.

Hiện tại Tiêu Hoằng đã rõ ràng có thể cảm giác được, bốn phía nhiệt độ không khí đã bắt đầu không ngừng lên cao, ước chừng đã tới hơn bốn mươi độ. Nếu không thể trước chạng vạng rời khỏi nơi này, dung nham nóng bỏng sẽ làm cạn khô nước ngầm, nơi này cũng sẽ biến thành một cái lồng hấp lớn, người ở trong này hẳn phải chết.

Bởi vậy Tiêu Hoằng phải nhanh chóng để bắt kịp thời gian, mà phân rõ Bạch ngọc thạch là một công việc đòi hỏi kinh nghiệm phi thường. Dù sao tuyệt đối đại bộ phận Bạch ngọc thạch cũng không có như vừa rồi trực tiếp lộ ra trước tầm mắt, mà là ẩn giấu ở bên trong nham thạch.

Một khi phán đoán sai lầm, đào trúng một khối nham thạch bình thường, như vậy những cố gắng trước đó phải công cốc, kiếm củi ba năm thiêu một giờ, tốn thời gian phí sức.

Tuy nhiên, may mà Tiêu Hoằng ước chừng đã làm công việc thu thập Bạch ngọc thạch gần ba năm rồi, kinh nghiệm tuy rằng chưa nói tới đỉnh cao, nhưng tuyệt đối có thể nói là một tay lão luyện.

Phân biệt, thu thập, như thế nào giữ được Bạch ngọc thạch hoàn chỉnh bên trong nham thạch, từ đó hẳn đã soạn ra một bộ kỹ thuật riêng của mình.

Đảo mắt, thời gian nửa giờ trôi qua, có thể nói là lướt qua hơi nhanh, độ nóng trong quặng mỏ đã bắt đầu tăng cao kịch liệt, không ngừng đến gần sáu mươi độ, hơi ẩm ở bốn phía cũng bắt đầu trở nên nóng rực lên, đến nỗi hô hấp không khí vào trong mũi, cũng đã trở nên nóng bỏng.

Có thể nói tới tình cảnh rồi này, thời gian đã trở nên phi thường gấp gáp. Tuy nhiên, Tiêu Hoằng ngồi chồm hổm trên mặt đất gõ đập nham thạch, ánh mắt lại là một mảnh bình tĩnh.

Ở trong này, Tiêu Hoằng đã không phải một ngày hai ngày, đối với đo lường thời gian có thể nói là tinh chuẩn tới cực điểm.

Bỗng nhiên, thần sắc của Tiêu Hoằng đột nhiên vừa động, bên trong hai mắt toát ra một chút dị sắc, sắc mặt chợt trở nên thống khổ, một bàn tay áp chặt vào ngực, bộ dáng như đã kiệt lực.

- Không nghĩ tới đúng lúc này lại phát tác, không xong rồi!

Ngay tại khoảnh khắc theo bản năng ôm lấy ngực, Tiêu Hoằng phát ra tiếng như thế, tiếp theo hẳn cổ gượng cần răng tiếp tục nắm chặt cái cuộc chim, nắm bắt thời gian đập nút khối nham thạch trước mặt, sau đó bươi ra rồi rất nhanh đặt khối nham thạch vào hộp gỗ. Vừa lúc đủ khối thứ mười.

Nhanh nhẹn đóng kín hộp gỗ, đeo sau lưng, Tiêu Hoằng liền mang theo cái cuộc chim, chạy đi như điên về hướng một chút ánh sáng ở xa xa. Tuy rằng sắc mặt hẳn ít nhiều còn có chút thống khổ, nhưng bước chân chạy vẫn tỏ ra linh hoạt vượt mức.

Hiện tại thời gian dành cho Tiêu Hoằng đã không còn nhiều lắm, cho dù là chậm một giây, hẳn sẽ bị sóng nhiệt không ngừng tăng cao làm tổn thương, thậm chí trực tiếp bị mất mạng.

Mà ở phía sau Tiêu Hoằng, sóng nhiệt nóng bỏng giống như cái miệng to của một con dã thú đang hướng tới hắn mà cắn nuốt. Hiện tại Tiêu Hoằng có khả năng làm, chính là tăng nhanh hơn bước chân, một khi trượt chân hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Theo ánh sáng trước mắt càng ngày càng gần, Tiêu Hoằng mặt không đổi sắc, tung mình nhảy vọt lên, một bàn tay chụp lấy sợi dây thừng treo phía trên lối ra vào quặng mỏ, cái cuộc chim trên tay kia thì cuốc vào bên trong nham thạch, thân mình dùng một chút sức, cực kỳ nhanh nhẹn từ bên trong quặng mỏ quăng mình lên.

Nương theo ánh sáng mờ mờ của Ma Văn quang, phía dưới quặng mỏ sóng nhiệt tràn ngập, cảnh vật đã mơ hồ trở nên vụn vẹo.

- Phù...

Nằm sấp ngay trên đường tầng trên quặng mỏ, Tiêu Hoàng nhẹ thở ra một hơi, chỗ cánh tay lộ ra một vết cháy nhỏ hơi đau, đây đúng là trước đó Tiêu Hoàng ôm ngực, lãng phí vài giây mà gây ra.

Đối với Tiêu Hoàng thường xuyên lăn lộn dưới tầng bốn quặng mỏ, luôn nắm chắc thời gian, bình thường là chính xác đến từng giây.

- Nhìn kìa! Ta đã nói Hoàng ca có thể ở thời khắc cuối cùng đi ra, này, này, này, mỗi người mười đồng tệ, không nên chơi xấu nha!

Đúng lúc này, một thanh âm the thé có vẻ tức giận bỗng nhiên truyền tới tai Tiêu Hoàng, thanh âm có đặc điểm như thế, dĩ nhiên Tiêu Hoàng biết là ai, đó chính là Lý Nhạc.

Tay ôm lồng ngực cố gắng từ trên mặt đất đứng lên, Tiêu Hoàng cũng không để ý đến Lý Nhạc cùng với mấy tên nhân rồi bên cạnh hắn, hơi lảo đảo đi đến hướng tầng hai. Người trong tầng ba quặng mỏ rõ ràng nhiều hơn rất nhiều, đều là thanh niên quần áo tả tơi. Ở tầng ba trở lên trên là không có nguy hiểm gì lắm.

Cổ nén đau nhức từ trong ngực truyền đến Tiêu Hoàng đi ra ngoài giếng mỏ, một luồng không khí trong lành ập vào mặt, trong mát mẻ có chứa một chút nhu hòa, Tiêu Hoàng không khỏi hít một hơi thật sâu, tận hết khả năng để luồng không khí trong lành này làm dịu đi cơn đau nhức trong ngực.

Đứng ngay miệng giếng mỏ ở giữa sườn núi, dưới chân núi là một dãy nhà hơi có vẻ cũ nát, trung tâm là một cái thạch tràng do Bạch ngọc thạch mài thành hình, bị dãy nhà cũ nát bao vây bốn phía. Phía chân trời chỉ còn lại một chút ánh sáng mờ nhạt, Ma Văn quang to lớn dựng ở bốn phía thạch tràng cũng chậm rãi sáng lên.

Nơi này chính là mỏ đá Đông Thành, Tiêu Hoàng làm việc ở nơi này đã ròng rã ba năm.

Xuống núi, đi nộp lên Bạch ngọc thạch nguyên thạch thu thập được, tổng cộng Tiêu Hoàng đổi lấy hai ngàn tệ, cũng chính là hai trăm đồng tệ. Đây là gấp bốn lần thợ mỏ bình thường, nguyên nhân chính là vì Tiêu Hoàng thu thập Bạch ngọc thạch là phẩm chất cao, chỉ có ở dưới tầng bốn giếng mỏ mới có, đồng thời cũng vì tiến vào đến tầng bốn, cần phải mạo hiểm nguy hiểm tới tính mạng, chỉ cần một sai lầm nhỏ sẽ bỏ mạng, không có cơ hội chạy thoát thân.

Tiêu Hoàng sở dĩ lựa chọn công việc như vậy, là bởi vì... hắn rất cần tiền.

Cầm tiền công, Tiêu Hoàng liền đi đến hướng dãy nhà ở một góc hẻo lánh, nơi đó là một căn nhà gỗ nhỏ cũ nát, ở bên cạnh lối vào mỏ đá, một bên dựa vào rừng, diện tích không lớn gì lắm chừng hai mươi thước vuông, ở kế bên dãy nhà dựng bằng đá kia, trông có vẻ nhỏ bé và không bắt mắt.

Đẩy ra cửa gỗ tàn tạ, ngay sau đó “bùm” một tiếng, Tiêu Hoàng liền ngã thẳng xuống nằm dài trên mặt đất trong nhà, sắc mặt thống khổ dùng hết sức cố chịu đựng cơn đau, hai tay ấn chặt lồng ngực, thân thể cuộn tròn, mồ hôi bằng hạt đậu tuôn rơi, mặc dù cực lực kiềm chế, nhưng vì quá đau đớn mà phát ra tiếng rên rỉ, vẫn là không tự giác từ trong lỗ mũi truyền ra. Tình cảnh hắn thật thống khổ, cô độc và bi thương.

Về phần trong phòng Tiêu Hoàng trú ngụ cũng rất đơn sơ, bên một cái giường bằng gỗ cũ kỹ, là một cái bàn gỗ tồi tàn, đối diện trên tường còn có một giá sách, bên trên xếp đầy sách cũ, ở bên cạnh cũng là sách chất thành đống thành đống, coi như đặt ở đó cũng ngăn nắp.

Phần lớn đều là về y dược, cùng với chế tác Ma Văn.

Ước chừng trôi qua năm phút đồng hồ, Tiêu Hoàng không ngừng giãy giụa trong thống khổ, vươn bàn tay run rẩy sờ sờ trên bàn gỗ, cố gắng lấy một bình thuốc nhỏ, sau đó lấy ra một viên thuốc màu xanh biếc cho vào miệng. Hắn lẳng lặng nằm trên mặt đất lạnh lẽo, vừa đau đớn vừa mệt nhọc khiến cho hắn không muốn động đậy chút nào.

Loại viên thuốc nhỏ này là Tiêu Hoàng chính mình tìm tòi, tự mình phối chế ra, không hề có tác dụng trợ giúp chữa bệnh, sử dụng duy nhất đó là giảm đau đớn.

Tiêu Hoàng vốn trước kia sống ở một sơn thôn xa xôi, bốn năm trước trong sơn thôn bùng phát một loại dịch bệnh quái lạ, cả thôn làng mọi người đều chết sạch, bao gồm cha mẹ cùng với muội muội của Tiêu

Hoàng, không một ai may mắn thoát khỏi. Bắt đầu bệnh trạng đó là đau đốn, sau đó trong cơ quan nội tạng xuất huyết nhiều dẫn tới tử vong.

Trong trường hợp kiếp đó, duy chỉ có một mình Tiêu Hoàng còn sống, nhưng hắn cũng phải bị chứng bệnh này quấy nhiễu, thường xuyên phát tác đau đốn tận cốt tủy. Tiêu Hoàng sử dụng tất cả tài sản tích tụ còn lại trong nhà tìm đến vài Dược sư coi như nổi danh, ai nấy đều đưa ra kết quả như một: là bệnh nan y, hắn phải chết không thể nghi ngờ, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Đối mặt với tính mạng mình giống như vật dễ cháy trong gió, Tiêu Hoàng cũng không có buông tha cho. Hắn bắt đầu tự mình học tập y thuật, tiến hành tự cứu, không hề dựa vào bất luận kẻ nào, hắn tin tưởng vững chắc: mạng của ta do ta không phải do trời!

Trải qua một năm tìm tòi, học tập, một vị Dược sư nói cho Tiêu Hoàng biết: có một loại Ngọc linh thảo có trợ giúp cho chứng bệnh của mình, nhưng chỉ là trợ giúp cũng không thể trị lành.

Dù vậy, đối với Tiêu Hoàng mà nói, cũng là một loại hy vọng. Tuy nhiên, Ngọc linh thảo giá trị lại rất đắt, một cây cần tới hai mươi kim tệ, tính ra là hai mươi vạn đồng tệ.

Tuy nhiên, Tiêu Hoàng cũng không buông bỏ, vì để sống sót hắn liền đi tới nơi này, làm một gã thợ mỏ, việc gì có thể kiếm tiền hắn đều làm, đồng thời tích cực học tập dược thuật, cùng với Ma Văn.

Chỉ tiếc là, đối với dược thuật Tiêu Hoàng vẫn còn có chút thành tựu, nhưng đối với khống chế cùng với chế tác Ma Văn, quả thật tiến bộ rất chậm. Nguyên nhân không gì khác chính vì Ngự lực không đủ, bởi vì Ngự lực trong cơ thể cường đại hay không, trực tiếp quyết định trình độ cường đại để khống chế Ma Văn, cùng với chế tạo Ma Văn.

Ước chừng trôi qua mười mấy phút, cơn đau đốn trong ngực mới giảm bớt, cũng có xu hướng bình ổn lại. Tiêu Hoàng thường xuyên chịu đựng sự đau đốn tột cùng, đây cũng là điểm đặc thù chủ yếu của loại quái bệnh này.

Chậm rãi từ trên mặt đất đứng lên, Tiêu Hoàng ngồi ở trước bàn, mở ra bộ sách về y dược, bắt đầu tỉ mỉ đọc nghiên cứu. Hắn biết rõ, đây là cách duy nhất để tự cứu mạng mình, nếu muốn sống nhất định phải tiến bộ để trị liệu cho chính mình.

Mà những quyển sách của hắn hiện tại cũng không phải tự mình mua sắm, mà là lượm lấy. Mỗi khi tới gần ngày học sinh của học viện tốt nghiệp, những quyển sách như vậy sẽ bị học sinh coi như rác rưởi ném bỏ. Ở phụ cận sân trường tùy ý có thể thấy được. Thế nhưng ở trong mắt Tiêu Hoàng, những quyển sách này lại là bảo bối, nhất là những cuốn sách có vẽ cổ xưa kia cũng chính như thế, bởi vì ở mặt trên nó đều có ghi chép của học sinh nghe giảng bài.

Nhớ rõ năm trước, Tiêu Hoàng còn nhặt được một quyển bút ký giảng bài của giảng sư Ma Văn học viện, lúc đó vì thế Tiêu Hoàng hưng phấn cả mấy buổi tối.

Đời sống con người có một số thời điểm chính là tuyệt vời như thế, chính vì lưu luyến với “sự sống” này, mới giúp cho Tiêu Hoàng hết lần này tới lần khác từ bên cạnh quỷ môn quan đi trở về.

- Khụ khụ khụ!!!

Bỗng nhiên, ngay lúc Tiêu Hoàng dựa vào Ma Văn quang lờ mờ nghiên cứu quyển sách, Tiêu Hoàng lại tìm không được phát ra vài tiếng ho khan mãnh liệt.

“Phốc!”

Ngay sau đó, một chút máu tươi trực tiếp từ trong miệng Tiêu Hoàng phun lên trên trang sách, thành vết đỏ loang lổ.

- Cái này...

Nhìn thấy vết máu đỏ như thế, Tiêu Hoàng kim lòng không được phát ra tiếng la hoảng, sắc mặt tái nhợt, hai mắt không tìm được trọn tròn, cả người như hóa đá tại đường trường.

Trải qua nhiều năm nghiên cứu học tập y học như vậy, Tiêu Hoàng biết rất rõ ràng, một khi chính mình phun máu ý nghĩa là gì? Đó chính là điềm báo xuất huyết, tức là tính mạng sẽ không còn quá ba ngày nữa.

Có ý nghĩ như vậy, bên trong hai mắt Tiêu Hoàng mơ hồ lóe ra một chút tuyệt vọng, hai tay không khỏi run run, hốc mắt hơi đỏ hồng.

- Chẳng lẽ thật sự... không có hi vọng sao? Ta không muốn chết...

Tiêu Hoàng không khỏi phát ra thanh âm như thế! Trải qua ba năm liền mạng tích góp từng tí một, hiện giờ Tiêu Hoàng đã tích góp được 18 kim tệ, cách mua được Ngọc linh thảo chỉ còn thiếu hai kim tệ, thế nhưng trong vòng ba ngày phải kiếm hai kim tệ, gần như không có khả năng.

Vừa nghĩ đến đây, trong lòng Tiêu Hoàng trở nên một mảng hắc ám, đã không có hào quang sáng ngời, hết thấy mọi hy vọng của hắn giờ khắc này hoàn toàn sụp đổ.

“Cốc cốc cốc!”

Đúng lúc này, bỗng nhiên vang lên một tràng tiếng đập cửa thật tùy tiện.

- Nơi này là nhà của Tiêu Hoàng phải không?

Ngoài cửa truyền vào một giọng nói xa lạ.

2. Chương 2: Hy Vọng

- Người là ai? Tối đây làm gì?

Tiêu Hoàng hồi lại, giọng điệu giống như một mảnh tro tàn, cũng tùy tay khép quyển sách dính đầy vết máu lại.

- Trợ lý của Tập đoàn Thiếu Giang, có người muốn gặp người.

Ngoài cửa lại truyền vào giọng nói, có vẻ bình thản, không có mấy may kích động.

- Tập đoàn Thiếu Giang? Có người muốn gặp ta?

Tiêu Hoàng thì thào tự nói, trên gương mặt xám như tro tàn hiện lên một chút nghi hoặc: Tập đoàn Thiếu Giang chính là chủ của mỏ đá Đông Thành, Tập đoàn Thiếu Giang ở trong mắt mỏ đá Đông Thành hoàn toàn là cấp trên cao cao tại thượng. Người của Tập đoàn Thiếu Giang đến tìm mình, hơn nữa thông báo có người muốn gặp mình, chuyện này không khỏi có chút kỳ quái, dù sao mình chỉ là một tên thợ mỏ nhỏ nhò đến đáng thương, như thế nào có thể lọt vào mắt của Tập đoàn Thiếu Giang chứ?

- Là ai muốn gặp ta?

Tiêu Hoàng cảnh giác hỏi, tuy rằng hiện tại trong lòng hắn nguội lạnh như tro tàn, nhưng hàng năm lăn lộn trong hoàn cảnh nguy hiểm, chuyện cảnh giác dường như đã trở thành một loại bản năng của hắn.

- Theo ta đi, rồi người sẽ biết!

Ngoài cửa lại truyền vào thanh âm, giọng điệu không để cho từ chối.

Đối với yêu cầu như vậy, trong lòng Tiêu Hoàng vẫn còn tràn ngập cảnh giác, nhưng bình tĩnh nghĩ lại, Tập đoàn Thiếu Giang chính là thế lực lớn số một số hai ở phụ cận Thái Ngô Thành, còn bản thân mình lại là thứ gì chứ, một thợ mỏ nhỏ nhò sinh mệnh đang bị đe dọa, nếu từ chối, đối phương có một vạn phương pháp làm cho hắn mất tích.

Thật cẩn thận từ trong ngăn kéo lấy ra một thanh đao nhỏ cổ xưa, nhét vào bên trong giày, Tiêu Hoàng liền chậm rãi đứng dậy, mở cửa ra một cái khe hở.

Dưới Ma Văn quang ánh sáng mờ mờ, chỉ thấy ngoài cửa đứng một gã đàn ông quần áo phẳng phiu, tướng mạo đoan chính, tóc ngắn, chắp tay sau lưng nhìn Tiêu Hoàng.

Thấy cửa gỗ cũ nát mở ra một cái khe hở, lộ ra nửa khuôn mặt Tiêu Hoàng, người đàn ông tự xưng là trợ lý cũng không có nói thêm một câu gì nữa, xoay người đi ra ngoài.

Tiêu Hoàng tự nhiên hiểu đây là có ý tứ gì, hắn hơi trầm tư một chút, rồi đóng cửa đi theo phía sau, thần sắc bình thản lại.

Đi theo phía sau trợ lý vòng mấy vòng trong dãy nhà, rất nhanh, Tiêu Hoằng liền đi tới bên cạnh một tòa nhà ở gần mỏ đá. So sánh với nhà của hắn, tòa nhà cao ba tầng này có vẻ khang trang sạch sẽ hơn nhiều, Ma Văn quang ở bốn phía cũng sáng hơn một ít.

Làm việc ba năm ở đây, đương nhiên Tiêu Hoằng biết tòa nhà lầu này là dùng làm gì, chính là địa điểm làm việc của chủ sự mỏ đá, cũng là chỗ tiếp đãi khách quý.

“Mang mình tới nơi này, đến tột cùng là muốn làm gì?” Tiêu Hoằng thầm nghĩ trong lòng, mơ hồ dường như hắn cảm nhận được, sự tình cũng không đơn giản như hắn tưởng tượng như vậy.

Bỗng nhiên, Tiêu Hoằng không ngừng nhìn quét bốn phía, ánh mắt bỗng nhiên biến đổi, chỉ thấy ở trước cửa tòa nhà lầu, đang đậu một chiếc Ma Văn Xa xa hoa, phía trên thân xe màu vàng phủ kín Ma Văn hoa lệ huyền ảo, hợp kim Thái A làm thân xe, da thú Xỉ hổ mao chế thành ghế ngồi, cả khối Tử anh thạch mài thành cửa kính xe... tất cả đều làm nổi bật sự xa hoa của Ma Văn Xa màu vàng này.

Bản thân Tiêu Hoằng đối với loại Ma Văn Xa đại danh鼎鼎 này cũng có chút hiểu biết, một chiếc giá cao tới 1000 kim tệ, cho dù ở trong Thái Ngô Thành người có thân phận, có địa vị, có tiền tài dùng chiếc xe này cũng là ít ỏi không có mấy.

“Chẳng lẽ là hắn? Không có khả năng!” Tiêu Hoằng không ngừng suy nghĩ trong lòng.

Lại nhìn cách đó không xa, Lý Nhạc cùng với vài tên thợ mỏ, đang thụt ló ở dưới một cây cột treo Ma Văn quang, ánh mắt không chớp nhìn Ma Văn Xa sáng bóng xa hoa kia, bên trong thần sắc có hăm mộ, nhưng phần nhiều lại là kính sợ, cũng thường thường châu đầu ghé tai thì thầm với nhau.

Một màn như vậy, làm cho Tiêu Hoằng trong mơ hồ có cảm giác tình thế không tầm thường, mà đến tột cùng lại là chuyện gì? Lúc này ở trong lòng Tiêu Hoằng hiện ra một dấu chấm hỏi thật lớn.

Không hề dừng lại nhiều, gã trợ lý dẫn Tiêu Hoằng đi thẳng vào trong tòa nhà lầu, theo bậc thang lên thẳng đến tầng cao nhất, đồng thời đi tới trước một cánh cửa gỗ hoa lệ mới ngừng lại, cực kỳ cung kính khẽ gõ vài cái lên cửa, rồi dẫn Tiêu Hoằng đi vào.

Đi vào bên trong phòng, nơi này trần thiết có vẻ xa hoa dị thường, sàn nhà bằng gỗ candelabra vàng, ửng ửng tản ra màu vàng, một cái bàn làm việc thật lớn, bàn trà tinh xảo, ghế trường kỷ, trang trí phân bố xen kẽ tỉ mỉ ở trong đó.

Một góc phòng đang đứng bảy tám người, toàn bộ đứng ngay ngắn ở một bên, ngay cả Từ Khanh chủ sự mỏ đá Đông Thành ngày thường cao cao ở trên, tại đây cũng khoanh hai tay đặt ở bụng, cũng không dám thở mạnh một tiếng.

Ở một góc phòng khác, bên cạnh bàn làm việc thì đứng một người đàn ông khoảng năm mươi tuổi, một thân mặc trường bào tơ vàng cực kỳ đẹp đẽ quý giá, một đầu tóc ngắn màu xám đậm, tinh thần phấn chấn đứng đó, trong ánh mắt tinh xảo như có như không toát ra ngạo ý, trên người lại tản ra một khí thế uy áp, gần như làm cho người ta không dám thở mạnh.

Giờ phút này, hắn đang chấp tay sau lưng, đứng trước cửa sổ hình tròn, không chút để ý nhìn điểm điểm văn quang ngoài cửa sổ.

Tuy rằng, Tiêu Hoằng chỉ có thể nhìn một bên mặt người đàn ông này, nhưng chỉ liếc mắt một cái, vẻ mặt của Tiêu Hoằng đột nhiên biến sắc, trong ánh mắt có hơi kinh hãi, cũng có một chút kim lòng không được kính sợ như vậy!

Mà người này đương nhiên Tiêu Hoằng nhận ra, cũng có thể nói ở Thái Ngô Thành không người nào không biết không người nào không hiểu, thậm chí là đứa nhỏ choai choai đều biết, đúng là Đại được sư cấp Ngự Sư - Tạng Hoành Vân!

Phía trước cũng đã nói qua, khu động Ma Văn dựa vào chính là Ngự lực, ở toàn bộ vũ trụ Thái Qua, Ngự lực tổng cộng chia làm bảy đại cảnh giới, Ngự Đồ, Ngự Giả, Ngự Sư, Đại Ngự Sư, Ngự Hồn, Ngự Không cùng với Ngự Thân. Chỉ có Ngự Đồ chia làm mười cấp; ngoài ra trong mỗi cảnh giới khác đều chia làm năm cấp.

Ở Thái Ngõ Thành, có thể đạt tới Ngự Sư, đã hoàn toàn có thể xưng là hiếm thấy như long phượng từng lần. Bên trong ngàn vạn dân cư, cũng chỉ có ba người, hơn nữa trước đây không lâu nghe nói Tang Hoàn Vân đã thành công thăng cấp, đạt tới Ngự Sư cấp ba.

Mặt khác, đó là chức nghiệp của Tang Hoàn Vân là Dực sư, chức nghiệp này có thể nói là một chức nghiệp rất được người khác coi trọng. Dù sao mọi người nhiễm bệnh, binh sĩ cũng thường xuyên bị thương, đúng lúc này, địa vị của Dực sư liền lộ ra. Huống chi, một khi có Dực sư trợ giúp, cung cấp đủ loại kiểu dáng Ma Văn đan dược, đối với tu luyện Ngự lực khẳng định là làm ít công to.

Bởi vì ở cùng một đẳng cấp, bất kể chức nghiệp gì, thân phận của Dực sư là cao quý nhất!

Mà Tập đoàn Thiếu Giang chính là nhờ có Đại dực sư Tang Hoàn Vân bồi dưỡng, mới có thể trở thành thế lực lớn số một số hai ở Thái Ngõ Thành. Đừng nói thế lực nào khác, cho dù là Thị trưởng của Thái Ngõ Thành, đều phải cung kính mấy phần.

- Tang đại nhân! Người đã gọi đến cho ngài!

Trợ lý cung kính nhẹ giọng nói với Tang Hoàn Vân, tiếp theo hơi cúi người xuống cung kính đứng một bên, không dám nhiều lời.

Tang Hoàn Vân không có đáp lại, không hề nhìn trợ lý, càng không có chú ý tới Tiêu Hoảng, ánh mắt cứ như vậy bình tĩnh nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ.

- Nghe Từ Khanh nói, ngươi là người thợ mỏ duy nhất dám xuống tầng thứ tư giếng mỏ lấy quặng?

Qua một hồi lâu, Tang Hoàn Vân mới nhẹ giọng nói, bên trong lời nói không có khinh thường, không có cao ngạo, thực bình thản nhưng mang theo một uy áp chế người.

- Không phải duy nhất, chỉ là trước đây người có gan xuống đến tầng thứ tư... đều đã chết.

Tiêu Hoảng đáp lại chi tiết, tuy rằng trong lòng tràn ngập không yên, nhưng giọng điệu coi như bình thản.

Nghe nói như thế Tang Hoàn Vân, cũng không có phản ứng gì lớn lắm, chỉ là hướng về phía Tiêu Hoảng, chậm rãi vươn ra một bàn tay thon dài tinh tế, mở ra, trong tay là một khối Ma Văn màu tím sẫm, có chứa vẩn lộ màu đỏ, tiếp theo Ma Văn màu tím sẫm ở trong tay Tang Hoàn Vân, đột nhiên tiêu tán dường như hòa tan trong hư không, rồi trong chớp mắt nơi bàn tay ông ta hình thành một hình ảnh lập thể.

Là một khối tảng đá tản ra ánh huỳnh quang màu xanh biếc, hình ảnh trông rất sống động, so với Ma Văn hình ảnh bình thường không biết rõ ràng hơn gấp mấy trăm lần.

- Đây là Anh tinh thạch, nguyên thạch thượng đẳng dùng chế tác Ma Văn cấp Ngự Sư rất hiếm thấy. Nghe nói nó có ở tầng năm giếng mỏ, ta cần một khối, cần ngươi tìm lấy giúp ta.

Tang Hoàn Vân phi thường đơn giản nói rõ ý đồ, không có thương lượng, chỉ có yêu cầu và phân phó, làm cho người ta có một loại cảm giác không để cho từ chối.

- Thù lao!

Tiêu Hoảng đồng dạng dùng giọng nói phi thường đơn giản rõ ràng, trình độ nguy hiểm của tầng năm giếng mỏ, Tiêu Hoảng tự nhiên biết, đi xuống có thể nói là cử tử nhất sinh, không nằm trong hạng mục khai thác của nhân công trong giếng mỏ, bất cứ lúc nào đều có thể có dung nham cuốn cuộn. Khoảnh khắc trước giếng mỏ hoặc giả chỉ có mười mấy độ, ngay sau đó có thể sẽ cao tới mấy trăm thậm chí hơn một ngàn độ. Mà trọng yếu hơn là nó không có theo quy luật gì, không có lúc nào là không tồn tại nguy hiểm.

Ngay cả Tiêu Hoảng cũng không dám tùy tiện ném thử, bởi vì đi xuống đó tuyệt đối có thể nói là cử tử nhất sinh, thậm chí rất nhiều người cho rằng, đi xuống tầng năm chính là đi chịu chết.

- Lớn mật! Tang Hoàn Vân đại sư giao cho ngươi nhiệm vụ, là vinh dự của ngươi, nơi này có phần để ngươi cò kè mặc cả hay sao?

Chủ sự Từ Khanh bỗng nhiên sa sầm mặt xuống, lên tiếng khiển trách Tiêu Hoảng.

Tuy nhiên, ngay lúc câu nói của Từ Khanh vừa ra khỏi miệng, trong nháy mắt chỉ thấy ánh mắt của Tang Hoàn Văn chiếu ngay vào Từ Khanh, ẩn ẩn hiện lên một tia bất mãn, dường như muốn nói cho Từ Khanh biết, nơi này có phần của người xen mồm sao?

Nhìn thấy bên trong hai mắt Tang Hoàn Văn hiện lên một chút hàn quang, Từ Khanh lập tức giật mình, tiếp theo liền ngậm miệng lại, cúi gằm đầu, cũng không dám thở mạnh.

- Thấy sắc mặt người trắng bệch, môi phát tím, hai má ửng đỏ, hẳn là mới bị xuất huyết bên trong lần đầu, không có gì bất ngờ xảy ra, dường như người chỉ sống được ba ngày nữa.

Tang Hoàn Văn chậm rãi dời ánh mắt nhìn ngay Tiêu Hoảng, nhẹ giọng nói.

Tiêu Hoảng thần sắc hơi vừa động, tuy nhiên rất nhanh liền khôi phục bình thản, Đại dược sư cấp bậc Ngự Sư liếc mắt một cái nhìn ra hiện trạng thân thể hắn, cũng chẳng có gì lạ.

Kỳ thật hiện tại, Tiêu Hoảng phi thường muốn nhờ Tang Hoàn Văn giúp khám bệnh ỉn, nhưng hắn nghĩ lại: Tang Hoàn Văn là ai chứ, có thể sẽ xem bệnh ỉn một tên thợ mổ thấp kém như vậy sao?

Không nói gì thêm, Tiêu Hoảng chỉ khẽ gật gật đầu, tỏ vẻ ngậm thừa nhận.

Một tiếng vang nhỏ, nhìn lại Tang Hoàn Văn đã chậm rãi đặt lên bàn làm việc một cái Ma Văn được do Bạch ngọc thạch chế thành. Tuy rằng cả khối Ma Văn được chỉ có Bạch ngọc thạch cấp thấp nhất chế thành, nhưng ở mặt trên Ma Văn lại phát sáng rạng rỡ, đường cong lưu loát, tiêu sái mà lại huyền ảo, nhất là đan được lớn bằng hạt đậu được khảm ở giữa tâm kia lại giống như một viên bảo thạch ở trong đó.

Nhìn thấy Tang Hoàn Văn xuất ra một vật như vậy, mọi người ở bốn phía trong mắt đều bừng sáng, nhìn từ văn lộ trên Ma Văn, rõ ràng là tự tay Tang Hoàn Văn chế ra, tuy rằng chỉ là Ma Văn bậc thấp nhất, nhưng nếu đem ra thị trường, chỉ bằng danh tiếng của Tang Hoàn Văn, giá trị sẽ tăng lên không chỉ gấp trăm lần.

- Đây là Ma Văn chỉ đồng được do ta chế tạo, có công hiệu giảm đau, đình chỉ xuất huyết bên trong, có thể dùng được năm mươi lần, cũng đủ cho người sử dụng một năm. Đến tầng năm giếng mỏ tìm cho ta một khối Anh tinh thạch, nó sẽ thuộc về người!

Tang Hoàn Văn lạnh nhạt nói.

Nhìn Ma Văn chỉ đồng được trên bàn làm việc, trong mắt Tiêu Hoảng không tự chủ được hiện lên một tia sáng. Không thể nghi ngờ vật này đối với Tiêu Hoảng đang ở vào tuyệt cảnh mà nói, tuyệt đối là nguồn hy vọng hiếm có, hay nói cách khác vật này có thể giúp cho hắn có thêm cuộc sống một năm giống như người bình thường, cũng chính là sống thêm một năm.

Hơn nữa trong một năm này, Tiêu Hoảng sẽ có thời gian tiếp tục tìm kiếm biện pháp khác trị tật bệnh trong cơ thể mình, lực hấp dẫn này đối với Tiêu Hoảng không cần nói cũng biết.

Tuy nhiên, thời điểm này ngoài mặt Tiêu Hoảng như vẫn không có bị lực hấp dẫn lớn lắm, hoàn toàn ngược lại hắn cẩn thận hỏi:

- Nghe nói dưới tay Tang Hoàn Văn đại sư có mấy chục được đồng tinh anh, vì sao ngài không tìm bọn họ, mà cố tình tìm tới ta?

- Bởi vì tính mạng của họ, đáng giá hơn so với cái mạng của người!

Tang Hoàn Văn đưa ra một lý do rất đơn giản, cũng phi thường thực tế. Điều này cũng không có gì sai, dưới tay Tang Hoàn Văn chính là hơn mười người được đồng tinh anh, đều là Tang Hoàn Văn tử mĩ bồi dưỡng thành, đại bộ phận đều là Ngự Đồ cấp ba cấp bốn, có thể thông qua Ngự lực khống chế Chiến Văn tiến hành chiến đấu, đánh chết linh thú, có thể thu thập thảo dược ở khu vực nguy hiểm.

So với Tiêu Hoảng là Ngự Đồ cấp một gần như không khác gì thường nhân, tính mạng của bọn họ dĩ nhiên vô cùng quý báu. Đương nhiên, còn có một điều không thể bỏ qua, đó chính là ở tầng năm giếng mỏ, độ nguy hiểm khi đối mặt với dung nham, thì được đồng tinh anh của hắn gần như không có khác nhau quá lớn so với thường nhân, gặp dung nham phun trào hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Mà đối với công việc này, kinh nghiệm phong phú của Tiêu Hoảng sẽ thể hiện ra hết ưu thế.

Đối với câu nói có chứa tính hạ thấp của Tang Hoành Vân này, Tiêu Hoằng cũng không có tức giận, nói gì đi nữa chính mình đã như vậy rồi, còn có vốn để tức giận sao?

- Đã biết rồi! Đồng ý giao dịch! Ngày mai ta sẽ xuất phát, một tay giao đá, một tay giao văn!

Tiêu Hoằng phi thường thông khoái đáp ứng.

Tang Hoành Vân cũng không có nói thêm gì nữa, chỉ là chỉ chỉ ra cửa, ý bảo Tiêu Hoằng có thể rời đi.

Tiêu Hoằng cũng không có nói thêm gì, liếc mắt nhìn một cái thật sâu vào Ma Văn chỉ đồng được trên bàn làm việc, rồi xoay người đi ra khỏi phòng.

----- oOo -----

3. Chương 3: Hiểm Cảnh!

Tiêu Hoằng rời tòa nhà lầu, bóng đêm đã buông xuống, đi trên con đường nhỏ vắng vẻ và mờ tối, ngẩng đầu nhìn lên, trên bầu trời đầy sao, thỉnh thoảng có thể thấy được vài điểm sáng xẹt qua bầu trời đêm, đó chính là Ma Văn chiến hạm của Phục Thần Đế Quốc bay ngang qua, có vẻ bư hân mà cao ngạo. Tuy nhiên, đối với Vũ Nhuận Tinh chỗ Tiêu Hoằng, thường thường là không đáng quan tâm.

Gió đêm thổi có hơi lạnh, Tiêu Hoằng thu hồi ánh mắt, dừng thẳng cổ áo, cho hai bàn tay thô ráp vào bên trong túi áo, thân ảnh cô đơn tịch mịch dần dần bị bóng đêm bao trùm.

Về đến nhà, Tiêu Hoằng đẩy ra cửa phòng đơn sơ vào nhà, sau đó liền nhấc lên cái giường gỗ cũ kỹ, bắt đầu lục lọi tìm kiếm ở dưới giường, hẳn chuẩn bị cho ngày mai xuống tầng năm giếng mỏ, cực độ nguy hiểm.

Rất nhanh, phía trên mặt đất liền hình thành một đồng vật dụng, một cái áo bông cũ, một đôi giày đã mốc meo da để thật dày, một miếng đá mài và các thứ linh tinh.

Kiểm kê một chút các đồ vật này nọ, lại hơi suy nghĩ một lát, xác nhận không có quên gì, hẳn liền cầm lấy đá mài, bắt đầu mài cái cốc chim mình thường dùng cho sắc nhọn một ít. Làm như vậy mặc dù có ảnh hưởng đối với thời gian sử dụng của cái cốc chim, nhưng có thể phá vỡ nham thạch tốt hơn nhanh hơn.

Hết thấy chuẩn bị xong xuôi đã là hơn mười giờ đêm, tuy nhiên, Tiêu Hoằng cũng không có đi vào ngủ ngay, mà đứng ở trước giá sách, ngón trở không ngừng lướt trên bìa mỗi quyển sách, một lát sau, hẳn lấy ra một quyển ghi về Tái thạch, sau đó liền ngồi ngay gần bên bàn viết, bắt đầu cẩn thận tìm tòi, nghiên cứu.

Cái gọi là Tái thạch, chính là miếng đá dùng để tạo hình Ma Văn, tỷ như Bạch ngọc thạch, cũng như Anh tinh thạch mà Tang Hoành Vân bảo Tiêu Hoằng tìm kiếm, đều là một loại Tái thạch.

Ma Văn không cùng cấp bậc, cần Tái thạch cũng khác nhau.

Hiện tại điều Tiêu Hoằng muốn xem chính là nên làm thế nào tìm kiếm Anh tinh thạch, cùng với chi tiết cần chú ý cho việc khai thác.

Sáng sớm hôm sau, Tiêu Hoằng từ trên giường bật dậy, liền mặc vào quần bông áo bông, mang vào đôi giày da để dày, trên đầu cũng trùm một cái mũ bông vải cũ kỹ, tận hết khả năng bao bọc thân thể mình kín mít.

Tuy rằng giữa thời tiết mùa hạ có hơi nóng bức, nhưng một lớp bông vải này ngược lại có thể trợ giúp Tiêu Hoằng chống đỡ độ nóng ở tầng năm cùng với chút ít giọt dung nham, đương nhiên, nếu gặp phải nhiều dung nham thì phòng hộ như vậy quả thực không đáng giá nhắc tới, nhưng bất kể nói thế nào coi như có chút ít còn hơn không.

Dùng hai viên thuốc giảm đau do chính mình phối chế, Tiêu Hoằng liền mang theo cái cốc chim cùng với một cái bao bố nhỏ, đi ra cửa nhà, trước khi đi, hẳn hơi liếc mắt nhìn một vòng trần thiết trong nhà, đi lần này, Tiêu Hoằng chính mình cũng không biết còn có thể trở về nữa hay không, căn phòng cũ nát này ước chừng hẳn đã ở ba năm rồi, nói một chút cảm tình cũng không có thì đúng là gặt người.

Tại phòng khách tòa nhà lầu xa hoa, ánh mặt trời buổi bình minh xuyên qua cửa sổ chiếu vào bên trong phòng, hết thấy đều có vẻ sạch sẽ, đẹp đẽ quý giá.

Tang Hoàn Vên đang ngồi ở trước bàn làm việc, cầm trong tay dao nĩa, trước mặt đặt một đĩa thịt bò đỏ tươi, đĩa trứng chiên hai màu trắng vàng rõ ràng, cùng với một ly sữa nóng hôi hổi.

- Tang đại nhân! Nơi thâm sơn cùng cốc của chúng ta này, thực vật có hạn, chiêu đãi không chu toàn, mong được bao dung, ta đã phái chuyên gia đến Thái Ngộ Thành mua thức ăn cho ngài!

Chủ sự Từ Khanh hơi hơi cúi người, cung kính nói.

Tang Hoàn Vên không nói gì, nhẹ nhàng cắt một miếng thịt nhỏ cho vào miệng, thần sắc bình thản, khiến người khác rất khó từ trên vẻ mặt thấy được ý tưởng chân thật trong nội tâm hắc, mà ngược lại luôn làm cho người ta có một loại cảm giác thâm tàng bất lộ.

- A! Không nghĩ tới tiểu tử kia thật rất có kinh nghiệm!

Thông qua cửa sổ sáng ngời, nhìn thấy Tiêu Hoảng bao bọc kín mít, mang theo cái cuộc chim sắc nhọn, bước nhanh xuyên qua bãi đất trống trước mặt, đi về hướng giếng mỏ trên sườn núi, Tang Hoàn Vên nhẹ giọng nói, tiếp theo liền không hề để ý tới nữa, cầm lấy ly sữa bên cạnh, uống một ngụm.

- Nghe ý của đại nhân, hay là cho rằng tiểu tử kia sẽ thành công?

Từ Khanh cực kỳ cẩn thận, hỏi dò.

Tang Hoàn Vên cũng không có đáp lại, thần sắc vẫn bình thản thản nhiên như trước.

Tiêu Hoảng rất thuần thực chui vào bên trong giếng mỏ, liền nhìn thấy Lý Nhạc cùng vài tên đồng bạn, đang đứng ở bên trong tầng một giếng mỏ, sau đó hai mắt tỏa sáng, nhìn Tiêu Hoảng hỏi:

- Này, Hoảng ca! Ngày hôm qua Tang đại sư có phải tiếp kiến huynh hay không? Quá! Đó chính là Tang Hoàn Vên đại danh鼎鼎 nha, tiểu tử huynh phúc khí thật tốt nha!

Tiêu Hoảng liếc nhìn thần sắc “bát quái” của Lý Nhạc một cái, không nói gì, thẳng đường bước nhanh đi đến hướng tầng hai, Lý Nhạc vẫn chưa từ bỏ ý định, theo phía sau hỏi đông hỏi tây.

Ngày thường quan hệ giữa hắc hắc với Tiêu Hoảng coi như rất gần, ít nhất là so với các thợ mỏ khác. Nguyên nhân chủ yếu là, hắc hắc cùng với Tiêu Hoảng vào nhận việc tại mỏ đá Đông Thành cùng một lúc. Lúc ấy là người mới, Lý Nhạc thường xuyên bị khi dễ, Tiêu Hoảng từng ra tay giúp hắc hắc. Mà Tiêu Hoảng ở trong ấn tượng của hắc hắc, chính là hơi có chút quái gở, không thích giao du cùng người, tính cách hoàn toàn tương phản với hắc hắc.

Lý Nhạc đi theo sau Tiêu Hoảng mãi đến khi đi vào tầng ba giếng mỏ, cũng không có hỏi ra một câu nào. Tuy nhiên, Lý Nhạc như trước vẫn không từ bỏ ý định, nói tiếp:

- Hoảng ca! Ngày hôm qua Tang Hoàn Vên tìm huynh, rốt cuộc có chuyện gì vậy?

Tiêu Hoảng vẫn không để ý đến, liếc nhìn về hướng tầng bốn, sóng nhiệt đã thối lui. Tuy nhiên, bên trong tầng bốn giếng mỏ, mỗi ngày chỉ có cố định mấy tiếng là ở vào thời kỳ bình ổn, bởi vậy, bất kể xảy ra sự tình gì, Tiêu Hoảng cần phải trong kỳ hạn này quay lại, nếu không hắc hắc phải chết không thể nghi ngờ. Hơn nữa có một điều kiện tiên quyết, đó chính là có thể còn sống từ tầng năm đi ra.

- Đi lấy một thùng nước sạch cho ta!

Tiêu Hoảng bỗng nhiên quay đầu nói với Lý Nhạc.

- Ừm!

Lý Nhạc phi thường thống khoái lên tiếng, sau đó ngông nghênh phân phó cho đồng bọn phía sau:

- Đi lấy cho Hoảng ca một thùng nước sạch lại đây!

Đội nước sạch được đưa tới, Tiêu Hoảng uống một ngụm rồi tự mình trực tiếp dội nước từ đầu đến chân, lạnh thấu tim gan. Sau đó hắc hắc không hề do dự, trực tiếp hạ xuống bên trong tầng bốn, ngay lập tức một luồng nhiệt khí ào tới ập vào mặt. Tuy nhiên, Tiêu Hoảng cũng không có để ý, thần sắc nghiêm túc, cầm cái cuộc chim, rất nhanh xuyên qua trong tầng bốn, tuy rằng trạng huống thân thể cũng không tốt lắm, nhưng bước chân hắc hắc vẫn bước vững vàng như trước.

Đi tới trước chừng bảy tám phút, Tiêu Hoàng liền đi tới chỗ xuống tầng năm, nhìn xuống phía dưới thấy sóng nhiệt cuộn cuộn, tùy ý có thể thấy được từng bãi từng bãi dung nham, giống như một cái hỏa lò lớn, độ nóng thấp nhất ít nhất cũng 50 độ trở lên.

Mà một điều trọng yếu hơn là, dung nham dưới lòng đất bất cứ lúc nào cũng có thể phun trào, thời gian không chừng, có thể là một hai tiếng, cũng có thể là một hai phút nữa.

Một khi phun trào, Tiêu Hoàng nhất định xương cốt cũng không còn.

Bởi vậy cùng với nói tầng năm là quặng mỏ còn không bằng nói là huyết động thiên nhiên trong lòng đất, mọi người một khi đào tới đây, phát hiện tình hình phía dưới lập tức ngừng đào xuống ngay.

Nếu là trước đây, Tiêu Hoàng tuyệt đối sẽ không bước vào nửa bước, nhưng hôm nay nếu không đi xuống hẳn phải chết, có đi xuống nói không chừng còn có hy vọng sống sót.

Cột chắc dây thừng vào một trụ nham thạch ở phía trên, Tiêu Hoàng liền nắm chặt dây thừng, cẩn thận, nhảy xuống tầng năm. Toàn bộ quá trình có vẻ phi thường quả quyết, không có lùi bước, cũng không có mấy may chần chừ.

Ngay lúc hai chân Tiêu Hoàng đứng ở trên mặt đất tầng năm, dưới chân liền bốc lên làn khói trắng nhẹ nhẹ, cũng phát ra tiếng vang “xèo xèo”, đồng thời mùi vị cháy khét cũng theo đó truyền vào mũi Tiêu Hoàng. Áo bông đã được xối nước cũng bắt đầu toát ra hơi nước trắng mờ, trên mặt chỉ cảm thấy nóng hôi hổi.

Thế nhưng trong hai mắt Tiêu Hoàng lúc này lại lộ rõ vẻ bình tĩnh, không có lộ ra chút khủng hoảng nào. Nhìn lướt qua bốn phía một vòng, Tiêu Hoàng liền rất nhanh đi tới phía trước, tránh né một bãi dung nham, đồng thời mở cái bao bố nhỏ lấy ra một nắm vôi trắng vẩy vào trên mặt vách hang động.

Căn cứ ngày hôm qua nghiên cứu đọc được trong sách, Tiêu Hoàng biết được bình thường Anh tinh thạch bị bao phủ trong nham thạch, mắt thường rất khó phát hiện, nhưng có một điểm đặc biệt, đó chính là nguyên thạch hấp thu năng lực rất mạnh, vì thế Tiêu Hoàng liền nghĩ tới một cái biện pháp như vậy.

Rắc vôi trên vách đá, chỗ nào vôi không bóc ra, nơi đó rất có thể có Anh tinh thạch ở bên trong.

Đại khái thời gian qua chừng năm phút, Tiêu Hoàng đã đi đến chỗ sâu trong tầng năm, trên người hắn vốn ướt sũng đã khô queo, chỉ cảm thấy nóng bỏng, đôi giày da thật dày cũng xuất hiện dấu hiệu hòa tan, mỗi một bước đi tới đều tạo thành một cái dấu chân đen sì.

“Mau a, mau a!” Trong lòng Tiêu Hoàng không ngừng phát ra thanh âm như thế, hắn biết rõ ở trong hoàn cảnh này hắn sống không được bao lâu.

“Ồ?”

Sắc mặt Tiêu Hoàng bỗng nhiên chợt sáng lên, chỉ thấy chỗ trên vách đá màu nâu đen được rắc vôi, bỗng nhiên hình thành một dấu trắng bằng bàn tay, vôi không có bóc ra chút nào.

“Này!” Tiêu Hoàng chỉ phát ra một tiếng như vậy, tiếp theo hắn vội khom người xuống, rất nhanh giơ lên cái cuốc chim bén nhọn, khê gõ vài cái trên mặt vách đá, một điểm màu xanh lơ mờ chiếu vào trong tầm mắt Tiêu Hoàng.

- Đây là Anh tinh thạch!

Tiêu Hoàng không hề do dự nhiều, liền ngồi xổm thân mình xuống, bắt đầu cực kỳ rất nhanh đào một vòng chung quanh điểm sáng, sau đó liền tăng độ mạnh, dùng sức đào ra, dùng hết khả năng bằng tốc độ nhanh nhất đào khối Anh tinh thạch này xuống. Hắn biết rằng, nơi này không phải là nơi ở lâu, hơn nữa chỉ cần có một khối Anh tinh thạch như vậy hắn liền có hy vọng sống sót.

Rất nhanh, theo sức đào mạnh của Tiêu Hoàng, chỗ lõm vòng quanh dấu vôi trắng đã hình thành vết nứt, hiện tại điều Tiêu Hoàng phải làm, đó là nạy nó hoàn toàn rơi xuống lấy ra, sau đó rời khỏi địa phương quý quái này.

Tuy nhiên, đúng lúc này, sắc mặt Tiêu Hoàng chợt biến đổi, chỉ cảm thấy dưới chân đột nhiên bắt đầu chấn động mạnh.

“Ầm ầm!”

Một tràng tiếng nổ qua đi, Tiêu Hoàng liền nhìn thấy từ hướng xa xa, đột nhiên sinh ra một cái cột lửa màu đỏ cam thật lớn, giống như một con dã thú dữ tợn, đó chính là dung nham từ dưới lòng đất phun trào ra.

- Nguy rồi!

Tiêu Hoàng không khỏi phát ra tiếng kêu, đồng thời sắc mặt trở nên tái nhợt, lại nhìn dung nham cuộn cuộn giống như cơn lũ hung mãnh, đang ào ào cuốn tới phía hắn.

Cửa động hắn vừa đi vào phía dưới, trong nháy mắt liền hình thành một dòng sông dung nham, đồng thời cuộn cuộn cuốn tới phía hắn bên này.

Không hề nghi ngờ đây là chuyện Tiêu Hoàng lo lắng nhất, dưới tình huống như vậy, chạy thoát gần như có thể tính là số không!

Chỉ cần tiếp qua một phút đồng hồ, không, chỉ chừng ba mươi giây thôi, Tiêu Hoàng sẽ bị chìm trong dung nham, chết không toàn thây!

Tình huống vạn phần nguy cấp!

Tiêu Hoàng nhìn thấy một màn như thế, biểu tình tuy có vẻ ngưng trọng, nhưng cũng không có bối rối, hắn cắn chặt răng, đưa cái cuốc chim vào trong khe nứt dùng sức nạy ra, Anh tỉnh thạch từ trên vách đá rơi xuống, Tiêu Hoàng cầm lấy hòn đá, đứng dậy, chạy ngược vào chỗ sâu trong tầng năm, chạy như điên cuồng!

Loại động tác này nói là một loại bản năng cũng tốt, nói là Tiêu Hoàng muốn sống lâu trong chốc lát cũng thể, tóm lại Tiêu Hoàng chỉ muốn rời xa dung nham đang cuốn tới mình.

Trong nháy mắt, dung nham nóng bỏng đã cách Tiêu Hoàng còn không tới một trăm thước, Tiêu Hoàng có thể cảm nhận được sóng nhiệt cuộn cuộn đuổi theo phía sau, sau lưng áo bông đã xuất hiện vết cháy sém.

Năm mươi thước, ba mươi thước!

Nhìn dung nham ở phía sau không ngừng tới gần, trong lúc Tiêu Hoàng chạy như điên, hiện lên một chút tuyệt vọng thì thào tự nói:

- Chẳng lẽ cứ như vậy xong đời sao?

Tuy nhiên, đúng lúc này, vẻ mặt đầy tuyệt vọng của Tiêu Hoàng, lại đột nhiên sáng lên!

----- oOo -----

4. Chương 4: Ma Văn Châu Thần Bí

Chỉ thấy cách hắn không xa, một chỗ trên vách đá có một lỗ hổng tối như mực, có vẻ là một cái hang nhỏ, cao cách mặt đất đại khái chừng một thước.

Cái hang nhỏ này có giúp mình thoát hiểm không, Tiêu Hoàng không biết, nhưng là dư quang khóe mắt nhìn dung nham cách mình đã không còn tới hai mươi thước, nếu cứ tiếp tục chạy tiếp thì chỉ sau vài giây, sẽ bị dung nham nuốt gọn, hắn phải chết! Nhảy vào cái hang nhỏ đó, nói không chừng còn có thể có một đường sinh cơ.

Không hề chần chờ, Tiêu Hoàng đạp dưới chân vài bước, tiếp theo lấy trớn nhảy lên, nhẹ nhàng như một con báo nhảy vọt một cái, chui vào bên trong hang động.

Sau đó Tiêu Hoàng hai tay ôm đầu, nhắm chặt hai mắt, cuộn mình bên trong hang nhỏ, chuẩn bị chờ chết.

Vài giây qua đi, Tiêu Hoàng hơi hơi mở hai mắt ra, theo bản năng sờ sờ thân thể của chính mình, chưa chết.

Vươn tay phải tắt lửa còn đang ngún cháy trên vai áo, Tiêu Hoàng thật cẩn thận quay đầu nhìn, chỉ thấy dung nham nóng bỏng đang chảy dọc theo cái miệng hang cao hơn một thước này.

Thoát hiểm rồi sao?

Tiêu Hoàng còn không dám khẳng định, bởi vì hiện tại chỉ cần dung nham tràn cao thêm một chút, sẽ vô tình chảy vào bên trong hang động, Tiêu Hoàng cũng phải bị mất mạng.

- Ồ?

Đúng lúc này, Tiêu Hoàng thần sắc vừa động, bỗng nhiên cảm nhận được có điều gì đó không thích hợp, bên ngoài dung nham nóng bỏng không ngừng chảy qua, cách mình không đến hai thước, thế mà bên trong chỗ cái hang nhỏ lại lạnh buốt.

- Cái này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Tiêu Hoàng bật phát ra thành tiếng, đồng thời chiếu rọi Ma Văn quang trên trán, nương theo ánh sáng nhìn quanh một vòng bốn phía, đây là một cái hang không lớn, chừng sáu thước vuông, phía trên vách hang tối đen như mực, ẩn ẩn có thể nhìn thấy những hạt băng thật nhỏ lấp lánh dưới ánh sáng.

- Nơi này như thế nào lại có băng?

Tiêu Hoàng kim lòng không được phát ra tiếng, nên biết rằng bên ngoài độ nóng đã tới gần cả ngàn độ, trong môi trường như vậy sao có thể sinh ra băng được, điều này không phù hợp với lẽ thường.

- Ồ! Đây là cái gì?

Tiêu Hoàng bỗng nhiên chú ý tới trên mặt đất trong hang nhỏ, nằm lẩn lóc hai viên hạt châu không bắt mắt, một viên màu lam sậm, một viên màu xanh đen, lớn bằng cỡ trái táo tảo. Nương theo Ma Văn quang còn có thể nhìn thấy trên mỗi một viên hạt châu có văn lộ rất tinh tế.

Lượm hai hạt châu lên, Tiêu Hoàng lặn qua lộn lại nhìn xem, có thể xác định tạo hình trên hạt châu chính là Ma Văn, tuy nhiên, chỉ dựa vào tri thức về Ma Văn của Tiêu Hoàng hiện tại thì không thể biết được rồi. Hắn chỉ biết là mặt trên Ma Văn phi thường huyền ảo và quý dị, về phần Tái thạch được sử dụng cũng chính là bản thể của hạt châu, chính là một loại tinh thể mờ đục.

Mặc dù Tiêu Hoàng đọc nhiều các loại sách, đối với Tái thạch đã nhận biết nhiều loại, cũng không thể phân biệt được, điều này làm cho Tiêu Hoàng sinh ra hứng thú thật lớn với thứ này.

Ngay thời điểm Tiêu Hoàng cẩn thận nghiên cứu hai cái Ma Văn châu trên tay này, trên mặt Tiêu Hoàng đột nhiên hiện lên một chút cảnh giác, nhìn lại dòng dung nham nóng chảy đột nhiên dâng ột chút, một luồng dung nham nóng bỏng tràn vào bên trong hang.

Không đợi Tiêu Hoàng kịp làm ra phản ứng, lại nhìn thấy dung nham nóng bỏng cùng vụn băng gặp nhau cùng một chỗ, rồi “xèo” một tiếng, toát ra khói trắng cuộn cuộn, nhìn lại dung nham tràn vào trong hang, đã đông lại thành khối đá đen xì, lại một lần nữa nâng iêng hang lên một ít, hình thành một cái “bờ dề” thiên nhiên.

- Cái này...

Trong lúc nhất thời Tiêu Hoàng có chút há hốc mồm, chỉ là mấy miếng vụn băng nho nhỏ lại có thể làm đông lạnh cả một mảng dung nham nóng chảy, điều này thật khó tin.

Phi thường tự nhiên cho hai viên Ma Văn châu vào túi áo, Tiêu Hoàng liền từ trên vách tường, nạy xuống một mảnh băng bằng hạt đậu, lạnh buốt. Dùng tay nắm chặt một chút, Tiêu Hoàng phát hiện, khối băng cũng không có nhanh chóng hòa tan, chỉ là hòa tan một chút xíu thôi.

Hơi suy nghĩ một lát, đột nhiên Tiêu Hoàng búng ngón tay, bắn thẳng miếng băng bằng hạt đậu xuống giữa dòng dung nham.

Một tiếng vang nặng nề qua đi, lại nhìn giữa dòng dung nham cuộn cuộn, đột nhiên ngưng kết ra một mảng nham thạch màu đen đường kính có tới hai thước, chảy xuôi theo dòng, sau đó bắt đầu lại lần nữa tan rã.

Nhìn thấy một màn như thế Tiêu Hoàng đầy nghi hoặc. Hắn tự nhận là mình đã đọc đủ các loại sách, không nói là học giả, nhưng tối thiểu cũng coi như là một người đọc nhiều hiểu rộng.

Nhưng hết thấy sự việc xảy ra trước mắt đều làm cho hắn không thể giải thích được, thậm chí có thể nói là không phù hợp với thường thức khoa học.

Theo lý thuyết muốn đạt tới loại hiệu quả này, nói vậy chỉ có cổ băng vạn năm trong truyền thuyết mới có thể làm được, nhưng nếu giả thiết đây chính là cổ băng vạn năm, thì chỉ cần ở trong này một giây, hơi lạnh của nó đã đủ để mình biến thành một tượng băng, nhưng hiện tại bản thân mình ở trong hang, lại chỉ cảm thấy hơi lạnh mà thôi.

Hiện tượng này thật khiến Tiêu Hoàng không sao hiểu được, lại lần nữa lấy ra hai viên Ma Văn châu thần bí, Tiêu Hoàng tiếp tục quan sát cẩn thận.

- Chẳng lẽ loại hàn băng quý dị này có liên quan tới hai hạt châu?

Tiêu Hoàng thì thảo luận, trong đầu đầy dấu chấm hỏi.

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Trong lòng Tiêu Hoàng không ngừng lặp lại câu hỏi như vậy.

Ở trong hang ước chừng ba tiếng sau, Tiêu Hoàng cũng nghiên cứu hết ba giờ nhưng không thu hoạch được gì.

Lúc này độ cao của dòng dung nham đã giảm xuống rất nhiều, chỉ còn những dòng dung nham chảy ở giữa đường quặng mỏ.

Nhìn xem Ma Văn thời gian, Tiêu Hoàng biết rõ mình cần phải mau mau rời khỏi nơi này, nếu không một khi tăng bốn bùng nổ sóng nhiệt, phỏng chừng hôm nay mình sẽ không ra được, mà nơi này nhìn như an toàn, nhưng có Trời mới biết nơi này còn sẽ phát sinh chuyện gì, phải mau mau rời đi mới được. Thế nhưng hiện giờ trên mặt đất vẫn còn nóng bỏng như trước, hắn thật cẩn thận ném xuống lối đi trong quặng mỏ một mảnh vải bố, miếng vải trong nháy mắt liền bốc cháy lên.

Thế này nếu như đi trên đó sẽ bị nướng chín ngay.

- Phải nghĩ biện pháp mau rời khỏi nơi này mới được, nếu không sẽ không còn kịp rồi.

Tiêu Hoàng thì thảo luận, đầu óc điên cuồng xoay tròn.

Bỗng nhiên, bên trong hai mắt Tiêu Hoàng hiện lên một chút ánh sáng, rất nhanh xoay người, nhìn lại vụn băng trên vách đá, trông mắt rất nhanh xoay chuyển trong hốc mắt.

Tiếp theo, Tiêu Hoàng thật cẩn thận cất hai viên Ma Văn châu thần bí vào trong ngực, sau đó liền dỡ xuống cái bao bố nhỏ bên hông, trút bỏ hết rồi bắt đầu thu thập vụn băng trên vách đá cho vào bao.

Ngắn ngủi mười mấy phút qua đi, trong bao đã chứa đầy vụn băng và hỗn hợp bùn đất.

Đứng ở miệng hang, Tiêu Hoàng lấy ra một nắm vụn băng ném thẳng trên lối đi.

“Xèo xèo!”

Sau mấy tiếng “xèo xèo” chỗ có rải vụn băng liền sinh ra một màn hơi nước, Tiêu Hoàng lại một lần nữa ném một mảnh vải lên trên mặt đất đó, mảnh vải không có bị đốt cháy.

- Xem ra có thể được!

Tiêu Hoàng nhẹ giọng thảo luận, rồi cầm lấy các thứ vật dụng, tung người nhảy xuống chuẩn xác chỗ vị trí mảnh vải, dưới chân chỉ có cảm giác nóng hổi, nhưng có thể chịu được.

Cứ như vậy, Tiêu Hoàng một đường vừa rải vụn băng vừa đi, qua chừng mười mấy phút, vụn băng trong bao bố đã sắp dùng hết, rốt cục Tiêu Hoàng cũng đi đến chỗ lối ra vào tầng năm quặng mỏ.

Dây thừng dưới nhiệt độ cực nóng, đã bị cháy mất phân nửa, còn một nửa treo giữa không trung.

Tiêu Hoàng nhẹ nhàng nhảy lên, một mắt chụp lấy dây thừng, tay kia thì nắm cái cuốc chim bỏ vào vách đá, tiếp theo thuận thực uốn thân mình tung lên, Tiêu Hoàng liền vọt lên khỏi tầng năm.

- Phù...

Theo thói quen nằm trên mặt đất thở một hơi dài, ngay sau đó, Tiêu Hoàng liền xoay người bật lên, bởi vì nơi này là tầng bốn, như trước không an toàn, bởi vậy Tiêu Hoàng cũng không thể ở lại lâu ở chỗ này.

Dọc đường coi như thuận lợi đi tới lối ra tầng bốn, Tiêu Hoàng như trước sử dụng động tác quen thuộc, trực tiếp từ cái dưới hang nắm sợi dây thừng tung mình nhảy vọt lên.

- Ô? Hoàng ca! Hôm nay đi ra sớm như vậy, ta còn chưa có bắt đầu phiên giao dịch đánh cược đây!

Lý Nhạc nhìn thấy Tiêu Hoàng cả người nhếch nhác, từ lối ra tầng bốn đi lên, hần chớp chớp mắt, nhẹ giọng nói.

- Ủm!

Tiêu Hoàng tùy tiện lên tiếng, lau sơ gương mặt đầy bụi bẩn, rồi cất bước đi tới lối thông ra ngoài.

Ở bên trong tòa nhà lầu, Từ Khanh cúi đầu nhìn Ma Văn thời gian, rồi cung kính nói với Tang Hoành Vân:

- Đại nhân! Đã qua mấy tiếng rồi, xem ra tên tiểu tử kia không ra được, có lẽ đã chết ở trong đó.

Từ Khanh nói rất thoải mái, không nhìn ra một chút đồng cảm, thương hại gì, càng đừng nói thương cảm.

Tang Hoành Vân không lên tiếng trả lời, trên vẻ mặt không có tiếc nuối, cũng không có mất mát, giờ phút này hần đang chậm rãi mang vào đôi bao tay bằng da thuần một màu trắng, chuẩn bị rời đi. Trong mắt hần việc thất bại của Tiêu Hoàng cũng không có gì quan trọng, coi như là một lần thí nghiệm, về phần Anh tỉnh thạch cùng lắm thì dùng nhiều tiền thu mua một khối là được, chỉ có điều rất phiền toái mà thôi.

- Hả?

Ngay lúc Tang Hoành Vân chuẩn bị rời đi, Từ Khanh đứng ở trước cửa sổ lại bỗng nhiên phát ra tiếng kêu kinh ngạc, từ trong cửa sổ nhìn ra, chỉ thấy trên sườn núi chỗ quặng mỏ, một bóng người tóc rối bù, trên thân mình đầy kín vết cháy sém, đang chậm rãi từ bên trong giếng mỏ đi ra, mặc dù trông có vẻ chật vật, nhưng nhìn toàn thân cũng không có bị thương tổn gì lớn lắm.

- Đây... nhưng lại... lại đi ra rồi!

Nhìn Tiêu Hoàng cực kỳ thảm hại đang thông thả đi tới hướng bên này, Từ Khanh chỉ chỉ ra cửa sổ kinh ngạc nói, trên mặt đầy vẻ khó tin.

Tang Hoành Vân đã định buông bỏ Tiêu Hoàng chuẩn bị rời đi, nhìn thấy Tiêu Hoàng đang từng chút từng chút đi tới bên này, sắc mặt vẫn trầm tĩnh như nước của hần hơi giật giật.

Tuy rằng trước đó cũng có nghĩ tới Tiêu Hoàng có thể thành công, nhưng ở trong mắt Tang Hoành Vân chuyện đó hoàn toàn là cừu tử nhất sinh, hơn nữa nhìn thấy Tiêu Hoàng đang rảo bước đi tới hướng bên này, hiển nhiên đã thành công, nếu không bước chân sẽ không có vẻ khẩn cấp như vậy.

Hiện tại Tiêu Hoàng đương nhiên tỏ ra khẩn cấp, trong ba ngày còn sống hần chỉ còn lại có một ngày rưỡi, hơn nữa ở dọc đường, hần đã một lần nữa cảm giác được đau đớn, trong yết hầu cũng đang có vị tanh tanh mằn mặn, hiện tại hần không có thời gian để lãng phí.

Tiến vào tòa nhà lầu, bước nhanh lên lầu ba, Tiêu Hoàng cũng không có thời gian nói lễ phép gì nữa, liền đẩy cửa ra đi thẳng vào.

Lúc này Tang Hoành Vân ngồi ngay ngắn ở trước bàn làm việc, đôi bao tay bằng da màu trắng đặt ở một bên, so với sắc mặt lạnh như băng trước đây, như có như không đã có chứa một chút ôn hòa.

- Thành công?

Tang Hoành Vân hơi đánh giá một chút bộ dáng chật vật của Tiêu Hoàng, nhẹ giọng hỏi.

Tiêu Hoàng không có chậm trễ, trực tiếp từ trong túi áo khoác rách bướm lấy ra nguyên thạch Anh tỉnh thạch, ngay chính giữa một khối đá nứt nẻ còn đang tản ra tia sáng mờ màu xanh biếc.

- Một tay giao đá, một tay giao văn!

Tiêu Hoàng nói xong, tay cầm Anh tỉnh thạch đưa tới trước mặt Tang Hoành Vân.

Tang Hoàn Vên thần sắc vẫn bình thản, đối với hành động có vẻ lỗ mãng của Tiêu Hoằng, cũng không có để ý quá mức, người sắp chết vì sống sót đều sẽ có dạng này, hắn đã nhìn thấy nhiều, bất kể là quan to quý nhân, hay là tên ăn xin ven đường đều như thế.

Tang Hoàn Vên chậm rãi đứng dậy tiếp nhận nguyên thạch Anh tỉnh thạch, ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng vạch lên trên mặt một cái, một chút hào quang hiện lên, đây là hắn thông qua Ngự Lực cường hãn trong cơ thể, phân rõ thiệt giả của Anh tỉnh thạch.

Sau một lát, trên mặt Tang Hoàn Vên hơi hiện lên một chút sắc mặt vui mừng:

- Tỉ lệ coi như không tệ! Làm rất tốt!

Nói xong, Tang Hoàn Vên liền tuân giữ lời hứa, chậm rãi lấy Ma Văn chỉ đồng được trong túi áo đặt trên tay Tiêu Hoằng, sau đó nhẹ giọng nói:

- Hãy hưởng thụ cho tốt đẹp thời gian một năm còn lại đi! Phỏng chừng sang năm đúng thời điểm này, chúng ta e là không có khả năng gặp lại nữa.

Nói xong, Tang Hoàn Vên liền giao khối Anh tỉnh thạch cho trợ thủ, sau đó mang đôi bao tay da vào, chậm rãi đi ra ngoài cửa.

- Điều đó không nhất định!

Bỗng nhiên Tiêu Hoằng nói với theo Tang Hoàn Vên.

- Trên thế giới, luôn có một hạng người vĩnh viễn không dám đối mặt với sự thật, nói ra có lẽ chính là người đây!

Tang Hoàn Vên bỏ lại những lời này, rồi chậm rãi rời đi.

Lời này thực đã kích người, nhưng cũng làm cho Tiêu Hoằng dấy lên tín niệm muốn sống còn mạnh hơn!

----- oOo -----

5. Chương 5: Tín Niệm!

Không hề ở lại lâu, Tiêu Hoằng rời tòa nhà lầu, sau đó liền ba chân bốn cẳng rất nhanh đi về nhà, hiện tại hắn đã cảm thấy có chút không khỏe.

- Oa!

Vừa mới đẩy ra cửa nhà, trong miệng Tiêu Hoằng liền phun ào ra máu tươi ướt đầm mặt đất, bên khóe miệng máu tươi không ngừng nhỏ giọt, cảm giác đau đớn từ trong ngực truyền ra, đồng thời hơi có chút choáng váng đầu, đây là hiện tượng thân thể suy yếu cộng thêm mất máu quá nhiều mà ra.

Hiện tại Tiêu Hoằng biết rất rõ ràng, nếu mình cứ như vậy ngã nằm xuống, rất có thể sẽ đi luôn không bao giờ đứng dậy nữa.

Cổ vực dậy một tia tinh thần cuối cùng, Tiêu Hoằng dùng hết khả năng bằng tốc độ nhanh nhất cởi cái áo bông rách nát trên người, lộ ra bộ ngực tiêu tụy, dựa vào bên giường, hai tay run rẩy cầm lên Ma Văn chỉ đồng được.

Bởi vì loại Ma Văn này yêu cầu cấp bậc là Ngự Đồ cấp một, bởi vậy bằng vào cường độ Ngự lực của Tiêu Hoằng, vẫn có thể khống chế được.

Sau một lát, chỉ thấy hai tay Tiêu Hoằng đang cầm Ma Văn chỉ đồng được, vẫn lộ lóng lánh sáng chói mắt, tiếp theo một chùm tia sáng màu xanh biếc giống như tấm lụa mỏng chậm rãi bắn về phía ngực Tiêu Hoằng, đan được được khảm ở giữa Ma Văn giống như nhụy hoa trong gió, bay rải ra điểm điểm thuốc bột bay xuống lòng ngực Tiêu Hoằng, rót vào trong da thịt.

- Ái dà...

Theo thuốc bột thấm vào dưới da, Tiêu Hoằng đột nhiên cảm nhận một trận đau đớn đến thấu xương, giống như vô số thanh đao nhỏ đang cắt xé buồng phổi mình.

“Phốc!”

Một ngụm máu tươi lại lần nữa từ trong miệng Tiêu Hoằng phun trào ra, tiếp theo mí mắt hắn lật ngược, hai tay không còn chút sức buông thõng xuống, thân thể hơi nghiêng qua một bên, rồi lại lần nữa ngã nằm xuống trên mặt đất lạnh giá, thân thể hắn co giật vài cái, liền không nhúc nhích.

- Khụ khụ!

Ước chừng thời gian qua ba giờ, Tiêu Hoằng tay nắm chặt Ma Văn chỉ đồng được, mới nhẹ nhàng giật giật, hai mắt cũng hơi mở ra một cái khe hở, kèm theo là tiếng ho khan liên tiếp.

Cố gượng thân mình lần nữa ngồi dậy, Tiêu Hoằng phát hiện lần này mình ho khạc ra đã không phải là máu tươi, mà là một khối máu bầm màu đỏ sẫm.

Dựa vào tri thức y thuật của bản thân, trên mặt Tiêu Hoằng mơ hồ hiện lên một chút thoải mái, một chút mừng rỡ, hắn biết rằng chứng xuất huyết bên trong của mình đã bắt đầu có dấu hiệu ngừng lại, cơn đau trong ngực cũng theo đó giảm bớt, đồng thời nghênh đón một tia nhẹ nhàng khoan khoái khó có được.

- Tang Hoành Vân quả nhiên danh bất hư truyền!

Tiêu Hoằng nhìn Ma Văn chỉ đồng được tinh xảo trong tay thì thảo luận bầm, có thể chế tác được một cái Ma Văn được cực kỳ bình thường đến trình độ như thế, thực lực của Tang Hoành Vân về chế tác Ma Văn được quả thật đáng tin cậy.

Đồng thời trong lòng Tiêu Hoằng cũng sinh ra một chút hy vọng, nếu có một ngày chính mình có thể trở thành một Đại dược sư, như vậy mình có phải hay không sẽ không chật vật giống như hôm nay, chứng bệnh của mình có phải cũng sẽ có cách cứu chữa hay không?

Thời gian một năm rất ngắn, nhưng Tiêu Hoằng tin rằng trong thời gian một năm này, chính mình tuyệt đối có thể tìm được biện pháp ứng phó với loại quái bệnh của mình, chỉ cần có cố gắng, chỉ cần làm cho thực lực của mình trở nên mạnh!

Có ý nghĩ như vậy, trong mắt Tiêu Hoằng hiện lên một vẻ bất khuất, đây là một loại tín niệm, bất khuất với sự an bài của vận mệnh, bất khuất với sự trêu chọc của chứng bệnh kỳ quái.

Ta muốn sống sót!

Chậm rãi từ trên mặt đất đứng lên, đi tới trước giá sách, Tiêu Hoằng không hề do dự từ trên giá sách lấy ra quyển sách tựa là Khí Túc Ngự lực Huấn Luyện Pháp.

Trước đây Tiêu Hoằng không có lúc nào là không kẻ cận, giãy giụa bên bờ cái chết, căn bản không lúc nào không toàn tâm toàn ý tu luyện Ngự lực. Nhưng lúc này thì lại khác, tuy rằng thời gian một năm không dài, nhưng coi như hắn cũng có một thời gian thử sức.

Chậm rãi đặt quyển sách trên bàn viết cũ mềm, chỗ bìa trang sách đã được Tiêu Hoằng tỉ mỉ ép bằng phẳng. Mà cái gọi là Khí Túc Ngự lực Huấn Luyện Pháp, chính là thông qua khí tức huấn luyện Ngự lực.

Ngự lực cường đại hay không, trực tiếp quyết định trình độ cường đại chế tác Ma Văn, không chế Ma Văn. Cũng vậy Ngự lực càng cao thì có thể không chế Ma Văn càng cường đại hơn.

Chính từ đó đã diễn biến ra hai chức nghiệp lớn ở Thái Qua Vũ Trụ là Ngự Văn Giả và Chế Văn Sư: Ngự Văn Giả với không chế, vận dụng Ma Văn là việc chính, còn Chế Văn Sư với chế tạo Ma Văn là việc chính. Đương nhiên, giữa hai người cũng không có giới hạn rõ ràng, cũng giống như Đại dược sư Tang Hoành Vân, hắn không những là Chế Văn Sư mà còn là Ngự Văn Giả cường đại.

Còn nữa, bất kể là Ma Văn gì đều sẽ có một hạn chế thấp nhất, tỷ như bộ đội thường quy thường dùng nhất là Chiến Văn: Ma Văn quang dực, yêu cầu thấp nhất của nó là Ngự Đồ cấp ba.

Đồng dạng yêu cầu thấp nhất cũng chính là cấp bậc của Ma Văn yếu kém; mà yêu cầu càng cao cũng đại biểu cho Ma Văn càng cường đại hơn.

Về phần Ngự lực cũng là mức độ tràn đầy của bản hạch, tinh lực, thể lực trong nhân thể, tất cả đều dựa vào nó.

Còn như Khí Tức Ngự lực Huấn Luyện Pháp trong tay Tiêu Hoàng thì chính là sách giáo khoa của chính phủ, được cho là một loại phương thức huấn luyện Ngự lực phổ biến nhất, bình thường nhất, chủ yếu áp dụng cho học viện trung cấp.

Do là bình thường nhất, cho nên nó bắt đầu giảng thuật từ loại cấp thấp nhất này, bởi vậy đoạn mở đầu của Khí Tức Huấn Luyện Pháp là giảng thuật kỹ càng miêu tả tỉ mỉ phương pháp thông qua khí tức kiểm tra đo lường Ngự lực trong cơ thể.

Chỉ ngần ngừ vài phút thời gian, Tiêu Hoàng rất nhanh đọc xong nội dung năm trang đầu tiên. Đây xem như là một loại kỹ năng nhỏ của hắn sau một thời gian dài không ngừng đọc sách mà luyện thành.

Sau đó Tiêu Hoàng bắt đầu hăng hái bình bình, dựa theo phương pháp trong sách toàn thân buông lỏng không ngừng hít thở, tận hết khả năng cho khí tức rót vào khắp thân thể, từng chút từng chút cảm nhận Ngự lực ít đến đáng thương trong cơ thể mình.

Kiểm tra đo lường độ mạnh yếu của Ngự lực, ở Thái Qua Vũ Trụ kỳ thật chỉ có Ma Văn chuyên môn tiến hành kiểm tra đo lường, nhưng bình thường trong huấn luyện Ngự lực, tự bản thân kiểm tra đo lường cũng không có bị vứt bỏ, bởi vì đây chính là cơ sở.

Ước chừng trải qua nửa tiếng lặp đi lặp lại thử nghiệm, rốt cục Tiêu Hoàng cảm nhận được Ngự lực trong cơ thể, cộng tất cả có 137 cổ, trừ đi hôm nay thể lực, tinh lực tiêu hao, có thể còn dùng là 60 cổ, Ma Văn kiểm tra đo lường tiêu chuẩn biểu hiện chính là: 60/137.

Ngự lực tiêu hao có thể tiến hành bổ sung trong giấc ngủ, bình thường Ngự lực của người trưởng thành là 100 cổ, cũng chính là Ngự Đồ cấp một, chỉ có tới 200 cổ, mới có thể thăng cấp là Ngự Đồ cấp hai, 300 cổ chính là Ngự Đồ cấp ba...

Chỉ có tới Ngự Đồ cấp hai mới có thể vận dụng Ngự lực chế tạo Ma Văn đơn giản; tới Ngự Đồ cấp ba mới có thể không chế Chiến Văn có tính công kích!

Hiển nhiên, trước mắt Tiêu Hoàng nếu muốn chế tác Ma Văn được đơn giản nhất để tự cứu mình, thì cần phải nhanh một chút đạt tới Ngự Đồ cấp hai mới có thể.

Lại một lần nữa dời ánh mắt vào Khí Tức Ngự lực Huấn Luyện Pháp ngay trước mặt, đọc một lần phương pháp huấn luyện Ngự lực cơ bản trong sách, ghi nhớ vào đầu óc những yếu điểm chủ yếu. Sau đó Tiêu Hoàng liền ngồi ngay ngắn ở đầu giường, thông qua không ngừng hít thở, khí tức vờn quanh toàn thân, thông qua khí tức rèn luyện Ngự lực trong cơ thể.

Ước chừng trải qua cả một buổi chiều huấn luyện khắc khổ, Tiêu Hoàng phát hiện thật đau lòng, Ngự lực của mình chỉ tăng lên có một cổ, Ngự lực huấn luyện tiêu hao chỉ còn lại có 29 cổ.

Bất đắc dĩ, Tiêu Hoàng chỉ có thể thở dài một tiếng, rồi ngã chổng bốn vó trên cái giường cũ nát. Dựa theo tiến độ tu luyện như vậy, ít nhất hai tháng sau mới có thể tăng lên tới Ngự Đồ cấp hai, về phần Ngự Đồ cấp ba, cũng không biết phải tới năm nào ngày tháng nào nữa, bởi vì tăng lên Ngự lực sẽ càng ngày càng khó khăn.

Dựa theo tốc độ một cổ mỗi ngày như hiện giờ, nếu muốn đạt tới Ngự Đồ cấp ba, tối thiểu phải mất một năm.

Một năm a, Tiêu Hoàng thật không có nhiều thời gian như vậy. Thời gian một năm đối với người khác mà nói không tính là gì, nhưng đối với Tiêu Hoàng mà nói, lại là giá trị ngàn vàng!

Mà tốc độ tăng lên của Tiêu Hoàng hiện tại cũng không có gì đáng trách, hắn sử dụng Khí Tức Huấn Luyện Pháp này, trong các phương pháp huấn luyện Ngự lực cơ bản, coi như là một loại cấp thấp nhất.

Cùng tất cả cách huấn luyện hộ vệ quân của hoàng thất Phục Thần Đế Quốc, quả thực không phải một cấp bậc.

Trên thực tế, bên trong mấy chục quốc gia ở Thái Qua Vũ Trụ, mỗi một quốc gia đều sở hữu phương pháp huấn luyện cấp bậc cơ mật, phân biệt nắm giữ trong tay cao thủ cấp trụ cột của các quốc gia.

Cái gọi là cấp trụ cột, tên như ý nghĩa, chính là nhân vật cấp rường cột của quốc gia đó, tỷ như ở Phục Thần Đế Quốc thì có bảy nhân vật như vậy, thân phận của họ không thua gì Quốc vương ở đế đô.

Giống như lão đại của Tập đoàn Thiếu Giang, quan hệ cùng một dạng như Tang Hoàn Vên.

“Phải nghĩ ra một biện pháp mới được.” Tiêu Hoàng khép hờ hai mắt, nhắm mắt dưỡng thần, đồng thời đầu óc không ngừng suy nghĩ.

Hiện tại, Tiêu Hoàng chỉ có Khí Tức Ngự lực Huấn Luyện Pháp nhặt được từ Ma Văn học viện trung cấp ở phụ cận, không có loại cao cấp hơn, còn mua ư? Rất đắt đỏ hẳn không mua nổi, bởi vậy đổi một loại phương pháp huấn luyện cao cấp hơn, không thực tế lắm, vì thế chỉ có thể tìm cách cải tiến!

“Phịch!”

Bỗng nhiên không hề dấu hiệu báo trước, Tiêu Hoàng từ trên giường nhảy lên, trong hai mắt sáng lóng lánh, bởi vì dựa theo ý nghĩ vừa rồi, hẳn nghĩ tới một biện pháp, hẳn là có thể thực hiện được.

Có ý nghĩ như vậy, Tiêu Hoàng liền vội vàng bước xuống giường, rất thành thạo từ trong giá sách, bên trong đồng sách, lục lấy ra hai quyển sách thuốc, cùng với sách về Ngự lực và phương diện y thuật, mở ra sổ trang tương ứng, đặt nằm trên bàn viết. Hắn bắt đầu nghiên cứu, ghi ghi chép chép, lộ rõ vẻ cực kỳ chuyên chú.

----- oOo -----

6. Chương 6: Dị Biến

Ngay vừa rồi Tiêu Hoàng có ý nghĩ mới. Đúng là mình không có năng lực đổi mới Khí Tức Ngự Lực Huấn Luyện Pháp nhưng lại có thể cải tiến mà. Phương pháp cải tiến chính là dùng thuốc!

Lúc trước Tiêu Hoàng đã biết Khí Tức Huấn Luyện Pháp là thông qua khí tức rèn luyện Ngự Lực. Mà Tiêu Hoàng bản thân cũng biết có rất nhiều loại thảo dược có thể tăng Ngự Lực. Như vậy thì chính mình cũng có thể chế tạo một loại dược vật, thiêu đốt lên liền phóng ra sương khói Ngự Lực, sau đó thông qua Khí Tức Huấn Luyện Pháp hút loại sương khói này vào cơ thể, đạt tới mức hai bút cùng vẽ, tăng hiệu quả của Ngự Lực được không?

Có ý nghĩ mới như vậy, Tiêu Hoàng bắt đầu nghiên cứu. Bút máy dài hơn ngón trỏ trong tay hắn không ngừng ghi chép lên giấy, bắt đầu suy tính.

Tuy rằng hiện tại Tiêu Hoàng chính là Ngự Đồ cấp một, thực không bắt mắt, không thể chế tác ra Ma Văn dược cường đại có hiệu quả rõ rệt nhưng bằng vào nhiều năm đọc sách y học và các bộ sách khác của Tiêu Hoàng thì phối chế ít dược vật cũng không phải việc khó.

Lúc trước chế tạo thuốc giảm đau, không phải là kiệt tác của Tiêu Hoàng sao?

Chớp mắt đã tới đêm. Trong tay Tiêu Hoàng đang cầm một tờ giấy chỉ chít chữ. Đây là phương thuốc mà hắn nghiên cứu sáu giờ mới thành.

Trải qua nhiều lần cân nhắc, hắn nghĩ hẳn là có thể. Hiện giờ việc Tiêu Hoàng phải làm là tìm tài liệu cần thiết. Tổng cộng có hai mươi hai loại, trong đó có Tử đằng hoa, Phong nhuận thảo và mười mấy loại khác đều có thể thu từ núi rừng lân cận. Tinh sa thạch thì hơi quý giá nhưng Tiêu Hoàng đã từng thấy ở giếng mỏ tầng bốn, thu hoạch cũng không phải là việc khó.

Còn lại là Sảm ngâm sa và bột phấn Chu hương. Hai loại vật liệu này có bán ở quầy thuốc nhỏ gần đây, phân lượng và cách phối trí cần mười ngân ệ. Nghĩ tới đây Tiêu Hoàng thấy đau như cắt. Đó là năm ngày tiền lương của mình đó.

Nhưng nghĩ tới thứ này có thể tăng thực lực của bản thân, cứu vớt chính mình thì Tiêu Hoàng cũng cắn răng mà quyết định.

Sau khi quyết định, tâm tình Tiêu Hoàng cũng thoải mái hơn nhiều. Tưởng tượng tới việc ngày mai chế ra được vật, có nhiều hiệu quả, trong lòng Tiêu Hoàng thầm xuất hiện một tia mong chờ. Cảm giác như vậy thật sự không tệ.

Nhìn Ma Văn thời gian một chút, lúc này đã gần tới đêm. Giờ Tiêu Hoàng cũng cảm thấy hoa mắt và như say xe vậy.

Chuyện này cũng không có gì đáng trách. Một khi Ngự Lực trong cơ thể thấp hơn ba mươi thì thân thể người sẽ cảm thấy mệt mỏi. Nếu thấp hơn hai mươi đường thì nhân thể sẽ tiến vào “hình thức tiết kiệm năng lượng” để giảm tiêu hao Ngự Lực. Giống như Tiêu Hoàng vậy, hẳn cảm thấy đủ loại cảm giác không khỏe và choáng váng.

Tùy tiện bỏ hai miếng bánh rán vào miệng, uống hai ngụm nước sôi, Tiêu Hoàng liền đứng dậy, trực tiếp nằm lăn ra tắm ván gỗ trên giường.

Ngay vào một khắc khi ngực của Tiêu Hoàng tiếp xúc với tấm ván gỗ, Tiêu Hoàng tinh thần đã rất uể oải khóe miệng lúc này bỗng giật giật, chỉ cảm thấy ngực có gì đó rần rần, xương sườn cũng đau.

Lúc này trong đầu Tiêu Hoàng mới đột nhiên nhớ ra lúc mình ở huyết động tầng năm còn phát hiện ra hai quả Ma Văn châu quý dị.

Lật người lại, Tiêu Hoàng cận thận lấy hai quả Ma Văn châu từ trong lòng ra, ánh mắt nhìn về phía chúng, mượn ánh sáng mà xem. Trên Ma Văn châu lộ ra các đường hoa văn rất hoàn mỹ, huyền ảo mà thần bí, khiến Tiêu Hoàng không hiểu thấu.

- Hai thứ này rốt cục dùng để làm gì?

Tiêu Hoàng thì thảo tự nhủ, càng nhìn càng tò mò, càng nhìn càng cảm thấy thần bí khó lường.

Hơn nữa bằng vào tri thức không tính là nhiều của Tiêu Hoàng về Ma Văn thì dường hòng mà hiểu rõ nổi.

Ngơ ngác chừng vài phút, Tiêu Hoàng đã mệt lả, bất đắc dĩ phải đem hai Ma Văn châu này cận thận đặt vào trong chén nhỏ trên bàn viết bên cạnh, sau đó mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Ma Văn thời gian đặt trên sách thuốc lúc này từ từ biến thành màu đen tinh khiết. Việc này đại biểu cho thời gian đã là mười hai giờ khuya.

Bỗng nhiên!

Gần như ngay đồng thời vào lúc Ma Văn thời gian biến thành màu đen tinh khiết, hai quả Ma Văn châu trong chén nhỏ bỗng phát ra ánh sáng ẩn hiện, dường như hấp thu gì đó. Một lát sáu, trên hai quả Ma Văn đều có ánh sáng màu trắng bao bọc, nhìn rất hoa lệ.

Sau đó ánh sáng tầng này giống như nước mưa, chậm rãi bị hút vào trong hai Ma Văn. Nhìn lại hai Ma Văn này, màu sắc hạt châu chưa thay đổi như hoa văn trên mặt chúng đã biến thành màu vàng mới tinh. Rất nhiều đường hoa văn trên đó có thêm một đường kim tuyến quấn quanh.

Sáng sớm, tiếng chim hót riu rít, cả núi rừng không ngừng phát ra tiếng vọng, giống như tiếng hòa âm nhẹ nhàng. Một chút nắng sớm xuyên thấu qua cửa sổ, chậm rãi tiến vào trong nhà gỗ cũ nát. Toàn bộ trần phòng dù đã bị tàn phá nhưng vẫn toát ra một tia an lành.

Một luồng ánh sáng mặt trời âm âm chiếu lên mặt Tiêu Hoàng. Ánh mắt hắn không khỏi hơi giật giật, mở ra một khe hở, toàn thân lười biếng cử động.

Ngủ suốt một đêm không biết gì, có thể nói đây là một buổi tối ngọt ngào nhất của Tiêu Hoàng trong mấy năm qua.

Hơi hơi cử động thất lưng, Tiêu Hoàng liền ngồi dậy từ trên giường, hoạt động bả vai một chút, bắt đầu ngựa không dừng vó, chuẩn bị chút đồ vật. Một chiếc liềm sắc nhỏ, một cái gùi thuốc. Những thứ này đều là dụng cụ để vào núi hái thuốc.

Dựa vào quy luật thời gian mà tính thì tầng bốn giếng mỏ phải tới buổi chiều mới vào thời kỳ bình thản. Bởi vậy Tiêu Hoàng định sáng ra vào núi hái thuốc, tới chiều mới tiến vào trong giếng mỏ.

Giắt dao chặt củi bên hông, liềm bỏ vào gùi thuốc, Tiêu Hoàng liền đi tới trước bàn viết, cầm lấy tờ giấy ghi chép ngày hôm qua, cắt vào trong lồng ngực.

- Hả?

Ngay khi Tiêu Hoàng sắp sửa xoay người, khoe mắt bỗng chú ý tới hai quả Ma Văn châu trong chén nhỏ, hai mắt toát lên vẻ quái dị, có nghi hoặc, cũng có kinh ngạc, toàn thân đờ ra.

- Thế này...rất cực là xảy ra chuyện gì?

Một lúc lâu sau, Tiêu Hoàng mới phát ra được tiếng nói như vậy, cũng thật cẩn thận vươn tay ra, lấy Ma Văn châu ra, lại lật qua lật lại xem một lần nữa, càng nhìn càng cảm thấy khó tin.

Chỉ thấy vốn trên bề mặt chúng có hoa văn cổ xưa, giờ lại bị một đường con màu vàng thay thế, nhìn qua trông mới mẻ dị thường.

- Có thể tự mình viết lại Ma Văn sao?

Tiêu Hoàng thì thảo tự nhủ. Lời này nói ra chính hắn cũng không tin nổi.

Không hề nghi ngờ gì nữa, Ma Văn châu có biến hóa như vậy khiến Tiêu Hoàng rất tò mò. Tiêu Hoàng dường như cảm thấy trong đó ẩn hiện điều gì không tầm thường mà mình chưa phát hiện được. Nhưng thứ gì không tầm thường chứ? Thứ này rất cực là đang làm gì?

Liên tiếp những câu hỏi bắt đầu quanh quẩn bên trong đầu Tiêu Hoàng.

- Ngốc thật!

Nghĩ một hồi, Tiêu Hoàng bỗng vỗ gáy, phát ra tiếng nói như vậy:

- Dùng để làm gì thì mình thử một chút không phải sẽ biết ngay sao?

Có ý nghĩ như vậy, Tiêu Hoàng liền vội vàng đặt một quả Ma Văn Châu màu xanh đen đặt lên lòng bàn tay phải, nhú mào, bắt đầu điều khiển Ngự Lực còn yếu ớt trong cơ thể, ý đồ khởi động Ma Văn châu.

Tuy nhiên vào thời điểm Tiêu Hoàng định đưa Ngự Lực của mình vào bên trong Ma Văn thì bỗng nhiên thần sắc biến đổi. Ngự Lực của mình trực tiếp xuyên qua Ma Văn Châu, không có cách nào thẩm thấu vào bên trong Ma Văn.

Loại tình huống này tỏ rõ đây không phải là Ma Văn, hoặc là Ma Văn chế tác thất bại.

- Không có khả năng đâu.

Tiêu Hoàng chớp chớp mắt, nhìn Ma Văn Châu hoa lệ dị thường trong tay. Giả thiết nếu thứ này mà là Ma Văn thất bại thì làm sao lại tự động làm mới được? Điều này không phù hợp với lẽ thường.

Trong nhất thời, Tiêu Hoàng cảm thấy mơ hồ. Từ khi hắn phát hiện ra hai quả Ma Văn Châu này thì những chuyện khác thường liên tiếp xảy ra, đều khiến hắn không thể giải thích rõ ràng được. Điều này khiến Tiêu Hoàng vốn tự nhận là có chút kiến thức cũng phải chịu đả kích liên tục.

- Mặc kệ nó trước đã. Thử một quả khác xem.

Bị buộc tới không còn cách nào, Tiêu Hoàng đành chọn phương pháp này, đặt quả Ma Văn Châu màu lam đậm trong lòng bàn tay, cũng bắt đầu sử dụng phương pháp vừa rồi, muốn khởi động nó.

Nhưng đột nhiên vào lúc này, Tiêu Hoàng lại cảm thấy một loại cảm giác nặng nề nhưng không còn sức lực. Ngự Lực của bản thân dường như chỉ là một con kiến, còn Ma Văn Châu màu lam đậm trong tay lại giống như một cây táo lớn, khiến Ngự Lực của bản thân không thể lay chuyển nổi.

Nguyên nhân của việc này phi thường đơn giản, đó là cấp bậc Ngự Lực của mình còn chưa đủ để khống chế Ma Văn Châu này.

Phát hiện duy nhất chính là vào thời điểm mình định dùng Ngự Lực xâm nhập vào đó thì lại phát hiện ra bên trong Ma Văn có là vùng năng lượng như hải dương mênh mông vậy.

Cái này rõ tỏ rõ Ma Văn Châu màu lam đậm này có tính vĩnh cửu. Cái gọi là tính vĩnh cửu tức là không hạn chế lần sử dụng, cũng hoàn toàn khác so với Ma Văn chỉ đồng được mà Tang Hoàn Văn cho hẳn, chỉ sử dụng được có năm mươi lần.

Mà Ma Văn có tính vĩnh cửu thì trong Thái Qua Vũ Trụ cũng vô cùng quý báu, trong mấy vạn Ma Văn mới xuất hiện một cái. Bất kể Ma Văn này có cấp bậc thể nào thì giá trị cũng kinh người.

Bởi vì không hạn chế số lần nên Ngự Văn Giả có thể chuyên chú, huấn luyện cho loại Ma Văn này trở thành bản lĩnh riêng của mình. Hơn nữa Ma Văn có tính vĩnh cửu còn có đặc điểm đó là nếu Ngự Văn Giả sử dụng nhiều lần thì Ngự Lực trong cơ thể của Ngự Văn Giả cũng không ngừng được Ma Văn vĩnh cửu hấp thu, tiến hành thăng cấp cho bản thân.

Có thể nói bất kể cái Ma Văn có tính vĩnh cửu nào cũng là thứ mà một gã Ngự Văn Giả nằm mơ cũng muốn lấy được.

Có phát hiện như vậy khiến Tiêu Hoàng đầy nghi ngờ, ẩn hiện sự vui sướng, giống như nhìn thấy một tia nắng xuyên thấu qua tầng mây đen vậy.

Ma Văn Châu màu xanh đen dùng để làm gì thì Tiêu Hoàng còn chưa biết như Ma Văn Châu màu lam này tuyệt đối là bảo bối, chỉ bằng tính vĩnh cửu là đủ rồi.

Ma Văn Châu màu lam đậm này rốt cục cần bao nhiêu Ngự Lực mới sử dụng được đây?

7. Chương 7: Từ Khanh

Không thể nghi ngờ gì nữa, đây đã trở thành một dấu hỏi, tuy nhiên hiện giờ Tiêu Hoàng đã không còn nhiều thời giờ mà cân nhắc nữa. Nhìn qua Ma Văn một chút, lúc này đã tới tám giờ. Hiển nhiên nếu thật sự không vào núi hái thuốc ngay thì rất khó mà chiều về đúng giờ được. Bỏ qua thời gian bình ổn của giếng mỏ tầng ba thì kế hoạch hôm nay bị rối loạn toàn bộ rồi.

- Kệ, về sau nghiên cứu kỹ một chút là được.

Tiêu Hoàng tự nhủ, sau đó cẩn thận đặt vào túi nhỏ trong nội y, cài miệng túi lại, tránh đánh mất, sau đó chuẩn bị một chút rồi vội vàng ra khỏi cửa, đi vào bên trong vùng núi cách nhà mình không xa.

Vùng rừng núi này có thể nói là rộng lớn, gần như bao phủ một nửa Thái Ngô Thành vào trong đó.

Đứng ở đỉnh núi, thậm chí mơ hồ có thể nhìn thấy hình dáng Thái Ngô Thành, là một thành phố rất lớn, kiến trúc ở trung tâm cao ngất, đường phố phồn hoa thẳng tắp.

Khoảng cách từ chân núi tới mỏ đá Đông Thành đại khái là mười cây số, cũng không phải là xa lắm. Ở giữa còn có một trấn nhỏ tên là Đông Thành Trấn.

Mỏ đá Đông Thành có một bộ phận thợ mỏ ở nơi đó, giờ phút này đã có khói bếp lượn lờ bay lên.

Cảnh tượng như vậy Tiêu Hoàng đã nhìn thấy vô số lần, cũng không cảm khái nhiều, xoay người đi lên triền núi, rất nhanh tiến vào sâu trong rừng rậm, động tác nhanh nhẹn, hai mắt không ngừng chuyển động, tỉ mỉ quan sát nguy hiểm xung quanh và được thảo cần tìm.

Trong đầu không ngừng hồi tưởng lại những thứ được thảo mình cần, cùng môi trường thích hợp để chúng mọc, sau đó tìm kiếm một cách có mục đích.

Đương nhiên dựa vào bản lĩnh hiện giờ của Tiêu Hoàng cũng chỉ có thể hoạt động ở vùng rìa rừng rậm. Còn về phần Ác Huyết Lâm thì hẳn cũng chẳng dám bước vào nửa bước.

Nơi đó tuy rằng có nhiều thảo dược quý báu nhưng quả thật lại là nơi cực kỳ nguy hiểm. Linh thú sống trong đó rất cường đại, người thường bước vào thì chẳng khác nào đưa cơm cho linh thú.

Chỉ có Ngự Văn Giả có thể khống chế Chiến Văn từ cấp ba trở lên mới dám kết đội tiến vào. Đó cũng là nguyên nhân mà Tang Hoàn Văn tốn rất nhiều sức lực huấn luyện một đám dược đồng tinh anh.

Nơi có thảo dược quý báu thường có linh thú tồn tại. Có linh thú thì tất nhiên có nghĩa là phải chiến đấu.

Khi tới chính Ngọ, Tiêu Hoằng liền từ trong rừng rậm đi ra. Cần phải tính chuẩn thời gian mới tốt. Đó cũng đã là thói quen đi vào tầng bốn giếng mỏ rồi. Nắm chắc thời gian, gần như đều phải tính toán tới từng giây.

Giỏ thuốc phía sau lưng đã đầy tràn, đủ các loại thảo dược cổ quái, trong tay còn cầm một con Thanh Lâm ngư tươi roi rói và một túi Hồng hoa quả. Thứ này không phải là thảo dược mà là cơm của Tiêu Hoằng.

Mỗi lần tiến vào rừng rậm Tiêu Hoằng đều mang món này về. Tuy rằng mỏ đá cũng có nhà ăn như thực vật không phải miễn phí, hơn nữa rất khó gặp được thức ăn mặn.

Có thể đỡ bữa nào thì hay bữa đó. Đó cũng là do Tiêu Hoằng muốn chữa bệnh ỉn, bảo trì tác phong trước sau như một, tiết kiệm từng chút một, tuy rằng khổ một chút nhưng Tiêu Hoằng tin chắc rằng chỉ cần có thể sống sót thì tất cả sẽ biến đổi.

Cho con Thanh Lâm ngư buộc bằng một sợi mây vào một bồn nước sạch, để túi Hồng hoa quả vào chén nhỏ trên bàn viết, dành cho tới buổi tối, sau đó ăn luôn hai miếng bánh cuối cùng trong ngăn kéo, thay cái cốc chim và hộp gỗ, Tiêu Hoằng rời khỏi nhà.

Tuy rằng bản thân bây giờ còn có số tiền mười tám kim tệ, bệnh của thân thể cũng đã giảm nhưng Tiêu Hoằng cũng không muốn miệng ăn núi lở. Hẳn biết rõ sau này còn cần dùng rất nhiều tiền.

Nhất là khi chế văn, tài liệu công cụ đều cần tiêu tiền. Chuyện này cũng vì đa số người đều có thể tăng Ngự Lực, nhưng vì sao phải luyện tập Ngự Lực thì chẳng mấy người biết rõ nguyên nhân.

Bất kể là chế văn hay ngự văn đều là đốt tiền. Luyện tập chế văn cần bỏ ra nhiều tài liệu để luyện tập. Mà tài liệu tất nhiên đồng nghĩa với tiền.

Ngự văn cũng như vậy. Mượn Quang Dục Chiến Ma Văn thông thường mà nói, một khối có thể sử dụng một trăm lần, giá trị năm mươi ngàn tệ, có thể đủ ột gia đình bình thường sống nửa năm.

Hơn nữa Ngự Lực càng cao thì cần vận dụng Ma Văn càng cao, cũng có giá trị càng cao.

Một năm trước, ngay tại phòng đấu giá Ma Văn của Thái Ngô Thành đã từng có một món có giá chấn động. Một Chiến Ma Văn cấp Ngự Sư bán được với giá hai ngàn tám trăm kim tệ.

Đương nhiên loại cấp bậc Ngự Sư này đối với Tiêu Hoằng mà nói vẫn rất xa xôi. Trước mắt thì Tiêu Hoằng vẫn cần làm là đi tới nơi tới chốn, từng bước từng bước mới là thực tế nhất.

Trước khi đi vào mỏ quặng, Tiêu Hoằng cũng không dừng lại ở đâu, dạo qua khắp mỏ quặng, rất nhanh tiến tới gần lối vào tầng bốn của giếng mỏ.

Tuy nhiên đúng lúc này Tiêu Hoằng phát hiện ra Lý Nhạc đang vác cái cốc chim mới tinh bỏ vào vách đá, vẻ mặt đau khổ, liều mạng đào.

Nhìn thấy Tiêu Hoằng từ xa bước tới, trong nháy mắt Lý Nhạc đã lộ vẻ nước mắt lưng tròng, đáng thương vô cùng nói với Tiêu Hoằng:

- Hoằng ca, cứu mạng đi.

Lý Nhạc thể hiện đáng vẻ như vậy thì Tiêu Hoằng cũng chẳng kỳ quái chút nào. Tuy rằng mỏ đá rất ít hạn chế đối với thợ mỏ, làm nhiều hưởng nhiều, làm ít hưởng ít, chẳng vất vả lắm nhưng cuối tháng cũng phải hoàn thành công việc tương ứng mới được. Nếu không thì tiền công tháng sau sẽ giảm xuống tám mươi phần trăm.

Chuyện này coi như một loại đốc thúc với thợ mỏ. Nếu không thợ mỏ đình công tập thể thì mỏ đá làm sao kiếm tiền nổi.

Mà tác phong của Lý Nhạc là đầu tháng không làm, nhàn nhã vô cùng, cuối tháng mới làm như phát điên, rõ ràng là không đủ hạn mức rồi.

- Còn thiếu bao nhiêu?

Thấy bộ dáng của Lý Nhạc, Tiêu Hoằng vốn cũng chẳng cần hỏi, đi thẳng vào chủ đề.

- Lần này khá nhiều, mười khối.

Lý Nhạc nước mắt lưng tròng nói.

Tiêu Hoảng chẳng nói lại gì nữa, nhìn quanh một lúc, hai mắt giống như đôi Ma Văn thăm dò, quan sát biến hóa cực nhỏ của địa tầng xung quanh, đại khái mất thời gian một phút. Lúc này Tiêu Hoảng mới chậm rãi cất bước, cào nhẹ trên vách đá một cái.

Bùng! Một tiếng, trên vách tường đã xuất hiện một chút màu đỏ sẫm. Bên trong đó là Chiến huyết thạch, một loại Tái thạch rẻ tiền chế tác Ma Văn cấp Ngự Giả.

Tuy nhiên trong mắt thợ mỏ thì đây cũng là bảo bối rồi. Mỏ đá có quy định, một tảng đá như vậy có thể so với mười khối Bạch ngọc thạch cấp thấp, ba khối Bạch ngọc thạch cấp cao. Đương nhiên bởi nó rất thưa thớt nên muốn thu thập nó thời gian dài cũng không thực tế lắm.

Nhìn thấy điểm đỏ sẫm trên vách đá, ánh mắt Lý Nhạc lóe lên hào quang. Không ngờ gì nữa. Tiêu Hoảng đã nhẹ nhàng giải quyết vấn đề của hắn.

- Hoảng ca, rất cảm tạ người. Đại ân đại đức của người, tiểu nhân suốt đời không quên.

Mặt mày Lý Nhạc hớn hở, biểu hiện biến hóa rất nhanh, có thể nói là kỳ lạ, vừa rồi còn khiến người ta xúc động, giờ lại tươi roi rói như nở hoa.

- Khối Chiến huyết thạch này lấy đi cho đủ số, còn tiền công lấy về sẽ là của ta.

Tiêu Hoảng không đổi sắc nói với Lý Nhạc. Lý Nhạc còn liên tiếp gật đầu đồng ý, thần sắc đầy vẻ cảm kích.

Tiêu Hoảng không nói gì nữa mà cầm dây thừng, trực tiếp hạ xuống tầng thứ tư, sau đó bắt đầu tìm kiếm thứ mình muốn không ngừng — Tinh sa thạch, Bạch ngọc thạch có phẩm chất cao nhất.

Đối với Bạch ngọc thạch có phẩm chất cao nhất, Tiêu Hoảng đã từng tìm kiếm, ngựa quen đường cũ. Mà tại thời điểm hắn thu thập Bạch ngọc thạch đã từng phát hiện ra Tinh sa thạch, bởi vậy nếu muốn tìm cũng không phải quá khó.

Qua ngắn ngủi hai giờ Tiêu Hoảng đã chuẩn bị rời đi. Dù sao giờ cũng không như quá khứ, không cần phải liều mạng nữa. Nhìn sáu khối Bạch ngọc thạch phẩm chất cao trong hộp gỗ và một khối Tinh sa thạch bằng móng tay, vẻ mặt Tiêu Hoảng ẩn hiện chút vui vẻ. Thu hoạch coi như không tồi rồi.

Đóng hộp gỗ lại, Tiêu Hoảng liền cho Tinh sa thạch vào trong túi, sau đó cài kín lại.

Ở mỏ đá Đông Thành có quy định rõ là tất cả mọi thứ trong giếng mỏ đều thuộc về mỏ đá, tất cả thợ mỏ không được phép lấy làm tài liệu tư.

Đương nhiên việc kiểm tra này cũng không nghiêm khắc lắm, chỉ cần không lộ rõ ra là được. Nguyên nhân cũng rất đơn giản. Bạch ngọc thạch cũng chẳng phải vật hiếm lạ gì.

Về phần Tinh sa thạch tương đối quý giá thì mỏ đá Đông Thành tới giờ còn chưa biết là trong giếng mỏ của bọn họ có loại này. Một là số lượng không nhiều lắm, hai là tầng bốn tới giờ cũng chỉ có mỗi Tiêu Hoảng vào.

Thu thập tất cả xong, Tiêu Hoảng liền không ngừng lại một khắc, rời khỏi giếng mỏ.

Hắn đổi hộp gỗ ở địa phương gia công vật liệu và phát tiền công dưới chân núi, Tiêu Hoảng không ngừng lại một chút nào mà tiến tới hàng thuốc ở cách mỏ đá không xa.

Nó nằm ở mảnh đất ngay cạnh mỏ đá Đông Thành, tên là Diệu Đan Dược Quán, chẳng những có bán các loại thảo dược và Ma Văn dược cấp thấp nhất mà còn chữa bệnh.

Nơi này buôn bán rất tốt, nguyên nhân là bởi nơi này đông thợ mỏ, va chạm là chuyện không thể tránh được. Đương nhiên giá cả điều trị cũng khá đắt, ước chừng có thể còn cao hơn một phần ba so với so với ở Thái Ngô Thành.

Nhưng cũng chẳng còn cách nào. Ở gần đây chỉ có mỗi một nơi này, hoặc là tới đây, hoặc là tự chịu.

Đẩy cửa đi vào bên trong, mùi thuốc nhẹ truyền tới. Nơi này là một đại sảnh không lớn lắm, đối diện có một quầy hàng, bên trên bày đủ loại đan dược, phần lớn đều trị ngoại thương. Ở vị trí bắt mắt nhất có bày hai Ma Văn dược, đặt bên trong một hộp gỗ tinh xảo, gần như chỉ là hàng trưng bày.

Bởi vì thợ mổ phổ thông bình thường căn bản không có thực lực kinh thế sử dụng Ma Văn dược mấy chục ngân tệ.

Ở bên phải đại sảnh còn có hai giường bệnh, phía trước có người bệnh đang nằm bầm rên rỉ, đều là thợ mổ địa phương, bị đá rớt xuống người.

Ở một góc khác của đại sảnh có một phòng nhỏ ngăn bằng thủy tinh trong suốt. Tiêu Hoàng có thể nhìn thấy rõ Từ Khanh đang ngồi trên một cái ghế tinh xảo, miệng ngậm điều thuốc, trước mặt là một bàn gỗ nhỏ đặt chén trà xanh. Bên cạnh hắn có một vị nữ nhân rất xinh đẹp.

Chủ quán thuốc Từ Nam đang cẩn thận hầu hạ. Mà Từ Nam đúng là đệ đệ của Từ Khanh, hiện giờ cũng không có gì là ngạc nhiên vì nơi này lại chỉ có một quán thuốc này, mà giá lại cao.

Từ Khanh là chủ quán mổ đá, coi như là vui một cõi. Các hiệu thuốc khác không thể mở ở nơi này, trực tiếp bị đuổi đi. Hắn lại có thực lực Ngự Đê cấp ba, người thường căn bản không phải là đối thủ, cũng không ai dám lỗ mãng.

Về phần thợ mổ thì tuy giá có hơi cao nhưng cũng chỉ giận mà không dám nói.

8. Chương 8: Ngự Hương

Đối với Tiêu Hoàng mà nói thì áp bức của Từ Khanh trước đây căn bản sẽ không để ý tới thân phận thợ mổ ti tiện. Tuy rằng giúp Tang Hoàn Văn đại danh鼎鼎 là chút chuyện thì đã sao?

- Đại ca, người kia có phải là người giúp Tang Hoàn Văn khai thác đá không?

Từ Nam hỏi khẽ.

- Đúng thì sao? Chỉ là một con chó giúp cho Tang Hoàn Văn đại nhân một chút mà htooi.

Từ Khanh khinh thường hừ một tiếng, cũng không để ý tới Tiêu Hoàng nữa. Trong mắt hắn Tiêu Hoàng chỉ là một thợ mổ nhỏ nhoi mà thôi. Một năm sau, không có bố thí của Tang Hoàn Văn đại nhân, hắn cũng không tin là Tiêu Hoàng còn sống sót nổi.

Đối với chuyện bọn họ nói bên trong và ánh mắt của bọn họ thì Tiêu Hoàng cũng có thể đoán được. Bọn họ chắc đã bàn về mình, hơn nữa lời lẽ cũng không hay gì.

Tuy nhiên hắn cũng không để ý làm gì. Trong mắt hắn, muốn sống sót thì đừng nên để người khác để mắt tới. Nói chuyện tới cuối cùng vẫn phải dùng thực lực. Bằng vào thực lực hiện tại thì căn bản không có khả năng đấu với Từ Khanh.

Chỉ nhìn lướt qua Từ Khanh xong, Tiêu Hoàng liền không để ý tới nữa, chậm rãi đi tới quầy hàng, nói với người bán hàng:

- Sắm ngâm sa, Chu hương mỗi loại hai lượng.

Nói xong Tiêu Hoàng mở tay đặt mười ngân tệ lên quầy thu tiền.

Người bán thuốc cũng chỉ là một kẻ làm công, nhìn thấy trên bàn có mười ngân tệ cũng không giống như Từ Khanh, có nhiều phản ứng, mặt không hề đổi sắc, bắt đầu lấy tiền, ghi hóa đơn nhận hàng. Một phút sau, hai gói thuốc nhỏ đã đặt trước mặt Tiêu Hoàng.

Tiêu Hoàng cũng không định dừng lại, dứt vào túi rồi đi luôn.

Bước nhanh vào nhà, Tiêu Hoàng khóa kỹ cửa lại, kéo màn, mở thùng chế dược ra. Bên trong đều là bình với lọ, có một số cũ mới nhưng đều là hắn bỏ tiền ra mua, cả những bộ sách nhật dược từ phụ cận học viện.

Không dừng lại chút nào, Tiêu Hoàng liền lấy tài liệu thu thập cả ngày nay ra, bắt đầu gia công xử lý. Sắm ngâm sa để vào bên trong thùng dụng cụ, đun nóng cho tan chảy ra. Tinh sa thạch nghiền thành bột

phần. Các loại dược thảo hoặc lấy chất lỏng, hoặc nghiền, động tác nhẹ nhàng mà linh hoạt, hiển nhiên Tiêu Hoàng cũng là kẻ già đời trong chế dược.

Từ đầu tới cuối, vẻ mặt hắn đều bình thản mà chuyên chú.

Nửa tiếng qua đi, hơn hai mươi loại tài liệu đã được xử lý xong, đặt bên trong những dụng cụ đủ mọi kiểu dáng. Tiếp theo là cần pha chế. Đây là một công tác tuyệt đối tinh tế, hơi sai biệt một chút là dược hiệu sẽ thay đổi, thậm chí là hoàn toàn thất bại.

Hai ngón tay cẩn thận nắm ống nghiệm lớn chứa chất lỏng màu hồng phấn, thần sắc Tiêu Hoàng trở nên càng chăm chú hơn, tay kia bóc một nắm tinh sa phấn, cẩn thận cho vào trong ống nghiệm.

Sau đó bên trong ống nghiệm lớn xảy ra phản ứng kịch liệt, giống như bọt nước sôi trào, bọt khí tỏa ra cuộn cuộn. Vài giây sau, chất lỏng trong ống nghiệm từ từ bình ổn lại. Lúc này nó đã biến thành màu đỏ dính dính, giống như nước đường vậy.

Đây cũng chưa phải đã hoàn thành. Bọt khí trong ống nghiệm bình ổn lại rồi, Tiêu Hoàng mới lấy chất lỏng dạng dính này trộn cùng hỗn hợp bột phấn Sảm ngân sa và Chu hương.

Quấy đều lên, sau khi định hình và hong khô thì trong tay Tiêu Hoàng liền có một thứ màu đỏ thẫm giống như nhanh muối, tuy nhiên là đắt hơn nhang muối nhiều. Một cây này là tổng cộng tất cả tài liệu, trị giá tối thiểu mười lăm ngàn tệ. Tiêu Hoàng gọi thứ này là Ngự Hương.

Thật cẩn thận thu dọn Sảm ngân sa và các tài liệu khác lại, Tiêu Hoàng đặt Ngự Hương vào trong hộp gỗ. Ngồi trên đầu giường, Tiêu Hoàng lấy một đốt trúc đã đục thông, đặt vào đầu trúc một mẩu Ngự Hương. Cách làm này rất tiện cho Tiêu Hoàng hấp thu tốt khói tức Ngự Hương.

Chuẩn bị xong tất cả, Tiêu Hoàng liền từ từ cầm Ma Văn hỏa bên cạnh, nhắm ngay vào Ngự Hương.

- Ai, thật đúng là đốt tiền mà.

Tưởng tượng tới việc mười lăm ngàn tệ sẽ bị hủy ngay lập tức, Tiêu Hoàng cảm thấy đau như cắt thịt. Từ nhỏ tới lớn chưa bao giờ hắn làm chuyện xa xỉ như vậy, nhưng bởi vì tăng thực lực, cứu vớt bản thân thì Tiêu Hoàng cũng không thể để ý nhiều được.

Không hề do dự, Tiêu Hoàng vận dụng Ngự Lực, thông qua Ma Văn hỏa đốt cháy Ngự Hương. Tuy nhiên lúc này hai mắt Tiêu Hoàng hơi mở lớn ra. Tốc độ đốt cháy Ngự Hương còn nhanh hơn nhiều so với tưởng tượng của hắn. Vốn hắn đoán phải cháy tới một giờ như nhìn thế này thì chỉ mười phút là hết.

Tuy nhiên hiện giờ hắn cũng chẳng còn cách nào thay đổi được, chỉ có thể tranh thủ từng phân thời gian, đặt ống trúc bao lấy Ngự Hương, một đầu khác đặt vào miệng mình, sau đó nhắm mắt, thả lỏng tâm tình, bắt đầu sử dụng Khí Tức Huấn Luyện Pháp, huấn luyện Ngự Lực của bản thân.

Làn khói mờ nhạt tiến vào mũi, dòng khí trong cơ thể tuần hoàn, thần sắc Tiêu Hoàng đột nhiên biến đổi. Hắn cảm thấy Ngự Lực trong cơ thể dường như mọc lên như nấm, dần dần tăng trưởng lên.

Hữu hiệu rồi!

Có ý nghĩ như vậy, trong lòng Tiêu Hoàng đột nhiên tràn ngập hạnh phúc. Ẩn hiện bên trong đó có một cảm giác thành tựu. Bất kể là người khác đã từng nghĩ tới biện pháp này hay chưa thì trước mắt đây đúng là do hắn nghĩ ra, hơn nữa nhìn qua hiệu quả cũng không tồi.

Gợn sóng trong lòng thoáng hiện lên liền bị Tiêu Hoàng tận lực áp chế, để tâm cảnh bảo trì bình thản. Bởi vì Khí Tức Huấn Luyện Pháp này chỉ có khi thể xác và tinh thần buông lỏng thì mới có hiệu quả càng rõ rệt.

Thời gian mười phút đúng là hơi ngắn. Tiêu Hoàng chậm rãi mở mắt ra, trong ánh mắt hơi có vẻ vui mừng. Chỉ mười phút ngắn ngủi mà Ngự Lực của hắn đã tăng lên năm luồng, biến thành một trăm bốn mươi ba luồng, hiệu suất đúng là không tồi.

Tuy nhiên ngay sau đó sắc mặt của Tiêu Hoàng vừa vui mừng liền biến thành vẻ thống khổ. Ngay trong nháy mắt khi hắn mở mắt ra, Tiêu Hoàng chỉ cảm thấy trước mắt không ngừng chao đảo, cảm giác choáng váng và buồn nôn xuất hiện.

Tiêu Hoảng không khỏi ngồi đầu giường nôn khan vài tiếng, sau đó ngã ra giường. Tình trạng bệnh tật xuất hiện như vậy tất nhiên Tiêu Hoảng hiểu rõ lý do. Đây là say thuốc, giống như hút quá đà thuốc lá, người ta sẽ xuất hiện cảm giác choáng váng buồn nôn, tứ chi không còn chút sức lực.

Nguyên nhân trực tiếp tạo thành hiện tượng này là do đại não thiếu dưỡng khí và ni-cô-tin tiến vào máu khiến người ta trúng độc nhẹ. Tuy nhiên Tiêu Hoảng cũng không phải trúng độc ni-cô-tin, không đáng lo ngại lắm, chỉ cần nghỉ ngơi một lúc là lập tức tốt lên.

- Quả nhiên vẫn có tác dụng phụ.

Nằm lẫn ra giường, Tiêu Hoảng thì thào. Hiển nhiên loại Ngự Hương này tuy có hiệu quả rõ ràng nhưng vẫn chưa hoàn thiện, lập tức có hai vấn đề khó giải quyết đó là xóa bỏ tác dụng phụ này và đề cao hiệu suất sử dụng của Ngự Hương.

Nếu không thì mười phút tu luyện cần rất nhiều giờ mới hồi phục được, tất nhiên về hiệu suất sẽ rất thấp, sử dụng lâu dài cũng không tốt cho thân thể. Hơn nữa mười phút mà tốn mười lăm ngàn tệ, tương đương với một ngàn năm trăm đồng tệ cũng rất xa xỉ rồi.

Tuy rằng đại não vẫn hỗn loạn như trước nhưng Tiêu Hoảng cũng không ngừng suy tính.

Đại khái qua hơn một giờ, Tiêu Hoảng mới khôi phục được bảy tám phần, rời khỏi được giường. Đại não vẫn vừa không ngừng suy tính, vừa bắt đầu xử lý con cá đang hấp hối trong bồn nước.

Giảm bớt phí tổn, đề cao hiệu suất, tiêu trừ tác dụng phụ. Đây là những vấn đề rất cấp bách mà Tiêu Hoảng cần giải quyết, nếu không căn bản không thể trở thành một phương thức huấn luyện kéo dài.

- Nên làm sao bây giờ?

Tiêu Hoảng lẩm bẩm. Đây là một loại thói quen khi suy nghĩ của hắn, đồng thời tay cũng không nhàn rỗi, cầm tiểu đao, cạo vảy cá, lấy nội tạng ra rồi cắt thành khúc.

Xử lý xong tất cả, Tiêu Hoảng liền theo thói quen cầm dao trên tay, trực tiếp cắn lên thớt. Tuy nhiên khi hắn nhìn con dao cũ nát trong tay cắn lên thớt, ánh mắt lại hơi biến đổi, sau đó rút dao ra rất nhanh, tỉ mỉ quan sát.

Bộ phận thân đao là màu bạc, lưỡi đao màu hơi xám. Con dao này là do phụ thân Tiêu Hoảng lưu lại, không có gì đặc biệt, đừng nói tới chuyện đắt mà thiết kế chỉ có hai lớp thép, nói rằng ra là đặt thép có độ cứng cao ở bên trong, bên ngoài phủ một tầng vật liệu dai nhưng có độ cứng thấp. Việc này cam đoan lưỡi đao cứng và sắc bén nhưng đồng thời không dễ gãy.

- Hai lớp thép...

Tiêu Hoảng thì thào, đại não điên cuồng xoay chuyển, dường như có ý nghĩ mới để giải quyết vấn đề.

Nếu mình để bên ngoài Ngự Hương mình bọc được vật khác làm giảm tốc độ cháy của nó, cũng đảm bảo mình không bị trúng độc thì sẽ thế nào?

Từ từ đặt khúc cá vào trong nồi sắt, Tiêu Hoảng đẩy cửa ra, đi ra ngoài cửa. Ở đó đã có một đồng lửa. Hắn đổ đầy nước vào nồi rồi đặt lên đồng lửa, chuẩn bị nấu một nồi canh cá.

Ngồi trước cửa, nhìn ngọn lửa không ngừng biến hóa, lưng dựa vào khung cửa, trong đầu hắn vẫn nghĩ về vấn đề vừa rồi.

Càng nghĩ hắn càng thấy khả thi. Chỉ cần tìm ra phản ứng của dược vật, nếu có thể khiến hai loại dược vật dung hợp, hình thành dược vật Ngự Lực cường đại hơn là dược.

Tuy nhiên ý tưởng này dù rất tốt nhưng muốn hoàn thành thì cũng có hơi khó. Ít nhất là dựa vào trình độ chế thuốc của Tiêu Hoảng hiện giờ là thế.

- Xem ra còn cần tăng tri thức của mình hơn nữa mới được.

Tiêu Hoảng thì thào tự nhủ, sau đó cẩn thận lấy hai viên Ma Văn Châu thần bí ra, mượn ánh lửa mờ nhạt lẫn qua lộn lại, quan sát đường hoa văn trên đó. Đây dường như đã trở thành một thói quen của Tiêu Hoảng.

Tuy rằng hầu hết hoa văn trên đó vẫn khiến Tiêu Hoàng nhìn không hiểu nhưng bên trong lại có ẩn chứa đạo pháp huyền ảo lưu loát mà Tiêu Hoàng muốn học.

Đương nhiên hiện giờ Tiêu Hoàng tò mò nhất là Ma Văn Châu màu xanh đen kia, Ngự Lực không thể không chế, nhưng xem ra lại là một Ma Văn thành công. Rốt cục nó dùng thể nào?

9. Chương 9: Tiến Bộ

Rất nhanh sau đó, canh cá đặt trên đồng lửa đã sôi trào, cũng bắt đầu rung động xèo xèo. Mùi cá tươi thơm phức cũng từ từ tỏa ra không khí.

Lót vài tấm vải, cẩn thận bắc canh cá từ trên đồng lửa xuống, nhẹ nhàng thổi, uống một hớp nhỏ, trong nháy mắt dạ dày lạnh như băng của Tiêu Hoàng có thêm một tia ấm áp. Đại não vừa rồi bị bó chặt suy nghĩ lúc này cũng hơi thả lỏng.

Ăn cả canh cá và thịt xong, trạng thái tinh thần của Tiêu Hoàng tốt hơn hẳn, thể lực cũng hồi phục một ít, đứng dậy lấp bùn đất dập tắt đồng lửa. Tiêu Hoàng trở lại bên trong phòng, ngồi xuống trước bàn, tiếp tục tìm kiếm trong các bộ sách, muốn tìm được phương pháp có thể hoàn thành ý tưởng của mình.

Trong nhà Tiêu Hoàng cũng rất nhiều sách, thiên kỳ bách quái, dạng gì cũng có. Có thể nói cứ tới ngày học viện tốt nghiệp, Tiêu Hoàng lại đứng chờ ở cửa học viện, chỉ cần không phải dạng quá quý thì cơ bản là sách gì cũng có, hơn nữa càng cũ càng tốt. Bởi vì sách mới thường đại biểu cho việc học sinh không có lý tưởng, không có ghi chép ghi chú cho kiến thức bên trong, ít có giá trị tham khảo.

Thời gian đã về đêm. Lúc này trên bàn viết của Tiêu Hoàng đã có đầy đủ các loại sách đủ hình dạng, ước chừng tới hai mươi mấy bản. Bắt đầu là sách thuốc, sau đó là tài liệu lý giải Ma Văn.

Tờ giấy trên bàn cũng dày đặc ghi chép về thảo dược. Chỉ cần cảm thấy có ích, Tiêu Hoàng sẽ ghi chép lại hết, sau đó dùng chúng làm manh mối, muốn suy xét hợp lý để đạt mục đích của mình.

Bỗng nhiên ngay vào lúc Tiêu Hoàng chuẩn bị ném sách vở đi ngủ thì bỗng nhiên lại phát hiện ra ở một bộ sách dùng da thú viết có một loại tài liệu tên là vỏ Bạch anh thụ.

Loại vỏ này vốn là dùng để chữa ho long đờm nhưng trong sách lại giới thiệu loại vỏ này đốt rất chậm, hình thành sương khói, lại có thể hấp thu rất nhiều dưỡng khí.

- Đốt cháy chậm, nếu phủ bên ngoài Ngự Lực thì giảm bởi sự tiếp xúc của nó với không khí, có phải sẽ có thể giảm tốc độ cháy, khói lại có rất nhiều dưỡng khí, như vậy có phải chỉ cần nghĩ biện pháp thu dưỡng khí trong khói ra hay không...

Có phát hiện như vậy, một loạt ý tưởng bắt đầu không ngừng hiện ra trong óc Tiêu Hoàng.

Vô số ý niệm cổ quái cuộn cuộn không ngừng xông ra.

Cầm lấy cây bút, Tiêu Hoàng bắt đầu viết không ngừng lên một tấm giấy mới tinh.

Ước chừng hơn ba giờ trôi qua, Tiêu Hoàng lau mồ hôi trên trán, rốt cục lại một lần nữa hợp được một phương thuốc mới tinh. Tài liệu cần dùng có năm loại, đều là những thứ rất thông thường. Còn về Bạch anh thụ thì lại càng không cần nói. Ở cách nhà hắn không xa có một gốc.

Hoàn thành phương thuốc pha chế, Ngự Lực trong cơ thể của Tiêu Hoàng cũng gần như hao hết, trực tiếp cầm bút ngủ lăn ra bàn.

Mà hiện giờ tất cả những gì hắn cần làm chỉ có một, đó là thể hiện trong mắt người khác là hắn có bệnh nan y, sống sót cho tốt.

Chớp mắt đã lại qua một ngày. Hôm nay Tiêu Hoàng gần như không làm gì khác, toàn bộ tâm tư đặt vào việc cải tạo Ngự Hương. Buổi sáng hắn thu thập tài liệu, buổi chiều bắt đầu pha chế, nghiên cứu chế tạo.

Mãi tới ba giờ chiều thì Ngự Hương cải tiến rốt cục đã sinh ra. Ngự Hương vốn có bên ngoài giờ đã được bọc một tầng vật chất rất dày màu trắng, nhìn qua giống như bột, nắn thành to cỡ một bàn tay.

Sau đó Tiêu Hoảng cũng không trì hoãn gì, dựa theo phương thức hôm qua ngồi ở đầu giường.

Sau khi châm Ngự Hương, Tiêu Hoảng rõ ràng có thể nhìn thấy tốc độ thiêu đốt của Ngự Hương rõ ràng chậm hẳn. Làn khói vốn màu xám lúc này biến thành màu xanh nhạt.

- Xem ra khả thi rồi!

Tiêu Hoảng khẽ nói, sau đó cũng một dám tạm dừng, khép hờ hai mắt, toàn thân đồng thời buông lỏng, bắt đầu tiếp tục sử dụng Khí Tức Huấn Luyện Pháp huấn luyện Ngự Lực của mình!

Khí tức tiến vào thân thể, Tiêu Hoảng cảm nhận rằng là hơi khói trong cơ thể đã không còn giống như ngày hôm qua, tràn ngập xao động mà đã hơi ôn hòa hơn, cũng chứa một tia tươi mát.

Từ hiệu quả trước mắt mà nói thì coi như cũng không tồi. Hơi khói cũng không có lắng lại chút nào trong cơ thể, đó mới là điều quan trọng nhất.

Lần này Ngự Hương cải tiến ước chừng đốt được nửa giờ, tăng hơn gấp ba so với trước. Hơi khói thiêu đốt thông thả hình thành giúp Tiêu Hoảng có thể hấp thu đầy đủ, cũng không tiêu tán trong không khí, lãng phí đi nhiều.

Chậm rãi mở hai mắt, tuy rằng trước mắt còn chút choáng váng nhưng đã tốt hơn rất nhiều so với trước kia. Lần này trải qua nửa tiếng, Ngự Lực của Tiêu Hoảng đã tăng lên mười lăm luồng, hiện giờ biến thành một trăm năm mươi tám luồng.

Dựa theo tốc độ hiện giờ, dự tính chỉ cần ba bốn ngày là hẳn có thể tăng Ngự Lực lên cấp hai.

Tưởng tượng Ngự Lực đạt tới cấp hai là có thể chế tác Ma Văn, khống chế một Ma Văn rất cao cấp. Toàn thân Tiêu Hoảng tràn ngập cảm giác hưng phấn, hận không thể tiếp tục luyện tập một lần nữa. Nhưng điều kiện đã không cho phép nữa.

Bởi vì huấn luyện Ngự Lực cũng đồng thời tiêu hao Ngự Lực trong cơ thể. Hiện giờ Ngự Lực trong cơ thể Tiêu Hoảng đã không còn nhiều lắm. Hơn nữa hẳn hiểu rõ bản thân, không thể vì cái trước mắt mà phải cho thân thể có thời gian giảm xóc.

Đi tới trước bàn viết, ăn mấy Hồng hoa quả màu đỏ, Tiêu Hoảng liền cầm bộ sách về chế tác Ma Văn mà nghiên cứu. Bộ sách thể này Tiêu Hoảng trước cũng từng xem qua, chỉ có điều lúc ấy chỉ là tò mò. Hiện giờ hẳn hoàn toàn chuẩn bị, tận lực tiếp thu tri thức về Ma Văn trong bản ghi chép.

Sau đó hẳn lấy ra một tấm ván gỗ, sử dụng đầu mũi dao khắc lên trên đó. Thật ra chế tác Ma Văn cũng phải có dao điều khắc chuyên dụng. Thứ đó có thể truyền Ngự Lực trong cơ thể vào Ma Văn hoàn hảo, chứ sử dụng dụng cụ cắt gọt bình thường căn bản không thể hoàn thành được.

Tiêu Hoảng làm như vậy cũng chỉ là luyện tập chút xúc cảm khi điều khắc Ma Văn mà thôi.

Mặt trời chiều đã ngã về tây, sắc trời tối dần. Tiêu Hoảng dựa vào chiếc giường kê kê kệ, hai tay đùa nghịch hai viên Ma Văn Châu thần bí kia.

Cẩn thận quan sát hoa văn trên đó, đồng thời phán đoán tác dụng của nó. Tuy nhiên hoa văn trên đó thực sự quá phức tạp, bằng vào hiểu biết hiện tại của Tiêu Hoảng với Ma Văn thì căn bản không thể hoàn toàn hiểu được. Hoa văn đó mỗi một lần chuyển biến, mỗi một chỗ giao nhau dường như đều có tác dụng huyền ảo, giống như hẳn đang quan sát tinh không vô ngần vậy, sâu sắc khiến người ta mê muội.

- Hai viên Ma Văn Châu này rốt cục dùng làm gì?

Tiêu Hoảng vẫn thì thào tự nhủ như trước, vừa nghịch Ma Văn Châu, một tay vừa lấy Hồng hoa quả bỏ vào miệng, nhắm nháp ngon lành.

Chớp mắt đã qua ba ngày. Ngự Lực trong cơ thể Tiêu Hoảng đã đạt tới một trăm tám mươi tám luồng. Từ lúc đó hẳn đã lại đi vào rừng thu thập ít thảo dược một lần.

Giờ phút này Tiêu Hoảng ngồi ngay ngắn trên chiếc giường gỗ cũ nát, hai mắt khép hờ. Ngự Hương và ống trúc đã được cố định trên một cái giá.

Mỗi lần hít một hơi, một làn khói lam lại tiến vào bên trong lỗ mũi Tiêu Hoảng.

Thần sắc Tiêu Hoàng lúc này lại rất chuyên chú, lông mày hơi nhướng lên, mỗi lúc mím lúc mở, tận lực áp chế ngọn sóng trong lòng. Lần này hẳn có thể đạt tới Ngự Đồi cấp hai. Chuyện này đối với Tiêu Hoàng mà nói tuyệt đối là một đột phá biến đổi về chất. Một khi tới cấp hai thì hẳn chẳng những có thể khống chế Ma Văn cấp bậc à còn có thể học tập chế tạo Ma Văn mà mình cần.

Đây là điều mà Tiêu Hoàng không lúc nào không khao khát.

Mười lăm phút, Ngự Hương đã đốt cháy một nửa, Ngự Lực trong cơ thể của Tiêu Hoàng đã đạt tới một trăm chín mươi lăm luồng.

- Xem ra hẳn là đủ rồi.

Tận lực khiến tâm cảnh trở lên bình tĩnh, Tiêu Hoàng âm thầm nói. Ước lượng thời gian là một mặt mạnh của Tiêu Hoàng, cũng là do hẳn ở trong tầng bốn giếng mỏ mới có thể bồi dưỡng ra.

Khi Ngự Hương trong hộp gỗ hóa thành tro cả, thời gian nửa tiếng đã qua. Mà lúc này Ngự Lực trong cơ thể Tiêu Hoàng đã đề cao lên tới hai trăm linh hai luồng.

Hoàn toàn đã đạt tới cấp độ của Ngự Đồi cấp hai!

- Thành công rồi.

Từ từ mở hai mắt, Tiêu Hoàng dùng hai tay, thì thào tự nhủ, vẻ mặt hưng phấn, vui mừng, cũng có vẻ bàng hoàng trở tay không kịp.

Chẳng bao lâu sau mình có thể tự chế tác Ma Văn, điều trị bệnh của mình. Đó chính là khát cầu vô cùng của Tiêu Hoàng. Chỉ tiếc là thời điểm kia, hẳn bị bệnh tật hành hạ, cuộc sống áp bách khiến giấc mộng nhỏ nhỏ này của hẳn có vẻ xa không thành nổi.

Giờ khắc này bản thân rốt cục đã thành công rồi. Tiêu Hoàng lúc này cảm thấy hơi không tin nổi, xác định lại vài lần thông qua khí tức mới nhảy vọt từ trên giường xuống, mở song cửa sổ, nắm chặt hai nắm đấm, hét lớn:

- Thành công rồi. Ta cũng không phải ngồi chờ chết với ma bệnh nữa! Rốt cục ta đã có thể chế tác Ma Văn rồi!

Không thể nghi ngờ gì nữa, đây là tiếng lòng chân thật nhất của Tiêu Hoàng.

Phút thể hiện niềm vui ngắn ngủi qua đi, tuy rằng trong lòng vẫn rung động như trước nhưng toàn thân Tiêu Hoàng cũng đã bình tĩnh lại. Hẳn hoạt động thân thể một chút, phát hiện ra thân thể mình so với trước kia nhẹ nhàng hơn không ít, tinh lực dường như dư thừa vậy.

Đó cũng không có gì là kỳ quái. Lúc trước đã nói là Ngự Lực là căn nguyên chống đỡ thể lực vào tinh lực. Ngự Lực tăng lên thì thể lực và tinh lực tất nhiên cũng tăng.

Ước chừng trôi qua nửa tiếng, Tiêu Hoàng mới có thể hoàn toàn triệt để bảo trì bình tĩnh. Hiện giờ hẳn lo lắng là phải làm thế nào để chế tác Ma Văn, cùng với tiếp tục tăng Ngự Lực lên.

Đương nhiên việc cấp bách trước mắt chính là mua tài liệu cần để chế tác Ma Văn. Trong đó ắt hẳn không thể thiếu Điều văn đao, cùng với Tái thạch. Còn về văn dịch thì bản thân có thể tự chế tạo. Thứ này cũng là khảo nghiệm quan trọng nhất đối với Chế Văn Sư.

Mà về Tái thạch thì Tiêu Hoàng cũng không lo lắng lắm. Bản thân mình có thể tùy tiện nhặt vài khối ở giếng mỏ, cầm lên cắt, mài một chút là có thể sử dụng. Hiện giờ Tiêu Hoàng cần nhất đó là một bộ Điều văn đao đầy đủ. Loại đao này trải qua công nghệ chế tạo đặc thù mới có thể truyền Ngự Lực tới Tái thạch.

Đương nhiên giá trị của nó cũng không nhỏ. Trước kia Tiêu Hoàng đã từng nghe Lý Nhạc nói qua, rẻ nhất cũng phải mấy chục ngàn tệ. Ngoài ra còn cần đủ thứ như mực điểm thạch, túi Ma Văn.

10. Chương 10: Lạc Tuyết Ninh

- Xem lần này thật sự phải tốn thật nhiều rồi.

Tính đại khái chi phí xong, Tiêu Hoảng không khỏi run rẩy cả trái tim nhưng hấn cũng không lùi bước. Bởi vì những thứ này phải mua. Bản thân mình khổ sở tới ngày này là vì cái gì? Không phải là để có thể chế tác Ma Văn sao?

Nhìn thời gian một chút, đã tới hai rưỡi chiều rồi. Nắm chắc thời gian, đi tới Thái Ngô Thành một chút cũng không có vấn đề gì.

Hơi khom người xuống, Tiêu Hoảng cúi người, chui vào trong gầm giường, mở một bộ quần áo rách nát, lật một khối đá lát sàn lên. Ở đây có một cái hộp sắt cũ nát, bên trong là một hộp tiền trong suốt, có kim tệ ánh vàng rực rỡ, cũng có ngân tệ trắng bạc. Đây là toàn bộ tài sản của Tiêu Hoảng, tổng trị giá mười tám kim tệ.

Lấy ra ba kim tệ trong đó, hơi nghĩ ngợi một chút, lưu luyến lại lấy thêm hai tấm, đặt vào trong ngực, hấn đặt hộp sắt trở về vị trí cũ một lần nữa, sau đó đặt tấm lát sàn và bộ quần áo cũ lên một lần nữa.

Thay một bộ quần áo vải thô màu lam, hơi sửa sang lại đầu tóc vốn rối tung một chút, cầm con dao nhỏ tùy thân, một túi hàng trang và năm tấm kim tệ không thể thiếu, Tiêu Hoảng khóa kỹ cửa nhà, lập tức rời khỏi mỏ đá, chạy như điên về phía thành trấn dưới chân núi.

Bởi Ngự Lực của Tiêu Hoảng đã tăng lên mức Ngự Đồ cấp hai, bình thường còn chưa cảm giác được nhiều biến hóa nhưng khi toàn lực chạy lại đột nhiên thấy thân thể nhẹ nhàng hơn không ít, nhất là thể lực có gia tăng rõ ràng. Vốn trên đường cần phải nghỉ ngơi một chút nhưng lúc này Tiêu Hoảng lại chạy nhanh như chớp xuống chân núi.

Hấn dừng lại trước một đại lộ lát đá, đợi xe khách Ma Văn thông tới Thái Ngô Thành. Con đường này là con đường duy nhất nối từ mỏ đá Đông Thành tới Thái Ngô Thành.

Rất nhanh có một Ma Văn có hình dạng gần như xe khách bay từ xa tới, cập bến để cho Tiêu Hoảng và thôn dân đi lên.

Khoang điều khiển của Ma Văn xe khách có một vật thể giống như thủy tinh cầu. Đây là Ngự Lực truyền khí. Lái xe cần vận dụng Ngự Lực điều khiển Ma Văn xe khách để di chuyển, chuyển hướng.

Nộp hai đồng tệ, Tiêu Hoảng tùy tiện tìm một vị trí ngồi xuống.

Tiêu Hoảng cũng xa lạ gì Thái Ngô Thành, lúc trước cũng đi vài lần rồi, phần lớn đều là cùng Lý Nhạc. Cái tên kia chỉ cần có chút tiền liền chạy tới Thái Ngô Thành, sau khi tiêu sạch mới cảm thấy mỹ mãn trở về, tiếp tục vất vả lấy quặng mỏ.

Năm phút sau, xe đang đi không ngừng, phía trước bỗng xuất hiện một xe khách Ma Văn loại nhỏ phi thường hoa lệ, giá trị tối thiểu cũng phải một trăm kim tệ, nghênh ngang ở giữa đường.

Nhìn thấy Ma Văn xe khách loại nhỏ này, vốn lái xe đang lái rất nhanh bỗng giảm tốc độ, cẩn thận đi qua, nhìn giống như một con thỏ lên lên qua bên cạnh một con hổ vậy.

Thông qua cửa kính xe, Tiêu Hoảng có thể nhìn thấy rõ ràng bên trong Ma Văn Xa loại nhỏ này có bảy tám gã Ngự Văn Giả võ trang hạng nặng, toàn thân có chiến bào Ma Văn bảo vệ, bên hông còn có thứ như dây lưng, giống như túi Ma Văn. Thần sắc ai nấy đều vô cùng uy phong, ngay cả Tiêu Hoảng cũng không kìm lòng được mà nhìn vài lần.

Mà bảy tám người này hiện giờ xếp hàng chỉnh tề. Một gã mặc chiến bào màu tím dường như đang phân công gì đó.

- Này này, bọn người kia rốt cục là ai? Xe khách Ma Văn của chúng ta sao thấy bọn họ lại giống như chuột thấy mèo vậy?

- Người nói mấy người vừa thấy bên ngoài hả? Ngay cả được đồng tinh anh của Đại Ngự Sư Tang Hoành Vân cũng không biết? Ở Thái Ngô Thành, người của Tang Hoành Vân thì ai dám trêu hả?

- Đúng vậy. Nhất là từ khi Tang Hoành Vân đạt Ngự Sư cấp ba xong thì đã có thể hô phong hoán vũ ở Thái Ngô Thành rồi. Các người còn chưa nghe nói đâu, mấy ngày trước gia tộc Trạch Lôi có một đứa con gái nhỏ bị bệnh, mời rất nhiều Dược sư đều không có cách gì, muốn mời Tang Hoành Vân hỗ trợ như Tang

Hoành Vân lại trực tiếp nói, ta bận lắm. Hóa ra là rất lâu trước đây gia tộc Trạch Lôi này có xích mích nhỏ với Tang Hoành Vân.

Có người hạ giọng bàn luận trên xe.

Mà Tiêu Hoằng chỉ lẳng lặng lắng nghe. Ở trong mỏ lâu như vậy nhưng Tiêu Hoằng vẫn hơi nghe được danh tiếng của gia tộc Trạch Lôi, tuy rằng chưa thể nói là một tay che trời ở Thái Ngô Thành nhưng đây cũng là một gia tộc không nhỏ.

Đối với hành động của Tang Hoành Vân, Tiêu Hoằng cũng chẳng đánh giá nhiều. Bởi hắn tự nhận là chưa từng liên quan với đối phương. Chuyện như vậy chẳng có chút quan hệ với hắn. Hiện giờ việc Tiêu Hoằng bận tâm chính là phải làm chuyện trước mắt cho tốt.

Tuy nhiên dù trong lòng nghĩ như vậy nhưng Tiêu Hoằng vẫn như vô tình cố ý nhìn lại đám được đồng tình anh đang từ từ cách xa hơn. Không thể phủ nhận, trang bị của họ khiến Tiêu Hoằng có chút hâm mộ.

Lại trải qua mười mấy phút, xe khách Ma Văn rốt cục cũng từ từ chạy vào bên trong Thái Ngô Thành. Tuy rằng đã tới vài lần nhưng trong mắt Tiêu Hoằng, Thái Ngô Thành vẫn rất phồn hoa. Những tòa nhà cao lớn chọc trời thỉnh thoảng lại hiện ra trước mắt. Ma Văn Xa, linh thú muôn hình muôn vẻ được thuần hóa đi lại như nước chảy.

Các loại hình ảnh, âm nhạc thượng vàng hạ cám, tiếng rao hàng vang lên liên tiếp.

Rất nhanh sau đó, xe khách Ma Văn tới Thái Ngô Thành liền đỗ lại ven đường.

Đi xuống xe khách Ma Văn, Tiêu Hoằng nhìn qua xung quanh một chút, phân biệt phương hướng rồi liền dựa vào ấn tượng lần trước đi về phía một cửa hàng Ma Văn tổng hợp lớn ở Thái Ngô Thành.

Ven đường, thần sắc Tiêu Hoằng bỗng hơi thay đổi, ánh mắt nhìn về phía trên một tòa nhà rất cao. Ở hình ảnh Ma Văn rất lớn trên đó là một nữ tướng quân mặc quân phục đang phát biểu.

Nữ tướng quân này nhìn tuổi cũng giống Tiêu Hoằng, chỉ khoảng mười bảy mười tám tuổi, tướng mạo xinh đẹp, thân thể cân xứng. Nhất là trong bộ quân phục, nàng lại có vẻ cao quý, xinh đẹp mà uy nghiêm.

Người này đúng là Lạc Tuyết Ninh, thiếu tướng của Tân Cách Công Quốc, là một trong những Tướng quân trẻ tuổi nhất, nắm trong tay ba chiếc Ma Văn chiến hạm, sức chiến đấu có thể nói là rất mạnh mẽ, bản thân là một gã Ngự Văn Giả cường đại.

Nghĩ chân nhìn về hình ảnh Ma Văn to lớn, Tiêu Hoằng hơi nhú mào. Hình ảnh này trước đây hắn đã thấy vài lần. Nhưng mỗi lần nhìn thấy Lạc Tuyết Ninh, Tiêu Hoằng lại có một cảm giác. Cảm giác này rất quái dị, ngay cả Tiêu Hoằng cũng cảm thấy rất kinh ngạc. Đó là trong tiềm thức của hắn, hắn cảm thấy dường như mình biết Lạc Tuyết Ninh này.

Tuy nhiên khi nghĩ lại thì làm sao lại thế được? Người ta là nữ thiên tài, còn mình là cái gì? Một thợ mỏ nhỏ đầu đường xó chợ không ngừng giãy giụa với số mệnh.

Tiêu Hoằng không khỏi cười cười tự giễu, lại liếc nhìn thân thể cao ngạo của Lạc Tuyết Ninh một lần nữa, sau đó cất bước đi về phía xa xa.

Vừa đi vừa hỏi đường, trải qua hai mươi mấy phút đi bộ, Tiêu Hoằng rốt cục tới được cửa hàng Ma Văn tổng hợp tên là Hành Giả.

Đây là một cửa hàng Ma Văn tổng hợp rất lớn có ba tầng. Tầng một và tầng hai bán công cụ chế tạo Ma Văn và tài liệu tương quan, tầng ba chuyên môn bán ra các loại Ma Văn, cũng nhận bán đồ ký gửi.

Cẩn thận đẩy cửa kính ra, bên trong có công cụ chế tạo văn bằng ngọc rất đẹp, trong nháy mắt đã choán hết hai mắt Tiêu Hoằng. Trên giá của cửa hàng bày biện đủ loại hàng hóa nhiều kiểu dáng.

Từ Diêu văn đao tới công cụ mài Tái thạch, các loại công cụ phụ trợ, thứ gì cũng có.

- Vị tiên sinh này, xin hỏi có thể giúp gì cho người?

Một người bán hàng nữ dáng người không cao nhưng tướng mạo xinh xắn chậm rãi đi tới cạnh Tiêu Hoằng, lễ phép hỏi.

Đối với cách ăn mặc của Tiêu Hoằng nàng cũng hơi quen quen mắt, không thấy gì khác thường lắm. Đây là một loại rèn luyện hàng ngày của nghề nghiệp này.

- Điều văn đao, còn có một số dụng cụ nữa.

Tiêu Hoằng đáp, trong lòng không yên lắm. Đây là lần đầu tiên hắn tiêu tiền như nước thế này.

- Tốt, xin đi theo ta.

Vừa nghe thấy ba chữ Điều văn đao thì vẻ mặt của người bán hàng càng thêm hiền lành. Người có thực lực đi mùa Điều văn đao chỉ có một loại người, đó là Chế Văn Sư. Một người có thể độc lập chế tạo Ma Văn thì thân phận dù có ba bảy loại nhưng tuyệt đối mạnh hơn dân chúng bình thường một chút.

Rất nhanh sau đó, người bán hàng đã đưa Tiêu Hoằng tới một quầy hàng, trên đó đặt rất nhiều bộ Điều văn đao đẹp đẽ, mỗi cây đều giống như bút máy mảnh khảnh, có dạng tiêu chuẩn, cũng có dạng đặc chủng.

Chẳng qua lần đầu nhìn thấy nhưng Tiêu Hoằng đã chú ý ở giữa giá hàng có một ô vuông hơi lớn hơn, bên trong đặt một bộ Điều văn đao vô cùng tinh xảo, cán đao nhìn xanh biếc, xem ra dùng ngọc thạch cực phẩm tạo thành, hình dạng khác nhưng lưỡi đao khác, nhìn qua vô cùng sắc bén, lấp lánh ánh sáng. Lưỡi đao và cán đao còn có chứa Ma Văn mờ nhạt.

Người bán hàng giới quan sát sắc mặt người mua, tất nhiên chú ý tới ánh mắt của Tiêu Hoằng, lập tức liền cẩn thận lấy bộ Điều văn đao mà Tiêu Hoằng nhìn từ trên giá xuống, đưa tới trước mặt Tiêu Hoằng nói:

- Thưa tiên sinh, không thể tưởng tượng được ngài quần áo mộc mạc như vậy nhưng ánh mắt lại rất chuẩn. Đây là hàng mới mà cửa hàng chúng tôi vừa nhập, tên là Hàm Điều, có thể nói là danh phẩm, toàn bộ Thái Ngô Thành cũng chỉ có mấy bộ. Cán đao dùng Tuyệt vận ngọc không tì vết tạo thành, có thể truyền Ngự Lực rất tốt. Lưỡi đao dùng Hàn băng thiết, phá đá như bùn, Ma Văn trên thân đao có thể...

Người bán hàng thao thao bất tuyệt giảng giải mà Tiêu Hoằng nghe rồi hai mắt cũng tỏa sáng. Hơn nữa nghe nói trên đó có Ma Văn có thể trợ giúp việc truyền Ngự Lực, đề cao hiệu suất chế tác Ma Văn lại khiến Tiêu Hoằng trong lòng ngứa ngáy, đồng thời cũng thấp thỏm lo âu.

- Bao nhiêu tiền?

Tiêu Hoằng cẩn thận hỏi.

- Mười kim tệ.

Người bán hàng đáp.

Nghe thế, hào quang trong mắt Tiêu Hoằng lúc này trở nên ảm đạm. Mười kim tệ có ý nghĩa gì với Tiêu Hoằng thì không cần nói cũng biết. Đó là hơn phân nửa tài sản của hắn đó.

- Đắt quá, ta không mua nổi.

Tiêu Hoằng không hề dấu diếm, hơi lúng túng nói.

- Nghe nói có loại Điều văn đao vài chục ngàn tệ, không biết ở đây có không?

Người bán hàng cũng không vì vậy mà biểu hiện gì khác nhưng trong lòng cảm thấy khá mất mát.

11. Chương 11: Hứa Hẹn

- Có, ngài đợi đã.

Nhân viên nói xong, liền thật cẩn thận đặt “Hàm Điều” về chỗ cũ, tiếp đó tới gần kéo tìm ra một cái túi, bên trong lấy ra một bó Điều văn đao thủ công thô ráp, trực tiếp ném lên quầy hàng, động tác khá là thô lỗ.

- Cái này, năm mươi ngàn tệ, nhưng mà thường chỉ dùng để luyện tập, muốn làm ra Ma Văn vĩ đại là gần như không thể nào.

Nhân viên nói rõ ràng.

Nhìn Điều văn đao thô ráp trên quầy hàng, biểu tình Tiêu Hoảng hơi nhăn lại, hình thành đối lập rõ ràng đối với “Hàm Điều” trước đó.

- Có thể dùng thử một chút không.

Tiêu Hoảng hơi do dự một chút mới hỏi, rõ ràng bộ Điều văn đao thấp kém trước mắt này thật là vô cùng thô thảm.

- Được, ngài chờ một chút.

Nhân viên cũng không có chút phiền hà, tiếp tục tìm kiếm trong quầy hàng.

Suốt một giờ, khi Tiêu Hoảng đi ra khỏi cửa hàng Ma Văn, bộ mặt đầy đau lòng, ba lô kẹp lép trên lưng đã phồng lên, bên hông còn treo đai lưng Chế Văn Sư, chế tạo bằng da thật, khác với được đồng tình anh là ngoài mấy cái bọc nhỏ để đặt Ma Văn, còn có chỗ chuyên dùng treo Điều văn đao cùng với Ma Văn dịch.

Nhưng mà giá trị cũng không rẻ, tốn chừng 50 ngàn tệ, nhưng mà bộ dạng coi như không tệ, hơn nữa rất thực dụng.

Lại nhìn trong lòng bàn tay Tiêu Hoảng, chỉ còn lại có hai cái đồng tệ, còn có một cái ảnh âm Ma Văn, bên trong ghi lại mấy ca khúc.

Đây là mua hàng đủ năm kim tệ, cửa hàng Ma Văn đưa tặng một món quà nhỏ.

Nhìn trong tay còn sót hai cái tiền đồng, Tiêu Hoảng bất đắc dĩ cười khổ một phen, chỉ có thể tự an ủi chờ mình học xong chế tác Ma Văn, sẽ kiếm lại được tiền.

Vòng vo mấy vòng trên đường, rất nhanh, Tiêu Hoảng lại đi vào điểm cập bến xe Ma Văn đi mỏ đá Đông Thành, hai cái đồng tệ trong tay hắn chỉ vừa đủ phí đi xe.

Ngồi xe Ma Văn về đến nhà, thời gian đã là hoàng hôn.

Mở ba lô ra, Tiêu Hoảng bắt đầu không ngừng lấy ra các loại tài liệu chứa đầy trong ba lô, cũng bắt đầu tiến hành gia công từng loại tài liệu, bào chế thành Ma Văn dịch.

Bây giờ Tiêu Hoảng phải làm là Ma Văn được có thể giảm đau, đây là thứ Tiêu Hoảng cần gấp. Dù có Ma Văn chỉ đồng được của Tang Hoàn Vân, nhưng mà chỉ có thể dùng năm mươi lần, muốn dựa vào nó duy trì được một năm thì nhất định phải dùng tiết kiệm.

Tự mình chế tạo Ma Văn được, trị liệu bệnh của mình, đó là ước nguyện ban đầu khi Tiêu Hoảng định học tập chế tạo Ma Văn.

Tiêu Hoảng đã sớm tìm hiểu được lý, phối hợp thành Ma Văn dịch giảm đau, xử lý tài liệu coi như nhanh nhẹn, chỉ dùng năm phút ngắn ngủi, bình chứa dung dịch trong suốt màu xanh nhạt xuất hiện trong tay Tiêu Hoảng.

Chuẩn bị xong mọi thứ, sắc trời đã dần tối, chút tia nắng chiều cuối cùng cũng bị bao trùm trong bóng tối.

Thay bộ quần áo khai thác đá thường ngày, cầm cuốc mỏ chim, Tiêu Hoảng nhanh chóng ra cửa đi về phía mỏ giếng. Bởi vì đêm tối, bởi vậy khi Tiêu Hoảng đi vào trong mỏ thì bên trong đã gần như không có người, phần lớn đều đã đến nhà ăn.

Đi vào tầng ba mỏ giếng, Tiêu Hoảng liền bắt đầu không ngừng tìm kiếm từ chỗ mấy người Lý Nhạc thường xuyên nghỉ chân khi lấy quặng, bắt đầu khai thác, Tiêu Hoảng định dùng nguyên thạch Bạch ngọc thạch khai thác được để chế tạo Ma Văn.

Mấy giờ sau, khi Tiêu Hoảng đi ra từ mỏ giếng, thời gian đã hơn chín giờ, toàn bộ mỏ đá đã gần như không có người.

Vốn Tiêu Hoảng còn định nộ lên mấy khối đối phó một chút, nhưng mà nhìn thấy xung quanh chỉ là một mảnh vắng lặng, Tiêu Hoảng trực tiếp thu hết, một khối cũng không nộ lên.

Cẩn thận thăng đến về nhà, Tiêu Hoàng bắt đầu vội vàng xử lý nguyên thạch Bạch ngọc thạch, một khối nguyên thạch Bạch ngọc thạch có thể cắt ra hai đến ba khối Tái thạch Bạch ngọc thạch, nếu may mắn thì có thể đến bốn khối.

Chỉ dùng khoảng nửa giờ, thông qua công cụ cắt mới mua, Tiêu Hoàng cắt ra sáu khối Tái thạch Bạch ngọc thạch.

Ngồi trước cái bàn rách nát, điều chỉnh Ma Văn quang tới mức sáng nhất, Tiêu Hoàng kéo ống tay áo, hít sâu một hơi, lấy ra một khối Tái thạch cắt mài xong, rút ra một cây đao nhọn trong bao Điều văn đao.

Tiêu Hoàng liền điều động Ngự Lực trong cơ thể, truyền tới mũi đao, xuống đao.

Ui da.

Chỉ là đao thứ nhất, Tiêu Hoàng liền phát hiện đao này quá nặng.

Một khi thất bại, Tái thạch cũng hư hỏng hoàn toàn.

Bất đắc dĩ, Tiêu Hoàng khẽ lắc đầu, cũng không tạm dừng, lấy ra khối thứ hai, lặp lại động tác vừa rồi, xuống đao.

Tuy rằng toàn bộ quá trình có vẻ khó khăn, nhưng một khối điều văn này cuối cùng cũng trở thành.

Bước tiếp theo, đó là rót vào Ma Văn dịch theo đường văn lộ Tái thạch, cái này cũng là một công việc rất tỉ mỉ, phải thông qua Ngự Lực khống chế số lượng Ma Văn dịch rót vào trong văn lộ tránh cho tràn ra, trong quá trình rót còn phải truyền Ngự Lực của bản thân vào Ma Văn dịch, để kích hoạt trong bước cuối cùng.

Lấy ra Điều văn đao hình chữ V, đánh một chút Ma Văn dịch chế tạo sẵn trước đó, sau đó Tiêu Hoàng chuẩn bị thông qua Ngự Lực dẫn đường rót vào trong văn lộ.

Rắc.

- Ấy...

Nhìn cảnh này, Tiêu Hoàng thật là khóc không ra nước mắt, bất đắc dĩ chỉ có thể tiếp nhận sự thật thất bại.

Trong lòng đã trải qua bài học kinh nghiệm, đây là chi tiết quyết định thành bại.

Lấy một khối Tái thạch mới, Tiêu Hoàng lại cầm lấy đao nhọn, bắt đầu lần nữa.

Thời gian đã đến đêm khuya, nhìn lại Tiêu Hoàng ngồi trước bàn, tóc rối tung, cau mày, một góc bàn đặt bảy tám khối Ma Văn chế tạo thất bại.

Lúc này trong lòng Tiêu Hoàng đã có chút lo lắng, cũng là bực bội. Vốn hắn tự nhận đã chuẩn bị đầy đủ, lại không ngờ thất bại thảm thiết như thế, chỉ cần hơi chút sơ sẩy là sẽ thất bại hoàn toàn, tổn thất sạch tài liệu, còn phải làm lại từ đầu.

Một lần gần như thành công nhất, đã hoàn thành hai bước đầu, khi lợi dụng Ngự Lực kích hoạt, tâm thần vừa động, kết quả khiến Ngự Lực không ổn, Ma Văn sắp thấy thành công trực tiếp hư hỏng.

Không thể không nói đây là đả kích rất lớn tới Tiêu Hoàng.

Rắc.

Một chút không chú ý, Điều văn đao trong tay trượt đi, mũi Điều văn đao trực tiếp rạch ra khỏi Tái thạch, hình thành một cái đường văn lộ sai, lại thất bại nữa.

- Đáng chết.

Rốt cuộc Tiêu Hoàng không nhịn được, phát ra tiếng mắng, trực tiếp ném Tái thạch đi, dùng sức vò đầu bứt tóc, tiếp đó cả người tựa vào lưng ghế hít thở thật dài, giống như muốn phun hết buồn bực bị đè nén trong lòng ra.

Tiêu Hoằng rất rõ ràng đây là bởi mình quá gấp gáp, nhưng mà lúc này hẳn làm sao cũng không thể khiến mình bảo trì tâm tình bình thản được.

Nguyên nhân trực tiếp tạo thành hiện tượng này là hẳn thất bại một lần, có nghĩa là tiền mồ hôi nước mắt chảy mất, hẳn thất bại không nổi, càng nghĩ như vậy thì áp lực lại càng lớn, áp lực càng lớn khiến tâm tình không cân bằng, sau đó lại đi vào vòng tuần hoàn ghê tởm.

Lại một lần nữa thật cẩn thận lấy ra hai cái Ma Văn châu thần bí, ao ước nhìn Ma Văn xa hoa trên đó, lúc này Tiêu Hoằng mới chân chính cảm nhận được Ma Văn tinh diệu như thế cách mình xa đến dường nào.

Quan sát một lát, Tiêu Hoằng cả người mệt mỏi, liền tiện tay đặt hai cái Ma Văn châu vào trong chén chứa mấy quả hồng hoa.

Nhưng mà lúc này, thần sắc mỗi một của Tiêu Hoằng chợt động, khóe mắt bỗng chú ý tới một cái Ma Văn mới tinh trên bàn, đó là ảnh âm Ma Văn mà cửa hàng Ma Văn tặng miễn phí, nghe nói là album của ngôi sao Mộ Khuê Nhi gì đó.

Đối với âm nhạc gì đó thì Tiêu Hoằng thật là không quá hiểu biết, cũng không có rảnh rỗi đi tìm hiểu, liếc album Mộ Khuê Nhi gì đấy, Tiêu Hoằng liền nhắc cánh tay mệt mỏi đặt lên đó, vận dụng một tia Ngự Lực kích hoạt, Tiêu Hoằng liền lười nhác tựa vào lưng ghế, nhắm mày lại, tâm tình quả thật hồngбет.

Nhưng mà vào lúc này, ảnh âm Ma Văn bên cạnh Tiêu Hoằng bỗng nhiên lóe lên, tiếp đó là âm nhạc dịu dàng tuyệt vời chậm rãi truyền vào trong tai Tiêu Hoằng, giống như giữa ngày nắng hè chói chang, đó là cơn gió mát dịu thổi qua nội tâm nóng của Tiêu Hoằng, tiếp đó là giọng nữ trong lành tinh thuần.

Tiêu Hoằng không khỏi giãn chân mày đang nhíu chặt.

Trong khoảng khắc, Tiêu Hoằng như có một loại cảm giác đặt mình trong vòng tay ấm áp của mẹ, nghe lời ca ôn nhu của mẹ, chìm vào trong giấc ngủ yên bình, giống như dòng nước ấm bao bọc trái tim lạnh băng của Tiêu Hoằng, làm cho Tiêu Hoằng cảm nhận được cảm giác ấm áp đã quá lâu.

Chậm rãi mở mắt ra, chỉ thấy bên trong ảnh âm Ma Văn có một cô gái váy dài trắng, đang đứng trong bụi hoa khê giọng ca hát, mái tóc dài như thác, dung mạo tươi trẻ thoát tục khiến cả người Tiêu Hoằng thả lỏng.

..... Xa cách bao nhiêu xuân, không nhớ được chàng có bao nhiêu tóc bạc, em cô đơn, vẫn giữ vững lời hứa hẹn...

Tách.

Theo lời ca phát ra từ trong ảnh âm Ma Văn, một giọt nước mắt bỗng trào ra từ khóe mắt Tiêu Hoằng, từ hai má rơi xuống đất.

Ca từ đó giống như đánh thức trí nhớ phủ bụi của Tiêu Hoằng, thôn hỗn loạn, khắp nơi là xương trắng, cánh tay lạnh như băng của mẹ chộp lấy tay mình.

- Hoằng nhi, mau rời khỏi nơi này, nhớ kỹ, vì mẹ, hãy sống sót...

- Mẹ, con biết rồi.

Tiêu Hoằng còn nhớ rõ mình đã trả lời như thế.

Sau đó nụ cười của mẹ chậm rãi cứng lại, trên vẻ mặt hoảng hốt của mình đầy nước mắt.

Tiêu Hoằng không khỏi dùng hai tay che mặt, bả vai không ngừng co giật, nước mắt không ngừng tràn ra từ kẽ tay, nhưng Tiêu Hoằng không phát ra chút âm thanh nào. Tiếng ca đó giống như xé rách nội tâm của Tiêu Hoằng, làm lộ ra nơi yếu ớt nhất ở trong lòng hắn.

Có thể nói Tiêu Hoằng vẫn cố gắng sống sót, không chỉ là vì sợ chết, còn là vì lời hứa với mẹ trước kia

12. Chương 12: Phát Hiện!

Ước chừng mười mấy phút sau, nước mắt của Tiêu Hoằng mới ngừng lại.

Hắn khóc rống một hồi, giống như triệt để phát tiết ra, tâm tình lập tức bình thản hơn, không còn lo lắng, đã không nóng nảy, tâm tình bình lặng như nước.

Lau nước mắt như đứa nhỏ đáng thương, Tiêu Hoàng lại đặt một khối Tái thạch mới ở trước mặt, cầm lấy Đieu văn đao bắt đầu lặp lại từng chút một các động tác vừa rồi, ánh mắt đỏ hoe càng tập trung hơn.

Một lát sau, phía trên Tái thạch hình thành những đường văn lộ rõ ràng, tuy rằng nét đao văn trúc trắc như trước, nhưng rốt cuộc đã hoàn thành lần nữa.

Tiếp theo thần sắc Tiêu Hoàng không đổi, cầm Đieu văn đao hình chữ V, dính Ma Văn dịch, lợi dụng Ngự lực dẫn đường từng chút Ma Văn dịch đều đều vào trong văn lộ Tái thạch.

Trong lòng một mảnh tĩnh lặng, điều động Ngự lực tự nhiên cũng chậm rãi.

Rất nhanh, văn lộ Tái thạch đã đổ đầy chất lỏng dính màu xanh nhạt.

Thật cẩn thận đặt Đieu văn đao trên tay sang một bên, Tiêu Hoàng chậm rãi mở hai tay, đặt lên trên Ma Văn, chuẩn bị hoàn thành công đoạn cuối cùng, lợi dụng Ngự lực kích hoạt Ma Văn.

Theo Tiêu Hoàng chậm rãi đặt hai tay lên giảm đau được văn, chỉ thấy hai tay Tiêu Hoàng chậm rãi tản ra ánh sáng nhu hòa, Ma Văn trước mặt cũng tản ra ánh sáng nhàn nhạt như đang hô hấp, chậm rãi sáng lên lại tối dần.

Lúc này Tiêu Hoàng vẫn một lòng phẳng như nước, tiến hành từng bước khống chế Ngự lực phóng ra từng chút một, muốn hoàn toàn kích hoạt Ma Văn được giảm đau.

Một tia ánh sáng, hào quang hoa lệ bỗng chợt lóe trên Ma Văn được trước mặt Tiêu Hoàng, tiếp theo liền từ từ mờ đi, cuối cùng rót vào trong chất lỏng dính sặc sỡ trong văn lộ, dần dần đọng lại trở thành kết tinh.

- Thành công?

Nhìn Ma Văn biến hóa trước mặt, Tiêu Hoàng chớp mắt, ngừng truyền Ngự lực, vươn tay thật cẩn thận nâng Ma Văn giảm đau tới trước mặt, lộn qua lật lại xem xét. Tuy rằng thủ công thô ráp, nhưng mà mọi thứ đều phù hợp với điều kiện Ma Văn thành công.

Thật cẩn thận điều động Ngự lực không còn nhiều trong người, rót vào trong Ma Văn giảm đau, bụp, trong khoảng khắc, nhìn lại Tái thạch gánh vác Ma Văn giảm đau đột nhiên biến ảo vào hư không, Ma Văn trên đó biến thành thể năng lượng không ngừng quán quanh trên cổ tay phải của Tiêu Hoàng.

- Thành... thành công rồi.

Nhìn cảnh tượng này, trong ánh mắt Tiêu Hoàng sáng lên hào quang kỳ dị, trên mặt lóe lên vẻ vui mừng, giống như đứa bé nhìn thấy món quà sinh nhật.

Vào lúc này, Tiêu Hoàng cảm thấy trên tay mình có thêm thứ gì đó, có thể tiến hành điều khiển, cảm giác này thật là kỳ diệu.

Chậm rãi nhấc tay lên, nhắm năm ngón tay vào ngực, tiếp theo Tiêu Hoàng bắn ánh sáng xanh nhạt vào ngực mình. Nháy mắt, Tiêu Hoàng cảm thấy trên ngực đột nhiên truyền ra cảm giác thoải mái, vốn còn có chút đau đớn lập tức ngừng lại.

Có hiệu quả!

Phát hiện này rõ ràng làm cho tâm tình hưng phấn của Tiêu Hoàng lại tăng vọt thêm một cấp bậc, lập tức Tiêu Hoàng như đứa nhỏ ngây thơ bắt đầu nhảy nhót hoan hô trong phòng, không còn sót chút trầm tĩnh thường ngày.

Tuy rằng đây chỉ là một cái thành công nho nhỏ, nhưng đối với Tiêu Hoàng thì lại có ý nghĩa phi thường. Bởi vì khoảng khắc này, hắn rốt cuộc chính thức bước vào hàng ngũ Chế Văn Sư, cũng là đi ra một bước vững chắc trên con đường tự cứu mình, vào lúc này, Tiêu Hoàng thấy được hy vọng.

Nhảy nhót hoan hô chừng nửa giờ, Tiêu Hoàng mới dần dần ổn định lại, liền chậm rãi rút Ngự lực ra khỏi Ma Văn giảm đau trên cánh tay. Lúc này nhìn Tái thạch Ma Văn giảm đau ngưng kết ra giữa hư không, khôi phục bản thể rơi vào trong tay Tiêu Hoàng, đây chính là đặc tính lớn nhất của Tái thạch.

Chuyển ánh mắt về phía ảnh âm Ma Văn trên bàn, bây giờ nó đã truyền xong tin tức, hình ảnh ngừng lại ở giây cuối cùng, chiếc váy dài trắng, mái tóc suôn theo gió bay lên.

- Mộ Khê Nhi, cảm ơn.

Tiêu Hoằng nhìn hình ảnh Mộ Khê Nhi, khẽ nói. Hắn biết vừa rồi nếu không có tiếng ca của Mộ Khê Nhi, mình sẽ còn cách một đoạn mới đến thành công.

Hưng phấn qua đi, Tiêu Hoằng liền cảm giác rất mệt mỏi, Ngự lực trong người đã không còn bao nhiêu, bụng đã sôi trào phản đối.

Tiện tay mò vào cái chén quả hồng hoa, Tiêu Hoằng trực tiếp bỏ vào miệng, vừa định nhai mấy cái rồi nuốt, Tiêu Hoằng đột nhiên phát hiện trong miệng không phải là quả hồng hoa, mà là một thứ gì đó cứng rắn.

Lúc này Tiêu Hoằng mới đột nhiên nhớ lại, vừa rồi hắn tiện tay ném hai cái Ma Văn châu thần bí vào trong chén.

Vội vàng phun ra tay, Tiêu Hoằng âm thầm may mắn, nếu như nuốt thứ này vào thì có trời mới biết sẽ có hậu quả gì.

Nhưng mà ngay khi Tiêu Hoằng phun ra viên Ma Văn châu màu xanh đen vào tay, thần sắc của hắn chợt động, chỉ thấy vẩn lộ màu vàng trên Ma Văn châu xanh đen trong bàn tay đã mờ nhạt, giống như lúc phát hiện ra nó ở mỏ giếng tầng năm, trở về bộ dạng cổ xưa.

- Vẩn lộ màu vàng bên trên đâu rồi? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Tiêu Hoằng lẩm bẩm nói, biểu tình lại trở nên khó hiểu.

- Hả?

Bỗng nhiên Tiêu Hoằng đột ngột cảm thấy hình như thân thể của mình có chỗ không đúng, vừa rồi còn hết sức mệt mỏi, bây giờ lại cảm thấy tràn ngập tinh thần. Lại thông qua khí tức pháp cảm giác Ngự lực trong cơ thể, Tiêu Hoằng lại kinh ngạc phát hiện vốn Ngự lực đã không còn bao nhiêu lại lập tức đầy lên, nháy mắt là 202 cổ.

- Đầy rồi?

Khoảng khắc Tiêu Hoằng ngậy ra, nhưng mà hắn liền nhanh chóng ý thức được là viên Ma Văn Châu xanh đen nhìn như vô dụng này có tác dụng chân chính là bổ sung Ngự lực trong nháy mắt.

Lúc này Tiêu Hoằng ít nhiều cảm thấy ngạc nhiên, hắn mới lần đầu tiên nghe chuyện như vậy.

Nhìn lại Ma Văn Châu xanh đen đã mờ nhạt, Tiêu Hoằng cũng rõ ràng, bổ sung như vậy không phải là không có hạn chế.

Nhưng mà dù là thế, có thể phát hiện ra công dụng của viên Ma Văn Châu xanh đen này cũng làm Tiêu Hoằng vui sướng không thôi, bởi vì có Ngự lực dư thừa, vậy thì mình có thể làm được rất nhiều chuyện.

Không ngẫm nghĩ quá nhiều, cảm thận đặt Ma Văn Châu trở vào bát, nhìn kỹ lấy đúng là quả hồng hoa, ăn mấy trái, Tiêu Hoằng lại cầm lấy một khối Tái thạch, chuẩn bị chế tạo Ma Văn lần nữa.

Bởi vì Ngự lực đã đầy, đầu óc tỉnh táo, những ý nghĩ kỳ diệu không ngừng trào ra trong đầu, lúc này Tiêu Hoằng định vẽ một loại Ma Văn thăm dò, đây là Ma Văn thường chuẩn bị cho sơ cấp, chủ yếu là kiểm tra tình hình của người bệnh. Nhưng lúc này Tiêu Hoằng định cải tạo một chút, chẳng những có thể thăm dò thân thể, còn có thể tiến hành thăm dò tầng đá, sau này tìm kiếm Bạch ngọc thạch quả thực là làm chơi ăn thật.

Vừa nghĩ tới đó, toàn thân Tiêu Hoằng tràn đầy hưng phấn.

Lấy ra Điều văn đao mũi nghiêng, Tiêu Hoằng không ngừng tay tạo hình trên Tái thạch, bởi vì có kinh nghiệm thành công lần trước, cho nên lúc này Tiêu Hoằng xuống đao càng quả quyết hơn, cũng càng lưu loát, mỗi lần mũi đao chuyển hướng đều giống như chứa ý tưởng vô tận.

Thẳng đến bốn giờ sáng, chân trời lại bừng lên ánh rạng đông, Tiêu Hoàng cũng tiêu hao gần sạch Ngự lực vừa bắt ngờ được bổ sung.

Ở trước mặt hắn, đã xuất hiện ba cái Ma Văn hoàn toàn mới, ngoại trừ Ma Văn giảm đau trước đó, còn có Ma Văn thăm dò, Ma Văn trị bệnh.

Trong đó, Tiêu Hoàng cũng từng thử ngậm lại Ma Văn Châu xanh đen, nhưng mà không có hiệu quả, nhưng mà nhìn vãn lộ màu vàng đã chậm rãi hiện lên trên Ma Văn Châu, Tiêu Hoàng biết nó như đang phục hồi, tính toán thử một chút, cần khoảng 24 giờ, tức là cả một ngày.

Về phần Ma Văn Châu màu lam sậm kia, Tiêu Hoàng cũng thử ngậm một lần, nhưng mà không có hiệu quả gì, hiển nhiên nó phải theo cách bình thường, trực tiếp khống chế thông qua Ngự lực.

Thật cẩn thận bỏ hai viên Ma Văn Châu vào trong túi, Tiêu Hoàng trực tiếp nằm lên giường khò khò ngủ say sưa.

Vừa tỉnh lại, thời gian đã là mười giờ sáng, sắc trời sáng tỏ, ánh mặt trời nóng bỏng khiến không khí khô nóng.

Xoa xoa mắt, Tiêu Hoàng bật người rời giường, Ma Văn chỉ đồng được của Tang Hoàn Văn, cộng thêm Ma Văn giảm đau của mình, bây giờ đã làm cho thân thể Tiêu Hoàng không khác gì người thường, hơn nữa bởi vì Ngự lực tăng lên mà trạng thái thân thể còn tốt hơn người thường một chút.

Dùng nước sạch rửa mặt, làm mình tỉnh táo hơn, Tiêu Hoàng liền đổi quần áo mới, dọn toàn bộ mấy thứ trên bàn vào ngăn tủ, mang theo công cụ cần thiết và Ma Văn thăm dò, Tiêu Hoàng nhanh chóng ra khỏi cửa đi về phía mỏ giếng.

Bây giờ Tiêu Hoàng chỉ tiêu hoàn toàn là cấp bậc đốt tiền, phối hợp Ngự hương, luyện tập chế tạo Ma Văn, gần như là đốt tiền. Chỉ ngày hôm qua đã xử lý 5 kim tệ, miệng ăn núi lở hiển nhiên là không sự thật.

Lại đi vào tầng bốn mỏ giếng, lúc này tính toán chu kỳ bùng nổ, chỉ còn một giờ là đến lúc sóng nhiệt phun trào, dựa theo thời gian bình thường thì đã rất gấp gáp, nhưng mà bây giờ Tiêu Hoàng không chút nóng nảy.

Vươn hai ngón tay nhẹ nhàng kẹp Ma Văn thăm dò, học theo cao thủ trong hình ảnh Ma Văn, nhẹ nhàng ném vào không trung, tiếp theo rót Ngự lực vào trong đó.

Trong nháy mắt, Tái thạch Ma Văn thăm dò lập tức tiêu tan, tiếp theo một cái Ma Văn màu đỏ nhạt lập tức quần trên cánh tay Tiêu Hoàng.

Cánh tay vươn thẳng, mở năm ngón tay, trên vách đá thô nháy mắt hình thành một sợi màu đỏ sáng lên, Tiêu Hoàng không ngừng đi tới, đường ánh sáng không ngừng di động dò xét trên vách đá.

Loại nguyên lý đường ánh sáng này không phức tạp, chỉ là chuyển hóa Ngự lực trở thành một loại sóng xâm nhập vào trong đá. Bởi vì Bạch ngọc thạch, thậm chí nham thạch quý giá khác có mật độ khác xa đất đá bình thường, bởi vậy sóng phản xạ trở về cũng khác, Tiêu Hoàng dựa vào điểm này để tìm kiếm Bạch ngọc thạch, thậm chí là tài liệu quý giá khác.

13. Chương 13: Đột Phá

Cộp! Cộp! Cộp!

Tay còn lại nắm cuốc mỏ chim nhẹ nhàng gõ hai ba cái trên vách đá, ba điểm màu trắng xuất hiện trên vách đá, dưới vách đá che phủ là Bạch ngọc thạch, không cần tốn nhiều sức, độ chính xác gần như 100%, thời gian không quá ba mươi giây, hiệu suất cực cao.

Dựa theo tốc độ này, một giờ thu gom ba bốn mươi khối Bạch ngọc thạch là không thành vấn đề, vừa nghĩ vậy, trên mặt Tiêu Hoàng liền hiện rõ vui mừng.

So với trước kia, liều sống liều chết cả ngày chỉ thu được mười mấy khối, quả thật là cách biệt một trời một vực, cái này chỉ là Ngự đồ cấp hai, Ma Văn cùng đẳng cấp trực tiếp đưa cho Tiêu Hoàng chỗ tốt.

Lúc này, nói trong lòng Tiêu Hoàng không có đắc ý, đó là gạt người.

Đi khoảng một trăm thước, trên vách đá đã xuất hiện hơn một trăm điểm trắng, ngoại trừ Bạch ngọc thạch, còn có Chiến huyết thạch đỏ sẫm...

Thu hồi Ma Văn thăm dò bỏ vào trong túi áo, Tiêu Hoàng bắt đầu đào ra từng khối từng khối Bạch ngọc thạch trên vách đá, trong lòng đang tính toán nên thiết kế ra Ma Văn có thể tự động khai thác, như vậy thì có thể tiết kiệm cả công sức khai thác.

Chỉ cần hai mươi mấy phút, trong hộp gỗ của Tiêu Hoàng đã tràn đầy, hai mươi mấy khối Bạch ngọc thạch phẩm chất tốt cùng hai khối Chiến huyết thạch, tùy tiện chất trên mặt đất.

Thật cẩn thận đặt hai khối nguyên thạch Bạch ngọc thạch phẩm chất cao vào trong vách ngầm, Tiêu Hoàng mang theo hộp gỗ, vác cuốc mỏ chim không nhanh không chậm rời tầng bốn mỏ giếng, về phần điểm đánh dấu trên vách đó, Tiêu Hoàng cũng không để ý, ngày mai lại tới chỗ đó là được, dù sao cũng không có người đến chỗ này.

Độc công phụ trách thu mua vật liệu đá, phát tiền tan ca là một người đàn ông trung niên khoảng bốn mươi tuổi, tên là Mục Dương.

Đối với Tiêu Hoàng, tự nhiên Mục Dương rất quen, là tên duy nhất có thể cung cấp Bạch ngọc thạch phẩm chất cao, quan hệ với Tiêu Hoàng chưa nói là thân thiết, nhưng mà cũng không có xích mích gì, kết giao hời hợt mà thôi.

- Ô, Tiêu Hoàng, ra sớm như thế? Coi ra hôm nay thu hoạch không tốt lắm, khó trách, dù sao bây giờ người còn một năm tuổi mà, không nên mạo hiểm thì tốt hơn.

Thấy Tiêu Hoàng chậm rãi đi ra, Mục Dương đùa cợt nói, biểu tình tràn ngập thoải mái đùa cợt.

Tuy rằng Tiêu Hoàng xem như trường hợp đặc biệt trong thợ mỏ, nhưng dù sao cũng là thợ mỏ, ngược lại Mục Dương có nói thế nào thì cũng coi như là tiểu đầu mục.

Tuy rằng rất ghét người khác lấy bệnh của hắn ra nói chơi, nhưng mà Tiêu Hoàng cũng không nói thêm gì, trực tiếp đặt hộp gỗ lên bàn kiểm tra, mở nắp, khẽ nói:

- Xét hàng, tính tiền công.

- Yên tâm, không nhiều hàng, nhanh th...

Không đợi Mục Dương nói hết lời, theo ánh mắt Mục Dương rơi vào trong hộp của Tiêu Hoàng, câu tiếp theo liền bị nghẹn ngược trở vào. Chỉ thấy bên trong chất đồng nguyên thạch đủ kiểu dáng, trong đó có mấy khối còn bị gọt bớt góc mới nhét vào được.

- Cái gì... nhiều như thế...

Mục Dương khẽ lẩm bẩm, bản năng dụi mắt, có chút không thể tin nổi. Vừa rồi chính hắn nhìn thấy Tiêu Hoàng tiến vào mỏ, đến khi đi ra cũng không quá bốn mươi phút.

Rốt cuộc tên này làm như thế nào? Mục Dương thì chào, tạm thời ngắc ngứ, hơn nữa nhìn phẩm chất của nguyên thạch, rõ ràng là phẩm chất cao, không tới nửa giờ đã thu gom được đầy một thùng, cái này quá quỷ dị. Thoải mái, đùa cợt trước đó đã bị vẻ mặt không thể tin nổi thay thế, ánh mắt kinh ngạc không ngừng đảo qua Tiêu Hoàng cùng hộp gỗ.

- Đại thúc, đếm đi, ta bận nhiều chuyện.

Thần sắc Tiêu Hoàng bình thản nhìn Mục Dương kinh ngạc, khẽ nói.

- À... Ờ.

Đầu óc Mục Dương có chút lộn lộn, liền bắt đầu tính từng khối, cũng vẫn thường hay đánh giá Tiêu Hoàng, trong lòng cảm thấy vô cùng quái dị.

- Ta đã tính toán trước, có sáu khối nguyên thạch có thể cắt ra ba khối Bạch ngọc thạch, có 20 khối có thể cắt ra bốn khối, mặt khác còn có hai khối Chiến huyết thạch, tổng cộng 8 bạc 10 đồng.

Tiêu Hoằng thấy Mục Dương kiểm tra từng khối một quá chậm, thần sắc lạnh nhạt nói, nguyên thạch do chính mình thu gom, hẳn đã sớm thông qua Ma Văn thăm dò kiểm tra rất kỹ.

Mục Dương khẽ liếc Tiêu Hoằng, cũng không để ý Tiêu Hoằng nói, tiếp tục kiểm tra từng khối, trong lòng lại nghĩ:

“Cái này mà bị người nói là đúng, còn cần ta làm gì? Thật coi mình là Ngự ma đại sư hay sao.”

Nhưng mà ngay lúc trong lòng Mục Dương than thở liên miên, biểu tình đã dần dần biến đổi, theo số liệu do dụng cụ đưa ra, kết quả nghiêng hẳn về phía lời Tiêu Hoằng đã nói.

Kết quả cuối cùng cho ra là: sáu khối cắt ra ba khối Bạch ngọc thạch, có 20 khối cắt ra bốn khối, kèm theo hai khối nguyên thạch Chiến huyết thạch.

Giống y như lời Tiêu Hoằng đã nói.

- Đúng là gặp quý mà.

Mục Dương nhìn kết quả cuối cùng, khóe miệng co rút, tiếp theo mò trong tủ tiền lấy ra 8 ngân tệ cùng 10 đồng tệ, ném vào trong hộp gỗ của Tiêu Hoằng.

- Hôm nay tiểu tử ngươi uống lộn thuốc hay sao?

Mục Dương đánh giá lại Tiêu Hoằng lần nữa, khẽ hỏi, biểu tình tràn ngập quỷ dị.

Tiêu Hoằng không trả lời, chỉ là khẽ cười với Mục Dương, tiếp theo nhấc hộp gỗ đi ra, tâm tình thật là tốt. Bây giờ hẳn đã bắt đầu hưởng thụ ngon ngọt của tu luyện Ngự lực, lợi dụng Ma Văn thăm dò, chỉ làm nửa giờ là vượt quá bốn ngày làm lụng trước kia, hiệu suất tăng vọt.

Trở về nhà, lần đầu nhấm nháp được thực lực mang tới ỉnh tiện lợi, Tiêu Hoằng cũng không ngừng tu luyện Ngự lực, bởi vì có sự tồn tại của Ma Văn Châu xanh đen, chỉ cần Tiêu Hoằng chịu đốt tiền, có thể đặt quyết tâm thăng cấp, như vậy tốc độ thăng cấp của Tiêu Hoằng sẽ gấp đôi người thường.

Hơn nữa cấp ba có thể khống chế Chiến văn, vậy nghĩa là có được tính công kích nhất định, cũng có thể bảo vệ được mình, điều này tuyệt đối có sức dụ hoặc rất lớn đối với Tiêu Hoằng.

Trải qua mấy giờ bận rộn, dựa theo công thức trước đó, Tiêu Hoằng chế tạo ra mấy mâm Ngự hương thật lớn, kích thước gấp ba trước kia, phí tổn này chừng hai kim tệ, cũng may là một phần tài liệu trong đó là do chính Tiêu Hoằng thu thập được.

Ngồi xếp bằng trên giường, Tiêu Hoằng bắt đầu lợi dụng Khí tức huấn luyện pháp tiến hành tăng lên Ngự lực!

Lúc này Tiêu Hoằng đã nghĩ kỹ, định dùng toàn bộ Ngự lực còn thừa hôm nay, cộng với Ngự lực mà Ma Văn Châu có thể cung cấp!

Tóm lại, chính là bằng tốc độ nhanh nhất tăng lên cấp bậc Ngự lực.

Thẳng đến nửa đêm, Ngự lực có thể dùng được trong người chỉ còn sót không tới mười điểm, đây đã là tiêu hao cực hạn, nhìn một mâm Ngự hương cuối cùng đốt sạch, mí mắt Tiêu Hoằng đã khép lại.

Khẽ liếc Ngự hương chậm rãi tắt, thân mình Tiêu Hoằng ngã ngửa trực tiếp lăn trên giường ngủ mất.

Thông qua loại Ngự hương này, phối hợp với Ma Văn Châu xanh đen, chỉ một ngày là Ngự lực của Tiêu Hoằng tăng lên hơn ba mươi cổ, vốn là 202 đã biến thành 239 cổ, tiến bộ kinh người, nhưng mà đúng là đốt tiền.

Đối với người thường, một ngày một kim tệ, đó là một vạn đồng tệ, không phải đốt tiền thì là gì? Nhưng vì nhanh chóng tăng lên cấp ba, Tiêu Hoằng coi như liều mạng, thời gian của hắn rất quý giá, cấp bậc càng cao, hy vọng tự cứu của hắn lại càng lớn.

Cứ thế, suốt ba ngày, mỗi ngày Tiêu Hoằng đều dốc hết Ngự lực vào tu luyện, ngoài ra chỉ tốn một giờ đi mở quảng thu gom tài liệu, cùng với huấn luyện đao điều văn của mình, đây là chuyện không thể thiếu.

Mà Tiêu Hoàng học tập đao công chủ yếu là dựa theo Ma Văn chỉ đồng mà Tang Hoành Vân cho hẳn, tiến hành bất chúc, có thể nói đao pháp của Tang Hoành Vân tuyệt đối gọi là hoa lệ.

Tuy rằng tình cảm với Tang Hoành Vân có vẻ phức tạp, nhưng mà điều này không ảnh hưởng Tiêu Hoàng mô phỏng.

Đảo mắt là thời gian đến chiều, Tiêu Hoàng luyện tập đao công cả buổi sáng, liền cầm lấy một mâm Ngự hương, chẳng qua thể tích nhỏ hơn trước nhiều, bởi vì tài liệu trong tay Tiêu Hoàng chỉ đủ để chế tác số Ngự hương như vậy, rõ ràng chút thu nhập lấy quặng đã không đủ để thỏa mãn chi tiêu của Tiêu Hoàng.

Điểm quan trọng hơn là theo Ngự lực trong người gia tăng, Tiêu Hoàng cảm thấy tác dụng của Ngự hương đã bắt đầu không còn rõ ràng nữa, phải cải tiến cường hóa hơn mới được, nhưng mà điều kiện cơ bản đầu tiên, đó là tiền đâu!

Trên cơ bản, Tiêu Hoàng cực khổ vất vả tích góp từng chút một suốt ba năm, chỉ mấy ngày ngắn ngủi đã tiêu xài mất một nửa.

Nhưng còn may mà Ngự lực Tiêu Hoàng hiện giờ đã tăng trưởng đến 290 cổ, một mâm Ngự hương nhỏ này cũng đủ dùng rồi.

Đốt Ngự hương, Tiêu Hoàng lại một lần nữa bình ổn tâm tình vững vàng, tập trung tu luyện Ngự lực của mình.

Lần này Ngự hương chỉ thiêu đốt hai mươi phút, khi Tiêu Hoàng ngừng tu luyện, Ngự lực trong cơ thể đã thành công đi vào 301 cổ.

Chậm rãi mở mắt, trong hai mắt bình thần của Tiêu Hoàng thoáng hiện một chút hưng phấn, tiếp theo hẳn xiết chặt tay!

Tuy rằng còn đang đau lòng xót ruột vì đốt tiền, nhưng đối với Tiêu Hoàng thì đã tiến thêm một bước đến hy vọng!

Hơn nữa theo cấp bậc Ngự lực tăng lên, Tiêu Hoàng rõ ràng cảm giác được lực lượng trong cơ thể trở nên dồi dào hơn, chỉ cần dựa vào Ngự lực, bây giờ Tiêu Hoàng đã hoàn toàn có thể chống lại chủ sự Từ Khanh ở nơi này.

Đùng! Đùng! Đùng!

Ngay lúc Tiêu Hoàng còn chìm đắm trong hưng phấn, ba tiếng gõ cửa dồn dập bỗng vang lên, chỉ cần nghe tiếng gõ cửa cũng có thể biết được tâm tình vội vàng của người gõ cửa.

- Hoàng ca, Hoàng ca, có ở nhà không?

Ngay khi Tiêu Hoàng thoáng lộ ra vẻ khó hiểu, âm thanh the thé của Lý Nhạc truyền vào.

- Có, sao vậy?

Thu dọn Ma Văn trên bàn bỏ vào ngăn tủ, Tiêu Hoàng lên tiếng hỏi, cũng từ từ mở cửa phòng ra.

- Hoàng ca, có chuyện lớn rồi, Lâm Tử xảy ra chuyện.

Lý Nhạc ở ngoài cửa nuốt nước bọt, lo lắng nói. Tuy rằng bình thường Tiêu Hoàng không tiếp xúc nhiều với đám người Lý Nhạc, nhưng mặc kệ nói thế nào cũng coi như quan hệ tốt nhất với Lý Nhạc, chỉ cần gặp phải chuyện thì cơ bản Lý Nhạc sẽ phản xạ có điều kiện nghĩ đến Tiêu Hoàng.

Về phần Lâm Tử, là một trong bảy tám đồng bọn của Lý Nhạc, Tiêu Hoàng cũng biết điều này.

- Lâm Tử xảy ra chuyện? Có chuyện gì?

Tiêu Hoàng hỏi, theo biểu tình của Lý Nhạc, xem ra Lâm Tử xảy ra chuyện lớn rồi, nhưng thần sắc Tiêu Hoàng vẫn bình tĩnh, dù sao có lo lắng cũng không giải quyết được gì.

- Vừa rồi lúc lấy quặng, trong đường hầm rớt xuống khối đá lớn đập trúng chân Lâm Tử.

Lý Nhạc lau mồ hôi trên mặt nói, biểu tình tràn ngập lo lắng.

Bị đá đập trúng chân là rất thường thấy trong mỏ giếng này, đương nhiên là lấy mạng người nhất, một khi xảy ra gãy xương, đối với thợ mỏ nghèo khó thì không khác gì tai họa.

Vừa phân tích như vậy, vẻ mặt Tiêu Hoàng cũng nghiêm túc, bình tĩnh nói:

- Đi, dẫn ta xem một cái.

Lại trở vào mỏ giếng, Lý Nhạc dẫn Tiêu Hoàng chạy như điên tới tầng ba mỏ giếng, ở gần cửa vào tầng bốn. Nơi này là địa bàn của Lý Nhạc cùng mấy đồng bọn, bởi vì tầng ba rất giàu nguyên thạch, nơi này có khái niệm địa bàn nghiêm khắc, mỗi người chỉ được phép thu gom nguyên thạch trên địa bàn của mình.

Tự nhiên điều này cũng diễn sinh ra những quần thể nhỏ, đấu đá là chuyện thường xuyên xảy ra. Giống như Lý Nhạc cùng với mấy đồng bọn chính là một trong những quần thể nhỏ này, chỉ có tụ tập lại mới có thể sống yên ổn ở tầng ba, mới có thể thu nhập tốt một chút, bằng không chỉ có thể đi tầng một, tầng hai đào khoáng thạch thấp kém.

Vòng qua chỗ rẽ trong đường hầm, lúc này Tiêu Hoàng thấy được Lâm Tử da ngăm đen, thân thể rắn chắc đang đau đớn nằm trên đường vào quặng, nhe răng nhếch miệng chân mày nhăn dính chặt lại, ở chân phải đang bị khối đá lớn to cả thước đè lên.

Ở xung quanh hắn là mấy đồng bọn của Lý Nhạc, một đám sắc mặt lo lắng, một mặt đường hầm cách đó không xa là một đám người đứng xem, chẳng qua biểu tình không có lo lắng gì, các thành viên quần thể thường xảy ra tranh chấp với Lý Nhạc còn bày ra vẻ cười trên nỗi đau của người khác.

Thân thể Lâm Tử thật rắn chắc, chịu đánh nhau tốt, bình thường khi tranh giành địa bàn là những quần thể nhỏ xung quanh chịu không ít thiệt thòi của hắn. Lần này Lâm Tử bị thương, rõ ràng là đã kích chí mạng với quần thể nhỏ của Lý Nhạc.

Thậm chí rất có thể sẽ bị quần thể nhỏ khác nuốt sạch, đuổi ra khỏi tầng ba mỏ giếng.

- Hoàng ca, cứu mạng với.

Nhìn thấy Tiêu Hoàng xuất hiện, Lâm Tử nhe răng nhếch miệng bỗng lên tiếng, nước mắt giàn giụa nhìn Tiêu Hoàng. Tuy rằng Lý Nhạc là đầu lĩnh của bọn họ, nhưng Tiêu Hoàng có địa vị đặc thù trong lòng bọn họ, bình thường gặp phải chuyện lớn sẽ đều tìm tới Tiêu Hoàng giải quyết.

- Đừng lộn xộn.

Tiêu Hoàng thần sắc bình tĩnh ngồi xuống trước Lâm Tử, khẽ nói, cũng đặt ánh mắt vào tảng đá và chỗ nó rơi xuống, cao chừng 1.5m, rõ ràng lần này khó mà làm được.

- Đè lên bao lâu rồi?

Bằng vào tri thức sách y học, Tiêu Hoàng quan sát tình huống của Lâm Tử, tiếp theo ngữ khí bình thản hỏi.

- Khoảng 15 phút rồi.

Một người trong đám Lý Nhạc trả lời.

- Còn may, không quá xấu.

Tiêu Hoàng trầm nghĩ, tiếp theo xé một mảnh vải trên quần áo rách nát, quấn chặt trên đùi Lâm Tử, sau đó ra lệnh Lý Nhạc cùng đồng bọn từ từ dời tảng đá ra.

Mảnh vải quấn trên gốc đùi là vì phòng ngừa dời tảng đá ra, máu ở chân chảy trở về sẽ tổn thương tới trái tim.

Đối với lời Tiêu Hoàng nói, Lý Nhạc thậm chí là mấy tên bên cạnh đều là nói gì nghe nấy, đặc biệt là vào lúc này.

Chậm rãi dời hòn đá ra, thần sắc Tiêu Hoàng không khỏi khẽ giật, cái chân bị đè đã biến hình, trở thành đường cong.

- Gãy xương rồi.

Tiêu Hoằng đặt ánh mắt vào Lâm Tử, cố dùng ngữ điệu thật bình thản nói với Lâm Tử.

Nhưng mà lời này đối với Lâm Tử, thậm chí là những đồng bọn, tuyệt đối là sét đánh giữa trời quang!

Gãy xương sẽ không thể tự động khỏi được, cần phải chữa trị, mà Từ Nam mở Diệu đan được quán, trị liệu gãy xương tối thiểu phải là một kim tệ, đó là một vạn đồng tệ, còn phải mấy tháng không được làm việc.

14. Chương 14: Nghi Ngờ

Nếu vận dụng Ma Văn Ngự đồ cấp hai thì hiệu quả ngay tức thì, nhưng mà giá trị tuyệt đối xa xỉ, tối thiểu cũng phải ba kim tệ, đắt đỏ hết chỗ nói.

Nghe Tiêu Hoằng nói ra hai chữ gãy xương, sắc mặt Lâm Tử nháy mắt trở nên tái nhợt, đây là tin tức mà hắn tuyệt đối không muốn nghe. Nhà hắn nghèo khó, làm sao có thể chi trả được chi phí chữa bệnh, huống chi gãy xương một lần là ba bốn tháng, trong nhà cũng sẽ không có thu nhập.

Lâm Tử quỳnh lên, ánh mắt dần đỏ, chuyện bất ngờ này đối với hắn không khác gì tai họa.

- Hoằng ca, bây giờ ta nên làm gì đây?

Lâm Tử đã không có cách nào, giọng run run hỏi Tiêu Hoằng.

- Còn có thể làm gì, nếu đã xảy ra chuyện, chỉ có thể đi Diệu đan được quán trị thôi.

Lý Nhạc bất đắc dĩ nói, thần sắc uể oải, tiếp theo sờ soạng túi áo, lấy ra mười mấy ngàn tệ, sau đó nhìn mấy đồng bọn xung quanh:

- Lâm Tử xảy ra chuyện, là huynh đệ thì nói nghĩa khí, có bao nhiêu tiền để dành, lấy hết ra đi.

Thấy Lý Nhạc đã móc ra tất cả tiền để dành của mình, những người khác cũng bắt đầu mò túi, nhưng mà cuối cùng chỉ gom được hơn sáu mươi ngàn tệ, còn kém xa tiền thuốc men cơ bản nhất.

- Ui chà, sao hử? Không đủ tiền, có cần ta cho các người mượn một chút không, yên tâm sẽ không thu tiền lời, chỉ cần các người đưa một phần ba địa bàn cho chúng ta là được rồi.

Đúng lúc này, một tiếng nói đặc ý vang lên, nhìn về phía phát ra âm thanh, chỉ thấy một nam nhân thân hình cao lớn, mái tóc rối bồng nhiên chậm rãi đi ra từ trong đám đông, biểu tình tràn ngập vui mừng trên nổi đau của người khác.

Hắn tên là Trình Vinh, là đầu lĩnh một cái quần thể nhỏ, là láng giềng gần cạnh địa bàn của Lý Nhạc, hai bên không thiếu xảy ra tranh chấp, thậm chí còn đánh nặng tay.

Bây giờ thấy chân Lâm Tử bị thương, sức chiến đấu quần thể nhỏ của Lý Nhạc bị tổn thất nặng, trong lòng Trình Vinh tự nhiên mừng rỡ nở hoa.

Thấy biểu tình của Trình Vinh, Lý Nhạc vẻ mặt âm trầm, không trả lời.

Tiêu Hoằng ngồi trên mặt đất cũng không nhìn Trình Vinh, nhanh nhẹn lấy ra dao hồ tìm mấy khúc gỗ gần đó cố định cẳng chân cho Lâm Tử.

- Lý Nhạc, công Lâm Tử đến chỗ ta, bệnh do ta trị.

Từ từ đứng lên, Tiêu Hoằng phân phó Lý Nhạc.

Mọi người nghe vậy, thần sắc không khỏi biến đổi, Lý Nhạc thậm chí là những đồng bọn khác khó tin vào tai của mình. Đúng vậy, Tiêu Hoằng biết chút y thuật, cái này bọn họ cũng biết, bình thường cảm sốt nhẹ gì thì Tiêu Hoằng vẫn có thể giải quyết. Nhưng mà lúc này là gãy xương đó, bệnh thương gân động cốt, không phải ai cũng giải quyết được.

Về phần mấy người đứng xem, khẽ liếc Tiêu Hoằng quần áo rách nát, vẻ mặt mơ hồ toát ra vẻ khinh thường, nói chính xác hơn là cười nhạo.

Theo bọn họ thấy, cái này không khác gì không biết tự lượng sức mình, nếu thật sự có thể trị được gãy xương, vậy còn ở đây làm thợ mỏ làm gì?

Lúc này Lý Nhạc tự nhiên chú ý tới loại ánh mắt tràn ngập hèn mọn xung quanh, nhưng cũng không còn cách nào, chỉ có thể cẩn thận hết mức nâng Lâm Tử dậy, vác trên lưng lão đảo đi ra ngoài mỏ giếng.

Trên mặt mấy đồng bọn khác cũng nửa tin nửa ngờ, đi xung quanh Lý Nhạc đỡ Lâm Tử ra ngoài mỏ giếng.

- Để một tên nhóc thợ mỏ lỗ mãng chữa gãy xương, ta nói các ngươi thật đúng là đẩy huynh đệ của mình vào hổ lửa mà. Cẩn thận gãy chân còn chưa trị xong, cả cái chân đã không đảm bảo được nữa.

Trình Vinh liếc Tiêu Hoàng, nói với Lý Nhạc.

Đám thợ mỏ khác chuyện không liên quan tới mình cũng xông xáo, ném ánh mắt nghi ngờ về phía Tiêu Hoàng.

Còn Tiêu Hoàng lúc này vẫn giữ thần sắc bình tĩnh như trước, liếc Trình Vinh một cái, đi theo Lý Nhạc ra ngoài mỏ giếng. Về phần lời lẽ tràn ngập khinh thường của những người xung quanh, Tiêu Hoàng cũng không để ý, hắn chỉ muốn giải quyết xong chuyện trước mắt.

Dù sao nếu Lý Nhạc ngã xuống, không ai giúp hắn giữ cửa vào tầng bốn, trong lòng hắn không nở. Trọng yếu hơn nữa là mấy người Lý Nhạc bình thường chiếu cố mình không ít, mình không có lý do gì bỏ mặc bọn họ.

- Trình ca, nói coi tên Tiêu Hoàng kia thật sự có thể chữa khỏi cho Lâm Tử không?

Một tên thợ mỏ bản thủ thấy Tiêu Hoàng đã đi xa, tới bên cạnh Trình Vinh nhỏ giọng hỏi.

- Đúng là trò cười, ta thấy Từ nhị ca chữa gãy xương, chỉ riêng chuyện nối xương đã tuyệt đối là kỹ thuật, chỉ bằng Tiêu Hoàng hắn... Hừ, không biết lượng sức.

Trình Vinh trả lời, Từ nhị ca mà hắn nhắc tới chính là Từ Nam, chẳng qua, Từ Nam lại không biết hắn.

- Chúng ta có cần đi xem một cái không?

Lại một tên thợ mỏ đề nghị.

- Ủ... Đi thôi.

Trình Vinh trầm tư một chút rồi nói, đi xem thử bộ dạng đám người Lý Nhạc gọi trời không thấu gọi đất không nghe, cũng hay.

Có thể nói lúc này Trình Vinh thật sự ước gì quần thể Lý Nhạc tan rã, như vậy hắn sẽ có thể chiếm được nhiều địa bàn hơn.

Thấy Trình Vinh dẫn đồng bọn đi theo sau lưng Lý Nhạc, một số thợ mỏ tò mò cũng đi theo sau, ước chừng hơn hai mươi người.

Bằng tốc độ nhanh nhất đi tới cửa nhà, Tiêu Hoàng liếc những đồng bọn sau lưng, cùng đám thợ mỏ tới góp mặt xem trò, thần sắc Tiêu Hoàng vẫn bình thản như trước. Tuy rằng không quá thích có nhiều người đến cửa nhà mình, nhưng mà Tiêu Hoàng cũng không có quyền đuổi bọn họ đi.

- Lý Nhạc đưa Lâm Tử theo ta vào là được rồi, những người khác chờ ở ngoài đi.

Tiêu Hoàng bỏ lại lời này, liền mở khóa cửa đi vào trong.

Đám thợ mỏ vây xem ở phía sau bắt đầu bàn tán, quá nửa cho rằng Lâm Tử dữ nhiều lành ít, trong lòng cảm thán nỗi đau của người nghèo, không có tiền thì chỉ có thể tới chỗ lang băm này xem bệnh.

- Hoàng ca, có nắm chắc trị được Lâm Tử không?

Cẩn thận đặt Lâm Tử lên giường gỗ cũ, Lý Nhạc thử hỏi.

- Không rõ lắm.

Nhìn biểu tình nhe răng nhếch miệng của Lâm Tử, Tiêu Hoàng không mặn không nhạt nói một câu, tiếp đó chậm rãi ngồi cạnh Lâm Tử.

- Không rõ lắm? Không rõ thì ca làm sao...

Lý Nhạc khó tin vào tai mình được, trong lòng thấp thỏm đã thành không yên, đây là gãy xương, không phải vết thương nhỏ.

Nhưng mà không đợi Lý Nhạc nói xong câu tiếp theo, lại nhìn thấy Tiêu Hoàng đã vươn tay vào ngăn kéo lấy ra ba cái Ma Văn, một cái Ma Văn thăm dò, một cái Ma Văn giảm đau, còn có một cái Ma Văn chữa trị.

- Cái này là... Hoàng ca...

Lý Nhạc chớp mắt, chỉ vào Ma Văn trên bàn Tiêu Hoàng, thoáng cái không biết phải nói gì mới được, tràn ngập kinh ngạc.

Chẳng lẽ Hoàng ca đã đến Ngự đồ cấp hai, cũng có thể chế tạo sử dụng Ma Văn tương ứng? Cái này điên quá đi chứ? Lý Nhạc có chút khó tin vào phán đoán của mình.

Tiêu Hoàng căn bản không để ý tới phản ứng của Lý Nhạc, trực tiếp điều động ba cái Ma Văn. Đồng thời điều khiển ba cái Ma Văn, đây là khả năng cực hạn của Ngự văn giả cấp Ngự đồ, tới cấp Ngự giả có thể vận dụng bốn Ma Văn, cấp Ngự sư có thể vận dụng năm loại, cứ thế mà tính.

Vươn tay trái không chế Ma Văn giảm đau, Tiêu Hoàng nhẹ nhàng đặt tay lên cẳng chân hơi biến dạng của Lâm Tử.

Chỉ trong nháy mắt, Lâm Tử đột nhiên cảm giác được một cảm giác thoải mái đột nhiên xuyên thấu qua cánh tay thô ráp của Tiêu Hoàng, rót vào trong chân, vốn cảm giác đau đớn như dao cắt liền tan biến không ít.

Dần dần, biểu tình nhe răng nhếch miệng của Lâm Tử đã trở lại bình thường.

- Thật sự hiệu quả?

Lý Nhạc đứng bên cạnh nhìn biểu tình của Lâm Tử, chớp chớp mắt, làm ra biểu tình khoa trương.

- Còn lăm miệng nữa thì ra ngoài đi.

Tiêu Hoàng khẽ liếc Lý Nhạc, trầm giọng nói.

- Um.

Lý Nhạc thấy biểu tình âm trầm của Tiêu Hoàng, không dám nhiều lời nữa, ngoan ngoãn bịt miệng mình thành thành thật thật đứng ở một bên.

Lúc này biểu tình của Tiêu Hoàng đã bắt đầu trở nên nghiêm túc, tiếp theo hẳn sẽ phải nối xương, nhưng mà tất cả kinh nghiệm của Tiêu Hoàng chỉ là trên lý thuyết, chưa từng thực tiễn lần nào. Có Ma Văn giảm đau, dù có xuất hiện một chút sai lầm nhỏ thì Lâm Tử vẫn có thể nhịn nổi.

Hít một hơi, Tiêu Hoàng khởi động Ma Văn thăm dò, tiếp theo hai tay chậm rãi cầm cẳng chân Lâm Tử, bởi vì mật độ xương khác với cơ thể, bởi vậy lợi dụng Ma Văn thăm dò, Tiêu Hoàng có thể rõ ràng tình huống xương bị tổn hại.

Còn may chỉ là gãy xương bình thường, xem như dễ trị liệu nhất trong các ca gãy xương, nếu mà gãy thành mấy khúc, hoặc là có mảnh vỡ thì phiền phức rồi, dựa vào bản lãnh chữa bệnh của Tiêu Hoàng lúc này thì chỉ có thể bó tay đứng nhìn mà thôi.

15. Chương 15: Hoàng Gia

Hai tay khẽ dùng sức, trải qua mấy lần thử, rốt cuộc Tiêu Hoàng ghép kín được đoạn xương gãy, tiếp theo Tiêu Hoàng bắt đầu dùng hết toàn lực không chế Ma Văn được điều trị thúc đẩy xương bị tổn hại của Lâm Tử lành lại.

Bởi vì bây giờ Tiêu Hoàng sử dụng Được văn chỉ là Ma Văn cấp thấp, muốn lập tức trị lành gãy xương là không hiện thực, bởi vậy chỉ có thể thông qua điều trị nhiều lần mới đạt được hiệu quả lành lặn hoàn toàn, nhưng hiệu quả vẫn tốt hơn nhiều lần so với phương thức truyền thống.

Thấy thần sắc tập trung của Tiêu Hoằng, cánh tay khổng lồ Ma Văn điều trị tản ra ánh sáng xanh lục, nhẹ nhàng đặt lên chỗ đau, trên trán có một lớp mồ hôi mỏng, khoe miệng Lâm Tử không khỏi giật giật, tràn ngập vẻ cảm kích.

Đây cũng là vì cái gì mà Tiêu Hoằng bề ngoài quái gở, lạnh như băng, nhưng trong mắt nhóm người Lý Nhạc, địa vị của Tiêu Hoằng đặt ở rất cao. Đừng nhìn bình thường Tiêu Hoằng luôn có vẻ vĩnh viễn không quan tâm, nhưng nếu thật sự ra tay thì tuyệt đối có thể dựa vào.

Mấy giờ trôi qua, trải qua ba lượt trị liệu, mỗi lần mười phút, xương chân của Lâm Tử cơ bản lành lặn, ngoại trừ cẳng chân còn hơi sưng lên ra thì đã không có gì đáng ngại nữa.

- Được rồi, đứng lên đi lại thử xem.

Thu hồi Dược văn, Tiêu Hoằng lau mồ hôi, nói với Lâm Tử.

- Như vậy là khỏe rồi?

Lý Nhạc rụt rè đi tới hỏi nhỏ, theo suy nghĩ của hắn, gãy xương sẽ phải nghỉ ngơi mấy tháng, đương nhiên đó là theo phương pháp điều trị truyền thống.

Nghe theo Tiêu Hoằng nói, Lâm Tử cẩn thận ngồi dậy, mũi chân hơi dính vào mặt đất thử một chút, không đau, điều này làm ánh mắt Lâm Tử sáng lên, tiếp theo từ từ đứng lên, chỉ cảm giác có một chút xiu đau đốn, không có gì đáng ngại.

Chậm chậm đi vài bước, còn nhảy thử, đã không có gì ngại, điều này làm cho ánh mắt không yên của Lâm Tử hiện lên một chút ánh sáng, một phần mừng rỡ, loại cảm giác sống sót trong chỗ chết, mất mà lại được này làm trong lòng hắn đủ mọi cảm xúc lẫn lộn. Cũng không thể nào ngờ được, Tiêu Hoằng bình thường lạnh nhạt lại ra tay thần kỳ như thế.

Lý Nhạc ở bên cạnh nhìn Lâm Tử vừa rồi đau đến chết đi sống lại, bây giờ đã có thể vui vẻ chạy nhảy, không khỏi dụi mắt, vẻ mặt khó tin:

- Không phải chứ, ta đang nằm mơ hay sao.

Thấy Lâm Tử đã khỏe lại, Tiêu Hoằng cũng thở phào nhẹ nhõm, cảm giác thành tựu đột nhiên sinh ra từ đáy lòng. Rõ ràng, đây là bệnh nhân đầu tiên mà Tiêu Hoằng tự tay trị khỏi.

Không nói nhiều lời, liền lấy ra tờ giấy, bắt đầu viết như bay.

Hưng phấn ngẩn ngừ trôi qua, Lâm Tử mới phản ứng lại, một lần nữa chuyển ánh mắt cảm kích về phía Tiêu Hoằng:

- Hoằng ca, lần này thật sự, thật sự cảm ơn ngài, không có ngài, coi chừng mạng nhỏ của ta khó mà giữ được nữa, chỉ là không biết phí chữa trị cần... cần bao nhiêu?

Mấy chữ cuối cùng Lâm Tử có vẻ không yên, tuy rằng biết Tiêu Hoằng sẽ không chém giá thẳng tay, nhưng mà người ta trị ệnh mà một mội hơn hai tiếng, không nhắc một chút thì đúng là không biết làm người. Huống chi người ta sử dụng là Dược văn, bản dân bình thường làm sao có đái ngộ như thế.

- Lần này là miễn phí vậy, nhưng mà chỉ giới hạn một lần thôi.

Tiêu Hoằng nói xong, liền xé tờ giấy vừa viết nhét vào tay Lâm Tử:

- Đây là phương thuốc trị tan máu bầm, đi Diệu đan được quán bốc thuốc, không tốn nhiều tiền, hai mươi mấy đồng tệ là đủ rồi.

Nghe Tiêu Hoằng nói vậy, nhìn lại phương thuốc trong tay, cả người Lâm Tử nháy mắt bị cảm động muốn khóc, lúc này vô ngục hào hùng nói với Tiêu Hoằng:

- Hoằng ca, ngài yên tâm, về sau mạng của Lâm Tử chính là của ngài.

Đối với lời trượng nghĩa như vậy, Tiêu Hoằng phản ứng rất bình thản, hơi khoát tay cười nói:

- Ta không cần mạng của người, ta lấy cũng vô dụng, về sau sống cho tốt là được rồi.

Nói xong, Tiêu Hoảng khoát tay ra hiệu hân và Lý Nhạc có thể đi ra.

Lâm Tử còn muốn nói gì, nhưng mà lại bị Lý Nhạc kéo sang một bên, ý bảo Lâm Tử ngậm miệng. Lý Nhạc có chút hiểu rõ tính tình của Tiêu Hoảng, đó là không thích người khác dây dưa với hân, có gì muốn nói thì ghi trong lòng là được rồi.

Cùng lúc đó, ở bên ngoài trừ bỏ đồng bọn của Lý Nhạc ra, đám người Trình Vinh tùy tiện dựa vào thân cây, có phần không kiên nhẫn, dù sao bọn họ đã chờ hơn hai tiếng, bây giờ ngay cả bọn họ cũng cảm thấy ngồi đợi ở đây là một chuyện ngu xuẩn.

Về phần những người vây xem trước đó đã rời đi bảy tám phần, chỉ còn bốn năm tên nhàn rỗi phát chán vẫn đang chờ đợi, mục đích là muốn xem trò cười của Tiêu Hoảng, Lý Nhạc cùng Lâm Tử. Đối với những tên cả ngày lấy quãng buồn tẻ, rõ ràng đây là cơ hội giải trí khó có.

- Trình ca, cái tên họ Tiêu kia, cùng Lý Nhạc đang làm cái quỷ gì? Sao mà cả buổi rồi vẫn không có chút động tĩnh gì? Không lẽ là trị không được, lại sợ bị chúng ta cười nhạo?

Khóe miệng Trình Vinh ngậm điều thuốc giá rẻ, hít một hơi thật sâu, khinh thường nói:

- Ngoài cái đó ra thì còn cách giải thích nào khác? Coi chừng lúc này cái chân của Lâm Tử kia đã sắp tàn phế, đây là kết cục đi cầu lang băm, Tiêu Hoảng kia tính là cái thứ gì chứ.

Cốt kết.

Đúng lúc này, cửa phòng cũ nát nhà Tiêu Hoảng chậm rãi mở ra khe hở, lộ ra nửa khuôn mặt xấu xí của Lý Nhạc, tiếp theo Lý Nhạc liền rụt rè đi ra ngoài.

Nhìn bộ dạng của Lý Nhạc như thế, vẻ khinh thường trên mặt Trình Vinh càng đậm hơn:

- Lý Nhạc, ta còn tưởng là ngươi muốn làm rùa rút đầu đến tối luôn chứ, không nhện được ra rồi hả? Sao rồi? Chân bạn hữu Lâm Tử của ngươi coi ra hư...

Không đợi Trình Vinh nói hết lời, vẻ khinh thường của Trình Vinh thậm chí là đồng bọn của hân bỗng cứng lại, chỉ thấy Lâm Tử trước đó chật vật khó coi, đã nghênh ngang theo sát sau lưng Lý Nhạc đi ra từ trong nhà, nhìn bề ngoài không khác gì như người bình thường.

Vốn những người khác còn muốn hòa theo lời Trình Vinh tuôn ra những lời trào phúng khó nghe, tất cả liền bị ghen trở vào, cả người nháy mắt cứng ngắc.

Đám người chuẩn bị xem náo nhiệt cũng sắc mặt đại biến, há hốc mồm mắt trợn muốn lọt xuống đất.

Sao có thể như thế được?

Đây là phản ứng đầu tiên khi mọi người thấy bộ dáng của Lâm Tử như thế, dựa theo những gì họ nghĩ trước đó thì kết quả tốt nhất là chân Lâm Tử được băng bó xong, sau đó nâng trở ra ngoài.

Nhưng trước mắt, Lâm Tử trực tiếp nghênh ngang đi ra, cái này quá khoa trương đi chứ, có thể đạt đến hiệu quả này thì chỉ có thể vận dụng Ma Văn được, nhưng mà có thể khống chế Ma Văn được là điều không thể tưởng tượng trong các thợ mổ bọn họ, huống chi là Tiêu Hoảng bình thường trầm lắng kia.

Không chỉ Trình Vinh cùng những người khác, ngay cả mấy đồng bọn của Lý Nhạc cũng một đám há to miệng, người nhìn ta ta nhìn người, không biết phải biểu đạt tâm tình hiện giờ như thế nào.

- Không... không lẽ cái tên Tiêu Hoảng kia biết vận dụng Ma Văn được?

Không biết là ai trong đám người phát ra lời này, tiếp theo liền xôn xao cả lên, trong lời nói ngoại trừ kinh hãi ra thì chỉ có kinh hãi, một tên thợ mổ nhỏ nhoi có thể vận dụng Ma Văn được, ở trong mắt bọn họ là chuyện kỳ quái trên trời.

Bởi vì có thể vận dụng Được văn, không chỉ đạt tới Ngự lực cấp hai là đủ, còn phải học được chế tạo Ma Văn được hiệu khác nha, càng phải có hiểu biết không nhỏ đối với dược lý, y học. Đây cũng là nguyên nhân mà cái nghề dược sư này thường thường cao hơn các chức nghiệp khác một bậc.

- Nhìn cái gì? Phế bỏ, cái miệng chó của ngươi đúng là không phun được ngà voi mà.

Lý Nhạc dùng ánh mắt cực kỳ khinh miệt liếc Trình Vinh, tiếp theo khoát tay với Lâm Tử nói:

- Lâm Tử, để ấy người này xem Hoàng ca trị chân của người thế nào?

Lâm Tử không lên tiếng, chỉ gật đầu, tiếp theo từ trên bậc thang cửa nhảy xuống, nhảy nhót dậm chân, lại đá cao hai cái.

Ngay khi Lâm Tử còn nhảy nhót, Lý Nhạc đã bước đi ngông nghênh tới trước mặt Trình Vinh, vươn hai ngón tay kẹp cổ áo Trình Vinh đầy tính khiêu khích:

- Nhìn thấy chứ? Hai giờ, trực tiếp khỏi hẳn, không cần nói rõ cho người, cũng phải biết Hoàng ca là loại người nào chứ? Đại được sư! Đại được sư có thể không chế Ma Văn được.

Trình Vinh nhìn bộ dạng nhảy nhót của Lâm Tử, khoe miệng co rút, hẳn hoàn toàn xác định Lâm Tử rõ ràng là gãy xương, có thể trị khỏi trong hai giờ, ngoại trừ Ma Văn được ra là không còn cách nào khác.

- Không thể tưởng được họ Tiêu kia...

Không đợi Trình Vinh nói hết lời, Lý Nhạc không nói hai lời vung tay cho Trình Vinh một cái tát thật mạnh, trực tiếp đánh bay tàn thuốc trên miệng Trình Vinh.

- Con mẹ người, họ Tiêu là người gọi được hả? Nhớ kỹ, sau này gọi Hoàng gia, kính trọng chút!

Lý Nhạc mặt trầm xuống nói, suy diễn cáo mượn oai hùm, chó cạy gần nhà, gà cạy gần chuồng lên đến cực điểm.

Thấy Lý Nhạc không chút dấu hiệu đột nhiên ra tay, trong mắt đồng bọn Trình Vinh hiện lên vẻ hung ác, tiếp đó cầm cuốc mỏ chim, đồng bọn Lý Nhạc cũng vậy, nháy mắt tròng diện tràn ngập mùi thuốc súng.

- Sao hả, muốn đánh nhau phải không, được lắm, không sợ bị thương thì tới đây. Chúng ta bị thương, Hoàng ca có thể nháy mắt trị khỏi cho chúng ta, các người bị thương, hừ hừ...

Trên mặt Lý Nhạc mơ hồ toát ra vẻ âm lãnh:

- Hơn nữa, nếu các người dám kinh động Hoàng ca, vậy thì phải biết hậu quả. Không cần quên một câu, Đại được sư chẳng những biết cứu người, càng biết giết người. Thử nghĩ xem nọc độc xâm nhập vào nội tạng của các người, quang dực đao sắc bén các vào trong kinh mạch của các người, đau đớn cỡ nào.

Theo Lý Nhạc gần từng tiếng, lại nhìn đồng bọn Trình Vinh, tay cầm cuốc mỏ chim không khỏi phát run, không nói rõ cuộc Tiêu Hoàng có thủ đoạn công kích hay không, chỉ riêng đầu tiêu hao, lúc này bọn họ hoàn toàn không phải đối thủ của Lý Nhạc. Một khi ra tay xuất hiện bị thương, đồng bọn của Lý Nhạc sẽ trực tiếp đưa vào cho Tiêu Hoàng là xong, còn bọn họ sẽ tiêu hao hàng đồng phí chữa trị.

Quan trọng hơn, là Tiêu Hoàng ở trong phòng không lộ mặt, vô tình tạo cho bọn họ một loại cảm giác bí hiểm.

Về phần đồng bọn của Lý Nhạc, có thể nói sĩ khí tăng vọt, ước gì đánh lớn một trận, dù sao có Hoàng ca ở đây, không sợ bị thương!

16. Chương 16: Kỹ Thuật Văn Trong Văn

Thấy đồng bọn của Trình Vinh lộ ra ý lùi bước, Lý Nhạc lại trở nên càng thêm làm càn, đắc ý, trào phúng, khinh miệt trộn lẫn vào một chỗ, hình thành một biểu tình cực kỳ đáng giận, cũng đồng thời cánh tay gầy gò ra, cực kỳ khiêu khích vỗ vỗ lên trên mặt Trình Vinh, không kiêng nể gì cả.

- Nhớ kỹ, về sau thức thời một chút, chớ chọc Hoàng gia không vui.

Nói xong, Lý Nhạc hơi hơi lắc đầu, bước nghênh ngang ra, mang theo các tiểu đệ lão đảo mà rời đi, nhìn qua không có gì khác với đại ca xã hội đen cả.

Trình Vinh bị một phen nhục nhã, nhìn bộ dáng càn rỡ phát phơ kia của Lý Nhạc, trong bụng đã sắp bị tức vỡ ra, tuy nhiên loại phần nộ này lại có vẻ không biểu hiện ra được, sau lưng Lý Nhạc còn có một Được sư làm chỗ dựa, nghĩ đến đây, trong lòng Trình Vinh liền có chút chột dạ.

Thấy Lý Nhạc mang theo đồng bạn đi càng lúc càng xa, đây là cơ hội tốt cho đám người Trình Vinh vọt vào, sửa chữa Tiêu Hoàng một trận, nhưng làm gì có ai dám?

Tuy rằng bọn họ cũng hiểu rằng tỷ lệ Tiêu Hoàng có thủ đoạn công kích là rất thấp, nhưng vạn nhất nếu có thì sao?

Nhìn lại bức màn được đóng kín, cửa phòng đóng chặt, lại khiến cho Trình Vinh sinh ra một loại cảm giác thần bí khó lường, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Sau khi ngậy người trước cửa nhà Tiêu Hoàng một hồi lâu, cuối cùng Trình Vinh vẫn lựa chọn lùi bước, mang theo đồng bạn xám xịt mà ly khai.

Về phần Tiêu Hoàng ở trong nhà thì thậm chí còn không biết chuyện giữa Lý Nhạc với Trình Vinh, nếu mà biết, thì hẳn cũng không quan tâm.

Giờ phút này, Tiêu Hoàng đang ngồi trước bàn viết, tỉ mỉ đọc bộ sách về Chiến Ma Văn, tuy rằng giữa Ma Văn cũng có chỗ tương tự nhau, nhưng Chiến Ma Văn cùng Ma Văn được cũng có chỗ khác biệt, Ma Văn được cường đại ở chỗ công năng của nó, cũng chính là chữa bệnh, Chiến Văn lại mạnh ở lực công kích, cũng chính là khía cạnh giết người.

Bình thường Chiến Văn của Ngự Đồ cấp ba có lực công kích đại khái nằm giữa khoảng 300 đến 400 điểm, nhưng mà mục tiêu của Tiêu Hoàng lại không chỉ như thế, hắn muốn chế tạo Chiến Văn càng cường đại hơn nữa.

Đọc sách suốt hai giờ, ăn xong một trái cây cuối cùng, Tiêu Hoàng chậm rãi đứng dậy, mở cửa ra.

Giờ phút này đã là buổi chiều, ánh nắng ấm áp chiếu xiên xuống, xuyên qua cánh cửa, chiếu vào trên mặt Tiêu Hoàng, cùng với phía trên bàn viết.

Mở ra cửa sổ, hút thật sâu một ngụm không khí bên ngoài, Tiêu Hoàng chậm rãi nhắm mắt lại, trong đầu thì toàn bộ đều là các ý tưởng về Chiến Ma Văn, bên tai quanh quẩn tiếng ca ngọt ngào của Mộ Khê Nhi như trước.

Trải qua vài phút buông lỏng, Tiêu Hoàng lại một lần nữa ngồi xuống trước bàn viết, cũng theo thói quen thò tay vào trong túi, lấy ra hai viên Ma Văn châu thần bí, bắt đầu nghiêm chỉnh lại, muốn từ bên trong chúng học được một chút gì đó.

Hiện giờ viên Ma Văn Châu màu xanh đen kia thì Tiêu Hoàng đã tương đối hiểu biết, chính là có tác dụng trong 24 tiếng sẽ khôi phục lại một lần.

Ánh nắng chiếu từ cửa sổ vào Ma Văn châu, khiến cho văn lộ màu vàng trên mặt Ma Văn châu hiện lên, có vẻ rạng rỡ sáng ngời.

-Ồ...!

Bỗng nhiên trong lúc đó, thần sắc Tiêu Hoàng đột nhiên vừa động, hơi ngẩng đầu, chỉ thấy văn lộ màu vàng của Ma Văn châu dưới ánh mặt trời thì phản xạ lên trên vách tường đối diện, hình thành một mảnh bức hình gồm các đường cong màu vàng.

Bởi vì Ma Văn châu có bề mặt lồi lên, bởi vậy quang ảnh phản xạ ra cũng được phóng đại, mà ngay bên trong quang ảnh phóng đại này, Tiêu Hoàng đột nhiên phát hiện, bên trong một đường quang ảnh màu vàng do đường cong màu vàng trong Ma Văn châu phản xạ ra, có chứa các văn lộ tinh tế, rậm rạp.

- Bên trong văn lộ có chứa văn lộ ư?

Hai mắt Tiêu Hoàng mở lớn, trên mặt tràn ngập vẻ ngạc nhiên và khó tin, cho tới nay, Tiêu Hoàng đã đọc qua rất nhiều bộ sách, nhưng vẫn chưa nghe nói qua về giới thiệu liên quan đến “văn trong văn” này.

Càng làm cho Tiêu Hoàng cảm thấy khiếp sợ chính là, có thể trong văn lộ thật nhỏ trên Ma Văn châu, một lần nữa tạo hình ra các văn lộ rậm rạp, đây là loại tài nghệ cỡ nào a!

- Ông trời ơi...!

Tiêu Hoằng không khỏi lại lần nữa phát ra tiếng cảm thán như thế, tiếp tục quan sát, Tiêu Hoằng chỉ cảm thấy, bên trong văn lộ càng nhìn càng thấy huyền diệu, càng xem càng phức tạp, nhưng nếu nghĩ rộng lớn hơn một chút, bản thân Tiêu Hoằng cảm nhận được rất rõ ràng, trong văn lộ có chứa văn lộ, tuyệt đối có thể khiến cho năng lực của Ma Văn tăng lên nhiều, vận chuyển càng thêm tinh diệu hơn.

Trong lúc nhất thời, Tiêu Hoằng nhìn quang ảnh trước mặt, có chút si ngốc, trong đầu thì bắt đầu suy nghĩ theo bản năng, làm thế nào để đưa những văn lộ này để sử dụng vào trong Ma Văn của mình.

Tuy nhiên, bản thân Tiêu Hoằng cũng rất rõ ràng, điều này nói dễ hơn làm, cho dù là bên trong Ma Văn do chính mình chế tác, thì văn lộ cũng phi thường nhỏ hẹp, nếu muốn ở bên trong một lần nữa điêu khắc ra Ma Văn, thì sẽ vô cùng khó khăn, nhưng bằng vào tính cách nhất quán của Tiêu Hoằng, sau khi phát hiện ra cấu tạo mới của Ma Văn châu, hẳn sẽ không bỏ cuộc việc nghiên cứu nó, hơn nữa cũng muốn vận dụng nó vào trong Ma Văn của chính mình.

Ước chừng bốn tiếng, Tiêu Hoằng liền giống như một pho tượng, hai mắt vẫn không nhúc nhích nhìn quang ảnh trên vách tường trước mặt, mãi cho tới khi mặt trời chậm rãi xuống núi, bên trong phòng ở trở thành một mảnh u ám, quang ảnh biến mất, Tiêu Hoằng mới ho nhẹ hai tiếng.

Thông qua bốn tiếng quan sát này, Tiêu Hoằng cũng chỉ lờ mờ hiểu một nét của văn trong văn, một nét này là kết luận ban đầu của Tiêu Hoằng, có tác dụng cường hóa và dẫn đạo, không hơn không kém.

Lại một lần nữa bỏ Ma Văn châu vào trong miệng túi nhỏ của áo lót, Tiêu Hoằng liền ngửa đầu, tựa đầu đặt lưng lên trên ghế dựa, khép hờ hai mắt, một đường văn lộ được điêu khắc cẩn thận trên Ma Văn châu đã được hấn khắc thật sâu trong đầu rồi.

- Làm cách nào để ứng dụng nó vào bên trong Ma Văn của ta được đây?

Tiêu Hoằng không ngừng thì thảo tự nói.

Thẳng đến bảy giờ tối, trong bụng truyền ra tiếng ục ục, cảm giác đói khát truyền đến, thì mới kéo Tiêu Hoằng từ trong trầm tư về với sự thật.

Đứng dậy mặc vào áo khoác, Tiêu Hoằng liền vội vàng chạy tới nhà ăn, bởi vì đã qua thời gian ăn cơm, bên trong nhà ăn cũ kỹ đã có rất ít người, chỉ có ba, năm lão thợ mỏ, trong tay bưng rượu nồng độ cao thấp kém, đang cụng ly, giết thời gian.

Đối với đồ ăn, Tiêu Hoằng từ trước đến nay cũng không có quá nhiều yêu cầu, gọi một đĩa thức ăn, hai cái bánh bao lớn, liền ngồi trong một góc, nhai không mục đích.

Cùng lúc với việc ăn cơm, trong đầu Tiêu Hoằng vẫn như cũ đang không ngừng suy nghĩ sự tình liên quan đến “văn trong văn”, cũng suy nghĩ làm thế nào để ứng dụng nó lên trên Ma Văn, cái bánh bao trong tay lập tức bị hấn vô thức nhấc lên giữa không trung, cứ cầm như vậy.

- Cường hóa... dẫn đạo...!

Đây là hai từ ngữ mà Tiêu Hoằng lặp lại nhiều nhất.

Tay kia thì đang cầm chiếc đũa, không ngừng chọc vào bát canh, vẽ lên trên mặt bàn có chút mốc meo, hình thành nên một bức Ma Văn khung đơn giản.

- Nhưng, làm như thế nào để có thể dung hợp hoàn mỹ hai loại văn này vào cùng một chỗ đây?

Điều này cũng là một vấn đề mà Tiêu Hoằng cực lực suy nghĩ, nó yêu cầu chẳng những phải có kỹ thuật đao rất mạnh, còn cần năng lực điều động Ngự lực cũng rất mạnh nữa, cũng chính là độ chính xác của Ngự lực, thiếu một thứ cũng không được.

Cứ như vậy, hai cái bánh bao bình thường chỉ cần vài phút là ăn xong, vậy mà Tiêu Hoằng ước chừng ăn nửa tiếng, đại bộ phận thời gian thì hẳn đều dùng để suy nghĩ, suy nghĩ, tiếp tục lại suy nghĩ.

- Kệ nó, cứ mò mẫm như vậy cũng không phải là biện pháp, trở về thí nghiệm một chút là được.

Tiêu Hoằng tự nói một tiếng, quét sạch bức hình dùng nước canh vẽ lên trên bàn kia, sau đó đứng dậy, chạy như điên về nhà.

Khóa kỹ cửa nhà, Tiêu Hoằng lại một lần nữa bắt đầu công việc lu bù lên, chế tác Ma Văn dịch, cắt mài nguyên thạch, hết thủy hoàn thành xong, thì đã mất một giờ.

Lại lần nữa cầm lấy Điều văn đao, lần này, Tiêu Hoằng dự định chế tạo ra một loại Ma Văn được có thể giảm nhiệt, sát trùng dùng cho Ngự Đồ cấp ba, sở dĩ không có lựa chọn Chiến Văn, là bởi vì là hiện tại Tiêu Hoằng còn không có tài liệu chế tạo Chiến Văn.

Lần đầu tiên Tiêu Hoằng cũng không định trực tiếp sử dụng kỹ thuật văn trong văn, mà là chuẩn bị chế tạo trước một cái Ma Văn được giảm nhiệt bình thường, mục đích chủ yếu chính là quen thuộc, trước hết tự mình vạch ra một ý tưởng đại khái, sau đó sẽ tiến hành theo chất lượng.

Chế tác Được Văn bình thường, Tiêu Hoằng đã vô cùng quen thuộc, bởi vậy chế tạo cũng không có gì khó khăn, chỉ là mỗi khi điêu khắc ra một đoạn văn lộ, trong đầu lại không tìm được suy nghĩ về vấn đề liên quan tới “văn trong văn”.

Rất nhanh, đại khái chỉ dùng hơn 20 phút, một giảm nhiệt Ma Văn được phi thường đơn giản đã được Tiêu Hoằng chế tạo ra, bởi vì cấu tạo giản dị, Ma Văn như vậy chỉ có thể sử dụng ba lượt, sau đó sẽ hoàn toàn bảo hỏng.

Tuy nhiên, đây chỉ là một vật thí nghiệm, Tiêu Hoằng cũng không có quá nhiều để ý, hẳn chủ yếu là muốn lấy nó để tiến hành luyện tập, mục đích rất đơn thuần.

Kế tiếp, điều Tiêu Hoằng phải làm chính là thử sử dụng kỹ thuật “văn trong văn”, dung nhập nó vào trong Ma Văn mình chế tác, nhưng trong lòng lại chưa có một chút ý tưởng nào cả.

Tuy rằng kỹ thuật văn trong văn chưa từng xuất hiện qua, nhưng bằng vào việc đọc rất nhiều sách Ma Văn, Tiêu Hoằng có thể cảm nhận được, thứ này tuyệt đối là một loại kỹ thuật phi thường huyền diệu.

Lại một lần nữa cầm lấy Điều văn đao, bởi vì có luyện tập phía trước, lần này Tiêu Hoằng rất nhanh đã điêu khắc ra văn lộ của giảm nhiệt Ma Văn được.

Dùng miệng nhẹ nhàng thổi một cái những mảnh vụn trên mặt Tái thạch, Tiêu Hoằng rất nhanh đã tìm được hai điểm nút của Ma Văn được giản dị này, nơi điểm nút này chính là nơi mà Ngự lực chuyển hoá thành hình thức năng lượng khác, thường thường là chỗ biến chuyển lớn nhất giữa một cái văn lộ.

Khi trước thì Tiêu Hoằng đã phát hiện ra một nét có tác dụng cường hóa, dẫn đạo trên Ma Văn châu, chính là xuất hiện ở chỗ điểm nút này.

Tiêu Hoằng cũng rất tự mình hiểu được khả năng của mình, tại phần văn lộ chỗ có điểm nút, thì hẳn điêu khắc hơi lớn hơn một chút, vừa lúc không tạo thành ảnh hưởng đối với Ma Văn, lại cũng lưu lại ỳnh đủ không gian, để cho hẳn có thể một lần nữa khắc ra một đường văn lộ nhỏ hơn trong đó.

Hít sâu mấy hơi thở, dùng hết khả năng bình phục tâm tình, Tiêu Hoằng thật cẩn thận đặt thanh tiểu mũi tù sang một bên, từ trong Điều văn bao, lấy ra đao đầu kim, mũi đao giống như một cái kim tiêm, được sử dụng để tạo hình các văn lộ tinh tế, căn bản là không dùng đến để chế tác Ma Văn cấp Ngự Đồ, nhưng hiện tại lại có một kẻ ngoại lệ.

Nhẹ nhàng nắm chặt kim tiêm đao, chỉnh độ sáng Ma Văn quang lên mức lớn nhất, Tiêu Hoằng bắt đầu tạo ra Ma Văn cực nhỏ ở giữa đường văn lộ đã điêu khắc tốt khi này

17. Chương 17: Nan Đề

Tuy rằng Tiêu Hoằng thăm nghĩ ở trên mặt vẽ ra một bút, hình thành một văn lộ đơn giản, nhưng nếu muốn vẽ ra giữa một đường văn lộ nhỏ hẹp, thì cũng không phải là chuyện dễ dàng, huống chi hình dáng văn lộ của Tiêu Hoằng lại có hình chữ “V” nằm ngang trên mặt, điều này lại càng gia tăng thêm rất nhiều độ khó khi điêu khắc văn lộ.

Hơn nữa mặc dù tạo hình ra, còn có chuyện càng khó hơn đang chờ đợi Tiêu Hoằng, đó chính là trong văn lộ rất nhỏ này, phải rót Ma Văn dịch vào, điều này cần sự khống chế Ngự lực của bản thân phải cực kỳ chính

xác, chỉ cần hơi chút sai lầm thì Ma Văn dịch đang chuẩn bị rớt vào sẽ thoát khỏi trói buộc, tràn ra ngoài, khi đó thì toàn bộ Ma Văn cũng coi như hoàn toàn thất bại.

Tuy rằng đã ra sức khống chế, nhưng kỹ thuật đao của Tiêu Hoảng thật sự có hạn, kim tiêm đao trong tay rốt cục lệch ra khỏi quỹ tích mà Tiêu Hoảng dự định, trở nên thất bại.

Đối với thất bại như vậy, trên mặt Tiêu Hoảng cũng không có bất kỳ biểu tình gì, trước đây khi trải qua vô số lần thất bại, thì đã khiến cho Tiêu Hoảng có thể đối mặt với thất bại, duy trì một tâm tính tốt đẹp, rất tự nhiên ném Ma Văn thất bại sang một bên, Tiêu Hoảng lại lần nữa mang tới một khối Tái thạch, bắt đầu dựa theo phương thức vừa rồi mà lặp lại động tác.

Hắn cũng tiện tay khởi động ảnh âm Ma Văn của Mộ Khê Nhi.

Mãi cho đến đêm khuya, bên cạnh cái bàn của Tiêu Hoảng đã nhiều thêm bảy, tám miếng Tái thạch bị hỏng, trên trán hắn cũng đã chảy ra một tầng mồ hôi, một bên ngón giữa đã bị cán đao mài cho có chút đỏ sẫm lên.

- Hư...!

Tiêu Hoảng thở phào nhẹ nhõm một tiếng dài, tiếp theo liền tựa lưng lên trên ghế dựa, cùng lúc buông lỏng, trong đầu vẫn luôn suy nghĩ về bí quyết trong đó, làm thế nào để hạ đao thì mới có thể cam đoan xác xuất thành công là lớn nhất.

- Tiếp tục!

Nghỉ ngơi một lát, Tiêu Hoảng lại một lần nữa lấy ra một khối Tái thạch, tiếp tục các quy trình khi nãy.

Bởi vì đã có kinh nghiệm thất bại mà ngay cả bản thân Tiêu Hoảng cũng không đếm được, mỗi một lần thất bại nữa, Tiêu Hoảng đều có tổng kết, rút cục, mãi cho tới gần sáng, thì hắn cũng chế tạo ra một khối Tái thạch đơn giản có chứa “văn trong văn”, có thể nói, sản phẩm này hoàn toàn là sút sẹo khắp nơi.

Tuy nhiên, bước kế tiếp thì Tiêu Hoảng cũng rất rõ ràng, bước này còn càng thêm khó khăn nữa, đó chính là rớt vào Ma Văn dịch.

Đối với việc rớt vào loại Ma Văn dịch nào trong các văn lộ cực nhỏ thì mới thích hợp nhất, Tiêu Hoảng cũng không có một khái niệm minh xác nào, chỉ có thể dựa vào sở học trước đây của mình, phối trí ra một chút Ma Văn dịch, loại Ma Văn dịch này có tác dụng ưu hoá, là một loại Ma Văn dịch phụ trợ.

Bằng vào tự thân sở học trước đây, trải qua một loạt cân nhắc, Tiêu Hoảng cơ bản có thể xác định, loại Ma Văn dịch này rất khả thi.

Thay bằng thanh đao hình chữ “V”, Tiêu Hoảng chấm một chút xiu Ma Văn dịch bán trong suốt, bắt đầu điều động Ngự lực trong cơ thể, cùng lúc với việc rớt Ngự lực vào trong Ma Văn dịch, hắn còn cần phải thông qua Ngự lực để dẫn dắt Ma Văn dịch rớt vào bên trong văn lộ thật nhỏ này.

Điều này đối với việc khống chế Ngự lực, tuyệt đối phải đạt tới sự tinh chuẩn nhất định, hơi chút lệch lạc, nhẹ thì không đạt được hiệu quả như dự đoán, nặng thì trực tiếp báo hỏng.

Nhìn Ma Văn dịch giống như sợi tóc, từ từ tản ra ánh sáng, dung nhập vào bên trong văn lộ, lông mày của Tiêu Hoảng đã nhăn tít lại, thần kinh toàn thân căng lên thật chặt.

Mỗi một lần Ngự lực lệch lạc, đều bị Tiêu Hoảng mạnh mẽ xoay trở về, làm cho người ta có cảm giác giống như một kẻ uống say mềm, mở ra Ma Văn Xa, đâm loạn trên đường.

Tuy nhiên, lần này thì may mắn đứng ở bên Tiêu Hoảng, tuy rằng trong quá trình cũng có rất nhiều lần phải mạo hiểm, nhiều lần bước cạnh thất bại, nhưng cuối cùng vẫn thất tha thất thểu mà hoàn thành, nhưng Tiêu Hoảng cũng rất rõ ràng, lần này thì vận khí chiếm cứ tỉ trọng rất lớn.

Thật cẩn thận kích hoạt “văn trong văn” thật nhỏ kia, Tiêu Hoảng liền cầm lấy “V” hình đao tiêu chuẩn, bắt đầu rớt giảm nhiệt Ma Văn dịch vào trong, cứ như vậy thì có vẻ thoải mái hơn rất nhiều.

Sau khi rớt giảm nhiệt Ma Văn dịch vào xong, Tiêu Hoảng liền bắt đầu dựa theo quy trình cũ, hai tay đặt vào Ma Văn, chuẩn bị sử dụng Ngự lực của mình để kích hoạt.

Nhưng đúng lúc này, thần sắc Tiêu Hoằng lại đột nhiên vừa động, Tiêu Hoằng chỉ cảm thấy Ngự lực của mình, đang điên cuồng tiêu hao, hơn nữa loại tiêu hao này cũng không phải giống như bình thường là từng cổ một tiêu hao, mà là dựa theo tỉ lệ phần trăm mà tiêu hao.

Tỷ như Tiêu Hoằng bản thân có hơn 300 điểm Ngự lực, như vậy tốc độ tiêu hao chính là mỗi giây 30 điểm, làm cho người ta có cảm giác, giống như cái Ma Văn trước mặt này đã biến thành một cái động không đáy, hoặc là quái thú chuyên cắn nuốt Ngự lực!

- Tại sao lại có thể như vậy được?

Trong lòng Tiêu Hoằng than thở.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủn, Ngự lực trong cơ thể Tiêu Hoằng đã còn lại không đến 30 điểm, nhưng mà muốn hoàn thành Ma Văn trước mặt này, tối thiểu còn cần thời gian 11 giây đồng hồ nữa.

Nếu hiện tại mà bị gián đoạn, như vậy thì chắc chắn sẽ là kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Dưới tình thế cấp bách, Tiêu Hoằng như một tia chớp, vươn tay móc ra Ma Văn Châu màu xanh đen, trực tiếp ném vào trong miệng, Ngự lực trong cơ thể nháy mắt đã được bổ sung đầy.

Mười lăm giây ngắn ngủn qua đi, Tiêu Hoằng ước chừng tiêu hao hơn 450 điểm Ngự lực, cũng chính là 150% Ngự lực bản thân, thì mới chế tác xong Ma Văn được này.

Nhìn giảm nhiệt Ma Văn được trước mặt, các văn lộ trong suốt, Tiêu Hoằng trước tiên ý thức được, nếu không có viên Ma Văn Châu màu xanh đen này, thì kỹ thuật văn trong văn căn bản là không thể thực hiện được, bởi vì nó cần trong nháy mắt tiêu hao 150% Ngự lực trong cơ thể, mà trong quá trình kích hoạt lại không thể tạm dừng, cũng không thể thay đổi người, nếu như không có Ma Văn châu thì làm thế nào được?

Hiển nhiên, kỹ thuật văn trong văn thì chỉ sử dụng cùng với Ma Văn Châu màu xanh đen thì mới có thể hoàn thành.

- Một lần kích hoạt đã hao phí hơn 450 điểm Ngự lực, thật là xa xỉ!

Tiêu Hoằng thì thảo tự nói, tiếp theo hắn thật cẩn thận nhặt lên giảm nhiệt Ma Văn được trước mặt, lập tức khởi động.

Trong nháy mắt, chỉ thấy trên cánh tay Tiêu Hoằng đột nhiên xuất hiện một Ma Văn to bằng bàn tay, nếu so với Ma Văn ngang cấp thì nó có vẻ sáng và chói mắt hơn rất nhiều, không ngừng biến ảo ra đủ loại màu sắc.

Mà lúc này Tiêu Hoằng, cũng có thể cảm nhận được rất kỹ càng, trong tám giảm nhiệt Ma Văn được trước mặt này có một luồng lực lượng đang rực rạch, đây là thứ mà những Ma Văn khác không có.

Có phát hiện như vậy, trong lòng Tiêu Hoằng tràn ngập mừng rỡ, không hề nghi ngờ gì nữa, những vất vả khi nãy của mình cũng không uổng phí, bản thân mình dường như đã có được một loại Ma Văn mà người khác không có.

Quay đầu lại nhìn một cánh tay khác, tại đó có một vết thương dài bằng đốt ngón tay, thứ này là do mấy ngày hôm trước đi vào núi hái thuốc thì bị thương, tuy nhiên cũng không nghiêm trọng lắm, bởi vậy Tiêu Hoằng cũng lười đi quấn nó.

Hiện giờ miệng vết thương đã có chút sưng đỏ, là do nhiễm trùng, vừa lúc mượn cơ hội này để thí nghiệm một chút siêu cường tiêu viêm Ma Văn được do chính mình chế tạo ra xem thế nào.

Đưa năm ngón tay chụm về phía miệng vết thương, một luồng sáng màu lục lập tức bao phủ khuỷu tay Tiêu Hoằng, tiếp theo nó chậm rãi rót vào trong miệng vết thương.

Đột nhiên...!

Tiêu Hoằng đột nhiên cảm thấy từ miệng vết thương truyền đến một trận đau đớn kịch liệt, không đợi Tiêu Hoằng có phản ứng, đã thấy vết thương vốn đã bắt đầu khép lại miệng, lúc này lại giống như suối phun, đột nhiên phun ra một luồng máu màu đỏ sậm, thủ đoạn giảm nhiệt bạo lực như thế thì vẫn là lần đầu tiên mà Tiêu Hoằng nhìn thấy.

Tuy nhiên, chuyện tiếp theo khiến cho thần sắc Tiêu Hoàng hơi đổi, bởi vì hắn đột nhiên cảm thấy lực lượng của siêu cường giảm nhiệt Ma Văn ở tay phải lại chậm rãi tiết ra ngoài, giống như một cái lốp xe rất căng nhưng lại bị chọc một lỗ thủng nhỏ vậy.

Tình huống như vậy thì tuy rằng Tiêu Hoàng chưa từng gặp quá, nhưng trong bộ sách về khống chế Ma Văn cũng có nhắc tới, hắn không dám có chút chậm trễ này, dùng tốc độ nhanh nhất thu hồi siêu cường tiêu viêm Ma Văn này lại.

Khi Ma Văn lại một lần nữa biến trở về bản thể, lúc này Tiêu Hoàng liền nhìn thấy, bên cạnh Tái thạch đã xuất hiện hai vết rách thật nhỏ, tuy rằng không lớn, nhưng thứ này quả thật là một dấu hiệu báo trước không hay, đó chính là Tái thạch không khả năng chịu đựng áp lực của năng lượng, không thể hoàn toàn chống đỡ được siêu cường Ma Văn được này.

Dựa theo tiến độ này, Ma Văn mà Tiêu Hoàng vốn cho rằng có thể sử dụng năm lần, thì cũng chỉ có thể miễn cưỡng sử dụng tiếp một lần nữa thôi.

Không thể nghi ngờ, Tiêu Hoàng lại đối mặt một nan đề, đó chính là nên như thế nào để cho Tái thạch hoàn toàn chịu tải được “văn trong văn”, làm được điều này thì nhất định phải tăng mạnh cường độ của Tái thạch lên.

Nhưng là trong Ma Văn cấp Ngự Đồ thì những Tái thạch có thể lựa chọn chỉ là Bạch ngọc thạch thông thường nhất mà thôi, bởi vậy, biện pháp duy nhất là tìm điểm đột phá từ hình dáng của Tái thạch.

Theo ý nghĩ này, Tiêu Hoàng đột nhiên ý thức được, lúc trước Ma Văn châu có chứa văn trong văn tại sao lại có hình cầu, đó là bởi vì nơi yếu ớt nhất của Tái thạch chính là mặt cạnh, nhưng mà Ma Văn châu có hình cầu, vốn không có cái mặt cạnh này.

- Thật là xảo diệu a!

Tiêu Hoàng âm thầm cảm thán một tiếng, tuy nhiên, đây cũng chỉ có thể dừng lại ở cảm thán, hiện tại hắn chỉ miễn cưỡng nắm Ma Văn trên bề mặt phẳng, nếu muốn muốn chế tác ra Ma Văn mặt cầu, thì gần như là không có khả năng, bởi vì điều này cần có kiên thức rất sâu đối với tính lập thể của Ma Văn, cho dù là Tang Hoàn Văn thì cũng không chắc có thể dễ dàng làm ra được, vậy thì cũng càng không nói tới Tiêu Hoàng.

Hiện tại đại bộ phận Ma Văn còn đang dừng lại trên bề mặt bằng phẳng.

Bởi vì hôm nay suy nghĩ quá nhiều, hiện tại Tiêu Hoàng cảm thấy trong đầu cứ ong ong, thật sự không cách nào nghĩ nhiều hơn nữa, hắn thật cẩn thận đặt Ma Văn đã chế tác ra lên trên bàn viết, còn mình thì trực tiếp ngã xuống giường, đi luôn vào giấc ngủ. Hiện giờ mặc dù là đang ngủ, trong đầu Tiêu Hoàng vẫn tràn ngập thông tin về Ma Văn.

Đảo mắt thì thời gian đã tới sáng hôm sau, ánh nắng sớm xua tan bóng tối, một lần nữa đưa ánh sáng về tới mặt đất này.

Vừa tỉnh lại, Tiêu Hoàng đã cảm giác khuỷu tay của mình đã được siêu cường giảm nhiệt Ma Văn làm cho đã hoàn mỹ khép lại, thậm chí ngay cả một vết sẹo nho nhỏ mà cũng không có, hiệu quả rất thần kỳ, chỉ tiếc là hiện tại Tiêu Hoàng còn không thể hoàn toàn nắm giữ kỹ thuật “văn trong văn” này.

Tuy rằng trong đầu còn có chút choáng váng, nhưng ý nghĩ của Tiêu Hoàng đã bắt đầu trở nên thanh tỉnh hơn rất nhiều, hắn giụi giụi mắt, bò ra khỏi giường, Tiêu Hoàng liền theo thói quen định đi rửa mặt, nhắc tấm rèm cửa lên.

Theo một chút ánh nắng chiếu vào nhà, đôi mắt vốn đang nhắm của Tiêu Hoàng chợt trợn trừng lên, chỉ thấy ngoài cửa sổ có bảy, tám người ăn mặc như thôn dân, đang không ngừng đi tới đi lui cạnh nhà Tiêu Hoàng, nét mặt có chút lo lắng bất an.

Từ khi Tiêu Hoàng đến ở căn nhà gỗ rách nát này, ngoài Lý Nhạc thì có rất ít người tới nơi này, bỗng nhiên vô cớ lại xuất hiện bảy, tám hơn, hơn nữa có cả nam cả nữ, điều này không thể không khiến cho Tiêu Hoàng có chút khó hiểu, trong lòng cũng theo bản năng mà sinh ra một chút cảnh giác.

Hắn khẽ cầm lấy thanh tiểu đao trên bàn viết, bỏ vào túi áo, Tiêu Hoàng chậm rãi mở cửa ra một chút, hơi nhìn ra ngoài, sau đó nhẹ nhàng nói với những người bên ngoài:

- Các người có chuyện gì?

18. Chương 18: Tiểu Dược Sư

Thấy Tiêu Hoàng ló ra nửa cái đầu, đám thôn dân liền dừng lại, nhìn qua.

- Xin hỏi, người là Hoàng gia phải không?

Một bà lão quần áo lam lũ, hướng ánh mắt về phía Tiêu Hoàng hỏi.

Hoàng gia?

Xưng hô này khiến cho Tiêu Hoàng rất bất ngờ, nhưng hắn cũng biết, cách gọi này tám, chín phần là chỉ mình, hơn nữa cái tên hiệu này rất có thể là do tên Lý Nhạc kia dựng lên.

Trải qua một phen hỏi lại, Tiêu Hoàng mới biết được, chính mình ngày hôm qua trị liệu vết thương cho Lâm Tử đã bị truyền ra ngoài, những thôn dân này đều là trên thân nhiễm bệnh, nhưng Diệu Đan Dược Quán lại có giá cả rất đắt, những thôn dân nghèo khổ này căn bản không trả nổi, bởi vậy mới đến cầu cứu Tiêu Hoàng, chỉ hy vọng Tiêu Hoàng có thể lấy giá rẻ hơn một chút.

Hơi đánh giá những người này một chút, ai nấy đều gầy yếu, quần áo rách rưới, Tiêu Hoàng có chút do dự, không phải do hắn ghét bỏ bọn họ, mà là hắn chỉ chữa ỉn, còn việc chữa cho người khác thì hắn không có kinh nghiệm gì, trong lòng có chút bất an.

Tuy nhiên, sau khi do dự một lát, Tiêu Hoàng vẫn hơi gật gật đầu:

- Vào đi.

Nghe Tiêu Hoàng nói như vậy, bà lão đang nói chuyện với Tiêu Hoàng khẽ sáng mắt lên, vừa tạ ơn, vừa chậm rãi kéo lão già gầy yếu đang ngồi dưới tàng cây kia, nâng hắn vào trong phòng của Tiêu Hoàng.

Để cho lão già nằm thẳng lên trên cái giường rách của mình, Tiêu Hoàng rõ ràng có thể thấy được, thân thể lão già này đã rất không xong, hai mắt vô thần, bụng trương lên, tất cả bệnh trạng dường như đều được thể hiện ra, trong lòng Tiêu Hoàng đại khái đã đoán được một chút.

- Lão nhân gia, cảm giác thân thể không thoải mái ở chỗ nào?

Tiêu Hoàng nhẹ nhàng hỏi.

- Cảm giác rất lạnh, không muốn ăn gì cả, thân thể mệt mỏi, nhìn thấy thứ gì có mỡ thì sẽ cảm thấy ghê tởm, chưa ăn mà đã muốn nôn ra, trước đây cũng đã ăn một vài loại thảo dược trị liệu, nhưng không thấy tốt hơn!

Lão già suy yếu đáp lại.

Nghe lão già nói như vậy, ánh mắt Tiêu Hoàng hơi động, ghét thịt mỡ, rất có thể là do gan xảy ra vấn đề, thân thể nóng lên, lại có thể là do bị viêm.

Thật cẩn thận vươn hai ngón tay, hơi búng vào mí mắt, Tiêu Hoàng liền phát hiện, vông mạc của lão già đã có chút chuyển sang màu vàng.

Đúng vậy, chính là bệnh viêm gan mãn tính!

Trên cơ bản thì Tiêu Hoàng đã có thể xác định nguyên nhân bệnh của lão già này rồi.

Hơi trầm tư một lát, trong đầu Tiêu Hoàng chỉ nháy mắt đã hình thành rất nhiều phương thuốc, nhưng mà bất kỳ một loại nào cũng phải rất lâu sau mới thấy hiệu quả được, ít nhất cũng muốn ba đến năm tháng thì mới có thể cơ bản khỏi hẳn được, nhưng nhìn lại lão già này, nếu cứ như vậy thì đừng nói ba hay năm tháng, chỉ hai tháng mà hắn cũng rất khó sống qua được.

Cho tới bây giờ, không hề nghi ngờ gì nữa, thứ có hiệu quả nhanh nhất chính là Ma Văn, không suy nghĩ nhiều, Tiêu Hoằng liền mở ra ngăn kéo bên cạnh, từ bên trong lấy ra giảm nhiệt Dược Văn bình thường ngày hôm qua vừa mới chế tạo ra kia, Ma Văn được này hẳn dùng để luyện tập, không ngờ hôm nay thật đúng là cần dùng đến.

Nhìn thấy giảm nhiệt Ma Văn trong tay Tiêu Hoằng, bà lão đang cẩn thận đứng ở một bên bỗng sáng lên hai mắt.

Đối với thôn dân nghèo khổ, thì làm sao được hưởng thụ Dược Văn trị liệu a.

Tiêu Hoằng cũng không để ý đến phản ứng của bà lão, hẳn khu động Ma Văn trong tay, tiếp theo liền đưa tay nhẹ nhàng đặt tại vị trí gan của lão già.

Ngay trong chớp mắt này lão già, nằm trên chiếc giường rách chỉ cảm thấy bụng đột nhiên truyền đến một cảm giác ấm áp, cũng cảm thấy bụng có chút ngứa ngáy, vốn các nội tạng đã quấn hết vào nhau, lúc này dường như bắt đầu có chút chuyển động lên.

Lão già vốn đang nhú chặt lông mày, cũng bắt đầu dần dần giãn ra, sắc mặt khô héo cũng rõ ràng có chứa một tia hồng nhuận.

Ước chừng trôi qua thời gian mười phút, Tiêu Hoằng chậm rãi thu hồi giảm nhiệt Ma Văn được, lúc này lão già đã có sắc mặt rõ ràng tốt hơn rất nhiều, hô hấp cũng không còn dồn dập nữa, hẳn vươn tay, nhẹ nhàng đặt lên trán lão già, nhiệt độ đã giảm xuống rất rõ ràng.

Phát hiện như vậy khiến cho Tiêu Hoằng hơi thở phào nhẹ nhõm, tiếp theo Tiêu Hoằng liền khẽ xoay người, cầm lấy một tờ giấy và bút máy, bắt đầu rồng bay phượng múa mà viết trên bề mặt tờ giấy.

Tuy nhiên, đúng lúc này, lão già đang nằm trên giường đột nhiên đứng dậy, ôm bụng, biểu tình toát ra một chút lo lắng, rất nhanh hướng ánh mắt về phía Tiêu Hoằng:

- Dược sư, xin hỏi một chút, nhà vệ sinh ở nơi nào ạ?

- Ra khỏi cửa rẽ phải, đi năm mươi bước là đến nơi!

Tiêu Hoằng mặt không đổi sắc lên tiếng, lão già có phản ứng như thế, hoàn toàn là kết quả do hắn điều trị, lúc này trong cơ thể đã bài tiết ra tể bào bị hoại tử, mang theo cả vi khuẩn nữa.

Mười mấy phút sau, khi lão già trở về, tuy rằng bước chân vẫn lão đảo như trước, nhưng khí sắc toàn thân đã trở nên nhẹ nhàng khoan khoái, so với sự trầm lắng khi vừa tới thì đã không biết tốt hơn bao nhiêu lần rồi.

- Trên cơ bản đã không có việc gì nữa rồi!

Tiêu Hoằng liếc nhìn lão già một cái, liền cầm tờ giấy trong tay đưa cho bà lão, nói:

- Phương thuốc này là chuyên môn điều trị thân thể của lão nhân gia, đi Dược Đan Dược Quán bốc thuốc là được rồi.

- Cảm tạ đại ân đại đức của Hoằng gia!

Bà lão nhận lấy tờ giấy, sắc mặt cảm kích, nhưng sau đó, biểu tình còn có một chút bất an, thật cẩn thận hỏi:

- Phí điều trị cần bao nhiêu tiền ạ?

Trong lòng bà lão cũng rất rõ ràng, một khi vận dụng Ma Văn, thì có hiệu quả không biết tốt hơn bao nhiêu lần so với dùng các thảo dược thông thường, nhưng về mặt giá cả, thì cũng cao hơn thật nhiều lần.

- Cái này...!

Tiêu Hoằng trong lúc nhất thời cũng có chút do dự, dựa theo thường quy thì Dược sư chữa bệnh, một khi vận dụng Ma Văn, trên cơ bản chính là 20 ngân tệ phí tổn, nhưng hơi đánh giá hai người này một chút, quần áo tả tơi, đối với bọn họ mà nói, 20 ngân tệ, phỏng chừng chính là một con số trên trời, nhưng nếu không thu phí điều trị, thì bản thân mình cũng không có khả năng vĩnh viễn miễn phí. Bản thân mình vốn

cũng không giàu có gì, những tài sản tiết kiệm đã bị dùng rất nhiều rồi, hơn nữa chỗ cần dùng tiền thì còn rất nhiều, không tới một tháng thì chính mình cũng sẽ biến thành kẻ nghèo.

Ngay khi Tiêu Hoằng có chút do dự, lão phụ đã đưa bàn tay khô héo vào túi áo, tiếp theo liền lấy ra năm miếng ngân tệ, trên mặt ngân tệ dính rất nhiều vết bẩn, đã không có nét sáng bóng của ngân tệ nên có nữa, hiển nhiên đã được người này cất giữ rất lâu, không nở dùng.

- Ta biết số tiền này là quá ít, nhưng đây là toàn bộ tiết kiệm của chúng ta, hy vọng Hoằng gia ngài có thể nhận lấy!

Lão phụ hướng ánh mắt về phía Tiêu Hoằng, trong mắt có sự mong chờ, nhưng càng nhiều chính là bất an và đáng thương, nhất là bàn tay khô héo, thô ráp đang cầm mấy miếng ngân tệ cũ nát kia lại đang run run.

Đánh giá bà lão một lần nữa, Tiêu Hoằng cuối cùng cũng mềm lòng lại, khoát tay áo, nói:

- Thôi, lần này miễn phí đi, cầm tiền đi mua cho ông bạn gì của người chút thuốc men để bổ dưỡng đi.

- Điều này... này...!

Trong lúc nhất thời, bà lão có chút kinh ngạc, hoặc là nói là thụ sủng nhược kinh, phía trước bọn họ từng nghe nói, có Dược sư nổi lên lòng từ bi, miễn phí chữa bệnh cho người nghèo, nhưng đó đều là dùng dùng thảo dược rẻ tiền, về phần vận dụng Ma Văn dược mà miễn phí, thì đây là lần đầu tiên bọn họ được nghe nói, trong lúc nhất thời, bà lão, thậm chí là lão già phía sau, cũng có chút không nói nên lời.

Dần dần, trên mặt bà lão thì vẻ kinh ngạc đã chậm rãi thối lui, thay vào đó là vô tận cảm kích.

Nên biết rằng, năm miếng ngân tệ trước mắt này là toàn bộ tài sản của bọn họ, mang ra tiêu thì ngay cả cơm cháo ngày mai cũng chưa biết trông cậy vào đâu.

- Đại ân đại đức của Hoằng gia, hai lão già chúng ta luôn nhớ kỹ, mong ngày nhận một vãi của chúng ta!

Bà lão nói xong, liền cúi người thật sâu, cúi đầu xuống, sau đó liền thiên ân vạn tạ, rồi đi ra ngoài.

Tuy nhiên, lúc này trong lòng Tiêu Hoằng đã thầm hạ quyết tâm, tiếp theo phải bắt đầu tiến hành điều trị có thù lao, đúng vậy, Tiêu Hoằng muốn làm người tốt, nhưng mà tự bảo vệ mình phải là điều kiện tiên quyết đã.

Cảm thấy nên quyết định làm như vậy, Tiêu Hoằng liền bắt đầu tiếp đãi người bệnh tiếp theo...!

Tiếp theo, những người bệnh thì cũng không có bệnh nặng gì, đại bộ phận đều là đau đầu nhức óc, Tiêu Hoằng cũng cố gắng trị liệu hết, điều mấu chốt nhất chính là, Tiêu Hoằng bắt đầu há mồm lấy tiền, đương nhiên, Tiêu Hoằng cũng không có công phu sư tử ngạo, chỉ là dưới điều kiện đầu tiên phải cam đoan không thâm hụt tiền, sau đó mới để cho bản thân mình kiếm một chút.

Mãi cho đến 11 giờ trưa, Tiêu Hoằng tiễn một người bệnh cuối cùng, quay đầu nhìn về phía hộp tiền, bên trong đã được lấp đầy bằng các đồng tệ, lâu lâu còn có thể nhìn thấy ngân tệ màu trắng bạc xen lẫn.

Tính toán xong xuôi, trừ đi phí tổn khi sử dụng Ma Văn, chỉ trong mấy giờ ngắn ngủn, Tiêu Hoằng đã tổng cộng lãi được 15 miếng ngân tệ, so với làm thợ mổ một chết một sống, thì tiền thu được này đã dễ dàng hơn rất nhiều, đây vẫn là do Tiêu Hoằng ra sức hạ thấp chi phí điều trị.

- Xem ra, trong thời đại này cũng nên tìm một việc có chút hàm lượng kỹ thuật mà kiếm tiền a!

Tiêu Hoằng cảm thán một tiếng, tuy nhiên, hắn cũng không có ý tưởng bỏ công tác thợ mổ này.

Nguyên nhân có rất nhiều, thứ nhất đó chính là chỉ khi làm thợ mổ, mình mới có nguồn Tái thạch miễn phí cuộn cuộn không ngừng để cho bản thân luyện tập, thứ hai là trong mắt Tiêu Hoằng mà nói, việc điều trị kiếm thu nhập này cũng không phải là quá ổn định, thứ ba, đó chính là hắn cùng với mổ đá Đông Thành còn có một năm hợp đồng, nếu hiện tại bỏ của chạy lấy người, thì phải trả năm kim tệ làm bồi thường, đối với Tiêu Hoằng hiện tại mà nói, đây cũng không phải một số tiền nhỏ

19. Chương 19: Một Cuốn Sách Cũ Rách

Thoáng cảm thán một chút, cất hộp tiền đi, nhìn thời gian, khoảng cách sóng nhiệt tại tầng bốn giếng mở chấm dứt, thì còn có một đoạn thời gian, Tiêu Hoàng lại bắt đầu nghĩ về chuyện văn trong văn một lần nữa.

Dựa theo tổng kết và phân tích hiện tại của Tiêu Hoàng, nếu muốn hoàn toàn khiến cho kỹ thuật văn trong văn thuộc về mình sử dụng, như vậy thì nhất định phải giải quyết ba vấn đề lớn, một là kỹ thuật đao phải đạt đến mức chính xác của cấp đại sư, hai là Ngự lực, phải vận dụng tự nhiên tới mức vượt quá người bình thường, cũng chính là độ chính xác, ba là, phải thông qua các loại cải tiến, khiến cho Tái thạch có thể gánh vác phụ tải tương ứng, không đến mức xuất hiện vết rách nữa.

- Nên làm cái gì bây giờ?

Tiêu Hoàng lại lần nữa lâm vào trong trầm tư, về phần kỹ thuật đao thì chính mình có thể thông qua từng bước luyện tập để nâng cao, nhưng mà huấn luyện Ngự lực, độ chính xác khi thao túng Ngự lực, thì thật ra cũng có sách huấn luyện về mặt này, nhưng lại phi thường khó tìm, những thứ này có chút quý giá, không có mấy trăm kim tệ thì cũng đừng nghĩ tới việc có được.

Về phần cải tiến Tái thạch như thế nào, Tiêu Hoàng vẫn dậm chân tại chỗ, một chút ý tưởng cũng không có.

- Khó làm a!

Tiêu Hoàng không khỏi âm thầm thở dài một tiếng, cũng đưa tay vò đầu bứt tóc, vào giờ khắc này, Tiêu Hoàng mới thật sự ý thức được, muốn trở thành cao thủ thì rốt cuộc có bao nhiêu gian khổ, mà Tiêu Hoàng dường như cũng lơ mơ có thể cảm giác được, nếu thật sự có thể phát huy nhuần nhuyễn kỹ thuật văn trong văn, thì đừng nói tới việc chế tác Chiến Văn, ngay cả việc điều trị quái bệnh của chính mình thì cũng đều có hi vọng.

- Cốc... cốc... cốc...!

Ngay khi Tiêu Hoàng không biết làm thế nào, vài tiếng đập cửa nhẹ nhàng bỗng nhiên truyền vào tai, từ tiếng đập cửa mà xem, người ngoài cửa có vẻ rất rụt rè, tuyệt đối không phải là Lý Nhạc, chẳng lẽ lại là người bệnh?

Hơi đứng lên, Tiêu Hoàng đi tới trước cửa, tiện tay mở cửa ra, kết quả, sắc mặt lại lần nữa vừa động, chỉ thấy ngoài cửa chính là bà lão buổi sáng kia.

Nhìn thấy bà lão, Tiêu Hoàng có phản ứng đầu tiên là, lão già đó có phải lại ra vấn đề hay không, nhưng cẩn thận quan sát một chút, lại phát hiện sắc mặt bà lão có chút thoải mái, vẻ mặt vẫn rất cảm kích đối với Tiêu Hoàng.

- Cụ bà, chuyện gì vậy?

Sắc mặt Tiêu Hoàng mang theo vẻ nghi hoặc hỏi.

- Cái này cho người!

Lão phụ nói xong, liền cho tay vào trong cái giỏ mây, lấy ra một quyển sách có vẻ rất rách nát, trang sách đã chuyển sang màu vàng, đưa cho Tiêu Hoàng.

- Đây là...!

Thấy bà lão đưa tới một quyển sách, Tiêu Hoàng nghĩ nát óc cũng không hiểu ra sao.

- Vừa rồi ta thấy trong nhà Hoàng gia khắp nơi đều là sách, nói vậy thì ngài là một người yêu quý sách, vừa lúc trong nhà của ta cũng có một quyển, nghe nói là gia gia của gia gia của gia gia của ta lưu lại, ta không biết chữ, cũng không biết có ích gì cho ngài hay, dù sao thì cũng là biểu hiện một chút tâm ý của chúng ta!

Bà lão nói xong, liền thật cẩn thận đặt cuốn sách cổ xưa này vào trong tay Tiêu Hoàng.

- Cái này không hay lắm đâu!

Trong lúc nhất thời Tiêu Hoàng có chút khó xử:

- Đây là thứ mà tổ tông của người truyền xuống, hẳn là tiếp tục truyền cho con cái của người mới đúng. Còn đưa cho ta thì có vẻ không thích hợp lắm đâu!

- Bây giờ chỉ còn ta và ông bạn già nữa, cũng không con cháu, nếu chúng ta chết đi, phỏng chừng quyển sách này cũng sẽ hóa thành bụi bặm, nếu như vậy thì còn không bằng đưa cho Hoàng gia người!

Bà lão nói tiếp, trong giọng nói hơi có chút thương cảm.

- Được rồi!

Cúi đầu nhìn quyển sách mà bà lão đưa tới, bìa mặt đã không nhìn ra màu sắc vốn có nữa, trên mặt đã phủ một lớp tro bụi từ rất lâu, che đi cả tên sách, chỉ lơ mờ nhận ra một chữ “Văn” và một chữ “Đức”, hiển nhiên quyển sách này cũng không được coi trọng lắm trong nhà bà lão này.

Dù sao thì học tập Ma Văn, hay là là chế văn, hoặc là ngự văn, thì lúc ban đầu đều cần rất nhiều tiền tài làm chỗ dựa, gia đình bần cùng thì căn bản đừng nghĩ tới.

- Một khi đã như vậy, ta đây liền nhận lấy vậy!

Hơi quan sát một chút quyển sách cổ xưa này, Tiêu Hoàng lại hướng ánh mắt về phía bà lão mà cười nói, hẳn rất rõ ràng, bà lão cảm thấy rằng thiếu mình một cái nhân tình, trông lòng có bất an.

- Ta biết Hoàng gia là người tốt, chỉ mong người tốt được báo đáp tốt, ta không quấy rầy Hoàng gia nữa!

Bà lão nói xong, liền xoay người rời đi.

Nhìn qua bóng hình của bà lão, Tiêu Hoàng không nói thêm gì nữa, đi vào trong nhà, khóa kỹ cánh cửa gỗ, đặt quyển sách đó lên trên bàn, thân mình tựa lưng vào ghế, đầu nhìn trần nhà, vẫn tiếp tục suy nghĩ vấn đề liên quan đến “văn trong văn”.

- Kỹ thuật đao, Ngự lực chính xác độ, gia cố Tái thạch.

Đây là lời mà Tiêu Hoàng lặp lại nhiều nhất, trong đầu vẫn như trước liên tục suy nghĩ.

Mãi cho tới 12 giờ, Tiêu Hoàng cũng không nghĩ ra gì cả, toàn thân có chút uể oải, giống như nhìn thấy một thanh kiếm báu, nhưng mình lại không có cách nào vung nó lên cả, loại cảm giác này khiến cho Tiêu Hoàng cảm thấy rất không tốt.

Lại một lần nữa đưa ánh mắt về bản viết, Tiêu Hoàng liền nhìn thấy quyển sách rách nát trên bàn, có vẻ thứ này còn lớn hơn mấy trăm tuổi cũng nên.

Thật cẩn thận mở ra một tờ, bởi vì số năm đã lâu, trang sách đã biến thành màu vàng, trở nên giòn, phỏng chừng chỉ cần một khi không cẩn thận, thì trang sách sẽ vỡ tan ra, tuy nhiên, các chữ viết và hình vẽ trong sách vẫn rất rõ ràng.

Bởi vì chính mình đọc rất nhiều bộ sách, đó đó Tiêu Hoàng chỉ nhìn trang đầu tiên, thì đã nhận ra đây là một quyển sách khá là cổ, ghi chép về việc chế tác Ma Văn, hoàn toàn là một bản viết tay, trên trang giấy không có mấy may một từ nào vô nghĩa cả, tóm tắt rất đơn giản rõ ràng, bản ghi chép về đao pháp cơ bản để chế tác Ma Văn.

- Bản viết tay ư?

Tiêu Hoàng không khỏi phát ra âm thanh nghi hoặc, mấy trăm năm trước, khoa học kỹ thuật tại Thái Qua Vũ Trụ đã khá là phát triển, vậy mà thứ này lại dùng phương thức chép tay, khiến cho Tiêu Hoàng có chút kỳ quái.

Cẩn thận đọc nội dung cùng với hình vẽ trên đó, nhìn như không có gì đặc biệt, chỉ là một loại kỹ thuật chế văn tương đối nguyên thủy, một bên còn có hình vẽ đi kèm.

Tuy nhiên, khi Tiêu Hoàng nhìn kỹ, thần sắc lại hơi động, Tiêu Hoàng phát hiện những hình vẽ này tuy rằng nhìn như bình thường, nhưng lại có chút khác biệt so với các bộ sách về Ma Văn cổ xưa.

Bất kể là văn lộ hình chữ “S”, hay là văn lộ gấp khúc, thì dường như đều có chỗ độc đáo, nếu nói đây là thứ đồ cổ xưa, thì một cái khác loại trong số những thứ cổ xưa, không theo một khuôn mẫu nào cả.

Phát hiện này khiến cho Tiêu Hoằng lập tức trở nên hưng trí, nhanh chóng ngồi thẳng dậy, nghiên cứu từng chữ một.

Càng nghiên cứu Tiêu Hoằng chỉ càng cảm thấy kỳ quái, dựa theo lý giải của Tiêu Hoằng đối với Ma Văn, hình thức văn lộ trong bản ghi chép này căn bản là không thể hoàn thành được, mà bản ghi chép này lại giảng giải với ngữ điệu rất tự tin, chữ viết cũng rất tinh tế.

- Người kia rốt cuộc là đang làm gì vậy?

Tiêu Hoằng đã có chút mờ mịt, từ ngữ điệu của người kia, thậm chí trên các thuật ngữ chuyên nghiệp, cũng không giống một thường dân, ngược lại làm cho người ta có một loại cảm giác đa mưu túc trí.

Cho tới khi nhìn thấy hình dạng một cái Tái thạch như vậy, trong nháy mắt Tiêu Hoằng đã hiểu được, đao pháp nhìn như không thể thực hiện được khi này, hẳn là toàn bộ được ứng dụng lên trên Ma Văn mặt lõm.

Quay đầu lại, lại một lần nữa đọc nội dung phía trước, Tiêu Hoằng đã có thể kết luận suy đoán vừa rồi, đúng vậy, nếu Tái thạch là mặt lõm, thì những đao pháp này toàn bộ có thể ứng dụng được rất tự nhiên trôi chảy.

Lại đọc một lần nữa giải thích trong quyển sách về lợi và hại của mặt lõm văn, đó chính là trong Tái thạch cùng thể tích thì mặt lõm sẽ khiến cho diện tích được dùng để khắc sẽ lớn hơn, không gian cho Ma Văn phát huy cũng lớn hơn nữa, uy lực cũng càng thêm xuất sắc, chỗ không hay của nó chính là chế tác rất phức tạp, bất kể là chế tạo Ma Văn, hay là không chế Ma Văn, thì đều cần Ngự lực chính xác độ rất mạnh, nếu không thì không làm được.

- Mặt lõm văn...!

Tiêu Hoằng nhẹ giọng tự nói, ánh mắt hơi giật giật, tiếp theo hiện lên một chút ánh sáng, Tái thạch sử dụng mặt lõm văn, mặt cạnh sẽ tự nhiên trở nên dày hơn, cũng có thể dùng để gia cố Tái thạch, dường như hoàn toàn có thể ứng phó với lực đánh vào của “văn trong văn” đối với mặt cạnh của Tái thạch.

Đối với mặt lõm văn, Tiêu Hoằng cũng có chút biết đến, mấy trăm năm trước, thứ này từng được sử dụng một thời gian, sau lại bởi vì chế văn rất rườm rà, không chế khó khăn, dần dần bị người ta đào thải, tiến tới sử dụng mặt phẳng văn để dễ dàng hơn cho người ta sử dụng, từ đó mặt lõm văn cũng dần dần trở nên thất truyền.

Trước đó Tiêu Hoằng cũng không phải không nghĩ tới phương thức dùng mặt lõm văn để giải quyết, chỉ là đao pháp dùng trên mặt lõm văn và mặt phẳng văn có khác nhau, phương thức rót vào Ngự lực cũng có chỗ không giống, không có bất kỳ thứ gì để tham chiếu, thì làm sao hắn sử dụng được?

Nhưng hiện tại dường như đã khác, bởi vì hắn đã có bản sách cổ trước mặt này.

Càng làm cho Tiêu Hoằng cảm thấy vô cùng mừng rỡ chính là, khi hắn lật xem tới cuối, lại phát hiện ra mấy bộ phương pháp huấn luyện Ngự lực chính xác độ, bộ đầu tiên tên là Thể Thái Huấn Luyện Pháp, chính là để cho thân thể ở trong các tư thế khác nhau, khiến cho Ngự lực trong cơ thể chạy qua các bộ phận, đạt tới hiệu quả đề cao Ngự lực chính xác độ.

Không hề nghi ngờ, cuốn sách cũ rách trước mắt này đối với người khác mà nói, không khác gì rác rưởi cả, nhưng đối với Tiêu Hoằng mà nói, đây chính là trợ giúp thật lớn.

Không do dự nhiều, sau khi tỉ mỉ nghiên cứu một lần Thể Thái Huấn Luyện Pháp, Tiêu Hoằng liền bắt đầu ngồi trên mặt đất, thử luyện tập một lần, mỗi một động tác đều là một tư thế kỳ quái, càng về sau thì càng khó, đối với dây chằng, lực lượng cơ thể, tính cân bằng thì cũng có yêu cầu cực cao.

Động tác đầu tiên để hoàn thành thì vẫn tương đối đơn giản, hai chân tách ra ngang vai, một chống lên mặt đất, tay kia thì để ngang người, sau đó điều động Ngự lực trong cơ thể, không ngừng chạy dọc tới các bộ phận trong thân thể làm cho toàn thân tiến vào một trạng thái buông lỏng.

Do đó có thể huấn luyện điều động Ngự lực, đạt tới mục đích tự nhiên, chính xác.

Ước chừng trải qua hai giờ thử nghiệm, Tiêu Hoằng chỉ luyện tập được động tác thứ ba, thì thân thể đã có chút ớn lạnh, mặc dù thân thể mang bệnh, nhưng thân thể Tiêu Hoằng lại phi thường linh hoạt, chỉ

là động tác thứ tư lại rất biến thái.

Đó chính là hai tay chống lên mặt đất, chân sau gấp khúc, nâng lên 45 độ, duy trì 20 phút, đồng thời còn muốn dưới trạng thái bụng lỏng mà điều động Ngự lực.

Hiển nhiên nếu muốn hoàn thành động tác như vậy, không chỉ cần phải giữ thăng bằng, mà còn cần lực lượng, lực lượng tuyệt đối mới có thể làm được!

Bởi vì nên muốn hoàn thành động tác thứ tư, như vậy phải có huấn luyện cường hóa đối với thân thể thì mới được!

Để mau chóng có thể ứng dụng kỹ thuật văn trong văn vào trong Ma Văn, chế tạo ra Chiến Văn xuất sắc, Tiêu Hoàng đã thâm hạ quyết tâm, sắp tới sẽ đặt trọng tâm vào việc huấn luyện, chú ý vào học tập mặt lõm văn, huấn luyện Ngự lực chính xác độ và kỹ thuật đao.

20. Chương 20: Nguy Cơ Tiềm Ẩn

Đối với huấn luyện kỹ thuật đao, Tiêu Hoàng chủ yếu sử dụng Tái thạch đã hỏng trước đây, tuy rằng chúng đã không thể được dùng để chế tác thành Ma Văn nữa, nhưng dùng để luyện tập thì vẫn không tồi, chỉ cần liên tục khắc lên văn lộ, sau đó dùng công cụ cắt Tái thạch mài phẳng đi là được rồi.

Cứ như vậy suốt một đêm, Tiêu Hoàng toàn bộ dùng để luyện tập Thể Thái Huấn Luyện Pháp và kỹ thuật đao, khi nào mỏi tay thì chuyển sang luyện tập Thể Thái Huấn Luyện Pháp, thân thể mệt mỏi thì lại luyện tập kỹ thuật đao, nếu cả thân thể và tay đều mệt mỏi, thì chuyển sang lật xem cuốn sách cũ rách kia, nghiên cứu tinh túy của nó chứa bên trong.

Thông qua không ngừng nghiên cứu, Tiêu Hoàng rõ ràng có thể nhận ra, tri thức trong sách cổ này tuy rằng cổ xưa, thậm chí tác giả còn có chút cố chấp, nhưng không thể không thừa nhận, tác giả có công lực chế tác Ma Văn tuyệt đối được xưng là thâm hậu.

Thông qua đọc các văn tự này, Tiêu Hoàng giống như nhìn thấy một cái tiểu lão đầu quật cường, tự phụ đang đứng trước mặt mình lắc nhai.

Đảo mắt thì một ngày đã trôi qua, thời gian đã tới sáng sớm, Tiêu Hoàng vừa cảm giác tỉnh lại, thân thể cũng không có một chút nặng nề nào, ngược lại cảm thấy cực kỳ thoải mái, đại não cũng không còn bởi vì vừa mới rời giường mà có bất kỳ mông lung nào cả, trong đầu rất tỉnh táo, Ngự lực trong cơ thể cũng có vẻ khá là sinh động.

Hiển nhiên, hiệu quả của Thể Thái Huấn Luyện Pháp có thể nói là rất rõ ràng.

Trực tiếp nhảy xuống giường, Tiêu Hoàng bắt đầu từng chút từng chút nhặt những Tái thạch tàn khối trải đầy trên mặt đất vào trong một cái bao tải, chuẩn bị tìm một cơ hội, hủy đi cùng lúc luôn.

Trong đầu hắn hiện tại ngoài việc lo lắng về Ma Văn, chính là về vấn đề khó giải quyết nhất trước mắt, đó là tiền, ngày hôm qua đã có một chút lãi nhỏ, Tiêu Hoàng đã bước đầu tính toán một chút, nếu muốn chế tác một Chiến Văn ra hồn, thì ngoài kỹ thuật chế tác Ma Văn, còn cần tối thiểu năm kim tệ, trong đó có máu linh thú là thứ ắt không thể thiếu khi chế tạo Chiến Ma Văn, nếu còn muốn chế tác ra thứ cường đại hơn, thì cần linh thú tuỷ não, đây là căn nguyên lực lượng của linh thú, cũng là nguyên nhân mà linh thú khác với dã thú bình thường.

Nhưng mà thứ đồ vật kia thì chỉ lớn hơn móng tay trẻ con thôi mà cũng đã có giá tận bốn, năm kim tệ trở lên.

- Tiền a!

Nghĩ đến đây, Tiêu Hoàng âm thầm cảm thán.

Tuy nhiên, ngay khi Tiêu Hoàng buộc miệng bao tải lại, thần sắc hắn bỗng nhiên hơi động, thoáng cảm giác ngoài cửa sổ có chút không thích hợp, nhẹ nhàng đẩy ra bức màn, thần sắc Tiêu Hoàng đột nhiên đại biến, cả người lập tức hóa đá ngay tại chỗ!

Chỉ thấy gần nhà mình đã trở nên vô cùng náo nhiệt, ước chừng mấy chục người đang tự giác xếp hàng trước nhà mình, có thợ mổ, cũng có thôn dân của Đông Thành Trấn.

- Điều này...!

Trong lúc nhất thời Tiêu Hoảng có chút nghi hoặc, đương nhiên hắn đã từng nghĩ rằng sau này còn có người đến xem bệnh, nhưng lại tuyệt đối không nghĩ tới, số người vậy mà lại đạt tới mức độ nhiều như thế này, không hề nghi ngờ gì nữa, Tiêu Hoảng đã có chút xem nhẹ hiệu ứng truyền miệng của người dân rồi.

Mà điều này cũng không có gì kỳ quái, gần đây thì chỉ có hai Dược sư, một là đệ đệ của Từ Khanh, cũng chính là Diệu Đan Dược Quán lão bản Từ Nam, một người còn lại thì có lẽ chính là Tiêu Hoảng.

Từ Nam chính là Ngự Đồ cấp hai, ngày thường rất ít khi dùng Ma Văn chữa bệnh, bởi vì bản thân hắn cũng không thể chế tạo Ma Văn, do đó cần bỏ tiền ra mua Ma Văn, quả thực không có cách nào so với việc Tiêu Hoảng có thể chế tác Ma Văn được cả, đương nhiên quan trọng hơn là, Tiêu Hoảng lấy phí tổn rẻ hơn, còn Diệu Đan Dược Quán thì quả thực chính là hắc điểm!

- Không phải đâu, nhiều người như vậy hay sao?

Tiêu Hoảng hơi nhéo cằm, kinh ngạc nói.

Cho tới bây giờ, Tiêu Hoảng dường như đã không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể mở cửa tiếp khách, nhưng về phần giá cả, Tiêu Hoảng đã không định nhân từ nương tay nữa, chi phí cứ dựa theo một nửa giá của Diệu Đan Dược Quán mà tính toán, thật ra thì như vậy cũng đã vô cùng rẻ rồi.

Suốt bận rộn suốt một buổi sáng, Tiêu Hoảng mới trị liệu xong mấy chục người bệnh, Ngự lực tiêu hao cũng rất nhiều, may mà hiện tại Ngự lực của Tiêu Hoảng đã đạt tới Ngự Đồ cấp ba, Ngự lực trong cơ thể nếu so với thường nhân, thì nhiều hơn không ít, điều trị chút bệnh nhỏ, thì sẽ không tốn nhiều Ngự lực, hắn vẫn hoàn toàn có thể chịu đựng được, hơn nữa hắn lại còn có Ma Văn Châu màu xanh đen để duy trì.

Quan trọng hơn một chút là, theo quá trình Tiêu Hoảng không ngừng tiếp xúc nhiều người bệnh, thực tiễn y thuật của hắn cũng có tăng lên, tuyệt đối rất có trợ giúp đối với bệnh của mình.

Làm như vậy, không nghi ngờ gì nữa, có thể tích lũy không ít kinh nghiệm, do đó hoàn toàn tìm được căn nguyên quái bệnh của mình, từ đó trị tốt.

Dùng khăn lông ướt lạnh lau mặt, hướng ánh mắt vào trong hộp tiền, trên mặt Tiêu Hoảng vẫn toát ra một chút vẻ vui mừng.

Vừa rồi Tiêu Hoảng đã tính toán sơ lược, trừ phí tổn, thì trong một buổi sáng, hắn đã thu nhập được gần một kim tệ, đây chính là chuyện mà ngày thường Tiêu Hoảng không dám tưởng tượng đến, mà thu nhập như vậy cũng làm cho Tiêu Hoảng cảm nhận được, khoảng cách chế tạo một cái cường đại Chiến Ma Văn cho bản thân mình đã không hề xa xôi nữa rồi.

Chỉ cần có một Chiến Ma Văn cường đại, như vậy Tiêu Hoảng cũng sẽ bắt đầu có chút sức chiến đấu, tới thiếu có thể tự bảo vệ mình, chỉ có như vậy, mới được coi là một Ngự Văn Giả chân chính.

Kể từ đó, cuộc sống của Tiêu Hoảng dần trở thành quy luật, buổi sáng tiếp đón người bệnh, buổi chiều và ban đêm thì huấn luyện bản thân, mỗi ngày rút ra một giờ thời gian để đi lấy quặng mỏ, mục đích chủ yếu vẫn là vì thu thập Tái thạch.

Cuộc sống như vậy kéo dài được gần một tuần, gần như mỗi một ngày thì sinh ý của Tiêu Hoảng càng thêm thịnh vượng, dù sao thường xuyên dùng Ma Văn trị liệu người bệnh thì cho dù có tới Thái Ngõ Thành, cũng được hoan nghênh rất nhiệt liệt.

Mà vào cuối tuần, thông qua không ngừng nỗ lực, Tiêu Hoảng rốt cục có thể hoàn thành động tác thứ tư của Thể Thái Huấn Luyện Pháp, kỹ thuật đao cũng băng vào cổ găng của bản thân, đã có tiến bộ rất nhanh.

Có thể nói, băng vào thực lực hiện tại của Tiêu Hoảng, đã không sai biệt lắm có thể bước đầu vận dụng kỹ thuật văn trong văn, thậm chí chế tác được mặt lôm Ma Văn.

Cùng lúc đó, tại Diệu Đan Dược Quán, trên cơ bản đã có thể nói là cực kỳ vắng vẻ, vài ngày đầu thì còn có người tới bốc thuốc, sinh ý vẫn không dứt, nhưng sau vài ngày thì Tiêu Hoảng bắt đầu để cho đám người

Lý Nhạc đi hái thuốc, cũng đưa cho bọn họ tiền công, kể từ đó, những người đến đây bốc thuốc đã gần như là không có ai nữa rồi.

Ước chừng cả buổi sáng, vậy mà một người bệnh cũng không có, điều này đối với Diệu Đan Dược Quán mà nói, thật sự rất không bình thường, bởi vì mỏ đá Đông Thành, thậm chí toàn bộ vùng Đông Thành Trấn, đã bị hấn mượn dùng chức vị chủ sự của Từ Khanh, cùng với thế lực tương đối cường đại, đã đuổi tất cả các dược quán nhỏ gần đây ra ngoài rồi.

Chỉ có một nhà Diệu Đan Dược Quán như vậy, do đó thợ mỏ, thậm chí là thôn dân Đông Thành Trấn, nếu muốn chữa bệnh thì chỉ có thể tới đây, nói trắng ra thì đây chính là trắng trợn lũng đoạn thị trường, đây cũng là nguyên nhân mà Diệu Đan Dược Quán dám không kiêng nể gì mà nâng giá cắt cổ.

Giờ phút này, Từ Nam mang sắc mặt xanh mét, ngồi bên trong dược quán, nhìn ra cánh cửa vắng vẻ bên ngoài.

Từ Khanh thì ngồi bên cạnh bàn trà của dược quán, sắc mặt bình thản, lẳng lặng dùng cơm trưa, trên bàn trà còn bày ra các đồ ăn, toàn bộ đều được chọn lựa cẩn thận, so với đồ ăn của thợ mỏ thì quả thực có cách biệt một trời một vực.

Trong mắt Từ Khanh thì Diệu Đan Dược Quán gặp phải tình trạng như vậy, rất có thể là do gần đây có một dược quán mới được dựng lên, khiến cho người bệnh có lựa chọn mới, nếu không thì cho dù Diệu Đan Dược Quán nâng giá hơn nữa, thì cũng vẫn sẽ có người tới đây, bởi vì trên thế giới này, những kẻ quý tiền hơn mạng thì cũng thật sự quá ít.

Đối với chuyện như vậy, Từ Khanh cũng không có gì gấp gáp cả, ở mỏ đá Đông Thành, thậm chí là ở gần đó, thì hấn chính là ông trời, nếu mà có dược quán mới xuất hiện, chỉ cần dẹp đi là được.

Sau một lát, một thanh niên dáng người không cao, có chút béo, chạy nhanh vào.

- Vương Lượng, chuyện ta bảo người đi tìm hiểu, kết quả thế nào rồi?

Từ Khanh hơi liếc mắt một tên béo này một cái, buông chiếc đũa, uống một ngụm nước trà, hỏi.

- Từ ca, ta đã hỏi thăm rõ ràng toàn bộ, sở dĩ người bệnh tới nơi này của chúng ta ít như vậy, đều là bởi vì Tiêu Hoảng, hấn ở nhà mở ra một tiểu dược quán, mỗi ngày tối thiểu phải tiếp đón bốn, năm mươi người bệnh, giá cả cũng rất rẻ, chỉ bằng một nửa của chúng ta, hiệu quả cũng phi thường xuất sắc, cho tới bây giờ, kết quả trị bệnh vẫn là 100%, hơn nữa ta còn nghe nói, Tiêu Hoảng còn có thể khống chế Ma Văn dược, dùng để chữa cho người bệnh!

Người được gọi là Vương Lượng này nói câu nào cũng có ý nhỉnh nọt, hấn là đệ đệ của nhân tình Từ Khanh, coi như nửa tâm phúc của Từ Khanh.

- Hấn ư?

Từ Khanh không khỏi phát ra âm thanh này, trên mặt vẫn còn một chút băn khoăn, hiện giờ đã trở nên không còn sót lại chút gì nữa.

Khi này Từ Khanh còn có một chút lo lắng, có gặp phải tên nào hơi có lai lịch hay không, dám cướp địa bàn của hấn, nhưng khi nghe được tên Tiêu Hoảng, trong lòng Từ Khanh lập tức thả lỏng, đối với Tiêu Hoảng thì Từ Khanh vô cùng hiểu rõ, chỉ là một tên cô nhi, không có chỗ dựa nào cả, không có bất kỳ lai lịch gì, chỉ là một kẻ sắp chết mà thôi.

- Không thể tưởng được, vậy mà lại là do một con kiến nhỏ bé như vậy tới quấy rối!

Từ Khanh nhẹ giọng nói, con mắt hơi híp lại, toát ra một vẻ âm độc.

Đối với một thợ mỏ nhỏ nhỏ như Tiêu Hoảng, Từ Khanh vốn cũng không để vào trong mắt, đừng nhìn Tiêu Hoảng biết khống chế Ma Văn dược, nhưng nhiều lắm chỉ là trình độ của Ngự Đồ cấp hai, gần như không có lực công kích hữu hiệu nào.

- Một tên tiểu thợ mỏ cũng dám cướp hàng của chúng ta, có vẻ như tên này ngại một năm thọ mệnh của mình là quá dài rồi!

Từ Nam cũng khinh thường nói, tiếp theo nhìn về phía Từ Khanh:

- Đại ca, người định làm thế nào bây giờ?

- Biện pháp thì có rất nhiều, chỉ là một tiểu thợ mỏ sắp chết mà thôi, bằng vào thực lực của ta, đùa chết hắn cũng chỉ là dễ như trở bàn tay, còn phải băn khoăn gì nữa?

Từ Khanh nhẹ nhàng đáp lại, trong đầu thì suy nghĩ biện pháp thu thập Tiêu Hoàng.

Trong nhà mình, Tiêu Hoàng, nhìn bệnh nhân cuối cùng đang mang theo thiên ân vạn tạ mà rời đi, liền bắt đầu xoay người, ngựa không rời vó mà thu lại các thứ vào túi hành trang.

Trải qua nhiều ngày điều trị như vậy, tài liệu trong tay Tiêu Hoàng đã được dùng để chế tác Ma Văn được gần hết, trên người cũng chỉ còn lại siêu cường giảm nhiệt Ma Văn được đã có vết rách, miễn cưỡng còn có thể đủ để sử dụng một lần nữa mà thôi.

Hiện tại việc Tiêu Hoàng phải làm chính là lại một lần nữa đi về phía Thái Ngô Thành, mua một vài tài liệu chế tác Ma Văn, đương nhiên trong số các tài liệu này, thứ quan trọng nhất là tài liệu chế tạo Chiến Văn

21. Chương 21: Thái Ngô Tam Kiệt

Trải qua nhiều ngày huấn luyện như vậy, hiện giờ Ngự lực của Tiêu Hoàng, đã tới 355 cổ, đã bắt đầu tới gần Ngự Đồi cấp bốn, độ chính xác của Ngự lực cũng có tiến bộ trên diện rộng, nên ứng dụng kỹ thuật văn trong văn vào mặt lõm trong văn hắc là không thành vấn đề. Mà lúc này trong đầu Tiêu Hoàng cũng đã có ý nghĩ tạo ra một Chiến Văn đầu tiên cho bản thân.

Mở ra hộp tiền, bên trong vừa đúng có mười kim tệ, đây là toàn bộ thu nhập kim tệ những ngày qua Tiêu Hoàng chữa bệnh, tính cả lấy quặng mỏ, đã nhờ Mục Dương đổi thành kim tệ cho tiện mang theo người.

Ở ngoài hộp tiền còn có hai ngân tệ, đây là tiền của Lý Nhạc nhờ Tiêu Hoàng đến Thái Ngô Thành mua giúp hắn một bộ quần áo cho ra dáng một chút, dù sao hiện tại đám người Lý Nhạc đã bắt đầu kiếm thêm chức được đồng cho Tiêu Hoàng, thu nhập tự nhiên cũng nhiều hơn một ít so với trước đây.

Thay đổi quần áo sạch sẽ, lấy Ma Văn giảm nhiệt siêu mạnh, cùng với một ít Ma Văn công năng ngày thường vì luyện tập chế tạo ra, cho vào bên trong Ma Văn túi, Tiêu Hoàng lập tức rời nhà, đi xuống chân núi.

Ven đường bất kể là thợ mỏ hay thôn dân, nhìn thấy Tiêu Hoàng đều dừng chân, cung kính ân cần thăm hỏi. Có thể nói, trong một tuần vừa qua, trong tầng lớp người dưới chót ở toàn bộ mỏ đá Đông Thành, Tiêu Hoàng đã có một ít danh tiếng, người chịu ân Tiêu Hoàng lại càng cảm tạ ơn đức của hắn.

Đối với phản ứng của mọi người như vậy, Tiêu Hoàng chỉ nhẹ khoát tay áo, tỏ vẻ hữu hảo. Rời mỏ đá Đông Thành, vừa đi vào trên đường xuống dưới chân núi, Tiêu Hoàng liền phát lực hai chân, giống như một con mèo hoang nhẹ nhàng phóng vọt xuống chân núi.

Có thể nói, trải qua nhiều ngày luyện tập khắc khổ ngày đêm như vậy, chẳng những Ngự lực của Tiêu Hoàng tăng lên trên diện rộng, hơn nữa dưới sự trợ giúp của Thể Thái Huấn Luyện Pháp, tính cân bằng thân thể Tiêu Hoàng cũng được cường hóa rất lớn.

Buổi chiều cùng ngày, Tiêu Hoàng đáp Ma Văn xe khách, chậm rãi ngừng lại ở bến xe Thái Ngô Thành.

Hiện giờ Thái Ngô Thành có thể nói, đối với Tiêu Hoàng đã không còn xa lạ như trước đây.

Xuống Ma Văn xe khách, Tiêu Hoàng liền lập tức đi tới cửa hàng Ma Văn Tổng Hợp Hành Giả, đó cũng chính là cửa hàng Ma Văn trước đây Tiêu Hoàng từng tới.

Tiến vào bên trong cửa hàng, đầu tiên ánh mắt Tiêu Hoàng liền nhìn chăm chăm vào bộ Điều văn đao tên là “Hàm Điều” kia, nó vẫn còn ở chỗ cũ phía trên kệ hàng. Hắn đã từng một lần muốn liều mua lấy nó, bởi vì Tiêu Hoàng biết rằng chỉ cần có nó, khẳng định sẽ rất có trợ giúp đối với việc chế văn của mình, nhất là ở thời điểm chế tác văn trong văn. Nhưng đó là tiền nha, nghĩ đến muốn mua nó, số tiền mình gian nan khó nhọc tích tụ sẽ giảm mạnh một nửa, Tiêu Hoàng không thể không tự cường chế mình bỏ đi ý niệm này trong đầu.

Một lần nữa hai mắt nhìn “Hàm Điều” đầy chờ mong, rồi Tiêu Hoằng liền đi tới chỗ tiểu thư hướng dẫn mua sắm, nói rõ thương phẩm, cùng với các thứ mình cần thu mua.

Lần này Tiêu Hoằng chủ yếu muốn mua là tài liệu về chế tác Ma Văn, đại bộ phận đều ở lầu hai. Mua xong tài liệu chế tác Được Văn cần thiết, Tiêu Hoằng liền đi tới quầy tài liệu mà chế tác Chiến Văn ắt không thể thiếu, đó chính là máu linh thú, cùng tủy linh thú.

Tủy linh thú là để chế tạo Ma Văn Ngự Đồ cấp bốn trở lên mới có thể dùng được, uy lực tốt hơn một ít so với máu linh thú, đương nhiên giá cả cũng cực kỳ đắt đỏ, ước chừng không chỉ gấp mười lần máu linh thú.

Nhìn bên trong quầy hàng, một bình nhỏ tuỷ não Ngân xỉ hổ màu phấn hồng yếm giá là mười kim tệ, Tiêu Hoằng nhìn thấy cũng chỉ có thể lắc đầu rời đi.

Thu mua tất cả tài liệu thỏa đáng, chỉ hết nửa tiếng thời gian, mười kim tệ mang theo cũng chỉ còn lại chừng năm mươi ngân tệ, chính là mua tài liệu cần thiết cho Chiến Văn ước chừng đã tiêu phí năm kim tệ, có thể nói không món nào là không đốt tiền mà.

Nhìn lại thời gian vẫn còn sớm, Tiêu Hoằng đi lên tầng ba. Nơi này so với tầng một tầng hai có vẻ đẹp dễ quý giá hơn nhiều. Vừa mới bước vào tầng ba, đầu tiên ánh vào mi mắt đó là ba bức họa thật lớn, phân biệt là Tang Hoành Vân, Sài Tang cùng với Mai Long.

Ba người này cũng chính là ba Đại Ngự Sư ở Thái Ngô Thành hiện nay. Dựa vào quyền lợi trong tay họ, chỉ cần giậm nhẹ chân một cái sẽ rung chuyển toàn bộ Thái Ngô Thành.

Về phần Tang Hoành Vân tự nhiên không cần nhiều lời; còn Sài Tang chính là Viện trưởng của Tây Tân Ma Văn học viện, là Chế Văn Sư cực kỳ xuất sắc, mà Tây Tân Ma Văn học viện là thuộc sở hữu của Tập đoàn tài chính Hồng Bác.

Về phần Mai Long lại là một Ngự Văn Giả xuất sắc, rất ít có tư liệu về hắn, chỉ biết hắn là người đứng sau lưng Tập đoàn Long Khoa, không hơn không kém, tiểu nhân vật cỡ như Tiêu Hoằng, nếu muốn gặp mặt hắn quả thực như thể lên trời.

Đi qua ba bức họa này là một đại sảnh rộng lớn, bên trong toàn bộ đều là văn chế phẩm thành phẩm màu sắc rực rỡ, có Ma Văn tạo hình trên Tái thạch, cũng có vũ khí loại Ma Văn đao, Ma Văn súng lục.

Cái gọi là Ma Văn đao, chính là sau khi trải qua danh tượng chế đao chế tạo xong, sẽ được Ngự Văn Sư ưu tú khắc Ma Văn ở trên mặt nó, người cầm đao kiếm có thể thông qua Ngự lực khu động Ma Văn phía trên, làm cho cho uy lực tăng mạnh.

Ma Văn súng cũng như thế, tuy nhiên là ở chỗ viên đạn hạch tâm của chúng. Viên đạn bình thường chỉ có hiệu quả xuyên thấu, nhưng nếu phụ thêm Ma Văn thì sẽ kèm theo hiệu quả đóng băng hoặc là bốc cháy.

Đi qua một loạt kệ hàng sắp xếp ngăn nắp có phòng hộ nghiêm ngặt, trên cơ bản Tiêu Hoằng chỉ nhìn sơ qua một lần, bên trong tùy tiện xuất ra một món ít nhất cũng là mười mấy kim tệ. Còn cỡ như Ma Văn của Sài Tang đại sư chế tác, mỗi cái không dưới mấy trăm kim tệ, có muốn hắn cũng không dám nghĩ tới.

Mà ở một bên đại sảnh lại là một khu vực gợi bán Ma Văn, một ít Chế Văn Sư nổi danh, hoặc không biết tên, có thể đưa tới Ma Văn đặt ở trong này để bán ra, đương nhiên danh tiếng bất đồng, giá cả cũng sẽ chênh lệch rất xa.

- Ồ? Nếu sau này mình có điều kiện, có phải cũng có thể đến gợi Ma Văn bán hay không đây?

Hơi nhìn liếc qua bảng giá Ma Văn ở khu vực gợi bán, Tiêu Hoằng thì thào lầm bầm.

Bởi vì thông qua giá cả, Tiêu Hoằng có thể nhìn ra, một số Ma Văn chế tạo ra phí tổn cũng không đến năm kim tệ, nhưng ở bảng giá bán ra cũng đã tới mười kim tệ, có thể nói là món lãi kếp sù đây.

Tuy nhiên, muốn gợi bán Ma Văn ở trong này, vật đó cần phải có giá trị mới được.

Mặt không đổi sắc ghi chuyện này vào đầu, Tiêu Hoằng liền bắt đầu đi vòng vòng quanh các kệ hàng, đương nhiên cũng không phải đi vô mục đích, mà hắn tỉ mỉ quan sát một ít văn lộ Ma Văn của danh gia chế văn chế tạo ra, với thứ này để suy luận ra tác dụng của nó, tiến hành học tập, tham khảo.

Ước chừng đi dạo hai tiếng đồng hồ ở tầng ba cửa hàng, cũng vừa nghỉ chân vừa quan sát, nghiên cứu hai giờ, Tiêu Hoằng mới rời cửa hàng Ma Văn. Trước khi rời đi, hắn còn không quên nhìn nhăm “Hàm Điều” vài lần, trong lòng có thể nói rất ngứa ngáy.

Rời cửa hàng Hành Giả Ma Văn, ở trên đường vòng vèo mấy vòng, Tiêu Hoằng liền đi tới trước một nhà bán áo quần tự động.

Nhìn xem tờ giấy nhỏ Lý Nhạc đưa cho hắn, Tiêu Hoằng liền đánh số đo, cùng với loại thương phẩm vào trong máy bán trang phục, sau một lát, một bộ quần áo thuần một màu đen, vô cùng quái dị, liền chậm rãi từ trong máy chạy ra.

Nhưng khi Tiêu Hoằng nhìn thấy quần áo, thần sắc lại hơi vừa động, cả bộ quần áo cộng tất cả một bộ có năm món: một kính mát gọng màu đỏ, một cái khẩu trang hình quạt, một bộ trường bào màu đen rộng thùng thình, một cái áo choàng màu đen, cùng với một đôi hài hình móc câu màu đen, nhìn qua cực kỳ quái dị.

- Cái này...

Trong lúc nhất thời Tiêu Hoằng có hơi phát mộng, hắn đối Lý Nhạc vẫn là có một chút hiểu biết, tính cách của hắn mặc dù có chút quái dị, nhưng bộ trang phục khoa trương công khai như vậy, Lý Nhạc hẳn là sẽ không mua.

Cúi đầu thẩm tra đối chiếu một chút con số hóa đơn, Tiêu Hoằng không khỏi vỗ đầu một cái, hắn sai lầm xem chệch số “3” thành số “8”.

- Ôi...

Bất đắc dĩ thở dài, Tiêu Hoằng chỉ có thể từ trong hầu bao của mình lấy ra hai ngân tệ thả vào, đưa vào chính xác theo hóa đơn, lần này đi ra chính là một cái áo sơmi ngắn tay màu đỏ, cùng một cái quần bò màu lam nhạt.

Về phần thương phẩm sai lầm này, nếu không muốn mua có thể trả lại hàng, nhưng phải chờ tới tám giờ ngày mai, chờ nhân viên công tác tới đây mới có thể hoàn trả.

Nhưng bây giờ Tiêu Hoằng đâu còn thời gian chờ lâu như vậy, hắn chỉ có thể bất đắc dĩ cầm lấy túi mua sắm, thu vào toàn bộ hai bộ quần áo trả tiền hoàn chỉnh.

Rời khỏi gian bán hàng tự động, nhìn đường phố hơi có vẻ tấp nập, Ma Văn Xa nói liền không dứt, ở bên cạnh Tiêu Hoằng người đi đường rộn ràng nhộn nhạo, người trước người sau vượt qua Tiêu Hoằng. Tiêu Hoằng ăn vận quần áo hơi có vẻ cũ nát, chỉ trong nháy mắt bị bao phủ giữa đám đông người.

Bỗng nhiên, một tràng âm nhạc du dương truyền vào trong tai Tiêu Hoằng, Tiêu Hoằng không kìm lòng được dừng chân lại, toàn thân không khỏi giật giật. Thanh âm dịu ngọt mà điềm tĩnh này Tiêu Hoằng phi thường quen thuộc, đúng là Mộ Khê Nhi.

Khẽ quay đầu lại, ở cách Tiêu Hoằng một con đường đó là một Nhà hát lớn hình trứng, Ma Văn hình ảnh to lớn phía trên cửa rạp hát chính là Mộ Khê Nhi, mặc váy dài màu lam, đang hát trên sân khấu, bộ dáng tươi mát động lòng người.

Ở phía dưới Ma Văn hình ảnh to lớn đó là một đám người sùng bái cuồng nhiệt hô lớn:

- Siêu cấp tân tinh, Mộ Khê Nhi!

Hiển nhiên, so với lần trước hắn đến Thái Ngộ Thành, thanh danh của Mộ Khê Nhi đã bắt đầu nổi bật.

Cùng với âm nhạc như thế, không ngờ Tiêu Hoằng lại hơi có chút như si như ngốc, hắn cứ như vậy đứng trong một góc đường phố, lặng lẽ lắng nghe.

Một khúc ca thực ngắn, chỉ ngắn ngủn vài phút rồi sau đó Mộ Khê Nhi chậm rãi đi xuống sân khấu, một người chủ trì bước lên sân khấu.

- Cảm tạ các vị đã xem, lần này vũ hội từ thiện đến đây chấm dứt. Tiện đây ta lại một lần nữa thông báo một chút: lần này chủ sự của Trạch Lôi gia tộc tiếp tục phát ra thông báo, ai có thể trị dứt bệnh cho nhi

tiểu thư Lôi Tiểu Đình của tộc trưởng Trạch Lôi gia tộc, sẽ thanh toán tiền thuốc men cho Dược sư với giá cao!

Người chủ trì lên tiếng nói, hiển nhiên, lần này cái gọi là vũ hội từ thiện, là chuyên chuẩn bị cho Lôi Tiểu Đình.

Đối với chuyện về Lôi Tiểu Đình, trước đây Tiêu Hoàng đã nghe nói qua, Lôi Tiểu Đình có bệnh hiểm nghèo, các Dược sư ở Thái Ngô Thành đã bó tay chịu phép. Duy nhất chỉ có Tang Hoàn Văn nắm chắc có thể chữa lành cho Lôi Tiểu Đình, nhưng vì có điều xung khắc cùng Trạch Lôi gia tộc, nên vẫn không ra tay trợ giúp.

Không thể nghi ngờ Trạch Lôi gia tộc bày ra một bộ trận thế này, hoàn toàn là xuất phát từ việc chọn lựa bất đắc dĩ!

----- oOo -----

22. Chương 22: Giả Đại Dược Sư! (thượng)

Đối với lời nói của người chủ trì, Tiêu Hoàng tự nhiên không ưa thích, xoay người, liền chuẩn bị rời đi, về việc trị liệu cho Lôi Tiểu Đình, Tiêu Hoàng cũng không dám nghĩ tới, ngay cả Dược sư có danh tiếng ở Thái Ngô Thành đều bó tay chạy xa, thì một Dược sư nho nhỏ như mình sao có thể trị lành được? Thực tưởng là chuyện đùa hay sao!

Không có nghĩ nhiều, Tiêu Hoàng liền xoay người định tiếp tục đi tới bến xe vận chuyển hành khách. Tuy nhiên, nhìn lại trên vách tường ven đường, nơi nơi đều có dán truyền đơn của Trạch Lôi gia tộc, đều là về chuyện trị liệu cho Lôi Tiểu Đình. Hiển nhiên, Trạch Lôi gia tộc đã có phần nôn nóng, hoặc là nói con bệnh đã tới thời điểm nguy hiểm rồi.

Nếu chỉ là một hai tờ, Tiêu Hoàng như trước sẽ không để ý, nhưng là đầy đường đều là tờ rơi, Tiêu Hoàng ít nhiều cũng nổi lên một chút lòng hiếu kỳ, tùy tay gỡ xuống một tấm, đọc lướt qua giống như xem báo.

Tại vị trí bắt mắt của truyền đơn có in ảnh chụp Lôi Tiểu Đình, cô bé thanh thuần đáng yêu, xem ra chỉ chừng bảy tám tuổi. Phía dưới ảnh chụp, là giới thiệu tổng hợp về bệnh tình, thực kỹ càng tỉ mỉ, bệnh tình cơ bản là chu khuẩn lây lan ở bộ phận dạ dày. Sở dĩ trở thành chu khuẩn, là bởi vì nó có thể sinh ra dẫn bạch chất ở bên trong cơ quan nội tạng cấu thành sợi lưới, ngăn cản công năng thường ngày của cơ quan nội tạng.

Đối với Tiêu Hoàng mà nói, chu khuẩn cũng không xa lạ, loại vi khuẩn này tương đối khó đối phó, nhưng cũng không phải là tật bệnh siêu cấp gì, Thái Ngô Thành hẳn là có rất nhiều người có thể trị lành, thậm chí ngay cả Tiêu Hoàng tự mình cân nhắc suy nghĩ cũng có một chút nắm chắc. Thế nhưng, chỉ là một căn bệnh như vậy, vì sao lại làm cho Dược sư của cả Thái Ngô Thành bó tay không có biện pháp chứ?

Tiêu Hoàng nghi hoặc như vậy, rồi rất nhanh tìm được đáp án trong truyền đơn: bệnh của Lôi Tiểu Đình chính là một loại chu khuẩn biến chủng, cần phải có một loại Ma Văn được giảm nhiệt đặc thù cường lực mới có thể trị bệnh. Mà loại Ma Văn được này, chỉ có Tang Hoàn Văn mới tạo ra.

- Chu khuẩn biến chủng? Ma Văn giảm nhiệt cường lực!

Tiêu Hoàng thì thào tự nói một tiếng, cũng khẽ vắn vể cằm, tròn mắt trong hốc mắt không ngừng chuyển động:

- Nói không chừng sẽ có chỗ dùng!

Cùng lúc vừa tự nói, Tiêu Hoàng từ trong Ma Văn túi thật cẩn thận lấy ra Ma Văn giảm nhiệt siêu cường có những vết nứt quan sát trong chốc lát, trong óc thì suy nghĩ cách trị bệnh cho Lôi Tiểu Đình.

Sở dĩ Tiêu Hoàng nghĩ đến trợ giúp cho Lôi Tiểu Đình, mục đích rất đơn giản, chỉ vì một chữ đó là “tiền”. “Hàm Điều”, tuy nào linh thú cần cho chế tác Ma Văn Ngự Đồ cấp bốn, tất cả Tiêu Hoàng đều rất cần có, mà chỉ khổ sở vì tiền trong túi eo hẹp.

Nhìn lại địa chỉ trên tờ truyền đơn, Tiêu Hoàng liền bước nhanh đi về hướng Trạch Lôi gia tộc. Tuy nhiên, ở trên đường, Tiêu Hoàng bỗng nhiên lại lần nữa dừng chân, bởi vì hắn nghĩ tới một chuyện phi thường trọng yếu.

Đó chính là, Tang Hoành Vân sở dĩ không chữa bệnh cho Lôi Tiểu Đình, nguyên nhân lớn nhất chính là coi đây là lợi thế để áp chế Trạch Lôi gia tộc làm ra thỏa hiệp. Đây là ý định của Tang Hoành Vân, nhưng nếu mình cứ như vậy công khai đi, không trị lành còn không nói gì, nhưng một khi trị lành bệnh, vậy thì chẳng khác gì phá vỡ ý đồ của Tang Hoành Vân rồi? Cũng chính là biến thành kẻ đối nghịch với Tang Hoành Vân.

Đây là cục diện Tiêu Hoàng không muốn nhìn thấy! Hắn biết rõ, một khi động chạm tới Tang Hoành Vân, người ta chỉ cần giơ một ngón tay nhỏ đã đủ để nghiền chết mình.

Không thể nghi ngờ, nếu Tiêu Hoàng muốn đi thử chữa bệnh cho Lôi Tiểu Đình, thì cần phải che giấu thân phận, trị lành bệnh, lấy tiền, chạy lấy người, đây mới là lựa chọn chính xác nhất.

Có ý nghĩ như vậy, Tiêu Hoàng nhìn lại bộ trang phục màu đen và các thứ linh tinh mình mua lần kia. Hắn đảo mắt quét vài lần ở bốn phía, tiếp theo mặt không đổi sắc đi vào một nhà vệ sinh công cộng bên đường.

Ngay sau đó, khi Tiêu Hoàng lại lần nữa từ trong nhà vệ sinh công cộng đi ra, đã thay đổi toàn diện, đầu đội mũ rộng vành màu đen, đeo kính mát ngũ giác lớn, khẩu trang, áo choàng, nhìn thoáng qua giống như một hiệp đạo cướp của nhà giàu chia cho người nghèo. Trong miệng còn ngậm một Ma Văn công năng nhỏ có thể thay đổi âm sắc, đây là lúc Tiêu Hoàng nhàn rỗi đã chế ra. Tiêu Hoàng vốn trông thật bình thường, lúc này đã trở nên cực kỳ phong cách.

Đây cũng là lựa chọn bắt buộc của Tiêu Hoàng, không thêm để ý tới ánh mắt khác thường của người qua đường, Tiêu Hoàng liền phát lực vào hai chân, rất nhanh chạy như bay đi tới hướng Trạch Lôi gia tộc!

Qua nửa tiếng sau, Tiêu Hoàng tới bên cạnh một dãy nhà đẹp đẽ quý giá liền ngừng lại. Toàn bộ dãy nhà tổng cộng có mười mấy tòa nhà, ở chỗ trung tâm là một nhà lầu cao tới mười mấy tầng, bên ngoài toàn bộ là khảm từ thủy tinh mà thành, bên cạnh là từng tòa từng tòa biệt thự tinh mỹ.

Không hề có nhiều do dự, Tiêu Hoàng liền chậm rãi đi tới trước mặt hai gã bảo vệ trước cửa, nói rõ ý đồ đến.

Cùng lúc đó, ở bên trong một biệt thự xa hoa của bản bộ Trạch Lôi, một nam nhân khoảng hơn bốn mươi tuổi, giữ một bộ râu quai nón tinh xảo, sắc mặt âm trầm, đang ngồi trên một chiếc ghế gỗ lim đẹp đẽ quý giá, hắn chính là tộc trưởng Trạch Lôi gia tộc: Lôi Vinh Hiền.

Giờ phút này ở phía sau hắn phía trên chiếc giường gỗ, đang nằm một cô bé hấp hối, đúng là Lôi Tiểu Đình, hiện giờ thân thể nhỏ xinh xắn đã trở nên gầy còm, khuôn mặt nhỏ nhắn vàng như nến, sốt cao không ngừng, đồng thời mơ hồ còn nói mê sảng. Ở bên cạnh cô bé còn có một nữ nhân phong tình vạn chủng, ánh mắt sưng đỏ, ôm Lôi Tiểu Đình trong tay, nước mắt không ngừng trào ra.

Mà ở một góc phòng, còn đang đứng bốn nam nhân áo quần phẳng phiu, bọn họ đều là Dược sư chuyên môn của Trạch Lôi gia tộc, mặc dù thấp nhất cũng là Ngự Giả cấp một.

- Trạch Lôi gia tộc ta hàng năm bỏ ra một số tiền lớn thuê các người, không nghĩ tới các người lại vô dụng như thế! Bốn người được xưng là Dược sư nổi danh ở Thái Ngô Thành, mà lại ngay cả một đứa nhỏ cũng không trị lành bệnh!

Lôi Vinh Hiền giọng điệu âm trầm, mặc dù không có rít gào, nhưng ý trách cứ rõ mười phần.

- Tộc trưởng đại nhân! Cái này cũng không phải chúng ta vô năng, mà là bệnh của nhị tiểu thư thật sự quá hung hiểm. Trước đây ngài cũng nhìn thấy, Dược sư bên ngoài xem bệnh cho nhị tiểu thư không dưới hai mươi người, không phải ai cũng đều bó tay không có biện pháp sao? Chuyện cho tới bây giờ, nói vậy chỉ có Tang Hoành Vân mới có thể cứu nhị tiểu thư!

Trong bốn người, một lão già khoảng hơn bảy mươi tuổi lên tiếng, lão chính là Thủ tịch Dược sư của Trạch Lôi gia tộc, tên là Tịch Phúc, đã đạt tới cấp bậc Ngự Giả cấp bốn.

- Đúng vậy, Vinh Hiền! Huynh lần nữa đi thỉnh Tang Hoành Vân đi!

Mẫu thân Lôi Tiểu Đình, lau nước mắt nơi khóe mắt, năn nỉ nói.

- Ta cảnh cáo các ngươi lần nữa, ở trước mặt ta không được nhắc tới tên Tang Hoàn Vên này! Lão thất phu đó luôn luôn nhắm tới mỗ Tử Tinh của Trạch Lôi gia tộc, hẳn cứ chậm chạp không đến, chính là muốn coi đây là lợi thế, bắt buộc ta phải thỏa hiệp, nhưng đừng hòng!

Lôi Vinh Hiên bỗng nhiên rít gào lên, hiển nhiên cái tên Tang Hoàn Vên này, hoàn toàn chọc giận Lôi Vinh Hiên.

- Mỗ Tử Tinh... mỗ Tử Tinh! Huynh cứ lo cho cái mỗ Tử Tinh của huynh, mỗ Tử Tinh có thể nghĩ biện pháp kiếm trở về, nhưng bệnh của Đình nhi... chỉ có một đứa con như vậy.

Mẫu thân của Lôi Tiểu Đình, hiển nhiên cũng có chút nóng nảy, tăng cao giọng nói.

- Đúng vậy, tộc trưởng đại nhân! Bệnh của nhị tiểu thư đã không thể kéo dài tiếp, cứ tiếp tục thế này, nhị tiểu thư thậm chí không chịu nổi đến ngày mai!

Tịch Phúc nhẹ giọng khuyên giải.

Lôi Vinh Hiên không có đáp lại, nắm tay hắn nắm chặt đến vang lên tiếng “rộp rộp”, cả người run rẩy... không hề nghi ngờ, Tang Hoàn Vên dường như đã đẩy hắn vào tuyệt cảnh, nếu không có mỗ Tử Tinh, thực lực của Trạch Lôi gia tộc sẽ xuống dốc nghiêm trọng.

Tuy nhiên, đúng lúc này một gã bảo vệ cửa bỗng nhiên rón rén đi vào, nhìn thấy sắc mặt xanh mét của Lôi Vinh Hiên, hắn không khỏi nuốt một ngụm nước miếng, tiếp theo thật dè dặt nói:

- Tộc trưởng đại nhân! Ngoài cửa có người cầu kiến, nói là có thể trị lành bệnh cho nhị tiểu thư!

Nghe nói như vậy, người trong phòng cũng không có phản ứng gì lớn lắm. Lôi Vinh Hiên như trước vẫn vẻ mặt xanh mét, Tịch Phúc cũng vẫn vẻ mặt bó tay không có biện pháp.

Bởi vì loại thanh âm này, thật sự bọn họ đã nghe quá nhiều lần rồi, đã bắt đầu chết lặng.

- Cho hắn vào đi!

Căn cứ theo tâm tình còn nước còn tát, Lôi Vinh Hiên trầm giọng nói.

Không bao lâu, Tiêu Hoảng một thân áo quần lố lằng chậm rãi đi vào, tư thái đi đứng rất bề thế, bước chân bình ổn, thân trên hắn tận hết khả năng giữ cho không nhúc nhích, tay trái đặt ở bụng, tay phải vất sau lưng, những cử chỉ này toàn bộ đều là thông qua quan sát Tang Hoàn Vên trước đây, hiện giờ Tiêu Hoảng lâm thời bắt chước.

Tuy nhiên, mặc dù Tiêu Hoảng bày ra tư thái như vậy, vẫn còn làm cho Lôi Vinh Hiên, cùng với Tịch Phúc lộ ra vẻ nghi ngờ, nguyên nhân chính là một thân trang phục và đạo cụ quái dị của Tiêu Hoảng, hoàn toàn không giống như là Đại dược sư tài năng trong cảm nhận của bọn họ, ngược lại làm cho người ta có một loại cảm giác là một thằng hề đang nhảy nhót, hơn nữa nhìn qua chất liệu y phục cũng chỉ là hàng giá rẻ.

Điều này không thể nghi ngờ làm cho ấn tượng đầu tiên của mọi người đối với Tiêu Hoảng đã giảm xuống.

Về phần ba gã Dược sư còn lại, trong ánh mắt nhìn Tiêu Hoảng lại có vài phần khinh thường, ở bọn họ xem ra, Tiêu Hoảng này chắc lại là một tên gà mờ, vì phí điều trị kén xù nên đến liều thử vận may.

- Người có nắm chắc trị lành bệnh cho nữ nhi của ta?

Lôi Vinh Hiên hơi đánh giá Tiêu Hoảng một chút, rồi lập tức dời ánh mắt đi, bày ra một bộ tư thái uy nghiêm hỏi.

- Có thể thử xem!

Tiêu Hoảng trả lời cũng thật quang côn, bởi vì có Ma Văn biến thanh bằng cỡ móng tay trong miệng, nên giọng nói của Tiêu Hoảng đã phát sinh thay đổi rất lớn.

- Vô liêm sỉ! Người tưởng nhị tiểu thư Lôi gia là cái gì? Là vật phẩm thí nghiệm của ngươi sao?

Một gã Dược sư đứng ở bên cạnh Tịch Phúc lên tiếng khiển trách, bên trong lời nói đầy trách cứ, hấn tên là Phó Ngôn, là đồ đệ của Tịch Phúc, cấp bậc Ngự Giả cấp một.

- Xem ra, nhị tiểu thư của các ngươi đã chống đỡ không đến ngày mai, các ngươi có lựa chọn sao?

Tiêu Hoảng khẽ liếc mắt nhìn Lôi Tiểu Đình nằm trên giường một cái, đáp lại với giọng điệu bình thản, cũng không có để ý tới câu nói của tên Dược sư kia.

Mà Lôi Vinh Hiên nghe nói như thế, thần sắc lại là hơi vừa động, Tiêu Hoảng phân tích như vậy, hiển nhiên giống hệt như Tịch Phúc, điều này cũng trở thành minh chứng tên quái dị trước mắt này, hẳn là cũng có một chút bản lĩnh.

Có ý nghĩ như vậy, Lôi Vinh Hiên chậm rãi tránh ra:

- Nếu trị lành, ta sẽ trả phí điều trị gấp mười cho ngươi!

Tiêu Hoảng không có đáp lại, cũng không để ý đến vẻ cao ngạo cùng uy hiếp của Lôi Vinh Hiên, trực tiếp đi vòng qua hấn tới bên giường Lôi Tiểu Đình. Hiện giờ Lôi Tiểu Đình đang hấp hối, hô hấp mong manh, sắc mặt xanh tím.

Nhè nhẹ đỡ lên tấm chăn mỏng che trên mặt, Tiêu Hoảng liền nhìn thấy bụng của Lôi Tiểu Đình đã phình lên giống như một cái khí cầu.

Xấn ống tay áo dài rộng, Tiêu Hoảng liền lấy ra khối Ma Văn giảm nhiệt siêu cường nứt nẻ kia, sau khi thúc động, hấn trực tiếp đặt bàn tay bao phủ quang mang màu xanh vàng ngay bộ vị dạ dày căng phồng của Lôi Tiểu Đình, sau đó thông qua Ngự lực hướng dẫn, tiến hành trị liệu bộ phận dạ dày của Lôi Tiểu Đình. Trong lòng Tiêu Hoảng biết rất rõ, cần phải nắm bắt thời gian, nếu không Ma Văn giảm nhiệt siêu cường của mình thực rất có thể sẽ vỡ nát, không kịp thời gian hoàn toàn trị liệu lành bệnh cho Lôi Tiểu Đình.

----- oOo -----

MA NGÂN

Tác giả: Đình Vũ

Chương 23: Giả Đại dược sư! (trung)

Nhóm dịch : Lãng Khách .

Nguồn: Sư Tầm

Sau một lát, nhìn lại bụng của Lôi Tiểu Đình bắt đầu mấp máy lên giống như từng đợt sóng cuộn, vàng sáng bóng trên bụng cũng bắt đầu sáng ngời lên, thậm chí hơi chói mắt.

- Có hiệu quả?

Tịch Phúc nhìn thấy một màn như thế, thần sắc hơi vừa động, phát ra thanh âm rất nhỏ.

Vài phút ngắn ngủi trôi qua, Tiêu Hoảng đã rõ ràng có thể cảm nhận được Ma Văn giảm nhiệt siêu cường của mình, đã không chịu nổi phụ tải, chỉ có thể thông qua Ngự Lực không ngừng hướng dẫn, tận hết khả năng để nó kiên trì thêm trong chốc lát.

Rốt cục, ngay khoảnh khắc chấm dứt trị liệu lần này, Tiêu Hoảng cảm nhận được Ngự Lực khổng lồ chế Ma Văn giảm nhiệt siêu cường đột nhiên tản mất, không thể nghi ngờ đây là dấu hiệu báo trước Ma Văn sắp hư hỏng.

Rất nhanh thu hồi Ma Văn nắm trong lòng bàn tay, Tiêu Hoảng liền nhìn thấy, Ma Văn của mình đã vỡ vụn, một vết nứt thật sâu xỏ xuyên qua toàn bộ Ma Văn.

Tuy nhiên, đúng lúc này, nhìn lại Lôi Tiểu Đình nằm ở trên giường, từ trong cái miệng nhỏ của cô bé phun ra một ngụm máu đỏ sẫm đen mang theo mùi tanh tươi, tiếp theo loại máu đỏ sẫm đen này giống như dòng suối tuôn trào ra, một ngụm lại một ngụm từ trong miệng, trong mũi Lôi Tiểu Đình phun ào ra, cùng lúc toàn thân cô bé run rẩy và co giật.

Đối với hiệu quả như vậy, Tiêu Hoàng không có mấy may về khác thường. Lần đầu tiên sử dụng loại Ma Văn được này, Tiêu Hoàng đã biết, Ma Văn giảm nhiệt siêu cường chính là một loại Ma Văn giảm nhiệt với hình thức bạo lực.

- Không xong! Tên lang băm người rớt cuộc đã làm gì nhị tiểu thư rồi?

Phó Ngôn nhìn thấy phản ứng của Lôi Tiểu Đình dữ dội như thế, bỗng nhiên cao giọng chất vấn Tiêu Hoàng.

Đối với Lôi Vinh Hiên không có hiểu biết bao nhiêu về y thuật, nhìn thấy tình trạng của ái nữ như thế, trong vẻ mặt uy nghiêm cũng hiện lên một chút bối rối, một bên Lôi mục vô cùng sợ hãi, vội vàng ôm lấy con gái, tuy nhiên, bên trong cái miệng nhỏ của Lôi Tiểu Đình vẫn không ngừng phun ra máu đỏ lợn cợn màu đen, đồng thời thân thể cô bé vẫn không ngừng co giật. Trong lúc nhất thời toàn bộ trong phòng đều trở nên vô cùng tanh tưởi.

- Phản ứng này là bình thường!

Tiêu Hoàng hơi liếc mắt nhìn Phó Ngôn một cái, đáp lại.

- Nói vậy! Nhị tiểu thư đã như vậy rồi, người lại còn nói là phản ứng bình thường!

Phó Ngôn lớn tiếng khiển trách.

- Người đâu! Bắt tên lang băm này lại, xem ra, nếu nhị tiểu thư có sơ xuất gì, như vậy hẳn khó thoát khỏi can hệ!

Tịch Phúc bỗng nhiên trầm giọng phân phó.

Ngay lập tức ngoài cửa tiến vào hai gã thị vệ, trực tiếp dẫn Tiêu Hoàng ra ngoài.

Lôi Vinh Hiên ở một bên toàn bộ tâm tư đều đặt ở trên người ái nữ, đâu còn có lòng dạ nào nghĩ tới Tiêu Hoàng chứ! Mặc cho Tiêu Hoàng bị dẫn đi.

Dưới trông chừng của hai gã thị vệ, rất nhanh Tiêu Hoàng liền bị dẫn tới một căn phòng cũ kỹ chứa đồ vật linh tinh, bên trong tùy ý có thể thấy được vật phẩm vứt đi rơi rải rác. Bởi vì đã lâu không ai động tới, bên trong đã bao phủ một lớp bụi thật dày.

Sau khi thô lỗ đẩy Tiêu Hoàng vào trong đó, hai gã thị vệ liền khóa chặt cửa.

Quay đầu nhìn cửa phòng khóa chặt, Tiêu Hoàng cũng không có mấy may kích động, ở hẳn xem ra Lôi Tiểu Đình học máu, đúng là chuyện bình thường, không học máu mới gọi là trị liệu thất bại.

Thần sắc không mấy may biến hóa, Tiêu Hoàng tùy tay ở trong đám tạp vật rải rác, tìm một cái ghế, phải sạch tro bụi sau đó liền nhẹ nhàng ngồi xuống, chờ.

Cùng lúc đó, ở bên trong phòng Lôi Tiểu Đình, bầu không khí khẩn trương tràn ngập toàn bộ căn phòng, bốn gã Dư thừa với Tịch Phúc cầm đầu, không ngừng thương thảo tìm biện pháp. Tuy nhiên, nhìn Lôi Tiểu Đình vẫn không ngừng học máu, bọn họ cũng đều bó tay không có biện pháp, mà ở trong lòng thì hận không thể chém Tiêu Hoàng ngàn vạn đao.

Về phần Lôi Vinh Hiên, nhìn thấy con gái như vậy chân mày hằn nhú sát vào nhau, thần sắc ác liệt, đồng thời không ngừng đốc thúc đám người Tịch Phúc mau mau tìm ra biện pháp.

- Đều tại huynh, không phải muốn cái gì tung lưới khắp nơi, lần này tốt lắm, gặp phải lang băm rồi vừa lòng chứ? Nếu sớm đi thỏa hiệp với Đại dư thừa Tang Hoàn Văn, không phải mọi chuyện đều tốt rồi sao?

Lôi mục ôm chặt ái nữ, mang theo tiếng khóc nức nở, nén giận nói với Lôi Vinh Hiên.

- Nếu Tiểu Đình có chuyện không hay xảy ra, ta sẽ chém tên lang băm chết tiệt kia ngàn vạn đao.

Lôi Vinh Hiên trầm giọng đáp lại, đồng thời quay đầu lại không ngừng đốc thúc đám người Tịch Phúc mau một chút tìm ra biện pháp!

Lôi Tiểu Đình cứ học máu như thế kéo dài suốt hai mươi phút mới coi như chấm dứt, đồng thời co giật, run rẩy cũng theo đó ngưng lại, toàn thân cô bé xụi lơ nằm trong lòng mẫu thân, làm cho người ta có cảm giác giống như đang dần dần tắt thở.

Nhìn thấy tình trạng như thế, trên mặt Tịch Phúc toát ra một vẻ ác liệt, những người khác cũng như thế, Lôi Vinh Hiền thì nắm chặt nắm tay nện thật mạnh trên bàn, trong lòng thầm chửi mắng Tiêu Hoằng ngàn vạn lần.

Tuy nhiên, đúng lúc này, lại nhìn thấy hai mắt của Lôi Tiểu Đình, bỗng nhiên chậm rãi mở ra một khe hở, tiếp theo cô bé dùng thanh âm cực kỳ suy yếu nói với mẫu thân:

- Mẹ ơi! Con đói!

Gần như ngay tại thời điểm Lôi Tiểu Đình nói ra mấy chữ này, vốn trong phòng đang bàn luận xôn xao, lập tức trở nên lặng ngắt như tờ, bốn gã Dưc sư gần như cùng một lúc dời ánh mắt nhìn vào Lôi Tiểu Đình.

Thân là Dưc sư bọn họ tự nhiên biết rõ ràng, từ “đói” lúc này có ý nghĩa gì, đó chính là nói, người bệnh trên bản chất đã bắt đầu có chuyển biến tốt.

Lúc này Tịch Phúc vốn sắc mặt màu vàng bỗng chốc trở nên trắng bệch, bởi vì ngay khoảnh khắc này hẳn ý thức được, nhị tiểu thư vừa rồi ới ra chính là vi khuẩn có chứa cái chết, không thể nghi ngờ, đây là một loại phương pháp trị liệu rất inh.

Cao nhân!

Trong lòng Tịch Phúc không khỏi phát ra tiếng cảm thán, đồng thời cũng hơi căng thẳng, không hề nghi ngờ, hẳn đã trách lầm Tiêu Hoằng, dùng thủ đoạn tàn bạo như thế đối đãi một Đại dưc sư y thuật cao thâm, sẽ mang đến hậu quả thế nào, hẳn lại có chút không dám nghĩ tiếp.

Về phần ba vị Dưc sư còn lại, đã há hốc miệng, hai mắt nhìn nhau.

Lôi Vinh Hiền đứng ở bên giường, nhìn thấy phản ứng của con gái, hai mắt không khỏi trợn trừng, tiếp theo liền như ngựa không dừng vó, phân phó người hầu đi chuẩn bị thức ăn.

Trong chốc lát, người hầu cuống quýt bưng lại đây một chén cháo trứng, thật cẩn thận giao cho Lôi mụ, theo Lôi mụ từng muỗng từng muỗng cháo đưa vào trong miệng Lôi Tiểu Đình, Lôi Tiểu Đình từng ngậm từng ngậm nuốt xuống, cô bé ăn dường như có vẻ rất ngon miệng.

Theo cả một chén cháo trứng cạn dần, nhìn lại thân thể suy yếu của Lôi Tiểu Đình dần dần khôi phục với tốc độ dùng mắt thường cũng có thể thấy được. Hai mắt khê hé của cô bé đã hoàn toàn mở lớn, cả người cũng ít nhiều có một chút tinh thần.

- Mẹ ơi! Con còn đói!

Lôi Tiểu Đình lại nói, thanh âm rõ ràng vang dội hơn nhiều so với trước.

- Thần y mà!

Lôi Vinh Hiền nhìn thấy một màn như thế, không khỏi phát ra thanh âm như thế, nhẹ nhàng bước chân lui về phía sau hai bước.

- Vị thần y vừa rồi đâu?

Lôi Vinh Hiền phục hồi tinh thần lại, đột nhiên quay đầu hỏi thị vệ.

- Bị... bị coi thành lang băm, nhốt ở trong phòng chứa tạp vật!

Thị vệ thành thật đáp lại, đồng thời dường như cũng hiểu được, chuyện này có hơi phiền toái rồi đây.

Mà Lôi Vinh Hiền nghe nói như thế, sắc mặt vèo một cái trở nên tái nhợt, trong lúc nhất thời, chỉ cảm thấy da đầu run lên, môi phát khô.

Một Đại dưc sư lại xem thành lang băm giam giữ, loại hành vi đại bất kính này toàn bộ Thái Ngô Thành cho tới nay dường như không có gia tộc nào dám làm như vậy.

Mà trọng yếu hơn là, người ta rõ ràng trị lành bệnh hiểm nghèo cho ái nữ, kết quả chính mình còn lấy oán trả ơn đối xử với người ta, nếu chuyện này truyền ra ngoài, thanh danh của Trạch Lôi gia tộc sẽ xuống dốc thảm trọng.

- Mau... mau đi mời vị Đại dược sư đó ra đây! Đừng chậm trễ!

Trong lúc nhất thời Lôi Vinh Hiên có chút bối rối, trong lòng tràn ngập loại tình cảm áy náy.

- Rồi!

Thị vệ lên tiếng, liền chuẩn bị đi ra cửa.

- Chờ một chút, dùng chiếc xe đặc biệt của tộc trưởng đi đón Đại dược sư tới đây!

Lôi mụ gọi thị vệ lại, dặn dò.

- Phu nhân! Từ phòng chứa tạp vật đi đường tắt tới nơi này, lộ trình không tới mười phút, dùng...

- Đừng nhiều lời! Ta bảo người làm gì, người cứ làm vậy cho ta, nhớ kỹ phải đối đãi với vị Đại dược sư kia, giống như đối với tổ tông đó!

Không đợi thị vệ nói xong, Lôi Vinh Hiên bỗng nhiên lên tiếng cắt ngang. Không hề nghi ngờ, hiện tại Lôi Vinh Hiên đang suy nghĩ dùng hết các loại biện pháp để bù lại sai lầm vừa rồi.

Vài phút qua đi, Tiêu Hoàng bị giam giữ trong phòng chứa tạp vật, lại lần nữa chậm rãi rảo bước đi vào phòng, thần sắc như trước một mảnh bình thản, vốn hai gã thị vệ hung thần ác sát, đi theo phía sau Tiêu Hoàng, đã biến thành như chó vẫy đuôi mừng chủ.

Nhìn lại bên trong phòng, vốn vẻ uy nghiêm, cao ngạo của Lôi Vinh Hiên đã không còn sót lại chút gì, đã biến thành trừ cung kính, vẫn là cung kính. Đám người Tịch Phúc đứng một bên, nhìn thấy Tiêu Hoàng cũng hơi cúi mình, không dám thở mạnh.

- Đại dược sư! Vừa rồi có điều mạo phạm, mong ngài tha thứ.

Lôi Vinh Hiên nhìn Tiêu Hoàng một thân trang phục quái dị, miệng nói đầy khách sáo.

Tiêu Hoàng không có đáp lại, mà chuyển ánh mắt nhắm ngay Lôi Tiểu Đình đang ngồi bên bàn ăn dùng món điểm tâm tinh xảo thơm ngon, sau đó lập tức đi tới, một bàn tay đặt trên trán Lôi Tiểu Đình, sau đó lại dùng ba ngón tay đặt phía trên cổ tay Lôi Tiểu Đình.

- Không sao rồi! Chỉ là thân thể có chút hư nhược, điều dưỡng một đoạn thời gian là khỏi hẳn.

Tiêu Hoàng nhẹ giọng nói.

Mà Lôi Vinh Hiên thậm chí Lôi mụ nghe nói như thế, trong lúc nhất thời cảm động đến không biết nói gì cho phải.

Thật đúng là y đức cao thâm mà! Vừa rồi mình đối xử với người ta như vậy, không nghĩ tới người ta chẳng những không tức giận, còn một lòng lo cho con gái mình. Y đức như vậy, ý chí như vậy, cho dù là Tang Hoành Vân, nói vậy cũng theo không kịp. Ở trong mắt Lôi Vinh Hiên xem ra, y đức như vậy chỉ có những Đại dược sư siêu cấp thực lực cao thâm, thâm tàng bất lộ kia mới có.

Trong lúc nhất thời, Lôi Vinh Hiên cũng không biết nên nói cái gì cho tốt, ngoại trừ xúc động, chính là kính nể, Tiêu Hoàng thân mình đơn bạc kia, trong lúc nhất thời ở trong mắt Lôi Vinh Hiên đã trở nên vĩ đại cao lớn.

Tiêu Hoàng cũng không để ý đến phản ứng của Lôi Vinh Hiên cùng với mọi người, hắn tùy ý ngồi ở bên cạnh Lôi Tiểu Đình, sờ sờ trên người, lại phát hiện mình không có mang theo bút.

- Bút!

Tiêu Hoàng khẽ giơ tay lên, liếc nhìn Lôi Vinh Hiên nói.

Nghe Tiêu Hoàng phân phó như thế, Lôi Vinh Hiên đâu còn dám chậm trễ, rất nhanh ở trên người sờ sờ, lấy ra một cây bút ngòi vàng, mở nắp bút, sau đó hai tay thật cẩn thận đặt vào tay Tiêu Hoàng.

Cùng lúc đó, Tịch Phúc cũng rất thức thời, rất nhanh đưa một tấm giấy trắng tinh đặt ở trước mặt Tiêu Hoàng.

Đưa bút đổi qua tay trái, Tiêu Hoàng liền bắt đầu vẽ viết phương thuốc trên giấy. Sở dĩ Tiêu Hoàng không dùng tay phải, là lo lắng để lại kiểu chữ của mình sẽ bại lộ thân phận.

----- oOo -----

23. Chương 23: Giả Đại Dược Sư! (trung)

Sau một lát, nhìn lại bụng của Lôi Tiểu Đình bắt đầu mấp máy lên giống như từng đợt sóng cuộn, vàng sáng bóng trên bụng cũng bắt đầu sáng ngời lên, thậm chí hơi chói mắt.

- Có hiệu quả?

Tịch Phúc nhìn thấy một màn như thế, thần sắc hơi vừa động, phát ra thanh âm rất nhỏ.

Vài phút ngắn ngủi trôi qua, Tiêu Hoàng đã rõ ràng có thể cảm nhận được Ma Văn giảm nhiệt siêu cường của mình, đã không chịu nổi phụ tải, chỉ có thể thông qua Ngự Lực không ngừng hướng dẫn, tận hết khả năng để nó kiên trì thêm trong chốc lát.

Rốt cục, ngay khoảnh khắc chấm dứt trị liệu lần này, Tiêu Hoàng cảm nhận được Ngự Lực khống chế Ma Văn giảm nhiệt siêu cường đột nhiên tắt mất, không thể nghi ngờ đây là dấu hiệu báo trước Ma Văn sắp hư hỏng.

Rất nhanh thu hồi Ma Văn nắm trong lòng bàn tay, Tiêu Hoàng liền nhìn thấy, Ma Văn của mình đã vỡ vụn, một vết nứt thật sâu xỏ xuyên qua toàn bộ Ma Văn.

Tuy nhiên, đúng lúc này, nhìn lại Lôi Tiểu Đình nằm ở trên giường, từ trong cái miệng nhỏ của cô bé phun ra một ngụm máu đỏ sẫm đen mang theo mùi tanh tươi, tiếp theo loại máu đỏ sẫm đen này giống như dòng suối tuôn trào ra, một ngụm lại một ngụm từ trong miệng, trong mũi Lôi Tiểu Đình phun ào ra, cùng lúc toàn thân cô bé run rẩy và co giật.

Đối với hiệu quả như vậy, Tiêu Hoàng không có mấy may về khác thường. Lần đầu tiên sử dụng loại Ma Văn dược này, Tiêu Hoàng đã biết, Ma Văn giảm nhiệt siêu cường chính là một loại Ma Văn giảm nhiệt với hình thức bạo lực.

- Không xong! Tên lang băm người rốt cuộc đã làm gì nhị tiểu thư rồi?

Phó Ngôn nhìn thấy phản ứng của Lôi Tiểu Đình dữ dội như thế, bỗng nhiên cao giọng chất vấn Tiêu Hoàng.

Đối với Lôi Vinh Hiên không có hiểu biết bao nhiêu về y thuật, nhìn thấy tình trạng của ái nữ như thế, trong vẻ mặt uy nghiêm cũng hiện lên một chút bối rối, một bên Lôi mụ vô cùng sợ hãi, vội vàng ôm lấy con gái, tuy nhiên, bên trong cái miệng nhỏ của Lôi Tiểu Đình vẫn không ngừng phun ra máu đỏ lợn cợn màu đen, đồng thời thân thể cô bé vẫn không ngừng co giật. Trong lúc nhất thời toàn bộ trong phòng đều trở nên vô cùng tanh tươi.

- Phản ứng này là bình thường!

Tiêu Hoàng hơi liếc mắt nhìn Phó Ngôn một cái, đáp lại.

- Nói bậy! Nhị tiểu thư đã như vậy rồi, người lại còn nói là phản ứng bình thường!

Phó Ngôn lớn tiếng khiển trách.

- Người đâu! Bắt tên lang băm này lại, xem ra, nếu nhị tiểu thư có sơ xuất gì, như vậy hẳn khó thoát khỏi can hệ!

Tịch Phúc bỗng nhiên trầm giọng phân phó.

Ngay lập tức ngoài cửa tiến vào hai gã thị vệ, trực tiếp dẫn Tiêu Hoàng ra ngoài.

Lôi Vinh Hiên ở một bên toàn bộ tâm tư đều đặt ở trên người ái nữ, đâu còn có lòng dạ nào nghĩ tới Tiêu Hoàng chứ! Mặc cho Tiêu Hoàng bị dẫn đi.

Dưới trông chừng của hai gã thị vệ, rất nhanh Tiêu Hoàng liền bị dẫn tới một căn phòng cũ kỹ chứa đồ vật linh tinh, bên trong tùy ý có thể thấy được vật phẩm vứt đi rơi rải rác. Bởi vì đã lâu không ai động tới, bên trong đã bao phủ một lớp bụi thật dày.

Sau khi thô lỗ đẩy Tiêu Hoàng vào trong đó, hai gã thị vệ liền khóa chặt cửa.

Quay đầu nhìn cửa phòng khóa chặt, Tiêu Hoàng cũng không có mấy may kích động, ở hẳn xem ra Lôi Tiểu Đình học máu, đúng là chuyện bình thường, không học máu mới gọi là trị liệu thất bại.

Thần sắc không mấy may biến hóa, Tiêu Hoàng tùy tay ở trong đám tạp vật rải rác, tìm một cái ghế, phui sạch tro bụi sau đó liền nhẹ nhàng ngồi xuống, chờ.

Cùng lúc đó, ở bên trong phòng Lôi Tiểu Đình, bầu không khí khẩn trương tràn ngập toàn bộ căn phòng, bốn gã Dực sư với Tịch Phúc cầm đầu, không ngừng thương thảo tìm biện pháp. Tuy nhiên, nhìn Lôi Tiểu Đình vẫn không ngừng học máu, bọn họ cũng đều bó tay không có biện pháp, mà ở trong lòng thì hận không thể chém Tiêu Hoàng ngàn vạn đao.

Về phần Lôi Vinh Hiên, nhìn thấy con gái như vậy chân mày hấn nhíu sát vào nhau, thần sắc ác liệt, đồng thời không ngừng đốc thúc đám người Tịch Phúc mau mau tìm ra biện pháp.

- Đều tại huynh, không phải muốn cái gì tung lưới khắp nơi, lần này tốt lắm, gặp phải lang băm rồi vừa lòng chứ? Nếu sớm đi thỏa hiệp với Đại dực sư Tang Hoàn Vân, không phải mọi chuyện đều tốt rồi sao?

Lôi mục ôm chặt ái nữ, mang theo tiếng khóc nức nở, nén giận nói với Lôi Vinh Hiên.

- Nếu Tiểu Đình có chuyện không hay xảy ra, ta sẽ chém tên lang băm chết tiệt kia ngàn vạn đao.

Lôi Vinh Hiên trầm giọng đáp lại, đồng thời quay đầu lại không ngừng đốc thúc đám người Tịch Phúc mau một chút tìm ra biện pháp!

Lôi Tiểu Đình cứ học máu như thế kéo dài suốt hai mươi phút mới coi như chấm dứt, đồng thời co giật, run rẩy cũng theo đó ngưng lại, toàn thân cô bé xụi lơ nằm trong lòng mẫu thân, làm cho người ta có cảm giác giống như đang dần dần tắt thở.

Nhìn thấy tình trạng như thế, trên mặt Tịch Phúc toát ra một vẻ ác liệt, những người khác cũng như thế, Lôi Vinh Hiên thì nắm chặt nắm tay nện thật mạnh trên bàn, trong lòng thâm chửu mắng Tiêu Hoàng ngàn vạn lần.

Tuy nhiên, đúng lúc này, lại nhìn thấy hai mắt của Lôi Tiểu Đình, bỗng nhiên chậm rãi mở ra một khe hở, tiếp theo cô bé dùng thanh âm cực kỳ suy yếu nói với mẫu thân:

- Mẹ ơi! Con đói!

Gần như ngay tại thời điểm Lôi Tiểu Đình nói ra mấy chữ này, vốn trong phòng đang bàn luận xôn xao, lập tức trở nên lặng ngắt như tờ, bốn gã Dực sư gần như cùng một lúc dời ánh mắt nhìn vào Lôi Tiểu Đình.

Thân là Dực sư bọn họ tự nhiên biết rõ ràng, từ “đói” lúc này có ý nghĩa gì, đó chính là nói, người bệnh trên bản chất đã bắt đầu có chuyển biến tốt.

Lúc này Tịch Phúc vốn sắc mặt màu vàng bỗng chốc trở nên trắng bệch, bởi vì ngay khoảnh khắc này hấn ý thức được, nhị tiểu thư vừa rồi ới ra chính là vi khuẩn có chứa cái chết, không thể nghi ngờ, đây là một loại phương pháp trị liệu rất inh.

Cao nhân!

Trong lòng Tịch Phúc không khỏi phát ra tiếng cảm thán, đồng thời cũng hơi căng thẳng, không hề nghi ngờ, hấn đã trách lầm Tiêu Hoàng, dùng thủ đoạn tàn bạo như thế đối đãi một Đại dực sư y thuật cao thâm, sẽ mang đến hậu quả thế nào, hấn lại có chút không dám nghĩ tiếp.

Về phần ba vị Dực sư còn lại, đã há hốc miệng, hai mắt nhìn nhau.

Lôi Vinh Hiên đứng ở bên giường, nhìn thấy phản ứng của con gái, hai mắt không khỏi trợn trừng, tiếp theo liền như ngựa không dừng vó, phân phó người hầu đi chuẩn bị thức ăn.

Trong chốc lát, người hầu cuống quýt bưng lại đây một chén cháo trứng, thật cẩn thận giao cho Lôi mụ, theo Lôi mụ từng muống từng muống cháo đưa vào trong miệng Lôi Tiểu Đình, Lôi Tiểu Đình từng ngậm từng ngậm nuốt xuống, cô bé ăn dường như có vẻ rất ngon miệng.

Theo cả một chén cháo trứng cạn dần, nhìn lại thân thể suy yếu của Lôi Tiểu Đình dần dần khôi phục với tốc độ dùng mất thường cũng có thể thấy được. Hai mắt khê hé của cô bé đã hoàn toàn mở lớn, cả người cũng ít nhiều có một chút tinh thần.

- Mẹ ơi! Con còn đói!

Lôi Tiểu Đình lại nói, thanh âm rõ ràng vang dội hơn nhiều so với trước.

- Thần y mà!

Lôi Vinh Hiên nhìn thấy một màn như thế, không khỏi phát ra thanh âm như thế, nhẹ nhàng bước chân lui về phía sau hai bước.

- Vị thần y vừa rồi đâu?

Lôi Vinh Hiên phục hồi tinh thần lại, đột nhiên quay đầu hỏi thị vệ.

- Bị... bị coi thành lang băm, nhốt ở trong phòng chứa tạp vật!

Thị vệ thành thật đáp lại, đồng thời dường như cũng hiểu được, chuyện này có hơi phiền toái rồi đây.

Mà Lôi Vinh Hiên nghe nói như thế, sắc mặt vèo một cái trở nên tái nhợt, trong lúc nhất thời, chỉ cảm thấy da đầu run lên, môi phát khô.

Một Đại dược sư lại xem thành lang băm giam giữ, loại hành vi đại bất kính này toàn bộ Thái Ngô Thành cho tới nay dường như không có gia tộc nào dám làm như vậy.

Mà trọng yếu hơn là, người ta rõ ràng trị lành bệnh hiểm nghèo cho ái nữ, kết quả chính mình còn lấy oán trả ơn đối xử với người ta, nếu chuyện này truyền ra ngoài, thanh danh của Trạch Lôi gia tộc sẽ xuống dốc thảm trọng.

- Mau... mau đi mời vị Đại dược sư đó ra đây! Đừng chậm trễ!

Trong lúc nhất thời Lôi Vinh Hiên có chút bối rối, trong lòng tràn ngập loại tình cảm áy náy.

- Rõ!

Thị vệ lên tiếng, liền chuẩn bị đi ra cửa.

- Chờ một chút, dùng chiếc xe đặc biệt của tộc trưởng đi đón Đại dược sư tới đây!

Lôi mụ gọi thị vệ lại, dặn dò.

- Phu nhân! Từ phòng chứa tạp vật đi đường tắt tới nơi này, lộ trình không tới mười phút, dùng...

- Đừng nhiều lời! Ta bảo người làm gì, người cứ làm vậy cho ta, nhớ kỹ phải đối đãi với vị Đại dược sư kia, giống như đối với tổ tông đó!

Không đợi thị vệ nói xong, Lôi Vinh Hiên bỗng nhiên lên tiếng cắt ngang. Không hề nghi ngờ, hiện tại Lôi Vinh Hiên đang suy nghĩ dùng hết các loại biện pháp để bù lại sai lầm vừa rồi.

Vài phút qua đi, Tiêu Hoảng bị giam giữ trong phòng chứa tạp vật, lại lần nữa chậm rãi rảo bước đi vào phòng, thần sắc như trước một mảnh bình thản, vốn hai gã thị vệ hung thần ác sát, đi theo phía sau Tiêu Hoảng, đã biến thành như chó vẫy đuôi mừng chủ.

Nhìn lại bên trong phòng, vốn vẻ uy nghiêm, cao ngạo của Lôi Vinh Hiên đã không còn sót lại chút gì, đã biến thành trừ cung kính, vẫn là cung kính. Đám người Tịch Phúc đứng một bên, nhìn thấy Tiêu Hoảng cũng hơi cúi mình, không dám thở mạnh.

- Đại dược sư! Vừa rồi có điều mạo phạm, mong ngài tha thứ.

Lôi Vinh Hiên nhìn Tiêu Hoảng một thân trang phục quái dị, miệng nói đầy khách sáo.

Tiêu Hoàng không có đáp lại, mà chuyển ánh mắt nhăm nhăm ngay Lôi Tiểu Đình đang ngồi bên bàn ăn dùng món điểm tâm tinh xảo thơm ngon, sau đó lập tức đi tới, một bàn tay đặt trên trán Lôi Tiểu Đình, sau đó lại dùng ba ngón tay đặt phía trên cổ tay Lôi Tiểu Đình.

- Không sao rồi! Chỉ là thân thể có chút hư nhược, điều dưỡng một đoạn thời gian là khỏi hẳn.

Tiêu Hoàng nhẹ giọng nói.

Mà Lôi Vinh Hiên thậm chí Lôi mụ nghe nói như thế, trong lúc nhất thời cảm động đến không biết nói gì cho phải.

Thật đúng là y đức cao thâm mà! Vừa rồi mình đối xử với người ta như vậy, không nghĩ tới người ta chẳng những không tức giận, còn một lòng lo cho con gái mình. Y đức như vậy, ý chí như vậy, cho dù là Tang Hoàn Vân, nói vậy cũng theo không kịp. Ở trong mắt Lôi Vinh Hiên xem ra, y đức như vậy chỉ có những Đại dược sư siêu cấp thực lực cao thâm, thâm tàng bất lộ kia mới có.

Trong lúc nhất thời, Lôi Vinh Hiên cũng không biết nên nói cái gì cho tốt, ngoại trừ xúc động, chính là kính nể, Tiêu Hoàng thân mình đơn bạc kia, trong lúc nhất thời ở trong mắt Lôi Vinh Hiên đã trở nên vĩ đại cao lớn.

Tiêu Hoàng cũng không để ý đến phản ứng của Lôi Vinh Hiên cùng với mọi người, hẩn tùy ý ngồi ở bên cạnh Lôi Tiểu Đình, sờ sờ trên người, lại phát hiện mình không có mang theo bút.

- Bút!

Tiêu Hoàng khẽ giơ tay lên, liếc nhìn Lôi Vinh Hiên nói.

Nghe Tiêu Hoàng phân phó như thế, Lôi Vinh Hiên đâu còn dám chậm trễ, rất nhanh ở trên người sờ sờ, lấy ra một cây bút ngòi vàng, mở nắp bút, sau đó hai tay thật cẩn thận đặt vào tay Tiêu Hoàng.

Cùng lúc đó, Tịch Phúc cũng rất thức thời, rất nhanh đưa một tấm giấy trắng tinh đặt ở trước mặt Tiêu Hoàng.

Đưa bút đổi qua tay trái, Tiêu Hoàng liền bắt đầu vẽ viết phương thuốc trên giấy. Sở dĩ Tiêu Hoàng không dùng tay phải, là lo lắng để lại kiểu chữ của mình sẽ bại lộ thân phận.

----- oOo -----

24. Chương 24: Giả Đại Dược Sư! (hạ)

Vài phút qua đi, viết xong phương thuốc, Tiêu Hoàng liền trực tiếp đưa cho Tịch Phúc, nhẹ giọng nói:

- Kiên trì dùng một tuần, tiểu thư nhà ngươi có thể khỏi hẳn!

Thật cẩn thận xem qua phương thuốc một lần, thần sắc Tịch Phúc hơi vừa động, chỉ thấy ghi trong phương thuốc không có một món dược liệu nào quý báu, cộng hết lại cũng không tới hai ngàn tệ, ở trong mắt bọn họ có thể nói là giá rẻ trong giá rẻ.

- Chỉ phương thuốc này có thể dùng được sao?

Phó Ngôn liếc mắt nhìn lướt qua phương thuốc, thuận miệng nói.

Tiêu Hoàng không có đáp lại, chỉ là khẽ nghiêng đầu nhìn ngay mặt Phó Ngôn, cũng không lộ vẻ gì khác.

Lôi Vinh Hiên cung kính đứng ở bên cạnh Tiêu Hoàng, dường như lập tức liền hiểu được vì sao lại thế, nguyên vốn sắc mặt cung kính hơi biến đổi, sau đó lớn tiếng quát mắng Phó Ngôn:

- Phương thuốc của Đại dược sư, đâu phải tiểu nhân vật như ngươi có thể nghi ngờ? Người đâu! Lôi Phó Ngôn ra ngoài, chờ đó ta sẽ tính sổ với hắn.

Thấy Phó Ngôn bị thị vệ gần như tàn bạo lôi ra ngoài, Tiêu Hoàng không có lên tiếng, chỉ là khẽ dựa thân mình vào lưng ghế, một bàn tay không ngừng gõ gõ trên mặt bàn.

Trực tiếp đòi tiền, ít nhiều Tiêu Hoàng khó có thể mở miệng, chỉ có thể dùng phương thức này để ám chỉ.

Thân là tộc trưởng của Trạch Lô gia tộc, Lô Vinh Hiên tự nhiên hiểu được ý của hành động Tiêu Hoàng này, vội vàng quay sang quản gia bên cạnh phân phó:

- Đi lấy tiền phí trị liệu cho Đại dược sư, tính toán gấp hai mươi lần theo thị trường!

Một lát sau, khi quản gia quay lại, trong tay đã nhiều thêm một cái hộp gỗ cẩn hồng tinh xảo, thật cẩn thận đặt ở trước mặt Tiêu Hoàng, sau đó chậm rãi mở ra.

Bên trong, chất đầy toàn bộ đều là kim tệ ánh vàng rực rỡ, từng quả từng quả xếp ngay ngắn bên trong hộp gỗ, rất dễ nhận ra, ước chừng có sáu mươi kim tệ.

Nhìn thấy nhiều kim tệ như thế, trong mắt Tiêu Hoàng không khỏi hiện lên một chút kim quang. Nhiều kim tệ như vậy đồng thời đặt cùng một chỗ, Tiêu Hoàng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy. Vừa nghĩ tới tất cả số kim tệ này lập tức sẽ thuộc về mình, Tiêu Hoàng không kìm lòng được một luồng máu nóng lòng lên trong lòng.

Tuy nhiên, phản ứng này chỉ xuất hiện trong nháy mắt, liền bị Tiêu Hoàng mạnh mẽ áp chế tận đáy lòng. Hắn biết rõ, hiện tại mình đang sắm vai là một Đại dược sư bí hiểm, không thể quá mức thất thố.

Giả bộ vẻ mặt bình thản, Tiêu Hoàng liền chậm rãi thu cất hộp gỗ cẩn hồng, chỉ khẽ gật gật đầu, tỏ vẻ coi như vừa lòng, nhìn qua thực lạnh nhạt.

- Đã như vậy, cáo từ!

Tiêu Hoàng nói xong, liền chuẩn bị đứng dậy rời đi. Đây cũng là kế hoạch hắn đã định sẵn từ trước: chữa bệnh, lấy tiền, chạy lấy người, không mấy may chần chờ. Bởi vì hắn biết rõ, mình ra tay lần này không thể nghi ngờ, đã phá vỡ ý đồ của Tang Hoàn Văn.

Tuy rằng không biết như vậy có thể đắc tội với Tang Hoàn Văn hay không, nhưng hắn vẫn không an tâm. Dù sao chuyện này không thể thay đổi được nữa.

- Đại dược sư xin dừng bước, xin hỏi quý danh của Đại dược sư, còn nữa, có thể cho tại hạ thấy một chút văn kỳ của ngài được không?

Lôi Vinh Hiên bỗng nhiên nhẹ giọng hỏi. Cái gọi là văn kỳ, chính là một loại Ma Văn, thường thường chính là tượng trưng cho địa vị hiển hách của bản thân Ngự Văn Giả hoặc là Chế Văn Sư, sử dụng tương đương như thẻ thân phận của Phục Thần Đế Quốc, chỉ có điều thẻ thân phận là biểu thị thân phận của phía chính phủ, còn văn kỳ là ứng dụng trong giới Ma Văn.

Tên?

Tiêu Hoàng tự nhiên sẽ không báo cho biết tên thật, hơi suy nghĩ, Tiêu Hoàng quyết định dùng một cái tên khí phách một chút.

- Toàn Táng!

Tiêu Hoàng trầm tư một lát, nghĩ ra ỉn một cái tên “Khí phách” như vậy, đồng thời chậm rãi từ Ma Văn túi lấy ra văn kỳ của mình. Chế tác văn kỳ tương đối mà nói, phi thường đơn giản, bởi vậy thời điểm nhận rồi, Tiêu Hoàng cũng chế tác một cái cho chính mình, chỉ là không ngờ hôm nay lại có chỗ dùng.

- Quyền Tàng? Tên rất hay! Quyền, tượng trưng cho chí cao vô thượng, Tàng, thâm trầm nội liễm, tên rất hay, tên rất hay!

Lôi Vinh Hiên tán dương, hiển nhiên đã hiểu sai hai chữ theo như lời Tiêu Hoàng. Tiếp theo hắn tiếp nhận văn kỳ trong tay Tiêu Hoàng, nhẹ nhàng ấn một cái ở trên một tấm chỉ tơ vàng, một cái ký hiệu kỳ dị liền xuất hiện trên chỉ tơ vàng, trên cơ bản đây cũng chính là một cái tiêu ký của Tiêu Hoàng.

Đối với Lôi Vinh Hiên hiểu lầm tên của mình, Tiêu Hoàng cũng không giải thích, hắn thích hiểu thế nào thì cứ hiểu như vậy đi! Cầm lại văn kỳ của mình, Tiêu Hoàng liền xoay người đi ra ngoài, Lôi Vinh Hiên cùng Tịch Phúc cung kính tiễn một đoạn đường.

Ra khỏi phạm vi Trạch Lôi gia tộc, đi vào con đường nhỏ vắng vẻ, thấy không có người theo dõi, Tiêu Hoàng liền ôm hộp gỗ cẩn hồng nhanh chân bỏ chạy. Một đường chạy như điên tới một nhà vệ sinh công cộng, rất nhanh tìm một gian nhỏ, chui vào, gài chặt cửa.

Trút bỏ một thân trang phục và đạo cụ quái dị, thay lại quần áo cũ, Tiêu Hoàng mới thở phào một hơi nhẹ nhõm. Tiếp theo lại lần nữa thật cẩn thận mở ra hộp gỗ lim, miệng há hốc, đầy mắt hồng quang nhìn kim tệ bên trong vàng chói chói mắt, hai mắt lóe ra kim quang, bộ dáng trầm tĩnh trước đó đã không còn sót lại chút gì.

“Phát tài rồi, phát tài rồi!” Tiêu Hoàng không ngừng lặp đi lặp lại trong lòng, ngón tay không ngừng vuốt ve rồi lại vuốt ve trên kim tệ, cả người hưng phấn suýt nữa hôn mê tại chỗ.

Mà ở bên kia, Lôi Vinh Hiên quay về lại biệt thự, nhìn con gái đang đùa nghịch ở trong lòng mẫu thân, không khỏi toát ra vẻ từ ái đặc biệt của người làm cha, trong lòng lại cảm tạ Tiêu Hoàng ngàn vạn lần.

- Tiễn chân Đại dược sư Quyền Tàng rồi à?

Lôi phu nhân chuyển ánh mắt nhìn Lôi Vinh Hiên, hỏi.

- Ừm!

Lôi Vinh Hiên khẽ gật gật đầu.

- Vậy huynh có nói với đại sư ý của chúng ta hy vọng đại sư gia nhập Trạch Lôi gia tộc không?

Lôi phu nhân hỏi tiếp.

Nghe nói như thế Lôi Vinh Hiên, thần sắc không khỏi biến đổi, trực tiếp vỗ một cái vào ót mình, như thế nào mình lại sơ suất quên mất chuyện này chứ? Trong lúc nhất thời trong lòng hắn vô cùng hối hận, nếu có thể lôi kéo được một Đại dược sư như vậy, Trạch Lôi gia tộc rất có thể nhảy vọt trở thành là đại tập đoàn giống như Thiếu Giang đây.

Tập đoàn Thiếu Giang không phải chính vì có Tang Hoành Vân, mới biến thành thế lực lớn như hiện giờ sao?

Tuy nhiên, ngay sau đó, vẻ mặt của Lôi Vinh Hiên chợt trở nên nghiêm túc, tiếp theo liền thông qua Ma Văn thông tin, gọi tới trợ lý của mình.

- Tộc trưởng có chuyện gì?

Sau một lát, trợ lý tiến vào phòng, mở miệng hỏi.

- Ngay lập tức, nghĩ ra hai tờ thông cáo: tờ thứ nhất, báo cho toàn bộ Thái Ngô Thành biết, nhị tiểu thư của Trạch Lôi gia tộc dưới trợ giúp của Đại dược sư siêu cấp Quyền Tàng, đã lành bệnh hẳn; tờ thứ hai, công khai biểu hiện ra khắp Thái Ngô Thành lòng biết ơn và sùng kính của Trạch Lôi gia tộc đối với Đại dược sư Quyền Tàng, trình độ điều trị cao thâm của ngài làm cho cả Trạch Lôi gia tộc cảm thấy báỉ phục...

Lôi Vinh Hiên nói thao thao bất tuyệt, câu nào câu nấy gần như đều là ca ngợi, thổi phồng đối với Quyền Tàng hoặc là Tiêu Hoàng, đồng thời công khai phát ra lời mời Tiêu Hoàng, lương một năm 2000 kim tệ.

Kỳ thật Lôi Vinh Hiên làm như vậy có hai mục đích: Một là cảm tạ cùng với mượn sức; điều thứ hai cũng là mấu chốt nhất chính là công nhiên thổi phồng Quyền Tàng, đồng thời không thể nghi ngờ chính là che giấu Tang Hoành Vân, có ý nói cho Tang Hoành Vân biết, đừng tưởng chỉ có người mới là của quý, Thái Ngô Thành đã có người địa vị ngang với người, không có người Lôi Vinh Hiên ta vẫn có thể vượt qua cửa ải khó khăn, muốn nghĩ tới mở Tử Tinh của ta ư? Nằm mơ đi thôi!

Nói xong, Lôi Vinh Hiên lấy ra văn kỳ của Tiêu Hoàng lưu lại, giao cho trợ lý.

Ở bên kia Tiêu Hoàng tự nhiên không biết hành động của Lôi Vinh Hiên. Thật ra có biết, hắn cũng không quan tâm. Cẩn thận chuyển dời kim tệ vào trong túi tiền, rồi cầm hộp gỗ cẩn hồng kể cả bộ hắc y kỳ quái kia nhét hết vào trong túi mua sắm. Xong xuôi Tiêu Hoàng liền nghênh ngang rời nhà vệ sinh công cộng, tiếp theo liền điên cuồng chạy về hướng cửa hàng Hành Giả Ma Văn.

Có kim tệ cũng đủ nhiều, “Hàm Điều”, tuy não linh thú cùng với một ít tài liệu chế văn quý báu khác, đã không còn là mộng tưởng nữa.

Đi vào cửa hàng Ma Văn, Tiêu Hoảng liền không nói hai lời, trực tiếp trả tiền, lấy “Hàm Điều”, sau đó lên tầng hai mua tuỷ não Ngân xỉ hổ, cùng với một ít tài liệu quý báu!

Ngân xỉ hổ là một loại linh thú cấp ba, sức chiến đấu tương đương với Ngự Giả cấp ba, hung mãnh bư hãn, bắt giết nó rất khó khăn, bởi vậy tuỷ não của nó mới đắt đỏ như thế.

Trải qua ước chừng nửa tiếng điên cuồng mua sắm, lúc Tiêu Hoảng rời khỏi cửa hàng Ma Văn trên mặt đầy vẻ thỏa mãn. Tuy rằng ngay tức thì liền tiêu phí hết hơn ba mươi kim tệ, nhưng nói như thế nào, đây cũng là món tiền trời cho, có tiêu phí cũng không có đau lòng lắm.

Mà trọng yếu hơn là rốt cục Tiêu Hoảng chiếm được Điều văn đao “Hàm Điều” mà mình mong muốn từ lâu. Nhất là bên trong “Hàm Điều” đặc biệt có Nạp mẽ đao, đao này mũi nhọn so với Kim tiêm đao còn tinh tế hơn một ít, điều này không thể nghi ngờ, sẽ giúp cho Tiêu Hoảng chế tạo văn trong văn lại lần nữa như hổ thêm cánh!

Nhìn lại thời gian, đã gần đến xế chiều, Tiêu Hoảng cũng không có chậm trễ nhiều, bắt đầu đi tới hướng trạm vận chuyển hành khách. Trên đường, khi đi ngang qua Tây Tân Ma Văn học viện, Tiêu Hoảng tìm lòng không được đi tới xem xét tìm kiếm trong thùng rác bên cạnh sân trường, việc này đã là một thói quen.

Vươn tay ra xáo trộn ở bên trong, rất nhanh Tiêu Hoảng từ bên trong lượm ra hai quyển sách cũ nát, mình chưa từng đọc qua. Tiếp theo hắn thực tự nhiên cho vào trong túi hành trang. Nhiều năm qua, loại hành vi lượm lật tri thức rách nát này, dường như đã trở thành bản năng của Tiêu Hoảng.

Đi phía dưới bức tường cao cao vây kín, tiếng các học sinh rộn ràng náo nhiệt không dứt bên tai, thanh âm như vậy làm cho Tiêu Hoảng cảm thấy rất thân thiết. Tuy nhiên, để vào được Ma Văn học viện, nhất là Tây Tân như vậy, ở Thái Ngô Thành được cho là học viện của những nhà giàu có, thật sự cách biệt với Tiêu Hoảng quá xa.

Bất đắc dĩ Tiêu Hoảng chỉ có thể khẽ cười cười, cũng không khỏi thở dài một hơi.

Trong Ma Văn túi của Tiêu Hoảng bỗng nhiên truyền đến một tiếng vang gãy vỡ. Tiêu Hoảng liền nhìn thấy, vết nứt ở giữa Ma Văn được siêu cường của mình đã vỡ ra, rồi ở ngoài rìa từng chút một đá vụn thật nhỏ liền rơi xuống đầu ngón tay Tiêu Hoảng, cuối cùng chỉ còn lại có một chút ở giữa đại khái chỉ còn một nửa so với trước, hoàn toàn biến thành một mảnh vỡ phế bỏ.

Đối với Ma Văn giảm nhiệt siêu cường này, Tiêu Hoảng rất rõ ràng không thể giữ lại, bởi vì nó đã không có giá trị sử dụng, lưu lại trên người chỉ có thể chiếm chỗ, sau này cũng rất có thể sẽ làm bại lộ thân phận Quyền Tàng kia, chọc đến Tang Hoành Vân... có một loạt ý tưởng này, Tiêu Hoảng nhìn quanh một vòng, thấy không có người qua đường, hắn liền vung tay tùy tiện ném Ma Văn trong tay bay đi rất xa, sau đó nhanh chân chạy đi.

Mà Tiêu Hoảng cũng không lo lắng kỹ thuật văn trong văn của mình bị bại lộ, nguyên nhân rất đơn giản, bất kể là Ma Văn dạng gì, mặt trên đều có một lớp bảo hộ dịch, là bảo hộ tốt nhất cho kỹ thuật của bản thân. Trên Ma Văn của Tiêu Hoảng đương nhiên cũng có.

Nói không may, cho dù kỹ thuật văn trong văn bên trong bị phát hiện, người khác muốn bắt chước, cũng không có khả năng. Nguyên nhân chính vì chế tạo văn trong văn, tối thiểu cần tiêu hao 150 Ngự lực của bản thân, thử hỏi không có Ma Văn Châu màu xanh đen đúng lúc bổ sung Ngự lực, cho dù là Ngự Thần đến đây, cũng không cách nào làm theo được.

----- oOo -----

25. Chương 25: Kinh Cức Chiến Văn!

Cùng lúc đó, trong Tây Tân Ma Văn học viện, trên con đường nhỏ ở một chỗ yên tĩnh, một thiếu nữ tóc ngắn chừng hai mươi tuổi, một thân mặc trang phục vàng tím xen kẽ, đang đi trong đó, khí chất ngạo nghễ,

tướng mạo xinh đẹp tuyệt trần, nàng chính là học sinh giỏi của Tây Tân học viện - Sài Sương, cũng là cháu gái của Ngự Sư Sài Tang, hiện giờ đã đạt tới Ngự Giả cấp hai.

Theo số tuổi của nàng mà đạt tới cấp bậc như vậy, tuyệt đối có thể nói là thiên chi kiêu nữ.

Đi bên cạnh nàng là một đứa trẻ chừng bảy tám tuổi, nhìn qua vẻ mặt bướng bỉnh tinh nghịch, hẳn tên là Sài Tiến, là cháu trai của Sài Tang.

- Tỷ tỷ! Nói cho tỷ biết một tin tức tốt, ngày hôm qua ta đã đạt tới Ngự Đồ cấp hai, lợi hại chưa!

Sài Tiến nói có vài phần khoe khoang.

- Cũng không tệ lắm!

Sài Sương nhẹ giọng đáp lại, giọng điệu giống y như tên của nàng, đều có vẻ rất lạnh, mà trong lời nói của Sài Sương, cũng là lời nói thật, một đứa nhỏ bảy tám tuổi, tâm trí chưa thành thục, mà có thể Ngự lực đạt tới Ngự Đồ cấp hai, quả thật rất giỏi rồi.

- Tỷ tỷ! Tỷ thấy rồi chứ! Chờ thời điểm ta lớn tuổi bằng tỷ như vậy, tuyệt đối có thể đạt tới nhân vật cấp bậc Đại Ngự Sư, đến lúc đó, ta chính là cường giả đệ nhất của Thái Ngô Thành, đánh khắp thiên hạ vô địch thủ, ha ha!

Sài Tiến đắc ý cười nói, cũng dang ra hai tay, bày ra một bộ dáng đại lực sĩ.

Tuy nhiên, đúng lúc này, một vật thể kỳ bí, bỗng nhiên từ ngoài tường bay vào, xuyên qua chạc cây, không sai chệch nện thẳng trên đầu Sài Tiến.

Sài Sương đang lúc phi thường buông lỏng không kịp phản ứng, nhìn lại đệ đệ, đã bị đập ngã trên mặt đất, trên đầu có một vết máu.

- Chết tiệt! Là ai đánh lên lão tử?

Sài Tiến ôm đầu, vẻ mặt giận dữ nói.

Đối với chuyện như vậy, Sài Sương cũng không có phản ứng gì quá lớn, bên ngoài sân trường đột nhiên bay vào dị vật, tuy rằng không tầm thường, nhưng cũng không phải chuyện hiếm thấy gì.

Vừa định đỡ đệ đệ đứng lên, an ủi một phen, sắc mặt Sài Sương lại bỗng nhiên vừa động, bởi vì ánh mắt của nàng nhìn thấy một miếng Ma Văn nứt vỡ ngay bên cạnh đệ đệ.

- Hả? Sao có người lại ném bỏ loại đồ vật này?

Sài Sương nhẹ giọng tự nói, trực tiếp để đệ đệ qua một bên, thật cẩn thận nhặt lên khối Ma Văn nứt vỡ kia, nhìn qua cực kỳ bình thường, phương diện kỹ thuật đao cũng bình thường, thực không bắt mắt.

Tuy nhiên, một lát sau khi Sài Sương chuẩn bị tùy tay ném đi, sắc mặt bỗng nhiên lại biến sắc, bên trong hai mắt hiện ra một chút vẻ khiếp sợ!

Bởi vì nàng phát hiện hai điểm khác thường: thứ nhất Ma Văn này rõ ràng là Tái thạch không thể chịu đựng năng lượng cường đại của Ma Văn nên mới vỡ vụn. Thường thường tạo thành hiện tượng này, đều là Chiến Ma Văn khi tấn công đối thủ sinh ra năng lượng cường đại, mới sẽ phát sinh chuyện như thế, mà trước mắt Sài Sương rõ ràng có thể nhìn ra được, khối Ma Văn nứt vỡ trong tay nàng này chính là một cái Ma Văn được.

Một cái Ma Văn được có thể sinh ra năng lượng cường đại như thế, cái này không thể nghi ngờ làm cho Sài Sương cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Còn điểm thứ hai, Sài Sương rõ ràng có thể nhìn ra được, kỹ thuật đao chế tác Ma Văn, có thể nói thô ráp mà trúc trắc, làm cho người ta có một loại cảm giác là tay mới, nhưng một tay mới vào nghề thì sao có thể lại chế tạo ra Ma Văn không tầm thường như thế?

Không hề nghi ngờ người chế tạo Ma Văn như thế, tuyệt đối không phải là một Chế Văn Sư bình thường.

Có ý nghĩ như vậy, Sài Sương không có ngừng lại, tay nắm chặt Ma Văn nức vờ, theo phương hướng Ma Văn đột kích vừa rồi, tung người nhảy lên đứng trên đỉnh bức tường cao ba thước, nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy con đường nhỏ vắng vẻ, không có một bóng người.

Dời ánh mắt về hướng xa xa, nơi đó là đường phố tấp nập người đến người đi, rộn ràng nhộn nháo.

Lại một lần nữa nhìn lại mảnh Ma Văn nức vờ trong tay, Sài Sương khẽ nhăn mày lại, toát ra vẻ nghi hoặc.

- Người đó là ai?

Sài Sương nhẹ giọng lẩm bẩm.

Cùng lúc đó, Tiêu Hoảng cũng không biết mình ném đi Ma Văn, lại chính xác như vậy. Sau khi ném Ma Văn được siêu cường, Tiêu Hoảng liền nhanh như chớp chạy lẫn vào đám đông người, quần áo bình thường, tướng mạo bình thường, trong nháy mắt hần liền chìm vào trong biển người.

Chạng vạng lúc sáu giờ, mặt trời đã bắt đầu chậm rãi khuất bóng ở hướng Tây, chỉ lưu lại ở phía chân trời một vầng sáng hồng, bầu trời đã bắt đầu u tối.

Tiêu Hoảng về đến nhà, liền kiểm kê một chút đồ vật này nọ, rồi ngựa không dừng vó, từ dưới đáy giường lấy ra một khối nguyên thạch Bạch ngọc thạch lớn bằng cỡ bát cơm, đây là Tiêu Hoảng vẫn giữ lại nguyên thạch Bạch ngọc thạch trân quý phẩm chất siêu cao, cực kỳ hiếm thấy, độ tinh thuần gần một trăm phần trăm, cường độ cũng hơi ột ít. Được cho là cực phẩm trong Bạch ngọc thạch.

Cầm lấy công cụ cắt, thật cẩn thận cắt khối nguyên thạch Bạch ngọc thạch tinh khiết làm ba khối Tái thạch mặt lôm, Tiêu Hoảng liền đặt Tái thạch ở một bên, tiếp theo bắt đầu điều nghiên phối chế Ma Văn dịch.

Chế tác Chiến Văn tương đối mà nói phải phức tạp hơn một ít so với Ma Văn dịch, chủng loại Ma Văn dịch cần thiết cũng nhiều hơn. Tỷ như, hiện tại Tiêu Hoảng tính toán chế tạo Kinh Cức Chiến Văn, thì cần bốn loại Ma Văn dịch phối hợp lẫn nhau, mới đủ để sinh thành.

Lấy ra tài liệu cần yếu cùng một dạng như nhau, Tiêu Hoảng liền bắt đầu hết sức chuyên chú phối chế, nên đun nóng hòa tan thì hòa tan, nên nghiền nát thành phần thì tiến hành nghiền nát. Mỗi một loại tài liệu, có thể nói đối với Ma Văn Ngự Đồ cấp ba mà nói đều là cực kỳ quý báu.

Cái này nguyên nhân chủ yếu là Tiêu Hoảng phát lên một khoản tiền trời cho, vốn liếng cũng đủ dư dả, đương nhiên phải tạo ra cho bản thân một loại Chiến Văn ưu tú, dùng để phòng thân.

Ước chừng qua nửa tiếng, trong tay Tiêu Hoảng đã có hơn bốn lọ Ma Văn dịch màu sắc khác nhau, thật cẩn thận đặt bốn lọ Ma Văn dịch trên kệ trên bàn viết, Tiêu Hoảng thật nhẹ nhàng lấy ra “Hàm Điều” mà bản thân tha thiết ước mơ, đồng thời từ trong bao Điều văn đao lấy ra mũi đao nhọn.

Theo Tiêu Hoảng rót Ngự lực vào Điều văn đao, chỉ thấy thân đao sáng bóng phát ra quang mang màu xanh mờ, Ma Văn nhỏ giữa mũi đao cùng thân đao, cũng theo đó lóe sáng. Hần có cảm giác tạo hình Tái thạch, cũng không có mấy may cản trở, phi thường thông thuận, tự nhiên.

Đối với khắc văn trên mặt lôm Tiêu Hoảng đã rất thành thạo, đồng thời dung nhập vào rất nhiều phong cách của mình, thậm chí còn có phong cách của Tang Hoành Vân, tóm lại chính là lấy ra hết thấy ưu điểm của người khác làm của mình. Qua năm phút ngắn ngủi, trên mặt lôm Tái thạch đã hình thành từng đường từng đường văn lộ huyền ảo, mỗi một đường cong, mỗi một góc rẽ, cũng không còn thô ráp mà trơn nhẵn tự nhiên.

Tiếp theo, Tiêu Hoảng liền lấy ra Nạp mẽ đao, cũng lấy ra một cái kính lúp, bắt đầu từng chút từng chút một khắc văn phía trên điểm nút, điều khắc văn lộ thật nhỏ, chuẩn bị sử dụng kỹ thuật văn trong văn, đồng dạng ứng dụng trong Kinh Cức Chiến Văn.

Có Nạp mẽ đao của “Hàm Điều”, Tiêu Hoảng tạo hình văn trong văn thật nhỏ, cũng trở nên càng thêm thuận buồm xuôi gió.

Rất nhanh văn trong văn liền được tạo hình xong, việc tiếp theo cần phải làm là rót Ma Văn dịch vào văn trong văn. Mà lúc này Tiêu Hoảng cũng đã lấy ra Ma Văn Châu màu xanh đen nắm trong lòng bàn tay, chuẩn bị để sử dụng bất cứ lúc nào.

Rót Ma Văn dịch vào văn trong văn, Tiêu Hoàng đã đổi trở thành Bối Lạ Ma Văn dịch, loại chất lỏng này đường truyền càng thêm xuất sắc hơn.

Rót vào Ma Văn dịch xong, Tiêu Hoàng bắt đầu hoàn thành một bước cuối cùng, đó chính là kích hoạt, đây cũng là một bước mấu chốt nhất sử dụng kỹ thuật văn trong văn.

Theo Tiêu Hoàng rót Ngự lực vào bên trong Ma Văn, trong nháy mắt Ngự lực trong cơ thể Tiêu Hoàng, lại lần nữa dựa theo tỉ lệ phần trăm, điên cuồng giảm xuống.

Chỉ ngần ngừ vài giây, Ngự lực trong cơ thể Tiêu Hoàng đã hầu như không còn, sớm có chuẩn bị, trong nháy mắt Tiêu Hoàng liền thấy Ma Văn Châu màu xanh đen vào miệng, Ngự lực ngay tức thì bổ sung đầy đủ.

Vừa đúng lúc, thời điểm Ngự lực tiêu hao đến 150, Kinh Cức Chiến Văn trong tay Tiêu Hoàng cũng chế tác thành công.

So với Ma Văn được bình thường, Kinh cức Chiến Văn bất kể trên đường cong, hay là trên sắc thái đều phức tạp hơn rất nhiều. Toàn bộ Chiến Văn cộng tất cả ba loại màu sắc cấu thành, nhìn qua giống như một bức đồ họa huyền ảo, Ma Văn dịch động lại văn lộ cũng trong sáng, rực rỡ giống như thủy tinh bình thường.

Thật nhẹ nhàng nâng lên Chiến Văn, lặn qua lộn lại nhìn xem, trong hai mắt Tiêu Hoàng lóe ra hào quang vô tận, chính là một cái Chiến Văn như vậy, chỉ đơn thuần trên tài liệu đã tiêu phí của Tiêu Hoàng ước chừng bảy kim tệ.

So với loại Quang Dực Chiến Văn gần như có thể sản xuất số lượng nhiều, thông dụng nhất ở trong quân đội, quả thực có cách biệt một trời một vực. Khác biệt lớn nhất ở chỗ, Quang Dực Chiến Văn là nhân tạo sử dụng máu linh thú hợp thành, tự nhiên so ra kém thiên nhiên, cấu tạo cũng tương đối đơn giản.

Đơn thuần tính trên giá cả cũng có thể thấy được rõ ràng, Quang Dực Chiến Văn có thể nói là Chiến Văn rẻ tiền nhất, giá 50 ngàn tệ, mà Chiến Văn của Tiêu Hoàng hiện tại này, không tính phí dụng chế tác, chỉ tính riêng tài liệu đã ước chừng hơn bảy kim tệ.

Nhẹ nhàng vận Ngự lực rót vào Kinh Cức Chiến Văn, Tiêu Hoàng có thể rõ ràng cảm nhận được bên trong cộng tất cả 120 cổ năng lượng, cái này đại biểu nó có thể sử dụng 120 lần, coi như không tệ, nếu không có tiến hành chiến đấu tần suất cao, tối thiểu có thể dùng được một thời gian dài.

Tiêu Hoàng nắm trong tay Kinh Cức Chiến Văn đi ra cửa nhà, lúc này sắc trời đã hoàn toàn mờ tối. Đi vào rừng cây nhỏ cách nhà khoảng mấy chục thước, tiếp theo Tiêu Hoàng liền điều động Ngự lực, khu động Kinh Cức Ma Văn trong tay.

Chỉ trong chớp mắt, phía trên cánh tay Tiêu Hoàng hình thành một năng lượng Ma Văn màu xanh biếc, không ngừng vờn quanh cánh tay phải, lại một lần nữa rót Ngự lực vào bên trong Chiến Văn, chỉ thấy trong tay phải Tiêu Hoàng chậm rãi mọc ra một cây Kinh cức bằng năng lượng thể cấu thành, mặt trên đầy gai nhọn sắc bén.

Thông qua khống chế Ngự lực tinh chuẩn, Tiêu Hoàng vùng tay nhắm vào một thân cây bằng miệng chén ở phía trước!

Theo Kinh cức đằng quặt phía trên thân cây, mũi gai bén nhọn liền giống như răng cưa bắt quy tắc bằng kim loại, lại giống như răng nanh dã thú xé rách rơi xuống vô số vụn gỗ.

Sau chốc lát, thân cây bằng miệng chén liền bị thoải mái đánh gãy, thân cây ầm ầm đổ xuống, chỗ cắt cực kỳ thô ráp giống như bị dã thú cắn xé đứt đoạn.

Tiêu Hoàng thân là tiểu Dực sư hẳn biết rất rõ, bị tổn thương như vậy thường thường càng khó trị liệu hơn so với vết thương đao chém.

- Uy lực coi như không tệ!

Tiêu Hoàng thì trào lảm bảm.

Tiếp theo sau Tiêu Hoằng liền bắt đầu tự luyện tập, ý đồ sử dụng thuần thực loại Kinh cực Chiến Văn này, diễn biến ra các chiêu thức chiến đấu, tận dụng hết khả năng để cho phương thức đả kích của loại Ma Văn này càng đa dạng hơn.

Cùng một lúc Tiêu Hoằng sử dụng Kinh cực Chiến Văn mới chế tạo tiến hành phá hủy cây cối bốn phía trong rừng, thì tại bên trong Tây Tân Ma Văn học viện ở Thái Ngộ Thành, Sài Sương đã đuổi đệ đệ mình đi, về tới ký túc xá xa hoa của mình.

Đây là một biệt thự nhỏ xa hoa độc môn độc viện, thường thường ở bên trong Tây Tân học viện, chỉ có học sinh cấp đỉnh ới có tư cách trú ngụ, thiết trí cuộc sống tự nhiên cũng đầy đủ mọi thứ.

----- oOo -----

26. Chương 26: Xung Đột!

Tiến vào gian chuyên dụng để chế văn, Sài Sương liền ngồi xuống cạnh một cái bàn hoa lệ, tỉ mỉ cảm nhận vỡ Ma Văn trong tay lên, càng nhìn càng thấy không thích hợp, càng nhìn lại càng thấy bí hiểm.

Cận thận dùng Ngự lực cường đại của bản thân rót vào trong đó, tuy rằng toàn bộ Ma Văn đã bị phế bỏ nhưng Sài Sương vẫn có thể cảm nhận được khí tức cường đại không hợp với Ngự Đồ cấp ba trong đó. Thứ này giống như một người dù đã chết như vẫn đứng thẳng cao ngạo nơi đó.

- Sao lại như vậy?

Thu hồi Ngự lực, Sài Sương cao ngạo hạng nhất không khỏi phát ra âm thanh như vậy. Bất kể là ngự văn hay chế văn thì Sài Sương đều cho rằng kiến thức của mình đã tương đối uyên bác, nhất là loại Ma Văn dành cho Ngự Đồ cấp ba này, trong quá khứ Sài Sương cũng không quan tâm.

Nhưng hiện giờ mảnh vỡ Ma Văn không bắt mắt này trước mặt Sài Sương lại giống như là một tồn tại bí ẩn rất lớn.

- Mảnh vỡ Ma Văn này rốt cục là từ ai? Tang Hoành Vân? Không có khả năng. Không phải là kỹ thuật của hắn.

Sài Sương thì thảo tự nhủ, sau đó đứng lên, đi tới trước một máy phân hình Ma Văn, muốn tiến hành phân hình hoàn chỉnh Ma Văn này.

Tuy nhiên bởi vì có sự tồn tại của dịch bảo hộ nên việc phân hình gần như không có khả năng. Thứ duy nhất có thể phân hình được đó là từ tác dụng của mỗi đường hoa văn, thông qua màu sắc đối lập mà đưa ra một vài loại phán đoán đơn giản.

Nhưng trải qua một loại phân hình lại khiến Sài Sương khiếp sợ một lần nữa. Thứ xuất hiện chính là đường hoa văn phổ thông bình thường nhất, thậm chí có một số điểm nút, dưới con mắt thiên tài như của nàng cảm thấy ngây thơ phi thường, miễn cưỡng có thể thăm dò ra hai loại thành phần đều là loại rẻ tiền.

- Không có khả năng. Chuyện này tuyệt đối không có khả năng!

Sài Sương nói. Chuyện này hoàn toàn không phù hợp với kiến thức về Ma Văn của nàng. Tài liệu giá rẻ, hoa văn giản dị, sao lại tạo ra được một Ma Văn quý dị như vậy được, lại khiến cho Tái thạch không thể chịu nổi!

Không hề nghi ngờ gì nữa, giờ khắc này Sài Sương có cảm giác thất bại chưa từng có. Ở học viện Tây Tân Ma Văn, nàng có thể nói là tồn tại đỉnh cao, có lần còn được gọi là người kế nghiệp của Sài Tang. Nhưng hôm nay, vào lúc này, một Ma Văn được của Ngự Đồ cấp ba lại khiến nàng có cảm giác phải chùn bước.

Nó cũng khơi dậy ý chí chiến đấu và quyết tâm chưa từng có của Sài Sương. Nàng quyết phải hiểu hết thứ này.

Tiêu Hoằng trong rừng cây nhỏ tất nhiên không biết mảnh vỡ Ma Văn đã mang phiền toái tới cho ai đó. Trên thực tế Tiêu Hoằng cơ bản đã quên mất khối mảnh vỡ Ma Văn siêu cường của mình.

Giờ phút này vẻ mặt của hắn hơi vui sướng. Bởi vì ngay vừa rồi hắn sử dụng Ma Văn thử nghiệm uy lực ở một cửa hàng, tiến hành thử nghiệm một lần với Kinh cực Ma Văn lại cho thấy uy lực của nó đạt tới 468 điểm.

Chuyện này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của hắn. Trước kia cũng từng nói Chiến Văn của Ngự Đồ cấp ba bình thường uy lực nằm trong khoảng từ 300 tới 400 điểm. Đạt tới 468 điểm, chuyện này đã gần đạt tới Chiến Văn cấp bốn của Ngự Đồ rồi chứ không nghi ngờ gì nữa.

Cắt Kinh cực Ma Văn thật cẩn thận vào trong túi Ma Văn, Tiêu Hoằng cảm thấy mỹ mãn tiến về phòng ốc của mình.

Khóa thật kỹ cửa lại, Tiêu Hoằng lại một lần nữa tới bàn viết, bắt đầu sử dụng thủ đoạn bình thường chế tác vài Ma Văn được, ứng phó với công tác ngày mai.

Tuy bản thân mình hiện giờ còn để dành được 40 kim tệ nhưng Tiêu Hoằng cũng không tính chuyện miệng ăn núi lở. Hơn nữa Tiêu Hoằng nếu muốn sống tốt, ở lại nơi này một thời gian thì Ngự lực của bản thân phải tăng lên một lần nữa rồi mới rời đây, đi tới Thái Ngô Thành mưu sinh. Dù sao thì thợ mỏ cũng không phải là giấc mộng của Tiêu Hoằng. Trở thành Đại được sư, có cuộc sống giống như người bình thường mới là giấc mộng chân chính của hắn.

Bởi vì có Hàm Điều hỗ trợ cực mạnh, thêm vào đó Tiêu Hoằng đã trải qua nhiều khổ luyện như vậy, kỹ thuật đao của hắn cũng không có vấn đề quá lớn, thế nên hiệu suất chế tạo Ma Văn của hắn cũng có đề cao rất lớn.

Chỉ một giờ ngắn ngủi, Tiêu Hoằng liền chế tạo thêm được ba cái Ma Văn được, đều là Ma Văn cho Ngự Đồ cấp hai như trước. Sở dĩ không chế tạo Ngự Đồ cấp ba là bởi vì không cần thiết, hơn nữa là cần tiết kiệm tài liệu và Ngự lực.

Cho ba cái Ma Văn được vào trong ngăn kéo, Ngự lực trong cơ thể của Tiêu Hoằng đã tiêu hao không còn mấy, ngã lăn ra giường ngày o o.

Chớp mắt đã qua một ngày. Tám giờ sáng, Tiêu Hoằng mở hai mắt, bắt đầu thực hiện bốn động tác đầu của Thể Thái Huấn Luyện Pháp, hoạt động gân cốt một chút. Lúc này Tiêu Hoằng rõ ràng chú ý ở bên ngoài cửa sổ đã có thợ mỏ bị thương mà thôn dân xuất hiện, đếm ra cũng mười mấy người đứng trước cửa rồi.

Lý Nhạc và bảy tám gã bạn cũng xuất hiện đúng giờ, mang theo một giỏ đầy thuốc, xuất hiện trước cửa nhà Tiêu Hoằng.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Tiêu Hoằng cũng không có gì tò mò, cột túi Ma Văn vào bên hông. Lúc này hắn liền mở cửa phòng, ngồi ở chỗ đất trống nhà mình, bắt đầu phân phát tiền công cho đám người Lý Nhạc, hoàn toàn dựa vào giá trị của được vật mà thu mua. Đã là chỗ bạn bè, Tiêu Hoằng cũng không có ý định kiếm lợi từ bọn họ.

Tuy nhiên ngay khi Tiêu Hoằng vừa phát tiền công xong, chuẩn bị đón người bệnh thì ở bên ngoài bỗng truyền tới tiếng ồn ào.

- Ai cho phép các người xếp hàng ở đây? Giải tán, giải tán!
- Nhớ rõ đi, về sau không được tới nơi này khám bệnh. Đây là quy định mới mở quặng Đông Thành!
- Cút mau!

Lời nói mãnh liệt không nói tới lý lẽ như vậy rất nhanh truyền từ cửa sổ vào tai Tiêu Hoằng.

Không xong. Thần sắc Tiêu Hoằng hơi hơi biến đổi, cầm mấy đồng ngân tệ trong tay đưa cho Lý Nhạc, sau đó ra khỏi cửa phòng. Chỉ thấy Vương Lượng và mười tên thợ mỏ to khỏe cầm cuốc chim trong tay đang hùng hổ đi tới.

Những người này đều là của Vương Lượng, hoặc nói cách khác đều là tâm phúc của Từ Khanh, chuyên ức hiếp thợ mỏ dám đấu tranh. Thường thường bởi bọn chúng ở mỏ quặng Đông Thành có Từ Khanh làm chỗ dựa nên tác oai tác quái, không ai dám chọc.

Nhìn thấy mấy người này xuất hiện, thần sắc Tiêu Hoằng hơi biến đổi, tuy nhiên cũng không khiếp sợ hay kinh ngạc. Hắn ở mỏ quặng Đông Thành đã ba năm, tất nhiên hiểu được sự bá đạo và âm độc của Từ Khanh, tuyệt đối không để ở gần mỏ quặng Đông Thành có một hiệu thuốc thứ hai.

Chuyện này tuy không hợp quy định nhưng bởi Từ Khanh là Ngự Đồ cấp ba, cộng với thanh danh của Tập đoàn Thiếu Giang nên mọi người cũng chỉ biết giận mà không dám nói.

- Cút? Nơi này không phải là địa bàn của ngươi, ngươi nói cút là phải cút à?

Lý Nhạc theo sau Tiêu Hoằng từ trong phòng đi ra, bỗng nhiên lên tiếng, giọng điệu cũng không tốt, tràn ngập khí thế, ngón tay chỉ về phân tuyến của mỏ quặng Đông Thành, còn cách nhà của Tiêu Hoằng ít nhất mười thước. Nói cách khác, phòng của Tiêu Hoằng không thuộc mỏ đá Đông Thành.

Nếu là những người khác thì Lý Nhạc cũng chỉ biết nhắm mắt mở một mắt. Nhưng hôm nay bất đồng. Đây là quán thuốc của Tiêu Hoằng, mà quan trọng hơn bọn họ cũng làm công ở đây. Từ khi hái thuốc cho Tiêu Hoằng, những người như Lý Nhạc có thu nhập tốt hơn hẳn, tối thiểu phải tăng gấp đôi so với làm thợ.

Cũng có thể nói, hành vi bá đạo này cũng không thể chấp nhận. Dù sao thì nói theo đạo lý, quyền hạn của Từ Khanh chỉ ở trong mỏ đá Đông Thành. Nhưng dựa vào quyền lợi trong tay, Từ Khanh chiếm cả Đông Thành Trấn, quét sạch tất cả những gì có thể uy hiếp tới lợi ích của hắn ở quanh đó.

Mà mọi người thường cũng chỉ biết ngậm bồ hòn làm ngọt. Bởi vì Từ Khanh là Ngự Đồ cấp ba, có thể vận dụng Chiến Văn chiến đấu. Bất kể là đối với thợ mỏ hay thôn dân mà nói, đây đều là một cường giả siêu cấp.

- Đúng vậy. Nơi này là địa bàn của nhà ta thì sao? Ta còn nói cho ngươi biết, nơi này là trời đất của anh rể Từ Khanh của ta. Ai dám ở đây gây bất lợi cho hắn chính là muốn chết.

Vương Lượng lớn tiếng nói, đồng thời hai mắt lại liếc về phía Tiêu Hoằng, biểu hiện hoàn toàn khinh thường.

Đúng vậy. Trong mắt hắn, Tiêu Hoằng quả là lợi hại hơn bọn họ nhiều. Tuy nhiên hắn cũng chỉ là Ngự Đồ cấp hai mà thôi. Đừng thấy Từ Khanh chỉ hơn một cấp nhưng đó cũng là cách biệt một trời một vực.

Cho nên Vương Lượng mới không sợ hãi.

Sau đó Vương Lượng chau mày, nâng cuốc chim trong tay chỉ về phía thợ mỏ và thôn dân đang đứng xếp hàng, nói:

- Nghiêm cấm thợ mỏ tới đây. Hoặc là đi làm, hoặc là tới Diệu Đan Dược Quán. Còn thôn dân cũng vậy, hạn cho các ngươi năm phút đồng hồ, nếu không ta sẽ không khách khí nữa!

Nói xong Vương Lượng lại nhìn về phía mười tay thợ mỏ to khỏe phía sau. Chúng đều mang cuốc chim đi về phía thợ mỏ bị thương và thôn dân, định dùng phương pháp thô bạo đuổi đám người này.

Thấy thợ mỏ khỏe đi tới đuổi thôn dân, Lâm Tử mặc kệ, trực tiếp vung cuốc chim vọt tới. Tiêu Hoằng có ân với hắn, những người này cũng đều là người bệnh của Tiêu Hoằng, tất nhiên hắn không thể ngồi yên rồi.

Theo sát sau đó là Lý Nhạc và mấy đồng bọn. Trong nháy mắt, toàn trường liền trở nên hỗn loạn.

Trong đám thợ mỏ, cảnh tượng như vậy giống như cơn bão. Chỉ có điểm bất đồng là lần này lại là Lý Nhạc đối mặt với đám thợ mỏ to khỏe nên tình huống khó tránh khỏi bất lợi.

Vương Lượng vẫn đứng phía sau đội ngũ cũng không ra tay, nhìn đám người Lý Nhạc, khóe miệng liên tục cười lạnh, sau đó nhìn về phía Tiêu Hoằng, khinh thường nói:

- Chờ một chút sẽ tới lượt ngươi. Hôm nay ta sẽ cho ngươi biết, người dám xúc phạm tới Từ ca thì kết cục sẽ thế nào.

Đứng ở cửa nhà, Tiêu Hoằng thấy Vương Lượng kiêu ngạo như vậy, tràn ngập vẻ miệt thị, vốn biểu hiện bình thản đã bắt đầu dần dần sa sầm lại.

Dựa theo thái độ làm người của Tiêu Hoằng thì hắn thực không thích gây chuyện thị phi, có dây dưa nhiều với đám người Từ Khanh. Nhưng nếu đối phương đã bắt nạt trên đầu mình thì Tiêu Hoằng cũng không để yên nữa. Bàn tay hắn từ từ đặt lên túi Ma Văn.

- Ồi, á...

Tuy nhiên đúng lúc này Tiêu Hoằng chợt thấy một ông lão bảy mươi tuổi trong lúc hỗn loạn, nắm ngực chậm rãi ngã xuống, sắc mặt tái nhợt, môi tím tái, biểu hiện đầy đau đớn.

27. Chương 27: Ra Tay

Nhìn thấy cảnh tượng này, thần sắc Tiêu Hoằng không khỏi thay đổi. Tiêu Hoằng chỉ nhìn là biết người này bị bệnh tim cấp tính, tình trạng nguy cấp, mất mạng tới nơi.

Lại nhìn về phía Vương Lượng một lần nữa, Tiêu Hoằng xoay người, rất nhanh đi về phía ông lão ngã xuống đất. Đọc sách thuốc nhiều năm, hần hiểu rất rõ, cứu người là thiên chức của Dược sư.

Nhưng ngay vào thời điểm Tiêu Hoằng đi về phía ông lão, Vương Lượng lại nhíu mày, mang cước chim tập kích Vương Lượng. Hần sợ dĩ làm như vậy bởi vì nhận định Tiêu Hoằng chỉ là Ngự Đồ cấp hai, còn chưa có khả năng công kích.

- Muốn tránh sao? Không dễ như vậy.

Vương Lượng nói xong, cước chim trong tay đã đập xuống bả vai Tiêu Hoằng.

Lần này nếu bị đánh trúng thì đúng là sẽ có kết cục không tốt. Mà Tiêu Hoằng cũng không dừng bước, chẳng thèm nhìn Vương Lượng, cánh tay hơi nhấc lên, trực tiếp bắt lấy cây cước chim.

Bởi vì có Thể Thái Huấn Luyện Pháp, mà bản thân lại đã là Ngự Đồ cấp ba, đối phó với Vương Lượng dù không cần Ma Văn thì Tiêu Hoằng vẫn thoải mái như thường.

- Hiện giờ ta không muốn dây dưa với ngươi. Ông bác kia không được rồi, cần phải trị liệu nhanh. Ta đề nghị chuyện của chúng ta có thể bàn sau.

Tiêu Hoằng cố gắng giữ giọng mình bình thản hết sức, nói với Vương Lượng.

- Hừ! Ngươi còn muốn chữa bệnh? Nói cho ngươi biết. Từ ca hạ lệnh, từ nay về sau không cho ngươi tiếp tục khám bệnh tại Đông Thành. Nếu không thì sẽ khiến ngươi hối hận. Còn lão già kia thì phải tới Diệu Đan Dược Quán của nhị ca, không có tiền thì khiêng đi.

Vương Lượng nói đầy lạnh lùng, lại càng có vẻ uy hiếp với Tiêu Hoằng, còn có ý đồ giãy ra khỏi tay Tiêu Hoằng.

Nhưng Tiêu Hoằng nghe thấy thấy, chẳng những không cho Vương Lượng thực hiện được mục đích mà ngược lại còn hơi dùng sức. Tuy rằng Tiêu Hoằng có bệnh nhưng lúc này cũng không ảnh hưởng tới cơ năng của hần. Ngược lại trải qua nhiều ngày huấn luyện như vậy và Ngự lực tăng lên khiến lực lượng của hần đã lớn phi thường.

Chỉ trong nháy mắt, Vương Lượng vốn hùng hổ chỉ cảm thấy cổ tay như bị kìm sắt kẹp cứng, giãy mấy cũng không làm nên chuyện gì, ngược lại còn bị Tiêu Hoằng từ từ phát lực, khiến cổ tay hần đau đớn.

Răng rắc!

Chỉ vài giây ngắn ngủi, tiếng xương gãy đã truyền ra từ cổ tay Vương Lượng. Vương Lượng vừa rồi còn ra vẻ dữ tợn, lúc này bắt đầu biến thành đau đớn, trong lòng cũng kinh hãi. Hần vận lần không ngờ được Tiêu Hoằng nhìn như ốm yếu mà lại có khí lực lớn như vậy.

Leng keng.

Dưới sức nắm mạnh mẽ của Tiêu Hoằng, cái cước chim trong tay Vương Lượng cũng không kìm nổi mà rơi xuống mỏ đá Đông Thành. Vốn Vương Lượng giương nanh múa vuốt lúc này đau đớn tới mức bắt đầu run rẩy toàn thân.

Mà Tiêu Hoằng vẫn giống như đá tảng, đứng đó không nhúc nhích, mặc cho Vương Lượng giãy giụa thì tay vẫn không ngừng phát lực.

Tuy nhiên đúng lúc này khóe mắt Tiêu Hoàng bỗng hơi đổi, toát ra vẻ cảnh giác, sau đó đột nhiên bước lui lại phía sau.

Trong nháy mắt, một luồng năng lượng màu trắng bạc như tia chớp đánh vào giữa Tiêu Hoàng và Vương Lượng, lập tức xuyên qua một thân cây xa xa, hình thành một vết rất sâu.

Luồng năng lượng màu trắng này Tiêu Hoàng tất nhiên nhận ra, chính là Ma Văn thông thường của Ngự Đồ cấp ba – Quang dực Chiến Văn.

Đưa mắt rất nhanh về hướng phát ra đột kích, Tiêu Hoàng chỉ thấy Từ Khanh chống tay vào hông, đứng cách đó hơn mười thước, sắc mặt âm trầm, lộ vẻ bất mãn và nghiêm khắc.

Phía sau hắn còn có Từ Nam.

Nhìn thấy Từ Khanh xuất hiện, một đám thôn dân vốn còn tranh đấu đều ngừng tay. Từ Khanh trong mắt bọn họ tuyệt đối là một tồn tại đáng sợ. Tuy rằng trong tay hắn chỉ có một Quang dực Chiến Văn nhưng so với quyền cước của người bình thường cũng lợi hại hơn không biết bao nhiêu lần.

Trong đám thôn dân có người đã nhìn thấy trước kia Từ Khanh dùng Quang dực Chiến Văn chặt một cánh tay của Dục sư có ý đồ phản kháng, sau đó đuổi khỏi Đông Thành Trấn.

Hiển nhiên trong mắt bất kể là thôn dân hay thợ mỏ bị thương, lần này Tiêu Hoàng gặp tai vạ tới nơi rồi. Từ Khanh sẽ không dễ dàng buông tha cho hắn.

Lý Nhạc vốn đang đánh nhau với đám thợ mỏ to khỏe lúc này cũng bắt đầu chột dạ. Từ Khanh là Ngự Đồ cấp ba, có thể không chế Chiến Văn đó. Nếu muốn đánh bại những thợ mỏ chỉ biết cậy mạnh như bọn họ thì thật sự là quá đơn giản.

Cho dù là Tiêu Hoàng, Lý Nhạc cũng cảm thấy chẳng ăn thua gì. bởi vì Ngự Đồ cấp hai chẳng có chút sức chiến đấu nào.

Trái lại về phía Vương Lượng và mấy thợ mỏ to khỏe kia dường như gặp người tâm phúc, mặt ai nấy đều đỏ bừng, ánh mắt nhìn Tiêu Hoàng lộ vẻ khinh thường.

Lão đại Từ Khanh tự mình ra tay, Tiêu Hoàng và Lý Nhạc này chắc chắn chịu không nổi.

Đồng thời có loại ý tưởng này nên đám thợ mỏ to khỏe kia đều đi tới cạnh Từ Khanh, đợi Từ Khanh lão đại ra lệnh.

Lúc này Từ Khanh lộ vẻ âm trầm mà uy nghiêm, Quang dực Chiến Văn trên cánh tay tỏa ra ánh bạc, mang theo sát khí, không ngừng lưu chuyển trên tay hắn.

Còn về đám thợ mỏ đứng cạnh hắn đều lộ vẻ khinh miệt vô tận. Nhất là Vương Lượng đang nghĩ tới lúc Từ Khanh chặt đứt tay Tiêu Hoàng rồi, mình tuyệt đối không để đối phương có kết cục tốt.

- Dám gây sự ở địa bàn do ta quản lý. Các ngươi không phải là ngại mình sống quá lâu đó chứ.

Mặt Từ Khanh âm trầm, dùng một giọng điệu đầy vẻ áp bức nói. Đây cũng là thói quen lâu ngày tạo thành. Dù sao nơi này cũng cách Thái Ngô Thành một khoảng, cấp trên căn bản không muốn tới. Vẫn một câu nói kia, Từ Khanh ở nơi này chính là ông trời!

- Là người của người gây sự trước.

Lý Nhạc nơm nớp nói.

- Người của chúng ta gây sự là do các ngươi sai trước. Chưa được sự đồng ý của ta, mở phòng khám là sai.

Từ Khanh liếc nhìn Lý Nhạc một cái, lập tức lại chuyển hướng nhìn Tiêu Hoàng, con người hơi hơi nheo lại, giống như một con dã thú đang quan sát con mồi vậy.

- Nơi này không phải là mỏ đá Đông Thành, ngươi không có quyền quản chúng ta. Không cho phép chúng ta mở phòng khám bên ngoài mỏ đá Đông Thành là không phù hợp với quy định.

Lý Nhạc lại nói. Tuy nhiên thấy Ma Văn tràn năng lượng trên tay Từ Khanh, trong lòng hắn cũng đổ đầy mồ hôi lạnh. Thứ kia không phải là thứ người bình thường ngăn cản nổi.

- Quy định? Ở đây ta là quy định. Thực lực của ta chính là quy định. Không có sự phê chuẩn của ta thì ai mở phòng khám ở đây đều là phá quy định. Ta sẽ khiến hắn phải chịu trừng phạt rất nghiêm khắc.

Từ Khanh lại nói.

Nghe thế thì thôn dân với thợ mỏ bị thương ai nấy đều lộ vẻ sợ hãi, liếc về phía Tiêu Hoằng, trong lòng thầm lo cho hắn. Hiển nhiên lần này Tiêu Hoằng gặp phiền lớn rồi, nói không chừng còn bị Từ Khanh đánh chết.

- Chuyện giữa ngươi và ta hy vọng lát nữa giải quyết. Ông bác kia không xong rồi, cần trị liệu gấp.

Tiêu Hoằng cố gắng khiến giọng mình bình thản hết mức mà nói với Từ Khanh, sau đó đi về phía ông lão đang nằm dưới đất kia.

Nhưng đúng lúc này Từ Khanh lại vung cánh tay một lần nữa. Một luồng sáng màu bạc bắn ra, một lần nữa bay về phía Tiêu Hoằng.

Đối mặt với tình cảnh này, Tiêu Hoằng không thể không lùi lại. Luồng năng lượng màu trắng bay qua người Tiêu Hoằng.

- Từ hôm nay trở đi, nghiêm cấm người chữa bệnh ở đây. Còn lão già kia thì hắn chỉ cần chuẩn bị tiền là có thể tới Diệu Đan Dược Quán. Nếu không có tiền thì ngươi không cứu nổi hắn.

Từ Khanh nói, lời lẽ vô tình lạnh lùng. Trong mắt hắn chỉ có tiền!

- Ngươi đang ép ta ra tay đó.

Hơi nhìn về phía ông lão đau đớn giãy giụa, Tiêu Hoằng nghiêng chặt hàm răng, vẻ bình thản cũng xuất hiện chút phần nộ.

Nghe nói như vậy, Vương Lượng và Từ Nam cũng cảm thấy khó tin nổi tai mình. Bọn họ không ngờ là một Ngự Đồ cấp hai nho nhỏ lại dám nói thế trước mặt Từ Khanh. Trong nhất thời, người nhìn ta, ta lại nhìn người, vẻ mặt ngoài khinh miệt cũng chỉ còn khinh miệt. Bọn họ thấy những lời này xem ra sẽ hoàn toàn chọc giận Từ Khanh. Tiêu Hoằng lần này chắc chắn chịu không nổi rồi.

Thôn dân, thậm chí đám người Lý Nhạc cũng lộ vẻ nghi hoặc và băn khoăn. Bọn họ tuyệt đối không ngờ Tiêu Hoằng lại nói như vậy. Dựa theo ý nghĩ của bọn họ thì cách tốt nhất trước mắt là tranh thủ giải quyết hòa bình. Bởi vì ở đây không có ai là đối thủ của Từ Khanh. Chọc giận Từ Khanh cũng chẳng khác gì tự mình chuốc khổ.

Trong nhất thời, vẻ mặt đám người Lý Nhạc đã ẩn hiện sự sợ hãi, không biết phải làm sao cho phải.

- Bức ngươi ra tay? To mồm nhỉ. Hôm nay ta thật muốn nhìn ngươi ra tay thì đã sao?

Từ Khanh trầm giọng nói, vẻ mặt hơi dữ tợn, cười cười, đột nhiên mở hai tay. Trong nháy mắt hắn bắn ra ba đạo năng lượng chém về phía Tiêu Hoằng, hiển nhiên là vận dụng sát chiêu.

Hơi liếc về phía ba đạo năng lượng bắn về phía mình, Tiêu Hoằng cũng không trốn cách tránh né mà ngón tay động nhẹ lên túi Ma Văn. Kinh cực Ma Văn liền biến ảo trở thành hình thái năng lượng, vờn quanh cánh tay Tiêu Hoằng.

Ngay sau đó Kinh cực Ma Văn liền sinh trưởng từ tay Tiêu Hoằng, vung ra. Kinh Cực đằng giống như roi quét vào ba luồng năng lượng kia.

Chát chát chát.

Trong khoảnh khắc, ba luồng năng lượng trong như sắc bén trước mặt Kinh cực đằng liền vỡ nát giống như thủy tinh, tan rã trong hư không.

Đám người Lý Nhạc còn đang toát mồ hôi họ Tiêu Hoằng lúc này nhìn thấy cảnh này, ánh mắt đều lộ vẻ kinh hãi, miệng há hốc ra.

- Chuyện...chuyện này...

Nhất thời Lý Nhạc không biết nói gì cho tốt, vẻ mặt vô cùng khoa trương.

- Hoàng ... Hoàng gia lại có thể không chế Chiến Văn? Thế...thế hẳn đạt cấp ba rồi...

Câu nói tiếp theo hẳn không nói nổi, vẻ mặt tràn ngập vẻ khó tin.

28. Chương 28: Một Chiêu

Về phần thôn dân, thậm chí là thợ mỏ, ai nấy cũng như hóa đá tại chỗ. Nhưng người này rất nhiều người đều từng tiếp xúc với Tiêu Hoàng, ấn tượng với hắn là rất lạnh lùng, không thích nói chuyện nhưng tuyệt đối là nhiệt tình, bình thường làm cho người ta cảm thấy rất khiêm tốn, không lộ ra điều gì.

Giờ khắc này gần như mọi người đều không ngờ được Tiêu Hoàng lại có thể là Ngự Đồ cấp ba! Đồng thời có một loại Chiến Văn siêu cường, có thể thoải mái đánh nát ba lưỡi đao năng lượng. Chuyện này đúng là chẳng còn gì để bàn cãi.

Phía trước, đám người Vương Lượng, Từ Nam vẻ mặt miệt thị nhìn Kinh cực đang phóng ra từ tay Tiêu Hoàng, thoải mái đánh nát đao năng lượng thì vẻ khinh miệt liền đông cứng lại trên mặt bọn họ, sắc mặt cũng trở nên tái nhợt. Nhất thời da đầu bọn họ run lên, sau lưng lạnh ngắt, bước chân cũng không kìm được mà lui lại phía sau.

Tiêu Hoàng có thể không chế Chiến Văn, điều này nằm ngoài dự kiến của bọn họ.

Lúc này khoe miệng Từ Khanh cũng không khỏi giật giật. Hắn vạn lần không ngờ là kẻ ồm yếu không sống nổi một năm chẳng những là Ngự Đồ cấp ba, hơn nữa còn có Chiến Văn cường đại như vậy.

Tuy nhiên tâm tính như thế chỉ hiện lên trong lòng Từ Khanh trong nháy mắt. Biểu hiện tiếp theo của Từ Khanh là đã hơi hơi nghiêm túc.

- Không thể tưởng được người lại âm thầm sau lưng ta đạt tới Ngự Đồ cấp ba. Nhưng nếu muốn chiến thắng ta, người...

Không đợi cho Từ Khanh nói hết lời, Tiêu Hoàng vẫn luôn đứng không nhúc nhích lúc này thân thể nhoáng lên, lập tức vọt về phía Từ Khanh, giống như một con báo nhẹ nhàng, Kinh cực đang trong tay quần quanh nắm tay hắn, lóe sáng rất nhanh. Những cái gai sắc nhọn của nó giống như sắp mọc thịt người ta ra vậy.

- Hừ, người chỉ bằng chút tài mọn này mà muốn đả thương ta sao? Quả thực là mơ tưởng hão huyền rồi!

Từ Khanh nhíu mày, nói.

Nhưng ngay lúc Từ Khanh định lách mình tránh đi thì đột nhiên thân sắc đại biến. Chỉ thấy hai chân hắn không biết từ lúc này đã bị Kinh cực đang “mọc ra” từ mỏ đá Đông Thành cuốn lấy, căn bản không thể động đậy.

- Chuyện này...

Từ Khanh chỉ phát ra một chữ, lại nhìn Kinh cực đang mọc đầy tay Tiêu Hoàng, kết lại rắn chắc đánh thẳng lên bụng mình, trực tiếp đánh hắn bay đi hơn năm mươi thước.

Nhìn lại phía bụng Từ Khanh, lúc này quần áo máu thịt be bét, bị gai của Kinh cực đang xé rách, đã trở lên mơ hồ một mảnh. Máu tươi phun ra cuộn cuộn trên mặt đất, trông vô cùng thê thảm.

Cùng lúc đó, mọi người bốn phía, kể cả là người ủng hộ cho Tiêu Hoàng hay là đám tâm phúc của Từ Khanh cũng đều há hốc mồm, trán đầy mồ hôi lạnh, tuôn rơi không ngừng.

Đối mặt với Từ Khanh ngày xưa cường hãn vô cùng, hoành hành ngang ngược mà chỉ cần một chiêu đã xử lý xong, đánh cho Từ Khanh gần như không có lực trả đòn mấy may!

Mà trọng yếu hơn là đánh bại Từ Khanh lại là một người bình thường trong mắt bọn họ có vẻ yếu đuối bệnh tật - Tiêu Hoàng!

Sự tương phản này đúng là quá mãnh liệt.

- Không... Không thể tưởng tượng được là Hoàng gia bình thường ôn hòa như vậy mà khi ra tay lại tàn nhẫn thế. Ta không nằm mơ đó chứ?

Lâm Tử đứng trong đám người không thể không nói.

Sau đó bốn phía lặng ngắt như tờ, chỉ có thể nghe thấy tiếng gió nhẹ thổi qua tán lá xào xào.

Đám người Vương Lượng, Từ Nam vốn chuẩn bị xem Từ Khanh giáo huấn Tiêu Hoằng thật ghê gớm lúc này mặt mũi tràn ngập sợ hãi. Tiêu Hoằng lại có thực lực như vậy, khiến nhất thời bọn họ không khỏi run rẩy.

- Chết tiệt! Người cũng dám dẫm thương ta? Xem ra ta không thể cho người sống hết hôm nay...

Sau một lát, Từ Khanh vốn ngã trên mặt đất mới ôm bụng đứng dậy, vẻ mặt dữ tợn vô cùng. Sau đó hắn bước về phía Tiêu Hoằng. Nhưng ngay khi Từ Khanh chuẩn bị ra tay với Tiêu Hoằng thì lại chỉ thấy mắt hoa lên. Bùm một cái nữa liền ngã xuống chân Tiêu Hoằng, hoàn toàn ngắt đi.

Mà Tiêu Hoằng từ đầu tới cuối thần sắc vẫn bình thản vô cùng, không hề động tới hắn nữa.

- Lý Nhạc, tiếp theo nên làm thế nào thì không cần ta dạy người. Nhớ kỹ là ai còn ra tay thì ta sẽ giết hắn.

Tiêu Hoằng không nhìn Từ Khanh dưới chân nữa, thu hồi Kinh cực Ma Văn, bước qua thân thể hắn đi nhanh về phía ông lão đang nguy kịch kia, cũng mau chóng đưa đối phương vào nhà tiến hành trị liệu.

Lý Nhạc hơi phục hồi tinh thần, tất nhiên hiểu được lời nói của Tiêu Hoằng có ý gì, mang theo cuộc chim, dắt đồng bọn về hướng Vương Lượng, Từ Nam mà đánh giết, không nói hai lời, trực tiếp vác cuộc đập tới!

Nhất thời đám người tâm phúc của Vương Lượng chỉ còn biết chạy trốn chết. Bọn họ cũng muốn đánh trả nhưng nhớ lại ánh mắt lạnh như băng của Tiêu Hoằng và lời nói vừa rồi thì lại cảm thấy không rét mà run.

Mang ông lão vào trong phòng, Tiêu Hoằng bắt đầu cứu trị cho hắn. May mà còn kịp, nếu chỉ kéo dài thêm chút nữa thì ông lão này chắc chắn không qua khỏi.

Chớp mắt đã tới chính Ngọ. Tiễn người bệnh cuối cùng ra về rồi, lúc này bốn phía nhà Tiêu Hoằng đã lại khôi phục sự yên tĩnh. Tiêu Hoằng đứng trước cửa sổ, khẽ cau mày, bắt đầu nghĩ tới kế hoạch tiếp theo.

Hiển nhiên hôm nay gây chuyện như vậy thì mình đã gặp phiền toái rồi, muốn rời khỏi nơi này cũng phải có hành động hữu hiệu. Bởi vì dựa vào thế lực của tập đoàn Thiếu Giang thì muốn tìm tới mình đúng là quá dễ dàng.

Ở lại thì mình vẫn còn coi là người của Tập đoàn Thiếu Giang, chỉ có thể coi là tranh chấp nội bộ, không ảnh hưởng tới bộ mặt của tập đoàn. Mình chỉ là một thợ mỏ nhỏ nhoi, nói vậy Tập đoàn Thiếu Giang cũng chẳng thêm hạ sát thủ với mình. Dù sao thì hắn cũng chỉ đắc tội với chủ quản mỏ đá, không phải là đại nhân vật gì của Tập đoàn Thiếu Giang.

Tuy nhiên dù là Tập đoàn Thiếu Giang không muốn làm khó mình thì Từ Khanh nhất định sẽ trả thù điên cuồng. Điểm này thì Tiêu Hoằng không thể không phòng bị.

Mà thủ đoạn phòng bị tốt nhất là khiến bản thân thêm mạnh mẽ. Mà thứ hắn cảm thấy may mắn duy nhất đó là trong vòng ba ngày Từ Khanh sẽ không thể tới làm phiền mình. Hắn cần phải dưỡng thương. Dựa vào suy tính của Tiêu Hoằng thì Từ Khanh muốn khỏi hẳn ít nhất cũng cần thời gian ba ngày.

Nhưng dù là phân tích trong lòng như vậy nhưng Tiêu Hoằng vẫn không thể không chuẩn bị ỉn. Hắn xoay người, thu thập đồ đạc rất nhanh, bất cứ lúc nào cũng có thể rời khỏi nơi này.

Đồng thời hắn bắt đầu chế tạo Ma Văn báo động. Loại Ma Văn này ta Tiêu Hoằng đã từng thấy trong cuốn sách cũ kia, gồm có hai phần tử con và một phần tử trung tâm, đặt hết lên mảnh đất mà mình muốn báo động. Một khi có người có Ngự lực vượt qua đó thì phần tử con sẽ phát tín hiệu về phần tử trung tâm.

Suốt hai giờ Tiêu Hoằng dùng để chế tạo Ma Văn, khiến hệ thống Ma Văn cảnh báo đạt tới Ngự Đồ cấp ba. Tiêu Hoằng ngựa không dừng vó, rời khỏi nhà, bí mật đặt khắp các con đường của mỏ đá Đông Thành.

Chỉ cần có người vượt qua Ngự Đồ cấp ba tiến vào thì Ma Văn sẽ phát tín hiệu, khiến Tiêu Hoằng có chuẩn bị trước. Đến lúc đó thì đánh hay chạy hoặc đàm phán đều có đầy đủ thời gian chuẩn bị.

Sửa sang tất cả xong, về đến nhà, Tiêu Hoằng cũng không ngừng lại mà lại bắt đầu chế tạo Ma Văn. Loại Ma Văn này Tiêu Hoằng đã tính chế từ lâu, chỉ tiếc là tài liệu không đủ, Ngự lực cũng thiếu nên mới gác lại. Đó chính là Ngự Hương Ma Văn.

Cái gọi là Ngự Hương Ma Văn nói trắng ra chính là đem đặc tính của Ngự Hương tạo thành tồn tại dưới hình thức Ma Văn. Vốn Ngự Hương phát ra hương khói, sau khi chế tạo thành Ma Văn sẽ dùng hình thức năng lượng tiến vào trong cơ thể, hiệu quả dựa theo suy tính của Tiêu Hoằng là sẽ tốt hơn gấp ba so với Ngự Hương đơn thuần.

Cùng lúc đó, ở trung tâm của Tập đoàn Thiếu Giang, ông chủ Trần Thiếu Giang đang ngồi ngay ngắn trong phòng trên một chiếc ghế sofa, ngồi đối diện mà một gã đàn ông mặc trang phục rất đắt giá, tuổi tầm trên ba mươi.

Kể cầm có một chòm râu nhỏ, tên là Trương Tân Lôi. Còn người có làn da màu đồng, thân thể cường tráng, đầu trọc tên là Triệu Thanh.

Hai người đều là Ngự Giả cấp năm, cũng là đại đệ tử của Tang Hoành Vân, có địa vị cực cao của Tập đoàn Thiếu Giang.

Về phần Tang Hoành Vân thì đúng lúc này cũng đứng ở chỗ cửa sổ phòng, lắng lắng nghe Trương Tân Lôi nói về tình hình gia tộc Trạch Lôi, thần sắc bình thản.

- Dùng phương thức tuyên truyền đơn, mời Dược sư cứu chữa cho Lôi Tiểu Đình, xem ra gia tộc Trạch Lôi đã bị bức vào tuyệt cảnh rồi.

Giọng nói của Tang Hoành Vân rất khê, bình thản mà lại toát ra ý như cười như không.

- Ta thấy hiện tại Lôi Vinh Hiên đã lo tới quay vòng vòng rồi. Chỉ là không biết Lôi Vinh Hiên có thể vì con gái mà từ bỏ toàn bộ mỏ Tử Tinh không. Đó là sản nghiệp giúp gia tộc Trạch Lôi sống yên mà.

Trần Thiếu Giang lên tiếng. Tuy rằng hắn là ông chủ của Tập đoàn Thiếu Giang nhưng nói chuyện với Tang Hoành Vân cũng vẫn rất cung kính.

- Toàn bộ mỏ Tử Tinh. Ta cũng không muốn nhiều như vậy. Mục đích chân chính của ta chính là tăng hai của mỏ Tử Tinh. Điểm này gia tộc Trạch Lôi cũng hoàn toàn nhận ra được. Hơn nữa toàn bộ Thái Ngộ Thành, trừ ta ra không có người nào có thực lực Dược sư, có thể chữa bệnh tốt cho Lôi Tiểu Đình.

Tang Hoành Vân lạnh nhạt nói, giọng điệu tràn ngập tự tin tuyệt đối. Sự tự tin này chủ yếu là bởi hắn biết bệnh tình của Tử Linh Đan và việc toàn bộ Thái Ngộ Thành chỉ có mình hắn là Ngự Đồ cấp bậc Đại dược sư.

- Sự phụ phân tích cực đúng. Trên thế giới này không có bất kỳ người cha nào lại trở mặt nhìn con gái của mình chết đi. Như vậy hắn tất phải nhờ tới người.

Trương Tân Lôi cười khê nói.

Tuy nhiên trong nháy mắt khi Trương Tân Lôi vừa dứt lời thì một nữ trợ lý bỗng nhiên kích động chạy vào, vẻ mặt tràn ngập khiếp sợ.

- Chuyện gì vậy? Không thấy Tang Hoành Vân đại nhân đang ở đây sao?

Trần Thiếu Giang khê liếc nữ trợ lý, nghiêm túc nói, giọng điệu có vẻ răn dạy.

- Ông chủ. Tình hình có biến. Người xem.

Nữ trợ lý nói xong liền đưa hai truyền đơn đặt trước mặt Trần Thiếu Giang.

Cầm truyền đơn, Trần Thiếu Giang nhìn thoáng qua, đồng tử không khỏi co rút lại, lông mày cũng nhíu chặt.

- Sao lại có thể như thế?

Trần Thiếu Giang không khỏi lẩm bẩm.

29. Chương 29: Thực Lực Tăng Lên

Hai tờ truyền đơn trong tay Trần Thiếu Giang đúng là do gia tộc Trạch Lô mới in ra, trong đó một tờ nói là bệnh của Lôi Tiểu Đình đã được chữa tốt, còn một tờ khác là cảm tạ Quyền Tàng, trong đó ca ngợi đối phương đồng thời cũng dùng mức lương kếch xù mời chào hắn.

- Chuyện gì vậy?

Thấy ánh mắt của Trần Thiếu Giang như vậy, Tàng Hoàn Vên mở miệng hỏi.

- Đại nhân, kế hoạch của chúng ta dường như thất bại rồi. Người xem đi.

Trần Thiếu Giang nói xong liền cầm truyền đơn trong tay đưa cho Tàng Hoàn Vên.

Nhìn vào truyền đơn, thần sắc lạnh nhạt của Tàng Hoàn Vên cũng không khỏi giật giật. Trong hai mắt hắn hiện lên chút kinh ngạc, tuy rằng chỉ hơi lướt qua nhưng có thể khiến Tàng Hoàn Vên có biểu hiện như vậy thì đúng là không nhiều, thậm chí có thể nói là hiếm thấy.

- Lại bị người khác chữa được rồi? Quyền Tàng? Chưa từng nghe nói Thái Ngô Thành có nhân vật như vậy bao giờ đâu.

Tàng Hoàn Vên nói khẽ, đồng thời con ngươi hơi nheo lại, dường như đang nhớ xem. Nói về góc độ y thuật thì Tàng Hoàn Vên biết không phải nhân vật cấp bậc Ngự Sư cấp năm trở lên thì đừng nghĩ tới chuyện chữa khỏi bệnh cho Lôi Tiểu Đình. Mà một Dược sư cấp Ngự Sư cấp năm thì sao ở Thái Ngô Thành lại không có danh tiếng chứ, dù sao cũng phải có chút chấn động.

Thấy biểu hiện của sư phụ lại biến đổi, Trương Tân Lô và Triệu Thanh đã có thể xác định chắc chắn là có chuyện khó tin phát sinh, đưa mắt nhìn về phía truyền đơn. Lúc này thần sắc của hai người cũng biến đổi, sau đó đưa mắt nhìn nhau, vẻ mặt cũng tràn ngập sự khó tin.

- Sư phụ, hay là Lôi Vinh Hiên nói vừa nói bịa. Thái Ngô Thành ngoài người ra thì sao có người thứ hai có là Ngự Sư cấp bậc Dược sư đâu chứ?

Trương Tân Lô nói.

- Điểm này ta cũng có thể xác định là không phải.

Nữ trợ lý bỗng nhiên nói.

- Ngay trong buổi sáng ta đã tận mắt nhìn thấy Lôi Tiểu Đình và mẹ nàng đi dạo phố rất vui vẻ.

- Xem ra Quyền Tàng này hẳn là thật. Vậy hẳn từ đâu chui ra chứ?

Tàng Hoàn Vên thì thào, sau đó lại nhìn về phía tờ truyền đơn một lần nữa, trên đó có bức họa của Tiêu Hoảng, chỉ có điều toàn thân, thậm chí là khuôn mặt đều bị che kín.

Có thể nói cái tên Quyền Tàng xuất hiện đã khiến không khí của toàn bộ căn phòng trở nên vô cùng quỷ dị. Rất nhiều người đều hiểu nếu Quyền Tàng giống như miêu tả, vậy thì hẳn gia nhập đệ tử sẽ khiến gia tộc Trạch Lô có biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Đây là cục diện mà Tàng Hoàn Vên không muốn nhìn thấy.

Tuy nhiên đúng lúc này thì Ma Văn thông tin trong ngực nữ trợ lý bỗng phát tín hiệu, đơn giản chỉ nói vài câu. Nàng vội báo cáo với Trần Thiếu Giang.

- Ông chủ, vừa rồi có tin là chủ quản của mỏ đá Đông Thành bị một gã thợ mỏ tên là Tiêu Hoảng đánh thương.

Đám người vẫn đang trong tâm trạng nghiên cứu Quyền Tàng, làm gì có tâm tình quản chuyện của loại người như Từ Khanh, thuận miệng đáp:

- Xử phạt nhẹ tên thợ mỏ kia là tốt rồi.

- Tiêu Hoảng? Người này sao ta thấy quen quen tai nhỉ?

Lúc này đột nhiên Tang Hoàn Vân nói khẽ, mày hơi nhú lại.

- Sư phụ, lúc trước người từng nói là khối Anh tinh thạch của người là do Tiêu Hoàng giúp người tìm mà? Trương Tân Lôi khẽ nhắc.

-Ồ, thì ra là hắc. Không thể tưởng tượng sinh mệnh của tên này lại ngoan cường thế, trong thời gian ngắn từ một thợ mỏ nhỏ có thể đánh bại Từ Khanh.

Tang Hoàn Vân thì thảo tự nhủ, đối với việc Tiêu Hoàng đánh bại Từ Khanh cũng không khiếp sợ lắm, chỉ hơi ngạc nhiên mà thôi.

Dù sao thì cả Từ Khanh hay Tiêu Hoàng thì trong mắt hắc cũng chỉ giống như mấy đứa bé đánh nhau.

Trần Thiệu Giang ngồi ở trước bàn giấy tất nhiên là nghe được rõ ràng. Tang Hoàn Vân và đệ tử nói chuyện, lời nói về Tiêu Hoàng dường như cũng không có gì phản cảm, còn giống như thiếu nợ người ta vậy.

Có phán đoán như vậy, Trần Thiệu Giang vội xua tay, ngăn nữ trợ lý tuyên bố mệnh lệnh, sửa lại:

-Đừng quản chuyện của bọn họ. Xảy ra chuyện gì thì cứ để bọn họ giải quyết, chúng ta không cần để ý.

Sau chuyện này, Tang Hoàn Vân hơi trầm tư một lát, sau đó nói với Triệu Thanh:

- Triệu Thanh, người đi thăm dò về Quyền Tàng này đi, tranh thủ mượn sức hắc. Nếu không mượn sức được thì ...phải cố ma được.

Vốn câu cuối của Tang Hoàn Vân là xử lý hắc đi nhưng nghĩ lại thì đúng là nói dễ hơn làm. Nếu Quyền Tàng lợi hại như trong truyền thuyết thì dù là hai Triệu Thanh ở đó cũng chưa chắc là đối thủ của hắc. Hơn nữa Quyền Tàng nếu gia nhập thế lực khác, ví dụ như Sài Tàng thì bản thân mình chỉ có bất lợi.

Hơn nữa theo tin tức của gia tộc Trạch Lôi đưa tới thì cả Thái Ngô Thành sẽ tràn ngập tò mò với Quyền Tàng.

- Vâng thưa sư phụ.

Triệu Thanh trả lời xong liền xoay người đi ra ngoài.

Cùng lúc đó, ở chỗ Tiêu Hoàng, sau hai giờ nghiên cứu chế tạo, hắc rốt cục cũng chế tạo thành công Ngự Hương Ma Văn, chuyển hơi khói hơi có hai cho cơ thể thành hình thức năng lượng.

Khoanh chân ngồi trên giường nát của mình, đặt Ma Văn báo động bên cạnh, Tiêu Hoàng vận dụng Ngự Hương Ma Văn, bắt đầu sử dụng Khí Tức Huấn Luyện Pháp huấn luyện Ngự lực, đồng thời năng lượng ôn hòa mà Ngự Hương Ma Văn tản ra cũng chậm rãi rót vào trong cơ thể Tiêu Hoàng, kích thích Ngự lực tăng lên.

Quả nhiên về hiệu quả thì nó đã tăng hơn trước rất nhiều rất nhiều. Phát hiện ra điều này khiến Tiêu Hoàng mừng rỡ không thôi.

Chớp mắt đã qua hai ngày. Trong thời gian này, Tiêu Hoàng trừ việc tiếp đón bệnh nhân ra thì gần như toàn bộ thời gian đều dùng để tăng Ngự lực.

Có Ngự Hương Ma Văn trợ giúp, có thể nói hiệu suất tăng Ngự lực của Tiêu Hoàng đã tăng vọt. Tại đêm khuya, khi Tiêu Hoàng mở mắt ra một lần nữa thì Ngự lực trong cơ thể đã lên tới 411 đường, hoàn toàn đạt tới tiêu chuẩn của Ngự Đẳng cấp bốn.

Hơi hơi chớp mắt, Tiêu Hoàng chỉ cảm thấy Ngự lực trong cơ thể không ngừng tăng lên, hơi nắm chặt nắm tay, cảm thấy càng mạnh mẽ hơn trước.

Đương nhiên quan trọng nhất là Ngự lực đạt tới cấp bốn, thực lực đã trên hắc Từ Khanh rồi. Đối với sự trả thù của hắc, phần thắng cũng nhiều hơn.

Về phần Tập đoàn Thiệu Giang thì suốt hai ngày không có động tĩnh gì, theo Tiêu Hoàng thấy thì rõ là khinh không thèm quản chuyện của hắc với Từ Khanh.

Chuyện này đối với Tiêu Hoảng mà nói đúng là một tin tức tốt. Chỉ cần chuyên tâm đối phó với Từ Khanh là tốt rồi. Hơn nữa hai ngày này Tiêu Hoảng cũng biết là Từ Nam không ở mỏ đá Đông Thành, hiển nhiên là về nhà Từ Khanh trong Thái Ngô Thành.

Dù vậy thì Tiêu Hoảng cũng lờ đi, sử dụng Thể Thái Huấn Luyện Pháp hoạt động gân cốt một chút, thừa dịp Ngự lực trong cơ thể còn một chút, tinh thần coi như không tồi mà ngồi trước bàn viết, lại một lần nữa nghiên cứu mấy cuốn sách. Mà Tiêu Hoảng cũng đặt tên cho cuốn sách cũ này là Đức Thức Ao Diện Văn.

Bởi vì bìa của cuốn sách này chỉ có thể nhìn thấy mờ mờ một chữ Đức. Nội dung bên trong ngoài việc chế tạo hoa văn lõm vào và vài hạng mục huấn luyện độ chính xác của Ngự lực thì cũng có một số phương pháp đặc thù để chế tạo hoa văn lõm.

Tuy nhiên bởi vì đã quá lâu rồi, tách rời rất xa với hệ thống Ma Văn hiện tại nên tất cả đều cần Tiêu Hoảng tiến hành cải biến phức tạp mới có thể thực hiện được.

Còn có một thứ trọng yếu nhất đó là đại bộ phận Ma Văn trong đó đều cần là Ngự Giả trở lên mới được, còn cách Tiêu Hoảng xa xôi phi thường.

Xem Đức Thức Ao Diện Văn một chốc, Tiêu Hoảng liền lại cầm hai viên Ma Văn Châu, nhìn kỹ càng, trong óc bắt đầu nghĩ tới Chiến Văn của Ngự Đồ cấp bốn. Đây đã trở thành một động tác quen thuộc của Tiêu Hoảng. Chỉ cần ở một mình là hẳn lại lấy thứ này ra.

Ma Văn Châu màu xanh đen Tiêu Hoảng đã có thể vận dụng rất thuần thục, chỉ cần ném vào miệng là được. Quả Ma Văn Châu màu lam đậm thì Tiêu Hoảng vẫn không biết cách sử dụng, mấy lần thử kích hoạt mà vô dụng.

Dựa theo Ngự lực của Tiêu Hoảng không ngừng tăng lên, hẳn suy đoán muốn khởi động Ma Văn Châu màu lam này thì tối thiểu phải đạt tới Ngự Giả mới được.

Chậm rãi đặt hai quả Ma Văn Châu vào túi, Tiêu Hoảng liền dựa lưng vào ghế, tiếp tục nghiên cứu Chiến Văn của Ngự Đồ cấp bốn như cũng chưa mùi quáng ra tay. Nguyên nhân chính là muốn chế tạo thứ này thì Tiêu Hoảng cần dùng tủy não của linh thú. Những tài liệu khác đối với Tiêu Hoảng mà nói cũng dẫu phi thường. Không chuẩn bị tốt, không có nắm chắc mười phần thì Tiêu Hoảng không dám thử.

Mãi tới hai giờ đêm, suy nghĩ đã không tồi rồi thì Tiêu Hoảng mới ngồi ở đầu giường, dựa lưng vào vách gỗ gõ. Đây là một tư thế cực kỳ cảnh giác mà Tiêu Hoảng nhìn thấy trong một cuốn sổ tay của quân đội.

Nếu nằm thẳng thì thân thể sẽ buông lỏng, cũng càng thoải mái nhưng như vậy khi đang ngủ, thân thể cũng lười biếng đi. Nếu bị kẻ địch tập kích, cần một thời gian điều chỉnh. Trong thời khắc sống còn, điều chỉnh như vậy đúng là vất vả tính mạng đi. Trái lại ngồi ngủ thì chỉ cần tỉnh lại liền có thể chiến đấu.

Khi hẳn tỉnh lại thì một đêm bình an vô sự đã qua đi. Lúc này là sáng sớm, ngoài cửa sổ chim hót ríu rít, giống như âm nhạc, truyền vào tai Tiêu Hoảng.

Chớp hai mắt, Tiêu Hoảng liền đứng dậy, cầm một khối ván gỗ. Trên ván gỗ này có mấy chữ như rồng bay phượng múa: “hôm nay có chuyện, xin chớ quấy rầy”.

Sau đó hẳn trực tiếp đặt tấm ván ngoài cửa phòng.

Khóa cửa phòng lại, một lần nữa kéo rèm, hoạt động thân thể một chút, Tiêu Hoảng ngồi ở bàn viết, lại một lần nữa sửa sang lại cấu tạo Ngự Văn Giả. Lúc này Tiêu Hoảng mới cầm một khối Tái thạch phẩm chất siêu cao, lấy Hàm Điều ra, không hề do dự mà trực tiếp hạ đao.

So với Kinh cực Ma Văn lúc trước thì lần này Tiêu Hoảng muốn chế tạo Ma Văn phức tạp hơn rất nhiều. Đơn thuần chỉ ở điểm nút mà nói, Kinh cực Ma Văn có bốn, mà hiện giờ Chiến Văn Tiêu Hoảng muốn chế tác ước chừng có sáu. Chuyện này khiến hoa văn càng tinh tế, sắp xếp càng phải hợp lý hơn.

30. Chương 30: Đến Đây

May mà Tiêu Hoảng trước đó đã dùng kỹ thuật hoa văn lõm, diện tích tạo hình cũng lớn hơn một chút.

Chỉ khắc hoa văn đã tốn của Tiêu Hoảng khoảng hơn hai giờ, có thể nói là tinh tế tới cực điểm.

Đặt Ma Văn thật cẩn thận, Tiêu Hoảng giống như bắt đầu xử lý tài liệu, mỗi bước đều chăm chú phi thường. Dù sao thì nơi này tùy tiện đều là những tài liệu quý, tối thiểu giá trị đều là một kim tệ. Nhất là Ngân xỉ hổ tủy não, đối với Tiêu Hoảng hiện giờ mà nói thì đúng là quý báu dị thường.

Đưa tay xử lý mười mấy món tài liệu xong, chế tác thành Ma Văn dịch, sau đó Tiêu Hoảng rót Ma Văn vào, bắt đầu kích hoạt.

Toàn bộ quá trình này hoàn thành xong thì đã tới hai giờ chiều. Lau mồ hôi trên trán, nhìn lên bàn viết. Trên Tái thạch màu trắng có hoa văn màu hồng lam giao nhau, quần quanh dày đặc, tạo thành đồ án huyền ảo, khiến Tiêu Hoảng trần ngập cảm giác thành tựu.

Chiến Văn Ngự Đồ cấp bốn được chế tạo thành công. Tiêu Hoảng gọi nói là Hổ Nha Chiến Văn, uy lực bước đầu phỏng chừng trên 700. Dựa theo quy định của Chiến Văn bình thường thì Chiến Văn Ngự Đồ cấp bốn hẳn phải có lực công kích khoảng 500 đến 700.

Có thể đạt tới trên 700 thì đã là tồn tại cực phẩm. Mà Tiêu Hoảng chế tạo được Ma Văn như vậy chủ yếu dựa vào kỹ thuật hoa văn lốm và hoa văn trong hoa văn.

Hiện giờ không thể phủ nhận, kỹ thuật hoa văn trong hoa văn đã trở thành tuyệt kỹ của Tiêu Hoảng, hơn nữa không ai phức chế nổi. Trừ phi là hẳn có được Ma Văn Châu màu xanh đen, nhưng Tiêu Hoảng làm sao có thể để người khác biết sự tồn tại của nó chứ?

Ngồi ở đầu giường nghỉ ngơi một chút, Tiêu Hoảng liền để Hổ Nha Chiến Văn vào trong túi, chuẩn bị tiến vào trong rừng rậm, thực nghiệm tính năng của nó một chút, thuận tiện tiến hành huấn luyện thích ứng, bảo đảm mình có thể thao túng tự nhiên.

Cùng lúc đó, ở trong một biệt thự nhỏ tại Thái Ngô Thành, Từ Khanh đang nằm trong phòng khách nhà mình, được một gã Dực sư sử dụng Ma Văn trị liệu điều trị.

Hiện giờ miệng vết thương trên bụng Từ Khanh cơ bản đã khiếp lại, chỉ còn một vết sẹo to như miệng bát, trông cực kỳ khó coi.

Nghĩ lại vết sẹo này cả đời này không thể xóa đi bị một thợ mổ nhỏ nhỏ lưu lại, sắc mặt Từ Khanh đen kịt, giận dữ vô cùng.

- Thực không phải ta nói người, ngày thường không phải rất lợi hại sao? Lại bị một thợ mổ nhỏ nhỏ đánh thành dạng này, nói ra không phải là rất dọa người sao?

Dực sư xoay người đi ra, ngồi trên ghế sofa. Đây là một nữ nhân xinh đẹp, nói về hờn giận.

Nàng tên là Trần Kiều, là cháu bà con xa của Trần Thiếu Giang, đồng thời cũng là vợ chính của Từ Khanh. Cũng bằng vào một tia liên hệ này với Tập đoàn Thiếu Giang mà Từ Khanh mới có thể ngồi ở vị trí chủ quan mỏ đá Đông Thành.

- Người chờ xem đi, ta nhất định sẽ không để cho hắn sống qua đêm nay.

Thần sắc Từ Khanh hung bạo, sau đó đưa mắt nhìn Từ Nam:

- Bàng Suất và Lý Thịnh bao giờ thì tới?

- Khoảng gần tới. Yên tâm, bọn họ nhất định giữ lời. Hơn nữa ta đã đáp ứng bọn họ sau khi thành công thì mỗi người năm kim tệ. Cứ nhìn vào số tiền đó thì bọn họ cũng sẽ không tới muộn đâu.

Từ Nam đáp.

Bàng Suất và Lý Thịnh đều là bè đảng từ bé của Từ Khanh, giống như Từ Khanh đều là Ngự Đồ cấp ba.

- Chỉ là thợ mổ nhỏ nhỏ lại tốn của chúng ta mười kim tệ. Giá trị cái mạng của thợ mổ lại đắt thế sao?

Trần Kiều nghe nói như vậy thì vẻ mặt không hờn không giận nói.

- Đúng vậy, giá cái mạng của họ Tiêu kia không đáng tiền nhưng không giết hắn thì nổi tức giận của ta không giải nổi. Hôm nay hắn phải chết!

Từ Khanh nhìn vết sẹo khó coi trên bụng, nghiêng răng nói.

Chớp mắt đã tới chàng vạng. Hoa Sơn và Lý Thịnh cũng xuất hiện đúng giờ ở nhà Từ Khanh. Hai người đều cao lớn, mái tóc cắt ngắn, trên mặt có vài vết thương, hiển nhiên là loại người vì tiền mà giải nạn cho người khác, làm không ít chuyện xấu.

Từ quần áo thì có thể nhận ra bởi có sự tồn tại của Trần Kiều nên Từ Khanh sống tốt hơn bọn họ nhiều.

- Nhớ kỹ, phải làm sạch sẽ một chút.

Ở trong thư phòng của mình, Từ Khanh liếc Bàn Suất và Lý Thịnh, giọng nói âm lãnh, cũng ném hai túi tiền cho bọn họ.

- Yên tâm đi, Từ ca. Chỉ là một Ngự Đồ cấp ba mà thôi. Ba người chúng ta liên thủ đủ giết hai kẻ như hần.

Bàn Suất sờ vết sẹo trên miệng, khinh thường nói.

Ngay sau đó, Từ Khanh cũng không nói gì nữa, mang theo Từ Nam và đám người Bàn Suất rời đi, đi lên Ma Văn Xa tư nhân, yên lặng đi tới mỏ đá Đông Thành.

Lúc này đã tám giờ tối, mặt trời hoàn toàn chìm xuống đỉnh núi phía tây, mặt đất trở thành một vùng đen tối.

Tiêu Hoảng từ từ đi ra khỏi rừng, vẻ mặt tràn ngập hưng phấn. Toàn bộ buổi chiều Tiêu Hoảng đều huấn luyện Hồ Nha Chiến Văn và vận dụng Kinh cực Ma Văn.

Thông qua thí nghiệm uy lực Ma Văn, toàn lực phát động Hồ Nha Chiến Văn có thể đạt tới uy lực cao nhất là 778 điểm. Uy lực như vậy khiến Tiêu Hoảng mừng rỡ không thôi.

Đi về trước cửa nhà, chỉ thấy ở ký túc xá của thợ mỏ cách đó hơn chục thước, mọi người đều đã về hết. Trên đường phố lúc này bắt đầu đã trống trải hần.

Vừa mở cửa vào trong nhà, thần sắc vui sướng của Tiêu Hoảng đột nhiên không còn chút nào, lại biến thành vẻ cảnh giác. Hần cảm thấy trong túi Ma Văn bên hông truyền tới chấn động.

Lôi nhanh Ma Văn báo động ra từ trong túi Ma Văn ra, thông qua Ngự lực kích hoạt, Tiêu Hoảng nhìn thấy ba điểm sáng màu trắng đang di chuyển rất nhanh về phía mỏ đá Đông Thành, cấp tốc tới gần Diệu Đan Dược Quán. Điều này chứng minh một điểm sáng trong đó chắc chắn là Từ Khanh!

Nhìn thấy cảnh này, phản ứng đầu tiên của Tiêu Hoảng là lập tức muốn bỏ chạy. Nhưng Tiêu Hoảng lại không làm vậy. Bởi ba điểm sáng này sáng như nhau, đại biểu cho ba kẻ này đều là Ngự Đồ cấp ba.

Hiện giờ Tiêu Hoảng đã đạt tới Ngự Đồ cấp bốn, đồng thời có hai Chiến Văn, ứng phó thích đáng thì vẫn hoàn toàn không có vấn đề gì.

Hơn nữa Tiêu Hoảng biết nếu trốn cũng không giải quyết được vấn đề. Tốt hơn nên tương kế tựu kế. Nghĩ vậy, Tiêu Hoảng không khỏi nhú mày.

Sau đó hần đi vào trong cửa nhà, bắt đầu liên tục chuẩn bị.

Bên kia, đám người Từ Khanh đi Ma Văn Xa đến trước cửa Diệu Đan Dược Quán, sau đó phái lái xe trở về. Từ Khanh mang theo đám người tiến vào bên trong Diệu Đan Dược Quán.

Bởi vì mấy ngày nay Từ Nam không ở nhà nên cũng cho phục vụ nghỉ hết, thế nên toàn bộ Diệu Đan Dược Quán cũng không còn người ngoài.

- Từ ca, khi nào bắt đầu thế. Ta không chờ nổi rồi. Mau kết thúc công việc một chút, thừa dịp trăng sáng chúng ta tìm vài em hưởng thụ một chút.

Bàn Suất lên tiếng.

- Không vội. Tiêu Hoảng có thể tăng lên Ngự Đồ cấp ba trong thời gian ngắn, hiển nhiên là trải qua khổ luyện. Nói vậy thì hiện giờ nên chờ một chút. Chờ tới khi Ngự lực của hần tiêu hao bảy tám phần thì ra tay cũng không muộn.

Từ Khanh nói, cũng từ từ ngồi xuống bàn, châm một điếu thuốc.

- Ba người chúng ta ở đây rồi mà Từ ca còn cẩn thận như vậy sao?

Lý Thịnh khinh thường nói.

- Ta chỉ muốn giảm bớt dấu vết giao chiến, như vậy chúng ta dễ rửa sạch hiện trường hơn, thần không hay quỷ không biết. Sau đó thì thể Tiêu Hoằng xong, không tìm thấy thì Ty Cảnh Sát cũng chỉ có thể nhận định là mất tích. Hơn nữa chỉ một thợ mổ chết thì nhân viên công tác cũng chẳng điều tra nhiều làm gì.

Từ Khanh bình tĩnh phân tích.

Hắn là chủ quản của mỏ đá Đông Thành, nói thật ra có án mạng thì Từ Khanh cũng không chịu nổi trách nhiệm.

- Thì ra là vậy. Vẫn là đại ca chu toàn nhất.

Từ Nam nói vuốt đuôi, sau đó rút mấy chén chè xanh đặt lên bàn.

Đảo mắt đã tới mười giờ tối. Toàn bộ mỏ đá Đông Thành đã bị bóng tối bao phủ. Đường phố im lặng không một bóng người.

- Tốt rồi, chúng ta đi. Nhớ kỹ là chỉ cần nhìn thấy Tiêu Hoằng thì không chút do dự mà trực tiếp giết luôn.

Từ Khanh nói xong liền mang Bàn Suất, Lý Thịnh rời khỏi Diệu Đan Dược Quán, lập tức chạy như điên về phía nhà Tiêu Hoằng.

Chỉ qua vài phút ngắn ngủi, đám người Từ Khanh đã đi tới gần nhà Tiêu Hoằng. Trong nhà gỗ rách nát có ánh đèn mờ nhạt. Một bên cửa sổ mở ra, nhưng lại có màn che, dựa vào ánh đèn có thể thấy bóng người ngồi ngay ngắn ở trước bàn viết, dường như đang đọc sách.

Phát hiện như vậy, Từ Khanh hơi nhíu mày, lộ vẻ oán độc, mang theo Bàn Suất và Lý Thịnh đi tới trước cửa phòng Tiêu Hoằng. Từ Khanh đẩy nhẹ cánh cửa nhưng thấy cửa phòng đã bị khóa trái.

Như vậy khiến người ta đầu tiên nghĩ là Tiêu Hoằng ở bên trong.

Quay đầu lại, Từ Khanh ra hiệu với Bàn Suất và Lý Thịnh, ý bảo là thấy Tiêu Hoằng phải giết không tha, sau đó tự mình rút ra một cái Chiến Văn Bạo Toái từ túi Ma Văn bên hông, lập tức khởi động. Loại Chiến Văn này tốt hơn Quang dực Chiến Văn giá rẻ nhiều. Hiển nhiên lần này Từ Khanh chuẩn bị tốt mới tới.

Về phần Bàn Suất và Lý Thịnh cũng đang điều khiển Quang dực Chiến Văn.

Tất cả chuẩn bị xong, Từ Khanh liền giơ chân đá văng cửa phòng, sau khi tiến vào phòng liền không nói một lời, giơ tay bắn một quả cầu năng lượng màu da cam vào bóng người trên ghế, tốc độ rất nhanh.

Quả cầu năng lượng va chạm với bóng người trên ghế liền phát ra tiếng nổ vang trầm thấp, trực tiếp bắn nát đầu hắn.

Mọi chuyện dễ dàng hơn hẳn tưởng tượng nhiều. Tuy nhiên trên mặt đám người Từ Khanh vừa hơi mỉm cười thì kết quả là thần sắc bọn họ lại biến đổi.

Chỉ thấy sau khi cầu năng lượng nổ, máu tươi cũng không bắn ra mà lại là cây cỏ tung bay trong không trung. Nhìn cẩn thận thì đó cũng không phải là Tiêu Hoằng mà là một người cổ bện tạm thành, mặc quần áo rách nát của Tiêu Hoằng.

31. Chương 31: Nhỏ Cỏ Tận Gốc

- Đáng chết, lại để hắn chạy thoát!

Từ Khanh không khỏi hỏn hển nói.

- Các vị, đang tìm ta à?

Gần như cùng lúc Từ Khanh nói ra, một tiếng nói âm trầm truyền từ sau lưng đám người Từ Khanh, quay mạnh đầu nhìn lại, chỉ thấy trong đám cỏ dại sau lưng đột nhiên bùng lên ánh sáng hoa lệ, tiếp theo nhìn thấy Tiêu Hoằng chậm rãi đứng lên.

Trên hai tay không ngừng quán quanh Ma Văn sáng ngời, một bàn tay sinh ra Kinh cực đằng, sau lưng lơ lửng bốn năng lượng thể răng nanh giống như kiếm nhọn, hai thanh màu đỏ, hai thanh u lam, chậm rãi xoay tròn sau lưng Tiêu Hoằng.

Nhìn biểu tình âm lãnh của Tiêu Hoằng xuất hiện ở sau lưng bọn họ, ánh mắt Từ Khanh đột nhiên híp lại, trong ánh mắt tràn ngập khiếp sợ. Lúc này hẳn mới ý thức được Tiêu Hoằng căn bản không phải chạy trốn, mà cố ý dụ dỗ bọn họ vào trong phòng.

Càng làm Từ Khanh khiếp sợ hơn là Ma Văn trên cánh tay trái Tiêu Hoằng đã biến ảo trở thành năng lượng thể, rõ ràng không phải Ngự đồ cấp ba, mà là Ngự đồ cấp bốn, chỉ cần nhìn sáu cái tiết điểm trên đó là biết ngay!

Làm sao kẻ này thắng cấp nhanh như vậy?

Trong lòng Từ Khanh không khỏi thét lên kinh hãi.

Bằng Suất cùng Lý Thịnh ở bên cạnh cũng chân mày co giật, nếu giết một Ngự đồ cấp ba thì bọn họ có nắm chắc tuyệt đối, nhưng nếu là cấp bốn, vậy thì nói không chắc nữa, thậm chí sẽ phải mạo hiểm sinh mạng.

Chẳng qua trước mắt nói gì cũng chậm rồi, gần như ngay khi Tiêu Hoằng phát ra tiếng, tay trái Tiêu Hoằng đã nâng lên. Trong chớp mắt, bốn cái răng nanh như cây kiếm sau lưng Tiêu Hoằng hợp vào tay trái như tia chớp, tiếp theo vung lên, bốn cái răng nanh quán vào nhau đâm thẳng về phía Từ Khanh!

Thấy năng lượng thể đỏ lam đan vào đánh thẳng về phía mình, Từ Khanh híp mắt, cũng làm hành động tránh né hữu hiệu:

- Người cho là phương thức công kích như vậy có thể...

Không đợi Từ Khanh nói hết lời, “răng nanh” phóng thẳng đến Từ Khanh lại chia ra làm bốn, bắn xẹt qua hai bên sườn Từ Khanh nhanh như chớp.

Phập! Phập...

Ngay khi bốn cổ năng lượng thể răng nanh xẹt qua bên cạnh Từ Khanh, âm thanh đó truyền vào trong tai Từ Khanh.

Thoáng quay đầu lại, chỉ thấy thân thể Bằng Suất, Lý Thịnh đã bị răng nanh xuyên thủng, trán và tim chia nhau hình thành hai cái lỗ to bằng cổ tay con nít.

Tiếp theo đồng loạt ngã bùm xuống, biểu tình giật mình, kinh ngạc, thoáng sợ hãi cứng ở trên mặt họ, vết thương cũng không chảy một giọt máu, bởi vì răng nanh màu lam có chứa nhiệt độ siêu thấp, có thể nháy mắt đông cứng máu, còn màu đỏ là nhiệt độ siêu nóng, nháy mắt đốt khét vết thương.

Nhìn hai đồng bọn lăn ra đất, khóe miệng Từ Khanh khe co rút, nháy mắt, chỉ mới nháy mắt đã xử lý hai đồng bọn của mình, đây là chuyện mà Từ Khanh có nằm mơ cũng không ngờ tới.

Càng làm Từ Khanh không thể ngờ là Tiêu Hoằng kia chẳng những tăng lên Ngự đồ cấp bốn trong thời gian cực ngắn, còn có được Ma Văn quý dị như vậy. Bởi vì vừa rồi Từ Khanh thấy răng nanh do Tiêu Hoằng phát ra rõ ràng được Ngự lực khống chế chính xác cho đối phương một chiêu chí mạng, muốn hoàn thành thao túng như thế thì phải có đủ độ chính xác Ngự lực mới làm được.

Cái tên này rốt cuộc là loại người nào?

Trong lòng Từ Khanh không khỏi rên rỉ, tên này ở bên cạnh mình ba năm, Từ Khanh lại cảm giác vô cùng xa lạ, vào lúc này Từ Khanh mới ý thức được Tiêu Hoằng toàn diện hơn mình nghĩ nhiều lắm.

Không đợi Từ Khanh làm ra phản ứng tiếp theo, nhìn lại Tiêu Hoằng ngoài cửa, sau lưng đã hình thành bốn cổ năng lượng thể răng nanh, thân hình chợt lóe lập tức chém về phía Từ Khanh.

Đối mặt Tiêu Hoằng không ngừng áp sát, trong lòng Từ Khanh hoảng sợ không thôi, nhưng không dám sơ suất, bản năng vung cánh tay nhanh chóng bắn ra hai quả cầu nổ tung đỏ cam.

Lúc này Tiêu Hoằng căn bản tránh né, bốn cái kiếm răng nanh sau lưng nhanh chóng vòng tới trước người chặn Từ Khanh đánh trả.

Cùng với hai tiếng nổ trầm thấp, tia sáng chói nháy mắt sinh ra giữ Tiêu Hoằng cùng Từ Khanh.

Tuy rằng trong lòng Từ Khanh vẫn khiếp sợ không thôi, nhưng ý nghĩ vẫn rất thanh tỉnh, hẳn biết lúc này đã không phải đối thủ của Tiêu Hoằng, nếu chọi cứng thì tuyệt đối không có kết cục tốt.

- Tiêu Hoằng, người chờ đó, ta sẽ không tha cho người!

Từ Khanh nói xong, đột nhiên quay đầu, thừa dịp đoàn ánh sáng chói lọi còn chưa tiêu tan chuẩn bị bỏ trốn qua cửa sổ.

Chẳng qua ngay khi Từ Khanh nhanh nhẹn bám vào cửa sổ, đột nhiên Từ Khanh cảm giác trên cổ như bị buộc chặt, tiếp theo là đau đớn.

Liếc mắt nhìn lại, chỉ thấy Kinh cúc đằng trong tay Tiêu Hoằng đã quấn quanh cổ của hắn.

- Lẽ ra phải là ta nói những lời của người mới đúng.

Tiêu Hoằng đứng tại chỗ, tay giơ lên, ngữ khí bình thản nói, tiếp theo cánh tay kéo một cái.

Nhìn lại trên cổ bị quấn quanh của Từ Khanh, Kinh cúc đằng đầy gai nhọn như răng cưa xé nát bấy da thịt trên cổ Từ Khanh.

Tiêu Hoằng hoàn toàn thu hồi Kinh cúc đằng, trên cổ Từ Khanh đã tràn máu không dứt, có thể thấy rõ thịt nát trên cổ.

- Người...

Từ Khanh chậm chậm xoay người, chỉ phát ra một chữ như thế, một tay theo bản năng chỉ Tiêu Hoằng, tiếp theo ngã ngửa xuống đất, không còn hơi thở.

- Phù...

Nhìn Từ Khanh lăn ra đất, Tiêu Hoằng thở phào nhẹ nhõm, cả người không khỏi dựa vào trên cửa gỗ. Giết người, Tiêu Hoằng mới lần đầu, hơn nữa vừa rồi quả thật mạo hiểm, nếu để bọn họ đồng thời tấn công mình, chưa chắc mình có thể đối phó được.

Đối với ba cỗ thi thể này, Tiêu Hoằng phản ứng coi như bình tĩnh, không có chút sợ hãi. Có lẽ là vì trước kia lúc rời khỏi nhà, bảy tám thi thể nằm ngang dọc trong thôn đã làm Tiêu Hoằng nhìn đến chết lặng.

Hơi điều chỉnh hơi thở, xác định ba người trong phòng đã chết, Tiêu Hoằng mới bắt đầu cẩn thận thu hồi Chiến văn, sau đó vội vàng bôi thảo được cầm máu lên cổ Từ Khanh, sau đó dùng băng gạc quấn chặt, phòng ngừa lúc di chuyển thi thể có máu rơi trên đường.

Về phần xử lý thi thể ra sao, Tiêu Hoằng đã nghĩ kỹ, trực tiếp ném vào tầng năm mỏ giếng, để cho dung nham hòa tan hoàn toàn, tuyệt đối không có sơ hở.

Lục lọi ba cỗ thi thể, lấy ra kim tệ của ba người, Tiêu Hoằng nhét cả ba vào trong bao tải, động tác gọn gàng, sau đó lấy một ít thảo dược cùng tài liệu ở góc tường bắt đầu pha chế.

Sở dĩ lấy ra kim tệ, một là vì tiền này vứt đi cũng bỏ phí, quá đáng tiếc, hai là Tiêu Hoằng lo vàng không dễ hòa tan trong dung nham.

Một lát sau, Tiêu Hoằng điều chế ra một lọ lớn dung dịch trong suốt, loại dung dịch này có thể hòa tan máu, rửa sạch triệt để máu trên mặt đất, sẽ không để lại một chút dấu vết nào.

Xử lý sạch sẽ một chút dấu vết đánh nhau, từng chút dấu máu trên mặt đất, Tiêu Hoằng bình tĩnh vác một cái bao tải lập tức đi nhanh về phía mỏ giếng.

Bởi vì là đêm khuya, bên trong mả căn bản không có người, đi vào tầng bốn, lúc này bên trong vẫn nóng rực, thực lực của Tiêu Hoàng hiện giờ căn bản không thể xuống được. May mà trực tiếp ném thi thể vào tầng bốn, đợi hôm sau lại ném xuống tầng năm, dù sao vẫn không có người dám tiến vào tầng bốn.

Đi tới đi lui ba lượt, ném ba cỗ thi thể xuống tầng bốn, Tiêu Hoàng cẩn thận kiểm tra từng chút dấu vết trong mả, bảo đảm không có một giọt máu hoặc là để lại dấu vết nào, mới coi như yên tâm.

Trên đường trở về, bỗng nhiên Tiêu Hoàng dừng bước, hắn nghĩ tới một vấn đề: đó là trước khi phát hiện hắn, đám người Từ Khanh ở lại Diêu đàn được quán rất lâu, như vậy biến tướng nói rõ rất có thể Từ Nam ở trong Diêu đàn được quán.

Tuy rằng Từ Nam uy hiếp Tiêu Hoàng rất nhỏ, nhưng mà mơ hồ người này luôn làm Tiêu Hoàng cảm thấy không yên.

Hơi trầm tư một chút, Tiêu Hoàng xoay người bước nhanh về phía Diêu đàn được quán.

Lúc này, Từ Nam đang ngồi trên sô pha trong Diêu đàn được quán, nhàn nhã nhấp trà thơm. Chỉ cần Tiêu Hoàng vừa chết, không đúng, là mất tích, như vậy Diêu đàn được quán sẽ khai trương lần nữa, tiếp tục hoạt động lợi nhuận kếch xù.

Về phần thôn dân cùng thợ mả, tuy rằng vẫn cứ không vừa lòng, nhưng mà trị bệnh không phải là hàng hóa, không phải ngại đắt là có thể không mua.

Kẹt.

Một tiếng mở cửa rất nhỏ bỗng truyền vào tai Từ Nam, làm thần sắc Từ Nam chợt động, tiếp theo nhẹ giọng nói:

- Lâu như vậy, đại ca, anh làm thật là chậm, sao rồi? Cái tên Tiêu Hoàng...

Không đợi Từ Nam nói hết lời, chỉ thấy Tiêu Hoàng chậm rãi đi từ ngoài cửa vào, thần sắc bình thản, không có một chút dữ tợn.

- Tiêu Hoàng, sao lại là người?

Nhìn thấy bóng Tiêu Hoàng, Từ Nam vốn đang nhàn nhã nháy mắt tràn ngập hoảng sợ, hắn nằm mơ cũng không ngờ Tiêu Hoàng lại xuất hiện ở trong này. Nhìn lại vết máu nhỏ trên vai Tiêu Hoàng, ánh mắt Từ Nam đột nhiên co rụt như mũi kim, không khỏi hít một hơi lạnh.

Sau đó theo bản năng tìm vũ khí tự vệ.

Nhưng ngay khi Từ Nam vừa có động tác, Tiêu Hoàng đã nhấc tay, ngay sau đó là một đạo răng năng màu lam xuyên thấu đầu Từ Nam, tiếp theo Tiêu Hoàng bước nhanh tới. Thừa dịp trước khi Từ Nam ngã xuống bàn trà trước mặt, vươn tay đỡ Từ Nam, sau đó cẩn thận đặt hắn xuống đất.

Cẩn thận xem xét xung quanh, xác nhận không có sai lầm, Tiêu Hoàng mang bao tay vải thô, dọn sạch sẽ dấu chân, dấu tay trên cửa, sau đó bình tĩnh vác thi thể Từ Nam đi ra ngoài, cửa vẫn khép hờ.

Kỳ thật vừa rồi Tiêu Hoàng hoàn toàn có thể chế tạo ra hiện trường giả, nhưng Tiêu Hoàng không làm, hắn tự nhận không phải là cao thủ tội phạm, làm ra hiện trường giả rất có thể sẽ lưu lại manh mối cho nhân viên cảnh sát. Theo Tiêu Hoàng thấy, chỉ cần tẩy sạch sẽ toàn bộ dấu vết, tiêu hủy thi thể là thần không biết quỷ không hay, mọi chuyện êm đẹp.

32. Chương 32: Bóng Đen Quỷ Dị !

Đi đến cửa vào tầng bốn, lại lấy ra một cái bao tải, Tiêu Hoàng bỏ thi thể Từ Nam vào trong đó, trực tiếp ném vào trong tầng bốn mả quặng, cũng rải thêm một đá vụn vào đó coi như che giấu tạm thời.

Tách.

Ngay khi Tiêu Hoàng hoàn thành xong, chuẩn bị làm bộ như không có gì đi ra, cách đó không xa có tiếng đá rơi rất nhỏ truyền vào trong tai Tiêu Hoàng.

Ổ trong mỏ quặng, đá tự nhiên tróc ra cũng không hiếm thấy, nhưng mà âm thanh này lại làm Tiêu Hoàng cảnh giác. Bởi vì trước khi hòn đá rơi xuống, Tiêu Hoàng mơ hồ nghe được tiếng vật thể ma sát với hòn đá. Tuy rằng rất nhỏ, nhưng bởi vì mỏ quặng tương đối kín, âm thanh sẽ bị phản xạ mạnh, cộng thêm xung quanh vô cùng im lặng, bởi vậy chỉ cần có thính giác nhạy bén là có thể nhận ra âm thanh này.

- Người là ai?

Không chút sững sờ, Tiêu Hoàng trực tiếp nhắm ánh mắt ngay vào nơi phát ra âm thanh, nơi đó là một mảnh tối đen không nhìn thấy gì. Nhưng phương thức hỏi của Tiêu Hoàng lại trải qua chỉnh sửa đặc biệt, không đơn điệu hỏi “ai”, mà là bỏ thêm một cái “người”, như thế sẽ có tính ám chỉ rất mạnh, sẽ tạo ra biểu hiện giả với kẻ trong bóng tối, đó là: ta đã nhìn thấy người.

Đây là điều Tiêu Hoàng đọc được từ một quyển sách tâm lý học.

Xoạt xoạt, bộp! Bộp!

Quả nhiên, kỹ xảo của Tiêu Hoàng hiệu quả, chỉ thấy sâu trong mỏ giếng tối tăm đột nhiên lòi ra một cái bóng đen, nhưng mà không phải chạy về phía Tiêu Hoàng, mà là nhắm về phía cửa ra!

Vừa rồi mình làm gì, Tiêu Hoàng rất rõ ràng, đó là liên tục giết bốn người, vốn cứ tưởng là thần không biết quỷ không hay, hoàn toàn có thể trực tiếp luân qua, kết quả không ngờ tới có người âm thầm rình coi!

Một khi chuyện này bại lộ, sẽ là rắc rối vô tận với Tiêu Hoàng.

Nhưng bóng đen kia là ai?

Tiêu Hoàng đã không kịp nghĩ nhiều như vậy, chân phát lực trực tiếp phóng về phía bóng đen kia.

Chỉ mười mấy giây ngắn ngủi, bóng đen cùng Tiêu Hoàng một trước một sau như hai con báo săn nhảy ra khỏi mỏ giếng trong đêm đen.

Bóng đen không ngừng lại, trực tiếp phóng về phía rừng cây, Tiêu Hoàng đuổi sát phía sau, cũng liều lĩnh chui vào trong rừng rậm.

Đêm tối, toàn bộ rừng rậm càng đen kịt, may mà có ánh trăng, có thể để cho Tiêu Hoàng mơ hồ tập trung được bóng đen, không đến mức mất dấu để hấn chạy thoát.

- Người là ai? Vì sao muốn rình mò ta?

Bỗng nhiên Tiêu Hoàng lớn tiếng chất vấn, nơi này là rừng rậm, Tiêu Hoàng cũng không lo có người nghe được.

Chỉ là bóng đen không trả lời, vẫn di chuyển trong cây cối chằng chịt, động tác hết sức nhẹ nhàng.

Điều này làm cho Tiêu Hoàng càng trở nên cảnh giác, bóng đen kia tuyệt đối không phải người thường, nói không chừng là một cao thủ. Nhưng vì cái gì đối phương muốn rình mò mình, đi theo mình, điều này vẫn là bí ẩn trong lòng Tiêu Hoàng.

Đột nhiên, thần sắc Tiêu Hoàng chợt biến đổi, hấn chạy tốc độ cao trong rừng cây đêm khuya, gió lạnh thổi lướt qua mặt, nhưng vào lúc này Tiêu Hoàng lại cảm giác được trên mặt không phải lướt qua gió lạnh, mà mơ hồ có hơi nóng.

Lại nhìn bóng đen phía trước, tốc độ đột nhiên tăng lên gấp năm ba lần, giống như gấn tên lửa nháy mắt biến mất khỏi tầm nhìn của Tiêu Hoàng.

- Phong văn?

Tiêu Hoàng bỗng nhiên phát ra tiếng hô, Tiêu Hoàng từng đọc được loại Ma Văn này trong sách, có thể can thiệp vào không khí xung quanh, hấp thu không khí phía trước, cùng lúc giảm bớt lực cản không khí, phun ra không khí từ sau lưng, đẩy mình tiến về phía trước giống như tên lửa, từ đó tăng mạnh tốc độ của mình.

Mà muốn khống chế loại Ma Văn này, tối thiểu phải đạt tới cấp bậc Ngự giả.

Hiển nhiên, chỉ riêng điểm này là Tiêu Hoàng có thể phán đoán ra thực lực của đối phương vượt xa mình, chẳng qua Tiêu Hoàng cũng không ngừng đuổi theo, dù sao đối phương thấy được bí mật không thể để người khác biết của mình!

Mà đối phương là ai? Người Tập đoàn Thiếu Giang? Không đúng, nếu là người Tập đoàn Thiếu Giang, dựa vào thực lực của hắn thì vì sao vừa rồi không ra tay bắt mình, mà là muốn chạy trốn?

Cổ hết sức tăng tốc, trong đầu Tiêu Hoàng không ngừng phân tích, nhưng càng phân tích, đầu óc càng mờ mịt.

Mấy phút sau, bóng đen khế liếc sau lưng, Tiêu Hoàng đã bị bỏ rơi không thấy bóng, thu hồi Phong văn, thả chậm bước, còn hơi lắc đầu giống như khinh thường Tiêu Hoàng, sau đó cất bước nhàn nhả đi trong rừng.

Nhưng mà còn chưa đi vài bước, sau lưng đã truyền tới tiếng xào xạc, mới liếc qua, Tiêu Hoàng đã đuổi theo.

- Người là ai?

Cùng theo tới, vẫn tiếng chất vấn của Tiêu Hoàng.

Bóng đen không khỏi giật ngón tay một cái, hắn xem nhẹ trình độ chấp nhất của Tiêu Hoàng, vừa định bước nhanh hơn, ở phía đột nhiên bắn ra hai điểm sáng.

Bụp! Bụp!

Tiếp theo, hai răng nanh dạng kiếm cắm trước chân hắn, Tiêu Hoàng cũng không ra sát thủ với bóng đen này, hắn biết rõ mình không phải đối thủ của bóng đen kia. Một khi động sát khí, có thể sẽ bị giết ngược lại, bây giờ Tiêu Hoàng chỉ muốn biết bóng đen là ai, vì sao muốn rình mò mình.

Nhưng ngay khi Tiêu Hoàng dốc sức mệt mỏi, sắp đến gần bóng đen kia, chỉ thấy bóng đen dậm chân một cái, ngược lại đến gần Tiêu Hoàng, vươn ngon tay nhẹ nhàng chỉ lên trán Tiêu Hoàng một cái, sau đó liền xuất hiện ở rất xa sau lưng Tiêu Hoàng.

Ngược lại Tiêu Hoàng ngay trong nháy mắt bị ngón tay đối phương dính lên trán, Tiêu Hoàng chỉ cảm thấy như bị một chiếc xe tải Ma Văn cỡ lớn đụng vào trán, cả người không kiềm được ngã ra sau, tiếp theo cả người nện mạnh xuống mặt cỏ, gần như không có một chút chống trả. Còn bóng đen sau lưng cũng rời khỏi tầm mắt của mình.

- Đừng đuổi theo.

Bỗng nhiên bóng đen phát ra tiếng nói, giọng điệu không rõ nam nữ, không già không trẻ, rõ ràng đã trải qua Ma Văn biến âm thay đổi.

Tiếp theo, nhìn lại sau lưng bóng đen đột nhiên phát ra ánh sáng tím.

Ngay sau đó, một đôi cánh năng lượng như cánh dơi màu nâu hình thành sau lưng bóng đen.

- Cái gì...

Thấy cảnh này, vốn Tiêu Hoàng còn có chút không phục liền biến sắc, có thể tạo thành cánh Ma Văn như thế, tối thiểu phải là nhân vật cấp Đại Ngự sư. Ở Thái Ngộ thành thậm chí là xung quanh không có khả năng xuất hiện loại nhân vật này, càng làm Tiêu Hoàng cảm thấy khiếp sợ là Ma Văn cánh báo của mình lại không hề có hiệu quả.

- Người là ai? Vì sao rình mò ta?

Tiêu Hoàng lại hỏi, giọng rất vững vàng, bây giờ hắn đã biết đối phương không để ý làm hắn bị thương, nếu không bằng vào thực lực của bóng đen, một lần vừa này đã đủ lấy mạng hắn.

Bóng đen không trả lời, mở cánh Ma Văn nhảy lên, chuẩn bị bay về phía xa.

Ret!

Gần như ngay khoảng khắc hai chân bóng đen vừa rời mặt đất, tiếng quần áo bị xé rách đột nhiên truyền ra, một góc áo choàng bóng đen đã bị dây gai năng lượng cuốn lấy, xé rách một góc áo choàng của bóng đen.

Hiển nhiên, là ai làm hành động nhỏ này, còn cần phải hỏi?

- Người!

Bóng đen liếc Tiêu Hoàng, nhưng mà rõ ràng hắn cũng không muốn dây dưa với Tiêu Hoàng, chỉ phát ra âm thanh bất đắc dĩ cùng chút bất mãn, tiếp theo vỗ cánh Ma Văn bay thẳng về phía chân trời, đảo mắt hóa thành cái chấm nhỏ, tiếp theo hoàn toàn biến mất không chút dấu vết.

Chậm rãi ngồi dậy khỏi mặt đất, Tiêu Hoàng thói quen xoa trán, sau đó Tiêu Hoàng tựa vào một thân cây. Theo hành động vừa rồi, Tiêu Hoàng có thể thấy được bóng đen tuyệt đối không có ý muốn tố cáo hắn, bởi vì hắn nhìn ra đối phương không có hứng thú gì với việc mình giết người, nhưng mà mình ra tay giết người bị người ta phát hiện vẫn làm cho Tiêu Hoàng cảm thấy rất khó chịu.

Còn có một điểm, đó là đối phương là ai? Rốt cuộc muốn làm gì? Trong lòng Tiêu Hoàng hình thành một đồng dấu hỏi thật to, mình chỉ là một cái thợ mổ nhỏ nhoi, Ngự đồ cấp bốn, hình như không có gì đáng chú ý.

Là vì Ma Văn Châu? Cái này càng không thể, bởi vì mình có thể xác định tuyệt đối không có kẻ nào phát hiện chuyện Ma Văn Châu.

Vậy thì là vì cái gì?

Trong lòng Tiêu Hoàng nghi hoặc, vẫn đầy mờ mịt, tiếp theo từ từ đứng lên, cầm lấy góc áo choàng bị Kinh cực đằng xé rách, nhìn chất liệu, cũng không phải vải vóc quý giá gì, cũng không có gì đặc sắc.

- Phù...

Thở ra một hơi dài, nhìn về hướng bóng đen biến mất, Tiêu Hoàng chậm rãi đi về phía mỏ đá, tiện tay nhét mảnh vải vào túi, đây là thứ Tiêu Hoàng cố ý giữ lại, là manh mối duy nhất về bóng đen.

Trở về nhà, thời gian đã nửa đêm về sáng, thay quần áo dính máu đem đốt đi, Tiêu Hoàng ở trong nhà kiểm tra tỉ mỉ đánh nhau để lại dấu vết, phải xác định tuyệt đối không có sơ hở nào mới được.

Về phần bóng đen, Tiêu Hoàng không tiếp tục suy nghĩ nữa, bởi vì Tiêu Hoàng rõ ràng hắn không thể nào làm rõ cái gì, sẽ chỉ làm mình rối rắm trong vấn đề này không thể thoát ra được.

Trước mắt mặc kệ là bệnh lạ của mình hay là gì khác, có thể nói đều xoay quanh một cái trung tâm, đó là nhanh chóng tăng thực lực, đây mới là điều trọng yếu nhất.

Làm xong mọi chuyện, khóa kỹ cửa nhà, Tiêu Hoàng nằm trên giường khò khò ngủ say, cũng không sợ bóng đen trở lại. Tiêu Hoàng cũng biết, đối mặt với thực lực mạnh mẽ của bóng đen, mình ngủ hay thức cũng không khác gì nhau.

Vừa tỉnh lại, sắc trời đã sáng rõ.

Vừa đúng giờ, thu dọn vài thứ, Tiêu Hoàng lập tức đi vào tầng bốn, sau đó nhanh nhẹn trực tiếp ném bốn cái bao tải vào sông dung nham tầng năm, hoàn toàn hủy thi diệt tích. Về phần mười mấy kim tệ trên người Bàn Suất cùng Lý Thịnh, Tiêu Hoàng thu hết, dù sao kim tệ này cũng không có ký hiệu.

Ném đi cùng bốn cỗ thi thể còn có hộp gỗ hồng cẩu mà người Trạch Lôi gia tộc dùng để chứa kim tệ, tuy rằng hộp gỗ này có thể bán mấy chục ngàn tệ, nhưng mà vì bảo hiểm, Tiêu Hoàng vẫn quyết định hủy diệt.

Tùy tiện lấy mười mấy khối nguyên thạch Tái thạch ở tầng bốn, nộp lên một phần, Tiêu Hoàng trở về nhà bắt đầu trị bệnh, tuy rằng trong lòng Tiêu Hoàng đã xác định rời đi, nhưng mà không phải bây giờ.

33. Chương 33: Tra Hối

Xem chừng không lâu sau, chuyện đám người Từ Khanh mất tích sẽ bị phát hiện, đến lúc đó người phía cảnh sát chắc chắn sẽ tới điều tra. Nếu bây giờ mình đi, nhất định sẽ thành đối tượng tình nghi hàng đầu, cộng thêm trước đó mình có xung đột tới Từ Khanh, coi như đủ động cơ phạm tội.

Trước mắt, Tiêu Hoằng dự tính rất đơn giản, cứ ở trong này, người Ty cảnh sát muốn điều tra thế nào cũng được, dù sao bọn họ không tìm thấy thi thể, không thể xác định thành án giết người, hơn nữa cơ bản xác định mình không để lại bất kỳ chứng cứ nào chỉ về phía mình.

Buổi sáng tiếp đãi mấy lượt bệnh nhân, Tiêu Hoằng liền mở ra bản đồ Thái Ngô thành, bắt đầu xem xét chuẩn bị tìm một địa điểm thích hợp mở được quán.

Tranh thủ thời gian còn ở trong mỏ đá, lựa chọn chuẩn bị mua xong thiết bị, sau đó đợi cho chuyện Từ Khanh qua đi, mình lập tức rời đi.

Ngoài ra là phải tăng thực lực lên, đối phó với cạnh tranh tàn khốc ở Thái Ngô thành, còn phải không ngừng thông qua tiến bộ tìm được phương pháp điều trị quái bệnh của mình, đây là điều mấu chốt nhất.

Nhìn tổng quát toàn bộ bản đồ Thái Ngô thành, tổng cộng chia bảy khu, gần như mỗi khu đều nằm trong tay một thế lực tương đối mạnh. Như là khu Nam Viên cơ bản do Tập đoàn Thiếu Giang quyết định; khu Tây Tân là địa giới Tập đoàn tài chính Hồng Bắc, dấu hiệu rõ ràng là Tây Tân Ma Văn học viện, Viện trưởng Sài Tang; sát sau đó là khu Bách Hàm thuộc Tập đoàn Khoa Long, nhân vật đại biểu là Mai Long thần bí.

Đây cũng là ba khu vực phồn hoa nhất Thái Ngô thành.

Mà Tiêu Hoằng chuẩn bị chọn vị trí chính là tránh khỏi ba đại khu này, dù sao ở đó người ta một tay che trời, không tiện cho bản thân Tiêu Hoằng phát triển, trọng yếu hơn là trong ba đại khu này không có ba thế lực lớn cho phép, đừng hòng kinh doanh trong đó.

Trải qua so sánh, cuối cùng Tiêu Hoằng quyết định địa điểm mở được quán, chọn ở khu Hà Bình. Nơi này gần như không có thế lực lớn áp đảo một tay che trời, dễ dàng tận dụng mọi thứ, dễ cho phát triển sau này.

Chọn được vị trí cơ bản, Tiêu Hoằng khép bản đồ chuẩn bị tiếp tục tu luyện, tăng thực lực của mình thêm một bước. Huấn luyện vẫn cần tiêu hao Ngự lực, nhưng bởi vì có tồn tại của Ma Văn Châu xanh đen, cộng thêm chăm chỉ phấn đấu, cơ bản Tiêu Hoằng huấn luyện một ngày tương đương với hai ngày của người thường.

Đảo mất thời gian đến chiều, Tiêu Hoằng đang ngồi trên giường tiến hành tu luyện, bỗng nghe được tiếng bước chân dồn dập ngoài cửa.

Điều này làm cho thần kinh thả lỏng của Tiêu Hoằng hơi căng thẳng, vừa thu hồi Ma Văn Ngự hương, ngoài cửa liền truyền tới tiếng đập cửa dồn dập, tiếng đập cửa như vậy, Tiêu Hoằng có thể nghe ra là Lý Nhạc.

- Lý Nhạc, sao vậy?

Hé cửa phòng, Tiêu Hoằng nhìn Lý Nhạc sắc mặt nghiêm túc, hỏi.

- Hoằng ca, có chuyện lớn rồi, vừa nghe nói Từ Khanh cùng Từ Nam trong một đêm toàn bộ mất tích, bây giờ người Ty cảnh sát đang tìm manh mối ở Diệu đàn dược quán. Hơn nữa ta ấy tiểu đệ trình sát thử, nghe nói bọn họ liệt ngài, cùng với mấy người nữa vào danh sách đối tượng hoài nghi trọng điểm.

Lý Nhạc lau mồ hôi, không thở nổi nói.

- Vậy thì sao chứ?

Thần sắc Tiêu Hoằng bình thản nói, hẳn cùng với Từ Khanh có xung đột, bị liệt vào đối tượng hoài nghi trọng điểm là chuyện rất bình thường, chỉ là không ngờ bị người ta phát hiện mất tích nhanh như vậy, rõ ràng còn có người khác biết tin tức Từ Khanh muốn giết mình. Theo kinh nghiệm ba năm ở trong này, Tiêu Hoằng suy đoán tám phần là vợ của Từ Khanh.

- Có phải người do ngài giết hay không, nếu là ngài, vậy mau chạy đi, những người Ty cảnh sát rất đáng sợ.

Lý Nhạc thần bí nói.

- Không phải.

Thần sắc Tiêu Hoằng vẫn bình thản đáp, làm cho người ta cảm giác giống như Lý Nhạc mới là tội phạm giết người.

Ngay lúc này, tiếng còi cảnh sát bỗng nhiên vang lên ở xa xa truyền về phía Tiêu Hoằng. Nghe âm thanh này, thần sắc Tiêu Hoằng không đổi, vươn tay kéo Lý Nhạc vào, sau đó tự nhiên khóa cửa phòng.

- Nằm trên giường, đừng nói gì nữa.

Tiêu Hoằng phân phó, bởi vì biểu tình Lý Nhạc bây giờ thật là mất tự nhiên, làm cho người ta cảm giác giống như hắn là tội phạm giết người.

Cộc, cộc, cộc.

Một lát sau, tiếng xe Ma Văn ngừng lại, truyền vào trong tai Tiêu Hoằng là ba tiếng đập cửa trật tự, âm thanh nặng nề mơ hồ chứa cảm giác áp bách người ta.

- Ai?

Cẩn thận bơi lên trán Lý Nhạc thảo được giảm bớt một nhọc, Tiêu Hoằng hỏi.

- Ty cảnh sát Thái Ngô thành, tìm người hỏi mấy tình huống.

Ngoài cửa truyền vào giọng nữ.

Không nhiều lời, Tiêu Hoằng mở cửa phòng, đập vào mắt là một cô gái xinh đẹp cầm giấy chứng minh cảnh sát, đưa tới trước Tiêu Hoằng. Ở sau lưng cô gái xinh đẹp này còn có một người thân hình vạm vỡ, bên hông đeo súng lục ma văn, nhìn Ma Văn trên thân súng, Tiêu Hoằng liếc một cái kết luận ngay là Ma Văn cấp bảy.

- Có chuyện gì?

Ngữ khí Tiêu Hoằng bình thản hỏi, mặc kệ là biểu tình hay động tác, vừa không có lấy lòng nịnh nọt, cũng không có quá nhiều sợ hãi, lời nói không chải chuốt gì. Bản thân Tiêu Hoằng rất rõ ràng, càng giả vờ lại càng khiến người ta chú ý.

- Có thể đi vào nói chuyện không?

Nữ cảnh sát hỏi, lời nói rất nghiêm túc.

Tiêu Hoằng không kháng cự, trực tiếp nghiêng người cho hai cảnh sát viên đi vào, còn mình tùy tiện ngồi trên ghế ở bàn học.

Hai cảnh sát viên vào phòng, ánh mắt như máy quét, giả vờ vô tình quét một vòng trong phòng.

- Người đang nằm là bệnh nhân của người?

Nữ cảnh sát đột nhiên hỏi, rõ ràng trước đó đã điều tra rõ ràng chi tiết về Tiêu Hoằng.

- Là bệnh nhân cũng là bạn.

Tiêu Hoằng trả lời rõ ràng, tiếp theo ra thế “mời”, ý bảo hai người tùy ý.

Nữ cảnh sát viên ngồi trước ghế tròn, coi như khách khí, còn nam cảnh sát viên to con kia vẫn đứng ở giữa, rõ ràng là giả vờ, tiện tay lục lọi. Tiêu Hoằng rõ ràng, đó là đang tìm kiếm manh mối, nhưng mà Tiêu Hoằng cũng không ngăn cản, mặc kệ hắn là được.

- Từ Khanh, Từ Nam cùng với hai người nữa đã mất tích, người có biết không?

Nữ cảnh sát viên ngồi ở bên cạnh Tiêu Hoằng, cầm lấy bản ghi chép nhẹ giọng hỏi.

- Biết, bằng hữu của ta vừa đến nói.

Tiêu Hoằng chỉ vào Lý Nhạc sau lưng trả lời.

- Nghe nói trước đó người có xung đột với Từ Khanh, có chuyện này không?

Nữ cảnh sát viên lại hỏi, lời tuy ôn hòa, nhưng Tiêu Hoàng có thể nghe ra rõ ràng trong lời này có mùi vị cảnh giác.

- Có, ta mở được quán ở đây là hành vi hợp pháp, nhưng hấn không cho phép, lúc đó còn có một bệnh nhân đang nguy kịch, hấn không cho ta trị liệu, vì thế ta đánh hấn.

Tiêu Hoàng trả lời chi tiết, hấn tạo cho người ta cảm giác thoải mái. Bản thân Tiêu Hoàng rất rõ ràng, chỉ cần không nói tới chuyện đêm qua, mọi chuyện đều nói chi tiết, không có che giấu, sẽ trở thành chỗ dựa của Tiêu Hoàng. Đối phương không có chứng cứ trực tiếp, hơn nữa không phải án mạng, là mất tích, đây mới là mấu chốt.

- Tiêu Hoàng phải không, xem ra người thật thích đọc sách.

Đúng lúc này, nam cảnh sát viên to con kia tùy ý nói, cũng giả bộ tiện tay lục lợi trên giá sách của Tiêu Hoàng, lại cúi đầu nhìn sách vở xếp trên đó. Bên trong giá sách toàn là y học cùng Ma Văn, xếp ở ngoài còn nhiều chủng loại hơn, loại sách gì cũng có: tâm lý học, cơ giới học, kiến trúc học, thậm chí còn có hai quyển về món ăn.

- Trong sách có nhan như ngọc, có phòng hoàng kim.

Tiêu Hoàng liếc nam cảnh sát viên kia, trả lời khéo léo.

- Ta cũng có một đứa con trai, tuổi không kém người lắm, nếu hấn cũng nghĩ như vậy thì tốt rồi.

Nam cảnh sát viên tùy tiện nói, tiếp theo vẫn giả vờ lật xem, biểu tình bề ngoài hiền hòa, nhưng trong lòng Tiêu Hoàng vẫn không thả lỏng cảnh giác.

Tiếp theo, nữ cảnh sát viên lại hỏi một ít vấn đề, nam cảnh sát vẫn tán gẫu vài câu với Tiêu Hoàng. Bản thân Tiêu Hoàng rất rõ ràng, nam cảnh sát viên đang làm mình phân tâm, muốn tìm được sơ hở trong lời nói.

Chẳng qua Tiêu Hoàng nhìn thấu điểm này, đã quy hoạch nguyên vẹn cho câu trả lời của mình, phạm là chuyện đêm qua, Tiêu Hoàng một mực một mực chắc chắn mình ở trong nhà, không có đi ra ngoài. Về phần chuyện khác, Tiêu Hoàng trả lời chi tiết toàn bộ, lời nói không hề có sơ hở.

Hỏi chừng nửa giờ, hai cảnh sát viên không mò ra được chút tin tức hữu dụng nào từ miệng Tiêu Hoàng, chỉ có thể đi về.

- Người có thể đánh bại Từ Khanh như người chỉ làm một thợ mỏ, không khỏi đáng tiếc quá chứ.

Lúc ra khỏi phòng, nam cảnh sát viên nói tiếp.

- Đúng vậy, cho nên bây giờ ta đang cân nhắc đường ra, chỉ là từ nhỏ sống ở thôn trong núi, không có nhiều kiến thức lắm, không dám tùy tiện đi ra ngoài.

Tiêu Hoàng cười cười đáp lại, những lời này là đặt tiền đề ình rồi đi sau này, dù là mình sắp đi cũng sẽ giảm bớt hoài nghi.

Chậm rãi khép cửa phòng Tiêu Hoàng, nữ cảnh sát viên nhỏ giọng hỏi nam cảnh sát:

- Sư huynh, có phát hiện gì?

Nam cảnh sát viên khẽ lắc đầu:

- Nếu Từ Khanh đã chết, ta tình nguyện tin không phải hấn là hung thủ.

- Vì sao?

Nữ cảnh sát viên khó hiểu hỏi.

- Ta lưu ý bộ sách hấn đọc, có tới mấy trăm bản, ta có thể khẳng định hấn nghiên cứu rất cẩn thận, thậm chí còn để lại ghi chú. Ở trong những sách đó, ta còn thấy được pháp điển Phục Thần Đế Quốc, tâm lý học, tâm lý học tội phạm, biểu diễn học... Người đọc nhiều sách như vậy sẽ có kiến thức uyên bác, điều này cũng

có nghĩa rất khó đối phó, thậm chí hiểu biết nhiều hơn chúng ta. Hơn nữa ta có thể nhìn ra người này có tố chất tâm lý rất mạnh, không dễ làm đâu.

Nam cảnh sát viên giải thích.

- Vậy...

Nữ cảnh sát viên nhất thời không nắm chắc, biểu tình nghiêm túc vừa nãy giờ không còn chút nào. Nữ cảnh sát viên rất rõ ràng, một người đọc thuộc pháp điển Phục Thản Đế Quốc, nắm giữ pháp luật rõ như lòng bàn tay, cảnh sát viên sợ nhất người như vậy. Bởi vì bọn họ có thể lợi dụng sơ hở trong pháp luật, còn thường hay cầm pháp luật làm vũ khí áp chế cảnh sát viên.

34. Chương 34: Tin Tức

- Còn may, là mất tích, chỉ cần không phát hiện thi thể là không thể xác định mưu sát, dễ báo cáo lên trên.

Nam cảnh sát viên tùy tiện nói, tiếp theo mở ra một tờ giấy, bên trên ghi lại mấy chục tên người, đều là từng có xung đột với Từ Khanh, cũng đều có động cơ gây án.

Rõ ràng là gây ra khó khăn rất lớn cho cảnh sát viên phá án.

- Đi, tới nhà tiếp theo, thật sự tra không ra thì nhận định mất tích, báo cáo kết quả.

Nam cảnh sát viên nói, bước lên xe cảnh sát Ma Văn.

Tiêu Hoảng ở trong phòng không nghe được nam cảnh sát viên đánh giá mình, thấy xe cảnh sát Ma Văn rời đi nhanh như chớp, Tiêu Hoảng vỗ mặt Lý Nhạc, ý bảo hấn đứng lên.

- Má của ta ơi, rốt cuộc bọn họ đi rồi, vừa rồi thiếu chút không thở nổi.

Lý Nhạc lau được thảo trên mặt, làm ra vẻ rất khoa trương.

- Khó thở, có cần vậy không? Bọn họ là người, chỉ là làm ra vẻ lạnh mà thôi.

Tiêu Hoảng lộ ra một chút cười khê.

- Đúng rồi, Hoảng ca, tám phần là Từ Khanh kia bị người ta làm thịt, tiếp theo ngài có tính toán gì không? Mở rộng quy mô được quán?

Lý Nhạc tò mò hỏi.

- Rồi đi, ta định đến Thái Ngô thành mở một gian được quán, ở đó không gian rộng lớn hơn, dễ dàng tăng lên thực lực, đồng thời không chừng tìm được biện pháp trị khỏi bệnh của ta.

Tiêu Hoảng nói thẳng.

- A? Hoảng ca ngài phải đi? Vậy ta cùng các huynh đệ phải làm sao đây?

Lý Nhạc nói, có chứa giật mình, còn có không bỏ được.

- Các người cũng không thể dựa vào ta cả đời được, người cần bản nhất phải dựa vào chính mình, hơn nữa ta ở ngay Thái Ngô thành, có chuyện gì cần thì tới tìm ta.

Tiêu Hoảng nói.

- Nhưng mà, đó là nước xa không cứu được lửa gần mà.

Lý Nhạc nói, con mắt lại vòng vo, bỗng nhiên thần sắc chợt động, cười nịnh nọt:

- Hoảng ca, ngài mở được quán nhất định cần tiểu nhị chứ, coi ta làm tiểu nhị thế nào?

- Người?

Tiêu Hoảng đánh giá Lý Nhạc một chút, nói:

- Làm tiểu nhị được quán phải nắm rõ được lý như lòng bàn tay, người làm được không? Hơn nữa hợp đồng của người với mỏ đá thì sao đây?

- Không được thì ta có thể học mà, hơn nữa ngài khó mà tìm được người hỗ trợ đáng tin như ta. Về phần hợp đồng thì không thành vấn đề, ngài quên sao, hợp đồng của ta ký nửa năm một lần, cuối tuần sau là hợp đồng của ta tới hạn rồi.

Lý Nhạc vội vàng nói, có thể nói sở dĩ Lý Nhạc tích cực như vậy, một phần là luyện tiết Tiêu Hoàng, trọng yếu hơn là hắn nằm mơ cũng hướng đến cuộc sống ở thành thị “lớn” như Thái Ngô thành.

Ngẫm nghĩ một chút, đúng vậy, mỏ được quán quả thật cần một trợ thủ, nếu không mình sẽ bận rộn hụt hơi, vì thế Tiêu Hoàng gật đầu:

- Được rồi.

- Ô dza.

Tiêu Hoàng vừa gật đầu, Lý Nhạc lập tức nhảy dựng trên giường, nhảy nhót hoan hô như đứa nhỏ.

Về phần mấy người Lâm Tử, Tiêu Hoàng cũng đã nghĩ kỹ, để bọn họ kiêm chức thợ mỏ đồng thời tiếp tục làm được đồng inh, đương nhiên điều kiện là bọn họ đồng ý.

Thoáng cái hai ngày trôi qua, cũng không có người Ty cảnh sát tới nữa, dựa theo Tiêu Hoàng phân tích, xem ra người Ty cảnh sát không có chứng cứ xác thực sẽ không muốn lãng phí thời gian trên người mình. Mặt khác cũng là bởi Từ Khanh gây thù quá nhiều, chỉ riêng Tiêu Hoàng biết, tối thiểu có bốn năm người muốn dồn Từ Khanh vào chỗ chết cho sảng khoái.

Trải qua hai ngày tu luyện khắc khổ, bây giờ Ngự lực trong cơ thể Tiêu Hoàng đã tăng lên tới 466 cổ, khoảng cách ngày càng gần Ngự đồ cấp năm.

Đồng dạng, Ma Văn Ngự hương trong tay Tiêu Hoàng cũng dùng hết, phải nắm chắc thời gian chế tạo một cái mới.

Nhìn thời gian đã mười giờ sáng, mặt trời nóng cháy treo trên cao, cẩn thận thu dọn vài thứ, đeo bao Ma Văn, Tiêu Hoàng đi ra ngoài tìm Lý Nhạc, chuẩn bị đến Thái Ngô thành tìm phòng mỏ được quán.

Biết được Từ Khanh mất tích, Tập đoàn Thiếu Giang gần như lập tức phá vỡ chủ sự mới, là một người trung niên khoảng 50 tuổi, về phần nhân phẩm thế nào, Tiêu Hoàng cũng lười tìm hiểu. Bởi vì ngay khi chủ sự mới đến, hắn đã giao 5 kim tệ giải trừ quan hệ với mỏ đá Đông Thành, bây giờ Tiêu Hoàng đã không còn là người mỏ đá Đông Thành nữa.

Ngồi xe khách Ma Văn đi vào Thái Ngô thành, chỉ thấy trên đường tùy tiện thấy được đơn truyền truyền của Trạch Lô gia tộc, đều là về Quyền Tàng. Chẳng qua những người qua lại vẫn nửa tin nửa ngờ thực lực của người Quyền Tàng này, dù sao bọn họ chưa từng kiến thức hình dạng Quyền Tàng, thậm chí là ra tay.

Về phần những hình ảnh Ma Văn trên kiến trúc, đều phát bài ca mới của Mộ Khê Nhi, hiển nhiên Quyền Tàng cùng Mộ Khê Nhi đã trở thành hai tin tức tiêu điểm ở Thái Ngô thành hiện tại.

- Oa, Mộ Khê Nhi thật khá mà, nếu có thể lấy làm vợ thì ta chết cũng thỏa mãn. Ồ? Quyền Tàng? Quyền Tàng là cái tên nào? Hình như rất lợi hại, Hoàng ca ngài có biết không?

Đi trên đường Lý Nhạc giống như lão nhà quê, hết nhìn đông tới nhìn tây, sau đó hỏi đông hỏi tây với Tiêu Hoàng.

- Quyền Tàng? Không rõ lắm.

Tiêu Hoàng lạnh nhạt trả lời, trong lòng lại không ngừng bồn chồn, thầm nghĩ rốt cuộc Trạch Lô gia tộc làm cái quỷ gì, không phải xem bệnh thôi sao? Có cần tuyên truyền lớn như thế? Rõ ràng là trắng trợn đẩy mình đối lập với Tàng Hoàn Văn, may mà lúc đó mình che mặt đủ kín, bằng không đừng mơ có ngày bình yên.

Trên đường ngồi mấy chiếc xe khách Ma Văn, Tiêu Hoàng cùng Lý Nhạc nhắm thẳng tới trung tâm cho thuê bất động sản khu Hà Bình Thái Ngô thành.

Phần lớn phòng ốc kiểu mẫu ở khu Hà Bình đều có đăng ký ở trong này.

Tiến vào trung tâm cho thuê, bên trong là đại sảnh rộng lớn, không nhiều người, vài cửa sổ làm việc, còn có chỗ trống.

- Xin hỏi tiên sinh, có thể giúp gì cho ngài.

Đúng lúc này, một vị tiểu thư phục vụ bỗng nhiên đi tới cạnh Tiêu Hoàng, lễ phép nói.

- Tới chỗ này còn làm gì nữa, thuê phòng chứ gì, chẳng lẽ tới ăn cơm.

Không đợi Tiêu Hoàng nói, Lý Nhạc đã nhảy ra trước, lời nói cử chỉ, thậm chí là diện mạo thật là thiếu bị đánh.

Tiểu thư phục vụ cũng không vì hành động lỗ mãng của Lý Nhạc mà hiện ra vẻ bất mãn, không để ý tới Lý Nhạc, tiếp theo lễ phép nói với Tiêu Hoàng:

- Xin hỏi, ngài thuê phòng cần dùng để ở hay là làm kinh doanh.

- Tốt nhất là kinh doanh kiêm nơi ở, ta định mở một cái được quán.

Tiêu Hoàng ôn hòa nói, cũng vươn tay bóp cổ Lý Nhạc ném hẳn ra sau lưng.

Nghe hai chữ được quán, thần sắc lễ phép của tiểu thư phục vụ mơ hồ lộ ra một chút cung kính, có thể mở được quán là Được sư, đến khi nhìn bao Ma Văn bên hông Tiêu Hoàng, cùng với Hàm Điều treo bên hông, càng xác minh điểm này.

- Được, mời theo ta.

Tiểu thư phục vụ cung kính nói, dẫn Tiêu Hoàng đến trước cửa sổ phục vụ, cũng chủ động nói với cán sự ý muốn cùng thân phận của Tiêu Hoàng, cán sự cũng là một nữ tính, bề ngoài khoảng ba mươi.

Bất luận là Thái Ngô thành hay Phục Thản Đế Quốc, thậm chí là toàn bộ Thái Qua vũ trụ, ở cùng cấp bậc thì địa vị của Được sư là cao nhất, có thể thấy rõ được từ trên người Tang Hoành Vân, dù sao có là nhân vật lợi hại cỡ nào cũng không thể cam đoan cả đời không bị thương.

Rất nhanh, cán sự lấy ra Ma Văn tư liệu, khởi động lên xuất hiện một cái màn hình, trên đó là bản đồ toàn bộ khu Hà Bình, bên trong bản đồ có năm chỗ màu đỏ đại biểu phòng có thể thuê.

Vươn tay nhấn vào một cái điểm đỏ, Tiêu Hoàng có thể thấy rõ kết cấu, diện tích cơ bản, giá cho thuê, tất cả những tin tức về phòng ốc.

Lật xem năm phòng ốc một lượt, Tiêu Hoàng nhanh chóng lựa chọn một phòng ở sườn khu tây Hà Bình, cùng loại với tứ hợp viện cỡ nhỏ, đối diện phố, là phòng gạch không lớn, hoàn toàn có thể làm thành được quán nhỏ. Mặt sau là sân viện nhỏ, có phòng chính cùng ba phòng nhỏ vây xung quanh, ba căn phòng nhỏ hoàn toàn có thể dùng để ở.

Xem ra không tệ, nhưng mà giá rất xa xỉ, mỗi năm 24 kim tệ, tất cả phòng đều thuộc Tây Xuyên gia tộc, thể lực hạng ba ở Thái Ngô thành, thấp hơn Trạch Lôi gia tộc một cấp bậc.

- Ô? Giá thuê này có vẻ hơi cao, trước đó ta tìm hiểu, vị trí cùng diện tích này bình thường mỗi năm chỉ 20 kim tệ mới đúng.

Tiêu Hoàng nhẹ giọng nói với cán sự.

Nghe câu hỏi này, cán sự rõ ràng Tiêu Hoàng đã tìm hiểu một ít về Thái Ngô thành.

- Nghe nói Thái Ngô thành sắp đó siêu đại nhân vật đến thăm, đương nhiên chỉ là nghe đồn.

Cán sự nhìn trái ngó phải, nhỏ giọng nói với Tiêu Hoàng.

- Siêu đại nhân vật?

Thần sắc Tiêu Hoàng chợt động, đúng rồi, siêu đại nhân vật đến chơi, quả thật có thể nâng cao giá phòng diện rộng. Nhớ lại mười năm trước, Thượng tá La Kiệt đến Thái Ngô thành, kết quả được danh vọng La Kiệt kéo tới, Thái Ngô thành dựa vào hơi thở này nháy mắt từ thành trấn lớn biến thành bộ dáng hiện giờ.

Về phần La Kiệt, là quan tổng chỉ huy Bối La Chiến văn quân đoàn đặt ở Bối La thành, một chi quân đội duy nhất ở Vũ Nhuận Tinh chỗ Tiêu Hoàng. Địa vị quân đội ở đế quốc không nói cũng biết, có thể nói là kẻ cầm quyền thực tế trên Vũ Nhuận Tinh.

Đương nhiên lời đồn cũng chỉ là lời đồn, không thể không tin, cũng không thể tin hoàn toàn, thường thường nghe được lời đồn trước tiên là những thế lực hạng trên, tiểu nhân vật như Tiêu Hoàng không thể kiểm tra được lời đồn, chỉ có thể chờ thôi.

Bây giờ Tiêu Hoàng chỉ có một điểm cần quan tâm, đó là giá thuê, cân nhắc lần nữa, Tiêu Hoàng chỉ có thể đành chịu, quyết định thuê trước nửa năm.

Đối với siêu đại nhân vật kia có tồn tại thật hay không, có tới hay không, hoàn toàn không phải là chuyện mà Tiêu Hoàng quan tâm.

Tiêu Hoàng quyết định xong, Tây Xuyên gia tộc nhanh chóng phái người đến làm thủ tục cho thuê với Tiêu Hoàng, giao 12 kim tệ, kỳ hạn bắt đầu tính từ năm ngày sau.

Đi tới phòng vừa thuê xem một chút, ngoại trừ mấy đồng rác ra, coi như không tệ, mọi phương tiện coi như đầy đủ, diện tích phòng chính khoảng 100 thước vuông, đủ để đặt công cụ chữa bệnh đơn giản cùng tủ thuốc cỡ trung bình.

35. Chương 35: Sài Tang

Lấy ra tờ giấy cùng bút máy, Tiêu Hoàng tùy tiện tìm chỗ nhanh chóng vẽ bản đồ đơn giản bố trí trong phòng, hoàn toàn tham khảo từ Diệu đan dược quán, tiếp theo lại ghi ra danh sách vật phẩm cần mua, sau đó giao cho Lý Nhạc.

- Mấy ngày nay người không cần về mỏ đá Đông Thành, ở chỗ này mua đồ đi.

Tiêu Hoàng phân phó Lý Nhạc, tiếp theo lại đưa chìa khóa cùng 6 kim tệ cho Lý Nhạc:

- Ta tính sơ mấy thứ này, khoảng 5 kim 60 ngân tệ, tiền thừa coi như tiền lương tháng đầu của người.

Phân công xong, Tiêu Hoàng đi thẳng ra ngoài.

- Này, ngài muốn đi đâu?

Nhìn 6 kim tệ rực rỡ trong tay, đây là lần đầu tiên trong đời Lý Nhạc nhìn thấy nhiều tiền như vậy, chẳng qua hắn nhanh chóng chuyển mắt trở lại Tiêu Hoàng, hỏi.

- Ta còn có việc.

Tiêu Hoàng nói xong, xoay người biến mất khỏi cửa, chuyện của Tiêu Hoàng là thừa dịp dọn vào Thái Ngô thành tiếp tục tu luyện, tranh thủ trong năm ngày để cho Ngự lực của mình đạt tới Ngự đồ cấp năm, thuận tiện chế tạo thêm một ít Ma Văn dược, đối phó chữa bệnh ở Thái Ngô thành sau này.

Về nhà, ngược Tiêu Hoàng lại cảm thấy đau, khóa kỹ cửa nhà, nhanh chóng lấy ra Ma Văn chỉ đồng dược mà Tang Hoàn Văn cho hắn, tiến hành trị liệu ỳnh.

Trải qua nhiều lần sử dụng, Tiêu Hoàng rõ ràng cảm giác được hiệu quả của Ma Văn chỉ đồng dược đã thoáng yếu bớt, tuy rằng rất thấp, nhưng mà độ chính xác Ngự lực không kém của Tiêu Hoàng có thể cảm nhận được.

Dựa theo trình độ này mà tính toán, Tiêu Hoàng có thể sống như người bình thường tối đa 10 tháng, hai tháng còn lại chỉ có thể kéo dài hơi tàn, thẳng đến khi chết đi.

Bởi vậy Tiêu Hoàng phải cố hết khả năng nhanh chóng tăng thực lực, tìm kiếm phương pháp chữa bệnh của mình, đây cũng là động lực khiến Tiêu Hoàng khắc khổ tu luyện Ngự lực.

Cũng may, Tiêu Hoàng còn có thời gian.

Đau đớn dần yếu đi, cho đến khi biến mất, Tiêu Hoàng không ngừng lại, ngồi trước bàn bắt đầu chế tạo Ma Văn Ngự hương, chuẩn bị dùng huấn luyện tiếp theo.

Cùng lúc đó, ở bên trong Tây Tân Ma Văn học viện, vốn Sài Sương đáng vẻ tao nhã, dung mạo đáng yêu đã biến thành sứt đầu mẻ trán.

Trải qua nhiều ngày phân tích, nghiên cứu, đối mặt với tàn Ma Văn Ngự đồ cấp ba không chớp mắt, Sài Sương lại không có một chút đột phá.

Điều này rõ ràng đã gõ một gậy thật nặng vào đại tài nữ Tây Tân Sài Tang, đã bước vào cấp bậc Ngự giả.

- Đáng chết, vẫn không có tiến triển!

Sài Sương trong phòng chế văn không khỏi phát ra tiếng hét hỏn hển, lấy ra dụng cụ phân tích, Sài Sương một lần nữa tỉ mỉ đánh giá tàn phiến Ma Văn trước mắt. Dao công thô ráp, cấu tạo đơn giản thậm chí có chút ngây thơ, nhưng mà là như thế, nàng lại làm không rõ ràng rốt cuộc là nguyên nhân gì làm cho Ma Văn được tồn tại lực lượng mạnh mẽ như thế, trực tiếp làm tan vỡ Tái thạch.

Văn lộ đơn giản trên tàn phiến này giống như trào phúng Sài Sương, như đang dùng ngữ khí cực kỳ khinh thường nói cho Sài Sương: chuyện nhỏ, đơn giản như thế còn không nghiên cứu rõ ràng, còn tài nữ gì chứ.

- Phù...

Bất đắc dĩ, Sài Sương vò đầu tóc lộn xộn, thở ra một hơi dài, cả người dựa vào lưng ghế trắng xốp.

Cộc cộc cộc!

Đúng lúc này, cửa phòng Sài Sương vang lên, truyền vào tiếng nói nhẹ nhàng của lão giả:

- Sương nhi, có đó không?

Theo tiếng nói vang lên, cánh cửa khép hờ chậm rãi mở ra, ngoài cửa xuất hiện một lão giả tuổi gần bảy mươi, nhưng ánh mắt vẫn sáng ngời đầy thần thái, mái tóc chòm râu hoa râu chải chuốt phẳng phiu, một thân trang phục màu trắng nghiêm chỉnh, phụ trợ khí chất bất phàm đến cực điểm.

Người này chính là Sài Tang – Viện trưởng Tây Tân Ma Văn học viện! Ngự sư cấp hai.

- Ông nội.

Nhìn thấy Sài Tang xuất hiện trước cửa, Sài Sương biểu hiện cháu gái hiếu thuận, cung kính nói.

- Nghe đạo sư của con nói trong thời gian gần đây còn đi học luôn mất hồn mất vía, hoàn toàn không có tinh thần, rốt cuộc là sao vậy?

Sài Tang thân thiết hỏi, Sài Tang vẫn luôn coi cháu gái như hòn ngọc quý trên tay mình.

- Là thế này.

Đối với Sài Tang, Sài Sương sẽ không giấu điều gì, cẩn thận xòe bàn tay ra, đưa tàn phiến Ma Văn lên:

- Mấy ngày nay con luôn nghiên cứu nó, nhưng mà vẫn không thể nghiên cứu rõ được, thật không cam lòng.

Chỉ liếc một cái, Sài Tang liền xác định chính xác đây là Ma Văn Ngự đồ cấp ba, thủ công quá sức thô thiển. Đối với Ngự sư như lão mà nói, Ma Văn thể này quả thật không bằng món đồ chơi, Sài Tang chế văn nổi danh, làm sao để ý một cái Ma Văn cấp ba thô thiển như vậy.

- Chỉ là một cái Ma Văn Ngự đồ cấp ba, không nghiên cứu cũng được. Nói không chừng chỉ là phế phẩm của suy nghĩ sai lầm, không cần phải lãng phí...

Ngữ khí Sài Tang bình thản nói, chẳng qua lời này chỉ nói một nửa, lúc lão chân chính đặt ánh mắt lên trên tàn phiến Ma Văn, thần sắc chợt động, biểu tình bình thản dần dần rút đi, thay vào đó là kinh ngạc nhanh chóng tràn lan trên mặt lão.

- Đây là Ma Văn được? Tái thạch cũng không thể thừa nhận lực lượng Ma Văn mà vỡ vụn! Sao có thể như vậy được?

Chỉ trong nháy mắt, Sài Tang dựa vào tài nghệ chế văn mạnh mẽ của mình phân tích ra chỗ quỷ dị của Ma Văn này, đồng thời Sài Tang cũng cảm giác được thứ này tuyệt đối không phải một khối Ma Văn được bình thường.

Biểu tình Sài Tang không khỏi trở nên nghiêm túc, tiếp theo cẩn thận mượn tàn phiến Ma Văn trong tay Sài Sương, điều động Ngự lực cảm thụ Ma Văn tàn phiến, lực lượng ẩn chứa bên trong sau khi Tái thạch tan vỡ đã không phát huy được một chút nào, nhưng dù vậy, Sài Tang vẫn cảm nhận được từng có một cỗ lực lượng mạnh mẽ để lại dấu tích.

Đánh giá kỹ càng lại tàn phiến Ma Văn trong tay, đao công đơn giản, thô ráp, cấu tạo không phức tạp, nhưng mà vì cái gì bên trong có lực lượng mạnh mẽ như thế? Sài Tang Chế Văn Sư đại danh鼎鼎 đứng đầu Thái Ngộ thành, vậy mà cũng không thể hiểu rõ.

- Tại sao có thể như thế được?

Sài Tang không khỏi nói ra lời này, biểu tình tràn ngập thần sắc nghi hoặc.

Sài Sương bên cạnh nhìn thấy ông nội cũng có biểu tình này, trong lòng khó tránh khỏi giật mình không thôi, đồng thời cũng kết luận Ma Văn tàn phiến này tuyệt đối không bình thường. Nhưng mà hơi an ủi là ông nội cũng không thể hiểu được, như vậy nàng không làm rõ thì cũng không tính là mất mặt, coi như tự an ủi mình vậy.

Chỉ là đối với Ma Văn này, trong lòng Sài Sương vẫn tràn ngập hiếu kỳ.

- Từ chỗ nào mà con phát hiện Ma Văn này?

Trầm tư một lát, Sài Tang mới hỏi, cơ bản lão có thể khẳng định loại đao công ngốc nghếch này chỉ là một loại ngụy trang mà thôi.

- Từ ngoài học viện bay vào, còn đập trúng đầu Sài Tiến.

Sài Sương trả lời chi tiết.

Nghe đáp án như thế, Sài Tang lại chìm vào suy ngẫm, theo Sài Tang thấy chủ nhân tàn phiến Ma Văn này tuyệt đối không tầm thường, nhưng vì cái gì mà hất ném tàn phiến Ma Văn này vào Tây Tân Ma Văn học viện? Là thị uy với mình? Hay là có ý đồ khác, Sài Tang tạm thời không nghĩ rõ ràng được.

- Tạm thời ông cầm tàn phiến Ma Văn này, xem ra với thực lực của con muốn nghiên cứu thứ này sẽ chỉ làm mình rơi vào chỗ sai lầm thôi.

Sài Tang nói, cố làm cho ngữ khí của mình bình thản, trong lòng trăm mối băn khoăn.

- Vâng.

Đối với yêu cầu của ông nội, Sài Sương cũng không từ chối, rất ngoan ngoãn gật đầu.

Còn ở phía bên kia, Tiêu Hoảng tự nhiên không biết vật thí nghiệm của mình lại làm cho Sài Tang kinh hãi, lúc này Tiêu Hoảng đã chế xong Ma Văn Ngự hương, điều động bắt đầu một vòng tu luyện Ngự lực.

Cứ như vậy, trong năm ngày còn lại, Tiêu Hoảng an bài dùng phần lớn Ngự lực vào tu luyện, còn thừa để chế tạo Ma Văn được. Ngoài ra, sẽ là luyện tập Thể thái huấn luyện pháp, huấn luyện độ chính xác Ngự lực, hoàn toàn có thể gọi là đóng cửa khổ tu.

Rốt cuộc vào buổi sáng ngày thứ năm, Ngự lực của Tiêu Hoảng rốt cuộc đi tới 512 điểm, cấp bậc Ngự lực thành công đi tới Ngự đồ cấp năm. Điều này có nghĩa là có được một chút năng lực cạnh tranh ở Thái Ngộ thành, tối thiểu mở được quán kiếm sống không thành vấn đề.

Thể thái huấn luyện pháp, Tiêu Hoảng miễn cưỡng hoàn thành động tác thứ sáu, đó là kéo thẳng hai chân, một tay vòng qua vai vươn ra sau lưng, tay kia vòng qua hông tới lưng, nắm vào nhau.

Sau đó điều động Ngự lực, vòng vèo ở các nơi trong thân thể, đề cao độ chính xác của Ngự lực, đồng thời kéo dây chằng trong thân thể đến mức lớn nhất, khiến thân thể càng linh hoạt hơn.

Đến giữa trưa, hoàn thành sáu cái động tác Thể thái huấn luyện pháp, hoàn toàn giãn gân cốt, Tiêu Hoảng bắt đầu không ngừng thu dọn đồ đạc, chuẩn bị chuyển nhà.

Mang theo người những thứ quý giá nhất, những thứ còn lại chỉ là bộ sách số lượng lớn, cùng mấy bộ quần áo rách nát.

Chỉ dùng nửa giờ, Tiêu Hoảng thu dọn đồ vật xong, chất đống ở giữa, lúc này xe vận tải Ma Văn hện trước cũng đúng giờ dừng trước cửa nhà Tiêu Hoảng.

Dọn mấy thứ này lên xe tải, Tiêu Hoảng không khỏi quay đầu nhìn căn phòng trống trải, Tiêu Hoảng ở đây suốt ba năm, từng rên rỉ đau đớn ở trong này, từng tuyệt vọng, cũng từng cảm nhận cô độc, bi thương bất lực.

Thứ duy nhất yên lặng làm bạn với hắn là căn phòng này, căn phòng rách nát giống như vận mệnh sắp tan vỡ của Tiêu Hoảng, nhìn như vũng vàng nhưng đã lung lay sắp đổ, Tiêu Hoảng cũng toàn lực sửa chữa nó, giống như chỉnh sửa vận mệnh của mình.

Bây giờ hắn sắp rời đi, một chút tình cảm không bỏ lan tràn trong lòng Tiêu Hoảng, tuy rất rất nhạt, nhưng lại xúc động lan tràn trong lòng Tiêu Hoảng.

- Ta đi rồi, ta sẽ tiếp tục sống sót, nhất định.

Khẽ lẩm bẩm, Tiêu Hoảng khép cửa khóa kỹ, đi lên khoang điều khiển xe vận tải Ma Văn

36. Chương 36: Khởi Đầu Mới

Ma Văn xe tải một đường chạy như điên, khi Tiêu Hoảng lại đi vào phòng thuê, chỉ thấy toàn bộ phòng đã rực rỡ hẳn lên, gian mặt trước gần đường đã hoàn toàn dựa theo yêu cầu của Tiêu Hoảng mà bố trí xong, ngoài ra thì được quý, một ít dụng cụ y tế, giường bệnh, ghế sofa cũng đã được bố trí thỏa đáng.

Vào lúc này, Lý Nhạc đang nhàn nhã ngồi trên sofa, chỉ huy hai gã công nhân trang trí, tu bổ chỗ tồn hại tại góc tường, thấy Tiêu Hoảng đi từ trong ra, Lý Nhạc lập tức chuyển sang vẻ mặt tươi cười nịnh nọt.

- Ô, Hoảng ca, không thể tưởng được người đứng giờ tới như vậy!

Lý Nhạc vội vàng đứng lên, chào một câu lấy lòng.

- Đi ra đây, giúp ta mang vài thứ này nọ!

Tiêu Hoảng phân phó Lý Nhạc.

- Hoảng ca, ngài hiện tại là ai a, còn cần gì phải tự mình động thủ nữa?

Lý Nhạc nói xong, liền hướng mắt nhìn về hai công nhân trang trí trong góc:

- Hai người các người đi ra đây, giúp lão bản của ta làm vài thứ!

- Này, chúng ta là công nhân trang trí, cũng không phải là phu khuân vác nhá!

Một tên công nhân trang trí nói với giọng bất mãn, hiển nhiên là hắn căn bản không định để cho Lý Nhạc sai khiến mình.

- Vài thứ đồ vật mà thôi, cũng không nhiều lắm, năm mươi đồng tệ!

Lý Nhạc giả bộ đại gia nói một tiếng, liền chỉ chỉ về phía Ma Văn xe tải bên ngoài.

Hai gã công nhân trang trí nghe nói thế, trong mắt đều hiện lên một chút ánh sáng, tiếp theo thì khuôn mặt nháy mắt đã biến thành vẻ nịnh nọt.

- Tốt rồi, Nhạc ca, ngài yên tâm, chúng ta làm ngay đây!

Nói xong, hai gã công nhân trang trí liền đi ra ngoài.

Tiếp theo, Lý Nhạc dẫn đường Tiêu Hoảng đi tới hậu viện, hiện giờ nơi này đã hoàn toàn sạch sẽ đổi mới, ở giữa còn có một vài gốc cây nhỏ, chung quanh hậu viện là ba gian phòng, cũng đã được sửa sang lại.

Nơi này vẫn như cũ là dựa theo ý của Tiêu Hoảng, chủ phòng đối diện là của Tiêu Hoảng, hai bên sườn thì có một gian là của Lý Nhạc, bên trong bày ba cái giường, ngoài một cái là của Lý Nhạc, thì còn có hai cái là cho đám người Lâm Tử tạm thời nghỉ ngơi, vạn nhất đi vào Thái Ngộ Thành đưa thuốc mà không tiện quay về, thì có thể trực tiếp ở lại nơi này.

Một gian khác chính là phòng bệnh, có thể để ột vài bệnh nhân trọng bệnh nằm lại theo dõi, bố trí rất chu đáo.

Tiến vào đến bên trong phòng mình, Tiêu Hoàng có thể rõ ràng nhìn thấy, tạp vật bên trong đã bị chuyển đi, bên trong phòng ngoài một cái giá sách sát tường thật lớn, chỉ có một tủ quần áo nhỏ, một cái giường và một cái bàn lớn, bên trên bày biện dụng cụ hiển vi, là công cụ phụ trợ chế tác Ma Văn.

Tất cả dụng cụ cũng không tính là quý trọng, thậm chí còn có chút rẻ tiền, nhưng là so với căn phòng rách nát mà trước kia Tiêu Hoàng ở lại thì đã không biết tốt hơn bao nhiêu lần rồi.

- Tốt lắm!

Đánh giá căn phòng một chút, Tiêu Hoàng gật đầu nói, nét mặt tràn ngập mừng rỡ, có lẽ từ khi giờ khắc này bắt đầu, trong mắt Tiêu Hoàng thì chính là một khởi đầu mới.

Sau khi công nhân trang trí thật cẩn thận chuyển các bộ sách và quần áo của Tiêu Hoàng vào trong, Tiêu Hoàng lập tức bắt đầu cẩn thận từng chút một phân loại các bộ sách, bày chúng lên trên giá sách.

Cùng lúc đó, ở trong phòng Viện trưởng của Tây Tân Ma Văn học viện, Sài Tang mang sắc mặt nghiêm túc, ngồi trước một cái bàn đẹp đẽ quý giá, hai mắt không ngừng nhìn chăm chăm vào Ma Văn tàn phiến trước mặt, trong ánh mắt tràn ngập vẻ nghiêm túc, nhưng mái tóc cũng đã có chút rối loạn.

Chỉ cần là Ma Văn sản xuất tại Thái Ngô Thành, thì gần như không có cái nào mà Sài Tang không nghiên cứu được, nhưng mà thật châm chọc chính là, Ma Văn được thô ráp trước mắt này có kết cấu rất đơn giản, nhưng lại hoàn toàn làm khó Sài Tang.

Trải qua vài ngày nghiên cứu, Sài Tang đã hoàn toàn có thể khẳng định, Ma Văn này chính là một Ma Văn của Ngự Đồ cấp ba không sai vào đâu được, không có mấy may chút ngụy trang nào, chỗ khác thường hiện ra rất rõ ràng ở trên bề mặt của nó.

Sài Tang cũng không biết thêm được gì nữa, đương nhiên có thể nghiên cứu đến loại trình độ này, kỳ thật đã phi thường giỏi rồi.

- Hư...!

Sài Tang không khỏi thở dài một tiếng, nét mặt tràn ngập vẻ không cam lòng, hẳn chính là nhân vật số một số hai tại Thái Ngô Thành a, vậy mà ngay cả một cái Ma Văn nho nhỏ của Ngự Đồ cấp ba cũng đều không nghiên cứu được, cái điều này khiến cho ngay cả bản thân Sài Tang cũng không thể tin được.

Ma Văn này rốt cuộc là ai làm ra? Vì cái gì mà lại ném vào trong Tây Tân Ma Văn học viện, muốn khiêu khích ư? Hay là muốn chứng minh cường đại hơn so với ta? Trong lòng Sài Tang liên tiếp phát ra nghi vấn.

Tuy nhiên, Sài Tang đã gần bảy mươi tuổi, đã không có khí thế tranh cường háo thắng như khi còn trẻ nữa, lúc đó thì hết sức lông bông, nhưng mà hiện tại cái Ma Văn tàn phiến này hẳn quả thật không nghiên cứu được, vậy thì thừa nhận là xong.

- Người đâu!

Sài Tang bỗng nhiên chậm rãi đứng lên, nhẹ giọng nói.

- Viện trưởng, ngài có gì phân phó?

Sau một lát, một tuổi nữ trợ thủ trẻ tuổi mặc đồng phục đi đến.

- Công bố hình ảnh Ma Văn tàn phiến này ra ngoài, thêm vào tuyên bố của ta nữa, nói rằng không biết Ma Văn tàn phiến này là của ai, lão phu không nghiên cứu ra, tự nhận thua, nhưng lão phu rất muốn kết giao với chủ nhân của Ma Văn tàn phiến này!

Sài Tang đưa Ma Văn tàn phiến cho nữ trợ thủ, nhẹ nhàng nói.

- Cái gì? Viện trưởng, nhận thua ư?

Trong lúc nhất thời, nữ trợ thủ có chút không thể tin được vào tai của mình, nàng đi vào Tây Tân Ma Văn học viện, đối với đại danh của Sài Tang chính là như sấm bên tai, có thể nói là nổi danh cùng Tang Hoàng

Vân, tuy nhiên, đây vẫn là lần đầu tiên nàng nghe thấy Sài Tang tự nhận bị đánh bại trên phương diện Ma Văn, điều này có chút không thực tế.

- Không cần phải kinh ngạc, người nghe theo là được!

Sài Tang đáp lại.

Kỳ thật Sài Tang làm như vậy, nhìn như chịu thua, trên thực tế là có ý đồ trọng yếu hơn, hần tuổi đã cao rồi, đối với danh dự thì không còn quá quan trọng nữa, mà bên trong mấy câu vừa rồi của hắn, câu quan trọng nhất đó chính là hai chữ “kết giao”, dùng từ như vậy thì cũng có thể lý giải thành mượn sức.

Về phần chủ nhân của khối Ma Văn tàn phiến này có phải đúng thật là khiêu khích Sài Tang hay không, điều này đối với Sài Tang mà nói, cũng không phải là quá quan trọng.

Trong mắt Sài Tang, chủ nhân của Ma Văn tàn phiến này chắc chắn có chỗ bất phàm, một khi mượn sức được, thì việc áp đảo Tang Hoành Vân cũng không phải là việc gì khó.

- Vâng, Viện trưởng đại nhân!

Thấy Sài Tang vẫn quả quyết, nữ trợ thủ cũng không dám khuyên can quá nhiều, chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Sài Tang nhận thua!

Theo tin tức này từ Tây Tân Ma Văn học viện được truyền ra, gần như chỉ trong mấy giờ ngắn ngủn, đã khiến cho toàn bộ Thái Ngộ Thành nổ ra một đợt sóng to gió lớn.

Gần như mọi người đều có một phản ứng, chính là mình có phải hay nghe lầm không, Sài Tang đại danh鼎鼎 lại nhận thua trước một khối Ngự Đồ cấp ba Ma Văn tàn phiến, điều này có chút quá khoa trương, bọn họ chỉ là người thường, đối với Ma Văn tàn phiến nhìn như đơn sơ, tất nhiên không thể biết được thâm ảo ở bên trong.

Có thể khiến cho Sài Tang nhận thua, cho tới nay thì còn chưa từng xuất hiện, cho dù là Tang Hoành Vân thì cũng không làm được điều này.

Chẳng lẽ là tin tức giả hay sao?

Có người nghi ngờ, nói không chừng là có người nào thuộc đại gia tộc, ví dụ như Tang Hoành Vân, Mai Long, cố ý lấy ra một cái Ma Văn rác rưởi, làm bẩn danh dự của Sài Tang.

Tuy nhiên, theo tin tức này được tuyên bố ra, Tây Tân Ma Văn học viện cũng không có giải thích gì với tin tức này cả, bày ra bộ dáng ngậm thừa nhận, mọi người dần dần bắt đầu tin tưởng, tin tức này là sự thật.

Mà đây vốn ven chỉ là một cái bắt đầu, gần như ngay khi tin tức này được tuyên bố nửa tiếng, lại một tin tức nữa khiến cho người ta cảm thấy khiếp sợ đã xuất hiện.

Kể phát tin tức đúng là tộc trưởng Trạch Lô gia tộc Lô Vinh Hiên, nội dung rất đơn giản: Ma Văn tàn phiến này là của Quyền Tàng đại sư, người đã trị liệu Lô Tiểu Đình, khi đó đã dùng chính loại Ma Văn này.

Bọn họ cũng đồng thời công bố mấy hạt cặn lớn như hạt cát, đều là Ma Văn cặn mà Tiêu Hoảng lưu lại sau khi trị bệnh tốt cho Lô Tiểu Đình, đồng thời Trạch Lô gia tộc còn tỏ vẻ, nguyện ý ra giá cao thu mua khối Ma Văn tàn phiến này, dùng nó làm đồ quý hiếm, xem như là một sự tạ ơn đối với Quyền Tàng.

Không hề nghi ngờ gì nữa, tin tức như vậy được phát ra, nhìn như chỉ là ở xác định chủ nhân của khối tàn văn này, nhưng là trên thực tế, ý đồ lại rất rõ ràng, chính là ra sức kéo gần khoảng cách quan hệ với Quyền Tàng, ý đồ kéo Quyền Tàng vào cỗ xe của mình.

Trong lúc nhất thời, Quyền Tàng vốn đã được Trạch Lô gia tộc tuyên truyền, đã có một chút danh khí, lại một lần nữa bị đẩy vào nơi đầu sóng ngọn gió, gần như vào giờ khắc này, mọi người thấy các manh mối chỉ về phía Quyền Tàng.

Nhưng vẫn có rất nhiều người bán tín bán nghi, bởi vì ngoài Trạch Lô gia tộc, không có người nào từng được gặp Quyền Tàng cả.

Cũng như vậy, tin tức của Sài Tang cũng đã hoàn toàn khiến cho Tây Tân Ma Văn học viện trở nên sôi trào.

Viện trưởng nhận thua trước Quyền Tàng chưa bao giờ lộ diện, điều này làm cho bọn họ khó mà tin được! Chỉ cần ở trong Tây Tân Ma Văn học viện, bất kể sinh viên năm 3 hay là năm 4, ngay cả năm nhất, thì đều bàn luận, có còn một số người có chút không phục.

Nhất là Sài Sương của Tây Tân Ma Văn học viện, nghe được gia gia của mình nhận thua, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên trắng bệch, nàng không nghĩ tới, gia gia là người bách chiến bách thắng trong lòng mình vậy mà lại tự tuyên bố thua trận.

Nàng không thể cảm nhận được tâm tư phía sau của Sài Tang, mà chỉ cảm thấy có chút mâu thuẫn mơ hồ với người tên Quyền Tàng này.

- Quyền Tàng, ta thật sự muốn nhìn một cái xem ngươi có thực lực gì?

Sài Sương thầm nghĩ trong lòng, một đôi bàn tay ngọc ngà đã nắm thành nắm đấm, trong lòng tràn ngập ý không phục, đang suy tư làm như thế nào để có thể lôi tên Quyền Tàng này từ Thái Ngô Thành ra, nhìn lại xem hẳn rốt cuộc có lợi hại như trong truyền thuyết hay không.

Đảo mắt đã qua một ngày, tiểu dược quán của Tiêu Hoằng đã treo lên biển hiệu, tên là Đại Hoằng Dược Quán.

Sinh ý cũng không có gì lớn, một ngày trôi qua thì cũng chỉ có ba, bốn người bệnh, tuy nhiên, đều là tới xem bệnh nhẹ.

Mà trong một ngày này, tất cả đều do một mình Tiêu Hoằng làm, về phần Lý Nhạc, thì đã bị Tiêu Hoằng bắt ngồi trên sô pha nghiên cứu Sách thuốc sơ cấp, cũng bắt đầu bắt buộc hẳn luyện tập Ngự lực.

Kể từ đó, chỉ cần Ngự lực của Lý Nhạc tăng lên tới Ngự Đồ cấp hai, như vậy liền có thể trở thành trợ thủ của Tiêu Hoằng.

- Nhớ kỹ, ngươi chỉ có thời gian ba ngày, cần phải học xong Sách thuốc sơ cấp, không hoàn thành nhiệm vụ, sẽ bị tiền công, còn có Ngự lực của ngươi cũng phải tiến hành tăng lên!

Tiêu Hoằng mặt không đổi sắc nói, cũng nhìn ra ngoài cửa sổ, màn đêm đã buông xuống.

Đối với chuyện về Quyền Tàng, có thể nói hiện giờ đã lan truyền khắp Thái Ngô Thành, trong lòng hẳn cũng tràn ngập bất đắc dĩ, một Trạch Lô gia tộc tuyên truyền cũng đã đủ rồi, không thể tưởng được hiện tại lại toát ra một Sài Tang nữa, chẳng lẽ còn ngại danh tiếng của Quyền Tàng hơi nhỏ hay sao?

Đương nhiên, đối với ý muốn kết giao của Sài Tang thì hẳn vô cùng đồng ý, Tiêu Hoằng vẫn rất muốn thử một lần, có thể kết giao với một Chế Văn Sư siêu cấp, điều này sẽ có trợ giúp lớn ỉnh tăng lên trình độ chế văn, nhưng nếu nghĩ kỹ lại, thì kẻ mà người ta muốn kết bạn chính là Quyền Tàng, người mà bị dư luận lầm tưởng thành vô cùng cường đại, còn trên thực tế, bản thân Tiêu Hoằng cũng rất hiểu rõ mình.

Ngự Đồ cấp năm thì có thể vợ được cả đồng tại Tây Tân Ma Văn học viện, nếu như mình nói rằng mình là Quyền Tàng, chưa nói tới việc Tang Hoành Văn nghĩ như thế nào, một khi thực lực chân thật bị bại lộ, vậy thì đại danh鼎鼎 Sài Tang rất có thể sẽ trực tiếp ngăn mình tận ngoài cửa.

Nghĩ đến đây, Tiêu Hoằng cũng chỉ bất đắc dĩ cười, lập tức đóng cửa nhà, khóa lại để nghỉ ngơi.

37. Chương 37: Bí Mật Trong Tường Kép

Một bên thì Lý Nhạc đang sút đầu mẻ trán, không ngừng ồm ồm, âm thầm ghi nhớ thông tin và cách sử dụng của những thảo dược này.

Đơn thuần từ việc đọc sách thì đối với Tiêu Hoằng mà nói, khá là nhanh chóng, nhưng đối với Lý Nhạc mà nói, thì quả thật giống như lão ngựa kéo xe vậy.

Tuy nhiên, Lý Nhạc cũng không dám chậm trễ, thứ này có quan hệ rất lớn đến tiền công của hắn, nếu như công tác tại dược quán, nhưng mà ngay cả những thứ cơ bản nhất mà cũng không biết, thì còn dùng hắn làm gì nữa?

Khóa kỹ cửa phòng lại, Tiêu Hoàng liền đi tới trong tiền sảnh, đi tới trước dụng cụ phân tích y học duy nhất tại đây, bộ dụng cụ cao bằng một người này tổng cộng do tất cả ba loại Ma Văn cấu thành, phân biệt là Ma Văn hình ảnh, Ma Văn quét hình và Ma Văn điều trị chỉnh hợp, có thể quét các bộ phận của cơ thể, sau đó dùng Ma Văn hình ảnh để hiển thị ra.

Đứng ở trước bộ dụng cụ phân tích điều trị này, chỉnh Ma Văn quét hình về phía ngực mình, sau đó khởi động.

Trong nháy mắt, Ma Văn quét hình liền bắn về phía ngực Tiêu Hoàng, bắt đầu không ngừng di chuyển cao thấp, cùng lúc đó, Ma Văn hình ảnh cũng bắn ra một màn hình nhỏ, trên mặt rõ ràng hiện ra hình ảnh bên trong ngực của Tiêu Hoàng, chỉ thấy bộ phận phổi gần trái tim của mình đã có các đường cong màu tím rậm rạp, lớn bằng ngón tay út, giống như những sợi dây mây, nó đang bao bọc về phía trái tim, đôi lúc lại nhảy lên một cái.

Cảnh tượng như vậy thì ba năm trước Tiêu Hoàng cũng đã từng nhìn thấy, ở trong một điều trị sở, lúc ấy còn làm cho tên Dược sư khai phải sợ hãi, cũng nói rằng đã làm nghề y nhiều năm, nhưng chưa bao giờ gặp phải chứng bệnh như thế.

- Đường như lại lớn hơn một ít!

Tiêu Hoàng nhìn những đường cong màu tím kia, thì thảo luận bấm, nét mặt nghiêm túc có thêm vài tia bất đắc dĩ, thậm chí còn có một nét bi thương như có như không.

Hiển nhiên, đúng như Tang Hoàn Vân đã nói khi trước, Ma Văn chỉ đồng được chỉ có thể khống chế, mà không thể trị bệnh được.

Tắt đi dụng cụ phân tích y học, nét mặt Tiêu Hoàng cũng không có biến hóa quá lớn, lại thúc giục Lý Nhạc một chút, sau đó xoay người đi về phía hậu viện, về tới phòng của mình.

Mở ra Ma Văn quang, trong phòng trở nên một mảnh sáng ngời, ngồi vào trước bàn viết, Tiêu Hoàng thở dài một tiếng, bắt đầu sửa sang lại hộp tiền, hôm nay tổng cộng thu nhập 20 ngàn tệ, trừ đi các phí tổn, cuối cùng Tiêu Hoàng cũng là có thể kiếm được bảy, tám ngàn tệ.

Nếu như lúc bình thường thì thu nhập như vậy coi như không tồi, dù sao đây chỉ là ngày khai trương đầu tiên, nhưng cứ như thế này thì không được, bởi vì hiện tại Tiêu Hoàng đang có yêu cầu cấp bách về tiền!

Hơn nữa theo Ngự lực tăng trưởng, cấp bậc Ma Văn chế tác sẽ càng ngày càng cao, sẽ càng ngày càng phí tiền, ví dụ như Tang Hoàn Vân, chế tác ra một cái Ma Văn thì phí tổn đoán chừng sẽ là hơn mấy trăm kim, thậm chí là cả ngàn kim tệ.

Hiển nhiên, hiện tại mà muốn kiếm được nhiều tiền, Tiêu Hoàng chỉ có thể lựa chọn dùng biện pháp thường dùng nhất của Chế Văn Sư, đó chính là chế tác Ma Văn, sau đó bán ra, đây cũng là nguồn thu chủ yếu của Chế Văn Sư.

Cùng lúc với việc chế tạo nhiều, buôn bán nhiều, thì trình độ chế văn cũng được đề cao rất nhiều, có thể nói là nhất cử lưỡng tiện.

Trong đầu có ý nghĩ như vậy, Tiêu Hoàng liền mang tới một ít tài liệu, suy nghĩ một lát, liền bắt đầu chế tạo đứng lên, trên cơ bản toàn bộ đều là Ma Văn được, hơn nữa chính là Ngự Đồ cấp ba.

Nguyên nhân hắn chọn như vậy thì do Dược Văn có phí tổn ít hơn Chiến Văn một chút, trong khi đó lượng tiêu thụ cũng khá lớn, mặc dù không bán được, thì cũng sẽ không lỗ gì nhiều.

Hắn chế tác như vậy trong hai ngày liên tiếp, nhìn hai khối Ma Văn được trước bàn, mỗi khối có phí tổn một kim tệ, mà Tiêu Hoàng cũng chuẩn bị tìm thời gian thích hợp, đi Hành Giả Ma Văn cửa hàng để gửi bán.

Thật cẩn thận đặt hai cái Ma Văn được vào trong ngăn kéo, Tiêu Hoàng liền lấy ra Đức Thức Ao Diện Văn tiếp tục xem, hiện giờ về tri thức cơ sở của Đức Thức Ao Diện Văn, thì trải qua mấy ngày quan sát, Tiêu Hoàng đã thông hiểu được nguyên lý, phía sau còn có giới thiệu vài đường văn lộ tổ hợp lại, có thể hình thành các hiện tượng kỳ dị.

Thậm chí sau phần giới thiệu mỗi một bộ, đều có phương pháp chế tác một Ma Văn thành phẩm dùng để làm thí dụ, coi như cũng chu đáo.

Chỉ là cấp bậc thấp nhất của những Ma Văn này thì ước chừng cũng là Ngự Đồ cấp sáu, bằng vào thực lực của hiện tại Tiêu Hoàng, nếu muốn làm ra được thì còn kém xa.

Không biết vì sao, mỗi khi nhìn thấy cuốn sách cổ xưa trước mắt này, trong đầu Tiêu Hoàng đều không tìm được xuất hiện bóng đen kia, có lẽ là bởi vì, tác giả quyển sách này và bóng đen kia, trong cảm nhận của Tiêu Hoàng, đều là những nhân vật thần bí và cường đại.

Hơi giục mắt, Tiêu Hoàng liền dựa thân lên ghế, cũng tiện tay lấy miếng vải màu đen từ trong túi ra, đây là thứ do bóng đen kia lưu lại, vốn trước đó Tiêu Hoàng đã muốn phát hiện ra manh mối gì đó từ cái này, nhưng mà kết quả chỉ là không thu hoạch được gì.

Vừa định ném miếng vải không bắt mắt này đi, ánh mắt Tiêu Hoàng lại hơi động, chỉ thấy mép của miếng vải này có chút bông lên, hơi mở ra, giống như có một cái tường kép vậy.

- Có hai tầng ư?

Tiêu Hoàng bỗng nhiên phát hiện miếng vải này có sự khác biệt, thật cẩn thận mở hai lớp vải ra, phát hiện ra một tường kép mỏng manh bên trong, trên mặt có chứa Ma Văn mờ nhạt.

Chất liệu mà tường kép sử dụng thì Tiêu Hoàng tạm thời còn không thể phân biệt ra, nhưng mà Ma Văn quái dị như thế, vẫn là lần đầu tiên mà Tiêu Hoàng nhìn thấy, trên miếng lụa mỏng mềm oặt thế này mà dùng dao điêu khắc ra Ma Văn mỏng như sợi tóc, điều này cần kỹ thuật dao và Ngự lực chính xác độ cường hân tới cỡ nào a.

Thật cẩn thận gấp miếng tường kép mỏng manh này ra, đặt lên trên bàn, Tiêu Hoàng liền mang dụng cụ hiển vi bên cạnh tới đây, bắt đầu tỉ mỉ nghiên cứu nó.

Thông qua nghiên cứu, Tiêu Hoàng phát hiện, Ma Văn kỳ quái trước mắt này có tác dụng là gia cố.

Điều này không đúng a, gia cố ư? Nếu nói vậy, chính mình làm sao có thể dùng Kinh cực đẳng mà dễ dàng xé rách một góc áo choàng của bóng đen được? Điều này rất không thực tế.

Trong lòng Tiêu Hoàng phân tích, vẫn nghi ngờ rất lớn, lại một lần nữa đặt Ma Văn mảnh vải xuống dưới dụng cụ hiển vi, Tiêu Hoàng lại phát hiện thêm một thứ nữa.

Đó chính là Ma Văn này không phải gia cố, mà là tăng mạnh gánh nặng đối với Ngự lực của bản thân.

Tăng mạnh gánh nặng đối Ngự lực của mình, đây chẳng phải là sẽ hạn chế phát huy thực lực bản thân rất nhiều ư, người này không phải có bệnh à? Tuy nhiên, ngay sau đó, Tiêu Hoàng liền nghĩ ra chỗ mấu chốt, thứ này có thể gia tăng gánh nặng cho Ngự lực của mình, dường như cũng có thể âm thầm cường hóa Ngự lực bản thân!

Đây cũng giống như một người rèn luyện thân thể, ngày thường sẽ mang theo thân thể những khối phụ trọng, khi vận động, có lẽ sẽ mang đến bất tiện, nhưng là một khi bỏ chúng xuống, sẽ có cảm giác giống như mình nhẹ như yến vậy.

Loại Ma Văn này thì trước đây Tiêu Hoàng đã từng được nghe nói qua trong một quyển Ma Văn tạp chí, nhưng cũng không có thật sự được nhìn thấy hình thức cụ thể, mà hôm nay Tiêu Hoàng coi như được mở mang kiến thức.

Có phân tích như vậy, Tiêu Hoàng cũng đổ mồ hôi lạnh đầy đầu, bởi vì hắn nghĩ tới một vấn đề, đó chính là bóng đen kia mặc một bộ đồ vật này, vậy mà còn có thể phát huy ra thực lực như vậy. Tên đó có thực lực chân thật rốt cuộc mạnh tới mức nào? Tiêu Hoàng có chút nhớ mãi không quên được.

Gần như suốt một đêm thời gian, Tiêu Hoàng đều luôn nghiên cứu này “mảnh vải” có chứa Ma Văn này, mãi cho đến nửa đêm về sáng, tầm 3 giờ thì mới không thể không đi ngủ.

Trải qua thời gian dài nghiên cứu này, Tiêu Hoàng cũng ít nhiều nắm giữ được một số lý giải về Ma Văn trên “mảnh vải” đó, vẫn là câu nói kia, chỉ cần chính mình có thể dùng được, Tiêu Hoàng sẽ giống như một khối bọt biển, nhanh chóng đi hấp thu.

Sáng sớm hôm sau, thừa dịp được quán còn chưa mở cửa, Tiêu Hoằng đã mang theo hai Ma Văn được mà mình chế tạo ra, cầm theo túi mua sắm, rời khỏi được quán, đi thẳng đến Hành Giả Ma Văn cửa hàng.

Đợi tới khi đi gần Ma Văn cửa hàng, Tiêu Hoằng không chút biến sắc, trực tiếp chuyển hướng tới một nhà vệ sinh công cộng tại chỗ hẻo lánh, cũng từ trong túi mua sắm lấy ra trang phục và đạo cụ của Quyền Tàng, cùng với Ma Văn biến âm.

Sau khi đi ra nhà vệ sinh công cộng, Tiêu Hoằng liền ngựa không dừng vó, bước nhanh về phía Ma Văn cửa hàng.

Tiêu Hoằng sợ dĩ dùng thân phận Quyền Tàng, cũng là bất đắc dĩ, chuyện về Ma Văn tàn phế đã bị Tây Tân cùng Trạch Lô gia tộc khiến cho huyền ảo, nếu mình dùng thân phận Tiêu Hoằng đi bán ra Ma Văn được có chứa kỹ thuật văn trong văn, phỏng chừng không lâu sau, thân phận chân thật của Quyền Tàng sẽ bị phơi bày ra ánh sáng.

Cái khăn che mặt thần bí của Quyền Tàng bị bóc đi, lộ ra bản thân chỉ có tu vi Ngự Đồ cấp năm, chưa nói tới bị người ta cười đến mức rụng răng, mà tới lúc đó chắc chắn sẽ có rất nhiều người, không từ thủ đoạn nào mà lao tới mình để đánh cướp kỹ thuật văn trong văn, mà mình chỉ là chính một Ngự Đồ cấp năm, lại sao có thể bảo vệ kỹ thuật này được? Đạo lý thất phu vô tội hoài bích có tội, Tiêu Hoằng vẫn hiểu được, trừ khi có một ngày, thực lực của Tiêu Hoằng có thể tăng trưởng đến trình độ có thể tự bảo vệ bản thân mình thì sẽ nói sau.

Vì ít đi một chút phiền toái và tự bảo vệ mình, Tiêu Hoằng chỉ có thể làm như thế.

- Xin hỏi vị tiên sinh này, ngài...!

Ngay khi Tiêu Hoằng đi vào cửa hàng, tiểu thư hướng dẫn liền theo thói quen định hỏi, tuy nhiên, lời này chỉ nói được một nửa, tiểu thư hướng dẫn đã toàn thân cứng đờ lại, nét cười nhạt nhòa trên mặt cũng ngưng lại, biến thành vẻ kinh ngạc, che cái miệng đang há to thành hình chữ “O” của mình.

Hiện giờ Quyền Tàng đã được thổi phồng lên cực kỳ cao, được xưng là Đại được sư thần bí nhất Thái Ngô Thành, tiểu thư hướng dẫn này làm gì mà không nghe thấy?

Chỉ là nàng tuyệt đối không nghĩ tới, Quyền Tàng danh tiếng không nhỏ, rất nhiều gia tộc đều đang tìm kiếm, lại đi đến đây, đúng là Hành Giả Ma Văn cửa hàng ở Thái Ngô Thành cũng không tính là nhỏ, nhưng mà so với Thượng Hoàn Ma Văn mà Tang Hoàn Vân chừng quán, thì vẫn không thể bằng được.

Cùng lúc đó, toàn bộ người bán hàng, thậm chí cả khách hàng, tại tầng một cũng đều nhận ra Quyền Tàng, đều hướng ánh mắt tới ngay cửa, vẫn không nhúc nhích, giống như pho tượng mà nhìn.

- Quyền... Quyền Tàng đại nhân, ngài...!

Qua sau một lúc lâu, tiểu thư hướng dẫn mới lấy can đảm hỏi thử, giọng điệu cũng không phải là loại lễ phép, cung kính, mà là tràn ngập thật sự cẩn thận.

- Ta là đến gửi bán Ma Văn!

Tiêu Hoằng đơn giản nói rõ, cũng trực tiếp đi lên lầu ba, nơi này hắn đã rất quen thuộc, mà tiểu thư hướng dẫn thì lại ngoan ngoãn đi theo phía sau, thở mạnh cũng không dám.

Cùng lúc trước Tiêu Hoằng đến đây, thì quả thực chính là hai loại đối đãi khác nhau.

Đi vào tầng ba, Tiêu Hoằng liền phi thường trực tiếp đi tới trước đài gửi bán, từ trong túi áo móc ra hai cái Ma Văn, trong đó một cái dùng để trừ phong thấp, một cái còn lại là chữa trị tế bào, mỗi một Ma Văn có thể sử dụng năm lần.

Kỳ thật Tiêu Hoằng hoàn toàn có thể tăng lên số lần sử dụng, nhưng làm như vậy cần đề cao phí tổn, quan trọng hơn chính là, Tiêu Hoằng cũng không muốn Ma Văn được của mình lại nằm trong tay một người trong thời gian dài cả.

Hơi liếc mắt trước mặt một cái, đối với nhân viên gửi bán đang nhìn trống mắt, Tiêu Hoằng cũng không quá nhiều lời, đặt hai cái Ma Văn lên trước mặt nhân viên gửi bán, nhẹ nhàng nói:

- Gửi bán, mỗi một cái hai kim tệ.

38. Chương 38: Cạnh Tranh

Đây là quy củ chung trên thị trường, Chế Văn Sư phải tăng giá gấp đôi phí tổn, đương nhiên, cũng có ngoại lệ, giống Tang Hoàn Văn, Sài Tang bán ra Ma Văn, thường thường có thể tăng lên gấp vài lần, thậm chí một ít có hiệu quả xuất sắc, còn có thể còn có thể đạt tới mười mấy lần.

Nhưng lần này, Tiêu Hoảng chỉ tính toán thử một phen, xem như là thí nghiệm, bởi vậy Tiêu Hoảng cũng tính toán dựa theo thị trường mà tiến hành bán ra.

Dựa theo quy củ, Tiêu Hoảng đưa ra văn kỳ của Quyền Tàng, cái này giống như thân phận tạp, làm bằng chứng thân phận của người chế tác và người được gửi bán.

Khi tất cả được bố trí xong, Tiêu Hoảng liền không mấy may chần chừ chút nào, trực tiếp xoay người rời đi.

Một vài nhân viên công tác vốn còn muốn cùng Quyền Tàng trao đổi vài câu, nhưng bởi vì chưa thể thăm dò tính tình của Quyền Tàng, không có người dám bước lên đi, chỉ có thể trở mắt nhìn Quyền Tàng rời đi.

Mười mấy phút sau, khi lão bản Hành Giả Ma Văn cửa hàng là Hạng Phổ Phương, đang phong trần một mồi về tới Hành Giả Ma Văn cửa hàng, Tiêu Hoảng đã biến mất không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

- Quyền... Quyền Tàng đến đây phải không? Ở... ở đâu rồi?

Vừa mới bước vào Ma Văn cửa hàng, Hạng Phổ Phương vừa lau mồ hôi, vội vàng hỏi, hẳn biết rõ, một khi Quyền Tàng xuất hiện ở trong này, như vậy Ma Văn cửa hàng này của bọn họ tuyệt đối có thể được lan truyền thanh danh, nếu có thể được Quyền Tàng tự tay viết lưu niệm, hoặc là chụp ảnh chung hay tương tự như thế, thì càng là một thủ đoạn tuyên truyền rất hiệu quả.

- Lão bản, ngài về trễ rồi, Quyền Tàng đại nhân đã rời đi!

Tiểu thư hướng dẫn đáp lại, thần sắc hơi có chút thất vọng.

- Hắn đi vào đây làm gì?

Hạng Phổ Phương hỏi tiếp.

- Chính là đến gửi bán hai cái Ma Văn!

Tiểu thư hướng dẫn tiếp tục đáp.

Nghe nói vậy, Hạng Phổ Phương nhanh chóng đảo tròn mắt, bằng vào khứu giác nhanh nhạy của thương nhân, hẳn biết rõ một khi bắt lấy cơ hội mà Quyền Tàng mang lại này, thì tuyệt đối có thể khiến cho Hành Giả Ma Văn cửa hàng được đề cao thêm một cấp bậc.

Không đợi tiểu thư hướng dẫn nói hết lời, lão bản Hạng Phổ Phương đã dùng ba bước lao vọt lên lầu ba, thân thể to béo của hắn vào giờ khắc này lại giống như một cái khí cầu căng hơi, có vẻ vô cùng nhẹ nhàng.

- Ma Văn của Quyền Tàng đại sư đặt ở đâu?

Chạy vội tới trước đài gửi bán tại tầng ba, Hạng Phổ Phương trực tiếp hỏi nhân viên gửi bán, giọng điệu có vẻ phi thường vội vàng.

- Ở trong này, đang chuẩn bị đăng ký!

Nhân viên gửi bán nói xong, chỉ vào hai cái Ma Văn bên cạnh, đã được để vào trong hộp gỗ.

Hơi liếc mắt một cái vào hộp gỗ có chứa Ma Văn, thần sắc Hạng Phổ Phương hơi thay đổi, khiển trách:

- Hồn trưởng, đây chính là Ma Văn của Quyền Tàng đại sư, người lại đựng nó trong hộp đựng bình thường, quả thực không thể chấp nhận được.

- Nhưng, lão bản, đây là Ma Văn của Ngự Đồ cấp ba, dựa theo quy củ, đây đã là tiêu chuẩn tốt nhất cho loại thuộc về Ngự Đồ cấp ba rồi!

Nhân viên gửi bán bị mắng, liền có chút vô tội mà nói.

- Quy củ là vật chết, người mới là sống, hiểu chưa? Cũng không nhìn thấy Ma Văn này là của ai à, mang hộp đựng tốt nhất của chúng ta lại đây để đổi đi, còn có... tin tức đợi ngày mai hãy công bố ra ngoài, nói rằng ba ngày sau, sẽ bán Ma Văn của Quyền Tàng đại sư!

Hạng Phổ Phương nói tiếp.

- Lão bản, chúng ta chưa trải qua người bán đồng ý, đã tự tiện sửa đổi thời gian gửi bán, có chút không tốt lắm thì phải?

Nhân viên gửi bán cẩn thận hỏi.

- Người thì biết cái gì, nhìn lại yết giá của Ma Văn này thì sẽ biết, hai kim tệ, người cho rằng đường đường là Quyền Tàng đại sư lại thiếu hai cái kim tệ hay sao, theo ta thấy, đây chỉ là Quyền Tàng đại sư cố ý thử mà thôi, muốn giúp chúng ta, cùng lúc cũng muốn nhìn xem trình độ coi trọng của chúng ta đối với hắn, bởi vậy, lần này tuyên truyền, còn có bán ra, chúng ta phải coi trọng hơn, lúc này mới thể hiện được kính ý của chúng ta đối với lão nhân gia người!

Hạng Phổ Phương nói ra ý tưởng của mình.

Tiếp theo hắn lập tức bắt đầu tự mình chỉ huy thuộc hạ, công việc lu bù lên!

Đổi xong trang phục và đạo cụ của mình, đi vào con đường mà Đại Hoàng Dược Quán đang mở, lúc này Tiêu Hoàng đột nhiên nghe thấy một trận pháo nổ, theo thanh âm nhìn lại, chỉ thấy ngay tại đối diện Đại Hoàng Dược Quán, đã có rất nhiều người tụ tập lại, kèm theo tiếng pháo là tấm vải đỏ phủ lên bảng hiệu chậm rãi được mở ra, trên mặt khắc bốn chữ vàng: Xuân Ngôn Dược Xá.

Nhìn thấy hàng chữ này, Tiêu Hoàng không khỏi cau mày lại, rất hiển nhiên, chiêu bài như vậy đã làm rõ một điều, đó chính là có người muốn cướp sinh ý, hơn nữa dám gọi là dược xá, mà không phải dược quán, như vậy thì thường phải do Dược sư cấp Ngự Giả mở ra.

Cẩn thận nhìn lại, Tiêu Hoàng đột nhiên thấy dược vải thân ảnh quen thuộc, đó chính là thủ tịch Dược sư Tịch Phúc của Trạch Lô gia tộc, cùng đứng bên cạnh Tịch Phúc chính là Phó Ngôn, cũng chính là tiểu đồ đệ của Tịch Phúc.

Tuy rằng Tịch Phúc không phải thanh danh hiển hách tại Thái Ngô Thành, nhưng là cũng có chút danh tiếng, trong cuộc nói chuyện sau đó của hắn, Tiêu Hoàng rõ ràng có thể nghe ra, dược xá này là do Phó Ngôn mở, Tịch Phúc tới ủng hộ tiểu đồ đệ, kéo nhân khí.

Vừa mới cất bước tiến vào Đại Hoàng Dược Quán của mình, Lý Nhạc liền nhanh như hổ đói vồ mồi, vọt tới trước mặt Tiêu Hoàng, sắc mặt cực kỳ nghiêm trọng, nói:

- Hoàng ca, cái này phiền toái lớn đây, có người muốn cướp sinh ý của chúng ta, hơn nữa người biết không? Đó là Phó Ngôn, đồ đệ của Tịch Phúc a, vừa rồi ta đã hỏi thăm qua, tên Phó Ngôn kia đã là Dược sư cấp bậc Ngự Giả rồi!

- Điều này ta biết!

Tiêu Hoàng đáp lại, đối với Phó Ngôn hắn tất nhiên cũng biết, thậm chí còn có chút khúc mắc nhỏ, bằng vào thái độ nhất quán của Tiêu Hoàng, hắn sẽ không biểu hiện loại cảm xúc đối địch này quá mức rõ ràng.

- Vậy thì lần này sẽ hỏng rồi sao? Dược sư cấp Ngự Giả đứng đối diện chúng ta, nơi này người bệnh vốn đã không nhiều lắm, hắn làm như vậy, phỏng chừng người toàn bộ người bệnh đều chạy đến hắn mất!

Lý Nhạc nhăn trán nói.

- Người gấp cái gì? Cạnh tranh là chuyện không sớm thì muộn cũng đều xảy ra, chúng ta chỉ cần làm tốt việc chúng ta nên làm là được!

Tiêu Hoằng nhẹ nhàng đáp, tiếp theo từ trong tủ đựng dược liệu, lấy ra một thanh Ngự Hương, ném tới trước mặt Lý Nhạc:

- Từ hôm nay trở đi, cùng lúc với việc đọc dược điển, người phải tu luyện Ngự lực nữa.

Nói xong, Tiêu Hoằng xoay người, đi về phía hậu viện.

Tiến vào căn phòng của mình, trên mặt Tiêu Hoằng lơ mơ hiện lên một chút mây đen, không hề nghi ngờ, cạnh tranh như vậy thì đối với Tiêu Hoằng mà nói, sẽ là cực kỳ bất lợi, dù sao thì người ta đã đạt tới cấp bậc Ngự Giả, một khi đạt tới cấp bậc Ngự Giả, thì có thể khống chế văn đao tiến hành giải phẫu người bệnh, đây là thứ mà Tiêu Hoằng không có, hơn nữa sau lưng người ta còn có cả Tịch Phúc làm chỗ dựa.

Quan trọng hơn một chút là, giá thuê phòng mỗi tháng hai kim tệ, cùng với các chi tiêu khác, nếu không kiếm được tiền sẽ tương đương với việc phải đối mặt với phiền toái rồi.

- Ai...!

Tiêu Hoằng không khỏi thở dài, tuy rằng trước đó đã sớm có dự kiến, nhưng mà cạnh tranh kịch liệt xảy ra trước mắt, vẫn khiến cho Tiêu Hoằng có cảm giác khó khăn, có lẽ đây là cái gọi là cuộc sống đi.

Trước mắt, đối với Tiêu Hoằng mà nói, cũng không có biện pháp gì cả, chỉ có thể không ngừng tăng lên thực lực, tranh thủ sớm một ngày tăng lên tới thực lực Ngự Giả, tuy nhiên trước mắt, đối với Tiêu Hoằng mà nói, ưu thế lớn nhất ngay tại bản thân, chính mình nắm giữ rất nhiều kỹ thuật mà không muốn người khác biết.

Cảm thán nhiều hơn thì cũng vô dụng mà thôi, điểm này Tiêu Hoằng cũng biết, thấy thật sự không có người bệnh đến, Tiêu Hoằng trực tiếp khóa cửa phòng ngủ lại, xem lại Đức Thức Ao Diện Văn trong chốc lát, liền bắt đầu khu động Ngự Hương Ma Văn, tiếp tục tiến hành tăng lên Ngự lực.

Thông qua nghiên cứu Đức Thức Ao Diện Văn, Tiêu Hoằng phát hiện một cái Ma Văn mà có thể dùng Ngự lực cấp sáu để tiến hành chế tạo, về phần công dụng ra sao thì cũng không có giới thiệu, nhưng trên mặt lại ghi chú rõ ràng một câu, thứ này tuyệt đối sẽ không khiến cho người chế tạo phải thất vọng, điều này làm cho Tiêu Hoằng lập tức nổi lên hứng thú.

Hắn cũng tràn ngập hi vọng với thực lực cấp sáu.

Một ngày trôi qua, thời gian đã là buổi chiều, Đại Hoằng Dược Quán của Tiêu Hoằng vẫn như trước không người thăm viếng, thông qua đại môn, Tiêu Hoằng rõ ràng có thể nhìn thấy, Xuân Ngôn Dược Xá ở đối diện thường xuyên có người ra vào không dứt, nhất là chiều bài đồ đệ của Tịch Phúc, vậy mà lại được đặt tại nơi bắt mắt dễ thấy nhất.

Cảnh tượng như vậy, nếu nói trong lòng Tiêu Hoằng một chút ghen khuất cũng không có, vậy thì chính là đang dỗi gặt người, tuy nhiên, những gì trong nội tâm cũng không được hắn thể hiện trên mặt.

Thở dài một tiếng, hung hăng cắn một miếng chuối tiêu trong tay, Tiêu Hoằng tiếp tục ra sức khiến cho tâm tình của mình trở nên bình thản, ngồi sau quầy tiếp khách, tiếp tục cúi đầu đọc sách.

Lý Nhạc đứng ở một bên, sắc mặt cũng không tốt chút nào, ngồi cạnh bàn trà bĩu môi, nhưng vẫn đành tiếp tục đọc sách, hiện giờ dưới sự chỉ đạo của Tiêu Hoằng, cùng với sự trợ giúp của Ngự Hương, Ngự lực của hắn đã đạt tới 133 điểm, tăng trưởng coi như tạm được, tuy nhiên, Tiêu Hoằng sẽ không công bố phương pháp chế tạo Ngự Hương ra ngoài.

Trợ giúp Lý Nhạc đề cao Ngự lực, một là nhìn vào tình cảm huynh đệ, hai là việc đề cao Ngự lực của Lý Nhạc cũng có trợ giúp rất lớn đối với dược quán.

- Nơi này, có người sống hay không

Đúng lúc này, một giọng nữ bỗng nhiên từ ngoài cửa truyền đến, lời này nói ra, nghe giống như đang trêu chọc, luôn khiến người ta cảm thấy được không được tự nhiên, kiểu gì cũng hiện lên một loại cảm giác hơi ngạo mạn.

Hơi ngẩng đầu, Tiêu Hoằng liền nhìn thấy một nữ nhân đại khái khoảng mười bảy, mười tám tuổi, mặc bộ y phục rực rỡ, xuất hiện trước cửa, bởi vì lúc này đã vào mùa hạ, nữ nhân này ăn mặc cũng có chút thoải mái, mặc váy ngắn, trên tay mang theo một cái bọc nhỏ sáng lấp lánh.

Đối với những người ăn mặc như vậy, là một người từ trong sơn thôn đi ra như Tiêu Hoằng, thì cũng không có cảm tình gì đáng nói cả.

- Xin hỏi, có chuyện gì vậy?

Tiêu Hoằng coi như có lẽ mà hỏi.

- Đương nhiên là xem bệnh a, nếu không thì ta tới nơi này làm gì?

Nữ nhân đáp lại.

- Lý Nhạc, tiếp đãi một chút!

Thấy nữ nhân này có giọng điệu không tốt, Tiêu Hoằng cũng không có biểu tình tốt đẹp gì, giọng điệu khá lạnh nhạt.

- Vị mỹ nữ này, mời đi sang bên này!

Hiển nhiên, Lý Nhạc mạnh hơn Tiêu Hoằng rất nhiều trên phương diện đưa đẩy, hẳn là lựa chọn tốt nhất lúc này, mang theo vẻ cung kính, hẳn ra một thủ thế “mời” đối với nữ nhân này.

Sau khi nữ nhân này chậm rãi nằm trên giường bệnh, Lý Nhạc liền bắt đầu học bộ dáng khi xưa của Tiêu Hoằng, bắt đầu hỏi đông hỏi tây, tuy nhiên, nội dung câu hỏi cũng không hề có chút chuyên nghiệp nào cả, hiển nhiên đây là lần đầu tiên tiếp đãi người bệnh, nên hẳn vẫn có một chút khấn trương.

Nữ nhân đối mặt với câu hỏi cực kỳ dông dài của Lý Nhạc, có chút không kiên nhẫn:

- Chỉ có một câu trả lời thôi: đau bụng!

Mà nàng sợ dĩ đến nơi này, chỉ có một nguyên nhân, đó chính là người ở đây ít.

- Người đau bụng có phải do chu kỳ hay không?

Thấy Lý Nhạc hỏi lâu không hỏi ra thứ giá trị gì cả, Tiêu Hoằng ngồi bên trong quầy rót cục mở miệng hỏi, tuy nhiên, ánh mắt vẫn như trước dừng lại trên bộ sách trước mặt.

- Phải!

Nữ nhân trả lời.

- Khi bị đau, có phải vô cùng khó chịu, hay ra mồ hôi hay không?

Tiêu Hoằng hỏi tiếp, mặt vẫn không đổi sắc.

- Đúng vậy!

Cô gái đáp lại.

- Nàng bị đau bụng kinh, đi bốc thuốc đi, Hải thảo hồng hai chỉ, Lâm anh thảo ba chỉ, Ban hạt linh chi hai lượng, đem về sắc với nước mà dùng, sau hai tháng là khỏi!

Tiêu Hoằng dùng giọng điệu vẫn tắt nói.

- Này, chẳng lẽ nơi này của các người không có Ma Văn hay sao? Ta muốn dùng Ma Văn trị liệu, ta muốn thấy hiệu quả nhanh chóng!

Nữ nhân lên tiếng.

- Tiểu thư, đó là cần rất nhiều tiền!

Lý Nhạc tốt bụng nhắc nhở.

- Người xem ta giống kẻ thiếu tiền hay sao?

Nữ nhân khinh thường nói.

Tiêu Hoảng thấy nữ nhân này có bộ dáng như thế, cũng không có quá nhiều phản ứng, hơi trầm tư một lát, liền dùng chìa khóa mở ra một ngăn kéo, chuẩn bị chọn lựa Ma Văn từ bên trong.

Kết...!

Tuy nhiên, đúng lúc này, một tiếng phanh xe chói tai vang lên, dừng ngay ngoài cửa.

39. Chương 39: Đề Không Có Tính Tình Tốt!

Hơi ngẩng đầu, Tiêu Hoảng liền nhìn thấy một chiếc Ma Văn xe thể thao màu vàng bỗng nhiên đứng trước cửa Đại Hoảng Dược Quán, tiếp theo liền từ trong xe có một nam nhân đi ra, hắn không lớn tuổi hơn Tiêu Hoảng là mấy, mặc trên người một thân trang phục hàng hiệu, mái tóc được chải chỉnh tề, tuy nhiên, sắc mặt lại vô cùng âm trầm.

Nam nhân này đi xuống xe, trực tiếp tiến vào bên trong dược quán, không đợi Tiêu Hoảng hỏi, chỉ thấy ánh mắt hắn hơi quét qua Đại Hoảng Dược Quán, trực tiếp nhắm ánh mắt ngay vào nữ nhân trên giường bệnh, còn có Lý Nhạc ở bên cạnh nữa.

- Hân nhi, tên tiện nhân nhà ngươi này, không thể tưởng được người lại ở trong này gặp tình nhân!

Nam nhân này nói xong, trực tiếp bước lên, vả hai cái tát vào miệng Lý Nhạc, sau đó lại bồi thêm một cước, xô Lý Nhạc ngã xuống giường bệnh đối diện.

Còn không kịp phản ứng rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra, Lý Nhạc đã lập tức bị đánh phủ đầu, có chút không kịp phản ứng.

- Ngay cả loại người thế này mà người cũng không bỏ qua, người bảo ta phải làm sao hả?

Nam nhân này nói, trên mặt tràn ngập vẻ tức giận.

- Người làm gì kẻ người, người ta đang ở trong này xem bệnh, ai cần người lo?

Nữ nhân được gọi là Hân nhi này có chút bất mãn mà đáp lại.

- Xem bệnh?

Nghe xong, nam nhân này hơi đánh giá bốn phía, cũng bắt đầu chú ý tới Tiêu Hoảng ở sau quầy, hiển nhiên nếu là yêu đương vụng trộm, làm sao lại đi chọn một chỗ như vậy, trong lúc nhất thời trên mặt hắn có chút xấu hổ.

- Hừ!

Hân nhi đang nằm trên giường bệnh, đúng lúc này làm ra một bộ dáng tức giận.

- Ách, thật sự xin lỗi bảo bối, ta hiểu lầm người rồi, đừng tức giận a, ta đây cũng chẳng phải là rất quan tâm đến người hay sao? Hơn nữa, nếu người xem bệnh, thì đi tới Xuân Ngõn Dược Quán đối diện thì tốt hơn, đến chỗ rách nát này làm gì?

Nam nhân này nói xong, liền thật cẩn thận nâng Hân nhi dậy, sau đó nhìn về phía Lý Nhạc vừa bị đánh nằm nghiêng trên giường bệnh.

Thấy tên này không có thương tổn quá lớn, nam nhân này liền tiện tay lấy ra mười miếng ngân tệ từ bên trong túi tiền, ném vào bên cạnh Lý Nhạc.

- Thật có lỗi, bằng hữu, đánh nhầm người rồi, mười ngân tệ này coi như làm tiền thuốc men đi!

Nam nhân nói xong, ngơ ngác nghênh bước đi, ôm lấy Hân nhi, bước chân chậm rãi đi về phía cửa.

Lý Nhạc đang lồm cồm bò dậy từ trên giường, đã kịp phản ứng chuyện gì vừa xảy ra, trong lòng cũng rất ghen khuất, rất nổi giận, nhưng mà hắn lại không biết nên trút giận như thế nào, dù sao người ta đã xin lỗi, tuy rằng không thành khẩn, nhưng mà Lý Nhạc cũng khó mà nói thêm gì được, trọng yếu hơn là hắn đã trả tiền, hiển nhiên đây cũng không phải là hạng người bình thường.

Xoạt...!

Ngay khi nam nhân này vừa ôm Hân nhi đến cửa, một cái vỏ chuối từ quầy tiếp khách vể ra một đường cong tuyệt đẹp, vô cùng chuẩn xác rơi xuống dưới chân nam nhân này.

Trong nháy mắt, nam nhân này giẫm lên vỏ chuối tiêu, dưới chân vừa trượt, thân mình đột nhiên ngã về phía sau, tuy nhiên hắn cũng không bối rối mà ngã xuống, thân thể rất nhanh xoay lại, lão đảo ổn định trọng tâm.

Tuy nhiên, đúng lúc này, nam nhân lại đột nhiên nhìn thấy, Tiêu Hoàng vẫn luôn đứng sau quầy hàng, không nói tiếng nào này giờ, bỗng đi ra, xuất hiện trước mặt hắn.

Tiếp theo Tiêu Hoàng không nói gì cả, vươn cánh tay ra, trực tiếp cho nam nhân này hai cái tát giòn tan, sau đó là một cước cứng rắn, đá vào bụng tên này, khiến cho hắn văng ra ngoài, cho tới khi va vào khung cửa thì mới ngừng lại được, sau đó té lăn quay trên mặt đất.

Mà Tiêu Hoàng thì vẫn luôn mang vẻ mặt bình thản, nhưng nhìn kỹ cũng thấy có chứa một tia âm trầm, mấy ngày qua, hắn vốn đã mang một bụng tức giận, đúng vậy, Tiêu Hoàng sẽ nhường nhịn, nhưng là cũng có một mức độ mà thôi, loại hành vi cười trên cổ mình thế này, thì Tiêu Hoàng không thể dễ dàng tha thứ được.

- Ách, thực xin lỗi, đánh nhầm người!

Giọng của Tiêu Hoàng rất bình thản, tiếp theo lấy từ trong túi tiền ra 10 miếng ngân tệ, ném vào trước mặt nam nhân:

- Mười ngân tệ coi như làm tiền thuốc men đi.

Hành động này của Tiêu Hoàng trong nháy mắt đã khiến cho nam nhân này xanh mét mặt, hắn tự nhiên biết vì sao Tiêu Hoàng phải làm như vậy, chính là lặp lại những gì hắn vừa thực hiện mà thôi, tuy nhiên, hắn làm những điều đó thì còn có thể, nhưng mà lại bị một tên tiểu Dục sư làm, vậy thì hắn không thể dễ dàng tha thứ được!

- Người đang muốn chết hay sao!

Nam nhân rít lên qua kẽ răng, tiếp theo liền nhanh chóng lấy ra Ma Văn quang dực từ trong ngực, tuy nhiên, đúng lúc này, hắn lại phát hiện, phía trên trán đột nhiên xuất hiện một luồng khí lạnh, hơi ngắc đầu, sắc mặt đại biến.

Chỉ thấy Tiêu Hoàng đang đứng đối diện hắn, đã nâng lên cánh tay, bàn tay hướng về phía trước, có bốn thanh năng lượng thể hình dạng răng nanh hiện ra, khoảng cách cái trán của hắn chỉ không đến 10 milimet.

Lại một lần nữa nhìn khuôn mặt bình thản mà âm trầm của Tiêu Hoàng, khoe miệng nam nhân không khỏi giật giật, tiếp theo dùng giọng điệu âm trầm nói:

- Người có biết ta là ai không? Ta là Tùy Tuấn, cha ta là Tùy Giang, Trưởng ty Cảnh Sát Ty tại khu Hà Tây, hôm nay người dám động ta một chút, người có tin hay không, ta cho người không nhìn được ánh mặt trời ngày mai.

- Ta không quan tâm phụ thân người là ai, ta không thích trêu chọc người khác, nhưng cũng không hy vọng người khác tới phóng uế trên địa bàn của ta!

Tiêu Hoàng nhẹ nhàng đáp lại, có thể nói, hiện tại chỉ cần Tiêu Hoàng hơi điều động một chút Ngự lực trong cơ thể, thì có thể thoải mái lấy mạng tên tự xưng là Tùy Tuấn này.

Một bên Hân nhi thì che miệng, khuôn mặt nhỏ nhắn kinh hãi tới mức trắng bệch, nàng tuyệt đối không nghĩ tới, vừa rồi Tiêu Hoàng vẫn còn rất bình thản, vậy mà lại có hành động như thế.

Lý Nhạc ngồi trên giường bệnh thì lại chớp chớp mắt, không hề nghi ngờ, hành động của Tiêu Hoàng trong mắt hắn tuyệt đối là thống khoái, tuy nhiên, nghe khẩu khí của tên tự xưng là Tùy Tuấn kia, dường như là lai giả bất thiện a.

- Tốt, có bản lĩnh thì người chờ đó cho ta, trước khi trời tối, ta không cho nơi này của người đóng cửa, thì ta sẽ mang họ của người!

Nói xong, Tùy Tuấn hơi hơi lui hai bước về phía sau, kéo Hân nhi đi lên Ma Văn xe thể thao, nhanh như chớp rời khỏi đây.

Thấy Ma Văn xe thể thao biến mất ở trong tầm mắt, Lý Nhạc thật cẩn thận đi vào bên cạnh Tiêu Hoàng, nhỏ giọng nói:

- Hoàng ca, xem ra tên này có chút lai lịch, dường như cũng không nhỏ đâu, lần này chúng ta nên làm cái gì bây giờ a?

- Làm thì đã làm rồi, những việc bây giờ nên làm thì cứ thế mà làm thôi!

Tiêu Hoàng đáp lại, thu hồi Hổ Nha Chiến Văn, một lần nữa trở lại bên trong quầy, hết sức chuyên chú đọc sách, đây là một bộ sách về chế tác Ma Văn rất cao cấp.

Cùng lúc này, ở một con đường nào đó tại khu Hà Tây, Ma Văn Xa màu vàng của Tang Hoành Vân đang chậm rãi chạy, những nơi nó đi qua, bất kể Ma Văn Xa dạng gì thì đều cố ý hoặc vô tình né tránh ra.

Tại chỗ ngồi phía sau Ma Văn Xa, Tang Hoành Vân và đại đệ tử Triệu Thanh đang ngồi ngay ngắn.

- Sư phụ lần này từ Tác La Thành gấp gấp trở về, có phải là do chuyện về Quyền Tàng hay không?

Triệu Thanh cung kính hỏi, từ sáng sớm thì Hành Giả Ma Văn cửa hàng đã công bố tin tức Quyền Tàng bán ra Ma Văn ra bốn phía, Triệu Thanh tất nhiên là trước tiên báo tin này cho sư phụ của mình.

- Đúng vậy!

Tang Hoành Vân mặt không đổi sắc, đáp lại rất ngắn gọn.

- Chỉ là một người Quyền Tàng, cần phải khiến cho sư phụ lao sư động chúng như thế hay sao?

Triệu Thanh thăm dò hỏi.

- Người này, nếu thật sự lợi hại giống như đồn đại, thì rất có thể đánh vỡ toàn bộ cân bằng tại Thái Ngộ Thành, giống như một nhân tố thay đổi cán cân tiểu ly, Sài Tang, Lôi Vinh Hiên đều đã tỏ vẻ có hứng thú đối với Quyền Tàng, bất kể Quyền Tàng gia nhập một nhà nào, đều sẽ gây ra một loạt phản ứng dây chuyền, không thể không đề phòng trước!

Tang Hoành Vân nhẹ nhàng nói, cũng tiện tay gỡ ra cái bao tay màu trắng.

- Ô, đúng rồi, lần này sư phụ đi Tác La Thành, có phát hiện gì không? Có phải thật sự sẽ có đại nhân vật muốn tới nơi này của chúng ta hay không?

Triệu Thanh hỏi tiếp.

- Đúng vậy, hơn nữa nhân vật này tuyệt đối khiến người ta không tưởng được, lúc ấy ta cũng giật mình!

Tang Hoành Vân đáp.

- Là ai vậy?

Triệu Thanh tò mò hỏi.

Tang Hoành Vân chỉ mỉm cười, cũng không trả lời.

Cùng lúc đó, Ma Văn Xa màu vàng của Tang Hoành Vân chậm rãi rẽ một chút, đi vào con đường có Đại Hoàng Dược Quán.

- Nơi này từ lúc nào thì có thêm nhiều dược quán như vậy?

Nhìn hai bảng hiệu cực kỳ bắt mắt cách đó không xa, Tang Hoành Vân nhẹ giọng lẩm bẩm.

- Ta đã điều tra, cái lớn ở đó là Xuân Ngôn Dược Xá, ngày hôm qua mới vừa khai trương, dường như cố ý cướp đoạt sinh ý của Đại Hoàng Dược Quán, lão bản là đồ đệ của Tịch Phúc, mà lão bản của Đại Hoàng Dược Quán, thì sư phụ cũng biết, hẳn gọi Tiêu Hoàng!

Triệu Thanh đáp.

Nghe được tên Tiêu Hoàng, Tang Hoàn Vên thần sắc hơi động, cái tên này hắn đã nhiều lần nghe nói qua, một thợ mỏ hèn mọn, vậy mà tên lại có thể truyền vào trong tai hắn nhiều lần, đây đúng là hiếm có.

- Lại là hắn!

Tang Hoàn Vên không kìm được tự nhủ một tiếng.

- Sự phụ cảm thấy hứng thú đối với hắn ư? Lại nói tiếp, Tiêu Hoàng này vẫn rất không đơn giản, mặc dù mình bạch chính mình được không thể trị liệu được bệnh nan y, nhưng vẫn còn không buông tha ý chí cầu sinh, mấy ngày trước đây vừa mới rời khỏi công tác tại mỏ đá, đi vào Thái Ngô Thành kinh doanh được quán này, trọng yếu hơn là, nghe nói Ngự lực của hắn đã đạt tới Ngự Đồ cấp bốn, khó được a!

Triệu Thanh nói rất chi tiết.

- Một người đã minh bạch rằng tiền đồ xa vời, nhưng vẫn còn muốn nghịch thế mà đi, có chút ý tứ!

Tang Hoàn Vên nhẹ nhàng tự nói, sắc mặt ẩn hiện có chút ý cười.

- Hay là sự phụ cảm thấy hứng thú đối với hắn?

Triệu Thanh tò mò hỏi.

Tang Hoàn Vên không đáp lại, vươn tay nhẹ nhàng gõ vào bả vai lái xe.

Lái xe hiểu ý, chậm rãi ngừng Ma Văn Xa, đứng cách Đại Hoàng Dược Quán mấy chục thước.

Trong Đại Hoàng Dược Quán, Tiêu Hoàng vẫn lẳng lặng đọc sách, mà Lý Nhạc thì đang đi đi lại lại, nét mặt có vẻ thấp thòm lo âu.

- Hoàng ca, người nói đi, vạn nhất cái tên gọi là Tùy Tuấn kia mang theo một đám người tới đây, chúng ta nên làm cái gì bây giờ a, hiện tại chúng ta nhưng chạy được hòa thượng, nhưng mà không chạy được cái miếu a!

Lý Nhạc xoa xoa tay, lo lắng mà nói.

- Binh đến tướng ngăn, vĩnh viễn nhớ kỹ một chút, cái gì cũng đều có thể bị, nhưng tuyệt đối không thể bị dọa sợ được, bởi vì đối thủ của người rất có thể sẽ vì người nhất thời nhường nhịn một tác, lại muốn tiến một thước, trên sách lịch sử đã viết rất nhiều ví dụ như vậy!

Tiêu Hoàng cúi đầu, đáp lại.

Tuy nhiên, đúng lúc này, ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân, chậm rãi mà đến, thanh âm không nhanh không chậm, không kiêu ngạo, không nóng nảy.

Nghe thấy âm thanh này, Lý Nhạc rất rõ ràng, đây là có khách nhân muốn tới, hơi nhìn qua, vừa định bước lên tiếp đón, thì cả người hắn đã gần như hóa đá ngay tại chỗ.

40. Chương 40: Vài Phần Kính Trọng

- Người...!

Lý Nhạc chỉ phát ra một thanh âm như vậy, khẽ dùng tay che cái miệng đang há hốc ra của mình, một ngón tay chỉ về phía cửa, chỉ thấy đứng trước cửa đúng là Tang Hoàn Vên đại danh鼎鼎, ở phía sau hắn, đồng dạng cũng là Triệu Thanh có thanh danh không nhỏ.

Hai nhân vật cao cao tại thượng, xuất hiện bên trong một cái dược quán bé tới mức đáng thương như vậy, sự tương phản này thật sự là quá mãnh liệt.

- Lý Nhạc, làm gì vậy? Tiếp khách a!

Tiêu Hoàng vẫn như trước đang đọc sách, nghe Lý Nhạc nói một chữ, sau đó không có động tĩnh gì, liền lên tiếng nhắc nhở.

Lý Nhạc không có đáp lại.

Lúc này Tiêu Hoảng cũng cảm nhận được một tia không thích hợp, hơi ngắc đầu, khi thân ảnh Tang Hoàn Vãn ánh vào mi mắt Tiêu Hoảng, thần sắc Tiêu Hoảng không khỏi hơi động.

Hắn tới đây làm gì? Đây là phản ứng đầu tiên của Tiêu Hoảng, tiếp theo hắn hơi đứng lên, biểu tình bình thần, xen lẫn một chút cảnh giác như có như không.

Hơi liếc mắt một cái tới Tiêu Hoảng trước quầy, thấy hắn cũng không có một bộ dáng khúm núm giống những người khác, điều này khiến cho Tang Hoàn Vãn có chút thường thức.

Bước vào bên trong đại sảnh, hơi nhìn xung quanh bốn phía, trên mặt Tang Hoàn Vãn có chứa một chút thoải mái, cũng không giống lần đầu tiên, tràn ngập uy áp vô cùng vô tận.

- Cũng không tệ lắm!

Một lát sau, Tang Hoàn Vãn nhẹ giọng nói.

- Không biết Tang Hoàn Vãn đại sư đến đây, là có chuyện gì?

Tiêu Hoảng ra sức khiến cho bản thân duy trì một loại ngữ điệu lễ phép mà hỏi.

- Chỉ là đi ngang qua mà thôi, nghe nói người đánh bại Từ Khanh, nên mới đến xem, yên tâm, chúng ta không có lòng dạ nào tìm người phiền toái đâu!

Triệu Thanh đứng phía sau liền nói.

- Đa tạ!

Tiêu Hoảng đáp lại, trái tim đang đập thình thịch cũng dần ổn định lại.

- Ta cùng sư phụ ta đến đây, Tiêu tiên sinh sẽ không để chúng ta đứng như vậy chứ!

Triệu Thanh nói tiếp, cũng bày ra một biểu tình như cười như không.

Có thể xưng hô là Tiêu tiên sinh, Tiêu Hoảng đối với Triệu Thanh cũng có một tia cảm tình.

- Hai vị đại nhân, mời vào bên trong này.

Tiêu Hoảng nói xong, làm một động tác “mời”.

Thấy Tiêu Hoảng dẫn theo Tang Hoàn Vãn và Triệu Thanh đi về phía hậu viện, Lý Nhạc đang hóa đá tại chỗ mới hơi chút phục hồi tinh thần, cũng khẽ véo đùi mình một cái, hắn hoài nghi rằng chính mình đang nằm mơ.

Đợi khi Tiêu Hoảng đưa Tang Hoàn Vãn và Triệu Thanh tới phòng mình, thứ đầu tiên đập vào mắt Tang Hoàn Vãn đó chính là nơi đây ngập tràn các bộ sách, trên cơ bản, toàn bộ phòng, trên giá sách, trên giường, trên bàn viết, tùy ý có thể nhìn thấy các bộ sách đủ loại kiểu dáng, số lượng này cũng đủ để mở một cái thư viện rồi.

Một màn này, khiến cho sắc mặt Tang Hoàn Vãn hơi đổi, trong nháy mắt, đôi mắt Tang Hoàn Vãn nhìn về phía Tiêu Hoảng, đã có một chút coi trọng.

- Những quyển sách này, ngày thường người đều đọc qua ư?

Tang Hoàn Vãn cất bước, chậm rãi đi lại trước giá sách to lớn, cũng thường thường cầm lên một quyển, liếc qua, sau đó hỏi.

Đương nhiên, các bộ sách có chút bí ẩn cùng loại với Đức Thức Ao Diện Văn và mặt lõm văn có chứa kỹ thuật văn trong văn do chính mình chế tạo, Tiêu Hoảng đã khóa kín trong ngăn kéo, hoặc là mang trên người, Tang Hoàn Vãn không thể nhìn thấy được, nên cũng không lo bị lộ ra.

- Tầm tám phần là đã từng đọc qua rồi!

Tiêu Hoảng đáp, ngoan ngoãn đứng ở cửa, một nhân vật lớn như vậy đến đây, nói Tiêu Hoảng không khản trương một chút nào, thì đó là chuyện không có khả năng.

- Tốt lắm, trong sách có hoàng kim ốc, trong sách có nhan như ngọc, bất kể thân phận gì, bất kể chức nghiệp gì, thích đọc sách thì sẽ không sai!

Tang Hoàn Vên nhẹ nhàng nói, bày ra một bộ đáng trường giả, cũng tiện tay xuất ra một bộ sách về mặt âm nhạc, bắt đầu lật xem.

- Ta cũng cho rằng như vậy, hơn nữa ta nghĩ chỉ cần của ta đọc nhiều sách hơn, kiến thức của ta sẽ uyên bác hơn, nói không chừng có thể tìm được phương pháp chữa được căn bệnh của ta, bởi vì ta phải sống sót!

Tiêu Hoằng đáp rõ ràng từng câu một, câu cuối cùng còn có vẻ quả quyết.

Tang Hoàn Vên cũng không bình phẩm gì với lời của Tiêu Hoằng, chỉ hơi gật đầu, nói tiếp:

- Nghe nói người chỉ mượn thực lực tự thân, đã đạt tới Ngự Đồ cấp bốn phải không?

- Không, đó đã là chuyện rất lâu trước kia rồi, hiện tại ta là cấp năm!

Tiêu Hoằng đáp lại rất chi tiết, biểu tình bình thản, tuy nhiên, trong lòng lại thoáng dâng lên một tia cảnh giác, hiển nhiên, Tang Hoàn Vên cũng đã có điều tra về hắn.

Nghe được điều này, vốn Tang Hoàn Vên đang chuẩn bị đặt lại quyển sách lên giá sách, lại hơi khựng lại một chút, biểu tình cũng bỗng nhiên biến đổi, đương nhiên do hắn đưa lưng về phía Tiêu Hoằng, do đó biểu tình này cũng không có khiến cho Tiêu Hoằng nhìn thấy.

Bằng vào lý giải đối với Ngự lực của Tang Hoàn Vên, đầu tiên Tiêu Hoằng không có khả năng có được công pháp huấn luyện Ngự lực cấp cao, thứ hai Tiêu Hoằng không có khả năng đi mua kỳ trân dị bảo, như vậy chỉ bằng mượn dùng Khí Tức Huấn Luyện Pháp, có thể trong khoảng thời gian ngắn đạt tới cấp bậc như thế, Tang Hoàn Vên không thể không cảm thấy ngạc nhiên thán phục.

- Người làm như thế nào?

Tang Hoàn Vên rốt cục không kìm nổi, mở miệng hỏi.

- Dựa vào cái này!

Tiêu Hoằng nói xong, chậm rãi đặt một thanh Ngự Hương trước mặt Tang Hoàn Vên.

Nhẹ nhàng cầm lấy mẫu Ngự Hương này, bằng vào thực lực của Tang Hoàn Vên, không cần nói thì hắn cũng có thể đoán được thứ này sử dụng thế nào, hỏi tiếp:

- Đây là do chính người làm ra ư?

- Phải!

Tiêu Hoằng trả lời.

Tang Hoàn Vên hơi gật đầu, có thể nói, tư chất của Tiêu Hoằng ở trong mắt Tang Hoàn Vên thì cũng rất bình thường, nhưng mà hắn chăm chỉ và có ý tưởng, điều này có chút không đơn giản.

Điều này cũng hoàn toàn triệt để biến đổi hình tượng thợ mỏ hèn mọn của Tiêu Hoằng trong mắt Tang Hoàn Vên.

Thật cẩn thận đặt Ngự Hương sang một bên, Tang Hoàn Vên cũng không hỏi phối phương của Ngự Hương, hơi trầm tư một lát, bỗng nhiên nhẹ nhàng nói:

- Ta có ý thu người làm được đồng của ta, như thế nào?

Triệu Thanh nghe nói vậy, thần sắc không khỏi vừa động, Tang Hoàn Vên nói lời này, không khác gì đang xem trọng Tiêu Hoằng, hắn càng thêm rõ ràng, ở bên cạnh Tang Hoàn Vên, địa vị từ cao đến thấp chia ra làm đại đệ tử, đệ tử, được đồng tinh anh và được đồng.

Tuy rằng địa vị của được đồng là thấp nhất, ngày thường cũng rất ít dùng đến, nhưng là được đồng thì không khác gì có cơ hội tới gần Tang Hoàn Vên, sau này có thể tấn chức làm được đồng tinh anh, thậm chí là đệ tử, nhận được chỉ đạo của Tang Hoàn Vên.

Mà đối với được đồng do Tang Hoành Vân nhận, mặc dù ở toàn bộ Thái Ngô Thành thì cũng là cực kỳ nghiêm khắc, phải được bản thân Tang Hoành Vân coi trọng thì mới được.

Đây không khác nào là một loại tán thành, hoặc là nói đây là một cơ hội, ít nhất cũng là thế đối với Tiêu Hoằng lúc này.

- Trở thành được đồng của người, có chỗ tốt gì không?

Tiêu Hoằng không nghĩ nhiều, trực tiếp thốt ra.

Triệu Thanh nghe nói như thế, sắc mặt không khỏi hơi đổi, ánh mắt nhắm ngay Tiêu Hoằng, trong lòng cảm thán, tiểu tử này đúng là cái gì cũng dám hỏi a.

Tang Hoành Vân cũng không bởi lời nói nhìn như vô lễ của Tiêu Hoằng mà sinh ra tức giận, biểu tình cũng không có biến hóa quá lớn, tiếp tục nhẹ nhàng nói:

- Mỗi một tháng, ta sẽ giảng bài cho tất cả được đồng một lần, tự mình chỉ đạo!

- Tốt, ta đồng ý!

Tiêu Hoằng không có nhiều do dự, gật đầu nói, hiện tại toàn bộ tri thức về y được của Tiêu Hoằng đều do tự học mà có, trong đầu vẫn như trước có rất nhiều chỗ không hiểu, có thể được cơ hội Tang Hoành Vân chỉ đạo, đây tuyệt đối là một chuyện tốt.

Hơn nữa Tiêu Hoằng cũng biết, làm được đồng của Tang Hoành Vân, gần như không có cơ hội đi làm việc, tài liệu mà Tang Hoành Vân cần thì đại bộ phận đều là quý báu, do được đồng tình anh đi hoàn thành, đổi mà nói, được đồng này chỉ là một danh hào, tự nhiên được một cơ hội chỉ đạo, Tiêu Hoằng mà không cần thì mới là ngu ngốc.

Trong cuộc nói chuyện tiếp theo, Tiêu Hoằng cũng biết, khoảng cách gần nhất Tang Hoành Vân giảng bài một lần, chính là một tuần sau, thời gian cũng không lâu nữa, trong thời gian này, có thể chuẩn bị mấy vấn đề, đến lúc đó sẽ hỏi.

Cùng lúc đó, bên trong phòng ngoài của Đại Hoằng Dược Quán, cho tới bây giờ, Lý Nhạc vẫn còn mở lớn hai mắt, không thể tin được, vừa rồi tiến vào hậu viện chính là Tang Hoành Vân đại danh鼎鼎, nhân vật số một số hai của Thái Ngô Thành này vậy mà lại đi đến nơi này.

- Ông trời của ta ơi, chắc không phải là giả đấy chứ!

Lý Nhạc nhéo nhéo mắt mình, thì thào lẩm bẩm.

Kết...!

Đúng lúc này, liên tiếp có tiếng Ma Văn Xa phanh gấp, bỗng nhiên từ ngoài cửa truyền đến, Lý Nhạc quay đầu lại, chỉ thấy Ma Văn xe thể thao vừa rời cửa Tùy Tuấn, mang theo hai chiếc Ma Văn xe cảnh sát, đứng trước cửa Đại Hoằng Dược Quán, vẻ mặt rất hùng hổ.

Đầu tiên từ trong Ma Văn xe thể thao đi ra chính là Tùy Tuấn có bộ mặt dữ tợn, theo sát sau đó là bảy, tám cảnh sát viên thân trang phục cảnh sát, thắt lưng có giắt Ma Văn súng lục, cấp bậc Ngự lực đều ở Ngự Đồ sáu, bảy cấp.

Người cuối cùng đi ra là một cảnh quan, dáng người hơi béo, sắc mặt hồng nhuận, hần tên là Tề Tử Nam, thuộc họ trực tiếp của Trưởng ty Tùy Giang của Ty Cảnh Sát khu Hà Tây, nghe nói Tùy Tuấn bị khi dễ, hần tất nhiên phải trước hết chạy tới, coi như là một loại lấy lòng, vì đại công tử của Tùy Giang mà xả giận.

Rất nhanh, tên này được Tùy Tuấn dẫn đi, nhảy vào bên trong Đại Hoằng Dược Quán, đầu tiên nhìn thấy Lý Nhạc đang đứng ở giữa sảnh.

- Lão bản kia của các người đâu?

Tùy Tuấn nhìn lướt qua bốn phía, tiếp theo nhắm ngay ánh mắt về phía Lý Nhạc.

Lý Nhạc còn đang cố phân biệt xem Tang Hoành Vân là thật hay giả, thấy Tùy Tuấn cùng với vài tên cảnh sát viên phía sau kia, khoe miệng không khỏi giật giật, lúc trước hẳn nghĩ tới Tùy Tuấn sẽ trở về trả thù, kết quả lại không nghĩ tới, Tùy Tuấn vậy mà lại bày ra đội hình lớn như vậy.

Khoe miệng Lý Nhạc không khỏi giật giật theo bản năng, tuy nhiên, ngay sau đó trong đầu Lý Nhạc lập tức có một ý tưởng điên cuồng.

- Chết tiệt! Ta đang hỏi người đó, lão bản của người đâu rồi? Bảo hắn lăn ra đây cho ta! Hắn không phải mới vừa rất kiêu ngạo hay sao? Hiện tại ta phải nhìn một cái xem hắn còn dám kiêu ngạo như thế nào, dám trên địa bàn của ta mà đùa giỡn uy phong, hắn xứng hay sao? Hôm nay ta khiến cho hắn chết mà cũng không biết là chết như thế nào!

Tùy Tuấn nói.

- Ta... lão bản của chúng ta hiện tại không tiện gặp các người, hắn đang tiếp đãi khách quý!

Lý Nhạc bày ra một bộ dáng nơm nớp lo sợ, nét mặt có chút chất phác.

- Khách quý ư? Ta thấy hắn là đào phạm thì đúng hơn, chúng ta vừa mới nhận được tin tức, lão bản của các người có chứa chấp nghi phạm, người tới, tịch thu cho ta! Bất kể là lão bản nơi này, hay là tất cả những kẻ làm tạp vụ thì cũng đều bắt hết cho ta, mang đi nghiêm hình thẩm vấn!

Tề Tử Nam bày ra một bộ dáng uy nghiêm, trong mắt hắn thì chỉ một lão bản của được quán nhỏ nhỏ, làm gì có khách quý gì, lần này toàn bộ mang đi, giam giữ lại, cho bọn họ chút giáo huấn, coi như là xả giận cho đại công tử, Tùy lão đại cũng sẽ không nói gì cả đâu.

41. Chương 41: Triệu Thanh Ra Tay!!!

Điên cuồng!

Theo Tề Tử Nam phát ra mệnh lệnh, mấy tên cảnh sát viên liền lấy ra Ma Văn súng cầm tay, nhảy vào bên trong hậu viện.

- Không... Không có lệnh khám xét, các người không có quyền tự tiện xông vào khu vực tư nhân chúng ta.

Lý Nhạc như trước là một bộ dáng nơm nớp lo sợ.

- Tiểu tử! Muốn lệnh khám xét hả, nhìn lại xem mặt lão tử này, chính là lệnh khám xét! Vừa rồi lão bản các người không phải rất kiêu ngạo sao? Hiện tại để ta nhìn hắn còn kiêu ngạo thế nào! Xem lão tử làm thế nào hại chết hắn, ở địa bàn của ta còn dám giương oai, hôm nay ai cũng không thể cứu được các người!

Tùy Tuấn bày ra một bộ dáng vô cùng ngạo mạn, lấy tay chỉ chỉ vào ngực Lý Nhạc, khinh thường nói, sau đó liền nghênh ngang đi theo phía sau viên cảnh sát vào hậu viện.

Tiến vào hậu viện, những cảnh sát viên này liền giống như cường đạo, bắt đầu lục tung bốn phía, thô lỗ đá văng hai cái vách phòng, như chỗ không người.

- Tại cái phòng kia, vào đi bắt lấy hắn, còn có cái gì gọi là khách quý, toàn bộ bắt hết cho ta, trước đánh ột trận nói sau!

Tùy Tuấn cất bước đi vào hậu viện, liếc mắt một cái liền chú ý tới cửa phòng đóng chặt ở đối diện, thậm chí còn có thể nhìn thấy vài bóng người, vì thế hắn chỉ vào căn phòng đó hùng hổ nói.

Đối mặt với công tử của Trường ty, những viên cảnh sát này tự nhiên phải nói gì nghe nấy, đồng dạng bày ra tư thái hung ác, trực tiếp đá một cước văng ra cánh cửa phòng, lúc này liền nhìn thấy, Tiêu Hoàng đang đứng ở một bên, biểu tình nghiêm túc, Triệu Thanh đứng bên trong một góc hơi tối, Tang Hoành Vân đứng bên giá sách đưa lưng ra ngoài.

- Người hắn chính là lão bản ở nơi này đi, dám bắt kính với công tử của Trường ty đại nhân, quả thực chính là muốn chết! Còn nữa hai người bên trong kia, ta hoài nghi các người là nghi phạm, toàn bộ lăn ra đây cho ta.

Một gã cảnh sát viên giờ Ma Văn súng trong tay, biểu tình hung ác nói, trong giọng điệu oai khí mười phần trên cao nhìn xuống.

- Nghi phạm? Người là đang nói ta sao?

Tang Hoàn Vân đưa lưng về phía viên cảnh sát, hơi xoay người, giọng điệu hơi trầm thấp nói.

- Nói người lại...

Viên cảnh sát nói ra lời này chỉ đến một nửa, nửa khuôn mặt của Tang Hoàn Vân, liền hiện ra trước mắt hắn.

Trong nháy mắt, biểu tình hung ác của viên cảnh sát lập tức cứng lại, hai mắt trợn trừng, tay cầm Ma Văn súng lục không khỏi run lên, tiếp theo cả người lập tức hóa đá tại đương trường. Khuôn mặt này sao hắn có thể không biết, Tang Hoàn Vân này ở Thái Ngô Thành là nhân vật nói một không hai, ai dám trêu chọc?

Tuy nhiên, tuyệt đối không nghĩ tới, Tang Hoàn Vân đại danh鼎鼎 này lại xuất hiện ở chỗ này, mà hành động của mình vừa rồi... Trong lúc nhất thời, người cảnh sát viên này chỉ cảm thấy da đầu run lên, hai chân bắt đầu như nhũn ra.

Nguyên vốn bọn họ chỉ là muốn tìm lão bản Tiêu Hoàng của được quán nhỏ này gây phiền toái, hung hăng giáo huấn một chút, nhưng không nghĩ tới, sau lưng của lão bản được quán nhỏ này, lại đứng một nhân vật đại siêu cấp như vậy.

Không kiềm được viên cảnh sát hơi thối lui về phía sau một bước, không biết nên làm thế nào cho phải, thường ngày thái độ làm người của Tang Hoàn Vân, tuy rằng hắn không có nhìn thấy qua, nhưng vẫn có nghe nói, đúng vậy, hắn là Được sư, nhưng dường như cũng có một mặt giết người, cho dù là thị trưởng cũng không dám làm khó dễ hắn.

“Xoạch!”

Nghĩ đến đây, viên cảnh sát không kìm lòng được Ma Văn súng trong tay rơi xuống đất.

Tùy Tuấn đứng ngoài sân, tự nhiên không biết bên trong đã xảy ra chuyện gì, thấy các cảnh sát viên nhất tề đứng không nhúc nhích trước cửa, tức giận tức giận:

- Các người còn đứng đó làm gì, bắt toàn bộ người ở bên trong cho ta, mang đi, cho bọn họ biết ta lợi hại!

Bởi vì cửa đang mở rộng, thêm vào giọng nói của hắn khá cao, bởi vậy dĩ nhiên có thể chuẩn xác truyền vào trong phòng.

Đối với loại thanh âm bất kính này, biểu hiện của Tang Hoàn Vân có vẻ bình thản khác thường, thậm chí bình thản làm cho người ta cảm thấy đáng sợ, chỉ khẽ liếc mắt nhìn Triệu Thanh trong góc phòng một cái, Tang Hoàn Vân liền chậm rãi đặt quyển sách trên tay về lại giá sách, không có mấy may phản ứng quá kích động.

Triệu Thanh đi theo Tang Hoàn Vân không dưới mười năm, tự nhiên hiểu được loại ánh mắt của sư phụ này đại biểu hàm nghĩa gì. Hắn như tia chớp xuất hiện ngay trước mặt cảnh sát viên cách gần mình nhất, trên cánh tay phải không biết từ lúc nào đã lóng lánh Chiến Văn hoa lệ.

Lại nhìn phía trên nắm tay, đã hình thành một mảng lớn quang đoàn, sau đó rất nhanh biến thành một quang đoàn chói mắt bằng cỡ cái bánh bao, quay vòng phía trên nắm tay, tiếp theo không có mấy may do dự, xuống tay quả quyết, trực tiếp đánh vào bụng viên cảnh sát.

Người cảnh sát viên này tuy theo bản năng ngăn cản, nhưng cũng không làm nên chuyện gì.

Một quyền trầm trọng, uy lực to lớn, Tiêu Hoàng mơ hồ có thể nhìn thấy lực xung kích cường đại của nắm tay, thậm chí làm cho phía sau lưng viên cảnh sát, hơi hơi lồi lên một chút.

Không có tạm dừng chút nào, người cảnh sát viên này vừa rồi lấy súng chỉ vào Tang Hoàn Vân liền bay ra ngoài, mấy tên cảnh sát viên phía sau cũng giống như bô linh, bị đều đều chạm văng bắn ra, có thể thấy uy lực mạnh mẽ biết bao.

“Ầm ầm!”

Ngay sau đó, người cảnh sát viên này liền rơi thẳng xuống giữa sân viện, mũi miệng trào máu, thân mình hơi giật giật, rồi trực tiếp chết ngất đi.

“Xuống tay thật độc.” Khóe miệng Tiêu Hoảng hơi giật giật, trong lòng thầm nói. Lần này xem như hấn chính thức mở mang tầm mắt, cái gì gọi là “có chỗ dựa không lo sợ gì”.

Nếu là người dân bình thường, lần này phỏng chừng phải mấy chục năm lao tù rồi.

Tùy Tuấn ở ngoài sân, cúi đầu nhìn viên cảnh sát trước chân mình, không khỏi nhíu mày, người cảnh sát viên này hấn biết, Ngự lực đã đạt tới Ngự Đồ cấp bảy, người có thể đánh cho Ngự Đồ cấp bảy thành bộ dáng như thế, có thể thấy được thực lực của người ra tay mạnh tới mức nào.

Có ý nghĩ như vậy, Tùy Tuấn vội thối lui lại phía sau, sắc mặt hiện lên một chút sợ hãi, tiếp theo cố gắng trấn định, uy hiếp nói:

- Bên trong... bên trong rốt cuộc là ai? Dám cả gan tập kích cảnh sát viên, chẳng lẽ ngươi chán sống...

Tùy Tuấn chỉ nói được nửa câu, nửa câu dưới liền im bật, chỉ thấy Triệu Thanh sắc mặt lạnh như băng, chậm rãi từ trong phòng đi ra.

Triệu Thanh là người phương nào, hấn tự nhiên biết, đại đệ tử đại danh鼎鼎鼎鼎 của Tang Hoàn Vên, đồng dạng có một chỗ đứng ở Thái Ngô Thành, tuy rằng địa vị so ra kém Tang Hoàn Vên, Sài Tang, nhưng nếu so với Tùy Tuấn quả thực chính là trên trời dưới đất.

- Triệu... Triệu đại nhân!

Tùy Tuấn không khỏi phát ra thanh âm run run, sắc mặt trở nên tái nhợt. Hấn vạn lần không ngờ, mình lại xui xẻo như thế, lại chộc phải Triệu Thanh. Lần này, tuyệt đối là phiền toái lớn rồi! Giọng điệu cũng trở nên mềm mỏng, hai chân đã bắt đầu run run nhè nhẹ.

“May mà không phải Tang Hoàn Vên, còn có đường sống quay về.” Tùy Tuấn chỉ có thể tự an ủi mình trong lòng như vậy. Tuy nhiên, ngay sau đó, Tang Hoàn Vên liền chậm rãi từ bên trong đi ra.

- Đây...

Nhìn thấy Tang Hoàn Vên, sắc mặt vốn đã tái nhợt của Tùy Tuấn, đột nhiên biến thành xanh mét, hai mắt trợn trừng miệng há hốc, trong nét mặt có khiếp sợ, có sợ hãi, da đầu lại cảm thấy được từng trận run lên, mỗi phát tê rần, phía sau lưng rét run, từ trên mặt tuôn ra một lớp mồ hôi lạnh.

Một mình Triệu Thanh có thể nói đã làm cho Tùy Tuấn vô cùng khiếp sợ, kết quả không nghĩ tới, Tang Hoàn Vên cao cao tại thượng cũng ở bên trong. Hấn nằm mơ cũng không nghĩ tới, lão bản của được quán nhỏ nhỏ này, lại có chỗ dựa lớn như vậy.

Giờ khắc này đầu óc của Tùy Tuấn gần như đã trở nên trống rỗng, cảm nhận của hấn giống như vốn định giày xéo một con kiến nhỏ nhỏ, kết quả lại không thành, trong ổ kiến lại lao ra một con quái thú siêu cấp thời tiền sử.

Tùy Tuấn không khỏi theo bản năng lui về phía sau hai bước, tiếp theo chân mềm nhũn, trực tiếp xui lơ trên mặt đất, khí thế kiêu ngạo vừa rồi đã sớm không còn sót lại chút gì, lại biến thành ngoài khiếp sợ, chính là hoảng hốt.

Về phần các cảnh sát viên khác thì mặt không còn chút máu, ngay cả thở mạnh cũng không dám, cứ như vậy lẳng lặng ngồi dưới đất, giống như pho tượng không nhúc nhích.

Tề Tử Nam ở bên trong tiền sảnh, nghe bên trong truyền ra một tiếng nổ, rồi yên lặng không có động tĩnh gì, sắc mặt hấn thoáng hiện lên một chút cảnh giác, tiếp theo liền rất nhanh đi vào hậu viện.

Đầu tiên ập vào trong mắt Tề Tử Nam, đó là Tùy Tuấn xui lơ trên mặt đất, cùng với cảnh sát viên ngã trái ngã phải. Thấy một màn như thế, phản ứng đầu tiên của Tề Tử Nam là tức giận. Đúng là hấn không nghĩ tới, một lão bản của được quán nhỏ nhỏ lại có lá gan lớn như vậy, hơn nữa trước đó hấn cũng đã điều tra rõ ràng, lão bản được quán này không có người đứng sau lưng, cho nên hấn mới dám ngang ngược như vậy.

- Lớn mật, là ai...

Tề Tử Nam vừa định nổi trận lôi đình, kết quả thần sắc lại đột nhiên vừa động, dư quang khóe mắt nhìn về phía cửa, kết quả cả người sững sốt đứng sững tại đương trường.

Tang Hoành Vân cùng Triệu Thanh hai người kia, địa vị ở Thái Ngô Thành rốt cuộc cao tới bao nhiêu, hẳn vẫn là biết được.

- Tang... Tang...

Tề Tử Nam lấp bắp một lúc lâu cũng không có thốt ra một câu đầy đủ, hẳn muốn tiến lên lấy lòng, nhưng dưới loại tình huống này làm sao có thể?

Tang Hoành Vân không có nói lời gì, càng không hỏi nguyên nhân gây ra chuyện này. Ở trong mắt hẳn xem ra chuyện ngoài ý muốn nho nhỏ như vậy, không đáng để hẳn quan tâm.

- Thời gian không còn sớm, chúng ta đi thôi!

Tang Hoành Vân nói với Triệu Thanh xong, liền cất bước đi ra phía cửa, thần sắc vẫn bình thản như trước, không có mấy may tức giận, cũng không có vẻ gì khác thường.

Chỉ là khi đi ngang qua bên cạnh Tùy Tuấn, hẳn hơi dừng lại bước chân, hờ hững nói:

- Trở về, nói cho phụ thân ngươi từ chức đi, đừng chờ ta tự mình ra tay!

Nói xong, Tang Hoành Vân liền lập tức đi thẳng ra ngoài, Triệu Thanh, Tiêu Hoảng cùng theo phía sau.

Lý Nhạc đứng trong tiền sảnh, nhìn thấy Tang Hoành Vân liền bày ra một bộ dáng siểm nịnh. Vừa rồi thời điểm Tùy Tuấn đi vào, hẳn cố ý nín nhịn không nói khách quý bên trong là ai, chính là muốn nhìn thấy loại kết quả này.

- Sau này có chuyện gì, ngươi có thể liên hệ với Triệu Thanh!

Tang Hoành Vân ném lại những lời này, ý bảo Triệu Thanh lưu lại đây số Ma Văn thông tin cho Tiêu Hoảng, rồi cất bước đi tới Ma Văn Xa của mình.

Sau vài phút, cảnh sát viên cũng ảo não rút lui, ở lại lâu thêm hiển nhiên không thể nghi ngờ lại làm phiền lòng Tiêu Hoảng, trừ phi bọn họ cảm thấy tính tình của Tang Hoành Vân thật dễ dãi.

Hơn nữa Tang Hoành Vân đã nói, bảo Tùy Tuấn nói phụ thân mình từ chức, nói trắng ra đây còn là khách sáo, cho dù ở nơi này, trước mặt công chúng trực tiếp giết chết Tùy Tuấn, người khác cũng khó mà nói được gì, càng không có ai dám quần tới.

Cho dù là thị trưởng, lão đại của phía chính phủ ở Thái Ngô Thành này, đối Tang Hoành Vân cũng phải lễ nhượng mấy phần, càng đừng nói là Trưởng ty Cảnh sát một khu vực.

Đương nhiên, lúc này người buồn bực nhất chính là Tùy Tuấn, vốn hẳn tưởng dễ dàng bóp dẹp quả hồng mềm, xả hết cục tức trong lòng, kết quả lại không nghĩ tới, nắm phải mặt Diêm Vương, chính cái gọi là có cha tốt không sợ, chỉ sợ con phá sản...

42. Chương 42: Thủ Tịch Đại Được Đồng?

Trở lại trong Ma Văn Xa xa hoa, Tang Hoành Vân lại lần nữa theo thói quen mang vào đôi bao tay màu trắng, cũng ý bảo lái xe lái xe đi.

- Sư phụ, dường như cảm thấy hứng thú với tên Tiêu Hoảng kia?

Đội Ma Văn Xa chậm rãi khởi động, Triệu Thanh bỗng nhiên lên tiếng hỏi.

- Một chút, người này khiến cho ta tò mò, không phải hẳn chăm chỉ, cũng không phải hẳn siêng học, mà là khí chất của hẳn. Hai lần tiếp xúc, ta đều có thể nhìn ra được, hẳn có lễ phép, có cung kính, nhưng cũng không có hèn mọn, không có a dua, giống người như vậy, kết cục chỉ có hai loại khả năng, hoặc là chết sớm, hoặc sẽ thành châu báu.

Tang Hoành Vân nhẹ giọng đáp lại.

- Theo đệ tử thấy, chết sớm có thể tính lớn hơn một chút, sư phụ còn nhớ rõ bệnh của hần chứ? Theo đệ tử biết, là bệnh nan y không thuốc nào chữa khỏi, muốn sống sót không có khả năng!

Triệu Thanh đáp lại.

Đối với vấn đề này, Tang Hoàn Vãn cũng không có lập tức trả lời, chỉ là cười nhẹ, tiếp theo dời ánh mắt ra ngoài cửa xe.

- Sư phụ, đối với Ma Văn của Quyền Tàng bán ra ngày mai, chúng ta nên làm như thế nào?

Qua một hồi sau, Triệu Thanh lại hỏi.

- Ít nhất lấy Ma Văn kế tiếp, ta thật muốn nhìn xem chỗ đặc biệt của hần. Còn nữa, về Quyền Tàng phải nhanh một chút tìm cho được, ta càng ngày càng cảm thấy hứng thú đối với bản thân hần.

Tang Hoàn Vãn nói tiếp, mà không biết rằng ngay lúc vừa rồi, hần còn ở trong nhà Quyền Tàng dạo qua một vòng, còn thu người ta làm được đồng.

Cùng lúc đó, ở bên trong Đại Hoàng Dược Quán, chỉ còn lại Tiêu Hoàng cùng Lý Nhạc đang sửa chữa khung cửa, đây là bị viên cảnh sát đá hỏng.

- Đúng ra phải bắt bọn chúng bồi thường mới phải.

Lý Nhạc đưa cho Tiêu Hoàng một cây vặn vít, nói.

- Trước đó tên Tùy Tuấn kia, không phải ở trên giường bệnh thấy ra mười ngân tệ rồi sao, coi như là tiền sửa cửa được rồi!

Tiêu Hoàng đóng cửa lại một lần nữa dùng đinh ốc vặn chặt rồi nói.

- Đây! Hoàng ca! Huỳnh xem này!

Lý Nhạc bỗng nhiên thần thần bí bí nói với Tiêu Hoàng, tiếp theo mở ra Ma Văn thu hình trong tay, khu động một chút, lập tức giữa lòng bàn tay hần liền xuất hiện một tấm ảnh Tiêu Hoàng đứng chung với Tang Hoàn Vãn, là hình chụp, góc độ, nắm bắt thời cơ vừa đúng lúc, trong khoảnh khắc này, Tang Hoàn Vãn cùng Tiêu Hoàng nhìn như phi thường thân mật đứng chung một chỗ, bối cảnh là Tề Tử Nam thần tình uể oải cùng Triệu Thanh tỏ vẻ cung kính.

- Người làm cái gì vậy?

Tiêu Hoàng khẽ liếc mắt nhìn một cái màn hình trước mắt rồi hỏi.

- Còn có thể làm cái gì, đương nhiên là quảng cáo, Xuân Ngôn Dược Xá Phó Ngôn, không phải dùng tư cách đồ đệ của Tịch Phúc để quảng cáo sao? Vậy chúng ta cứ lấy tư cách thủ tịch đại dược đồng của Tang Hoàn Vãn là được. Dù sao bất kể ngành nghề gì mới khởi đầu nếu không có chút mảnh lời, người ta sẽ không để ý tới.

Lý Nhạc hơi híp mắt nói, biểu tình tựa cười như không cười.

- Thủ tịch đại dược đồng? Như vậy có được không?

Trong lúc nhất thời Tiêu Hoàng có chút do dự không quyết.

- Cái này có gì không được, bằng vào Tang Hoàn Vãn nhân vật đại gia lớn như vậy, mới sẽ không tính toán chi li với chúng ta, phỏng chừng cho dù hần biết cũng lười quản tới. Nếu không có người truy cứu, vậy chúng ta vì sao không lợi dụng chứ?

Lý Nhạc lên tiếng nói.

Tiêu Hoàng hơi trầm tư một lát rồi gật gật đầu. Có thể nói, trước mắt Đại Hoàng Dược Quán không có khả năng cứ như vậy tiêu hao dần, cách làm của Lý Nhạc mặc dù có chút vô sỉ, nhưng cũng không phải không được.

- Đưa ta, chờ chút, ta làm một cái lớn hơn!

Tiêu Hoằng nói xong, liền cầm lấy Ma Văn thu hình trong tay Lý Nhạc, thả vào trong túi mình. Nếu đã lựa chọn phải làm, thì nhất định phải làm cho triệt để một chút.

Chạng vạng, sau lúc đóng cửa, Tiêu Hoằng liền tránh ở trong phòng mình, lấy ra Điều văn đao, bắt đầu chế tác một cái Ma Văn hình ảnh to lớn, đương nhiên bởi vì sử dụng Ma Văn là để đặt ở bên ngoài, bởi vậy, Tiêu Hoằng không tiện dùng mặt lõm văn, thậm chí là kỹ thuật văn trong văn, đồng thời tận hết khả năng nguy trang kỹ thuật đao của mình, để người không thể nhận ra.

Bởi vì cho dù là Ma Văn hình ảnh Ngự Đồ cấp một, bằng vào Tiêu Hoằng hiện tại chế tác ra vẫn là rất thoải mái, đại khái chỉ không đến hai mươi phút, một cái Ma Văn hình ảnh liền hoàn thành ở trong tay Tiêu Hoằng.

Đưa tư liệu hình ảnh trong Ma Văn thu hình vào bên trong Ma Văn hình ảnh, sau khi khu động, một cái hình ảnh to lớn cao chừng hai thước liền xuất hiện bên trong phòng Tiêu Hoằng. Hình ảnh rất sắc nét, độ lớn nhỏ bằng cỡ, so với ảnh chụp của Ma Văn thu hình trước đó còn rõ ràng hơn rất nhiều. Thậm chí bố cục chung quanh còn được làm tốt hơn một ít, nhìn qua rất bắt mắt.

- Ủ! Xem ra cũng không tệ lắm.

Tiêu Hoằng thì thảo tự nói, trên mặt tràn ngập một chút mừng rỡ, đây cũng là tác phong trước sau như một của Tiêu Hoằng: hoặc là không làm, nếu đã làm thì phải làm triệt để, nếu đã chuẩn bị dựa vào tấm da hổ của Tang Hoành Vân này, thì phải làm cho công khai trắng trợn một chút, như vậy mới có thể làm người tin phục.

Thu phục hết thủy xong, Tiêu Hoằng liền lại lần nữa chế tác một cái Ngự Hương Ma Văn, bắt đầu tu luyện Ngự lực, tận khả năng dùng cho hết Ngự lực hôm nay, thậm chí Ngự lực trong Ma Văn Châu màu xanh đen cũng dùng sạch sẽ, nếu không sẽ có phần lãng phí.

Cùng lúc đó, bên trong một biệt thự xa hoa ở khu phố trung tâm Thái Ngô Thành, Thị trưởng Hà Ngân Đông đang ngồi ở trong phòng mẫu thân, cau mày, hai mắt nhíu chặt, thần sắc đầy lo lắng.

Ở trên chiếc giường phong cách cổ xưa, một lão phụ đầu tóc bạc trắng đang nằm trên giường bệnh, sắc mặt lộ vẻ thống khổ, một chân gác ngang trên một dụng cụ chuyên môn, trên đùi lở loét đầy vết đỏ sẫm.

Lão phụ này chính là Khuất Linh Phương mẫu thân của Thị trưởng Hà Ngân Đông.

Ở bên cạnh bà, một nam nhân trung niên đại khái chừng bốn mươi tuổi, đang sử dụng Dược Văn trong tay trị liệu chân cho Khuất Linh Phương. Vị nam nhân trung niên này tên là Chu Vũ là quan viên còn là thủ tịch Dược sư của Thị trưởng, đã đạt tới Ngự Giả cấp năm.

- Như thế nào?

Đợi Chu Vũ thu hồi Dược Văn, Hà Ngân Đông trầm giọng hỏi.

- Không hổ là Ma Văn của Tang Hoành Vân, phệ sinh khuẩn bám vào trên vách mạch máu tĩnh mạch đã bị diệt trừ sạch sẽ. Tuy nhiên, tế bào trên vách mạch máu đùi phải của lão phụ nhân đã bị hao tổn nghiêm trọng, rất khó chữa trị. Dựa theo Tang Hoành Vân đại nhân đưa ra phương án, vì tánh mạng của lão phụ nhân, tốt nhất là nên cắt bỏ.

Chu Vũ liếc nhìn Ma Văn mới tinh trong tay một cái, cung kính nói với Hà Ngân Đông.

Nghe nói như thế, Khuất Linh Phương đang nằm trên giường không ngừng phát ra tiếng rên rĩ thống khổ, sắc mặt đột nhiên biến đổi, trong nét mặt có bi thương, nhưng phần nhiều là sợ hãi.

- Cái gì, cắt bỏ chân của ta? Để ta trở thành người què, vậy còn không bằng giết ta đi, để ta chết cho xong!

Khuất Linh Phương suy yếu nói.

Thấy mẫu thân phản ứng như thế, Hà Ngân Đông cũng không có kinh ngạc quá mức, nguyên nhân rất đơn giản: thời điểm mẫu thân hấn còn trẻ chính là một người mẫu nổi danh với một đôi đùi đẹp, nên cảm tình đối với hai chân mình tự nhiên rất sâu, nếu cắt bỏ chân của mẫu thân, còn không bằng lấy tánh mạng của mẫu thân.

- Còn có biện pháp nào khác hay không?

Hà Ngân Đông bình tĩnh hỏi, đồng thời khẽ quay đầu liếc mắt nhìn tình trạng mạch máu trên chân mấu thân phía trên dụng cụ, vốn mạch máu bằng phẳng, hiện giờ giống như ống cao su hư thối, nổi u nổi cục, cả phần đó đã bắt đầu xuất hiện dấu hiệu vỡ ra.

- Tang Hoàn Vên đại nhân nói, mạch máu bị hao tổn thành cái dạng này, rất có thể sẽ lây lan. Tuy nhiên, tại hạ cả gan nói thẳng, ta vừa mới nghe nói Quyền Tàng đang gửi bán hai cái Ma Văn ở cửa hàng Hành Giả Ma Văn, trong đó một cái chính là chuyên môn chữa trị tế bào, có lẽ sẽ có hữu dụng.

Chu Vũ khẽ cúi người nói.

- Quyền Tàng, lại là hắn!

Hà Ngân Đông khẽ híp mắt nói. Hiện giờ Quyền Tàng ở Thái Ngô Thành đã được loan truyền vô cùng thần kì, Hà Ngân Đông dĩ nhiên có nghe nói qua, nhưng bản thân hắn đối với Quyền Tàng này cũng không có hảo cảm gì lớn, thậm chí là nghi ngờ, một tên làm ra vẻ thần thần bí bí như thế, tám chín phần mười là có điều gì đó không muốn cho người biết, rất có thể chỉ là một tên không có danh tiếng gì muốn làm ra vẻ để nổi danh mà thôi.

Tuy nhiên, quay đầu lại nhìn mấu thân nằm trên giường bệnh, Hà Ngân Đông vốn là đứa con hiếu thảo, nên cũng chỉ có thể còn nước còn tát. Trầm tư một lát, hắn dời ánh mắt nhìn Chu Vũ, phân phó:

- Buổi sáng ngày mai, người đi cửa hàng Hành Giả Ma Văn, không tiếc hết thấy giá phải trả, cũng phải mua cho được Dược Văn chữa trị tế bào! Lần này ta thật muốn nhìn xem Quyền Tàng này rốt cuộc có bản lĩnh gì.

- Hiểu rõ!

Chu Vũ lên tiếng, rồi xoay người đi ra ngoài.

Đảo mắt một ngày qua đi, bởi vì có quảng cáo trước đó, bên trong cửa hàng Hành Giả Ma Văn, thậm chí trước cửa đã đứng đầy đầu người. Tuy nhiên phần đông đều là đến xem náo nhiệt, còn có một số người lại là ôm tâm lý may mắn, một khi thu mua được Ma Văn của Quyền Tàng, chỉ cần chuyển tay khẳng định có thể kiếm được một khoản lớn.

Tuy nhiên, khi bọn họ nhìn thấy Tang Hoàn Vên, thủ tịch Dược sư Chu Vũ của Thị trường, tộc trưởng Lôi Vinh Hiền của Trạch Lôi gia tộc... một số nhân vật siêu cấp nổi tiếng đó xuất hiện, những người còn ôm lòng may mắn cũng đều đánh mất ý niệm này trong đầu.

Không hề nghi ngờ, Ma Văn giá hai kim tệ, hiện giờ đã mang theo danh tiếng của Quyền Tàng, muốn đơn thuần dùng hai kim tệ mua được gần như là không có khả năng, mà không thể nghi ngờ chính là bằng vào địa vị.

Hạng Phổ Phương, lão bản của cửa hàng Hành Giả Ma Văn, nhìn thấy đám người Tang Hoàn Vên tới, trên mặt liền tươi như hoa nở. Đúng vậy, đây là hiệu quả hắn mong muốn, tận hết khả năng hấp dẫn các đại nhân vật đến cửa hàng của hắn, điều này tốt hơn gấp trăm lần so với bất kỳ mọi hình thức quảng cáo nào.

Rất nhanh, các đại danh鼎鼎 Tang Hoàn Vên, Chu Vũ này đều được mời lên phòng khách quý trên tầng ba.

- Này! Tang đại sư! Không thể tưởng được, ngài lại cảm thấy hứng thú với Quyền Tàng?

Chậm rãi ngồi trên một chỗ trường kỷ, Lôi Vinh Hiền khẽ liếc mắt nhìn Tang Hoàn Vên, ngoài cười nhưng trong không cười nói.

- Như thế nào? Không được sao?

Tang Hoàn Vên chậm rãi cởi ra đôi bao tay trắng tinh, hoạt động ngón tay vài cái, đáp lại với giọng điệu thoải mái.

- Đương nhiên có thể! Tuy nhiên, Tang đại sư cần phải lưu ý, Quyền Tàng xuất hiện, danh hiệu Dược sư đệ nhất Thái Ngô Thành của ngài, thực có thể sẽ thoái vị.

Lôi Vinh Hiên nói tiếp, hẳn sở dĩ tuyên dương Quyền Tàng như vậy, vẫn là chuyện trước đây mà canh cánh trong lòng.

- Trường Giang sóng sau đè sóng trước! Đây là quy luật phát triển của lịch sử, đệ nhất hay đệ nhị ta không quan tâm, bởi vì bất kể ta là đệ nhất hay đệ nhị, vĩnh viễn đều không tới phiên Trạch Lôi gia tộc các người là đệ nhất.

Tang Hoàn Vên vẫn như trước cười nói. Tuy nhiên, ẩn ý bên trong lời nói quả thật tràn ngập mùi vị áp bức.

Tiếp theo, Tang Hoàn Vên liền chậm rãi lấy ra từ trong túi áo hai kim tệ mới tinh, đặt phía trên kỷ trà.

Hành động chỉ rõ ràng, Tang Hoàn Vên cảm thấy hứng thú với Ma Văn của Quyền Tàng, nên muốn một khối, ai còn dám đặt kim tệ trên kỷ trà, chính là công nhiên đối nghịch với Tang Hoàn Vên

43. Chương 43: Đồ Đệ Của Đức Kiệt!

Nhìn thấy hành động này, một ít tiểu gia tộc bắt nhập lưu, châu đầu ghé tai lẫn nhau, cũng không dám tùy ý loạn động, Chu Vũ chỉ là ngồi một bên mặt vẫn không đổi sắc, đồng dạng lấy ra hai kim tệ đặt trên kỷ trà, sau đó lên tiếng:

- Hôm nay, ta không quản chư vị rốt cuộc có thái độ như thế nào, nói vậy Tang đại sư ngài hẳn cũng biết lão thái thái bị bệnh, nếu cắt bỏ chân lão thái thái, vậy còn không bằng giết chết bà ta. Bởi vậy, Dược Văn chữa trị tế bào của Quyền Tàng, hôm nay ta lấy chắc rồi. Tuy rằng Thị trưởng ngày thường có lẽ ngộ gì với các vị, nhưng cũng là người con hiếu thảo. Nói vậy hẳn các vị cũng không muốn bởi vì chút chuyện hôm nay mà đắc tội với Thị trưởng chứ!

- Một khi đã như vậy, Dược Văn chữa trị tế bào thuộc về Thị trưởng đại nhân tốt lắm, ta lấy cái kia!

Tang Hoàn Vên đáp lại, cũng không có quá mức cổ chấp, địa vị của Thị trưởng ở Thái Ngô Thành tuy rằng cũng không phải là cao cao tại thượng, nhưng có ai dám tùy tiện trêu chọc?

Lôi Vinh Hiên quen với việc nhìn sắc mặt nghe lời nói, đúng lúc này, tự nhiên có thể hiểu rõ mọi chuyện. Tình trạng trước mắt, trước đó hẳn cũng nghe nói Tang Hoàn Vên định bệnh ầu thân của Thị trưởng, chính là cắt bỏ chân, nếu Ma Văn của Quyền Tàng có thể trị lành, vậy không khác gì một lần nữa đả kích Tang Hoàn Vên.

Có ý nghĩ như vậy, Lôi Vinh Hiên chậm rãi từ trong túi áo lấy ra một kim tệ, đặt lên trên kỷ trà, tiếp theo lấy lại một kim tệ đưa lại trước mặt Chu Vũ.

- Ta có chút giao tình với lão thái thái, lão thái thái bệnh nặng, theo lý ta cũng nên tỏ chút lòng thành. Ma văn dược này ta phụ một nửa giá với Chu Vũ tiên sinh vậy.

Lôi Vinh Hiên lên tiếng nói.

Đối với hành động này, với người bên ngoài chỉ là phụ xuất một nửa giá, trên thực tế mọi người đều có thể nhìn ra, trước mắt Lôi Vinh Hiên là đang biến thành ủng hộ Chu Vũ thu mua Ma Văn của Quyền Tàng, ai còn tiếp tục thò đầu ra không thể nghi ngờ là đắc tội với cả hai nhà.

Thật lâu sau, thấy không có người nào ra mặt, lão bản Hạng Phổ Phương cung kính đứng ở một bên liền xoay người, thật cẩn thận đem ra hai cái Ma Văn của Quyền Tàng, phân biệt đặt ở trước mặt Chu Vũ và Tang Hoàn Vên.

Tang Hoàn Vên cùng Chu Vũ gần như đồng thời đưa tay mở ra hộp gỗ tinh xảo, khi nhìn thấy Ma Văn bên trong, ánh mắt hai người lại nhất tề sáng lên.

- Văn mặt lôm?

Tang Hoành Vân không khỏi kêu lên thành tiếng, trên mặt hơi giật giật, sau đó liền cố sức làm cho nét mặt trở lại bình thường, không hề lên tiếng nữa.

Sắc mặt của Chu Vũ cũng thế, vẫn mặt lõm ở niên đại hiện nay gần như là tuyệt tích, gần như bị đào thải, bị xem là một loại kỹ thuật không thực dụng.

Chính là không nghĩ tới Quyền Tàng trong truyền thuyết này, lại chọn dùng kỹ thuật như thế.

- Ha ha!

Bỗng nhiên, Tang Hoành Vân bất ngờ cười lên, nhìn qua thật quỷ dị mà thần bí, tiếp theo cầm lấy Ma Văn, mang theo Triệu Thanh xoay người rời đi.

Lưu lại ọi người là vẻ mặt không thể hiểu nổi.

Đi lên Ma Văn Xa, Triệu Thanh mới lên tiếng hỏi:

- Sư phụ! Ngài vừa rồi là cười cái gì?

- Ta biết thân phận của Quyền Tàng rồi!

Tang Hoành Vân lại một lần nữa toát ra vẻ tươi cười tự tin nói.

- Ai?

Hiển nhiên, không chỉ có Triệu Thanh, mà gần như mọi người đều phi thường cảm thấy hứng thú về vấn đề này.

- Đồ đệ của Đức Kiệt! Ta gần như dám khẳng định!

Tang Hoành Vân đáp lời.

- Đức Kiệt?

Vừa nghe được tên này, thần sắc Triệu Thanh vừa động, hẳn đương nhiên biết về Đức Kiệt: 400 năm trước, ở Thái Ngô Thành gần giống như Sài Tang hiện giờ, là Chế Văn đại sư chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay. Hơn nữa thân phận ít nhiều làm cho người ta có cảm giác phi thường thần bí, bởi vì không có người nào biết hắn đến tốt cùng từ đâu đến, thực lực cao đến bao nhiêu. Thậm chí không người nào biết, cuối cùng hắn chết như thế nào.

- Sư phụ vì sao khẳng định như thế?

Triệu Thanh lại hỏi tiếp, trên vẻ mặt tràn ngập hiếu kỳ. Một người đột ngột biến mất từ 400 năm trước, không ngờ sau 400 năm lại xuất hiện đồ đệ, điều này rất không thực tế.

- Người xem Ma Văn này.

Tang Hoành Vân chậm rãi mở hộp gỗ, lộ ra Ma Văn của Tiêu Hoằng chế tác:

- Đây là văn mặt lõm! Ta từng sưu tầm một ít tư liệu về Đức Kiệt, người này có thể nói là người bảo thủ trong giới Ma Văn, vẫn kiên trì giữ ý niệm văn mặt lõm. Mặc dù lúc ấy mọi người đều vứt bỏ không sử dụng văn mặt lõm, hắn vẫn khai phá nghiên cứu chế tạo, mãi đến lúc tinh thần sa sút, đến khi chết tại nhà. Nghe nói, trước khi chết ngay cả một bộ quan tài cũng không có, có thể nói rất thê thảm. Về phần hậu nhân của hắn, nghe nói còn thê thảm hơn so với hắn, khôn cùng thất vọng cho đến sau này không biết tung tích. Thế nhưng người này thực lực mạnh như thế nào, không ai biết!

- Sư phụ vì sao lại khẳng định như thế? Dù sao chế tạo văn mặt lõm cũng không phải là độc quyền của Đức Kiệt!

Triệu Thanh tiếp tục hỏi tới.

- Chẳng bao lâu sau, ta rất hiếu kỳ muốn biết về bản thân Đức Kiệt này, cũng từng tra cứu liên quan tư liệu về hắn, cùng với hình ảnh Ma Văn thành phẩm lúc ấy. Đối chiếu một chút giữa hai cái, ta phát hiện, trong Ma Văn này, có rất nhiều đao pháp rõ ràng có bóng dáng của Đức Kiệt, nào hạ đao, nào cấu tứ cơ sở, phân bộ điểm nút đều giống như thế.

Tang Hoành Vân trả lời, hiển nhiên có thể từ bên trong một cái Ma Văn, có thể tìm được nhiều tin tức như vậy, đủ để thấy sự thông thái của Tang Hoành Vân.

- Ô? Sư phụ! Trong Ma Văn này như thế nào còn giống như có bắt chước bóng dáng của ngài!

Triệu Thanh cũng phát hiện một chút manh mối.

- Điều này có gì kỳ quái, toàn bộ Thái Ngô Thành, người bắt chước văn của ta chỗ nào cũng có, điều này chỉ có thể chứng minh một tin tức, chính là Quyền Tàng này thực có thể chính là người dân ở Thái Ngô Thành, hoặc là người ở thôn xóm lân cận Thái Ngô Thành. Nếu không không có khả năng biết ta, thậm chí còn bắt chước ta.

Tang Hoành Vân đáp lại.

Tiếp theo, Tang Hoành Vân liền cẩn thận lấy ra Ma Văn giữa bắp đùi, lập tức khu động. Tuy rằng văn mặt lõm cần độ chính xác Ngự lực nhất định, nhưng Tang Hoành Vân thân là Ngự Sư cấp ba, khu động một cái Được Văn của Ngự Đồ cấp ba, chút độ chính xác Ngự lực như vậy hẳn vẫn phải có.

Theo Tang Hoành Vân khu động Ma Văn, chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng thần bí, tràn ngập ở bên trong Ma Văn, hàm súc mà quý dị. Mà loại lực lượng này, dường như cũng không có phản ứng ở bên trong văn lộ của Ma Văn mà hắn nhìn thấy.

Chỉ là vài giây, Tang Hoành Vân liền ngưng khu động Ma Văn, thu cát. Trên vẻ mặt toát ra một chút nghi hoặc, hiện tại, rốt cục hắn có thể hiểu được vì sao Quyền Tàng có thể trị lành bệnh cho Lôi Tiểu Đình; vì sao Sài Tàng lại nhận thua.

Có một số thời điểm chính là như thế, đối với Được sư mà nói, trị bệnh cho người bệnh, cấp bậc Ngự lực của bản thân là mấu chốt, nhưng có đôi lúc, thường thường cũng phải đúng bệnh hốt thuốc, mà phần lớn thuốc này chính là Được Văn.

- Quyền Tàng, người này không đơn giản đây! Không thể tưởng được Đức Kiệt lúc trước, sau khi chết rốt cục bắt đầu có người kế thừa y bát của hắn.

Tang Hoành Vân thì thào tự nói.

Cùng lúc đó, trong nhà Tiêu Hoằng, Tiêu Hoằng vừa tỉnh lại, căn bản cũng không biết tình huống ở cửa hàng Hành Giả Ma Văn, không biết cả việc Tang Hoành Vân làm ra đánh giá thân thể cho hắn.

Tuy nhiên, Tiêu Hoằng cũng không thêm để ý, hắn không quan tâm chính mình là đồ đệ của ai, chỉ cần có thể tiến bộ, tìm được phương pháp trị liệu chứng bệnh của mình, mới là điều hắn quan tâm nhất.

Từ trên giường ngồi lên, hơi vận thân mình một cái, dựa theo Thể Thái Huấn Luyện Pháp trong Đức Thức Ao Diện Văn, hoạt động gân cốt một chút, huấn luyện một chút độ tinh tế của Ngự lực. Tiếp theo đó Tiêu Hoằng liền bắt đầu mở ra Đức Thức Ao Diện Văn tiếp tục nghiên cứu.

Hiện giờ, trải qua mấy ngày điên cuồng tu luyện suốt ngày đêm, Ngự lực trong cơ thể Tiêu Hoằng đã đạt tới 577 cỗ, lập tức có thể đạt tới Ngự Đồ cấp sáu. Mà trước mắt, Tiêu Hoằng cảm thấy hứng thú nhất chính là phần giới thiệu trong Đức Thức Ao Diện Văn, một loại Ma Văn cần phải có Ngự Đồ cấp sáu mới có thể chế tác, chỉ giới thiệu về phương pháp, tài liệu, sử dụng, công năng, chính là nói tuyệt đối phi thường hữu dụng.

Đương nhiên, thông qua nghiên cứu Tiêu Hoằng cũng có thể nhìn ra được, loại Ma Văn này cũng không phải là ý nghĩa Chiến Văn thuần chủng, mà là Ma Văn phụ trợ, chính là trợ giúp đồng bạn, cả đến bản thân, biến thành gia tăng sức chiến đấu, xem như một loại Ma Văn phát động bị động.

Đối với loại Ma Văn bị động này, có thể nói là không được Ngự Văn Giả ưa thích lắm, bởi vì sự phụ trợ này chỉ là ở sau lưng yên lặng phục vụ mọi người, không có cơ hội tạo ra náo động gì, lại càng không có khoái cảm khi Chiến Văn uống máu địch nhân.

Ma Văn cùng loại, cũng chỉ có một số Được sư trên chiến trường mới có thể thân kiêm, chuyên môn là làm phụ trợ cho quân đội trên chiến trường. Loại phụ trợ này tuy rằng không có người nào nguyện ý làm, nhưng sự tồn tại của hắn không thể nghi ngờ sẽ mang đến trợ lực thật lớn cho toàn bộ đoàn đội.

Người thích làm náo động thường chê bỏ Ma Văn phụ trợ, cho rằng không có phát triển gì lớn lắm, nhưng Tiêu Hoàng là hạng người ưa thích điệu thấp, thật ra không có cảm giác như vậy, ngược lại hơi có chút hiếu kỳ.

Tỉ mỉ tính toán tài liệu một chút, tổng cộng tiêu phí cao tới mười hai kim tệ, điều này làm cho Tiêu Hoàng không khỏi trợn trắng mắt, nhiều tiền như vậy tuyệt đối là muốn lấy cái mạng của ta mà.

Tuy nhiên, quay đầu lại nhìn mấy chữ kia: “Tuyệt đối sẽ không thất vọng.”

Tiêu Hoàng động tâm, bởi vì bản Đức Thức Ao Diện Văn này, tuy rằng từ ngữ rất cao ngạo, tự phụ, nhưng khẳng định không có khoác lác.

Nhưng mười hai kim tệ đối với một Ma Văn của Ngự Đồ cấp sáu mà nói, là tiêu phí bình thường nhất, nhưng đối với thu nhập của Tiêu Hoàng hiện tại thật sự là một khoản chi tiêu rất lớn.

Tiêu Hoàng tự nhận trong cuộc sống vô cùng tiết kiệm, tự khống chế rất mạnh, nhưng một khối Ma Văn này, hẳn luôn chống đỡ không được hấp dẫn của nó, có lẽ đây là căn bệnh chung của tất cả Chế Văn Sư chăng!

Nhưng một khi đã quyết định, Tiêu Hoàng cũng chỉ có nước cắn răng giậm chân một cái, rồi cứ như vậy mà làm.

Sau khi bấm bụng hạ quyết tâm, Tiêu Hoàng bắt đầu buồn đầu nhìn Ma Văn phụ trợ có tên là “Mặc Nại” trước mắt, tiến hành cẩn thận nghiên cứu, chủ yếu là nghiên cứu mục đích. Với Ma Văn trước mắt này là ý nghĩ chỉnh thể, nghĩ biện pháp tiến hành cải tiến tốt hơn, đồng thời cộng thêm kỹ thuật văn trong văn.

Ở bên kia, Chu Vũ thu mua được Dược Văn chữa trị tế bào, cũng không có dừng lại lâu, liền ngựa không dừng vó chạy về tư dinh của Thị trưởng. Hẳn biết rõ, chân của lão thái thái là không thể kéo dài thời gian được nữa.

- Thị trưởng! Đã thành công lấy Dược văn về rồi! Trạch Lôi gia tộc giúp một phần!

Đi vào bên cạnh Thị trưởng, Chu Vũ lên tiếng nói.

Hà Ngân Đông nhìn vào Ma Văn trong tay Chu Vũ, coi như tinh xảo, chỉ là cấp bậc hơi thấp một chút, là Ngự Đồ cấp ba. Tuy nhiên, trước mắt trừ thứ này, dường như cũng không có biện pháp gì khác. Vì thế, hẳn khẽ gật gật đầu, ý bảo mau một chút dùng trị liệu cho lão thái thái.

- Lão phu nhân! Đây là Dược Văn của Quyền Tàng đại sư ở Thái Ngô Thành, có giữ được chân của ngài hay không, hoàn toàn trông vào nó. Nếu không có hiệu quả thì thật sự không còn cách nào!

Chu Vũ đi vào bên cạnh Khuất Linh Phương, nhẹ giọng nói.

44. Chương 44: Lại Lần Nữa Nổi Danh!

Bị bệnh hành hạ nhiều ngày, Khuất Linh Phương đối với tin tức bên ngoài, trên cơ bản đều bị ngăn cách, bởi vậy cũng không có biết gì về Quyền Tàng, trong lòng sớm đã như tro tàn. Tàng Hoàn Vên chẩn đoán bệnh, ở trong tai của người Thái Ngô Thành cũng giống như một bản án, nói không có thuốc nào chữa khỏi, trên cơ bản chính là tử hình.

Nhưng dù vậy, Khuất Linh Phương vẫn gật gật đầu. Dựa theo Tàng Hoàn Vên phân tích, chân đã không giữ được, vậy cho dù trị không lành, thì cũng đâu có gì tệ hơn chứ?

Thấy lão thái thái gật đầu, Chu Vũ liền lập tức khu động Dược Văn trong tay. Vẫn là câu nói kia, Tiêu Hoàng chế tác văn mặt lờn cần độ chính xác của Ngự lực nhất định, nhưng Chu Vũ là nhân vật đã đạt tới Ngự Giả cấp năm, ít nhất cũng sắp trở thành cấp Ngự Sư, chút độ chính xác Ngự lực ấy vẫn phải có.

Theo Chu Vũ khởi động Ma Văn, năng lượng văn hơi có màu đỏ sẫm, liền xuất hiện ở chỗ cánh tay Chu Vũ, tiếp theo liền phóng xuất ra sóng năng lượng giống như một tấm lụa mỏng màu đỏ, chậm rãi bao phủ bộ vị bệnh nặng trên chân của lão thái thái.

Tiếp theo nhìn lại chân lão thái thái, mạch máu dưới lớp da vốn không có ôn hòa giống như tấm lụa mỏng trải rộng kia, mà vận vẹo, giống như một con trùng đang không ngừng mấp máy, làn da khô quắt cũng bắt đầu tự động nhúc nhích.

- Ái dà!

Lão thái thái không kiềm được phát ra tiếng kêu đau đớn, chỉ cảm thấy đùi phải dần dần mất đi tri giác, rồi đột nhiên truyền đến một cơn đau đớn xé tim gan, khi thì nhói nhói giống như kim đâm, khi thì lại giống như bị vô số con kiến gặm ăn bên trong!

Nhìn thấy bộ dáng mẫu thân thống khổ, Hà Ngân Đông có chút lo lắng, đối với thực lực của Quyền Tàng, bản thân hẳn vẫn còn có chút nghi ngờ. Tuy nhiên, ngay lúc hắn vừa định đứng dậy ngăn lại, thì thấy trên màn hình dụng cụ theo dõi: vách mạch máu trong đùi phải rách nát của mẫu thân đã bắt đầu co rút lại, vách mạch máu rõ ràng đang bắt đầu bình ổn ngăn nắp lại, chỗ bị hư hao nghiêm trọng đang được tiến hành chữa trị với tốc độ gần như dùng mắt thường có thể thấy được.

Lại nhìn Khuất Linh Phương, vẻ thống khổ trên mặt đã biến mất, trên mặt không ngờ lại xuất hiện bộ dáng ngây ngất, chiếc đùi phải lạnh như băng, dường như tấm bên trong ánh mặt trời ấm áp.

- Đây...

Hà Ngân Đông không kiềm được phát ra một chữ này! Ánh mắt vốn có chút nghi ngờ đã chậm rãi thối lui, khóe mắt hơi giật giật, cả người cũng chậm rãi đứng lên, biểu tình bắt đầu trở nên có chút giật mình kinh sợ.

Tốt rồi! Hà Ngân Đông không thể không thừa nhận, trước đó hắn có ôm một chút hy vọng, nhưng đó cũng chỉ là chân của mẫu thân có chuyển biến tốt đẹp, có thể giữ lại được, nhưng có thể phải lưu lại thương tật nơi chân, nhưng hẳn lại không nghĩ tới chính là cảnh tượng như thế này.

Dựa theo xu thế này, chẳng những chân của mẫu thân được giữ lại, hơn nữa rất có thể khỏi hẳn, không, phải nói là còn tốt hơn so với trước đây.

Bởi vì hắn có thể nhìn thấy rõ ràng, mạch máu trên chân của mẫu thân đã bắt đầu phát ra sức sống!

- Đây không phải là ảo ảnh chứ?!

Ánh mắt Hà Ngân Đông đắm đắm nhìn màn hình, miệng thì thào lẩm bẩm.

Thực hiển nhiên, giờ khắc này Quyền Tàng đã bắt đầu lật đổ chẩn đoán bệnh của Tang Hoàn Vãn.

Chu Vũ đứng bên cạnh lão thái thái, tuy rằng vẫn là một bộ dáng chuyên chú, nhưng trong lòng hắn liên tục rung động. Dư quang khóe mắt hắn tự nhiên có thể chú ý tới biến hóa trên màn hình. Mà hiện đang khổng chế Dược Vãn, hắn chỉ cảm thấy bên trong ẩn chứa năng lượng cường đại, tràn ngập sức sống, giống như đang lái một chiếc Ma Vãn Xa mười mã lực xuyên qua đường núi gấp ghe.

Một câu, thực hứng thú!

Đừng nhìn Ma Vãn chỉ có Ngự Đồ cấp ba, giờ khắc này Chu Vũ thật sự cảm thấy có phần yêu thích không nỡ rời tay. Đồng thời với năng lượng dũng mãnh tiến ra, còn có tin phục đối với Quyền Tàng. Quả thực danh bất hư truyền, y như lời đồn đãi!

Nửa tiếng sau, trải qua hai đợt trị liệu, nhìn lại chân của Khuất Linh Phương đã gần như khỏi hẳn, chỉ là chiều dài chỗ vết thương còn có vết sẹo mờ mờ.

Thông qua màn hình cũng có thể nhìn thấy rõ ràng, mạch máu trên chân Khuất Linh Phương đã phát ra sinh cơ, hoàn toàn khôi phục bình thường.

Thật cẩn thận hoạt động đùi phải vài cái, Khuất Linh Phương không có cảm thấy bất kỳ khác thường nào, tiếp theo bà liền chậm rãi từ trên giường bước xuống, đi tới hai bước, có cảm giác đùi phải vô cùng nhẹ nhàng, thậm chí cảm giác còn tốt hơn so với trước khi sinh bệnh.

- Quyền Tàng? Thần nhân a!

Khuất Linh Phương đi mấy bước tới giữa phòng, cảm thán nói, biểu tình tràn ngập mừng rỡ, hơn nữa loại cảm thụ mất đi mà có lại này, làm cho trong lòng Khuất Linh Phương tràn ngập cảm xúc.

Nhìn thấy mẫu thân như thế, Hà Ngân Đông đồng dạng cũng lộ ra vẻ vui mừng! Một lần nữa dời ánh mắt vào Ma Văn trong tay Chu Vũ, trên nét mặt Hà Ngân Đông vẫn còn tràn ngập vẻ rung động. Hắn biết rõ, bản lãnh của Quyền Tàng như thế đã phá vỡ nhận thức của hắn, Thái Ngô Thành đã không chỉ có một mình Tang Hoàn Vân.

- Đây là Được Văn của Quyền Tàng kia?

Khuất Linh Phương đi tới trước mặt Chu Vũ ôn hòa hỏi, trên gương mặt vẫn còn tràn ngập vẻ vui mừng.

- Đúng vậy, lão phu nhân!

Chu Vũ đáp lại, tiếp theo liền cầm Được Văn trong tay đưa cho Khuất Linh Phương.

- Thật rất đẹp! Đây là mua dành riêng cho ta à?

Khuất Linh Phương không ngừng đánh giá một hồi, rồi nói tiếp.

- Đúng vậy!

Chu Vũ trả lời.

- Tốt lắm! Ta sẽ cất giữ tốt! Quyền Tàng cứu ta một mạng, có cơ hội ta sẽ giáp mặt cảm ơn hắn.

Nói xong, Khuất Linh Phương liền phi thường tự nhiên cho Ma Văn vào trong túi áo.

Nhìn Ma Văn yêu thích chậm rãi chìm sâu vào túi lão thái thái, trong ánh mắt Chu Vũ hiện lên một chút không đành lòng. Vừa rồi hắn còn đang suy nghĩ, có Ma Văn này, sau này ở giới Được sư, tuyệt đối có thể trở thành bản lĩnh đặc biệt hạng nhất của mình, hơn nữa cái Ma Văn kia quả thật rất quý giá, kết quả không nghĩ tới cứ như vậy bị lão thái thái thu lấy.

Càng nghĩ càng mong muốn, hắn còn không biết phải dùng cái gì để lấy lại, ngón tay hơi giật giật, đồng thời trong lòng đau như xé da cắt thịt.

- Từ hôm nay trở đi, Quyền Tàng này chính là ân nhân cứu mạng của ta! Đông nhi, nên làm như thế nào, người hắn là biết rồi chứ?

Khuất Linh Phương dời ánh mắt nhìn Hà Ngân Đông lên tiếng, trong lời nói hơi có chứa một chút uy nghiêm đặc hữu của mẫu thân.

- Dạ, mẫu thân đại nhân!

Hà Ngân Đông khẽ cúi người, tiếp theo nói với Chu Vũ còn đang đắm chìm trong ý không tha:

- Túc khắc tuyên bố thông cáo, nói: Ta chân thành tỏ lòng biết ơn Quyền Tàng đại sư! Mẫu thân ta đã khỏi hẳn, Được Văn của Quyền Tàng đại sư quả nhiên danh bất hư truyền! Hà mỗ lĩnh giáo.

- Hiểu rõ!

Chu Vũ nói xong, liền hơi cúi mình chào, rồi xoay người đi ra ngoài. Trước khi đi còn không quên nhìn về phía túi áo lão thái thái, muốn lấy lại cái Được Văn kia gần như không có khả năng, chỉ có thể ngày sau nghĩ biện pháp, hoặc tìm gặp Quyền Tàng đại sư, hoặc trả giá ua một cái mới được.

Trong lòng có ý nghĩ như vậy, thời điểm Chu Vũ sáng tác mệnh lệnh của Thị trưởng, tự nhiên là bảo đảm giữ theo ý tứ của Thị trưởng, đồng thời, có thêm một chút tán dương Quyền Tàng, thậm chí hơi có ý lấy lòng.

Rất nhanh, theo tin tức như thế từ công sở phía chính phủ công bố ở Thái Ngô Thành, vốn Quyền Tàng ở Thái Ngô Thành cũng đã nổi tiếng như cồn, lại một lần nữa thanh danh lan truyền rộng khắp.

Thị trưởng đại nhân, là ngôi cao ở phía chính phủ công bố tin tức tỏ lòng biết ơn cùng với kính nể đối với Quyền Tàng, điều này không thể nghi ngờ chẳng khác nào thực lực của Quyền Tàng nhận được phía chính phủ chứng thực.

Đồng dạng thời điểm Khuất Linh Phương còn trẻ tuổi chính là người mẫu siêu cấp ở Thái Ngô Thành, khẳng định là nhân vật của công chúng. Tuy rằng bà đã cao tuổi, nhưng vẫn như cũ rất được chú ý, nhất là sinh ra một người con là Thị trưởng.

Bởi vậy, Khuất Linh Phương lành bệnh, Quyền Tàng ra tay, không có gì bất ngờ liền trở thành đối tượng được tranh nhau truyền thông và đưa tin, nhất là trước đây Khuất Linh Phương bị Tang Hoàn Vên phán là “tử hình”, kết quả lại được Quyền Tàng kéo trở lại, điều này không khác gì hướng ra phía ngoài truyền ra một tín hiệu phi thường rõ ràng: Chuyện Tang Hoàn Vên làm không được, Quyền Tàng vẫn có thể làm được!

Trong lúc nhất thời, toàn bộ Thái Ngô Thành, những lời bàn tán nghi ngờ về Quyền Tàng đã không còn sót lại chút gì, có chăng chỉ có bàn luận Quyền Tàng rốt cuộc là người địa phương nào.

Tiêu Hoảng ở trong Đại Hoảng Dược Quán, cũng không bể tắc tin tức, tự nhiên cũng nghe được Thị trưởng phát ra tin cảm tạ, cũng bắt đầu giống như Sài Tang, Trạch Lôi gia tộc tuyên truyền ra khắp nơi.

Nhìn trong Ma Văn điện ảnh và truyền hình, về lời cảm tạ đầy kính ý của Hà Ngân Đông, Tiêu Hoảng nhủ chân mày sát vào nhau, trong lòng rối rắm không chịu nổi. Nguyên nhân chỉ có một điều, đó chính là hấn thật sự không hy vọng Quyền Tàng nổi danh lắm, bởi vì thực lực của hấn hiện tại, thực không phải cấp bậc Ngự Sư như trong lời đồn, mà chỉ là một Ngự Đồ nho nhỏ. Một khi bại lộ, phỏng chừng rất nhiều người sẽ hoặc sáng hoặc tối biết được vì đâu hấn nắm giữ phương pháp kỹ thuật tiên tiến như thế, đến lúc đó, chính mình tuyệt đối sẽ liên tục gặp phiền toái.

Hơn nữa hấn cũng có thể thấy được, lần này, dường như chính mình lại ột cái “tát vào miệng” Tang Hoàn Vên, không biết Tang Hoàn Vên có tức giận hay không.

Phỏng chừng lần này người tìm kiếm mình sẽ càng nhiều, Tiêu Hoảng không ngốc, hấn biết rõ trong số người tìm kiếm mình, một phần là mượn sức, một bộ phận khác phỏng chừng chính là mơ tưởng kỹ thuật tiên tiến không muốn người biết của mình.

- Thật sự là phiền toái rồi đây!

Tiêu Hoảng không khỏi lắc lắc đầu, thở dài lắm lắm, nguyên vốn một Trạch Lôi, một Sài Tang đã đủ để hấn chịu không xiết, nhưng không nghĩ tới, hiện tại lại thêm một tay Thị trưởng... Đúng lúc này, Ma Văn thông tin chuyên dụng của Quyền Tàng ở bên cạnh bỗng nhiên lóe sáng lên, chính thức thỉnh cầu gọi của lão bản cửa hàng Hành Giả Ma Văn.

- Quyền Tàng đại sư! Ma Văn của ngài đã bán rồi, xin hỏi, kim tệ thu được, ngài khi nào thì tới lấy?

Sau khi nối liên lạc, Hạng Phổ Phương cung kính nói, hấn đã dự tính hoàn hảo, chỉ cần Quyền Tàng định ra ngày, hấn sẽ lại lần nữa thông báo ra khắp nơi.

Chính là một chút tâm tư của hấn như vậy, ngày hôm qua thời điểm thông báo ra bốn phía cửa hàng Hành Giả Ma Văn, Tiêu Hoảng liền đã thấy rõ rồi, bởi vậy ngay trước đó, hấn vừa mới làm ra một cái Ma Văn trữ kim tệ không ký danh. Ma Văn trữ kim là phương tiện thiết lập cho thương nhân cần mang theo một lượng lớn tiền mặt, chia ra làm hai loại: ký danh và không ký danh.

- Chuyển kim tệ bán được vào Ma Văn trữ kim không ký danh của ta đi! Dây số sk3398125!

Ngậm Ma Văn biến âm trong miệng, Tiêu Hoảng nói, sau đó lập tức cắt đứt liên lạc.

Tiêu Hoảng biết rất rõ ràng, ở thời điểm không có thực lực tuyệt đối bảo vệ mình, sau này tốt hơn là cẩn thận hạn chế sử dụng thân phận Quyền Tàng.

Đặt Ma Văn thông tin qua một bên, Tiêu Hoảng liền tiếp tục bắt đầu nghiên cứu Ma Văn phụ trợ “Mặc Nại”, hiện giờ đối với phương diện tri thức chế tác Ma Văn, Tiêu Hoảng đã có tiền bộ nhảy vọt, bởi vậy, đối với việc điều chỉnh “Mặc Nại” cho tốt hơn, trong óc hấn đã có phương án đầy đủ.

Hiện tại chỉ cần tận dụng hết khả năng tăng lên Ngự lực tới Ngự Đồ cấp sáu thì tốt rồi.

45. Chương 45: Ma Văn Phụ Trợ Mặc Nại

Tuy nhiên, ngay tại thời điểm Tiêu Hoảng chậm rãi đặt bản ghi chép xuống, chuẩn bị lần nữa bắt đầu tiến hành tu luyện Ngự lực, bên trong sân đột nhiên truyền đến một tràng tiếng hét tê tâm liệt phế.

- Oa! Ta rốt cục thành công rồi! Ta rốt cục đạt tới Ngự Đồ cấp hai, ha ha ha ha...

Thanh âm là từ Lý Nhạc truyền đến.

Nghe thanh âm như thế, Tiêu Hoảng cũng không có phản ứng gì lớn, đã qua một thời gian dài như vậy, còn có Ngự Hương của mình cung cấp, ít nhất ở trong cấp bậc Ngự Đồ này, tốc độ thăng cấp phải là phi thường mau mới đúng.

Đương nhiên, đối với Ngự Hương thậm chí Ngự Hương Ma Văn, Tiêu Hoảng nhưng không có ý định bán ra, nếu như người nào cũng thăng cấp trở nên đơn giản như vậy, thì mình còn trốn vào đâu được?

Đặt Đức Thức Ao Diện Vắn vào ngăn kéo khóa kỹ, Tiêu Hoảng liền khu động Ngự Hương Ma Văn, bắt đầu một vòng tu luyện mới tấn công Ngự Đồ cấp sáu.

Đối với loại tu luyện này có thể nói là tương đối buồn tẻ. Tuy nhiên, vì để trở nên mạnh, vì sống sót, hết thảy Tiêu Hoảng đều có thể nhẫn nại, chịu đựng cô độc, tịch mịch.

Cho đến đêm khuya, dưới nỗ lực toàn lực của Tiêu Hoảng, Ngự lực trong cơ thể rốt cục đạt tới 602 cổ, đạt tới tiêu chuẩn của Ngự Đồ cấp sáu.

Không hề có tiệc mừng, càng không có bất kỳ biểu hiện nào, Tiêu Hoảng sử dụng một tia Ngự lực cuối cùng còn lại trong cơ thể tiến thêm một bước nghiệm chứng Ngự lực: đã đột phá. Tiêu Hoảng liền nghiêng thân mình, trực tiếp ngã lên trên giường, mê man.

Lần tấn công này đối với Tiêu Hoảng mà nói, hoàn toàn có thể xưng là liều mạng, Ngự lực trong cơ thể tiêu hao hầu như không còn, bởi vậy, thể lực cùng tinh lực cũng đã rơi vào tình trạng mệt nhọc cực độ.

Buổi sáng ngày hôm sau, thẳng đến hơn mười giờ sáng, Tiêu Hoảng mới chậm rãi mở ra hai mắt, bởi vì ngày hôm qua Ngự lực tiêu hao quá nhiều, khi bước xuống giường, Tiêu Hoảng hơi có chút uể oải, tuy nhiên, cũng không có gì đáng ngại.

Đi vào hậu viện, Tiêu Hoảng dùng nước sạch rửa mặt, rồi trở lại phòng luyện tập mấy lần Thái Huấn Luyện Pháp, sau đó từ trong hộp tiền, hơi có chút tiếc nuối lấy ra 10 kim tệ, ra khỏi phòng.

Đi vào tiền sảnh, đơn giản dạo dò Lý Nhạc một chút, đồng thời lần nữa ném cho hắn một quyển Dược Văn cơ bản vận dụng, sau đó Tiêu Hoảng liền bước nhanh ra ngoài.

Đi vào ven đường một chỗ máy đổi tiền trong kim văn, xác định không có Ma Văn theo dõi, Tiêu Hoảng thật nhanh nhẹn rút ra bốn kim tệ của cửa hàng Hành Giả Ma Văn chuyển vào, sau đó đi thẳng tới cửa hàng Hành Giả Ma Văn.

Hiện giờ cửa hàng Hành Giả Ma Văn bởi vì Quyền Tàng tới một lần nên lượng người tới gia tăng không ít.

Khi Tiêu Hoảng chậm rãi đi vào bên trong cửa hàng Hành Giả Ma Văn, liền nhìn thấy lão bản Hạng Phổ Phương, đang đứng bên quầy máy ử mặt ê: trước đó Quyền Tàng trực tiếp từ chối đích thân đến lĩnh tiền, không thể nghi ngờ làm cho tất cả kế hoạch của hắn bị thất bại.

- Người nói xem, vị Quyền Tàng kia rốt cuộc thích cái gì? Mỹ nữ? Địa vị? Hay là quyền lợi? Hoặc là thực lực trác tuyệt?

Hạng Phổ Phương nhẹ giọng hỏi gã chủ quầy đứng bên cạnh. Từ khi Dược Văn của Quyền Tàng trị lành bệnh ầu thân của Thị trưởng, có thể nói, giờ khắc này giá trị con người của Quyền Tàng, đã trở thành đối tượng mà vô số gia tộc, thế lực, dùng trăm phương nghìn kế lôi kéo về mình.

Nguyên vốn cửa hàng Hành Giả Ma Văn là xếp vào loại không có danh tiếng, nhưng Quyền Tàng đến đây, không thể nghi ngờ làm cho dã tâm của Hạng Phổ Phương tăng nhiều: nếu có thể được Quyền Tàng phù trợ cùng ưu ái, khẳng định cửa hàng Hành Giả Ma Văn có thể từ gà đất biến thành phượng hoàng.

“Tiền!” Thấy Hạng Phổ Phương đoán đi đoán lại, trong lòng Tiêu Hoàng đưa ra lời đáp, tiếp theo liền cất bước lên lầu hai, đồng thời phát tay áo ra hiệu cho tiểu thư hướng dẫn mua hàng, ý bảo không cần nàng hỗ trợ.

Dựa theo danh mục tài liệu đã liệt kê sẵn, mua sắm từng thứ xong, Tiêu Hoàng liền mang theo tài liệu quay về Đại Hoàng Dược Quán.

Vừa mới bước vào tiền sảnh, Tiêu Hoàng liền nhìn thấy, trên giường bệnh nằm một vị nam nhân trung niên chừng hơn năm mươi, dáng người gầy yếu. Lý Nhạc ít nhiều đã tinh thông dược lý, đang tiến hành bước đầu chẩn đoán bệnh.

Xem ra Ma Văn hình ảnh to lớn trước cửa kia, ít nhiều vẫn là dẫn tới một chút hiệu quả.

Cất tài liệu vừa mới mua vào trong phòng mình, Tiêu Hoàng liền đi tới bên cạnh nam nhân trung niên, trị liệu cho hắn, bởi vì nam nhân trung niên chỉ bị một vết thương rất nhỏ nhiễm trùng, bởi vậy, sử dụng Dược Văn tiêu viêm, vài phút liền có thể trị lành bệnh.

Tiến bước nam nhân trung niên xong cũng không có người bệnh nào khác, người lui tới có thể nói ít chi lại ít, nhìn lại Xuân Ngôn Dược Xá chỉ cách một con đường, người bệnh như trước nối liền không dứt, bên trong ngoại trừ Phó Ngôn là Ngự Giả cấp một, còn có bốn năm người phụ giúp đều là Ngự Đồ cấp ba cấp bốn.

Thấy một màn như vậy, sắc mặt Tiêu Hoàng cũng không dễ xem lắm, hắn biết rằng, sau lưng Phó Ngôn có Trạch Lô gia tộc ủng hộ, xác định càng có lực cạnh tranh vững chắc so với hắn.

Cần phải nghĩ một biện pháp mới được.

Tuy nhiên, trước mắt Tiêu Hoàng vẫn là tính toán trước chế tạo cho xong “Mặc Nại” rồi tính sau.

Đợi mười phút, thấy không có người nào đến, tuy rằng trong lòng thật khó chịu, nhưng không thể không đối mặt với sự thật rõ ràng trước mắt này. Hắn xoay người, xuyên qua hậu viện, tiến vào trong phòng mình, khóa chặt cửa phòng, rồi bắt đầu gia công tài liệu vừa mới mua về, từng món từng món chế thành Ma Văn dịch.

Ma Văn của Ngự Đồ cấp sáu bình thường, thường thường chỉ cần bốn năm loại Ma Văn dịch là đủ, nhưng “Mặc Nại” này lại cần đầy đủ tới mười hai loại, so với Ma Văn thường quy của Ngự Đồ cấp sáu nhiều thêm hơn gấp đôi.

Gần như có thể nói, hoàn toàn đạt tới yêu cầu của Ma Văn cấp Ngự Giả.

Hai giờ qua đi, phía trên bàn viết của Tiêu Hoàng đã nhiều thêm mười mấy bình dược, về phần Ma Văn sử dụng vẫn trong vẫn, trải qua thời gian dài như vậy nghiên cứu, học tập qua các loại sách, Tiêu Hoàng một lần nữa lại pha chế ra một loại Ma Văn dịch mới, tên là dung dịch Mạt Khoa.

Loại dung dịch này, lần trước chế tác Dược Văn, Tiêu Hoàng đã dùng thử một lần, hiệu quả rất tốt.

Không hề dừng lại lâu, thừa dịp Ma Văn dịch ở vào trạng thái tốt nhất, Tiêu Hoàng liền lấy ra một khối Bạch ngọc thạch phẩm chất cao, rút ra Tà tiêm đao, bắt đầu nhanh chóng tạo hình trên Tái thạch.

Trải qua một thời gian dài luyện tập, kỹ thuật đao của Tiêu Hoàng đã có tiến bộ nhảy vọt, làm cho người ta có cảm giác không còn cái loại chần chờ do dự như trước đây, mỗi một đao vạch xuống, đều có vẻ rất nhanh, tự nhiên mà quả quyết.

Chỉ dùng thời gian năm phút, trên mặt lõm Tái thạch liền nhiều thêm văn lộ dày đặc phức tạp, nhìn qua giống như một bức đồ án tinh mỹ.

Tiếp theo Tiêu Hoàng liền lấy ra Nạp mẽ đao, từng chút từng chút một điểm chỗ nút, gia tăng văn lộ thật nhỏ tương ứng, động tác vẫn như trước vô cùng thuần thục.

Kế tiếp là rót vào Ma Văn dịch, cùng với kích hoạt. Lúc này Tiêu Hoàng, cũng thật cẩn thận lấy ra Ma Văn Châu màu xanh đen đặt ở bên cạnh, chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có thể kích hoạt sử dụng.

Hết thấy hoàn chỉnh xong xuôi, đã là một giờ sau, theo Mặc Nại phụ văn hoàn thành, nhìn lại trên bàn viết của Tiêu Hoảng đã nhiều thêm một cái Mặc Nại phụ văn màu sắc rực rỡ, vô cùng hoa lệ, giống như một mảnh bát nhiều màu sắc sỡ.

Đội nó hong gió hoàn toàn khô ráo, Tiêu Hoảng liền cầm lấy lập tức khu động.

Tuy nhiên, ngay khoảnh khắc Tiêu Hoảng vừa mới khu động kia, thần sắc hắn đột nhiên biến đổi, trước tiên Tiêu Hoảng liền phát giác có chỗ không thích hợp, đó chính là bên trong Ma Văn phụ trợ này cũng không có từng cổ từng cổ năng lượng, mà lại giống như một đại dương mệnh mông.

- Ma Văn tính vĩnh cửu!

Tiêu Hoảng trước tiên liền làm ra phán đoán, bởi vì viên Ma Văn Châu màu lam sậm trước kia, chính là Ma Văn tính vĩnh cửu, nên đối với Ma Văn tính vĩnh cửu, tự nhiên Tiêu Hoảng có thể xác định chuẩn xác.

- Chẳng lẽ... “Sẽ không thất vọng” chính là chỉ cái này?

Tiêu Hoảng thì thào tự nói, đồng thời chớp chớp mắt, có chút hơi khó tin! Nên biết rằng, Ma Văn tính vĩnh cửu, hoàn toàn là vật chỉ có cơ duyên gặp mà không thể cầu, trong ngàn vạn lần chế tác Ma Văn, có thể xuất hiện một cái đã là không tệ rồi.

Hơn nữa từ xưa tới nay, toàn bộ Thái Qua Vũ Trụ, mọi người chỉ biết là thông qua các loại tài liệu quý báu siêu cấp tăng lớn tỷ lệ xuất hiện Ma Văn tính vĩnh cửu, nhưng vẫn không thể tìm được phương pháp chắc chắn trăm phần trăm chế tạo ra Ma Văn tính vĩnh cửu.

Trình độ quý báu của một Ma Văn tính vĩnh cửu, tự nhiên không cần nhiều lời. Nó có thể tự mình tiến hành thăng cấp, tự nhiên cũng được Ngự Văn Giả sử dụng làm kỹ năng đặc biệt của mình.

Tuy rằng chỉ là một cái Ma Văn phụ trợ, không phải là Ma Văn trực tiếp công kích, nhưng có phát hiện như vậy, trong lòng Tiêu Hoảng vẫn là tràn ngập mừng rỡ. Lại một lần nữa cảm thụ sâu sắc cấp độ Ma Văn này, Tiêu Hoảng phát hiện, công năng lớn nhất của Ma Văn này là ở trong một khu vực nhất định, có thể làm cho đội hữu chỉ định, Ngự lực tiêu hao chiến đấu giảm bớt 10%, đồng thời tăng lên uy lực của Ma Văn 10%.

Mà một điều trọng yếu nhất là Ma Văn này có thể tự mình thăng cấp.

Công năng như vậy nhìn như phổ thông bình thường, nhưng suy nghĩ tinh tế một chút sẽ phát hiện, giảm bớt 10% Ngự lực của bản thân, còn có thể là khu động Ma Văn gia tăng uy lực 10%, điều này tuyệt đối không thể xem thường.

Một người có biến đổi như vậy, sức chiến đấu được tăng lên không chỉ 10%, vậy mười người thì sao? Hai mươi người thì sao?

Đương nhiên, hiện tại Mặc Nại này vẫn chưa tiến hành tăng lên, bởi vậy chỉ có thể cung cấp phụ trợ cho năm người, nhưng theo cấp bậc tăng lên, số người có thể tiếp nhận loại trạng thái này sẽ tăng thêm tương ứng, đương nhiên bán kính hữu hiệu cũng sẽ gia tăng.

Hơn nữa Ma Văn đẳng cấp tương đương bình thường, bán kính hữu hiệu chỉ có mấy trăm thước, nhưng Mặc Nại của Tiêu Hoảng chế tác này dù chỉ là sơ cấp, bán kính hữu hiệu đã có thể đạt tới một ngàn thước.

Kể từ đó, có thể phóng ra phạm vi hoạt động của đội hữu thật lớn, cùng với che giấu bản thân mình rất tốt.

Đi ra ngoài sân, giờ phút này năng lượng văn của Mặc Nại màu sắc sỡ lớn bằng cỡ quả dưa hấu, chậm rãi quay chung quanh thân thể Tiêu Hoảng, khác với Chiến Văn là quanh quẩn phía trên cánh tay.

Phát động Mặc Nại, Tiêu Hoảng liền giơ năm ngón bàn tay phải nhắm ngay vào chính mình, tiếp theo phóng ra một chút hồng quang hàm súc hướng vào thân mình. Trong nháy mắt, phía trên cánh tay Tiêu Hoảng liền hiện ra vầng hồng quang mờ nhạt.

Trình độ sinh động của Ngự lực trong cơ thể, cũng rõ ràng có điều biến hóa, loại cảm giác này phi thường không tệ, bởi vì trình độ sinh động của Ngự lực gia tăng, Tiêu Hoảng cũng cảm thấy thân mình lập tức nhẹ nhàng hơn một ít.

Đơn giản thực nghiệm một chút, Tiêu Hoằng liền thu hồi Ma Văn, đi ra phía trước, hiện giờ sinh ý vẫn như cũ không tốt lắm.

Tiền a tiền!

Đây là từ ngữ trong lòng Tiêu Hoằng lặp đi lặp lại nhiều nhất: sử dụng Quyền Tàng tiếp tục bán ra Ma Văn, điều này coi như là một phương pháp không tệ, nhưng Tiêu Hoằng cũng biết rằng, hiện tại các thế lực khắp nơi có thể nói sóng ngầm bắt đầu khởi động, đều đang tìm kiếm mình, có thiện ý, đương nhiên phần nhiều vẫn là mơ ước kỹ thuật của mình. Sơ suất một chút, thực rất có thể sẽ tự đẩy mình vào hiểm cảnh.

Bởi vậy, đối với thân phận Quyền Tàng, Tiêu Hoằng sắp tới cũng không định dùng nữa, chờ một thời gian tới khi sóng gió qua đi rồi tính sau. Thế nhưng trước mắt, Tiêu Hoằng chính là rất cần tiền!

Được quán sinh ý không như ý muốn, tiền tích tụ của mình lại đang rất nhanh giảm xuống, thật khó xử mà!

Tuy nhiên, ngay lúc Tiêu Hoằng chậm rãi ngồi ở phía sau quầy, đột nhiên ngoài cửa lại truyền vào một trận xôn xao!

46. Chương 46: Được Người Nhờ Vả

Hơi ngẩng đầu lên, Tiêu Hoằng căng thẳng nhìn chiếc xe khách hạng trung đang dừng lại rất nhanh. Sau đó ba gã thanh niên hai mươi mấy tuổi, mái tóc nhuộm đủ màu, nhìn qua không khác gì lưu manh du côn đi ra.

Nhìn thấy cảnh tượng này, vẻ mặt Tiêu Hoằng lộ vẻ cảnh giác bản năng. Tuy nhiên ngay sau đó chút cảnh giác này liền biến mất rất nhanh. Bởi vì hắn thấy mấy tên thanh niên này từ từ đi ra khỏi Ma Văn Xa, tay nâng một cái cồng, trên đó là một người đàn ông đầu đầy máu. Đi sau đó là một người có cánh tay đã hơi bị biến dạng.

Tổng cộng năm người, trong đó có người thương thế nghiêm trọng, rõ ràng là bị gãy xương.

- Được sư, nơi này có Được sư sao? Mau cứu người.

Một tên thanh niên tóc nhuộm vàng lo lắng nói.

Không chút do dự, Tiêu Hoằng buông cuốn sách trên tay xuống rất nhanh, vọt ra từ phía sau quầy, bảo đảm người Lý Nhạc tới hỗ trợ.

Đưa người bị trọng thương nằm lên giường, cởi áo khoác, Tiêu Hoằng có thể thấy rõ đùi người bị thương có một vết thương rất dài, hiển nhiên là kết quả sau khi bị Chiến Văn sắc bén cắt quá, do đó làm vỡ động mạch, may mà không hoàn toàn bị cắt đứt, đùi non cũng không bị gãy xương.

Đây tuyệt đối là thời khắc nguy cơ, phỏng chừng chỉ cần dừng lại vài phút là người bị thương sẽ vì mất máu quá nhiều mà mất mạng.

Tuy rằng cảm thấy đã phán đoán đúng như trên mặt Tiêu Hoằng cũng không hiện lên vẻ bối rối hay lo lắng, đứng dậy đi nhanh tới quầy thuốc, lấy ra ba cái Được Văn, khởi động xong liền bước tới trước mặt người bị thương, sử dụng Ma Văn chữa trị tể bào bình thường, chữa trị động mạch của người bị thương xong, sau đó bắt đầu chữa trị vết thương từng chút một, thông qua quan sát đối với miệng vết thương bóng loáng mà phán đoán hiển nhiên bọn họ bị tập kích không phải bởi Quang dực Chiến Văn mà là loại rất cao cấp.

Do đó Tiêu Hoằng có thể cảm thụ được những người trông như du côn này tuyệt đối không đơn giản, mà đối thủ của bọn họ càng không đơn giản hơn.

Tuy nhiên dù vậy Tiêu Hoằng cũng không hỏi nhiều, chỉ chuyên tâm làm chuyện của mình.

Ngược lại Lý Nhạc bắt đầu tò mò hỏi thăm, đồng thời cũng lôi kéo làm quen, dường như thấy mấy tên du côn ăn mặc thế này rất thân thiết, còn hỏi tóc tai bọn họ làm ở đâu.

Chữa trị miệng vết thương xong, đồng thời cũng nối lại xương đùi bị gãy, Tiêu Hoằng bắt đầu nói xương và trị liệu cho người bị gãy tay.

Từ hành động và lời nói thì rõ ràng người bị gãy xương, mái tóc còn đen nguyên này là lão đại của bốn người.

Đối với gãy xương thì hiện giờ Tiêu Hoàng đã có chút tâm đắc khi trị liệu. Thêm nữa lại có Dược Văn Ngự Đồ cấp năm, tổng cộng chỉ mất hai mươi mấy phút đã chữa xong cho hai người bệnh.

- Đa tạ vị tiểu ca này đã ra tay cứu giúp.

Người bị gãy xương tay lên tiếng.

- Đừng khách sáo. Ta cũng vì tiền cả thôi.

Tiêu Hoàng nói thật, không hề che dấu chút nào. Lời nói của hắn chính là nhắc tới tiền thuốc men.

- Bao nhiêu tiền?

Người đàn ông hơi cử động cánh tay gãy, nói tiếp.

- Tính cả tám ga giường bị nhuộm máu thì tổng cộng hết 62 ngân tệ.

Tiêu Hoàng nói:

- Mặt khác thấy dáng vẻ các người cũng là Ngự Văn Giả, trong vòng một tuần tốt nhất không nên hoạt động quá mạnh, cũng không nên khống chế Chiến Văn cường độ cao, nếu không chỗ gãy xương sẽ là vỡ ra.

- Hả?

Ngay tại thời điểm Tiêu Hoàng mặt không đổi sắc nói ra những lời này, thanh niên tóc vàng đứng phía sau hắn bỗng nhiên phát ra tiếng kêu, trong giọng điệu tràn ngập vẻ bất ngờ.

- Nhâm Tường ca, người không thể đánh với Trương Sơn vào ngày mai được. Tại đại hội Khôi Đấu Ma Văn Đấu kia chúng ta cố tìm ra năm người là được.

Thanh niên tóc vàng nói vẻ cầu xin.

Nghe nói như thế, Tiêu Hoàng lập tức hiểu ra. Những người này là tuyển thủ tham gia đại hội Khôi Đấu Ma Văn Cách Đấu. Đối với Khôi Đấu Tiêu Hoàng cũng biết. Khoảng cách từ chỗ Tiêu Hoàng tới hội trường thứ sáu cũng không xa, đi xuyên qua con đường này là tới.

Tiêu Hoàng cũng biết quy tắc, mỗi đội năm người, ở những môi trường địa lý riêng biệt mà đối kháng với đối thủ, trong thời gian quy định xử lý xong toàn bộ đối thủ là thắng.

Tuyển thủ dự thi bị hạn chế, dưới Ngự Đồ cấp mười mới được tham gia.

Loại quyết đấu này bởi vì có hộ giáp bảo vệ nên rất ít nguy hiểm, giống như loại tình huống này, một người suýt bị gãy tay, một người bị thương cũng không nhẹ, phỏng chừng bởi đối thủ tử thủ, mà cũng bởi nhân viên bảo vệ không chu toàn, hơn nữa thời điểm trận đấu diễn ra lại không có bảo hiểm thương vong mới thế. Nói cách khác là đánh chết hay打 thương đều là tự giải quyết cả.

Đương nhiên nếu trận đấu dự tuyển xong ba trận thì mỗi đội ngũ đều được trợ cấp 10 kim tệ. Đối với Ngự Đồ cấp Ngự Văn Giả thì đây cũng là một cái giá không nhỏ.

Nhưng điều kiện quan trọng nhất đó là phải hoàn thành ba trận. Nửa đường bỏ dở thì sẽ không được thưởng chút nào hết.

- Thật sự không được rồi. Không tìm đâu ra năm người. Chúng ta chỉ còn cách hủy bỏ trận đấu. Dù sao thì trước đó chúng ta cũng bại hai lần rồi, hy vọng tiền thêm là vô cùng xa vời. Chúng ta chính là một đội ngũ yếu không thể yếu hơn rồi.

Nam nhân được gọi là Nhâm Tường đáp lại, vẻ mặt cũng hơi thương cảm.

Chuyện hắn nói là đúng. Tổ bọn họ nằm trong bảng đấu có tổ mạnh nhất, đó là nhân viên học đồ của Long Ngự Văn Hành, tên là Mai Long thần bí, cấp bậc trung bình của đội kia cũng đều là Ngự Đồ cấp bảy cấp tám, có thể nói là đội siêu cường, ra tay cũng tàn nhẫn. Bọn họ bị thương hôm nay cũng là bởi thế.

Hai đội còn lại thực lực cũng rất mạnh mẽ.

- Hy vọng tuy rằng xa vời nhưng chúng ta vẫn còn có hy vọng mà. Chỉ cần chúng ta đối kháng và chiến thắng đội Bắc Long, đồng thời cam đoan có ba người đứng trên lời dãi thì vẫn có thể đi tiếp.

Thanh niên tóc vàng nói tiếp.

- Ha ha.

Trương Sơn bị đánh gãy chân nghe nói vậy liền cười đau khổ:

- Chiến đội Bắc Long trung bình đều đạt cấp năm, đứng đầu vòng đấu loại. Hai trận chiến trước đó bọn họ thua hiểm bởi chiến đội Mai Long Ngự Văn Hành, nhưng lại thắng chiến đội đã toàn thắng chúng ta là chiến đội Khoa Âm. Chúng ta lấy gì mà đòi thắng người ta chứ, lại còn đòi có ba người còn đứng được trên lời dãi. Buồn cười.

- Không đánh lại thì thế nào. Chúng ta là Ngự Văn Giả, cần phải chiến đấu. Hơn nữa đánh xong ba trận chúng ta còn có mười kim tệ mà.

Tóc vàng nói tiếp.

Lý Nhạc nghe tới đó tròn mắt hơi chuyển động, kéo tóc vàng hỏi:

- Đây câu, ta có thể tạm thời góp vào giúp các người đủ số.

Nghe nói thế, Nhâm Tường đang nằm trên giường bệnh hơi hơi liếc nhìn Lý Nhạc, tò mò hỏi:

- Góp với chúng ta cho đủ số. Ngự lực của người đạt cấp bao nhiêu rồi?

- Đã tới Ngự Đồ cấp hai.

Lý Nhạc tự hào nói, cũng vươn hai ngón tay, dường như là dấu hiệu chiến thắng vậy.

Từ góc độ của Lý Nhạc mà nói thì hẳn cũng như những thợ mỏ nhỏ nhoi bình thường, có thể đạt tới cấp hai đã là rất giỏi rồi.

Nhưng trong mắt đám người Nhâm Tường, mặc dù bọn họ bị coi là đội yếu nhưng cấp bậc của Lý Nhạc lại yếu tới đáng thương, ngay cả Chiến Văn cũng không chế được thì còn không yếu sao?

- Ngay cả Chiến Văn cũng không chế được, người chỉ có thể góp vào cho đủ số thôi.

Tóc vàng cười khổ nói.

- Ta tuy rằng rất yếu nhưng...

Lý Nhạc nói xong liền cẩn thận đặt tay lên vai Tiêu Hoàng, đắc ý nói:

- Ta tuy chỉ đạt cấp hai nhưng Hoàng ca đã là Ngự Đồ cấp năm, rất lợi hại đó. Chỉ cần các người đưa ra giá thích hợp thì có thể mời hẳn rồi.

Lý Nhạc nói vậy khiến tóc vàng, thậm chí là những người khác cũng hơi biến sắc, sau đó ánh mắt nhìn về phía Tiêu Hoàng, thấy hắn thoát trông cũng không khỏe mạnh, sắc mặt tái nhợt, dáng người cũng không khôi ngô.

Đương nhiên Ngự Đồ cấp năm đối với đám người Nhâm Tường mà nói cũng có lực hấp dẫn không nhỏ. Bởi bản thân Nhâm Tường cũng chỉ mới cấp năm. Những người còn lại phần lớn đều là cấp ba, duy chỉ có người làn da trắng nõn, mái tóc hỗn độn đang dựa vào cửa là đạt tới Ngự Đồ cấp bốn.

Một đội ngũ như vậy trong đại hội Khôi Đấu Ma Văn Cách Đấu tất nhiên là yếu ớt, thậm chí có thể nói là vô cùng thê thảm.

- Người đứng là Ngự Đồ cấp năm à?

Nhâm Tường đưa mắt nhìn Tiêu Hoàng, nói.

- À... Ừ.

Tiêu Hoàng do dự một chút rồi gật gật đầu. Vốn hắn cũng muốn nói là mình đã đạt tới cấp sáu nhưng lại vẫn luôn thấy không thích để lộ lắm. Tiêu Hoàng chỉ tùy ý gật đầu.

- Đồng ý hỗ trợ không?

Về mặt Nhâm Tường thoảng cái trở nên nghiêm túc.

- Còn phải xem người trả được bao nhiêu tiền.

Tiêu Hoảng khẽ cười cười nói, trong lời nói cũng có vẻ như là thật, không hề có vẻ dối trá. Hiện giờ hắn cũng sắp phá sản tới nơi rồi. Tiền đối với Tiêu Hoảng mà nói tất nhiên là hấp dẫn nhất.

- Giúp chúng ta đánh một trận, ta sẽ trả cho người ba kim tệ. Nếu thật sự may mắn thắng lợi thì sẽ cho người sáu kim tệ. Còn nếu chúng ta may mắn tiến vào được vòng sau thì sẽ là mười kim tệ.

Nhâm Tường nói, hiển nhiên hắn cũng không tham gia trận đấu này vì tiền. Phụ thân hắn là người bán Ma Văn Xa, cũng không thiếu tiền, chỉ là thiếu vẻ vang thôi.

- Ủ... Được rồi.

Tiêu Hoảng hơi trầm tư một lát, cảm thấy giá cả thế cũng hợp lý liền gật đầu. Dù sao thì cũng chỉ cần tham gia một trận chiến đã có ba kim tệ, vì sao lại không đi chứ?

Còn về phần nguy hiểm thì tất nhiên cũng có một chút nhưng chỉ cần bảo hộ vững chắc thì cũng không có vấn đề gì.

- Ta thì sao?

Lý Nhạc đột nhiên nói.

- Một kim tệ, thắng thì được hai kim tệ.

Nhâm Tường đáp.

Một kim tệ đối với Lý Nhạc mà nói tuyệt đối là một khoản lớn, không có gì không đồng ý. Chẳng qua đường nhưng hắn còn chưa thể không chế Ma Văn, trên cơ bản chỉ đưa ra cho có thôi.

Hai bên đạt thành hiệp nghị xong, Nhâm Tường cũng không dừng lại, lưu lại tài liệu cơ bản rồi mang theo đám bạn rời đi, cũng bảo tám giờ sáng mai sẽ tới đón hai người Tiêu Hoảng.

Nhìn qua Ma Văn Xa vừa khởi động rồi rời đi, Tiêu Hoảng tùy ý cầm một tấm biểu phân tích, thấy chiến đội mạnh nhất là Ứng Quang, hai trận toàn thắng. Tiếp đó là đối thủ mà Tiêu Hoảng phải chiến đấu ngày mai, Bắc Long, một thắng một thua, thua dưới tay Ứng Quang. Sau đó là chiến đội Khoa Âm, cũng là chiến đội thắng Bỉ Ngạn - Chiến đội của Nhâm Tường, một thắng một bại.

Nói cách khác, ngày mai nếu chiến đội Khoa Âm bị đánh bại bởi chiến Ứng Quang, chiến đội Bỉ Ngạn thắng Bắc Long thì ba đội đều có một thắng hai thua, cần xét thắng thua theo số người còn đứng, tranh thủ là tổ thứ hai được tiến vào vòng trong.

N

47. Chương 47: Chiến Đội Bỉ Ngạn

Phân tích như vậy thì nhìn như hy vọng rất lớn nhưng thực ra lại nhỏ tới đáng thương. Nên biết rằng chiến đội Bắc Long thực lực tương xứng với Ứng Quang, gần như cao hơn chiến đội Bỉ Ngạn một bậc, nếu một thắng đúng là không có khả năng. Huống chi còn phải thắng tới ba người, chỉ có thể là kỳ tích mà thôi.

Trong lòng đã xác định được đại khái, Tiêu Hoảng đơn giản liếc qua quy tắc của trận đấu liền xoay người đi về trong phòng ngủ.

Trở lại trong phòng rồi, Tiêu Hoảng cũng không nhàn rồi mà lấy ra một số Tái thạch bình thường, cắt thành những mặt phẳng mỏng manh, sau đó liền sử dụng thủ đoạn đặc thù dán lên bên trên hoa văn lốm của mình. Do đó những Ma Văn này không ảnh hưởng tới uy lực như vẻ ngoài lại khiến người ta khó nhận ra được thực tế chúng đều là hoa văn lốm.

Bởi vậy sẽ không bại lộ thân phận của mình là Quyền Tàng.

Sau khi chuẩn bị tốt xong, Tiêu Hoằng lại chế tác một Ma Văn Ngự Đồ cấp hai, chính là một cái Sứ Văn, cũng lắp ráp được trên chiến giáp, có thể cường hóa phòng ngự của chiến giáp.

Chế tác Ma Văn xong, Ngự lực của Tiêu Hoằng cũng đã tiêu hao gần hết, nhìn ra cửa sổ thì đêm đã buông xuống. Tiêu Hoằng ra khỏi phòng, bắt đầu ăn cơm chiều với Lý Nhạc.

Cơm chiều cũng không có gì là phong phú nhưng so với trước kia còn tốt hơn nhiều. Đĩa thịt mua ngoài chợ, còn có hai món rau, cơm tẻ thơm ngào ngạt. Cơm canh như vậy tại Thái Ngô Thành cũng chỉ có thể xem là bình thường nhưng bất kể là đối với Tiêu Hoằng hay Lý Nhạc đều đã đủ rồi. Tối thiểu cũng không phải như ở mỏ đá, chỉ được ăn bánh bột ngô.

Sau khi ăn xong, ra ngoài uống trà, Tiêu Hoằng mới lấy Ma Văn phòng ngự cho Ngự Đồ cấp hai từ túi Ma Văn ra, đưa ra trước mặt Lý Nhạc, thuận miệng nói:

- Ngày mai ngươi cũng nên tham gia. Đây là Ma Văn phòng ngự, khảm lên giáp có thể tăng điểm phòng ngự. Phòng chừng ngày mai ngươi có thể trở thành vật hy sinh lắm.

Lý Nhạc cũng không để ý tới mấy chữ vật hy sinh này. Đó cũng là sự thật. Thấy Tiêu Hoằng đưa tới một Ma Văn hoa lệ, Lý Nhạc lập tức hớn hở mặt mày, không hề nghi ngờ. Đây là Ma Văn đầu tiên trong đời Lý Nhạc.

Đương nhiên Ma Văn này Tiêu Hoằng cũng không lợi dụng kỹ thuật hoa văn trong hoa văn hay hoa văn lõm chế thành. Nếu không thì Lý Nhạc này có thể lỗ miệng mà tiết lộ ra ngoài mất.

- Đa tạ Hoằng ca.

Lý Nhạc cười nói, sau đó liền lật lật Ma Văn trong bàn tay, yêu thích không muốn buông ra.

Chớp mắt đã lại qua một ngày. Tiêu Hoằng tỉnh giấc, nhìn thời gian, thấy đã bảy giờ ba mươi. Hắn rửa mặt xong liền bắt đầu dùng Thể Thái Huấn Luyện Pháp giãn gân cốt, luyện tập độ chính xác của Ngự lực.

Hoàn thành mọi chuyện xong, Tiêu Hoằng liền chuẩn bị Ma Văn để trong túi Ma Văn. Tổng cộng có bốn Ma Văn, hai Chiến Văn, một Mặc Nại, còn một cái là Ma Văn trị bệnh bình thường của Ngự Đồ cấp năm.

Chủ yếu dùng ba cái, một cái để đề phòng. Trước đây cũng đã nói rồi, Ngự Đồ cấp năm chỉ có thể đồng thời khống chế ba Ma Văn. Một khi bước vào chiến trường lại rất khó đổi thứ mới. Bởi vì thu hồi Ma Văn trong lúc người khác điều khiển Ma Văn thì đại khái cần mười mấy giây. Thử hỏi có đối thủ này lại cho người thời gian như vậy ?

Đi ra trước cửa, Tiêu Hoằng thấy bên ngoài Lý Nhạc đã rất rực rỡ, lại khiến người ta có cảm giác thân thiết. Trái lại Tiêu Hoằng vẫn một bộ quần áo màu lam như ở mỏ quặng, quần xám áo thô, thậm chí chỗ ống tay áo còn có hai ba chỗ bị ma được làm hỏng, sắp rách tới nơi rồi.

Tám giờ buổi sáng, Ma Văn Xa cỡ trung ngày hôm qua liền dừng lại đứng giờ trước Đại Hoằng Dược Quán. Tiêu Hoằng và Lý Nhạc cũng không dừng lại mà trực tiếp bước vào trong.

Ở trong xe, ngoài lái xe ra chỉ có ba người. Một là tên tóc vàng nói nhiều nhất ngày hôm qua. Một là Ngự Đồ cấp bốn duy nhất, thanh niên tuấn tú trông rất lạnh lùng kia. Sau khi làm quen, Tiêu Hoằng biết tên hắn là — Hạ Trạch.

Còn một người nữa là Ngự Đồ cấp ba, tên là Trang Hải, bởi đầu lớn, dáng người hơi gầy gò nên tóc vàng vẫn gọi hắn là cây chùy, đúng là rất có hình tượng.

Về phần Nhâm Tường và Trương Sơn hôm qua thì lúc này phải về hội trường, sắm vai khán giả thôi.

- Nhâm Tường ca bảo ta hỏi ngươi, ngươi am hiểu Chiến Văn gì?

Sau khi làm quen một chút, tóc vàng hỏi.

- Không am hiểu Chiến Văn gì hết. Ta là một Dược sư, hiểu biết về Chiến Văn cũng không mạnh lắm, chỉ có một cái cấp ba và một cái cấp bốn. Tuy nhiên ta còn có một Ma Văn phụ trợ tốt.

Tiêu Hoằng nói những lời này là tương đối khiêm tốn. Đây là tính cách của hắn, không muốn thổi phồng nhiều.

Mà thực tế thì hai Chiến Văn của Tiêu Hoảng cũng không thể thấy cấp bậc thấp. Tùy tiện phóng ra một cái đều là cực phẩm. Còn về Ma Văn Ngự Đồ cấp sáu phụ trợ kia lại càng quý báu vô cùng.

Tuy nhiên tóc vàng tâm tư không tinh tế nghe vậy thì thần sắc liền tràn ngập vẻ chán nản. Vốn hắn còn trông cậy rằng Tiêu Hoảng là một cao thủ, kết quả nhìn lại không giống lắm, chỉ có thể chờ vào số mệnh, thành thật đánh xong trận cuối này. Dù sao cũng còn tốt hơn bỏ dở giữa chừng.

- Ôi...thế này thì người chỉ có thể đánh phụ trợ. Hạ Trạch và ta chủ công và thủ. Còn cây chùy thì vẫn là khiên thịt. Còn người...

Ánh mắt tóc vàng dừng lại ở Lý Nhạc, nói khẽ:

- Tránh ở một góc sáng sủa, ẩn thân cho tốt, đừng thò đầu ra. Nếu không thực sự sẽ rất dễ bị người ta giết đó.

Tiêu Hoảng ngồi ở phía sau nghe nói như thế cũng không hé răng, trong đầu trầm suy tính.

Ma Văn Xa tiến về phía trước, khoảng năm ba phút lại chuyển sang đường khác. Đám người Tiêu Hoảng đi tới hội trường, thấy kiến trúc to lớn nhìn cầu, trông giống như một quả trứng gà lớn bị cắt một nửa, đặt lên trên mặt đất.

Cửa vào bốn phương đều có đám người thừa thớt đang không ngừng tiến vào. Dù sao thì đây là trận đấu dự tuyển, còn chưa hấp dẫn được mấy người. Người tới xem duy nhất chỉ muốn thấy chiến đội Ứng Quang, xem người đi ra từ Mai Long Ngự Văn Hành rốt cục có bộ dáng gì.

Trước đây biểu hiện của bọn họ có thể nói là rất thu hút, sát pháp tàn bạo, gần như một lần đều khiến đối thủ bị thương, cũng tạo thành bóng ma tâm lý rất lớn.

Sát pháp tàn nhẫn cũng là phương châm dạy dỗ nhất quán của Mai Long.

Đi xuống khỏi Ma Văn Xa, tiến vào bên trong hội trường, chỉ thấy trong đó có đại sảnh rất lớn, bốn phía là khán đài, ở trung tâm có một cái đấu trường rộng tới một km, hiện giờ đặt toàn thép bản, hiện nhiên bên dưới có dấu huyền cơ.

Ở phía trên khán đài cũng không phải rất nhiều người xem. Nhiều người ngồi cũng chỉ ở tầng năm. Bởi trận đấu dự tuyển được xem miễn phí nên đại bộ phận người nhàn rỗi không có việc gì làm đều tới xem chiến đội Ứng Quang.

Về phần chiến đội tạm thời Bỉ Ngạn của Tiêu Hoảng thì ngay cả làm nền cũng không được tính, nói trắng ra chỉ là nhân vật tép riu.

Vừa bước vào hội trường không được bao lâu, Nhâm Tường và Trương Sơn đã đi xuống từ khán đài, xác minh thân phận xong liền có thể gặp mặt đám người Tiêu Hoảng.

- Giờ ta đưa các người đi tiến hành đăng ký, công việc đối đội viên cần thực hiện một số thủ tục.

- Chờ một chút.

Đúng lúc này, Tiêu Hoảng vốn vẫn đứng phía sau đội ngũ lên tiếng.

- Sao thế?

Nhâm Tường hơi quay đầu lại nhìn Tiêu Hoảng, vẻ mặt hơi nghi hoặc. Theo bản năng hắn có một loại dự cảm là Tiêu Hoảng muốn tạm thời tăng giá, tại thời điểm mấu chốt này thì cũng chẳng còn cách nào, chỉ mong Tiêu Hoảng đừng có tham lam quá.

- Ta muốn quyền chỉ huy của chi chiến đội này.

Giọng nói của Tiêu Hoảng bình thản, bên trong lại ẩn chứa vẻ không thể từ chối.

- Quyền chỉ huy? Người?

Tóc vàng nhất thời kinh ngạc. Dựa theo đạo lý mà nói thì Tiêu Hoảng chỉ là một nhân vật mới mà thôi. Người mới lại muốn chỉ huy bọn họ, đúng là không hợp với lẽ thường lắm.

- Nếu các người thăm muốn đánh xong trận đấu này an toàn, sau đó dọn đồ về nhà thì tùy các người. Nếu các người muốn thắng, nếu muốn hy vọng có thể tiếp tục xuất hiện thì thời điểm chiến đấu các người phải hoàn toàn nghe ta. Hơn nữa cấp bậc của ta ở đây là cao nhất!

Giọng điệu của Tiêu Hoàng vẫn bình thản như trước.

Nghe nói như vậy, đám người tóc vàng hơi đổi sắc mặt, không lên tiếng nữa. Nhâm Tường nhìn Tiêu Hoàng trong chốc lát, thấy người dáng vẻ bệnh tật, đồng thời thường ho khan, sắc mặt trắng bệch này không có chút vẻ của cao thủ. Nhưng dù là vậy thì lời nói của Tiêu Hoàng vẫn khiến Nhâm Tường không thể không coi trọng.

- Tốt. Trận chiến này người có quyền chỉ huy. Tất cả những người khác đều nghe lệnh người, nếu không sẽ bị khai trừ khỏi chiến đội.

Nhâm Tường trầm tư trong chốc lát, cuối cùng đưa ra quyết định lớn mật như vậy. Trên thực tế thì trận chiến này thua tới chín phần rồi. Mà nhìn Tiêu Hoàng thì thấy hắn cũng không phải là kẻ mặt dày, ngựa chết nói là ngựa sống.

Thấy Nhâm Tường nói quả quyết như vậy, những người khác cũng không phản đối, chỉ có thể ngóng đợi vào kỳ tích xuất hiện, tuy nhiên khả năng là quá nhỏ.

Ở trước đài công tác, sau khi làm thủ tục đổi người xong, Tiêu Hoàng vẫn đi cuối cùng như trước, đi theo đám tóc vàng tới khu chờ.

Vị trí nơi này thật tốt, có thể nhìn thấy tình huống bên trong đấu trường rất rõ ràng. Bốn phía của đấu trường là Ma Văn siêu lớn hiện hình ảnh, có thể nhìn thấy rõ ràng. Dù loại số liệu hiện ra, hiện giờ đang phát tin quảng cáo.

Cách đám người Tiêu Hoàng một lối đi nhỏ chính là chiến đội Bắc Long. Thành viên đội này ai cũng đầy anh khí, sắc mặt không phải tốt lắm. Đối thủ của bọn họ hôm nay là các người Bỉ Ngạn. Họ chỉ nhìn một cái liền không thèm để ý tới nữa.

Về phần Tiêu Hoàng lúc này biểu hiện cũng không biến hóa quá nhiều, cầm một tấm tư liệu về chiến đội Bắc Long, phân tích đặc điểm của các thành viên.

Cường hãn nhất là phó đội trưởng Giang Thắng, đạt tới Ngự Đồ cấp sáu nhưng tính tình nóng nảy, rất dễ xúc động. Cũng bởi vậy hắn mới gì được làm đội trưởng, chỉ có thể trở thành người chủ công.

Sau đó là đội trưởng Trần Trì, Ngự Đồ cấp năm. Nếu nói cẩn thận ra thì ba gã đội viên còn lại, một người cấp năm hai người cấp bốn, cấp bậc cũng tương đương nhau.

Trái lại bên Tiêu Hoàng thì lại kém hơn rất nhiều, chỉ có Tiêu Hoàng là cấp năm, dù trên thực tế hắn đạt cấp sáu.

Dù vậy chênh lệch thực lực của song phương cũng không phải là lớn bình thường.

48. Chương 48: Trào Phúng!

Chín giờ sáng, trận quyết đấu bắt đầu, chiến đội Ung Quang đánh với chiến đội Khoa Âm. Nếu hai giờ mà hai bên vẫn có người còn ở trên đài thì sẽ tính xem số người bên nào nhiều hơn.

Ngay vào lúc giọng nữ giới thiệu quy tắc của trận đấu, cùng lúc với song phương xuất hiện ở trên sàn đấu thì mặt sân bằng sắt thép bắt đầu cuộn lên, lộ ra một dải rừng nhân tạo.

Chỉ qua mười mấy phút ngắn ngủi, một rừng rậm chậm rãi xuất hiện trong tầm mắt mọi người. Ma Văn phòng hộ to lớn bắt đầu từ từ khởi động.

Chiến đội hai bên mặc hộ giáp cũng xuất hiện ở một góc bên trong. Đội trưởng Bạch Quân của chiến đội Ung Quang đang bố trí chiến thuật.

Mà hộ giáp trên thân bọn họ có thể ngăn cản hầu hết thương tổn, cũng chuyển hóa thành số liệu tương ứng cho bọn họ. Một khi phán định là thương tổn đủ để mất mạng thì hộ giáp sẽ tự động khóa cứng, phán định là bị nốc-ao. Lúc đó Ma Văn phòng hộ bốn góc sẽ phát ra lồng phòng hộ, bảo vệ thành viên đó.

Trận đấu chính thức bắt đầu rất nhanh. Nhìn chiến đội Ứng Quang giống như những mũi tên rời cung, động tác ngay ngắn có thứ tự, đồng thời chia binh ba đường, hướng về vị trí của đối thủ mà tấn công tới.

Trái lại bên chiến đội Khoa Âm hành động dù có ngay ngắn nhưng so với chiến đội Ứng Quang thì rõ ràng là chênh lệch rất nhiều.

Vài phút qua đi, song phương gặp nhau, giao chiến kịch liệt cũng xảy ra. Đứng trên khán đài chỉ thấy ánh sáng Ma Văn nổi lên bốn phía.

Tiếp theo đó bọn họ nghe thấy tiếng phát thanh không ngừng truyền tới.

- Số 1 Khoa Âm bị đánh bại, số 5 Khoa Âm bị đánh bại...

Chỉ ngần ngừ mười phút, gần như không kịp để mọi người phản ứng thì trận chiến đã kết thúc. Dùng mười phút, chiến đội Ứng Quang không có ai bị nốc-ao, toàn thắng.

Nhìn thấy vậy, một đám người tóc vàng đều lộ vẻ hơi khiếp sợ. Vào thời điểm lần trước đối kháng với chiến đội Khoa Âm, bọn họ mất sức chín trâu hai hổ, cuối cùng cũng thảm bại. Chỉ là không ngờ hôm nay chiến đội Ứng Quang lại bẻ gãy nghiền nát như vậy mà giành thắng lợi.

Kể từ đó, toàn trường lại một lần nữa xảy ra biến hóa tinh tế. Nói cách khác chỉ cần chiến đội Bỉ Ngạn có thể thắng hai người là tiểu tổ có thể lọt vào vòng trong.

Nhưng chuyện này nói dễ hơn làm.

Tuy nhiên trận chiến ngắn ngủi vừa rồi lại khiến Tiêu Hoảng thấy rõ rất nhiều thứ. Làm sao để giết chết đối thủ, xử lý nhân vật cầm đầu của đối phương, lấy nhiều địch ít thế nào.

Trong óc Tiêu Hoảng cũng điên cuồng suy tính làm sao mới thắng nổi. Đương nhiên ý tưởng này nếu bị người khác biết thì tuyệt đối cho là hoang đường, thậm chí cười nhạo hằn không biết tự lượng sức.

Gần như đúng lúc này, thành viên của chiến đội Ứng Quang đã đi ra, bỏ mũ bảo hộ trong suốt xuống, từ từ tiến tới.

Ai nấy đều có vẻ cao ngạo vô cùng. Bạch Quân đã đạt tới Ngự Đồi cấp bảy, vẻ mặt hơi thoải mái, nhưng cũng lộ rõ vẻ ngạo nghễ.

- Chúc mừng, không ngờ các ngươi lại chiến thắng nhẹ nhàng như vậy.

Khi chiến đội Ứng Quang đi quan, đội trưởng Trần Trì của chiến đội Bắc Long ra vẻ hữu hảo, làm cho người ta có cảm giác như cao thủ gặp cao thủ.

- Chỉ là một đội rác rưởi thôi, nếu là các ngươi thì có lẽ còn thắng dễ dàng hơn.

Bạch Quân đáp, ánh mắt nhìn Tiêu Hoảng tạm thời dẫn dắt chiến đội Bỉ Ngạn. Chuyện này cũng không có gì đáng trách. Đánh không lại Khoa Âm là rác rưởi trong mắt bọn họ, vậy thì trong mắt Bạch Quân, bọn họ còn không bằng rác rưởi.

- Tất nhiên rồi. Chỉ là không ngờ các ngươi lại đoạt vị trí đệ nhất. Xem ra vẫn là Mai Long Ngự Văn Hành tốt.

Trần Trì cười nói.

- Có hứng thú thì ngươi có thể tới. Ta sẽ tiến cử ngươi.

Nói xong Bạch Quân hơi hơi khoát tay với Trần Trì, thoải mái nói:

- Không quấy rầy nữa. Gặp nhau ở trận sau đi.

- Tốt rồi, gặp nhau ở trận đấu chính. Có cơ hội chúng ta lại tới một hồi.

Trần Trì đáp lại. Theo hắn thấy thì đánh vào trận chính cũng là chuyện đã nằm trong tay rồi.

- Nhớ kỹ là khi tác chiến không cần phải nương tay, tranh thủ thắng lợi trong chớp mắt, không thể để chiến đội Ưng Quang trước mặt làm mất mặt mũi.

Khi thấy thân ảnh của Bạch Quân biến mất trong lối đi nhỏ, Trần Trì nói.

Toàn bộ cuộc nói chuyện này tất nhiên đều bị chiến đội Bỉ Ngạn nghe thấy, mặt mày ai nấy đều xanh mét, vừa thẹn vừa giận. Loại cảm giác hoàn toàn bị người khác coi là con mồi này đúng là chuyện không dễ chịu gì.

- Trận đối kháng tiếp theo là chiến đội Bắc Long tiếp chiến đội Bỉ Ngạn, mời song phương chuẩn bị cho tốt, mười lăm phút sau bắt đầu thi đấu.

Tiếng giới thiệu lại vang lên một lần nữa.

Tiếng nói này vang lên, tất cả thành viên của chiến đội Bắc Long đều đứng dậy, vẻ mặt thoải mái vô cùng. Bọn họ thấy chiến đội Bỉ Ngạn ngay cả chiến đội Khoa Âm còn không đánh lại thì làm gì mà không thắng nổi chứ?

Cho dù là bất ngờ thì nhiều lắm chỉ là không thắng toàn bộ được mà thôi, chắc chắn tiến được vào vòng sau.

- Chờ một chút, mọi người tập trung.

Thấy thành viên của chiến đội Bỉ Ngạn cũng định đi sau đít chiến đội Bắc Long vào đài kiểm tra, Tiêu Hoảng đang ngồi bỗng nhiên lên tiếng, vẻ mặt nghiêm túc.

Tuy rằng phương diện chiến thuật đối chiến gì đó Tiêu Hoảng chưa tiếp xúc nhiều nhưng thời điểm nhân nhĩ hần vẫn đọc quá mấy bộ sách chỉ huy chiến lược. Dù còn chưa nghiên cứu cẩn thận, Tiêu Hoảng cũng biết loại trận đấu này còn chưa bắt đầu đã đi theo tiết tấu của đối phương thì tuyệt đối không phải là hiện tượng tốt.

Ý bảo tất cả thành viên vây lại, Tiêu Hoảng liền dùng giọng nói ám áp bắt đầu bố trí chiến thuật.

- Hiểu chưa?

Sau khi bố trí chiến thuật xong, Tiêu Hoảng mới nói khẽ một câu.

- Chuyện này...có thể được không?

Tóc vàng đột nhiên hỏi, vẻ mặt có hơi nghi ngờ.

- Không biết, dù sao đây cũng là phần thắng duy nhất.

Tiêu Hoảng đáp, sau đó ý bảo Lý Nhạc mặt thêm một tầng hộ giáp phòng ngự.

Trên đài đo lường kiểm tra, thành viên của chiến đội Bắc Long được trọng tài kiểm tra xong, thanh công điều chỉnh hộ giáp, xác nhận không có lỗi gì.

- Đội trưởng, bọn họ rốt cục làm gì thế, tại sao còn chưa ra?

Một gã đội viên hỏi Trần Trì.

- Chắc là đang nghiên cứu chiến thuật đó.

Về mặt Trần Trì khinh thường, đáp lại.

- Nghiên cứu chiến thuật? Cho dù có nghiên cứu thì có tác dụng gì? Còn không phải là món trắng miệng của chúng ta sao? Chờ bị ngược đãi đi. Nhớ là trận chiến này không cần nương tay, phải làm tinh thần hăng hái lên, xử lý đội Bỉ Ngạn rác rưởi, để chiến đội Ưng Quang nhìn thấy thực lực của chúng ta.

Giang Thắng thân thể cao lớn, nói giọng khinh thường.

Nhìn lại phía trên đài, một lượng lớn khán giả đã rời đi. Chiến đội Bắc Long dù rất mạnh nhưng lúc trước bọn họ đã từng xem qua đấu pháp của chiến đội Bỉ Ngạn, gần như không thể dùng từ yếu mà hình dùng, phải nói là chả khác gì rác rưởi.

Loại trận đánh thế này chẳng khác gì ngược đãi, bọn họ cũng chẳng muốn xem.

Ở lại phần lớn đều là những người nhàn rỗi, xem cho qua thời gian thôi.

- Cái đội bao nhiêu kia còn đánh à? Trực tiếp bỏ quyền thi đấu không phải xong rồi sao? Để bị người ta ngược đãi nhiều thành nghiện à?

- Đánh xong được mười kim tệ mà.

- Vời kim tệ lại bị người ta ngược đãi, trở thành trò hề dưới chân cao thủ, cũng đúng là đáng thương mà.

Người xem bắt đầu đàm luận không dứt.

Nhâm Tường và Trương Sơn cũng ngồi trong khán đài, tất nhiên là có thể nghe thấy. Về mặt Nhâm Tường khó coi, Trương Sơn thì lấy tay che mặt mình, sợ người khác nhận ra. Không thể tưởng tượng được chiến đội Bỉ Ngạn qua hai trận đấu mà thanh danh đã xấu tới vậy.

Nhất là chiến đội Khoa Âm chiến thắng bọn họ lại bị chiến đội Ứng Quang dày xéo, thế thì càng khiến chiến đội Bỉ Ngạn trở thành một đội có mặt cho đủ số, đi ra để lừa tiền.

Ngay cả trọng tài và giám sát trận đấu cũng đều có vẻ không kiên nhẫn. Một trận đấu biết trước kết quả mà còn lâu la thế này thì đúng là lãng phí thời gian.

Rất nhanh, sau khi Tiêu Hoảng bố trí chiến thuật xong, chiến đội Bỉ Ngạn không nhanh không chậm đi lên đài đo lường. Trọng tài kiểm tra trang bị bình thường hay không, đồng thời chỗ truyền thanh cũng vang lên lời giới thiệu về thành viên của chiến đội Bỉ Ngạn.

Thứ nhất là Lý Nhạc, vào thời điểm bị báo là Ngự Đồ cấp hai, toàn trường lập tức lặng ngắt như tờ. Sau đó là một trận cười đình tai nhức óc vang lên.

Ngự Đồ cấp hai, ngay cả Chiến Văn còn chưa khổng chế được mà còn tham gia chiến đấu, có thể nói là chuyện xưa này chưa từng có, không thể tưởng tượng nổi.

Ngay cả chiến đội Bắc Long cũng không kìm nổi mà lộ vẻ tươi cười.

- Không ngờ là các người lại thê thảm tới vậy, ngay cả đội viên Ngự Đồ cấp ba cũng không kiếm được. Chút nữa ta cũng không đành lòng ra tay.

Một gã đội viên Bắc Long nhìn hai người trước mặt, ánh mắt không ngừng đưa qua đưa lại hai người Tiêu Hoảng và Lý Nhạc. Chỉ có hai bọn họ là người mới, bởi vậy chắc chắn trong đó có một người gọi là Lý Nhạc.

Sau đó hai bên bắt tay nhau, lộ vẻ lịch sự.

Tuy nhiên ngay vào lúc nhưng người khác coi cái bắt tay như lịch sự thì Lý Nhạc lại nhìn mặt Giang Thắng hơi khinh thường, vươn bàn tay ra, vẻ ặt hơi bắn khoả, sau đó rất nhanh chỉ chạm nhẹ vào đầu ngón tay Giang Thắng rồi rút tay về nhìn tay mình, vẻ mặt rối rắm.

- Ối, ghê chết mất.

Lý Nhạc thuận miệng nhổ nước bọt lên đầu ngón tay, sau đó cọ cọ lên đùi, tiếp đó lại lộ vẻ như sắp nôn mửa.

Giang Thắng đứng đối diện thấy Lý Nhạc vô lễ như vậy, thậm chí còn có hành động làm nhục, vốn vẻ vui cười và hơi khinh thường lập tức biến thành âm trầm.

- Thăng nhãi, ngươi muốn gì, muốn ăn đòn à?

Giang Thắng tính nóng nhất tất nhiên chịu không nổi, tròng mắt nói.

- Oa, ngươi đừng nói chuyện. Không thể tưởng tượng được người người lại hôi vậy, ghê tởm quá, nói chuyện cũng quá khó nghe nữa.

Lý Nhạc nói xong liền lại lộ vẻ buồn nôn.

Giang Thắng cảm thấy quá nhục nhã. Hiển nhiên là lời nói của Lý Nhạc tràn ngập trào phúng, trực tiếp động chạm tới hắn. Nhất thời sắc mặt hắn xanh mét. Nhất là nhìn cái mặt trêu tức của Lý Nhạc, Giang Thắng vô cùng phẫn nộ.

- Thằng nhãi mày muốn chết rồi.

Nói xong Giang Thắng liền rút Chiến Văn từ trong túi Ma Văn ra.

Kết quả hắn lại bị Trần Trì cản lại, ý bảo Giang Thắng bình tĩnh một chút, cũng hơi hơi nhìn về phía người đối diện. Hắn thấy rõ là đối phương muốn lừa Giang Thắng phạm quy, động thủ bên ngoài tràng đấu, bị hủy tư cách thi đấu.

49. Chương 49: Miếu Sát!

Một chút trò vặt như vậy Trần Trì thấy còn rất non nớt.

- Giang ca đừng tức giận, sau khi vào trường đấu sẽ xử lý hắn.

Trần Trì an ủi.

- Xử lý ta? Người đang nằm mơ à? Nói cho các người biết. Chỉ cần một mình ông mày là có thể xử lý hết đám rác rưởi các người, đánh cho tề ra quần, về nhà mẹ cũng không nhận ra các người.

Lý Nhạc vẫn lộ vẻ khinh thường như trước, thản nhiên nói.

Tướng mạo và hành động của Lý Nhạc, cộng với ngữ khí trêu người liên lập tức khiến cả Trần Trì cũng phải hơi tức giận nhưng vẫn nhịn được.

- To mồm nhỉ. Người cấp bao nhiêu rồi?

Về mặt Trần Trì âm trầm nói.

- Hắc hắc, Ngự Đồ cấp năm.

Lý Nhạc giơ năm ngón tay, tự tin nói.

- Khoác loác.

Giang Thắng rít lên.

- Chiến đội Bỉ Ngạn, vị tuyển thủ thứ năm - Tiêu Hoàng, Ngự Đồ cấp năm. Đúng lúc này thì phát thanh viên lên tiếng.

Nghe tới đây, vẻ mặt mọi người toàn trường lập tức biến đổi, hơi kinh ngạc. Bọn họ không ngờ là đội rác rưởi này còn có thể tìm được một tên Ngự Đồ cấp năm.

- Tiêu Hoàng có bản lĩnh một đối một với ta đi.

Giang Thắng nói với Lý Nhạc. Thân là Ngự Đồ cấp sáu, Giang Thắng làm sao lại sợ một Ngự Đồ cấp năm chứ.

- Một đấu một, người xứng sao?

Lý Nhạc liếc Giang Thắng một cái, vẻ mặt khinh bỉ.

Đúng lúc này Giang Thắng đã hận tới ngứa răng, hận không thể trực tiếp bóp chết tên "Tiêu Hoàng" không biết trời cao đất dày này.

Còn về Tiêu Hoàng thật thì đang rút tay trong túi, ho nhẹ hai tiếng, gây cảm giác yếu đuối tới chướng mắt. Giờ phút này hắn đã bị mọi người nghĩ lầm là Lý Nhạc cấp hai, nhận ánh mắt khinh miệt của chiến đội Bắc Long.

Rất nhanh, sau khi nghi thức đơn giản chấm dứt, đôi bên mỗi người một ngã, đều tiến về vị trí xuất phát.

- Nhớ kỹ là phải chờ tới khi mỗi người đi một đường rồi thì sau khi ta xử lý xong sẽ trở lại giúp các người. Riêng người phải ẩn thân cho tốt.

Ngay lúc đôi bên tách ra, Lý Nhạc dùng giọng nói tức giận quát, tuy rằng có vẻ như thấp giọng nhưng lại truyền vào trong tai đội viên chiến đội Bắc Long. Đường nhiên cũng không có ai dám cam đoan lời nói của Lý Nhạc là thật hay giả.

Song phương tiến vào điểm xuất phát là một đài kim loại cao chừng mười thước, đồng thời từ từ rơi xuống. Chỉ cần chạm mặt đất là trận quyết đấu chính thức bắt đầu.

Thời gian ngắn ngủi mười mấy giây này cũng đủ để đội viên chuẩn bị. Tiêu Hoảng cũng hành động đầu tiên, vận chuyển Mặc Nại phụ văn, Kinh cú Chiến Văn và Hồ Nha Chiến Văn.

Sau đó hắn không nhiều lời, tay phải vung lên, bắt đầu tăng trạng thái cho đồng bọn.

Trong nháy mắt, đám người tóc vàng đột nhiên cảm thấy Ngự lực trong cơ thể bắt đầu không như bình thường, giống như những con sông lũng lờ bỗng nhiên chảy xiết.

- Đây... Đây là Ma Văn Ngự Đồ cấp năm thật sao?

Tóc vàng nói giọng khó tin.

- Đừng nói nhiều. Chuyên tâm dựa vào kế hoạch lúc trước làm việc đi.

Về mặt Tiêu Hoảng không đổi, bình thản nói, sau đó là người đầu tiên vào vào trong khu rừng rậm rạp, lập tức không thấy đâu nữa.

Chỗ Tiêu Hoảng ở được rừng cây bao phủ, có thể nói bản thân hắn lớn lên trong rừng. Nơi này có thể nói chính là sân nhà của hắn.

Thấy Tiêu Hoảng biến mất nhanh như chớp, đám người tóc vàng cũng dựa theo kế hoạch của Tiêu Hoảng mà tiến vào trong rừng rậm. Chỉ có mỗi Lý Nhạc là dựa theo phân công, đi từ đường nhỏ bên phải, từ từ tiến vào, tốc độ so với những người khác đúng là chậm như sên.

Ở một góc khác, đám đội viên của chiến đội Bắc Long tuy rằng đã kiềm chế nhưng quả thực đều tức chết mất. Bọn họ không ngờ được trên thế giới lại có người da mặt dày như vậy, nói với đám đội viên yếu ớt một cách ngông cuồng như thế.

- Ta một mình đi đường bên phải. Dựa vào thực lực Ngự Đồ cấp sáu của ta thì sẽ trực tiếp xử lý cái thằng nhãi vênh váo kia, tiết hận trong lòng!

Giang Thắng nghiêng răng nghiêng lợi nói.

- Giang Thắng, không nên xúc động quá mức, cẩn thận đối phương có mai phục.

Trần Trì cẩn thận nói.

- Chỉ là một đám rác rưởi, không cần phải cẩn thận như vậy. Hơn nữa nếu có chuyện gì ta sẽ không liều mạng xung phong đâu.

Giang Thắng nói xong liền lao thẳng về phía bên phải, chạy như điên mà đi.

Nếu lần này gặp một đội ngũ hơi mạnh thì Trần Trì sẽ mạnh mẽ ngăn cản. Nhưng hôm nay gặp phải đội rác rưởi này thì Trần Trì cũng chẳng lên tiếng nữa. Nếu cẩn thận quả thì không khỏi là chuyện bé xé ra to. Hơn nữa hắn biết rõ là chiến đội Ung Quang đang ngồi quan sát, sợ đầu sợ đuôi đúng là không ổn. Hiện giờ cần nhất là phải đánh mạnh mẽ. Mặc kệ kẻ địch có âm mưu gì, trực tiếp dựa vào thực lực cường đại đập nát tất cả, còn phải hành hạ chúng tới chết.

Như vậy về khí thế mới không thua chiến đội Ung Quang.

Thấy thân ảnh Giang Thắng biến mất, Trần Trì bắt đầu dẫn ba người khác đi phía trái, hắn là bọc đánh, hai là phòng ngừa kẻ địch đánh lên.

Đội trưởng mang theo ba người chủ công phổ thông, phái hai người phụ trách điều tra bên sườn, đây cũng là một loại chiến thuật bình thường. Hiển nhiên là Trần Trì cũng quá cẩn thận.

Hai phút ngắn ngủi trôi qua, rất nhanh Giang Thắng đi qua nửa rừng cây đã phát hiện ra Lý Nhạc ngهنh nganh đi trên con đường rừng, nhìn ngắm phong cảnh, khiến cho người ta thấy không phải hấn đi quyết đấu mà như đi tản bộ.

Trong mắt Giang Thắng, hành động này thực khác thường. Hay là người này mang tuyệt kỹ thực, hoặc có mai phục gì chăng?

Giang Thắng tuy cầu thả nhưng cũng vẫn phải có chút tâm cơ. Tuy nhiên khi hấn nhìn thấy vẻ mặt của Lý Nhạc kia, lại tưởng tượng tới lời nói khiêu khích của đối phương thì lập tức liền tức giận khó kìm nổi.

Sau đó hấn không chút do dự, lao ra từ trong tán cây. Ma Văn màu tím đen không ngừng vờn trên tay trái, đột nhiên tỏa ra ánh sáng mãnh liệt, sau đó bảy tám luồng sáng màu tím giống như những con bướm bắn thẳng về phía Lý Nhạc!

Bắt đầu rồi!

Vốn người xem đã hơi buồn ngủ khi nhìn thấy cảnh này liền cố gắng tỉnh táo. Tuy nhiên tiếp theo bọn họ cũng có thể đoán rằng tám chín phần mười là chiến đội Bỉ Ngạn bị hành hạ tới chết.

Ầm ầm ầm!

Bảy tám tiếng vang nặng nề truyền ra. Bảy tám luồng sáng đánh lên thân thể Lý Nhạc, trong nháy mắt trên người hấn liền đánh trúng. Sau đó lực lượng cường đại đánh tới khiến thân thể bay đi một đoạn, ngã lắn ra đất.

Đúng là không có chút lực trả đòn.

- Tiêu Hoàng? Loại rác rưởi như ngươi mà cũng có tư cách kêu gào trước mặt ta sao?

Giang Thắng thấy Lý Nhạc ngã ra trên mặt, tràn ngập vẻ khinh thường. Hành hạ kẻ khiêu khích tẻ này đúng là vô cùng thích thú!

Tuy nhiên lời nói của hấn vừa ra khỏi miệng, thần sắc của Giang Thắng hơi hơi biến đổi, thấy Lý Nhạc đứng dậy từ trên mặt đất. Sức Văn phòng hộ trên ngực hấn còn sáng, giá trị sinh mệnh còn 2 điểm.

- Không chết?

Giang Thắng phát ra âm thanh khó tin. Loại Tử nhận Chiến Văn này của hấn có uy lực rất lớn, tám đao đánh trúng thì đủ giết một gã Ngự Đồ cấp sáu. Hiển nhiên đây là công lao của Sức Văn của Tiêu Hoàng.

Không đợi Giang Thắng phản ứng, nhất thời hấn chỉ cảm thấy sau lưng truyền tới cảm giác lạnh lùng. Chỉ thấy một bóng người thoáng hiện ra, rất nhanh vọt về hướng hấn.

Người trên đài xem cảnh này, không khỏi cười cười.

- Ồ, không thể tưởng tượng được chiến đội Bỉ Ngạn này còn có thủ đoạn phản kích? Rất giỏi đó nha.

- Ngươi cũng đừng cười nhạo người ta. Thực lực có hạn thì tất nhiên phản kích cũng chỉ là phí công thôi, tự tìm đường chết.

Mọi người đều bắt đầu bình luận.

Cùng lúc đó, trong đấu trường, phía sau Giang Thắng, thân ảnh của Tiêu Hoàng dần hiện ra. Sắc mặt hấn bình tĩnh, ánh mắt thản nhiên, thần sắc không hề có chút sát khí, mũi chân điểm nhẹ lên thân cây, đứng từ trên cao lao xuống về phía Giang Thắng.

- Quả nhiên có mai phục. Nhưng ngươi cho là chút tài mọn này có tác dụng với ta sao? Quả là không biết tự lượng sức.

Giang Thắng cười khế, sau đó vung tay lên. Tám luồng sáng màu tím lại bắn về phía Tiêu Hoàng.

Đao ánh sáng dày đặc như vậy đối với Ngự Đồ cấp Ngự Văn Giả mà nói thì gần như không có khả năng tránh thoát. Hơn nữa Tiêu Hoàng lao từ trên cao xuống như vậy, thân thể lơ lửng càng khó thoát.

Nhưng ngay vào lúc mọi người đều cho rằng Tiêu Hoàng chịu chết thì lại phát hiện ra thân thể Tiêu Hoàng đột nhiên phát sinh thay đổi, toàn thân gần như vận vẹo mà né tránh được. Đây là sự mềm dẻo mà Thể Thái Huấn Luyện Pháp tương cường cho Tiêu Hoàng.

Ngay sau đó, Tiêu Hoàng đã xuất hiện trước mặt Giang Thắng, cánh tay đồng thời hình thành Kinh cực đằng, từ trên cao đánh xuống chỗ đối phương. Trên hộ giáp của Giang Thắng hình thành một vết thương rõ ràng.

Tuy nhiên đây mới chỉ là bắt đầu. Ngay trong nháy mắt khi hai người giao chiến, phía sau Tiêu Hoàng có bốn cái răng nanh như kiếm không tạm dừng mà nhắm ngay vào Giang Thắng, trực tiếp cắm lên thân thể hắn.

- Người...

Giang Thắng mở trừng trừng hai mắt, chỉ phát ra được chữ này thì liền cảm thấy các đốt ngón tay của hộ giáp bắt đầu bị khóa cứng, sau đó mang theo vẻ kinh ngạc và khiếp sợ mà ầm ầm ngã xuống dưới chân Tiêu Hoàng.

- Giang Thắng số 1 của bộ lạc Man tộc, phán định tử vong, người đánh chết là Tiêu Hoàng số 5 của Bỉ Ngạn.

Tiếng thông báo vang lên.

Hội trường vốn hơi ồn ào lập tức tĩnh mịch hẳn!

Mọi người đều mở lớn hai mắt nhìn chỗ Tiêu Hoàng, miệng cũng mở to, thần sắc khó tin. Trước đó gần như không có ai có thể đoán được Tiêu Hoàng lại có thể giết người công kích mạnh nhất chiến đội Bắc Long, mà lại chỉ trong vài giây ngắn ngủi như vậy.

Trong nháy mắt, toàn hội trường tràn ngập không khí quỷ dị.

Ngay cả Nhâm Tường vẫn đánh giá cao Tiêu Hoàng trước đó cũng ngồi ngậy ra, thần tình không thể tin nổi, nhìn xuống đầu trưởng, cảm thấy không tin được vào hai mắt mình, chỉ cảm thấy da đầu run lên.

Hắn vạn lần không ngờ được cái tên có vẻ ốm yếu bệnh tật ở Đại Hoàng Dược Quán kia lại biểu diễn ngoài dự liệu của mọi người như vậy.

Khoảng thời gian tĩnh mịch ngắn ngủi trôi qua, toàn bộ hội trường ầm một tiếng liền nổ tung. Vốn những tên đang buồn ngủ cũng lập tức bừng tỉnh.

50. Chương 50: Thời Điểm Hiểm Yếu!

Điên rồi!

- Không phải chứ. Là thật hay giả vậy?

- Người... Người kia...lại xử lý cả Giang Thắng rồi...

Trong nhất thời, bên trong khán đài truyền ra tiếng động như vậy.

Ngay cả thành viên của chiến đội Ứng Quang vốn đang nhàn nhã cũng hơi biến sắc. Hiển nhiên tình huống như vậy làm bọn họ hơi bất ngờ. Không hề nghi ngờ gì nữa, giờ khắc này bọn họ lại một lần nữa phải nhìn nhận lại chiến đội Bỉ Ngạn.

- Người... Hắn không phải nói hắn là Tiêu Hoàng sao?

Giang Thắng ngã trên mặt đất, hai mắt tràn ngập vẻ khiếp sợ, liếc về phía Lý Nhạc, lên tiếng, giọng nói không hề phục, dường như bừng tỉnh đại ngộ. Hắn bị lừa rồi.

- Khụ khụ.

Tiêu Hoàng ho nhẹ hai tiếng, khoe miệng hơi cong cong, nói khẽ:

- Hắn nói mà người cũng tin.

Thật ra đều là Ngự Đồ cấp sáu, tính theo giá trị sinh mạng của đấu trường này thì Tiêu Hoằng muốn đánh chết Giang Thắng sẽ rất khó khăn. Nhưng không nên quên là Mặc Nại phụ văn của Tiêu Hoằng gia tăng thêm 10% công kích. 10% tăng thêm này chỉ cần đánh vào vị trí yếu hại là có thể đánh chết đối phương ngay.

- Ha ha! Ta đã nói các người chỉ là rác rưởi. Thế nào? Ta còn chưa đánh người đã ngã lăn ra đất, đúng là rác rưởi mà!

Lý Nhạc chậm chậm đi tới cạnh Giang Thắng, vênh váo nói, lời nói tràn ngập ý trào phúng.

Bị một Ngự Đồ cấp năm trào phúng như thế khiến Giang Thắng vừa tức vừa giận nhưng lại không thể làm gì bởi bộ giáp của hắn đã bị khóa cứng.

- Nhiệm vụ của người đã hoàn thành, nghỉ ngơi thôi.

Tiêu Hoằng nói khẽ, vươn nắm tay vỗ lên bả vai Lý Nhạc. Hai phần trăm sinh mệnh lập tức biến mất.

Giáp của Lý Nhạc cũng bị khóa cứng, ngã xuống mặt đất.

- Số 4 Lý Nhạc của Bỉ Ngạn bị coi như chết. Người đánh chết là số 5 Tiêu Hoằng của Bỉ Ngạn.

Tiếng nói lại vang lên một lần nữa. Thân ảnh Tiêu Hoằng nhoáng lên, biến mất trong rừng cây.

Mọi người trên khán đài nghe thấy tiếng nói này, vốn đã khiếp sợ giờ lộ vẻ khó hiểu. Người một nhà mà đánh chết nhau thì đúng là lần đầu bọn họ thấy.

- Đội trưởng. Cái tên Tiêu Hoằng kia rốt cục làm gì thế? Bọn họ đứng ra phải xuất hiện rồi chứ. Không phải muốn thắng thì còn cần phải tính cả người còn sống sao? Sao lại...

Một thành viên của chiến đội Ung Quang khó hiểu hỏi.

- Chỉ có hai phần trăm máu, một tuyển thủ Ngự Đồ cấp hai rất khó bảo vệ nổi, thậm chí liên lụy toàn toàn đội, mất nhiều hơn được.

Về mặt Bạch Quân thoáng nghiêm túc, đáp lại.

- Hành động quả quyết lắm. Tuy nhiên nếu muốn nhờ vậy mà chiến thắng chiến đội Bắc Long, tiến vào vòng sau đúng là hơi mơ tưởng hão huyền hả?

Bạch Quân thì trào l笑笑.

Trong đám người Trần Trì tất nhiên cũng nhận được tin tức Giang Thắng bị đánh nốc-ao. Trong nháy mắt bọn họ căng thẳng hẳn. Không hề nghi ngờ gì nữa, điều này khiến Trần Trì cũng phải nghi ngờ, hoặc nói là giật mình.

Về phần hai đội viên bên cạnh hắn thì tình huống trước mắt đúng là không thể đoán nổi. Người cấp sáu Giang Thắng của Bắc Long lại đổi mạng với Lý Nhạc - Ngự Đồ cấp hai của Bỉ Ngạn, tất nhiên Bắc Long thiệt thòi quá..

- Đội trưởng, chúng ta giờ phải làm gì?

Một gã đội viên hỏi Trần Trì, trong giọng nói không ngờ lại thể hiện vẻ bối rối.

- Đừng hoảng. Vừa rồi chỉ là chuyện bất ngờ thôi. Hiện giờ chúng ta vẫn chiếm ưu thế tuyệt đối. Phải nâng cao tinh thần, hăng hái mà xử lý bọn chúng.

Trần Trì bình tĩnh nói, trong lòng tràn ngập tức giận, giống như một bị kiến cắn, ngứa ngáy khó chịu, hận không thể lập tức đập bét đàn kiến này.

- Số 5 Bắc Long, Hạ Kỳ Minh bị phán tử vong. Người đánh chết, số 2 Hạ Trạch của Bỉ Ngạn.

Gần như Trần Trì vừa ổn định tâm lý của quân tướng thì tiếng phát thanh vang lên, thông báo lại một đội viên của Bắc Long bị xử lý.

Người xem trên khán đài tất nhiên có thể thấy rõ là Hạ Kỳ Minh bị Hạ Trạch vốn là Ngự Đồ cấp bốn và Trang Hải tốc vàng hợp lực vây giết, gần như chỉ xảy ra trong nháy mắt.

Điểm số trên trường đấu là 4:3. Đội bị coi là kém cả rác rưởi đang tạm thời dẫn trước.

Cục diện như thế hiển nhiên là hoàn toàn nằm ngoài tưởng tượng của khán giả. Nhất thời người nhìn ta, ta nhìn người, không biết nên nói gì cho tốt. Vốn con voi đấu với con kiến, hiện giờ dường như lại biến thành thế lực ngang nhau.

Nhâm Tường và Trương Sơn vừa rồi sắc mặt còn ảm đạm, thậm chí hơi tuyệt vọng lúc này hai mắt ẩn hiện hào quang, có chút hy vọng.

- Chẳng lẽ thật sự có hy vọng sao?

Trương Sơn không kìm nổi nói. Đối mặt với sự trào phúng, với sự coi rẻ, bất kể là Trương Sơn hay Nhâm Tường đều không có lúc nào không nghĩ cách thoát khỏi cái từ rác rưởi kia. Hắn muốn dùng chiến đội Bỉ Ngạn chứng minh là nhỏ yếu cũng có thể chiến thắng cường đại.

Cách đó không xa, đội trưởng Bạch Quân chiến đội Ứng Quang tất nhiên cũng thấy rõ cảnh vừa rồi. Trong nháy mắt này, Hạ Kỳ Minh liền bị xử lý. Tuy rằng cấp bậc hắn không cao, chỉ là Ngự Đồ cấp bốn nhưng lại bị mấy người không biết tên xử lý trong nháy mắt thì vẫn khiến Bạch Quân kinh ngạc.

Loại kinh ngạc này không bởi điểm số mà bởi hắn quan sát thấy những điểm khác thường. Lúc trước bọn họ cũng từng giao thủ với Bỉ Ngạn, lực công kích tuyệt đối không cường đại như vậy, cho dù xử lý Hạ Kỳ Minh cũng mất không chút thời gian. Vậy hôm nay rốt cục có chuyện gì thế này?

- Hả?

Bỗng nhiên Bạch Quân chú ý tới chỗ khác. Đó là cánh tay ba người Hạ Trạch ẩn hiện hồng quang.

- Ma Văn phụ trợ?

Bạch Quân thì thào, đồng thời con ngươi nheo lại. Về mặt không quan tâm vừa rồi giờ biến thành vẻ chăm chú.

Ma Văn phụ trợ này rốt cục là của ai thì không cần đoán cũng biết. Tất nhiên là Tiêu Hoàng rồi!

Từ điểm số thì thế cục bắt đầu bất lợi cho đội Bắc Long.

Trần Trì tất nhiên nghe thấy rõ ràng tiếng nói kia, trong lúc nhất thời biểu hiện rất khó coi. Hiển nhiên thực tế vô tình nói cho hắn biết là muốn thắng ngoạn mục chiến đội Bỉ Ngạn đã là không có khả năng. Giờ phải thắng mới là thực tế nhất.

- Đừng bối rối. Chúng ta hiện giờ chưa tới tuyệt cảnh, thậm chí chúng ta còn vẫn giữ ưu thế như trước. Mọi người nghe kỹ đây. Toàn bộ đánh về hướng bên phải. Kể vừa giết Hạ Kỳ Minh chắc chưa thể đi xa. Bằng vào thực lực cường đại của chúng ta, tranh thủ vây kín bọn họ lại. Chỉ cần bọn chúng còn đó thì chúng ta nhất định xử lý được!

Cố gắng điều chỉnh tâm tình, Trần Trì tiếp tục nói.

Sau đó hắn dẫn hai gã đồng đội đánh bọc về phía kia rất nhanh.

Trần Trì cũng không phải kẻ đầu đường xó chợ. Thông qua phân tích và phán đoán, hắn dẫn thủ hạ rất nhanh đón đầu ba người Hạ Trạch.

- Lúc trước chỉ là chúng ta sơ suất nhất thời, nhưng hiện giờ không thế, sẽ giải quyết hết bọn họ!

Trần Trì nói xong liền thông qua Ngự lực điều động Hỏa Vũ Chiến Văn, bắn một quả cầu năng lượng trạng thái như sao chói to bằng quả dưa hấu đánh về phía tóc vàng. Trên đường nó đột nhiên nổ tung, hình thành một đám mưa lửa, bao phủ về phía tóc vàng.

Đồng thời hai gã đồng đội cũng sử dụng bản lĩnh của mình, phát động công kích trí mạng với Hạ Trạch, Trang Hải.

- Lần này Bỉ Ngạn hoàn toàn thua rồi. Bạch Quân vẫn biểu hiện nghiêm túc, lúc này hơi thoải mái hơn, nói khẽ.

Đánh giá như vậy cũng không đáng trách. Ba người Trần Trì có cấp bậc phân phối là 544, trái lại phía Hạ Trạch là 433, thực lực chênh lệch ước chừng cao hơn hẳn một bậc, thế thì còn đánh gì?

Mà quan trọng hơn là ba người này mà thua, Tiêu Hoằng dù thần thông quảng đại, có thể ngăn cơn sóng dữ, chiến thắng ba người Trần Trì thì trên trường đấu cũng chỉ còn mình hắn, Bỉ Ngạn vẫn bị nốc-ao.

Đối mặt với chiến đội Bắc Long điên cuồng công kích, đám người tóc vàng tuy có phản kích nhưng thực lực lại rất chênh lệch. Song phương ước chừng kém một bậc, cho dù có phụ văn của Tiêu Hoằng thì cũng chỉ có thể phản kích linh tinh, khó thoát khỏi thế cục bất lợi.

Hai phút.

Hai phút ngắn ngủi qua đi, tóc vàng và Trang Hải liền bị đánh bại, điểm số biến thành 2:3. Bắc Long phản công mạnh mẽ.

- Nói cho người biết, đây là thực lực của Bắc Long!

Biểu hiện của Trần Trì lạnh lùng như băng, ra vẻ cường giả nói với Hạ Trạch.

Hạ Trạch không đáp lại, vẻ mặt ác liệt. Hắn biết rõ nếu hắn thua thì Bỉ Ngạn hoàn toàn mất hy vọng vào vòng sau.

Nhưng chuyện này đúng cái gọi là hai tay không địch lại bốn quyền. Trải qua một trận đấu kịch liệt, tuy tạo được tổn thương nhất định đối với đám người Trần Trì nhưng vẫn còn lâu mới đủ. Lúc này bản thân hắn còn không tới 50 điểm sinh mệnh!

Ngay vào lúc Hạ Trạch đang cố nghĩ biện pháp thì lại thấy Trần Trì vung tay lên. Một đám mưa lửa cuộn cuộn ập tới Hạ Trạch!

Rơi vào đường cùng, Hạ Trạch nhảy vọt sang phía bên phải.

Nhưng đúng lúc này hắn lại thấy ngón trỏ của Trần Trì có thêm một điểm sáng màu bạc, sau một lát liền bắn ra một chùm sáng màu bạc dài một thước, đánh thẳng vào trán Hạ Trạch, góc độ, tốc độ, thời cơ ra tay đều không sai chút nào.

Lần này mà bị đánh trúng thì Hạ Trạch nhất định bị đánh bại, phán định tử vong, cũng có nghĩa là chiến đội Bỉ Ngạn bị tuyên án tử hình!

Vốn Nhâm Tường còn một tia hy vọng giờ đã nắm chặt tay, hai mắt thể hiện vẻ không cam lòng. Loại cảm giác khi hy vọng sắp tan biến này khiến tim hắn đau như dao cắt. Tuy rằng đây chỉ là một trận đấu nhỏ nhưng đối với bọn họ mà nói có ý nghĩa rất quan trọng, chứng minh mình không phải là rác rưởi!

Người xem toàn trường lúc này cũng đều tập trung nhìn vào màn hình lớn, xem Hạ Trạch và Trần Trì quyết đấu. Không nghi ngờ gì nữa, biểu hiện vừa rồi của chiến đội Bỉ Ngạn khiến người ta tôn trọng vài phần. Nhưng giờ phút này chiến đội Bỉ Ngạn chắc sẽ khó thoát khỏi vận rủi. Một khi Hạ Trạch bị đánh bại thì dù chiến đội Bỉ Ngạn thắng được trận này cũng không hề có ý nghĩa.

- Đã xong.

Nhìn Hạ Trạch di chuyển thân thể, né luồng năng lượng màu trắng, Trần Trì hiện lên vẻ tươi cười. Chỉ cần Hạ Trạch thua thì bảo đảm thế cục đã định. Hơn nữa ba đấu một, dù bản lãnh Tiêu Hoằng có cao cường cũng không thể làm nên chuyện gì.

Nhưng gần như trong nháy mắt nét tươi cười của Trần Trì hiện ra thì đột nhiên liền biến thành một tia cảnh giác.

Chỉ thấy trong một tán cây rậm rạp, đột nhiên một cái Kinh cực đằng bắn ra, như tia chớp quán lên cổ tay Hạ Trạch gần như đã bỏ cuộc, sau đó kéo khiến hắn thay đổi quỹ tích, tránh thoát đi, đồng thời thoát khỏi phạm vi công kích của Trần Trì!

51. Chương 51: Đối Đầu Chính Diện! (thượng)

- Trốn!

Tiêu Hoằng đứng trên cây, nhìn Hạ Trạch bị mình ném đi, ngữ khí nghiêm túc ra lệnh.

Hạ Trạch vừa thoát cái chết gần như còn chưa kịp phản ứng lại là chuyện gì, vừa bò lên liền dựa theo lời Tiêu Hoằng, chạy như điên vào rừng rậm.

Tiêu Hoằng cũng không ngừng lại, thả người nhảy lên cũng lao theo hướng Hạ Trạch.

Vốn người xem cho rằng chiến đội Bỉ Ngạn đã chơi xong lại thấy biến hóa bất ngờ, biểu tình thả lỏng lại căng thẳng.

Bọn họ không ngờ Tiêu Hoằng mặt mũi xấu xí, thân thể gầy yếu kia lại ra tay cứu vớt chiến đội Bỉ Ngạn, trở thành tia hy vọng cuối cùng.

- Cái tên Tiêu Hoằng kia từ đâu tới đây?

Lúc này, trong khán đài đã bắt đầu có người chú ý đề tài này, bởi vì trước đó Tiêu Hoằng xử lý Giang Thắng đã bắt đầu làm người ta nhìn bằng con mắt khác. Lúc này lại ra tay đúng lúc, rõ ràng thu hút ánh mắt mọi người trên khán đài, toàn bộ chú ý đã đổ dồn lên người Tiêu Hoằng.

Cái tên nhìn bề ngoài bệnh hoạn này ra tay tuyệt đối không xằng bậy.

Trái lại Trần Trì chiến đội Bắc Long đối mặt với miếng thịt tới miệng còn bay, sắc mặt đã biến thành tím đen.

- Đuổi theo! Không được bỏ qua tên Tiêu Hoằng kia, chơi chết hắn!

Trần Trì luôn luôn tốt tính lúc này cũng nóng nảy, đã bắt đầu thống hận hành động vừa rồi của Tiêu Hoằng.

Rõ ràng, mất đi thắng lợi sắp tới tay quả thật rất đả kích!

- Đã rồi.

- Thu được!

Hai đội viên còn lại của chiến đội Bắc Long cùng Vương Ứng trả lời, chuẩn bị đuổi giết theo hướng Tiêu Hoằng biến mất!

Nhưng mà vào lúc này, ở trong bụi cây bên hông đột nhiên bắn ra bốn đạo năng lượng thể hình răng nanh, đâm thẳng về phía Mạc Siêu Ngự đồ cấp năm.

Bởi vì đám người Trần Trì đã tập trung toàn bộ chú ý vào hướng Tiêu Hoằng chạy trốn, gần như không ai ngờ bản thân Tiêu Hoằng lại không hề trốn, mà che giấu hành động đổi hướng tấn công khác.

Hành động giả tràn ngập tính lừa gạt, cùng với điều động sức chú ý rõ ràng làm cho Mạc Siêu trở tay không kịp, hai mắt tròn to toát ra biểu tình hoảng sợ, nhưng mà bản năng vẫn muốn tránh né.

Kết quả lại kinh ngạc phát hiện một chân của mình đã bị Kinh cực đằng yên lạng quẩn quanh từ lúc nào, bởi vì không chú ý cùng bộ giáp ngăn cách, trước đó Mạc Siêu không hề phát hiện ra.

Bùm! Bùm! Bùm! Bùm!

Không đợi Mạc Siêu nghĩ tới biện pháp khác, bốn cái năng lượng thể răng nanh đã đánh thật mạnh lên người Mạc Siêu, sát theo sau là bóng người gầy yếu của Tiêu Hoằng, tay phải quẩn Kinh cực đằng không có một chút do dự quẩn Kinh cực đằng vào trong tay, đánh vào bụng Mạc Siêu.

Cùng với tiếng Mạc Siêu ngã âm xuống, cả người Tiêu Hoằng búng lên một cái tiến vào trong bụi cỏ, không còn tung tích!

- Bắc Long số 3 Mạc Siêu, phán xét tử vong; kẻ đánh chết, Bỉ Ngạn số 5 Tiêu Hoằng.

Âm thanh vang lên, nhưng mà lúc này truyền vào tới Trần Trì lại cực kỳ chói tai!

2 : 2!

Nhìn điểm số đó, vốn người xem còn đang toát mồ hôi thay cho Hạ Trạch, một đám mắt tròn tròn, chớp chớp, tạm thời không biết phải nói gì.

Giả bộ chạy trốn, kì thực đánh ngược lại, ra tay bất ngờ, trực tiếp xử lý một trong ba Ngự văn giả của đối phương, sau đó nguyên lành thoát đi ngay trước mặt Trần Trì, rõ ràng là trắng trợn trào phúng chiến đội Bắc Long.

- Thật âm hiểm, giỏi cho cái tên bình tĩnh.

Bạch Quân ngồi ở trên, nhìn hướng Tiêu Hoàng biến mất lẩm bẩm nói.

Theo góc độ suy nghĩ của Bạch Quân, từ Tiêu Hoàng cứu Hạ Trạch lại giả vờ chạy trốn, quay đầu đánh ngược, tất cả giống như đã có an bài trước. Tỉ mỉ, to gan, mà không mất quyết đoán, tất cả hành động hoàn toàn dẫn dắt suy nghĩ của đối phương theo hướng sai lầm.

Giống như làm ảo thuật, ánh mắt của người không nhìn thấy vật thể, kỳ thật nó vẫn ở nơi đó.

Nhâm Tương, Trương Sơn cách đó không xa nhìn nhau, chớp mắt, miệng hơi mở ra.

- Chẳng lẽ chúng ta thật sự sẽ thắng hay sao? Chúng ta sẽ sáng tạo kỳ tích lật ngược thế cờ hay sao?

Trương Sơn thì thào, bây giờ hẳn thậm chí may mắn chân của mình bị gãy, sau đó đi Đại Hoàng được quán gặp Tiêu Hoàng có vẻ bệnh hoạn này.

Nhìn lại Trần Trì trong sân đấu, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, trong lòng khiếp sợ cùng thẹn quá hóa giận, đánh bại đội hữu ngay trước mặt mình sau đó nghênh ngang đi ra như thế này, hoàn toàn trắng trợn trào phúng bản thân Trần Trì, chẳng những là trên thực lực, còn cả trí tuệ.

- Đuổi theo!

Trần Trì sắc mặt xanh tím ra lệnh, trong ngũ khí đã không còn trầm ổn cẩn thận trước đó.

Trận đấu đánh tới mức này quả thật nằm ngoài dự kiến của mọi người, bước ngoặt đó chỉ là vì một người, đó là Tiêu Hoàng không có chút đáng chú ý gì, bề ngoài chính trực nhưng thực tế vô sỉ cực điểm.

Bây giờ, cơ bản hẳn xác định 100% trước đó để cho Lý Nhạc trào phúng Giang Thắng, lại làm cho Giang Thắng nghĩ lầm Lý Nhạc mới là cao thủ, thừa cơ xử lý Giang Thắng, sau đó tập trung ưu thế binh lực xử lý Hà Kỳ Minh, tất cả đều là do một tay Tiêu Hoàng bày sẵn.

- Lén lút như vậy tính là bản lĩnh gì? Có gan thì chúng ta đối kháng chính diện một lần, quyết một trận cao thấp!

Đuổi theo một hồi, Trần Trì luôn luôn lão luyện đã bắt đầu rít gào, nhưng mà cùng lúc rít gào, hắn vẫn âm thầm phân phó đội hữu Vương Ung bên cạnh, nếu phát hiện Hạ Trạch lạc đàn thì không tiếc mọi giá xử lý, mặc kệ thắng thua, trước tiên đảm bảo tiểu tổ vào vòng sau mới là nhiệm vụ hàng đầu.

Nhưng mà gần như ngay khi Trần Trì vừa có động tác phân phó, thần sắc không khỏi chột động.

Xuyên qua một mặt cây cối rậm rạp, đi vào con đường rộng rãi, Trần Trì nhìn thấy Tiêu Hoàng đứng ở đó, không trốn không né, thần sắc bình thản, không xa sau lưng hẳn chính là Hạ Trạch đang ôm ngực.

Hiển nhiên, muốn tiếp cận Hạ Trạch thì phải qua một cửa của Tiêu Hoàng, hơn nữa chuẩn bị một lần đối đầu chính diện, làm một cái kết thúc.

Nhìn thân hình gầy yếu của Tiêu Hoàng đứng giữa đường, Trần Trì chột dừng bước, vừa rồi hẳn là hết muốn đường đường chính chính đánh một trận, nhưng thật tới khi Tiêu Hoàng xuất hiện, hẳn lại khó hiểu. Dựa theo thực lực hiện giờ mà nói, hẳn là Ngự đồ cấp năm, Vương Ung là Ngự đồ cấp bốn.

Đối mặt Tiêu Hoàng cấp năm cùng một cái Hạ Trạch bị thương, đụng một cái là ngã, bọn họ chiếm ưu thế tuyệt đối, điều này không giống phong cách Tiêu Hoàng trước đó.

Tạm thời hai bên tiến vào giằng co ngăn ngừa, không ai di động trước.

- Bĩ Ngạn! Bĩ Ngạn!

- Tiêu Hoàng! Tiêu Hoàng!

Bỗng nhiên, trên khán đài vang lên tiếng hò hét, hơn nữa dần dần hòa nhịp.

Đúng vậy, trước đó bọn họ coi thường chiến đội Bĩ Ngạn, nhưng mà bây giờ chiến đội Bĩ Ngạn được Tiêu Hoàng dẫn dắt ương ngành đánh tới bây giờ, rõ ràng khiến bọn họ kính nể, mọi người ít nhiều sẽ đồng tình kẻ yếu, người xem cũng không ngoại lệ.

Huống chi, trước mắt ở trong mắt người ngoài, Tiêu Hoàng vẫn ở trong hoàn cảnh xấu, bởi vì trước đó Tiêu Hoàng báo là Ngự đồ cấp năm, còn đối thủ của hắn là tổ hợp cấp năm cùng cấp bốn, huống chi bây giờ Tiêu Hoàng còn phải bảo vệ Hạ Trạch sau lưng, tránh bị thương mới phải xuất hiện.

Tiếng hò hét ngoài sân rõ ràng đẩy không khí lên đỉnh điểm, khiến người ta cảm giác máu nóng sôi trào.

Nhâm Tường cùng Trương Sơn lúc này xiết chặt tay, mồ hôi khấn trương chảy trên trán, cả người không thở nổi, ánh mắt không chớp nhìn chăm chăm hình ảnh Tiêu Hoàng giằng co với Trần Trì trên màn hình lớn, quyết đấu chung cực hết sức căng thẳng.

Ngay cả trọng tài trước đó biểu hiện không quan tâm, lúc này cũng thể hiện vẻ mặt tập trung. Đúng vậy, loại trận đấu này không thể so với chiến đấu cao cấp, nhưng trình độ khấn trương không thua gì chiến đấu cao cấp khác.

Lấy yếu thắng mạnh, siêu cấp nghịch chuyển, chẳng lẽ sẽ thật sự trình diễn? Khó mà nói được.

Trọng tài có thể dựa vào kinh nghiệm già dặn, tự nhiên nhìn ra được tình hình trong sân, Bĩ Ngạn vẫn hết sức bất lợi, bởi vì Hạ Trạch hiện giờ gần như không thể chiến đấu, chỉ có thể trở thành trói buộc của Tiêu Hoàng, cùng lúc chống lại hai người còn phải phân tâm bảo vệ.

- Nghe kỹ, chờ lát nữa ta quán lấy Tiêu Hoàng, người phụ trách vòng qua Tiêu Hoàng xử lý Hạ Trạch, trước tiên đảm bảo qua vòng rồi tính.

Trần Trì hạ giọng nói Vương Ưng bên cạnh, sau đó nhìn Tiêu Hoàng phía trước, bắt đầu cao giọng nói:

- Hai người chúng ta đánh một Ngự đồ cấp năm người, chúng ta vẫn sẽ chiếm ưu thế tuyệt đối, chúng ta thắng chắc rồi!

- Đánh xong mới biết được.

Tiêu Hoàng bình thần đáp lại, biểu tình bình tĩnh, không có chút dao động, chỉ là trên cánh tay cùng thân thể có Ma Văn quán quanh, hơi sáng lên giống như chó sói nhe răng nanh sắc nhọn.

Hạ Trạch sau lưng liếc Tiêu Hoàng sừng sững trước mặt, thần sắc mơ hồ toát ra rung động. Tuy rằng Tiêu Hoàng này cho hắn cảm giác rất xa lạ, rất lạnh nhạt, nhưng vào lúc này Hạ Trạch lại cảm giác được không có ai đáng tin cậy hơn Tiêu Hoàng, thân thể gầy yếu giống như mặt tường chắn trước mặt hắn.

- Lên!

Nhắm thời cơ, Trần Trì quát lên, tiếp theo nhấc tay khởi động Chiến văn Hỏa Vũ, bắn ra khối năng lượng vẫn thạch về phía Tiêu Hoàng, muốn khiến Tiêu Hoàng dời vị trí. Cùng lúc, Vương Ưng bên cạnh cũng khởi động, nhìn như lao về phía Tiêu Hoàng, mục tiêu thực tế lại là Hạ Trạch!

Chỉ là lúc này Tiêu Hoàng cũng quyết đoán ra tay, vươn tay bắn ra hai đạo bụi gai, chính xác quán quanh năng lượng thể vẫn thạch.

Ngay sau đó năng lượng thể vẫn thạch nổ tung, giữa hai người hình thành đoàn ánh sáng chói che mất tầm mắt của hai người.

Không khiến Tiêu Hoàng di chuyển, khiến Trần Trì cảm thấy mất mát, nhưng lúc này thần sắc hắn chợt động, chỉ thấy trong ánh sáng có bốn đạo răng nanh phóng về phía hắn, không cho hắn một chút thời gian phản ứng!

52. Chương 52: Đối Đầu Chính Diện! (hạ)

Đối mặt tình cảnh này, Trần Trì tự nhiên không dám sơ suất, lui ra nửa bước, thân người lóe lên nhanh nhẹn tránh thoát răng nanh tấn công!

Theo sát mặt sau răng nanh, bóng Tiêu Hoàng nhanh chóng vọt ra từ trong đoàn ánh sáng, Kinh cực đằng trong tay lại dài ra.

Nhìn cảnh này, vẻ mặt ác liệt của Trần Trì hơi thoải mái, lộ ra thần sắc đắc ý.

- Hừ, không thể tưởng được Tiêu Hoàng người cũng có lúc sơ sẩy, quay đầu nhìn Hạ Trạch sau lưng người đi, người đã thua...

Không đợi Trần Trì tranh thủ nói xong câu đắc ý, kết quả chính Trần Trì lại biến sắc. Chỉ thấy theo đoàn ánh sáng tiêu tán, cả người Vương Ứng cũng ngắc lẩn dưới chân Hạ Trạch, ở trên cổ còn quấn quanh Kinh cực đằng chưa tiêu tán!

- Cái...

Trần Trì chỉ phát ra một chữ, sắc mặt xoạt một cái trắng nhợt, sau lưng truyền ra làn hơi lạnh lẽo.

Rõ ràng, cảnh tượng này đã đập nát tất cả kế hoạch trước đó của hắn, càng không thể tưởng tượng được Tiêu Hoàng làm sao có thể xử lý Vương Ứng chỉ trong vài giây ngắn ngủi? Cái này điên quá, đúng, thực lực Vương Ứng quả thật không bằng Tiêu Hoàng, nhưng hai người chỉ kém nhau một cấp mà thôi, tại sao không chịu được một đòn như thế.

Người trên khán đài cũng vô cùng giật mình, ánh mắt tràn ngập khó hiểu, bọn họ không nhìn rõ được, tình huống vừa rồi đã bị đoàn ánh sáng che lấp.

Nhưng mà màn hình lớn nhanh chóng phát hình ảnh đã trải qua xử lý, chỉ thấy khoảng khắc đoàn ánh sáng xuất hiện, Tiêu Hoàng gần như không cần nhìn, trực tiếp nhắc tay bắn ra mấy đạo Kinh cực đằng quấn vào cổ Vương Ứng đang lao về phía Hạ Trạch, tiếp theo Kinh cực đằng giống như măng xà nhanh chóng co rút, Vương Ứng ngã xuống đất.

Bởi vì thực lực chân thật của Tiêu Hoàng hiện giờ đã đến Ngự đồ cấp sáu, bởi vậy dựa vào Ngự lực mạnh mẽ, thao túng Chiến văn Kinh cực có gia tăng uy lực nhất định.

- Waaaaa...

Trên khán đài không khỏi truyền ra tiếng hô to, một đám người mở to mắt không thể tin nổi nhìn màn hình lớn.

Xử lý một Ngự đồ cấp bốn thoải mái như thế, rõ ràng mọi người đã hoài nghi thực lực của Tiêu Hoàng không chỉ là Ngự đồ cấp năm.

Nhâm Tường cùng Trương Sơn trên khán đài cũng nhìn nhau, há to miệng.

- Chúng ta thật sự sẽ thắng sao?

Nhâm Tường thì thảo, biểu tình tràn ngập mịt mờ.

Cùng lúc đó, nhìn lại trận đấu giữa sân, Vương Ứng đột ngột bị xử lý, quả thật khiến tâm lý Trần Trì bị đá kích mạnh. Chẳng qua Trần Trì đầy đủ kinh nghiệm trận đấu, cố gắng áp chế các cảm xúc tiêu cực.

Trước mắt, hắn biết rõ tuy rằng có phần bất lợi, nhưng mà còn chưa đến tuyệt cảnh, chỉ cần dựa vào thực lực của mình chiến thắng Tiêu Hoàng, vẫn còn khả năng thắng lợi!

- Muốn đánh, vậy tới đây đi!

Trần Trì phấn chấn tinh thần lớn tiếng quát, trong giọng tràn ngập khiêu khích.

- Chết!

Tiêu Hoàng chỉ phát ra một chữ, Kinh cực đằng trong tay như roi thép trực tiếp đánh về phía Trần Trì!

Đối mặt cảnh này, Trần Trì tự nhiên phải tránh, nhưng mà ngay khi hấn lách người, ánh mắt đột nhiên đại biến, khóe mắt đột nhiên chú ý tới bốn đạo răng nanh màu lam màu đỏ hấn tránh né khi này lại đột nhiên vòng ngược trở về, nháy mắt đánh thẳng tới trước mặt hấn.

- Tại sao có thể như thế được?

Trần Trì trợn to mắt, không khỏi hô to.

Trên thực tế, đây là chỗ khác biệt giữa Ma Văn của Tiêu Hoằng với người khác. Phần lớn Ma Văn phóng ra năng lượng thể sẽ như tên bắn ra bay đi mất, còn Ma Văn của Tiêu Hoằng lại khác, phóng ra ngoài vẫn còn bị Ngự lực khống chế.

Muốn hoàn thành điểm này, tự nhiên cần có độ Ngự lực chính xác rất mạnh.

Bùm bùm bùm bùm!

Khoảng khắc, bốn đạo răng nanh không chút cản trở đánh lên thân thể Trần Trì.

Còn chưa xong, không đợi Trần Trì phản ứng lại, Kinh cực đằng đập dưới đất đã quán quanh cổ Trần Trì như một con mãng xà.

Tiếp theo, cánh tay Tiêu Hoằng dùng sức, ném Trần Trì lên cao, sau đó đập thật mạnh xuống đất, xuống tay không nói là lưu tình. Chỉ là vừa mức không giết chết Trần Trì, cùng với không để lại tổn thương vĩnh cửu cho hấn.

Cùng với một tiếng nặng nề vang lên, hộ giáp Trần Trì bị khóa cứng, lực đánh mạnh mẽ làm cho Trần Trì không khỏi ho khan. May mà hấn đã là Ngự đồ cấp năm, phương diện thân thể cao hơn người thường, bằng không lần này đã ngã vỡ vụn rồi.

- Bắc Long số 1 Trần Trì, phán xét tử vong, người đánh chết Bỉ Ngạn số 1 Tiêu Hoằng.

Âm thanh lại vang lên.

Nhìn toàn sân đã thành một mảnh im lặng, mọi người gần như duy trì cùng một tư thế, đó là mở to hai mắt, miệng há ra, nhìn Tiêu Hoằng cầm Kinh cực đằng đứng giữa sân đấu.

Hạ Trạch còn sống, Tiêu Hoằng liên trăm bốn người, rõ ràng một mình Tiêu Hoằng sáng tạo ra kỳ tích!

2 : 0, chiến đội Bỉ Ngạn trình diễn siêu cấp quyết đấu lấy yếu thắng mạnh, nghịch chuyển vào vòng trong!

Điều này là kết cục mà mọi người không thể tưởng tượng được, một cái đội rác rưởi lại có thể chiến thắng Bắc Long mạnh mẽ, đá bay Bắc Long đã gần như nắm chắc chiến thắng, chiếm lấy quyền vào vòng trong.

Trọng tài ngồi ở chỗ phán xử thậm chí còn không tin vào mắt mình được, thậm chí bọn họ đã sớm ghi lên huy chương hai cái tên Ứng Quang cùng Bắc Long, nhưng mà lần này lại đùa giỡn lớn chuyện rồi.

Một lát sau, toàn bộ hội trường sôi trào như chảo dầu, bắt đầu bàn tán xôn xao, nhiều người may mắn không bỏ đi trước, xem ra mấy tên đã rời đi nhìn thấy chiến báo sẽ hối hận đứt ruột.

- Tiêu Hoằng, người căn bản không phải Ngự đồ cấp năm.

Trần Trì nằm dưới đất yếu ớt nói, bởi vì vừa rồi hấn cảm nhận rõ ràng Ngự lực hai bên căn bản không cùng một cấp độ.

- Cấp sáu.

Tiêu Hoằng không che giấu trả lời, đương nhiên điều này cũng không vi phạm quy tắc, chỉ cần không đạt tới cấp bậc Ngự giả là có thể tự do dự thi, cùng lắm là bị mắng giả dối mà thôi.

- Tên lừa gạt.

Biểu tình Trần Trì khó coi nói.

- Ai bảo người tin.

Tiêu Hoằng không lạnh không nóng trả lời, tiếp theo đi tới cạnh Hạ Trạch, cầm cổ tay hắn giơ lên cao biểu lộ chúc mừng, nghênh đón khán giả hoan hô.

Hạ Trạch nhìn Tiêu Hoằng bên cạnh, trong mắt tràn ngập rung động, cảm giác đứng lên nghênh đón thắng lợi này thật là quá tốt, tất cả đều do Tiêu Hoằng mang tới cho hắn.

Chúc mừng đơn giản qua đi, Tiêu Hoằng liền gỡ hộ giáp đi ra sân thi đấu, tụ tập cùng Lý Nhạc, liền đi tới trước mặt Nhâm Tường.

- Không thể tưởng được Hoằng ca có bản lĩnh như thế, bội phục, cảm ơn.

Nhâm Tường lễ phép nói, tuy rằng hắn lớn hơn Tiêu Hoằng vài tuổi, nhưng vẫn cung kính gọi là ca, biểu tình vẫn tràn ngập vui vẻ cùng khó tin. Vừa nghĩ tới bọn họ dùng thân phận đội hạng bét chiến thắng Bắc Long đánh vào trận chung kết, ngay cả bản thân Nhâm Tường cũng không thể tin được.

- Tiền.

Lúc này Tiêu Hoằng nói thẳng, đây là nguyên nhân căn bản mà hắn đến đây, cùng với vừa nãy ra sức như vậy.

- À, ngài đợi đã.

Nhâm Tường tự nhiên không dám quỵt nợ, nhanh chóng mở túi tiền lấy ra mười mấy kim tệ, trong đó cẩn thận đưa 10 cái cho Tiêu Hoằng, ba cái cho Lý Nhạc.

Ước lượng kim tệ trên tay, cuối cùng giải tỏa khẩn cấp, Tiêu Hoằng trực tiếp bỏ kim tệ vào túi, sau đó quay đầu đi ra ngoài hội trường.

- Hoằng ca, ngài không tham gia nghi thức lĩnh thưởng sao?

Hoàng mao bỗng nhiên hỏi.

- Để Nhâm Tường cùng Trương Sơn thay ta, được quán nhà ta còn cần người trông coi.

Tiêu Hoằng nói xong liền đi thẳng ra ngoài.

Người xem trên khán đài nhìn cảnh này, thần sắc tràn ngập kinh ngạc.

- Sao thế? Tiêu Hoằng kia đi rồi? Không lĩnh thưởng sao?

- Gấp như thế làm gì, nói với mọi người một tiếng sẽ chết sao.

Mọi người đều xôn xao, hiển nhiên lúc này Tiêu Hoằng đã có chút danh tiếng.

Trở về Đại Hoằng được quán, cắt kỹ 12 kim tệ, Tiêu Hoằng bắt đầu công việc của mình, lấy ra bút máy ghi chép, chỉnh sửa mấy thứ.

Trên đó toàn là những vấn đề mà những năm gần đây Tiêu Hoằng tích góp lại, qua vài ngày nữa Tang Hoàn Vãn công khai giảng bài cho được, Tiêu Hoằng định nhân dịp này thỉnh giáo Đại dược sư Tang Hoàn Vãn.

Kinh doanh được quán vẫn lạnh lẽo như trước, tuy rằng không tới mức có thể giăng lưới bắt chim trước cửa, nhưng mà vẫn trống vắng lạnh lùng, phần lớn bệnh nhân sẽ lựa chọn Xuân Ngôn được xá đối diện.

Về phần Lý Nhạc thì không ngừng loay hoay ba cái kim tệ trong tay, đối với hắn lần này là phát tài rồi, có thể mua được rất nhiều thứ hắn muốn.

Đảo mất thời gian tới chạng vạng, suốt buổi chiều, chỉ mới có không quá hai bệnh nhân.

Trạng thái này làm cho Tiêu Hoằng bất đắc dĩ, cũng lo lắng, tuy rằng hôm nay mới thu vào được 10 kim tệ, nhưng mà được quán này mới là nguồn kinh tế chủ yếu của Tiêu Hoằng.

Nhìn ngoài cửa không còn người tới, Tiêu Hoằng đã có phần nhụt chí. Đã nhiều ngày qua, chất lượng trị liệu bệnh nhân của Tiêu Hoằng tuyệt đối cao siêu, giá cả hợp lý, hiệu suất chữa khỏi là 100%. Nhưng dù vậy, người ta vẫn chỉ chấp nhận những Dược sư cấp bậc cao.

Nghĩ lại đây cũng là nguyên nhân vì sao mấy trăm năm trước mọi người buông tha tu luyện độ chính xác Ngự lực, một lòng một dạ đề cao cấp bậc Ngự lực.

- Đóng cửa đi, chúng ta ăn tối.

Thấy sắc trời đã tối, Tiêu Hoàng bắt đắc dĩ thở dài nói với Lý Nhạc.

Nhưng đúng lúc này, một chiếc xe Ma Văn bỗng ngừng trước cửa, tiếp theo đám người Hoàng mao Nhâm Tường nâng chiếc cúp hưng phấn đi tới.

- Hoàng ca, ngài xem, cúp này, chúng ta có thể tham gia trận đấu chính Khôi Đấu, đây là chuyện cực khó được.

Hoàng mao cười hì hì nói, cùng một tướng điếu với Lý Nhạc.

- Đúng vậy.

Tiêu Hoàng cười khẽ đáp.

- Hoàng ca, chờ chút nữa Nhâm Tường ca muốn mở tiệc chúc mừng, đi cùng đi.

Hoàng mao nói tiếp, lúc này có vẻ rất quen thuộc với Tiêu Hoàng.

- Ta sẽ không đi, lát nữa còn có chuyện.

Tiêu Hoàng lễ phép đùn đẩy.

53. Chương 53: Đạo Lý Kinh Doanh

- Nhìn sắc mặt ngài không tốt, hẳn là tâm sự phải không.

Nhâm Tường đánh sắc mặt Tiêu Hoàng cố cười gượng, nhẹ giọng nói:

- Theo ta thấy, hẳn là kinh doanh được quán không tốt lắm.

Thấy Nhâm Tường nói trúng chỗ ngứa, Tiêu Hoàng cười khổ gật đầu, thần sắc tràn ngập bất đắc dĩ.

- Đi, theo ta ăn một bữa, đoàn người chúng ta giúp ngài nghĩ biện pháp, ta cảm giác hình thức kinh doanh của ngài không đúng.

Nhâm Tường kéo tay Tiêu Hoàng nói, hiển nhiên lần này hẳn thiếu Tiêu Hoàng một cái nhân tình, lẽ ra phải đền đáp. Trọng yếu hơn là tuy rằng phụ thân của Nhâm Tường không phải thế lực lớn siêu cấp gì, nhưng mà ở Thái Ngô thành cũng coi như thương nhân khôn khéo, nếu không Nhâm Tường sẽ không tiêu tiền như nước tổ chức chiến đội đốt tiền.

Điểm quan trọng hơn là từ nhỏ Nhâm Tường tai nghe mắt thấy đã quen, có kiến thức nhất định trong ngành nghề này.

- Đây...

Tiêu Hoàng có chút do dự, chỉ là lúc này Hoàng mao cùng Trang Hải đã kéo Tiêu Hoàng khuyên can mãi, kéo Tiêu Hoàng tới gần xe Ma Văn, Lý Nhạc khóa kỹ cửa được quán đi theo cùng.

Tiêu Hoàng cũng không kháng cự quá mức, vừa lúc muốn nghe kinh nghiệm của người lăn lộn xã hội quanh năm, dù sao phần lớn từng trải của mình đều đặt trên Ma Văn cùng bệnh lạ, đạo lý kinh doanh đã thiếu lại còn ít.

Đi vào quán ăn, hiển nhiên đám người Hoàng mao rất quen thuộc nơi này, xuống xe Ma Văn, bảo vệ cửa đã cẩn thận tới tiếp đón.

- Ôi chà, Hoàng ca, đã lâu ngài không tới, nghe nói Bỉ Ngạn lọt vòng trong, thật là đáng chúc mừng.

Bảo vệ cửa cung kính nói.

Kỳ thật năm đó bản nhân Hoàng mao cũng là một thế hệ lưu manh, sau đi theo Nhâm Tường mới “cải tà quy chính”, chẳng qua không sửa được hoàn toàn, thường hay tụ tập tiểu đệ xảy ra đầu đá.

Trên đại hội Khôi Đầu xem như là hạng kẻ yếu, nhưng vẫn còn đánh được ở trong giới lưu manh.

Hoàng mao liếc bảo vệ cửa, bày ra bộ dạng xa cách.

- Nhìn kỹ xe Ma Văn cho ta, hôm nay có khách quý, đừng làm loạn.

Hoàng mao làm ra vẻ cao ngạo, tiện tay ném một cái ngân tệ cho bảo vệ cửa, liền xoay người nháy mắt đổi thành bộ dáng cung kính:

- Hoàng ca, Tường ca, mời vào trong.

Rất nhanh, đám người Tiêu Hoàng tiến vào gian phòng hoa lệ, Tiêu Hoàng chưa bao giờ tới nơi như thế này, nhưng cũng không lộ ra vẻ quá không thích ứng.

Dọn xong bàn tiệc, nói chuyện vài câu, Tiêu Hoàng luôn luôn không thích vòng vo hỏi thẳng Nhâm Tường:

- Trước đó người nói hình thức kinh doanh được quán của ta có vấn đề, có thể nói rõ ràng không?

Nhâm Tường cũng không giấu diếm nhiều, suy nghĩ rồi nói:

- Trước khi ta trả lời vấn đề này, ta muốn hỏi Hoàng ca mục đích cuối cùng ngài mở được quán là gì? Cứu thế an dân? Có lẽ có chút, nhưng mà ta nghĩ mục đích cuối cùng là vì kiếm tiền, đúng không?

- Đúng vậy.

Tiêu Hoàng gật đầu đáp.

- Nếu là kiếm tiền, vậy thì vấn đề tiếp theo mà chúng ta phải cân nhắc đó là kiếm tiền của ai mới là tốt nhất? Thái Ngô thành có tổng cộng bao nhiêu được quán lớn nhỏ? Ta nói cho Hoàng ca biết: 149 nhà, tuyệt đối là một con số khổng lồ, hơn nữa mỗi được quán đều khác nhau. Dù sao không phải có người bị bệnh mỗi ngày, hơn nữa trong 149 được quán có 5 nhà đã lũng đoạn 50% người bệnh Thái Ngô thành, 50% người bệnh còn lại chia cho 144 nhà, được quán như Hoàng ca đây mà muốn kiếm tiền... quá khó.

Nhâm Tường phân tích.

Tiêu Hoàng không trả lời, mà khẽ gật đầu, tuy rằng Nhâm Tường chỉ nói mấy câu, nhưng mà nói rất có lý.

- Bởi vậy muốn phát triển thì nhất định phải thay đổi hình thức kinh doanh, vấn đề trước tiên, là kiếm tiền của ai dễ nhất. Ta nói cho ngài, đó là phụ nữ.

Nhâm Tường nhấp chút rượu nhẹ, vỗ vai Tiêu Hoàng bày ra ánh mắt quỷ dị nói:

- Mà phụ nữ để ý cái gì nhất? Hai chữ: xinh đẹp, bao gồm các thứ quần áo, trang sức...

Nghe nói như thế, thần sắc Tiêu Hoàng không khỏi chợt động, dường như nghĩ tới gì đó.

- Biện pháp của ta là vì cái gì Hoàng ca cứ chết dính vào được quán chứ? Ta đã thấy thủ đoạn của Hoàng ca, rất là mạnh mẽ, cho nên ta cảm thấy nếu Hoàng ca có thể lợi dụng Ma Văn chế tạo ra một ít Được văn có thể làm cho phụ nữ trở nên xinh đẹp hơn, vậy thì sẽ kiếm tiền to. Hơn nữa ở Thái Ngô thành chỉ có ba nhà làm nghề này, quan trọng nhất là ba nhà này làm không tới đâu, hiệu quả Được văn không rõ ràng, dù thế cũng vẫn làm ăn không tệ.

Nhâm Tường chỉ ra đề nghị.

Tiêu Hoàng chú ý nghe không khỏi chợt động, giống như có ý tưởng, vốn đầu óc trống rỗng ở mặt này bắt đầu nhanh chóng xoay chuyển. Trước đó Tiêu Hoàng chế tạo Được văn chữa trị tế bào, thay đổi một chút là hoàn toàn có thể chế tạo ra Được văn hoạt hoá tế bào, chế tạo ra Được văn trắng da, xóa tàn nhang, nếp nhăn, không phải chuyện khó đối với Tiêu Hoàng, thậm chí còn có thể chế tạo ra Được văn giảm béo.

Có một loạt ý tưởng này, ánh mắt Tiêu Hoàng lấp lánh ánh sáng chói lọi, tiếp theo vỗ đùi quả quyết nói:

- Cứ quyết định như thế, trở về ta chuẩn bị ngay.

- Vậy chúc cho sau này Hoàng ca kiếm nhiều tiền, cũng chúc mừng chúng ta đạt được quyền vào vòng trong!

Hoàng mao cười ha ha nâng ly rượu nói.

Cởi bỏ rắc rối lớn nhất, trong lòng Tiêu Hoàng vô cùng vui vẻ, cũng mỉm cười nâng ly rượu.

Thăng đến đêm khuya, tiệc chúc mừng mới chấm dứt, còn Tiêu Hoàng vác Lý Nhạc quay về Đại Hoàng được quán.

Đi dưới đèn đường, Tiêu Hoàng chỉ hơi đỏ mặt một chút, cả người vẫn rất tỉnh táo. Bởi vì vừa rồi Tiêu Hoàng lấy bệnh từ chối, chỉ uống mấy ly rượu nhẹ, ngược lại Lý Nhạc thì khác, khó có lần gặp đại tiệc phong phú như thế, khó có khi được thấy rượu ngon đắt tiền, vì thế đã biến thành cái dạng này.

Đi vào hậu viện, Tiêu Hoàng tiện tay ném Lý Nhạc vào phòng của hắn, liền trở về phòng mình, ngón tay gõ bàn bắt đầu suy ngẫm chiêu Nhâm Tường dạy cho hắn.

Cùng lúc suy nghĩ sách lược kinh doanh, cũng đang ngẫm nghĩ phương pháp chế tạo các loại Ma Văn được thẩm mỹ.

Bây giờ Tiêu Hoàng coi như hoàn toàn thông suốt, sở dĩ kinh doanh sôi động ở mỏ đá Đông Thành là vì thiếu người cạnh tranh, hơn nữa thợ mỏ đều là người nghèo, ở đó không nghĩ tới cái gì xinh đẹp hay không, khỏe mạnh ăn no mặc ấm mới là điều họ cần. Còn ở Thái Ngô thành thì khác, khắp nơi là người có tiền, ăn no mặc ấm còn dư tiền, tự nhiên suy nghĩ các loại tiêu xài hưởng thụ.

Mở đèn Ma Văn, Tiêu Hoàng đi tới giá sách tìm kiếm một lát, rốt cuộc tìm ra hai quyển sách. Một quyển là về cấu tạo làn da, một quyển khác là về dưỡng sinh, tiếp theo trở lại bàn học nghiên cứu tỉ mỉ.

Đối với cái gọi là thẩm mỹ, kỳ thật bản chất không có khác biệt với nghề Dược sư, chỉ là trước kia là trị bệnh, bây giờ là vì làm đẹp.

Thông qua nghiên cứu, trong đầu Tiêu Hoàng đã có một số ý tưởng, vấn đề làn da cũng chỉ có mấy loại: làm trắng, xóa vết nhăn, tàn nhan, cùng với dưỡng sinh điều trị cơ năng thân thể.

Tiêu Hoàng ghi lại toàn bộ ý tưởng trên sách, bắt đầu chế tạo Dược văn, tranh thủ chuẩn bị mọi thứ đầy đủ.

Nghiên cứu thăng đến hai giờ sáng, mới coi như xong một giai đoạn.

Tỉnh dậy, đã là buổi sáng, Tiêu Hoàng cũng không lựa chọn mở cửa tiệm, mà là treo băng tạm nghỉ. Về phần Tiêu Hoàng thì ăn vài thứ qua loa, không ngừng nghỉ đi tới cửa hàng Ma Văn Hành Giả, mua tài liệu cần dùng chế tạo Dược văn thẩm mỹ.

Xuân Ngôn được xá đối diện Đại Hoàng được quán từ sáng sớm đã bắt đầu mở cửa, làm ăn không nói là sôi động, nhưng cũng coi như náo nhiệt.

Có Tịch Phúc chiếu cố, cùng với Trạch Lôi gia tộc, còn có Phó Ngôn Dược sư Ngự giả cấp một, mọi mặt đều dẫn trước Đại Hoàng được quán.

- Ô, ông chủ, ngài xem kia, hình như Đại Hoàng được quán đóng cửa rồi.

Người nói là tiểu nhị đứng đầu Xuân Ngôn dược xá, cũng là đồ đệ của Phó Ngôn, tên là Chung Ninh.

Lúc này hắn chỉ vào tấm băng tạm nghỉ của Đại Hoàng được quán đối diện, hứng thú nói, vẻ mặt cười cợt.

- Hừ, có thể chống đỡ lâu như vậy cũng rất giỏi rồi, đóng cửa chỉ là chuyện sớm muộn.

Phó Ngôn ngồi trước quầy điều chế Ma Văn dịch, nhưng mắt liếc đối diện một chút, khinh thường nói.

- Ai nói không phải chứ, dám mở dược quán ở đối diện chúng ta, đúng là không biết lượng sức. Đóng cửa tính là họ sáng suốt, tưởng là dược đồng của Tang Hoàn Vân thì giỏi lắm sao.

Chung Ninh nói tiếp, hoàn toàn quên mất là Đại Hoàng được quán mở ra trước, bọn họ mới là tu hú chiếm tổ.

- Không cần để ý, một con kiến mà thôi, đóng cửa coi như chúng sáng suốt.

Phó Ngôn thần sắc không đổi, một bộ người trên nói, tiếp theo theo bắt đầu rót Được văn vào một khối Tái thạch chiến huyết.

Tiêu Hoằng tự nhiên không nghe được những lời Phó Ngôn cùng Chung Ninh nói, cũng không muốn nghe, bây giờ chỉ đang suy nghĩ làm sao hoàn thiện kế hoạch tiếp theo.

Mua tài liệu cần thiết từ cửa hàng Ma Văn Hành Giả, Tiêu Hoằng trở về phòng mình, lần này ngoại trừ mua tài liệu cần chế tạo Được văn thẩm mỹ, còn có chút tài liệu khác, như là Ma Văn chế tạo Hàm Vận.

Loại Ma Văn này học được từ Đức Thức Ao Diện Văn, không phải Chiến văn hay Được văn, mà cùng giống như Ma Văn Ngự hương, được dùng để huấn luyện Ngự lực, chẳng qua là huấn luyện độ chính xác Ngự lực.

Đơn thuần theo huấn luyện độ chính xác Ngự lực sẽ cao cấp hơn Thể thái huấn luyện pháp, nhưng mà Tiêu Hoằng không định bỏ qua Thể thái huấn luyện pháp.

Có thể nói trong trận chiến với Bắc Long, Tiêu Hoằng đã nhắm nháp đầy đủ chỗ tốt của Thể thái huấn luyện pháp, thậm chí là độ chính xác Ngự lực mang tới. Tuy rằng huấn luyện độ chính xác Ngự lực sẽ ảnh hưởng tới tốc độ thăng cấp Ngự lực, dù sao mỗi người một ngày chỉ có bấy nhiêu Ngự lực.

Nhưng mà Tiêu Hoằng không cần, đừng quên Ma Văn Châu xanh đen có thể cho Tiêu Hoằng sử dụng lượng Ngự lực gấp đôi mỗi ngày.

Ngoài ra, còn có Ma Văn Ngự hương...

54. Chương 54: Giảng Bài

Học lại một lần phương pháp chế tác Hàm Vận, Tiêu Hoằng tiện tay lấy một khối Tái thạch, lấy ra Hàm Điều tạo hình hoa mỹ trên Tái thạch.

Trải qua thời gian dài gần bó, có thể nói Tiêu Hoằng đã khá thành thạo điều văn, vận đao, chuyển góc, nắm giữ lực độ vừa đúng.

Không tới một phút, phía trên Tái thạch toàn màu trắng đã xuất hiện văn lộ rắc rối, đã không nhìn ra được nét non nớt của kẻ mới học ở trên đường cong văn lộ. Góc ngoặc, độ cong đã mang theo vài phần khí tức già dặn.

Tiếp theo, Tiêu Hoằng bắt đầu pha chế Ma Văn dịch, rót vào trong Tái thạch, kích hoạt.

Bởi vì không có sử dụng kỹ thuật văn trong văn, bởi vậy chế tạo Hàm Vận không tiêu hao nhiều Ngự lực.

Chế tạo xong Hàm Vận, Tiêu Hoằng lập tức ngồi ở đầu giường điều động Hàm Vận vừa mới chế tạo xong, chớp mắt, Tiêu Hoằng chỉ cảm thấy cơ thể mình giống như biến thành một con đường núi gấp ghe đầy chướng ngại, có sơn cốc vòng vèo nhỏ hẹp...

Lúc này, Ngự lực đã không thể vận chuyển tự nhiên trong cơ thể nữa, Tiêu Hoằng muốn điều động Ngự lực thì cần phải xuyên qua những chướng ngại do Hàm Vận gây ra trong cơ thể hắn.

Mà muốn xuyên qua, cần phải có đủ độ chính xác Ngự lực, như thế cũng đạt tới hiệu quả huấn luyện độ chính xác Ngự lực, cùng cường độ huấn luyện thì tốt hơn Thể thái huấn luyện pháp một chút.

Cố gắng loại trừ suy nghĩ lung tung, Tiêu Hoằng bắt đầu tập trung điều động Ngự lực trong cơ thể, thử xuyên qua những chướng ngại, cẩn thận hết mức.

Dựa theo tình huống bình thường, điều động Ngự lực trong cơ thể cần khoảng 30 giây là xong một vòng, nhưng mà những chướng ngại trước mắt làm cho Tiêu Hoằng tốn đến 5 phút mới miễn cưỡng xong một vòng.

Bây giờ chuyện Tiêu Hoằng phải làm là thông qua đề cao độ chính xác Ngự lực đẩy nhanh tốc độ một vòng.

Luyện tập chừng hai giờ, Tiêu Hoằng mới thu hồi Hàm Vận, trong nháy mắt giống như cưỡi bô công xiềng, Ngự lực trong cơ thể nhẹ nhõm không ít.

Lau mồ hôi, Tiêu Hoảng cũng không ngừng tu luyện, mà thay Ma Văn Ngự hương tiếp tục tu luyện cường độ Ngự lực của bản thân, đây cũng là tiêu chuẩn duy nhất cân nhắc Ngự lực cao thấp.

Tuy rằng Ngự lực của bản thân đã đạt tới Ngự đồ cấp sáu, nhưng Tiêu Hoảng không ngừng khát vọng tăng lên Ngự lực, Tiêu Hoảng có rất nhiều nhân tố liên lụy, có Ma Văn Châu màu lam đậm còn chưa có đáp án, cũng có bệnh lạ trong người, thời gian một năm hiện giờ đang trôi như bay, Tiêu Hoảng phải nắm chắc thời gian nâng cao thực lực, tìm kiếm biện pháp.

Bệnh lạ đang chậm chạp chuyển biến xấu, giống như một con cạp hung dữ đang đuổi theo sau lưng Tiêu Hoảng mọi lúc, làm cho Tiêu Hoảng không dám ngừng lại.

Về phần Dược văn thẩm mỹ, Tiêu Hoảng không định chế tạo hôm nay, mà chuẩn bị dùng toàn bộ Ngự lực hôm nay để tu luyện, Ngự lực còn thừa vẫn dùng để nghiên cứu, ngày mai mới chính thức chế tạo, đồng thời ứng dụng kỹ thuật văn trong văn vào bộ phận Dược văn thẩm mỹ.

Nháy mắt bốn ngày sau, Ngự lực trong cơ thể Tiêu Hoảng đã đạt tới 662 cổ, dựa theo tốc độ trước kia thì không thể tính là quá nhanh. Chủ yếu là vì Ngự lực tăng lên một cấp thì cũng sẽ trở nên khó khăn hơn, hiệu quả của Ngự hương cũng sẽ suy yếu tương ứng.

Bởi vậy nếu Tiêu Hoảng còn muốn nâng cao Ngự lực tăng vọt như trước, nhất định phải suy nghĩ lựa chọn dùng mặt lõm văn, hoặc là kỹ thuật văn trong văn, lợi dụng tài liệu quý giá số lượng lớn chế tạo ra Ma Văn Ngự hương cấp 2, nhưng mà điều kiện đầu tiên cũng là điều Tiêu Hoảng thiếu nhất, đó là tiền đầu!

Vừa nghĩ đến đó, cõi lòng Tiêu Hoảng liền chìm tận đáy.

Ngồi trước bàn, chế tạo xong một cái Dược văn thẩm mỹ Ngự đồ cấp năm, Tiêu Hoảng đặt vào hộp gỗ. Bây giờ bên trong đã có năm cái Dược văn thẩm mỹ, trong đó có hai cái lợi dụng kỹ thuật văn trong văn, còn lại là bình thường, cũng có lợi dụng kỹ thuật mặt lõm văn.

Trong các Dược văn này có làm trắng da, có làm mềm da, cũng có hoạt hóa tế bào tẩy nếp nhăn...

Năm cái Ma Văn này cũng tiêu hao hết 8 kim tệ của Tiêu Hoảng, có thành công hay không phải xem hiệu quả khai trương ngày mai.

- Chỉ mong hữu hiệu, bằng không sau này phải uống gió rồi.

Lẩm bẩm một tiếng, Tiêu Hoảng cẩn thận khóa hộp gỗ trong ngăn kéo, sau đó cầm bao vải chỉnh sửa những bản ghi chép, bỏ bút máy vào, tiện tay cầm một mảnh bánh mì ngâm trên miệng, rồi phòng ra khỏi Đại Hoảng được quán đi về phía khu Nam Viên.

Bởi vì hôm nay là ngày Tang Hoàn Vân giảng bài cho dược đồng mỗi tháng một lần, bắt đầu vào 1 giờ chiều.

Điều này đối với Tiêu Hoảng tuyệt đối là cơ hội ngàn năm một thuở, trước kia Tiêu Hoảng toàn dựa vào tự học, gần như không có ai chỉ điểm chút nào cho Tiêu Hoảng.

Quanh năm đọc rất nhiều sách, tự nhiên lắng đọng rất nhiều vấn đề, vừa lúc thừa cơ hội này nghe đại sư Tang Hoàn Vân giảng giải một phen, nếu có cơ hội thì thuận tiện hỏi Tang Hoàn Vân mấy vấn đề.

1 giờ chiều, Tiêu Hoảng đi theo địa chỉ đúng giờ đến chỗ Tang Hoàn Vân, nơi này cũng không khí thể xa hoa như Tiêu Hoảng tưởng tượng, chỉ là một chỗ trang viên cổ xưa, thông qua tường cao có thể thấy được mặt cỏ mượt bên trong, điểm xuyết những đóa hoa, dòng suối nhỏ chảy vắt ngang ở giữa.

Ở trung tâm là phòng gỗ hơi lớn, màu nâu đỏ, cổ xưa trang trọng không có chút xa hoa, nhưng có thêm vài phần nội hàm.

Đến trước cửa, lấy ra thiệp mời Triệu Thanh cho hắn, quản gia ở cửa không làm khó, trực tiếp cho Tiêu Hoảng đi vào.

Tính cảnh giới gần như bằng số 0, cũng không có gì kỳ quái, Dược sư lớn như Tang Hoàn Vân còn cần ai bảo hộ hay sao?

Bước vào trong cửa gỗ tinh xảo, mùi hoa nhàn nhạt lẫn bùn đất truyền vào mũi Tiêu Hoảng, đồng thời tiếng đàn cổ du dương lạnh nhạt truyền vào tai, chú ý nghe sẽ làm người ta say mê trong đó.

Dựa theo quần gia chỉ dẫn, Tiêu Hoảng nhanh chóng đến cửa đại sảnh, nhìn vào bên trong đã có mấy chục thanh niên 17, 18 tuổi ngồi trước một loạt bàn gỗ, đối diện với bục giảng. Tang Hoành Vân đang ngồi ngay ngắn bên trên, ngón tay vuốt một chiếc văn đàn tranh. Tang Hoành Vân mặc quần áo bình thường, thần sắc lạnh nhạt, không nhìn ra chút uy nghiêm cùng cao ngạo ngày thường, chỉ có chuyên chú đắm chìm.

Ở một bên bục giảng, Triệu Thanh cùng Trương Tân Lô cung kính đứng đó, biểu tình bình thản.

Dược đồng dưới bục giảng hiển nhiên không để tâm trong tiếng đàn, một đám không dám có động tác mạnh, cung kính giống như một loạt pho tượng.

Thấy không có người mời mình vào, Tiêu Hoảng cũng không khách khí, cất bước tiến vào trong, tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống, một tay chống cằm mắt khép hờ lắng nghe.

Một phút trôi qua, tiếng đàn du dương cũng chấm dứt.

Tang Hoành Vân ngẩng đầu, quét nhìn những đệ tử bên dưới, ánh mắt hơi ngừng 0.1 giây ở chỗ Tiêu Hoảng. Cũng không phải vì Tiêu Hoảng xuất chúng cỡ nào, mà là vừa rồi ngài ấy phát giác được chỉ có một mình Tiêu Hoảng chân chính lắng nghe tiếng đàn của ngài ấy, những người khác đều rụt rè cẩn thận.

- Mỗi lần các người đến, ta đều sẽ đánh một khúc đàn, các người có biết vì sao không?

Bỗng nhiên Tang Hoành Vân nhẹ giọng hỏi, cũng chậm rãi dựa vào lưng ghế.

Bên dưới yên lặng, không ai dám chủ động trả lời, hoặc là nói, bọn họ cũng không biết vì sao.

- Tiêu Hoảng, hôm nay người đến lần đầu, vừa rồi ta cũng thấy chỉ có một mình người lắng nghe, vậy người có biết là vì sao không?

Tang Hoành Vân chậm rãi đặt ánh mắt lên người Tiêu Hoảng, bình thản hỏi.

- Học cũng là đạo, người nhập đạo trước tiên phải lòng phẳng như nước.

Tiêu Hoảng cũng bình thản, trích dẫn lời trong Tả Gia Truyền, trả lời:

- Nói cách khác, hy vọng chúng ta loại trừ xúc động, tâm tình bình thản nghe ngài giảng bài.

Tang Hoành Vân nghe vậy, không lên tiếng, chỉ hơi gật đầu.

Các dược đồng khác dù cũng có đọc sách, nhưng mà số lượng đọc không thể nào so sánh với Tiêu Hoảng, bởi vậy Tiêu Hoảng nói làm bọn họ cái hiểu cái không, đều không khỏi liếc Tiêu Hoảng.

- Vậy người cảm thấy tiếng đàn vừa rồi như thế nào?

Tang Hoành Vân hỏi tiếp.

- Như mưa xuân, im lặng tươi mát, như sương mù, mờ ảo mà không thể chạm đến.

Tiêu Hoảng trả lời, ngôn từ nho nhã.

- Người đang khen ta?

Tang Hoành Vân nhẹ nhàng nói.

- Không, con đang khen tiếng đàn.

Tiêu Hoảng đáp.

- Ồ.

Tang Hoành Vân ồ một tiếng, chẳng qua ánh mắt lại hiện ý cười, vừa rồi ngài ấy liên tiếp đặt vấn đề chỉ là muốn nhìn xem trình độ văn hóa của Tiêu Hoảng này như thế nào, rõ ràng không tệ. Đồng thời cũng nói rõ một chuyện, đó là hàng đồng sách vở ở nhà Tiêu Hoảng không phải chỉ bày biện cho có.

Tiếp theo, Tang Hoành Vân không để ý tới Tiêu Hoằng nữa, đặt văn cầm sang một bên, tiến vào đề tài chính, nhẹ giọng giảng giải:

- Hôm nay ta giảng nguyên lý Ma Văn. Nói đến Ma Văn, không thể tách rời khỏi Ngự lực, về phần Ngự lực thì rất nhiều người giải thích nó là hồn, linh hồn, kỳ thật giải thích như vậy cũng đúng. Ngự lực là chúng ta lực trung tâm trong thân thể chúng ta, cũng là một loại năng lượng. Ý thức của chúng ta, cảm quan của chúng ta, toàn bộ phải dựa vào nó. Trọng yếu hơn là nó có thể khống chế Ma Văn, đặt một cái ví dụ: Nếu chúng ta so sánh Ngự lực trong cơ thể như năng lượng, vậy thì Ma Văn là đủ các loại máy móc. Cấp bậc Ngự lực giống như công suất, công suất càng cao càng có thể khởi động máy móc càng lớn, máy móc cũng có thể phát ra đủ các loại hiệu quả....

Tang Hoành Vân bắt đầu giảng giải không ngừng, ngữ khí hiền lành thoải mái, tất cả tri thức được so sánh sống động, để cho người ta dễ dàng tiếp nhận.

Phản ứng của được đồng dưới bực giảng rất khác nhau, có người vẫn hết sức khẩn trương, vừa nghĩ tới bên trên là Tang Hoành Vân, cả người không dám thở mạnh một cái, làm sao mà nghe vào được. Mặc kệ có nghe hiểu hay không đều liên tục gật đầu, giả bộ nghe hiểu đồng ý.

Chỉ duy nhất Tiêu Hoằng là mặc kệ ba bảy hai một, mở ra sổ tay, dựng lỗ tai nghe Tang Hoành Vân giảng bài, đồng thời liêu mạng ghi lại.

55. Chương 55: Ác Ma Câu Hỏi! (thượng)

Một giờ giảng bài đối với đám thanh niên gò bó mà nói là dài dòng khó khăn, nhưng đối với Tiêu Hoằng thì lại cảm giác chưa đủ.

Những thứ Tang Hoành Vân truyền thụ rõ ràng giúp Tiêu Hoằng rất lớn, nhưng còn rất nhiều vấn đề Tiêu Hoằng không hiểu rõ.

- Bài giảng hôm nay chấm dứt, ai có vấn đề gì không rõ.

Tang Hoành Vân hỏi. Tang Hoành Vân hỏi câu này cũng không cạy vào có người giáp mặt hỏi mình, trong lòng ngài cũng biết phần lớn người đều mang lòng kính sợ hân, hỏi như thế chỉ là thuận miệng mà thôi.

Chẳng qua lúc này Tang Hoành Vân lại quên một người, đó là Tiêu Hoằng. Gần như ngay khi ngài ấy nói xong, Tiêu Hoằng cẩn thận vươn tay lên, làm động tác gõ tay không tiêu chuẩn.

Nhìn động tác của Tiêu Hoằng, những được đồng khác híp mắt, liếc nhìn Tiêu Hoằng, không khỏi cảm khái lá gan của Tiêu Hoằng. Một tên được đồng nhỏ nhoi cũng dám giáp mặt hỏi Tang Hoành Vân, coi chừng không chú ý chọc ngài ấy mất hứng thì khó mà giữ được cái mạng nhỏ nhoi.

Ngược lại Tang Hoành Vân thấy Tiêu Hoằng ra hiệu, mi mắt chợt động, cũng không có vẻ bất ngờ, chỉ là nghĩ làm sao lại quên mất hân, nhưng cũng không để ý nhiều, nhẹ giọng hỏi:

- Tiêu Hoằng, ngươi có vấn đề gì?

Tiêu Hoằng không lập tức đặt câu hỏi, là cẩn thận ôm bản ghi chép đi lên tới trước Tang Hoành Vân, đặt trước mặt ngài ấy, chỉ nội dung trên đó:

- Chỗ này, về độ cong cùng phối hợp sâu cạn của văn lộ Ma Văn, có mấy chỗ không hiểu lắm.

Tang Hoành Vân nhìn bản ghi chép của Tiêu Hoằng, bên trên đầy kín chữ viết cùng hình vẽ, nhưng mà vẫn có thể nhìn rõ ràng, không có một chỗ vô nghĩa. Tang Hoành Vân bắt đầu giảng giải, nói hai ba câu là đơn giản chỉ rõ ràng.

Hơi dừng một chút, ngẫm một lát, Tiêu Hoằng khẽ gật đầu, dùng máy chữ ghi lại lời Tang Hoành Vân, sau đó chỉ vào bản ghi chép:

- Còn có vấn đề thứ hai.

Đây là vấn đề hình vẽ, là một cái Ma Văn thất bại, mà Tiêu Hoằng nghiên cứu cả buổi cũng không biết rốt cuộc hân sai ở chỗ nào.

Tang Hoành Vân lại xem, lấy bút của Tiêu Hoằng tiêu sái thêm một nét trên Ma Văn thất bại. Vốn Ma Văn thất bại nháy mắt liền biến thành hình vẽ Ma Văn thành công.

- Còn có... vấn đề thứ ba.

Tiêu Hoằng rút rờ lật một trang trước mặt Tang Hoành Vân, cung kính nói, dù sao là mình có việc nhờ người.

Người bên dưới nghe Tiêu Hoằng nói, không khỏi hai mặt nhìn nhau.

- Úi chà, tiểu tử kia thật là to gan, một vấn đề không đủ, còn hỏi liền ba cái.

- Ai nói không dám, coi chừng hỏi một câu không tốt, chọc giận Tang Hoành Vân đại nhân.

Được đồng bên dưới xì xào, ánh mắt thường liếc Tiêu Hoằng gầy còm dưới bức giảng, không khỏi bĩu môi.

Lúc này, tiếng tăm Quyền Tàng ở Thái Ngô thành cũng không bình ổn, ngược lại âm thầm tăng vọt, thị trưởng Thái Ngô thành đã trao tặng Quyền Tàng danh hiệu công dân năm sao, mặc dù Quyền Tàng vẫn không xuất hiện nữa.

Về phần các thế lực lớn đã bắt đầu hành động tìm kiếm Quyền Tàng, có sáng tỏ lôi kéo, nhưng phần lớn đều âm thầm, muốn điều tra người thật về Quyền Tàng.

Ai cũng rõ ràng, tìm được Quyền Tàng có ý nghĩa gì, bây giờ đã truyền bá xôn xao là người gần như thay thế Tang Hoành Vân. Điểm trọng yếu hơn là kỹ thuật huyền ảo hơn nữa cực kỳ có giá trị của Quyền Tàng làm cho các thế lực lớn thêm nhỏ dãi.

Vào lúc này, Viện trưởng Tây Tân Ma Văn học viện đang ngồi trong văn phòng, lật xem tư liệu liên quan, có thể nói ông chủ Tây Tân Tập đoàn tài chính Hồng Bắc đang âm thầm phái người tìm kiếm.

Đối với tin tức Quyền Tàng bán đấu giá mặt lõm văn trước đó, bây giờ không thấy bóng dáng, đối với chế văn đại sư như Sài Tang, lão nắm rõ như lòng bàn tay những tư liệu liên quan đến văn, nói đến mặt lõm văn, ý nghĩ đầu tiên của lão chính là Đức Kiệt.

Lão già ngoan cố bốn trăm năm trước, vừa nghĩ như thế, Sài Tang lập tức phát động thủ hạ điều tra con cháu của Đức Kiệt.

Nhưng mà tra rõ ràng, hiệu quả lại không có, nguyên nhân chủ yếu là thời gian quá xa, con cháu của Đức Kiệt sợ là không còn căn bản, hơn nữa lúc sống Đức Kiệt hành động rất quý dị, không ai biết cụ thể có bao nhiêu đứa con.

Mạnh mỗi duy nhất là con lớn nhất của Đức Kiệt không kế thừa ý nguyện của cha, tiếp tục nghiên cứu mặt lõm văn mà là đi làm ăn, sau đó mạnh mỗi hoàn toàn cắt đứt ở chỗ này. Đức Kiệt không phải chỉ có một hậu nhân, nhưng mà không có tư liệu tra xét.

Bản thân Sài Tang cũng thử làm một cái mặt lõm văn, hiệu quả không chút rõ ràng, dựa theo Sài Tang suy đoán, mặt lõm văn hẳn là cường hóa một loại bình đài kỹ thuật nào đó.

Cộc cộc cộc.

Đúng lúc này, ba tiếng gõ cửa vang lên, tiếp theo một thanh niên áo dài tím chậm rãi bước vào. Tóc hơi dài, cằm nhọn, hẳn chính là thủ hạ đứng đầu của Sài Tang - A Long, Ngự giả cấp năm, đang thử đột phá cấp bậc Ngự sư.

- Viện trưởng, chuyện ngài phân phó đã làm gần xong, dựa theo ngài giao, ta tìm được con cháu đứa con lớn nhất của Đức Kiệt ở thành Lạc Cơ, đây là tư liệu của nàng.

A Long nói xong, đặt tư liệu trên tay lên bàn làm việc của Sài Tang.

Sài Tang mở ra, thần sắc lại hiện lên một chút thất vọng, trong tư liệu ghi lại cháu gái đời thứ mười mấy của con lớn Đức Kiệt, trên cơ bản đã quá xa xôi, thân thế tra rõ. Cuộc sống bây giờ cũng không dễ dàng, bán hàng rong, hoàn toàn không biết gì về mặt lõm văn, thậm chí đã quên mất tổ tông là Đức Kiệt.

Thử hỏi một người như vậy làm sao lại có liên quan tới Quyền Tàng?

Điểm quan trọng nhất là nàng ta không ở Thái Ngô thành, bây giờ có thể khẳng định Quyền Tàng hẳn là ở Thái Ngô thành hoặc là địa khu xung quanh rất lâu.

- Xem ra nhánh con lớn của Đức Kiệt coi như đã đứt.

Sài Tang lẩm bẩm, tiện tay ném tư liệu vào ngăn kéo, tiếp theo bắt đầu suy nghĩ.

Ở chỗ Tang Hoàn Vân, lúc này đã đến 4 giờ chiều, đại sảnh giảng bài đã trở thành một mảnh yên lặng, chỉ mơ hồ nghe được tiếng nước chảy bên ngoài.

Bên trong đại sảnh giảng bài, đám được đồng cũng không đi ra, mà là há to miệng nhìn bên trên bục giảng. Bọn họ không nhúc nhích như pho tượng, trong ánh mắt tràn ngập không thể tưởng tượng, khóe miệng thường co giật như đang nói lên bọn họ vẫn còn sống.

Ngay cả Triệu Thanh cùng Trương Tân Lôi bây giờ cũng chỉ đen đầy trán, biểu tình quái dị.

- Nay... Vấn đề thứ 83, là về mặt tài liệu, chỗ này.

Trong đại sảnh giảng bài, truyền ra lời nói cung kính của Tiêu Hoảng, ngón tay chỉ vào bản ghi chép.

Tang Hoàn Vân lúc này vẫn thần sắc lạnh nhạt bình thản như trước, ngồi ngay ngắn trên cao, không hề có vẻ không kiên nhẫn, hoặc là không vui, vẫn bình tĩnh ngồi tại chỗ, có hỏi tất đáp.

Chỉ là mồ hôi mịn trên trán giống như đang yên lặng nói lên điều gì đó.

2 giờ, suốt 2 giờ, vấn đề của Tiêu Hoảng này không hề đứt đoạn, gần như biến thành một cái máy đặt câu hỏi. Đối cách nói khác: vất vả lắm mới bắt được Tang Hoàn Vân, còn không ra sức nghiên ép tri thức?

Lúc này bản thân Tang Hoàn Vân cũng không thể biểu hiện ra không vui hoặc là thiếu kiên nhẫn, đây không phải là thái độ, cách làm người của ngài ấy. Làm thế sẽ đánh mất phong độ, đồng thời cũng không thể từ chối Tiêu Hoảng ngay trước mặt mọi người, hoặc là đuổi Tiêu Hoảng đi.

Dù sao làm như thế trước mặt nhiều người, không khác gì nhận thua, ngài ấy đã chống không nổi vấn đề như đạn pháo của Tiêu Hoảng, trước mặt hai đại đệ tử của mình cùng nhiều tiểu được đồng như thế, rõ ràng rất mất mặt. Cũng còn may là Tang Hoàn Vân dựa vào Ngự lực mạnh mẽ của bản thân, vẫn còn tràn đầy tinh lực.

“Tiểu tử ngươi muốn hao, vậy thì cứ tới đi.”

Trong lòng Tang Hoàn Vân thầm nghĩ, tiếp theo ánh mắt đặt vào bản ghi chép, tiếp tục trả lời câu tiếp theo, đơn giản chỉ ngay chỗ yếu hại.

Một giờ sau, mồ hôi trên trán Tang Hoàn Vân rõ ràng dày hơn, vồn góc áo phẳng phiu cũng đã mở ra, thần sắc lạnh nhạt đã hiện rõ kinh ngạc.

Nhìn lại đám được đồng phía dưới, cảm đã sắp rụng tới mặt bàn.

- Vấn đề 142...

Mọi người chỉ nghe được lời biến thái đó nói ra từ miệng Tiêu Hoảng, về phần vấn đề mặt sau, mọi người đã chết lặng. Trước đó bọn họ còn có thể suy ngẫm mấy vấn đề này, nhưng mà bây giờ bọn họ giống như hoàn toàn đánh mất năng lực tự hỏi

- Nay, rốt cuộc cái tên quái thai Tiêu Hoảng kia nhảy ra từ chỗ nào vậy?

Trương Tân Lôi hạ giọng hỏi Triệu Thanh.

- Vô tình phát hiện ra, sư phụ cảm thấy hẳn rất hiểu học, liền kéo hẳn tới đây.

Triệu Thanh đáp lại, trong lòng lại rung động liên tục.

- Đúng vậy, quả thật “rất” hiểu học, lá gan cũng thật lớn, nhớ chúng ta ngày đó, thế này... nào dám chứ.

Trương Tân Lôi nói lại, bằng vào hiểu biết về Tang Hoàn Vân nhiều năm qua, bản thân Trương Tân Lôi rất rõ ràng, lúc bắt đầu quả thật là hỏi vấn đề, nhưng mà bây giờ xem chừng sư phụ đã coi hẳn là đối thủ, muốn xem thử giữa ngài ấy cùng Tiêu Hoảng là ai chịu đựng hơn ai.

- Khụ khụ.

Đối mặt với vấn đề của Tiêu Hoằng, Tang Hoành Vân bỗng nhiên khẽ ho khan, cầm khăn mặt lau mồ hôi trên trán, nhẹ giọng nói:

- Chờ chút, ta muốn uống miếng nước.

Nói xong, Tang Hoành Vân chậm rãi cầm lấy chén trà bên cạnh, lại bất hạnh phát hiện bên trong đã không còn nước.

- Để con, để con.

Lúc này Tiêu Hoằng cực kỳ nhu thuận cẩn thận cầm ly trà của Tang Hoành Vân đi tới rót đầy nước trà, có chuyện cầu người, Tiêu Hoằng làm ra bộ dạng này cũng là bình thường.

Nhưng là vào lúc này, một nam tử áo đen bỗng nhiên từ góc đại sảnh đi tới, khẽ nói bên tai Triệu Thanh vài câu, liền bỏ đi.

56. Chương 56: Ác Ma Câu Hỏi! (hạ)

Tiêu Hoằng thật cẩn thận đặt chén trà tới trước mặt Tang Hoành Vân, Triệu Thanh cũng đi tới bên cạnh Tang Hoành Vân, thấp giọng nói:

- Sư phụ, A Long là thủ hạ của Sài Tang đã trở lại, đồng thời dường như đã điều tra ra dấu vết để lại của Đức Kiệt, các gia tộc và thế lực lớn khác thì đang liều mạng tìm kiếm Quyền Tàng.

- Quả nhiên, đều là những kẻ không chịu nổi tịch mịch a, chúng ta cũng tuyệt đối không thể buông lỏng cảnh giác, tăng nhân thủ lên, phải cố gắng tìm kiếm, người nói Quyền Tàng này rốt cuộc sẽ nơi nào được vậy?

Tang Hoành Vân hơi nhìn thoáng qua Tiêu Hoằng và chén trà mà hắn đưa qua, nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

Vào lúc này thì Tiêu Hoằng cũng không có phản ứng gì lớn, không ngừng tự nhủ trong lòng rằng, ta không phải là Quyền Tàng, ta không phải là Quyền Tàng, nét mặt vẫn bình thản, ra vẻ khao khao cầu kiến thức.

- Hiểu rồi, thưa sư phụ!

Triệu Thanh đáp lại một tiếng, liền quay về vị trí ban đầu, đối với chuyện tìm kiếm Quyền Tàng, thì đây cũng không phải là bí mật gì, các đại gia tộc đều đang làm điều này, chỉ là ngầm hiểu với nhau, không tuyên bố ra mà thôi, bởi vậy Triệu Thanh cũng không cố ý giấu giếm làm gì.

Lại một lần nữa hướng ánh mắt về phía Tiêu Hoằng, nói thật ra, trong lòng Tang Hoành Vân đã có chút kiêng dè, nhưng mà hắn lại không thể làm mất mặt được, còn có bộ dáng đối khát kiến thức kia của Tiêu Hoằng, Tang Hoành Vân vẫn tiếp tục kiên trì, nói:

- Người còn có vấn đề gì nữa không?

- Ách... có!

Tiêu Hoằng cung kính nói, sau đó thật cẩn thận chỉ vào tờ giấy, bên trên mặt là vấn đề thứ 143 mà Tang Hoành Vân còn chưa giải đáp, hiển nhiên thì vào lúc này, Tang Hoành Vân đã sắp hôn mê rồi.

Hơn nữa vấn đề của Tiêu Hoằng cũng không phải là theo hệ thống, có lẽ trước đó là một vấn đề về tài liệu, tiếp theo lại trực tiếp hỏi về vấn đề xa tít chín tầng mây, rồi lại một lần nữa hạ xuống thấp, giống như một kỳ tích vậy.

Triệu Thanh, Trương Tân Lôi bằng vào học thức của bản thân, mỗi một vấn đề mà Tiêu Hoằng hỏi thì bọn họ cũng đều có thể dễ dàng giải đáp, nhưng hiện tại, đầu óc họ đã loạn thành một đoàn, gần 150 vấn đề thiên kì bách quái, người thường thì không thể chịu nổi.

Hiện tại bọn họ thật sự có một loại cảm giác, đó chính là tên này đang muốn chơi đùa Tang Hoành Vân, chẳng lẽ hắn muốn thấy cảnh Tang Hoành Vân bạo tử hay sao?

Tuy nhiên, cho tới lúc này thì bọn họ, bao gồm cả Triệu Thanh, vẫn còn chưa nhìn thấy dấu hiệu Tang Hoành Vân bạo tẩu, do đó trong lòng cũng không ngừng cảm thán, có thể lòi ra nhiều vấn đề như vậy, đây cũng là việc mà người thường không làm được.

Hiển nhiên, hiện tại suy nghĩ của bọn họ cũng đã có chút hỗn loạn.

- Vấn đề thứ 199 là...!

Vào lúc 6h tối, khi Tiêu Hoảng nói ra những lời này, toàn bộ người bên trong đại sảnh thiếu chút nữa đã phun ra ba búng máu, tên này rõ ràng không phải là người a, chẳng lẽ hắn chính là một vấn đề ác ma hay sao?

Lại nhìn Tang Hoành Vân, vốn hai mắt tràn ngập anh khí và uy nghiêm, nhưng nay đã bị Tiêu Hoảng làm cho hao mòn sạch sẽ, ánh mắt thoáng có chút tán loạn.

Chỉ riêng từ bộ dáng thì cũng đã nhận ra rằng, Tang Hoành Vân đã sức cùng lực kiệt rồi.

Đối mặt vấn đề thứ 199 này, Tang Hoành Vân cũng không lập tức đáp lại như khi nãy, mà khẽ vuốt mũi, sửa sang lại một chút các suy nghĩ hỗn loạn trong đầu, sau đó mới bắt đầu giảng giải, tuy nhiên, suy nghĩ của hắn đã không còn rõ ràng như trước nữa rồi.

- Vấn đề thứ 200, cũng là cái cuối cùng...!

Thấy Tang Hoành Vân giảng giải xong, Tiêu Hoảng mới nhỏ giọng nói.

Nghe nói như vậy, Tang Hoành Vân mới cảm thấy mây đen trong lòng chậm rãi tản đi, lộ ra một chút ánh sáng.

- Hỏi đi!

Tang Hoành Vân vội vàng nói.

- Bệnh của ta, người... có thể giúp ta chữa khỏi hay không, mà ta cần trả cái giá như thế nào thì người mới bằng lòng giúp?

Tiêu Hoảng thử hỏi, so với sự cung kính khi nãy, thì trong lời nói lúc này đã rõ ràng có chứa một tia khẩn cầu.

- Nói thật ra, bệnh của người thì ta chỉ có thể trì hoãn nó, còn việc chữa khỏi thì ta đành bất lực, tuy nhiên, ta có thể đề cử cho người một người, đó chính là Quyền Tàng, nói vậy thì người cũng biết hắn rồi đây, người này đối phó với các chứng bệnh khó khăn thì dường như có khả năng khá độc đáo, nói không chừng hắn có thể cứu được người!

Tang Hoành Vân nhẹ nhàng nói.

Mà Tiêu Hoảng nghe như vậy, trong lòng chỉ đành thở dài một hơi, lời này của Tang Hoành Vân không nghi ngờ gì là có nghĩa, trong mắt hắn thì chứng bệnh của mình là loại nan y, về phần tìm Quyền Tàng... Nếu Quyền Tàng có thể chữa khỏi, vậy thì ta còn đi tìm người hay sao? Tiêu Hoảng trầm nghĩ.

Tuy nhiên, những phức tạp, bi thương trong nội tâm thì cũng không hiện lên quá rõ trên mặt của Tiêu Hoảng, hắn chỉ nhẹ nhàng gật đầu, những lời kiểu này thì hắn nghe được nhiều lắm rồi.

- Ta đã biết, đa tạ Tang đại sư chỉ bảo, xin cáo từ!

Tiêu Hoảng nói xong, cung kính lui về phía sau vài bước, sau đó xoay người rời khỏi.

Đối với lời nói của Tang Hoành Vân, trong lòng Tiêu Hoảng mà không có một chút thất vọng nào thì chính là đang nói dối, nhưng vẫn là câu nói kia, Tiêu Hoảng sẽ không buông tha cho cơ hội cầu sinh, sống sót giống người bình thường là tín niệm tuyệt đối không lay chuyển được của Tiêu Hoảng.

Người khác càng nói như vậy, ta càng muốn cố gắng sống sót! Để cho người khác nhìn được rằng, ta không thể chết được.

Đi khỏi nhà của Tang Hoành Vân, trong lòng Tiêu Hoảng đang tự mình cổ vũ bản thân, bởi vì Tiêu Hoảng biết rất rõ ràng, một khi chính mình tuyệt vọng, thì hết thấy đều kết thúc, chỉ cần trong tim vẫn còn có hy vọng, thì mới có thể sáng tạo kỳ tích được.

Cùng lúc đó, ở trong đại sảnh giảng bài, đám được đồng thấy Tang Hoành Vân phát phát tay, cũng đều rất cẩn thận rời khỏi.

- Vẫn là sư phụ lợi hại, đối mặt suốt 200 vấn đề, trả lời xong thì mặt vẫn không đỏ, thở không gấp, còn duy trì được vẻ bình thản như trước, nếu là ta, phỏng chừng đã sớm bạo tử rồi!

Trương Tân Lôi hơi lắc đầu, nhẹ giọng nói với Triệu Thanh.

- Ai nói không phải đâu, vẫn là sư phụ lợi hại a, sau này chúng ta còn phải học nhiều!

Triệu Thanh cảm khái nói.

Tuy nhiên, đúng lúc này, khi các được đồng đều rời khỏi, Tang Hoành Vân mới chậm rãi đứng dậy, thân thể không khỏi choáng váng, cảm thấy trước mắt có đầy sao, đây là hậu quả của việc suy nghĩ quá nhiều.

Nhìn thấy cảnh này, Triệu Thanh, Trương Tân Lôi đều có chút biến sắc, hiển nhiên, uy lực của cuộc oanh tạc điên cuồng của Tiêu Hoảng cũng đã vượt xa tưởng tượng của bọn họ.

Không dám do dự, hai người lập tức bước lên phía trước, nhẹ nhàng đỡ cánh tay Tang Hoành Vân, sau đó thân thiết nói:

- Sư phụ, ngài không có việc gì chứ?

- Không có việc gì, ta muốn nghỉ ngơi một chút, không có chuyện trọng yếu gì, thì không nên quấy rầy ta!

Tang Hoành Vân có chút hữu khí vô lực, trên mặt lộ ra vẻ mệt mỏi.

- Sư phụ, cái tên gọi là Tiêu Hoảng kia, lần tới có nên dừng cho hắn đến nữa được không?

Trương Tân Lôi đề nghị.

- Không, hắn thích đến thì cứ cho hắn đến.

Tang Hoành Vân phi thường quả quyết nói, có thể nói, vào giờ khắc này, Tang Hoành Vân cũng không phải là Đại được sư, mà chỉ là một lão sư đang dạy học sinh, mà đã là lão sư, thì đều theo bản năng thích những học sinh chăm chỉ khắc khổ như vậy, mặc dù học sinh này có... điên cuồng tới mức nào đi nữa.

- Ý của sư phụ, có phải là đề bạt hắn trở thành được đồng tinh anh hay không?

Triệu Thanh hỏi thử.

Đối với câu hỏi của Triệu Thanh, Tang Hoành Vân không trực tiếp trả lời, mà là chậm rãi rời đi về phía phòng ngủ của mình, trên đường thì còn hơi truyền đến vài tiếng ho khan, hiển nhiên Tiêu Hoảng vẫn làm cho hắn tổn hao quá mức.

Bên kia, Tiêu Hoảng sau khi rời khỏi nhà của Tang Hoành Vân, đã đi lên một chiếc Ma Văn xe khách, tùy tiện tìm một chỗ ngồi, tạm thời quên đi bệnh tình. Tiêu Hoảng thật cẩn thận mở ra bản ghi chép, trong hai mắt tản ra ánh sáng rực rỡ.

Suốt một buổi chiều, nhận được Tang Hoành Vân chỉ đạo, Tiêu Hoảng cảm giác tiến bộ của mình cũng không phải chỉ là một chút, khi xưa những thứ còn mơ hồ kia, hiện giờ đã toàn bộ hiểu rõ.

Nếu nói trước đây Tiêu Hoảng đang mò mẫm đi trong một con đường bế tắc, như vậy thì dưới sự chỉ đạo của Tang Hoành Vân, hắn đã thấy được một tương lai tươi sáng.

Trong lúc nhất thời, chỉ thấy trong đầu hắn trở nên vô cùng thoải mái, rõ ràng như thế này khiến cho Tiêu Hoảng được lợi không ít.

Về đến nhà, Tiêu Hoảng không tạm dừng chút nào, sau khi đóng cửa phòng, liền bắt đầu sửa sang lại những vấn đề đã ghi chép lại, bắt đầu ôn tập.

Tiêu Hoằng tin tưởng vững chắc rằng, sau khi hiểu được những vấn đề này, khi mình chế tác Ma Văn, tuyệt đối sẽ tiến bộ hơn rất nhiều.

Trong hai ngày kế tiếp, ngoài việc tìm hiểu những vấn đề đó, Tiêu Hoằng cũng nắm chặt thời gian để tăng lên Ngự lực, ngoài ra còn bí mật chế tác bảng hiệu mới, cùng với việc định giá, tuyên truyền.

Việc phát tờ rơi thì đám người Nhâm Tường đã hỗ trợ, không cần Tiêu Hoằng phải lo lắng, hiện tại Tiêu Hoằng phải làm chính là dùng một Ma Văn hình ảnh mới tinh để chế tạo bảng hiệu.

Đưa các miếng gỗ mà Lý Nhạc trước đó đã mua dùng để làm bảng hiệu tới trên bàn đá tại hậu viện, Tiêu Hoằng suy nghĩ một phen, bắt đầu khắc lên trên bề mặt một số vết lõm để đặt Ma Văn hình ảnh, cũng khắc trên đó một dòng chữ rồng bay phượng múa: Trung Tâm Đại Hoằng Mỹ.

Thật ra trước đó Lý Nhạc muốn đặt tên là Trung Tâm Đại Hồng Mỹ Dung Mỹ Thể Dưỡng Sinh.

Tuy rằng tên như vậy có thể phản ánh đầy đủ tác dụng rao bán, nhưng Tiêu Hoằng cảm thấy cái tên này quá mức rườm rà, trực tiếp bỏ đi, chỉ cần điêu khắc vài chữ cụ thể là được.

Dùng suốt một giờ thời gian, vốn tấm ván gỗ bình thường đã thay đổi lớn, nhìn qua đã trở nên rất xa hoa, dưới bốn Ma Văn hình ảnh tổ hợp lại, màu sắc chủ yếu của biển hiệu đã biến thành màu tím, lác đác có vài chỗ phát ra ánh sáng như các vì sao lấp lánh, Ma Văn hình ảnh còn có thể tạo ra các lớp màu trắng, giống như đám mây xẹt qua, bên trên có dòng chữ Trung Tâm Đại Hoằng Mỹ, mang màu vàng sáng chói, nhìn qua thì vừa không chói mắt, nhưng lại vừa vô cùng bắt mắt.

Đây cũng là kinh nghiệm mà Tiêu Hoằng học được từ Nhâm Tường, bảng hiệu phải bắt mắt, đẹp đẽ, tốt nhất là có thể khiến cho người không kìm lòng được, phải dừng chân lại mà xem vài lần.

- Woa...!

Khi Lý Nhạc từ sảnh trước đi vào hậu viện, nhìn thấy bảng hiệu trước mặt Tiêu Hoằng, không kìm lòng được phát ra âm thanh này, không khỏi chớp mắt vài cái.

- Người thấy thế nào? Có chỗ nào cần sửa không?

Tiêu Hoằng nhắc bảng hiệu lên, một tay sờ cảm, hỏi ý kiến của Lý Nhạc, có thể nói, hiện tại Tiêu Hoằng có thể làm ra tổ hợp Ma Văn hình ảnh tinh vi như thế chính là do Tang Hoành Văn giải thích 200 vấn đề khi trước.

Lý Nhạc thật cẩn thận đi tới gần bảng hiệu, trước đây dùng những bảng hiệu Ma Văn hình ảnh thì từ xa mà nhìn cũng không tệ lắm, nhưng tới gần thì sẽ thấy nó trở nên vô cùng thô ráp, nhưng Ma Văn hình ảnh mà Tiêu Hoằng chế tác này, bất kể là nhìn xa hay nhìn gần, thì hình ảnh đều tinh tế trước sau như một.

- Nếu treo bảng hiệu này lên, tuyệt đối sẽ rất phong cách.

Lý Nhạc thì trào l笑笑, trực tiếp ném sau đầu câu hỏi của Tiêu Hoằng.

- Nhớ kỹ, bảng hiệu này trước mắt không nên treo lên, chờ ngày mà chúng ta khai trương thì sẽ treo sau!

Tiêu Hoằng nói, bản thân hẳn rất rõ ràng, trước mắt thì địch nhân lớn nhất là Xuân Ngôn Dục Xá phía đối diện, nếu mà treo lên trước, thì không thể nghi ngờ gì nữa đã bại lộ ý đồ, đây chính là kết quả mà Tiêu Hoằng không muốn nhìn thấy.

57. Chương 57: Tới Một Lần Nữa

Đảo mắt thì hai ngày đã trôi qua, vào ban đêm, Tiêu Hoằng rốt cục đã hoàn toàn sửa chữa lại sảnh trước, còn có một phòng bên sườn, vốn chiếc giường màu trắng đã biến thành màu hồng nhạt, tại những nơi bắt mắt thì còn bày ra vài thứ hoa cỏ đặc sắc, tóm lại là sẽ làm cho người nào đến đây cũng sẽ có một loại cảm giác thoải mái sung sướng.

Chỉ là nơi này có chút phong cách của nữ nhân, tuy nhiên, nơi này chủ yếu tiếp đãi nữ khách hàng, đây cũng là chuyện không có cách nào tránh được, đương nhiên, đối với chữa bệnh thì Trung Tâm Đại Hoằng Mỹ vẫn là sẽ không bỏ qua, chỉ là đã không còn quá chú trọng nữa mà thôi.

Hết thấy chuẩn bị xong, ném qua bữa cơm chiều, Tiêu Hoảng liền quay về phòng ngủ, bắt đầu một lượt tu luyện tăng Ngự lực mới, hiện giờ trải qua nhiều ngày tu luyện như vậy, Ngự lực trong cơ thể Tiêu Hoảng đã đạt tới 691 điểm, chỉ thiếu chút nữa thì đã có thể đạt tới trình độ Ngự Đồ cấp bảy.

Khoanh chân ngồi trên đầu giường, Tiêu Hoảng lại một lần nữa khởi động Ngự Hương Ma Văn, cũng sử dụng Khí Tức Huấn Luyện Pháp, tăng lên Ngự lực trong cơ thể từng chút một.

Sau khi trải qua ba giờ, Tiêu Hoảng lại lần nữa mở hai mắt ra, Ngự lực trong cơ thể đã đạt tới 701 điểm, miễn cưỡng đạt tới Ngự Đồ cấp bảy.

Mà trong ánh mắt Tiêu Hoảng, lại là sự mừng rỡ khi Ngự lực được thăng cấp, hẳn cũng cảm thấy có một chút bất khoan, đó chính là từ hai giờ trước, Ngự lực trong cơ thể Tiêu Hoảng đã đạt tới 700 điểm rồi.

Nhưng mà đúng lúc này, Tiêu Hoảng đột nhiên phát hiện ra, tác dụng của Ngự Hương Ma Văn đã bắt đầu giảm mạnh, gần như không có hiệu quả quá mức rõ ràng nữa, trong hai giờ thì cũng chỉ tăng lên được một điểm Ngự lực, hiệu quả so với khi trước thì đã yếu đi nhiều lắm.

Hiển nhiên, sau này Tiêu Hoảng mà muốn tăng lên vùn vụt giống như khi trước, thì nhất định phải làm ra Nhị Đại Ngự Hương Ma Văn, đương nhiên, trong đầu Tiêu Hoảng vẫn có khái quát về Nhị Đại Ngự Hương Ma Văn, nhưng mà những tài liệu cần có thì lại khá là đắt đỏ, dự toán phí tổn một chút, thì một cái Nhị Đại Ngự Hương Ma Văn phải cần ít nhất 5 kim tệ.

Không khác gì đang đốt tiền a.

Tàn khốc chính là, đây là biện pháp tốt nhất để Tiêu Hoảng nhanh chóng tăng lên Ngự lực, cũng là biện pháp duy nhất.

Nếu nói như vậy, thì sau này Tiêu Hoảng mà muốn này tăng lên Ngự lực, trên cơ bản sẽ phải trông chờ toàn bộ vào ngày mai, ngày mà Trung Tâm Đại Hoảng Mỹ khai trương, xem có làm cho người ta chú ý hay không.

Đảo mắt đã qua một ngày, khi trời vừa sáng, sau khi tỉnh dậy, Tiêu Hoảng và Lý Nhạc lập tức mang ba cái bảng hiệu đã chuẩn bị tốt treo vào cửa, tuy nhiên, Ma Văn hình ảnh trên bảng hiệu vẫn chưa được rút vào Ngự lực, bởi vậy nhìn thoáng qua, đây chỉ là ba miếng ván gỗ được khảm Ma Văn mà thôi.

Phó Ngôn đang ngồi trong Xuân Ngôn Dược Quán ở đối diện, tất nhiên là chú ý tới hành động của Tiêu Hoảng và Lý Nhạc, lông mày hơi nhíu lại, tuy nhiên, cũng không phải quá quan tâm, chỉ cảm thấy hơi phiền phức mà thôi.

- Không thể tưởng được, hai tiểu tử kia vẫn còn không cam lòng, thật sự là chưa thấy quan tài chưa rơi lệ a!

Phó Ngôn thì thào tự nói, nét mặt hơi có chút khinh thường.

- Đúng là vậy, nếu bọn họ cố ý đối nghịch với chúng ta, vậy thì chúng ta sẽ cho bọn họ một chút, giáng một đòn cuối cùng, cho bọn họ bỏ cuộc!

Đại chương quỹ là Chung Ninh nói thêm.

- Đúng vậy, làm cho bọn họ hết hy vọng sớm một chút!

Phó Ngôn nói xong, liền nhẹ nhàng xoay người, phân phó tiểu nhị khác:

- Từ hôm nay trở đi, phí điều trị của Xuân Ngôn Dược Xá và các loại dược phẩm đều giảm chỉ còn 95%.

Có thể nói, một chiêu này tuy rằng cũ, nhưng đối với đả kích những đối thủ đang hấp hối, thì lại tuyệt đối có hiệu quả.

Tiêu Hoảng ở sảnh trước, tất nhiên có thể chú ý tới tin tức Xuân Ngôn Dược Xá giảm giá 95%, bản thân Tiêu Hoảng cũng rất rõ ràng bọn họ muốn làm gì, cho đối thủ đang kéo hơi tàn một kích cuối cùng, nhưng hiện tại Tiêu Hoảng cũng không để ý nữa, bởi vì hạng mục kinh doanh hiện tại của hắn đã được thay đổi.

Đương nhiên, Tiêu Hoảng cũng không vì chuyện này mà muốn biến chiến tranh thành tơ lụa cùng Xuân Ngôn Dược Xá.

Vào lúc 10h sáng, đám người Nhâm Tường liền kéo các nữ nhân trong nhà mình đi tới, coi như là giúp Tiêu Hoàng quảng cáo, dù sao thì chỉ có hấp dẫn được nhóm người đầu tiên, thì những người tiếp theo mới cuốn cuộn không ngừng mà đến.

- Hoàng ca, chuẩn bị tốt chưa?

Tên tóc vàng dập đi nửa điều thuốc, đi tới trước mặt Tiêu Hoàng, nhẹ nhàng hỏi, phía sau hắn còn có một nữ nhân, mặc dù dáng người vẫn cân xứng, nhưng làn da lại vì năm tháng ăn mòn mà hơi có chút thô ráp, đó chính là mẫu thân của tên tóc vàng, bị hắn mạnh mẽ lôi tới đây cho bằng được.

- Bắt đầu đi!

Tiêu Hoàng nói xong, liền cầm trong tay bảy khối Ma Văn, giao cho tóc vàng, tiếp theo thì mọi người đứng theo trình tự mà Tiêu Hoàng yêu cầu, đứng tại nơi đặt ảnh chụp giữa Tiêu Hoàng với Tang Hoành Vân.

Rất nhanh, một trận pháo nổ vang lên, tóc vàng lập tức khởi động Ngự lực, khu động này bảy Ma Văn đã được sắp xếp cẩn thận, trong nháy mắt đã cùng với nhạc khúc du dương của Mộ Khê Nhi vang lên, một hình nổi to lớn xuất hiện trong bảy Ma Văn này, đó là một nữ nhân hơi có chút xấu xí, lắc lắc đầu, vẻ mặt chán nản, bắt mắt đi.

Tiếp theo, hình ảnh biến hóa, ánh sáng dần dần chiếu ra bốn phía, ngưng tụ lại, hóa thành một bầu trời đầy sao huyền lệ, giữa tinh không mênh mông.

Đây đúng là thị hiệu Ma Văn, chính là sử dụng nhiều Ma Văn phối hợp lẫn nhau, tạo thành đồ án còn đẹp hơn cả Ma Văn hình ảnh, thường thường thì chỉ có các công ty điện ảnh lớn tại Phục Thần Đế Quốc thì mới có thể dùng chúng để chế tác hiệu quả đặc biệt này.

Đại minh tinh biểu diễn thì cũng như vậy.

Tiêu Hoàng cũng là trải qua Tang Hoành Vân chỉ điểm, mới học được cách chế tác ra một cái, độ tinh tế của hình ảnh cũng vô cùng tinh tế, đây cũng không phải là kết quả của văn trong văn hay là mặt lôm văn, mà hoàn toàn là kiệt tác Tiêu Hoàng phải trải qua hết ngày dài lại đêm thâu khổ luyện, cuối cùng mới hoàn thành được.

Hình ảnh và tiếng ca tuyệt vời như thế, tất nhiên sẽ bị người đi đường chú ý tới, bọn họ không khỏi đều dừng chân theo dõi, chỉ trong vài phút, xung quanh Trung Tâm Đại Hoàng Mỹ đã vây đầy người, đây đúng là hiệu quả mà Tiêu Hoàng muốn thấy được.

Nửa tiếng sau thì hình ảnh chấm dứt, cuối cùng xí cô gái tướng mạo xấu kia đã biến thành một cái cô gái đáng yêu, xinh đẹp, mà hình ảnh lại ngừng lại khi cô gái hơi mở ra hai tay, đứng trên một cái đài thủy tinh sáu cạnh, đây đúng là động tác quen thuộc của Mộ Khê Nhi.

Khi hình ảnh chấm dứt, Lý Nhạc cũng thông qua Ngự lực, khu động bảng hiệu, dòng chữ Trung Tâm Đại Hoàng Mỹ cũng được thấp sáng lên.

Đám người Hạ Trạch cũng bắt đầu phát ra truyền đơn còn sót lại khi trước, phát cho những người qua đường, có thể nói, so với lần khai trương đầu tiên lạnh tanh của Đại Hoàng Dược Quán, lần khai trương này, hiển nhiên đã đổ rất nhiều công sức vốn liếng.

Sau lễ khai trương kéo dài gần nửa tiếng, Tiêu Hoàng liền đơn giản giảng giải một chút, chủ yếu là nói một chút về phạm vi kinh doanh của Trung Tâm Đại Hoàng Mỹ, hắn cũng không nói nhiều lắm, 30 giây thì đã hoàn thành.

Sau đó thì bắt đầu đi vào trong sảnh trước, bắt đầu kinh doanh.

Bệnh nhân đầu tiên là mẫu thân của tóc vàng, tên là Thái Phân, đã được năm mươi tuổi, làn da đã rõ ràng trở nên khô vàng, toàn bộ trán và khóe mắt đều là nếp nhăn.

- A di, mời vào bên này!

Tiêu Hoàng đi tới trước mặt Thái Phân, làm ra một động tác “mời”, chỉ vào giường bệnh cách đó không xa.

Phía trước cũng đã nói, Thái Phân là bị tóc vàng cực lực lôi kéo tới đây, trong lòng có vẻ rất không tình nguyện, tuy rằng trên mặt vẫn duy trì vẻ tươi cười khách sáo, nhưng trong đôi mắt thì lại có nét không yên tâm với Tiêu Hoằng còn trẻ tuổi này, với độ tuổi này thì thường đi kèm với ý nghĩa là không đáng tin.

Tuy nhiên, Thái Phân có ý nghĩ như vậy, nhưng cũng không hiện lên trên mặt, sau khi cười gật đầu, vẫn nằm lên trên giường bệnh màu phấn hồng.

- Uy, Hoằng ca, ta chỉ có một mẫu thân này thôi đây, nhớ cẩn thận một chút!

Thấy mẫu thân nằm ở trên giường, tóc vàng nắm chặt Tiêu Hoằng lại mà dặn dò.

Tiêu Hoằng không đáp lại, vỗ vỗ bả vai tóc vàng, ngược lại Lý Nhạc ở một bên thì lại tràn đầy tự tin, xen mồm nói:

- Chíp bông, yên tâm đi, để lát nữa, mẫu thân ngươi sẽ biến thành tỷ tỷ của ngươi.

Cùng lúc đó, ở cửa của Trung Tâm Đại Hoằng Mỹ cũng đã có đầy người vây quanh, đều là người qua đường vừa rồi bị thị hiệu Ma Văn hấp dẫn, đại bộ phận đều là nữ nhân, cũng có một số nam nhân đi cùng bạn gái của mình.

Ước chừng có mấy chục người đang nhìn, bản thân Tiêu Hoằng cũng hiểu rất rõ, lần này có thành công hay không, thì sẽ rất có thể trực tiếp quyết định đến tiền đồ của Trung Tâm Đại Hoằng Mỹ.

Sử dụng thăm dò Ma Văn, nhẹ nhàng quét hình một lượt trên mặt Thái Phân, cũng sử dụng ngón tay nhẹ nhàng lau trên mặt, căn cứ vào kinh nghiệm y học khi trước của Tiêu Hoằng, cùng với nghiên cứu các bộ sách trong mấy ngày qua, Tiêu Hoằng rất nhanh đã đưa ra đáp án, đó chính là sắc tố trầm tích, tế bào da bị biến chất.

Đây cũng là vấn đề về da điển hình của phụ nữ tầm tuổi này.

Hơi hơi trầm tư một lát, Tiêu Hoằng liền lấy ra mỹ bạch Dược Văn, cùng với tế bào hoạt hoá Dược Văn, trắng đẹp Ma Văn là bình thường, tế bào hoạt hoá Ma Văn là sử dụng kỹ thuật văn trong văn để chế tạo, tuy nhiên, bởi vì Tiêu Hoằng đã thêm vào rất nhiều thủ đoạn nguy trang, nên nếu chỉ từ bên ngoài mà nhìn thì gần như không thể nhận ra được đây là Ma Văn bình thường hay là Ma Văn dùng kỹ thuật văn trong văn, chỉ có tự mình khu động, thì mới cảm giác được.

Khu động trắng đẹp Dược Văn và hoạt hoá Ma Văn, Tiêu Hoằng bắt đầu đưa tay ra, chậm rãi để lên trên mặt Thái Phân, tiếp theo hai luồng sáng màu trắng và hồng nhạt lần lượt chiếu vào mặt Thái Phân.

Ngay lập tức, Thái Phân chỉ cảm thấy làn da trên mặt truyền đến một cảm giác ngứa, dưới làn da thì nổi lên từng đợt rung động, không ngừng mấp máy, hơi có chút nở ra, tuy nhiên về tổng thể mà nói, vẫn khá thoải mái.

Mọi người đứng ngoài cửa, nhìn thấy da mặt Thái Phân đang không ngừng rung động, đều nhìn nhau, nét mặt có chút nghi ngờ.

Phản ứng này đối với bọn họ thì rất đặc biệt, bởi vì trước đây, các cửa hiệu thẩm mỹ tại Thái Ngô Thành cũng không tạo ra phản ứng giống như thế này, đương nhiên hiệu quả cũng chỉ thường thường mà thôi.

- Hình như có vẻ rất đặc biệt thì phải?

- Chờ một chút, nhìn kỹ hăng nói, hiệu quả tốt, thì chúng ta cũng nên thử một chút!

Trong đám người có hai tỷ muội đang bàn luận, đúng như lời của Nhâm Tường, nữ nhân vì xinh đẹp, thường thường sẽ rất liều lĩnh.

Mười mấy phút ngắn ngủn trôi qua, khi Tiêu Hoằng thu hồi Ma Văn, đám người đang nhìn xem bỗng ai nấy đều trợn mắt há hốc mồm, Thái Phân khi này còn có đủ nét già nua, nhưng lúc này làn da đã trở nên trắng mịn, tuy rằng hơi có chút khoa trương, nhưng là nếu nói là khôi phục đến thời điểm hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi thì cũng không quá.

Những nếp nhăn hơi vàng khi này đã không còn sót lại chút gì, làm cho người ta có cảm giác, trắng như một quả trứng luộc vậy.

58. Chương 58: Hiệu Quả Thần Kỳ

- Woa...!

Đám người không khỏi truyền đến tiếng cảm thán.

- A di, đã xong rồi!

Tiêu Hoàng nhẹ giọng nói, tiếp theo liền mang tới một tấm gương, đưa cho Thái Phân.

Vừa rồi mọi người “woa” một tiếng, Thái Phân tự nhiên nghe được, thanh âm như vậy có chút khó hiểu, không biết vì sao những người này lại phản ứng như thế, có chút hồi hộp mà nhìn về Tiêu Hoàng một cái, Thái Phân cầm lấy cái gương, nhìn lại.

- Trời ơi! Đây là ta hay sao?

Khi mà nhìn thấy mình trong gương, Thái Phân không kìm được, phát ra âm thanh này, trong giọng nói đã tràn ngập vẻ khiếp sợ.

Chỉ thấy khuôn mặt vốn đã già nua, hiện không còn sót lại chút gì nữa, có màu trắng hồng, nếp uốn trên mặt đã không thấy đâu nữa, làm cho người ta có cảm giác giống như một sa mạc tràn ngập vết thương, bỗng một lần nữa toả ra sức sống.

Trong lúc nhất thời, Thái Phân chỉ cảm thấy, chính mình lập tức đã quay về tới hơn hai mươi năm trước.

- Không phải ta đang nằm mơ chứ?

Thái Phân khẽ sờ lên mặt mình, mịn màng vô cùng, không khỏi phát ra cảm thán, trên mặt tràn ngập vẻ vui sướng vô tận.

Tiêu Hoàng cũng không đáp lại, chỉ khẽ cười, trong lòng cũng coi như thầm thở ra một hơi, may mà mình đã nghiên cứu ra thẩm mỹ Được Văn, hiệu quả không tồi.

- Con ngoan, không thể tưởng được trong số những tên bạn xấu của ngươi, vậy mà lại có một người lợi hại đến như vậy.

Thái Phân hơi đứng lên, ôm lấy tóc vàng, vui sướng nói, tiếp theo liền trước mặt mọi người mà hôn lên mặt thằng con quý tử một cái.

Tóc vàng lập tức có chút quăn bách, xoa mặt mình, nói:

- Mẹ, nói chuyện với người ta phải khách khí một chút, cái gì mà bạn xấu, người ta là Tiêu đại sư, là học sinh xuất sắc của Ý Lệ Mỹ học Nghiên cứu viện, môn sinh đặc ý của Tang Hoàn Văn đại sư, còn nữa, đừng có mà quên trả thù lao đó.

Cái gì mà Ý Lệ Mỹ học Nghiên cứu viện, địa phương này căn bản là không tồn tại, hoàn toàn là do tên tóc vàng này bịa ra, ý nghĩa chính là dán thiếp vàng lên mặt Tiêu Hoàng.

Tuy nhiên, đám người đang vây xem thì làm gì biết chuyện này, mới nghe thì chỉ cảm thấy rất trâu bò, bất kể đây là thật hay là giả, thủ đoạn thẩm mỹ của người ta mà đặt ở đâu thì cũng khiến cho từ lão bà tới tiểu nữ sinh đều phải sáng mắt lên, ai cũng có cảm giác nóng lòng muốn thử một phen.

Sau khi bình tĩnh lại, Thái Phân cũng cảm thấy mình có chút thất thố, hơi quay đầu, thân mật nói:

- Tiêu đại sư đừng trách, tiểu tử này bình thường sẽ không nhận thức được người tốt nào, đã hiểu lầm đại sư rồi.

Nhâm Tường đang đứng bên cạnh nghe nói như vậy, trên trán không khỏi sinh ra mấy đường hắc tuyến, bình thường sẽ không nhận thức được người nào tốt cả, đây chẳng phải đang nói về mình hay sao? Thật là không thể tưởng được, đang nằm mà cũng trúng đạn, tuy nhiên Nhâm Tường cũng không để bụng chuyện này.

- Tiêu đại sư, phí tổn là bao nhiêu tiền vậy?

Thái Phân hơi có chút cung kính, hỏi.

- Đại tỷ là khách nhân đầu tiên của ta, vậy thì sẽ được miễn phí!

Tiêu Hoảng trả lời, hiện giờ Thái Phân đã trở thành một biển quảng cáo sống, giá trị này đã lớn hơn phí chữa trị rất nhiều.

- Thế này thì sao được? Đầu tiên thì đầu tiên chứ, hơn nữa, lần sau ta còn muốn đến đây nữa, người không cần tiền, ta cũng không thể không biết xấu hổ mà đến tiếp a!

Thái Phân nói, tuy rằng không giàu có như nhà của Nhâm Tường, nhưng hiển nhiên cũng không phải là một người thiếu tiền.

- Vậy được rồi, lần đầu tiên giảm giá 50%, 50 ngàn tệ.

Tiêu Hoảng trả lời.

Ngay khi lời này của Tiêu Hoảng mới vừa ra khỏi miệng, Thái Phân liền đưa ra một cái trử kim Ma Văn không ký danh tới trước mặt Tiêu Hoảng:

- Bên trong có 2 kim tệ, còn lại 1 kim 50 ngàn thì không cần trả lại, coi như ta cất ở trong này, lần sau ta sẽ tiếp tục tới đây.

- Được rồi!

Tiêu Hoảng cũng không nhiều lời, gật gật đầu, cầm lấy trử kim Ma Văn vào tay.

- Người tiếp theo!

Sau khi Tiêu Hoảng thu hồi trử kim Ma Văn, Lý Nhạc vô cùng đúng lúc, đề cao âm lượng, hô lên một tiếng.

Lại nhìn về phía các nữ nhân ngoài cửa, tất cả đều bắt đầu lao vào trong đại sảnh, đồng thời kêu lớn:

- Ta, ta, ta...!

Tuy nhiên, đúng lúc này, một thân thể to mọng đã đứng chắn ở cửa, đây chính là mẫu thân của Nhâm Tường, điển hình cho hình tượng hân nữ đi kèm với phu nhân.

- Cái gì mà ta, ta, ta... Đẹp hết, ta là người thứ hai!

Nói xong, mẫu thân Nhâm Tường liền mang theo thân thể to lớn của mình đi tới trước mặt Tiêu Hoảng, thân thể to béo chỉ trong nháy mắt đã khiến cho chiếc giường gỗ phát ra âm thanh rung động “Kèo kẹt, kèo kẹt”, dường như không chịu nổi gánh nặng mà phải gào lên.

Mang tới khăn mặt đã dùng nước thảo dược ngâm qua, nhẹ nhàng ở lau vài cái trên mặt Nhâm mẫu, kết quả lại phát hiện ra, trên mặt được bao phủ một tầng phấn thật dày, khi lau toàn bộ đi, có thể thấy được các nốt đen hiện ra, đây là do sử dụng đồ trang điểm quá nhiều, làn da đã có các nếp nhăn, dưới mắt cũng bị xệ xuống, khá là nghiêm trọng.

- Các người nói xem, con heo nái kia còn có giá trị thẩm mỹ nữa hay sao? Bà ta mà đi tiến hành thẩm mỹ, quả thực chính là lãng phí thời gian.

- Chính là như vậy đó!

Các nữ nhân bên ngoài đại sảnh đều đang bàn luận, hiển nhiên, bọn họ đã mất hết cảm tình với hành vi bá đạo khi nãy của Nhâm mẫu.

Tiêu Hoảng ngồi trên ghế, vẫn không nhiều lời, sắc mặt thần sắc bình thản, sử dụng trừ độc dược văn, loại bỏ hết độc tố đọng trên mặt, sau đó lại lần nữa lặp lại biện pháp vừa rồi.

Mười mấy phút qua đi, sắc mặt Nhâm mẫu đã không khác gì Thái Phân, chỉ là thân thể mập mạp kia vẫn khó có thể khiến cho nàng mang lại cảm giác “lột xác” cho người khác.

- Nhâm a di, ta đề nghị người lại làm một lần giảm béo toàn diện!

Tiêu Hoảng nhìn một cái, nói với Nhâm mẫu đang không ngừng soi gương, dù sao hiện tại Tiêu Hoảng đã xem như một thẩm mỹ Dược sư, tất nhiên sẽ phụ trách đến cùng đối với người bệnh.

- Giảm béo?

Nghe hai chữ này, Nhâm mẫu rõ ràng sinh ra tâm lý mâu thuẫn:

- Ăn uống điều độ, tập thể hình, mấy thứ này thì người không cần phải nói nữa, ta không kiên trì được.

- Không cần ăn uống điều độ, cũng không cần vận động gì cả, chỉ cần một giờ, lập tức sẽ thấy hiệu quả, chỉ là về phần giá cả, hơi đắt một ít, cần 1. 5 kim tệ.

Tiêu Hoảng bình thản nói.

- Thật sự sao?

Nhâm mẫu không khỏi bừng sáng hai mắt, mở miệng hỏi.

- Phải!

Tiêu Hoảng gật gật đầu.

- Tốt lắm, vậy thì làm luôn đi!

Nhâm mẫu không chút do dự, sau đó nhanh chóng đi tới cái giường kia.

- Không, không thể làm ở trong này, cần đi vào trong phòng kia!

Tiêu Hoảng hơi đứng lên, đi tới một gian phòng bên sườn tại hậu viện.

Nhìn thấy một màn này, Nhâm mẫu có chút nghi hoặc, nhưng vẫn đi theo Tiêu Hoảng vào trong phòng tại hậu viện.

- Cởi áo khoác ra, nằm trên đó!

Tiêu Hoảng chỉ vào một bên phòng, tại đó có một cái giường võng xuống.

Đối với yêu cầu của Tiêu Hoảng, Nhâm mẫu hơi sửng sốt, tuy nhiên, vẫn nghe theo, bỏ đi áo khoác, nằm trên giường.

Tiêu Hoảng đứng ở một bên, lập tức lấy ra Dung chi Dược Văn, cùng với Dược Văn làm cho làn da tăng tốc độ co rút.

Trong đó Dung chi Dược Văn thì được dùng kỹ thuật văn trong văn chế tạo, khi Tiêu Hoảng khu động hai Dược Văn này, chỉ thấy hai luồng sáng màu hồng và lục đan vào nhau, chậm rãi chiếu vào thân thể của Nhâm mẫu.

Trong nháy mắt này, Nhâm mẫu chỉ cảm thấy toàn bộ thân thể giống như bị lửa đốt, một loại nóng bức từ dưới làn da truyền đến, khiến cho ba ta cảm thấy có chút khó chịu, sau một lát, mồ hôi trên người Nhâm mẫu đã chảy xuống như suối, từ trong làn da mà chảy ra, tụ tập cùng một chỗ, chảy vào cái bồn sắt phía dưới.

Tiêu Hoảng đứng ở một bên, vẫn giơ hay tay, chiếu vào thân thể Nhâm mẫu, hai luồng sáng như tấm lụa mỏng từ từ rơi xuống, bởi vì Tiêu Hoảng có được Ngự lực chính xác độ không tầm thường, bởi vậy, hắn đã giảm đi một chút công đoạn, khống chế khá là chính xác.

Ước chừng sau một giờ, những người tại sảnh trước đã có chút không kiên nhẫn, Nhâm Tường thì có chút bất an, lão nương của mình đừng nên xảy ra chuyện gì không hay a.

Thậm chí còn có một số kẻ mang trong lòng ý nghĩ tà ác, miên man bất định.

Tuy nhiên, đúng lúc này, cửa sau đại sảnh lại chậm rãi mở ra, Tiêu Hoảng cầm khăn tay, lau mồ hôi trên trán, chậm rãi đi ra, sắc mặt vẫn rất bình thản.

- Tiêu Hoảng, mẫu thân của ta đâu rồi?

Nhâm Tường có chút bất an mà hỏi.

Tiêu Hoảng không đáp lại, vươn ngón tay chỉ về phía sau, sau đó chậm rãi né người ra, phía sau là một nữ nhân dáng người thon dài, tướng mạo xinh đẹp tuyệt trần, đang chậm rãi đi ra, mắt hạnh, mặt trái xoan,

làn da phẩn nộn, nhìn qua cũng chỉ có bộ dáng khoảng ba mươi tuổi, giống như một tiểu thư đài các vậy, chỉ là bộ quần áo trên người, hiển nhiên là quá rộng và dài, rất không thích hợp.

Gần như ngay khi nữ tử này xuất hiện, các âm thanh bàn luận vốn không dứt bên tai trong đại sảnh, lập tức trở nên yên tĩnh, những người đứng ngoài cửa đại sảnh thì cùng lúc há hốc mồm, trợn lên hai mắt, khẽ lấy tay che miệng, dùng ánh mắt khó tin nhìn về nữ nhân phía sau Tiêu Hoảng.

Bản thân Nhâm Tường thì lại lập tức hóa đá tại chỗ, một ngón tay chỉ về phía nữ nhân sắc, sắc mặt tràn ngập vẻ không tin, chỉ trong một giờ, vậy mà đã thay đổi lớn như vậy, hẳn đã quen với hình dáng mẫu thân to lớn, hơi đã mẫn, nhưng hiện tại thấy thế này, hẳn thật sự có chút khó có thể thích ứng được.

Thật ra Nhâm mẫu lúc trẻ tuổi cũng là một đại mỹ nhân, nếu không thì Nhâm phụ cũng sẽ không vừa mắt, chỉ là sau khi sinh ra Nhâm Tường, dáng người bắt đầu không thể cứu vãn được nữa.

Ngắn ngủi yên tĩnh qua đi, toàn bộ đại sảnh liền trong nháy mắt trở nên nổ tung, các lời bàn luận vang lên không dứt, một số thanh niên đưa bạn gái tới đây thì rất khó tưởng tượng được, vừa rồi còn là một “con lợn sề” đi vào, khi đi ra lại là một đại mỹ nữ, điều này quả thực rất thần kỳ.

Vào giờ khắc này, bất kể là lão bà hay là tiểu nữ nhân, đều đã hai mắt tỏa ánh sáng, nóng bỏng nhìn chăm chăm vào Tiêu Hoảng.

- Người... Người thật sự mẹ ta sao?

Nhâm Tường rốt cục không kìm nổi, hỏi thử một câu.

- Tiểu tử thôi kia, ngay cả mẫu thân mà người cũng không nhận ra hay sao?

Nhâm mẫu nói xong, liền gõ nhẹ vào đầu Nhâm Tường một chút, nếu nói vừa rồi, hành động như vậy sẽ bị người ta cho là một mục đàn bà chanh chua, nhưng mà lúc này, lại có một hương vị riêng.

Nhâm mẫu vừa thốt lên, mọi người mới xác định được đây đúng là nữ nhân béo vừa rồi mới đi vào kia.

Trong lúc nhất thời, gần như tất cả mọi người đều dùng ánh mắt kinh ngạc mà nhìn về phía Tiêu Hoảng, không hề nghi ngờ gì nữa, hiện tại ở trong mắt bọn họ, Tiêu Hoảng đã không phải là người, mà là một vị thần thám mỹ.

- Bao nhiêu tiền vậy?

Sau khi soi gương cả nửa ngày, Nhâm mẫu mới nhớ tới điều này, cất tiếng hỏi.

- Hôm nay khai trương ngày đầu tiên, giảm giá 50%, tổng cộng là 1. 5 kim tệ!

Tiêu Hoảng vẫn bình thản nói, hiện giờ giá cả đã có thể nói là ngang bằng với các thẩm mỹ viện khác, nhưng hiệu quả lại có thể nhìn thấy tận mắt, gần như không có người nào cho rằng, đây là một cái giá quá đắt cả, cảm giác duy nhất chính thứ này xứng với giá tiền đó.

Sau khi Nhâm mẫu trả xong tiền, Tiêu Hoảng nhẹ nhàng nói:

- Người tiếp theo!

59. Chương 59: Đốt Tiền!

Gần như ngay khi Tiêu Hoảng vừa nói ra lời này, ngoài cửa triệt để điên cuồng, mười mấy phụ nữ tràn vào bên trong, “bổ nhào” về phía Tiêu Hoảng.

Còn may mà có tóc vàng cùng Trang Hải ngăn cản, bằng không đã xảy ra án mạng rồi.

Vốn dự định sáu giờ tối đóng cửa, nhưng ngay ngày đầu tiên khai trương Trung tâm Đại Hoảng Mỹ, đến gần mười giờ mới miễn cưỡng đuổi được một đám nữ tính không cam lòng.

Nhào lên giường, Ngự lực trong cơ thể Tiêu Hoảng gần như cạn kiệt, ngay cả Ma Văn Châu xanh đen cũng đã dùng xong.

Nhưng mà suốt một ngày, Tiêu Hoàng một hơi lời được 6 kim tệ, còn là ngày khai trương đầu tiên hạ giá 50%, ước chừng gấp 100 lần trước kia.

Nằm dài trên giường, Tiêu Hoàng đã có chút buồn ngủ, nhưng vẫn còn sót một tia tỉnh táo làm cho Tiêu Hoàng ý thức được tiếp tục như vậy không phải là cách. Đúng vậy, bây giờ có tiền, nhưng mà nếu mỗi ngày cứ một mực kiếm tiền, hao hết Ngự lực, như vậy bản thân không còn thời gian tăng Ngự lực, dù sao muốn trị liệu bệnh của mình không chỉ cần tiền là đủ, còn phải có thực lực!

Phải nghĩ cách mới được, trong lòng Tiêu Hoàng hô lên, tiếp theo trực tiếp ngủ mất.

Sáng sớm, khi Tiêu Hoàng chậm rì rì tỉnh dậy đi tới phòng trước, chuẩn bị ăn sáng với Lý Nhạc, ánh mắt vô tình liếc qua con phố ngoài cửa sổ, kết quả triệt để chấn động.

Chỉ thấy ngoài cửa Trung tâm Đại Hoàng Mỹ đã bao vây đầy người, chen chúc không dưới trăm, phần lớn đều là nữ giới, có già có trẻ.

- Hoàng ca, thế này thì chúng ta làm sao đây? Hình như chúng ta chỉ có hai người thôi.

Lý Nhạc há to mồm nhìn ngoài cửa sổ, bây giờ hẳn tuyệt đối có thể tưởng tượng được một khi mở cửa sẽ có hậu quả gì, tuyệt đối sẽ là “huyết chiến”.

- Trước tiên để bọn họ tự giác xếp hàng đã, sau đó chúng ta mới mở cửa. Còn nữa, hôm nay không giảm giá, thu tiền đúng giá.

Tiêu Hoàng phân phó Lý Nhạc, biểu tình nghiêm túc.

Không tính những người sẽ còn đến sau, chỉ riêng hơn trăm người này là đủ làm hấn bận rộn hết cả ngày.

Nhưng mà mấy ngày qua, Tiêu Hoàng cũng học được một chút từ sách kinh doanh, trong hoạt động kinh doanh có một hạng, gọi là kinh doanh nhỏ giọt.

Đó là những sản phẩm đặc biệt dưới tình huống chiếm cứ ưu thế tuyệt đối trên thị trường, giá trị cao hơn một bậc so với những sản phẩm cùng tính năng.

Kinh doanh nhỏ giọt có chỗ tốt lớn nhất là vật hiếm mới đắt, đặt danh ngạch có hạn, để cho người ta cảm thấy có được danh ngạch này là chuyện rất có thể diện.

- Bắt đầu từ ngày mai, sử dụng chế độ hẹn trước. Mỗi ngày chúng ta chỉ tiếp đãi 50 người khách, mặt khác từ hôm nay trở đi chúng ta dùng chế độ hội viên cao cấp, hội viên có thể tới bất kỳ lúc nào, không bị hạn chế danh ngạch. Có hai biện pháp trở thành hội viên: thứ nhất là tiêu dùng đủ 20 kim tệ, một loại khác là bỏ ra 5 kim tệ làm thủ tục.

Tiêu Hoàng nói với Lý Nhạc.

Kỳ thật Tiêu Hoàng làm như vậy cũng là bị bức bất đắc dĩ, dù sao hẳn chỉ có một mình, thật sự không chịu nổi nhiều khách hàng điên cuồng oanh tạc như thế.

Cứ vậy, ngắn ngủi mười ngày sau, trong tay Tiêu Hoàng đã có 120 kim tệ, cái này tuyệt đối là số tiền rất lớn đối với Tiêu Hoàng, có thể để cho Tiêu Hoàng đủ tài chính tăng lên Ngự lực, đồng thời tiến hành chế tạo càng nhiều Ma Văn phong phú thực lực của mình.

Bây giờ Tiêu Hoàng muốn chế tạo nhất là thông qua mảnh vải bóng đen lưu lại, cải tiến Ma Văn Cố Áp, áp chế Ngự lực trong cơ thể đồng thời có tác dụng rèn luyện Ngự lực. Mặt khác, còn có một loại Chiến văn giới thiệu trong Đức Thức Ao Diện Văn - Ảnh Kích Chiến văn.

Nhưng mà muốn chế tạo hai loại Ma Văn này, cần có một cái tiền đề lớn: đó là Ngự lực phải đạt đến Ngự đồ cấp tám mới được. Nhưng mà bây giờ trong tay Tiêu Hoàng đã có đủ tiền tài, chế tạo Ma Văn Ngự hương cấp 2 không thành vấn đề, hơn nữa trước đó tính chi phí chế tạo 5 kim tệ, bây giờ Tiêu Hoàng đã thay đổi ý nghĩ, dùng 7 kim tệ để chế tạo. Như vậy hiệu quả sẽ tốt hơn một chút so với loại chi phí 5 kim tệ.

Cái này rõ ràng là một lựa chọn đốt tiền, bởi vì dựa theo phương pháp huấn luyện của Tiêu Hoàng, chia đều 4-5 ngày sẽ tiêu hao hết một cái Ma Văn Ngự hương cấp 2. Nhưng đối với Tiêu Hoàng, trước mắt không có gì quan trọng hơn là tăng lên thực lực, bởi vì đây là phương pháp tự cứu duy nhất.

Bây giờ đã qua ba tháng từ khi đổi lấy Ma Văn chỉ đồng từ Tang Hoành Vân, nói cách khác còn chín tháng nữa, bởi vậy Tiêu Hoảng phải nắm chắc thời gian hơn nữa, đồng thời tìm kiếm biện pháp khác.

Chế tác Chiến văn đối với Tiêu Hoảng hoàn toàn là một loại thủ đoạn tự bảo vệ mình, còn một điểm khác là Tiêu Hoảng luôn luôn có cảm giác chế tạo Chiến văn sẽ nghiện, chế tạo ra một cái cảm thấy không tệ, liền muốn chế tạo một cái khác cao cấp hơn.

Nhìn Ma Văn đồng hồ, đã đúng 7 giờ tối, bầu trời hè trong lành, mặc áo khoác, mang theo bao Ma Văn cùng trữ kim văn, Tiêu Hoảng rời Trung tâm Đại Hoảng Mỹ đi tới Doanh nghiệp Thượng Hoành Ma Văn, ở đó là nơi Tang Hoành Vân quản lý, cũng là cửa hàng Ma Văn lớn nhất Thái Ngộ thành.

Sở dĩ Tiêu Hoảng lựa chọn đi tới đó, có rất nhiều nguyên nhân. Một là Doanh nghiệp Thượng Hoành Ma Văn là cửa hàng Ma Văn lớn nhất Thái Ngộ thành, tự nhiên tài liệu đầy đủ hơn. Hai là gần đây Tiêu Hoảng mới nghe nói, thân là được đồng của Tang Hoành Vân, có thể mua tài liệu được giảm giá 10%, nếu có tiện nghi thì sao mà không đi?

Tùy tiện gọi một chiếc tắc xi Ma Văn, đi tới Thượng Hoành, lúc này Tiêu Hoảng có thể thấy rõ ở bên đường cách một khoảng sẽ thấy đủ loại trung tâm thẩm mỹ. Hiển nhiên Trung tâm Đại Hoảng Mỹ sôi động đã bắt đầu có danh tiếng ở gần đó, kinh doanh kiếm tiền tự nhiên thu hút không thiếu kẻ ăn theo.

Thậm chí Tiêu Hoảng còn thấy được bên đường có quảng cáo “Nhuận Huyền vừa ra, Đại Hoảng ảm đạm”.

Tiêu Hoảng cũng không để ý những chuyện này, cứ mặc kệ bọn họ là được, phản ứng duy nhất chỉ là mỉm cười. Phản ứng này là thành lập trên lòng tin vững chắc, Ma Văn hoạt hoá tế bào cùng với Ma Văn giảm béo siêu cấp là lợi dụng kỹ thuật văn trong văn chế tạo ra, bọn họ tuyệt đối không thể nào bắt chước được.

Huống chi Tiêu Hoảng còn có độ chính xác Ngự lực không kém, có thể khống chế Được văn giảm béo, chỗ nào nên giảm, chỗ nào không nên đổi.

Xe Ma Văn nhanh chóng ngừng lại ở Doanh nghiệp Thượng Hoành Ma Văn, nơi này là một cái kiến trúc hình tam giác to lớn giống như một toàn Kim Tự Tháp, cao chừng 20 tầng. Từ tầng 1 đến 10 là khu bán hàng, tầng 11 trở lên là kho hàng cùng khu làm việc, phần lớn được đồng tinh anh của Tang Hoành Vân đều tập trung ở trong này.

Bước vào trong lại càng hoa lệ, vách tường vàng nhạt, sàn nhà sáng bóng, còn có đèn Ma Văn giống như sao trời, khiến nơi này giống như hoàng cung.

Mỗi quầy bán hàng lại càng vô cùng tinh xảo, xa hoa hơn không biết bao nhiêu lần những cửa hàng Ma Văn khác.

Thấy Tiêu Hoảng đưa ra chứng minh được đồng, tiểu thư hướng dẫn vốn lễ phép nháy mắt liền trở nên nhiệt tình, tiếp theo dựa theo yêu cầu của Tiêu Hoảng, dẫn Tiêu Hoảng đến khu mua tài liệu ở tầng 5.

Nhanh chóng mua đủ tài liệu chế tạo Ma Văn Ngự hương cấp 2, Tiêu Hoảng đi tới quầy hàng tài liệu chế tạo Chiến văn. Tài liệu không thể thiếu để chế tạo Ảnh Kích là não tủy Ác mạn ba xà, chỉ một bình nhỏ bằng móng tay cái đã có giá bán 20 kim tệ.

Ác mạn ba xà nằm trong hàng ngũ linh thú, tuy rằng không quá mạnh, nhưng mà cực kỳ nguy hiểm. Răng nọc có thể đâm thủng tấm thép, cộng thêm tốc độ công kích cùng di động nhanh như chớp làm người ta nhìn mà sợ hãi.

Trong một quyển sách, Tiêu Hoảng đọc được một binh lính xuyên qua khu linh thú hoạt động, gặp được Ác mạn ba xà, kết quả ngay nháy mắt khi hắn định quay đầu bỏ chạy, không tới một giây bị cắn 26 lần, mất mạng tại chỗ.

Trên cơ bản không có trình độ Ngự giả cấp 3-4, chọc giận Ác mạn ba xà thì chỉ có chết, trừ khi có được thủ đoạn phòng ngự mạnh mẽ.

Bởi vậy não tủy của nó rất quý giá ở Ma Văn cấp bậc Ngự đồ.

Mua xong tài liệu toàn bộ, Tiêu Hoảng nhanh chóng trở về nhà, cất mấy tài liệu quý giá vào tủ hàng, Tiêu Hoảng bắt đầu chế tạo Ma Văn Ngự hương cấp 2, là loại Ma Văn Ngự đồ cấp bảy.

Bởi vì hôm nay tiếp đãi khách hàng không tiêu hao quá nhiều Ngự lực, bởi vậy cũng không sử dụng Ma Văn Châu. Ngự lực đã là Ngự đồ cấp bảy, miễn cưỡng vẫn đủ để chế tạo một cái Ma Văn Ngự hương cấp 2.

Trong đầu suy ngẫm phương pháp chế tạo Ma Văn Ngự hương cấp 2, Tiêu Hoàng cầm lấy Hàm Điều bắt đầu điêu khắc Tái thạch. Bây giờ trong cả bộ Hàm Điều, mấy cây Điều văn đao thường xuyên được Tiêu Hoàng sử dụng, ở chỗ tay cầm đã sáng bóng, đủ thấy được tính sử dụng thường xuyên của Tiêu Hoàng, từ đó cũng nói rõ cường độ luyện tập của Tiêu Hoàng.

Đồng thời, luyện tập như vậy cũng để cho Tiêu Hoàng có tiến bộ rất lớn, đao công điêu luyện không kém hơn Chế Văn Sư cấp Ngự giả, nhất là kỹ thuật văn trong văn đã vô cùng thuần thực.

Ngắn ngủi nửa giờ, Tái thạch trên tay Tiêu Hoàng đã phủ đầy Ma Văn đường cong màu đen lấp lại mà huyền ảo, đây là Ma Văn Ngự hương cấp 2, giá trị 7 kim.

Lợi dụng mấy chục cổ Ngự lực còn sót lại, Tiêu Hoàng thử khởi động Ma Văn Ngự hương cấp 2. Trong nháy mắt, Tiêu Hoàng cảm thấy được Ma Văn Ngự hương cấp 2 tản mát ra lực lượng, theo khí tức dẫn đường bắt đầu điên cuồng kích thích Ngự lực của bản thân.

Chỉ nửa giờ, vốn Ngự lực gần như trì trệ không tiến bộ nhanh chóng tăng trưởng điên cuồng, Ngự lực hơn mười ngày qua đình chỉ không tăng lập tức vọt lên 715 cổ, hiệu quả rõ rệt, đương nhiên cũng có cái giá xa xỉ.

Tính toán sơ một chút, chỉ tu luyện 10 phút liền tiêu hao 7-8 ngân tệ của Tiêu Hoàng, nếu là trước kia thì tương đương thu nhập 3-4 ngày của Tiêu Hoàng.

Nhưng mà bây giờ Tiêu Hoàng không có gì lo lắng, hơn nữa vì đối mặt với khách hàng tiếp theo, Tiêu Hoàng đã ra lệnh cường chế Lý Nhạc nhanh chóng tăng Ngự lực sớm ngày đạt tới trình độ Ngự đồ cấp ba, như vậy có thể giúp Tiêu Hoàng chia sẻ một ít công việc, giao một ít Được văn không có kỹ thuật văn trong văn cho hắn khống chế.

Đồng thời, Tiêu Hoàng cũng đã thông báo cho đám người Lâm Tử, nói bọn họ không cần ở lại mỏ đá Đông Thành nữa, toàn bộ tới hỗ trợ mình, tiền lương dễ nói.

60. Chương 60: Bắt Ngờ Nhỏ

Sáng sớm, đám người Lâm Tử nhận được tin tức của Tiêu Hoàng, gần như một đêm hưng phấn không ngủ nổi. Dù sao nghề thợ mỏ này cũng là công việc nguy hiểm, lại bẩn thỉu, chỉ cần điều kiện cuộc sống cho phép thì không ai muốn làm.

Nhưng đám người Lâm Tử mặc quần áo rách nát, ai cũng lộ vẻ hưng phấn, Tiêu Hoàng cười cười, tiếp theo bảo Lý Nhạc đi vào phòng hắn chuẩn bị ít giường ọi người ngủ.

Về phần tiền lương thì Tiêu Hoàng cũng không keo kiệt. Nhưng người này tuy rằng chưa phải người hèn tin cậy nhất nhưng cũng vẫn rất đáng tin, ai nấy mỗi tháng đều được một kim tệ.

Nghe Tiêu Hoàng nói mức lương như vậy, đám người Lâm Tử lập tức sôi sùng sục. Bọn họ ở mỏ đá mỗi tháng một gần chết nhưng chỉ có ba mươi ngân tệ, thậm chí còn không tới. Không thể tưởng được Tiêu Hoàng trực tiếp tăng tiền lương của bọn họ lên gấp ba.

- Đây là tiền lương bước đầu thôi. Nếu mọi người biểu hiện ưu tú thì còn có tiền thưởng. Hơn nữa gần nửa tháng công tác duy nhất của các người là đọc sách thuốc và tăng Ngự lực.

Tiêu Hoàng nói xong liền đưa một tập Ngự Hương dày đặt lên bàn trà.

Trong lòng Tiêu Hoàng cũng đã tính toán lý rồi. Chỉ cần Ngự lực của Lý Nhạc tăng lên tới cấp ba, Ngự lực của những người khác tăng tới cấp hai thì Tiêu Hoàng liền không cần sử dụng Được Văn văn trong văn nữa, để bọn họ khống chế, mọi người chuyên trách khống chế một loại Ma Văn. Mà Tiêu Hoàng sẽ phụ trách sử dụng, có chứa kỹ thuật Ma Văn văn trong văn. Nhờ đó hắn có thể tiết kiệm rất nhiều Ngự lực để tu luyện và chế tạo Ma Văn khác.

Sau khi phân công xong, Tiêu Hoảng liền đưa bọn họ tới hậu viện, đưa vào căn phòng Lý Nhạc đã chuẩn bị. May là phòng Lý Nhạc đủ rộng, chín người ở vẫn được.

Về sau nếu có điều kiện thì phải nghĩ biện pháp mở rộng.

Sắp đặt xong, Tiêu Hoảng liền ứng phó với đám khách hàng đã đợi lâu bên ngoài cửa. Đúng vậy. Tuy rằng bốn phía có rất nhiều quán thẩm mỹ nhưng dường như chưa đâu làm ăn tốt như Trung Tâm Đại Hoảng Mỹ.

Tuy nhiên Xuân Ngôn Dược Quán đối diện lại là một cảnh tượng hoàn toàn khác. Dù vốn nơi này cũng không đông bệnh nhân nhưng so với Trung Tâm Đại Hoảng Mỹ thì đúng thật là khó coi.

Phó Ngôn ngồi bên quầy sắc mặt đã khó coi tới vô cùng. Vốn hắn cho rằng Đại Hoảng giống như ruồi bọ kia sẽ bị hắn đập chết, kết quả không ngờ là cảnh tượng lại như thế này, chẳng những không chết mà việc làm ăn lại vô cùng thuận lợi.

Khiến người ta đỏ mắt, cũng khiến Phó Ngôn sinh tâm lý vừa ghen tị vừa hận.

- Ông chủ, tiếp như vậy thì cũng không được đâu. Để Đại Hoảng phát triển tiếp thì sớm muộn gì chúng ta cũng bị bao phủ hoàn toàn.

Đám người Chung Ninh đứng bên cạnh, nhìn ra ngoài cửa sổ. Đã gần hai tuần, Đại Hoảng đổi hình thức kinh doanh xong, làm ăn không ngừng tăng vọt, hơn nữa thế hệ trẻ gần đó rất nhiều nữ nhân, bất kể già trẻ đều bắt đầu gọi Tiêu Hoảng là gì mà mỹ thần, gì là thượng đại sư.

Thật ra bản thân Tiêu Hoảng thật sự trông rất quê mùa.

Lông mày Phó Ngôn nhíu chặt, sắc mặt càng khó coi.

- Từ ngày mai chúng ta cũng bắt đầu tiến hành nghiệp vụ thẩm mỹ. Ta không tin dựa vào thực lực của một Ngự Giả như ta, còn có tiếng tăm của đồ đệ Tịch Phúc, có gia tộc to lớn như Trạch Lôi duy trì, một Tiêu Hoảng nhỏ nhoi, Ngự Đồ cấp con tép mà đấu lại được với ta.

Về mặt Phó Ngôn nghiêm túc nói.

Phó Ngôn có ý nghĩ như vậy cũng không có gì lạ. Phía sau hắn còn có gia tộc Trạch Lôi che chở. Trái lại hắn cũng từng tìm hiểu qua Tiêu Hoảng, biết đối phương trước kia chỉ là một thợ mỏ nhỏ nhoi, chẳng có chỗ dựa nào.

Sau đó Phó Ngôn cũng không trì hoãn lâu, bắt đầu chế tạo Dược Văn thẩm mỹ. Về phần công năng thì đúng là hàng nhái của Trung Tâm Đại Hoảng Mỹ, căng da mặt, trừ mụn, tàn nhang, vân vân.

Chớp mắt đã qua một ngày. Xuân Ngôn Dược Xá đã thay tên thành Xuân Ngôn Mỹ Chi Hành.

Tiêu Hoảng đứng trong phòng phía trước tất nhiên có thể thấy rõ biến hóa của biển hiệu cửa hàng đối diện. Hiển nhiên Tiêu Hoảng hiểu là Phó Ngôn quyết tâm đối địch với mình, dường như muốn lấy Trạch Lôi làm chỗ dựa vững chắc, còn dựa vào thực lực cấp bậc Ngự Giả của mình mà đánh hạ Tiêu Hoảng.

- Nếu muốn chơi thì tới đây đi.

Tiêu Hoảng nhìn ra cửa sổ, mỉm cười, nói khẽ. Có thể nói nhiều ngày trôi qua như vậy, Đại Hoảng Dược Quán phát triển đã mang cho Tiêu Hoảng nhiều tự tin hơn. Hơn nữa trong đầu Tiêu Hoảng đã nghĩ ra rất nhiều sách lược kinh doanh.

- Ái chà, cái này là cái gì? Sao lại nặng như vậy?

Phía sau Tiêu Hoảng bỗng nhiên truyền tới giọng nói của Lý Nhạc. Hắn đang cong người kéo một hộp gỗ lớn.

- Là thứ có thể kiếm tiền đó.

Tiêu Hoảng cúi xuống mở thùng. Chỉ thấy bên trong là những cái bình thủy tinh nhỏ cỡ nắm tay trẻ con, còn có những dung dịch xanh biếc bên trong.

- Đây là cái gì?

Lý Nhạc chớp chớp mắt, hỏi.

- Đồ trang điểm, tên là Nhuận Mỹ. Từ hôm nay trở đi chúng ta bán thêm nó, coi như thu nhập phụ, giá là 10 ngàn tệ một lọ.

Tiêu Hoàng đáp, cũng bảo Lý Nhạc bày nó ra quầy. Tổng cộng có năm mươi bình, đều là Tiêu Hoàng dựa vào kinh nghiệm mấy ngày nay tỉ mỉ phối chế ra.

Tám giờ sáng, sau khi giúp một nữ tử khôi phục làn da mịn màng xong, Tiêu Hoàng liền đưa Nhuận Mỹ ra giới thiệu:

- Phu nhân, thực không dám dấu diếm, loại hiệu quả thẩm mỹ này chỉ có thể duy trì một thời gian là bởi vì nắng gió bên ngoài, cộng thêm độc tố trong thân thể tích tụ khiến làn da có dấu hiệu biến chất. Muốn kéo dài hiệu quả, có thể sử dụng loại cao bảo vệ làn da này, có thể thay thế đồ trang điểm ngày thường.

Vị nữ nhân trung niên hơn bốn mươi tuổi này cầm gương soi lên mặt mình, tràn ngập mừng rỡ. Nàng xếp hàng từ bốn giờ, kết quả như vậy tuyệt đối là giá trị.

Lưu luyến rời ánh mắt khỏi gương, nữ nhân trung niên nhìn bình thủy tinh trong tay Tiêu Hoàng, sau khi cầm liền đổ một chút ra mu bàn tay mình. Cảm giác mát lạnh bỗng truyền tới, vô cùng thoải mái, hơn nữa chỉ cảm thấy lỗ chân lông hơi mở ra, nhẹ nhàng hô hấp không khí.

- Được.

Không chút do dự, nữ nhân trung niên nhanh chóng nói. Có thể nói nàng bỏ ra gần một kim tệ làm thẩm mỹ, tất nhiên chẳng phải là người thiếu tiền. Mà quan trọng nhất chính là tài nghệ xuất sắc của Tiêu Hoàng đã khiến nàng có loại tín nhiệm theo bản năng đối với hắn.

Sau đó Tiêu Hoàng mặt không đổi sắc, bắt đầu không ngừng tiếp khách.

- A!

Tuy nhiên đúng lúc này, ngoài cửa bỗng truyền tới một tiếng thét chói tai.

Tiêu Hoàng đang chuyên tâm trị liệu ngẩng đầu lên, nhìn xuyên qua cửa sổ. Chỉ thấy một nữ nhân hơn hai mươi tuổi bỗng từ Xuân Ngôn Mỹ Chi Hành chạy vội ra, ôm khuôn mặt đỏ sừng mọng, vẻ mặt tràn ngập đau đớn và sợ hãi.

Có kinh nghiệm làm nghề y phong phú, Tiêu Hoàng nhìn là có thể kết luận, đây là do Dược Văn thẩm mỹ chế tác không đúng, làm cho da nhạy cảm bị phỏng.

Nếu xử lý không thỏa đáng, nhẹ thì làn da này sẽ bị nhuộm sắc tố, nặng thì da thối rữa, hủy dung mạo. Nhất là như cô gái kia đang đứng ngoài cửa hàng, mặc cho làn da bị thương gặp gió thổi.

Tiêu Hoàng có thể nói hiện giờ coi trọng nhất là thực lực và tiền tài, nhưng cũng không phải loại người lạnh lùng tới cực điểm. Hắn hiểu rõ nếu để cô gái ngoài cửa sổ kia như vậy thì tuổi xuân của nàng sẽ có thể bị hủy diệt.

- Chờ một chút.

Tiêu Hoàng nói với khách hàng đang nằm trên giường một tiếng, thu hồi Ma Văn rất nhanh, bước ra ngoài, xông qua dòng xe cộ rất nhanh. Tiêu Hoàng nhanh tay gỡ áo khoác xuống, trùm lên mặt cô gái.

- Đi theo ta.

Nói xong Tiêu Hoàng liền lôi cô gái bước trở về.

Để cô gái nằm xuống một giường bệnh khác, ta liền đổ một tầng Nhuận Mỹ lên mặt nàng, bảo vệ làn da bị tổn hại, không để vi khuẩn xâm hại nữa. Không dừng lại, Tiêu Hoàng liền lập tức khởi động Dược Văn chữa trị tế bào cũng với Dược Văn hoạt hóa tế bào, mặt không đổi sắc chữa cho bộ mặt bị tổn hại của cô gái kia.

Suốt mười phút, Tiêu Hoàng mới thu hồi hai Ma Văn. Nhìn bộ mặt của cô gái lúc này đã khôi phục sắc thái vốn có, chỉ là còn có một chút da chết.

- Đã không còn nguy hiểm nữa. Tuy nhiên hiện giờ da cô hơi yếu ớt, trong vòng một tuần dùng nó đi. Phí điều trị tổng cộng 70 ngàn tệ.

Tiêu Hoằng nói xong liền đưa cho cô gái một lọ Nhuận Mỹ, sau đó không nhiều lời liền ngồi xuống bên cạnh khách hàng vừa rồi, hơi xin lỗi rồi bắt đầu tiếp tục việc của mình.

Từ kinh hoảng, cô gái kia nơm nớp cầm lấy gương. Chỉ thấy làn da vốn sưng đỏ giờ đã bình thường, hơi lấy tay lay thì thấy mấy khối da chết tự nhiên bóc ra, làn da khôi phục vẻ non nớt. Cơ giáp lúc này có thể nói vô cùng cảm khái.

- Cảm ơn, cảm ơn ngài, Đại dược sư.

Cô gái cúi đầu trước Tiêu Hoằng, biểu tình tràn ngập cảm kích.

- Đây là một bài học. Lần sau đừng lấy mặt mình ra làm vật thí nghiệm cho lang băm.

Tiêu Hoằng mặt không đổi sắc nói. Thật ra vừa rồi thông qua quan sát mặt cô gái, Tiêu Hoằng đã nhận ra Phó Ngôn sử dụng Dược Văn tuy là Ngự Giả cấp một, đúng ra theo lẽ thường phải có hiệu quả tuyệt hảo nhưng lại phạm một sai lầm trí mạng đó là muốn so hiệu quả với mình, kết quả khiến năng lượng trong Dược Văn tràn đầy, mạnh quá mức.

Có thể nói chỉ luận Ngự lực thì Tiêu Hoằng thừa nhận hẳn còn kém Phó Ngôn. Nhưng nếu tính việc suy nghĩ vấn đề toàn diện thì Phó Ngôn còn có chênh lệch so với Tiêu Hoằng.

Lời nói của Tiêu Hoằng tuy lạnh như băng nhưng hành động vừa rồi của hắn lại khiến cô gái cảm thấy ấm áp.

- Ta là Trương Ly của học viện Tây Tân Ma Văn. Ngài yên tâm, ta sẽ để bạn học của ta tới đây ủng hộ ngài.

Nói xong cô gái thanh toán tiền rồi xoay người rời đi. Về phần lời hứa của cô gái Tiêu Hoằng cũng không để ý. Hẳn hiện giờ đã bận lắm rồi, nhiều khách hàng đến hơn chỉ tăng thêm gánh nặng.

Còn những khách hàng xếp hàng ngoài cửa, trải qua một màn như vậy đều châu đầu ghé tai, theo bản năng coi thường Xuân Ngôn Mỹ Chi Hành, cảm thấy tránh còn không kịp.

61. Chương 61: Phó Ngôn Phấn Nộ!

Phó Ngôn đứng ở trước cửa Xuân Ngôn Mỹ Chi Hành, tự nhiên có thể nhìn thấy nữ nhân ở phố đối diện, ánh mắt đầu tiên là khinh miệt, ganh tị và xấu hổ đủ loại xen lẫn nhau, trong lòng hẳn càng sôi gan, nắm tay “rộp rộp” vang động.

Loại cảm giác bị kẻ yếu dè dặt này làm cho Phó Ngôn cảm thấy khó chịu đến cực điểm.

Kỳ thật vừa rồi hành động của Tiêu Hoằng coi như biến thành cứu Phó Ngôn một lần, bởi vì một khi cô gái có gì sơ xuất, vậy trên cơ bản Phó Ngôn liền bị cách chức. Danh dự bị tổn hại lớn không nói, còn phải bị tội sự cố điều trị, vương phải kiện cáo không nhỏ.

Tuy nhiên, lúc này Phó Ngôn sao còn biết ý thức được điểm này, ở trong mắt hắn xem ra hành động của Tiêu Hoằng vừa rồi, không thể nghi ngờ chính là trắng trợn trào phúng cùng khinh bỉ đối với hắn.

- Xin hỏi, vị Dược sư này! Ta muốn làm thẩm mỹ một chút, không biết có được không?

Ngay thời điểm sắc mặt Phó Ngôn biến đổi không chừng, một nữ nhân béo phúc phịch bỗng nhiên xuất hiện bên cạnh Phó Ngôn, cười khanh khách hỏi.

- Chẳng lẽ cô không sợ Dược Văn của ta sẽ hủy đi gương mặt của cô sao?

Phó Ngôn nhìn thấy nữ nhân này xuất hiện trước mắt, cổ nén lửa giận, mở miệng hỏi.

- Không sợ, bởi vì có Tiêu đại sư ở bên kia, hơn nữa vừa rồi ta phát hiện: sau khi bị ngài làm hỏng, Tiêu đại sư sẽ lập tức xuất hiện, như vậy ta tránh khỏi phải xếp hàng phiền toái.

Tiếp theo nữ nhân cười khanh khách.

Mà nghe nói như thế Phó Ngôn suýt nữa tức quá nghẹt thở, hắn không biết nữ nhân này đến tột cùng nói thật, hay là rõ ràng tới đây chế giễu hắn, nhưng bất kể là loại nào, đều chẳng khác nào trắng trợn làm nhục hắn.

- Cút, cút, cút!

Phó Ngôn lớn tiếng rít gào, trực tiếp quát lớn đuổi nữ nhân này đi.

Tiêu Hoảng ở bên trong tiền sảnh, tuy rằng không nghe được vừa rồi nữ nhân nói gì, nhưng chữ “cút” của Phó Ngôn hắn vẫn nghe rõ ràng mạch, trong lòng lập tức hiện lên một chút cảnh giác. Dựa theo nhiều ngày qua, hắn hiểu biết nhiều mặt về Phó Ngôn, người kia tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ, thực rất có thể sẽ ngầm làm chuyện xấu, không thể không đề phòng.

Tuy nhiên, tình tự như vậy Tiêu Hoảng cũng không có quá phản biểu hiện ở trên mặt.

Khi đêm tới, Tiêu Hoảng đóng cửa Trung Tâm Đại Hoảng Mỹ xong, liền một lần nữa lấy ra Ma Văn báo động trước đó đã dùng qua, phân biệt đặt ở những chỗ trọng yếu trong Trung Tâm Đại Hoảng Mỹ, tỷ như đặt chỗ Ma Văn rương phòng trộm, cùng với chỗ tài liệu, xem như phòng bị khỏi bị đốt cháy.

Sau khi làm xong hết thấy, Tiêu Hoảng chỉ bảo ấy người Lâm Tử một chút. Cùng mọi người ăn cơm chiều xong, Tiêu Hoảng liền quay về phòng mình, sử dụng Ngự lực còn thừa lại, cùng với Nhị Đại Ngự Hương Ma Văn, bắt đầu hết sức chuyên chú tu luyện Ngự lực trong cơ thể.

Cùng lúc đó, ở trong Xuân Ngôn Mỹ Chi Hành, trên mặt Phó Ngôn như trước tràn ngập vẻ phẫn nộ, trước mặt hắn có thể nói thức ăn xa hoa thịnh soạn nhưng hắn chưa động tới món nào.

- Lão bản! Theo ta thấy, trước mắt biện pháp duy nhất có thể cho ngài hết giận, không có gì ngoài làm cho Trung Tâm Đại Hoảng Mỹ, hoàn toàn biến mất ở Thái Ngộ Thành.

Chung Ninh ngồi bên cạnh Phó Ngôn, thấp giọng nói.

- Hừ! Người nói dễ vậy sao, nhìn xem sinh ý của bọn hắn hiện tại, biến mất? Có thể sao? Làm càn làm bậy nuốt hết chúng ta, cũng rất có thể.

Phó Ngôn tức giận nói.

- Thường thường thủ đoạn là như vậy, nhưng đừng quên, chúng ta có được ưu thế mà Tiêu Hoảng bọn họ không có, đó là phía sau chúng ta có Tịch Phúc lão nhân gia, còn có Trạch Lôi gia tộc ủng hộ!

Chung Ninh thật cẩn thận tăng giọng nói.

Nghe nói như thế, Phó Ngôn khẽ nhếch mày lên, dường như có một ít ý tưởng, tuy rằng loại mượn dùng thể lực sau lưng, dùng lớn ép nhỏ này, có vi phạm quy củ của giới Dược sư, nhưng hiện tại Phó Ngôn cũng không quan tâm nhiều như vậy, tóm lại chỉ muốn không từ thủ đoạn xử lý Tiêu Hoảng, làm cho Trung Tâm Đại Hoảng Mỹ biến mất khỏi thế giới này.

Ở trong đầu Phó Ngôn đã nghĩ tới rất nhiều biện pháp tương ứng, phần lớn đều rất nham hiểm.

Thời gian một tuần nhanh chóng trôi qua, ước chừng trong vòng một tuần Tiêu Hoảng tiêu hao hai quả Ma Văn Nhị Đại Ngự Hương, Ngự lực trong cơ thể rốt cục cũng tăng lên tới Ngự Đồ cấp tám.

Khoảng cách Tiêu Hoảng đạt tới Ngự Giả đã rút ngắn thời gian, so với lúc ban đầu nhìn như đã càng ngày càng gần, nhưng trên thực tế, bản thân Tiêu Hoảng biết rõ ràng, còn rất lâu mới đạt tới, bởi vì từ Ngự Đồ thăng cấp lên Ngự Giả, loại vượt lên cảnh giới này, khẳng định là một cái rào chắn khó mà vượt qua.

Điểm này Tiêu Hoảng sớm đã biết trước, Ngự lực đạt tới Ngự Đồ cấp mười, Ngự lực trong cơ thể vừa lúc là 1000 cổ, nhưng nếu muốn tăng lên tới Ngự Giả cấp một, nhất định phải đạt tới 1500 cổ mới được, ước chừng tương đương với năm cấp so với trước đây. Cái này cũng chưa tính, đạt tới Ngự Giả, Ngự lực trong cơ thể sẽ nhận được biến chất lần đầu tiên, đây tuyệt đối là một rào cản thật lớn.

Một ít thiên tài siêu cấp, có thể thông qua thiên phú của bản thân, nhảy vượt mà qua. Nhưng đối với người thường mà nói, muốn đột phá nhất định phải mượn lực lượng trợ giúp bên ngoài, điển hình nhất đó là Được Văn long trạch.

Chế tác Được Văn này ắt không thể thiếu một loại tài liệu, đó là mật của linh thú biến dị, còn phải có một số tài liệu quý báu làm phụ trợ.

Về phần linh thú biến dị lại là ít chi lại ít, hàng năm Thái Ngô Thành đều phái người đi săn bắt, nhưng việc thu hoạch có thể nói là rất rất ít, thậm chí có nhiều người vì thế mà toi mạng.

Đương nhiên, giá cả của mật thú biến dị, cũng rất đắt đỏ, đối với người thường hoàn toàn là con số trên trời.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao ở Thái Ngô Thành, người cấp Ngự Đồ chỗ nào cũng có, mà chân chính đạt tới Ngự Giả lại ít đến đáng thương.

Thậm chí rất nhiều người sống đến cuối đời, không có mật của linh thú biến dị, ước chừng phải mất mấy chục năm mới đột phá tới cấp bậc Ngự Giả, nhưng bằng vào thọ mệnh của hãn, muốn tiếp tục thăng cấp đã là chuyện không có khả năng.

Lại tiếp tục sử dụng Khí Tức Huấn Luyện Pháp, cảm thụ một chút Ngự lực trong cơ thể, đã đạt tới 802 cổ, Tiêu Hoảng mới mở mắt, trừ khước miệng như có như không nhếch lên lộ ra vẻ cười, dù Tiêu Hoảng vui mừng khôn xiết cũng không có lộ ra quá lộ liễu.

Tiêu Hoảng lại lần nữa thực hiện một lần Thể Thái Huấn Luyện Pháp, hoạt động cho giãn gân cốt một chút. Ngự lực đã đạt tới Ngự Đồ cấp tám, Tiêu Hoảng có thể cảm nhận được rõ ràng Ngự lực trong cơ thể đã mạnh thêm một ít.

Nhìn xem thời gian, đã tới mười một giờ đêm, Tiêu Hoảng không có lập tức nghỉ ngơi, thừa dịp Ngự lực trong cơ thể còn có thể sử dụng, Tiêu Hoảng liền ngồi xuống bên bàn viết.

Xuất ra mảnh vải trong có Ma Văn hai lớp tiếp tục nghiên cứu, trong óc lại lần nữa tìm hiểu cấu trúc một chút. Sau đó Tiêu Hoảng lấy ra từ trong tủ chứa vật liệu, một khối tài liệu mềm nhũn giống như cao su.

Đây là Tái thể cần thiết để chế tạo Sức Văn, tính chất cùng Tái thạch không sai biệt lắm, điểm khác nhau lớn nhất ở chỗ cường độ không bằng Tái thạch. Đương nhiên, Sức Văn cũng không có uy lực lớn như vậy, cũng không cần cố ý khống chế, đại bộ phận chỉ cần Ngự lực trong cơ thể người đeo nó cảm nhận được, sẽ tự động khởi động, phát huy tác dụng vốn có của nó.

Đưa mắt nhìn lại Ma Văn hai lớp một lần nữa, Tiêu Hoảng liền phi thường tùy ý cầm lấy Điều văn đao, bắt đầu khắc văn lộ mờ nhạt ở trên miếng Giao thạch mỏng manh kia.

Loại văn lộ này so với trên mảnh vải đơn giản hơn rất nhiều, chẳng qua là công năng của nó chỉ có thể miễn cưỡng hoàn thành.

Văn lộ tạo hình xong, Tiêu Hoảng liền dựa theo kinh nghiệm chế tác Ma Văn của mình, pha chế Ma Văn dịch. Trải qua đơn giản hoá trên diện rộng, Tiêu Hoảng tuyển dụng Ma Văn dịch, tài liệu chủ yếu là Ma hồng thảo, cùng bột phấn của Hương nhân thạch.

Pha chế tài liệu Ma Văn dịch xong, công đoạn tiếp theo là rót vào, rồi kích hoạt.

Bởi vì Tiêu Hoảng cũng không có chọn dùng kỹ thuật văn trong văn, cộng thêm tính đơn giản hoá biên độ lớn, bởi vậy việc chế tạo cũng không tốn sức, chỉ mười mấy phút liền hoàn thành.

Nhìn Sức Văn mỏng như miếng bánh rán bằng cỡ bàn tay trong tay, Tiêu Hoảng liền gắn nó bên trong một cái áo khoác màu vàng nhạt, sau đó mặc trên người.

Theo Ngự lực trong cơ thể Tiêu Hoảng đạt thành phối hợp cùng Sức Văn, Sức Văn lập tức khởi động!

Trong nháy mắt, Tiêu Hoảng chỉ cảm thấy một cổ áp bách cường đại đột nhiên truyền đến, loại cảm giác áp bách này cũng không phải đối với thân thể, mà là chậm rãi tới lui tuần tra Ngự lực trong cơ thể, giống như so sánh Ngự lực trong cơ thể như một cái khí cầu, như vậy hiện tại khí cầu này đã bị chìm sâu dưới đáy biển, áp lực từ bốn phương tám hướng truyền đến, khiến cho khí cầu này co rút lại, nhỏ đi, mà Ngự lực

trong cơ thể thì đang không ngừng phản kháng. Cảm giác áp bách đến đột ngột như thế, tuyệt đối không thể nói là dễ chịu.

Hiện tại Ngự lực trong cơ thể Tiêu Hoàng đã đạt tới cấp tám, nhưng dưới loại cảm giác áp bách cường đại này, cũng chỉ có thể phát huy ra trình độ Ngự Đồ cấp bảy.

- Ái chà!

Chỉ qua thời gian ngắn ngủi ba phút đi qua lại vài vòng trong phòng, rốt cục Tiêu Hoàng có chút không chịu được, phát ra tiếng rên rỉ như thế, tiếp theo liền đưa tay cởi áo khoác ra.

Lúc này Tiêu Hoàng chỉ cảm thấy thân thể đột nhiên vô cùng thoải mái. Vốn Ngự lực đang không ngừng đấu tranh lại lần nữa trở nên sinh động hẳn lên, thậm chí còn có xu thế tăng trưởng được một chút xíu.

- Quả nhiên, đúng như dự đoán! Ngự lực bị áp bách, đồng thời có hiệu quả có thể tăng lên Ngự lực một cách vô thức.

Tiêu Hoàng nhìn Súc Văn được gắn bên trong áo khoác, thì thào lẩm bẩm.

Chỉ có điều là hình thức huấn luyện này rất thống khổ, hoặc là nói phải cần một đoạn thời gian thích ứng mới có thể mặc luôn nó vào mình.

Có một loạt phân tích như vậy, trong lòng Tiêu Hoàng cũng không thể không một lần nữa cảm thán. Cổ Ấp Súc Văn đó chính là mình chỉ căn cứ vào miếng vải đen, vô cùng đơn giản hoá làm ra, hiệu quả đã giảm bớt rất nhiều, thử nghĩ xem chủ nhân của nó cũng chính là bóng đen lúc trước, phỏng chừng cái áo choàng màu đen cực lớn đó, tất cả đều là loại Súc Văn này, mà lại không có đơn giản hoá như mình.

Tưởng tượng đến dưới tình huống đeo trên mình loại Súc Văn như thế, mà bóng đen còn có thể phát huy ra thực lực như vậy, trên người Tiêu Hoàng không khỏi toát mồ hôi lạnh một trận.

Nhưng vì sao lúc trước hắn chòng chọc nhìn vào mình, hay là trong lúc vô tình đi ngang qua? Tò mò nhìn một cái, hay là có ý gì khác? Hắn hiện tại ở phương nào? Trong đầu Tiêu Hoàng lại lần nữa hiện ra một đồng lớn dấu chấm hỏi.

Những dấu chấm hỏi này, trên cơ bản đều là Tiêu Hoàng không thể giải thích.

Nhìn lại thời gian, đã tới nửa đêm, đối với vấn đề này, bản thân Tiêu Hoàng biết rõ rằng, nếu tiếp tục chỉ lãng phí tinh lực. Hắn thật cẩn thận treo áo khoác vàng nhạt trên giá áo, đặt Ma Văn báo động ở một bên. Xong xuôi Tiêu Hoàng liền ngã thẳng lưng xuống giường, ngáy o o.

Gần như mỗi ngày Ngự lực trong cơ thể Tiêu Hoàng đều sẽ bị tiêu hao hầu như không còn, bởi vậy chất lượng giấc ngủ của Tiêu Hoàng cũng phi thường ngon giấc, nhưng ở trong quá trình giấc ngủ này cũng không có nghĩa là Tiêu Hoàng buông lỏng cảnh giác.

62. Chương 62: Ảnh Kích Chiến Văn!

Thời gian đi vào sáng sớm, đường phố vắng vẻ lại một lần nữa hồi phục sinh cơ, trên đường phố bằng phẳng dốm dốm sáng phản chiếu ánh mặt trời, người bán hàng bên đường, các cửa hàng đều mở cửa.

Duy chỉ có Trung Tâm Đại Hoàng Mỹ của Tiêu Hoàng, trước cửa đã xếp hàng mười mấy người ở đó.

Ở trong phòng, Tiêu Hoàng vừa tỉnh dậy, làm một lần Thể Thái Huấn Luyện Pháp, rồi lại tiếp tục thử mặc vào áo khoác vàng nhạt kia.

Cảm giác tối hôm qua lại lần nữa truyền đến rất khó chịu. Tuy nhiên, lần này Tiêu Hoàng cũng không có đi qua đi lại, mà ngồi trên đầu giường, khép hờ hai mắt, chuẩn bị cứng rắn kháng cự, có cảm giác giống như một người đứng ở trong phòng cầm trong tay một vật nặng.

Lần này, ước chừng kiên trì mười phút, Tiêu Hoàng mới cởi áo khoác ra. Tuy rằng chỉ có mười phút, nhưng trên trán Tiêu Hoàng đã tươm ra một lớp mỏng mồ hôi. Tiêu Hoàng có thể cảm nhận được rõ ràng, thân thể đang từng bước một thích ứng với nó, càng làm cho Tiêu Hoàng cảm thấy mừng rỡ chính là, Ngự lực

trong cơ thể đã bắt đầu có một chút xu thế tăng trưởng, tuy rằng cực độ thông thả, nhưng đây khẳng định sẽ trở thành một loại phương pháp khác để tăng lên Ngự lực.

Bởi vì một khi thân thể thích ứng với áo khoác này, như vậy tự thân có thể mặc nó thời gian dài, bất cứ lúc nào cũng đều là đang tu luyện Ngự lực.

Gõ xuống Cỗ Ấp Sức Văn cất khóa trong ngăn kéo, Tiêu Hoảng liền ra khỏi phòng, chuẩn bị tiếp khách.

Vừa mới đi vào hậu viện, đúng lúc này Tiêu Hoảng lại phát hiện, đám người Lâm Tử đã sớm bắt đầu tiến hành rèn luyện, chỉ có Lý Nhạc còn đang mơ mơ màng màng mặc quần áo.

Nhìn thấy Tiêu Hoảng, đám người Lâm Tử đều vây quanh lại đây, cung kính nói:

- Hoảng ca! Ta cùng hai huynh đệ Ngự lực đã tới Ngự Đồ cấp hai, sách thuốc sơ cấp cũng đã xem hết rồi, ngài dạy chúng ta sử dụng Dược Văn của ngài đi, như vậy chúng ta cũng có thể trợ giúp phần nào, không đến mức bất tài ăn bám ở nơi này.

- Ủm!

Tiêu Hoảng khẽ gật đầu, Ngự lực tới Ngự Đồ cấp hai, đúng thật có thể thử không chế một ít Dược Văn! Tiếp theo hắn dời ánh mắt nhìn ngay Lý Nhạc, hỏi:

- Còn người hiện tại cấp gì rồi?

- Hắc hắc!

Thấy Tiêu Hoảng dời mắt nhìn ngay mình, mắt Lý Nhạc hơi nhướng lên, biến thành hai cái khe hở hình cung. Nói thật ra, hắn đang chờ Tiêu Hoảng hỏi như vậy đây.

- Đem qua, đã tới Ngự Đồ cấp ba.

Lý Nhạc đắc ý nói.

- Cũng tốt! Người mặc quần áo nhanh lên, ra mở cửa làm việc!

Tiêu Hoảng đốc thúc Lý Nhạc một tiếng, liền đi vào tiền sảnh, bắt đầu sửa sang lại Dược Văn, trong đầu thì đang suy nghĩ làm thế nào sử dụng đám người Lý Nhạc, Lâm Tử.

Mà dự tính của Tiêu Hoảng chính là để Lâm Tử bọn họ, mỗi người chuyên chú không chế một loại Dược Văn, sau khi thuần thục mỗi người sẽ chuyên phụ trách một loại công tác, như vậy vừa có thể cho bọn họ mau chóng bắt đầu, lại vừa có thể bảo đảm giữ được nguyên vẹn chất lượng.

Hiện tại danh tiếng đang phát triển, Tiêu Hoảng cũng không muốn nguyên nhân vì phương diện chất lượng yếu kém mà làm hỏng mất thanh danh, điều này không phải là tính tình của Tiêu Hoảng.

Trong khoảng thời gian này, Lý Nhạc cũng đã bắt đầu phụ trợ Tiêu Hoảng, làm một ít sự tình đơn giản, tỷ như không chế Dược Văn cấp thấp, chữa trị vết đốm tàn nhang trên mặt khách hàng, cùng với phụ trách bán ra Nhuận Mỹ.

Thời điểm bắt đầu, nữ khách hàng vẫn còn tràn ngập không tín nhiệm đối với Lý Nhạc, nhưng để Lý Nhạc làm vài lần, thấy hiệu quả coi như rất tốt, vì thế cũng có một chút cảm tình với Lý Nhạc.

Kỳ thật nguyên nhân này trọng yếu nhất ở chỗ Ma Văn đều là Tiêu Hoảng tự tay chế tạo ra.

Đối với hiện tượng như vậy, nữ khách hàng hoàn toàn có thể hiểu được, nhiều người như vậy xếp hàng chờ đợi, trông cậy vào một người Tiêu Hoảng là không thực tế, dù sao Tiêu Hoảng chỉ là một nhân vật cấp Ngự Đồ, Ngự lực trong cơ thể có hạn.

Suốt thời gian một ngày, Tiêu Hoảng tận hết khả năng tiết kiệm Ngự lực, một ít người cần làm giảm béo, loại này là hạng mục tiêu hao rất nhiều Ngự lực, Tiêu Hoảng đều thành khẩn từ chối, báo cho họ biết một ngày nào đó, sẽ tiến hành trị liệu tập thể cho họ.

Khi đêm xuống, thời điểm Đại Hoảng đóng cửa, Tiêu Hoảng chỉ tiêu hao hai trăm điểm Ngự lực, kỳ thật mục đích chính là hôm nay Tiêu Hoảng muốn chế tác một cái Ảnh Kích Chiến Văn của Ngự Đồ cấp tám.

Căn cứ vào bản ghi chép Đức Thức Ao Diện Văn, cùng với Tiêu Hoàng cải tiến, Ảnh Kích hoàn toàn là một loại Ma Văn tương đối có thể nói là điên cuồng, giống như Ác mạn ba xà, xuất kích như tia chớp, phát động tấn công điên cuồng trí mạng!

Sau khi tắm rửa thoải mái, tận khả năng để cho toàn thân trầm tĩnh lại, Tiêu Hoàng quay về bên trong phòng ngủ, đóng chặt cửa, rồi lấy ra một khối Tái thạch nguyên thạch phẩm chất cao. Cái này đã không còn là thuận tay lấy ra từ mỏ đá, mà là mua ở Doanh nghiệp Thượng Hoàn Ma Văn, phẩm chất hảo hạng hiếm có, giá trị cũng rất đắt, một khối nguyên thạch nhỏ như vậy đã phải chi thêm hơn năm mươi ngàn tệ.

Sử dụng dụng cụ cắt, cắt Tái thạch thành Tái thạch mặt lõm, đặt trên bàn, Tiêu Hoàng cũng không có lập tức làm ngay, mà mở ra ca khúc của Mộ Khê Nhi, sau đó, khép hờ hai mắt, hai tay kẹp giữa hai chân (???), lắng nghe, để cho tâm cảnh của mình bảo trì bình ổn tuyệt đối.

Mười mấy phút sau, Tiêu Hoàng mở ra hai mắt, bắt đầu hết sức chăm chú ở trên mặt lõm văn, dựa theo ý nghĩ lúc trước, ở trên mặt khắc ra văn lộ cực kỳ phức tạp, còn rắc rối hơn so với Hổ Nha Ma Văn. Bởi vậy thời điểm vận đao, Tiêu Hoàng rất nhẹ nhàng cẩn trọng, phòng ngừa đường văn quá lớn, không thể xếp đủ tất cả văn lộ ở phía trên Tái thạch.

Mà trọng yếu hơn là, Tiêu Hoàng còn phải nhớ kỹ sử dụng trước mỗi một chỗ rẽ, cùng với hình ảnh về toàn cục, không thể xuất hiện mảy may sai lầm.

Ước chừng mất nửa tiếng, Tái thạch trên bàn đã nhiều chỗ đường cong chi chít, phi thường tinh tế, tuy nhiên, điều đó cũng mang đến một phiền toái cho Tiêu Hoàng: đường cong quá tinh tế, trên điểm nút lưu lại cho Tiêu Hoàng không gian nhỏ hơn rất nhiều để tạo hình văn trong văn. May mà, trải qua thời gian dài luyện tập như vậy, kỹ thuật đao của Tiêu Hoàng tiến cảnh vùn vụt, mà khoản kỹ thuật văn trong văn trọng yếu của hắn đã luyện tập tương đối thuần thục.

Thay Nạp mẽ đao lấy ra kính hiển vi, Tiêu Hoàng bắt đầu rất cẩn thận ở phía trên điểm nút, phân biệt tạo hình văn trong văn.

Tiếp theo sau Tiêu Hoàng cần làm là sửa sang lại tài liệu, quý báu nhất không ngoài tuỷ não của Ác mạn ba xà, tiếp nữa là Phong anh thảo, Hàn mật sa v.v... ước chừng gần hai mươi tài liệu trong đó.

Pha chế ra Ma Văn dịch, cũng có gần mười loại, đương nhiên nhiều chủng loại cũng không có quan hệ trực tiếp cùng cấp bậc của Ma Văn.

Trước sau hai lần rót Ma Văn dịch vào văn trong văn, kể cả chủ văn. Lúc này chỉ thấy phía trên Ma Văn trước mặt Tiêu Hoàng, đã biến thành một bức đồ họa hoa mỹ, màu sắc chủ yếu là màu tím, còn có hồng trắng vàng... các màu đan vào cùng một chỗ.

Tiếp theo sau cũng là giai đoạn mấu chốt nhất, đó là kích hoạt, cũng là một lần hao phí Ngự lực, theo hai tay của Tiêu Hoàng áp vào mặt trên, trong nháy mắt, Tiêu Hoàng chỉ cảm thấy Ngự lực trong cơ thể lại lần nữa bắt đầu điên cuồng tiêu hao. Vẫn là câu nói kia, bất kể trong cơ thể có bao nhiêu Ngự lực, đều không đủ để làm nên chuyện gì, hoàn toàn là dựa theo tỉ lệ phần trăm giảm xuống.

Vẫn theo lệ cũ, đợi Ngự lực trong cơ thể sắp hao hết, Tiêu Hoàng lập tức ném Ma Văn Châu màu xanh đen vào trong miệng, Ngự lực trong nháy mắt bổ sung đầy đủ lại.

Ước chừng trôi qua mười lăm giây, Ảnh Kích Ma Văn chợt lóe sáng một cái, tiếp theo Ma Văn dịch hoặc là như chất dính, hoặc giống như nước sạch bình thường, chỉ trong nháy mắt cô đọng lại phía trên Tái thạch, hình thành từng đường từng đường vật chất trong suốt sáng loáng.

Cầm lấy Ảnh Kích Chiến Văn, trên mặt Tiêu Hoàng hiện lên một chút vẻ vui mừng, điều động Ngự lực còn thừa trong cơ thể rót vào bên trong Chiến Văn. Kỳ thật có một số thời điểm, cái này giống như mở thưởng xổ số, số cổ càng nhiều đương nhiên càng tốt, nếu là tính vĩnh cửu vậy thì đã có thể gọi là trúng số rồi.

Tuy nhiên, lần này, vận khí của Tiêu Hoàng cũng không tốt lắm, bên trong chỉ có năm mươi cổ năng lượng, cũng chính là có thể sử dụng năm mươi lần. Con số này trong Chiến Văn Ngự Đồ cấp tám, hiển nhiên không phải là nhiều lắm, chính là muốn nói cho Tiêu Hoàng biết nên dùng tiết kiệm một chút, nếu không thực dễ dàng hao hết.

Nếu đổi lại là trước kia, có lẽ Tiêu Hoàng sẽ có một chút thương cảm, nhưng hiện tại thì khác, Tiêu Hoàng tuy rằng chưa nói tới giàu có bao nhiêu, nhưng nếu tiếp tục chế tác Ma Văn đồng dạng vẫn là có đủ tiền xuất ra.

Nắm Ma Văn trong tay Tiêu Hoàng liền đi ra hậu viện, lúc này Lý Nhạc, Lâm Tử bọn họ đang học tập không chế Được Văn thẩm mỹ đơn giản, đồng thời dùng lưng, hoặc ngực lẫn nhau để luyện tập. Trước đó Tiêu Hoàng có quy định, không luyện tập đúng nơi đúng chỗ, là không cho phép bọn họ tiếp khách hàng.

Đối với liên hệ lẫn nhau với đám người Lý Nhạc, Tiêu Hoàng cũng không có thời gian quan tâm nhiều lắm. Khẽ thở ra một hơi, Tiêu Hoàng liền khu động Ảnh Kích Chiến Văn.

Ngay trong khoảnh khắc khởi động, Tiêu Hoàng đột nhiên cảm nhận được trong cơ thể đột nhiên sinh ra một cỗ năng lượng kỳ dị, khiến cho lưng Tiêu Hoàng hơi khom xuống, đây là vì dưới trạng thái này rất tốt để duy trì trọng tâm thân thể.

Lại nhìn hai tay Tiêu Hoàng, giờ khắc này đã bị bao phủ trong một màng năng lượng màu tím, mười ngón tay phân biệt sinh trưởng ra vàng sáng màu tím, năng lượng thể giống như răng nanh độc vô cùng bén nhọn.

Đối với trạng thái này, Tiêu Hoàng tự tay chế ra Ảnh Kích, cũng hết sức ngạc nhiên, hần điều động Ngự lực trong cơ thể, kích hoạt cỗ năng lượng thứ nhất, tiếp theo dưới chân phát lực, đột nhiên nhảy vọt lên phía trước.

Trong nháy mắt, Tiêu Hoàng chỉ cảm thấy dòng khí phía trước đã bị phá vỡ, sau lưng truyền đến một cỗ khí lưu sinh ra lực đẩy mạnh, chính là giờ khắc này tốc độ của Tiêu Hoàng đột nhiên tăng lên gấp ba lần.

Kỳ thật hiện tượng này so với Phong Văn của cấp Ngự Giả không sai biệt lắm, chỉ khác là Ảnh Kích Chiến Văn chỉ có thể duy trì trong nháy mắt, đại khái thời gian được hai giây, mà Phong Văn thì có thể duy trì ổn định lâu hơn.

Như tia chớp, giống như linh xà xuất động, Tiêu Hoàng liền xuất hiện ở cách đó không xa, trước mặt là vách tường có chứa màng năng lượng mờ nhạt, lớp màng năng lượng này chính là thu thập tin tức để kiểm tra đo lường Ma Văn.

Tiêu Hoàng huy động song chưởng đánh tới vách tường, giờ khắc này chỉ cảm thấy cánh tay trở nên dị thường nhanh nhẹn, hữu lực, ngăn ngừa một giây đồng hồ sau đó vách tường xây bằng xi măng và đá ở trước mặt, liền hình thành hơn hai mươi vết xé rách chi chít, giống như móng vuốt của dã thú cào lên.

Rất nhanh, Ma Văn kiểm tra đo lường được gắn trên vách tường, liền đưa ra số liệu, lực công kích đơn thể 1011 điểm.

Lực công kích như vậy, kỳ thật ở trong Chiến Văn của Ngự Đồ cấp tám cũng không tính là xuất sắc lắm, nhưng đừng quên, đây là lực công kích đơn thể, mà vừa rồi, ước chừng Tiêu Hoàng đã công kích hai mươi hai lần, nhân lên tuyệt đối là một con số khủng bố.

Có nhận biết như vậy, trên mặt Tiêu Hoàng mơ hồ toát ra một chút vẻ vui mừng hớn hở. Đương nhiên duy nhất không được hoàn mỹ là số lần có thể sử dụng hơi ít một chút, mà cách sử dụng lại là tương đối nhiều lần, một khi không cẩn thận rất có thể sẽ dùng hết. Hơn nữa dựa theo phí tổn tính toán, chia đều mỗi một lần sử dụng sẽ tiêu hao bảy tám mươi ngàn tệ.

63. Chương 63: Đối Trá

- Thật sự là đốt tiền mà!

Có phân tích như vậy, Tiêu Hoàng nhìn nhìn năng lượng văn màu tím quay chung quanh cánh tay, bắt đầu dĩ nhiên.

Tiếp theo sau, Tiêu Hoàng liền bắt đầu suy nghĩ dò tìm các đặc điểm khác của Ảnh Kích Chiến Văn, tranh thủ để nó diễn biến ra càng nhiều chiêu thức. Đương nhiên, so với trước đây, Tiêu Hoàng cũng không dám tùy tiện tiến hành thử nghiệm, bởi vì mỗi một lần kích hoạt một cỗ năng lượng đều là đốt tiền.

Mãi đến mười giờ tối, Tiêu Hoàng mới ngưng luyện tập, tuy rằng đã rất tiết kiệm, nhưng vẫn hao phí mất năm cổ năng lượng.

Chậm rãi đi qua bên kia, Tiêu Hoàng bắt đầu chỉ dạy cho đám người Lâm Tử, Lý Nhạc. Được Văn của Ngự Đồ cấp hai vốn do Lý Nhạc khống chế, Tiêu Hoàng giao lại cho Lâm Tử, Lý Nhạc thì đổi thành Được Văn của Ngự Đồ cấp ba.

Ngay thời điểm Tiêu Hoàng đang dốc lòng chỉ dạy ấy người, thông tin trong người đột nhiên truyền đến rung động một hồi, lấy ra nhìn xem, thông tin gọi đến chính là Nhâm Tường.

- Nhâm Tường! Có chuyện gì?

Kết nối thông tin, sau đó Tiêu Hoàng nhẹ giọng hỏi.

- Tiêu Hoàng! Ta ở trước cửa đây, mở cửa có việc cần bàn.

Nhâm Tường lên tiếng.

Đối với Nhâm Tường, tự nhiên Tiêu Hoàng đã quen thuộc, không chút do dự liền đi vào tiền sảnh, chỉ thấy mấy người Nhâm Tường, tóc vàng... hiển nhiên hạng người này hơn phân nửa thích hoạt động ban đêm.

Mở cửa ấy người Nhâm Tường đi vào, ý bảo tùy tiện ngồi, Tiêu Hoàng liền hỏi thẳng:

- Nhâm Tường! Có chuyện gì vậy?

- Thực không dám giấu! Lần này vẫn là đến thỉnh huynh hỗ trợ!

Nhâm Tường cũng không có khách sáo, ngồi lên trường kỷ lên tiếng:

- Ngày mai, chính là trận đấu chính Khôi Đấu, chúng ta muốn tái thỉnh huynh gia nhập.

- Cái này...

Trong lúc nhất thời Tiêu Hoàng có chút do dự, hẳn không phải là phần tử hiếu chiến, cái gì trận đấu chính Khôi Đấu hẳn cũng không có hứng thú. Mà trọng yếu hơn là, ngày mai hẳn còn có thể tiếp đón rất nhiều khách hàng, làm sao rút ra thời gian rảnh đây! Nhưng Tiêu Hoàng thật sự không tiện từ chối, dù sao hẳn thiếu Nhâm Tường một mối nhân tình lớn, không có chủ ý của hẳn, phỏng chừng hiện tại mình vẫn còn khốn khổ đi theo cái được quán nhỏ nhỏ của mình.

Trong lúc nhất thời, Tiêu Hoàng ít nhiều có chút khó xử.

Nhâm Tường đương nhiên nhìn thấy vẻ mặt của Tiêu Hoàng, chỉ là mỉm cười:

- Nếu huynh khó xử, có thể không đi! Dù sao bằng vào thực lực của chúng ta, ý chúng ta cũng không nghĩ có nhiều đất dụng võ ở trận đấu chính, chỉ là muốn đi để có thêm kiến thức. Vốn cũng muốn lôi kéo huynh cùng đi nhìn thử xem, nếu huynh không có thời gian thì thôi vậy!

- Đúng vậy, đúng vậy! Chúng ta vốn cũng không tính đi làm gì!

Tóc vàng tiếp lời nói, tiếp theo hai mắt tỏa sáng nhìn mọi người xung quanh nói:

- Này! Các người biết không? Ngày mai khúc ca mở màn là Mộ Khê Nhi tự mình biểu diễn, hơn nữa nàng còn làm thời làm khách mời giám sát trận đấu đây! Vẫn là Tường ca có số may mắn, ngay lập tức liền rút thăm được trận đấu chủ hội trường, lần này rốt cục có thể gần gũi thấy một chút phương dung của Mộ Khê Nhi rồi.

- Cái gì, Mộ Khê Nhi? Oa, lần này có thể mở rộng tầm mắt đây!

Trang Hải ứng tiếng nói, hai mắt sáng rực.

Tiêu Hoàng ở một bên nghe nói như thế, tuy rằng dùng hết khả năng giữ vẻ mặt bình thản, nhưng trong lòng hẳn lập tức liền trở nên mềm nhũn, đồng tử ở trong hốc mắt cũng bắt đầu hơi giật giật.

- Đám hỗn đản các người này, khi nào thì trở nên không có ý chí chiến đấu như vậy? Nếu đã tham gia trận đấu thì phải cố gắng đạt được thắng lợi mới được, bất kể đối thủ là ai!

Tiêu Hoằng làm ra vẻ khăng khái nói.

Tốt lắm! Tiêu Hoằng tự mình không thừa nhận cũng không được, nói những lời này là dối trá, nhưng dù sao cũng không thể công khai trắng trợn nói ra: “Oa, từ lâu ta đã quý mến Mộ Khê Nhi, ta cũng muốn theo các người cùng đi xem Mộ Khê Nhi!”

- Hoằng ca nói lời này thực có đạo lý, nếu đã muốn chiến, thì phải xuất hết ra tâm huyết, giống như các người vậy là không tốt!

Hạ Trạch vẫn luôn trầm mặc ít lời, lại lên tiếng với vẻ mặt nghiêm túc. Hiển nhiên hắn thực không quan tâm tới cái gì Mộ Khê Nhi, vì trận đấu chính hắn đã khắc khổ luyện tập thời gian gần một tháng qua, thực lực đã tăng lên tới Ngự Đồi cấp năm.

Tuy nhiên, nếu hắn nghe được tiếng lòng của Tiêu Hoằng, phỏng chừng chắc chắn sẽ đầu đầy hắc tuyến, học ra ba lít máu.

- Tác phong của Hạ Trạch như vậy, mới chân chính là một chiến sĩ! Thôi được, tóm lại ngày mai chúng ta nhất định phải tranh thủ thắng lợi, mặc dù thất bại, cũng muốn thua ở trên đường xung phong!

Tiêu Hoằng dựa theo lời nói của Hạ Trạch, phi thường khéo léo gán mình vào trong đó.

- Nói như vậy, huynh đồng ý theo chúng ta đi dự thi.

Ánh mắt Nhâm Tường hơi vừa động, hỏi.

- Đúng vậy! Nếu trước đây chúng ta đã mất nhiều khí lực như vậy mới vào được trận đấu chính, trở mặt nhìn cơ hội mất đi, thật sự rất đáng tiếc.

Tiêu Hoằng đáp lời, kỳ thật thời điểm nói ra những lời này, chính hắn đều cảm thấy mình dối lòng. Nhưng cũng không có cách nào, nói thật ra, Tiêu Hoằng từ khi bắt đầu bước vào chế tác Ma Văn, đã liên quan với tiếng ca của Mộ Khê Nhi. Mộ Khê Nhi ở trong lòng Tiêu Hoằng có địa vị cực kỳ đặc thù, giống như tinh linh nhảy múa, lại giống như nữ thần trang nghiêm.

Tiêu Hoằng cũng là người, cũng có thất tình lục dục, đây là một lần cơ hội hiếm có được tận mắt nhìn thấy Mộ Khê Nhi, Tiêu Hoằng không nghĩ bỏ qua.

Ước định thời gian xong, tiễn bước Nhâm Tường bọn họ, Tiêu Hoằng quay về phòng ngủ, nằm trên giường ván gỗ nhìn lên trần nhà, thật lâu không thể ngủ được. Đối với Mộ Khê Nhi, có lẽ Tiêu Hoằng chỉ là một hạt cát trong hàng ngàn hàng vạn, nhưng đối với Tiêu Hoằng, tự giấu mà nói, có lẽ là “con cóc mà đòi nhìn thấy thiên nga”, cơ hội đó khó có được.

Cả một nhà chết vì tật bệnh, con trai độc nhất trở thành bệnh nan y áp bách, Tiêu Hoằng tự nhận là bản thân mình đối chữ “tình” đã phai nhạt rồi. Thế nhưng Mộ Khê Nhi, có lẽ đúng thật là một ngoại lệ, cũng giống như một đóa hoa hồng xinh đẹp tỏa sáng trong thế giới màu xám, xa vời không thể với tới mà lại làm cho Tiêu Hoằng nhìn thấy hy vọng.

Dòng suy nghĩ như vậy không ngừng quanh quẩn trong đầu Tiêu Hoằng, mãi đến hơn nửa đêm về sáng một chút, Tiêu Hoằng mới chợp ngủ trong hỗn loạn, trong lòng hơi có chờ mong, có cảm giác tốt lắm.

Ngày kế, ánh mặt trời trên cao chiếu xuống, sáng sớm giữa mùa hè đã hơi nóng bức, trên chạc cây tiếng “ve ve” kêu không dứt bên tai.

Trước cửa Trung Tâm Đại Hoằng Mỹ như thường lệ xếp một hàng dài, trong hàng người, cũng có vẻ hòa thuận, có cười có nói để tiêu ma thời gian.

Buổi sáng tám giờ đúng, Ma Văn xe khách của Nhâm Tường liền đậu lại trước cửa Trung Tâm Đại Hoằng Mỹ, gần như cùng một lúc, Tiêu Hoằng cũng chậm rãi mở cửa đi ra. Không giống như trước một thân áo dài trắng, lần này Tiêu Hoằng mặc là một thân y phục thường, áo màu đỏ sậm, quần màu xám đậm, áo lót trắng, không nổi bật nhưng phi thường khéo léo.

- Các vị! Hôm nay thật có lỗi, hôm nay tại hạ có việc, không thể tự mình tiếp đón các vị. Nếu mọi người không ngại, có thể để Lý Nhạc của ta trợ giúp mọi người, một ít vấn đề nhỏ, hắn hoàn toàn có thể giải quyết được.

Tiêu Hoảng thành tâm xin lỗi, ôm quyền nói xong, liền chui vào trong Ma Văn xe khách của Nhâm Tường. Tiếp theo Ma Văn xe khách liền nghênh ngang chạy đi.

Các nữ nhân đã xếp hàng từ sáng sớm, người nhìn ta, ta nhìn người, lại nhìn tới Lý Nhạc đang dùng Ma Văn tiêu độc vệ sinh hai tay, có chút không kịp phản ứng.

- Nhạc tử! Tiêu đại sư đi đâu vậy?

Một ít khách hàng quen quay qua hỏi Lý Nhạc, từ cách xưng hô đã có thể nhìn ra được đã rất quen thuộc với Lý Nhạc.

- Đi tham gia trận đấu chính Khôi Đấu đấy!

Lý Nhạc lộ vẻ mặt khó chịu nói, dựa theo đạo lý, hôm nay hẳn là nên nghỉ mới đúng, nhưng Tiêu Hoảng cố tình bảo hắn trông coi cửa hàng.

- Vậy sao! Không thể tưởng được Tiêu đại sư chẳng những biết khống chế Được Văn thần kỳ, còn có thể khống chế Chiến Văn.

Một phụ nữ trung niên hơi giật mình kinh ngạc nói.

- Phỏng chừng cũng chỉ là đi cho có mà thôi, cao thủ trận đấu chính thật rất nhiều đấy.

Lý Nhạc chưa xót nói, kỳ thật hắn cũng muốn đi, chỉ là Nhâm Tường, Tiêu Hoảng không mang hắn theo.

- Các tỷ muội! Khó có được cơ hội xem Tiêu đại sư ra tay, không bằng chúng ta cũng đi tới cổ vũ đi?

Trong đó một phụ nhân có vẻ nhàn rỗi đề nghị. Có thể nói, loại nữ nhân không lo cơm áo gạo tiền giống như họ này, buồn khổ nhất chính là tiêu ma thời gian, cả ngày ngoại trừ trân trọng o bế gương mặt mình, trên cơ bản chỉ là đi dạo phố, khó tìm được việc vui gì để giết thời gian.

Chính vì thế, lời đề nghị của phụ nhân này rất nhanh chiếm được đại bộ phận hưởng ứng, trong nháy mắt “loạt xoạt loạt xoạt”, hàng người đang đứng bước đi mất hơn phân nửa; còn lại một số người không muốn tới chỗ náo nhiệt liền tự động tản đi; những người còn lại bởi vì chỉ là tới làm một ít loại thẩm mỹ đơn giản, cũng đành ở lại cho Lý Nhạc trị liệu, bọn họ cũng biết rằng Được Văn đều là Tiêu Hoảng tự tay chế tác.

Bởi vì chủ sự chủ hội trường của Khôi Đấu, cũng không ở khu Hà Tây, bởi vậy Ma Văn xe khách muốn tới nơi, tối thiểu cũng phải mất thời gian nửa tiếng.

- Tiêu Hoảng! Lần này quyền chỉ huy lại giao cho huynh, huynh là chấp hành đội trưởng, kế tiếp, chúng ta nên đánh như thế nào?

Nhâm Tường ngồi đối diện Tiêu Hoảng, nhẹ giọng nói, tối hôm qua hẳn đã suy nghĩ xong: nếu Tiêu Hoảng có ý chí chiến đấu như vậy, chiến đội là của hắn, vì sao hắn lại lùi bước chứ? Cho dù là thua, cũng phải chiến vì vinh dự!

Tuy rằng tối hôm qua nói chỉ là lời nói đường hoàng ngoài miệng, mục đích chân thật còn là vì tận mắt nhìn xem phương dung của Mộ Khê Nhi. Nhưng đối với chiến đấu, Tiêu Hoảng vẫn không dám qua loa, bởi vì về chuyện này trong lòng Tiêu Hoảng hoàn toàn là hai việc khác nhau: nếu đã lựa chọn chiến vậy thì Tiêu Hoảng cũng không muốn đeo trên lưng cái danh kẻ chiến bại trở về.

- Lấy tư liệu của đối thủ cho ta nhìn xem!

Tiêu Hoảng ngoắc ngoắc tay nói với Nhâm Tường.

Kết quả Nhâm Tường đưa qua tờ giấy màu trắng, Tiêu Hoảng liền cầm lấy nhìn xem. Đối thủ đấu loại vòng thứ nhất, tên là chiến đội Hải Tân, là đội ngũ từ khu thi đấu Đông Văn, cấp bậc đội viên tạo thành 7, 6, 6, 5, 4.

So với chiến đội Ung Quang còn cao hơn một chút, về phần Tiêu Hoảng bên này, không tính Tiêu Hoảng, Nhâm Tường cấp năm, Hạ Trạch cấp năm, những người khác đều không tính ra tay, thực lực so với đối phương kém không phải một chút nửa điểm.

Hiện tại Tiêu Hoàng rất cục hiểu được, khó trách bọn người kia tối hôm qua thời điểm tới, vì cái gì lại thoải mái như vậy. Hóa ra ở trong lòng đã có ý buông bỏ, trong đối thủ ba người đó đều có thể đủ để làm nổ tung Nhâm Tường bọn họ.

- Hoàng ca! Huynh xem chúng ta còn có hy vọng thắng sao? Theo ta thấy huynh là Ngự Đồ cấp sáu, nhìn lại đối thủ có hai người cấp sáu không nói, còn có một người là cấp bảy nữa!

Tóc vàng một tay gác lên lưng ghế chỗ Tiêu Hoàng, thản nhiên nói. Đây là diễn hình về tâm lý đã có ý định buông bỏ, cho nên mới thoải mái như vậy.

- Đến lúc đó rồi tính sau!

Tiêu Hoàng thuận miệng đáp lại, đồng thời trong đầu bắt đầu suy nghĩ phương án. Nói thật ra, trong lòng hắn cũng không có trăm phần trăm nắm chắc phần thắng, chỉ có thể đến lúc đó thông qua quan sát, để phán định nhược điểm của đối thủ.

64. Chương 64: Đại Tin Tức!!!

Thời gian nửa tiếng vội vàng trôi qua, rất nhanh Ma Văn xe khách của Nhâm Tường, ngừng lại bên cạnh một chỗ kiến trúc rộng lớn hình hộp chữ nhật, đây chính là Ngự Giai Cách Đấu Tràng, thuộc sở hữu của Tập đoàn Khoa Long, trên cơ bản cũng là Thái Ngô Thành mô phỏng theo Sinh Thái Cách Đấu Tràng đỉnh cao. Nhìn từ vẻ bên ngoài, giống như một cái Kim Tự Tháp bị vạt đi đầu nhọn, trên mặt phẳng nghiêng che kín vẫn lộ giống như bậc thang.

Đi xuống Ma Văn xe khách, bước vào trong đó, bên trong trang trí đại khái giống như hội trường của khu Hà Tây, chỉ là phương diện thiết bị trang trí hoa lệ hơn một ít, khán đài cũng lớn hơn rất nhiều so với cái ở khu Hà Tây kia.

Ở chỗ đăng ký, sau khi mỗi người tự ghi thân phận của mình, đám người Tiêu Hoàng liền được tiểu thư hướng dẫn dẫn dắt tới địa điểm chỉ định. Bên trái bên phải chỗ này trên cơ bản toàn bộ đều là đội ngũ các khu thi đấu tới đây. Ai nấy đều ăn mặc chỉnh tề, ánh mắt sáng ngời.

Trái lại Tiêu Hoàng bên này, trên cơ bản đều là mặc thường phục tới, làm cho người ta đầu tiên có cảm giác đó là cả lơ phất phơ, không thấy một chút vẻ chính quy nào.

Nhìn lại phía trên khán đài đã là tiếng người ồn ào, tuy rằng Khôi Đấu không tính là trận đấu đỉnh cấp của Thái Ngô Thành, nhưng ít nhiều cũng coi như được chú ý coi trọng.

Ở bên trong ghế lô một chỗ xa hoa, Mộ Khê Nhi đang ngồi ở bên trong quan sát quần chúng ở khán đài đối diện, cùng nhân viên công tác bận rộn ở phía dưới, cùng với đội viên của các chiến đội. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp hơi có vẻ khấn trương, trong đầu thì đang không ngừng nhớ lại ca từ, cùng với động tác nên làm.

- Khê Nhi không cần khấn trương, những khán giả kia đều là người ủng hộ của cô, dù có chút sai lầm nhỏ, bọn họ cũng sẽ không quá để ý đâu! Cứ tự nhiên, cứ thoải mái là được.

Trên một cái trường kỷ cách Mộ Khê Nhi không xa, một nam nhân chừng bốn mươi tuổi, ngậm một cây xì gà tinh xảo, nhẹ giọng an ủi, giọng nói mềm nhẹ giống như một người trưởng bối.

Mà hắn chính là Mai Kiệt lão bản của Công ty giải trí Mỹ Nhân, là thân đệ đệ của Mai Long trong Thái Ngô Tam Kiệt, là Ngự Giả cấp năm, cũng rất có thể sẽ trở thành là nhân vật cấp Ngự Sư thứ tư của Thái Ngô Thành.

Công ty giải trí Mỹ Nhân cũng là công ty giải trí lớn nhất ở Thái Ngô Thành. Hiện tại Mai Kiệt có thể nói là đang thành công nổi trội, cộng thêm hội trường nơi này chính là sản nghiệp của Tập đoàn Khoa Long, bởi vậy Mai Kiệt mới có hân hạnh mời Mộ Khê Nhi đến đây.

Tuy nhiên, đúng lúc này, Ma Văn thông tin trên mình Mai Kiệt bỗng nhiên truyền đến vài âm thanh.

Nhìn thấy dãy số trong màn hình, thần sắc Mai Kiệt không khỏi vừa động, tiếp theo liền đặt Ma Văn thông tin ngay lỗ tai, kết nối thông tin.

- Tốt, ta đã biết!

Mai Kiệt nói xong những lời này, liền đứng dậy, tiếp theo nói với Mộ Khê Nhi:

- Thật có lỗi! Hôm nay không thể xem cô biểu diễn rồi! Ta có chút việc!

Mai Kiệt nói xong, liền sửa sang lại y phục, rồi đi ra hướng ngoài cửa, đồng thời gọi đến trợ thủ, bảo hắn phụ trách vấn đề an toàn cho Mộ Khê Nhi. Dù sao ở trong này có thể nói là nhân xà hỗn tạp, nhân vật nổi tiếng, lưu manh... hạng người nào đều có, vấn đề an toàn phải được bảo đảm hàng đầu.

Vừa mới đi ra phòng, Mai Kiệt liền nhìn thấy Thị trưởng Hà Ngân Đông đang mặc một thân âu phục, xuất hiện trong tầm mắt. Đứng bên cạnh hắn là một lão nhân mập lùn, tóc hoa râm, chắp tay sau lưng. Tuy nhiên, quần áo của lão lại khiến Mai Kiệt hơi biến sắc, một thân quân trang màu xanh thẫm, trên vai lộ ra hai ngôi sao tam giác sáng lấp lánh, là quân hàm Trung tá.

Sĩ quan?

Đây là phản ứng đầu tiên của Mai Kiệt. Quân nhân xuất hiện ở Thái Ngô Thành, chính là chuyện bản thân hắn không gặp nhiều lắm, huống chi là sĩ quan, điều này không thể không dẫn tới Mai Kiệt coi trọng.

- Thị trưởng đại nhân.

Đi tới bên cạnh Hà Ngân Đông, Mai Kiệt khẽ cúi người chào, đây chỉ là một loại khách sáo tượng trưng. Mai Kiệt là người thân thiết với Thị trưởng, thực lực không thua gì Tang Hoàn Vân, hơn nữa ở Tập đoàn Khoa Long địa vị của hắn cũng cực kỳ cao.

- Mai Kiệt này! Gần đây không thấy bóng dáng đâu nha!

Hà Ngân Đông thân mật cười cười, nói, cũng không có giới thiệu lão nhân mặc quân trang bên cạnh.

- Cũng tạm tạm!

Mai Kiệt đáp lại.

Sau vài ba câu xã giao, Mai Kiệt liền biết điều rời đi, còn Thị trưởng thì mời lão nhân vào một phòng bao cách vách, cung kính nói:

- Trung tá Mặc Huyền! Đi đường mệt nhọc, chiều đãi không chu toàn, mong ngài thứ lỗi. Khôi Đấu đại tái này tuy rằng không nói là đỉnh cấp, nhưng cũng có thể coi như tiêu ma thời gian!

- Không sao! Ta tới nơi này, cũng không phải nghỉ phép, chỉ sợ không có mấy ngày được thanh tịnh đâu!

Lão nhân được gọi là Mặc Huyền cất bước đi vào trong đó, giọng điệu hơi có vẻ bất đắc dĩ.

- Vừa rồi Mặc Trung tá nói, là tới ngắm ngắm bảo hộ một đại nhân vật, đại nhân vật này là ai vậy?

Thị trưởng nhẹ giọng hỏi, trước đó hắn đã biết được có đại nhân vật sắp tới, nhưng thủy chung cũng không biết là ai.

- Nói ra có lẽ sẽ dọa ngài nhảy dựng, Thiếu tướng của Tân Cách Công Quốc, thiên chi kiêu nữ, Lạc Tuyết Ninh!

Ba chữ cuối cùng, Mặc Huyền đọc rõ từng tiếng lộ ra vẻ xem trọng.

Thị trưởng Hà Ngân Đông đứng một bên nghe nói như thế, lập tức cả kinh. Có thể nói, trước đây hắn đã làm tốt chuẩn bị để đón tiếp con cháu của Vương công nào đó của Phục Thần Đế Quốc sẽ đến đây du lịch, kết quả tuyệt đối không nghĩ tới lại là người của Tân Cách Công Quốc, mà còn là Lạc Tuyết Ninh!

Lạc Tuyết Ninh trên cơ bản trong Thái Qua Vũ Trụ không có người nào không biết, làm cho người ta có cảm giác chính là bá đạo, mãnh liệt, một lời không đúng, sẽ quyết chiến ngay, tuyệt đối sẽ không phí thời gian đấu võ mồm cùng đối phương.

Nói tới Tân Cách Công Quốc, diện tích địa hạt so với Phục Thần Đế Quốc thật sự không tính là lớn lắm, đại khái chỉ tương đương với một phần năm lãnh thổ Phục Thần Đế Quốc, nhưng vũ lực cực kỳ cường hãn. Mà trọng yếu hơn là, hai nước chính là đồng minh, quan hệ qua lại rất gần bó.

Chính vì vậy, vấn đề an toàn của Lạc Tuyết Ninh trong thời gian ở Phục Thản Đế Quốc càng trọng yếu. Phàm là hơi có sai lầm, đối với quan hệ giữa hai nước khẳng định là đã kích trọng đại.

- Lạc Tướng quân? Nàng tới đây? Không thể nào?

Thị trưởng kinh nghi nói, tin tức như vậy thật sự ra ngoài dự đoán của mọi người.

- Ta cũng hy vọng không phải nàng, thật sự là một phiền toái lớn.

Mặc Huyền khẽ lắc đầu, đáp lại.

-Ồ! Vậy không đúng rồi! Nếu là Lạc Tuyết Ninh nhân vật lớn như vậy, hẳn thủ đô bên kia phải phái thêm bộ đội tinh anh mới đúng, như thế nào lại để đại nhân ngài...

Thị trưởng hỏi dò, trong lòng sớm đã thấy bất ổn. Lạc Tuyết Ninh thì tốt rồi, đối với hắn mà nói, tuyệt đối là nhân vật thiên đại, nhưng nghĩ lại cũng là phiền toái thiên đại đây! Nhất là đi tới Thái Ngô Thành, một Thị trưởng như hắn, thật sự là một sức ép không chịu nổi.

-À! Đó là vì, thủ đô phái tới Thánh điện kỵ sĩ đoàn, trên đường gặp phải Già Mã Xạ Tuyền Vân, bây giờ còn chờ người đi cứu viện, nói gì tới chuyện bảo hộ người khác chứ! Thật không biết làm sao hơn, góc Vũ Nhuận Tinh hẻo lánh này chỉ có thể tạm thời vận dụng quân đội của bản địa.

Mặc Huyền nói đầy vẻ bất đắc dĩ, hiện tại lão chỉ có thể hy vọng Thánh điện kỵ sĩ đoàn mau một chút thoát hiểm, thay thế cho bọn họ.

- Thì ra là thế! Vậy đại nhân có biết Lạc Tuyết Ninh tới đây rốt cuộc muốn làm cái gì hay không?

Hà Ngân Đông hỏi tiếp.

- Cấp trên không nói ra, chỉ là báo cho chúng ta biết, phải bảo hộ an toàn cho nàng. Trước khi nàng đến đây, phải ngầm ngầm điều tra, nhìn lại xem Thái Ngô Thành có nhân tố gì bất an.

Mặc Huyền đáp lời.

- Vậy Lạc Tuyết Ninh khi nào trở về?

Hà Ngân Đông hỏi tới.

- Mau thôi!

Mặc Huyền trả lời rất hàm hồ, hiển nhiên là không muốn để người khác biết được.

Cùng lúc đó, ở ngoài sân đấu, Tiêu Hoảng cũng không biết chuyện về Lạc Tuyết Ninh. Mà dù có biết, ở trong mắt hắn xem ra, người này dường như cũng có quan hệ không lớn với hắn. Đúng vậy, trong mơ hồ đối với Lạc Tuyết Ninh hắn luôn có một loại cảm giác quen thuộc, nhưng Tiêu Hoảng không thể không đối mặt với một vấn đề rất thực tế: hắn cùng với Lạc Tuyết Ninh hoàn toàn là người của hai góc độ khác nhau.

Hiện tại, trong lòng Tiêu Hoảng mong muốn duy nhất đó là nhìn thấy hình dáng Mộ Khê Nhi. Nhưng hắn đứng ở chỗ này đã một đoạn thời gian, mà Mộ Khê Nhi chậm chạp không có xuất hiện, chỉ có người chủ trì kia lải nhải không để yên, còn mình phải đứng đây, ngay cả ghế cũng không có. Điều này làm cho Tiêu Hoảng ít nhiều có chút không kiên nhẫn, nhưng lại không tiện trực tiếp đến hỏi.

- Này! Mộ Khê Nhi, khi nào thì đi ra vậy

Trang Hải không kiên nhẫn bỗng nhiên lên tiếng hỏi, câu hỏi của hắn cũng chính là suy nghĩ trong lòng Tiêu Hoảng.

- Mộ Khê Nhi người ta là nhân hiệu lớn mà, đương nhiên là phải để đến phút cuối mới xuất hiện. Nếu không phải vì Mộ Khê Nhi câu dẫn, ai lại muốn đi nghe người chủ trì kia lải nhải không để yên.

Tóc vàng thọc hai tay vào túi, nhàn nhã nói.

Ước chừng trôi qua nửa tiếng, người chủ trì mới ngừng nói, trên cơ bản đều giới thiệu từng chi chiến đội một lần, trong đó trọng tâm trọng yếu nhất của hắn là chiến đội Thự Quang của Mai Long Ngự Văn Quán, là quán quân lần trước. Tuy rằng đội trưởng trong đội đó, nghe nói dưới trợ giúp của Mai Long, đã đạt tới

cấp bậc Ngự Giả, sẽ không tham gia trận đấu này, nhưng dù vậy, chiến đội Thự Quang vẫn còn có hai đội viên Ngự Đồ cấp mười, ba người còn lại đều là Ngự Đồ cấp chín, có thể nói là chi đội cường hãn.

Mặt khác chiến đội Tinh Quang cùng chiến đội Ứng Quang cũng thuộc Mai Long Ngự Văn Quán đều có thực lực không tầm thường. Có thể nói, ở Thái Ngô Thành, nếu nói Tang Hoành Vân nắm giữ chính là Dược Văn, Sài Tang nắm giữ chính là Chế Văn, như vậy Mai Long nắm giữ chính là Ngự Văn, ba phương ai cũng có sở trường riêng, đứng ở thế chân vạc.

Về phần chiến đội Bỉ Ngạn chỗ Tiêu Hoàng, người chủ trì chỉ nói ra một câu không hơn mười chữ, biểu hiện rõ ràng: trận đấu chính căn bản là không có đặt Bỉ Ngạn ở trong mắt, ở trong mắt mọi người, Bỉ Ngạn đi được tới bước này hoàn toàn là may mắn, là vận khí tốt mà thôi.

Còn về địa đồ trận đấu chính là một phế tích thành trấn. Theo người chủ trì giới thiệu xong, mặt đất sắt thép của trung tâm sân đấu liền bắt đầu chuyển động trượt đi. Sau một lát, liền hình thành một phế tích của thành trấn, phía trên đường phố phủ đầy gạch ngói vụn, tất cả nhà cửa kiến trúc đều là tường xiêu vách đổ.

Đối với địa đồ như vậy Tiêu Hoàng cũng không quen thuộc lắm, cũng không thuận buồm xuôi gió như trong rừng rậm, mượn dùng địa đồ giảng co cùng đối thủ. Hiển nhiên ở trên địa đồ này không có lợi với Tiêu Hoàng, nhưng ngược lại những người tinh thông chiến đấu trên đường phố kia, lại thoải mái không ít.

Ngay lúc đó, cùng lúc với phế tích thành trấn vừa mới hình thành, tiếng ca du dương của Mộ Khê Nhi từ bên trong thành trấn vang lên. Mọi ánh mắt đều nhìn vào thành trấn, chỉ thấy dáng người Mộ Khê Nhi chậm rãi từ bên trong phế tích dâng lên, giống như một tinh linh nhảy lên, mà thanh âm trong trẻo của nàng du dương trầm bổng, dường như giờ khắc này, làm cho không khí trầm lắng của phế tích một lần nữa tràn ngập sinh cơ.

Tiếng hoan hô lúc mới đầu qua đi, khán giả trên khán đài đều yên tĩnh lại, đắm chìm trong tiếng ca của Mộ Khê Nhi.

Đứng trong đám người mờ mịt, Tiêu Hoàng đồng dạng cũng dời ánh mắt nhìn Mộ Khê Nhi, lẳng lặng lắng nghe. Tuy rằng hãn cách Mộ Khê Nhi rất xa, nhưng vẫn có thể thấy rõ bóng hình Mộ Khê Nhi.

65. Chương 65: Kỹ Xảo Âm Hiểm!

Đây là lần đầu tiên, Tiêu Hoàng chính mắt thấy dung mạo xinh đẹp, tươi mát thoát tục của Mộ Khê Nhi, mặc dù có chút không quá hăng hái tranh giành, nhưng không thể không thừa nhận, giờ khắc này, Tiêu Hoàng thật sự có chút như si như ngốc, cứ như vậy ở một cái góc không bắt mắt lẳng lặng đứng, nhìn.

Đối với Mộ Khê Nhi, nếu nói Tiêu Hoàng không có suy nghĩ mình không an phận, đó là nói dối, nhưng hẳn biết rõ, chính mình rốt cuộc là hạng người gì? Lão bản của Dược quán nhỏ, một người đang không ngừng giãy giụa tìm sống trong cái chết. Còn Mộ Khê Nhi lại là Thiên Sứ cao cao tại thượng, xa không thể với tới.

Có lẽ đối với Tiêu Hoàng mà nói, có thể đứng ở chỗ này nhìn miễn nhãn, chính tai nghe tiếng ca của nàng, cũng đã rất không tệ rồi, một tia dục vọng chiếm giữ trong lòng kia, có thể chính là một giấc mộng tốt đẹp, trước khi ngủ nằm ở trên giường ảo tưởng một chút.

Một khúc nhạc khúc tuyệt vời hát xong, hiện trường tiếng vỗ tay như sấm dậy, thi thoảng còn kèm theo tiếng huýt gió vang dội.

Lúc này Mộ Khê Nhi cũng có vẻ ngượng ngùng, hơi rụt rè phát phát tay, sau đó cúi đầu nói lời cảm tạ.

- Oa! Không thể tưởng được trong hiện thực Mộ Khê Nhi còn xinh đẹp hơn so với trong hình ảnh.

Nhìn thấy Mộ Khê Nhi xa xa, hơi cúi mình thi lễ, tóc vàng giương to mắt nói.

- Ai nói không phải chứ? Quả thực là tươi mát thoát tục, nếu có thể cưới nàng làm lão bà, giảm thọ mười năm ta cũng chịu.

Trang Hải xoa tay, miệng chảy nước miếng nói, diễn hình tiểu nhân vật tự mình say mê ngắt ngay.

Tuy nhiên, ngay lúc Trang Hải cùng tóc vàng nói chuyện, ánh mắt bọn họ lại bỗng nhiên nhìn lướt qua trên người Tiêu Hoảng. Chỉ thấy thần sắc Tiêu Hoảng như đại ra, ánh mắt dán vào thân ảnh Mộ Khê Nhi phía trên phế tích, có chút như si như ngốc.

Trang Hải không kiềm được khẽ lấy ngón tay khều khều bên hông tóc vàng, đồng thời đưa mắt ra hiệu, thay lời nói, chính là không thể tưởng được Tiêu Hoảng ngày thường nhìn như lạnh lùng, cũng có một mặt như vậy.

- Mỹ nữ mà, là một nam nhân bình thường ai lại không thích? Có gì đáng ngạc nhiên!

Tóc vàng bĩu môi, khinh thường nói.

Giờ này khắc này tâm tình Mộ Khê Nhi ít nhiều có chút trầm tĩnh lại, Tiêu Hoảng đứng trong biển người mờ mịt, tự nhiên nàng không có khả năng chú ý tới.

Theo giàn giáo chậm rãi hạ xuống song song với mặt đất, Mộ Khê Nhi một thân váy dài, cũng không có ra khỏi sân đấu, mà dựa theo ước định từ trước, nàng chậm rãi ngồi trên đài giám sát, xem như một loại tham dự khác. Dù sao sân thi đấu thể thao này là của Tập đoàn Khoa Long, công ty giải trí chỗ nàng cũng là của Tập đoàn Khoa Long.

Tuy rằng đối với loại đánh đánh chiến chiến này, bản thân Mộ Khê Nhi không có nhiều hứng thú lắm, nhưng nàng chính là một nghệ nhân, có một số thời điểm cũng là thân bất do kỷ, chỉ có thể cố mà làm, ứng phó một chút.

Chính là một viên giám sát khác ở bên cạnh nàng, giờ phút này dường như đã quên chức trách, trông mắt gần như đều sắp rơi vào trên mặt Mộ Khê Nhi.

- Giờ xin công bố một cái tin tức tốt cho tất cả các đội dự thi: sau mỗi một vòng quyết đấu, đài giám sát đều sẽ bình chọn ra đội viên ưu tú nhất toàn trường, đến lúc đó sẽ do Mộ Khê Nhi tiểu thư ban phát cúp cho hắn, cùng với một lần cơ hội chụp ảnh chung với Mộ Khê Nhi.

Người chủ trì hiện trường, bỗng nhiên đưa ra tin tức như vậy.

Chỉ trong nháy mắt, vốn các chiến đội đang nóng lòng muốn thử chờ đợi phút bắt đầu, đều đưa mắt nhìn lẫn nhau, bắt đầu bàn tán xôn xao. Hiển nhiên điều này đối với nam tính mà nói, không thể nghi ngờ là một loại kích thích lớn!

- Oa! Có cơ hội chụp ảnh chung với Mộ Khê Nhi? Đây tuyệt đối là ngàn năm một thuở nha!

Trang Hải hưng phấn kêu lên.

- Hai tên các ngươi, không cần cao hứng quá sớm, cũng không nhìn đối thủ của chúng ta xem, nếu chúng ta không thắng được toàn trường, tốt nhất nghĩ cũng đừng nghĩ.

Nhâm Tường nói với vẻ mặt nghiêm túc, tiếp theo dời ánh mắt nhìn ngay Tiêu Hoảng:

- Hiện tại huynh là đội trưởng, bố trí chiến thuật một chút đi!

- Không có chiến thuật!

Tiêu Hoảng chỉ nói ra bốn chữ này, tiếp theo liền của đi thẳng tới khu chỉ định nghỉ ngơi chiến đội Bỉ Ngạn.

- Không có chiến thuật?

Nghe nói như thế, trong lúc nhất thời Nhâm Tường có chút bất ngờ, đây không phải là thái độ làm người của Tiêu Hoảng. Dựa theo lẽ thường mà nói, đối mặt với chiến đội Hải Tân thực lực cao hơn một mảng lớn so với bọn hắn, Tiêu Hoảng chắc chắn phải dùng hết biện pháp, tận hết khả năng để giành lấy thắng lợi, nhưng hiện tại... lại buông bỏ như vậy sao? Nhưng Nhâm Tường từ trong giọng điệu của Tiêu Hoảng, hoàn toàn không nghe ra mùi vị buông bỏ, ngược lại có thể cảm nhận được một loại sát khí!

- Người kia dường như có chút khác thường a! Trước kia không phải cái dạng này!

Tóc vàng nhìn theo bóng lưng Tiêu Hoảng, chớp chớp mắt, thần tình không sao hiểu nổi nói.

- Hắn không phải là bị Mộ Khê Nhi hấp mất thần hồn xuất khiếu rồi chứ, chúng ta phải làm gì bây giờ?

Trang Hải nhỏ giọng nói.

Rất nhanh, chương trình thi đấu của vòng thứ nhất ba mươi hai đội vào mười sáu đội liền đưa ra, chiến đội Thự Quang xuất chiến trận đầu, xem như là trận đấu mở màn.

Theo sát sau đó, là chiến đội Bỉ Ngạn đối kháng với chiến đội Hải Tân, dựa theo xếp đặt của hội thi đấu, đây hoàn toàn là một trận đấu gần như không có gì đáng nói, mà còn có mùi vị khá chán nản. Tuy nhiên trận đấu thứ ba, sẽ là cao trào tiếp tục được nghênh đón.

Thị trưởng ở bên trong một phòng xa hoa, tự nhiên là người trước tiên nhận được chương trình thi đấu như thế.

- May mà chiến đội Thự Quang xếp ở vị trí thứ nhất. Đội trưởng của họ, Bội Cổ Kỳ năm nay chỉ có hai mươi một tuổi, đã là Ngự Đồ cấp mười, rất nhanh sẽ đạt tới Ngự Giả, bất kể là năng lực chỉ huy hay là sức chiến đấu, đều tương đối không tệ. Nghe nói Mặc Huyền đại nhân mấy năm trước, chuyên môn đến các thành thị phát hiện tân tú trẻ tuổi, đưa bọn họ vào quân đội tiến hành bồi dưỡng. Lần này, không biết Bội Cổ Kỳ, có thể được coi trọng hay không.

Thị trưởng lên tiếng nói, không ngoài ý muốn tác hợp cho Bội Cổ Kỳ.

Bởi vì ở Thái Qua Vũ Trụ, địa vị của quân nhân là phi thường cao, nhất là ở Vũ Nhuận Tinh, chỉ có một chi quân đội quân đoàn Bối La Chiến Văn này, nên nhân số của đội quân này phần nhiều là thị dân của thành thị, toàn bộ thành thị thậm chí Thị trưởng cũng được vinh dự lấy.

Mà trọng yếu hơn là, một khi thị dân của thành thị mình lập được chiến công, kiếm được một chức quan, thì thành thị nơi hân ở tự nhiên cũng sẽ thơm lây.

- Chuyện tuyển chọn mầm non, đã thật lâu rồi ta không làm nữa. Hiện giờ đã không thuộc về ta quản hạt, nhưng thật ra ta có thể tiến cử danh ngạch, tuy nhiên, ta không có khả năng tùy tiện sử dụng!

Mặc Huyền khẽ cười cười đáp lại, trong giọng nói hơi có ý nói cho qua chuyện. Lần này lão đến đây, cũng không phải là để tuyển chọn quân nhân ưu tú.

Lão tới đây hoàn toàn là một loại xã giao, xem như lập quan hệ với Thị trưởng để tiện cho công tác sau này.

Cùng lúc đó, trải qua vài phút chuẩn bị, chiến đội Thự Quang dẫn đầu ra sân đấu, làm quán quân liên tục hai đợt, mỗi một đội viên đều tràn ngập khí phách tuyệt đối, vừa mới đi lên đài kiểm tra đo lường, liền dẫn tới một trận hoan hô vang trời.

Đứng ở sau cùng đội ngũ, dáng người trung bình, nhưng thân thể có vẻ rắn chắc dị thường, làn da màu đỏ, đó là đội trưởng Bội Cổ Kỳ. Đối với tiếng hoan hô, hắn chỉ giơ tay nhìn lên khán đài, trong hai mắt hiện lộ ra hết sức khí.

Về phần đối thủ, tương đối mà nói còn kém hơn rất nhiều, đối mặt với đối thủ cường hãn, mới chỉ ở trên đài kiểm tra đo lường đã có cảm giác yếu thế.

Với tâm tính như vậy tham gia trận đấu, trận quyết đấu tiếp diễn tự nhiên không cần nói cũng biết, theo hai phương bước vào chiến trường, trung lộ, trái phải hai lộ liền lần lượt phát sinh hỗn chiến, đủ loại kiểu dáng Chiến Văn quang, quang đoàn của Chiến Văn va chạm phát ra đủ loại màu sắc, cũng liên tục nổ vang.

Hai mươi phút qua đi, chiến đội Thự Quang với tỷ số 4 so với 0 chiến thắng đối thủ, không hề trì hoãn giành được thắng lợi của chiến dịch mở đầu thi đấu. Chỉ một mình Bội Cổ Kỳ đã xử lý ba đội viên đối thủ, trong đó bao gồm đội trưởng của đối phương.

Hơi hơi mở ra song chưởng, Bội Cổ Kỳ có vẻ cực kỳ khí phách nghênh đón tiếng reo hò hoan hô của toàn trường.

- Thế nào? Cũng không tệ lắm chứ?

Hà Ngân Đông vươn tay, chỉ chỉ Bội Cổ Kỳ, lên tiếng hỏi.

- Cũng không tệ lắm!

Mặc Huyền khẽ cười cười đáp lại, trong lòng thì một chút cũng không có đặt ở trong mắt người của Thị trưởng tiến cử này. Vừa rồi lão có thể nhìn thấy rõ ràng, đối phương cấp cao nhất là cấp tám, Thự Quang có hai người cấp mười, vậy nếu để rơi vào khổ chiến, thì Thự Quang kia không khỏi quá ngu xuẩn. Và lại mặc dù dưới tình huống thực lực bản thân dẫn đầu toàn bộ, còn để đội hữu của mình bị xử lý, đây chính là điều Mặc Huyền không thể dễ dàng tha thứ.

Nên biết rằng, nếu đây là ở trên chiến trường thực sự, chẳng khác nào một gã binh sĩ ưu tú, do đó mà chết, mà còn là dưới tay đối thủ không tính là cường đại lắm. Bội Cổ Kỳ một người chém liên tiếp ba đối thủ, ở trong mắt người xem thậm chí là Thị trưởng có thể nói là chiến tích hiển hách, nhưng với Mặc Huyền tuy rằng tuổi đã già, nhưng chi tiết đó vẫn không tránh khỏi ánh mắt sắc bén của lão: Vừa rồi lão thấy rõ rãnh mạch, hấn giết chết ba người, trong đó hai người đều là đội hữu đã đánh cho hấp hối, Bội Cổ Kỳ mới bắt lấy thời cơ bổ thêm một đòn, không tốn công sức chiếm lấy chiến tích.

Người được Thị trưởng tiến cử, nếu đều là bộ dáng này, trận kế tiếp đương nhiên Mặc Huyền không có hứng thú, chuẩn bị tìm cơ rời đi, hội hợp cùng 100 người tạo thành đội quân do chính mình mang đến.

Lễ trao giải vòng thứ nhất chấm dứt, trận thứ hai đó là Bỉ Ngạn đối kháng với chiến đội Hải Tân.

Đội trưởng của chiến đội Hải Tân tên là Tân Vũ Sinh, dáng người khá cao, tướng mạo cực kỳ anh tuấn, một đầu mái tóc dài tung bay nhìn như rối bù kỳ thật rất xứng với khuôn mặt tuấn mỹ kia, cộng thêm thực lực khá cao, gia cảnh rất tốt, gần như là tình nhân hoàn mỹ trong lòng các cô gái.

Đồng dạng, điều này cũng phản ánh rõ ở phía trên khán đài. Ngay thời điểm phát thanh không ngừng giới thiệu chiến đội Hải Tân, phía trên một bên khán đài, ước chừng hơn một trăm cô gái, điên cuồng gọi to tên của Tân Vũ Sinh.

Tân Vũ Sinh ở trong khu nghỉ ngơi không một chút động tâm, sau khi mặc xong hộ giáp, liền bắt đầu nói rõ chiến thuật. Trước đó hắn đã tìm hiểu về chiến đội Bỉ Ngạn, đúng là không cao không thấp khó lường. Nhưng toàn đội chỉ dựa vào một người, đó là một người tên Tiêu Hoảng, hơn nữa bọn họ đã nắm được tư liệu đại khái về Tiêu Hoảng.

Là Ngự Đồ cấp sáu, sử dụng ba loại Ma Văn: Kinh Cức Chiến Văn, Hồ Nha Chiến Văn cùng với Ma Văn phụ trợ Mặc Nại, gần như có thể nói là phụ trợ cả công thủ nhiều mặt. Về phần những người khác, hoàn toàn có thể bỏ qua.

- Ngự Đồ cấp sáu, cấp bậc cũng không thấp, hơn nữa trước đây chiến một trận với Bắc Long, có thể nhìn ra được người này bình tĩnh quả quyết. Hãy nhớ chúng ta phải tránh khinh địch, đồng thời phải tranh thủ trước tiên phải dùng hết mọi biện pháp, vây giết chết Tiêu Hoảng, chỉ cần hắn bị xử lý, những người khác đều là rác rưởi, hiểu chưa?

Tân Vũ Sinh thấp giọng nói.

- Nhưng chúng ta nên làm thế nào để trước tiên tập trung vào Tiêu Hoảng, tiến hành vây đánh hắn chứ?

Phó đội trưởng Nghê Á hỏi.

- Cái này thì dễ rồi!

Tân Vũ Sinh cười cười, tiếp theo hé mở ra trong lòng bàn tay. Chỉ thấy trong lòng bàn tay hắn là một nắm vật liệu màu xám bạc, màu sắc rất giống với hộ giáp.

- Hiểu rồi đội trưởng!

Nhìn thấy vật này, đội viên Hải Tân toát ra một chút ý cười, sắc mặt lộ vẻ âm hiểm. Có vật này quả thực vây đánh xử lý Tiêu Hoảng nắm chắc trong tay, không có Tiêu Hoảng, mấy tên đội Bỉ Ngạn kia còn không đủ để vào mắt.

66. Chương 66: Gặp Mặt Tình Địch

Trải qua vài phút chuẩn bị, chiến đội Bỉ Ngạn và chiến đội Hải Tân đều bước lên đài kiểm tra, được nhân viên giám sát kiểm tra hộ giáp, trang bị vận tác xem có tồn tại hành vi gian dối gì không.

Mộ Khê Nhi cũng là giám khảo, cũng xuất hiện trên đài kiểm tra. Tuy rằng nàng cũng không hiểu về kiểm tra đo lường hộ giáp lắm nhưng vẫn làm ra vẻ khiêm tốn học hỏi.

Đây là lần đầu tiên Tiêu Hoằng nhìn thấy Mộ Khê Nhi ở gần như vậy. Khoảng cách giữa hai người không tới hai thước, chỉ tiếc là bởi tướng mạo Tiêu Hoằng thường thường, dáng người thường thường, thật sự không có điểm nào hấp dẫn sự chú ý của Mộ Khê Nhi, chỉ có thể để mặc nàng đi qua trước mặt, chỉ để lại hương thơm cơ thể mờ nhạt, còn có hai gò má hơi đỏ bừng của Tiêu Hoằng.

- Mộ Khê Nhi tiểu thư. Nhìn gần người quả nhiên rất đẹp. Yên tâm, chút nữa toàn trường sẽ là của ta. Có thể chụp ảnh chung với tiểu thư Mộ Khê Nhi đúng là vinh hạnh của ta.

Ngay khi Mộ Khê Nhi đi ngang qua Tân Vũ Sinh, hần hơi hơi giơ ngón tay ra dấu, vẻ mặt tươi cười có vẻ rất phong độ.

- Cảm ơn.

Mộ Khê Nhi cũng lễ phép mỉm cười đáp lại.

Thấy cảnh như vậy, sắc mặt Tiêu Hoằng liền trở nên hơi khó coi, trong lòng chua xót và còn có một tia phần nộ, chỉ cảm thấy tên lòe loẹt kia tại sao lại không vừa mắt như vậy. Có lẽ đó là do nội tiết tố sinh dục nam gây họa đây.

- Xem đi, miệng lưỡi trơn tru mới khiến nữ nhân vui vẻ chứ không như loại đầu gỗ chúng ta đâu.

Tóc vàng mím môi nhìn Tân Vũ Sinh, lại nhìn Tiêu Hoằng vốn không thể khiến Mộ Khê Nhi chú ý, nói một tràng.

- Người đừng nói vậy. Hiện giờ ta càng nhìn càng thấy cái tên Tân gì gì kia không vừa mắt. Nếu không phải là đánh không lại hần thì ta đã cho hần lên bờ xuống ruộng rồi.

Trang Hải nhú nhú mày nhìn về phía xa xa. Gần trăm cô gái đang gào thét tên của Tân Vũ Sinh, cũng không ngừng chui vào lỗ tai Trang Hải.

- Tầm thường!

Tóc vàng và Trang Hải liếc về phía mấy cô gái hâm mộ kia, lại nhìn Tân Vũ Sinh, gần như trăm miệng một lời, cùng bất bình thay cho Tiêu Hoằng.

- Tiêu đại sư, Tiêu Hoằng!

- Thần của sắc đẹp, Tiêu Hoằng!

Gần như tóc vàng và Trang Hải vừa dứt lời thì bên kia khán đài bỗng truyền tới tiếng hô cao vút. Âm lượng này rõ ràng là có ý khiêu khích khán đài đối diện.

Nhìn theo tiếng hô, chỉ thấy mắt bác gái trung niên cầm mấy tờ áp phích, la lớn.

Vốn trận chiến đấu này cũng có nhiều người trung lập, thấy cảnh này tinh thần không khỏi ngẩn ra, đột nhiên hưng phấn. Một bên là những cô gái thanh xuân xinh đẹp, một bên là nhân vật bác gái phong vận khác thường. Đại hội Khôi Đấu đã xây dựng nhiều năm như vậy mà chuyện này mới xảy ra lần đầu.

- Tiêu Hoằng? Tiêu Hoằng là ai?

- Nhìn kia, cái tên nhỏ gầy sắc mặt trắng bệch đó.

Một vị chỉ về phía Tiêu Hoằng đang đứng trên đài kiểm tra. Bởi trên màn hình lớn, ảnh chụp của Tiêu Hoằng và tư liệu về hần đã hiện lên. Ngự Đồ cấp sáu, ông chủ của Trung Tâm Đại Hoằng Mỹ.

- Song phương thật đúng là thần tượng của các tuổi bất đồng mà. Tuy nhiên nhìn thực lực thì chiến đội Hải Tân rõ ràng cao hơn chiến đội Bì Ngạn một bậc mà.

Lại một người xem nói, cũng không xem trọng chiến đội Bì Ngạn. Dù lúc trước chiến đội Bì Ngạn từng lật ngược thế cờ một cách rất nghịch thiên, tiến vào trận đấu chính nhưng chiến đội Hải Tân trước mắt là một đội mạnh có thể sánh với chiến đội Bắc Long.

Mộ Khê Nhi trở lại đài giám sát, tất nhiên cũng chú ý tới âm thanh này. Cái tên Tiêu Hoàng lần đầu tiên truyền vào tai nàng, nhìn lại phía đài kiểm tra, ánh mắt đưa về phía Tiêu Hoàng. Chỉ tiếc đúng là tướng mạo của Tiêu Hoàng thật sự rất bình thường, chỉ liếc mắt một cái là Mộ Khê Nhi đã đưa ánh mắt rời đi nơi khác, trên cơ bản cũng không coi là liếc mắt một cái.

Về phần những người khác, bất kể là trọng tài hay người xem, thần sắc ai nấy đều thản nhiên. Đội ngũ hai bên cơ bản không phải là đội hạt giống của hội thi này, trong mắt bọn họ cũng không có bất kỳ điều gì bí hiểm. Tư liệu của hai đội bọn họ đều đã xem qua. Chiến đội Bỉ Ngạn cơ bản chỉ có thể lấy ra mỗi Tiêu Hoàng. Tuy rằng Nhâm Tường trở về nhưng hấn cũng không thay đổi được điều gì.

Ở phía trên đài kiểm tra, bề ngoài hai đội có vẻ hữu hảo nhưng ánh mắt lại chẳng thể hiện chút thân mật nào.

Họ chỉ hơi cúi người chào nhau một cái liền chuẩn bị tiến vào trường đấu từ hai phương hướng.

- Cố lên anh bạn.

Ngay khi Tiêu Hoàng rời đi Tân Vũ Sinh bỗng nhiên vỗ nhẹ vai Tiêu Hoàng một cái thân mật, sau đó mỉm cười rời đi.

Hành động như vậy nếu đổi lại là người bình thường có lẽ căn bản không mảy may để ý. Nhưng Tiêu Hoàng có tính cảnh giác rất cao, tuy vậy cũng không phản ứng kịch liệt mà bảo trì tư thế đi về phía trước, đồng thời hạ giọng nói với Nhâm Tường:

- Xem trên vai ta có gì khác thường không.

Nhâm Tường nghe theo, liếc nhìn lên vai phải Tiêu Hoàng một cái, cũng không thấy gì khác thường. Tuy nhiên tâm tư của Nhâm Tường cũng không cầu thả, cẩn thận kiểm tra, bỗng nhiên phát hiện ra ở trên khôi giáp màu trắng ở bả vai có chút bột phấn màu bạc.

- Có một chút bột phấn không rõ, hấp thụ ở phía trên khôi giáp của người.

Nhâm Tường nói nhỏ. Hiển nhiên giờ khắc này hấn cũng ý thức được có điều không hay. Đối phương đúng là có thể sử dụng kỹ xảo gian trá rồi.

Đi qua một góc quanh, Tiêu Hoàng liền vươn tay rất nhanh, tự mình phủ bả vai, phát hiện ra chút bột phấn màu trắng bạc dính lên ngón tay mình, nếu là người thường có lẽ chỉ cho rằng đó là bột phấn nam thanh hay thiết huyết mà thôi.

Nhưng đọc sách nhiều, trong đầu như bách khoa toàn thư thì Tiêu Hoàng lại nhìn một cái là nhận ra thứ này ngày - Bụi từ.

Loại tài liệu này ở Thái Ngô Thành, thậm chí là ở toàn bộ Vũ Nhuận Tinh cũng không nhiều lắm, chủ yếu dùng để chế tác Ma Văn định hướng, có từ tính rất nhỏ, lại có phản hồi, nếu không thanh tẩy thì rất khó trừ được hoàn toàn. Chỉ cần loại bụi cát này dính lên người một chút thì gặp Ma Văn thăm dò tương ứng là có thể nắm bắt chuẩn xác.

Có phân tích như vậy, hai mắt Tiêu Hoàng hơi nheo lại. Đối phương muốn làm gì hấn đã đoán được tám chín phần mười. Đối thủ chắc có được loại vật tư Ma Văn này, trong khi chiến đấu trước tiên tập trung vào mình, sau đó toàn đội vây giết mình. Tới lúc đó hạ mình xong thì chiến đội Bỉ Ngạn cũng coi như thất bại.

Còn có một chút chuyện tương đối phiền toái đó là hiện giờ muốn xử lý hoàn toàn thứ vật tư này thì cơ bản là không có khả năng.

- Quả nhiên là âm hiểm.

Tiêu Hoàng lẩm bẩm. Tuy nhiên hấn cũng không làm lớn chuyện mà muốn tương kế tựu kế. Nếu chiến đội Hải Tân đã muốn vây giết mình thì cứ cho chúng tới, xem ai mới là người cười cuối cùng. Tiêu Hoàng thâm nghĩ, cũng theo bản năng nhìn về phía Mộ Khê Nhi một lần nữa, nắm khe bàn tay.

Rất nhanh, đám người Tiêu Hoàng liền đi tới đài xuất phát, tiến hành chuẩn bị cuối cùng.

- Hoàng ca, đúng lúc này chẳng lẽ ngài còn chưa bố trí chiến thuật sao?

Tóc vàng hời. Trải qua trận chiến trước, bọn họ đã hoàn toàn ỷ lại bản năng vào Tiêu Hoàng. Lần này Tiêu Hoàng chưa bố trí chiến thuật khiến bọn họ hơi nghi hoặc.

- Chiến thuật lần này là ta một mình, các người núp ở mặt sau là được rồi.

Thần sắc Tiêu Hoàng hơi khôi phục vẻ bình thản, đáp.

- Một mình?

Nhâm Tường hơi ngần ra. Một người, nói trắng ra là muốn là anh hùng cô đơn sao? Nói vậy thì chỉ có người có thực lực tuyệt đối mới lựa chọn phương án này. Dựa theo sự hiểu biết của bọn họ thì Tiêu Hoàng chỉ là Ngự Đồ cấp sáu, dù mấy ngày nay có luyện tập chăm chỉ mấy thì cũng có năng lực lên nổi cấp bảy sao? Tân Vũ Sinh người ta là cấp bảy đó.

Tuy nhiên Tiêu Hoàng lại không để ý nhiều tới vậy, lấy Hồ Nha Chiến Văn, Ảnh Kích Chiến Văn và Mặc Nại phụ văn ra, lần lượt khởi động, sau đó cấp cho đồng đội trạng thái Mặc Nại, sau đó từ đài xuất phát đi xuống mặt đất. Lúc tiếp đất, Tiêu Hoàng liền trực tiếp lao ra ngoài, chạy như điên về phía trước.

Bên kia, Tân Vũ Sinh đã nóng lòng muốn thử, liếc mắt nhìn Mộ Khê Nhi trên đài giám sát, nội tiết tố bùng lên khiến Tân Vũ Sinh có một loại dục vọng thể hiện mình. Đây cũng là bản năng tự nhiên của động vật giống đực.

- Nhớ kỹ, chờ một chút vây giết Tiêu Hoàng xong, để ta tự tay giải quyết hắn. Đội viên tốt nhất toàn trận phải là ta, hiểu chưa?

Tân Vũ Sinh hơi nhịu mày nói, sau đó khởi động đồng thời hai Chiến Văn, lại khởi động Ma Văn thăm dò lưới răn.

Trong nháy mắt, chỗ cánh tay của Tân Vũ Sinh liền hình thành một màn hình dạng lưới, trên mặt có một điểm đỏ đang di chuyển. Đó đúng là Tiêu Hoàng!

Người bên cạnh nhìn thấy cảnh này liền cười cười. Hiện giờ bọn họ tất nhiên có thể thấy rõ là Tân Vũ Sinh muốn tán Mộ Khê Nhi nhưng độ khó rất cao. Nhưng Tân Vũ Sinh nhìn cũng không kém mà, rất nhiều nữ sinh khờ dại đều thích vẻ bảnh bao anh hùng của hắn.

- Yên tâm đi đội trưởng. Tuy nhiên sau khi thành công cũng đừng quên mấy người chúng ta đó.

- Không bạc đãi các người đâu.

Tân Vũ Sinh đáp một tiếng, bắt đầu bố trí chiến thuật vây sát Tiêu Hoàng. Ba người tiến tới, hai người ở vị trí chỉ định mai phục. Một khi so chiêu với Tiêu Hoàng, năm người đồng thời lao lên. Về phần những thành viên khác của chiến đội Bỉ Ngạn thì tạm thời bỏ mặc đi.

Sau khi phân công xong tất cả, Tân Vũ Sinh liền mang theo phó đội trưởng Nghê Á, bắt đầu tiến vào đường giữa, đi rất nhanh về phía Tiêu Hoàng. Còn có hai gã đội viên khác ở bên trong một khu tàn tích, cố gắng che dấu tung tích. Đương nhiên làm vậy tốc độ cũng sẽ chậm hơn một chút, tuy nhiên may mà bọn họ đã đặt ra địa điểm chiến đấu rồi, thời gian vẫn còn đủ.

Cùng lúc đó, ở trên một lô ghế xa hoa, Mặc Huyền đã chuẩn bị quân trang rất tốt, sau khi thảo luận với thị trưởng một việc xong liền chuẩn bị rời đi. Về phần chiến đội Bỉ Ngạn và chiến đội Hải Tân quyết đấu hắn cũng không để ý nhiều.

Trước tràng quyết đấu có thể nói là quan trọng của chiến độ Thự Quang, trận chiến cấp độ này thì có chỗ nào tốt chứ?

Tuy nhiên ngay khi Mặc Huyền đứng dậy, chuẩn bị rời đi thì khước mắt lại bỗng nhiên chú ý lên màn hình. Trên đó công bố tư liệu của tuyển thủ dự thi, bao gồm cả Ma Văn sử dụng.

67. Chương 67: Đỏ Mắt Hết Sức

Thần sắc Mặc Huyền không khỏi biến đổi, đồng thời dừng bước. Bởi vì bên trong rất nhiều Chiến Văn có một Ma Văn phụ trợ, có vẻ phi thường bắt mắt bởi trước đó Tiêu Hoàng đã dùng qua một lần. Số liệu của

Mặc Nại phụ văn cũng biểu hiện ra, tiết kiệm Ngự lực 10%, đề cao uy lực Ma Văn 10%.

Tất nhiên Mặc Huyền rất quen thuộc với Ma Văn phụ trợ. Trong tác chiến quy mô đoàn đội lớn thì nó không thể thiếu được. Nhưng dưới tình huống bình thường, Mặc Huyền chỉ nhìn thấy Ma Văn phụ trợ có thể gia tăng số điểm cố định, chưa từng thấy gia tăng theo tỉ lệ phần trăm nhưng vậy, đúng là gặp không nhiều lắm.

Thứ này không nghi ngờ gì nữa, đem lại chút hứng thú cho Mặc Huyền.

- Tiêu Hoàng?

Mặc Huyền nói khẽ, ánh mắt cũng nhìn về phía tư liệu của Tiêu Hoàng. Hiện giờ tư liệu của Tiêu Hoàng đã có cả ảnh chụp, thậm chí là chức nghiệp, phía dưới còn có một hàng chữ nhỏ, viết là đã từng dẫn dắt chiến đội Bỉ Ngạn nghịch chuyển thế cuộc, xuất hiện kỳ tích.

Mặc Huyền dùng người nhiều năm, kinh nghiệm rất tốt, tất nhiên cũng đã gặp rất nhiều người nhưng ẩn ẩn bên trong đó, hẳn lại nảy ra chút xú hững thú với Tiêu Hoàng. Tuy rằng chỉ là một chút nhưng vẫn còn hơn không.

Tuy nhiên khi ánh mắt Mặc Huyền chuyển ra ngoài cửa sổ thì đột nhiên biến đổi. Từ trên cao nhìn xuống, chỉ thấy Tiêu Hoàng xông thẳng vào đội ngũ địch, tách rời khỏi đội ngũ của bản thân.

Tình huống như vậy, không nghi ngờ gì nữa đã hoàn toàn đảo ngược hiểu biết của Mặc Huyền về người này. Ấn tượng của hắn với Tiêu Hoàng trước đây là một người có tính phụ trợ tương đối mạnh, có thể chinh hợ hữu hiệu một đoàn đội như vậy. Nhưng trước mắt hắn lại rõ ràng là rất khinh xuất!

- Hay là hắn muốn một mình... Không có khả năng...

Mặc Huyền nói nhỏ, đồng thời hơi di chuyển thân thể, đứng đối diện với cửa sổ để nhìn rõ hơn.

Cùng lúc đó, mọi người trên khán đài đều có thể thấy Tiêu Hoàng đơn thương độc mã xông về phía trước, cùng với việc chiến đội Hải Tân triển khai đội hình, chuẩn bị vây giết Tiêu Hoàng.

- Phía trước không phải là số 5 Tiêu Hoàng vốn vô cùng bình tĩnh cẩn thận sao? Làm gì vậy? Đi chịu chết à?

- Hắn mới có cấp sáu mà đã muốn một mình chống năm à? Vô nghĩa. Theo ta thấy hắn cảm thấy toàn đội không có hy vọng nên mới xông lên chém giết một lần, có thể xử lý được tên nào hay tên đó.

- Nếu là ta thì ta cũng muốn làm thế.

Trên khán đài đều truyền tới giọng bàn luận, bên trong có mang theo chút khinh thường. Bởi vì thực lực của đôi bên chênh lệch không nhỏ.

Mà chiến đội Ứng Quang tất nhiên đang ở khu nghỉ ngơi quan sát hai đội thi đấu. Đội trưởng Bạch Quân tất nhiên có ấn tượng sâu sắc với Tiêu Hoàng, nhìn thấy Tiêu Hoàng hành động như vậy thì vẻ mặt có hơi nghi hoặc.

Theo quan sát của hắn trước đây với Tiêu Hoàng thì đây tuyệt đối là nhân vật bình tĩnh, không dễ dàng nóng nảy, am hiểu dùng khéo léo mà chiến thắng. Nhưng hôm nay lại xảy ra chuyện gì vậy?

- Chiến đội Bỉ Ngạn lần này lạ nhỉ.

Bạch Quân nói khẽ.

Mộ Khê Nhi ngồi trên đài giám sát, tuy cũng không hiểu việc chiến đấu bằng Ma Văn lắm nhưng cũng có thể thấy rõ hành động khác thường của chiến đội Bỉ Ngạn.

- Hả? Hắn muốn làm gì?

Mộ Khê Nhi không khỏi kêu khẽ, lần này hoàn toàn đặt ánh mắt lên người Tiêu Hoàng.

Mà đám người Tân Vũ Sinh cũng áp sát rất nhanh, thông qua Ma Văn lưới rần thăm dò tìm ra vị trí chuẩn xác của Tiêu Hoàng.

Đối với hành động lao về phía trước rất nhanh của Tiêu Hoàng, hắn tuy hẳn hiểu là có chuyện gì nhưng đó theo hắn thấy cũng là sự lỗ mãng chứ không nghi ngờ gì nữa.

- Đội trưởng, ở phía phải phát hiện hai người.

- Đội trưởng, phía trái cũng phát hiện hai người.

Hai gã đội viên phụ trách dò đường phía trước báo cáo với Tân Vũ Sinh.

- Nói vậy thì Tiêu Hoàng chỉ có một mình lao thẳng tới chúng ta sao? Nhanh chóng lui lại, không để ý tới bọn họ mà hoàn toàn vây giết Tiêu Hoàng đi. Ta phải xem thử năm người chúng ta thì hắn đối phó làm sao?

Tân Vũ Sinh ra lệnh.

Tuy nhiên ngay khi Tân Vũ Sinh vừa tuyên bố mệnh lệnh kai thì vẻ mặt hắn bỗng nhiên biến đổi. Điểm sáng trên Ma Văn lười rần thăm dò bỗng nhiên tăng tốc nhanh hơn!

Tốc độ này tối thiểu đã gấp ba lúc trước, giống như đang bay nhanh tới gần vậy.

- Chuyện này...sao lại thế...

Vốn đang vây bắt theo đúng kế hoạch, Tân Vũ Sinh không khỏi nói, rõ ràng là cảm thấy trở tay không kịp.

Dựa theo lẽ thường mà nói thì muốn đạt tốc độ như vậy cần phải đạt tới cấp bậc Ngự Giả mới được. Nhưng một khi đạt cấp bậc Ngự Giả thì Ma Văn bảo hộ bốn phía của đấu trường sẽ phát cảnh báo phạm quy trước, sau đó khóa hộ giáp, đuổi khỏi trường đấu. Nhưng trước mắt Ma Văn bốn phía của trường đấu cũng không có hiện tượng gì.

Không đợi Tân Vũ Sinh kịp phản ứng thì ở một phế tích xa xa, thân ảnh Tiêu Hoàng đã xuất hiện, phía sau lưng hơi cong, mười ngón bao phủ năng lượng rừng độc, ánh mắt lạnh như băng mà âm trầm!

Tiêu Hoàng sở dĩ có tốc độ nhanh như vậy là vừa kích hoạt Ảnh Kích Chiến Văn, tuy rằng làm vậy xa xỉ phi thường nhưng không biết vì sao trong lòng Tiêu Hoàng giống như đang bốc cháy, có dự cảm muốn thắng chưa từng có từ trước tới nay.

Không hề dừng lại, Tiêu Hoàng liền kích hoạt năng lượng một lần nữa, vọt người nhảy tới, hướng về phía Tân Vũ Sinh ở trong ba người phía xa xa lao tới. Lần này Tiêu Hoàng vốn không vui, lại thấy Tân Vũ Sinh xun xoe sẵn đón trước mặt Mộ Khê Nhi, khiến hắn càng thấy Tân Vũ Sinh đáng ghét!

Theo mọi người nhìn lại thì rất nhiên cũng thấy rõ được cảnh này. Ai nấy đều há hốc miệng. Bọn họ thể ngờ được Tiêu Hoàng lại có hành động như vậy. Chẳng lẽ Tiêu Hoàng không thấy đối diện là b người sao?

Một địch ba, hơn nữa Tân Vũ Sinh lại là Ngự Đồ cấp bảy, Tiêu Hoàng này điên rồi à?

Đây là câu hỏi của tất cả mọi người.

Dù là Mộ Khê Nhi lúc trước phi thường không chuyên tâm cũng đưa mắt nhìn vào bên trong tràng đấu.

- Trò hay sắp bắt đầu rồi sao? Hắn có thể làm được không?

Mặc Huyền bên trong phòng xa hoa, thần sắc hơi chăm chú, nói.

Tân Vũ Sinh đứng ở trên con đường cũ kỹ, tất nhiên cũng lưu ý thấy Tiêu Hoàng lao về phía mình. Tuy nhiên thần sắc hắn cũng không ác liệt lắm mà mày hơi nhăn lại, Ma Văn chỗ cánh tay lóe lên, bắt đầu sáng ngời, bất cứ lúc nào cũng có thể nghênh chiến.

Vây sát trước chỉ là đề phòng thôi. Nếu đơn đả độc đấu thì hắn cũng là Ngự Đồ cấp bảy, không e ngại Tiêu Hoàng, vừa mượn cơ hội này để khiến Mộ Khê Nhi trên đài giám sát thấy được tư thái của mình!

- Tiêu Hoàng, ngươi đúng là không biết lượng sức, tự đi tìm chết...

Không đợi Tân Vũ Sinh nói tiếp câu sau, Tiêu Hoàng đã liên tục kích hoạt ba cỗ năng lượng trong Ảnh Kích Chiến Văn.

Vọt tới nhanh như chớp, áp sát tới gần Tân Vũ Sinh. Đối với cận chiến Tân Vũ Sinh cũng không lo lắng. Đây là thứ hấn rất am hiểu, tuy nhiên ngay khi hấn định phát động công kích, chuẩn bị vật lộn với Tiêu Hoằng một phen thì thần sắc bỗng nhiên biến đổi.

Xoẹt xoẹt!

Gần như trong nháy mắt khi hai người vừa đối mặt, trên hộ giáp của v đã hình thành hai vết cào rất sâu. Tân Vũ Sinh còn chưa có phản ứng thì lại thấy rằng độc trên hai tay Tiêu Hoằng đã giống như hai con độc xà phóng tới, chỉ trong nháy mắt đã công kích ước chừng hai mươi sáu lần, đánh nứt cả hộ giáp trước ngực Tân Vũ Sinh!

- Thế...

- Nhanh như vậy, sao có thể chứ?

Không đợi cho phó đội trưởng Nghê Á và gã đội viên khác có phản ứng thì Tiêu Hoằng đã thu hồi hai tay, đá vào bụng Tân Vũ Sinh cước hung ác, lực lượng mạnh mẽ, khiến hấn bắn lên không trung, sau đó lại kích hoạt năng lượng trong Ảnh Kích Chiến Văn, mượn dòng khí thả người nhảy tới, xuất hiện phía sau Tân Vũ Sinh như chớp, sau đó đánh tới không chút lưu tình!

Sau đó hấn nắm hai tay dùng sức đập xuống!

Một tiếng ầm nặng nề vang lên. “Thi thể” Tân Vũ Sinh đã nện mạnh trên mặt đất. Tổng cộng tới lúc này cũng không quá hai giây.

Toàn trường hoàn toàn im lặng. Loại vọt vào trận địa của địch giống như vào chỗ không người này, trực tiếp ở trước mặt đối thủ, đánh hạ chủ tướng của đối phương đúng là lần đầu tiên bọn họ được nhìn thấy.

Mộ Khê Nhi theo bản năng che miệng, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Tiêu Hoằng, trong đó tràn ngập sự rung động. Nàng không ngờ được là cái tên trầm mặc không bắt mắt này lại nhanh nhẹn như thế.

Bạch Quân ngồi ở khu chờ cũng sửng sốt, thậm chí trán còn chảy mồ hôi lạnh, thể hiện rõ nội tâm của hấn lúc này chứ không thể nghi ngờ gì nữa.

Sức chiến đấu của chiến đội Hải Tân cũng kém mấy so với chiến đội Ứng Quang, thậm chí còn hơi mạnh hơn. Thực lực của hấn và Tân Vũ Sinh cũng chỉ kém chút xíu. Bạch Quân không thể tưởng tượng được là chỉ trong một tháng ngắn ngủi, thực lực của Tiêu Hoằng lại tiến bộ tới mức này. Trước mặt đội viên Hải Tân, hấn lại giết được cả đội trưởng của bọn họ.

Tĩnh mịch. Âm thanh duy nhất nghe được ở toàn trường là tiếng hai chân Tiêu Hoằng tiếp xúc với mặt đất. Nằm bên cạnh hấn là “thi thể” của Tân Vũ Sinh. Hộ giáp bị tàn phá đã bị khóa cứng. Dù có giáp bảo hộ nhưng vừa rồi Tiêu Hoằng ra tay tuyệt đối có thể nói là hung ác, hiện giờ khiến toàn thân hấn tương đối chật vật.

- Số 1 Tân Vũ Sinh của Hải Tân bị phán tử vong. Người đánh chết là số 5 của Bỉ Ngạn, Tiêu Hoằng.

Tiếng phát ngôn rõ ràng khiến mọi người đang lâm vào khiếp sợ hoàn toàn tỉnh lại. Trong nhất thời, toàn bộ hội trường nổ tung trong nháy mắt. Mọi người đều trợn to hai mắt, nhìn cái tên vừa bị nhận định là lỗ mãng kia.

- Oa, không thể tưởng tượng được là Tiêu đại sư lại lợi hại tới vậy.

- Ai nói là không phải chứ. Bình thường nhìn có vẻ lạnh nhạt bệnh tật nhưng thủ đoạn lại tàn nhẫn dị thường như vậy.

Đám khách hàng của Tiêu Hoằng đều bàn luận, sau đó hoan hô không kiêng nể gì.

Tiêu Hoằng đứng cạnh phế tích, không có phản ứng gì lớn, ánh mắt âm trầm lại khiến người ta cảm thấy trong đó có sát khí!

Về phần Tân Vũ Sinh nằm trên mặt đất lúc này cũng coi như xong rồi. Kế hoạch trở thành tâm điểm của toàn trường, lọt vào mắt xanh của Mộ Khê Nhi cũng thất bại rồi.

68. Chương 68: Bị Diệt Toàn Bộ

Tưởng tượng tới rất nhiều chuyện tốt như vậy mà trong nháy mắt liền bị tên chết tiệt này phá nát. Trong lòng Tân Vũ Sinh bùng lên một luồng lửa giận vô danh, hai tay run rẩy nhưng cũng không còn cách nào khác.

- Tiêu Hoàng, người thừa lúc ta chưa chuẩn bị, tập kích ta thì có gì hay. Có giỏi thì chúng ta lại đấu một lần nữa!

Trong lòng Tân Vũ Sinh tràn ngập sự khó chịu.

- Bụi từ trên vai ta phải giải thích thế nào? Đồ rác rưởi.

Tiêu Hoàng hơi liếc nhìn Tân Vũ Sinh chật vật không chịu nổi trên mặt đất, đáp lại, lời nói không hề có vẻ khiêm nhường mà khiến người ta cảm thấy tràn ngập vẻ trào phúng!

Bởi vì Tiêu Hoàng cũng không dùng hệ thống thông tin Ma Văn trong đội ngũ, bởi vậy dù là lời vừa rồi của Tân Vũ Sinh hay là sự đáp lại thô bạo của Tiêu Hoàng đều khiến mọi người nghe được rõ ràng.

Những người biết Tiêu Hoàng từ trước như Nhâm Tường hay Bạch Quân, thậm chí là đám khách hàng đều ngẩn ra. Tiêu Hoàng mắng người ngôn ngữ lại cao sang phách lối như vậy, dường như không giống thường ngày. Thái độ làm người của Tiêu Hoàng rất khác mà.

Tuy nhiên trong đám khách hàng cũng có một số lão tướng kinh nghiệm tình trường nhận ra chút ít, ánh mắt không khỏi nhìn về phía Mộ Khê Nhi đang ngạc nhiên trên đài giám sát.

Về phần người không hiểu rõ Tiêu Hoàng lắm thì cũng không phản cảm với sự kiêu ngạo của hắn, ngược lại thấy cái tên này nói chuyện đúng là rất hăng hái. Đánh nhau là phải phá hủy thân thể đối phương, còn phải chà đạp linh hồn đối thủ.

- Người, còn cả người.

Tiêu Hoàng hơi ngẩng đầu lên, nhìn về phía Nghe Á và một gã đội viên của Hải Tân, nói:

- Vừa rồi các người không phải muốn vây giết ta sao? Cùng lên cả đi.

Nghe Á còn cách Tiêu Hoàng không tới mười thước, ẩn hiện cảm nhận được sát khí trên người Tiêu Hoàng, không khỏi lui lại phía sau một bước nhỏ.

Chỉ là một bước nhỏ này rồi Nghe Á không lui lại nữa, vẻ mặt tuy ác liệt nhưng cũng không sợ hãi. Bởi vì bọn họ hiện giờ có hai người, sắp biến thành bốn người. Bốn người vây giết một người thì trừ phi Tiêu Hoàng có thực lực hoàn toàn vượt hẳn bọn họ nếu không hẳn chết chắc!

Cái gọi là bao trùm toàn bộ chính là phải hơn bọn họ hai cấp.

Mà mọi người toàn trường nhìn lại cũng như ngừng hô hấp. Bởi vừa rồi Tiêu Hoàng đánh chết Tân Vũ Sinh quá đẹp mắt. Nhưng kể tiếp Tiêu Hoàng đã khó khăn rồi. Bởi vì lúc trước hắn liều lĩnh, có thể thấy rõ ràng là đã cách xa đội ngũ của mình một khoảng lớn. Trái lại trong chiến đội Hải Tân dù đội trưởng bị đánh chết nhưng vẫn duy trì được khoảng cách nghiêm cẩn như trước. Hai gã đội viên còn cách Tiêu Hoàng không tới trăm thước, sắp sửa lao tới giúp được rồi.

Ở một góc của khán đài, hai gã mặc vét, đi giày tây cũng chú ý tới trận đấu này. Trong đó có một vị tầm năm mươi tuổi, mái tóc hơi hoa râm, còn một vị tầm bốn mươi, toàn thân mặc y phục màu xám.

Hai người bọn họ đều là người của học viện Tây Tân Ma Văn. Người tóc hoa râm tầm năm mươi là chủ nhiệm khoa hệ của học viện Tây Tân Ma Văn, tên là Hàn Thần. Còn người khác là cấp dưới của Hàn Thần, là Viện trưởng phân hiệu của học viện Tây Tân Ma Văn, Trình Thiếu Vinh.

69. Chương 69: Bị Diệt Toàn Bộ (2)

Phân hiệu của học viện Tây Tân Ma Văn đặt ở bên trong học viện Tây Tân Ma Văn khổng lồ, đều thuộc sở hữu của Tập đoàn Hồng Bác. Nhưng quả thật tên không giống mệnh, hai bên trao đổi chặt chẽ, nhưng

phân hiệu chỉ có thể chọn những học viên còn lại từ học viện Tây Tân Ma Văn. Bởi vậy giáo viên hai bên dù là tên tuổi hay thực lực đều cách biệt một trời một vực.

- Cái tên Tiêu Hoàng kia vừa ra tay thật sự rất được. Nhưng tự đẩy mình vào hiểm cảnh thế này thì không hay. Nếu vừa rồi hắn hơi biết phối hợp một chút thì không chừng sẽ giành được thắng lợi, cũng không rơi vào tình cảnh này.

Chủ nhiệm khoa hệ, Hàn Thần mặt không đổi sắc, bình tĩnh phân tích.

Trình Thiếu Vĩnh không nhiều lời, chỉ ngồi nghe. Lần này hắn và Hàn Thần tới đây chính là để quan sát một chút xem có mầm mống tốt nào không, muốn mời gia nhập Tây Tân.

Đương nhiên phải được học viện Tây Tân Ma Văn chọn trước.

Ngay khi Hàn Thần đang phân tích thì hai gã đội viên Hải Tân cũng xuất hiện phía sau Tiêu Hoàng, hơn nữa càng ngày càng gần!

Bốn đánh một, đây đúng là tuyên án tử hình với Tiêu Hoàng chứ không còn nghi ngờ gì nữa. Chỉ còn lại khoảng cách hơn trăm thước, nếu muốn tiếp viện thì đã gần như không thể rồi!

- Tiêu Hoàng, chúng ta sẽ khiến người phải trả giá vì lời nói vừa rồi.

Phó đội trưởng Nghê Á lên tiếng, đồng thời nâng cánh tay lên. Ma Văn Hàn Lăng ở cánh tay hắn tỏa ra ánh sáng chói mắt!

Bọn họ chuẩn bị đánh chết Tiêu Hoàng tại chỗ!

Tiêu Hoàng nhìn bốn người muốn lập tức vây giết mình, vẻ mặt cũng không hề ác liệt chút nào, bình thản mà hơi lạnh lùng, không chút do dự, lập tức kích hoạt mười luồng năng lượng bên trong Ảnh Kích.

Trước đây thông qua thử nghiệm, Tiêu Hoàng đã biết Ảnh Kích Chiến Văn và Chiến Văn của hắn hơi bất đồng đó là năng lượng bên trong có thể đồng thời kích hoạt, mỗi lần kích hoạt nhiều hơn một luồng thì uy lực sẽ tăng thêm một phần.

Khi Tiêu Hoàng lập tức kích hoạt mười luồng năng lượng, bên trên thân thể hắn đột nhiên phát ra một tầng ánh sáng màu tím mờ nhạt, ẩn hiện trong đó thậm chí còn thấy một thân ảnh bệ vệ màu tím.

Không đợi hai gã đội viên phía sau tiến vào phạm vi công kích, Tiêu Hoàng đã chủ động bắt đầu.

Thân thể hơi cong đi, hắn vọt tới phía Nghê Á, tốc độ cực nhanh. Quỹ tích của Tiêu Hoàng vọt tới tạo thành một đạo tàn ảnh màu tím rất dài.

Nghê Á đã chuẩn bị trước và đồng đội đứng cạnh hắn tất nhiên đã phòng bị.

Thấy Tiêu Hoàng xông về phía Nghê Á, đội viên bên cạnh Nghê Á lao tới từ một hướng khác, tấn công Tiêu Hoàng. Đồng thời Nghê Á cũng phát lực, lập tức khởi động, chuẩn bị va chạm với Tiêu Hoàng một lần nữa.

Mà lúc này Tiêu Hoàng chỉ hơi liếc về phía đội viên Hải Tân đang xông tới, ánh mắt cũng không nhìn lại, mở cánh tay rất nhanh. Trong nháy mắt, năng lượng thể hình người màu tím tách ra từ thân thể Tiêu Hoàng đánh thẳng tới đội viên kia.

Năng lượng thể hình người kia chỉ có thể nhìn rõ hai tay. Chỗ hai tay kia có năng lượng trào sắc nhọn như răng độc, dưới sự khống chế Ngự lực chính xác của Tiêu Hoàng lao thẳng tới cào xé đối thủ.

Lần này nếu không lấy mạng tên đội viên Hải Tân kia thì cũng để kéo dài thời gian hắn lao tới Tiêu Hoàng.

Trái lại Tiêu Hoàng sau khi thả năng lượng thể hình người xong liền không để ý tới đối thủ nữa, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Nghê Á trước mặt.

Đối với hành động vừa rồi của Tiêu Hoàng, Nghê Á dù rất giật mình nhưng cũng vẫn có hành động đối phó, chuẩn bị phản kích. Nhưng đúng lúc này ánh mắt Nghê Á lại hơi biến đổi. Chỉ thấy Tiêu Hoàng ở trước mặt hắn dừng lại khoảng vài phần trăm giây, sau đó biến mất. Đồng thời hắn cảm thấy sống lưng lạnh buốt, quay đầu lại đã thấy Tiêu Hoàng vọt tới phía sau hắn, sau đó điên cuồng tấn công!

Động tác cực nhanh, xuống tay cực tàn nhẫn, hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của Nghê Á. Ngán ngủ một giây, Tiêu Hoàng đã tấn công tới ba mươi lần.

Trực tiếp xé rách hộ giáp của Nghê Á.

Sau đó thân hình Tiêu Hoàng nhoáng lên, bốn luồng năng lượng phía sau lưng như răng nanh vọt tới phía đội viên đang giằng co với năng lượng thể hình người.

Năng lượng thể hình người tách ra từ cơ thể Tiêu Hoàng tuy rằng không mạnh như bản thể của hắn nhưng dưới sự khống chế Ngự lực tinh chuẩn của hắn cũng có sức chiến đấu không tầm thường, giữ đối thủ lại, hoàn toàn không có vấn đề gì. Đường nhiên điều kiện đầu tiên là phải tiêu hao rất lớn. Tạo ra một năng lượng hình người như vậy cần Tiêu Hoàng kích hoạt năm luồng năng lượng trong Ảnh Kích Chiến Văn mới được.

Ầm ầm ầm ầm!

Trong nháy mắt, bốn tiếng giòn tan vang lên. Sau đó răng nanh đã đâm lên người đối thủ. Mà năng lượng thể hình người cũng tự bạo.

Ầm một tiếng. Sức công phá mãnh liệt bùng lên. Đội viên của Tân Hải bị đánh bay mấy thước, ầm ầm ngã xuống đất, hộ giáp trên thân thể cũng bị khóa cứng.

- Số 2 của Hải Tân, số 3 của Hải Tân bị phản tử vong. Người đánh chết là số 5 Bỉ Ngạn, Tiêu Hoàng.

Tiếng phát thanh vang lên khiến toàn bộ hội trường vừa yên tĩnh tức thời, còn nhận định Tiêu Hoàng không biết mượn sức đều đồng loạt há mồm. Chỉ bằng lực lượng của bản thân hắn đã đánh bại ba gã đội viên của chiến đội Hải Tân trong mười giây ngắn ngủi. Chuyện này khoa trương tới mức nào chứ.

Nếu nói trước đây Tiêu Hoàng giết chết Tân Vũ Sinh là lấy thủ cấp tướng địch giữa thiên quân vạn mã thì hiện giờ không hề nghi ngờ gì nữa, chính là lúc đẹp yên toàn bộ.

Bọn họ rất khó tưởng tượng được Tiêu Hoàng rốt cục sao lại quyết đoán như vậy, sát phạt như vậy. Đường như chuyện này cực kỳ không tương xứng với thân hình gầy nhỏ của hắn.

Hàn Thần vừa rồi còn lên án không thôi về Tiêu Hoàng, lúc này cũng không biết phải nói gì cho tốt. Không thể nghi ngờ gì nữa, sát pháp vừa rồi của Tiêu Hoàng đã cho hắn một cái tát rất mạnh.

Thực lực của ba đội viên có thực lực đứng đầu của đối phương đã bị đánh chết. Hai kẻ còn lại dường như không tạo thành chút uy hiếp nào đối với Tiêu Hoàng.

Phân tích như vậy xong, trên mặt Hàn Thần lộ vẻ chút suy tư.

Mà những khán giả ở đây vốn cho trận đấu này là không có gì phải bàn lúc này đã hoàn toàn cảm thấy điên đảo cả.

Một người lại thịt những ba người, mà có thể làm năm. Chỉ bằng thực lực bản thân, không dựa vào chút viện trợ của đồng đội. Hiện nhiên trận chiến này đã hoàn toàn nổi bật hơn hẳn trận trước của Bội Cổ Kỳ.

Bội Cổ Kỳ ngồi trên cao, đối với hiện tượng như vậy cũng coi như không đáng quan tâm. Theo hắn thấy thì chuyện này giống như trẻ con đánh nhau. Nếu đổi hắn thành Tiêu Hoàng thì một mình hắn có thể đánh mười.

Mà trong đấu trường, hai gã đội viên còn lại nhìn thân ảnh mỏng manh của Tiêu Hoàng, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt. Vừa rồi cử động của Tiêu Hoàng lọt hoàn toàn vào mắt bọn họ. Nhanh nhẹn tàn bạo, trong nhất thời bọn họ không biết nên tới gần hay rút lui.

Dưới tình huống thực lực kém xa thế này, bọn họ chỉ còn cảm giác mờ mịt.

- Hai người các người!

Ngay vào lúc hai người đang tiến thoái lưỡng nan thì giọng nói trầm thấp của Tiêu Hoàng khiến hai gã đội viên này run lên, giống như nghe thấy tiếng gầm nhẹ của mãnh thú vậy.

70. Chương 70: Kinh Biển

- Tốt, không thành vấn đề.

Tiêu Hoảng cũng không có vẻ kim tệ bộ cạp màu lục, phi thường sáng khoải đáp ứng.

Sau đó đoàn người tiến ra ngoài hội trường.

Vừa đi tới cửa, Tiêu Hoảng không kìm lòng được, giả vờ vô tình đưa mắt lại một lần nữa nhìn về phía Mộ Khê Nhi. Mộ Khê Nhi đang ngồi ghế giám sát, dường như chuyên tâm theo dõi trận tiếp theo, ánh mắt cũng không quay về phía hắn. Tuy rằng sớm biết kết quả nhưng trong lòng Tiêu Hoảng vẫn thấy hơi mất mát.

Lại nhìn ảnh chụp trong tay một lần nữa, Tiêu Hoảng cẩn thận đặt vào trong túi tiền, sau đó dưới sự vây quanh của đám người tóc vàng rời đi, tùy tiện tìm một quán rượu coi như không tới bên cạnh đấu trường, ngồi ở một chỗ gần cửa sổ. Bên ngoài cửa sổ, đường phố đối diện lúc này ngựa xe như nước.

Cùng lúc đó, trong một căn phòng không bắt mắt tại đấu trường, thần sắc Mặc Huyền nghiêm túc, đứng đó. Trước mặt hắn có hơn ba mươi người, đều là quân nhân anh khí bức người, võ trang hạng nặng. Những người này là binh sĩ tinh anh trong hơn 100 người hắn mang tới.

- Ba Bố, đối phương tổng cộng có bao nhiêu người?

Ánh mắt Mặc Huyền đưa về bên cạnh, nói với một gã có quân hàm thượng úy.

- Ở phụ cận đấu trường phát hiện ra năm người, mặc thường phục nhưng từ Ma Văn trình thám của chúng ta thì những người này đã đạt tới Ngự Giả cấp ba cấp bốn, phỏng chừng là tới theo dõi Trưởng quan ngài.

Người được gọi là Ba Bố đáp.

- Ta hoài nghi bọn họ sớm đã xuất hiện ở nơi này, hiểu biết đối với Thái Ngô Thành thậm chí còn sâu sắc hơn chúng ta.

Mặc Huyền nhíu mày, vẻ ôn hòa vừa rồi đối với Tiêu Hoảng đã không còn sót lại chút nào.

- Trưởng quan, bọn họ đến đây rồi cục muốn làm gì?

Ba Bố hỏi tiếp.

- Chắc là đến hỏi Lạc Tuyết Ninh.

Mặc Huyền đáp.

- Giờ chúng ta nên làm sao?

Ba Bố lại hỏi.

- Còn phải hỏi sao? Tìm kiếm cơ hội, diệt sạch bọn chúng.

Mặc Huyền nói xong liền ra hiệu chặt đầu.

Binh sĩ nhận lệnh liền sửa sang lại vũ khí chiến đấu trên người, sau đó chuẩn bị đứng dậy rời đi. Về phần vũ khí chiến đấu của bọn họ thì chủ yếu là Ma Văn. Đương nhiên cũng có văn khí, ví dụ như súng Ma Văn, cùng với văn thú. Cái gọi là văn thú là một linh thú do Ngự Văn Giả một tay nuôi lớn, trên trán có Chiến Văn thuần hóa, có thể tu luyện Ngự lực trong cơ thể, kẻ vai chiến đấu với chủ nhân.

Đương nhiên muốn bồi dưỡng ra một linh thú như vậy thì cũng tiêu hao của chủ nhân rất nhiều Ngự lực. Bởi vậy cũng không phải ai cũng chọn nuôi văn thú, nhất là những Ngự Văn Giả bình thường.

Chuyện này cũng khiến Ngự Văn Giả phân thành ba loại. Loại thứ nhất giống như Tiêu Hoảng, chủ tu Chiến Văn, được gọi là Chiến Văn giả. Loại thứ hai chủ tu Khí Văn, trở thành Khí Văn giả. Loại thứ ba chủ tu Ngự lực, tiến hành bồi dưỡng linh thú, tên là Hoán Văn giả.

Ba loại này mỗi người một vẻ, chưa nói tới ai tốt ai xấu, tuy nhiên chủ lưu vẫn là Chiến Văn giả. Khí Văn giả thường thường xuất hiện trong quân đội.

Tối buổi chiều, đám người Tiêu Hoàng và Nhâm Tường đã cơm no rượu say. Tuy nhiên bọn họ cũng không lập tức rời đi mà kêu một bình chè xanh, bắt đầu nói chuyện phiếm.

Tiêu Hoàng sở dĩ có thời gian như vậy quan trọng nhất là hẳn muốn hỏi thăm Nhâm Tường về mấy chiêu kinh nghiệm kinh doanh.

Bản thân Nhâm Tường cũng có cảm tình với Tiêu Hoàng, hoặc nói là tương đối tin nhiệm, tóm lại là không mấy lời không thể nói.

- Này này này, các người nhìn kia, xe của Mộ Khê Nhi.

Ngay vào lúc Tiêu Hoàng và Nhâm Tường đang nói chuyện thì tóc vàng bỗng kêu lên, cũng chỉ ra ngoài cửa sổ.

Nhìn theo hướng tóc vàng chỉ, chỉ thấy một chiếc xe màu lam nhạt có chứa hoa văn màu vàng đang đi qua bên đường, cửa xe hơi mở ra, chỉ cần lưu ý là có thể nhìn thấy rõ ràng Mộ Khê Nhi đang ngồi ngay ngắn bên trong, ánh mắt nhìn về phía trước. Ở vị trí khoang điều khiển chính là trợ thủ Mai Kiệt, vô cùng chăm chú lái xe, từ từ đi tới.

Sau đó chiếc Ma Văn Xa này từ từ đi vào làn đường cách chỗ Tiêu Hoàng không xa, đưa lưng về phía Tiêu Hoàng rồi dần dần biến mất trong dòng xe cộ cuộn cuộn.

Thu hồi ánh mắt, thần sắc Tiêu Hoàng không có biến hóa gì quá lớn. Trong lòng hẳn tự nhiên hiểu là bản thân chỉ có thể coi là rất thấp so với Mộ Khê Nhi, là hai nhân vật ở hai tầng lớp khác nhau. Có thể giao tiếp như hôm nay Tiêu Hoàng đã cảm ấy thỏa mãn rồi, cũng không muốn gì xa xôi hơn. Trước mắt vẫn là câu nói kia, chuyện Tiêu Hoàng ưu tiên phải làm là cần dùng đủ biện pháp trị quái bệnh của mình.

Nếu không thì tất cả chỉ là nói suông.

Ngay vào lúc Tiêu Hoàng đang an ủi mình như vậy thì bỗng nhiên từ con đường mà xe hơi của Mộ Khê Nhi vừa tiến vào hiện lên ánh lửa. Động cơ của một chiếc xe khách Ma Văn màu trắng bị nổ tung.

Sau đó là mười binh sĩ của Ba Bố từ những cửa hàng phụ cận đánh ra, có người cầm súng Ma Văn trong tay, có người bắt đầu khởi động Chiến Văn, đều đánh về hướng Ma Văn Xa.

Tuy nhiên đúng lúc này thì trong chiếc Ma Văn Xa màu trắng cũng nhảy ra năm người mặc áo đen, che mặt, nhìn không rõ tướng mạo, khởi động Chiến Văn đồng thời phản kích rất mạnh.

Ánh sáng dày đặc và tiếng nổ vang bắt đầu truyền ra. Toàn trường rơi vào trạng thái hỗn loạn.

Trong nháy mắt, toàn bộ đường phố rơi vào trạng thái bế tắc. Đám người phản ứng nhanh đều bỏ xe chạy hết.

Ở bên trong quán rượu, Tiêu Hoàng thấy tình thế trước mắt, tạm thời coi là an toàn. Chỉ có điều hẳn ngăn ra, không biết là xảy ra chuyện gì.

- Thái Ngô Thành sao lại có quân đội xuất hiện? Năm tên mặc áo đen kia rốt cục là ai?

Nhâm Tường vốn thần sắc nhàn nhã lúc này nghi hoặc nói. Hẳn lớn lên tại Thái Ngô Thành, quân đội quyết đoán gây náo loạn nơi này đúng là lần đầu tiên. Hiển nhiên tình hình như vậy thì sắp có đại sự xảy ra chứ không còn nghi ngờ gì nữa.

Mà mấy người kia là ai?

Lại nhìn về phía Ba Bố, sử dụng khẩu trang quân sự, phủ kín nửa khuôn mặt, giờ phút này cách năm tên mặc áo đen không xa.

- Ta không biết vì sao các người lại xuất hiện ở đây, nhanh chóng thu hồi Ma Văn, không được chống cự, nếu không giết chết không tha!

Giọng nói của Ba Bố lạnh lùng, cũng ra lệnh cho bộ hạ sơ tán người rất nhanh.

- Hừ, không thể tưởng tượng được là lại bị phát hiện nhanh như vậy. Xem ra lão cáo già Mặc Huyền kia vẫn rất có tài. Nhưng hẳn cũng già mà hồ đồ rồi.

Một gã mặc áo đen cười cười, vẻ mặt cũng không hề ác liệt chút nào.

Ngay sau đó, ở một Ma Văn Xa cách đó không xa có hơn ba mươi người mặc y phục bình thường chạy ra, sắc mặt ai nấy đều lạnh lùng, đồng thời rất nhanh khởi động Chiến Văn.

Không tạm dừng, đám người xông về phía Ba Bó rất nhanh, không hề nương tay chút nào.

Rầm rầm!

Gần như ngay tại lúc đôi bên sắp động thủ, vài tiếng thủy tinh vỡ vụn lập tức vang lên.

Ngẩng đầu lên, Tiêu Hoàng nhìn thấy ở tầng hai quán rượu của mình có thủy tinh vỡ vụn trong nháy mắt, sau đó mười mấy binh sĩ che nửa khuôn mặt do Mặc Huyền dẫn dắt lao thẳng tới chiến trường.

Thân thể to lớn của Mặc Huyền giờ khắc này lại nhẹ nhàng vô cùng, dưới sự phụ trợ của Phong Văn, trong nháy mắt đã xông tới, đồng thời không ngừng vung tay phải. Năng lượng thể màu bạc trông như con rồng kia giống như cánh tay hần kéo dài, đập xuống mặt đất liền hình thành một hố rất sâu, uy lực kinh người.

Có Mặc Huyền mạnh mẽ gia nhập, đường phố vốn đã đầy người giờ lại càng hỗn loạn. Binh sĩ mới tới tiếp viện bắt đầu tác chiến, cũng ngăn cách người đi đường, yểm hộ cho bọn họ lui lại.

- Tiêu Hoàng, ta nghĩ chúng ta nên tránh đi một chút. Nơi này không phải là nơi nên ở lâu.

Tiêu Hoàng đứng dậy rất nhanh, nói với đám người Tiêu Hoàng. Tuy rằng không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng Nhâm Tường rất rõ là chuyện này nếu phát sinh cũng không phải là chuyện bọn họ có thể dây vào. Lo cho bản thân mới là lựa chọn tốt nhất.

- Được rồi.

Tiêu Hoàng cũng không hề do dự, đứng lên đi về phía cửa, chuẩn bị rời khỏi nơi này.

Tuy nhiên khi đám người Tiêu Hoàng vừa bước ra khỏi cửa quán, bỗng nhiên khoe mắt hần đảo qua, bước chân vội vàng đột nhiên dừng lại.

Quay đầu lại, nhìn xuyên qua đường phố đang hỗn chiến, Tiêu Hoàng có thể thấy rõ ràng Mộ Khê Nhi bị nhốt trong hỗn loạn, trên chiếc Ma Văn Xa màu xanh đã xuất hiện mấy vết thủng, tầng thủy tinh chắn gió cũng đã vỡ vụn.

Giờ phút này Mộ Khê Nhi tránh ở một bên, tuy rằng không giống như nữ nhân bình thường sợ hãi thét lên chói tai nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn cũng sợ tới mức trắng bệch.

Trợ thủ đang đứng trước người nàng, tuy đã khởi động Chiến Văn nhưng cử chỉ và biểu hiện rõ ràng là khiếp đảm.

- Tiểu thư Mộ Khê Nhi ở đây, mau tới cứu nàng!

Thấy vài tên binh sĩ đang tới gần rất nhanh, trợ thủ lên tiếng kêu cứu, tiếng nói rất lớn, nghe rất rõ ràng.

Tuy nhiên bọn binh sĩ lại mắng thăm. Lời nói của trợ thủ không nghi ngờ gì nữa cũng là nói cho đối thủ biết ở nơi này có nhân vật quan trọng. Hiện giờ những người này rõ ràng bị rơi ở thế dưới, nếu chọn thủ đoạn bất cớ thì khó xử rồi.

Quả nhiên ngay khi tên trợ thủ nói xong, trong nháy mắt hỏa lực bắn về phía hần càng dày đặc. Tình huống vốn đã có chút nguy hiểm giờ lại càng nguy ngập hơn.

Bảy tám tên không rõ thân phận trong đó, bắt đầu tấn công đám binh sĩ gần Mộ Khê Nhi, ý đồ muốn tiếp cận nàng. Bọn họ không hứng thú gì với Mộ Khê Nhi nhưng lại bắt đầu điên cuồng đả kích đám binh sĩ tới gần nàng. Chuyện này cũng khiến Mộ Khê Nhi càng nguy hiểm.

Tiêu Hoàng đứng ở xa xa có thể thấy rõ ràng một luồng năng lượng bắn sượt qua tay Mộ Khê Nhi. Nếu không phải năng lực may mắn thì dù không chết cũng khó tránh khỏi tổn thương. Còn tên trợ thủ kia dường như cũng chỉ chống đỡ, không có sức trả đòn, càng đừng nói tới bảo vệ Mộ Khê Nhi.

71. Chương 71: Cứu Người!

Tiêu Hoằng ở trên đường tự nhiên thấy cảnh này, Mộ Khê Nhi đang gặp nguy hiểm. Ở trong lòng Tiêu Hoằng, thậm chí là người toàn bộ Thái Ngộ thành, Mộ Khê Nhi là thần tượng. Nhưng ở trong mắt binh lính, nàng chỉ là một công dân Phục Thản bình thường mà thôi.

Hơn nữa đối mặt với vật cản tự nhiên Mộ Khê Nhi, những tên không rõ thân phận kia tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội như thế.

Trọng yếu hơn là nhìn những người áo đen kia không chút cố kỵ sát hại bình dân, rõ ràng Mộ Khê Nhi sẽ càng nguy hiểm hơn.

Có một loạt phân tích này, Tiêu Hoằng chỉ trầm tư một lát, liền lui bước, khởi động ba cái Ma Văn thường dùng, kéo miếng vải đen che mặt, thân hình vừa xoay chuyển lập tức vọt vào con phố hỗn loạn, bây giờ đã biến thành chiến trường.

Về phần miếng vải đen này chỉ được dùng để che giấu thân phận tạm thời, phòng ngừa bị người ta nhận ra trả thù sau này, dẫn tới rắc rối không cần thiết.

Ở giữa chiến trường, biểu tình Mặc Huyền đã trở nên ác liệt, hần thân là cấp bậc Ngự sư không có một chút nguy hiểm, chỉ là đám đeo mặt nạ nguy trang ở xa xa cũng đã đạt tới cấp bậc Ngự sư, đối phó rất phiền phức.

Hắn cảm thấy ác liệt chính là vì Mộ Khê Nhi, hôm nay rối loạn như thế, xem chừng đã lây rắc rối lên người Thị trưởng. Một khi Mộ Khê Nhi bị thương, nàng là nhân vật công chúng tuyệt đối sẽ gây ra chấn động không nhỏ, sẽ chỉ tạo thành hiệu quả tiêu cực tới công việc tiếp theo của bọn họ.

Bây giờ muốn đi cứu, vậy thì sẽ phải giải phóng Ngự sư phía trước, rất có thể sẽ tạo ra thương vong với binh lính.

Có thể nói Mặc Huyền cũng tuyệt đối không ngờ đối thủ có phòng bị, năm người lập tức biến thành hai mươi mấy cái!

Ngay khi Mặc Huyền cảm thấy vô cùng khó xử, một cái bóng đột nhiên xẹt qua cạnh hắn như tia chớp tím, động tác vô cùng nhẹ nhàng lại làm người ta cảm thấy mơ hồ.

Đối với Tiêu Hoằng bỗng nhiên nhảy vào chiến trường, tự nhiên Mặc Huyền cũng không biết, hướng chi lúc này Tiêu Hoằng đang che mặt, hơn nữa lúc Mặc Huyền gặp Tiêu Hoằng là đang mặc hộ giáp.

Vừa định ngăn cản người không rõ thân phận này, kết quả phát hiện Tiêu Hoằng lại liên tục kích hoạt ba cổ Ảnh Kích Ma Văn thoát khỏi tầm mắt của hắn nhanh như chớp.

Mặc Huyền thật không biết trang phục của Tiêu Hoằng, nhưng hắn nhận ra Ma Văn của Tiêu Hoằng, chính là bốn cái răng nanh năng lượng cổ quái sau lưng hắn.

Phát hiện điều này, Mặc Huyền dứt khoát không để ý nữa, tuy rằng tạm thời không thể xác định mục đích Tiêu Hoằng tới đây, nhưng mà hắn có thể khẳng định Tiêu Hoằng không cùng một nhóm với những người kia.

Kỳ thật dựa theo cách làm người của Tiêu Hoằng, hắn sẽ không xuất hiện ở chỗ nguy hiểm như thế, nhưng mà còn phải xem là ai ở trong chỗ nguy hiểm. Bản thân Tiêu Hoằng rất rõ ràng, nếu bỏ mặc Mộ Khê Nhi tiếp tục ở trung tâm con phố, rất có thể nàng sẽ đi đời nhà ma, nhìn người mình thích chết đi? Cả đời sẽ luôn thấy ác mộng.

Cùng lúc đó, bởi vì tràng diện tiến vào gay gắt, những năng lượng thể đủ mọi hình dạng bay lung tung giữa không trung bắt đầu đông đúc hơn, phía trên mặt đất, đá vụn bắn ra không ngừng nhắm thẳng về phía Mộ Khê Nhi.

Về phần trợ thủ phía trước, lúc bắt đầu còn có thể ngăn cản ngay, bây giờ đã khó có thể bảo toàn bản thân.

Bùm bùm!

Hai tiếng nổ lớn vang lên, nhìn hai chiếc năng lượng thể hình móng ngựa đã đánh lên xe Ma Văn màu xanh nhạt. Nóc xe nháy mắt lồm xuống, một cái khác đang nhắm thẳng vào đầu Mộ Khê Nhi, nếu bị đánh trúng thì có hai Mộ Khê Nhi cũng sẽ bị đánh thành bụi.

Trợ thủ bên cạnh đang liều mạng chống cự tiến công phía trước, nào có sức để ý Mộ Khê Nhi sau lưng.

Mộ Khê Nhi thấy cảnh này, đôi mắt hạnh không khỏi mở to, trên mặt trắng không còn giọt máu. Nàng chỉ là cô gái nhỏ, tâm lý chịu đựng tự nhiên có hạn.

Ngay lúc chỉ mành treo chuông, bốn đạo rặng nanh hình kiếm đột nhiên xuyên qua bên người Mộ Khê Nhi, đánh lên năng lượng thể hình vó ngựa, nháy mắt hình thành một đoàn ánh sáng thật lớn.

Không đợi Mộ Khê Nhi phản ứng lại là chuyện gì, chỉ cảm thấy cánh tay truyền tới một cơn đau đớn, tiếp theo sức kéo thật mạnh kéo nàng ra khỏi vị trí cũ.

Bản năng quay đầu, chỉ thấy cánh tay mình đã bị Kinh cực đằng cuốn lấy, đang nhanh chóng dựa vào người một nam nhân che mặt.

Ngay khi Mộ Khê Nhi vừa rời khỏi vị trí cũ, một mảnh năng lượng thể vừa vọt đập xuống đó, hình thành một cái khe rãnh, mặt đường đã vỡ vụn.

Phát hiện điều này, tuy rằng Mộ Khê Nhi vẫn đang kinh hoàng, nhưng trong lòng cảm nhận được người kia không phải kẻ xấu.

Nhanh nhẹn ôm lấy Mộ Khê Nhi, Tiêu Hoảng lập tức xoay người nhấc chân trực tiếp đá bay tên trợ thủ. Ngay sau đó, ba bó năng lượng xẹt qua giữa Tiêu Hoảng cùng trợ thủ, hung hiểm quá sức.

- Trốn mau!

Tiêu Hoảng hét lớn với trợ thủ, tiếp theo nhanh chóng xoay người vọt về phía một cái hẻm nhỏ giữa phố.

Trợ thủ bị đập một cái tự nhiên hiểu được vừa rồi Tiêu Hoảng cứu hẩn mà không phải kẻ địch, nhưng mà nhìn thấy Mộ Khê Nhi bị Tiêu Hoảng kéo đi như vậy, vẫn còn có chút lo lắng. Nhưng mà bây giờ muốn đuổi theo Tiêu Hoảng thì rõ ràng sẽ rất mạo hiểm, nơi này tùy tiện một người nào cũng có cấp bậc cao hơn hẩn nhiều lắm.

Cho dù là Ngự đồ cấp mười, cũng cách biệt một trời một vực với Ngự giả cấp một, bắt đắ dĩ chỉ có thể thất thiếu đi về hướng phố đối diện.

Tiêu Hoảng ở bên kia cũng không dễ chịu, tuy rằng những người này không đặt bọn họ vào mục tiêu đả kích, nhưng mà ai có thể cam đoan không bị “đạn lạc” tổn thương?

Quả nhiên, ngay khi Tiêu Hoảng vừa mới tới ven đường, vùng tương đối an toàn, đột nhiên một cái quả cầu đen to bằng trái dưa hấu bắn tới sau lưng, Tiêu Hoảng phản ứng nhanh nhẹn tùy cơ thao túng bốn cái rặng nanh năng lượng sau lưng lập tức dụng tới, một tiếng bùng nổ lớn xuất hiện sau lưng Tiêu Hoảng.

Lực công kích hình thành lực đẩy rất lớn nháy mắt xé rách lưng áo Tiêu Hoảng, may mà Tiêu Hoảng huấn luyện lâu dài khiến thân thể đủ rắn chắc, chỉ là tạo ra mấy vết thương trên lưng. Đối thành người thường, một lần này sẽ phải đánh gãy mấy cái xương.

Đồng thời dựa vào lực đánh này, Tiêu Hoảng cảm thụ được kẻ phát ra cầu năng lượng kia tuyệt đối là Ngự giả cấp 3-4.

Nhưng mà lúc này Tiêu Hoảng đang ôm Mộ Khê Nhi đột nhiên biến sắc, bởi vì hẩn cảm nhận được Hổ Nha Ma văn của mình đã xuất hiện vết nứt, những cỗ năng lượng bên trong đã bắt đầu mờ nhạt.

- Nguy rồi.

Tiêu Hoảng không kìm được hô lên, nhưng trước mắt cũng không để ý được nhiều như vậy, kích hoạt Ảnh Kích Chiến văn nhảy thẳng một đoạn về phía trước, thất thiếu tiến vào trong ngõ nhỏ, xem như tạm thời đến vùng an toàn.

- Phù...

Thấy hai nhóm người không nhắm thẳng về phía mình, Tiêu Hoàng mới thở phào một hơi, cởi bỏ mảnh vải đen che mặt.

- Tiêu... Tiêu Hoàng, không ngờ là anh?

Mộ Khê Nhi bình tĩnh được một chút, tự nhiên còn nhớ rõ mặt Tiêu Hoàng, chớp đôi mắt đẹp về mặt khó tin nói. Nàng thật sự không nghĩ ra được lý do Tiêu Hoàng mạo hiểm sinh mạng cứu nàng.

- Là ta.

Tiêu Hoàng hàm hồ đáp một câu, tiếp theo cẩn thận đặt Mộ Khê Nhi xuống, nhanh chóng thu hồi Hổ Nha Chiến văn.

Ngay khi Tiêu Hoàng thu hồi Hổ Nha Chiến văn, hai tiếng vỡ vụn “rắc rắc” vang lên, tiếp theo những mảnh vỡ trắng chậm rãi chảy ra từ kẽ tay Tiêu Hoàng, Hổ Nha Chiến văn tan vỡ.

Mộ Khê Nhi đối diện Tiêu Hoàng tự nhiên biết đây là dấu hiệu Ma Văn vỡ vụn hư hỏng, đồng thời nàng cũng biết tầm quan trọng của Chiến văn đối Ngự văn giả, trên cơ bản chính là một cánh tay, là vật để Ngự văn giả sinh tồn. Càng biết, Tiêu Hoàng vì cứu nàng mới hy sinh Chiến văn.

Có một loạt ý nghĩ này, mơ hồ trong lòng Mộ Khê Nhi sinh ra tình cảm áy náy.

- Chiến văn của anh...

Mộ Khê Nhi rụt rè hỏi thử, ngón tay nhỏ bé chỉ vào Hổ Nha Chiến văn trong tay Tiêu Hoàng.

- Không sao.

Tiêu Hoàng tùy tiện đáp, tiếp theo nắm chặt tay nhét mảnh vỡ Hổ Nha Chiến văn vào trong bao Ma Văn. Chiến văn này ẩn chứa bí mật mặt lõm văn cùng văn trong văn, Tiêu Hoàng tự nhiên sẽ không để người khác biết, dù cho là Mộ Khê Nhi.

- Anh... vì sao anh muốn cứu ta?

Qua một hồi, Mộ Khê Nhi mới nhỏ giọng hỏi, nàng cũng nghi hoặc, nàng cùng Tiêu Hoàng chỉ mới gặp một lần, hoàn toàn không cần thiết để Tiêu Hoàng liều chết cứu giúp.

- Cái này...

Tiêu Hoàng tạm thời nghẹn họng, cũng không thể nói thẳng thừng là thích Mộ Khê Nhi được.

Nhưng ngay lúc này, tiếng bé gái khóc nỉ non bỗng truyền vào tai Tiêu Hoàng cùng Mộ Khê Nhi, hai người cùng quay đầu, chỉ thấy giữa chiến đấu tán loạn, bên trong con phố lộn xộn đang có một bé gái đang ngồi, bất lực khóc thút thít. Bấy giờ phần lớn dân chúng đã rút lui, bởi vậy chỉ có một bé gái càng chói mắt hơn.

- Hả?

Bỗng nhiên, Tiêu Hoàng phát ra tiếng hô, ánh mắt cũng biến đổi, quan sát cẩn thận, hắn nhận ra được bé gái kia không phải ai khác, chính là Lôi Tiểu Đình.

Có lẽ là nguyên nhân bản năng, lúc này Mộ Khê Nhi trốn sau lưng Tiêu Hoàng, chỉ lộ lên nửa cái đầu ở bả vai Tiêu Hoàng, tự nhiên cũng thấy được Lôi Tiểu Đình. Đối với Lôi Tiểu Đình, thậm chí Trạch Lôi gia tộc, tự nhiên Mộ Khê Nhi cũng biết, sau chuyện sự kiện truyền đơn, không ai không biết.

- Thật đáng thương, nếu bây giờ không ai cứu thì bé ấy chết chắc rồi.

Mộ Khê Nhi ở sau lưng Tiêu Hoàng nhỏ giọng nói, trong ngữ khí tràn ngập tình yêu của thiếu nữ.

Đối với Lôi Tiểu Đình, Tiêu Hoàng tự nhận là không có liên quan, không nhìn thấy còn chưa tính, nhưng mà gặp được còn thấy chết không cứu, trở mặt nhìn cô bé bị mất mạng, lương tâm của Tiêu Hoàng không thể nào chấp nhận.

72. Chương 72: Lôi Phu Nhân!

- Cô trốn kỹ ở trong này, đừng lộn xộn, chờ ta một chút.

Tiêu Hoàng nói với Mộ Khê Nhi, tiếp theo kích hoạt Ảnh Kích Chiến văn, đeo mặt nạ, một lần nữa mạo hiểm xông ra chiến trường.

May mà cũng không xa, chỉ 2 giây ngắn ngủi là Tiêu Hoàng đã chụp được tay Lôi Tiểu Đình. Ôm vào lòng vừa định lắc người chạy đi, lại phát hiện ở trong xe Ma Văn dập nát, mẹ của Lôi Tiểu Đình còn đang trong xe Ma Văn, đầu còn chảy máu, một chân kẹt dưới tấm ván vỡ vụn, mắt cá chân đang chảy máu.

- Lôi phu nhân?

Thấy cảnh này, Tiêu Hoàng lên tiếng gọi.

- Mặc kệ người là ai, không cần lo cho ta, dẫn con gái ta rời khỏi chỗ này, mau đi.

Lôi phu nhân thể hiện quả quyết như đã ôm quyết tâm chịu chết.

Nếu lựa chọn mạo hiểm, Tiêu Hoàng cũng làm người tốt đến cùng, vươn tay kéo cửa xe bẹp dúm, sau đó điều động dao năng lượng nhanh chóng xé tấm ván đè chân Lôi phu nhân, trực tiếp kéo Lôi phu nhân, ôm Lôi Tiểu Đình chạy như điên về phía ngõ hẻm.

Nhưng mà ngay trên đường, bỗng nhiên Tiêu Hoàng phát hiện một tên không rõ thân phận đánh đổ cả mắt lao thẳng về phía hắn, rõ ràng đánh không lại binh lính, tìm tới Tiêu Hoàng trút giận.

Vấn đề là bây giờ Tiêu Hoàng một tay ôm Lôi Tiểu Đình, một tay kéo Lôi phu nhân, đã không thể ra tay đánh trả, duy nhất có Hồ Nha Chiến văn không cần dùng tay vừa này để phế bỏ.

Ngay khi Tiêu Hoàng còn đang suy nghĩ làm sao đánh trả, bên cạnh Tiêu Hoàng đột nhiên xuất hiện một binh lính, cánh tay vung lên, một cái năng lượng thể hình dài trực tiếp xuyên thủng ngực người thần bí kia.

Chỉ nhìn như vậy, Tiêu Hoàng có thể kết luận sơ là uy lực Ma Văn cấp Ngự giả, kỳ thật người này chính là Ba Bố, bây giờ đang đeo mặt nạ bảo hộ.

- Trốn đi! Đừng tiếp tục ở lại đây nữa.

Ba Bố nói với Tiêu Hoàng.

Không cần Ba Bố nói lời này, Tiêu Hoàng tự nhiên cũng biết, ba bước chạy thành hai bước, lại nhảy vào trong hẻm nhỏ, tiếp tục dẫn Mộ Khê Nhi nhanh chóng chạy vào sâu bên trong. Một là nơi này tương đối an toàn, hai là Tiêu Hoàng thật sự lo gặp phải người cần giúp đỡ nữa. Giúp, mình phải mạo hiểm, không giúp, lương tâm lại cắn rứt, dứt khoát làm một cái mất không thấy lòng thanh tịnh.

- Cảm ơn người đã cứu ta và con gái, người tên gì?

Lôi phu nhân liếc Tiêu Hoàng che mặt, hỏi, trong giọng nói tràn ngập ý cảm tạ.

- Ta tên Tiêu Hoàng, Lôi phu nhân.

Tiêu Hoàng gỡ che mặt, trả lời. Theo Tiêu Hoàng thấy không có gì phải che giấu thân phận này, gỡ bỏ mảnh vải che nửa khuôn mặt.

Lôi phu nhân cũng không biết Tiêu Hoàng, càng không thể liên hệ người thanh niên không có vẻ xuất chúng này chung một chỗ với Quyền Tàng đại danh鼎鼎. Nàng cũng không bất ngờ vì Tiêu Hoàng biết tên mình, dù sao nàng cũng thường hay lộ diện ở Thái Ngộ thành.

Cùng lúc đó, Lôi phu nhân phục hồi chút tinh thần cũng chú ý tới cô gái vẫn đứng sau lưng Tiêu Hoàng, là Mộ Khê Nhi.

Lôi phu nhân tự nhiên nhận ra Mộ Khê Nhi, thậm chí còn quen biết.

- Khê Nhi, sao con cũng ở đây?

Lôi phu nhân có vẻ bất ngờ hỏi.

- Là con, Lôi a di, vừa rồi Tiêu Hoàng cũng đã cứu con.

Mộ Khê Nhi nhu thuận trả lời.

- Vậy con cùng Tiêu Hoàng là...

Lôi phu nhân thử hỏi, ở tình huống đặc thù này, Lôi phu nhân luôn có cảm giác hai người giống như rất thân mật. Điều này cũng khó trách, giới nữ trời sinh cần chỗ dựa, còn trước mắt chỗ dựa duy nhất, có sức chiến đấu duy nhất chính là Tiêu Hoàng.

- Bằng hữu, bạn tốt.

Mộ Khê Nhi không biết nên nói quan hệ của hai người như thế nào, chỉ có thể nói đơn giản.

Lúc này Tiêu Hoàng đã ngồi xuống bắt đầu xem xét vết thương của Lôi phu nhân, đã làm lâu ngày, bản năng của Dược sư nhìn thấy vết thương đã muốn trị liệu.

- Tuy rằng vết thương hơi sâu, nhưng may mà không tổn thương đến gân chân và xương bên trong.

Tiêu Hoàng nói với Lôi phu nhân một tiếng, tiếp theo cẩn thận đặt Lôi phu nhân ngồi xuống, đặt chân thon thả của nàng lên đầu gối mình, thu hồi Ảnh Kích Chiến văn cùng Mặc Nại phụ văn, lấy ra Dược văn chữa trị bắt đầu cẩn thận xử lý vết thương của Lôi phu nhân.

Lôi phu nhân dựa vào vách tường thấy Tiêu Hoàng tập trung không chế Dược văn chữa trị ỳnh, hảo cảm với Tiêu Hoàng tăng vọt.

Có thể nói nếu hôm nay không có Tiêu Hoàng, Lôi phu nhân có thể tưởng tượng hậu quả tiếp theo, nàng cũng con gái mình đừng mơ trốn khỏi kiếp nạn này.

- Hả, Tiêu Hoàng, vì sao lúc anh ứng dụng Dược văn lại phải thu hồi Ma Văn phụ trợ, cùng dùng chung không phải sẽ có hiệu quả tốt hơn hay sao?

Mộ Khê Nhi thấy Tiêu Hoàng thu hồi Mặc Nại, có vẻ khó hiểu hỏi. Tuy rằng nàng không quá tinh thông tri thức Ma Văn, nhưng cũng không phải hoàn toàn không biết gì, nhất là lúc ở sân thi đấu, nàng đã xem tư liệu Mặc Nại phụ văn.

Tiêu Hoàng nghe lời này, không khỏi sững một chút, đúng thế, vì sao phải thu hồi chứ? Cùng dùng chung không phải tốt rồi, dù sao Mặc Nại cũng là Ma Văn có tính vĩnh cửu, sợ cái gì?

Vừa nghĩ như thế, bỗng nhiên Tiêu Hoàng rất muốn tát mình một cái, vấn đề đơn giản đến ngu ngốc như thế vậy mà trước đó mình không nghĩ tới. Nói tới nguyên nhân, Tiêu Hoàng cũng hiểu được, tuy rằng Mặc Nại là Ma Văn phụ trợ, nhưng Tiêu Hoàng theo bản năng coi nó thành Chiến văn, thậm chí có lúc còn bỏ qua tính vĩnh cửu của nó.

Trước đó mình vẫn lo không đủ Ngự lực để dùng, nhưng phương pháp tiết kiệm Ngự lực bày ra ngay trước mắt, mình lại mơ màng bỏ qua nó, đúng là ngốc mà.

Nếu không phải hôm nay Mộ Khê Nhi vô tình nhắc nhở, mình còn không biết đến năm nào tháng nào mới nghĩ ra, quả nhiên cẩn thận mấy cũng có sai sót mà.

Vừa nghĩ xong, Tiêu Hoàng cũng không sĩ diện, lập tức khởi động Mặc Nại tăng trạng thái lên người mình. Quả nhiên lần này Ngự lực bắt đầu tiết kiệm rõ ràng, trọng yếu hơn là hiệu quả điều trị cũng được tăng cường nhất định.

Chỉ trải qua vài phút ngắn ngủi, vị trí bị thương của Lôi phu nhân đã được chữa trị xong, chỗ mất cá chân chỉ còn vết sẹo nhàn nhạt.

Tiếp theo Tiêu Hoàng lại xem xét, vết thương trên trán Lôi phu nhân tuy rằng có diện tích rất lớn, nhưng chỉ là trầy da, rất dễ xử lý, chẳng qua bên trên dính một ít tro bụi.

- Lôi phu nhân, ta tạm thời không làm sạch được vết thương trên trán ngài, bởi vì ta không có công cụ chuyên dụng làm sạch vết thương, cho nên ta đề nghị ngài theo ta về được quán tiến hành điều trị.

Tiêu Hoàng đề nghị, cũng là vì suy nghĩ cho bệnh nhân.

- Được rồi.

Lôi phu nhân không cân nhắc, rất sẵn khoái gật đầu, trước đó Tiêu Hoàng đã cứu mình cùng con gái một mạng, tuy rằng Lôi phu nhân còn xa lạ đối với Tiêu Hoàng, nhưng vẫn tràn ngập lòng tin vào Tiêu Hoàng.

Cùng Mộ Khê Nhi nâng Lôi phu nhân dậy, Tiêu Hoàng nhìn lại con phố đầu ngõ, chiến đấu vẫn đang tiếp diễn. Chỉ là Tiêu Hoàng cũng biết dựa vào thực lực của mình hiện giờ cũng không thay đổi được gì, hơn nữa cũng không cần thiết phải nhúng tay. Vì thế Tiêu Hoàng ôm Lôi Tiểu Đình, Lôi phu nhân được Mộ Khê Nhi nâng đỡ đi về hướng ngược lại.

Từ con ngõ đi vào một con phố khác, bây giờ nơi này đứng đầy nhân viên công tác Ty cảnh sát, cùng với rất nhiều dân chúng to gan lớn mật.

Tiêu Hoàng thấy cảnh này, thần sắc không đổi, tiện tay phủ miếng vải đen của mình lên mặt Mộ Khê Nhi. Hắn cũng biết Mộ Khê Nhi là nhân vật công chúng, nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện, lúc này tốt nhất đừng nên bại lộ, như vậy cũng giảm bớt cơ hội lộ mặt của chính mình.

Tuy rằng Tiêu Hoàng biểu hiện cực kỳ chói mắt ở sân thi đấu, nhưng tổng thể thì Tiêu Hoàng vẫn có vẻ khiêm nhường, không muốn vì chuyện này mà đẩy mình lên đầu sóng ngọn gió, cả ngày bị giới truyền thông quần lấy, Tiêu Hoàng dừng nghĩ tới làm chuyện khác.

Thấy Tiêu Hoàng phủ mảnh vải che mặt mình, Mộ Khê Nhi tự nhiên hiểu được là ý gì, lập tức cảm kích gấp đôi vì sự chu đáo của Tiêu Hoàng.

Bởi vì trước đó đã lấy được liên lạc qua Ma Văn thông tin, đi bên đường một đoạn, xe Ma Văn của Nhâm Tường đã dừng bên lề đường, cách đó không xa là một chiếc xe Ma Văn cổ xưa do thợ thủ lâm thời tìm được.

Nhìn thợ thủ cung kính đứng cạnh xe Ma Văn, Mộ Khê Nhi biết đã đến lúc chia tay.

- Cảm tạ ân cứu mạng của Tiêu tiên sinh, Khương Vân vô cùng cảm kích.

Thấy Tiêu Hoàng đi về phía bên này, thợ thủ vội vàng đi tới cung kính nói, nếu vừa rồi không có một cước của Tiêu Hoàng, thợ thủ biết lần này chắc chắn đi đời nhà ma.

- Không khách khí, nhắc tay mà thôi, tiếp theo phiền người đưa Mộ Khê Nhi về nhà.

Tiêu Hoàng bình thản đáp.

Không dây dưa nhiều, từ biệt đơn giản, Mộ Khê Nhi theo Khương Vân ra hiệu đi về phía xe Ma Văn cũ nát. Tiêu Hoàng cũng dẫn Lôi phu nhân đi về phía Nhâm Tường bên kia.

Nhưng mà lúc này, Mộ Khê Nhi chợt quay đầu, nhẹ nhàng phất tay với Tiêu Hoàng, lưu lại nụ cười ngọt ngào, còn Tiêu Hoàng cũng mỉm cười gật đầu.

Lần này, Tiêu Hoàng xem như triệt để đánh dấu vào trong lòng Mộ Khê Nhi.

Lôi phu nhân ở bên cạnh tự nhiên nhìn ra được phản ứng của Tiêu Hoàng cùng Mộ Khê Nhi, chẳng qua cũng không nói gì, chỉ là cười khẽ.

Bởi vì trước đó nàng nghe được Mộ Khê Nhi nói Tiêu Hoàng vì cứu nàng mà phế bỏ một cái Chiến văn, trong giọng nói tràn ngập áy náy. Là một người từng trải, Lôi phu nhân hiểu rõ một khi cô gái sinh ra cảm giác áy náy mãnh liệt với một nam nhân, cùng với tìm được cảm giác an toàn lớn lao trên người nam nhân đó, như vậy cô gái này đã “nguy hiểm” rồi.

Còn hành động vừa rồi của Tiêu Hoàng dường như hoàn toàn có sẵn hai điểm này, chỉ tiếc thân phận hai người khác biệt, tương lai khó có giao tiếp, bằng không... nói không chừng.

- Lôi phu nhân, mời lên xe.

Thấy xe Ma Văn của Mộ Khê Nhi đi xa, Tiêu Hoàng coi như cung kính làm thế mời Lôi phu nhân, ra hiệu lên xe Ma Văn của Nhâm Tường.

Nhâm Tường ở một bên tự nhiên chú ý tới Lôi phu nhân, trong lòng không khỏi chột động. Bởi vì cha hắn có giao thiệp với Trạch Lôi gia tộc, bởi vậy hắn biết rõ Lôi phu nhân rất có quyền lợi ở Trạch Lôi gia tộc. Tuy rằng luôn luôn ở sau màn, nhưng mà một ít hành động quy mô của Trạch Lôi gia tộc không thể thiếu cái bóng của Lôi phu nhân.

73. Chương 73: Rắc Rối!

- Lôi a di, ngài còn nhận ra ta không? Ta là Nhâm Tường, con trai lớn của Nhâm Gia Bằng.

Đợi khởi động xe, Nhâm Tường ngồi ở sau lưng Lôi phu nhân bỗng lễ phép nói.

- Con trai của Nhâm Gia Bằng?

Lôi phu nhân đánh giá Nhâm Tường, suy nghĩ một lát, tiếp theo mới cười một chút nói:

- Ô, đúng là Nhâm Tường, không ngờ đã lớn như vậy rồi.

- Lôi a di còn nhớ ta là tốt rồi.

Nhâm Tường cười cười nói, tràn ngập cung kính.

Về phần Tiêu Hoảng, lúc này lại bình thản ngồi dựa vào cửa sổ, Lôi Tiểu Đình ngồi bên cạnh Tiêu Hoảng chơi đùa món đồ chơi Ma Văn trong tay, thường hay cho Tiêu Hoảng xem những hoa văn do Ma Văn biến hóa ra ở trong tay nàng.

Đứa nhỏ là thế, vừa rồi Tiêu Hoảng ra tay để cho Lôi Tiểu Đình ít nhiều có lòng tin vào Tiêu Hoảng, hoặc là bản năng có cảm giác ỷ lại.

Đối với Lôi Tiểu Đình, Tiêu Hoảng cũng không biểu hiện quá lạnh nhạt, thường thường vuốt đầu Lôi Tiểu Đình, cười khê, coi như hiền hòa.

- À, đúng rồi.

Nhâm Tường lòng vòng một phen, rốt cuộc ngượng ngừng nói:

- Nghe nói Trạch Lôi gia tộc muốn mua một đoàn xe Ma Văn, không biết có thể chiếu cố cha của ta không?

- Người là bằng hữu của Tiêu Hoảng?

Đề cập tới chuyện gia tộc, Lôi phu nhân cũng trở nên cẩn thận hơn

- Đúng vậy, là bạn hữu tốt.

Nhâm Tường cười cười trả lời.

- Vốn chúng ta định mua rải ra, người đã là bạn tốt của Tiêu Hoảng, vậy nể mặt Tiêu Hoảng, trở về ta nói một tiếng với bọn họ, toàn giao cho nhà của người.

Lôi phu nhân nói, có thể nói hiện giờ Lôi phu nhân thiếu Tiêu Hoảng một cái nhân tình siêu lớn, thật là nghĩ hết cách đền đáp, nhưng mà một chút này còn xa xa mới đủ.

Nhâm Tường nghe vậy, biểu tình mừng nở hoa, một khi Lôi phu nhân gạt đầu, sẽ là thu nhập 1000 kim tệ đó.

Về phần Tiêu Hoảng, tự nhiên không có hứng thú với chuyện đó, lúc này cầm lấy món đồ chơi của Lôi Tiểu Đình, cho Lôi Tiểu Đình càng nhiều hoa văn phức tạp hơn,

Cùng lúc đó, bên trong đại sảnh Xuân Ngôn được xá, bởi vì Trung tâm Đại Hoảng Mỹ hưng thịnh mà nơi này liền trở thành lạnh lẽo, liêu xiêu mấy khách hàng, thật sự không cách nào so sánh với đối diện. Cho dù tạm thời Tiêu Hoảng không có mặt, cũng làm ăn tốt hơn bọn họ nhiều lắm, hơn nữa thẩm mỹ tuyệt đối là lợi nhuận kếp xù, nhưng giới nữ biết là thế vẫn cứ sôi nổi cười vui vẻ chờ bị chém giá.

Lúc này Phó Ngôn ngồi ở sô pha phòng trước, trước mặt đang ngồi hai người, một là tổng quản Tây Xuyên gia tộc - Bùi Bình, một người là phó bộ trưởng bộ quản lý kinh doanh khu Hà Tây - Trịnh Dương.

- Hai vị lão ca, chuyện là như thế, Tiêu Hoằng công khai cướp mối làm ăn của ta ở khu phố này, dù sao Xuân Ngôn được xá của ta là sản nghiệp Trạch Lôi gia tộc, Đại Hoằng quang minh chính đại mở được quán ở trong này, rõ ràng là đối đầu với Trạch Lôi gia tộc. Sự phụ của ta, thậm chí là tộc trưởng Trạch Lôi gia tộc Lôi Vinh Hiên cùng với Lôi phu nhân, đều rất coi trọng chuyện này. Nếu Tây Xuyên không muốn liên lụy vào chuyện này, hy vọng các vị thu hồi phòng của bọn họ, mặc khác, Lôi tộc trưởng cũng hy vọng Trịnh Dương đại nhân giúp đỡ một chút.

Phó Ngôn vắt chéo chân nói.

Kỳ thật được quán này toàn là do Phó Ngôn mở, không có một chút quan hệ với Trạch Lôi gia tộc, thậm chí ngay cả Tịch Phúc cũng không rõ cái gì là cướp mối làm ăn, hoàn toàn là Phó Ngôn cáo mượn oai hùm mà thôi.

Đương nhiên làm như vậy cũng có phần mạo hiểm, nếu bị Lôi Vinh Hiên biết được thì tuyệt đối cực kỳ phản nộ, nhưng chỉ là xử lý một cái được quán nho nhỏ, hơn nữa chỉ cần động tác kín đáo một chút, căn bản sẽ không truyền vào tai Lôi Vinh Hiên được.

Đây cũng là biện pháp mà Phó Ngôn suy nghĩ đã lâu, thẳng đến khi xác định Tiêu Hoằng không có chút quan hệ với Trạch Lôi gia tộc mới dám xuống tay.

Về phần Bùi Bình cùng Trịnh Dương ngồi đối diện thì biểu hiện cung kính, lúc nhận được tin, tộc trưởng Tây Xuyên gia tộc nói cho Bùi Bình tuyệt đối không được đắc tội Phó Ngôn, nói như thế nào thì hẳn cũng được cho là người trọng yếu trong Trạch Lôi gia tộc, cố hết khả năng tránh đắc tội Trạch Lôi gia tộc.

Còn trong lòng Trịnh Dương nghĩ cũng không khác Bùi Bình, Tiêu Hoằng kinh doanh sôi động là rõ ràng, nhưng mà không có chỗ dựa quyền thế, được đồng của Tang Hoàn Vân? Cái này không tính là gì.

Ngược lại bên phía Phó Ngôn, chỗ dựa là Tịch Phúc cùng Trạch Lôi gia tộc, thực lực hùng hậu hơn nhiều.

- Không thể tưởng được Tiêu Hoằng kia to gan như thế, chỉ là một tên thợ mỏ nhỏ nhoi mà dám đụng tới kinh doanh của Trạch Lôi gia tộc, ngài yên tâm, ta lập tức giải trừ hợp đồng với hắn.

Bùi Bình nói ngay.

- Ta vừa biết được bọn họ hiềm nghi kinh doanh phi pháp, tạo thành hai sự cố chữa trị, ta sẽ nghĩ cách trừng phạt hắn hành nghề không phép.

Trịnh Dương cũng cam đoan, nếu đối phương có chỗ dựa, hắn không dám dùng tiểu kỹ xảo này, nhưng mà đối với tiểu nhân vật như Tiêu Hoằng thì tùy tiện tìm mấy lý do là có thể dồn Tiêu Hoằng vào chỗ chết.

- Cảm tạ hai vị hỗ trợ, xử lý tên Tiêu Hoằng lang băm này, coi như làm chuyện tốt cho dân chúng khu Hà Tây.

Phó Ngôn cười cười, nói xong liền lấy ra hai cái túi tiền, mỗi cái khoảng 10 kim tệ đặt trước mặt Bùi Bình cùng Trịnh Dương:

- Chút lòng thành không bày tỏ được tấm lòng, chẳng qua mong hai vị đừng làm lộ, lỡ như nói Trạch Lôi gia tộc ý lớn hiếp nhỏ thì không tốt lắm

- Hừ, chỉ là xử lý một cái được quán nho nhỏ, lộ ra thì có làm sao?

Trịnh Dương trả lời, cũng giả bộ không để ý bỏ kim tệ vào túi, sau đó thông thả đứng lên dẫn hai thuộc hạ đi ra ngoài.

Bùi Bình theo sát phía sau, còn Phó Ngôn đứng ở cửa chuẩn bị xem Trung tâm Đại Hoằng Mỹ làm sao biến mất trước mặt hắn. Thân là Dược sư, tài không bằng người lại dùng biện pháp như thế, tuy rằng khiến người ta khinh thường, nhưng mà không ai biết thì có ai để ý chứ? Hơn nữa ở trước danh dự cùng tiền tài, Phó Ngôn tự nhiên sẽ lựa chọn cái sau.

Cùng lúc đó, ở Trung tâm Đại Hoằng Mỹ, Lý Nhạc cùng Lâm Tử đang bận tối mày tối mặt. Tuy rằng không có mặt Tiêu Hoằng, nhưng người vẫn nói dài không hết, hơn nữa vì không có Tiêu Hoằng chỉ huy, Lý Nhạc làm có chút hỗn loạn, cũng may là còn được, không xuất hiện lỗi lầm.

Đùng, ùùng, ùùng.

Ngay khi Lý Nhạc thu tiền, chuẩn bị lấy kem dưỡng da ột nữ sĩ, ba tiếng gõ cửa thô lỗ truyền vào tai Lý Nhạc.

Ngẩng đầu, Lý Nhạc nhìn thấy mấy người đứng ngoài cửa, trong đó ba người mặc đồng phục màu xám, dẫn đầu là Trịnh Dương, trong tay còn mang theo một xấp tài liệu, biểu tình uy nghiêm lộ ra một cỗ khí chất “chính trực”.

Bùi Bình đứng ở bên cạnh Trịnh Dương, biểu tình nhìn như rất hiền hòa.

- Ở đây có người không?

Trịnh Dương bỗng nhiên lên tiếng, tràn ngập vẻ nhìn từ trên xuống.

Đám người Lý Nhạc, Lâm Tử nghe lời này, ánh mắt không khỏi biến đổi, toàn bộ phòng đầy người, sao còn hỏi như thế? Chẳng lẽ bọn họ không phải người hay sao? Lời này rõ ràng tràn ngập coi rẻ, không coi ai ra gì.

- Có chuyện gì?

Lý Nhạc lên tiếng hỏi, không có mặt Tiêu Hoàng, Lý Nhạc không có chỗ dựa, không dám làm càn quá mức, coi như lễ phép hỏi.

- Chúng ta vừa nhận được người báo cáo, chỗ các người trị chết hai người bệnh, cho nên đặc biệt tới điều tra. Người phụ trách Tiêu Hoàng của các người đâu?

Trịnh Dương xụ mặt, ngữ khí nghiêm túc nói.

Sắc mặt Lý Nhạc hơi đổi, trị chết bệnh nhân? Nói chơi, bây giờ 99% người bệnh chỗ bọn họ đều là thẩm mỹ, giảm béo, làm sao có thể trị chết bệnh nhân? Đúng là mấy ngày trước quả thật có người bị cảm mạo tới đây trị, nhưng mà mấy người đó đều là hàng xóm xung quanh, ra vào gặp mặt, một đám vẫn sống khỏe khoắn.

Rõ ràng là mấy người này tới gây chuyện, lại chọn đúng thời cơ.

- Ông chủ của chúng ta không có ở đây, có chuyện gì mời ngày mai các vị hãy đến.

Lý Nhạc cung kính đưa kem dưỡng da cho cô gái trước mặt, sau đó ngẩng đầu nhắm ánh mắt ngay Trịnh Dương nói, ngữ khí đã không tốt.

- Ông chủ không có? Ta thấy các người trị bệnh gây tai nạn, bỏ trốn rồi thì có?

Trịnh Dương sắc mặt âm trầm, ngữ khí lạnh băng nói, giọng nói tràn đầy uy áp.

- Đây, vị tiên sinh này, mời ngài nói chuyện chú ý một chút, không cần mở miệng ra là nói trị bệnh gây sự cố, xin hỏi có chứng cứ không? Rất cuộc chúng ta trị chết ai?

Lý Nhạc nói, ngữ khí không tốt lắm. Mặc kệ có chuyện này hay, nếu còn lời thôi như vậy thì chắc chắn sẽ ảnh hưởng tới danh dự của Trung tâm Đại Hoàng Mỹ.

- Chúng ta còn đang tiến hành điều tra sự cố, sẽ nhanh chóng có câu trả lời, nhưng vì phòng ngừa tên lang băm Tiêu Hoàng tiếp tục làm hại người bệnh, chúng ta quyết định tạm giam giấy phép hành nghề của Tiêu Hoàng.

Trịnh Dương nói tiếp.

Lý Nhạc đứng đối diện mơ hồ hiểu được một chuyện, đó là người này cố ý tới gây sự. Khóe mắt liếc ra cửa, vừa vặn thấy khóe miệng Phó Ngôn cong lên, đang nhìn sang bên này.

Lý Nhạc cũng không ngốc, cảnh tượng như vậy tự nhiên làm rõ một chuyện.

Nhưng mà cái này chỉ là bắt đầu, ngay sau đó Bùi Bình đứng bên cạnh bỗng bước tới, nói với Lý Nhạc:

- Ta là chủ quản gia tộc Tây Xuyên, cũng là chủ nhà của các người. Căn cứ hợp đồng cho thuê trước đó, các người bị nghi ngờ hoạt động phạm pháp, bởi vậy chúng ta có quyền kết thúc hợp đồng. Từ hôm nay trở đi, chúng ta quyết định thu hồi căn nhà này.

- Vẫn là câu đó, ông chủ không có mặt, ta không làm chủ được, ta đề nghị các người ngày mai hãy đến.

Lý Nhạc liếc Phó Ngôn đối diện giả bộ như tò mò đi tới, nói với Bùi Bình trước mặt, biểu tình đã trở nên ác liệt.

Trong lòng Lý Nhạc cũng hiểu được, những người này rất có thể là do Phó Ngôn sai khiến, về phần sự cố điều trị, xem ra chỉ là bắt nước bắn bịa đặt mà thôi, mục đích chính là muốn mượn thể lực Trạch Lôi gia tộc đuổi bọn họ đi. Nhưng mà trước mắt Tiêu Hoàng gần như không có chỗ dựa, đối mặt với trò bôi đen này thì khó mà rửa sạch được.

- Không có ông chủ, bây giờ ta nghiêm trọng hoài nghi Tiêu Hoàng trốn tránh ở nhà sau, chỉ là không dám ra đây trả lời mà thôi.

Sắc mặt âm trầm của Trịnh Dương đã toát ra cơn giận.

74. Chương 74: Ra Mặt!

- Hai người đi vào trong! Xét một cái, bắt Tiêu Hoàng ra đây.

Trịnh Dương cau mày tức giận ra lệnh cho hai thuộc hạ, đây là yêu cầu của Phó Ngôn trước đó, mượn cơ hội điều tra trộm lấy Ma Văn chế tạo sẵn cùng với công thức phần làm mịn da của Tiêu Hoàng, sau đó lấy về phân tích, mượn danh chứng cứ đưa tới chỗ Phó Ngôn, để cho Phó Ngôn phục chế một phần, tiện tay mượn gió bẻ măng.

- Rõ.

Thủ hạ nghe lệnh, chuẩn bị xông vào sân sau, nhưng mà lại bị Lý Nhạc ngăn cản. Tuy rằng hắn không biết những tên bề ngoài đạo mạo nội tâm hiểm ác này, nhưng sân sau chứa rất nhiều tài liệu cùng mấy thứ khác, để cho người ta vào điều tra thì có khác gì cởi sạch quần áo cho người khác xem.

- Chờ đã! Các người không phải người Ty cảnh sát, không có quyền điều tra!

Lý Nhạc hô lên.

- Thật có lỗi, vừa rồi ta đã nói, ta đã cắt đứt hợp đồng cho thuê với các người, bây giờ nhà này đã trở về sở hữu của Tây Xuyên gia tộc, bởi vậy ta có quyền cho bọn họ điều tra.

Bùi Bình bên cạnh phụ họa.

Theo những người xung quanh thấy, tuy rằng không làm rõ ràng là chuyện gì, nhưng hôm nay rõ ràng là những người kia muốn đồn Trung tâm Đại Hoàng Mỹ vào chỗ chết.

Dù vậy, đối mặt với những người này, bọn họ chỉ có thể giận mà không thể nói.

- Lần này người còn có gì để nói?

Trịnh Dương nói với Lý Nhạc một câu, sau đó chuyển mắt sang Phó Ngôn đang đứng không xa, ôn hòa nói:

- Phó Đại được sự tới đúng lúc, hy vọng ngài có thể hỗ trợ chúng ta điều tra, tìm ra vấn đề công thức của Trung tâm Đại Hoàng Mỹ.

- Không thành vấn đề.

Phó Ngôn ra vẻ cung kính nói, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ rõ ràng thấy được trong vẻ mặt của hắn tràn ngập đắc ý. Hắn không tin, hôm nay chính như vậy mà Trung tâm Đại Hoàng Mỹ còn không chết?

Cùng lúc đó, ở trên đường, Tiêu Hoàng ngồi xe Ma Văn chậm rãi chạy đi, cách thật xa Tiêu Hoàng đã thấy được ở xung quanh Trung tâm Đại Hoàng Mỹ vây đầy người. Ban đầu Tiêu Hoàng cũng không để ý, bây giờ có nhiều người vây quanh Đại Hoàng được quán là rất bình thường.

Nhưng mà khi xe tới gần, Tiêu Hoằng nhíu mày, nhìn ra chỗ không đúng. Trước kia khách hàng xếp hàng rất có trật tự, còn bây giờ toàn bộ chen vào cửa, nhìn vào bên trong, giống như bên trong đã xảy ra chuyện.

Phát hiện như thế, Tiêu Hoằng liền trở nên cảnh giác:

- Lôi phu nhân, ngài đợi ta một chút, hình như được quán của ta xảy ra chuyện.

Nói xong, Tiêu Hoằng xuống xe bước nhanh về phía Trung tâm Đại Hoằng Mỹ.

Ở tiền sảnh Trung tâm Đại Hoằng Mỹ, Phó Ngôn đã bước tới trước mặt Lý Nhạc, âm lãnh nói:

- Lý Nhạc, ta khuyên người tránh ra thì hơn, can thiệp ảnh hưởng công vụ, tội trạng không nhỏ đâu.

- Ảnh hưởng công vụ? Ta thấy rõ ràng là người giả trò quỷ cố ý tới chĩnh chúng ta, ngay cả một chút chứng cứ cũng không có, một bên tới điều tra, một bên tới thu phòng, rõ ràng là lấy công làm tư trắng trợn mà!

Lý Nhạc nói, Tiêu Hoằng không có mặt, trong lòng hắn vừa ủy khuất vừa lo lắng. Đại Hoằng có thể đến hôm nay, không ai rõ ràng hơn Lý Nhạc, bọn họ phải trả giá bao nhiêu gian khổ. Một khi hủy diệt, tâm huyết bao nhiêu ngày của bọn họ sẽ đổ bỏ, nhưng trước mắt không có biện pháp nào.

- Lý Nhạc, người nói như thế, cẩn thận ta buộc tội phỉ báng, bây giờ người tránh ra cho ta!

Phó Ngôn sắc mặt âm trầm quát, tiếp theo vươn tay dùng sức đẩy.

Hiện giờ Lý Nhạc chỉ là Ngự đồ cấp ba, trái lại Phó Ngôn đã đạt tới Ngự giả cấp một, hai bên chênh lệch cấp bậc quá xa.

Tuy rằng không sử dụng Ma Văn gì, nhưng mà chỉ cần đẩy một cái là trực tiếp ném Lý Nhạc ra hơn hai tấc, đập mạnh vào quầy hàng mới ngừng lại.

- Khụ khụ!

Lý Nhạc té xuống đất không khỏi ho khan, chỉ cảm thấy cả người sắp tan rã.

Rõ ràng Phó Ngôn làm như vậy đã không khác gì bắt đầu cướp giữa ban ngày, nguyên nhân là vì hắn không muốn dây dưa lâu với Lý Nhạc, dù sao không thể làm lộ chuyện này ra ngoài được. Kéo càng lâu, ảnh hưởng càng không tốt, dứt khoát lấy đi công thức của Tiêu Hoằng, tịch thu giấy phép buôn bán, sau đó trực tiếp chạy lấy người mới là thượng sách.

Chỉ liếc Lý Nhạc lăn dưới đất, Phó Ngôn liền chuẩn bị dẫn hai nhân viên bộ quản lý kinh doanh tiến vào sân sau. Ngay lúc này, thần sắc Phó Ngôn chợt động, tiếp theo mới bước chân vào bỗng nhiên lui ra, chỉ thấy một cái Kinh cúc đằng bần về phía hắn.

Nhưng Phó Ngôn thân là cấp bậc Ngự giả, không dễ bị tập kích như vậy, nhìn trúng vị trí Kinh cúc đằng đâm tới, trực tiếp nắm trong tay. Nhìn theo hướng Kinh cúc đằng bần tới, Phó Ngôn đã thấy rõ Tiêu Hoằng sắc mặt nghiêm túc đứng ở cửa.

- Tiêu Hoằng, người xuất hiện rất đúng lúc, trải qua điều tra, người bị nghi ngờ phạm tội gây ra sự cố điều trị.

Phó Ngôn nhìn thấy Tiêu Hoằng, trực tiếp cản ngược một cái.

- Mặc kệ thế nào, mời đưa ra chứng cứ trước, hơn nữa người tự tiện xông vào địa bàn của ta gây chuyện, phải bị tội gì?

Tiêu Hoằng nghiêm mặt chất vấn, tuy rằng tạm thời còn không biết xảy ra chuyện gì, nhưng mà đối mặt với Phó Ngôn gây chuyện, đã sớm nằm trong dự kiến của Tiêu Hoằng.

- Bây giờ nơi này không phải địa bàn của người.

Phó Ngôn liếc Bùi Bình, nói với Tiêu Hoằng, tiếp theo nhanh chóng mở bao Ma Văn rút ra Thủy Ngâm Chiến văn, khởi động xong, trên tay hình thành Ma Văn xanh nước biển, hai ngón tay chỉ về phía Tiêu Hoằng, hai cột nước năng lượng thể quần quanh đánh thẳng về phía Tiêu Hoằng.

Không chút lưu tình như muốn trực tiếp đánh chết hoặc là trọng thương Tiêu Hoàng, cũng là giải mối hận trong lòng!

Tiêu Hoàng tự nhiên nhìn ra được hành động của Phó Ngôn, cau mày, đồng thời quyết đoán buông Kinh cực đằng ra, bởi vì trước đó Hồ Nha Chiến văn đã bị phế bỏ, Tiêu Hoàng chỉ có thể bắn ra ba cây Kinh cực đằng đón đỡ!

Kèm theo một tiếng nổ trầm thấp, toàn phòng trở thành ánh sáng chói mắt!

Tiêu Hoàng đứng ở cửa bị lực đánh vào rất lớn, chỉ cảm thấy tay cầm Kinh cực đằng truyền tới chấn động mạnh mẽ, bất đắc dĩ Tiêu Hoàng không thể không buông tay, hơn nữa liên tục lui ra mấy bước tựa vào khung cửa.

Còn may, bại tướng của mình bị ánh sáng chói che lấp, không bị người ta nhìn thấy.

Đồng thời vào lúc này, Tiêu Hoàng coi như chân chính kiến thức được thực lực cấp bậc Ngự giả. Đừng nhìn Tiêu Hoàng đã là Ngự đồ cấp tám, nhưng mà vẫn cách biệt một trời một vực với Ngự giả cấp một, Ngự lực trong cơ thể dẫn tới chất biến không phải chỉ là nói cho có.

Chỉ riêng thực lực, Tiêu Hoàng không thể không thừa nhận hắn còn không phải đối thủ của Phó Ngôn, ít nhất là bây giờ. Hơn nữa còn là ở tình trạng Phó Ngôn không phải chủ tu Chiến văn, cũng chỉ sử dụng Chiến văn Ngự đồ cấp mười.

Nếu là chủ tu Chiến văn, hơn nữa cũng sử dụng Chiến văn cấp bậc Ngự đồ, như vậy lần này Tiêu Hoàng không thể nào đỡ được, chắc chắn phải bị thương nặng. Đừng quên, Kinh cực Chiến văn chỉ là Ngự đồ cấp ba, mặc dù Tiêu Hoàng đã đạt tới Ngự đồ cấp tám, có tăng cường Chiến văn cũng không có thay đổi bản chất.

Đoàn ánh sáng chói tan đi, thấy Tiêu Hoàng dựa vào cửa, tay phải sau lưng, mọi người không khỏi sửng sốt, nhất là Bùi Bình cùng Trịnh Dương, bọn họ không ngờ được Tiêu Hoàng lại có thể đỡ được một chiêu của Phó Ngôn.

Chỉ là Tiêu Hoàng lúc này tuy làm ra vẻ bình thản, nhưng tay phải bị chấn động mạnh khi nãy đang cảm thấy từng trận phát run, mơ hồ đau đớn như bị kim đâm. Hơi hoạt động một chút cũng không đáng ngại, nhưng nếu lại tới một lần nữa thì không chắc.

- Hừ! Không thể tưởng được lang băm như ngươi thật sự có tài, nhưng mà tiếp theo ngươi sẽ không may mắn như vậy!

Phó Ngôn híp mắt, lại nhấc tay, hắn vẫn rất có chừng mực, chỉ cần không nói đánh chết Tiêu Hoàng, giải quyết tên tiểu thợ mổ này là chuyện rất nhẹ nhàng thoải mái.

- Phó Ngôn ngươi muốn làm gì?

Nhưng mà ngay khi Phó Ngôn híp mắt chuẩn bị dồn Tiêu Hoàng vào chỗ chết, bỗng nhiên Lôi phu nhân chen lẫn tiến vào phòng, sắc mặt lạnh lẽo, giọng âm trầm quát Phó Ngôn.

Tuy rằng nàng không nhìn thấy những chuyện xảy ra, nhưng mà Phó Ngôn tới chỗ này gây chuyện, lại còn muốn tấn công ân nhân cứu mạng của mình, nàng thấy rất rõ ràng.

Vốn Lôi phu nhân đã mang ơn Tiêu Hoàng, muốn báo đáp, đối mặt với phụ thuộc gia tộc mình làm ra hành vi như thế, tự nhiên không thể tha thứ được.

Phó Ngôn ban đầu còn giương nanh múa vuốt hiển lộ uy phong, nghe giọng nói này, sắc mặt chợt biến. Nhìn về phía phát ra âm thanh, liền phát hiện Lôi phu nhân đang đứng ở cửa, một tay kéo Lôi Tiểu Đình, sắc mặt nhìn như bình thản, nhưng nhìn kỹ sẽ thấy giống như núi lửa sắp phun trào.

Phát hiện điều này, vốn Phó Ngôn cáo mượn oai hùm, sắc mặt lập tức tái nhợt. Trước đó đã nói qua, bản thân hắn là che giấu Trạch Lôi gia tộc làm loại chuyện này, vốn tưởng chuyện này không thể truyền vào tai Trạch Lôi gia tộc, dù là bị người Trạch Lôi gia tộc vô tình phát hiện, hắn cũng có biện pháp làm cho người này câm miệng. Nhưng mà bây giờ Lôi phu nhân đứng ở trước mặt hắn, mặc kệ che giấu thể nào cũng không thể gạt được nữa.

Dù sao ở Lôi gia, Lôi phu nhân hoàn toàn có thể nói là nhân vật số hai dưới Lôi Vinh Hiên, thậm chí có lúc Lôi Vinh Hiên cũng phải nhường nài.

Phân tích như thế, Phó Ngôn chỉ cảm thấy sống lưng lạnh băng, da đầu tê dại, hần nằm mơ cũng không thể nào ngờ tới vào lúc này, ở chỗ này, lại xuất hiện cái bóng của Lôi phu nhân!

Con mắt Phó Ngôn không khỏi nhanh chóng xoay chuyển, muốn tìm kiếm biện pháp thoát thân, nếu để Lôi phu nhân biết hần lấy danh hiệu Trạch Lôi gia tộc thông đồng Bùi Bình, Trịnh Dương làm ra chuyện cầu thả này, xem chừng sẽ không thể chịu nổi. Quan trọng hơn là Bùi Bình cùng Trịnh Dương căn bản không biết đây là một tay hần tự chủ trương, người Trạch Lôi gia tộc căn bản không biết chuyện này.

75. Chương 75: Giải Quyết!

- Phu nhân, ngài có điều không biết, Tiêu Hoảng này chính là một tên lang băm, nhân phẩm xấu xa vô cùng, ta chỉ hỗ trợ người bộ quản lý kinh doanh tới làm chuyện này thôi.

Nhanh chóng thu hồi Chiến văn, Phó Ngôn vội vàng chạy tới cạnh Lôi phu nhân hạ giọng nói, sợ để cho người thứ ba nghe được.

Bùi Bình cùng Trịnh Dương đứng gần cửa lúc này vẫn không hay biết gì, căn bản không biết rõ là có chuyện gì xảy ra. Trong lòng còn đang suy nghĩ phải phá hoại Trung tâm Đại Hoảng Mỹ, xả giận cho Trạch Lôi gia tộc như thế nào, thậm chí bọn họ còn đang suy nghĩ, lần này chỉ cần hoàn toàn diệt trừ Trung tâm Đại Hoảng Mỹ, coi như là biến tướng lấy lòng Trạch Lôi gia tộc.

- Người nói vậy, cậu Tiêu Hoảng là người tốt.

Không đợi Lôi phu nhân lên tiếng, Lôi Tiểu Đình bỗng nhiên ngẩng chiếc đầu nhỏ nói lớn.

Cậu?

Lôi Tiểu Đình nói ra chữ này, không khác gì một chiếc lựu đạn bị giật kíp nổ, nháy mắt bùng nổ trong lòng những người xung quanh!

Ánh mắt những người vây xem không ngừng chuyển qua lại giữa Tiêu Hoảng cùng Lôi phu nhân.

Vốn Phó Ngôn còn muốn ra sức giải thích, tranh thủ mạnh mẽ lừa gạt cho qua chuyện, vừa nghe Lôi Tiểu Đình gọi ra chữ “cậu”, hai mắt tròn to, thân người bản năng lui ra một bước nhỏ, sắc mặt trắng bệch, cả người như rơi vào hầm băng, thân thể đột nhiên cảm thấy lạnh buốt.

Chữ cậu này rõ ràng là nói ọi người, Tiêu Hoảng dường như là em trai của Lôi phu nhân.

Trước đó còn muốn chuẩn bị làm khó Tiêu Hoảng, khiến cho Trung tâm Đại Hoảng Mỹ sống không bằng chết, biến tướng lấy lòng Trạch Lôi gia tộc, cả người Bùi Bình cùng Trịnh Dương cứng ngắc, miệng há ra muốn hóa đá tại chỗ, đầu óc nháy mắt ngừng trệ có chút sững sờ.

Một mặt, Tiêu Hoảng là em trai của Lôi phu nhân, một mặt khác, Trạch Lôi gia tộc cảm thấy bất mãn với việc Trung tâm Đại Hoảng Mỹ cướp mỗi kinh doanh, muốn Phó Ngôn xử lý Trung tâm Đại Hoảng Mỹ, bản thân hai chuyện này đã cực kỳ mâu thuẫn.

Hơn nữa từ lời Lôi Tiểu Đình nói, hoàn toàn nghe ra được ẩn tượng của Lôi Tiểu Đình đối với Tiêu Hoảng không tệ, cũng coi như chứng minh quan hệ giữa Lôi phu nhân cùng Tiêu Hoảng cũng không kém!

Trong nháy mắt, Bùi Bình cùng Trịnh Dương phản ứng lại biết rõ là chuyện gì, Trạch Lôi gia tộc căn bản không hề biết chuyện này, chính mình bị Phó Ngôn sai khiến.

Vừa nhận ra điều này, trên trán hai người không khỏi toát mồ hôi lạnh, vừa rồi bọn họ làm cái gì đối với Trung tâm Đại Hoảng Mỹ, bọn họ rất rõ ràng.

- Đúng vậy, Tiêu Hoảng là em của ta, đương nhiên, ta sẽ không thiên vị quá mức với đứa em này, nhưng mà ai muốn vô cớ gây sự khi dễ hần, ta sẽ không buông tha. Nói xem, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Lôi phu nhân liếc Phó Ngôn, lạnh băng nói.

- Cái này...

Phó Ngôn chốc lát không biết phải nói gì mới được, con mắt không ngừng xoay chuyển, giống như đang tự hỏi, lại giống như đang tìm cách tránh nặng tìm nhẹ. Nhưng mà hành động vừa rồi, cùng với khóe miệng Lý Nhạc còn dính máu, bày biện ra rất rõ ràng.

- Kỳ thật chuyện này không có quá nhiều quan hệ tới ta, ta chỉ tới xem một cái mà thôi. Nếu Tiêu Hoảng đã em trai của Lôi phu nhân, ta nghĩ tất cả chỉ là hiểu lầm.

Phó Ngôn nháy mắt cười nịnh nọt, tiếp theo nháy mắt với Bùi Bình Trịnh Dương, tiếp tục nói:

- Ta nghĩ trước đó Trịnh Dương điều tra xảy ra sơ sót, nếu là hiểu lầm, vậy không có chuyện gì nữa.

Trịnh Dương, Phó Ngôn chuẩn bị dẫn Bùi Bình Trịnh Dương bỏ đi.

- Ba vị, hình như các người còn chưa nghe hiểu được lời ta nói trước đó. Ta đã nói rồi, ta sẽ không thiên vị em trai của ta, nhưng mà nếu ai khi dễ hắn, ta sẽ không tha thứ. Đánh người, làm bẩn danh dự người ta, một câu hiểu lầm là bỏ chạy lấy người được? Cõi này là cái chợ hay sao?

Lôi phu nhân nâng cao giọng nói, tiếp theo chậm rãi bước tới ngồi trên sofa ở tiền sảnh.

Có thể trở thành nhân vật số hai ở Trạch Lôi gia tộc, tự nhiên ánh mắt Lôi phu nhân rất tinh minh, mấy động tác nhỏ của Phó Ngôn tự nhiên không thoát khỏi ánh mắt của Lôi phu nhân.

Tuy rằng mặt ngoài vẫn lạnh nhạt tự nhiên, nhưng trong lòng lại đang nổi giận, vốn đang muốn hoàn trả nhân tình của Tiêu Hoảng, nhưng không ngờ người chính gia tộc mình lại chủ động tới gây chuyện với người ta, đúng là buồn cười mà.

Đám người Phó Ngôn nghe Lôi phu nhân nói lời này, bước chân đồng loạt ngừng lại.

Trong lòng Bùi Bình, Trịnh Dương không ngừng than khổ, ban đầu còn muốn lấy lòng Trạch Lôi gia tộc, kết quả không thể tưởng được khéo quá hóa vụng, trực tiếp bị Phó Ngôn kéo xuống nước, bắt đắc dĩ phải quay trở về.

- Ba người các người đã không muốn nói khách quan, vậy ta tìm một người khách quan vậy.

Lôi phu nhân quét nhìn đại sảnh, đặt ánh mắt ngay nữ khách hàng 27-28 tuổi ngồi ở đầu giường, ôn nhu nói:

- Vị muội muội này, nói vậy vừa rồi muội đây thấy được, mời nói một câu.

Cô gái 27-28 tuổi này đã là khách quen với Trung tâm Đại Hoảng Mỹ, ấn tượng rất tốt với Đại Hoảng, ngược lại hành động kiêu ngạo của Phó Ngôn khi này thật là làm người ta xì mũi khinh thường.

Đương nhiên, nữ khách hàng này đối mặt với Lôi phu nhân, vẫn khách quan một năm một mười nói chuyện vừa rồi, không thêm mắm thêm muối, chỉ hoàn toàn kể lại.

- Chiếu theo lời như thế, vậy là bộ quản lý kinh doanh tra được Tiêu Hoảng trị chết bệnh nhân, Trịnh Dương tới điều tra, Bùi Bình Tây Xuyên gia tộc thấy Đại Hoảng xảy ra vấn đề, yêu cầu cắt đứt hợp đồng cho thuê. Trịnh Dương muốn điều tra chứng cứ phạm tội, muốn xét phòng, Lý Nhạc cản trở, Phó Ngôn lấy thân phận người đứng xem xuất hiện vào hỗ trợ, làm Lý Nhạc bị thương, sau đó là những gì ta nhìn thấy. Là vậy phải không?

Lôi phu nhân nghe xong, ánh mắt quét qua đám người Phó Ngôn, Lý Nhạc, nói lại một lần.

Lời này nghe có vẻ hoàn toàn có lợi cho đám người Trịnh Dương, nhưng mà đám người Trịnh Dương cũng không ngốc. Bởi vì hành vi của bọn họ có trăm ngàn chỗ hở, không chịu được tra hỏi. Trên trán Trịnh Dương không khỏi toát mồ hôi lạnh, một khi bại lộ chuyện này, như vậy hắn khó mà giữ được chức vụ, còn có khả năng liên tiếp bị trách tội.

Về phần Phó Ngôn, Bùi Bình bị Lôi phu nhân áp bách, đã sắp không thở nổi.

- Đúng... đúng thế.

Trịnh Dương kiên trì gật đầu nói.

- Vậy được, rốt cuộc Tiêu Hoàng trị chết ai? Chúng có ở đâu, lấy ra đây, Trịnh Dương người sẽ có thể tiêu hủy tư cách làm nghề y của Tiêu Hoàng ở Thái Ngô thành.

Quả nhiên, Lôi phu nhân bắt đầu chất vấn.

Về phần Tiêu Hoàng bên kia, thần sắc vẫn không thấy có gì khác thường, có Lôi phu nhân hỗ trợ, hẳn là không thành vấn đề. Ra hiệu Lý Nhạc lấy công cụ tiêu độc tới, Tiêu Hoàng ngồi cạnh Lôi phu nhân rửa sạch vết thương trên trán nàng.

- Cái này...

Đối mặt Lôi phu nhân chất vấn, Trịnh Dương liền á khẩu không biết nói sao, tất cả những thứ đó đều là bịa đặt, làm sao mà có được? Bây giờ muốn làm giả cũng không kịp nữa.

Thấy Trịnh Dương không biết nói gì chống đỡ nữa, Lôi phu nhân cười lạnh, trong lòng đã biết rõ. Tiếp theo nhắm ngay vào Bùi Bình, ôn hoà nói:

- Bùi Bình tiên sinh, Tiêu Hoàng là em trai của ta, ngài muốn thu hồi phòng của Tiêu Hoàng, mặc kệ có phù hợp quy định hay không, ta đều không có ý kiến, cũng khó mà nói gì được. Nhưng mà, ta có thể giải thích chuyện này thành ngài đối với em trai ta, cùng với ta, cùng với toàn bộ Trạch Lôi gia tộc, là hoàn toàn... đoạn tuyệt!

Hai chữ “đoạn tuyệt” bị Lôi phu nhân nhấn nhẹ hơn, nhưng mà ở trong lòng Bùi Bình không khác gì động đất cấp mười. Tuy rằng Trạch Lôi cùng Tây Xuyên nằm ở hai khu, nhìn như không có liên quan gì, nhưng trên thực tế mạch máu của Tây Xuyên gia tộc dựa vào quãng tử tinh nhập khẩu từ Trạch Lôi gia tộc. Một khi đoạn tuyệt, không thể thu mua quãng tử tinh, như vậy Tây Xuyên gia tộc chắc chắn héo rũ đến chết.

Lập tức hai chân Bùi Bình muốn nhũn ra, mồ hôi trào ra ướt xuống như mưa, dứt khoát không còn gì bận tâm nữa, vội nói:

- Lôi phu nhân, xin ngài bớt giận, kỳ thật ngài hiểu lầm ta. Đầu là Phó Ngôn, hẳn nói xử lý em trai của ngài là ý của Trạch Lôi gia tộc, gọi ta hỗ trợ. Ta vừa nghe là Trạch Lôi gia tộc, nào dám sơ suất, vì thế đi tới đây. Nhưng mà ta tuyệt đối không thể ngờ là Phó Ngôn hoàn toàn làm giả danh nghĩa Trạch Lôi gia tộc, kỳ thật Tây Xuyên gia tộc vẫn luôn hữu hảo nhiều đời với Trạch Lôi.

Nói xong, lại lấy kim tệ mà Phó Ngôn cho hẳn đặt trên bàn trà.

- Ra là thế.

Nghe Bùi Bình nơm nớp lo sợ nói ra chuyện này, người vây xem không khỏi hô to, tiếp theo ném ánh mắt cực kỳ khinh bỉ về phía Phó Ngôn. Cảnh tranh không nổi, lợi dụng thủ đoạn hạng bét, tuyệt đối sẽ khiến người ta sỉ nhục.

Giả vờ hỗ trợ, kỳ thật mới là chủ mưu chính, Phó Ngôn không còn đường nguy biến nữa, chỉ có thể sắc mặt ác liệt đứng ở một bên.

Thấy Phó Ngôn không có lời phản bác, Lôi phu nhân coi như hoàn toàn hiểu rõ mọi chuyện. Hảo cảm đối với Phó Ngôn cũng giảm xuống điểm âm, lấy danh hiệu Trạch Lôi gia tộc ức hiếp nhỏ yếu khắp nơi, là chuyện mà Lôi phu nhân, thậm chí Lôi Vinh Hiên phản cảm nhất.

- Tây Xuyên gia tộc muốn làm việc cho Trạch Lôi gia tộc, kết quả giúp sai lầm, điểm này thì ta có thể hiểu. Trịnh Dương thân là phó bộ trưởng bộ quản lý kinh doanh, lấy việc công làm việc tư, đương nhiên ta không có quyền quá mức. Nhưng mà ta sẽ phản ánh với lão đại của các người. Về phần Phó Ngôn.

Khi Lôi phu nhân chuyển mắt tới Phó Ngôn, ánh mắt đã lạnh tới cực điểm, tiếp theo lời lẽ rắn dạy:

- Trước đó người đắc tội Quyền Tàng đại sư, tộc trưởng niệm tình Tịch Phúc không trách tội người. Chỉ là không ngờ người vẫn không biết hối cải, lại làm bẩn thanh danh Trạch Lôi gia tộc! Người cho rằng mình là đồ đệ của Tịch Phúc là giỏi lắm sao? Người cho là Trạch Lôi gia tộc mất đi sự phụ Tịch Phúc của người là không sống nổi nữa sao? Nói cho người, Trạch Lôi gia tộc tách khỏi ai cũng vẫn vận chuyển bình thường!

Mấy câu nói sau, Lôi phu nhân đã cao giọng hét lên, biểu tình toát ra thần sắc phẫn nộ.

Những người vây xem, thậm chí là Bùi Bình, Trịnh Dương nghe lời này, sắc mặt đại biến. Bọn họ nằm mơ cũng không ngờ được tên này lại là kẻ địch của Quyền Tàng đại danh đỉnh đỉnh.

Lần này, dù là Trạch Lôi gia tộc không giết hấn, cũng không dễ giải thích được với Quyền Tàng. Bởi vì không ai biết rốt cuộc Quyền Tàng có tính tình gì, là rộng rãi khoan dung, hay là bụng dạ hẹp hòi, chỉ hy vọng chuyện hôm nay tuyệt đối đừng truyền vào tai Quyền Tàng.

Trên thực tế, điều này sao mà được? Quyền Tàng đang ngồi ngay cạnh Lôi phu nhân, làm sạch vết thương trên trán nàng ta.

76. Chương 76: Nuốt Ngược

- Bùi Bình, sự tình hôm nay, sẽ bỏ qua như vậy thôi, sau này hy vọng khi người muốn nuốt mông ngựa, thì trước hết phải nhìn chuẩn đã, về phần Trịnh Dương, ta sẽ phản ánh chi tiết chuyện của người cho thủ trưởng người, nên xử lý như thế nào, đó là chuyện của hấn, ta sẽ không hỏi nữa!

Lôi phu nhân nói tiếp.

Bùi Bình nghe được câu này, trong lòng cuối cùng cũng thở ra một hơi, đúng là nguy hiểm thật!

Trái lại Trịnh Dương thì đã đỏ mặt đầy đầu, thủ trưởng của hấn chính là một người bảo thủ, làm việc cẩn thận tỉ mỉ, tuyệt đối sẽ không cho phép cấp dưới làm ra chuyện vi phạm pháp luật, một khi sự tình hôm nay để cho thủ trưởng biết được, không hề nghi ngờ gì nữa, đầu tiên là cách chức, sau đó là giao cho ngành Tư pháp xử lý.

Nhận hối lộ, lạm dụng chức quyền, kèm theo vượt quyền, có vài tội trạng cộng cùng một chỗ, phỏng chừng cũng đủ khiến cho hấn đột nhiên phải vào trong ngục giam hơn bốn, năm năm.

Chỉ nghĩ đến đây, hai chân Trịnh Dương đã bắt đầu nhũn ra, nhưng mà hiện tại lại cũng vô kế khả thi, dùng sức mạnh ư, thực lực của Tiêu Hoảng không tầm thường, mà những người bên cạnh hấn làm sao có thể khoanh tay đứng nhìn được?

Cho dù Phó Ngôn lại lần nữa ra tay, cũng không chắc kiếm được chỗ tốt, đúng vậy, tuy rằng Tiêu Hoảng không đánh lại hấn, nhưng đừng quên ngoài cửa còn có toàn bộ chiến đội Bỉ Ngạn nữa, bên trong phòng cũng có Lý Nhạc, Lâm Tử và bảy, tám người đang chờ sẵn.

Lùi một bước mà nói, cho dù vẫn không đánh lại, nhưng hoàn toàn có thể kéo thời gian tới khi người của Ty Cảnh Sát đến, nhưng quan trọng hơn là, trước mặt mọi người mà dám dùng bạo lực với Lôi phu nhân, thì trừ khi bọn họ chán sống thì mới làm vậy.

- Về phần Phó Ngôn nhà người, ta không muốn nói gì với người cả, khi quay về lại ta sẽ nói rõ với Lôi Vinh Hiên, cụ thể nên xử lý như thế nào, thì sẽ do hấn quyết định, nhưng hiện tại, phòng ốc người mở được quán là của Trạch Lôi gia tộc, hiện tại ta quyết định thu hồi nó lại!

Lôi phu nhân nhẹ nhàng nói, cầm lấy cái gương mà Tiêu Hoảng đưa qua, khẽ soi, dấu vết trên trán đã lại lần một nữa khôi phục bình thường, không nhìn ra chút dấu vết nào.

- Về phần phòng ốc để không đó, thì Tiêu Hoảng người dùng luôn đi!

Lôi phu nhân cười nói với Tiêu Hoảng.

Mọi người nghe thấy thế, trong lòng không khỏi vừa động, không thể tưởng được, Phó Ngôn cực lực muốn dồn Trung Tâm Đại Hoảng Mỹ vào chỗ chết, kết quả lại không thành công, còn bị Đại Hoảng Dược Quán nuốt ngược.

- Vậy thì đa tạ Lôi phu nhân!

Tiêu Hoảng cũng cười, giọng nói bình thản, Xuân Ngôn Dược Xá cụ thể có diện tích lớn tới mức nào, tạm thời Tiêu Hoảng còn không rõ ràng lắm, nhưng chỉ từ sảnh trước mà nhìn, thì diện tích trên cơ bản cũng đã hơn gấp đôi Trung Tâm Đại Hoảng Mỹ, đúng lúc này Tiêu Hoảng đang chuẩn bị xây dựng thêm, lại không

muốn rời khỏi nơi này mà mất đi khách hàng cũ, do đó Xuân Ngôn Được Xá chỉ đứng đối diện thì tuyệt đối là một lựa chọn tuyệt hảo.

Mà Phó Ngôn chết hay sống, đã không có quan hệ gì với Tiêu Hoảng nữa, hẳn lại càng không sinh ra ý thương hại gì, sẽ không có chuyện cần tình ở đây, trong lòng Tiêu Hoảng còn ước sao cho Phó Ngôn sớm chết đi từ lâu.

- Ngày mai ta sẽ phái người dọn hết đồ đạc trong Xuân Ngôn Được Xá, đến lúc đó, người muốn làm như thế nào thì mặc kệ người, hơn nữa, từ hôm nay trở đi Trung Tâm Đại Hoảng Mỹ sẽ có cổ phần của Trạch Lôi gia tộc ta!

Lôi phu nhân nói xong, từ trong túi áo lý lấy ra một miếng ngân tệ, đặt trên bàn.

Hành động này thì những người xung quanh nhân tất nhiên có thể thấy rõ, một miếng ngân tệ thì có thể làm được gì? Hiển nhiên, tham gia cổ phần là giả, bảo hộ Trung Tâm Đại Hoảng Mỹ mới là thật, sau này ai dám động vào Trung Tâm Đại Hoảng Mỹ, không thể nghi ngờ gì nữa là sẽ xâm phạm ích lợi của Lôi phu nhân, tuy rằng ích lợi này chỉ bằng một miếng ngân tệ, nhưng cũng đủ để dùng làm có được rồi.

Nửa tiếng trôi qua, hai người Trịnh Dương, Bùi Bình đã rời đi, trò khôi hài này cuối cùng cũng kết thúc.

Lôi phu nhân bế con gái lên, ý bảo Phó Ngôn cùng nàng rời đi, tuy nhiên, lại bị Tiêu Hoảng có tính cảnh giác rất mạnh giữ chặt lại.

- Lôi tỷ, đừng đi cùng Phó Ngôn, cẩn thận chó cùng rứt giậu!

Tiêu Hoảng ghé vào tai Lôi phu nhân nhắc nhở, trong mắt Tiêu Hoảng, hiện tại Phó Ngôn đã bị bức đến đường cùng, trước mặt công chúng thì hẳn không dám ra tay, nhưng một khi đi theo Lôi phu nhân lên trên xe, chỉ có một mình mẹ con nàng, có trời mới biết sẽ phát sinh chuyện gì, dù sao Phó Ngôn đã là Ngự Giả cấp một, nếu muốn ra tay xử lý Lôi phu nhân, thì cũng là một chuyện dễ dàng.

Lôi phu nhân nghe nói thế, ánh mắt hơi động, sau đó gật gật đầu, tỏ vẻ hiểu được ý của Tiêu Hoảng.

- Nhâm Tường, phiền toái người một chuyến, đưa Lôi tỷ về nhà, trên đường đừng có ngừng lại!

Tiêu Hoảng nói với Nhâm Tường.

- Biết rồi, Lôi a di, ách, nhầm, là Lôi đại tỷ, mời tới bên này!

Nhâm Tường dừng một chút, làm ra một tư thế “mời”, bản thân hẳn rất rõ ràng, hiện tại mà gọi Lôi phu nhân là “a di”, vậy thì chẳng phải trở thành cháu trai của Tiêu Hoảng hay sao.

Đợi sau khi Lôi phu nhân rời đi, Phó Ngôn cũng không ở lại lâu, hung tợn nhìn Tiêu Hoảng một cái, sau đó quay đầu rời đi.

Nhìn bóng người Phó Ngôn đang rời đi, vẻ thoải mái mà Tiêu Hoảng mới lộ ra đã lập tức biến mất, không còn sót lại chút nào, trên mặt biến thành vô cùng cảnh giác, hẳn biết rõ, trước mắt thì vấn đề này coi như được giải quyết, nhưng hôm nay Phó Ngôn đã phải chịu thiệt thòi nhiều, thậm chí còn đánh mất Xuân Ngôn Được Xá, như vậy thì chỉ cần không chết, sớm hay muộn tên này sẽ lại đến trả thù.

Tiêu Hoảng đã lĩnh giáo sự lợi hại của cấp Ngự Giả, nên rất rõ ràng, nếu muốn mình có thể đối kháng với Phó Ngôn, thì nhất định phải nắm chặt tất cả thời gian, dùng để tăng lên thực lực, một khi mình cũng đạt tới cấp Ngự Giả, vậy thì tên Phó Ngôn kia cũng đã không có gì làm mình phải sợ nữa rồi.

Sau khi tất cả khôi phục lại, Tiêu Hoảng đi tới bên cạnh Lý Nhạc, kiểm tra thân thể hẳn một chút, cũng không có gì đáng lo ngại, chỉ là khoe miệng bị đánh rách ra một vết nhỏ mà thôi.

Tiêu Hoảng cũng kiểm tra một chút tay phải của mình, vừa rồi va chạm một cái, thật sự không nhẹ chút nào, may mà Phó Ngôn cũng không phải là chủ tu Chiến Văn, kết quả kiểm tra là không có việc gì.

Nhìn chút thời gian, đã thấy đến 5h, sau khi kinh doanh một giờ nữa, Tiêu Hoảng liền lựa chọn đóng cửa.

Ăn cơm chiều, quay về phòng ngủ của mình, Ngự lực trong cơ thể Tiêu Hoảng vẫn còn không ít, Ma Văn Châu màu xanh đen cũng chưa sử dụng.

Lại một lần nữa luyện tập Thể Thái Huấn Luyện Pháp một lượt, Tiêu Hoàng liền cầm lấy Nhị Đại Ngự Hương Ma Văn, khoanh chân ngồi tại đầu giường, chuẩn bị bắt đầu tăng lên Ngự lực, nhưng đúng lúc này, Tiêu Hoàng lại đột nhiên nhớ tới câu mà khi trước Mộ Khê Nhi nói với hắn, vì sao lại không dùng Mặc Nại phụ văn?

Nghĩ đến bộ dáng Mộ ngọt ngào của Khê Nhi, Tiêu Hoàng không kìm được toát ra một nét cười, tiếp theo liền lấy ra Mặc Nại phụ văn, chuẩn bị khởi động.

Tiêu hao Ngự lực của Mặc Nại phụ văn là cực nhỏ, chỉ bằng 1/20 Ngự Hương Ma Văn, gần như có thể bỏ qua.

Sau khi Mặc Nại phụ văn khởi động, trong nháy mắt Tiêu Hoàng chỉ cảm thấy Ngự lực tiêu hao do không chế Ngự Hương Ma Văn đã giảm bớt rõ ràng, mà hiệu quả của Nhị Đại Ngự Hương Ma Văn cũng tăng lên rất rõ, tối thiểu phải tăng lên đến 10%.

Không thể nghi ngờ, hiệu quả như vậy làm cho khi Tiêu Hoàng tu luyện, có thể làm ít công nhiều, vận dụng linh hoạt Mặc Nại phụ văn, có lẽ đây mới là chỗ tinh túy trong câu nói “sẽ không làm thất vọng” ghi trong Đức Thức Ao Diện Văn.

Ngắn ngủi hưng phấn trôi qua, Tiêu Hoàng liền cố gắng làm cho trong lòng mình khôi phục bình thản, khoanh chân ngồi tại đầu giường, bắt đầu toàn tâm toàn ý tăng lên Ngự lực, bởi vì có Phó Ngôn kích thích, vốn Tiêu Hoàng đã tu luyện rất điên cuồng, này lại càng điên cuồng hơn.

Mỗi khi cảm thấy mệt mỏi, Tiêu Hoàng sẽ dừng lại, dựa theo giới thiệu trong các loại bí thư, chế tác một vài Ma Văn cấp thấp không quá hao phí Ngự lực, nhưng lại phi thường thú vị, vào lúc này, bất kể là đốt tiền, hay là gian khổ, Tiêu Hoàng cũng không quan tâm nữa, hắn chỉ có một ý muốn duy nhất là tăng lên Ngự lực.

Trong quá trình này, hắn cũng hơi dừng lại, thử xem Mặc Nại phụ văn có hiệu quả đối với việc chế tạo Ma Văn hay không, kết quả là không có chút hiệu quả nào, điều này cũng không khiến Tiêu Hoàng thất vọng nhiều, kết quả này thì hắn cũng đã đoán trước được rồi..

Bởi vì Mặc Nại phụ văn tiết kiệm Ngự lực, đó là nhằm vào không chế Ma Văn, mà chế tạo Ma Văn lại là dùng Ngự lực trực tiếp dung nhập vào, không có phần không chế gì cả, do đó không có hiệu quả thì cũng là bình thường.

Mãi cho tới 2h sáng, Ngự lực trong cơ thể gần như tiêu hao sạch sẽ, Tiêu Hoàng lập tức lăn ra ngủ.

Sáng sớm hôm sau, hắn lại đứng dậy, mặc kệ những thứ khác, đầu tiên là tu luyện một giờ đã.

Bởi vì có Mặc Nại phụ văn hỗ trợ, chỉ sau một buổi tối, Ngự lực trong cơ thể Tiêu Hoàng đã ước chừng tăng lên khoảng 22 cổ, dựa theo tiến độ này, chỉ cần không đến năm ngày nữa, thì hắn đã có thể tăng lên tới Ngự Đẳng cấp chín, đây cũng một phần là do Mộ Khê Nhi nhắc nhở, quan trọng hơn một chút là, có Mặc Nại phụ văn trợ giúp, trong quá trình chữa trị, Ngự lực của Tiêu Hoàng cũng sẽ tiết kiệm được rất nhiều.

Sau khi Đại Hoàng Dược Quán mở cửa ra, lúc này Tiêu Hoàng cũng có thể nhìn thấy rất rõ ràng, Xuân Ngôn Dược Xá đứng đối diện đã đóng cửa, vài nhân viên của Trạch Lô gia tộc đang ở tháo dỡ bảng hiệu và khuôn vác thứ gì đó bên trong.

Cũng đúng lúc này, trên đài thông báo tin tức từ phía chính quyền của Thái Ngô Thành cũng đã đưa ra lời giải thích cho cuộc chiến tại đường phố gần khu thi đấu thể thao, đó là: có phạm nhân vũ trụ lên vào Thái Ngô Thành, Bối La quân đoàn đến truy kích, phát sinh hỗn loạn, hiện giờ cục diện đã được khống chế hữu hiệu, mong các người dân không nên hoảng loạn.

Giải thích như vậy thì cũng khá là đáng tin đối với những người không có kinh nghiệm, không ở hiện trường, nhưng đối với người đã tận mắt nhìn thấy, đồng thời còn tham dự một chút là Tiêu Hoàng, thì cũng không dễ dàng bị lừa như vậy, tuy rằng không biết lai lịch cụ thể của bọn họ, nhưng từ phong cách chiến đấu của những người thân bí kia, cùng với Chiến Văn mà họ sử dụng, thì tuyệt đối không phải là phạm nhân vũ trụ có thể đạt tới được, nó làm cho người ta có cảm giác, bọn họ còn không thua gì quân đội Bối La, về phần đó là ai, mục đích là gì, thì Tiêu Hoàng hoàn toàn không biết gì cả.

Mà chuyện như vậy cũng không phải là thứ mà Tiêu Hoàng có thể quan tâm được, trước mắt, thứ Tiêu Hoàng quan tâm nhất đó là làm sao để những nhân viên phía đối diện kia làm xong việc nhanh lên, mang hết đồ trong Xuân Ngôn Được Xá ra, sau đó mình sẽ chuyển sang đó, hiện tại đám người Lâm Tử đã bắt đầu có tiến bộ lớn, hơi huấn luyện thêm một chút thì đã có thể bắt đầu công tác rồi.

Hiện tại Trung Tâm Đại Hoàng Mỹ này căn bản không thể đồng thời chứa nhiều người cùng công tác như vậy được, hơn nữa đối mặt với khách hàng đang vội vã, mà chỉ bởi vì nhân thủ không đủ, diện tích không đủ, không thể làm sinh ý, vậy thì không khỏi quá mức đáng tiếc.

Tuy nhiên, chuyện như vậy thì bản thân Tiêu Hoàng cũng không nghĩ nhiều, chỉ có thể ra sức chuyên chú vào công tác của mình, tiếp đãi khách hàng, dù sao đây chính là nguồn sống căn bản của Tiêu Hoàng lúc này.

Cùng lúc đó, ở khu trung tâm Thái Ngô Thành, bên trong biệt viện một tòa không bắt mắt nằm gần công sở của thị trường, không khí lại không được nhẹ nhàng như vậy.

Mặc Huyền mang vẻ mặt nghiêm túc, đứng bên trong một căn phòng trống trải, toàn bộ phòng cũng không có cửa sổ, ngoài cánh cửa sắt rất nặng thỉnh thoảng được mở ra một cái, thì bốn phía đã trở nên kín không kẽ hở nào.

77. Chương 77: Mùa Săn Bắt

Ở giữa phòng, một nam nhân mang cánh tay đã bị thiêu cháy khét lẹt đang bị trói vào một cái cột bê-tông cốt thép, toàn thân, phủ đầy vết thương, tuy nhiên ánh mắt hắn lại có vẻ vô cùng bình thản.

- Ta biết, các người ẩn núp ở trong bóng tối ở đây, là do sớm đã biết trước rằng Tân Cách Công Quốc sẽ phái nhân vật quan trọng cấp cao đến, ta chỉ muốn biết, khi nào thì các người đến đây, có bao nhiêu người? Là ai yểm hộ cho các người?

Sắc mặt Mặc Huyền cũng rất âm trầm, mở miệng hỏi, bộ dáng đại thúc hiền hòa khi xem trận đấu của Tiêu Hoàng lúc trước thì đã biết mất, không còn sót lại chút gì.

Trong tay hắn thì đang cầm một bản danh sách, là báo cáo tổn hại sau chiến đấu, lần này tổng cộng có 1 người dân bị chết oan, 19 người bị thương các mức khác nhau, tổng cộng có tất cả 3 binh sĩ Bối La hy sinh, tiêu diệt 5 tên địch nhân, còn lại đều để chạy thoát.

Tổn thất như vậy khiến cho Mặc Huyền phi thường khó chịu, về phần tù binh, thì chỉ bắt được một người này.

- Người cho là ta sẽ nói ra sao?

Nam nhân bị trói trên cây cột nở nụ cười âm lãnh, đáp lại.

- Không nói ư? Có tin ta sẽ có một vạn loại biện pháp, khiến cho người nói ra hay không!

Mặc Huyền hơi liếc mắt người này một cái, nhẹ nhàng nói, nhưng trong ngữ điệu thì mang theo mười phần hương vị uy hiếp.

- Không tin!

Người này nói xong, lại một lần nữa toát ra nụ cười âm lãnh, sau đó vươn đầu lưỡi ra, đẩy gậy một cái răng cửa.

Trong nháy mắt, trong miệng nam nhân này đột nhiên lóe lên ánh sáng màu vàng, trong căn phòng hôn ám thì có thể thấy rất rõ.

Nhìn thấy cảnh này, thần sắc Mặc Huyền đột nhiên biến đổi, hần ý thức được điều gì đó, trên cái răng của tên kia, rất có thể mang theo Chiến Văn có uy lực nhỏ.

Không đợi hắn đoán thêm nữa, một tiếng “phốc” vang lên, một chùm sáng màu vàng từ cái gáy của tên này bắn ra ngoài, tạo thành một lỗ trên cây cột xi măng phía sau, tên này thì mất mạng ngay tại chỗ.

- Quả nhiên đều là loại liều mạng!

Mặc Huyền nhìn nam nhân trước mặt đã không còn hơi thở nào nữa, nhẹ giọng lầm bầm, trong nét mặt cũng có một chút vẻ nghiêm túc.

Hiển nhiên, nếu muốn đảm bảo an toàn của Lạc Tuyết Ninh, thì cũng không phải là chuyện dễ, hiện tại Mặc Huyền thật sự rất mong chờ, chờ Thánh điện kỳ sĩ đoàn mau một chút thoát ra khỏi khốn cảnh, đi tới tiếp viện, nếu chỉ dựa vào Bối La, thì thật sự quá khó khăn.

- Trung tá đại nhân, đây là tài liệu cơ bản về các thế lực lớn tại Thái Ngô Thành.

Đúng lúc này, Ba Bối bỗng nhiên đi vào bên trong phòng, cầm trong tay một bản tài liệu, giao cho Mặc Huyền.

Cầm lấy tài liệu, bản ghi chép cũng khá là kỹ càng tỉ mỉ, toàn bộ Thái Ngô Thành thì thoát nhìn chỉ là có một vài thế lực tụ tập lại mà thôi, các thế lực lớn, bé thì tổng cộng có hơn trăm cái, trong đó thì Thiếu Giang, Hồng Bác và Tập đoàn Khoa Long là những thế lực lớn, thấp hơn chút nữa đó là các thế lực giống như Trạch Lôi gia tộc.

Trong đó cũng có bốn người hấp dẫn sự chú ý của Mặc Huyền, đó chính là Thái Ngô Tam Kiệt và Quyền Tàng mang vẻ mười phần thần bí.

Thái Ngô Tam Kiệt đã ở xác lập địa vị tại Thái Ngô Thành hơn mười năm cũng là lớn lên từ nhỏ tại Thái Ngô Thành đối với tư liệu của bọn họ, thì gần như người của Thái Ngô Thành đều biết, nhưng điều này cũng không có nghĩa là, bọn họ cấu kết với kẻ thù bên ngoài, lập mưu đối phó với Lạc Tuyết Ninh.

Đương nhiên, người khiến cho người ta phải chú ý nhất vẫn là Quyền Tàng, vừa mới nổi danh mấy tháng trước, hành động quỷ dị, mơ hồ không rõ, thân phận thần bí, gần như không có người nào biết được thông tin kỹ càng về hắn cả.

Nhìn vào thì dường như người này là khả nghi nhất, nhưng Mặc Huyền với kinh nghiệm già đời thì lại bình tĩnh phân tích một chút, khả năng đó cũng không phải là không tồn tại, nhưng tỉ lệ sẽ không lớn, trong mắt hắn thì thế lực yểm hộ những tên kia, hẳn là là những thế lực có danh tiếng lâu đời.

Nếu Quyền Tàng là đồng lõa của bọn chúng, thì tuyệt đối sẽ không rêu rao, phách lối như vậy.

Nhưng điều này cũng không thể hoàn toàn loại bỏ hiềm nghi về Quyền Tàng.

- Phân ra một bộ phận nhân thủ, tra rõ hết thảy tin tức về Quyền Tàng, mặt khác lại phân ra một bộ phận nhân thủ nữa, tiếp tục tìm kiếm dấu vết để lại tại Thái Ngô Thành, nhớ kỹ, không cần quá mức công khai, ra sức không không kinh động đến bất kỳ kẻ nào!

Mặc Huyền trầm tư một lát, tuyên bố mệnh lệnh, bản thân Mặc Huyền cũng rất rõ ràng, chuyện ngày hôm nay đã mang đến ảnh hưởng không tốt cho bọn họ.

Nếu mạnh mẽ điều tra bốn phía, rất có thể sẽ làm cho người dân sinh ra phản cảm mãnh liệt, thậm chí còn tập thể kháng nghị, yêu cầu Bối La rút ra khỏi Thái Ngô Thành, nếu mà làm thế này, thì hình ảnh của Bối La trong lòng người dân sẽ là loại “tà ác”, trăm hại mà không có một lợi đối hành động sau này.

- Đã rõ!

Ba Bối gật đầu, xoay người rời đi.

Đảo mắt thì thời gian bốn ngày đã nhanh chóng trôi qua, Xuân Ngôn Dực Quán đã hoàn toàn biến mất khỏi Thái Ngô Thành, về phần tiền thuê, vốn Lôi phu nhân còn muốn không thu một xu nào, lúc trước Phó Ngôn cũng đã làm như vậy, nhưng Tiêu Hoảng nhất định không đồng ý, cuối cùng thì dùng cái giá mỗi tháng 5 kim tệ để giao dịch, cũng coi như là vô cùng rẻ.

Kỳ thật mục đích Tiêu Hoảng làm như vậy thì cũng rất đơn giản, đó chính là không muốn ăn nhờ ở dựa vào người khác, một khi miễn phí, tuy rằng có thể tiết kiệm ra một phần tiền, nhưng ngày sau mà nhìn thấy người của Trạch Lôi gia tộc, thì rõ ràng sẽ phải cúi người một chút, điều này rõ ràng là không hợp với tính cách của Tiêu Hoảng.

Huống chi, hiện tại Trung Tâm Đại Hoàng Mỹ cũng thật sự không thiếu mỗi tháng 5 kim tệ kia.

Lúc này, trời đã về đêm, Tiêu Hoàng đang không chế Nhị Đại Ngự Hương Ma Văn và Mặc Nại phụ văn, sắc mặt chuyên chú ngồi ở đầu giường, trải qua bốn ngày điên cuồng huấn luyện, Ngự lực trong cơ thể Tiêu Hoàng đã đạt tới 889 cỡ, còn thiếu chút nữa thì đã có thể đạt tới Ngự Đồ cấp chín.

Có thể nói, có Mặc Nại phụ văn trợ giúp, mấy ngày qua Ngự lực tăng lên có thể nói là rất thuận lợi.

Thời gian đã vào đêm khuya, mãi cho tới khi Nhị Đại Ngự Hương Ma Văn hoàn toàn tiêu hao hầu như không còn nữa, Tiêu Hoàng mới ngừng huấn luyện, đứng lên, Tiêu Hoàng không khỏi khẽ nắm chặt tay, Ngự lực trong cơ thể đã đạt tới 908 cỡ, hoàn toàn đạt tới trình độ Ngự Đồ cấp chín.

Cùng lúc với hưng phấn tràn ngập trong lòng, Tiêu Hoàng cũng không thể không lo lắng một vấn đề, đó chính là làm thế nào thì mới có thể khiến cho Ngự lực trong cơ thể sinh ra thay đổi về chất, tiến vào một cảnh giới khác, đạt tới cấp bậc Ngự Giả.

Điều này thì khi trước cũng đã nói qua, muốn vậy thì cần phải có thú đảm của biến dị linh thú, đối với nhân vật cỡ Tiêu Hoàng, thì đây hoàn toàn là thứ chỉ có cơ duyên gặp được mà không thể cầu, bởi vì giá trị của nó là cực cao, tuy rằng Tiêu Hoàng đang dần kiếm được một số tiền, nhưng nếu muốn tích góp từng tí một để mua thứ này, thì tối thiểu cần thời gian một năm thì mới đủ, mà Tiêu Hoàng lại không chờ nổi tới lúc đó.

Quan trọng hơn là, thú đảm khi mà chưa săn được, thì đã bị các thế lực lớn chia nhau hết, làm sao còn có thể tới lượt Tiêu Hoàng được nữa?

Trông cậy vào thiên phú bản thân để đột phá, thì Tiêu Hoàng tự nhận thấy mình còn không có thiên phú như vậy.

Bất đắc dĩ, hắn chỉ có thể quan sát một thời gian đã rồi nói sau.

Dù sao thì mùa săn bắt sắp sửa bắt đầu, đến lúc đó, cơ hội sẽ lớn hơn một chút, cái gọi là mùa săn bắt, chính là các thế lực lớn tại Thái Ngô Thành kết thành đoàn đội, tiến vào trong Âm Dung Động Quạt gần đây, tiến hành săn bắt.

Nơi đó ở gần Thái Ngô Thành, là nơi mà linh thú tụ tập nhiều nhất, cũng là nơi rất nguy hiểm, nếu một mình đi vào đó thì ngay cả Tang Hoàn Văn cũng không dám.

Đi vào trong đó thì cần phải lường trước được nguy hiểm tới tính mạng.

Đương nhiên, mỗi một lần những người này quay về, thì cũng là khoảng thời gian mà Thái Ngô Thành có các tài liệu phong phú nhất, đối với những người khát vọng trở thành Ngự Giả, nhưng lại không có chỗ dựa tuyệt đối cường hãn mà nói, thì ít nhiều nơi này cũng xem như một cơ hội, đương nhiên biện pháp tốt nhất chính là tìm kiếm đoàn đội, cùng nhau đi tới, như vậy cơ hội sẽ trở nên càng lớn hơn một chút.

Ghi tạc chuyện này trong lòng, Tiêu Hoàng liền thừa dịp còn có Ngự lực, đi tới trước bàn viết, cầm lấy giấy và bút máy, bắt đầu vẽ ra một bức tranh, bởi vì trước đó Hồ Nha Chiến Văn đã bị hủy, khi chiến đấu với Phó Ngôn, Tiêu Hoàng đã có thể cảm nhận được rất rõ ràng, Kinh cực Chiến Văn dành cho Ngự Đồ cấp ba có sức chiến đấu không xứng đôi với mình nữa, về phần Ảnh Kích Chiến Văn duy nhất có thể phát huy ra đầy đủ hiệu quả, thì chỉ còn lại mười mấy cỡ năng lượng để dùng mà thôi.

Trước mắt Tiêu Hoàng đã xuất hiện nguy cơ thiếu thốn Chiến Văn, bởi vậy hắn phải nắm chặt thời gian, chế tạo ra Chiến Văn càng cường đại hơn nữa để phòng thân mới được, nếu không thì vào một ngày nào đó bất ngờ gặp phải Phó Ngôn, thì ngay cả một chút thủ đoạn phản kích hắn cũng không có.

Huống chi, có trời mới biết được sau này hắn còn có thể phát sinh xung đột cùng ai đó nữa hay không.

Tuy nhiên, trong Đức Thức Ao Diện Văn thì cũng không có bản mẫu Chiến Văn của Ngự Đồ cấp chín, Tiêu Hoàng chỉ có thể dựa vào bản thân để tìm tòi, cùng với kinh nghiệm phong phú do đã chế tạo những Chiến Văn khi trước tổng hợp lại, từ đó tự mình thiết kế ra một loại Chiến Văn.

Mà Chiến Văn của Ngự Đồ cấp chín nếu dựa theo thiết kế khi trước của Kinh cực Chiến Văn thì cấu trúc còn phải phức tạp hơn rất nhiều, nhưng vẫn là câu nói kia, Tiêu Hoàng phải đi trên con đường tinh phẩm,

cùng lúc với việc đảm bảo tính năng tuyệt đối tốt, thì cũng phải cam đoan thích hợp với đấu pháp của bản thân.

Có thể nói, chế tạo Chiến Văn cũng giống như tạo ra một tác phẩm nghệ thuật, đều cần kỹ thuật và linh cảm.

Ước chừng suy nghĩ một giờ, trên bàn viết trước mặt Tiêu Hoàng đã chồng lên một bộ sách cao khoảng một thước, trong đầu hắn cũng đã có ý tưởng đại khái, và phương thức tấn công, Tiêu Hoàng liền lại lần nữa cầm lấy một tờ giấy mới tinh, vẽ phác thảo văn lộ lên trên mặt, sau đó bắt đầu tính toán và cân nhắc, không ngừng tiến hành điều chỉnh.

Mãi cho tới 3h sáng, Tiêu Hoàng mới thiết kế xong Chiến Văn của Ngự Đồ cấp chín trước mắt này, có thể nói thứ này khá là phức tạp, thủ đoạn tấn công cũng thay đổi khá nhiều.

Thật cẩn thận cất tờ giấy vào trong ngăn kéo, khóa lại, thiêu hủy các bản nháp, Tiêu Hoàng liền nằm trên giường, lằm vào giấc ngủ sâu.

Bởi vì ngày hôm qua đã ra thông báo di chuyển, bởi vậy Đại Hoàng Dược Quán cũng không mở cửa vào buổi sáng, vào khoảng 18h sáng, khi Tiêu Hoàng tỉnh lại, hắn liền tiến vào bên trong nơi vốn là của Xuân Ngôn Dược Xá, quan sát một lần, nơi này cũng là một kiến trúc kiểu tứ hợp viện, chỉ có điều diện tích còn lớn hơn nơi cũ của hắn rất nhiều, tổng diện tích ước chừng phải bằng bốn lần phòng cũ.

Trừ bỏ phần sảnh trước mở rộng ra, tầng hai là một dãy lầu các vô cùng lớn, có thể dùng làm phòng bệnh, cũng có thể dùng để chứa tài liệu.

Sân tại hậu viện cũng không nhỏ, ngoài phòng lớn ở sảnh trước, hai bên sườn có hai cái phòng lớn, lần này, đám người Lâm Tử sẽ không cần phải chung một phòng với Lý Nhạc nữa.

Mà căn phòng lớn đối diện sảnh trước, không hề nghi ngờ gì nữa, đây là nơi dành cho Tiêu Hoàng.

- Lý Nhạc, lúc trước đã để cho người đặt hàng mua vài thứ, thế nào rồi?

Hơi hơi đánh giá trần nhà tại sảnh trước, Tiêu Hoàng mở miệng hỏi.

- Hoàn toàn xong xuôi rồi, phỏng chừng chờ thêm một chút, thì sẽ được đưa đến toàn bộ!

Lý Nhạc cười ha hả đáp lại.

- Còn chuyện về việc chúng ta trả lại căn phòng đó, người đã thông báo cho Tây Xuyên gia tộc chưa?

Tiêu Hoàng hỏi tiếp.

Tuy nhiên, ngay khi lời này của Tiêu Hoàng mới vừa ra khỏi miệng, chỉ thấy một chiếc Ma Văn Xa cũng khá là quý báu lập tức từ phía xa chạy như điên mà đến, trực tiếp dừng lại trước cửa Trung Tâm Đại Hoàng Mỹ, một nam nhân trung niên qua tuổi 50 đang từ bên trong đi ra.

78. Chương 78: Bùi Ứng Hà

Chỉ thấy người nam nhân trung niên này đang nhìn về phía Trung Tâm Đại Hoàng Mỹ, dường như đang tự hỏi điều gì đó, sau đó chậm rãi đi thẳng vào bên trong Xuân Ngôn Dược Xá, trên cái đầu hói đã không còn nhiều tóc lắm nữa.

Hắn chính là tộc trưởng Tây Xuyên gia tộc Bùi Ứng Hà.

Biết được Tiêu Hoàng muốn trả phòng, đối với Tây Xuyên gia tộc mà nói, điều này hoàn toàn có thể coi là chuyện không quan trọng gì, nhưng mà Bùi Bình đã kể rõ mọi chuyện, khiến cho Bùi Ứng Hà không thể không coi trọng điều này.

Hắn nghĩ đến rất sâu, tuy rằng Lôi phu nhân cũng không có trách tội quá mức Bùi Bình, nhưng Tiêu Hoàng lại trả phòng, làm cho hắn có cảm giác đầu tiên chính là rất có thể người ta còn có khúc mắc đối với Tây Xuyên gia tộc, muốn gián đoạn liên hệ với Tây Xuyên gia tộc, Tiêu Hoàng với thân phận là đệ đệ của Lôi

phu nhân, nhưng lại không thuê phòng của bọn họ, thì rất có thể một phần hợp tác với Trạch Lôi gia tộc sẽ phải ngừng lại.

Đây chính là chuyện muốn nhìn thấy, hẳn không dám cam đoan, hôm nay chỉ cắt đứt một bộ phận, ngày mai có thể trực tiếp gián đoạn toàn bộ hay không, hơn nữa theo lời của Bùi Bình, quan hệ giữa Lôi phu nhân và Tiêu Hoằng là vô cùng thân cận, bởi vậy Bùi Ứng Hà cũng không muốn đắc tội với Tiêu Hoằng.

- Xin hỏi, vị nào là Tiêu Hoằng tiên sinh?

Bùi Ứng Hà thật cẩn thận đi vào sảnh trước, mở miệng hỏi.

- Là ta, người là ai?

Tiêu Hoằng hơi nhìn nam nhân trung niên hỏi đầu trước mặt này một cái, mở miệng hỏi, tuy nhiên, trong lòng đã đoán được tới tám phần người đứng đối diện là ai, có thể ngồi trên chiếc xe tốt như vậy, hơn nữa trên mặt lại tràn ngập kiêu kị đối với mình, ngoài người của Tây Xuyên gia tộc ra thì còn ai vào đây nữa.

- Ta là tộc trưởng của Tây Xuyên gia tộc, ta họ Bùi, tên là Ứng Hà, nghe nói Tiêu tiên sinh muốn trả phòng, ta muốn hỏi một chút, ngài có gì không hài lòng đối với phòng của chúng ta hay sao, hoặc là chúng ta có nơi nào không chu đáo, thì cũng có thể nói ra, chúng ta sẽ ra sức thỏa mãn ngài, chỉ hy vọng Tiêu tiên sinh có thể nghĩ lại chuyện trả phòng, về vấn đề phí thuê phòng, chúng ta sẽ thương lượng tốt, giảm chỉ còn 20% thôi!

Bùi Ứng Hà nói với vẻ hơi hạ mình, đúng vậy, trong mắt hắn, Tiêu Hoằng chỉ là một tên tiểu thí hài mà thôi, nhưng Lôi phu nhân sau lưng hắn, thì lại không phải như vậy a.

Hơn nữa chỉ lấy 20% phí dụng thì không khác gì lớn so với miễn phí cả, mục đích duy nhất chính là muốn ra sức giữ Tiêu Hoằng lại, đừng làm cho trong lòng Tiêu Hoằng sinh ra oán khí gì.

- Thì ra là tộc trưởng đại nhân, tuy nhiên, phòng ốc của ngài thì thật sự chúng ta không dùng được, đương nhiên, đây là do chúng ta vi phạm hợp đồng, số tiền thuê còn lại thì chúng ta từ bỏ!

Tiêu Hoằng nhìn người trung niên đã là nửa lão già trước mặt này một cái, giọng điệu ôn hòa, điều hắn nói cũng là tình hình thực tế, nếu hai phòng ốc mà nằm cùng một chỗ, hẳn còn có thể suy nghĩ chuyện đục cho thông nhau, tiếp tục thuê, nhưng giữa hai phòng lại cách nhau một con đường, năng hai phòng lại, vậy thì phòng cũ thật sự sẽ không có tác dụng quá lớn, hơn nữa căn phòng hiện tại cũng rất rộng, đủ để cho Tiêu Hoằng sử dụng.

- Đừng a, Tiểu lão đệ kiếm tiền cũng không dễ dàng, làm sao lại nói rằng không cần tiền thuê được?

Bùi Ứng Hà hơi bước tới gần Tiêu Hoằng, muốn lôi kéo làm quen.

- Bùi tộc trưởng nghĩ nhiều rồi, hiện tại tuy rằng Tiêu Hoằng ta không có biện pháp so với gia tộc giàu có như ngài, nhưng vẫn còn có một chút tiền, vài kim tệ đó thì không tính toán gì nhiều.

Tiêu Hoằng cười nói, từ hành động của Bùi Ứng Hà, Tiêu Hoằng dường như đã đoán được tâm tư của hắn.

Tuy nhiên, nét mặt của hắn cũng không có biến hóa quá lớn, hắn đang suy nghĩ nên ứng phó như thế nào.

- Tiểu lão đệ, thật không dám giấu giếm a, người không thiếu tiền, nhưng lão ca ta lại thiếu quan hệ a, người mà rời đi như vậy, ta sẽ không có biện pháp cho Trạch Lôi gia tộc một cái công đạo a, ngài cũng biết, thăng chết tiết Bùi Bình kia... Ài!

Thấy Tiêu Hoằng quyết tâm muốn đi, Bùi Ứng Hà chỉ đành nói thẳng ra.

- Thì ra Bùi lão ca tới là vì chuyện này a, thật là, vừa rồi ta đã không kịp phản ứng, thật có lỗi a!

Tiêu Hoằng giả bộ ra bộ dáng bừng tỉnh đại ngộ, tiếp theo vươn tay, đặt trên vai Bùi Ứng Hà, tiến vào chủ đề chính:

- Thật ra ta cũng không muốn làm khó Bùi lão ca, nhưng mà đối với căn phòng kia thì thật sự ta không có chỗ nào dùng cả, tuy nhiên... nếu Bùi lão ca có thể nghĩ biện pháp, tại trước cửa phòng mới này bắc một cây cầu nối với căn phòng ta đang thuê của ngài, nối hai bên cùng một chỗ, ta nghĩ vẫn là khả thi, đương

nhien, phí dụng thì Đại Hoàng Được Quán có thể chịu một phần, mấu chốt là phê duyệt, còn hy vọng Bùi lão ca có thể hỗ trợ một chút!

Kỳ thật ngay trong ngày mà Xuân Ngôn Được Xá rời đi, trong lòng Tiêu Hoàng đã có ý nghĩ như vậy, thành lập một cây cầu, nhìn như chỉ là nối hai bên vào một chỗ, nhưng trên thực tế, mục đích của Tiêu Hoàng cũng không chỉ như thế, bởi vì hai chân cầu vượt đều là Trung Tâm Đại Hoàng Mỹ, trên cơ bản thì những người đi qua cầu thì đầu tiên sẽ nhìn thấy cửa hàng của hắn.

Quan trọng hơn một chút là, một khi Tiêu Hoàng bỏ vốn xây dựng, vậy thì cây cầu này sẽ là một vị trí quảng cáo tuyệt hảo, tất cả đều thuộc về Tiêu Hoàng, chỉ cần Tiêu Hoàng treo biển quảng cáo bất mắt ở trên bề mặt, thì xe cộ đi lại, người đi đường đều có thể nhìn thấy, tuyệt đối có thể mang đến hiệu ứng quảng cáo vô cùng to lớn.

Mà xây dựng một cây cầu vượt nho nhỏ, thì cũng không mất bao nhiêu tiền, khoảng 50 kim tệ thì đã đủ rồi, nhưng mà lợi ích mà nó mang đến thì tuyệt đối không nhỏ chút nào.

Bùi Ứng Hà nghe xong điều kiện mà Tiêu Hoàng đưa ra, hơi trầm tư một lát, tiếp theo liền vô cùng thống khoái mà gật đầu.

- Không thành vấn đề, chuyện phê duyệt thì cứ giao cho ta, ngày mai cam đoan hoàn thành xong!

Bùi Ứng Hà phi thường thống khoái mà đáp lại, dù sao thì đại bộ phận tài chính do Tiêu Hoàng bỏ ra, hắn chỉ cần vận dụng quan hệ ở bộ phận quy hoạch thành thị là được, chỉ là chuyện nhấc tay mà thôi, cho dù tự xuất tiền túi ra xây cầu, thì cũng chỉ đơn giản là mấy chục kim tệ mà thôi, xa hoa một chút thì mất hơn trăm miếng, đối với Tây Xuyên gia tộc mà nói, cũng chỉ như một sợi lông trên chín con trâu mà thôi, không đáng kể chút nào.

Lại nói chuyện phiếm vài câu với Tiêu Hoàng, Bùi Ứng Hà mới mang khuôn mặt tươi cười rời đi, thậm chí còn đóng tiền làm một thẻ hoàng kim hội viên, nói là dành cho phu nhân, kỳ thật cũng là biển tượng của một loại mượn sức mà thôi.

Tiến Bùi Ứng Hà rời đi, Tiêu Hoàng hơi xoay người, dặn Lý Nhạc ở phía sau:

- Chờ một chút, người tìm hai người, kiếm vài công nhân, cải tạo phòng mà chúng ta thuê của Tây Xuyên trở thành phòng chờ, đừng làm cho khách hàng của chúng ta xếp hàng ở bên ngoài, để cho bọn họ chờ ở bên trong, như vậy thì sẽ có thể thoải mái hơn một chút, nhớ kỹ hoàn cảnh phải tốt một ít, thuận tiện dựng lên một cái quầy bên trong, phụ trách bán mỹ phẩm mà chúng ta nghiên cứu chế tạo ra!

- Hiểu rồi!

Lý Nhạc cười khanh khách trả lời, cường chế tên Phó Ngôn chết tiệt kia phải rời đi, lại đổi nhà mới, đổi phòng ở mới, tất nhiên hắn rất là vui vẻ.

Mười mấy phút trôi qua, hàng hóa mà Lý Nhạc đã đặt mua hàng tại các đại lý thì đều được đưa đến, có dụng cụ điều trị, cũng có một vài dụng cụ gia đình, tuy rằng chưa tới mức quý báu, nhưng so với lúc trước thì cũng đã được nâng lên một bậc, dù sao thì hiện tại Tiêu Hoàng cũng dư dả tiền, không cần phải chặt bóp nữa.

Ngoài ra, Tiêu Hoàng còn mua mấy bộ dụng cụ tinh vi chuyên môn chế tác Ma Văn, còn có một số lớn những bộ sách mà trước đây mình rất muốn có, nhưng mà mãi không nhặt được tại gần học viện.

Học không có cỗ cuối, về điều này thì Tiêu Hoàng rõ ràng hơn so với bất kỳ kẻ nào.

Lại một lần nữa dặn Lý Nhạc vài chuyện đơn giản, Tiêu Hoàng trực tiếp vậy một chiếc Ma Văn taxi, lập tức đi về phía Doanh nghiệp Thượng Hoàn Ma Văn, mục đích chủ yếu của hắn chính là mua tài liệu chế tạo Chiến Văn và chế tạo thẩm mỹ Được Văn.

Lần này Tiêu Hoàng chế tác Chiến Văn của Ngự Đồ cấp chín, tên là Mân Côi, tài liệu trung tâm cần có là tủy não của một loại linh thú tên là Song đầu Kim sí ô, loại linh thú này có đặc cổ là tốc độ nhanh, phi hành trên không trung thì vô cùng linh hoạt, khi mà cảm thấy bị uy hiếp, bộ lông chim tại hai cánh đỏ như lửa sẽ nổ tung, mang theo nhiệt độ cao, vô cùng sắc nhọn, giống như phi đao, gần như muốn tránh cũng không tránh được, chỉ có thông qua phòng ngự của bản thân mà mạnh mẽ ngăn lại.

So với tuỷ não của Ác mạn ba xà thì thứ này còn muốn đắt hơn một cấp bậc, giá cả cao tới hơn 30 kim tệ.

Sau khi đi vào Doanh nghiệp Thượng Hoàn Ma Văn, bởi vì khi trước đã tới một lần, Tiêu Hoảng đã có một chút hiểu biết về nơi này, cộng thêm có thời gian, nên hẳn cứ đi dạo, từ từ đi tới khu tài liệu trên tầng năm.

Cùng lúc đó, trên tầng cao nhất của Doanh nghiệp Thượng Hoàn Ma Văn, trong một văn phòng vô cùng đẹp đẽ quý giá, Tang Hoàn Văn đang ngồi trước một cái bàn thật lớn, trên sô pha trước mặt là Triệu Thanh và bảy, tám người đang ngồi thẳng, có nam có nữ, bọn họ đều là thuộc hạ trung thành của Tang Hoàn Văn, cũng là người quản lý cao tầng của Doanh nghiệp Thượng Hoàn Ma Văn.

Vào lúc này, Tang Hoàn Văn đang nghe báo cáo về các diễn biến mới nhất tại Thái Ngô Thành, trong đó điều hấp dẫn Tang Hoàn Văn nhất, đó là Mặc Huyền và quân đội của hắn, cuộc chiến đấu ở phố Tây Cốc, cùng với tin tức bí mật về việc truy tìm Quyền Tàng.

- Cứ để cho bọn họ tiếp tục tìm kiếm, vừa lúc ta cũng muốn nhìn thấy thân phận thực của Quyền Tàng, xem rốt cuộc hắn là ai!

Tang Hoàn Văn nhẹ nhàng nói, Mặc Huyền thực hiện như thế, có thể nói, cũng nằm trong dự kiến của hắn, hơn nữa hắn còn đoán được, Mặc Huyền chắc chắn sẽ âm thầm điều tra bốn phía Thái Ngô Thành, kẻ đứng mũi chịu sào rất có thể chính là cái gọi là Thái Ngô Tam Kiệt.

- Mặt khác, gần đây tại khu Hà Tây có một Trung Tâm Đại Hoảng Mỹ, sinh ý vô cùng nóng bỏng, phu nhân của ta đã đi qua một lần, ta phát hiện bọn họ chế tạo Nhuận Mỹ phấn dùng để bảo vệ làn da, phi thường không tồi, chúng ta muốn lấy phối phương từ bọn họ, từ đó cùng nhau đưa vào hoạt động, không biết ý của Tang đại nhân như thế nào?

Tổng giám đốc Doanh nghiệp Thượng Hoàn Ma Văn là Phác Gia Chí lên tiếng, báo cáo cho Tang Hoàn Văn.

- Đại Hoảng ư?

Không hề nghi ngờ, Tang Hoàn Văn tất nhiên là nhớ rõ cái tên này, đây chỉ là một cái cửa hàng của Tiêu Hoảng mà thôi, tuy nhiên, điều khiến Tang Hoàn Văn ngạc nhiên chính là, trước đó hắn đã đi qua một lần, nơi đó có thể nói là vô cùng vắng khách, gần như lập tức sẽ không chống đỡ nổi nữa, chỉ là không nghĩ tới, không gặp trong mấy ngày ngắn ngủn, vậy mà Tiêu Hoảng lại làm cho nó một lần nữa khởi tử hồi sinh.

Có thể nói, hiện tại Tiêu Hoảng đã càng ngày càng làm cho Tang Hoàn Văn không hiểu thấu.

- Đúng vậy, trước đó ta đã làm một chút điều tra, loại Nhuận Mỹ phấn dùng để bảo vệ làn da này, rất có tiềm chất trên thị trường, chỉ là Trung Tâm Đại Hoảng Mỹ chỉ là một cửa hàng không lớn, rất khó tuyên truyền ra, bởi vậy lượng tiêu thụ trong mắt chúng ta chỉ có thể xem như không ra gì!

Phác Gia Chí nói tiếp, cũng thật cẩn thận đặt Nhuận Mỹ phấn mà lão bà của mình tới trước mặt Tang Hoàn Văn, bao bì thì cũng không tinh xảo, chỉ là một bình thủy tinh nhỏ phổ thông, ngay cả nhãn mác trên mặt cũng là viết tay.

Cầm lấy bình thủy tinh nhỏ này, Tang Hoàn Văn quan sát một lát, nhẹ nhàng ngửi, lại thoa một chút trên mu bàn tay, cảm thụ một chút, mới mở miệng nói:

- Đi, gọi Tiêu Hoảng đến đây cho ta, ta muốn nói chuyện trực tiếp với hắn.

79. Chương 79: Thả Câu

- Không cần, dường như hắn đang ở ngay bên trong Doanh nghiệp Thượng Hoàn Ma Văn.

Một nữ nhân tướng mạo đoan chính bỗng nhiên nhẹ nhàng nói, nàng là Hứa Vân, chủ quản của trung tâm giám thị Thượng Hoàn, Ma Văn hình ảnh trong tay có thể biểu hiện ra rất rõ ràng những người có thân phận đặc biệt, vị trí cụ thể của họ trong cửa hàng Ma Văn, Tiêu Hoảng thân là được đồng của Tang Hoàn Văn, tất nhiên cũng được hiện lên.

Đây là do trong tấm thẻ giảm giá còn 90% mà hắn được trao có chứa truy tung Ma Văn, đại khái là không sai biệt lắm với Ma Văn báo động trước của Tiêu Hoàng.

Tang Hoành Vân không nói nữa, thân thể tựa lên ghế dựa, vươn ngón trỏ khê chỉ về phía cửa.

Hứa Vân hiểu ý, cung kính đi ra ngoài.

Cùng lúc đó, Tiêu Hoàng đang càn quét bốn phía tại tầng năm, đã đến gần giai đoạn kết thúc, đang nhét các túi lớn túi bé vào trong túi hành trang, mặc dù được giảm chỉ còn 90%, nhưng mà vừa rồi Tiêu Hoàng cũng đã tiêu gần 100 kim tệ.

Liên ngay cả tiểu thư hướng dẫn mua cũng trợn mắt há hốc mồm àm nhìn, ở trong này một lần tiêu phí 100 kim tệ, cũng không tính là ngạc nhiên, nhưng rất ít có người nào mà thoát nhìn chỉ có mười tám tuổi, ăn mặc bình thường, mặt không đỏ, thở không gấp, lại một lần tiêu phí nhiều như vậy, hơn nữa lại chỉ trong nửa tiếng ngắn ngủn.

- Xin... xin hỏi, ngài còn cần cái gì nữa không?

Tiểu thư hướng dẫn mua nhẹ nhàng hỏi.

- Cũng đủ rồi!

Tiêu Hoàng đáp lại, tiếp theo hai tay khê dùng một chút lực, vác túi hành trang thật to này lên sau lưng.

- Tiêu Hoàng, Tiêu tiên sinh, Tang Hoành Vân tiên sinh có việc tìm ngài thương lượng, nghe được phát thanh, mời ngài đến thang máy số 1 dùng để đi lên tầng 10, có người sẽ đón ngài, xin nhắc lại...!

Ngay khi Tiêu Hoàng chuẩn bị vác túi hành trang mà rời đi, một thanh âm như vậy bỗng nhiên được phát ra, vang vọng toàn bộ Doanh nghiệp Thượng Hoành Ma Văn, trong nháy mắt đã hấp dẫn sự chú ý của toàn bộ khách hàng tại cửa hàng Ma Văn.

Ở trong này thì phát thanh là rất bình thường, nhưng đây lại là Tang Hoành Vân tự mình tìm người, thì cũng là không gặp nhiều, đồng dạng người mà có thể khiến cho Tang Hoành Vân tự mình tìm, thì thường thường không phải là người thường.

Mà Tiêu Hoàng nghe nói như vậy, sắc mặt không khỏi giật giật, Tang Hoành Vân đột nhiên tìm hắn, khiến cho hắn có chút khó hiểu, tuy rằng trong lòng vẫn cẩn thận, nhưng cũng không có quá nhiều cảnh giác, trong đầu đang không ngừng suy nghĩ xem Tang Hoành Vân rốt cuộc muốn tìm hắn làm cái gì.

- Vị tiểu thư này, nơi mà phát thanh vừa rồi nhắc đến là ở đâu vậy? Phiền toái người dẫn ta tới đo một chút!

Sau khi buộc túi hành trang cố định, Tiêu Hoàng hướng ánh mắt về phía tiểu thư hướng dẫn mua, sắc mặt bình thản, không nhìn ra chút khác thường nào.

Trái lại tiểu thư hướng dẫn mua thì lập tức kinh ngạc, đúng vậy, nàng biết người đối diện là được đồng của Tang Hoành Vân, nhưng mà được đồng chính là những người ở bên cạnh Tang Hoành Vân, nhưng mà người này lại dùng thân phận được đồng, có thể khiến cho Tang Hoành Vân tự mình triệu kiến, có thể nói là có một không hai.

Có thể nói, hiện tại tiểu thư hướng dẫn mua này đã cực kỳ tò mò về thân phận của Tiêu Hoàng.

Tuy nhiên, đối mặt với yêu cầu của Tiêu Hoàng, nàng vẫn không dám chậm trễ, cực kỳ cung kính làm một tư thế “mời” đối với Tiêu Hoàng, bắt đầu dẫn đường cho Tiêu Hoàng.

Tại tầng mười thì chủ yếu bán Ma Văn và văn khí, mỗi một loại đều có một quầy riêng, đồng thời bốn phía còn có vòng bảo hộ rất nghiêm ngặt, vừa nhìn đã thấy đó là một phòng triển lãm.

Đi vào thang máy số 1, đúng lúc này, Hứa Vân đã tự mình chờ tại đây.

Nhìn thấy một màn như vậy, lại một lần nữa khiến cho tiểu thư hướng dẫn mua trong lòng kinh hãi, Hứa Vân đối với nàng mà nói, thì hoàn toàn là nhân vật cao cao tại thượng, quản lý viên cấp cao tại nơi này, nàng lại tự mình tới đón một người, đây là chuyện không gặp nhiều lắm.

Đối với Tiêu Hoằng, thì Hứa Vân cũng không biết, tuy nhiên thang máy số 1 là chuyên dụng của bộ phận quản lý cao tầng, người thường thì không cơ hội dùng, nhìn thấy tiểu thư hướng dẫn mua dẫn đường một thanh niên bình thường đi tới bên này, Hứa Vân cũng có thể đoán được tám phần, người này rất có thể chính là Tiêu Hoằng.

- Đại tỷ, ta chính là Tiêu Hoằng!

Đi tới trước mặt Hứa Vân, Tiêu Hoằng nhẹ nhàng nói, trong ngữ điệu thì có sự khách sáo lễ phép, nhưng không có chút cung kính mảy may nào.

- Mời đi theo ta!

Hứa Vân cũng không nhiều lời vô nghĩa, hơi xoay người, mang theo Tiêu Hoằng tiến vào trong thang máy.

- Vị đại tỷ này, Tang đại sư tìm ta có chuyện gì vậy?

Đứng trong thang máy, Tiêu Hoằng giả bộ tò mò hỏi, kì thực là tìm hiểu thực hư thế nào, để có thể chuẩn bị tâm lý trước, từ đó tìm ra biện pháp ứng phó.

- Hợp tác!

Hứa Vân đáp lại phi thường đơn giản.

Nghe nói như vậy, Tiêu Hoằng cũng không tiếp tục hỏi nữa, trong lòng thì bắt đầu suy nghĩ, Tang Hoành Vân muốn hợp tác về cái gì? Mình nên ứng đối như thế nào.

Rất nhanh, dưới sự dẫn đường của Hứa Vân, Tiêu Hoằng tiến vào trong văn phòng, thần sắc vẫn bình thản như trước, hai tay rủ xuống rất tự nhiên, ánh mắt cũng chỉ nhìn lướt qua bên trong phòng, tiếp theo liền nhìn thẳng vào Tang Hoành Vân trước bàn giấy.

- Tang đại sư, không biết tìm ta có chuyện gì vậy?

Tiêu Hoằng hơi cúi người, bình thản hỏi.

Về những người khác trong phần văn phòng, ngoài Triệu Thanh, thì đều không khỏi đánh giá Tiêu Hoằng một chút, quần áo bình thường tới mức không thể ở bình thường hơn, trên người mặc cái áo màu đen ngắn tay, quần bò, sau lưng vác một túi hành trang rất to màu vàng đen lẫn lộn, bên trong căng đầy, không nhìn ra chút đặc biệt nào, đi trên đường thì những thanh niên như vậy, có thể thấy được rất nhiều.

- Hợp tác!

Tang Hoành Vân cũng không vòng vo, chỉ một lọ phấn bảo vệ da trên bàn kia, nói tiếp:

- Người phối chế ra loại phấn bảo vệ da này, ta cảm thấy rất hứng thú, ta nghĩ chúng ta có thể hợp tác một chút, người giao phối phương cho chúng ta, do chúng ta tiến hành sản xuất và tiêu thụ, lợi nhuận thì chúng ta chia hai - tám, người được hai phần, như thế nào?

Có thể nói, điều kiện mà Tang Hoành Vân đưa ra, có thể nói là tuyệt đối công bằng, dưới cam đoan bản thân không thua lỗ, mà lại không chút mảy may muốn chiếm lợi ích của Tiêu Hoằng.

Tiêu Hoằng nghe nói như vậy, tuy rằng thần sắc không thay đổi, nhưng trong lòng lại hơi động, đây tuyệt đối là một đề nghị rất tốt để tăng thu nhập, vừa định gật đầu đáp ứng, nhưng trong lòng lại một lần nữa nghĩ lại.

Tiếp theo, Tiêu Hoằng khẽ cười, bày ra một bộ dáng cực kỳ cung kính, nói:

- Không cần phải phân ra mấy phần làm gì cả, Tang Hoành Vân đại sư đối có ân đối với ta, còn nhiều lần chỉ bảo, nếu không thì Tiêu Hoằng ta cũng sẽ không có ngày hôm nay, nếu Tang Hoành Vân đại sư nhìn trúng phối phương của ta, vậy thì chỉ cần đưa cho Tang Hoành Vân đại sư là được, về phần chia lợi nhuận thì miễn đi!

Nói xong, Tiêu Hoằng mở ra Ma Văn túi, thật cẩn thận mở ra một tờ giấy, với vẻ tự nhiên hào phóng mà đặt trước mặt Tang Hoành Vân.

Tuy nhiên, các quản lý cao tầng ở đây khi nhìn thấy hành động của Tiêu Hoàng, đều vô cùng kinh ngạc, mở lớn hai mắt mà nhìn Tiêu Hoàng, thầm nghĩ trong lòng, tên Tiêu Hoàng này điên rồi sao?

Nên biết rằng, tuy chỉ là chia ra hai - tám, nhưng đây là do Tang Hoành Vân tự mình ra mặt đưa vào hoạt động, hai phần thì cũng có giá ít nhất ngàn kim tệ a, chỉ là không nghĩ tới, tiểu tử trước mặt này lại ra vẻ không cần số tiền này.

Tang Hoành Vân đối với hành động vô cùng khác thường của Tiêu Hoàng cũng là vô cùng kinh ngạc, hẳn biết rõ sự quý báu của phổi phượng Tiêu Hoàng, nhưng lại không nghĩ tới, Tiêu Hoàng trở nên hào phóng như vậy.

Hơi đánh giá một chút tờ giấy trên mặt bàn, chỉ liếc mắt một cái, Tang Hoành Vân đã xác định được đây là đồ thật, trong lúc nhất thời, Tang Hoành Vân lại có chút khó hiểu, Tiêu Hoàng này vì sao lại phải làm như vậy.

Tuy nhiên, Triệu Thanh ngồi tại một góc sô pha, kinh ngạc ban đầu trôi qua, trong lòng đột nhiên cả kinh. Đúng vậy! Đây là một cái bẫy mang thiện ý của Tiêu Hoàng! Bởi vì hàng năm đều ở cùng một chỗ với Tang Hoành Vân, hẳn biết rõ, tâm tính của sư phụ là chưa bao giờ chịu thiếu nhân tình của người khác, một khi đã thiếu thì phải trả hết nợ mới thôi.

Mà Tiêu Hoàng làm như vậy, không thể nghi ngờ chính là làm cho Tang Hoành Vân thiếu hẳn một cái nhân tình lớn, hơn nữa lại còn không đề ra giá cả rõ ràng, nhân tình kiểu này sẽ giống như một cái động không đáy, nhân tình như thế thì cũng không không thể quên được, kể từ đó, Tiêu Hoàng sẽ là “chủ nợ”, những thứ đạt được sẽ hơn xa chút giá trị ban đầu này.

Chỉ là không nghĩ tới, trong một đoạn thời gian ngắn ngủn không gặp, thuật làm người của Tiêu Hoàng lại có tiến bộ như vậy, đương nhiên trong lòng phân tích như vậy, Triệu Thanh cũng không có khả năng nói ra, mà có muốn nói thì cũng không biết nói thế nào cả.

Đúng vậy, suy nghĩ trong lòng Triệu Thanh cũng chính là ý của Tiêu Hoàng, tuy nhiên còn chưa hoàn chỉnh, trong đó còn có hai nguyên do, thứ nhất là khi trước hẳn đã có chút gia tình với Lôi phu nhân, mà Trạch Lôi gia tộc lại có chút khúc mắc với Tang Hoành Vân, đúng lúc này lại công khai bốn phía việc hợp tác với Tang Hoành Vân, thì cũng không tốt, nguyên nhân thứ hai chính là, Tiêu Hoàng đã qua nhiều ngày nghiên cứu, tìm ra loại Nhị Đại Nhuận Mỹ phấn bảo vệ da, hiệu quả tốt hơn một ít so thứ trước mắt này, phổi phượng trước mặt này thì vốn đang chuẩn bị đào thải, hiện tại có thể thuận nước giong thuyền, thì chẳng phải là rất tốt hay sao?

- Thật sự... cứ như vậy mà đưa cho ta sao?

Tang Hoành Vân trong lúc nhất thời lại bị hành động của Tiêu Hoàng làm cho khó hiểu, có lẽ là do duyên cớ ngoài cuộc tỉnh táo, trong cuộc u mê, trong nhà chưa tổ, ngoài ngõ đã tường, tạm thời hẳn còn không nghĩ tới dụng tâm của Tiêu Hoàng, lúc trước thì hẳn đã có chút hiểu biết về Tiêu Hoàng, tên này có chút keo kiệt, thành linh lại trở nên hào phóng, Tang Hoành Vân thật sự có chút không hiểu nổi.

- Đúng vậy!

Tiêu Hoàng gật đầu.

- Vì cái gì?

Tang Hoành Vân hỏi tiếp.

- Cứ coi như là một loại báo đáp đi, nếu không có Dược Văn của Tang đại sư, thì ta cũng sẽ không sống được lâu như vậy, hơn nữa lúc trước nếu không được Tang Hoành Vân đại sư chỉ bảo, phổi phượng này cũng sẽ không thể được nghiên cứu ra!

Tiêu Hoàng nói gần như không cần nghĩ, bởi vì lúc trước hẳn đã nghĩ xong xuôi, hiện tại sẽ chờ Tang Hoành Vân chủ động mang mình chỗ tốt là được.

Theo lời này của Tiêu Hoàng được nói ra, bên trong toàn bộ căn phòng xa hoa này, không khí có chút quỷ dị, khi này thì những người này luôn lo lắng làm sao để thương lượng lợi nhuận với Tiêu Hoàng, nhưng lại

tuyệt đối không nghĩ tới, đối phương trực tiếp đưa tặng, nếu mà cứ nhận lấy như vậy, mà không đưa ra chút gì, thì Tang Hoành Vân không khỏi có chút ngại ngùng a.

Nhưng rốt cuộc là muốn đưa ra cái gì, mọi người vẫn còn không biết được.

- Người có biết hay không, nếu lựa chọn phân chia phối phương này, chỉ cần thời gian hai năm, người có thể kiếm được mấy ngàn kim tệ, đủ tiền cho người mua biến dị linh thú đảm!

Tang Hoành Vân bỗng nhiên nhẹ nhàng hỏi.

- Ta biết, nhưng ngại cho rằng ta còn có thời gian hai năm nữa sao?

Tiêu Hoảng cũng nhẹ nhàng đáp lại.

- Một khi đã như vậy, tốt, ta cho người một cơ hội để được trở thành Ngự Giả, có thể bắt lấy hay không thì còn phải trông vào chính người, còn có vận khí của người nữa, hai tuần nữa là vào mùa săn bắt, Tập đoàn Thiệu Giang cũng phải tổ chức thành đoàn thể tham gia, ta cho người một danh ngạch gia nhập đoàn đội, nếu có thể đánh được biến dị thú đảm, người có thể tự mình lưu lại, chuyện này ta làm chủ được!

Tang Hoành Vân rốt cuộc cũng lên tiếng, đưa ra ưu đãi.

Có thể nói, rất khó xác định chỗ tốt này là thế nào, nếu nói là chỗ tốt lớn, thì có rất nhiều người không có thể lực, hoặc là đang lẫn lộn trong các thế lực nhỏ mong mà không được, có thể gia nhập Thiệu Giang, được đoàn đội lớn chiếu ứng lẫn nhau, cùng tham gia mùa săn bắt, đây hoàn toàn là ước mơ tha thiết của bọn hắn, còn nếu nói đây là chỗ tốt nhỏ, thì cũng phải nhắc lại rằng ước mơ này là điều gần như có khả năng bằng không, dù sao tham gia mùa săn bắt, cần phải phiêu lưu mạo hiểm, trên đường các nguy hiểm chết người, quan trọng hơn là, nếu không đánh được biến dị linh thú, hoặc là bị thế lực khác giành trước, vậy thì không khác gì đi một chuyến tay không cả.

80. Chương 80: Mân Côi Chiến Vãn

Đối với chỗ tốt mà Tang Hoành Vân hứa hẹn, Tiêu Hoảng vẫn mang biểu tình bình thản, nhưng trong lòng lại toát ra một chút vui sướng, đây đúng là thứ hắn muốn, bằng vào thực lực hiện có của Tiêu Hoảng, nếu muốn một mình tiến vào Âm Dung Động Quật, thì hoàn toàn là muốn chết, có thể có đoàn đội như của Tập đoàn Thiệu Giang hỗ trợ, tuy rằng cần phải phiêu lưu mạo hiểm một chút, nhưng tỷ lệ đạt được biến dị linh thú đảm cũng sẽ tăng lên rất nhiều.

- Đa tạ!

Tiêu Hoảng không mặn không nhạt lên tiếng, ở mặt ngoài thì không nhìn ra chút hưng phấn nào, hắn biết, nếu lộ vẻ hưng phấn ra bên ngoài mặt, thì Tang Hoành Vân sẽ cảm thấy báo đáp như vậy là đã đủ rồi, đây cũng không phải là kết quả mà Tiêu Hoảng muốn nhìn thấy, dù sao thứ mà Tiêu Hoảng đặt ra chính là một cái động không đáy, cái động không đáy thì phải có bộ dáng của một cái động không đáy thì mới đúng.

- Chuyện hôm nay, ta nhớ kỹ, người đi về trước đi, chuyện về mùa săn bắt, ta đã giao cho Triệu Thanh, các người quen nhau trước, đến lúc đó sẽ tự liên hệ là được!

Tang Hoành Vân nhìn phối phương mà Tiêu Hoảng đưa qua, nhẹ nhàng nói, đồng thời, thông qua phối phương, hắn cũng không thể không bội phục, loại năng lực chế tạo được phẩm mới này của Tiêu Hoảng hoàn toàn được lập nên trên cơ sở tri thức thâm hậu.

- Như vậy thì vẫn bồi cáo từ!

Nói xong, Tiêu Hoảng cũng không dừng lại nhiều, trực tiếp xoay người đi ra ngoài.

Mãi cho đến khi lưng đeo túi hành trang nặng nề đi ra Doanh nghiệp Thương Hoành Ma Vãn, vẻ mặt vẫn bình thản của Tiêu Hoảng mới lộ ra vẻ tươi cười, một bản phối phương sắp đào thải, đổi lấy cơ hội tham gia mùa săn bắt, trong mắt Tiêu Hoảng thì đó là vô cùng đáng giá.

Tuy nhiên, trong lòng Tiêu Hoảng cũng có một loạt kế hoạch, quan trọng nhất là công tác chuẩn bị, chỉ còn hai tuần nữa, Tiêu Hoảng phải nhanh chóng nắm chặt thời gian để lại một lần nữa tăng lên Ngự lực, tranh

thủ tăng Ngự lực lên tới Ngự Đồ cấp mười, không thể nghi ngờ gì nữa, xâm nhập vào trong hiểm cảnh thì thứ đáng tin cậy nhất vẫn là thực lực, tiếp theo đó là làm tốt Ma Văn, đây là thứ mà hắn dựa vào.

Có ý nghĩ như vậy, Tiêu Hoảng chưa dừng lại nhiều, vẫy một chiếc Ma Văn taxi, đi về phía Trung Tâm Đại Hoảng Mỹ.

Quay về đến cửa của Trung Tâm Đại Hoảng Mỹ, lúc này Tiêu Hoảng đã có thể nhìn thấy, vốn là Trung Tâm Đại Hoảng Mỹ, đã dựa theo ý của Tiêu Hoảng, đổi thành Đại Hoảng Mỹ chi hội sở, cũng chính là nơi cung cấp chỗ nghỉ cho khách hàng chờ tới lượt, đối diện bên kia đường vốn là Xuân Ngôn Duyệt Xá, nay đã được đổi tên là Doanh nghiệp Đại Hoảng Mỹ.

Hiện giờ cửa hàng hai bên đường đã được các công nhân tiến hành trang hoàng, treo lên các loại dụng cụ, trong Đại Hoảng Mỹ chi hội sở thì các giường bệnh, bàn trà, đã toàn bộ được dỡ xuống, đổi mới thành các ghế ngồi, giường nằm xinh đẹp, trên vách tường còn treo một cái Ma Văn hình ảnh cỡ lớn, để cho những người chờ ở đây tiêu khiển.

Một bên phòng thì được bày một cái quầy thật dài, bên trong chủ yếu trưng bày những đồ vật có liên quan đến thẩm mỹ, dùng để bán ra, tóm lại thì đây là nơi để các khách hàng vui mừng mà tiêu tiền mua sắm.

Đối với chuyện trang hoàng cải tạo thì Tiêu Hoảng đã giao toàn quyền cho Lý Nhạc, đến lúc đó chỉ cần báo cho hắn sổ sách là được, bởi vậy Tiêu Hoảng cũng không hỏi đến chút nào, trực tiếp đi vào trong hậu viện, tiến vào trong phòng mình.

Tuy rằng phải chuyển nhà, nhưng căn phòng của mình thì cũng không có ai được động đến, đến lúc đó chỉ cần mang theo người những vật phẩm quý giá, sau đó mang các bộ sách và chăn đệm chuyển đi là được.

Khóa kỹ cửa phòng, buông rèm xuống, Tiêu Hoảng rất nhanh đưa các tài liệu đem chế tác Mân Côi Chiến Văn ra, bắt đầu gia công thành Ma Văn dịch, có thể nói, lần chế tạo này cũng là lúc kiểm nghiệm trình độ của Tiêu Hoảng tại cấp Ngự Đồ, bởi vì một lần chế tác này cũng không có bất kỳ cấu trúc cơ sở nào, hoàn toàn là do tự mình nghĩ ra, thứ tham khảo duy nhất là Kinh cúc Chiến Văn và Hồ Nha Chiến Văn mà chính mình đã từng chế tác khi trước.

Ma Văn dịch dùng để chế tạo Mân Côi Chiến Văn thì chỉ có ba loại, nhưng mỗi một loại Ma Văn dịch đều do tận bảy, tám loại tài liệu hỗn hợp mà thành.

Trong đó quý báu nhất, không thể nghi ngờ là Ma Văn dịch do tuỷ não của Song đầu Kim sí ô làm trung tâm để chế tạo ra, nó cũng là căn nguyên lực lượng của toàn bộ Chiến Văn.

Thật cẩn thận đặt ba bình Ma Văn dịch nho nhỏ này trên giá gỗ, Tiêu Hoảng nhanh chóng lấy ra một khối mặt lồi Bạch ngọc thạch, cầm lấy “Hàm Điều”, mũi dao điêu khắc như bay trên miếng Tái thạch lồi mặt này, mỗi một lần cổ tay rung chuyển, thì đã hình thành một đường cong hoàn mỹ, góc độ ngay ngắn bằng nhau, không chút khác biệt nào.

So với các đường cong thô to như con giun của Kinh cúc Chiến Văn khi trước, thì hiện giờ các văn lộ đã trở nên tinh tế hơn rất nhiều, giống như một sợi bún, được đặt lên trên Tái thạch.

Chỉ dùng một phút đồng hồ ngắn ngủn, đường văn lộ phức tạp, huyền ảo đã hình thành trên Tái thạch, nhẹ nhàng thổi một hơi lên trên nó, văn lộ trở nên rõ ràng hơn, mỗi một đường đều có vẻ vô cùng tinh xảo, không có chút thô ráp nào.

Sử dụng Nạp mẽ dao, ở mỗi một cổ nút thì tạo ra văn trong văn, Tiêu Hoảng rất nhanh thay dao hình chữ “V”, rút Ma Văn dịch vào chỗ lồi, bắt đầu rút vào trong Tái thạch.

Bởi vì văn lộ đã trở nên khá là nhỏ hẹp, bởi vậy khi rút vào Ma Văn dịch, Tiêu Hoảng cũng không nhanh chóng như vừa rồi, mà là thật cẩn thận, giống như đang thêu một bông hoa vậy.

Dùng suốt nửa tiếng, Tiêu Hoảng mới rút toàn bộ Ma Văn dịch vào bên trong, tiếp theo đó là hao phí Ngự lực để kích hoạt.

Sau khi tất cả đã hoàn thành xong, thì thời gian đã tới 4h chiều.

Thật cẩn thận cầm Mân Côi Chiến Văn vừa chế tác xong trong tay, các đường cong rậm rạp bên trong đã ngưng kết, hình thành một đồ án do các màu đỏ, tím cùng xanh biếc đan vào một chỗ, giữa trung tâm là màu tím, bên ngoài là màu đỏ tươi, ở mép thì có màu xanh biếc, nhìn qua thì thật sự rất giống như một đóa hoa hồng.

Lại một lần nữa rút Ngự lực vào bên trong, lúc này Tiêu Hoảng rõ ràng có thể cảm nhận được, bên trong tổng cộng có được 220 cổ năng lượng, dựa theo lệ thường mà nói, đã phi thường nhiều rồi, nhưng trên mặt Tiêu Hoảng thì chỉ toát ra nét vui mừng nhàn nhạt, 220 cổ nhìn thì có vẻ rất nhiều, nhưng Tiêu Hoảng rất rõ ràng, hẳn chế tạo Chiến Văn, này thì có tiêu hao vô cùng lớn.

Ít nhất thì cũng so được với Hồ Nha Ma Văn khi trước.

Dựa theo lệ thường, bỏ thêm một tầng ngục trang trên bề mặt Ma Văn, Tiêu Hoảng đi vào bên trong sân, bởi vì đường đi thông tới sảnh trước đã đóng chặt, bởi vậy người ở sảnh trước cũng không nhìn thấy tình huống cụ thể tại hậu viện, hơn nữa, Mân Côi Ma Văn mà Tiêu Hoảng chế tạo này, ngoài có mặt lõm, thì cũng không có gì phải sợ gặp người khác phát hiện ra cả.

Cầm Mân Côi Chiến Văn trong tay, khẽ nâng lên, Tiêu Hoảng lập tức thông qua Ngự lực để khu động Chiến Văn, trong nháy mắt, chỉ thấy trên cánh tay Tiêu Hoảng xuất hiện văn lộ vừa rồi xuất hiện trên Tái thạch, đồng thời, lại nhìn bốn phía thân thể Tiêu Hoảng, đã bắt đầu từ từ hình thành các cánh hoa bằng năng lượng, chậm rãi rơi xuống, mãi cho tới khi chạm đến mũi chân, thì mới chậm rãi tiêu tán, nhìn qua thì rất giống với cơn mưa hoa, rất đẹp mắt.

Tuy nhiên, xinh đẹp này chỉ là một loại lừa gạt ảo giác, chậm rãi mở ra cánh tay, Tiêu Hoảng tiện tay vung về phía vách tường được khảm Ma Văn kiểm tra đo lường, lại nhìn cánh hoa bốn phía thân thể, dưới độ chính xác khổng lồ chế Ngự lực cường hãn, chúng lao theo cánh tay của Tiêu Hoảng, giống như một mảng phi đao, đua nhau oanh kích lên trên vách tường, hình thành các cổ sáng nhỏ rậm rạp như những vì sao.

Trong nháy mắt chúng đã đánh lên trên vách tường, hình thành các vết thủng to bằng miệng bát.

Đồng thời, trên màn hình của kiểm tra đo lường Ma Văn, cũng có số liệu rất rõ ràng, uy lực đạt 933 điểm.

Uy lực như vậy nhìn như không cao, thậm chí còn không cao bằng Ảnh Kích Chiến Văn, nhưng không nên quên rằng, đây chỉ là giá trị uy lực của đơn thể, mà vừa rồi Tiêu Hoảng phát ra, tối thiểu cũng có hai mươi mấy miếng, hơn nữa đây còn tấn công từ xa.

Tuy nhiên, nếu cho rằng Mân Côi Chiến Văn chỉ có chút thủ đoạn tấn công như vậy, thì là mười phần sai, nếu chỉ như thế này, thì Tiêu Hoảng căn bản sẽ không phí bảy mươi kim tệ đi chế tác làm gì cả.

Hơi nhìn số liệu trên kiểm tra đo lường Ma Văn một cái, Tiêu Hoảng gật gật đầu hài lòng, tiếp theo trong mắt đột nhiên sinh ra một chút lạnh lẽo, lại nhìn sau lưng Tiêu Hoảng, đang chậm rãi hình thành một cảnh hoa hồng, trên cuống còn có rất nhiều gai nhọn, bốn phía thân thể Tiêu Hoảng hình thành nên cánh hoa, cũng bắt đầu chậm rãi tụ tập về phía các cánh hoa, dần dần hợp thành một đóa hoa hồng huyền lệ, ướt át tươi đẹp, tuy rằng đây chỉ là năng lượng thể, nhưng lại có vẻ giống như đức.

Toàn bộ quá trình dùng tận 15 giây.

Nhẹ nhàng cầm đóa “hoa hồng” này vào trong tay, Tiêu Hoảng nhẹ nhàng ném về phía vách tường đối diện.

Khi đóa “hoa hồng” này va chạm với vách tường, một vòng sáng to lớn màu đỏ lóe lên, sau đó là một tiếng nổ cực to vang lên theo sau.

Ngay sau đó, theo hướng ngón tay của Tiêu Hoảng mà nhìn lại, trên vách tường đã hình thành một lỗ thủng cao bằng một thân người, trực tiếp có thể nhìn thấy con đường nhỏ bên ngoài bức tường.

Đồng thời, kiểm tra đo lường Ma Văn cũng lại một lần nữa đưa ra số liệu, uy lực giá trị đạt 7898 điểm, lực phá hoại có thể nói là kinh người.

Mà lực phá hoại như vậy, cũng hoàn toàn đạt tới trình độ Ngự Giả cấp ba, cấp bốn, điều khác biệt chính là Ngự Giả cấp ba, cấp bốn chỉ tiện tay cũng có thể phát ra Chiến Văn uy lực như thế, còn Tiêu Hoảng thì lại cần thời gian dài chuẩn bị thì mới có thể phát ra, tần suất và tốc độ thì hoàn toàn không thể so sánh với Chiến Văn của Ngự Giả cấp ba, cấp bốn được.

Tuy nhiên, có thể có Chiến Văn uy lực như thế, Tiêu Hoàng đã cảm thấy vô cùng vui mừng rồi, Tiêu Hoàng tiếp tục thử nghiệm các thủ đoạn công kích và phòng thủ khác của Mân Côi Chiến Văn, tranh thủ thời gian làm cho chiến pháp trở nên phong phú và đa dạng hơn.

Mãi cho tới 5h chiều, Tiêu Hoàng mới ngừng huấn luyện, tiến vào bên trong phòng, thu tất cả Ma Văn và các vật phẩm quý báu khác vào trong túi hành trang, sau đó Tiêu Hoàng liền đi ra khỏi phòng.

Đi tới sảnh trước, bảo các công nhân một lần nữa tu bổ lại vách tường đã bị tổn hại kia, tiền công thì tính vào trong sổ sách, sau đó hắn đi tới Trung Tâm Đại Hoàng Mỹ mới tinh phía đối diện.

Hiện giờ, sàn nhà láng bóng đã được lát, các vật dụng bên trong cũng đã được hoàn thiện, sau khi xong thì có tăng ca thêm giờ, tận 10h tối thì cũng vẫn có thể được.

Xuyên qua sảnh trước, Tiêu Hoàng lập tức đi vào trong phòng ngủ đối diện, nơi này trước đây là chỗ Phó Ngôn ở lại, hiển nhiên là tất cả đã thuộc về Tiêu Hoàng, toàn bộ căn phòng thì rộng gấp đôi phòng ngủ trước của Tiêu Hoàng, vách tường, trần nhà có gắn Ma Văn đăng, cũng có vẻ khá là xa hoa.

Hiện giờ trần nhà bên trong đã hoàn toàn được đổi mới, không có thứ gì dư thừa cả, có một cái bàn hơi lớn, một giá sách rất rộng, một cái giường gỗ, còn có một tủ quần áo, hoàn toàn là dựa theo thói quen của Tiêu Hoàng mà bài trí.

Hơi đánh giá một chút toàn bộ căn phòng, so với phòng ngủ khi trước thì đã tốt hơn vài lần, mà trên mặt Tiêu Hoàng cũng không kìm được toát ra vẻ vui sướng, bởi vì tất cả đều đang phát triển theo chiều hướng tốt.

Tất cả đều đã tốt lên, bao gồm cả căn bệnh của mình, Tiêu Hoàng rất kiên định niềm tin của mình.

81. Chương 81: Khách Thăm Đặc Biệt!

Buổi sáng ngày hôm sau, trải qua một buổi tối huấn luyện, Tiêu Hoàng chậm rãi mở ra hai mắt. Ở Thái Ngô Thành tháng 8 là mùa nóng bức nhất, ngoài cửa sổ ánh nắng đã chiếu sáng tươi đẹp.

Đi vào trong phòng vệ sinh dùng nước lạnh rửa sạch thân thể khô nóng cả đêm, rồi sử dụng Thể Thái Huấn Luyện Pháp làm cho Ngự lực trong cơ thể trở nên sinh động, Tiêu Hoàng liền mặc vào một thân áo dài lụa màu trắng, hai tay đút túi, đi ra tiền sảnh.

Hiện giờ nơi này đã sáng sủa sạch sẽ, tất cả vật phẩm được bố trí thỏa đáng, Lý Nhạc đang chỉ đạo đám người Lâm Tử, chà lau sạch sẽ một chút bụi bẩn còn sót lại trên mặt đất.

Ở ngoài cửa bởi vì thời gian còn mới, cũng không có giống như ngày khai trương gióng trống khua chiêng như vậy, chỉ là ở ngoài cửa treo một cái Ma Văn chiêu bài trông rất bắt mắt, chúc mừng Trung Tâm Đại Hoàng Mỹ dời đến chỗ tốt, hôm nay chính thức mở cửa, toàn bộ giảm giá 50% (Ở đây tác giả đề cử ngũ chiết=95%, vậy có khác gì làm công không, hi hi...).

Về phần xếp hàng trước cửa chỉ có mười người. Đa số người xếp hàng đều đã lĩnh số, chờ ở bên Đại Hoàng hội sở bên kia, tránh được ánh mặt trời chói chan thiêu đốt.

Tuy nhiên, ngay lúc Tiêu Hoàng vừa định mở cửa chuẩn bị tiếp tục làm việc, ngoài cửa một chiếc Ma Văn Xa nhỏ màu đỏ tươi bỗng nhiên chậm rãi đậu lại trước cửa Trung Tâm Đại Hoàng Mỹ.

Tiếp theo từ bên trong đi ra một nữ nhân, mang trên đỉnh đầu mũ che nắng, vành nón rất lớn gần như che khuất cả khuôn mặt, đồng thời còn mang theo một kính mát thật lớn màu nước trà.

Nữ nhân mặc một thân thường phục, áo lụa mỏng màu lam nhạt, quần bò màu trắng, nhìn qua thực trạng nhả.

Đi xuống Ma Văn Xa nhỏ, nữ nhân liền đi thẳng vào Trung Tâm Đại Hoàng Mỹ, hơi đánh giá một chút bốn phía, coi như hoa lệ, làm cho người ta có cảm giác thực thoải mái. Tiếp theo người nữ nhân này khẽ nhếch khóe miệng, rồi dời ánh mắt vào Tiêu Hoàng.

Lúc này Tiêu Hoằng, tự nhiên đã chú ý tới nữ nhân cách đó không xa, tuy nhiên, cũng không có quá để ý, dù sao nơi này mỗi ngày tiếp đón nữ nhân thật sự rất nhiều.

- Phu nhân! Nếu ngài có thể hội viên, có thể ở...

Không đợi Tiêu Hoằng nói hết lời, thần sắc Tiêu Hoằng đột nhiên biến đổi, chỉ thấy người nữ nhân này nhẹ nhàng lấy kính mát xuống, lộ ra một đôi mắt hạnh mành mành, đúng là Mộ Khê Nhi!

Có phát hiện như vậy, thân mình Tiêu Hoằng lập tức cứng đờ, đại não phút chốc rơi vào đình trệ, tiếp theo sắc mặt liền lộ ra một tia đỏ ửng.

Lý Nhạc đứng một bên thì lại mở lớn hai mắt, khóe miệng còn thoáng thấy một ít nước miếng. Mộ Khê Nhi a! Hắn nằm mơ cũng không thể tưởng được lại có đại minh tinh, đến thăm cái quán nhỏ của Tiêu Hoằng. Trời ạ! Không phải đang nằm mơ chứ!?!?

- Ta đến là muốn làm bảo dưỡng mặt, không biết Tiêu đại sư có thời gian hay không?

Nhẹ nhàng đi tới mấy bước, Mộ Khê Nhi tựa cười như không cười nói.

- Bảo dưỡng mặt? Oa! Đây là nhiệm vụ của ta...

Nghe Mộ Khê Nhi nói như vậy, hai mắt Lý Nhạc phóng ra tia sáng rùng rợn, bước tới gần Mộ Khê Nhi, quẹt nước miếng còn dính nơi mép, cướp lời nói.

Tuy nhiên, lúc này Tiêu Hoằng sắc mặt còn hơi ửng đỏ, lại như tia chớp vươn tay, rất nhanh nắm cái cổ dài nhỏ của Lý Nhạc, tùy tay ném Lý Nhạc ra phía sau mình, tiếp theo liền có vẻ ngượng ngùng chậm rãi đi tới trước mặt Mộ Khê Nhi.

- Mộ... lâu... mời lên lầu!

Tiêu Hoằng có phần nói lắp, cũng không có gọi ra tên đầy đủ của Mộ Khê Nhi, hắn biết rằng Mộ Khê Nhi giả trang như vậy, chính là không muốn cho người khác nhận ra.

- Tốt!

Mộ Khê Nhi thật có vẻ tự nhiên hào phóng, mang vào lại kính mát thật lớn, dưới hướng dẫn của Tiêu Hoằng, đi lên bậc thang.

- Này, này, này... đây là chuyện gì vậy? Nữ nhân kia rốt cuộc là ai? Lại chen ngang vào!

Mấy thiếu nữ đã xếp hàng phía trước ngay từ sáng sớm, nhìn thấy Tiêu Hoằng mang theo một nữ nhân thần bí đi lên lầu hai, hơi tỏ vẻ bất mãn nói.

- Đại tỷ! Ngài cũng đừng oán giận, chẳng lẽ bạn gái của Tiêu Hoằng làm thẩm mỹ, cũng cần xếp hàng sao?

Lâm Tử cười hì hì lên tiếng nói. Vừa rồi tự nhiên hắn cũng chú ý thấy Mộ Khê Nhi, cũng nhìn thấy phản ứng của Tiêu Hoằng, nên liền nói đơn giản như vậy.

Dù sao mỗi ngày trong phòng Tiêu Hoằng đều phát ra tiếng ca của Mộ Khê Nhi, cộng thêm phản ứng vừa rồi của Tiêu Hoằng, tự nhiên Lâm Tử có thể phán đoán ra vài phần.

Nghe nói như thế, các nữ khách hàng đều hai mắt nhìn nhau. Bọn họ vẫn là lần đầu tiên nghe nói, Tiêu Hoằng nhìn như có phần mộc mạc chất phác lại có bạn gái. Tuy nhiên, tiếng xì xào oán giận lập tức tiêu tan. Dù sao người ta làm bảo dưỡng mặt cho bạn gái của mình, không lẽ cũng cần xếp hàng sao?

Tiêu Hoằng đã đi lên lầu hai, tự nhiên không biết Lâm Tử đã trực tiếp gán Mộ Khê Nhi vào trên người mình. Hiện giờ bởi vì vừa mới trang hoàng xong, toàn bộ lầu hai cũng không có người, chỉ có một cái giường khám bệnh.

Tiêu Hoằng đứng giữa phòng, toàn thân ít nhiều có vẻ có chút cứng ngắc, hai mắt hơi né tránh, không dám nhìn thẳng vào Mộ Khê Nhi, sắc mặt như trước ửng đỏ.

Chậm rãi tháo mũ che nắng cùng kính mát xuống đặt ở đầu giường, Mộ Khê Nhi đánh giá một chút bộ dáng ngượng ngùng của Tiêu Hoằng, khẽ che cái miệng nhỏ nhắn, cười cười nói:

- Ngài không cần khăn trương như vậy, ta cũng sẽ không ăn thịt ngài. Lần đầu tiên gặp mặt, không phải ngài rất phóng khoáng sao? Lần này đến đây, là ta muốn nói lời cảm tạ riêng với ngài, hơn nữa nghe nói thẩm mỹ của ngài nơi này hiệu quả rất tuyệt, ta cũng thuận tiện đến thử một lần.

- Ủm!

Tiêu Hoảng khẽ gật gật đầu, mặt đã đỏ như một quả táo, dù sao lần đầu tiên gặp mặt cùng Mộ Khê Nhi, lúc ấy tình huống nguy cơ, sau lại lại có Lôi phu nhân, hiện tại hẳn chỉ có một mình tiếp xúc cùng Mộ Khê Nhi, từ nhỏ đến lớn, ngoại trừ mẫu thân, vẫn là lần đầu tiên hẳn ngồi chung phòng cùng một cô gái.

- Thật không thể tưởng được, tên hung hãn lúc trước sát phạt ở bên trong tràng đấu, cũng có một mặt then thừng thế này!

Mộ Khê Nhi nói tiếp, trong lời nói hơi có mùi vị trêu chọc. Hiển nhiên, nàng còn phóng khoáng hơn so với Tiêu Hoảng.

Tiếp theo sau, lại hàn huyên vài câu đơn giản, cho đến khi Mộ Khê Nhi nhẹ nằm trên giường, Tiêu Hoảng ngồi ở bên cạnh Mộ Khê Nhi. Lúc này Tiêu Hoảng mới cố ép chế sự căng thẳng trong lòng, đồng thời lấy một cái khăn mặt mới thấm nước, bắt đầu nhẹ nhàng lau trên khuôn mặt vô cùng xinh đẹp của Mộ Khê Nhi.

Tuy nhiên, làm cho Tiêu Hoảng cảm thấy vô cùng ngạc nhiên là, lau xong mặt Mộ Khê Nhi nhưng lại không dính bẩn thứ gì, khăn mặt màu trắng lau xong vẫn còn sạch như mới, quả thực những gương mặt trát đầy phấn của những nữ nhân khác không thể so sánh nổi.

Tuy rằng còn có chút khăn trương, nhưng trong quá trình lau mặt, Tiêu Hoảng vẫn là như “cầm thú”, ngắm nhìn thỏa thích cằm cổ trắng nõn của Mộ Khê Nhi, do là mùa hè, thậm chí Tiêu Hoảng còn có thể nhìn thấy cái rãnh nhỏ giữa ngực Mộ Khê Nhi kia.

Thật sự là súc sinh mà, không thể nhìn!

Trong lòng Tiêu Hoảng không ngừng tự cảnh báo mình như vậy, nhưng ánh mắt cũng không sao kìm lòng được, thậm chí thân thể của chính mình còn có phản ứng, nhưng hẳn mãnh liệt khác chế.

Kỳ thật, điều này cũng không có gì đáng trách, Tiêu Hoảng cũng là một nam nhân hoàn toàn bình thường, hơn nữa ở vào phương diện nào đó là giai đoạn dồi dào sinh lực nhất.

- Ngài đã cứu ta, ta đã xem ngài trở thành bạn tốt, nói với ngài một bí mật, tháng sau, ta sẽ đi vào học ở Tây Tân Ma Văn học viện.

Ngay lúc Tiêu Hoảng khu động Được Văn làm đẹp da, trợ giúp Mộ Khê Nhi tân trang trên gương mặt không chút tỳ vết nào, Mộ Khê Nhi nhắm mắt lại, giọng điệu thoải mái nói với Tiêu Hoảng.

Bởi vì trước đó chỉ là trò chuyện từng câu từng câu một, bởi vậy, dưới loại bầu không khí này, không thể nghi ngờ làm cho cảm xúc khăn trương trong lòng Tiêu Hoảng phai nhạt đi rất nhiều.

- Hả? Cô sắp đi Tây Tân Ma Văn học viện, vậy về sau cô không ca hát nữa à?

Tiêu Hoảng nhẹ giọng hỏi, hiển nhiên nhờ tán gẫu như vậy, đã dần cảm thấy quen thuộc cùng Mộ Khê Nhi.

- Ca hát à, dù sao ta cũng còn hợp đồng với công ty. Tuy nhiên, tần suất biểu diễn sẽ ít một chút!

Mộ Khê Nhi đáp lại, giọng điệu có vẻ hoạt bát hơn lên.

- Vì sao cô muốn chọn vào Tây Tân Ma Văn học viện?

Tiêu Hoảng cũng bắt đầu chủ động đưa ra đề tài, kỳ thật bản thân Tiêu Hoảng cũng không phải bí ẩn, chỉ vì hoàn cảnh sinh trưởng, làm cho người ta ít nhiều có cảm giác có vẻ hơi lạnh đậm.

- Còn không phải là nhìn thấy ngài, cùng với chuyện đã xảy ra ngày hôm đó, làm cho ta cảm thấy cần phải tăng lên vũ lực của ta một chút. Dù sao cứ để cho người khác bảo hộ mình cũng không phải là biện pháp tốt! Hơn nữa ta rất muốn học tập chuyên nghiệp về Hoán Văn giả. Tuy nhiên, trước đây nghe bọn họ nói, Hoán Văn giả cần phải có ít nhất một con linh thú, tốt nhất là linh thú nhỏ vừa mới sinh không bao lâu, như vậy sẽ dễ bồi dưỡng cảm tình và ký kết khế ước, cùng với làm cho nó trưởng thành tốt hơn. Chỉ là linh

thú nhỏ rời khỏi mẹ, thường thường sẽ rất khó sống sót, thường chỉ có một số ít sinh mệnh lực ngoan cường mới có thể sống, mà lại rất thưa thớt, rất khó tìm được... Ôi... Ta chính vì việc này mà đau đầu đây.

Mộ Khê Nhi thở dài một hơi nói tiếp:

- Quên đi, không thèm nghĩ nữa! Đến lúc đó rồi tính sau!
- Qua vài ngày, ta sắp đi tham gia mùa săn bắt, nếu có thể ta sẽ giúp cô kiếm một con.

Tiêu Hoảng ân cần nói, đây dường như cũng là bản năng của đa số nam nhân.

- Thật vậy chăng?

Mộ Khê Nhi nghe nói như thế, phản ứng đầu tiên là vui sướng, tuy nhiên ngay sau đó, lại có vẻ băn khoăn:

- Tuy nhiên, nghe nói tham gia mùa săn bắt rất nguy hiểm!

Bởi vì Tập đoàn Khoa Long năm nay cũng sẽ thành lập đoàn đội, mỗi một lần đi vào, ít nhất đều phải hi sinh một hai người, còn đa số mọi người phải mang thương trở về. Bởi vậy, thường thường tiến vào Âm Dung Động Quật chính là trò chơi của kẻ mạo hiểm, một khi từ bên trong đi ra được, khẳng định là có một khoản thu hoạch lớn.

- Ta sẽ cẩn thận, hơn nữa ta cũng sẽ tìm cho cô một con linh thú nhỏ trở về.

Tiêu Hoảng cười đáp lại.

- Lần trước bởi vì ta mà làm hỏng Chiến Văn của ngài, lần này lại để ngài mạo hiểm, cái này... ta thật ngại?

Mộ Khê Nhi có phần áy náy nói.

- Không sao! Chiến Văn lần trước cũng đã sắp loại bỏ, ta đã chế tạo ra loại tốt hơn rồi.

Tiêu Hoảng cười nói, cả người đã hoàn toàn trầm tĩnh lại, đồng thời đã xong quy trình làm đẹp gương mặt, đưa cho Mộ Khê Nhi một tấm gương soi.

Tiếp nhận chiếc gương nhỏ, phản chiếu gương mặt mình, hai mắt Mộ Khê Nhi chợt lóe sáng, tuy rằng làn da mặt của Mộ Khê Nhi vẫn rất tươi tốt, hơn nữa dựa vào ưu thế còn trẻ tuổi, da mặt có thể nói là trơn bóng, nhưng cho dù da mặt trơn bóng cách mấy, cũng khó tránh không có chút tỳ vết nào.

Hiện giờ vài cái điểm đỏ nhỏ trên mặt đã hoàn toàn biến mất, làn da tinh tế trắng như trứng gà lột, trắng như thoa phấn, thậm chí làm cho người ta có một loại cảm giác trong suốt sáng bóng.

- Oa! Thật lợi hại!

Mộ Khê Nhi soi mặt trong gương, ngạc nhiên thán phục kêu lên, trên nét mặt tràn ngập vui sướng.

- Làn da cô đã rất đẹp rồi, cho nên việc làm này cũng không thấy rõ ràng lắm. Tuy nhiên, làm nhiều lần mới có lợi cho làn da, hơn nữa không giống các đồ trang điểm khác, là nó không có bất kỳ tác dụng phụ nào.

Tiêu Hoảng theo bản năng đẩy mạnh đạo lý tiêu thụ, trên mặt đồng dạng có chứa vẻ tươi cười mờ nhạt. Đối với Tiêu Hoảng mà nói, đây không thể nghi ngờ là khẳng định đối với chính mình.

82. Chương 82: Mặc Huyền Đến Thăm!

- À! Đúng rồi, vừa rồi ngài nói, ngài vừa chế tạo ra Chiến Văn mới, có thể cho ta nhìn xem thử hay không!

Mộ Khê Nhi thật cẩn thận đặt chiếc gương bên cạnh, rồi dời ánh mắt có phần hứng thú nhìn Tiêu Hoảng hỏi.

Đối với yêu cầu của Mộ Khê Nhi, Tiêu Hoảng cũng không có quá mức kháng cự, khẽ cười cười, liền khu động Mân Côi Chiến Văn đã có nguy trang. Có thể nói, tạm thời không nói chuyện Mân Côi Chiến Văn chưa có trải qua thực chiến, không biết đến tột cùng uy lực như thế nào, tính thực dụng như thế nào, đơn thuần xem từ vẻ bề ngoài tuyệt đối có thể nói là vô cùng hoa lệ.

Theo Tiêu Hoảng đứng ở bên giường khởi động Mân Côi Chiến Văn, chỉ thấy trong nháy mắt bốn phía thân thể Tiêu Hoảng liền từ từ bị những cánh hoa bao bọc trong đó, nhìn qua thực rực rỡ, cũng trong nháy mắt làm cho Tiêu Hoảng thân mặc áo dài trắng, tướng mạo bình thường trở nên dị thường phóng khoáng phiêu dật.

- Oa!

Không kiềm được, đôi mắt hạnh của Mộ Khê Nhi lóe lên một tia sáng, không hề nghi ngờ, loại Mân Côi Chiến Văn này tuyệt đối có thể miêu sát hết thấy ánh mắt của các thiếu nữ.

Tuy nhiên, đây vãn vãn chỉ là bước khởi đầu, tiếp theo lại nhìn phía sau Tiêu Hoảng đang chậm rãi hình thành một cánh hoa, từng phiến từng phiến cánh hoa lơ lửng đều tụ tập trong đó, tạo thành một nụ hoa, tiếp theo chậm rãi nở rộ ra, nhìn không thấy mây may sát khí nào.

- Cái này... cái này đúng thật là ngài chế tạo?

Mộ Khê Nhi có hơi giật mình hỏi.

Tiêu Hoảng không có lên tiếng, chỉ gật gật đầu, tiếp theo thật cẩn thận cầm đóa “hoa hồng” trong tay, từng chút một làm cho nó biến mất, thật ra đúng lúc này, nếu là người có tính lãng mạn một chút, sẽ tặng đóa hoa hồng này vào trong tay Mộ Khê Nhi, mới có thể chiếm được niềm vui của các cô gái.

Dĩ nhiên Tiêu Hoảng cũng muốn như vậy, nhưng lại không thể, bởi vì “hoa hồng” xinh đẹp này chính là lớp nguy trang của nó. Nếu Ngự lực trong cơ thể Mộ Khê Nhi không cẩn thận làm cho nó hỗn loạn, trong nháy mắt liền nổ tung có thể sẽ làm cho Mộ Khê Nhi bị hủy diệt nát tan thành bụi.

Nhìn thấy “hoa hồng” trong tay Tiêu Hoảng đang từ từ tiêu tán đi, Mộ Khê Nhi ít nhiều có chút luyến tiếc. Tuy nhiên nàng cũng biết, đóa “hoa hồng” có vẻ ngoài xinh đẹp kia, thực chất là thứ sẽ lấy mạng người ta.

- Uy lực của nó bao nhiêu?

Mộ Khê Nhi tò mò hỏi.

- Đánh sập một bức tường, không thành vấn đề!

Tiêu Hoảng thành thật đáp lại.

Cứ như vậy, vốn một việc làm bảo dưỡng làn da đẹp vô cùng đơn giản, Tiêu Hoảng cùng Mộ Khê Nhi ở trên lầu hai suốt hơn một tiếng đồng hồ.

Lý Nhạc thao túng Dược Văn, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn trên lầu một cái, trong lòng không ngừng nói thầm: “Việc làm chỉ năm phút đồng hồ là xong, mà lại lâu như vậy, quả nhiên bị nữ sắc hấp hồn rồi!”

Về phần một số nữ khách hàng, cũng không có gì ngạc nhiên, bọn họ sợ dĩ không biết nên mới thế, khi biết là bạn gái của Tiêu Hoảng, thì lâu như vậy cũng không có gì là lạ.

Thời điểm mọi người ở đây đều mang trong lòng tâm tư riêng, nhưng không có nói ra, Tiêu Hoảng cùng Mộ Khê Nhi chậm rãi đi xuống. Tuy rằng trên mặt Tiêu Hoảng còn có một chút ửng đỏ, nhưng cũng không còn câu nệ như trước.

Trái lại Mộ Khê Nhi, trải qua hơn một giờ nói chuyện phiếm như vậy, cũng có nhận thức mới về Tiêu Hoảng: Ngoại trừ chế tạo các loại Ma Văn thú vị, hẳn hiểu biết về các thứ cũng rất nhiều, quả thực chính là một bộ bách khoa toàn thư có thể di chuyển.

Tuy rằng diện mạo bề ngoài của Tiêu Hoảng không đẹp lắm, nhưng hiện tại hẳn để lại ấn tượng rất sâu cho Mộ Khê Nhi.

- Đây là thẻ hội viên Kim Cương, thỉnh nhận lấy. Cứ như vậy, về sau tới có thể hưởng thụ giảm giá 5% mãi mãi.

Tiêu Hoảng nói xong, liền từ trong túi áo lấy ra một tấm thẻ cùng loại như thủy tinh giao cho Mộ Khê Nhi.

- Vậy xin đa tạ!

Mộ Khê Nhi đáp lại, tiếp theo thanh toán tiền, rồi phát tay áo chào Tiêu Hoảng, liền rời đi.

Kỳ thật Tiêu Hoằng vốn không nghĩ thu tiền của Mộ Khê Nhi, nhưng bản thân Tiêu Hoằng cũng biết rằng, tình cảm giữa song phương còn chưa tới mức không thu tiền. Ngược lại không thu tiền, rất có thể sẽ làm cho Mộ Khê Nhi ngại ngùng không đến đây lần nữa. Đây chính là điều Tiêu Hoằng không muốn nhìn thấy.

Dù sao mấy chục ngàn tệ đối với Mộ Khê Nhi mà nói, không đáng kể chút nào.

Nguyên vốn công việc nhìn như bình thường, đối với Tiêu Hoằng mà nói, lại vì có Mộ Khê Nhi mà trở nên bất đồng. Suốt một ngày, tâm tình của Tiêu Hoằng đều thoải mái một cách thần kỳ, đây là cuộc sống tuyệt vời, càng tuyệt vời càng lưu luyến, điều này cũng lại càng gia tăng quyết tâm muốn sống của Tiêu Hoằng.

Cần phải nhanh một chút trở thành Ngự Giả, tận dụng hết khả năng tìm kiếm biện pháp để tiếp tục sống sót.

Mãi đến tám giờ tối, công việc một ngày mới coi như chấm dứt. Nhờ có đám người Lâm Tử tham gia, về mặt hiệu suất cũng tăng lên thật lớn.

Quay về lại phòng mình, Tiêu Hoằng lấy ra một khối Nhị Đại Ngự Hương Ma Văn mới tinh, chuẩn bị bắt đầu tu luyện. Vẫn là câu nói kia, cần phải tận dụng hết mọi khả năng, trước khi bắt đầu mùa săn, phải làm cho Ngự lực trong cơ thể đạt tới trình độ Ngự Đẳng cấp mười, như thế mới có thể gia tăng hệ số an toàn cho bản thân.

Tuy nhiên, ngay lúc Tiêu Hoằng khoan chân ngồi trên đầu giường, vừa định khu động Nhị Đại Ngự Hương Ma Văn cùng Mặc Nại phụ văn, bỗng nhiên Ma Văn thông tin đặt lên bàn lại truyền đến một tràng rung động, là tín hiệu yêu cầu liên lạc, hiện ra trên màn hình nhỏ đúng là Triệu Thanh.

- Triệu ca! Có chuyện gì?

Điều động Ngự lực, sau khi nối thông được liên lạc, Tiêu Hoằng hỏi với giọng cung kính.

- Vừa rồi ta đã xác định danh sách mùa săn bắt, người được phân tới tiểu tổ chiến đấu 15. Người là Dục sư, đến lúc đó sẽ do người toàn quyền chỉ huy tiểu tổ chiến đấu 15. Còn tư liệu cụ thể về mùa săn bắt, chờ một chút, ta sẽ truyền tới cho người, người trước nhìn kỹ xem để có chuẩn bị tâm lý. Có một câu ta phải nhắc nhở người: Lần đi này không phải đi đùa giỡn, rất nguy hiểm, hãy nghĩ kỹ lại đi!

Triệu Thanh nói với giọng bình thản, tuy rằng tiếp xúc với Tiêu Hoằng không nhiều lắm, nhưng ấn tượng đối với Tiêu Hoằng vẫn là không tệ.

Đơn giản hàn huyên vài câu cùng Tiêu Hoằng, Triệu Thanh liền cắt đứt liên lạc. Dù sao lần này tham gia mùa săn bắt hẳn là tổng chỉ huy, cần phải thận trọng mọi bề mới được. Nào là tạo tổ nhân viên, mang theo trang bị, phân công chức trách trong các đội viên... tất cả đều phải đầu đó rõ ràng.

Tham dự mùa săn bắt dường thấy là toàn bộ các thế lực lớn Thái Ngô Thành đều đồng loạt xuất động, nhìn như đồng lòng, nhưng trên thực tế đó chỉ là mặt ngoài, một khi tiến vào Âm Dung Động Quật sẽ có kẻ mang ý xấu. Ai ai cũng đều muốn chiếm tiện nghi lớn ở trong đó, thậm chí còn có thể vì ích lợi mà vùng tay lẫn nhau.

Bởi vậy chẳng những cần phải cường hóa đoàn đội bản thân, mà còn phải đề phòng người khác.

Mà tập thể các thế lực lớn xuất động, ưu thế duy nhất chỉ ở chỗ có thể phân tán lực chú ý của linh thú, không đến mức bị linh thú quần công một lúc.

Ở bên trong phòng ngủ, Tiêu Hoằng nhận được tư liệu Triệu Thanh gửi, liền bắt đầu lật xem trên màn hình... Nhất nhất đều xem qua, trong đó bao gồm tư liệu về Âm Dung Động Quật, cùng với kết cấu nhân viên của tiểu tổ hắn, và thực lực của các tổ đội khác tham gia mùa săn bắt.

Trong đó đoàn đội của Tập đoàn tài chính Hồng Bác, tự nhiên là tạo thành bởi học sinh giỏi của Tây Tân Ma Văn học viện. Sài Sương cháu gái của Sài Tạng rõ ràng có trong danh sách. Đương nhiên những tư liệu này cũng không là công khai, mà là Tạng Hoành Văn thông qua các loại thủ đoạn, dò hỏi được.

Sài Sương, Tiêu Hoằng không quen biết nhưng cũng có nghe nói qua, dù sao trong số nữ khách hàng của hắn cũng có mấy người là nữ sinh của Tây Tân Ma Văn học viện. Ngày thường cũng không ít lần đề cập

tới Sài Dương, là học sinh giỏi của Tây Tân Ma Văn học viện, tuổi còn nhỏ mà đã là Ngự Giả cấp hai, hơn nữa rất có thể trong thời gian ngắn tới sẽ tăng lên tới Ngự Giả cấp ba.

Ngoài ra, còn có Mai Long Ngự Văn Hành cường địch đệ nhất của Thiếu Giang. Tuy nhiên, nhân viên cụ thể cũng không có chỉ rõ ra, hiển nhiên đã làm rất tốt công tác giữ bí mật.

Nửa tiếng sau, Tiêu Hoảng xem xong mười mấy trang tư liệu, trên cơ bản đối với mùa săn bắt cũng có thêm nhiều nhận thức, về bản chất nhìn như đồng tâm hiệp lực, kì thực mỗi phương đều mang ý xấu, đồng thời lưu ý tới linh thú, còn phải cảnh giác các thế lực khác làm ngư ông thủ lợi.

Sở dĩ hàng năm sẽ chết nhiều người như vậy, một số là chết ở trong tay linh thú, một bộ phận khác thì vì tranh cướp tài liệu, bị thế lực khác ám hại mà chết.

Có một loạt phân tích như vậy, Tiêu Hoảng không khỏi sờ sờ sống mũi, biểu tình có vẻ ác liệt. Đương nhiên, điều này làm cho Tiêu Hoảng càng tiến thêm một bước kiên định trước khi đi Âm Dung Động Quật, quyết tâm phải tăng lên Ngự lực tới Ngự Đồ cấp mười, đồng thời, cũng cần phải chuẩn bị trước cho vẹn toàn mới được.

Chỉ hơi tạm dừng suy nghĩ, sau đó Tiêu Hoảng liền lần nữa ngồi lại đầu giường, bắt đầu sử dụng Nhị Đại Ngự Hương Ma Văn cùng Mặc Nại phụ văn, tu luyện Ngự lực bản thân.

Tuy rằng sau khi đạt tới Ngự Đồ cấp chín, hiệu quả của Nhị Đại Ngự Hương Ma Văn đã có phần yếu bớt, nhưng dưới phụ trợ của Mặc Nại phụ văn, vẫn còn có thể bảo trì hiệu quả khá tốt.

Tiêu Hoảng dự tính, dựa theo tiến độ tu luyện hiện tại cần thời gian chín đến mười ngày, ba ngày còn lại, dành làm công tác chuẩn bị. Nếu Triệu Thanh đã xếp cho hắn vào vị trí Dực sư, thì phải có bộ dáng của Dực sư, tối thiểu phải trang bị Dực Văn trị bệnh công hiệu mạnh.

Trải qua một buổi tối tu luyện, Ngự lực trong cơ thể Tiêu Hoảng đã đạt tới 915 cổ, tiến bộ coi như không tệ. Thế nhưng trong lòng Tiêu Hoảng biết rõ, trước khi đi Âm Dung Động Quật, phải hết sức tiết kiệm Ngự lực, tranh thủ dùng càng nhiều Ngự lực ình tu luyện mới được.

Tuy nhiên, may mà có Lâm Tử bọn họ hỗ trợ, giúp Tiêu Hoảng giảm bớt áp lực không nhỏ.

Đảo mắt, một ngày trôi qua.

Việc làm ăn của Doanh nghiệp Đại Hoảng Mỹ vẫn như trước vô cùng thịnh vượng, tuy nhiên, hàng dài trước cửa đã biến mất, đại bộ phận khách hàng đều đi vào Đại Hoảng hội sở chờ đợi, nhìn qua giống như một cái câu lạc bộ.

Cây cầu nối tiếp Đại Hoảng hội sở cùng trung tâm Đại Hoảng Mỹ, cũng đã bắt đầu xây dựng, là một cái cầu nhỏ hình vòm, cấu tạo cũng không phức tạp lắm, giá trị bộ phận lắp ráp đều có sẵn, dự tính chừng một tuần là có thể dựng xong.

Trong công việc Tiêu Hoảng vô cùng chuyên chú, nhưng cũng cố gắng tiết kiệm Ngự lực, để đêm xuống tiến hành tu luyện cho tốt hơn. Có thể nói, đừng nhìn Tiêu Hoảng có được Ma Văn Châu màu xanh đen, nhưng là mỗi ngày vẫn có cảm giác Ngự lực không đủ dùng, nguyên nhân chính là vì Tiêu Hoảng tu luyện rất điên cuồng.

Rất nhanh, theo một đám nữ khách hàng đều tiếp đãi xong, số khách hàng kế tiếp liền chậm rãi đi vào trong đó. Tuy nhiên, có điều khác thường so với trước, trong mười nữ nhân tại đây, còn kèm theo một lão nhân mập mạp, tóc hoa râm, đeo một kính mát, mặc một thân thường phục, ở trong hàng ngũ chung với các nữ khách hàng, có vẻ vô cùng bất mắt.

Đứng bên cạnh lão nhân này đúng là Ba Bố, mà lão nhân này là ai, tự nhiên không cần nhiều lời, chính là Mặc Huyền!

- Vị đại thúc này, ngài có gì phải làm sao?

Tiêu Hoảng liếc mắt nhìn Mặc Huyền một cái, mặt không chút thay đổi hỏi. Bởi vì trước đây Mặc Huyền vẫn che giấu thân phận chiến đấu cùng người thân bí, cũng giống như Tiêu Hoảng đều che mặt, bởi vậy Tiêu Hoảng cũng không biết đây là Mặc Huyền.

83. Chương 83: Một Côn Bất Đắc Dĩ!

- Giảm béo!

Mặc Huyền chấp tay sau lưng, bình thản đáp. Nhìn qua vẫn là một bộ dáng bí hiểm, trên thực tế lão đến đây là đặc biệt muốn gặp mặt Tiêu Hoàng, một là Mặc Nại Ma Văn của hắn rất đặc biệt, hai là lão muốn tiến thêm một bước nhìn xem Tiêu Hoàng có phải là một người tài có thể tạo ra hay không, xem như là một lần khảo hạch.

Nếu có thể, lão sẽ xếp Tiêu Hoàng vào danh sách tuyển chọn của mình sau này, tạo cho Tiêu Hoàng một cơ hội, cho hắn gia nhập Bối La quân đoàn, tiến hành huấn luyện thực tế. Một khi thông qua, có thể sẽ trở thành một quân nhân được vô số người hâm mộ.

Hơi đánh giá Mặc Huyền trước mặt một phen, một thân thịt béo nhìn qua thật giống như một cái trứng ngỗng lớn đứng ở trước mặt mình, quả thật cũng nên tiến hành một lần giảm béo.

- Đã biết, đại thúc! Mời vào bên trong!

Tiêu Hoàng thần sắc bình thản, rất khách sáo làm một hiệu tay mời lão vào hậu viện.

Mặc Huyền không hề tỏ vẻ gì nhiều, bước thẳng vào bên trong, đồng thời khẽ giơ tay ra hiệu, ý bảo Ba Bố không cần đi theo lão. Dù sao Mặc Huyền đã là nhân vật cấp bậc Ngự Sư, thực lực không thể kém so với Tang Hoàn Vân, ở trong này không cần thiết phải cẩn thận quá mức.

Đi vào bên trong một căn phòng ở hậu viện, đóng cửa xong, Tiêu Hoàng vẫn bình thản, ra dấu bảo Mặc Huyền cởi quần áo nằm trên cái giường lò xo. Có thể nói, cho tới lúc này Tiêu Hoàng cũng không có xem Mặc Huyền trở thành là khách nhân đặc thù gì. Vẫn là câu nói kia, Tiêu Hoàng vốn không biết lão là ai.

Mặc Huyền nhìn bộ dáng bình thản của Tiêu Hoàng, không nhìn ra chút nào lộ khí tàn bạo tràn ngập nhìn thấy trong sân thi đấu lúc trước. Ngược lại dáng người gầy ốm, mặt trắng làm cho người ta có cảm giác hắn không có khác gì đứa trẻ bên nhà hàng xóm.

Phát hiện như vậy làm cho Mặc Huyền ít nhiều có chút thất vọng, bởi vì từ trên người Tiêu Hoàng, lão không nhìn ra mấy may cái loại huyết tinh cùng với khí phách, hay là gan dạ sáng suốt của quân nhân phải có.

Tuy nhiên, trong lòng ngầm đánh giá Tiêu Hoàng, Mặc Huyền cũng không có nói ra lời, vẫn nghe theo ý của Tiêu Hoàng, cởi áo khoác hạ cái thân thể béo phì của mình nằm trên giường lò xo.

Tiêu Hoàng tâm tư tinh tế, đúng lúc này dường như cũng quan sát thấy có chỗ không thích hợp, bình thường mạng mỡ của người mập mập một khi nằm trên giường, đều theo bản năng rủ xuống, nhưng mạng mỡ của vị lão nhân trước mắt này không có rủ xuống chút nào, nhìn qua giống như một quả khí cầu được thổi căng phòng.

Phát hiện như vậy, Tiêu Hoàng ghi tạc trong lòng cũng không có phản ứng gì quá lớn. Tiếp theo liền khởi động Được Văn giảm béo cùng Được Văn kích hoạt làn da.

Nhưng, gần như ngay lúc năng lượng thể giống như tấm lụa mỏng vừa mới trải lên trên thân thể Mặc Huyền, còn chưa kịp phát huy tác dụng, ánh mắt của Tiêu Hoàng đột nhiên biến đổi. Chỉ cảm thấy trong cơ thể lão nhân trước mặt đột nhiên hình thành một cổ Ngự lực cường đại, giống như sóng gió ba đào trực tiếp đánh tạt ra năng lượng của Được Văn, bắn ngược trở về.

Cảm thấy sự tình có điều không ổn, Tiêu Hoàng đột nhiên thu tay lại đình chỉ truyền tống Ngự lực. Tuy nhiên, dù vậy, dưới tấn công của loại Ngự lực cường đại này, Tiêu Hoàng vẫn là vô duyên có vô cớ tổn hao mất mười cổ Ngự lực.

Mười cổ Ngự lực đủ để cho Tiêu Hoàng trị liệu ột khách hàng bình thường. Tình hình mất mát như vậy, Tiêu Hoàng khó tránh khỏi có chút đau lòng, đồng thời trên mặt lóe ra vẻ cảnh giác. Cũng có thể kết luận, người trước mắt này tuyệt đối không bình thường, có thể chỉ dựa vào Ngự lực trong cơ thể mà có thể bắn ngược năng lượng Được Văn của hắn trở về, hiển nhiên trên phương diện Ngự lực khẳng định phải vượt hơn xa Tiêu Hoàng một mảng lớn.

Bước đầu kết luận, muốn đạt tới loại hiệu quả này, tối thiểu phải là Ngự Giả cấp ba cấp bốn.

- Ngài là ai? Rốt cuộc muốn làm gì?

Tiêu Hoảng mở miệng hỏi, vốn sắc mặt bình thản đã trở nên nghiêm túc, tâm cảnh bình lặng như nước, cũng có chút tức giận.

- Giảm béo mà thôi!

Mặc Huyền khẽ cười cười nói, vẫn như trước bày ra một bộ dáng bí hiểm. Tuy nhiên, nhìn thấy trong hai mắt Tiêu Hoảng tỏa ra một chút lãnh liệt, ý cười của Mặc Huyền càng tăng thêm, trong lòng thầm nghĩ: “Đúng rồi, chính là cái dạng này, một người muốn trở thành hữu dụng, thì không thể làm cục cưng ngoan ngoãn!”

Chỉ có điều cái cười của Mặc Huyền, ở trong mắt Tiêu Hoảng lại là một loại khiêu khích trắng trợn. Nhưng Tiêu Hoảng vì công việc làm ăn, đơn giản phải nén nhịn lần này. Không có nhiều lời, hẩn thở phào một hơi thật dài nhẹ nhõm, rồi chuẩn bị lặp lại động tác vừa rồi, nhưng ngay thời điểm năng lượng của Dược Văn vừa mới tiếp xúc đến Mặc Huyền, lại là cảm thụ vừa rồi.

Thu tay lại lần nữa, lần này Tiêu Hoảng lại không công tổn thất hai mươi cổ Ngự lực. Lần này Tiêu Hoảng ít nhiều có chút nổi giận, hiện tại hẩn vì tham gia mùa săn bắt, mỗi ngày đều tận hết khả năng tiết kiệm Ngự lực, chỉ lưu lại để buổi tối tu luyện.

Nguyên vốn trong khoảng thời gian này hẩn đã không thích làm tinh lọc giảm béo cho người ta, nhưng không nghĩ tới lão già trước mắt này không biết cảm ơn, còn dùng mọi cách khiêu khích.

Nếu nói một lần là thử, vậy lần này lại tính là gì? Ở Tiêu Hoảng xem ra, điều này nói rõ là tìm đến quấy rối. Nếu không phải xem lão là khách hàng, thì bằng vào tính tình của Tiêu Hoảng đã sớm hạ lệnh trục khách.

- Ngài còn muốn làm không?

Tiêu Hoảng lạnh giọng hỏi.

- Không kiên nhẫn rồi? Điều này thật không tốt, muốn học phải có kiên nhẫn! Như vậy đi! Chúng ta đánh cược một phen!

Mặc Huyền cười tủm tỉm nói xong, liền từ bên bên trong túi áo, lấy ra một cái Trữ kim văn, hơi điều động Ngự lực, bên trong biểu hiện là mười kim tệ, đặt trên bàn nhỏ bên cạnh, rồi nói tiếp:

- Từ giờ trở đi, nếu ngươi có thể giảm được mỡ trên người ta, thì mười kim tệ này về ngươi!

- Bất kể dùng thủ đoạn gì?

Tiêu Hoảng khẽ chớp chớp mắt, cường chế cơn tức trong lòng nói. Rốt cục hẩn cũng không biết đây là khảo nghiệm cái gì, chỉ cảm thấy lão nhân trước mắt này, chính là không có việc gì làm, ăn no tìm tới hẩn cho vui. Nhưng mỗi ngày Tiêu Hoảng đều tận dụng hết đầu óc, đâu có nhàn hạ thoải mái, bồi tiếp lão ở trong này lãng phí thời gian chứ!

- Đúng vậy, không...

Không đợi Mặc Huyền nói hết lời, sắc mặt Mặc Huyền bỗng nhiên biến đổi, đột nhiên trở nên cảnh giác, không biết từ khi nào lão bỗng nhiên phát hiện, trong tay Tiêu Hoảng có thêm một cây gậy gỗ bằng cổ tay.

Ngay sau đó, kèm theo một tiếng vang nặng nề, Tiêu Hoảng đập thẳng cây gậy này vào Tinh huyết trên đầu Mặc Huyền, cũng chính là ở vị trí phía trên mép tóc một tấc. Chỉ cần lực đạo nắm chắc đúng chỗ, đập vào chỗ này, ở dưới điều kiện tiên quyết không nguy hiểm đến tính mạng, có thể trong nháy mắt đánh ngất xỉu người khác.

Bởi vì trước đó toàn bộ lực chú ý của Mặc Huyền thậm chí Ngự lực trong cơ thể, đều dùng để đối phó với Ma Văn kế tiếp của Tiêu Hoảng, rốt cục lão không nghĩ tới, Tiêu Hoảng lại dùng thủ đoạn trực tiếp, thô bạo và không phù hợp lễ thường như vậy.

- Người... dám tập kích ta...

Mặc Huyền chỉ phát ra vài từ này, rồi hoàn toàn trở tay không kịp. Lão xem nhẹ đảm lượng của Tiêu Hoàng, chỉ cảm thấy trước mắt quay quẩn rồi trực tiếp ngất đi.

Lúc này Tiêu Hoàng, không hề có nhiều phản ứng, tùy tay ném cây gỗ qua một bên, liền bắt đầu lại khu động Được Văn giảm béo, hết sức chuyên chú tiến hành tinh lọc giảm béo cho Mặc Huyền, chỉ là trên mặt vẫn còn sót lại vẻ không vui.

Ước chừng thời gian qua đi nửa tiếng, nhìn lại Tiêu Hoàng đã thiện tiện chủ trương, loại trừ toàn bộ thịt béo trên người Mặc Huyền. Đồng thời còn làm kích hoạt làn da của Mặc Huyền, nguyên vốn làn da già nua đã hơi sáng bóng, tuy rằng không thể so với người trẻ tuổi, nhưng nhìn qua đã rất không tệ. Ngay cả mặt mũi lão, Tiêu Hoàng cũng làm một ít thẩm mỹ, nhìn qua trẻ đi rất nhiều, đồng thời chữa trị thương thế một cơn bất đắc dĩ vừa rồi kia.

Một lần nữa đánh giá Mặc Huyền một chút, thấy không có chỗ nào không ổn, Tiêu Hoàng liền mang tới một chậu nước lạnh, đổ trên đầu Mặc Huyền, tiếp theo bóp bóp một chút nhân trung của Mặc Huyền.

Thoáng chốc, Mặc Huyền chậm rãi mở hai mắt ra, ngay sau đó ánh mắt đột nhiên biến đổi, rất nhanh ngồi dậy, lúc này liền nhìn thấy, số mỡ quý báu trên người mình đã bị Tiêu Hoàng loại bỏ đi hết bảy tám phần, nhìn qua thực khỏe mạnh, nhưng đây cũng không phải là điều Mặc Huyền muốn.

Bởi vì bản thân Mặc Huyền tu luyện một loại công pháp phi thường kỳ lạ, tên là Quy Hùng Pháp, có thể đem Ngự lực dư thừa mỗi ngày tồn trữ vào bên trong mỡ. Thời điểm tất yếu, thúc đẩy thiêu đốt mỡ trong thân thể, chậm rãi phóng xuất ra Ngự lực tồn trữ, phát huy ra sức chiến đấu cường đại hơn. Thế nhưng... trước mắt đã bị Tiêu Hoàng loại trừ toàn bộ.

- Người...

Trong lúc nhất thời, Mặc Huyền lại không biết nên nói cái gì cho phải, dù sao đánh cược vừa rồi là lão đưa ra, mà còn nói Tiêu Hoàng có thể không từ bất cứ thủ đoạn nào... thân là quân nhân, kiêng kỵ nhất chính là nuốt lời.

- Ngài vừa lòng rồi chứ!

Lúc này Tiêu Hoàng ngược lại có vẻ bình tĩnh như lúc ban đầu, nhất là nhìn thấy vẻ bất đắc dĩ và đau lòng hiện ra trên mặt Mặc Huyền, cục tức trong lòng hắn cũng tiêu tan phần nào. Dựa theo lệ thường, hắn đưa cho Mặc Huyền một tấm gương nhỏ.

Thông qua gương, nhìn thấy gương mặt của mình sống lại tuổi thanh xuân kia, Mặc Huyền đúng thật là buồn khổ tới cực điểm. Theo lý thuyết, hắn là lão phải cao hừng mới đúng, nhưng là giả thiết nếu có người khác hỏi chuyện này, lão nên trả lời như thế nào đây?

Dù sao cũng không thể nói: do đánh cược cùng một tên tiểu tử tóc xanh, nên biến thành cái dạng này. Mà trọng yếu nhất còn là số mỡ quý giá của lão, đó chính là số mỡ lão tồn trữ cả mấy tháng, hiện tại thật tốt, hoàn toàn không còn lại gì.

Thế mà cố tình lão lại khó mà nói được lời nào.

Về phần Tiêu Hoàng, tự nhiên biết hiện tại Mặc Huyền thực không vui, không vui là được rồi, hắn ngược lại rất vui! Tiêu Hoàng có thể đã không vui, hơn nữa thời điểm làm thẩm mỹ, Tiêu Hoàng cố ý hết sức làm cho lão nhân trước mắt này biến thành một lão gia xinh đẹp.

Đương nhiên, hắn còn không biết thân phận của Mặc Huyền, cùng với dụng ý thật của lão khi tới nơi này. Mà dù có biết, Tiêu Hoàng cũng sẽ không quan tâm. Gia nhập quân đội ư? Bản thân Tiêu Hoàng cũng không có hứng thú, hiện tại hắn cảm thấy hứng thú nhất, chính là làm thế nào trở thành Ngự Giả, thậm chí là nhân vật cấp bậc càng cao càng tốt.

Thực lực mới là tiền vốn!

Ba Bố chờ ở bên ngoài, đã có chút lo lắng, Mặc Huyền muốn làm gì hắn tự nhiên biết, chỉ là không biết tiến triển như thế nào. Nhưng dựa theo đạo lý mà nói Trung tá Mặc Huyền thân là cấp bậc Ngự Sư, ở trước mặt một nhân vật cấp Ngự Đồ, hắn là không có gì xảy ra ngoài ý muốn.

Ngay thời điểm trong lòng Ba Bó đang bồn chồn, lại thấy Tiêu Hoảng chậm rãi từ cửa sau đi ra, sắc mặt bình thản, nhìn qua bộ dáng không có mấy may bị đả kích chút nào.

“Đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?” Nhìn thấy bộ dáng của Tiêu Hoảng, Ba Bó thầm nghĩ trong lòng, trong lòng lại tràn ngập nghi hoặc.

Tuy nhiên, chuyện xảy ra kế tiếp, lại khiến Ba Bó vô cùng kinh ngạc. Chỉ thấy Mặc Huyền đã bị cải tạo đổi mới hoàn toàn, thần sắc vừa có chút không vui, vừa có vẻ bất đắc dĩ từ cửa sau đi ra, dù sao né tránh cũng không phải là biện pháp.

84. Chương 84: Thu Hoạch Ngoài Ý Muốn!

Nhìn thấy bộ dáng Mặc Huyền mặc quần áo rộng thùng thình, “mặt đầy hồng quang”, làn da mịn màng, cả người Ba Bó lập tức há hốc miệng, hóa đá tại đương trường.

Tại sao có thể như vậy? Trong lòng Ba Bó vô cùng kinh hãi, lại đầu đầy hắc tuyến, hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới, Mặc Huyền Trung tá mà lại bị Tiêu Hoảng biến thành bộ dáng như thế.

Tuy rằng không biết vừa rồi đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, nhưng là từ trên nét mặt của Mặc Huyền cũng có thể thấy được rõ ràng, hiển nhiên, vừa rồi không có làm khó gì đến Tiêu Hoảng, ngược lại bị Tiêu Hoảng chỉnh sửa.

- Oa!

Về phần mấy nữ khách hàng ngồi trên trường kỷ, đương nhiên cũng không biết đây là Mặc Huyền, nhìn thấy Mặc Huyền với bộ dáng như thế đi ra, bên trong hai mắt lại càng tỏa sáng, không khỏi phát ra tiếng ngạc nhiên thán phục như thế.

- Không thể tưởng được, Tiêu đại sư lại lợi hại như thế, có thể biến một cụ ông bảy tám mươi thành trẻ tuổi như vậy!

Trong đó một nữ khách hàng cảm thán nói.

- Cụ ông! Hôm nay ngài gặp được Tiêu đại sư, cũng coi như ngài có phúc, vừa rồi nhìn ngài béo như vậy, không khéo sẽ chảy máu não, tắt động mạch gì đó, cũng không tốt lắm!

Lại một nữ khách hàng nói như khuyên răn Mặc Huyền.

Nghe nói vậy, trong lòng Mặc Huyền càng cảm nhận được từng trận đau lòng, Ngự lực của chính mình tích tụ cả mấy tháng a, cứ như vậy bị tên Xú tiểu tử kia làm ất sạch.

Thở dài một hơi, Mặc Huyền liền xụ mặt đi ra ngoài, Ba Bó đi theo phía sau.

- Trưởng quan! Vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Đợi đi ra ngoài Doanh nghiệp Đại Hoảng Mỹ, Ba Bó nhỏ giọng hỏi.

- Không có gì!

Mặc Huyền phi thường không rõ ràng đáp lại, có vẻ hàm hồ không rõ. Điều này cũng không có gì đáng trách, dù sao lão cũng không thể nói ra: vừa rồi đã Tiêu Hoảng đánh một côn, sau đó đã bị Tiêu Hoảng làm thành cái dạng này.

Lão là sĩ quan, bản thân sơ sẩy chính là điều tối kỵ trong quân đội, vì thế bất đắc dĩ, chuyện này chỉ có thể xem như ngâm bồ hòn làm ngọc.

- Vậy Tiêu Hoảng... Trưởng quan... ngài...

Ba Bó thử hỏi tiếp.

- Miễn bàn về hắn, hiện tại ta không muốn nghe đến cái tên này!

Mặc Huyền tức giận nói. Tưởng tượng đến vừa rồi, không biết Tiêu Hoảng từ chỗ nào rút ra cây côn kia, Mặc Huyền liền cảm thấy tim đập nhanh hơn.

- Nói như vậy, Tiêu Hoằng coi như loại trừ?

Ba Bố hỏi tiếp.

Nghe nói như thế, Mặc Huyền bước chân hơi dừng một chút, bỏ đi dự đoán chủ quan, một chút tiếp xúc với Tiêu Hoằng vừa rồi kia, cũng có thể nói là lão chưa kịp chuẩn bị, nhưng hiệu quả đều tốt. Khách quan mà nói, tuy rằng thủ đoạn của Tiêu Hoằng không được quang minh lỗi lạc, nhưng cũng coi như thông qua khảo nghiệm đầu tiên.

- Về sau hãy nói! Về hần còn cần quan sát một đoạn thời gian, về phần hiện tại ta phải quay về, tiếp tục bổ sung Ngự lực!

Nói xong, Mặc Huyền liền xoay người bước lên Ma Văn Xa. Có thể nói, lão bị một cơn của Tiêu Hoằng làm thiệt thòi nhiều, mà còn có thể giữ được suy nghĩ thế này, đủ để thấy bản thân Mặc Huyền vẫn là người rất sáng suốt, cũng không có bị tức giận mà hờn mê đầu óc.

Về phần Tiêu Hoằng ở phía trước tiền sảnh, nhìn thấy Mặc Huyền thần tình không vui rồi đi, khóe miệng nhếch lên lộ ra vẻ cười ý nhị, rồi cầm lấy cái Trữ kim văn Mặc Huyền lưu lại cho vào túi.

Vừa định tiếp tục tiếp tục mời một khách quen vào trong, lúc này Lâm Tử lại vội vàng từ cửa sau chạy ra, tiếp theo tới bên cạnh Tiêu Hoằng, hạ thấp giọng nói với vẻ nghiêm túc:

- Hoằng ca! Vừa rồi ta khi ta lau rửa phòng mỹ thể, phát hiện có chỗ không thích hợp!

- Có chỗ không thích hợp? Không đúng ở chỗ nào?

Tiêu Hoằng nhìn thoáng qua vẻ nghiêm túc của Lâm Tử, đồng dạng nghiêm túc hỏi.

- Huynh đi theo ta xem một chút sẽ biết.

Lâm Tử nói xong, liền cùng Tiêu Hoằng tiến vào trong phòng vừa rồi trị liệu cho Mặc Huyền.

Chính là vừa mới bước vào phòng, Tiêu Hoằng liền cảm giác được thân thể xuất hiện một tia không thích hợp, cụ thể chỗ nào không đúng, Tiêu Hoằng cũng không thể nói rõ.

- Hoằng ca! Huynh xem xem, chính là chỗ này!

Lâm Tử chỉ chỉ dưới giường lò xo, nơi bồn nước có chứa mỡ của Mặc Huyền lưu lại.

Nhìn lại theo hướng ngón tay Lâm Tử, Tiêu Hoằng có thể rõ ràng nhìn thấy phía trên lớp nước mỡ, khí tường hòa đang từ từ phát tán trong không khí, giống như hơi nước màu tím bình thường.

- Cái này...

Tiêu Hoằng không khỏi cả kinh phát ra thanh âm như vậy. Vốn vẻ mặt nghiêm túc đã bị ngạc nhiên cùng kinh sợ thay thế. Hần bước nhanh tới trước giường, giơ bàn tay vào khí tường hòa đang tản ra, hần cảm nhận được vô cùng giống như lực lượng vừa rồi Mặc Huyền bắn quay lại năng lượng thể kia.

Tiêu Hoằng có thể khẳng định đây là Ngự lực trầm tích, đang phát tán ra trong không khí sở trí, đồng dạng sắc mặt Tiêu Hoằng cũng liên tục rung động. Trước đây hần từng xem qua một quyển sách: Ngự lực trong cơ thể là có màu sắc, cấp Ngự Đồ không màu; cấp Ngự Giả trải qua lần đầu tiên lột xác, sẽ hiện ra màu lam nhạt, cấp bậc Ngự Sư trải qua hai lần biến chất, sẽ hiện ra màu tím. Đúng vậy! Chính là loại màu sắc này!

Lão nhân vừa rồi kia là Ngự Sư ư?

Tiêu Hoằng làm ra phán đoán như vậy, nhưng trong đầu óc vẫn còn có phần nghi hoặc: đó chỉ là những nước mỡ thừa, như thế nào có thể tồn tại nhiều Ngự lực như vậy. Còn nữa lão nhân kia rốt cuộc là ai? Cấp bậc Ngự Sư ở Thái Ngô Thành chỉ có ba người, toàn bộ đều đã nghe nhiều nên quen, tuyệt đối không phải lão nhân béo vừa rồi, vậy lão rốt cuộc là ai chứ?

Chẳng lẽ là một người trong trận chiến đấu trên đường phố ngày đó? Trong đầu Tiêu Hoằng bỗng nhiên liên tưởng đến khi đang vất vả trên đường phố, quả thật có người mặc quân trang che mặt, mập phì.

Nhưng, nếu là quân nhân thì vì cái gì lão tới đây?

Tuy nhiên, ngay thời điểm Tiêu Hoảng suy nghĩ như thế, ánh mắt lại không khỏi vừa động, dường như nghĩ tới điều gì.

Đó chính là nước mỡ trong bồn, là Ngự lực của cấp Ngự Sư còn chưa có tiêu tán đi, nếu có thể thu thập lại được những Ngự lực này, cung cấp ỉnh sử dụng, tuyệt đối có thể đánh ra một đến hai lần năng lượng thể cường đại.

Trong đầu có ý nghĩ như vậy, tròng mắt trong hốc mắt Tiêu Hoảng hơi vừa chuyển, tận khả năng nhớ lại một loại Ma Văn mình từng xem qua, một loại Ma Văn cực kỳ hữu ích gọi là Phệ Văn.

Chủ yếu sử dụng chính là tạm thời tồn trữ Ngự lực, sở dĩ hữu ích là vì loại Ma Văn này phi thường không tầm thường, dù sao có thể bằng vào thực lực hiện nay của hắn, nghênh ngang tồn trữ Ngự lực là không có khả năng.

Muốn đạt được cơ hội như hôm nay, chỉ có chặt đứt tứ chi người ta, làm cho Ngự lực trong tứ chi mất đi không chế của thân thể, từ đó Ngự lực trong thể nội mới có thể bị thu thập được, thử hỏi có ai lại chịu làm như vậy.

Vì thế cơ hội thu được loại Ngự lực như thế này ít chi lại ít, bởi vậy loại Ma Văn này từ khi sinh ra không được người ta coi trọng, hiện tại trên cơ bản đã rất ít có người chế tác.

Rất nhanh nhớ lại tường tận cách thực hiện Phệ Văn một lần trong đầu, Tiêu Hoảng liền bước nhanh ra ngoài cửa, trước khi đi dặn Lâm Tử không cần loạn động, đồng thời đóng kín cửa ra vào, ngàn vạn lần đừng cho gió thổi vào.

Quay về phòng mình, Tiêu Hoảng liền rất nhanh lấy ra “Hàm Điều” và một khối Tái thạch bình thường, chỉ dùng mười mấy giây liền như tia chớp tạo hình văn lộ xong.

Sau đó là pha chế Ma Văn dịch, rót vào bên trong văn lộ, rồi kích hoạt.

May mà cũng không phức tạp, toàn bộ quá trình chỉ dùng thời gian hai phút là hoàn thành, nhìn như vô cùng thô ráp, về tính năng cũng không tốt bằng tỉ mỉ chế tác, dù sao thời gian dành cho Tiêu Hoảng không nhiều lắm, nếu không, Ngự lực trong nước mỡ kia rất có thể sẽ tiêu tan sạch sẽ.

Hơi thử thí nghiệm một chút, thấy có thể sử dụng, Tiêu Hoảng rất nhanh xoay người, một lần nữa chạy về lại phòng mỹ thể. May mà, màn sương màu tím vẫn còn. Không có tạm dừng mấy may, Tiêu Hoảng liền khu động Phệ Văn, đưa tay gắn vào phía trên nước mỡ.

Trong nháy mắt, nhìn lại Ngự lực màu tím không ngừng phát ra, dần dần biến thành một dòng xoáy nhỏ, giống như một con gió lốc trên nước mỡ, rồi chậm rãi bay vào trong lòng bàn tay Tiêu Hoảng.

Lại nhìn chỗ cánh tay Tiêu Hoảng, không ngừng vờn quanh Ma Văn sáng óng ánh, cũng bắt đầu dần dần biến thành màu tím nhạt, tiếp theo là màu tím, biến đổi màu sắc càng lúc càng đậm hơn.

Bởi vì Tiêu Hoảng hiện tại chế tạo Phệ Văn, chính là đẩy nhanh tốc độ mà chế thành, phương diện tính năng đương nhiên suy giảm nhiều, có thể hấp thu Ngự lực, ngay cả một phần trăm đều không đạt được.

Ước chừng trôi qua mười phút, khi Ngự lực trong nước mỡ hoàn toàn triệt để tiêu tán, Phệ Văn của Tiêu Hoảng cũng chỉ thu thập được năm mươi cổ Ngự lực cấp Ngự Sư, chính là miễn cưỡng có thể không chế một lần Mãn Côi Chiến Văn.

Tuy nhiên, bất kể nói như thế nào, coi như là có chút ít còn hơn không.

Lại một lần nữa liếc mắt nhìn nước mỡ, Ngự lực đã hoàn toàn phát ra sạch sẽ, Tiêu Hoảng ra hiệu bảo Lâm Tử rửa sạch.

Lâm Tử đứng một bên, tuy rằng không rõ vừa rồi Tiêu Hoảng rốt cuộc làm gì, nhưng cũng không có hỏi nhiều, liền bắt đầu nghe theo phân phó của Tiêu Hoảng làm việc.

Ra khỏi phòng mỹ thể, trên đường đi tới tiền sảnh, Tiêu Hoảng nhìn lại Phệ Văn trong tay, văn lộ đã biến thành màu tím, Tiêu Hoảng chỉ mỉm cười, rồi cho vào trong túi Ma Văn. Không hề nghi ngờ, đừng nhìn trong Phệ Văn chỉ có một chút xíu Ngự lực như vậy, nhưng đây chính là cấp bậc Ngự Sư, thời điểm tất

yếu lấy ra dùng, nói không chừng sẽ cứu chính mình một mạng, nhất là đi vào Âm Dung Động Quật, địa phương nguy hiểm như vậy rất hữu dụng.

Chậm rãi đi vào tiền thính, Tiêu Hoằng liền bắt đầu tiếp tục công việc của mình.

Cứ như vậy, ban ngày Tiêu Hoằng làm việc, buổi tối diên cường tăng lên Ngự lực, cuộc sống như thế ước chừng kéo dài thời gian mười ngày.

Buổi tối nay, Tiêu Hoằng khoan chân ngồi trên đầu giường, Ngự lực trong cơ thể đã hoàn hảo đạt tới 1000 cổ không nhiều không ít, đồng thời, ngay thời điểm Ngự lực đạt tới trình độ như thế, Tiêu Hoằng chỉ cảm thấy Ngự lực trong cơ thể giống như một cái khạp lớn đổ đầy nước, không thể tiếp tục tăng thêm một phân một hào nào.

Tiêu Hoằng tiếp tục tu luyện thêm một giờ, thấy đã đình trệ không có tăng trưởng được chút nào, hiển nhiên đúng như trong sách đã ghi chép: Khi đạt tới Ngự Đờ cấp mười, nếu Ngự lực trong cơ thể không phát sinh biến chất lần đầu tiên, thì sẽ khó tiếp tục tiến cảnh.

Hiển nhiên, đạt tới Ngự Đờ cấp mười, đối với những người thiên phú không đủ, thì mật của linh thú biến dị là lựa chọn chính xác nhất, tuy rằng chưa nói tới duy nhất, nhưng đối với Tiêu Hoằng mà nói là duy nhất cũng không sai biệt lắm. Hơn nữa muốn thu được mật của linh thú biến dị, Âm Dung Động Quật là lựa chọn duy nhất, nếu muốn tìm được cơ hội sống sót, chỉ phải làm như vậy!

Từ trên giường ngồi dậy đi tới bàn viết, Tiêu Hoằng liền bắt đầu thiết kế phương án chế tác Ma Văn trị bệnh siêu cường, tranh thủ để bảo đảm trị bệnh hiệu quả, đồng thời còn kèm theo một ít hiệu quả khác.

Có quyết định như vậy, đầu óc Tiêu Hoằng liền bắt đầu nhanh chóng vận chuyển, một vài ý tưởng ngạc nhiên cổ quái, cũng không ngừng quanh quẩn trong đầu Tiêu Hoằng.

Thẳng đến nửa đêm về sáng, Tiêu Hoằng mới xác định được phương án, lần nữa kiểm tra đo lường kỹ lại một lần, thấy không có vấn đề gì khác, liền đặt tờ bản thảo qua một bên. Tiêu Hoằng bắt đầu cầm lấy một quyển Dược Sư Chiến Trường Công Lược nghiên đọc. Có thể nói, hiện tại tuy rằng Tiêu Hoằng thân là Dược sư, nhưng mấy trận chiến đấu trước đây, Tiêu Hoằng vốn không có lần nào thực hiện chức trách của Dược sư cần có, lần này xem như là một lần bù lại đi.

85. Chương 85: Hội Nghị Trước Trận Chiến!

Thông qua nghiên cứu quyển Dược Sư Chiến Trường Công Lược, Tiêu Hoằng biết được, đa số thời gian của Dược sư đều đặt ở cuối cùng đội ngũ để phụ trợ và trị liệu, đồng thời dưới tình huống bình thường cũng là nhân vật đảm nhiệm chỉ huy.

Đối với một đoàn đội cũng giống như quy cách thi đấu Khôi Đấu, bình thường năm người một tổ, chia làm ba loại nhân vật: phụ trợ, tay công kích, và thịt thuẫn.

Thịt thuẫn đối kháng ở mặt trước nhất, ngăn cản hấp thu đại bộ phận hỏa lực của địch nhân, tay công kích chính là cung cấp phát ra công kích, phụ trợ phối hợp với toàn đội.

Ngày kế, Tiêu Hoằng chỉ làm việc buổi sáng, buổi chiều liền rời Doanh nghiệp Đại Hoằng Mỹ, gọi Ma Văn tắc xi đi về hướng Doanh nghiệp Thượng Hoàn Ma Văn.

Một là mua tài liệu Dược Văn trị bệnh chế tác chế tạo Ngự Đờ cấp mười; hai là cách ngày khởi sự mùa săn bắt chỉ còn lại có hai ngày. Ngay từ sáng sớm Triệu Thanh đã thông báo cho Tiêu Hoằng, đến Doanh nghiệp Thượng Hoàn Ma Văn tập hợp, gặp gỡ trước một lần đội hữu mới, đồng thời nhắc nhở một chút nhiệm vụ hành động cụ thể.

Lúc đi ngang qua Tây Tân Ma Văn học viện, xuyên qua cửa chính học viện, Tiêu Hoằng mơ hồ có thể nhìn thấy, ở trên sân thể dục lót cát đỏ, gần một trăm người thân mặc khôi giáp nhẹ đã tập hợp, nếu Tiêu Hoằng không có đoán sai, hết tám phần là đoàn đội của Tập đoàn tài chính Hồng Bắc tham gia mùa săn bắt.

Thông qua hiểu biết trước đó, Tiêu Hoàng cũng biết, những người này nhìn như là đồng bạn, trên thực tế rất có thể là địch nhân tiềm ẩn bên mình, một khi phát sinh xung đột ích lợi, không thể tránh khỏi sẽ ra tay tranh cướp.

Đi tới cửa Doanh nghiệp Thượng Hoàn Ma Văn, bước xuống Ma Văn Xa, Tiêu Hoàng liền bước nhanh đi vào trong Doanh nghiệp Thượng Hoàn Ma Văn. Bởi vì trước đây Tiêu Hoàng cũng đã tới vài lần, bởi vậy, cũng tương đối quen thuộc với nơi này.

Dựa theo thông báo của Triệu Thanh trước đó, theo thang máy đi lên tầng mười lăm, cửa thang máy vừa mới mở ra liền thấy ngay chỗ hành lang, bảy tám người đeo Ma Văn súng trường, cầm Ma Văn thông tin, thân mặc khôi giáp nhẹ. Ai nấy đều lộ sắc mặt nghiêm túc, đang tuần tra.

Hai người đứng ngay cửa thang máy, nhìn thấy Tiêu Hoàng đi ra, liền giơ cánh tay thô to chặn Tiêu Hoàng lại.

Tiêu Hoàng không có lên tiếng, từ trong túi áo lấy ra một tấm thẻ nhỏ, đúng là thẻ chứng nhận của Triệu Thanh phái người đưa cho hắn, mặt trên có chứa Ma Văn phòng giả mạo do chính tay Tang Hoàn Văn chế tác.

Thông qua dụng cụ đặc thù, xác nhận thẻ chứng nhận của Tiêu Hoàng không có sai, thủ vệ mới hạ cánh tay xuống, chỉ chỉ cánh cửa lớn cuối hành lang, cũng không nói lời gì.

Tiêu Hoàng cũng không có quá nhiều lời với thủ vệ, bước nhanh theo hướng thủ vệ chỉ.

Chậm rãi đẩy cửa ra, chỉ thấy bên trong là một phòng họp rộng lớn, ước chừng đủ cất chứa hơn một trăm người, ánh sáng hơi ảm đạm, trước mặt là một cái màn hình to lớn, mặt trên hiện ra toàn bộ sơ đồ địa lý của Âm Dung Động Quật, nó ở trong lòng đất mấy cây số vuông, diện tích gần gấp bốn lần Thái Ngộ Thành.

Ở một bên màn hình lớn, Tang Hoàn Văn cùng Trần Thiệu Giang ngồi song song, người ở sau là Triệu Thanh tổng chỉ huy lần này.

Không có phát ra tiếng vang quá lớn, Tiêu Hoàng tùy tiện tìm một góc ngồi xuống.

Đương nhiên, Tang Hoàn Văn ngồi ở bên cạnh Ma Văn hình ảnh to lớn, dư quang khóe mắt vẫn là lưu ý tới Tiêu Hoàng nhìn như lén lút đi vào.

Lại qua vài phút, một số người có tư cách tham gia khác cũng đều có mặt. Tổng cộng 115 người, trong đó hai mươi mấy người là cấp bậc Ngự Giả, còn lại đều không sai biệt lắm cùng cấp bậc như Tiêu Hoàng.

Ngoại trừ Triệu Thanh, thấp nhất là Ngự Đồ cấp bảy cấp tám, cao nhất là Ngự Giả cấp ba. Về phần Tiêu Hoàng, chỉ có thể xem như một người bình thường ở trong số này.

- Sư phụ! Toàn bộ người tuyển chọn đã đến đông đủ.

Một lát sau, Triệu Thanh hạ giọng báo cáo với Tang Hoàn Văn.

Tang Hoàn Văn khẽ gật đầu, tiếp theo cầm lấy cây thước dạy học trợ thủ đưa qua, đi lên phía trên bục giảng, quét ánh mắt nhìn một vòng mọi người dưới đài, mặt không đổi sắc, nói:

- Các người từng người đều là ta tuyển chọn tới, tức là khẳng định đối với thực lực của các người, cũng là Tập đoàn Thiệu Giang tín nhiệm đối với các người. Hãy nhớ kỹ, tiến vào Âm Dung Động Quật, sẽ có rất nhiều người ở sau lưng làm chuyện xấu, một khi phát hiện, giết không tha, bất kể là ai gây ra chuyện!

Tang Hoàn Văn trước kia cũng từng tham gia một lần mùa săn bắt, người của các gia tộc khác ở bên trong làm mấy chuyện xấu ở sau lưng, có thể nói chỗ nào cũng có. Điển hình nhất là: bên ta đang lúc đối kháng với rất nhiều linh thú, người quen mặt ở bên khác liền từ địa phương khác dẫn đến một số lớn linh thú, sau đó bỏ trốn mất dạng.

Về phần bên ta thì đi cũng không được, ở lại cũng không xong, phó mặc tất cả vất vả chạy đi, lưu lại rất có thể sẽ bị hai đàn linh thú cắn nuốt hết.

Tiếp theo sau, Tang Hoành Vân liền bắt đầu giảng giải chiến thuật cơ bản xuất hành lần này, đã phân phối đoàn đội, cùng với bằng vào tự thân kinh nghiệm, giảng thuật biện pháp ứng đối đột phá thời gian, trong đó đề cập nhiều nhất là tập tính của linh thú thông thường.

Chiếu so với động vật bình thường, chỉ số thông minh của linh thú phải cao hơn một ít, hơn nữa nó cũng muốn giống như nhân loại, tức là có được Ngự Lực, tăng lên thực lực. Tuy nhiên, đối với chúng nó mà nói, tu luyện Ngự Lực đã biến thành một loại bản năng.

Đồng dạng ở phương diện chiến thuật, Tang Hoành Vân cũng làm một ít điều chỉnh. Trước đây Ngự Văn Giả thực lực hơi mạnh cùng Ngự Văn Giả thực lực hơi yếu hỗn hợp lại tạo thành đoàn đội, đạt tới một loại cân bằng.

Tuy nhiên, lần này Tang Hoành Vân đã lớn mật đưa ra thay đổi, đó chính là cường giả cùng cường giả tạo thành một đội, kẻ yếu cùng kẻ yếu tạo thành một đội, do đội cường giả chiếu ứng cho đội kẻ yếu, như thế có thể hoàn toàn phát huy ra ưu thế chiến đấu của đội cường giả, làm như mũi tên của quân đội, sẽ không bị liên lụy của kẻ yếu.

Làm như thế có thể phát huy ra sức chiến đấu lớn nhất, đi chinh phục một ít linh thú cường đại.

Hội nghị trước trận chiến ước chừng kéo dài thời gian hai giờ, Tang Hoành Vân giống như một lão sư trước khi đưa học sinh vào trường thi, hẩn tặn dụng hết khả năng giảng giải chu đáo mọi sự việc.

Về phần vì sao Tang Hoành Vân không đi, nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì Thái Ngô Tam Kiệt cũng chưa nhích động, nếu hẩn tự tiện xuất động rời Thái Ngô Thành, thực rất có thể thừa dịp thời điểm Thiếu Giang trống không, có người chọc dao vào.

- Hiện tại, ta công bố danh sách người tham gia, cùng với đội trưởng của tiểu tổ: Quan tổng chỉ huy là Triệu Thanh, hai phó quan chỉ huy là Tề Kiệt và Hà Ái Hùng...

Tang Hoành Vân thần sắc nghiêm túc, đọc danh sách trên tay.

Tề Kiệt cùng Hà Ái Hùng, đều là Ngự Giả cấp ba, thực lực không tầm thường, về phần tên của Tiêu Hoảng cũng có trên danh sách, là tiểu tổ trưởng tiểu tổ 15, thủ hạ chính là bốn người, đều là được đồng tình anh của Tang Hoành Vân, hai người Ngự Đồ cấp mười, hai người Ngự Đồ cấp chín, không kém không mạnh.

Theo giới thiệu hoàn tất, Tang Hoành Vân liền ra ý bảo mọi người, có thể rời đi, nhân viên trong danh sách mùa săn bắt, có thể đến tầng mười một, chọn lựa một ít trang bị thiết yếu mang theo.

Đồng thời cũng dặn dò, thành viên cùng một tiểu tổ, trong khoảng thời gian này, cố gắng làm quen đặc điểm lẫn nhau, để phối hợp tốt với nhau.

Đi ra phòng hội nghị cơ mật, đi vào đại sảnh rộng mở, Tiêu Hoảng rất nhanh tụ hợp thành viên của tiểu tổ 15. Bốn người, ai nấy đều hình thù kỳ quái, trong đó một người cao chừng hai thước, làn da ngăm đen, một thân cơ bắp cứng như sắt thép lộ rõ trước mắt người ta.

Còn có một gã thì còm nhom, thân cao không tới một thước bảy, trên mặt còn có nhiều điểm tàn nhang.

Mà bốn người này, đều là được đồng tình anh nhân hiệu lâu đời của Tang Hoành Vân. Để cho Tiêu Hoảng một người mới làm đội trưởng, tuy rằng bọn họ không tỏ vẻ không phục, nhưng ít nhiều cũng cảm thấy được có chút không tin cậy lắm.

Đương nhiên, hàng năm đi theo Tang Hoành Vân, được Tang Hoành Vân dạy bảo, mấy người cũng không có lộ ra loại tâm tính phản ứng này trên mặt, vẫn tỏ ra phi thường lễ phép, tỏ vẻ hữu hảo đối với Tiêu Hoảng.

- Các vị không cần khách sáo! Ta chỉ là tạm thời dẫn dắt các người, ta cũng là một người mới, có lẽ chính vì chức nghiệp nên mới làm đội trưởng. Sau này mong rằng các vị chỉ giáo nhiều hơn!

Tiêu Hoảng thần sắc bình thản, lời nói đầy khách sáo. Tiêu Hoảng biết rất rõ, bọn họ sẽ trở thành đồng bọn của mình khi tiến vào Âm Dung Động Quật, có hợp tác với nhau mới có thể tăng cao tỷ lệ sống còn.

Không có nhiều lời, một hàng năm người liền chậm rãi đi về hướng tầng mười một. Có lẽ bốn người này quen thuộc nhau, ít nhất đã biết tên cùng chức nghiệp, trong đó người cao lớn, làn da đen bóng tên là Hồng

Phong, thực chuẩn xác, tên đó đứng ở trước mặt, quả thật giống như một ngọn núi, là Ngự Đồ cấp mười, đại bộ phận chủ tu đều là Chiến Văn phòng ngự, bởi vậy là thật thuần.

Ba người còn lại đều là tay công kích, trong đó gã còm nhom kia tên là Lý Văn, là một gã Khí Văn giả duy nhất trong đoàn đội, sở trường là một đôi Ma Văn sủng lục, cũng là Ngự Đồ cấp mười.

Trên đường, Lý Văn cũng không quá mức keo kiệt, lấy ra một đôi Ma Văn sủng cho Tiêu Hoằng nhìn xem. Hai cây Ma Văn sủng cả vật thể đều là từ cả khối bảo thạch màu đỏ tạo hình mà thành, có hình dạng bán trong suốt, mặt trên có chứa Ma Văn cực kỳ tinh tế.

- Hồng Ngọc? Thứ tốt, chính là độ tinh khiết bình thường, nếu không hẳn được tính là thượng phẩm. Văn lộ ở mặt trên, hẳn là kỹ thuật đao của Tang Hoành Văn lão đại.

Tiêu Hoằng khẽ cười nói, tiếp theo liền trả lại Hồng Ngọc Ma Văn sủng cho Lý Văn.

- Đây! Không nghĩ tới vị lão đệ này lại lập tức có thể nhận ra được. Thật lợi hại!

Lý Văn đồng dạng lễ phép nói, cũng lại một lần nữa đánh giá Tiêu Hoằng một phen, xem ra tên diện mạo không bắt mắt này lập tức có thể nhận ra Hồng Ngọc, cùng kỹ thuật đao của Tang Hoành Văn, hiển nhiên cũng không đơn giản.

- Ta chỉ là ngẫu nhiên đọc sách nhìn thấy, liền thuận tiện nhớ lại, không có gì kỳ quái!

Tiêu Hoằng lễ phép đáp lại.

Rất nhanh, đám người Tiêu Hoằng đi vào tầng mười một, nơi này chính là một cái kho hàng tồn trữ vật phẩm Ma Văn.

Lại lần nữa đưa ra bằng chứng cho thủ vệ xác nhận, đám người Tiêu Hoằng liền đi tới kho hàng số 5, những vật phẩm trong đó đều có thể tùy tiện lựa chọn, sau khi hoàn thành mùa săn bắt, nếu có thể dựa theo giá trị cống hiến tiến hành trao đổi, vật phẩm lựa chọn đó sẽ thuộc về mình.

Tiến vào kho hàng, thần sắc Tiêu Hoằng đột nhiên vừa động, chỉ thấy trong kho hàng ước chừng mấy trăm thước vuông này chất đống lớn có nhỏ có nào là Ma Văn khôi giáp, văn khí, cùng với một ít Chiến Văn bình thường.

Bước vào trong, Tiêu Hoằng không kìm lòng được quét ánh mắt nhìn quanh bốn phía, không thể phủ nhận, hẳn vẫn là lần đầu tiên chính mắt nhìn thấy nhiều vật phẩm liên quan tới Ma Văn như vậy.

Trong đó ở ngay trung tâm, còn có một Ma Văn pháo loại nhỏ dài chừng một thước, uy lực thật lớn, nhưng lại không có thuận tiện khuôn vác. Thường thường chỉ có ở trong trận địa chiến, mới có thể thường xuyên sử dụng.

Không hề nghi ngờ, nhiều đồ vật này nọ như vậy, thực khiến Tiêu Hoằng có chút hoa cả mắt.

- Các người định lựa chọn cái gì?

Tiêu Hoằng nhìn người cao lớn, chuẩn bị trước nhìn xem bọn họ lựa chọn thứ gì, để dựa vào đó tham chiếu, sau đó xác định mình nên chọn món gì.

86. Chương 86: Xích Cực

- Chúng ta trước đó đã chọn tốt rồi!

Một tên thanh niên đứng bên cạnh Hồng Phong to con nói, hẳn tên là Yên Nam, có cánh tay rất dài, đặc điểm lớn nhất trên người đó là có một đôi tay thon dài, gần như sắp đến chạm đầu gối, bả vai cũng là vô cùng rộng.

- Về phần lựa chọn, cần phải dựa vào sở thích và chức nghiệp của từng người, giống như Đại Phong, hẳn là thật thuần, tất nhiên là muốn chọn bản giáp có tính phòng hộ cao, nhưng tính linh hoạt lại thấp, về phần những người chuyên công kích như chúng ta, sẽ lựa chọn bộ giáp có khả năng phòng hộ và linh hoạt tương đương nhau, về phần Dực sư, trên cơ bản thì không cần tham gia chiến đấu, cũng không cần cùng chính

diện đối kháng với linh thú, bình thường sẽ lựa chọn giáp nhẹ và bổ giáp, tuy rằng tính phòng hộ của nó tương đối độ chênh lệch, nhưng mặc lên thì gần như không có cảm giác, giống như mặc quần áo bình thường.

Yến Nam nói tiếp.

Nghe nói như thế, Tiêu Hoàng hơi gật đầu, cũng hướng ánh mắt về phía cái giá cách đó không xa, tại đó có một kiện trường bào màu tím sậm xen lẫn màu vàng, tuy rằng không quý báu như cái mà Tang Hoàn Văn mặc trên người kia, nhưng mà màu sắc, bộ dáng lại vô cùng giống, đây cũng là một kiện bổ giáp điển hình.

Mặc bộ bổ giáp màu tím lên trên người, vô cùng nhẹ, giống như khoác lên một áo khoác nhẹ, hơn nữa rất vừa người.

Tiêu Hoàng lại tiện tay chọn một thanh phá giáp Ma Văn đoản đao khá tốt, cùng một cái Ma Văn túi thượng đẳng, liền sau đó sẽ không quan tâm những thứ khác nữa, không có chút tham lam nào, mà mấy thứ này cộng lại cùng một chỗ, giá trị cũng tới 70, 80 kim tệ, Tiêu Hoàng hoàn toàn có thể chịu được.

Mặc dù đến Âm Dung Động Quạt mà không thu hoạch được gì, thì cũng không cần phải lo lắng.

Về phần các thành viên khác của tiểu đội 15, thì đã ở trong góc, cầm lấy trang bị mà mình muốn, so với Tiêu Hoàng thì còn nhiều hơn một chút, trong đó bắt mắt nhất, đó là bản giáp dùng Tử tinh cương rèn ra của Hồng Phong, xem ra tối thiểu phải nặng gần mấy chục kg, cái khác đó là thanh liệp sát Ma Văn súng ngắn của Lý Văn, nó còn cao hơn người hần tận mười mấy cm.

- Đúng rồi, Tiêu Hoàng, thân là Dược sư, người có thể cho chúng ta kiến thức một chút, xem hiệu quả Dược Văn của người hay không, nhất là trị bệnh Dược Văn!

Yến Nam bỗng nhiên hỏi.

- Trị bệnh Dược Văn còn chưa chế tạo ra, có lẽ là tối nay mới có!

Tiêu Hoàng nói cụ thể, cũng đeo chiếc Ma Văn túi mới tinh lên trên hông, Ma Văn túi này nếu so với cái Ma Văn túi trước kia của Tiêu Hoàng, thì còn quý giá hơn rất nhiều, chỗ khác nhau lớn nhất là ở chất liệu và thiết kế, chiếc Ma Văn túi cũ của Tiêu Hoàng là dùng khóa kéo, khi lấy đồ bên trong thì hiển nhiên là không tiện, mà chiếc Ma Văn túi hiện tại này lại sử dụng từ trường, trực tiếp dính lên trên miệng túi, mỗi lần lấy ra cũng rất tiện lợi, thiết kế bên trong cũng có bảo hộ Ma Văn được cho vào, sẽ không khiến cho những thứ bên trong bị hư tổn.

bốn người đứng đối diện Tiêu Hoàng, nghe nói như thế, hai mắt hơi nhướng lên, sau đó nhìn nhau, trong mắt toát ra vẻ nghi ngờ.

Bọn họ đã đi theo Tang Hoàn Văn một đoạn thời gian, vẫn là lần đầu tiên nghe nói, một Dược sư có cấp bậc không thấp vậy mà lại không có Dược Văn bên người, mà quan trọng nhất là, khoảng cách mùa săn bắt chỉ có hai ngày nữa, sau khi chế tác xong thì cũng phải có một đoạn thời gian để thích ứng nữa a.

- Không phải đâu, Triệu... Triệu đại ca sẽ không là lừa gạt chúng ta đấy chứ!

- Hần là không thể nào, chúng ta quan hệ cùng hần cũng không tồi mà!

Yến Nam và Diệp Gia Chính, một đội viên Ngự Đồ cấp chín khác, nhỏ giọng thì thầm, trên mặt có chút nghiêm túc, nếu không có một Dược sư xuất sắc, khả năng sống sót của bọn họ trên chiến trường sẽ không thể được bảo đảm, quan trọng hơn là, bọn họ lo lắng Tiêu Hoàng chỉ là một kẻ vô dụng tới chiếm một vị trí mà thôi.

Tiêu Hoàng tất nhiên là nhận ra biểu tình khác thường của bốn người trước mắt này, tuy nhiên hần cũng không quá để ý, sau khi lắp Ma Văn túi cẩn thận, cảm thấy có chút vừa lòng, liền hơi khoát tay về phía bọn họ:

- Ta muốn đi mua sắm tài liệu, xin lỗi không tiếp các người được nữa, ngày mai các người có thể đến cửa hàng của ta để tập hợp, làm quen lẫn nhau một chút.

Nói xong, Tiêu Hoàng chuẩn bị cất bước rời đi, tuy nhiên, khi đi ngang qua Lý Văn, hần lại hơi dừng chân lại, có lẽ là do bệnh nghề nghiệp vì thường xuyên làm thẩm mỹ cho người khác, lúc này Tiêu Hoàng chú ý một chút tới mặt của Lý Văn, toàn bộ mặt tên này đều rậm rạp tàn nhang.

- Ô, thật ra người cũng khá đẹp trai đó, chỉ là những tàn nhang trên mặt đã che dấu điều này đi rồi, thế này đi...!

Tiêu Hoằng nói xong, liền theo bản năng lấy ra danh thiếp Doanh nghiệp Đại Hoằng Mỹ từ túi áo, đưa cho Lý Văn:

- Ngày mai người có thể đến được quán của ta, tàn nhang trên mặt người, ta có biện pháp loại bỏ đi, biến người thành một gã đẹp trai, hơn nữa ta coi như là đội trưởng lâm thời của người, nên chỉ lấy giá 80% thôi.

Tiếp nhận danh thiếp trong tay Tiêu Hoằng, lại nhìn nhìn Tiêu Hoằng thoải mái bước đi, biểu tình nghi ngờ trên mặt Lý Văn lại biến thành có chút mê man, hơi nhìn Yến Nam bên cạnh một cái, nhẹ nhàng hỏi:

- Không có tàn nhang, thì trông ta rất đẹp trai phải không?

- Điều này... đúng vậy.

Yến Nam khẽ vuốt cằm, hàm hồ trả lời.

Kỳ thật vừa rồi Tiêu Hoằng chỉ theo bản năng mà giới thiệu kinh doanh mà thôi, hẳn còn thiếu chút chuyên nghiệp, nếu là Lý Nhạc, cho dù là heo mẹ thì hẳn cũng gọi thành mỹ nữ được.

Quay về tới tầng năm, Tiêu Hoằng bắt đầu dựa theo bản ghi chép về cây cỏ, bắt đầu mua các tài liệu mình cần, so với Chiến Văn, thì Được Văn có vẻ rẻ hơn một chút, đương nhiên, đây là giá cả ở cấp độ ngang nhau.

Nếu bên trong Được Văn được cho thêm một số dược liệu quý báu, hoặc là kỳ trân dị bảo, hoặc là cần hiệu quả rất cao ngay lập tức, vậy thì những tài liệu sẽ không rẻ chút nào, ví dụ như Xích Cực Được Văn mà Tiêu Hoằng muốn chế tác, tài liệu cần sử dụng của nó đã không thua gì một cái Chiến Văn của Ngự Đồ cấp mười rồi.

Khi đi ngang qua một tấm gương, nhìn thấy chính mình trong gương, có thể nói, Tiêu Hoằng mặc vào một thân trường bào màu tím như vậy, thật sự có một chút phong phạm của cao thủ, ít nhất thì đã không còn là tên tiểu tử thợ mổ bản thủ nữa rồi.

Khẽ mỉm cười, Tiêu Hoằng không xem nhiều nữa, mua sắm tài liệu xong, hẳn không chút dừng lại nào, rời khỏi cửa hàng Ma Văn, trực tiếp quay về nhà.

Bởi vì hôm nay cũng không làm gì, Ngự lực trong cơ thể Tiêu Hoằng vẫn còn rất tràn đầy.

Tiến vào đến phòng ngủ, khóa kỹ cửa phòng, Tiêu Hoằng liền mang thiết kế đồ của Được Văn trị bệnh Xích Cực mà ngày hôm qua đã làm ra, xem lại tỉ mỉ một lần nữa.

Mục đích chủ yếu chính là, lại lần nữa xem xét, đồng thời ghi nhớ bản thiết kế này trong đầu.

Sau khi xác nhận tất cả mọi thứ đều không có vấn đề gì nữa, Tiêu Hoằng mới một lần nữa lấy ra một khối Bạch ngọc thạch phẩm chất cao, cắt thành mặt lõm, lấy ra Hàm Điều bắt đầu rất nhanh khắc thành văn lộ trên Tái thạch.

Thật ra về mặt chế tác, khác nhau lớn nhất giữa Chiến Văn và Được Văn nằm ngay tại tên gọi, Chiến Văn chú trọng về kết cấu, làm thế nào để có thể thông qua văn lộ phức tạp để phát huy ra hiệu quả mong muốn, còn Được Văn lại chú trọng vào điều chế dược vật, cũng chính là Ma Văn dịch.

Chiến Văn thì ắt không thể thiếu được linh thú tuỷ não, đây là trung tâm của Chiến Văn, mà trung tâm của Được Văn lại là dược vật phối phương, đây cũng khác nhau lớn nhất giữa hai loại Ma Văn này.

Tuy nhiên, Được Văn mà lần này Tiêu Hoằng muốn chế tác sẽ có thay đổi, đó chính là tăng thêm vào trong Được Văn một số tính chất đặc biệt của Chiến Văn, ít nhiều thì cũng cần phải dùng đến linh thú tuỷ não.

Đồng dạng, điều này cũng sẽ khiến cho Xích Cực trở nên càng thêm phức tạp, tiêu phí cũng cao hơn, chỉ một cái Xích Cực như vậy, đã tốn khoảng 80 kim tệ của Tiêu Hoằng.

May mà trong thời gian gần đây, sinh ý của hắn vô cùng nhiều, nếu không thì thật sự là không đỡ được tiêu hao của Tiêu Hoằng, đồng dạng đây cũng chính là nguyên nhân mà trong Thái Ngộ Thành đông đúc này, có rất ít người có thể đi trên con đường Ma Văn này, đã ít lại càng ít hơn.

Không có kinh tế cường đại để chống lưng, thì cũng đừng nên nghĩ tới nữa, hơn nữa theo cấp bậc càng cao, sẽ càng phải đốt nhiều tiền hơn.

Ví dụ như Tiêu Hoàng mà nói, lúc mới bắt đầu thì chỉ tiêu phí mấy kim tệ thôi, nhưng mà hiện tại, đã biến thành mấy chục kim tệ, thậm chí lên đến hơn trăm kim tệ.

Sử dụng kỹ thuật văn trong văn, tạo hình Tái thạch xong, Tiêu Hoàng lập tức bắt đầu tỉ mỉ pha chế Ma Văn dịch, đồng thời lần đầu tiên thử dung nhập linh thú tuỷ não vào trong đó.

Loại phương pháp này gần như vô cùng hiếm thấy, lúc trước cũng rất ít có người thử làm như vậy, nếu mà muốn làm được điểm này, phải có tri thức về tài liệu đạt tới một trình độ nhất định.

Phối chế xong loại lược Ma Văn dịch đặc biệt này, rót vào trong văn lộ, sau đó kích hoạt.

Toàn bộ quá trình đều được hắn thực hiện rất cẩn thận, may mà tất cả đều phi thường thuận lợi, tuy nhiên, khi Tiêu Hoàng hoàn thành tất cả những điều này, thời gian đã tới 7h tối.

Nhìn lại trong tay, khối Xích Cực Dược Văn màu xanh, vàng lẫn lộn này, biểu tình nghiêm túc khi nãy của Tiêu Hoàng rốt cục cũng hơi trầm tĩnh lại, điều động Ngự lực, xâm nhập vào trong Xích Cực Dược Văn, Tiêu Hoàng có thể cảm nhận rõ ràng, tổng cộng có tất cả 160 cổ năng lượng.

Số lượng như thế cũng đã đủ để dùng trong chuyến đi vào Âm Dung Động Quật rồi.

Đơn giản thí nghiệm một chút Xích Cực Dược Văn, xác nhận không có vấn đề gì nữa, Tiêu Hoàng cất nó vào trong Ma Văn túi.

Bởi vì hiện tại Ngự lực đã không đủ để tu luyện, Tiêu Hoàng chỉ đơn giản dùng Hàm Vận Ma Văn chế tác ra khi trước để tu luyện một chút độ chính xác Ngự lực, Tiêu Hoàng lại một lần nữa lấy ra Mặc Nại phụ văn.

Phụ văn này khi trước cũng đã được nói qua, có tính vĩnh cửu, mà Ma Văn vĩnh cửu thì có một đặc điểm chung về mặt bản chất, đó chính là có thể tiến hành thăng cấp.

Cách thăng cấp là, sau khi sử dụng Ma Văn vĩnh cửu trong một thời gian, trải qua Ngự lực rèn luyện trong thời gian dài, năng lượng ẩn chứa bên trong Ma Văn sẽ trở nên càng thêm tinh thuần, một khi trình độ tinh thuần đạt tới mức độ nhất định, thì có thể tiến hành thăng cấp.

Khi trước bởi vì đã được Mộ Khê Nhi nhắc nhở, số lần Tiêu Hoàng sử dụng Mặc Nại Ma Văn đã tăng lên rất nhiều, gần như được sử dụng từ sáng tới tối.

Trình độ tinh thuần bên trong nó đã sớm đạt tới trình độ thăng cấp, chỉ cần thông qua điều động Ngự lực trong cơ thể, khiến cho những năng lượng đã có về vô cùng tinh thuần này phát sinh thay đổi về bản chất là được.

Hơi cảm thụ thân thể một chút, Tiêu Hoàng có thể cảm nhận rõ ràng, trong cơ thể còn có 300 cổ Ngự lực có thể dùng, cũng đủ để thăng cấp Mặc Nại phụ văn.

Ngồi xếp bằng trên đầu giường, thật cẩn thận đặt Mặc Nại phụ văn trong lòng bàn tay, Tiêu Hoàng bắt đầu trên toàn diện điều động Ngự lực trong cơ thể, rót vào trong Mặc Nại phụ văn, trong nháy mắt, Mặc Nại phụ văn trong lòng bàn tay Tiêu Hoàng cũng không có biến ảo thành hình thức năng lượng, mà các văn lộ đã huyền hóa ra các luồng sáng chói mắt, phía đối diện Tiêu Hoàng và trần nhà đều ánh lên văn lộ của Mặc Nại phụ văn.

87. Chương 87: Hiển Lộ Thân Thủ

Sau một lát, Tiêu Hoàng cuộn cuộn không ngừng rót Ngự lực vào trong Mặc Nại phụ văn, đã có thể cảm nhận rõ ràng, năng lượng bên trong Mặc Nại phụ văn, đã bắt đầu từng chút từng chút một trở nên tinh thuần và cường đại hơn.

Vẫn là khi trước đã nói qua, đối với Ma Văn vĩnh cửu thì mặc dù thất bại, cùng lắm thì làm lại, cũng không tạo ra thương tổn vĩnh viễn đối với bản thân Ma Văn, bởi vậy Tiêu Hoàng có thể nói là khá thoải mái mà làm, hơn nữa lần đầu tiên thăng cấp Ma Văn vĩnh cửu thì thường thường đều là khá đơn giản.

Ước chừng trải qua một giờ đồng hồ không ngừng đưa Ngự lực vào Mặc Nại phụ văn, tại lòng bàn tay Tiêu Hoàng, Mặc Nại phụ văn tản mát ra ánh sáng màu vàng chói lóa, đã dần dần biến thành màu vàng đỏ.

Đây đúng là biểu hiện lần đầu tiên thăng cấp thành công của Mặc Nại phụ văn, từ Ma Văn của Ngự Đồ cấp sáu lúc ban đầu, thăng cấp trở thành của Ngự Đồ cấp mười, nếu tiến hành thăng cấp lần thứ hai, thì sẽ tiến hóa trở thành Ngự Giả cấp hai.

Tuy nhiên, không đạt tới cấp bậc tương ứng, thì Tiêu Hoàng không thể tiến hành thăng cấp cho nó, hơn nữa, mặc dù có thể thăng cấp thì Tiêu Hoàng cũng sẽ không làm, dù sao thăng cấp thì nó sẽ đạt tới Ngự Giả cấp hai, điều này có nghĩa là Tiêu Hoàng phải có một đoạn thời gian rất dài không dùng được Ma Văn này.

Mặc Nại phụ văn trải qua lần đầu tiên thăng cấp thì đã tiến vào Ngự Đồ cấp mười, về mặt năng lực thì cũng cường đại hơn một chút so với khi trước, rõ ràng nhất đó là, Tiêu Hoàng có thể sử dụng Mặc Nại để tăng trạng thái cho hơn bảy người, nhưng lại có thể tăng uy lực của Ma Văn từng người từ 10% khi trước lên tới 11%, tiết kiệm Ngự lực thì cũng như thế.

Mà sở dĩ Tiêu Hoàng muốn tăng lên cấp bậc của Mặc Nại như vậy, còn có một nguyên nhân khác, đó chính là Xích Cực Dược Văn phải có Mặc Nại phụ văn hỗ trợ thì mới có thể phát huy ra hiệu quả tốt được.

Sáng sớm hôm sau, Tiêu Hoàng vừa mới rời giường, đi vào sảnh trước, chuẩn bị công tác một ngày mới, kết quả là ngay khi Tiêu Hoàng mở ra cánh cửa được trang bị phòng hộ Ma Văn, liền phát hiện bốn người Hồng Phong đã toàn bộ được vũ trang, đang đứng ngoài cửa, ai nấy đều mang bộ mặt không chút thay đổi, lặng lẽ nhìn Tiêu Hoàng.

Bốn người đứng song song giữa đường phố, có thể nó là khá gây chú ý, trong đó có một người to lớn như một ngọn núi nhỏ, một người thì còm nhom, hai người khác thì Yến Nam có cánh tay thon dài, Diệp Gia Chính thì ngẩng cái đầu hình tam giác lên, cái cổ thì không khác Lý Nhạc là mấy, vừa nhỏ vừa dài.

Nếu so sánh với bọn họ, thì Tiêu Hoàng có vẻ giống người bình thường nhất.

- Các vị, đầu cần phải đến sớm như vậy chứ!

Tiêu Hoàng nhìn bốn người trước mắt, hơi có chút bất đắc dĩ.

- Thời gian không đợi người, đêm qua bốn người chúng ta cũng không thể nào ngủ ngon được, lúc nào cũng lo lắng về Dược Văn của người, thừa dịp bây giờ còn có một chút thời gian, nếu hiệu quả không tốt, thì đổi cái mới còn kịp.

Lý Văn lên tiếng, nét mặt có chút khó coi.

Đúng là cũng nên như vậy, hiện tại, hẳn coi như là có chút hiểu biết đối với dược đồng tinh anh của Tang Hoành Văn, làm việc thì phải cẩn thận tỉ mỉ, không cho phép xuất hiện bất kỳ sơ suất nào.

- Dược rồi, có chuyện gì thì cứ vào trước rồi nói sau!

Tiêu Hoàng hơi có chút bất đắc dĩ, sau khi nói xong thì nhường đường cho bốn người này tiến vào.

Cùng lúc đó, đám người Lý Nhạc đã bày bàn ăn ở sảnh trước, mang lên cơm và đồ ăn, thức ăn hiện giờ tuy rằng chưa nói tới xa xỉ, nhưng cũng coi như khá phong phú.

- Bốn người các người, đã ăn sáng chưa?

Tiêu Hoàng hơi nhìn một cái, hỏi bốn quái nhân trước mắt này.

- Chúng ta từ sớm đã tới đây rồi, còn chưa ăn!

Lý Văn lên tiếng.

- Vậy thì cùng ngồi ăn đi!

Tiêu Hoằng mời, nói thế nào thì dù sao hiện tại hắn cũng chính là đội trưởng tạm thời của bọn họ.

- Không, cứ đi xem Được Văn của người rồi nói sau!

Hồng Phong nhìn mỹ thực trên bàn, tuy rằng trong ánh mắt có sự lưu luyến, nhưng vẫn cự tuyệt.

- Ta thấy ở hậu viện rất thích hợp, vậy thì đi tới đó thôi!

Yến Nam nói tiếp, sau đó liền nhanh chóng đi trước, không đợi Tiêu Hoằng làm ra phản ứng, bốn người đã xông lên, trực tiếp kéo Tiêu Hoằng tới hậu viện.

Hiện giờ hậu viện có thể nói khá rộng rãi, để tiến hành luyện tập bình thường thì tuyệt đối đủ dùng.

- Máy người các người không cần phải gấp gáp như vậy chứ?

Tiêu Hoằng nhìn lướt qua bốn người đang vây quanh mình, đành bất đắc dĩ nói, Tiêu Hoằng tự nhận mình đã là một người rất gấp gáp rồi, nhưng không nghĩ tới, bốn người này còn gấp hơn cả hắn.

- Người không vội, nhưng chúng ta cũng không có thanh nhàn như người a, nên biết rằng, Được Văn của người có cường đại hay không, là liên quan cùng một nhịp thở với tánh mạng của chúng ta, nhất là khi gặp phải nguy hiểm, hơn nữa lần này tiến vào Âm Dung Động Quật, là cơ hội tốt để chúng ta đạt được cống hiến giá trị lớn, chúng ta cũng không muốn bỏ qua!

Hồng Phong nói tiếp, hắn là thịt thuần, chấn ở trước nhất, đóng vai bị thịt để cho địch nhân đánh, sự ỷ lại đối với Được sư tất nhiên còn càng mãnh liệt hơn.

- Được rồi, ta biết rồi!

Tiêu Hoằng rốt cục không chống được bọn họ, đành hơi gật đầu, ý bảo bọn họ tản ra phía sau, liền phân biệt khu động ba đại Ma Văn chủ lực được chuẩn bị cho lần đi Âm Dung Động Quật này, lần lượt là Xích Cự, Mặc Nại và Mân Côi.

Theo Tiêu Hoằng lần lượt khu động ba Chiến Văn này, cũng là lần đầu tiên tăng thêm ình trạng thái Mặc Nại, chỉ thấy trong nháy mắt, bộ trường bào màu tím Tiêu Hoằng khoác trên người đã trở nên vô cùng hoa lệ.

Bốn phía thân thể có các cánh hoa hồng màu đỏ đang bay lả tả, bởi vì Mặc Nại đã thăng cấp, bởi vậy hiệu quả đã được gia tăng, do đó trạng thái của hắn cũng đã xảy ra thay đổi, vốn chỉ có cánh tay tản ra ánh sáng màu hồng, nhưng hiện giờ lại đã hình thành một quang sáng màu chanh đỏ xung quanh thân thể.

Cộng thêm Xích Cự đang vờn quanh hai cánh tay, cùng với Mân Côi, Mặc Nại xung quanh thân thể, nhìn qua thì cảnh tượng này đã trở nên rất xa hoa, trình độ không chế Ma Văn cũng có thể thấy rõ.

Phía trước, đám người Lý Văn vốn tràn ngập nghi ngờ đối với Tiêu Hoằng, khi nhìn thấy trong nháy mắt Tiêu Hoằng đã trở nên hoa lệ như thế, thần sắc đều động, chỉ riêng nhìn từ phía ngoài, thì có thể nó là tuyệt đối xa hoa.

Đây cũng là cảm giác trực quan đầu tiên mà bọn họ cảm nhận được, tất cả Ma Văn mà Tiêu Hoằng chế tác thì đều rất đẹp đẽ.

- Ai muốn thử một chút?

Tiêu Hoằng tất nhiên là cũng chú ý tới vẻ ngạc nhiên của mấy người bọn họ, tuy nhiên, hắn cũng không có phản ứng gì quá lớn, chỉ bình thản nói.

- Ta đến đây!

Hồng Phong lên tiếng, tiếp theo liền bỏ xuống trọng hình hộ giáp trên cánh tay, lấy ra một thanh chủy thủ, ánh mắt cũng không thêm nháy một chút nào, trực tiếp cắt ra một vết thương trên cánh tay, máu chảy đầm đìa.

Chiến đấu tại dã ngoại thì rất dễ dàng bị thương chảy máu hoặc là gãy xương, bởi vậy, trình độ chữa trị ngoại thương cũng sẽ là khảo nghiệm đầy đủ về năng lực cơ bản của Được sư.

Nhìn thoáng qua miệng vết thương trên cánh tay Hồng Phong, Tiêu Hoằng cũng không lập tức ra tay, hơi lui lại mấy bước về phía sau, nói với ba người còn lại:

- Vài người các người đóng giả thành địch nhân của hần, cách hần gần một chút.

Những người khác có chút không rõ Tiêu Hoằng rốt cuộc là muốn làm gì, tuy nhiên, bọn họ vẫn nghe theo.

Gần như ngay khi ba người này vừa mới tới gần Hồng Phong, năm ngón tay Tiêu Hoằng đã lập tức nhắm ngay về phía Hồng Phong, sau khi gia tăng Mặc Nại trạng thái cho Hồng Phong, lập tức đổi năm ngón tay thành ba ngón tay, phát ra một luồng sáng màu xanh vàng về phía Hồng Phong.

Trong nháy mắt, cánh tay Hồng Phong đang không ngừng chảy máu, bỗng rất nhanh bắt đầu động lại, làn da cũng bắt đầu được chữa trị, cùng lúc đó, ba người vốn đang đứng bên cạnh Hồng Phong, bỗng không hề có dấu hiệu báo trước nào mà cảm nhận được trong cơ thể Hồng Phong đột nhiên tản ra một luồng lực cường đại đánh ra, giống như một cơn lốc, bắn văng ba người bọn họ xa ra khỏi thân thể Hồng Phong.

Trong đó Lý Văn với hình thể nhỏ nhất, không am hiểu vật lộn, lại không hề chuẩn bị trước, đã trực tiếp bị đẩy lùi ra ngoài, mãi cho tới khi đánh lên một bức tường, thì mới ngừng lại được.

Hai người khác thì cũng không có gì tốt đẹp cả, dưới lực đánh ra ngoài này, cũng bị đánh văng đi mấy thước, muốn bao nhiêu chặt vật thì có bấy nhiêu chặt vật.

- Con người thì thường thường chỉ khi nào không chống đỡ được nữa, thì mới có thể bị thương, Xích Cực có thể cùng lúc trị liệu thương thế, giúp người đánh văng địch nhân hoặc linh thú bên cạnh ra ngoài một khoảng cách, cho người một thời gian thở dốc.

Tiêu Hoằng nói xong, chuẩn bị xoay người, đến sảnh trước ăn cơm.

Hồng Phong cùng ba người khác nghe được lời của Tiêu Hoằng, lại nhìn hiệu quả vừa rồi của Xích Cực, trong nét mặt tràn ngập vẻ khiếp sợ, không hề nghi ngờ gì nữa, cùng lúc với trị liệu mà có thể đẩy lui địch nhân bên cạnh ra ngoài, đây là tác dụng chính của Xích Cực, nó cũng rất thực dụng, chẳng những có thể quấy rối trận hình đối phương, còn có thể bảo toàn cho chính mình.

Bọn họ có kinh nghiệm chiến đấu có thể nói là phong phú, tất nhiên sẽ hiểu được thứ này trên chiến trường sẽ có hiệu quả cường đại tới mức nào.

Thật là lợi hại!

Trong lòng đám người Hồng Phong không khỏi phát ra thanh âm này, ánh mắt vốn mang sự nghi ngờ về Tiêu Hoằng, hiện đã được thay thế bởi một tia ngạc nhiên thán phục như có như không.

Trong đó ngạc nhiên thán phục nhất thì chính là Hồng Phong, loại cảm giác nhìn “địch nhân” từ bên cạnh bị văng ra ngoài, thật sự là rất sướng, đồng thời hần lại còn có thể cảm nhận rõ ràng, Ngự lực trong cơ thể dường như trở nên mạnh mẽ hơn, hiển nhiên đây là công lao của Mặc Nại phụ vẫn.

- Chờ một chút!

Lý Văn bỗng nhiên nghĩ tới cái gì đó, gọi lại Tiêu Hoằng, nói tiếp:

- Trên chiến trường, người làm thế nào để Ma Văn này phân biệt địch ta a? Ví dụ như người sử dụng Xích Cực cho Hồng Phong, giả thiết chúng ta lại đang đứng bên cạnh, chẳng phải cũng sẽ bị đánh văng ra hay sao, cùng lúc với việc phá hư trận hình của địch nhân, thì chẳng phải là cũng sẽ phá hư trận hình của chúng ta hay sao? Nói không chừng còn có thể bắn văng đồng đội bên cạnh Hồng Phong vào nơi nguy hiểm đó.

Lý Văn nói ra vấn đề này, Tiêu Hoằng đương nhiên đã nghĩ đến, nhìn chút thời gian, sắp sửa tới giờ kinh doanh rồi, mà mình lại bị bốn người này dây dưa mãi, điều này làm cho Tiêu Hoằng có chút không kiên nhẫn.

Tuy nhiên, mặc dù trong lòng có chút không kiên nhẫn, nhưng Tiêu Hoằng vẫn dừng chân lại, xoay người, ý bảo bọn họ lại đứng vào gần nhau, sau khi toàn bộ cho bốn người bọn họ hần thêm vào Mặc Nại trạng thái, lại lần nữa phóng ra một luồng sáng màu xanh vàng về phía Hồng Phong.

Sau khi có được Mặc Nại trạng thái, đám người Lý Văn ngạc nhiên phát hiện ra, đứng bên cạnh Hồng Phong thì lại chỉ cảm thấy lực xung kích khi này lại không có tác dụng với bọn họ nữa, khẽ lướt qua người bọn họ mà đi, còn bọn họ thì vẫn đứng tại chỗ cũ.

- Cái này thì đã hiểu chưa? Hơn nữa mặc dù là năng lượng thể đánh từ xa, thì lực đánh vào của Xích Cực cũng sẽ triệt tiêu đi bộ phận uy lực của chúng, ra sức giảm bớt thương tổn.

Tiêu Hoảng đáp lại một tiếng, liền chuẩn bị quay về sảnh trước ăn cơm, sau đó bắt đầu mở cửa kinh doanh.

Tuy nhiên, vừa mới đi vào cửa sảnh trước, Tiêu Hoảng lại dừng chân, hơi quay đầu nhìn bốn người vừa rồi, hiện giờ bọn họ đã đồng loạt như hóa đá tại chỗ, sắc mặt khiếp sợ mà nhìn Tiêu Hoảng.

Có thể nói, bọn họ tự nhận là đã đi theo Tang Hoàn Văn rất lâu, Được Văn dạng gì cũng đều đã kiến thức qua, nhưng hôm nay, bọn họ mới xem như hoàn toàn được mở rộng tầm mắt, rất khó tưởng tượng ra, một người lại có thể chế tạo Được Văn thành loại này.

Được chính mắt nhìn thấy điều này, ánh mắt bọn họ nhìn Tiêu Hoảng đã từ nghi ngờ biến thành cung kính.

88. Chương 88: Vạch Trần

- Mấy người các ngươi vẫn chưa ăn sáng phải không? Ngồi ăn luôn đi!

Nhìn vài tên quỷ đáng ghét này, Tiêu Hoảng vẫn mềm lòng lại, nói.

Lại nhìn về phía bốn người này, so với khi trước, thì đã có vẻ nhu thuận hơn rất nhiều, liền tiếp gạt đầu, sau đó đi theo phía sau Tiêu Hoảng, thường thì nếu ngang cấp với nhau, đây chính là địa vị mà Được sư được hưởng trong đoàn đội.

Chỉ cần đưa ra bản lĩnh để thu phục kẻ khác, thì thường trở thành lão đại, dù sao trên chiến trường thăm thiết kia, bản lĩnh của Được sư sẽ quyết định sinh tử tồn vong của các đồng bạn.

Một lần thể hiện kinh người, thì rất có thể sẽ cứu sống toàn bộ đoàn đội, mà một lần sai lầm, thì cũng rất có thể chôn vùi toàn bộ đoàn đội.

Mang theo bốn tên có hình thù kỳ quái này vào sảnh trước, lúc này đám người Lý Nhạc đã cơm nước xong, vừa lúc lui ra một chỗ.

Tiêu Hoảng cũng không kiểu cách gì, trực tiếp là ra một tư thế “mời”, sau đó ngồi xuống chỗ của mình ăn cơm.

Đám người Lý Văn thì lại có chút ngượng ngùng, nhưng tiếc rằng trong bụng đã vang lên tiếng réo, thấy Tiêu Hoảng có ý mời, bọn họ cũng xông vào giải quyết bữa ăn này.

Nửa tiếng trôi qua, Tiêu Hoảng sớm đã dùng cơm xong, tuy nhiên, mọi người bên trong phòng thì đều mang đầy hắc tuyến trên mặt, chỉ thấy ngồi Hồng Phong đang ngồi đối diện Tiêu Hoảng, vẫn đang gấp từng miếng, từng miếng ăn.

- Đây, đây là bát thứ bao nhiêu rồi vậy?

Lý Nhạc hơi nghiêng qua, nhỏ giọng hỏi Lâm Tử ngồi bên cạnh.

- Bát thứ mười hai!

Lâm Tử đáp, nét mặt tràn ngập vẻ khiếp sợ, khi trước thì hắn đã được coi là người ăn khỏe nhất ở trong này rồi, nhưng mà cũng chỉ được bốn bát mà thôi, hôm nay hắn coi như đã được chân chính kiến thức đến “thực lực” của Hồng Phong, quả thực chính là kinh thiên địa, khiếp quỷ thần, mười hai bát a, đó còn là chưa tính tới đồ ăn nữa.

May mà hiện tại bọn họ đã có thu nhập đầy đủ, cũng không thiếu chút đồ ăn này, nếu đổi làm gia đình bình thường, chắc chắn đã bị hắn ăn tới mức nghèo đi từ lâu rồi.

Về phần Lý Văn ngồi bên cạnh Tiêu Hoảng, nhìn thấy Hồng Phong một bát lại tiếp một bát, cũng có một chút xấu hổ, sau đó cố gắng mang khuôn mặt tươi cười, nói:

- Hẳn chính là cái dạng này, nếu không thì sao có thể đứng ở phía trước để đối kháng với địch nhân a.
- Không sao cả, cứ ăn thoải mái, nếu không đủ thì có thể mua từ ngoài về!

Tiêu Hoảng bình tĩnh nói, tuy rằng Tiêu Hoảng không phải là giàu có gì, nhưng mấy bát cơm thì vẫn có thể cung cấp được.

Ăn hết tận mười lăm bát, Hồng Phong mới xoa xoa miệng, ợ to một tiếng, sau đó hơi có chút ngượng ngùng, nói:

- Thật có lỗi, ta cứ phải như vậy thì mới được, một khi đã ăn lên thì không dừng lại được.
- Không có gì, nếu đã biết Được Văn mà ta sử dụng, vậy các người hãy đi về trước đi, ta còn có việc bận, ngày mai sẽ tập trung tại nhà ta để xuất phát.

Tiêu Hoảng nhẹ nhàng nói, cũng ý bảo đám người Lý Nhạc thu lại cái bàn, chuẩn bị mở cửa kinh doanh.

- Thế này sao được? Chúng ta còn cần phải ở cùng nhau nhiều hơn để huấn luyện, tiến hành phối hợp về cơ bản, đây là lời của Triệu Thanh đại ca!

Yến Nam lên tiếng, nét mặt thì đã tràn ngập vẻ cung kính.

Tuy nhiên, lời này truyền tới tai Tiêu Hoảng, thì lại có một ý nghĩa khác, đó chính là trong khoảng thời gian này, coi như hắn bị đám người này hoàn toàn triệt để cuốn lấy, hiện tại Tiêu Hoảng thật sự có chút hối hận, vì sao lúc trước lại đưa địa chỉ nhà mình cho bọn họ cơ chứ, nhưng Tiêu Hoảng cũng không quá mức phản đối, liền lui một bước, nói:

- Phối hợp thì cũng có thể, nhưng không được ảnh hưởng đến công tác của ta.

Cứ như vậy, suốt hai ngày thời gian, bốn người này coi như hoàn toàn sống trong Trung Tâm Đại Hoảng Mỹ, chỉ cần Tiêu Hoảng có một chút thời gian, thì sẽ lập tức lui hắn tới tiến hành huấn luyện phối hợp.

Mới đầu thì Tiêu Hoảng còn ít nhiều có chút kháng cự, tuy nhiên, khi đã huấn luyện được nhiều hơn, Tiêu Hoảng dần dần cảm thấy, bốn người này tuy rằng có hình dáng kỳ quái, nhưng sức chiến đấu cùng kỹ xảo chiến đấu tuyệt đối có thể nói là bực bực trong số những người ngang cấp.

Bất kể là sắp xếp vị trí đội hình, hay là thời cơ phát động công kích, thì bọn họ đều nắm chắc rất chính xác, trước đây Tiêu Hoảng chỉ quan tâm vào việc chế tác các loại Ma Văn, đối với các kỹ xảo tấn công bằng Ma Văn cùng các chiến thuật khác cũng không phải là quá hiểu biết, hiện tại coi như đã được một khóa học.

Ý thức được điểm này, Tiêu Hoảng cũng bắt đầu ra sức hấp thu, học tập, thậm chí còn tại lớp cả Ma Văn ghi hình tại hậu viện, ghi lại toàn bộ quá trình huấn luyện, tới đêm khuya thì sẽ tỉ mỉ nghiên cứu, học tập.

Đừng nhìn chỉ có hai ngày, tuy rằng Ngự lực không có tăng trưởng, nhưng trên mặt kỹ xảo, Tiêu Hoảng có thể nói là đã có tiến bộ nhảy vọt.

Cứ như vậy, thời gian hai ngày nhàn chóng trôi qua, mà ngày bắt đầu mùa săn bắt rốt cuộc cũng đã đến.

Sáng sớm, Tiêu Hoảng vừa tỉnh lại, liền bắt đầu ngựa không dừng vó mà chuẩn bị đồ đạc, mặc vào bộ trường bào màu tím, mang lên các Ma Văn và công cụ cần thiết, lưng đeo một cái túi hành trang nhỏ, đi ra ngoài.

Chuyến đi săn tại Âm Dung Động Quật này cũng đại khái cần ba đến năm ngày, mà Tiêu Hoảng cũng giao Doanh nghiệp Đại Hoảng Mỹ cho Lý Nhạc quản lý tạm thời, dù sao hiện tại Lý Nhạc đã sắp đạt tới Ngự Đồ cấp bốn, còn có đám người Lâm Tử hỗ trợ, ngoài một số Ma Văn có kỹ thuật văn trong văn thì Tiêu Hoảng còn không cho bọn hắn sử dụng ra, những thứ bình thường thì bọn họ vẫn có thể sử dụng, rời đi vài ngày thì cũng không xuất hiện vấn đề gì lớn.

Gọi một chiếc Ma Văn taxi, khi Tiêu Hoảng đi vào Doanh nghiệp Thượng Hoành Ma Văn, dựa theo ước định khi trước, đưa giấy chứng nhận ra, sau đó đi tới hậu viện, lúc này thì nơi này đã hoàn toàn bị phong tỏa, 115 nhân viên tham dự mùa săn bắt đã tập hợp xong, lúc này rất nhiều nhân viên công tác đang theo dõi một đám Kim anh mã đang khuôn vác hàng hóa.

Kim anh mã cũng không phải là linh thú, mà là một đặc sản của Vũ Nhuận Tinh, tính cách ôn hòa, không dễ bị kinh hãi, bởi vì đoạn đường đi tới Âm Dung Động Quật cũng không gần, phương tiện chuyên chở là

không thể thiếu được, mà đường đi lại không dùng Ma Văn Xa được, nguyên nhân lớn nhất nằm ngay tại đường đi, con đường cũng không bằng phẳng, cần xuyên qua núi rừng gập ghềnh, cùng một số lá chắn thiên nhiên, Ma Văn Xa tất nhiên sẽ không thích hợp sử dụng, còn việc đi thuê Ma Văn máy bay để chở hàng hóa ư? Vậy thì khi tiến vào Âm Dung Động Quạt phải làm cái gì bây giờ?

Về phần hàng hóa, chỉ cần chia làm hai loại, loại đầu tiên là Ma Văn pháo mini có lực phá hoại rất lớn cùng với đạn dược mà Khí Văn giả sử dụng, loại thứ hai chính là đồ ăn, dược phẩm cùng các loại vật tư tiếp tế, chiếu theo thời gian năm ngày để cung cấp.

Thấy Tiêu Hoàng xuất hiện ở hậu viện Doanh nghiệp Thượng Hoàn Ma Văn, đám người Lý Văn liền lập tức đi tới gần, so với sự lạnh lùng lúc gặp mặt ban đầu, lúc này bọn họ có vẻ nhiệt tình hơn rất nhiều.

Trải qua nhiều ngày hợp tác luyện tập như vậy, bọn họ đã có chút hiểu biết về Tiêu Hoàng, người này nhìn thì lạnh lùng, nhưng lại thường đưa ra những thứ gì đó ngoài dự đoán của mọi người, nhất là Mân Côi Chiến Văn, lại khiến cho Yến Nam chảy nước miếng ròng ròng, Chiến Văn đó quả thực chính là siêu cấp lợi khí vừa dùng để chiến đấu, vừa dùng để tán gái a.

Về phần Hồng Phong, thì lại rõ ràng đã coi Tiêu Hoàng trở thành tuyệt thế trân bảo, chỉ cần có Tiêu Hoàng, hẳn thậm chí còn dám tử chiến với cả Ngự Giả cấp một.

Trái lại trong mấy ngày qua, ấn tượng trong lòng Tiêu Hoàng về bọn họ cũng không tệ, mặc dù nhìn thì có chút kỳ quái, nhưng tố chất chiến đấu cùng nhân phẩm thì tuyệt đối không thể chê vào đâu được, nếu tham gia Khôi Đấu đại tái, tạo thành một đội, thì tuyệt đối có thể quét ngang tất cả đối thủ.

Ngay khi Tiêu Hoàng và đám người Lý Văn nói chuyện phiếm, trong lầu chính của Doanh nghiệp Thượng Hoàn Ma Văn, Tang Hoàn Vân đang chậm rãi đi ra, phía sau là Trần Thiếu Giang và Trương Tân Lôi, nét mặt có vẻ nghiêm túc.

Điều này cũng không có gì đáng trách cả, mùa săn bắt mỗi năm thì có thể nói là rất quan trọng đối với bất kỳ một thế lực nào. Cùng lúc với việc đạt được các tài liệu quý báu, dùng để tăng lên thực lực, thì thứ quan trọng khác chính là biến dị linh thú, nói như vậy là vì, có thể săn được bao nhiêu biến dị linh thú, thường thường sẽ có nghĩa là bên trong gia tộc sẽ sinh ra bao nhiêu nhân vật cấp Ngự Giả mới, cực kỳ quan trọng để tăng lên thế lực của mình.

Đây cũng là nguyên nhân mà hầu hết những người tu luyện Ngự lực, đều cần ra sức tìm cách dựa vào một thế lực, chỉ có dựa vào đó thì bọn họ mới có thể không ngừng đạt những thứ mà mình muốn.

Mà để có được những thứ này, còn cần phải có một thứ, đó là cống hiến giá trị.

- Còn có vài phút nữa, các người sẽ phải xuất phát, nhớ kỹ, lần này không phải là đi dạo chơi, lại càng không phải là đi du lịch, mà là đi chiến đấu!

Nét mặt của Tang Hoàn Vân rất nghiêm túc, nói:

- Vẫn là câu nói kia, chúng ta không chọc vào người khác, nhưng nếu có người dám chọc vào chúng ta, cứ việc giết, chỉ cần phần sai không phải là của các người, thì ta sẽ làm chủ được.

- Rõ...!!!

Triệu Thanh cùng với những người khác đều đồng loạt đáp lại một tiếng, không hề nghi ngờ gì, lời nói của Tang Hoàn Vân rất có tác dụng kích thích sĩ khí, về phần tính cách của Tang Hoàn Vân thì rất đơn giản, có ân tất báo đáp, có cừ oán tất báo thù, không có lợi ích thì không làm.

Sau đó, Tang Hoàn Vân lại dặn dò vài câu, rồi ra lệnh xuất phát, đi về phía địa điểm tập hợp của Thái Ngô Thành.

Nhìn dòng người bước đi, Tiêu Hoàng cũng không nhiều lời, đi theo dòng người chuẩn bị rời khỏi Doanh nghiệp Thượng Hoàn Ma Văn, khi đi ngang qua Tang Hoàn Vân, Tiêu Hoàng vẫn rất lễ phép, hơi cúi người trước Tang Hoàn Vân, chào:

- Tang đại sư!

Bốn gã được đồng tình anh phía sau Tiêu Hoàng thấy thế, cũng hơi cúi người.

- Tiêu Hoàng, ta có thể giúp ngươi cũng chỉ đến mức này, cơ hội ngay tại nơi đó, có thể nắm lấy hay không, thì dựa vào chính ngươi rồi!

Tang Hoành Vân nhìn Tiêu Hoàng một cái, nhẹ nhàng nói.

- Ta hiểu, ta sẽ toàn lực ủng hộ!

Tiêu Hoàng đáp lại.

- Nghe nói, ngươi có quen một “tỷ tỷ” ở Trạch Lô gia tộc phải không?

Tang Hoành Vân vẫn mang sắc mặt bình thản, hơi nhìn Tiêu Hoàng một cái, nhẹ nhàng hỏi.

Tiêu Hoàng nghe vậy, thần sắc không khỏi vừa động, trong lòng cũng hơi chột dạ, không thể tưởng được mình đã ngàn vạn lần che giấu, vậy mà vẫn bị Tang Hoành Vân phát hiện.

Về phần đám người Lý Văn phía sau Tiêu Hoàng, nét mặt cũng đồng loạt thay đổi, Thiếu Giang và Trạch Lô gia tộc không hợp nhau, mọi người đều biết, thậm chí Lôi Vinh Hiên còn tìm mọi cách chửi bới Tang Hoành Vân nữa, tên Quyền Tàng kia chẳng phải là do Trạch Lô gia tộc cầm đầu tuyên truyền ra ngoài hay sao? Hiện giờ thì danh tiếng của Tang Hoành Vân đã trực tiếp bị Quyền Tàng cướp đi hơn phân nửa.

Nếu Tiêu Hoàng thật sự có một tỷ tỷ tại Trạch Lô gia tộc, vậy thì Tang Hoành Vân sẽ nghĩ như thế nào? Là kẻ nằm vùng của Trạch Lô gia tộc hay sao? Dựa theo tính cách nhất quán của Tang Hoành Vân, nhẹ thì đuổi Tiêu Hoàng ra khỏi tổ chức của mình, còn nặng thì chưa thể tưởng tượng ra được.

Mà bọn họ và Tiêu Hoàng đã thành lập một sự hữu nghị nhất định, chuyện như vậy, bọn họ cũng không muốn nhìn đến.

- Đúng vậy, ngày đó ở trên đường, ta thấy Lôi phu nhân và Lôi Tiểu Đình bị mắc kẹt lại, ta đã cứu bọn họ!

Nếu đã không thể nguy hiểm, thì Tiêu Hoàng chỉ đành đơn giản thành thành thật thật mà thừa nhận.

Tang Hoành Vân cũng không lập tức lên tiếng, mà hơi đi xuống mấy bậc thang, tay phải cho vào trong túi áo, sau đó lấy ra một cái mặt nạ màu tím từ trong túi áo, dùng hai ngón tay kẹp lấy, tự tay đưa tới trước mặt Tiêu Hoàng.

- Đây là...!

Trong lúc nhất thời Tiêu Hoàng có chút khó hiểu, trước đó hắn đã làm tốt tất cả chuẩn bị để chiến đấu rồi, mặc dù hắn biết rõ Tang Hoành Vân có thể rất đơn giản mà sát chết hắn, nhưng hành động này của Tang Hoành Vân lại khiến cho Tiêu Hoàng có chút khó hiểu.

89. Chương 89: Xâm Nhập Động Quật

- Lần này Trạch Lô gia tộc cũng có người tham gia, mang theo nó, che mặt lại, có thể giấu được thân phận, như vậy một khi phát sinh xung đột cùng người của Trạch Lô gia tộc, thì cũng không đến mức bại lộ, đặc tội tỷ tỷ của ngươi.

Tang Hoành Vân nhẹ nhàng nói.

Tiêu Hoàng nghe vậy, ánh mắt của chút chớp chớp, trong lúc nhất thời có chút không biết nói gì, tuy nhiên, khi hắn nhìn thấy ánh mắt bình thản của Tang Hoành Vân, trong lòng lại có chút cảm động, có thể nói, sự độ lượng của Tang Hoành Vân đã vượt qua sự tưởng tượng của Tiêu Hoàng.

- Ngươi không sợ ta là nằm vùng của Trạch Lô gia tộc hay sao?

Tiêu Hoàng hỏi lại.

- Dùng người thì không nghi ngờ, đã nghi ngờ thì không dùng người.

Tang Hoành Vân bình thản đáp lại.

- Cảm ơn!

Tiêu Hoằng cảm tạ một tiếng, cất kỹ tấm mặt nạ mà Tang Hoành Vân đưa cho, dùng giọng bình thản đáp lại, sau đó xoay người rời đi, tiến vào trong dòng người về phía trước.

- Má ơi! Vừa rồi làm ta sợ muốn chết!

Đi ra khỏi hậu viện, Yến Nam khê lau mồ hôi lạnh trên trán, lên tiếng.

Tiêu Hoằng cũng không trả lời, chỉ thật cẩn thận đặt tấm mặt nạ mà Tang Hoành Vân đưa cho vào bên trong túi áo, thứ này tạm thời còn không dùng được, mà hắn cũng cũng không lo lắng tấm mặt nạ này có bị động tay động chân gì không, bởi vì dưới tình huống vừa rồi, Tang Hoành Vân mà muốn xử lý mình thì thật sự rất đơn giản, không nhất thiết phải phiền toái như vậy, hơn nữa đến lúc đó còn rất có thể sẽ liên lụy tới được đồng tinh anh của hắn, bởi vì một khi tiến vào Âm Dung Động Quật, mạng của bốn tên này hoàn toàn là nằm trong tay của Tiêu Hoằng.

Nhất là vào khi gặp phải cường đại linh thú, một khi Tiêu Hoằng có chút sơ xuất nào, thì bọn họ cũng rất khó thoát thân được.

Trải qua gần nửa tiếng đi bộ, đoàn người của Tập đoàn Thiếu Giang rốt cục cũng đi tới quảng trường trung tâm của Thái Ngô Thành.

Vào lúc này, bên trong quảng trường trung tâm đã đông nghịt người, ồn ào huyên náo, các thế lực lớn, nhỏ đều có, Tập đoàn tài chính Hồng Bác tất nhiên dùng người của Tây Tân Ma Văn học viện làm đại diện, có 110 người, đều không phải là loại yếu, tổng chỉ huy là Phó viện trưởng Bì Hải Phi của Tây Tân Ma Văn học viện.

Người này hơn 40 tuổi, thân hình gầy yếu, chỉ mặc trên người một bộ giáp da, nét mặt có chút nghiêm túc, không phải là do phía trước có hung hiểm hay không, mà là bởi vì bên cạnh hắn là vị siêu cấp đại tiểu thư Sài Sương.

Dụng ý lần này của Sài Tang là phi thường đơn giản, đó chính là cho đứa cháu gái này của hắn, người mà chưa từng tham dự cuộc chiến đấu chân chính nào, một cơ hội để thí luyện.

Tuy nhiên, đối với Bì Hải Phi mà nói, đây cũng không phải là chuyện tốt gì, Sài Sương hai mươi một tuổi đã là Ngự Giả cấp hai, từ nhỏ đã được người ta khen ngợi mà lớn lên, tính cách cao ngạo, quan trọng hơn là hắn phải phái một lượng lớn tinh lực đi chiêu cố cô nàng này, ngàn vạn lần không thể có sơ xuất gì xảy ra.

Sài Sương đứng bên cạnh Bì Hải Phi, thì cũng không biết ý nghĩ trong lòng Bì Hải Phi, mục đích của nàng khi tham gia mùa săn bắt chỉ có một, đó chính là phải tận dụng hết mọi khả năng để đi chứng minh thực lực của bản thân mình.

Thấy đội ngũ của Tập đoàn Thiếu Giang đang từ phía xa chậm rãi đi tới, hai mắt Sài Sương hơi híp lại, các mùa săn bắt những năm trước thì Tập đoàn Thiếu Giang luôn là thế lực đạt được thu hoạch lớn nhất, tiếp theo là Khoa Long, sau đó mới tới Hồng Bác, điều này làm cho Sài Sương cảm giác vô cùng khó chịu, lần này nàng quyết tâm phải thay đổi hiện trạng này.

Về phần Tập đoàn Khoa Long thì số người phái ra cũng không phải là rất nhiều, chỉ có 100 người, tuy nhiên toàn bộ đều là người đến từ Mai Long Ngự Văn Hành, tuy rằng số lượng ít hơn một chút, nhưng chất lượng đội ngũ thì tuyệt đối có thể nói là ưu tú, tổng chỉ huy là Phó Hành trưởng Tiêu Tề Sơn của Mai Long Ma Văn Hành.

Vẫn là câu nói kia, ba nhà đều có sở trường riêng, Hồng Bác có Chiến Văn tốt, Khoa Long có khả năng không chế Chiến Văn cao siêu, Thiếu Giang thì có Dược sư với số lượng và chất lượng tốt nhất, không ai sánh nổi.

Ba thế lực lớn này cũng hợp thành chiến lực chủ yếu của mùa săn bắt này, tiếp theo là đội ngũ thứ hai do những thế lực nhị lưu giống Trạch Lô gia tộc tạo thành, tiếp sau nữa là một số người tự do, thường chỉ có thể đi theo để đục nước béo cò.

Khi toàn bộ các thế lực lớn đến đông đủ, các tổng chỉ huy cũng tụ tập lại một chỗ, nhìn như đang thương nghị rất hòa bình, nhưng thực ra lại vừa là bạn, vừa là địch, hiện tại có vẻ cười nói vui vẻ, nhưng sau khi tiến vào Âm Dung Động Quật, rất có thể sẽ chỉ vì lợi ích mà xông vào đánh nhau tới mức đầu rơi máu chảy.

Về phần Tiêu Hoảng, thì đã sớm bị biển người mờ mịt bao phủ, rất khó tìm được hẩn trong hàng ngàn người tại đây, bản thân Tiêu Hoảng cũng không định làm điều gì náo động trong mùa săn bắt này cả, mục tiêu của hẩn rất cụ thể, đó chính là biến dị linh thú, nếu có thể tìm được một số thiên tài địa bảo khác thì tất nhiên là tốt nhất.

Rất nhanh, các chỉ huy trải qua trao đổi ngắn, xác định phương hướng hành động, liền tuyên bố xuất phát.

Ám Dung Động Quật nằm ở hướng Tây Bắc của Thái Ngô Thành, khoảng cách cũng khá xa, cần đi bộ xuyên qua một rừng rậm rộng lớn, cùng với các dãy núi, thì mới có thể tới nơi được.

Đối với những điều này thì Tiêu Hoảng tất nhiên cũng có biết đến, bởi vậy hẩn cũng không biểu hiện ra sự ngạc nhiên hoặc tò mò gì.

Một đường đi theo đại quân tiến vào rừng rậm, Tiêu Hoảng bước đi rất vững vàng, ánh mắt thì không ngừng chú ý bốn phía, tận dụng hết khả năng quan sát mỗi người bên cạnh, đồng thời ra sức duy trì yên lặng, không hấp dẫn sự chú ý của bất kỳ kẻ nào.

Bởi vì vị trí của Tiêu Hoảng là biên giới của bên cạnh Thiếu Giang đội ngũ, bên cạnh đó là Tập đoàn Hồng Bắc, ở bên trái phía trước Tiêu Hoảng chính là Sài Sương, đối với Sài Sương, Tiêu Hoảng cũng biết đến, nàng là cháu gái của Sài Tang, là thiên chi kiều nữ của Tây Tân Ma Văn học viện, vào lúc này nàng thường quay đầu lại, quan sát đội ngũ này, trong hai mắt lộ ra vẻ cảnh giác.

Hiển nhiên, kinh nghiệm xử thế của Sài Sương cũng không tính là quá phong phú, vào lúc này mà lộ ra vẻ cảnh giác, thì không thể nghi ngờ chính là một loại địch ý, hiện tại biểu hiện ra thái độ như vậy, không thể nghi ngờ gì chính là đang bài xích mọi người.

Trong mắt Tiêu Hoảng thì nếu khi không có tranh chấp lợi ích, tốt nhất nên hạ thấp tư thái của mình xuống, giấu mình trong biển người này.

Ước chừng đi qua một buổi sáng, đội ngũ hơn ngàn người rất cục cựa cũng xuyên qua rừng rậm, tiến vào trong các thung lũng gập ghềnh.

Tại đây có các ngọn núi hoang vắng, bên trong là các vách đá, thậm chí bầu trời vạn dặm còn không có một đám mây, lâu lâu lại có dấu vết linh thú thường lui tới, tuy nhiên, may mà đại bộ phận đều là một số linh thú bậc thấp, lực công kích rất yếu, chỉ tương đương với Ngự Đồ cấp bốn, cấp năm, đương nhiên, giá trị của chúng cũng không cao.

Mãi cho tới khi mặt trời đổ về hướng tây, mọi người xuyên qua một thung lũng hoang vắng, thì mới đi tới gần Ám Dung Động Quật, đổi mắt mà nhìn, thì chỉ thấy phía xa là một rừng cây nhỏ màu xanh biếc, giống như ốc đảo bên trong một mảnh sa mạc, bên trong ốc đảo, đó là một ngọn núi cao ngất, có màu tím đen, chân núi còn mang màu đỏ tím, có vẻ rất âm u.

Nơi này đối với người thường mà nói, thì hoàn toàn có thể được coi là cấm địa, nhưng đồng thời đây cũng là nơi kiếm được rất nhiều lợi nhuận.

- Bước vào rừng rậm quý dị kia, chính là cửa vào của Ám Dung Động Quật, muốn sống thì phải lên tinh thần, ta nhắc lại một lần, dùng tiểu đội làm đơn vị, dưới điều kiện tiên quyết là phải liên lạc được với nhau, sau đó mới tản ra tìm kiếm.

Triệu Thanh thông qua Ma Văn thông tin nói với Thiếu Giang đoàn đội.

Về phần các đoàn đội khác thì cũng như vậy, đội ngũ khi này còn có vẻ bình thản, trong nháy mắt đã bị một tầng không khí quý dị bao phủ, đồng thời có thể nhìn thấy rõ ràng rằng, khoảng cách giữa các đoàn đội cũng dường như vô tình rộng ra một chút, dường như bọn họ đã bắt đầu đề phòng lẫn nhau.

- Tiêu Hoảng, hiện tại chúng ta nên làm như thế nào?

Hồng Phong hơi đến gần Tiêu Hoảng, hạ giọng hỏi.

- Đi theo ta là được!

Tiêu Hoảng mặt không đổi sắc đáp lại, tiếp theo bước chân hơi đổi hướng, trực tiếp đi vào chỗ trung tâm của Thiếu Giang đoàn đội, ra sức dùng đám người để che chở bọn họ.

Bản thân Tiêu Hoàng rất rõ ràng, bên trong các đoàn đội, thì thực lực của bọn họ cũng không mạnh, không đỡ được âm mưu của các thế lực khác, biện pháp duy nhất chính là tận dụng khả năng không khiến cho người khác chú ý, vừa âm thầm tìm kiếm cơ hội.

Bước vào trong rừng rậm màu xanh biếc, trong nháy mắt Tiêu Hoàng đã cảm thấy ánh sáng bốn phía nháy mắt đã tối sầm xuống, hướng ánh mắt về phía sâu trong rừng cây, khi thì có thể nhìn thấy các đôi mắt màu đỏ, màu xanh biếc đang di chuyển trong bóng đêm, dường như đang tìm kiếm những kẻ đi lạc một mình.

Phát hiện như vậy cũng khiến cho Tiêu Hoàng bắt đầu căng thẳng lên, trong mắt rớt cục lệ ra về cảnh giác, một tay nắm chặt phá giáp Ma Văn đoản đao, tay kia thì đặt sẵn lên Ma Văn túi.

Lý Văn theo sát phía sau Tiêu Hoàng, cũng đã nắm một đôi Hồng Ngọc Ma Văn súng vào trong bàn tay, Ma Văn trên Ma Văn súng cũng bắt đầu tản ra ánh sáng nhẹ nhệ.

Tuy nhiên, bởi vì khi này bọn họ đã lựa chọn đầu mình trong trung tâm của đội ngũ, nên khả năng bị tụt lại phía sau là không tồn tại, chỗ máu chốt là phải hỗ trợ cho các đồng bạn.

May mà linh thú bên trong rừng rậm cũng đều có chỉ số thông minh nhất định, cũng không mù quáng công kích đám người Tiêu Hoàng.

Đảo mắt, khi đám người Tiêu Hoàng đi tới dưới chân núi, một cái hang động rộng khoảng mấy chục thước, cao hơn mười thước đã xuất hiện trước mặt Tiêu Hoàng.

Hướng ánh mắt vào trong đó, xuyên qua một mảnh tối đen, có thể nhìn thấy chỗ sâu trong dường như lơ mờ có ánh sáng màu vàng, cũng không phải là sáng chói, nhưng có thể nhìn thấy rất rõ ràng.

Đối với hiện tượng như vậy, Tiêu Hoàng cũng không ngạc nhiên quá nhiều, hẳn biết rõ, xuyên qua nơi này, thì sẽ đi tới một vùng thiên địa khác, là một thế giới trong lòng đất.

Cùng lúc đó, lại nhìn về đám người bốn phía, đều đã đều khởi động Ma Văn, các Khí Văn giả cũng đã đều mang ra văn khí, tiếp theo liền cất bước vào trong đường hầm này, động tác rất cẩn thận.

Mượn dùng Ma Văn quang chiếu sáng, Tiêu Hoàng có thể nhìn thấy rõ ràng, bốn phía có thể tùy ý thấy được các thạch nhũ, cùng với bức tường giống như thủy tinh.

Các hòn đá trên tường thì Tiêu Hoàng vẫn có chút kiến thức, nó tên là Long tinh thạch, là một loại Tái thạch thuộc cấp bậc Ngự Giả, ở Thái Ngộ Thành thì giá cả của chúng cũng không rẻ, một khối tối thiểu cũng có giá 2 kim tệ, tuy nhiên, hiện tại mọi người lại coi như không thấy thứ này, nguyên nhân là do ở trong này thì mọi người đều không có máy móc vận chuyển lớn, những thứ có thể mang theo thì rất có hạn, sẽ không có người nào chỉ vì những hòn đá này, mà lãng phí không gian đựng đồ quý giá của mình.

Mười mấy phút trôi qua, khi Tiêu Hoàng xuyên qua đường hầm đi thông trong lòng đất này, cảnh tượng hiện ra trước mặt Tiêu Hoàng khiến cho hắn cảm thấy thập phần rung động.

Chỉ thấy nơi này hoàn toàn là một thế giới đầy đủ! Trước mặt hắn là một mảnh rừng rậm mênh mông vô bờ bến, các mạch nước ngầm đang chậm rãi chảy từ bên cạnh rừng rậm mà qua.

Bầu trời đã không còn có màu xanh thẫm nữa, mà là có màu vàng nhạt, giống như một cái đèn treo to lớn, thỉnh thoảng còn sinh ra các tia chớp, lâu lâu lại hiện lên.

Mấy con Hàn linh ưng màu lam sẫm đang không ngừng bay quanh.

Mặt đất đã từ màu vàng biến thành màu tím nhạt, phía bên phải là các dãy núi liên miên không dứt, thậm chí còn có thể nhìn thấy một số lượng lớn Ngạc cốt thú to như tê giác, đang kết bầy mà đi qua.

Ngạc cốt thú là loài linh thú ăn cỏ, sẽ không chủ động công kích, nhưng nếu tức giận lên, thì cũng trở thành một tai nạn.

90. Chương 90: Ngoài Ý Muốn

- Các đơn vị, dựa theo lời khi này đã nói, trong quá trình săn bắt, phải ra sức cách xa cá thể lực khác một chút, tránh bị một số kẻ mang ý xấu ám toán, năm tiểu đội vừa mới đến phải ra sức chiếu cố thành viên

của các tiểu đội khác!

Triệu Thanh lại một lần nữa dấn dò.

Oanh... oanh...!

Gần như ngay khi Triệu Thanh vừa mới tuyên bố mệnh lệnh, mặt đất bỗng nhiên truyền đến vài tiếng vang trầm thấp, trở nên chấn động, xuất hiện các vết nứt.

- Không nên hoảng hốt, ra sức tránh xa khỏi nơi vết nứt xuất hiện, cách xa một chút!

Tiêu Hoằng bằng vào kinh nghiệm đọc trong sách, ra lệnh cho các đội viên của mình, đồng thời hấn cũng rất nhanh lui về phía sau.

Ầm... ầm... ầm...!

Gần như ngay khi đám người Tiêu Hoằng vừa mới lui được hơn mười thước, trên mặt đất phía trước đột nhiên sinh ra một sinh vật có hình cự long, cao khoảng mười thước, không mắt, không mũi, chỉ có cái miệng giống như một cái máy xay thịt đang mở rộng, đầy răng nanh, từ trên những chiếc răng kia còn đang chảy xuống chất lỏng màu lục nhạt, bộ dáng rất dữ tợn.

- Địa độn long!

Tiêu Hoằng gần như chỉ cần liếc mắt một cái thì đã nhận ra loại sinh vật này, Tiêu Hoằng khi trước đã đọc rất nhiều sách về Âm Dung Động Quật, nên vô cùng rõ ràng, Địa độn long là linh thú tương đương với Ngự Giả cấp năm, ở trong Âm Dung Động Quật thì sức chiến đấu tuyệt đối xếp vào các linh thú hạng đầu tiên.

Tuy nhiên, điều khiến Tiêu Hoằng cảm nghi hoặc chính là, Địa độn long là sinh vật cấp cao tại Âm Dung Động Quật, thường thường đều tụ tập ở chỗ sâu trong Âm Dung Động Quật, bởi vì nơi đó mới có vô số linh thú thể tích lớn, thỏa mãn sức ăn của chúng, việc xuất hiện ở gần cửa động thì gần như là chuyện không có khả năng xảy ra.

Nhưng mà nó lại xảy ra ngay trước mắt mọi người.

May mà chỉ là một con, ở đây có nhiều người như vậy, vẫn hoàn toàn có thể đối phó được.

Ngay khi Tiêu Hoằng có ý nghĩ này, Tập đoàn Hồng Bác cách Địa độn long gần nhất đã bắt đầu cùng nhau phát động tấn công về phía Địa độn long, trong nháy mắt, năng lượng thể rậm rạp với nhiều hình thái khác nhau đều cùng lúc lao về phía Địa độn long.

Sài Sương bên trong đám người, lúc này cũng đã phát lực dưới chân, khu động Phong Văn do Sài Tang tự mình làm cho nàng, nhảy dựng lên, như tia chớp đi tới trước miệng của Địa độn long, đối mặt với cái miệng giống như cái máy xay thịt của Địa độn long này, nhanh chóng vung tay lên, trong nháy mắt, chỉ thấy các đường cong rậm rạp đỏ như máu hình thành trước miệng Địa độn long, ngay sau đó, cái miệng của Địa độn long lập tức bị mở ra vài lỗ thủng thật sâu!

Tiếp theo Địa độn long giãy giụa vài cái, giống như bị cây cối bị chặt gốc, ầm ầm ngã xuống.

Mọi người nhìn thấy một cảnh này, không khỏi đánh giá Sài Sương một phen, mặc dù có rất nhiều người trợ giúp, nhưng chỉ ra tay đã có thể miểu sát đối phương, hiển nhiên cô gái này rất không đơn giản, nhất là tuổi của nàng, chỉ có hai mươi mốt tuổi mà thôi.

-Ồ, không thể tưởng được, Sài Sương này lại có bản sự như vậy!

Yến Nam phía sau Tiêu Hoằng nhỏ giọng cảm thán.

- Hừ, đãi ngộ của đại tiểu thư, quả nhiên không tầm thường.

Tiêu Hoằng nhẹ nhàng thì thầm, đồng thời con mắt hơi híp lại.

- Tiêu Hoằng, ngươi nói gì vậy? Cái gì mà đại tiểu thư?

Lý Văn mở miệng hỏi.

- Nhìn lại bộ phận của con Địa độn long cách mặt đất một thước kia đi!

Tiêu Hoằng hơi dùng ngón tay chỉ về phía trước, chỉ thấy phía trên chỗ lân giáp hộ thể của Địa độn long, cách mặt đất một thước, có một lỗ nhỏ bằng hai ngón tay, từ trong đó có chất lỏng màu xanh biếc đang ồ ồ mà chảy ra.

- Cái này thì có nghĩa là gì?

Lý Văn có chút khó hiểu hỏi.

- Có lẽ các người tạm thời còn không biết về Địa độn long, khi ta đọc trong sách, thấy có miêu tả kỹ càng tỉ mỉ về loại linh thú này, bộ phận cách mặt đất một thước của nó là vị trí của trung khu thần kinh, chỉ cần đánh một kích vào đây thì chắc chắn sẽ khiến nó mất mạng, nhưng Địa độn long đã tiến hóa nhiều năm, đối với nhược điểm của mình thì nó đã phòng hộ tuyệt đối mạnh mẽ, vị trí trung khu thần kinh được bao phủ bởi một tầng hộ giáp kiên cố, nếu không có trình độ Ngự Giả cấp bốn trở lên, vậy thì đừng có nghĩ tới việc đánh xuyên qua!

Tiêu Hoằng bình tĩnh phân tích, tiếp theo đưa tay chỉ hướng về phía Bì Hải Phi đang cực kỳ điệu thấp trong Hồng Bác đội ngũ, vừa lúc này, tên kia lại đang làm một động tác cực kỳ bí mật, cất một cái Ma Văn vào trong Ma Văn túi.

Nếu không phải Tiêu Hoằng tinh mắt, thì rất khó phát hiện ra.

- Có nghĩa là, người cho Địa độn long một kích trí mạng, không phải là Sài Sương, mà chính là Bì Hải Phi?

Hồng Phong lên tiếng, đương nhiên hắn cũng có thể phân tích ra, mục đích Bì Hải Phi làm như vậy, chính là để làm cho vị đại tiểu thư này vui vẻ.

Tiêu Hoằng không nói gì, chỉ khẽ cười.

Tuy nhiên, đối với Hồng Bác đoàn đội mà nói, cũng không có nhiều người hiểu biết và cẩn thận như Tiêu Hoằng, thấy Sài Sương cho Địa độn long một kích “trí mạng”, tất cả học sinh của Tây Tân Ma Văn học viện ai nấy đều toát ra vẻ ngạc nhiên thán phục và sùng kính.

- Không hổ là thiên chi kiều nữ của Tây Tân a!

Mọi người không khỏi phát ra câu cảm thán này.

Về phần những người có thể nhìn ra môn đạo, ngoài Tiêu Hoằng, thì gần như toàn bộ đều là các nhân vật cấp tổng chỉ huy, mà việc so đo với một cô bé thì lại không phù hợp với tính cách và thân phận của bọn họ.

Cũng không biết Sài Sương rốt cuộc là giả vờ, hay là nàng thật sự không biết, vẫn đứng bên cạnh Địa độn long, hơi nhìn về phía các ánh mắt sùng kính và hâm mộ xung quanh mình, bộ dáng có vẻ phi thường hưởng thụ.

Tuy rằng chưa tới mức quá kiêu căng, nhưng trong ánh mắt lại có vẻ kiêu ngạo không ai bì được.

- Nhớ kỹ, lần này có ta ở đây, đoàn đội chúng ta tuyệt đối sẽ trở thành đoàn đội có thu hoạch nhiều nhất, con Địa độn long này sẽ là khởi đầu tốt đẹp của chúng ta, ai dám đến tranh, thì chính là muốn chết!

Sài Sương lớn tiếng nói, giọng điệu có vẻ rất khảng khái, không thể không nói, câu này cực kỳ có tính kích động.

Tuy rằng khi này cũng có một vài tiểu thế lực chưa rõ tên cũng ra tay, nhưng làm gì có ai lại dám chia cắt chiến lợi phẩm với Hồng Bác đâu?

Trên thực tế, tủy não của một con Địa độn long này, cùng với da và máu, thì đều là tài liệu Ma Văn quý báu, phân giải ra, thì tối thiểu có thể đạt tới mấy trăm kim tệ.

Tiêu Hoằng ở phía xa, tất nhiên có thể chú ý tới bộ dáng của Sài Sương, đừng nhìn về cấp bậc thì đối phương cao hơn hắn cả một mảng lớn, nhưng Tiêu Hoằng hoàn toàn có thể nhìn ra, đối với dã ngoại và thực chiến thì cô nàng này thật sự không có nhiều kinh nghiệm lắm, nếu đối thành người thường, thì phỏng chừng một chuyện này sẽ dư nhiều lành ít, nhưng mà người ta lại không phải lo, ai bảo người ta có một gia gia rất trâu bò cơ chứ?

Phỏng chừng cho dù kinh nghiệm của nàng có ít hơn đi nữa, nhưng vẫn có nhiều người che chở như vậy, có lẽ cũng không xảy ra chuyện lớn gì.

- Ồ?

Ngay khi Tiêu Hoàng nghĩ đến đây, vừa định cười khỏ một phen, thì khuôn mặt vốn mang vẻ bình tĩnh, đột nhiên vừa động, ánh mắt nhắm ngay về mặt đất cách đó không xa, tuy rằng dấu vết cực kỳ mờ nhạt, nhưng vẫn bị Tiêu Hoàng phát hiện ra, một khoảng đất trong đó có màu sắc rõ ràng hơi đậm hơn một chút, hơi có màu hồng.

Bước nhanh tới chỗ đó, nắm lên một nắm đất có màu đậm kia, đặt lên chóp mũi, ngửi một chút, một mùi tanh mờ nhạt truyền vào trong mũi Tiêu Hoàng, lấy tay khẽ miết, trên đầu ngón tay xuất hiện một chút màu đỏ sẫm.

- Đây...!

Có phát hiện như vậy, nét mặt của Tiêu Hoàng đột nhiên đại biến, trong ánh mắt cũng lộ ra vẻ vô tận cảnh giác và nghiêm túc:

- Đây là máu của Xích kim thú!

Tiêu Hoàng nhận ra loại vật chất này, đồng thời cũng cảm thấy sau lưng lạnh buốt.

- Triệu đại ca, mau lên! Ra lệnh cho đoàn đội chúng ta rời khỏi nơi đây, nơi này không nên ở lâu!

Tiêu Hoàng rất nhanh nói với Triệu Thanh, bởi vì Tiêu Hoàng rất rõ ràng, máu của Xích kim thú có một đặc tính, tuy rằng mùi rất nhạt, nhưng lại có thể phát ra một loại ba động, khuếch tán đến những nơi rất xa, mà sinh vật hứng thú nhất với loại ba động này, chính là Địa độn long.

Cũng giống như một giọt máu rơi vào trong biển, thì mùi máu tươi sẽ hấp dẫn cá mập lao đến vậy.

- Cái gì? Chuyện gì vậy? Ngươi...!

Không đợi Triệu Thanh nói hết lời, mặt đất đột nhiên lại một lần nữa truyền đến chấn động mãnh liệt.

Ngay sau đó, chỉ thấy bảy, tám con Địa độn long đột nhiên từ trong lòng đất chui ra, tuy nhiên, đây mới chỉ là bắt đầu, ngay khi mọi người còn theo bản năng phát động phản kích, lại có thêm hơn mười con Địa độn long từ dưới mặt đất chui ra! Cộng lại một chỗ, đã có khoảng hai mươi mấy con, cắt đám người ra thành từng nhóm nhỏ.

Cái miệng giống như máy xay thịt, đang không ngừng lao xuống dưới đất.

Mọi người bị tách ra, không thể chiếu cố lẫn nhau được nữa, kể từ đó, sức chiến đấu tất nhiên sẽ giảm đi rất nhiều, đồng thời vì trở tay không kịp, nên cũng sinh ra bối rối.

Chỉ trong mười mấy giây ngắn ngủi, cũng đã liên tục có người bị mất mạng, tuy nhiên, đây vẫn chưa phải là thứ xấu nhất, khi nhìn về phía xa hơn, lại có thêm khoảng mấy trăm con Ngân xỉ hổ cũng hướng lao tới bọn họ, tình huống đã vô cùng nguy cấp.

Tiêu Hoàng ở trong đám người, nét mặt có vẻ nghiêm túc, nhưng cũng không quá kích động, ngược lại còn có vẻ bình tĩnh hơn, trong đầu thì đang đánh giá thế cục trước mắt này.

Không hề nghỉ ngơi, những linh thú trước mắt đang liên tục không ngừng đánh tới này, đã bắt đầu khiến ọi người ứng phó không xuể, hơn nữa chỉ cần mùi máu của Xích kim thú không bay hơi hết, thì rất có thể sẽ còn đưa tới càng nhiều linh thú hung tàn hơn!

Có thể nói, chuyện như vậy, từ khi mùa săn bắt được đưa vào hoạt động, thì vốn cũng chưa từng xuất hiện qua, vốn địa phương này chính là nơi mà bọn họ ngừng lại để nghỉ ngơi, hồi phục, điều chỉnh tất cả xong xuôi, rồi mới thận trọng tiến vào chỗ sâu trong Âm Dung Động Quật.

Nhưng đầu tiên là Địa độn long xuất hiện, sau đó là Ngân xỉ hổ đã làm rối loạn tất cả kế hoạch ban đầu của bọn họ.

- Triệu đại ca, nơi này không nên ở lâu, ta đề nghị dùng các tiểu tổ làm đơn vị, phân công nhau thoát đi!

Tiêu Hoằng nhanh chóng thông qua Ma Văn thông tin, đề nghị với Triệu Thanh.

Về phần Triệu Thanh, nét mặt đã trở nên rất lạnh lẽo, đây là lần đầu tiên hắn đảm nhiệm tổng chỉ huy, không ngờ được lại gặp phải biến cố như thế này, nhưng hắn vẫn rất rõ ràng, ngoài cách đó ra, gần như không còn phương pháp nào khác nữa, một khi lưu lại, sẽ chỉ làm thương vong không ngừng tăng thêm, thậm chí toàn quân có thể bị diệt ở trong này.

Mà phân tán rút lui, không thể nghĩ ngờ thì đã khiến cho các tiểu đội mất đi sự hỗ trợ lẫn nhau, ưu thế của các thế lực lớn cũng sẽ không còn sót lại chút gì, lỡ mờ trong đó, Triệu Thanh đã cảm nhận được, cục diện như vậy nhất định là do một số kẻ có ý đồ xấu gây ra, ra sức làm suy yếu ưu thế của các thế lực lớn, ngồi trong bóng tối làm ngư ông thủ lợi.

- Đội trưởng của các tiểu tổ chú ý, mang theo tổ viên của các người, ra sức rời khỏi nơi đây, sau đó sẽ nghĩ biện pháp tụ hợp lại!

Cuối cùng, Triệu Thanh vẫn quyết đoán hạ mệnh lệnh.

Theo một tiếng ra lệnh của Triệu Thanh, Tập đoàn Thiếu Giang đoàn đội đều từ bỏ đối phó với Địa độn long, thay đổi phương hướng, tận dụng mọi khả năng thoát khỏi phạm vi công kích của Địa độn long.

Ánh mắt Tiêu Hoằng nhanh chóng quét về bốn phía một cái, rất nhanh đã hướng về các dãy núi màu tím liên miên không dứt ở phía bên phải, gọi đám người Hồng Phong lại, bình tĩnh nói:

- Chúng ta đi về bên kia, tận dụng mọi khả năng tìm kiếm được một bãi đất nào đó, hơn nữa là nơi có nhiều linh thú ăn cỏ, mặc dù Ngân xỉ hổ có đuổi tới, thì cũng sẽ bị những linh thú ăn cỏ kia hấp dẫn lực chú ý.

91. Chương 91: Con Nhện Thị Huyết (khát Máu)!

Theo Tiêu Hoằng hạ đạt mệnh lệnh như thế, Hồng Phong cản phía sau, còn lại ba người tính cả Tiêu Hoằng thì rất nhanh rút lui theo hướng được chỉ dẫn từ trước!

Cùng lúc đó, các đoàn đội thế lực khác, bởi vì đội hình vốn ngay ngắn trật tự đã bị Địa độn long tách ra, không thể tiếp tục tụ tập cùng một chỗ, cộng thêm linh thú không ngừng cuộn cuộn tới gần, bắt đặc dĩ, chỉ có thể tùy tiện tìm một phương hướng thoát đi.

- Tiêu Hoằng! Vật tư trợ cấp của chúng ta!

Ngay thời điểm đám người Tiêu Hoằng, Lý Văn hợp lực xử lý một con Ngân xỉ hổ, Hồng Phong cản phía sau bỗng nhiên kêu lên.

Quay đầu nhìn lại, con Kim anh mã Hồng Phong đang cưỡi đã bị Ngân xỉ hổ cắn đứt cổ, ầm ầm ngã xuống đất, vật phẩm trợ cấp trên lưng nó cũng rơi rải trên mặt đất.

- Bỏ đi! Chạy nhanh đi!

Tiêu Hoằng gần như không có mảy may tạm dừng, vừa phân phó đồng thời rất nhanh vươn tay, nắm ngón tay chỉ về hướng Hồng Phong, khu động Xích Cực, trong nháy mắt đánh bật con Ngân xỉ hổ ở phụ cận Hồng Phong bắn ra xa hơn mười thước.

Ngay sau đó, lại thấy tiểu tổ 15 chỗ Tiêu Hoằng đã bày ra trận hình phá vây hình chữ thập, Tiêu Hoằng ở giữa, bốn người còn lại vây chung quanh, nhìn như là bảo hộ Tiêu Hoằng, trên thực tế là Tiêu Hoằng đang hiệp trợ bọn họ, bằng thời gian nhanh nhất, phụ trợ đúng lúc nhất cho bọn họ.

May mà, bốn phía có rất nhiều người, nên đám người Tiêu Hoằng cũng không có trở thành mục tiêu của chúng. Trải qua một loạt chém giết mãnh liệt, đám người Tiêu Hoằng rốt cục chạy ra khỏi mảnh đất có nhiễm máu của Xích kim thú. Bỗng qua một dòng suối, đám người Tiêu Hoằng liền lập tức chạy tới hướng một ngọn núi hoang cao chừng mấy chục thước.

Nhìn lại bãi đất trống tập kết trước đó vẫn còn có rất nhiều người, hiện giờ đã trở nên vô cùng thê thảm, vật tư trợ cấp mang theo đã bị vứt bỏ gần hết, rơi rải rác trên mặt đất, mười mấy thi thể máu thịt bầy

nhảy nằm ngổn ngang, máu tươi cùng máu thú pha trộn trên mặt đất, cái này không thể nghi ngờ sẽ lại lần nữa dẫn tới thêm nhiều linh thú ăn thịt!

Về phần đại bộ phận đám người thì đang không ngừng chạy trốn tìm kiếm mảnh đất an toàn, đồng thời phát sinh giao chiến kịch liệt cùng linh thú truy kích sát phía sau. Đại quân trùng trùng dần dần tan rã hoàn toàn.

- May mà, chúng ta rút lui kịp thời, nếu không có Trời mới biết sẽ phát sinh chuyện gì.

Hồng Phong nhỏ giọng nói.

- Còn chưa có xong đâu! Hiện tại Thiếu Giang chúng ta, thậm chí các thể lực khác đã toàn bộ tan rã, không còn chiếu ứng lẫn nhau, tốt hơn là suy nghĩ xem nên làm thế nào giữ mạng sống quan trọng hơn!

Yến Nam lên tiếng nói, dù sao bọn họ chỉ có Ngự Đồ cấp mười là cao nhất, không có cấp Ngự Giả nếu gặp phải linh thú Ngự Giả cấp một, còn miễn cưỡng có thể ứng phó, nếu cấp bậc cao hơn tới thì sẽ rất nguy hiểm. Mà trọng yếu hơn là, bọn họ đã mất đi tất cả vật tư trợ cấp và viện trợ.

Về phần Ma Văn thông tin, bởi vì nơi này cách rất xa Thái Ngô Thành, hoàn toàn không còn nằm trong phạm vi bao phủ của mạng lưới thông tin Thái Ngô Thành. Nhưng bọn họ sử dụng là Ma Văn thông tin nội bộ, tuy không cần mạng lưới thông tin, nhưng khoảng cách thông tin cũng rất hữu hạn, chỉ liên lạc được trong vòng một cây số.

Giờ khắc này, buồn khổ nhất không ai khác ngoài Tiêu Hoảng, thật vất vả đổi lấy một cơ hội có thể trở thành Ngự Giả như vậy, lại bị loại tình huống này kết thúc.

Hơn nữa hiện tại Tiêu Hoảng dám khẳng định một phần trăm trăm, sự cố xảy ra thành linh vừa rồi, là do người làm, mục đích cũng rất rõ ràng, đó chính là sử dụng loại phương pháp này, với ý đồ quấy phá toàn bộ quy trình, trận hình của các thể lực lớn. Kể từ đó, ưu thế người đông thể mạnh của các thể lực lớn, sẽ không còn tồn tại.

Cứ lấy chuyện vừa rồi Sài Sương giết chết con Địa độn long kia mà nói, đoàn đội Hồng Bác người đông thể mạnh, nếu Sài Sương muốn độc chiếm, các thể lực khác cũng khó mà nói cái gì, nhưng trái lại thử nghĩ xem, giả thiết lúc ấy chỉ có một mình Sài Sương, hoặc là chỉ có lựa thừa mấy người, vậy các thể lực khác còn có thể đồng ý cho nàng ta độc chiếm sao?

Do đó hậu quả không cần nói cũng biết, hoặc là chia đều, hoặc là trực tiếp vùng tay tranh giành.

Tuy nhiên, kẻ làm ra mưu đồ này là ai chứ? Trong lòng Tiêu Hoảng phát ra nghi vấn như vậy, bởi vì từ trên đỉnh núi cao nhìn xuống, Tiêu Hoảng có thể nhìn thấy rõ ràng, đại bộ phận đám người vẫn còn đang chạy trốn vào bên trong khu rừng rậm rạp kia.

- Tiêu Hoảng! Chúng ta hiện tại nên làm cái gì bây giờ?

Lý Văn lên tiếng hỏi, trên mặt lộ đầy vẻ lo âu.

Tiêu Hoảng không có trả lời ngay, mà đứng trên điểm cao lại một lần nữa nhìn quanh tình hình bốn phía: xa xa là một khu rừng rậm rạp lớn vô ngần, liếc mắt một cái nhìn không đến cuối, còn ở cực xa kia, là một mảnh đất cao ngất trong mây, tản ra khí tức màu tím đen, nơi đó đúng là giải đất trung tâm Âm Dung Sơn là chỗ Âm Dung Động Quật, toàn bộ vách núi đều là từ Hải diệu thạch cấu thành.

Hải diệu thạch là một loại đá kỳ quái, có thể tản phát ra một loại sóng điện, lâu ngày, có thể làm cho linh thú phát sinh biến dị, đồng dạng loại sóng điện này cũng làm cho linh thú đẳng cấp cao phi thường ưa thích.

Nói ngược lại, nếu muốn thu được linh thú biến dị tỷ lệ lớn hơn một chút, nhất định phải tới gần Âm Dung Sơn, đồng thời càng tới gần cũng có nghĩa càng nguy hiểm.

- Điều chỉnh sơ một chút, đợi sau khi hết thấy bình ổn lại, chúng ta tiếp tục xâm nhập rừng rậm, tranh thủ hội hợp cùng đoàn đội của chúng ta, nhưng trước đó, chúng ta ngàn vạn lần không cần để lộ thân phận thật của chúng ta.

Tiêu Hoảng phân phó, tiếp theo liền gỡ xuống băng tay trên cánh tay, có phù hiệu tổ 15 Thiếu Giang, cho vào túi.

Những người khác tự nhiên biết mục đích của Tiêu Hoàng làm như vậy, để tránh trên đường gặp phải cừu gia của Tập đoàn Thiếu Giang, nhất là nếu cừu gia có thực lực mạnh hơn năm người bọn hắn vậy thì phiền toái lớn rồi. Hơn nữa ở trong này, tại địa phương nơi nơi đều tràn ngập trân bảo và nguy hiểm này, có ân không nhất định phải báo, nhưng có cừu oán khẳng định chắc chắn sẽ bị cừu gia nhớ không tha.

Lý Văn tựa lưng vào một tảng đá, gỡ xuống quân hàm phù hiệu, đồng thời cũng bắt đầu xem xét cơ số đạn được mang theo trên người, bởi vì đại bộ phận đạn được đều ở bên trong vật phẩm trợ cấp, bởi vậy trên người Lý Văn mang theo đạn được cũng không nhiều, đạn phá giáp 90 viên, đạn nổ chụp 80 viên, còn lại còn có 10 viên đạn bắn sể uy lực lớn.

Tuy nhiên, điều này cũng không có nghĩa nếu hết đạn được, Lý Văn sẽ trở nên không còn sức chiến đấu, mà trên tay hắn còn có Phi Kinh trường kiếm có thể sử dụng, chỉ là không có Ma Văn súng thuận tay mà thôi.

Theo năm người Tiêu Hoàng chuẩn bị xong, Tiêu Hoàng liền dẫn theo tiểu tổ 15, một đường cẩn thận đi tới gần hướng rừng rậm, trước đó thông qua quan sát, Tiêu Hoàng phát hiện ở phụ cận ngọn núi màu tím này, cũng không có linh thú lớn hung mãnh, chỉ có xuất hiện lẻ loi rải rác loại linh thú nhỏ gặm nhấm.

Dựa theo Tiêu Hoàng phân tích nguyên nhân chính vì, nơi này phần lớn đều là hoang thổ không có mọc nhiều thực vật, không thể hấp dẫn linh thú ăn cỏ, do đó tự nhiên cũng không thể hấp dẫn linh thú lớn ăn thịt đi vào.

Nhưng Tiêu Hoàng không dám sơ suất, thực lực của bọn họ vốn không cao không thể chấp nhận may mắn sơ suất nào. Bởi vậy, từ đầu đến giờ thần kinh mỗi người đều quá mức căng thẳng, trong lòng Tiêu Hoàng cũng biết rõ, luận về thực lực, ở trong tất cả người tham gia mùa săn bắt này, hắn chỉ có thể tính là bình thường, ưu thế duy nhất ở chỗ có kỹ thuật văn trong văn không muốn người biết, và các loại tri thức hiểu biết về linh thú của bản thân hơn người.

Trải qua hai mươi mấy phút thật cẩn thận đi tới, đám người Tiêu Hoàng coi như thuận lợi đi tới mảnh đất bên cạnh khu rừng rậm. Nếu tiếp tục đi tới con đường ven rừng, thật ra cũng không tốt, nhưng nếu muốn hội hợp cùng đại bộ đội, muốn có điều thu hoạch thì cũng chỉ có tiến vào rừng rậm, xem như buông tay đi liều một phen, không có lựa chọn nào khác.

Bằng qua một dòng suối, bốn phía vốn cây cối thưa thớt, bắt đầu trở nên rậm rạp hơn, đồng dạng ánh sáng cũng bắt đầu trở nên mờ tối. Lúc này đám người Tiêu Hoàng đều đã khu động Chiến Văn. Hồng Phong thì một tay cầm Ma Văn thuẫn lớn, một tay nắm Ma Văn trọng kiếm, giống như một tấm chắn đi đằng trước, cách Hồng Phong không xa là Tiêu Hoàng, hai mắt giống như dụng cụ thăm dò, không ngừng nhìn quét tình hình bốn phía.

Có thể nói, ở trong này đại bộ phận là thảo thực vật sinh trưởng, tỷ như Tử cận thảo, Linh diệu hoa... đều là Ma Văn tài liệu, thảo dược khó gặp, nếu lấy được về Thái Ngộ Thành tối thiểu cũng phải có giá trị mười mấy kim tệ.

Tuy nhiên, Tiêu Hoàng lo lắng cho an toàn, cũng không có thu thập, cũng không ấy người kia thu thập, có hai lý do: một là, không gian túi hành trang của họ có hạn, cần phải cân nhắc lựa chọn vật phẩm, không thể nhắm mắt thu thập bừa bãi; hai là, hiện tại bắt đầu thu thập tài liệu, chứa vào túi hành trang, không thể nghi ngờ sẽ gia tăng trọng lượng, lãng phí thể lực không cần thiết. Nên biết rằng, căn nguyên của thể lực như trước là Ngự lực, hiện tại bọn họ gần như không có tiếp tế tiếp viện, lãng phí Ngự lực thì chẳng khác nào tự đào hố chôn mình.

Ngay lúc Tiêu Hoàng vừa phân phó xong hết thảy, bỗng nhiên vang lên một tiếng gậy vỡ cực kỳ nhỏ, nếu là người thường, thanh âm như vậy thực dễ dàng xem nhẹ, nhưng Tiêu Hoàng đã từng lăn lộn ở tầng bốn tầng năm giếng mỏ, mặt liền hơi biến sắc, đồng tử trong hốc mắt rất nhanh xoay vòng vài cái.

- Chờ một chút!

Tiêu Hoàng hạ giọng nói với Hồng Phong đi đầu ở phía trước, bởi vì thanh âm là từ chỗ hắn truyền đến.

- Chuyện gì vậy?

Hồng Phong dừng bước, nhưng vẫn không có quay đầu lại, hỏi.

- Đứng im ở đó không nên cử động!

Tiêu Hoằng nói xong, rất nhanh cúi mình xuống, nắm lên một nắm bụi đất trên mặt đất, ném về hướng đối diện của Hồng Phong.

Trong vài giây ngắn ngủi qua đi, theo bụi đất rào rào rơi xuống, lại nhìn tới phía trước Hồng Phong, một phần bụi đất màu tím dường như bị dính trên vật thể gì đó có dạng như sợi tơ, bởi vì có bụi đất màu tím dính vào, những vật thể này lộ rõ trước mắt. Trên một thân cây ở trước mặt Hồng Phong, đan chéo dọc ngang, chính là bị một nắm bụi đất này dính lên, liền lộ ra chừng mười mấy sợi.

- Cái này...

Hồng Phong nhìn thấy một màn như thế, cũng không biết rốt cuộc là cái gì, trong lúc nhất thời trong ánh mắt đầy vẻ ngạc nhiên.

Trái lại Tiêu Hoằng lập tức biến sắc, trong nét mặt lộ rõ vẻ cảnh giác, đối với đại bộ phận linh thú hẳn nắm rõ như lòng bàn tay, tự nhiên biết, đây là cái gì! Sợi tơ của con nhện Thị Huyết! Loài nhện này là một loại linh thú, đơn thể tác chiến lực không cao, nhưng bình thường đều là thành quần kết đội xuất hiện, một đoàn thường thường có tới cả ngàn con, chỉ cần vài giây liền có thể hút khô máu của một người trưởng thành, rất khó đối phó.

Mà những sợi tơ nhện trước mặt bọn họ này chính là trang bị báo động, một khi bị đụng dứt, trong khoảng thời gian ngắn liền có rất nhiều con nhện Thị Huyết tụ tập tới xử lý sạch con mồi.

92. Chương 92: Khách Không Mời Mà Đến!

- Mau, mau, thôi lui lại đường cũ phía sau!

Tiêu Hoằng gần như không có tạm dừng, hạ đạt mệnh lệnh.

Tuy nhiên, mặc dù như thế, dường như cũng đã có chút chậm rồi, ngay sau đó, chỉ nghe trên chạc cây truyền xuống tiếng “rào rào”, tiếp theo liền nhìn thấy từng đôi từng đôi mắt màu đỏ, từ trên chạc cây, từ trong bụi cỏ lộ ra chạy tới.

Thể tích của con nhện Thị Huyết này đại khái chừng mười phân (10cm), cả thân thể màu đỏ màu đen xen kẽ, so với con nhện bình thường, đặc điểm lớn nhất chính là bên miệng trừ hai cái răng độc, còn có một cây kim tiêm giống như tế quản, răng độc trong răng độc, có tác dụng chống đông máu và làm cho thân thể con mồi bị tê dại, mất đi năng lực hoạt động. Tế quản không thể nghi ngờ chính là dùng để hút máu.

Nhìn thấy một màn như thế, sắc mặt Tiêu Hoằng hơi lộ vẻ căng thẳng, nhưng cũng không đến nỗi sợ hãi hoặc tuyệt vọng lắm, đầu óc hẳn thì đang điên cuồng xoay tròn tìm biện pháp.

Hiển nhiên, hiện tại trốn đã không còn kịp rồi, chỉ có thể suy nghĩ biện pháp ứng phó.

- Các đơn vị chú ý, thắt chặt đội hình, giữa mỗi người tận khả năng dựa vào cùng một chỗ, mỗi người chỉ chứa lại khoảng cách đủ để hoạt động!

Tiêu Hoằng rất nhanh thần sắc nghiêm túc phân phó.

Giờ phút này, mấy người Lý Văn không hiểu biết nhiều về con nhện Thị Huyết lắm, tự nhiên không dám chậm trễ, rất nhanh dựa sát vào nhau, đồng thời đều khu động Chiến Văn, hoặc Văn khí của mình.

- Lý Văn không cần dùng Ma Văn súng, đổi lại sử dụng kiếm!

Tiêu Hoằng phân phó tiếp, vừa rồi hẳn quét mắt nhìn một vòng, đã nhìn ra nơi này tối thiểu phải có hơn ba trăm con nhện Thị Huyết, nếu dùng Ma Văn súng thì phải tiêu hao 300 Ma Văn viên đạn, như vậy quá lãng phí.

Mà điểm trọng yếu nhất là, Tiêu Hoằng đã tìm ra biện pháp nên làm thế nào đối phó với chúng.

Không có để cho đám người Tiêu Hoằng quá nhiều thời gian chuẩn bị, chỉ ngắn ngủi vài giây, hơn ba trăm con nhện Thị Huyết liền đồng loạt từ trên chạc cây, từ trong bụi cỏ phóng vọt ra đồng nghìn nghịt.

Lại nhìn Tiêu Hoằng, lúc này khu động Mân Côi Chiến Văn, đồng thời khê mở ra hai bàn tay, chỉ thấy cánh hoa hồng màu đỏ đã biến thành màu vàng, nhẹ tản ra, không ngừng mở rộng diện tích, bao bọc cả bốn người Lý Văn trong đó, gần như ngay lúc đám nhện Thị Huyết vừa mới xung phong ào tới phụ cận, cánh hoa hồng màu vàng đột nhiên bắt đầu xoay tròn quay chung quanh đám người Tiêu Hoằng. Nhìn qua giống như một con lốc xoáy bằng cánh hoa hồng tạo thành.

Cánh hoa sắc bén như dao cạo, vô phúc cho những con nhện Thị Huyết chạm vào, trong nháy mắt liền bị rách thành hai nửa. Nhện Thị Huyết tuy rằng có răng độc, cùng với số lượng khổng lồ, nhưng bản thân chúng lại không có hộ giáp gì khác.

Mà một chiêu này là Tiêu Hoằng nghiên cứu phát ra một loại chiêu thức tiến công khác, tên là Điều Linh Phong Bạo.

Trong lúc nhất thời, nhìn thấy trong Điều Linh Phong Bạo những con nhện Thị Huyết bị cắt đứt đoạn, vỡ tan, sau đó hình thành chất lỏng màu xanh biếc, giống như mưa rơi rải trên mặt đất.

Tuy nhiên cùng dịch thể trong con nhện Thị Huyết đều phi thường đáng giá, cứ như vậy bị chém vỡ nhìn qua ít nhiều có chút lãng phí, nhưng liên quan tới tánh mạng, Tiêu Hoằng đâu còn quản tới những thứ này?

Về phần đám người Hồng Phong thì bắt đầu sử dụng thủ đoạn công kích của mình, xử lý những con nhện đi vào từ mặt đất.

Ngẫu nhiên có con nhện xuyên qua Điều Linh Phong Bạo rơi trên người, Tiêu Hoằng liền trực tiếp dùng Xích Cực bắn chúng bay đi, để một lần nữa trải qua Điều Linh Phong Bạo thanh tẩy chúng.

Có thể nói, nếu chỉ là Chiến Văn bình thường, bất kể tập hợp uy lực thể nào, đều rất khó làm được phòng hộ toàn phương vị như thế. Đương nhiên, nếu là sinh vật có thân thể lớn thì cách phòng hộ này, cũng không dẫn tới hiệu quả rõ ràng như vậy.

Ngắn ngủn hai phút qua đi, ước chừng đã tiêu diệt được ba trăm con nhện Thị Huyết, nhưng vẫn còn có đám nhện cuộn cuộn không ngừng tụ tập tới hướng nơi này.

Hiển nhiên những con nhện này có sào huyết gần đây, quyết không bỏ qua cho đám người Tiêu Hoằng.

Nơi này đã nằm trong khu vực rừng rậm, Tiêu Hoằng biết rằng, nếu lãng phí thời gian ở trong này quá lâu, không biết sẽ còn dẫn tới linh thú gì khác nữa, nếu là linh thú loại hình lớn phá vỡ hệ thống phòng ngự của Tiêu Hoằng, vậy thì phiền toái rồi.

Tuy rằng tình huống chưa nói tới lạc quan, Tiêu Hoằng vẫn như trước phi thường bình tĩnh, hai mắt nhìn quét một vòng bốn phía, cẩn thận quan sát, Tiêu Hoằng có thể nhìn thấy rõ ràng, đám nhện Thị Huyết bên trái bên phải đều là từ trên tầng cây phía bên phải cách đó không xa chuyển xuống rồi phóng tới, Rõ ràng, sào huyết là ở sườn bên phải, hơn nữa là từ trên cao, nếu không con nhện cũng sẽ không từ trên tầng cây bò xuống rồi mới phát động tiến công tới hướng bọn họ.

- Lý Văn! Nhìn thấy tầng cây phía bên phải không? Dùng Ma Văn súng trường bắn sể, chọn dùng đạn phong động, đánh xuyên qua nó!

Tiêu Hoằng lớn tiếng phân phó.

Lý Văn không có đáp lại, từ phía sau lấy ra súng trường bắn sể to lớn, nhanh nhẹn thay Ma Văn đạn phong động, nhắm chính xác, bóp cò súng.

Theo Ma Văn đạn phong động bắn ra, chỉ thấy một viên đạn xoay tròn kịch liệt, kèm theo một dòng khí hình xoắn ốc, trực tiếp đánh xuyên qua tầng cây. Dòng khí xoay tròn mãnh liệt đánh cho chạc cây gãy đoạn, tán cây rậm rạp, trong khoảnh khắc còn không tới một nửa.

Lúc này Tiêu Hoằng xuyên qua tầng cây gãy sập, cũng có thể nhìn thấy rõ ràng, ngoài năm mươi thước xa có một khối trạng thể màu đỏ bám vào phía trên một cành cây khô héo, độ cao chừng hơn mười thước, đồng thời đám nhện đang không ngừng nhảy ra.

- Lý Văn! Thấy tổ của chúng không? Thay dùng Ma Văn đạn nổ chụp hủy diệt nó đi!

Tiêu Hoằng lại phân phó tiếp.

Lý Văn nghe theo, đổi Ma Văn đạn, nhắm chuẩn bóp cò súng, một viên Ma Văn đạn màu cam từ trong nòng súng bay ra.

Sau một lát, lại nhìn cái tổ màu đỏ kia, liền bị nổ tung vỡ nát tan tành, hoàn toàn biến mất.

Đồng thời, đám nhện cuộn cuộn không ngừng phóng tới, với mắt thường cũng có thể thấy được tốc độ giảm bớt.

Nhưng, ngay lúc mọi người ở đây vì đám nhện Thị Huyết không ngừng giảm bớt mà cảm thấy một chút thoải mái, ánh mắt Tiêu Hoàng lại hiện lên một chút hàn quang. Tiêu Hoàng chú ý tới phía trên một tán cây ở bên trái, chỗ đó vừa rồi hơi lay động, cẩn thận quan sát, chỉ thấy một cái cánh tay nhanh như tia chớp thụt vào bên trong tàng cây!

Có người rình coi!

Có phát hiện như vậy, khoe mắt Tiêu Hoàng hơi giật giật, trên mặt mơ hồ hiện lên một chút hàn ý, biểu tình như vậy, trước đó khi nhìn thấy con nhện Thị Huyết cũng không có xuất hiện.

Không phải bằng hữu!

Tiêu Hoàng dám khẳng định như vậy, nếu không vừa rồi vì sao không ra tay? Chỉ có một khả năng, đó chính là kẻ ngồi làm ngư ông thủ lợi!

Mà đối thủ có mấy người? Cường đại hay không, hết thấy đều là một cái bí ẩn không biết.

Có không vào thời khắc mấu chốt nhất tiến hành đánh lén, cũng là một bí ẩn không biết.

- Mọi người! Chú ý phòng vệ trên tán cây bên trái! Yến Nam, Hồng Phong hai người các người đổi vị trí đi.

Tiêu Hoàng hạ giọng phân phó.

Đám người Hồng Phong cũng không có quan sát cẩn thận như Tiêu Hoàng, Lý Văn vừa rồi lực chú ý cũng hoàn toàn tập trung ở trên ổ nhện.

Tuy nhiên, dù vậy, Hồng Phong cùng Yến Nam vẫn là rất nhanh đổi vị trí cho nhau. Hồng Phong hoàn toàn đình chỉ tiến công đám nhện Thị Huyết, một tay cầm khoát thuận, đồng thời khởi động Thủy Tinh Thuận Chiến Văn, rất nhanh sườn bên trái hần hiện ra một tấm thuẫn năng lượng trong suốt hình sáu cạnh.

Lại qua không đến một phút đồng hồ, theo một con nhện Thị Huyết cuối cùng, trực tiếp bị Lý Văn giơ chân đập nát.

Mọi người đều chuyển ánh mắt nhìn lên ngay tàng cây bên trái, trong ánh mắt đầy vẻ cảnh giác.

- Mấy vị huynh đệ! Thật tốt nha! Không nghĩ tới đối mặt với đám nhện Thị Huyết khó giải quyết, mà lại dễ dàng bị các người giải quyết sạch như vậy!

Một giọng nói hơi khàn khàn từ trong tán cây truyền xuống.

Ngay sau đó, ba gã mặc bì giáp màu xanh thẫm, chậm rãi từ trong tán cây nhảy xuống. Toàn bộ đều che mặt, dù vậy, Tiêu Hoàng vẫn có thể thấy rõ, trong đó một người là nữ tính. Điều này cũng không có gì kỳ quái, đừng quên, mấy ngày qua gần như toàn bộ thời gian Tiêu Hoàng đều là giao tiếp cùng nữ nhân, điều bất mắt đặc thù nhất đó là lông mi cong tô đậm, còn có hai cái vòng thịt nơi ngực kia.

Trên người ba người không có dấu hiệu thế lực nào rõ rệt. Mà ba người bọn họ, vừa rồi vốn định đánh lén, chỉ tiếc là trong nháy mắt bọn họ động sát niệm, Tiêu Hoàng đã bố trí tốt việc phòng ngự rồi.

- Người nhìn thấy có phần, xác của những con nhện Thị Huyết này, chia đều như thế nào?

Gã nam nhân che mặt trong đó, tiếp theo dùng giọng khàn khàn hỏi, đồng thời nhìn lướt qua chất lỏng màu xanh biếc trên mặt đất.

Tuy rằng vừa rồi những con nhện Thị Huyết này đa số đã bị cắt đứt đoạn, nhưng chất lỏng nổi lên bề mặt đất cũng coi như tinh thuần, thu thập được một ít, vẫn không có vấn đề, giá trị ít nhất cũng mấy trăm kim tệ. Đối với người thường mà nói, đây tuyệt đối là khoản thu nhập phong phú.

- Dựa vào cái gì?

Tiêu Hoằng mắt lạnh quét nhìn ba người một vòng, đáp lại.

Ba người này không có xuất ra mấy may khí lực mào, mà lại muốn chia phần phân nửa, đây rõ ràng chính là ăn cướp. Hơn nữa bản thân Tiêu Hoằng biết rõ, những người này xác định vững chắc vừa rồi muốn đánh lên bọn họ.

Nếu tính ra thật sự nên nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện, tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, đáp ứng bọn họ... Nhưng một là, đây không phải là tính cách của Tiêu Hoằng; hai là, nếu dễ dàng nhường nhịn, như vậy đối phương được một tác lại muốn tiến thêm một bước.

Không hề nghi ngờ, những người này không có khác gì là trắng trợn cướp đoạt, nhìn như ly kỳ, nhưng ở trong này chính là như thế, không có bất kỳ pháp luật gì ước thúc, giết người, cướp của... chỉ cần có thực lực đều có thể, không có người nào can thiệp, cũng không có khả năng có người can thiệp.

Ai dẫn đầu thích ứng với loại phương thức sinh tồn không có pháp luật này, ai chiếm nhiều ưu thế hơn thì sẽ thu được nhiều ích lợi, hiển nhiên ba người trước mắt này làm được trước thời hạn.

- Người đã nói như vậy, thì không cần nói chuyện.

Gã nam nhân che mặt nói tiếp, tiếp theo liền từ trong Ma Văn túi, lấy ra một viên đạn màu đỏ.

Nhìn thấy vật này, ánh mắt Tiêu Hoằng hơi giật giật, hắn nhận ra vật này là Liệt tính lạt vụ đạn! Khi bùng nổ có thể hình thành hơi gay mũi, tác dụng xấp xỉ với lựu đạn hơi cay.

Không đợi Tiêu Hoằng kịp ứng phó, gã nam nhân che mặt liền phi thường quyết đoán ném về phía sau xa xa.

Một tiếng nổ tung qua đi, kèm theo tiếng vang, Tiêu Hoằng mơ hồ có thể nhìn thấy xa xa bên trong đó, còn dang một màn sương khói màu đỏ, chim chóc cũng từ trên tàng cây “vù vù” bay lên.

- Người!

Tiêu Hoằng tự nhiên hiểu được đây là ý tứ gì, bên trong ánh mắt dần dần hiện lên vẻ phẫn nộ.

- Hắc hắc...

Gã nam nhân che mặt chỉ phát ra tiếng cười gằn, tiếp theo liền đồng loạt phóng vọt tới hướng mấy người Tiêu Hoằng!

- Phòng thủ, chú ý phản kích!

Tuy rằng trong lòng tràn ngập phẫn nộ, nhưng Tiêu Hoằng vẫn rất nhanh làm ra phán đoán, trong tay đồng dạng nhiều thêm một cái hình cầu màu xám, đây là vật hình trứng lúc nhàn rồi Tiêu Hoằng phối chế ra, không nghĩ tới đúng lúc này có chỗ dùng.

Tuy nhiên, ngay khoảnh khắc những người kia đến gần Tiêu Hoằng, lại chuyển hướng như tia chớp vòng qua bên cạnh Tiêu Hoằng, mà Tiêu Hoằng cũng nhắm chuẩn xác một góc bì giáp của gã nam nhân che mặt, dùng sức bắn ra hình cầu màu xám, trong nháy mắt từ chỗ hộ giáp của gã nam nhân kia lưu lại một dấu vết màu xám.

93. Chương 93: Thu Hoạch Nhỏ

Tiếp theo ba người bịt mặt liền nhảy thẳng vào trong lùm cây đối diện.

- Bọn họ đây là muốn làm gì? Trốn sao?

Lý Văn nhìn thoáng qua phía sau, theo phương hướng ba người thoát đi, lẩm bẩm.

Tuy nhiên, gần như ngay lúc Lý Văn làm ra phán đoán như thế, nhìn lại phía gã nam nhân che mặt ném Liệt tính lạt vụ đạn, từ nơi đó truyền đến tiếng xôn xao mãnh liệt.

Ngay sau đó, thân ảnh mười mấy con Lôi tê thú liền xuất hiện trong tầm nhìn của mấy người Tiêu Hoàng, con nào con nấy đều bộ mặt dữ tợn. Đương nhiên, Tiêu Hoàng nhận ra loại linh thú này, sức chiến đấu hoàn toàn có thể đạt tới Ngự Giả cấp một, đầu lớn tròn, phủ kín đầy lỗ thủng, cả thân thể nó có màu phấn nhạt, ánh mắt lại chỉ lớn bằng hạt đậu.

Loại sinh vật này ngày thường tính tình ôn hòa, là một loại linh thú tương đối dễ dàng thuần hóa, nhưng ngàn vạn lần không nên bị kích thích, nếu không sẽ nổi giận trở nên đáng sợ, một khi phát hiện mục tiêu công kích, sẽ phóng ra gai độc từ bên trong lỗ thủng trên đầu, tạo thành thương tổn trí mạng cho đối thủ.

Mười mấy con Lôi tê thú, đám người Tiêu Hoàng gần như không thể đối phó, hơn nữa khoảng cách lại gần như thế, xoay người chạy trốn đã không còn kịp nữa rồi.

- Mọi người đứng yên ở tại chỗ không nên cử động, bảo trì tĩnh lặng tuyệt đối, ngừng thở, thủ kín trái tim.

Tiêu Hoàng hạ giọng phân phó, bởi vì Tiêu Hoàng rất hiểu biết về kết cấu sinh lý của Lôi tê thú: thị lực của nó cực kém, nhất là vật thể ở trạng thái tĩnh lặng. Nó thường là dựa vào biến hóa dòng khí mà cảm giác tồn tại của con mồi.

Trước đó, Tiêu Hoàng bằng vào tri thức uyên bác đã cứu giúp bọn họ rất nhiều lần, lần này, đám người Lý Văn tín nhiệm Tiêu Hoàng gần như đã biến thành bản năng, lập tức đều nghe theo.

Theo đám người Tiêu Hoàng ngừng thở, yên lặng không nhúc nhích, quả nhiên, vốn đám Lôi tê thú táo bạo, nện bước dưới chân đều bắt đầu phóng chậm lại, dường như mất đi mục tiêu truy kích, bắt đầu quanh quẩn một chỗ ở chung quanh đám người Tiêu Hoàng, như là đang tìm kiếm.

Trong đó một con Lôi tê thú gần nhất chỉ cách Tiêu Hoàng bọn họ không tới một thước, ở khoảng cách này, một khi Lôi tê thú phát hiện bọn họ, đồng thời bắn ra gai độc, cho dù là Tang Hoành Vân, Mai Long mấy người đặt ở chỗ này, cũng đừng nghĩ hoàn toàn né tránh được. Hơn nữa một khi bị bắn trúng, dưới tình huống không có thuốc giải độc đặc thù, không tới nửa tiếng mạch máu trong cơ thể sẽ bị hòa tan, sau đó kết quả thể nào không cần nói cũng biết.

Tình huống rất cuộc nguy cơ biết bao, thiết nghĩ chỉ có đám người Tiêu Hoàng mới rõ ràng nhất. Yến Nam, Lý Văn không kiềm được trên trán đã toát ra mồ hôi, đồng thời dưới tình huống nín thở sắc mặt đã đỏ bừng lên.

Mà ở bốn phía Lôi tê thú không ngừng quanh quẩn một chỗ, giẫm đạp giày xéo làm cho chất lỏng và những xác nhện Thị Huyết, tất cả hoàn toàn biến thành bùn đất hỗn hợp trộn lộn vào nhau, muốn chiết lấy ra đã không có khả năng rồi.

Mấy trăm kim tệ cứ như vậy mất sạch, có thể nói, bọn họ lòng đang ứa máu, đồng dạng cũng hận ba người kia thấu xương. Kỳ thật hành vi của ba người kia cũng dễ hiểu: trên thế giới chính là có một số người như vậy, nhìn thấy người khác phát tài, liền động tâm tư muốn nghĩ cách quấy nhiễu.

Giờ phút này, khó chịu nhất thuộc về Tiêu Hoàng, không chỉ là trên phương diện tâm lý, mà trọng yếu nhất là bộ phổi của hắn có bệnh, nín thở vốn không phải là điểm mạnh của hắn, bình thường cực hạn đại khái là hai phút, nhiều lắm Tiêu Hoàng cũng có thể cố ngừng thở hơn một phút đồng hồ một chút.

Vì thế thời gian chỉ trôi qua chừng năm mười mấy giây, Tiêu Hoàng đã cảm thấy mình chịu không nổi, nếu như đúng lúc này chứng bệnh của mình phát tác, vậy thì rất phiền toái rồi. Thế nhưng trước mắt, đám Lôi tê thú này dường như căn bản không có ý muốn rời đi.

Mọi cách rơi vào đường cùng, Tiêu Hoàng chợt động linh cơ, ánh mắt nhìn quét một vòng, ở rừng cây đối diện, thông qua Ngự lực bản thân rất nhanh kích hoạt Mãn Côi Chiến Văn rồi tùy ý nhắm tới phía rừng cây, bắn ra mười mấy cánh hoa hồng.

“Vèo, vèo, vèo...!”

Chỗ cánh hoa hồng bay qua, giống như phi đao lướt qua những chạc cây nhỏ, trực tiếp bị tước đứt đoạn, đánh vào thân cây thô to phía trên, hình thành một vầng hào quang nhỏ.

Chấn động kịch liệt như thế sinh ra dao động, tự nhiên hấp dẫn chú ý của đám Lôi tê thú, trong lúc nhất thời Lôi tê thú đều dời ánh mắt về phía cánh hoa hồng đã kích, tạm dừng một lát, liền phóng chạy như điên,

thoáng cái biến mất ở bên trong rừng cây.

Lại trải qua mười mấy giây, thấy Lôi tê thú không có quay đầu trở về, Tiêu Hoảng rất cục không kìm nổi, há to mồm hít mấy ngụm không khí, tiếp theo liền quỳ sụp trên mặt đất, một tay ôm lấy ngực, ho khan vài tiếng dữ dội.

Những người khác cũng không tốt gì hơn, đều đặt mông ngồi phịch trên mặt đất, không ngừng lau mồ hôi lạnh trên đầu. Một màn vừa rồi, thật sự đã dọa cho bọn họ chết khiếp, cứ hình dung tính mệnh mình treo trên một sợi dây mong manh, thì không còn gì đáng sợ bằng.

Đồng thời, nhìn dưới mặt đất, chất lỏng và xác nhện kia hoàn toàn bị hủy hoại, trong lòng bọn họ đối với ba người bịt mặt vừa rồi kia, càng thêm hận đến ngứa cả hàm răng.

Về phần Tiêu Hoảng, sắc mặt đồng dạng dị thường khó coi, hẳn cũng không phải là một người rộng lượng: Vừa gặp mặt liền đòi chia đều, hơi bất bình liền quấy phá, hành vi vô sỉ như vậy, có lẽ, không có người nào có thể nhẫn nhịn được.

Tiêu Hoảng không kiềm được nắm chặt nắm tay.

Tuy nhiên, may mà Tiêu Hoảng đã lưu lại một thủ đoạn, vừa rồi hắn bắn ra hình cầu màu xám trên bì giáp người kia, chính là Từ trần sa! Đúng vậy, chính là lúc trước Tân Vũ Sinh từng sử dụng ghi dấu Tiêu Hoảng. Thứ này Vũ Nhuận Tinh tuy rằng không có, nhưng không có nghĩa là không có bán.

Quét mắt nhìn một vòng bốn phía, xác định phụ cận tạm thời không có nguy hiểm, Tiêu Hoảng liền thu hồi Mân Côi Chiến Văn, từ trong Ma Văn túi lấy ra Ma Văn thăm dò vi từ, cùng loại với thứ lúc trước Tân Vũ Sinh sử dụng. Đây là thời điểm Tiêu Hoảng nhận rồi nhàm chán, phỏng chế ra, hiệu quả cũng không tệ lắm, bởi vì không có sử dụng kỹ thuật văn trong văn, bởi vậy phạm vi thăm dò chỉ có một cây số.

Khởi động Ma Văn thăm dò, vi từ lúc này, ở trên cánh tay Tiêu Hoảng liền xuất hiện một màn hình hình tròn màu xanh nhạt, mặt trên có chứa từng vòng từng vòng đường cong màu xanh đậm, đại biểu cho khoảng cách giữa Tiêu Hoảng và mục tiêu, trong đó ở ngoài gần mười thước có một khu vực nhỏ sáng lên màu vàng, đó là chỗ vừa rồi Tiêu Hoảng bắn ra quả cầu Từ trần sa rơi rụng, mặt khác, lại nhìn bên cạnh màn hình một điểm sáng nhỏ bằng cỡ cây châm, trong nháy mắt biến mất ở hướng chính bắc, rất nhanh thoát ra khỏi phạm vi dò xét của Ma Văn thăm dò vi từ.

Hướng chính bắc đúng là vị trí của Âm Dung Sơn, cũng là chỗ giải đất trung tâm. Càng đến gần giải đất trung tâm, tài liệu quý báu cùng với mật của linh thú biến dị tỷ lệ cũng lại càng lớn.

- Quả nhiên không ngoài dự liệu!

Tiêu Hoảng hơi híp mắt, nhẹ giọng tự nói một tiếng, tiếp theo liền thu hồi Ma Văn thăm dò vi từ, đưa nó cho Yến Nam.

- Cầm lấy đi! Khi không có việc gì, thì khởi động, lưu ý điểm sáng di chuyển trên màn hình một chút.

Tiêu Hoảng phân phó, bởi vì Yến Nam vốn không có khổng chế Chiến Văn nhiều lắm, cho nên lựa chọn hắn.

- Đây là cái gì?

Yến Nam hỏi ngược lại.

- Ma Văn thăm dò từ tính của Từ trần sa, còn nhớ quả cầu màu xám nhỏ vừa rồi không? Chính là Từ trần sa.

Tiêu Hoảng đáp lại.

- Thì ra là thế, không thành vấn đề! Nếu có phát hiện đám con cháu kia, ta không lột da sống hẳn không xong.

Yến Nam tiếp nhận Ma Văn thăm dò vi từ, nói có vẻ thất thố.

- Vậy điều kiện tiên quyết là phải đánh thắng được bọn chúng!

Tiêu Hoằng đáp lời, tiếp theo đứng dậy, chậm rãi đi đến chỗ tổ nhện Thị Huyết, những người khác tự nhiên theo sát phía sau.

Đi tới phía dưới chỗ tổ nhện, Tiêu Hoằng đầu tiên là đánh giá một hồi từ trên cao xuống dưới, một phát súng của Lý Văn vừa rồi quả thật phi thường chuẩn xác, trực tiếp làm cho ngay giữa tổ nở hoa.

Tuy nhiên, lúc này bên trong Tiêu Hoằng vẫn còn có điều phát hiện. Hắn lấy ra đoản đao Ma Văn phá giáp, sau khi khu động ở bên cạnh lưỡi dao, rất nhanh hình thành năng lượng thể tạo thành lưỡi dao, sắc bén dị thường. Tiếp theo ra hiệu bảo Hồng Phong đỡ lấy thân cây, sau đó Tiêu Hoằng liền đập lên vai Hồng Phong, bắt đầu gần gũi quan sát một hồi, đồng thời sử dụng đoản đao phá giáp chọc chọc vài cái trong xác tổ nhện.

Rất nhanh, trong ánh mắt Tiêu Hoằng lóe lên một chút hào quang, vội mang vào bao tay phòng hộ, Tiêu Hoằng thật cẩn thận thò tay vào bên trong tổ nhện trống rỗng, cẩn thận sờ soạn tìm kiếm, sau đó từ bên trong lôi ra một vật giống như khúc cây, không ngừng vụn vụn: “Con trùng lớn”.

Theo Tiêu Hoằng từ trên vai Hồng Phong nhảy xuống, mấy người kia đều vây quanh Tiêu Hoằng, mở lớn hai mắt nhìn vật trong tay Tiêu Hoằng: Con trùng lớn này lúc phình lúc xẹp, vụn vụn, đương nhiên bọn họ nhận ra đây là mẫu trùng của con nhện Thị Huyết.

Là tài liệu hảo hạng để chế tác Dược Văn, một con này ít nhất là một trăm kim tệ, hơn nữa bởi vì bắt giữ khó khăn, số lượng rất thưa thớt, một cái tổ thường sẽ không vượt qua mười con, bởi vậy người có nhu cầu cấp bách thường thường sẽ ra giá gấp mấy lần.

- Rốt cục có thu hoạch rồi!

Yến Nam chớp chớp mắt, hai mắt tỏa sáng nói. Tuy rằng bọn họ thân là được đồng của Tang Hoàn Vân, nhưng vẫn là lần đầu tiên thu thập được thứ quý báu như vậy.

Tiêu Hoằng không có đáp lại, mỉm cười, rồi rất nhanh từ trong túi hành trang lấy ra một cái bình thủy tinh hình ống dài, rót vào bên trong một ít niêm dịch còn trong tổ, sau đó hơi có vẻ thô lỗ nhét con mẫu trùng vào, đậy kín.

- Hồng Phong! Người trước thu cất, lúc trở về chia đều!

Tiêu Hoằng đưa bình thủy tinh cho Hồng Phong. Đây cũng là sự tín nhiệm với đồng bạn! Dù sao ở trong này, đồng bạn phù trợ lẫn nhau mà có điều để phòng nghi thần nghi quỷ, không thể nghi ngờ tương đương như một chân đã bước vào quỹ môn quan.

Hồng Phong tự nhiên có thể cảm nhận được sự tín nhiệm của Tiêu Hoằng, gật gật đầu, liền nhét bình thủy tinh cất vào túi hành trang. Sau đó đoàn người không dừng lại lâu, lập tức đi tiếp về hướng chính bắc.

Bởi vì có bài học trước đó, mỗi người đi tới đều có vẻ cực kỳ cẩn thận, bất cứ thời khắc nào cũng lưu ý nhất cử nhất động ở chung quanh mình.

Bọn họ biết rõ ràng, tất cả đội ngũ phỏng chừng đều đã tới gần Âm Dung Sơn, càng đến gần Âm Dung Sơn phạm vi sẽ càng nhỏ, tỷ lệ gặp phải người và linh thú hung mãnh sẽ càng lớn.

Quả nhiên, đi tới hơn nửa giờ sau, phía trước liền truyền đến tiếng xao động kịch liệt, thông qua lùm cây, mơ hồ có thể nhìn thấy từng đạo hào quang của Chiến Văn không ngừng lóe sáng.

Mấy người Tiêu Hoằng nhìn nhau, trao đổi nhau một ánh mắt, trong lòng đều hiểu, đồng loạt cúi mình xuống, hết sức thận trọng bước nhẹ chân, đi tới phía trước, cố gắng để các bụi cỏ cao tới thắt lưng kia che kín thân hình.

Đại khái đi như bò tới phía trước chừng mười thước, xuyên qua bụi cỏ dày đặc, mấy người Tiêu Hoằng đã có thể nhìn thấy rõ ràng, phía trên một chỗ đất trống, mười mấy người bao vây quanh một con linh thú cao chừng hai thước, thân thể dài không dưới bốn thước.

Mà con dã thú ở giữa ít nhiều đã có chút không chống đỡ được nữa. Thân thể như con hà mã của nó đã bị vết thương lớp lớp, phía trên hộ giáp kim hoàng sắc giống như thép tấm, đã xuất hiện mười mấy vết thương

thật sâu, một cái chân trước bị thủng lỗ thật lớn, thậm chí có thể nhìn thấy xương cốt màu bạc, cái đuôi thật dài rõ ràng đã bị đứt một khúc.

“Ngân cốt mã, lại là màu vàng?” Nhìn thấy một màn như thế, sắc mặt Tiêu Hoàng liền biến sắc.

94. Chương 94: Tin Tình Báo Kinh Người!

Ngân cốt mã tên như ý nghĩa, chính là bắt kể xương cốt, hay là làn da cứng rắn đều là màu bạc, nhưng con Ngân cốt mã trước mắt này là màu vàng, điều đó có ý nghĩa gì chứ? Đúng vậy, là biến dị!

Có phân tích như vậy, sắc mặt của Tiêu Hoàng không khỏi đổi sắc, trong ánh mắt phát ra tia sáng khác thường. Ngân cốt mã bình thường, sức chiến đấu đại khái ở Ngự Giả cấp hai, sau khi biến dị sẽ đạt tới cấp bốn.

Không thể phủ nhận, giờ này khắc này, khát vọng của Tiêu Hoàng đối với mật của biến dị thú đã đạt tới cực hạn, mặc dù mật của Ngân cốt mã biến dị cũng không phải lý tưởng nhất.

Kỳ thật đối với đặc điểm của Tiêu Hoàng mà nói, thích hợp nhất phải là mật của động vật ăn thịt, nhất là mật của Huyết lân lang biến dị, có thể nói là cực phẩm, có thể thiên nhiên đạt được tăng thêm độ chính xác Ngự Lực 2 phần, nhưng là bắt giữ nó lại là một chuyện rất khó khăn, bởi vì sức chiến đấu của Huyết lân lang biến dị không thua gì Ngự Sư cấp hai.

Mà giống Ngân cốt mã, loại linh thú biến dị ăn cỏ này, rất phổ thông bình thường, chỉ có thể miễn cưỡng tăng lên Ngự Lực tới cấp Ngự Giả.

Nhưng với hiện trạng của Tiêu Hoàng, hẳn vừa không phải là con cháu của quan lớn, cũng không phải là hậu đại của quý nhân, mà chỉ là lão bản của một được quán nhỏ, bên cạnh cũng không có cao thủ phụ trợ, còn có tư cách gì để mà chọn này lựa kia chứ?

Ở trong mắt Tiêu Hoàng xem ra, có thể tìm được một cái mật của linh thú biến dị, cũng đã phi thường không tệ rồi.

Không thể phủ nhận, Tiêu Hoàng vốn phẩm đức không tính là cao thượng cỡ nào, giờ này hẳn đã động tâm tư nảy sinh ý muốn cướp đoạt, nhưng khi nhìn một vòng mấy người đứng vây quanh con Ngân cốt thú, Tiêu Hoàng không thể không cố nén bỏ đi ý niệm trong đầu như vậy.

Bởi vì năm người đứng ở bốn phía Ngân cốt mã, trong đó một vị là Tiêu Tề Sơn Phó hành trưởng của Mai Long Ngự Văn Hành, là Ngự Giả cấp năm, bốn người khác thực lực cũng tuyệt đối có thể nói không yếu, cấp bậc thấp nhất cũng tới Ngự Giả cấp một.

Nhân viên phối hợp như vậy, đi ra cướp đoạt chẳng khác nào tự tìm chết.

Bốn người bên cạnh Tiêu Hoàng, trong lòng đại khái cũng cùng một ý tưởng như Tiêu Hoàng, thật bất đắc dĩ, chỉ có thể thành thành thật thật ngồi giấu mình trong bụi cỏ, trơ mắt nhìn người ta thu hoạch mật của thú biến dị.

Có thể nói, năm người bọn họ này, đều là ở vào điểm mấu chốt đột phá cảnh giới, đều có vô tận khát vọng đối với mật của thú biến dị.

Nhìn Tiêu Tề Sơn cho con Ngân cốt mã một kích cuối cùng, Ngân cốt mã âm ầm ngã xuống đất, Tiêu Hoàng cùng đám người Lý Văn, trong lòng đều vừa động, trên mặt tràn ngập hâm mộ, ghen tị, giống như nhìn thấy một đại mỹ nữ bị người ta đẩy ngã nằm xuống, ánh mắt nhìn mà thèm thuồng.

Lại nhìn Tiêu Tề Sơn, cũng không có vì xử lý xong Ngân cốt mã mà có mấy may lơ lửng, ánh mắt nhìn quét một vòng bốn phía, lộ ra một vẻ cười lạnh:

- Bằng hữu trong rừng cây, ẩn trốn này giờ chắc là mệt lắm rồi, có ý đồ gì, đi ra nói đi!

Nghe nói như thế đám người Tiêu Hoàng lập tức trong lòng căng thẳng.

Như thế nào lại có thể bị hắn phát hiện? Tiêu Hoàng có chút khó hiểu, hẳn tin tưởng mình đã làm rất bí mật không một kẻ hở, không có lộ ra mấy may dấu vết.

Tuy nhiên, ngay lúc Tiêu Hoảng cảm thấy khó hiểu, vừa định đứng dậy đi ra, bỗng nhiên trong một lùm cây cao lại đứng lên sáu người, tất cả đều đeo mặt nạ bảo hộ, thân mặc trang phục màu xanh ánh vàng.

Nhìn thấy một màn như thế, trong lòng Tiêu Hoảng thở nhẹ một hơi, thì ra là hiểu lầm. Tuy nhiên, khi Tiêu Hoảng chân chính dời ánh mắt nhìn vào sáu người này, thần sắc lại biến đổi: tuy rằng màu sắc không giống, nhưng là bằng vào sức quan sát cường đại, Tiêu Hoảng vẫn phát hiện ra một ít manh mối, đó chính là sáu người này cùng ba người lúc trước quấy phá bọn họ, có chung một đặc điểm, chính là trên góc áo bọn họ, đều có một ký hiệu đặc thù mà giống nhau, đó chính là một cộng lông chim phượng hoàng bao quanh một cái đầu lâu.

Mà ký hiệu như vậy, chỉ có thể chứng tỏ một điều, bọn họ đều là đồng bọn.

Thậm chí Tiêu Hoảng lớn mật phỏng đoán, những người này thực rất có thể chính là người đặt ở cửa vào máu của Xích kim thú để hấp dẫn Địa độn long.

- Tiêu tiên sinh quả nhiên nhãn lực tinh tường! Không nghĩ tới nhanh như vậy, đã bị các người phát hiện!

Gã nam nhân đầu lĩnh giữ một đầu tóc dài nói, thanh âm rõ ràng đã qua cải biến của Ma Văn biến âm.

- Người nhận biết ta?

Tiêu Tề Sơn nhẹ giọng hỏi, trong giọng nói tràn ngập ý cảnh giác.

- Gặp mặt chia một nửa, mặt thú về ta, bộ phận còn lại phần các người, như thế nào?

Gã nam nhân che mặt tóc dài nói tiếp.

“Quả nhiên!”

Nghe giọng điệu như thế, trong lòng Tiêu Hoảng phát ra thanh âm như thế. Tuy nhiên, thân là những người ngoài cuộc, tinh tế nhận xét: giọng điệu của bọn họ như vậy có vẻ rất tùy ý, lại làm cho người ta có một loại cảm giác ý không như lời nói.

- Hừ! Có bản lĩnh, lại đây lấy đi!

Tiêu Tề Sơn hơi híp mắt, nhìn như tùy ý, nhưng trong giọng nói tràn ngập sát ý.

- Một khi đã như vậy, chúng ta cũng không khách sáo!

Gã tóc dài nhẹ giọng nói, năm tên đồng bọn bên cạnh hắn đều khu động Chiến Văn.

Thông qua quan sát Tiêu Hoảng rõ ràng có thể thấy được trong đó gã nam nhân tóc dài đã đạt tới Ngự Giả cấp năm, đây là từ Chiến Văn hắn sử dụng phân tích ra được. Năm người còn lại, toàn bộ đều là cấp bậc Ngự Giả trở lên, hiển nhiên thực lực cũng không yếu, nhưng lại làm cho Tiêu Hoảng khó hiểu chính là, một đám người cường hãn như vậy, nếu là người của Thái Ngô Thành thì tuyệt đối không thể không có thể lực, không có tiếng tăm gì.

Mà so ra thực lực của hai nhóm người, bên người che mặt rõ ràng cường đại hơn một ít. Tuy nhiên, nhìn lại Tiêu Tề Sơn tuy nhìn thấy sáu người xung phong ào tới, thần sắc hắn vẫn không có mảy may kích động, ngược lại khoe miệng toát ra vẻ khinh thường, tiếp theo liền rất nhanh từ trong Ma Văn túi, lấy ra một cái Tái thạch là Chiến Văn kim hoàng sắc.

“Kim tước thạch?” Nhìn thấy một màn như thế, trong lòng Tiêu Hoảng lập tức căng thẳng, bởi vì hắn biết rõ Kim tước thạch giống như Anh tinh thạch, đều là Tái thạch dùng cho cấp bậc Ngự Sư.

Hay là...

Không đợi Tiêu Hoảng kết luận, Tiêu Tề Sơn đứng ở giữa mảnh đất trống, đã khu động Chiến Văn cấp bậc Ngự Sư trong tay, trong nháy mắt trên cánh tay hình thành một cái Ma Văn màu tím đen, từ kết cấu phán đoán rõ ràng là Ngự Sư cấp một.

Đám người nam nhân tóc dài vừa mới xung phong ào đến một nửa đường, tự nhiên chú ý tới hành động của Tiêu Tề Sơn, vốn trên mặt toát ra đầy sát khí không khỏi biến sắc, không hề nghi ngờ biến hóa như vậy, quả thực làm cho bọn chúng trở tay không kịp.

Giữa Ngự Sư và Ngự Giả cách biệt không khác gì Ngự Giả và Ngự Đồ, thậm chí còn cách xa hơn. Hiển nhiên, Tiêu Tề Sơn để lộ ra thực lực thật sự đã hoàn toàn hoàn đảo ngược tình thế bất lợi vừa rồi!

Nam nhân tóc dài cũng không có liều lĩnh, khi còn cách Tiêu Tề Sơn không đến mười thước hắn đột ngột ngừng lại. Hắn biết rõ, mù quáng xông lên chẳng khác nào đi chịu chết.

- Không thể tưởng được, người dĩ nhiên là vị Ngự Sư thứ tư của Thái Ngô Thành!

Gã nam nhân tóc dài lên tiếng nói, từ trong ánh mắt hắn có thể nhìn thấy vẻ nghiêm trọng.

- Như thế nào? Không được sao?

Tiêu Tề Sơn cười cười đáp lại, kỳ thật từ mấy tháng trước Tiêu Tề Sơn đã là Ngự Sư, chỉ là không có công khai mà thôi. Nguyên nhân chính là hắn muốn che dấu thực lực.

- Coi như người lợi hại!

Gã nam nhân tóc dài đáp lại một tiếng, giả bộ như muốn phát động công kích lần nữa, kết quả lại dẫn năm người bên cạnh, đột ngột xoay người bỏ chạy.

- Còn muốn chạy? Không dễ dàng như vậy!

Tiêu Tề Sơn nói xong, vung cánh tay một cái, một đạo kim quang từ đầu ngón tay bắn vèo ra. Quan sát cẩn thận sẽ thấy đây là một tia năng lượng mảnh khảnh giống như sợi dây cước.

Nhanh như một tia chớp liền cuốn lấy mắt cá chân một gã bịt mặt, tiếp theo kéo giật về phía sau, cánh tay vung xuống phía dưới, người bịt mặt bị cuốn lấy mắt cá chân, lập tức ngã rầm trên mặt đất.

Không đợi hắn kịp có phản ứng, Tiêu Tề Sơn nhanh như tia chớp xuất hiện bên cạnh hắn, giơ chân đạp trên ngực người bịt mặt, đồng thời trực tiếp giơ tay lột bỏ mặt nạ bảo hộ của người bịt mặt, lộ ra là một nữ nhân xa lạ, chừng hai mươi lăm, hai sáu tuổi.

- Người là ai? Thuộc thế lực nào? Rốt cuộc muốn làm gì?

Tiêu Tề Sơn đơn giản rõ ràng hỏi tóm tắt. Hiển nhiên, hắn có thể khẳng định, những người này có thể là tham tài liệu quý báu, dù sao tài liệu có nghĩa là tiền tài, mọi người đều thích. Thế nhưng Tiêu Tề Sơn có thể cảm giác được, những người này cũng không phải chỉ vì điều đó.

Nữ nhân liếc mắt nhìn Tiêu Tề Sơn một cái, rồi tùy tiện quay đầu qua một bên, lộ ra một bộ dáng thà chết chứ không chịu khuất phục.

Tiêu Tề Sơn cũng không có bối rối mà cảm thấy bất ngờ, hắn lấy ra một cái bình nhỏ từ trong Ma Văn túi, bên trong có một con trùng nhỏ giống như loại con nhện.

- Con nhện cát này là ta vừa mới bắt được, nói vậy hắn người cũng biết, bị nó cắn một miếng, làn da, cơ thể sẽ xuất hiện thối rữa diện tích lớn. Nếu ta bắt nó đặt trên mặt người, nói vậy cả khuôn mặt người, bao gồm cả mắt, tai của người... là hậu quả thế nào hắn không cần ta nói ra chứ? Dung mạo người không tệ, cứ như vậy bị thối rữa, nửa đời sau làm người vừa mù vừa điếc, không khỏi thật đáng tiếc mà.

Tiêu Tề Sơn nói xong, liền thật cẩn thận đưa tay đặt trên cái bình, miệng bình nhắm vào mặt của nữ nhân.

Lại nhìn sắc mặt của nữ nhân rõ ràng xuất hiện vẻ sợ hãi. Nữ nhân chỉ cần hơi có chút nhan sắc, so với tử vong, họ càng sợ chính là cả đời làm người quái dị, như một loại người vừa điếc lại vừa mù kia.

- Chờ một chút!

Thấy Tiêu Tề Sơn sắp phát lực, nữ nhân vội vàng nói:

- Ta tên là Kiều Nam, thuộc Tiên Phong Đoàn, lần này đến đây mục đích chủ yếu là loại trừ người có cơ hội phát tài, ngoài ra còn có mục đích làm suy yếu số lượng cao thủ của Thái Ngô Thành!

- Làm suy yếu số lượng cao thủ của Thái Ngô Thành?

Tiêu Tề Sơn tự nói một câu, mơ hồ dường như có dự cảm được điều gì: những người này dường như có bí mật gì đó không muốn cho ai biết, hoặc là nói thẳng ra, chính là muốn tung một lưới bắt hết cao thủ tham gia mùa săn bắt, tiêu diệt toàn bộ, nhưng rốt cuộc bọn họ vì cái gì phải làm như vậy?

Đương nhiên, những người này cũng không phải là nhân vật trọng yếu.

- Các người rốt cuộc có biện pháp gì, mà muốn hoàn toàn tiêu diệt chúng ta?

Tiêu Tề Sơn tra hỏi tới vấn đề hấn quan tâm nhất.

- Cái này...

Kiều Nam hơi do dự, tuy nhiên, nhìn lại cái lọ trong tay Tiêu Tề Sơn đã mở ra một khe hở, khoe miệng cô ta giật giật, không tình nguyện nói:

- Ở Âm Dung Sơn, chúng ta...

Còn không kịp nói xong, chỉ thấy bên trong rừng cây đột nhiên bắn tới một điểm sáng màu lam, đánh xuyên qua đầu nữ nhân, Kiêu Nam liền chết ngay tại đương trường. Rõ ràng là đồng bọn của cô ta cố tình diệt khẩu.

Khi Tiêu Tề Sơn ngẩng đầu lên, bóng người từ rất xa nhoáng một cái rồi biến mất. Mà lúc này sắc mặt Tiêu Tề Sơn đã trở nên vô cùng cảnh giác.

- Lấy xuống mặt của Ngân cốt mã thú biến dị! Còn lại bỏ đi! Sau đó tận khả năng tìm kiếm đồng bạn, rời khỏi nơi này, không cần đi tiếp vào Âm Dung Sơn, tất cả kế hoạch hết thảy vứt bỏ. Nhớ kỹ vừa rồi các người nghe được gì, ngàn vạn lần không được nói với người các thế lực khác!

Tiêu Tề Sơn quả quyết phân phó.

95. Chương 95: Tiểu Kỳ Lang

Tin tình báo trọng yếu như thế, tự nhiên không thoát khỏi lỗ tai Tiêu Hoằng. Nhìn mặt của Ngân cốt mã bị lấy ra tản ra ánh huỳnh quang, tuy rằng trong lòng Tiêu Hoằng như trước ngứa ngáy, nhưng thực lực của Tiêu Tề Sơn đã làm cho Tiêu Hoằng chùn bước.

Lý Văn ở bên cạnh, đúng lúc này huých nhẹ Tiêu Hoằng một cái, đồng thời đưa mắt làm hiệu hỏi ý kiến.

Tiêu Hoằng tự nhiên hiểu được hàm nghĩa của loại ánh mắt này, hấn hơi lắc lắc đầu, ngón trở nhẹ nhàng dựng thẳng trước miệng, sau đó chỉ chỉ phía sau.

Bốn người nhẹ gật gật đầu, tiếp theo thần không hay quỷ không biết, lẳng lặng thối lui về phía sau.

Ước chừng lui ra xa mấy chục thước, đám người Tiêu Hoằng mới đứng lên, hiển nhiên tin tình báo vừa rồi tuyệt đối rất trọng yếu. Nếu cứ như vậy đâm đầu đi vào Âm Dung Sơn, phỏng chừng chết tám lần cũng không biết vì sao mình chết.

- Này! Hiện tại chúng ta nên làm gì bây giờ?

Lý Văn mở miệng hỏi.

- Hiển nhiên, ở cửa động phỏng chừng hết tám phần còn có Địa độn long, chỉ bằng vài người chúng ta, đừng nghĩ đi ra ngoài. Việc cấp bách trước mắt, chính là truyền tin tình báo cho các đồng bạn khác, rồi cùng nghĩ biện pháp mau mau rời chỗ này.

Tiêu Hoằng bình tĩnh phân tích.

- Theo ý tứ của huynh, còn đi tới hướng bắc ư?

Lý Văn hỏi tiếp.

- Đúng vậy! Biện pháp này cũng là tìm kiếm đồng bạn tốt nhất, nhưng chúng ta ngàn vạn lần không cần đi vào Âm Dung Sơn. Hơn nữa, ven đường phải hết sức cẩn thận, bởi vì chúng ta còn không biết có bao nhiêu người bịt mắt.

Tiêu Hoảng đáp lại.

Nói xong, Tiêu Hoảng liền mang theo đám người Lý Văn, tiếp tục đi tới hướng bắc. Không hề nghỉ ngơi, hiện tại bọn họ cần phải tranh thủ thời gian.

- Này! Các người nói xem, nếu người bịt mặt phải tận khả năng tiêu diệt nhiều cao thủ của Thái Ngô Thành, vừa rồi vì sao không tập kích chúng ta?

Hồng Phong đi tuốt đằng trước, khó hiểu hỏi.

- Điều này cần phải hỏi sao? Ở trong mắt người ta, người cho rằng chúng ta xứng với danh hiệu cao thủ à? Ở trong mắt người ta, cao thủ tối thiểu cũng phải là cấp bậc Ngự Giả đấy.

Yến Nam đáp lại.

Trả lời như vậy xem ra thực trào phúng, nhưng cũng không thể phủ nhận, trả lời như vậy là chính xác nhất.

- Cũng có một lý do khác, chính là mấy tên hắc y nhân quấy rối kia, tự nhận là không có nắm chắc trăm phần trăm, xử lý toàn bộ chúng ta!

Tiêu Hoảng nói tiếp, dù sao ở hắc xem ra, đám người bịt mặt quấy rối này, cũng không có lòng tốt như vậy, hơn nữa Tiêu Hoảng có thể cảm nhận được ba người bịt mặt gặp trước đó, cũng không có thực lực cao cường như đám người nam nhân tóc dài.

Lại rất cẩn thận đi tới gần một giờ, ven đường đụng phải rất nhiều linh thú, phần lớn đều là thú ăn cỏ nên cũng không có nguy hiểm. Trong đó một con Tiên vĩ thú sức chiến đấu chỉ có Ngự Đồ cấp mười, liền bị đám người Tiêu Hoảng hợp lực xử lý. Tuy rằng so ra kém linh thú quý báu cấp bậc Ngự Giả, nhưng trên thân nó có thể thu được giá trị cũng có hơn một trăm kim tệ.

Đổi lại là ngày thường, có lẽ bao nhiêu đó sẽ bỏ qua, nhưng hiện tại vẫn là thu lấy toàn bộ, bởi vì tình thế có biến, bất cứ lúc nào đều có thể phải chạy trốn rời nơi đây. Bởi vậy, kế hoạch cũng thay đổi theo, có thể mang đi một chút là được một chút, dù sao cũng tốt hơn là so với hai tay trống trơn.

Đừng quên, cơ hội hôm nay như vậy, nhưng Tiêu Hoảng đã dùng tiền lời giá trị 1000 kim tệ đổi lấy, mặc dù phải lỗ vốn, cũng không thể để mất đi nhiều lắm.

Trên đường, đám người Tiêu Hoảng cũng gặp một số người, tuy nhiên, không phải là đoàn đội Thiếu Giang. Trong đó còn bao gồm Sài Sương, xem ra dường như cũng đã tản lạc cùng đoàn đội, Bì Hải Phi thường kèm bên cạnh đã không thấy tung tích, chỉ còn lại có hai tên Tây Tân Ma Văn học viện đi theo, ít nhiều có chút có hơi chật vật.

Tuy nhiên, đám người Tiêu Hoảng cũng không để ý lắm, sau khi phát hiện liền đi vòng, thừa dịp đối phương còn không có phát hiện, tự thân lẫn mất từ rất xa. Hơn nữa Tiêu Hoảng đối với loại cao ngạo, bá đạo của đại tiểu thư Sài Sương này, cũng không có ấn tượng tốt lắm.

Về phần Yến Nam đi đoạn hậu, vừa đi vừa lưu ý Ma Văn thăm dò, đồng thời cũng không ngừng dùng Ma Văn thông tin, ý đồ liên hệ với đồng bạn ở phụ cận. Tuy nhiên, đáng tiếc thủy chung không có kết quả.

Mà thời điểm Tiêu Hoảng cẩn thận lưu ý bốn phía trên hướng đi, trong đầu luôn lẫn qua lộn lại suy nghĩ thân phận của đám người bịt mặt. Nữ nhân tự xưng là Kiều Nam kia từng xưng mình là người của Tiên Phong Đoàn, Tiên Phong Đoàn là cái gì? Tiêu Hoảng chưa từng nghe nói qua. Tuy nhiên, trong mơ hồ Tiêu Hoảng cảm thấy không được nghĩ tới đám người đối chiến cùng Bối La trên đường phố lúc trước.

Đương nhiên, Tiêu Hoảng không có chứng cứ, chỉ là trực giác. Nhưng bọn họ vì sao muốn tiêu diệt cao thủ của Thái Ngô Thành? Là để làm suy yếu ba thế lực lớn? Hay còn có ý đồ gì khác?

Hết thấy Tiêu Hoảng không nghĩ ra, cũng tận khả năng khắc chế chính mình, không cần nghĩ tới nhiều lắm, bởi vì Tiên Phong Đoàn rốt cuộc muốn làm gì, không có quan hệ với mình, trước mắt, trọng yếu nhất chính là an toàn cho bản thân, Âm Dung Sơn phỏng chừng là không thể đến gần rồi, mà điểm mấu chốt của Tiêu Hoảng là phải bình an rời nơi này.

“Chít chít... xì xì... grừ!”

Ngay thời điểm Tiêu Hoằng một đường đi tới trước, thanh âm như thế, cùng với tiếng gầm nhẹ còn nhỏ, không ngừng vang bên tai Tiêu Hoằng, tiếng kêu la như vậy rõ ràng cũng không phải linh thú gì lớn lắm.

- Thanh âm gì vậy?

Diệp Gia Chính trong đội ngũ luôn luôn trầm mặc không lên tiếng, bỗng nhiên mở miệng hỏi.

- Đừng quản tới nó!

Tiêu Hoằng đáp lại, ở loại thời điểm này, tuyệt đối là nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện, có thể không phân tâm, thì không cần quan tâm. Hơn nữa nghe theo mức độ tiếng gầm rú cũng không phải là linh thú nguy hiểm.

Nhưng, ngay lúc Tiêu Hoằng vừa mới nói dứt lời, đồng thời xuyên qua một mảng bụi cây cao tới thất lưng, trước mắt liền xuất hiện một cái hố sâu, chiều sâu ước chừng ba thước.

Vừa định đi vòng qua, trong lúc vô tình, Tiêu Hoằng liền nhìn thấy phía dưới hố sâu, có một con vật hình dáng giống con sóc, da lông màu trắng, bộ dáng béo phì, đang tựa vào một bên hố sâu, thân thể cùng với hai trảo nhỏ đang bám trên vách đất, bộ dáng có vẻ thực bất lực. Bộ lông trắng tinh của nó trải qua bùn đất dính bện lại thành từng chùm từng chùm, thỉnh thoảng bắn ra một đám ngọn lửa nho nhỏ.

Mà ở phía trước nó chính là bảy tám con thằn lằn đen cùng cỡ với nó. Tuy nhiên, những con thằn lằn đen này đều không phải là linh thú, chỉ là động vật ăn thịt bình thường, hiển nhiên là xem con linh thú giống như con sóc trước mặt này, trở thành bữa tối.

Đối với con linh thú trong hố sâu, tự nhiên Tiêu Hoằng nhận biết, nó tên là Kỳ lang, là một loại mãnh thú ăn tạp, trong miệng nó có thể bắn ra một loại chất lỏng, gặp không khí sẽ tự cháy; có răng nanh sắc bén; cũng có thể dùng hỏa diễm công kích đối thủ. Lúc trưởng thành thân thể dài gần hai thước, lực công kích có thể đạt tới Ngự Giả cấp ba cấp bốn, chỉ số thông minh khá cao, thông hiểu nhân tính. Đương nhiên, con Kỳ lang trong hố sâu, chỉ là con con, đại khái chỉ mới một hai tháng, răng nanh chưa có mọc dài, ngoài chất lỏng tự cháy trong miệng, cũng không có lực công kích gì.

Giờ phút này, trong đôi mắt con tiểu Kỳ lang đã tràn ngập sợ hãi, tuyệt vọng, hố sâu cao như vậy bằng vào thân hình của nó, cũng rất khó nhảy ra được.

Nhìn thấy có người trên miệng hố, con tiểu Kỳ lang chớp chớp mắt ra vẻ cầu xin giúp đỡ, cũng bày ra một bộ dáng thật đáng thương.

Tiêu Hoằng tự nhiên chú ý tới phản ứng của con tiểu Kỳ lang. Vào thời điểm này, cân nhắc theo góc độ khách quan, tận lực càng tránh ít phiền toái càng tốt. Nhưng khi ánh mắt nhìn thấy con tiểu Kỳ lang kia, Tiêu Hoằng vẫn là động lòng trắc ẩn, gần như ngay thời điểm ba con thằn lằn phóng tới tiểu Kỳ lang, Tiêu Hoằng liền nhanh như tia chớp bắn ra ba cánh hoa hồng, trực tiếp chém đứt đầu ba con thằn lằn này, các con thằn lằn khác theo bản năng lui về phía sau.

Không chút chậm trễ, từ trong túi hành trang lấy ra một sợi dây thừng, một đầu buộc lại một nút thông lọng, xong Tiêu Hoằng liền thả dây thừng xuống, treo thông lọng ở trước mặt tiểu Kỳ lang.

Tiểu Kỳ lang ngẩng cái đầu nhỏ xịu lên, nhìn Tiêu Hoằng, hơi do dự một chút, vẫn là đưa chân trước móc lên đầu thông lọng. Theo thân mình nó còn treo lơ lửng giữa trời, còn không quên thè thè lưỡi với thằn lằn còn thừa phía dưới, dường như là một loại trào phúng chế giễu.

Đặt con tiểu Kỳ lang trên bàn tay mình, Tiêu Hoằng có thể nhìn thấy rõ ràng, trên cánh tay tiểu tử kia có một số vết thương, trên da lông đầy bùn đất, đã bện lại, dính cả vào trên làn da, nhìn qua giống như con mèo nhà bị vứt bỏ, chật vật không chịu nổi. Xem bộ dạng nó dường như đã đói bụng một thời gian dài, có thể sống đến bây giờ, sinh mệnh lực coi như rất ngoan cường.

Giờ phút này nó đang chờ mong nhìn Tiêu Hoằng, dường như đang khát cầu điều gì.

Tiêu Hoằng dường như có thể xem hiểu loại ánh mắt này, tiện tay từ bên hông gỡ xuống bình nước, đồng thời rót vào cái nắp một chút nước sạch.

Lại nhìn tiểu tử kia, không có mấy may khách sao, dùng chân trước ôm lấy cái nắp bình, uống một hơi cạn sạch, tiếp theo liền chỉ chỉ trước vào bình nước, bày ra một bộ dáng còn muốn uống tiếp.

- Đây là con gì vậy?

Yến Nam đánh giá một chút con vật nhỏ mặt xám mày tro này hỏi.

- Kỳ lang, một loại linh thú phi thường hung mãnh, lại phi thường thông hiểu nhân tính.

Tiêu Hoằng đáp lại, rồi dứt khoát đặt miệng bình nước ngay bên miệng tiểu tử kia, mặc cho nó uống từng ngụm từng ngụm.

- Kỳ lang? Không phải đâu, ta xem nó thật giống như một con chuột mập.

Yến Nam bày ra một bộ dáng khoa trương nói. Lân lang hẳn tự nhiên biết, thủ hạ của Tang Hoành Vân chính là một gã Hoán Văn giả, cũng có một con, nhìn qua vô cùng hung ác, phi thường bảo hộ chủ nhân.

- Đây chỉ là con nhỏ, sau này trưởng thành sẽ khác hẳn! Chính cái gọi là nữ lớn lên mười tám lần biến, có một số linh thú cũng thuộc dạng này.

Tiêu Hoằng nói tiếp, thấy tiểu tử kia uống đã thèm, liền ném cho nó một miếng bánh bích quy ép khô.

Tiếp nhận miếng bánh bích quy, tiểu tử kia không chút do dự, liền bắt đầu không ngừng gặm nhấm, hiển nhiên là rất đói bụng rồi.

- Con vật này, huynh định xử lý thế nào?

Lý Văn hỏi tiếp.

- À...

Ngay lúc Tiêu Hoằng còn đang cân nhắc, nhìn lại tiểu tử kia, hai chi trước còn đang ôm miếng bánh bích quy, mà đã ngủ say ở trong lòng bàn tay Tiêu Hoằng, hiển nhiên là nó mệt muốn chết rồi. Mà loại Lân lang này tính cảnh giác cực cao, lại dám ngủ trong lòng bàn tay một người, chỉ có thể chứng minh một điều đó chính là nó đối với người này, đã thành lập đủ tín nhiệm.

Kỳ thật Tiêu Hoằng cứu nó ra, đã chuẩn bị thả nó đi, nhưng giờ khắc này Tiêu Hoằng bỗng nhiên lại nhớ tới Mộ Khê Nhi, còn nhớ tới lúc trước nổi lên thuận miệng đồng ý.

Hơi chút do dự, Tiêu Hoằng lấy ra từ trong túi hành trang một cái hộp gỗ, sử dụng tiểu đao đục vài cái lỗ thủng quanh hộp gỗ, sau đó nhẹ nhàng đặt tiểu Kỳ lang đang ngủ say vào trong đó, đặt nắp hộp để phía trên túi hành trang.

Ngay lúc Tiêu Hoằng làm xong hết thấy, cách đó không xa bỗng nhiên lại truyền đến một trận tiếng xao động mãnh liệt, tiếng bước chân chạy hỗn loạn, vừa dồn dập, vừa trầm trọng, thậm chí Tiêu Hoằng còn mơ hồ có thể nghe được tiếng rống trầm thấp của dã thú.

96. Chương 96: Sài Sương Vô Sĩ

Không đợi đám người Tiêu Hoằng hoàn toàn chuẩn bị, ở rừng cây cách đó không xa, Sài Sương và hai gã khác của học viện Tây Tân Ma Văn đột nhiên vọt ra. Trên mặt và cánh tay nàng có vết thương rõ ràng, vẻ mặt tràn ngập sợ hãi vô tận. Hai vị phía sau cũng không tốt hơn là mấy.

Rõ ràng bọn họ nhìn thấy gì đó rất khủng bố.

- Mọi người chuẩn bị cho tốt.

Tiêu Hoằng giữ vẻ bình tĩnh cực độ, thấy Sài Sương không ngừng tới gần liền ra lệnh.

Tuy nhiên gần như ngay trong nháy mắt khi Tiêu Hoằng thốt ra lời này, thần sắc Tiêu Hoằng đột nhiên đại biến, vẻ sợ hãi hiện lên. Chỉ thấy từ trong rừng cây có một con linh thú giống như ác lang trên người đầy những vẩy màu đen, cao tới hai thước lao ra.

Loại sinh vật này Tiêu Hoàng liếc mắt một cái liền nhận ra. Đây là Huyết lân lang. Nhưng chuyện này không phải thứ khiến Tiêu Hoàng hoảng sợ. Huyết lân lang bình thường vảy đỏ như máu, nhưng con này thì vảy lại đen tuyền.

Vậy là nghĩa gì, Tiêu Hoàng tất nhiên hiểu rõ! Con này là thú biến dị.

Tiêu Hoàng sẽ không nhìn lầm. Bởi vì hắn ngày nhớ đêm mong đối với Huyết lân lang biến dị, tất nhiên phải phân biệt chuẩn xác. Nhưng vào lúc nhìn thấy nó trong hoàn cảnh thực thì trán Tiêu Hoàng liền đổ mồ hôi lạnh!

Bởi vì lúc trước cũng từng nói, Huyết lân lang biến dị có sức chiến đạt tới Ngự Sư cấp hai. Mà cả đám người Tiêu Hoàng, cấp bậc cao nhất cũng không hơn Ngự Đồ cấp mười. Nếu tính cả Sài Sương thì đơn giản cũng chỉ là Ngự Giả cấp hai.

Có thể nói chênh lệch cấp bậc như vậy thì dù là năm Sài Sương cộng thêm mười Tiêu Hoàng vào cũng không phải là đối thủ của Huyết lân lang.

So với mật của Huyết lân lang biến dị thì Tiêu Hoàng coi trọng việc trở thành Ngự Giả ưu tú hơn. Tính mạng không còn, không thể sống sót thì cái gì cũng chỉ là nói suông thôi.

- Mọi người tránh mau, dừng...

Không đợi Tiêu Hoàng ra lệnh hết thì chuyện khiến Tiêu Hoàng khiếp sợ vô cùng đã xảy ra. Chỉ thấy Sài Sương nhìn thấy Tiêu Hoàng cách đó kiếm khí xa, vốn đã chạy về phía tay phải Tiêu Hoàng lúc này đột nhiên đổi hướng, vọt thẳng về phía Tiêu Hoàng.

Bởi vì Sài Sương đã đạt Ngự Giả cấp hai, lại có sự trợ giúp của Phong Văn nên tốc độ rất nhanh, chớp mắt đã vọt tới gần Tiêu Hoàng và Hồng Phong!

- Sài Sương người!

Thấy cảnh như vậy, Tiêu Hoàng từ khiếp sợ biến thành phần nộ. Hắn biết rõ đối phương muốn đánh lạc hướng Huyết lân lang, để bọn họ làm bia thịt chịu chết thay hắn.

Đối với lời nói tràn ngập phần nộ của Tiêu Hoàng, Sài Sương căn bản không để ý tới, dựa vào tính cơ động cường đại của Phong Văn mà vọt tới nhanh như chớp, sau đó cùng mấy gã đồng bọn biến mất ở sâu trong rừng cây.

Giờ khắc này đám người Tiêu Hoàng chỉ còn biết hận hành vi vô sỉ của Sài Sương, lại thấy Huyết lân lang biến dị khoe miệng còn dính máu đã đổi mục tiêu, lao thẳng về phía Hồng Phong.

- Trốn!

Tiêu Hoàng hét lớn một tiếng, tiếp theo hai chân phát lực, hướng về phía phải lao đi.

Tuy nhiên lúc này Hồng Phong vốn không nhanh nhẹ, thân thể lớn lại mặc khôi giáp, di chuyển tương đối khó khăn, chỉ có thể trở mắt nhìn Huyết lân lang biến dị tốc độ rất nhanh đang lao tới, há miệng về phía lồng năng lượng bảo vệ của mình, chỉ còn cách mình không tới một thước.

Tiêu Hoàng đã trốn được tất nhiên có thể chú ý tới tình hình phía sau. Lúc này đồng bọn trong thời khắc sinh tồn, thân thể hắn

Thân thể ở giữa không trung, giơ tay phải lên bắn ra một chùm sáng trị bệnh về Hồng Phong.

Trong nháy mắt, bốn phía Hồng Phong hình thành sóng xung kích mãnh liệt.

Nhưng khiến người ta không ngờ được chính là loại sóng xung kích có thể đánh vắng Ngự Giả này lại không hề có mấy may hiệu quả đối với Huyết lân lang, thậm chí tốc độ của nó cũng không giảm bớt.

Ngược lại Hồng Phong dưới tác dụng mạnh mẽ của sóng xung kích lại bị bắn đi xa mấy thước. Tuy nhiên đáng mừng chính là dù bị văng ra thì Hồng Phong cuối cùng cũng tránh thoát một kiếp, trở mắt nhìn Huyết lân lang lao tới. Lúc này thân thể hắn mất trọng tâm, ngã ra ngoài mấy thước.

Hai mắt hần mở trợn trừng ra, ngẩn ngơ đi. Không hề nghi ngờ gì nữa, đây là lần đầu tiên hần tới gần tử vong như vậy.

Con Huyết lân lang biến dị này dường như không hề hứng thú với việc vừa bỏ lỡ Sài Sương, một chiêu vồ hụt liền xoay người rất linh hoạt, trực tiếp dùng răng nanh dữ tợn và gương mặt hung ác lao ngay về phía đám người Tiêu Hoàng.

- Chết tiệt! Sài Sương chết tiệt!

Lý Văn nghiêng răng nghiêng lợi nói. Không hề nghi ngờ gì nữa, bằng vào thực lực của bọn họ thì Sài Sương rõ là không phải tốt bụng đưa tới linh thú quý báu mà đưa tử thần đổ lên người bọn họ, dùng bọn họ để đi dò tầm mắt của Huyết lân lang biến dị mà thôi.

Tuy nhiên trước mắt nói gì cũng đã muộn rồi. Nếu muốn giữ mạng thì nhất định phải giải quyết đại phiền toái trước mặt đã. Trốn sao? Căn bản đúng là nằm mơ. Ngay cả Sài Sương dùng Phong Văn cũng đều không thể hoàn toàn thoát đi, bọn họ làm sao mà chạy được?

Trái lại lúc này Huyết lân lang biến dị ở cách bọn họ chưa tới mười thước, đám vảy rậm rạp trên người đều đã mở ra.

Huyết lân lang cũng được coi là nổi tiếng ở Vũ Nhuận Tinh. Đối với tập tính của nó, mọi người tất nhiên đều rõ như lòng bàn tay. Trong đám vảy trên người nó đều dấu một lỗ khí, phun ra sẽ tạo thành lực đẩy mạnh, có hiệu quả không khác gì Phong Văn, có thể tăng tốc độ di chuyển trên diện rộng.

- Nếu trốn không thể trốn, muốn tránh không thể tránh thì chúng ta cũng không thể ngồi chờ chết, chỉ có thể kiên trì tử chiến một phen. Hồng Phong, chắn phía trước, Lý Văn tìm cơ hội lên tới tán cây cao đánh xuống. Chú ý tập trung đánh vào mắt nó, Yến Nam, Diệp Gia Chính tận dụng hết khả năng tấn ra, dùng góc độ khác nhau công kích Huyết lân lang.

Ánh mắt Tiêu Hoàng nhìn về phía Huyết lân lang biến dị, cố gắng nén sợ hãi trong lòng, coi như là bình tĩnh ra lệnh.

Đồng thời, Huyết lân lang biến dị đã điều chỉnh tốt, lỗ khí dấu dưới vảy đồng thời phun khí, lại một lần nữa đánh về phía Hồng Phong.

Dựa vào tốc độ của Hồng Phong nếu muốn né tránh Huyết lân lang biến dị công kích thì gần như là không có khả năng, chỉ có thể cố gắng cầm khiên trong tay chắn ở phía trước, đồng thời khởi động khiên thủy tinh phòng hộ.

Nhưng trước mặt Huyết lân lang biến dị, khiên thủy tinh ngày thường nhìn như rất kiên cố giờ yếu ớt giống như bọt khí, bị Huyết lân lang đánh tan, sau đó lao tới Huyết lân lang, lại mở cái mồm to như chậu máu, há răng nanh màu lam sẫm ra, giống như là những lưỡi hái tử thần ngoạm vào khiên của Huyết lân lang giống như ăn bánh quy, cắn đứt ra một miếng lớn.

Lúc này Tiêu Hoàng tất nhiên biến tính chất nghiêm trọng của sự việc, không dám tạm dừng chút nào, dùng hết tốc độ bú mẹ mà bắn ra một luồng ánh sáng trị bệnh Xích Cực về phía Hồng Phong.

Vẫn là tình trạng cũ, trong nháy mắt Hồng Phong liền bị bắn đi mấy thước.

- Tiến công!

Thấy khoảng cách giữa Hồng Phong và Huyết lân lang biến dị được kéo giãn, Tiêu Hoàng lớn tiếng ra lệnh, sau đó bắn mấy chục cánh hoa hồng về phía Huyết lân lang biến dị. Đám người Lý Văn cũng vậy, ra tay hết sức, sử dụng Chiến Văn am hiểu nhất phát động công kích!

Làm như vậy tuy rằng càng chọc giận Huyết lân lang biến dị thêm nhưng cũng là do bọn họ không còn lựa chọn nào khác.

Nhanh như chớp, đủ loại năng lượng thể, Ma Văn đạn bắn lên người Huyết lân lang biến dị, ánh sáng tỏa ra dày đặc.

Tuy nhiên khi ánh sáng tan đi, khiến người ta cảm thấy vô cùng chán nản đó là tất cả năng lượng thể hầu như không có hiệu quả, thậm chí ngay cả một vết nhỏ cũng không lưu lại được. Hiệu quả duy nhất đó là Ma Văn đạn nổ mạnh của Lý Văn. Nhưng nó đơn giản cũng chỉ lưu lại được một vết xước mờ mà thôi.

Mà Huyết lân lang bị đau đớn đã bắt đầu trở nên điên cuồng, trực tiếp nhắm ánh mắt hung tàn về phía Lý Văn trên tán cây.

Trong nháy mắt, trán nó hình thành đao năng lượng sắc như dao cạo, bắn thẳng về phía Lý Văn trên thân cây. Thân cây lớn tới hai người ôm chỉ bị chạm nhẹ một cái liền ầm ầm đổ xuống. Sau đó nó liền vọt tới, nhắm thẳng về phía Lý Văn mà cắn xé.

May mắn đó là còn có Xích Cực. Một luồng gợn sóng trị bệnh từ trong tay Tiêu Hoảng bắn lên thân thể Lý Văn, tạo thành phản lực để Lý Văn tránh khỏi cái mồm to như chậu máu của Huyết lân lang biến dị, bắn ra xa mấy thước.

Tuy nhiên Lý Văn dù bảo vệ được tính mạng thì súng ngấm trong tay, thứ duy nhất có thể tạo thành chút thương tổn cho Huyết lân lang đã bị rơi mất, đồng thời bị nó đập gãy đôi.

Nhìn thấy cảnh này, mọi người đều há hốc mồm. Không thể tạo thành tổn thương cho đối phương, chuyện này có nghĩa là trước mặt Huyết lân lang biến dị, bọn họ trở thành những con thỏ nhỏ không chút khả năng công kích, mặc cho nó trêu chọc.

Trong lúc tức giận, Huyết lân lang biến dị dường như có thể sử dụng Ngự lực vô cùng, xoay người lại phát động công kích đối với đám người Tiêu Hoảng.

- Dừng hoảng!

Đối mặt với Huyết lân lang lao lại như điên, Tiêu Hoảng lớn tiếng nói, cố gắng ổn định tâm lý. Trước mắt mà bối rối thì sẽ đúng là tìm đường chết chứ không còn nghi ngờ gì nữa. Trong đầu Tiêu Hoảng không ngừng nghĩ cách khắc chế địch, không chịu từ bỏ.

Ước chừng giằng co tầm mười phút, may mà Tiêu Hoảng có Xích Cực Được Văn thì đội viên mới không có người hy sinh nhưng trên thân thể mỗi người đều có ít nhiều vết thương. Thể lực của mọi người cũng bắt đầu có dấu hiệu giảm xuống.

Tình huống ác liệt mười phần. Cứ kéo dài như vậy thì dù bọn họ cứ may mắn tránh thoát công kích nhưng cuối cùng cũng vì hết sức mà chết.

Mau mau mau, ta cần biện pháp. Ánh mắt Tiêu Hoảng trợn lên có thể so với Huyết lân lang biến dị, trong đầu điên cuồng suy nghĩ. Nếu cứ thế này, không nghĩ được biện pháp xử lý Huyết lân lang biến dị thì bọn họ đều phải chết ở chỗ này!

- Hả?

Bỗng nhiên thần sắc Tiêu Hoảng thay đổi, dường như nghĩ tới cái gì. Đó là Phệ Văn mà Mặc Huyền lưu lại đạt cấp Ngự Sư.

Nếu vận dụng nó không chừng có thể cho Huyết lân lang một kích trị mạng. Nhưng cơ hội chỉ có một lần. Bởi vì năng lượng chỉ có năm mươi luồng, hơn nữa tốc độ của Huyết lân lang biến dị nhanh vô cùng, muốn đả kích được nó cũng không phải chuyện dễ. Phải mau chóng tìm kiếm và nắm thật chắc cơ hội.

Mà lúc này ánh mắt Tiêu Hoảng hơi liếc qua, thấy cái hố sâu lúc trước phát hiện ra hẳn là một cơ hội! Nhưng đây cũng không phải chuyện chắc một trăm phần trăm.

- Liều mạng!

Chuyện tới nước này, Tiêu Hoảng cũng không còn biện pháp khác. Nếu làm thì còn một đường sống, nếu không thì sớm muộn cũng chết hết ở nơi này.

97. Chương 97: Thật Không Biết Xấu Hổ!

Nhìn về phía Huyết lân lang đang quay đầu đánh tới Diệp Gia Chính, Tiêu Hoằng thấy thời cơ đã tới, phóng ra một tia sáng trị bệnh về phía Diệp Gia Chính, đánh văng hắn đi rồi liền tận dụng hết tốc độ điều khiển Phệ Văn, cũng đem Ngự lực của Mặc Huyền rót hết vào Mân Côi Chiến Văn.

Toàn bộ quá trình này đại khái mất mười hai giây. Đồng thời lúc này Huyết lân lang biến dị cũng quay đầu một lần nữa, lại hướng khuôn mặt dữ tợn về phía đám người Tiêu Hoằng.

- Mọi người, tất cả nằm úp sấp xuống, lấy tay che đầu.

Ánh mắt Tiêu Hoằng nhìn về hướng Huyết lân lang biến dị, ra lệnh cho đồng đội, sau đó sử dụng Phệ Văn điều khiển Mân Côi Chiến Văn chuẩn bị đối phó với Huyết lân lang.

Trong nháy mắt, sau lưng Tiêu Hoằng hình thành một đóa hoa hồng. Cánh hoa bắt đầu cuộn cuộn không ngừng tụ lại ở bốn phía quanh thân thể hắn.

Mười lăm giây.

Tiêu Hoằng phải chống chọi mười lăm giây mới có thể hình thành Mân Côi hủy diệt. Mười lăm giây đối với người thường mà nói thì chỉ chớp mắt một cái đã qua.

Nhưng giờ khắc này đối với Tiêu Hoằng mà nói thì nó vô cùng lâu.

Về phần đám người Hồng Phong thì đã dựa theo lệnh của hắn mà nằm úp sấp hết xuống mặt đất, hai tay ôm đầu. Trên vùng đất bằng lúc này chỉ còn duy nhất Huyết lân lang biến dị và Tiêu Hoằng đứng.

Huyết lân lang biến dị tuy chỉ số thông minh cũng rất cao nhưng lại không thể so với nhân loại, nhìn lướt qua bốn phía chỉ thấy có Tiêu Hoằng là bất mắt nhất, tất nhiên mục tiêu tấn công ưu tiên sẽ là Tiêu Hoằng.

Lúc này trán Tiêu Hoằng toát mồ hôi ướt nhẹp, tim đập thành thịch không ngừng. Tuy rằng tố chất tâm lý của hắn cũng coi như không tồi nhưng nếu lúc này mà không cảm thấy sợ hãi thì đúng là thẳng ngực.

Đi tới vị trí đã chuẩn bị trước, Tiêu Hoằng cũng không dừng lại mà lách trái lạng phải, do đó Huyết lân lang biến dị nhất định phải không ngừng xoay chuyển. Điều này cũng tranh thủ cho Tiêu Hoằng một chút thời gian quý báu.

Ở sau lưng Tiêu Hoằng, Mân Côi đã hình thành hình thành hình thức ban đầu, từ màu đỏ tươi lúc đầu biến thành màu tím. Đây là bởi Tiêu Hoằng lần này sử dụng Mân Côi Chiến Văn đã dùng Ngự lực của Mặc Huyền là Ngự Sư.

Nhưng vẫn phải nói là cơ hội chỉ có một lần. Bởi vì chỉ dùng Mân Côi hủy diệt được một lần nhưng Tiêu Hoằng đã phải tốn hết năm mươi luồng năng lượng Tiêu Hoằng thu được từ Mặc Huyền.

Mười hai giây trôi qua.

Chỉ còn ba giây là hình thành Mân Côi hủy diệt. Tuy nhiên Huyết lân lang đối diện Tiêu Hoằng lúc này dường như đã không chịu nổi xúc động muốn xé hắn thành nhiều mảnh, bàn chân đột nhiên phát lực, lập tức lao về phía Tiêu Hoằng, đột nhiên nhảy lên ở nơi cách Tiêu Hoằng chỉ có năm thước.

Nhìn thân thể đen nhanh của Huyết lân lang biến dị nhanh chóng phóng đại trước mắt, đồng tử của Tiêu Hoằng gần như co rút lại nhỏ như cây kim, mồ hôi đã ướt sũng quần áo. Nhưng dù vậy thì hắn vẫn cắn chặt răng, chờ đợi thời cơ, cố hết khả năng di chuyển Mân Côi hủy diệt tới bên tay phải, thân thể mang chóng lui lại phía sau.

Tiêu Hoằng đã suy nghĩ động tác này vô số lần, có thể nói là lưu loát như nước chảy mây trôi. Tuy nhiên dù vậy thì Huyết lân lang biến dị vẫn vung móng trái đánh được lên ngực hắn.

Mặc dù có áo giáp bảo vệ nhưng trên ngực hắn vẫn hình thành một vết máu rất sâu. Đau đớn không khiến Tiêu Hoằng rên khẽ một tiếng. Động tác của Huyết lân lang biến dị thật sự quá nhanh.

Tuy nhiên Tiêu Hoằng cũng không dám vì đau đớn mà khiến mình phân tâm một chút nào, lập tức nghiêng người, nhìn về phía Huyết lân lang biến dị lướt qua phía trên thân thể mình.

Chỉ thấy Huyết lân lang biến dị còn đang dừng lại trên không trung, bởi mất đi con mồi, lúc này xoay đầu lại, ý đồ khi tiếp xúc với mặt đất liền dùng lực một lần nữa, không để cho Tiêu Hoằng có chút cơ hội thở dốc, lại vồ về phía này!

Nhưng ngay khi bốn chân của Huyết lân lang biến dị tiếp xúc với mặt đất thì bỗng nhiên hai chân phải lại không chạm đất. Bởi vì nó tập trung vào Tiêu Hoằng nên chưa kịp phản ứng, thân thể đã ngã xuống cái hố sâu chừng ba thước mà tiểu Kỳ lang bị nhốt lúc trước.

Nằm trên mặt đất, vẻ mặt hơi đau đớn, Tiêu Hoằng lúc này cắn chặt răng, tạm dừng một chút đợi Mân Côi hủy diệt hình thành hoàn toàn. Lúc này hắn nắm lấy Mân Côi năng lượng màu tím, giống như ném lựu đạn, cánh tay vung lên, trực tiếp ném thẳng Mân Côi về phía cái hố sâu.

Ầm ầm!

Không đợi Huyết lân lang biến dị nhảy ra từ hố sâu, một tiếng nổ đinh tai nhức óc đã vang lên. Nhìn xuống dưới hố, chỉ thấy một cơn lốc xoáy năng lượng màu tím bùng lên giống như núi lửa, bắn cao hơn mười thước, cuộn cuộn tung bụi đất lên cao.

Mặt đất cũng run rẩy. Cây cối gần đó bị xung lực đánh vào đều gãy đổ hết.

Uy lực của toàn bộ Ma Văn hủy diệt gần như không thua gì Ma Văn pháo của tam môn.

Tiêu Hoằng đang nằm sấp trên mặt đất thấy tình hình như vậy cũng không thể chú ý nhiều, cuộn thân mình, cố gắng hết sức bảo vệ những vị trí yếu hại.

Vài giây ngắn ngủi trôi qua. Vụ nổ bình ổn lại. Nhìn xuống dưới hố sâu lúc này đã bị vụ nổ thay đổi hoàn toàn. Diện tích hố lúc này tối thiểu phải lớn gấp đôi trước kia.

Những cây cối ở xa xa bị dòng khí cuốn tới lúc này cũng xơ xác vô cùng.

Ôm vết thương trên ngực, đứng dậy từ mặt đất, Tiêu Hoằng cố gắng thở hổn hển mấy hơi rồi mới đưa mắt nhìn xuống hố. Huyết lân lang biến dị lần này hẳn là xong rồi chứ?

Những người khác cũng chậm rãi đứng lên khỏi mặt đất, đưa mắt nhìn xuống hố sâu đã hoàn toàn biến dạng.

Tuy nhiên mọi người vừa hơi buông lỏng thì một tiếng tru thê lương đột nhiên truyền từ dưới hố lên. Không đợi mọi người kịp phản ứng, Huyết lân lang biến dị đột nhiên vọt ra, thân thể chật vật không chịu nổi. Làn da đầy vảy đen đã bị nổ tung hoàn toàn, trở thành máu thịt bầy nhầy. Đôi chân ở hai bên sườn lúc này chỉ còn xương đen. Đầu nó cũng bị đánh rớt một nửa, mắt trái không biết bay đâu mất.

Bị nổ thành dạng này mà còn sống nổi khiến sắc mặt Tiêu Hoằng tái nhợt, thân thể không khỏi lui lại phía sau, chỉ cảm thấy lạnh như rơi xuống hầm băng.

Nhìn lại Huyết lân lang biến dị chỉ còn một mắt, lúc này hung ác dữ tợn nhìn về phía Tiêu Hoằng, từ từ tiến về phía hắn.

Tuy rằng cố gắng trấn định nhưng cánh tay Tiêu Hoằng đã run rẩy, mặt cũng tràn ngập sợ hãi. Vừa rồi hắn đã dùng hết đòn sát thủ, giờ không còn thủ đoạn nào khác.

Tuy nhiên đúng lúc này, khi Huyết lân lang biến dị chỉ còn cách Tiêu Hoằng không tới ba thước thì ầm, thân thể nó ngã xuống, rơi lên mặt đất, hơi co giật vài cái liền không nhúc nhích nữa, hoàn toàn mất mạng. Chẳng qua con mắt còn lại vẫn toát ra vẻ phẫn nộ và không cam lòng.

Nhìn thấy cảnh này, hai người của mọi người đều mềm nhũn ra, ngồi phịch xuống đất. Tiêu Hoằng cũng không phải ngoại lệ. Tình hình vừa rồi đúng là quá dọa người.

Qua chừng một phút đồng hồ, mọi người mới chậm rãi hồi phục tinh thần, sau đó nhìn nhau, ánh mắt bỗng sáng bừng lên.

Huyết lân lang biến dị chết rồi. Từ thần lúc này biến thành một đồng tài phú khổng lồ. Nhất là mật của Huyết lân lang biến dị tuyệt đối là vật mà nhân vật cấp Ngự Đồ có nằm mơ cũng muốn có.

Hơn nữa mật của con Huyết lân lang biến dị này đủ cho năm người bọn họ sử dụng.

- Ta... Chúng ta phát tài rồi!

Yến Nam còn chưa hết kinh hồn, vẻ mặt không thể tin nổi, lắp bắp nói.

Những người khác cũng như vậy, trên mặt hiện lộ vẻ kỳ quái phi thường, sợ hãi, hưng phấn, mừng rỡ, và tươi cười loạn hết cả lên.

Tuy nhiên khi mọi người còn đang say mê chiến thắng thì Tiêu Hoảng và Lão bất tử bỗng hiện lên vẻ cảnh giác.

Cách đó không xa, rừng cây bỗng truyền ra động tĩnh khác thường!

Đột nhiên đứng lên, lúc này đám người Tiêu Hoảng bỗng giật mình thấy Sài Sương mang theo hai đồng bọn từ từ đi ra khỏi rừng, vẻ mặt hiện lên nụ cười nhạt, trông khá thoải mái.

Hiện nhiên vừa rồi bọn chúng luôn khoanh tay đứng nhìn rập rờn!

- Phi thường cảm tạ năm người các người đã giúp ta giải quyết Huyết lân lang biến dị này. Để cảm tạ, ta chỉ lấy đi mặt của nó, còn những thứ khác thưởng cho các người đi.

Sài Sương nói rất lạnh nhạt, lời nói giống như nữ vương cao ngạo nói với đầy tớ vậy.

Mà đám người Tiêu Hoảng nghe thế lập tức hóa đá tại chỗ. Bọn họ có nằm mơ cũng không ngờ được trên đời lại có một kẻ thối tha tới vậy.

Vừa rồi nàng bị Huyết lân lang biến dị đuổi theo liền lấy bọn họ làm kẻ chết thay đã đủ vô sỉ rồi, giờ lại càng vô sỉ hơn, rất kiêu ngạo khoắc loác nói Huyết lân lang biến dị là của nàng.

- Huyết lân lang biến dị là của người? Người dựa vào đâu mà nói thế?

Hồng Phong rít lên vài tiếng qua kẽ răng. Huyết lân lang biến dị rõ ràng do bọn họ quên mình mới giết được, trời mới biết Sài Sương sao lại nói là của nàng.

- Bởi vì ta nhìn thấy trước thì là của ta. Các người ra tay chỉ là xen vào mà thôi. Tuy nhiên ta cũng không trách tội các người.

Sài Sương tiếp tục bình thản nói.

- Nói thế thì trước đây ta nhìn thấy mẹ người, thế thì mẹ người phải là của ta sao? Cha người với mẹ người sinh ra người, có phải ta cũng không trách, nhưng người đều phải thuộc về ta hay không?

Yến Nam đáp lại, lời nói đúng là rất cay độc.

Đồng thời đám người Tiêu Hoảng và Lý Văn cũng theo bản năng đứng dậy, tạo thành hàng rào che Huyết lân lang biến dị. Lúc này kể cả Tiêu Hoảng có thể nói thành viên tổ 15 đúng là đã đỏ mắt. Nếu ai muốn cướp Huyết lân lang biến dị mà bọn họ vừa suýt mất mạng mới có thì bọn họ dù có mất mạng thật cũng muốn cá chết lưới rách với đối phương.

- Lớn mặt!

Nghe Yến Nam nói vậy, vẻ mặt Sài Sương liền hiện lên chút phẫn nộ.

Chiến Văn vờn quanh cánh tay nàng cũng sáng lên rất nhiều.

Tiêu Hoảng đứng ở trung tâm cũng tức giận không thôi. Nếu không phải chênh lệch thực lực thì Tiêu Hoảng thực sự muốn đánh nát bét Sài Sương không biết đúng sai này!

May mà giờ khắc này Tiêu Hoảng còn có bảy luồng Ngự lực của Ngự Sư, khó điều khiển Mân Côi Chiến Văn nhưng cũng vẫn miễn cưỡng sử dụng

98. Chương 98: Xuất Hiện Đúng Lúc

- Không thể tưởng tượng được đám vô lại các người lại dám sỉ nhục mẫu thân ta. Một khi đã như vậy thì ta sẽ thu lại toàn bộ Huyết lân lang biến dị của ta. Còn các người, chịu chết đi.

Sài Sương lớn tiếng nói. Vừa rồi thông qua quan sát thực lực đám người Tiêu Hoàng biết không có ai cấp Ngự Giả cả.

Tuy rằng không biết vì sao Tiêu Hoàng lại đánh được một đòn vừa rồi nhưng Sài Sương biết 1 chiêu đó của hắn cần chuẩn bị trong thời gian dài, hơn nữa dường như cũng hao hết nguyên khí của Tiêu Hoàng.

Nghĩ vậy, Sài Sương không nương tay chút nào, gia tộc, lao thẳng về phía Yến Nam vừa làm nhục nàng. Có thể nói từ xưa tới nay, Yến Nam là người đầu tiên dám vô lễ với nàng.

Trong giây lát, Sài Sương liền xuất hiện bên cạnh Yến Nam. Năm móng tay nàng đã xuất hiện những điểm sáng màu đỏ, mỗi khi di chuyển sẽ hình thành những sợi tơ đỏ. Loại tơ này chính là thứ sử dụng để cắt Địa độn long, sắc bén vô cùng.

Nếu bị loại tơ năng lượng này cắt phải thì Yến Nam chắc chắn mất mạng.

Tuy nhiên gần như vào lúc Sài Sương định hạ sát thủ với Yến Nam thì một sợi Kinh cực đằng đột nhiên xẹt qua đầu Yến Nam, lao xéo về phía Sài Sương.

Sài Sương tất nhiên nhận ra, chẳng qua vẻ mặt chỉ hơi khinh thường, vung tay phải rất nhanh, phát ra năm sợi tơ năng lượng, chặn Kinh cực đằng đang lao tới.

Một tiếng vang trầm trầm truyền ra. Vốn Sài Sương chuẩn bị sau khi chặn Kinh cực đằng xong sẽ đổi mục tiêu tấn công Tiêu Hoàng nhưng lại đột nhiên phát hiện ra hai luồng năng lượng va chạm nhau cũng không hoàn toàn triệt tiêu được Kinh cực đằng mà nó vẫn hung ác lao về phía trước như trước.

- Chuyện này...sao lại thế được?

Thấy không hợp lý, thần sắc Sài Sương không khỏi biến đổi. Tuy rằng Kinh cực đằng nhìn như đã suy yếu rất nhiều nhưng muốn tránh cũng không kịp rồi.

Ngay sau đó, một tiếng giòn tan vang lên. Kinh cực đằng đã bị triệt tiêu đại bộ phận năng lượng đánh mạnh lên bả vai Sài Sương. Trong nháy mắt Sài Sương liền bị bắn đi hơn mấy thước, ngã vật ra mặt đất.

Tuy nhiên bị giáp đất giá bảo vệ, lại bởi Kinh cực đằng đã mất gần hết năng lượng nên sau khi bị đánh ngã lăn ra mặt đất, Sài Sương liền đứng dậy rất nhanh. Hộ giáp trên bả vai nàng xuất hiện một vết rách rất rõ ràng.

- Chết tiệt! Người lại dám tập kích ta. Xem ra người chán sống rồi.

Ánh mắt Sài Sương lạnh lùng nhìn về phía Tiêu Hoàng, vẻ mặt tràn ngập phần nộ, sau đó ánh mắt nhìn về phía hai gã đồng bọn, ra lệnh:

- Hai người các người theo ta tiến lên, xử lý năm tên tiểu lâu la không biết phải trái này.

Đừng thấy phía Sài Sương chỉ có ba người nhưng toàn bộ đều là Ngự Giả, thực lực mạnh hơn đám Tiêu Hoàng nhiều.

Thấy Sài Sương ra lệnh, hai người này tất nhiên không dám chậm trễ. Huyết lân lang biến dị tuyệt đối là cực phẩm, thậm chí lúc Sài Sương tấn công lên Ngự Giả cũng không có loại thú đảm cực phẩm của Huyết lân lang biến dị này. Sự hấp dẫn của nó không cần nói cũng biết.

Không tạm dừng lại chút nào, hai người này liền khởi động Chiến Văn, trong nháy mắt đã lao tới đám người Tiêu Hoàng, muốn chiếm đoạt Huyết lân lang mà bọn họ khổ sở liều mạng mới giết được.

Tuy nhiên ngay khi ba người vừa phát động tấn công thì bỗng nhiên bước chân dừng lại. Chỉ thấy trong rừng cây có một luồng năng lượng bất quy tắc bắn ra từ phía rừng cây, bức lui đám người Sài Sương.

- Thật to gan, ai dám đánh lên chúng ta?

Lui lại phía sau hai bước, Sài Sương lạnh lùng nói, vẻ mặt tràn ngập phần nộ, khiến người ta cảm thấy như nàng bị quấy rầy chuyện tốt vậy.

Trong rừng cây không có tiếng đáp trả, tuy nhiên sau vài tiếng cây cối xào xạc thì Triệu Thanh và một gã đồng đội nghiêm túc đi ra.

Nhìn thấy Triệu Thanh, sắc mặt Sài Sương hơi biến đổi. Nàng tất nhiên biết Triệu Thanh nửa đường xuất hiện là có ý nghĩa gì. Nếu muốn tiếp tục động thủ với đám người Tiêu Hoảng lúc này là rất khó.

- Triệu đại ca, người sao lại xuất hiện ở đây?

Thấy Triệu Thanh xuất hiện, Lý Văn vốn vẻ mặt rất ác liệt liền mở miệng hỏi. Lúc này hắn cũng như trút được gánh nặng. Triệu Thanh trải qua mấy tháng huấn luyện điên cuồng đã đạt tới Ngự Giả cấp năm. Đừng nói là bên cạnh còn một đồng đội, dù chỉ mình hắn cũng thừa sức đối phó với đám Sài Sương.

- Ta vừa nghe thấy tiếng nổ mới tìm tới. Rốt cục xảy ra chuyện gì?

Triệu Thanh nói, ánh mắt cũng chú ý tới phía sau đám người Tiêu Hoảng, nhìn thấy con Huyết lân lang biến dị đã chết kia, cũng đoán được tám chín phần mười nguyên nhân rồi.

- Người của các người cướp Huyết lân lang biến dị của chúng ta.

Không đợi đám người Lý Văn trở lại, Sài Sương liền cản ngược lại.

- Cướp của người. Nói đùa à. Huyết lân lang biến dị rõ ràng là do chúng ta giết. Hơn nữa vừa rồi các người còn muốn chúng ta trở thành lá chắn, chết thay cho các người. Hiện giờ thì tốt rồi. Thấy chúng ta giết được nó nên quay lại muốn cướp.

Hồng Phong hùng hổ nói. Có Triệu Thanh làm chỗ dựa, bọn họ tất nhiên không lo nữa.

- Chúng ta nhìn thấy thì là của chúng ta.

Sài Sương lại giả vờ nói.

Nghe nói vậy thì Triệu Thanh liền biết đại khái:

- Ai nhìn thấy thì là của người đó. Thế lúc ở cửa động quật, còn Địa độn long là do ta thấy trước cơ mà? Sài tiểu thư, vì sao lại độc chiếm thế?

- Cái...

Thấy Triệu Thanh nói vậy, Sài Sương nhất thời nghẹn lời.

Tuy nhiên đám Tiêu Hoảng loại rất rõ ràng. Lời của Triệu Thanh vừa rồi bọn họ trước cũng nói như hiệu quả khác biệt một trời một vực. Nguyên nhân đó là do thực lực. Trên thế giới này đạo lý dựa trên thực lực. Tiêu Hoảng cũng lại thấy rõ tầm quan trọng của thực lực một lần nữa.

- Dựa theo quy củ, ai giết là của người ấy. Nếu phối hợp thì ai ra sức nhiều nhất sẽ được nhiều hơn. Đường nhiên Sài Sương tiểu thư cũng có thể không dựa theo quy củ. Tuy nhiên ta phải nhắc người một câu. Đừng thấy mình là cháu của Sài Tang. Sự phụ ta cũng từng nói rồi, nếu phát sinh xung đột lợi ích thì bất kể là ai cũng có thể giết chết không sợ tội!

Lời nói cuối cùng, tiếng của Triệu Thanh đột nhiên cao vút lên, sau đó rung rây. Chiến Văn màu kim hoàng trên tay hắn phát ra ánh sáng chói mắt.

Nghe thế, khoe miệng Sài Sương không khỏi giật giật, bước chân cũng lui lui lại phía sau.

Trong mắt Tiêu Hoảng thế cục đã tươi sáng hẳn.

Không hé răng, lấy đoản đao phá giáp, xoay người rất nhanh ngồi xổm xuống bên cạnh thi thể Huyết lân lang biến dị, hắn cẩn thận cắt phần bụng máu thịt bầy nhầy của nó ra.

Hắn cũng biết vừa rồi Sài Sương tới đây, nhưng hiện giờ lại có cả Triệu Thanh thì không ai đảm bảo được sẽ không xuất hiện kẻ khác. Mau chóng lấy bộ phận quý giá nhất của Huyết lân lang biến dị mới là chuẩn nhất.

Chỉ qua mười mấy giây ngắn ngủi, thú đảm của Huyết lân lang biến dị lớn cỡ nắm tay, phát ra màu xanh biếc đã xuất hiện trước mặt Tiêu Hoảng. Túi mật lớn như vậy cũng đủ chia cho sáu người. Mà bộ phận quý nhất trong đó là ở gần gan, tuyệt đối có thể nói là cực phẩm trong cực phẩm.

Cách lấy mật Tiêu Hoàng đã tìm hiểu tỉ mỉ từ lâu, rất nhanh lấy ra một ống thủy tinh dài có đầu sắc đâm vào trong túi mật, sau đó hứng vào ống nghiệm dùng tử khuê tinh luyện thành.

Vài phút sau đó, liền sáu ống nghiệm đã rút hết phần mật quý giá nhất. Lúc này Tiêu Hoàng liền chia cho đồng đội.

Thấy Tiêu Hoàng quan tâm đặt ống nghiệm màu xanh biếc lên tay mình, thành viên đội 15 có thể nói là mắt sáng hơn sao. Đây tuyệt đối là tài liệu mà bọn họ khát cần. Có nó là có thể bước vào cảnh giới Ngự Giả. Mà sự vất vả vừa rồi rốt cục cũng được báo đáp rồi.

Mà Tiêu Hoàng lúc này không hề tham lam khiến bọn họ cũng xúc động.

- Triệu ca, người có mật là được chia. Một lọ cuối cùng chia cho người.

Đi tới bên cạnh Triệu Thanh, Tiêu Hoàng hơi nhìn về phía Sài Sương sắc mặt khó coi, cầm một ống nghiệm màu xanh biếc đưa cho Triệu Thanh. Có thể nói mục đích Tiêu Hoàng làm vậy rất đơn giản. Không có Triệu Thanh thì bọn họ cũng chẳng được gì. Đây xem như là một nhân tình, cũng là mua lòng người. Thế mới đổi được tình cảm tốt của Triệu Thanh, lại tăng tỷ lệ sinh tồn của mình. Dù sao có mật của thú biến dị, còn phải sống rời khỏi nơi mới có mạng mà dùng.

- Thế này... Không tốt lắm.

Thấy Tiêu Hoàng đưa tới, Triệu Thanh cũng hơi không ngờ. Lần trước Tiêu Hoàng đối phó với Tang Hoàn Vân thì hẳn liền phân tích rất rõ ràng, hiện giờ tới phiên mình lại ngần ra.

Nếu đổi lại là vật bình thường thì Triệu Thanh tuyệt đối sẽ không nhận. Nhưng trước mắt là mật của thú biến dị đó. Triệu Thanh hơi chần chờ.

- Triệu đại ca đừng khách sáo như vậy. Nếu không có ngài kịp thời xuất hiện thì nói không chừng chúng ta cũng không thể lấy được mật thuận lợi như vậy. Xem như đây là thù lao của ngài đi. Hơn nữa đều là người một nhà, không nên khách khí làm gì.

Tiêu Hoàng nói xong liền trực tiếp đặt ống nghiệm vào túi Triệu Thanh.

Không dừng lại, ta liền xoay người, tiếp tục cướp đoạt tất cả trên thân thể Huyết lân lang biến dị. Có thể nói toàn thân Huyết lân lang biến dị đều là bảo bối. Hai xương đùi, thậm chí xương cột sống có thể trở thành tài liệu chế sủng Ma Văn tốt nhất. Hẳn thuận thực gỡ xuống, sau đó ném cho Lý Văn.

Máu, não đều là tài liệu tốt để chết Chiến Văn. Tiêu Hoàng quyết định giữ lại. Da là tài liệu cực quý để chết hộ giáp, ít nhất là ở cấp bậc Ngự Sư trở xuống.

Lột da xong, Tiêu Hoàng liền cắt một khối lớn vứt cho Hồng Phong.

Về phần thịt của Huyết lân lang biến dị thì tuyệt đối là thuốc bổ siêu cấp, tăng cường khí lực, thậm chí có thể so với Linh ngân thảo trăm năm. Nó chính là bữa tối.

Thấy Tiêu Hoàng như một tên đồ tể, nhanh chóng mổ xẻ Huyết lân lang biến dị, chia cho đồng đội, Sài Sương gần như nổi giận muốn bùng nổ. Từ nhỏ tới lớn nàng lần đầu mới cảm thấy người khác không thèm để ý tới nàng.

Nhưng thấy Tiêu Hoàng được Triệu Thanh chống lưng mà ra vẻ trước mặt nàng, Sài Sương chỉ còn biết bất đắc dĩ hừ lạnh một tiếng, hung tợn nhìn đám người Tiêu Hoàng rồi xoay người rời đi.

99. Chương 99: Đến

Sau khi Tiêu Hoàng ném nốt bộ phận hữu dụng cuối cùng của Huyết lân lang biến dị cho Yến Nam, gần như ai nấy đều có thu hoạch cực cao. Ngay cả Triệu Thanh và đồng bọn của hắn cũng có phần.

Cùng lúc đó, ánh sáng trên “bầu trời” đã ảm đạm đi rất nhiều. Đây là lúc trên mặt đất tiến vào ban đêm, mất đi ánh mặt trời chiếu vào, “bầu trời” cũng không hấp thu được nhiệt năng nữa.

Bốn phía cũng bắt đầu tối hơn nhiều. Tuy nhiên cũng chưa tới mức không nhìn nổi năm ngón tay. Lúc này đã vào khoảng hơn mười giờ đêm rồi.

- Triệu đại ca, giờ không còn sớm nữa, ta đề nghị chúng ta tạm thời nghỉ ngơi hồi phục một chút. Chắc là những người khác lúc này cũng ẩn thân nghỉ ngơi rồi.

Tiêu Hoàng đề nghị.

Triệu Thanh cũng nhìn vào Ma Văn thời gian, biết đúng là lúc này cần nghỉ ngơi tốt. Nhất là trong hoàn cảnh tâm mất nhân loại bị ảnh hưởng thế này, linh thú lại gần như không sao.

- Được rồi.

Triệu Thanh gật đầu nói. Vẫn là câu nói kia, thu được lợi ích mấy ngàn kim tệ kia, hắn cũng không thể không coi trọng lời nói của Tiêu Hoàng.

- Nhưng chúng ta nên tìm một nơi an toàn hơn.

- Nơi này không tồi.

Tiêu Hoàng chỉ về phía hồ sâu cách chỗ Huyết lân lang biến dị vừa bị xử lý không xa. Bị Mân Côi hủy diệt nổ, hồ sâu đã mở rộng ra tối thiểu hai lần, đủ chỗ cho bảy người. Chỉ cần phía trên có đặt cây cối kiên cố và dùng loại cây cỏ che mùi thì dưới tình hình chung sẽ không dễ bị dã thú phát giác.

Triệu Thanh đi tới trước hồ sâu đánh giá một hồi, cuối cùng gật đầu, đồng ý với đề nghị của Tiêu Hoàng.

Sau đó Tiêu Hoàng, Triệu Thanh bắt đầu bận lụ. Ở bốn phía Tiêu Hoàng đặt Ma Văn báo động, đồng thời đặt Ma Văn dò xét, điều chỉnh từ Ngự Giả cấp một trở lên. Bởi vì chỉ có cấp bậc này thì ban đêm mới không uy hiếp được bọn họ.

Sau nửa tiếng ngắn ngủi, mọi người hợp tác, rốt cục phía trên hồ sâu đã là thân cây rậm rạp rồi, ở đó còn lót lá cây và bùn đất, bốn phía để bốn lối vào, cũng là nơi thông gió, còn đặt Kinh cúc thảo, coi như là phòng vệ.

Chuẩn bị hết xong, đám người Tiêu Hoàng liền đưa tới vài thân cây to, ngồi vây quanh lửa trại. Phía trên lửa trại, một cái giá có đặt mấy miếng thịt Huyết lân lang biến dị lớn.

- Đúng rồi Triệu đại ca, có một việc ta muốn hỏi ngài.

Tiêu Hoàng bỗng nhiên nghĩ tới tình báo của người bịt mặt trước đây, sau đó nói hết cho Triệu Thanh.

Thần sắc Triệu Thanh vốn đã buông lỏng không ít lúc này nghe nói thế lông mày không khỏi nhíu lại. Hiển nhiên tin tình báo mà Tiêu Hoàng cung cấp cho hắn tuyệt đối là quan trọng, cũng tương đối khó giải quyết.

- Thực thế sao?

Triệu Thanh hỏi ngược lại.

- Đúng vậy, chúng ta nghe rất rõ mà. Trên đường chúng ta cũng gặp bọn họ, đồng thời suýt nữa là nguy rồi. Hơn nữa Tiêu Hoàng còn hoài nghi chuyện bất ngờ lúc trước của chúng ta ở lối vào chính là do đám người này bố trí trước.

Lý Văn nói tiếp, chứng thực lời nói của Tiêu Hoàng.

Triệu Thanh không lập tức lên tiếng mà chỉ hơi hơi gật đầu.

- Âm Dung Sơn này không thể đi. Nhưng chúng ta có thể tới quanh Âm Dung Sơn để tìm kiếm đồng đội, sau đó rút lui.

Trầm tư một lát, Triệu Thanh nói khẽ.

Đề tài này tạm thời gác lại. Thịt Huyết lân lang biến dị trên lửa đã tỏa hương thơm. Ước chừng đã một ngày, giữa trưa tới Âm Dung Động Quật, chỉ ăn chút lương khô trên đường, bắt đầu thoát khỏi trạng thái khẩn trương cao độ, hiện giờ bình tĩnh lại, lại ngửi thấy mùi thơm như thế thì bụng mọi người đều kêu cả.

Cắt một khối thịt mềm mại trên lửa, ăn một miếng, quả nhiên là ngon ngoài dự đoán của mọi người.

- Biết không? Thịt này nếu tới Thái Ngô Thành thì một cân bán một Kim tôn cũng có người mua.

Cái tên vẫn đi theo Triệu Thanh, luôn giữ trầm mặc lúc này lên tiếng. Hắn cũng giống như Triệu Thanh, đều là thành viên một tổ, tên là Hải Long, Ngự Giả cấp ba.

Tuy rằng không được chia mật của thú biến dị nhưng hắn cũng được không ít lợi ích từ Tiêu Hoàng. Mà quan trọng hơn hắn cũng không có ra sức gì, lại có nhiều lợi ích như vậy, vừa ngưỡng chừng lại vừa sung sướng.

Đúng lúc này ánh mắt Tiêu Hoàng vô tình nhắm ngay về phía hộp gỗ cổ định phía sau có tiểu Kỳ lang. Bởi vì chiến đấu kịch liệt nên hộp gỗ đã hơi biến hình.

Ái chà.

Trong lòng Tiêu Hoàng không khỏi phát ra tiếng như vậy. Vừa rồi khấn trương như thế, Tiêu Hoàng lại quên mất tiểu tử này. Vừa rồi chiến đấu như thế, tiểu tử này không khéo đã tổn hao tới tám phần, thậm chí còn chết mất. Điều này khiến Tiêu Hoàng cảm thấy rất không đành lòng.

Vội vàng mở hộp gỗ ra, Tiêu Hoàng thấy tiểu Kỳ lang vẫn cuộn mình không nhúc nhích ở bên trong. Lúc đầu Tiêu Hoàng nghĩ là nó đã chết, vẻ mặt hơi đau thương. Tuy nhiên khi Tiêu Hoàng cẩn thận nhìn kỹ mới thấy cái bụng béo kia của nó không ngừng phập phồng.

Hiện nhiên trận chiến kịch liệt vừa rồi không khiến nó chết, thậm chí còn ngủ say hơn.

Thật không biết là ngủ như chết thế sao lại còn sống nổi tới giờ.

Tiêu Hoàng trầm nghĩ, vừa rồi hơi lo lắng, lúc này cũng giãn chân chân mày. Sau đó hắn giơ ngón tay gõ gõ lên đầu nhóc này.

Lúc này tiểu Kỳ lang mới mở hai mắt nhấp nhem ra, còn ngáp một cái, sau đó dùng ánh mắt vô tại nhìn Tiêu Hoàng, dường như không biết vừa rồi đã xảy ra chuyện hỗn loạn tới thế nào.

- Ngủ đủ chưa? Ăn gì không?

Tiêu Hoàng cũng không biết phải trao đổi với nó thế nào? Chỉ cắt miếng thịt Huyết lân lang biến dị ra giơ lên trước mặt nó.

Nhìn miếng thịt trong tay Tiêu Hoàng, tiểu Kỳ lang ngồi một chút liền ngồi vọt dậy, lập tức tỉnh táo hẳn, sau đó giơ móng vuốt nhỏ bắt lấy miếng thịt trong tay Tiêu Hoàng, bắt đầu hào hứng phân chấn cắn xé, giống như trẻ con thấy kẹo vậy.

- Không phải chứ. Không hề bị tổn hao chút nào, sinh mệnh lực quả nhiên là ngoang cường khác thường.

Yến Nam nhìn tiểu Kỳ lang, trợn ghẹo nó. Hiển nhiên là lấy được mật của thú biến dị, tâm tình hắn cũng tốt hơn hẳn. Vốn hắn ở trong đám được đồng tình anh của Tang Hoàn Vãn chỉ được xem là không tồi, cũng không phải là tuyệt đối xuất chúng, nhưng nếu có mật này thì đã có sự bất đồng rồi.

Ngồi đối diện với Tiêu Hoàng là Hải Long, tất nhiên thấy tiểu Kỳ lang đang hăng hái ăn kia, không khỏi tươi cười.

- Chà, không thể tưởng tượng được là các người thu hoạch phong phú như vậy, đến cả tiểu Kỳ lang cũng bắt được.

Hải Long lên tiếng.

- Không phải bắt, mà là nhặt.

Tiêu Hoàng đáp, lại vuốt khê đầu của nó.

Cơm no rượu say rồi, dập lửa đi, mọi người liền tiến vào trong hố sâu, tựa vào vách tường mà nhắm hờ mắt ngủ.

Diện tích bên trong cũng không lớn lắm như mấy người vẫn có thể ngủ được.

Một tay ôm tiểu Kỳ lang, một tay cầm mẫu Ma Văn báo động, Tiêu Hoàng cuối cùng ngủ đi.

Đặt Kinh cúc thảo ở chỗ thông gió rồi liền có thể ngủ. Đầu tiên đối phó được với đám nhện khát máu, sau đó lại đối phó được với Huyết lân lang biến dị và đám người Sài Sương, có thể nói lúc này Tiêu Hoàng đã tổn hao rất nhiều Ngự lực.

Về phần Ma Văn màu xanh đen thì lúc này vĩnh viễn không biết sẽ phát sinh chuyện gì sau đó, Tiêu Hoàng cũng sẽ không dễ dàng sử dụng.

Đêm khuya, Ma Văn báo động từng truyền tới vài lần chấn động nhưng hiển nhiên nơi ẩn nấp này cũng không thu hút sự chú ý của linh thú. Những linh thú có sức chiến đấu cường đại phần lớn đều đi ngang qua thôi.

Vừa tỉnh lại, nhìn Ma Văn thời gian đã là sáu giờ sáng rồi. Một đêm ngủ không thoải mái lắm nhưng Ngự lực của Tiêu Hoàng cuối cùng cũng đã khôi phục hữu hiệu.

Không dừng lại lâu, kiểm tra trang bị trên người một chút, lại đặt tiểu Kỳ lang vào trong hộp gỗ, Tiêu Hoàng liền đi theo đám người Triệu Thanh, tiếp tục tiến về hướng bắc. Nơi đó là hướng của Âm Dung Sơn. Tuy nhiên mục tiêu của bọn họ không phải là tìm kiếm bảo vật ở đó mà tận lực tụ tập với đồng đội, sau đó trở về.

Một đường tiến lên, khi đám người Tiêu Hoàng càng gần Âm Dung Sơn, khoảng cách với mọi người cũng không ngừng bị thu nhỏ lại. Bởi vậy đi bộ hai giờ, bên trong rừng cây càng ngày càng nhiều dấu vết hoạt động của mọi người. Đường nhiên phần lớn đều là người của những thế lực khác, xem ra nhân số đã không ít, có khi còn nhìn thấy những đoàn người hai ba mươi người.

Về phần đám người Tiêu Hoàng cũng đã tìm được mười mấy đồng đội. Quy mô của đội này đã cường đại hơn rồi. Do đó nếu không có xung đột lợi ích lớn thì sẽ không dễ phát sinh chiến đấu.

Tiêu Hoàng tiến vào trong đội ngũ liền làm đúng phương châm của mình, nếu có thể không ra tay thì tận hết khả năng không ra tay. Bởi vì hắn đã thu được rất nhiều, giờ mục đích hàng đầu là sống sót rời khỏi nơi này, sau đó trở lại Thái Ngộ Thành, bằng tốc độ nhanh nhất tăng lên cấp bậc Ngự Giả.

Mãi tới trưa, đám người Tiêu Hoàng mới xuyên qua rừng rậm rộng lớn, đi vào một thảo nguyên màu tím đậm. Ngoài vài vật đất mờ nhạt ra thì nơi này toàn cỏ màu tím.

Phía trước đại khái chỉ khoảng năm trăm thước là thấy được Âm Dung Sơn cao ngất trong mây, tuy ý thấy những tinh thể màu tím. Đó chính là Hải diệu thạch. Đồng thời phía trên lưng núi cao ơ hồ có thể thấy một đám sinh vật, bởi vì quá xa nên không thể thấy rõ cụ thể.

Mà ở phía trên thảo nguyên này còn có mấy trăm người, trên người đều có ít nhiều vết thương, hiển nhiên đi tới đây đã phải trải qua vô số chuyện.

Nhất là đám Dược sư còn mất đoàn đội sớm, vô cùng thê thảm, cơ bản tới được đây thì cũng chỉ còn mỗi cái mạng.

100. Chương 100: Thay Đổi Linh Hoạt!

Mà đội của Tiêu Hoàng nhìn qua lại còn khá một hút. Ngoài việc đối kháng với Huyết lân lang biến dị khiến họ giáp trông rách nát ra thì những vết thương nhẹ đều đã được trị liệu tốt, mà thu hoạch thì lại rất nhiều.

Trong đội 15, thực lực cũng chỉ được xem là thường thường. Cũng bởi thế nên Ma Văn có tính năng trác tuyệt của Tiêu Hoàng không nghĩ ngờ gì nữa lại có hiệu quả tuyệt đối.

- Tề Kiệt?

Trong đám mấy trăm người này, Tiêu Hoàng chú ý rất nhanh tới một thân ảnh. Mà bên cạnh hắn, Hà Ái Hùng đang nằm trên một cái cẳng giản dị, bị trọng thương khiến người ta cảm thấy như hấp hối.

Đứng trong bụi cỏ, Tề Kiệt cũng chú ý tới Triệu Thanh mang đám người Tiêu Hoàng tới, nhất thời cảm khái ngàn lần, sờ sờ hai má chật vật, dẫn theo tám gã đồng đội đi tới phía Triệu Thanh.

- Triệu Thanh, cuối cùng cũng tìm được người.

Đôi mắt Tề Kiệt hơi đỏ lên. Tuy rằng chỉ một gặp một ngày nhưng bọn họ lại cảm thấy như xa mãi ba thu. Nhất là trên đường gặp nhiều gian khổ, vô số phiền toái, có sinh vật khổng lồ, có các loại tình huống bất ngờ nhưng bị thực vật độc đâm bị thương.

Mà bọn họ sợ dĩ phân tán ra cũng là do ý của Triệu Thanh, muốn tiếp viện đồng đội trong rừng rậm gấp.

Về phần Tiêu Hoàng thì vốn cũng không đa sầu đa cảm. Nguyên nhân chủ yếu là vì hắn cũng không quen với người ta mà. Thậm chí tên còn không biết, thể hiện vẻ kích động sao? Thế thì đối trá quá.

Ngồi xổm xuống, Tiêu Hoàng bắt đầu hết sức tập trung nghiên cứu loại cỏ màu tím trước mặt. Có thể nói cây cỏ này theo sở học của Tiêu Hoàng thấy rất kỳ lạ. Lá cây giống như bàn tay người, phân ra năm phần, hoa giống như một quả cầu nhưng màu trắng. Gốc cây gãy ra sẽ chảy chất lỏng như máu.

Nghĩ mãi nhưng Tiêu Hoàng cũng không tìm được loại thực vật phù hợp với thứ cỏ tím này. Đây hẳn là thực vật mới, hoặc loại vô cùng hiếm thấy.

Cẩn thận lấy chút cỏ thử nghiệm trên Ma Văn dược tính, thấy nó không đổi màu, chứng tỏ không có tính ăn mòn, vì thế Tiêu Hoàng liền bắt đầu làm tới cùng, lấy ra mấy cái túi nhựa thật dài, đào tận gốc loại cỏ này, chuẩn bị mang về nghiên cứu cho kỹ.

Tiểu Kỳ lang cũng đã tỉnh ngủ, tuy nhiên không giống như đám linh thú nhỏ khác muốn bỏ chạy, dường như coi Tiêu Hoàng là chủ nhân thật, bắt đầu học theo dáng vị Tiêu Hoàng chọn cỏ.

Tuy nhiên Triệu Thanh vốn không nhẹ nhàng được như Tiêu Hoàng. Hà Ái Hùng có vẻ bị thương rất nặng, từ vai tới xương sườn bị một vết móng dài, tuy rằng đã sử dụng Dược Văn trị bệnh nhưng dường như căn bản không hiệu quả.

Cánh tay, đùi cũng đầy những vết thương.

- Sao lại bị thương tới mức này?

Về mặt Triệu Thanh ác liệt, thần sắc tràn ngập lo lắng. Ở Tử Vi Thần triều, nhân vật cấp Ngự Giả bất kể đối với thế lực nào cũng đều rất quý giá. Nhất là nhân vật cấp bậc nguyên lão giống như Hà Ái Hùng.

- Cứu đồng đội, hơn nữa liên tục cứu hai người.

Tề Kiệt đáp.

- Dược sư đâu? Dược sư mau tới trị liệu.

Triệu Thanh ra lệnh.

Trước mắt ở trong đội gần ba mươi người này có ba người là Dược sư, cao nhất là Ngự Giả cấp một, thấp nhất là Ngự Đồ cấp tám, hiển nhiên cấp bậc cũng không cao lắm. Trong toàn bộ đội này, Dược sư cao nhất là Hà Ái Hùng tuy nhiên lúc này thần trí đã không rõ rồi.

Những Dược sư này cũng hơi luống cuống, tất cả ngoại thương đều không thể dùng Dược Văn trị bệnh, chỉ có thể miễn cưỡng khống chế iệng vết thương không chảy máu.

Thấy Hà Ái Hùng sắp không xong, tên Dược sư cấp Ngự Giả – Đỗ Khắc rất nhanh lấy trong túi hành trang ra một cái kim tiêm, bên trong có chất lỏng màu vàng nhạt. Đây là dung dịch trợ tim, tác dụng làm cho cơ tim co rút, phòng sốc.

- Tiêm cho hắn dung dịch trợ tim, còn không bằng trực tiếp chém cho hắn một đao đi cho xong.

Ngay lúc Đỗ Khắc vừa mới cỡi bảo hộ, chuẩn bị tiêm cho Hà Ái Hùng thì Tiêu Hoàng đã thu thập cỏ tím xong, ôm tiểu Kỳ lang đứng lên nói với hắn.

Thật ra Tiêu Hoàng vốn là người ngoài, lại có bối phận nhỏ, bởi vậy cũng không muốn xen vào việc trị liệu cho Hà Ái Hùng. Nhưng thấy hành động của Đỗ Khắc sắp làm không khác gì giết hđh thì thế hắn cũng phải nói một câu. Cuối cùng cũng không thể để Hà Ái Hùng chết được.

- Vị tiểu ca này, sao lại nói thế?

Đỗ Khắc ngừng tay, tuy trong lòng bất mãn nhưng vẫn ôn hòa hỏi.

- Chẳng lẽ người không thấy hần bị xà độc sao? Tiêm Cường tâm châm vào sẽ làm tăng tốc độ tuần hoàn của máu, khiến độc tố lan càng nhanh hơn.

Tiêu Hoằng chỉ về phía mắt cá chân Hà Ái Hùng. Nơi đó có một vết đỏ nhỏ bằng đầu đinh.

Nhìn theo ngón tay của Tiêu Hoằng, Đỗ Khắc mới chú ý tới điểm này, không khỏi sợ hãi. Hần là từ một đội ngũ khác hợp vào, căn bản là không biết Hà Ái Hùng bị thương ra sao, tất nhiên cũng coi thường chuyện rần rần.

Chẳng lẽ vết thương không khép lại được là do nọc rắn?

Đỗ Khắc đoán như vậy. Dựa vào trình độ y thuật của hần cũng không khó nghĩ tới đó là độc dịch của Hắc cảnh xà. Tuy nhiên muốn trừ độc thì giải độc vẫn bình thường không có hiệu quả, phải có chuyên môn mới được. Mà thứ đó hần không mang theo, mà Dược sư có Dược Văn này lại không có mặt.

Thấy Đỗ Khắc bó tay, Tiêu Hoằng tạm dừng một lát, đưa mắt nhìn Hồng Phong, ý bảo hần lấy Thị huyết mẫu trùng ra, sau đó đi tới cạnh Hà Ái Hùng, hơi vạch mi mắt đối phương quan sát, sau đó cầm ống thủy tinh quơ quơ trước mặt Hà Ái Hùng nói:

- Thứ này giá một trăm kim tệ nhé.

Bởi tiếp tới sẽ dùng đến nên Tiêu Hoằng cũng nói rõ cho Hà Ái Hùng biết nó giá bao nhiêu. Thế đối phương mới biết vì cứu hần mà mình phải tốn bao nhiêu.

Không dừng lại, hần mở bình thủy tinh ra. Lúc này Tiêu Hoằng lấy Thị huyết mẫu trùng ra, trực tiếp dùng dao nhỏ mổ bụng, đồng thời lấy một ống tiêm hút độc dịch trong tuyến độc của nó, không do dự tiêm chất độc vào trong thân thể Hà Ái Hùng.

Trước đó Tiêu Hoằng đã đọc một cuốn sách y thuật, bên trong từng nhắc tới độc dịch của Thị huyết mẫu trùng có thể giải độc rắn, tuy nhiên không hay dùng lắm. Nhưng Tiêu Hoằng vẫn làm theo bởi từ khi mở hiệu thuốc, trị bệnh cho nhiều bao nhiêu, lá gan hần cũng lớn hơn nhiều, không còn sợ đầu sợ đuôi như trước nữa.

Hai phút ngắn ngủi trôi qua, khi độc tố của Thị huyết mẫu trùng rót vào thân thể Hà Ái Hùng xong, Tiêu Hoằng lại lật mi mắt Hồng Phong lên xem, thấy tơ máu đỏ trong đó rõ ràng giảm đi, xem ra có tác dụng rồi.

Đợi năm phút đồng hồ, tới khi tơ máu trong mắt Hà Ái Hùng hết sạch, Tiêu Hoằng mới bắt đầu sử dụng Xích Cực Dược Văn trị vết thương cho Hà Ái Hùng.

Bởi vì không gia tăng trạng thái Mặc Nại trên người Hà Ái Hùng nên Xích Cực Dược Văn cũng không có bài xích.

Nhìn Tiêu Hoằng lập tức tìm ra vấn đề, đồng thời miệng vết thương trên người Hà Ái Hùng bắt đầu khép lại với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy, ba gã Dược sư trước đây thần sắc không khỏi ngạc nhiên. Nói về thực lực Dược sư thì hai vị khác khó nói chứ Đỗ Khắc nhất định là trên Tiêu Hoằng nhưng người giải quyết được vấn đề lại là Tiêu Hoằng.

Chuyện này dường như đúng với câu nói thường xuyên ở cửa miệng của Tang Hoàn Vân, đó là Dược sư chữa bệnh thì thực lực là chủ yếu như đúng bệnh đúng thuốc, linh hoạt thay đổi. Mà muốn thế thì phải có cơ sở là học thuật sâu sắc.

Triệu Thanh tất nhiên cũng có thể nhìn thấy Tiêu Hoằng, thậm chí thấy trạng thái Hà Ái Hùng tốt hơn lên, ánh mắt cũng lộ vẻ kinh ngạc. Lúc trước hần đã từng nghe Tang Hoàn Vân nói Tiêu Hoằng có điểm không giống người thường, hôm nay hần đã cảm nhận được. Ở thời điểm này, chỉ cần có thể đạt mục đích thì có thể không từ thủ đoạn.

Mười mấy phút sau, miệng vết thương trên cơ thể Hà Ái Hùng đã được chữa tới bảy tám phần. Tuy nhiên bởi mất máu nhiều quá và độc tính ăn mòn nên rất suy yếu.

- Được rồi. Tuy nhiên năng lực của ta cũng có hạn, chỉ có thể làm tới mức này. Sinh mạng đã không còn nguy hiểm nữa. Tuy nhiên còn cần Tang Hoàn Vân tự mình trị liệu thì mới khỏi hẳn được.

Tiêu Hoàng đáp, giọng nói có vẻ rất bình thản, sau đó cúi đầu xem Thị huyết mẫu trùng vừa bị mổ bụng. Tiêu Hoàng không để ý tới nữa, tìm một chỗ không người tiếp tục ngồi xuống, tiếp tục nghiên cứu thứ cổ tím trông như bình thường này.

- Đa tạ.

Hà Ái Hùng suy yếu vô cùng, hơi liếc mắt nhìn Tiêu Hoàng, nói khẽ.

Tiêu Hoàng không đáp, chỉ cười cười khoát tay với hắn.

Tuy nhiên đúng lúc này thần sắc Tiêu Hoàng bỗng biến đổi. Cách đó không xa, Sài Sương và mười mấy người đám Bì Hải Phi trông rất chặt vật cũng đi khỏi rừng cây, trùng hợp là Sài Sương cũng nhìn về phía Tiêu Hoàng.

- Hừ.

Sài Sương thấy bên cạnh Tiêu Hoàng đã có vài chục người thuộc tập đoàn Thiếu Giang, hừ lạnh một tiếng, không tỏ vẻ gì.

Về phần Triệu Thanh thì tất nhiên cũng chú ý tới tình hình đó, trong lòng bắt đầu cảnh giác.

Gần như đồng thời khi đám người Sài Sương xuất hiện, Yến Nam bỗng nhiên tới cạnh Tiêu Hoàng, vẻ mặt nghiêm túc, nói khẽ với Tiêu Hoàng:

- Đội trưởng, có tình huống. Người xem.

Nói xong Yến Nam đưa màn hình nhỏ trên tay cho Tiêu Hoàng, chỉ cho hắn thấy trong Ma Văn thăm dò có rất nhiều điểm sáng lại xuất hiện.

- Là bọn họ.

Tiêu Hoàng lẩm bẩm, vẻ mặt cũng trở nên cảnh giác, giờ vờ vô tình nhìn bốn phía, lại quan sát theo hướng của màn hình. Nơi đó là một chỗ rừng cây rậm rạp, chỉ dựa vào mắt thường không thể thấy chút bất thường nào.

101. Chương 101: Áo Đình Thạch

Cổ làm ra vẻ bình thản, Tiêu Hoàng bỏ Kỳ lang vào trong hòm nhét vào túi, sau đó nhét tay vào túi nhìn trái ngó phải đi tới cạnh Triệu Thanh.

Lúc này Triệu Thanh đang thống kê tình huống nhân viên thương vong từ những người sống sót, bây giờ trải qua mười phút, liên tục có đồng bọn tụ tập, đã có gần 50 người. Trải qua thống kê bước đầu, xác nhận đã chết chừng 26 người, có thể nói là một lần thảm thiết nhất từ trước tới nay.

Về phần thu hoạch, lại ít hơn một nửa so với năm rồi.

- Triệu đại ca, đám người gây rối kia đến rồi, ở trong vùng rừng rậm sau lưng.

Tiêu Hoàng nhỏ giọng nói với Triệu Thanh.

Triệu Thanh không tỏ vẻ gì, chỉ là ngón tay cầm bút hơi ngừng một chút, cũng không nhìn theo hướng Tiêu Hoàng chỉ.

- Thật sao?

Triệu Thanh nén giọng thật nhỏ.

- Tuyệt đối chính xác, chỉ là không biết họ có bao nhiêu người, ta đã thấy có 10 người, nhưng không dám cam đoan bọn họ đã an bài người trước khi chúng ta đến đây. Thực lực cũng không yếu, ta đề nghị chúng ta tập hợp xong, thừa cơ rút lui mới là cách hay nhất.

Tiêu Hoàng nói tiếp, vẻ phản ánh mắt không ngừng nhìn đám người Tiêu Tề Sơn. Từ đầu tới cuối, đoàn đội Khoa Long của Tiêu Tề Sơn đều không có ý nghỉ ngơi, Chiến văn không ngừng xoay tròn trên tay.

- Còn nữa, Tiêu Tề Sơn đã là cấp bậc Ngự sư.

Tiêu Hoàng bổ sung tiếp.

- Người biết nhiều như vậy?

Triệu Thanh có chút giật mình.

- Hết cách, thấy được thôi.

Tiêu Hoàng nói, tiếp theo đi qua đám người nhìn một phen, xem xét Hà Ái Hùng, lại giả vờ kiểm tra những người bị thương khác, mới quay về chỗ cũ.

Một hồi đến bốn giờ, đám người lục tục chạy đến rõ ràng giảm bớt, cuối cùng ngừng hẳn, mà đoàn đội Thiếu Giang tổng cộng tụ tập lại vừa đúng 80 người, trong đó xác nhận đã chết 4 người, đã lên đến 32, mặt khác còn 3 người không rõ tung tích.

Nhưng mà đã trễ như thế còn chưa xuất hiện, xem chừng đã dữ nhiều lành ít.

Ngoài trăm thước, những đoàn đội phía sau cũng tụ tập rất nhiều nhân viên, tình huống thương vong chỉ hơn chứ không kém Thiếu Giang, nguyên nhân là bọn họ không có nhiều Được sư, hơn nữa cũng không quá nổi bật.

Có thể nói đi tới mức này, liên hệ giữa các thế lực lớn gần như bằng 0, đều tự đánh một mình chuẩn bị khiêu chiến Âm Dung Sơn.

Có thể nói bên trong Âm Dung Sơn chẳng những tồn tại nhiều sinh vật biến dị hơn những nơi khác, còn có những loại khoáng sản cực kỳ quý hiếm.

Như là Áo đỉnh thạch, hàn băng vạn năm...

Áo đỉnh thạch là một loại Tái thạch cấp Ngự sư cực kỳ quý giá, những loại Tái thạch khác gần như tuyệt đối không thể so sánh, một khối to bằng nắm tay đã là vô giá. Nghe nói Mai Long chủ tu một cái Chiến văn cũng là dùng loại Tái thạch này làm ra, chẳng những có thể gia tăng tỷ lệ xuất hiện Ma Văn tính vĩnh cửu, trọng yếu hơn là tính truyền dẫn siêu mạnh, tính chắc chắn không thua gì Chiến văn cấp bậc Đại Ngự sư.

Về phần hàn băng vạn năm, tác dụng trọng yếu nhất là bổ thêm vào tài liệu, có thể cường hóa số lần sử dụng Ma Văn trên diện rộng, đồng thời cũng gia tăng khả năng sinh ra Ma Văn tính vĩnh cửu, xem như một loại tài liệu phụ trợ. Nhưng mà tuyệt đối đừng coi nhẹ tác dụng của nó, nhất là nhằm vào những loại Chiến văn quý giá, sử dụng nhiều hơn một lần, có nghĩa là tiết kiệm được rất nhiều chi phí.

Bởi vậy loại hàn băng vạn năm này đối với những người cấp Ngự đồ thì không có tác dụng lớn, nhưng mà khi vọt đến cấp bậc Ngự giả thậm chí cao hơn, công dụng sẽ ngày càng rộng.

Đổi cách nói khác, Âm Dung Sơn này là bảo tàng có tài phú tồn tại chung với nguy hiểm.

Chỉ là bây giờ trên thân núi khổng lồ có vẻ bình tĩnh, nhưng mà bên dưới núi có lẽ che giấu Địa độn long, hoặc là sinh vật càng đáng sợ hơn.

Như là một loại bò cạp, tên là Bạch hạc hạt, bị chích một cái sẽ thối rữa cả người, không có thuốc trị, mà loại bò cạp này có ở bất cứ chỗ nào trong Âm Dung Sơn. Ngoài ra, còn có các loại linh thú hung dữ nhưng hình thể không lớn, cũng sẽ trốn trong khe núi đá, hoặc là bên trong một mảnh rừng cây bụi cỏ nhỏ trên núi.

Tất cả đều không có gì quá khiến Tiêu Hoàng để ý, hắn đã đạt được mục đích đến nơi này. Cho dù bên trên có thứ giá trị siêu phàm, Tiêu Hoàng cũng sẽ không đi lên, bởi vì không ai rõ ràng hơn Tiêu Hoàng, sinh mệnh mới là quan trọng nhất.

Xì xì xì.

Gần như ngay khi Tiêu Hoàng có ý nghĩ như thế, nhìn lại lưng núi mấy trăm thước, đột nhiên xuất hiện dòng chảy nham thạch. Thông qua kính viễn vọng Ma Văn, có thể thấy rõ được nơi nham thạch chảy xuống vừa rồi xuất hiện một mảng tinh thể lấp lánh màu xanh giữa vùng bụi bặm.

Hòn đá có hoa văn kỳ lạ như thế, phàm là người có chút thường thức đều biết được là nguyên thạch Áo đình thạch. Mà một khối lớn như vậy là tuyệt đối hiếm có, nếu vận chuyển về, một khối lớn như vậy sẽ có giá trị không lường được, để ột thể lực nhỏ bé không tiếng tăm gì biến thành thể lực lớn ngang hàng với Trạch Lô gia tộc, tuyệt đối không có vấn đề.

Trình độ dụ hoặc, không cần nói cũng biết.

Hơn nữa nếu không phải đã có lừa gạt, chỉ cần nhìn một loạt hành động vừa rồi xem ra thật đúng là không nhìn thấy chút sơ hở, thật sự giống như nham thạch xói mòn tự nhiên tróc ra.

Một ít người không rõ chân tướng nhìn thấy cảnh này, hai mắt tỏa sáng, nhất là những tên thuộc về thể lực không rõ đến đây đục nước béo cò, trong ánh mắt càng toát ra tham lam.

Chỉ cần một khối Áo đình thạch lớn như thế, sau này tuyệt đối sẽ có vô số vinh hoa phú quý.

Ngay cả một ít thành viên thể lực lớn cũng hai mắt tóe sao.

Một lát sau, nhìn lại hai ba trăm người đã bắt đầu vọt lên Âm Dung Sơn, tuy rằng con đường phía trước cực kỳ nguy hiểm, nhưng mà dụ hoặc đã khiến bọn họ lược bỏ nguy hiểm là cái thứ gì.

Ngay cả một số thành viên thể lực lớn cũng có chút không kiểm chế được.

- Các đơn vị chú ý, không được hành động, không được hành động!

Triệu Thanh thấy mấy người bên cạnh có ý muốn tiến lên, vội vàng ngăn chặn thông qua Ma Văn thông tin.

Nhưng dù vậy, trước lợi ích quá lớn thúc đẩy, vẫn có hai ba người Thiếu Giang xông ra, không nghe lệnh Triệu Thanh phân phó.

Bên trong đội Khoa Long, cũng có phần lớn người bị Tiêu Tề Sơn don đốc bảo trì yên lặng, trong đó có hai tên không nghe Tiêu Tề Sơn ngăn cản, vừa mới lao ra liền bị Tiêu Tề Sơn đánh chết tại chỗ.

Về phần đội Hồng Bác chỗ Tây Tân Ma Văn học viện, tuy rằng cáo già Bì Hải Phi không nói một lời, nhưng mà nhìn hai thể lực lớn khác cùng bảo trì yên lặng, đã có cảnh giác, nhanh chóng quả quyết giữ chặt cánh tay Sài Sương, ra hiệu nằng không nên lộn xộn.

Hơn nữa ba thể lực lớn gần như đồng thời lui ra sau, nhưng cũng không lập tức bỏ đi. Thứ nhất là bọn họ không rõ hư thực đối thủ trong bóng tối, mù quáng rút lui rất có thể sẽ trúng mai phục; thứ hai là bọn họ muốn xem đối thủ trong bóng tối muốn chơi chiêu gì.

Rất nhanh, đám đông chừng ba trăm người tranh nhau chạy vào trong Âm Dung Sơn, trên đường có mấy người ngã xuống. Chẳng qua đều là bị những linh thú độc tính bình thường ngăn cản, như thế cũng không cản được nhiệt tình của đám người với tài phú như vậy.

Đứng trong đám người sẵn sàng nhanh chân bỏ chạy, Tiêu Hoảng thấy cảnh này, khê lắc đầu. Bây giờ bọn họ mới hiểu được một câu: người vì tiền tài một chết, chim vì miếng ăn mà vong.

Ở trước mặt ích lợi quá lớn, sinh mệnh vô giá đối với những người này liền trở nên bé nhỏ, không biết rằng đã không còn sống thì có nhiều tiền tài hơn đi nữa lại có tác dụng gì?

Chỉ hai mươi mấy phút ngắn ngủi, những người không muốn sống này liền đi tới bãi nguyên thạch Áo Đình, không tránh khỏi một phen tranh giành, nhưng mà nhanh chóng bình ổn lại như đạt được thỏa thuận chung.

Tiếp theo Tiêu Hoảng thấy một đám người ào ào bắt đầu lợi dụng các loại công cụ đào bới nguyên thạch Áo đình to lớn, đồng thời Tiêu Tề Sơn, Triệu Thanh thậm chí Tiêu Hoảng trong lòng treo cao, lúc này tuyệt đối là thời cơ ra tay tốt nhất của đám người trong bóng tối.

Nhưng mà làm họ thấy bất ngờ là những người trên núi vận chuyển Tái thạch Áo đình thật lớn ra khỏi núi cũng không xảy ra chuyện gì khác thường, mọi thứ có vẻ vô cùng bình tĩnh.

Điều này làm cho Tiêu Hoảng, Tiêu Tề Sơn cảm thấy một chút bất ngờ, dựa theo lý thì tình báo bọn họ lấy được trước đó tuyệt đối không giả, nếu không nữ nhân bị Tiêu Tề Sơn bắt được sẽ không bị giết.

Chẳng lẽ đồng bọn tiết lộ tin tức, lâm thời thay đổi ý định?

Tiêu Tề Sơn nhìn Áo đỉnh nguyên thạch từ từ vận chuyển xuống núi, trong lòng lẩm bẩm. Nhưng nếu biết rõ tình huống bại lộ, vẫn còn muốn cố ý làm lộ ra Áo đỉnh nguyên thạch hiếm có như thế, không khỏi phá sản quá đi chứ?

Tiêu Hoằng đứng trong đoàn Thiệu Giang nhìn mọi thứ bình yên, trong lòng cũng nghi hoặc khó hiểu. Đầu óc điên cuồng xoay chuyển, đồng thời ánh mắt cũng không ngừng đánh giá đám người đang nhanh chóng vận chuyển Áo đỉnh nguyên thạch to lớn xuống núi.

- Không đúng!

Bỗng nhiên thần sắc Tiêu Hoằng biến đổi, ánh mắt nhanh chóng tuần tra một lượt qua lại giữa Áo đỉnh nguyên thạch cùng những người xung quanh.

Vào lúc này đám người xung quanh thấy không xảy ra chuyện gì khác thường, đã bắt đầu thả lỏng cảnh giác, chỉ là ao ước, ghen ghét nhìn khối nguyên thạch Áo đỉnh to lớn kia.

- Triệu đại ca, nhanh ra lệnh mọi người nhanh chóng tránh xa khối nguyên thạch Áo đỉnh lớn kia. Trốn, trốn, trốn mau!

Tiêu Hoằng vội vàng nói với Triệu Thanh thông qua Ma Văn thông tin, sau đó không chút do dự đạp bước nhanh chóng lui vào trong rừng rậm.

Nghe Tiêu Hoằng nói vậy, Triệu Thanh dường như cũng nghĩ tới điều gì đó. Không đúng, khối nguyên thạch Áo đỉnh to lớn kia có vấn đề.

Không hề do dự lâu, Triệu Thanh béo phệ nhanh chóng ra lệnh theo đề nghị của Tiêu Hoằng.

Đồng thời, Tiêu Tề Sơn, Bì Hải Phi cũng không phải kẻ bình thường, thấy người Tập đoàn Thiệu Giang lui ra sau, cũng liên tưởng được gì, vội vàng ra lệnh người phe mình rút lui vào rừng rậm, tránh xa khối nguyên thạch Áo đỉnh kia.

Ầm!

Gần như ngay khi đám người Tiêu Hoằng vừa lui vào rừng rậm, những người thể lực nhỏ chạy tới vây quanh tái thạch Áo đỉnh kia đột nhiên xảy ra bùng nổ lớn, kèm theo tiếng nổ là một đoàn ánh sáng khổng lồ sinh ra.

102. Chương 102: Đánh Lạc Hướng

Chỉ trong chớp mắt, cùng với đoàn ánh sáng hình xoắn ốc sinh ra, vốn thảo nguyên bằng phẳng nhảy mắt bị sóng xung kích san bằng, cây cối gần đó đều bị bẻ gãy, uy lực của nó hoàn toàn có thể so sánh với một chiếc pháo phụ của chiến hạm Ma Văn.

Tiêu Hoằng vừa lui vào trong rừng rậm không thể chú ý tới ai khác. Đối cách nói khác, dựa vào thực lực của hắn cũng không thể bận tâm những người khác được, chỉ là nhanh tay nhanh mắt ôm tiểu Kỳ lang không rõ tình huống trực tiếp dựa sát vào dưới thân cây to, cho tiểu Kỳ lang trạng thái Mặc Nại, liền bắt đầu không ngừng dùng Xích Cực trị liệu.

Cứ thế, sóng bài xích do Xích Cực sinh ra có thể dốc hết sức giảm thấp tổn thương do vụ nổ tạo ra lên thân thể.

Suốt mười giây, sóng xung kích dữ dội từ vụ nổ mới hoàn toàn tan hết.

Khi Tiêu Hoằng ngẩng đầu, chỉ thấy xung quanh đã thành một mảnh hỗn loạn, khắp nơi là đất bị xới tung, cành cây gãy nát, cây to trốn tránh khi trước giờ chỉ còn thân cây trơ trụi, đã không còn sót chút nhánh cây nào.

Nhìn lại phía trước, cách trăm thước đã có thêm một cái hố bom chừng 50 thước, đám người vây quanh khi này đã không còn cận bã.

Rõ ràng bom có uy lực lớn như thế rất khó tìm được ở Thái Ngộ thành, điều này thêm một bước cho Tiêu Hoằng có trực giác là đám người bịt mặt ở trên phố khi trước rất có thể liên quan tới chuyện này.

Cùng lúc đó, những người khác cũng từ từ đứng lên trong rừng rậm.

Trải qua vụ nổ này, vốn đội ngũ gần ngàn người bây giờ chỉ sót lại không đến 500, tổn thất thảm thiết. Nhưng mà thực lực chủ lưu của ba thế lực lớn coi như còn bảo tồn, chỉ là tổn thất cũng không nhỏ, tối thiểu giảm 1/4 quân số.

Cúi đầu nhìn lại tiểu Kỳ lang trong lòng mình, cũng bình yên vô sự, chỉ là bộ lông dính nhiều cát bụi, đám người Hồng Phong chỉ bị thương rất nhỏ.

Nhìn lại Âm Dung Sơn ở xa xa, bị vụ nổ cực mạnh lan tới, mười mấy thi thể linh thú đã bị nổ chết hết.

- Đội trưởng, những người kia vẫn còn, nhưng mà đã chuẩn bị rút lui.

Yến Tam mặt đầy tro bụi, cẩn thận đi tới cạnh nói với Tiêu Hoằng, đưa màn hình nhỏ trên cánh tay cho Tiêu Hoằng xem.

Lúc này Tiêu Hoằng có thể thấy rõ cách nơi này không đến 300 thước có những điểm sáng đang từ từ cách xa bọn họ, giống như đã chuẩn bị cẩn thận rút lui.

Nhìn cảnh này, thần sắc Tiêu Hoằng chợt động, hơi trầm tư một lát, bình tĩnh phân tích. Nếu những người này thật sự có mục đích tiêu diệt bọn họ, nếu thực lực vượt xa đoàn đội bên này, vậy thì tất nhiên sẽ lựa chọn tấn công. Nhưng mà bây giờ lại rút lui, chỉ có thể nói rõ một điều là bọn họ không dám va chạm chính diện.

- Ai có Văn khí công suất lớn, bên trái phía trước, nổ súng!

Bỗng nhiên Tiêu Hoằng chỉ về phía bên trái rừng cây, thông qua Ma Văn thông tin ra lệnh.

Bởi vì tổ 15 đã không có Văn khí công suất lớn, bởi vậy đám người Lý Văn không hành động, về phần các tiểu tổ khác cũng không có phản ứng, nguyên nhân rất đơn giản: bọn họ đâu có biết Tiêu Hoằng là ai.

- Nghe hẩn.

Nhưng một lát sau khi Tiêu Hoằng lên tiếng, Triệu Thanh nói tiếp.

- Rồi.

Theo một câu của Triệu Thanh, một Khí Văn giả Ngự giả cấp một nghe lệnh, nhanh chóng lấy xuống tên lửa Ma Văn trên lưng, nhét vào một viên đạn Ma Văn, bắn một pháo theo hướng Tiêu Hoằng chỉ, đánh trúng ngay mục tiêu.

Nháy mắt, chỉ thấy hơn ba mươi người bịt mặt đồng loạt đi ra rừng cây, lộ ra trước mắt mọi người.

Ba mươi người chống lại gần 500 người, không cần phải nói ai mạnh ai yếu.

Nhưng mà lúc này lại làm cho Tiêu Hoằng bất ngờ, những người bịt mặt trong bóng tối kia xuất hiện lại không xông lên, phát động đả kích chí mạng với bên kia.

Tiêu Hoằng có thể thấy rõ Bì Hải Phi dẫn đầu làm thế phòng thủ mà không phải tiến công.

Thấy cảnh này, Tiêu Hoằng tự nhiên hiểu được những người bịt mặt này không phải không hề có sức chiến đấu, hẳn đang đợi thế lực khác xông lên trước, giảm bớt tổn thất của thế lực mình. Để người khác dẫn đầu chịu chết, mình ngồi ở hậu phương há miệng chờ sung.

Bì Hải Phi dẫn đầu lựa chọn như vậy, Tiêu Tề Sơn tiếp theo sau cũng làm tư thế phòng ngự.

Hiện giờ có thực lực đối phó ba mươi người cách đó không xa chỉ còn lại Tập đoàn Thiểu Giang, nhưng mà Triệu Thanh, Tiêu Hoằng cũng không ngốc, người ta không hành động, làm sao lại ngậy ngô chạy lên trước?

- Không được hành động thiếu suy nghĩ.

Triệu Thanh thông qua Ma Văn thông tin trả lời.

Nhìn hơn ba mươi tên bịt mặt cẩn thận rút lui, sau đó thoát đi mà không có ai đuổi theo, Tiêu Hoằng cười khế, sau đó lắc đầu.

Năm bè bảy mảng.

Trong lòng Tiêu Hoằng đánh giá như thế, đương nhiên trong lòng cũng không có chút phần nộ. Tuy rằng trước đó hắn có chút qua lại với nam nhân giọng khàn khàn kia, nhưng mà nói từ trình độ nào đó cũng không tổn thất nhiều như ba thể lực lớn.

Hơn nữa mặc kệ bắt hay thả những người này đều không có lợi hay tổn thất, vậy thì có gì mà tức giận? Chỉ là trong lòng có phần trào phúng mà thôi.

- Nếu mọi người ở đây đều có đức hiếu sinh như vậy, không nên ở nơi này lâu, nói không chừng còn có nguy hiểm.

Tiêu Hoằng ở giữa đám người dùng giọng cực cao nói, sau đó ra hiệu Triệu Thanh dẫn đoàn đội của mình rời khỏi nơi này.

Những đoàn đội khác nghe có người trong đoàn đội Thiếu Giang kêu như vậy, hơn nữa nhìn thấy Thiếu Giang đoàn đội dẫn đầu rút lui, cũng không ở lâu. Không cam lòng nhìn lại Âm Dung Sơn, liền nhanh chóng rút đi, ven đường cố gắng tìm chút tài liệu quý giá mang theo, nhưng mà nói sao thì thu hoạch năm nay tuyệt đối là kém cỏi nhất.

Tiến lên khoảng 10 phút, cả khu vực chỉ còn lại đoàn đội không đến 80 người của Tập đoàn Thiếu Giang. Các đoàn đội khác đều tìm đường đi riêng, giống như mình cũng thành ba thể lực lớn Thái Ngô.

- Ôi, thật là xui xẻo, đây là lần đầu tiên sự phụ giao cho ta nhiệm vụ quan trọng như thế. Giờ tốt rồi, người hy sinh đều là năm nhất, thu hoạch lại ít tới đáng thương.

Triệu Thanh từ trước tới sau vẫn luôn bên cạnh Tiêu Hoằng khế cảm thán nói.

Có thể nói nếu vừa rồi không có Tiêu Hoằng nhắc nhở đúng lúc, hậu quả không thể tưởng tượng. Huống chi Tiêu Hoằng còn tặng hắn một phần quà lớn, cứu Hà Ái Hùng, Triệu Thanh dứt khoát không coi Tiêu Hoằng là người ngoài nữa, tự nhiên coi là phó chỉ huy.

- Người chết không thể sống lại, nhưng mà thu hoạch không tốt, có thể thử lại mà.

Tiêu Hoằng ngữ khí thoải mái chỉ về phía Âm Dung Sơn nói.

- Đừng nói chơi, ở đó có nguy hiểm.

Triệu Thanh vội nói.

- Ta nói nguy hiểm, người cũng tin? Lúc nào mà lời ta nói thành thánh chỉ vậy?

Tiêu Hoằng thoải mái nói.

Triệu Thanh nghe nói như vậy, thần sắc chợt đổi, đúng vậy, vừa rồi quả thật là Tiêu Hoằng nói, mà vì sao Tiêu Hoằng lại nói nơi đó có nguy hiểm?

Kỳ thật vừa rồi Tiêu Hoằng đã sử dụng một loại tâm lý học nho nhỏ, đó là đánh lạc hướng. Bởi vì mỗi người đều có phản ứng bản năng, nhất là khi tập trung vào một chuyện, sau đó đột nhiên không có dấu hiệu nói tới chuyện khác, người ta thường sẽ nghe theo bản năng, ảo thuật gia thường xuyên dùng thủ thuật này.

- Nói như vậy thì...

Câu tiếp theo, Triệu Thanh đã không nói ra được gì.

- Vừa rồi ta thấy cạnh hố bom còn có mười mấy thi thể linh thú cỡ lớn quý giá, bây giờ có thể đi nhặt, nhưng mà không thể khinh thường.

Tiêu Hoằng nói.

- Các đơn vị chú ý, thay đổi phương hướng, chú ý che dấu tung tích, quay trở lại Âm Dung Sơn.

Triệu Thanh liếc Tiêu Hoằng, tiếp đó ra lệnh.

Đám người Tiêu Hoàng nhanh chóng quay trở về, quả nhiên nơi này không còn ai ngoài Tập đoàn Thiếu Giang. Ngoại trừ mười mấy thi thể linh thú quý giá vốn núp dưới lòng đất, bởi vì hố bom quá sâu, cho nên có thể thấy được một ít khoáng thạch cùng Tái thạch quý giá.

Thu toàn bộ những thứ này, tuy rằng vẫn không thể so sánh với mỗi năm, nhưng mà cũng coi như có thu hoạch.

Nhìn cảnh này, vẻ mặt ác liệt của Triệu Thanh rốt cuộc thoải mái một chút, bây giờ hắn coi như hoàn toàn hiểu được ý câu nói của Tiêu Hoàng vừa nãy, đó là muốn độc chiếm.

- Bảo trì cảnh giác, đồng thời cố gắng thu lấy toàn bộ những thứ này bằng tốc độ nhanh nhất.

Triệu Thanh ra lệnh.

Tiếp theo người đoàn đội Thiếu Giang tách ra có trật tự, thu thập khoáng thạch, xử lý linh thú, động tác trình tự đồng thời rất nhanh nhẹn.

Về phần Tiêu Hoàng cũng không đến quá gần Âm Dung Sơn, chỉ là nhặt mấy khối Hồng anh thạch phẩm chất cao ngoài bờ hố bom, cũng một ít khoáng thạch tương đối quý, nhồi đầy khoảng không gian còn lại của ba lô, liền kết thúc.

Nhưng mà ngay khi Tiêu Hoàng trở về, vô tình chú ý tới dưới chân có một khối đá đen tuyền như bị đốt, to bằng nắm tay. Cầm lên lau đi phần cháy khét, Tiêu Hoàng hơi nướng mày, là một khối mảnh vỡ Áo đỉnh thạch, kích thước còn đủ để chế tạo một khối Tái thạch.

Không nghĩ nhiều, Tiêu Hoàng trực tiếp ném vào trong túi nhỏ bên ba lô, xem như thu hoạch bất ngờ. Tạm thời không dùng được, nhưng nếu tương lai may mắn trở thành Ngự sư, vậy thì một khối Tái thạch như vậy tuyệt đối có thể chế tạo ra một cái Ma Văn cực phẩm.

Chỉ một giờ sau, theo Triệu Thanh thúc giục mấy lần, không đến 80 người này rốt cuộc chứa đầy ba lô, tiếp theo Triệu Thanh không ngừng lại, trực tiếp ra lệnh nhanh chóng rút lui như vừa ăn trộm xong.

Do đại bộ đội 80 người cùng tiến lên, có hỗ trợ mạnh mẽ, hệ số an toàn của mỗi một người cũng cao hơn nhiều. Bởi vậy dù gặp phải linh thú mạnh mẽ, vẫn có thể đối phó thoải mái.

Về phần Triệu Thanh, lại ngàn ân vạn tạ Tiêu Hoàng, ban đầu dẫn theo Tiêu Hoàng chỉ là vì đền đáp nhân tình, kết quả không thể ngờ bây giờ chẳng những không trả được nhân tình, ngược lại còn thiếu nợ nhiều hơn nữa.

103. Chương 103: “kết Luận” Của Tang Hoành Vân

- Vẫn là câu đó, đại ân không biết nói gì để cảm tạ, trở về ta sẽ báo cáo hết với sư phụ.

Triệu Thanh cam đoan với Tiêu Hoàng.

Tiêu Hoàng cũng không có phản ứng quá lớn với chuyện này, chỉ là cười. Tiêu Hoàng cũng không để ý báo ơn cái gì, hiện giờ hắn đạt được tất cả mục đích, còn thừa cơ thu được một khoản, đây mới là chuyện hắn để ý nhất.

- Cái gì cảm tạ hay không, chỉ cần trở về đừng có theo quy củ thu tài liệu của ta nộp lên cho Tập đoàn Thiếu Giang các người, ta đã ăn ngon ngủ yên rồi.

Tiêu Hoàng không mặn không nhạt nói.

- Cái này là đương nhiên, lúc trước không phải sư phụ đã nói rồi sao? Những thứ người lấy được hoàn toàn thuộc về chính người.

Triệu Thanh cam đoan.

Cứ thế một đường nói chuyện phiếm, trên đường nghỉ ngơi vài giờ, thẳng đến sáng hôm sau, rốt cuộc đám người Tiêu Hoàng trở về lối vào Âm Dung Động Quật.

Bây giờ nơi này vẫn là một vùng lộn xộn, bảy tám thi thể Địa độn long chắn ngang chỗ bọn họ vừa vào bị tập kích. Thi thể đã bị phân giải, bộ phận quý giá đã bị lấy đi, nhìn trình độ còn tươi của thi thể xem ra không quá hai giờ.

Rốt cuộc là ai làm, không cần nói cũng biết, tám phần là những đoàn đội khác, thu hoạch thiếu hụt, gặp phải mấy con Địa độn long chưa trốn đi cũng góp cho đủ số, mặc kệ thế nào thì cũng tốt hơn là ra về tay không.

Về phần vật phẩm tiếp viện rải rác lúc trước, như là pháo Ma Văn hạng nặng, đạn dược, cùng những vật chất quý giá khác, cũng bị những đoàn đội khác vơ vét sạch.

Đi giữa đồng hỗn độn này, Tiêu Hoàng tiện tay nhặt một bình chứa nước, kiểm tra bình còn kín hay không, sau đó mở ra uống mấy ngụm, sau đó dứt khoát đổ phần còn lại xuống đất.

Sau đó lại tiện tay nhặt một túi thịt bò khô gói kín, tùy tiện cắn mấy cái.

Những người khác thấy Tiêu Hoàng hành động như vậy, cũng liền làm theo, nhưng mà tuy rằng bước chân hơi chậm, nhưng cũng không ngừng lại.

- Mang theo thi thể đồng bọn trở về an táng.

Tiêu Hoàng dùng Ma Văn thông tin ra lệnh.

- Đã rõ.

Có thể nói trên đường hoàn toàn do Triệu Thanh cùng Tiêu Hoàng liên hợp chỉ huy, bởi vậy mọi người cũng không còn suy nghĩ chống cự mệnh lệnh ban đầu. Hơn nữa có nhiều người có quan hệ rất tốt với những đồng bọn đã chết, cảm thấy tiếc hận cho bọn họ đã hy sinh, có lẽ điều duy nhất có thể làm là hậu táng bọn họ.

Làm xong mọi chuyện, thấy không còn chuyện gì khác, Triệu Thanh dẫn đoàn đội tiến vào trong hang Âm Dung Động Quật. Có lẽ trên đường đã bị Tiêu Hoàng nghi thần nghi quỷ lấy nhiễu, khoảng khắc mọi người tiến vào hang đều khởi động Chiến văn, tính cảnh giác rất cao, sợ bị thế lực khác hoặc là đám người bịt mặt đánh lén.

Cũng may, các thế lực khác đều tiêu hao rất lớn, có lẽ cũng không có lòng dạ này. Về phần người bịt mặt, cũng hoàn toàn không thấy bóng, cũng coi như là hành động sáng suốt. Bọn họ chỉ có ba mươi người, muốn trực tiếp đối mặt đoàn đội hơn tám mươi người là chuyện không hiện thực.

Đi ra hang động, lên trên mặt đất, mọi người cùng hít mấy hơi không khí tươi mát, đến chỗ này, rời khỏi Âm Dung Động Quật nguy cơ khắp nơi, rốt cuộc bọn họ có thể thở ra.

Đồng thời vẫn có thể thấy được ở xa xa, trên sườn núi dài mấy cây số có đoàn đội mấy chục người đang từ từ đi về phía Thái Ngộ thành.

Nhìn lại lần nữa, thức ăn bọn họ để lại trước cửa hang để quay về, cùng với đạn dược của Thiếu Giang, hoặc là bị người ta lấy, hoặc là bị ăn sạch sẽ.

Tuy rằng bên trên có đóng dấu Tập đoàn Thiếu Giang, nhưng mà vẫn không để lại chút nào cho Tập đoàn Thiếu Giang.

Nhìn thấy thế này, Triệu Thanh khẽ lắc đầu, đây là cái gọi là đồng bạn Thái Ngộ thành, còn may vừa rồi họ ăn vài thứ, không đói chết được.

- Mọi người kiên nhẫn một chút, trở lại Thái Ngộ thành là chúng ta sẽ phát tài, không ăn một chút cũng không đói chết.

Triệu Thanh nói qua Ma Văn thông tin, xác nhận xung quanh an toàn, liền ra lệnh đoàn đội theo đường khác trở về Thái Ngộ thành, không đi chung với những thế lực khác.

Tuy rằng xác định con đường vòng này có chút hơi xa, nhưng mà Triệu Thanh cũng biết đạo lý mang ngọc có tội. Những đoàn đội khác thu hoạch không tốt, bọn họ trở về thắng lợi, rất dễ bị người ta dòm ngó. Hơn nữa lỗ trên đường có đồng lõa người bịt mặt phối hợp diệt bọn họ, vấn đề sẽ càng xấu hơn.

Đi thẳng một đường, ngoại trừ tăng tốc tiến lên thì vẫn là tiến lên, Tiêu Hoàng đi trong đội ngũ cũng ẩn giấu vào trong đám người. Nhưng vẫn không gỡ mặt nạ bảo vệ, lần này hắn gây thù rất nhiều ở Âm Dung Động Quật, hắn không muốn dẫn mầm tai họa này tới được quán nhỏ của mình.

Trong lòng Tiêu Hoàng đã nghĩ kỹ, phải cố gắng che giấu thân phận trước mắt. May mắn là tăng thân phận này của hắn không gây thù hận sâu sắc gì với những thế lực khác, rất dễ coi nhẹ. Ngoại trừ Sài Sương kia, Tiêu Hoàng phải lưu ý.

Vốn Sài Sương chuẩn bị vung tay chân ở Âm Dung Động Quật, kết quả lại nghẹn một bụng trở về, trời mới biết có giận chó đánh mèo lên mình hay không.

Thẳng đến chạng vạng, đoàn đội Thiếu Giang mới bước vào trong Thái Ngô thành, nhìn lại xe cộ đông đúc trên đường phố, cùng những kiến trúc quen thuộc, đám người Tiêu Hoàng mới coi như thở phào.

Trở lại với văn minh, có pháp luật hạn chế, như vậy những thế lực lớn cùng người bịt mắt sẽ không làm bậy nữa.

Đồng thời, mười phút trước Tang Hoành Vân cũng nhận được tin tức Triệu Thanh yêu cầu tiếp viện. Ở địa điểm chỉ định, Trương Tân Lôi cùng bốn chiếc xe khách Ma Văn cỡ lớn đang chờ sẵn, xung quanh còn có mười mấy xe Ma Văn cỡ nhỏ, ở bên trong đều là Ngự văn giả Tập đoàn Thiếu Giang tiến hành hộ tống.

Dù sao lần này tài liệu do đoàn đội Thiếu Giang mang về có giá trị xa xỉ, đủ khiến bất cứ thế lực nào thèm thuồng.

Tiến vào xe Ma Văn cỡ lớn, tất cả đội viên trút xuống tia kiên trì cuối cùng, đều dựa cả người vào ghế. Tiêu Hoàng vẫn mang theo mặt nạ, cũng tiến vào xe Ma Văn cỡ lớn, chuẩn bị đi Doanh nghiệp Thượng Hoành Ma Văn, sau đó đội trang phục, sắm vai khách hàng bình thường xen lẫn đi ra, xem như tẩy sạch thân phận hiện giờ.

Trải qua hành trình nửa giờ, bốn chiếc xe Ma Văn cỡ lớn tiến vào sân sau Doanh nghiệp Thượng Hoành Ma Văn, toàn bộ sân sau đã được Tang Hoành Vân phân phó trở thành cảnh giới toàn diện. Tuy rằng không biết hành trình cụ thể lần này, nhưng mà Tang Hoành Vân đã từ Triệu Thanh biết được những chuyện bất ngờ lần này.

Bước xuống xe Ma Văn, Tiêu Hoàng liếc thấy được Tang Hoành Vân, sắc mặt nghiêm nghị đứng trên bậc thang, nhìn đoàn đội có vẻ chật vật. Lúc này Triệu Thanh đang cung kính đứng đó, tuy rằng lần này thu hoạch không tệ, nhưng mà đã chết nhiều người như thế, hắn vẫn khó mà thoát tội.

Về phần Tiêu Hoàng, cũng không để ý Tang Hoành Vân, vác túi, ôm tiểu Kỳ lang theo dòng người từ cửa sau vào trong lầu chính, lúc này phải cố gắng lựa chọn ẩn thân cho kỹ.

- Có chuyện gì thì đến văn phòng rồi nói.

Tang Hoành Vân liếc xung quanh, nói với Triệu Thanh một tiếng, cũng quay người vào trong.

Từ thang máy lên tầng 11, Tiêu Hoàng không ngừng bước đưa ra giấy chứng nhận vào trong kho hàng, cởi mặt nạ cùng áo khoác tím, tùy tiện tìm một bộ giáp vải màu xám, đưa tiểu Kỳ lang vào lồng sắt chuyên dụng, phủ vải mỏng lên. Nói một tiếng với nhân viên công tác, liền xuống tầng 10, giả vờ như không có chuyện gì, vác ba lô lẫn vào trong khách hàng, vốn bước đi vội vàng cũng trở nên chậm rãi.

Trên đường xuống tầng một, Tiêu Hoàng còn không quên đi khu tài liệu mua tài liệu cần dùng cho Ma Văn thuê biển. Cái gọi là Ma Văn thuê biển, chính là Ma Văn có thể khiến Tiêu Hoàng trở thành Ngự giả, khiến Ngự lực của bản thân sinh ra chất biển.

Khó có được nhất là túi mật linh thú biển dị, Tiêu Hoàng đã lấy được rồi, tài liệu quý giá còn lại cũng thu gom đủ trong Âm Dung Động Quật, những thứ còn thiếu chỉ là tài liệu bình thường, 20 kim tệ là gom xong.

Ở tầng đỉnh Doanh nghiệp Thượng Hoành Ma Văn, Tang Hoành Vân đang nghe Triệu Thanh báo cáo, trong biểu tình bình thản có thể mơ hồ thấy được thân sắc ác liệt.

Trong đó có hai tình báo quan trọng nhất: thứ nhất, người bịt mắt muốn tiêu diệt sạch cao thủ Thái Ngô thành, nhất là ba thế lực lớn; thứ hai, Mai Long Ngự văn hành Tiêu Tề Sơn đã đột phá thành Ngự sư, điều

này đủ để tiến thêm một bước đánh vỡ vận mệnh ba thế lực lớn.

Một cái thế lực có thêm một Ngự sư hỗ trợ, hiệu quả lớn cỡ nào, không ai rõ hơn Tang Hoàn Vân.

Về phần vì sao phải dốc hết sức tiêu diệt ba thế lực lớn, trong lòng Tang Hoàn Vân đã nắm được.

- Còn nữa, ta mãnh liệt đề nghị cho Tiêu Hoàng gia nhập Tập đoàn Thiếu Giang, hoặc là sư phụ ngài dứt khoát thu hần làm đệ tử.

Triệu Thanh thấy sư phụ không trách cứ, lá gan cũng to hơn, chủ động nói.

Tang Hoàn Vân nghe vậy, vốn biểu tình khá ác liệt chợt động. Triệu Thanh đột nhiên nói điều này làm cho Tang Hoàn Vân có chút bất ngờ, không thể phủ nhận hần cho Tiêu Hoàng tham gia chuyến đi này chỉ là cho hần đi nhờ, trả một cái nhân tình. Chỉ là không ngờ Triệu Thanh dường như có hảo cảm với Tiêu Hoàng này.

- Sao lại đột nhiên nói vậy?

Tang Hoàn Vân chấp tay, nhẹ giọng hỏi.

- Nói thật, lần này nếu không có Tiêu Hoàng, Tập đoàn Thiếu Giang tuyệt đối không có nhiều thu hoạch như vậy, thậm chí rất có thể toàn quân bị diệt. Hơn nữa tuy rằng thực lực Tiêu Hoàng bình thường, nhưng đầu óc tuyệt đối không thể chê.

Triệu Thanh nói tiếp, cũng nói rõ chi tiết tất cả biểu hiện của Tiêu Hoàng.

- Nếu sư phụ có thể chỉ đạo hần thật tốt, tương lai tuyệt đối có thể trở thành đồ đệ đắc lực của sư phụ.

Triệu Thanh bổ sung.

- Suy nghĩ của người quá ngây thơ rồi, tương lai? Người cho rằng Tiêu Hoàng có tương lai hay sao?

Tang Hoàn Vân liếc Triệu Thanh, khê nói.

- Cái này...

Bỗng nhiên sắc mặt Triệu Thanh chợt biến, lời tiếp theo đột nhiên bị nghẹn, dường như nghĩ tới điều gì đó.

- Thời gian, nếu ta không tính sai, Tiêu Hoàng chỉ còn cách hơn nửa năm là đến kỳ hạn một năm. Nửa năm sau, quái bệnh của hần sẽ hoàn toàn mất khống chế, cho dù sinh mệnh cứng cỏi cỡ nào, còn có thể chịu qua một trận, cũng không sống qua hai mươi tuổi.

Tang Hoàn Vân nói, lời rất tuyệt tình. Nhưng quả thật như thế, hơn nữa Tang Hoàn Vân cũng bất lực với quái bệnh của Tiêu Hoàng.

104. Chương 104: Biến Dị!

Nghe vậy, Triệu Thanh không nói gì nữa, chỉ hơi gật đầu. Quả thật người chỉ còn tuổi thọ nửa năm, tiền đồ... không, hần là không có tiền đồ.

- Còn nữa, Tiêu Tề Sơn xuất hiện có áp lực rất lớn với chúng ta, con phải nắm chắc thời gian tìm kiếm Quyền Tàng. Dường như người kia đã biết mọi người đang tìm hần, hình như đã rất lâu không xuất hiện...

Tang Hoàn Vân phân phó tiếp.

- Đã rồi, sư phụ!

Triệu Thanh đáp lời.

Đi ra khỏi phòng làm việc của Tang Hoàn Vân, Triệu Thanh lập tức đi lên tầng 11. Nói thật, tâm tình của Triệu Thanh rất kém, nguyên nhân chính là vì Tiêu Hoàng, ở trong lòng hần, có lẽ đây là cái gọi là trời ghét anh tài.

Đi vào tầng 11, người tham dự chuyến đi này, ngoại trừ Chế Văn Sư giữ lại một phần tài liệu, Ngự văn giả thuần túy gần như nộp hết tài liệu lên, đổi lấy giá trị cống hiến, lưu giữ sau này đổi lấy Chiến văn tốt hơn.

Hứa Vân bộ giám thị dẫn mấy nhân viên công tác đang kiểm kê trang bị trong kho hàng, phần lớn người tham gia trận này đều đưa thương phẩm trong tay đổi thành giá trị cống hiến.

- Tiểu Vân, công tác thế nào rồi?

Triệu Thanh tới cạnh Hứa Vân hỏi.

- Đã gần xong rồi, chỉ là có một người tên Tiêu Hoàng trước đó cầm đồ của chúng ta khoảng 100 kim tệ, tạm thời còn chưa đổi.

Hứa Vân xem bản ghi chép, lễ phép nói với Triệu Thanh.

- Quên đi, tính nợ của Tiêu Hoàng vào ta.

Triệu Thanh nói xong, liền tiện tay lấy ra một cái trử kim văn 100 kim tệ, đặt lên bản ghi chép của Hứa Vân. Có thể nói, không có Tiêu Hoàng là sẽ không có được 7/10 những thương phẩm trong kho hàng hiện giờ.

Hà Ái Hùng mới đến không lâu, nghe tới tên Tiêu Hoàng, thần sắc chợt động. Hắn thiếu Tiêu Hoàng một cái ơn cứu mạng, trong lòng hắn vẫn luôn ghi nhớ, không có biết bao nhiêu lời muốn nói. Hà Ái Hùng cũng lục túi lấy ra một cái trử kim văn 100 kim tệ.

- Triệu ca, cái này sao được chứ, của Tiêu Hoàng cứ tính cho ta đi.

Hà Ái Hùng nói.

- Không, cứ tính cho ta đi.

Triệu Thanh nói tiếp, đừng quên trước đó hắn còn thu một lọ mật Huyết lân lang biến dị của Tiêu Hoàng, mấy ngàn kim tệ đó, đây là tiền lương mấy năm của hắn.

Hứa Vân ở một bên thấy hai người đòi nợ cho Tiêu Hoàng mà tranh chấp, liền ngăn của người. Đối với Tiêu Hoàng, nàng vẫn có chút ấn tượng, chỉ là ông chủ một cái được quán nhỏ, ngược lại Triệu Thanh cùng Hà Ái Hùng cơ bản đều là nhân vật thượng tầng Tập đoàn Thiếu Giang.

Hai người đường đường là nhân vật thượng tầng lại giống như lấy lòng tranh nhau trả tiền thay ột tên ông chủ nhỏ, cái này... giả quá đi chứ. Hứa Vân cũng khó mà tưởng tượng được Tiêu Hoàng đã làm gì cho hai người?

Về phần các tiểu thư hướng dẫn mua hàng, nhân viên công tác bên cạnh Hứa Vân càng nhìn nhau, có chút không rõ ràng. Bọn họ hoàn toàn không biết gì về Tiêu Hoàng, nhưng mà có thể khiến Triệu Thanh cùng Hà Ái Hùng tranh nhau trả tiền thay, hiển nhiên tuyệt đối không phải người thường.

Mà phương thức giải quyết cuối cùng là hai người mỗi người ra 50 kim tệ.

Cùng lúc đó, Tiêu Hoàng ngồi xe Ma Văn đã đến con phố Doanh nghiệp Đại Hoàng Mỹ, trong đó hiển nhiên là đi ngang qua cây cầu vượt đã xây xong, người trên đường bắt đầu nối đuôi không dứt, bảng quảng cáo phủ kín hai bên cầu.

Nhìn lại những cảnh này, Tiêu Hoàng trải qua liêu sống liêu chết ở Âm Dung Động Quật, cảm nhận rất thân thiết.

Xuống xe, thời gian đã là 6 giờ tối, đi vào Doanh nghiệp Đại Hoàng Mỹ, Tiêu Hoàng nhìn thấy đám người Lý Nhạc đang tiếp đãi mấy nữ khách hàng còn lại.

Rõ ràng mấy ngày nay không có mặt, Doanh nghiệp Đại Hoàng Mỹ vận hành cũng không tệ.

Thấy Tiêu Hoàng xuất hiện trước cửa, đám người Lý Nhạc chợt động, tiếp theo chạy ra cửa.

- Hoàng ca, ngài đã về rồi!

Lý Nhạc đến trước mặt Tiêu Hoàng hưng phấn nói, có thể nói bây giờ không có Tiêu Hoàng, mấy ngày qua đám người Lý Nhạc giống như thiếu đi linh hồn.

- Ủ!

Tiêu Hoằng khẽ gật đầu nói, cả người dù hơi suy yếu, nhưng trong ánh mắt vẫn toát ra hưng phấn.

- Thế nào? Đi đường thuận lợi chứ?

Lâm Tử hỏi tiếp.

- Cũng không tệ lắm!

Tiêu Hoằng trả lời.

- À, đúng rồi!

Bỗng nhiên Lý Nhạc nhớ tới, tiếp theo lấy ra một cái danh thiếp từ túi áo, đưa cho Tiêu Hoằng:

- Cái này do một người tự xưng là chủ nhiệm Tây Tân Ma Văn học viện để lại, nói là nếu ngài trở về thì xin liên hệ với hắn.

Nhận lấy danh thiếp, Tiêu Hoằng thấy được hai chữ Hàn Thần, một chủ nhiệm Tây Tân Ma Văn học viện.

Có hành trình Âm Dung Động Quật, có thể nói ấn tượng về Tây Tân Ma Văn học viện của Tiêu Hoằng thật không quá tốt. Nhất là Sài Sương kia, tuy rằng không tổn thất gì, thậm chí trả lại cho nàng một cái Kinh cúc đằng, nhưng mà nghĩ tới hành vi gây chuyện của nàng, Tiêu Hoằng liền cảm thấy tức giận.

- Người nói với hắn thế nào?

Tiêu Hoằng có vẻ cảnh giác.

- Ấn theo lời ngài dặn, nói ngài đi thăm người thân ở xa.

Lý Nhạc trả lời.

- Ừ.

Tiêu Hoằng nhét danh thiếp vào túi, gật đầu.

Cạch cạch.

Ngay khi Tiêu Hoằng nói chuyện, từ trong lồng sắc che vải trong tay Tiêu Hoằng đột nhiên phát ra âm thanh đó. Tiểu Kỳ lang dùng móng vuốt nhỏ không ngừng cào lớp vải, rõ ràng không thích thứ che tầm mắt của nó.

Thấy hành động của tiểu tử này, Tiêu Hoằng cười khẽ, tiếp theo cẩn thận lấy tiểu tử này ra ngoài.

- Ồ, đây là cái thứ gì?

Thấy Tiêu Hoằng ôm tiểu Kỳ lang vào lòng, Lý Nhạc chớp mắt hỏi. Bây giờ tiểu Kỳ lang trải qua liên tục dày vò, càng chặt vật hơn cả lúc mới gặp, mặt xám mày tro, căn bản không thấy được màu sắc bộ lông ban đầu.

- Tiểu Kỳ lang, nhặt được trên đường!

Tiêu Hoằng cười nói.

- Sao nhìn thế nào cũng giống như con chuột mập vậy, ngài định xử lý cái thứ này thế nào?

Lý Nhạc hỏi tiếp.

Tiêu Hoằng không nói, chỉ là cười, chào một tiếng với khách quen, rồi đi vào sân sau.

Khóa toàn bộ tài liệu quý vào trong quỹ bảo hiểm, Tiêu Hoằng đi trở ra đổ một chậu nước sạch ném tiểu Kỳ lang vào, tẩy sạch tro bụi, đồng thời cẩn thận kiểm tra vết thương trên người nó.

Bây giờ tĩnh tâm lại, Tiêu Hoằng mới phát hiện tiểu tử bị vứt bỏ này dường như đã thật lâu không được chăm sóc, dưới bộ lông đầy vết thương, nhưng mà vẫn không chết, đủ thấy sinh mệnh cứng cỏi.

Ngày hè chói chang, nhìn tiểu Kỳ lang trong bồn nước có vẻ cực kỳ hưởng thụ, híp mắt tròn.

Tiêu Hoằng không khỏi trùu mền gãi cái đầu nhỏ của nó, giống như thấy được chính mình trên người nó, kiên cường sống sót trong nghịch cảnh.

Nhưng mà ngay khi Tiêu Hoằng tỉ mỉ rửa sạch bùn đất trên người tiểu Kỳ lang, lúc làm sạch hết đất cát, thần sắc Tiêu Hoằng lại chợt biến đổi, trong ánh mắt hiện lên giạt mình cùng kinh ngạc.

Cánh tay đang tẩy rửa lông cho tiểu Kỳ lang cũng bỗng ngừng lại.

Trước đó trên người tiểu Kỳ lang dính đầy bùn đất, Tiêu Hoằng căn bản không chú ý. Nhưng mà bây giờ Tiêu Hoằng thấy rõ ràng, bộ lông nhìn như màu trắng của tiểu tử này kỳ thật là màu hồng nhạt, rất nhạt, nhưng đúng là thế. Trọng yếu hơn là phần lông màu vàng trên lưng kéo dài từ đỉnh đầu thẳng đến chót đuôi.

- Trời ạ, không phải đùa chứ!

Tiêu Hoằng không kìm được hô lên, bởi vì những đặc thù này cho thấy con tiểu Kỳ lang này là loại biến dị!

Nhật được bảo vật rồi, điều này là chắc chắn.

Đúng lúc này, đám người Lý Nhạc bận rộn một ngày cũng vào sân sau, định chuẩn bị bữa tối. Kết quả thấy ánh mắt Tiêu Hoằng tràn đầy ngạc nhiên nhìn tiểu tử đang chơi đùa trong bồn nước.

- Hoằng ca, sao vậy? Một mỗi ư?

Lâm Tử dò hỏi.

- Cũng được, nhưng mà, nó...

Tiêu Hoằng chỉ vào tiểu Kỳ lang đang vui vẻ trong bồn nước:

- Biến dị!

- A?

Lý Nhạc nghe vậy, dẫn đầu há to miệng, chạy thẳng tới bên cạnh Tiêu Hoằng, nhìn tiểu tử trong chậu nước, nói năng bập bẹ:

- Vậy thì chẳng phải rút mật nó là có thể bán được mấy ngàn kim tệ hay sao. Chà chà, phát tài rồi!

Trước đó có nói Kỳ lang là một loài linh thú cực kỳ thông minh, giống như tiểu Kỳ lang nghe hiểu được câu nói này, hoặc là nói nó cảm nhận được ngữ khí tham lam của Lý Nhạc, nháy mắt liền ném ánh mắt đối địch về phía Lý Nhạc, cũng vươn hai cái vuốt nhỏ chop lấy ngón tay Tiêu Hoằng, không ngừng cọ cọ cái đầu nhỏ cực kỳ lấy lòng.

Trải qua giạt mình ban đầu, Tiêu Hoằng hồi thần lại, nhìn bộ dạng tiểu Kỳ lang như thế, cười khê, tiếp theo vỗ đầu tiểu Kỳ lang.

Bây giờ bản thân Tiêu Hoằng đã có mật thú biến dị, vì tiền mà giết tiểu Kỳ lang, Tiêu Hoằng sẽ không tàn nhẫn như thế.

Liều chết mang nó ra khỏi Âm Dung Động Quật, Tiêu Hoằng vẫn quyết định đưa nó cho Mộ Khê Nhi, thực hiện lời hứa. Mộ Khê Nhi tuyệt đối là chủ nhân rất tốt, ít nhất là so sánh với Tiêu Hoằng, dù sao Tiêu Hoằng quyết định sẽ không trở thành Hoán Văn giả gì đó, hơn nữa cũng không có nhiều kiên nhẫn như vậy.

- Yên tâm đi, người sẽ không sao!

Tiêu Hoằng nói với tiểu Kỳ lang, tiếp theo lấy nó ra khỏi chậu nước, dùng Ma Văn sấy tóc thổi khô bộ lông của nó.

Lúc này tiểu Kỳ lang trở nên sạch sẽ hơn, bộ lông xù lên giống như trái bóng bằng lông nhung, rất là đáng yêu. Chẳng qua ánh mắt nhìn Lý Nhạc vẫn tràn ngập đối địch và cảnh giác, cũng thường hay nhe răng nanh còn chưa mọc đủ.

Lý Nhạc cũng không để ý, bịu môi với tiểu Kỳ lang, liền đi chuẩn bị bữa tối.

Đêm khuya, ăn xong bữa tối, Tiêu Hoàng lấy ra một khối thịt Huyết lân lang biến dị thật lớn chia cho đoàn người, ăn ngay ới. Lại giao tiểu Kỳ lang cho Lâm Tử để ý, còn mình trở về phòng ngủ.

Bắt đầu kiểm kê lại thu hoạch trong chuyến đi Âm Dung Động Quật, sau đó không ngừng tay, bắt đầu tỉ mỉ lật sách, thiết kế Ma Văn thuế biến.

Toàn bộ Ma Văn thuế biến, đặc biệt là sử dụng mật Huyết lân lang biến dị, có thể nói đây là Ma Văn đắt giá nhất mà Tiêu Hoàng chế tạo từ trước đến nay. Đồng thời Tiêu Hoàng cũng rõ ràng, đây là mình mạo hiểm nguy cơ sinh mệnh đổi lấy cơ hội này, bởi vậy phương diện thiết kế phải cẩn thận hết mức, hơn nữa phải nghĩ cho kỹ. Đêm nay chuẩn bị, ngày mai tập trung chế tạo, sau đó lập tức đưa vào trong tu luyện.

105. Chương 105: Ma Văn Thuế Biến

Kỳ thật từ trình độ nào đó mà nói, chế tác Ma Văn thuế biến cũng không quá khó khăn, trên cơ bản thì một Chế Văn Sư cấp bậc Ngự Đồ cấp tám, cấp chín cũng đều có thể hoàn thành được.

Tuy nhiên, lại không có bất kỳ một Chế Văn Sư nào lại muốn làm điều này cả, thứ này cần các liệu quý báu, lại không chấp nhận nửa điểm sai lầm nào.

Cái này giống như một người đi trên bờ tường ột thước, quả thực chính là chuyện thoả mái và khoái trá, nhưng nếu tăng độ cao của bức tường này lên tận một ngàn thước thì sao? Như vậy thì sẽ không có người nào dám tùy tiện đi thử rồi.

Ngoài ra, Tiêu Hoàng còn cần phải lo lắng có nên gia nhập kỹ thuật văn trong văn hay không, điều này tuyệt đối là một quyết định gian nan, nếu không cho vào, thì sẽ khá là chắc chắn, khả năng thành công cũng cao hơn, nhưng nếu mà dùng, chỉ cần thành công thì tuyệt đối sẽ giống như hổ thêm cánh.

Trải qua mười mấy phút cân nhắc lợi và hại, cuối cùng Tiêu Hoàng quyết định vẫn sử dụng kỹ thuật văn trong văn, nguyên nhân chỉ có một, đó là hiện giờ Tiêu Hoàng đã có khá nhiều tin tưởng với kỹ thuật văn trong văn của mình.

Mãi tới 12h khuya, Tiêu Hoàng mới quyết định phương án cuối cùng, phương châm tổng thể là, không tiếc số tiền lớn, ra sức tăng lên hiệu quả của Ma Văn thuế biến.

Bởi vì Tiêu Hoàng rất rõ ràng, đây chính là cơ sở, cũng giống như dựng nền ột căn phòng, càng có nền tốt, thì phòng sẽ có thể được xây lên rất cao, tiền thì sau này còn có thể kiếm được nữa, nhưng mà sau khi thuế biến, sẽ không thể lặp lại được nữa.

Xác định toàn bộ phương án xong xuôi, Tiêu Hoàng liền ngã xuống giường, ngáy o o mà ngủ, trải qua nhiều ngày tiêu hao như vậy, hẳn thật sự mệt tới mức muốn chết, đương nhiên, trong lòng Tiêu Hoàng vẫn còn tràn ngập vô tận mong chờ.

Khi trở thành Ngự Giả, hẳn sẽ có thêm nắm chắc đối với việc trị liệu bản thân, mặt khác, đó là viên Ma Văn Châu màu lam sậm kia, hiện giờ Tiêu Hoàng đã có thể chắc chắn rằng, chỉ cần là Ngự Giả cấp một thì có thể khu động viên Ma Văn châu màu lam sậm kia, là một Chiến Văn vĩnh cửu, rốt cuộc nó có tác dụng gì, sức chiến đấu là bao nhiêu, trong lòng Tiêu Hoàng vẫn tràn ngập vô tận chờ mong.

Mà tất cả những điều này, từ khi Tiêu Hoàng bình an mang theo mật của biến dị Huyết lân lang trở về, thì cũng đã trở nên không còn xa xôi nữa.

Sáng sớm, Tiêu Hoàng vừa tỉnh lại, đã bắt đầu ngựa không dừng vó chuẩn bị các công việc liên quan đến việc chế tác Ma Văn thuế biến, việc đầu tiên phải làm là xử lý đại bộ phận tài liệu ra, tỷ như nghiền Tử đằng hoa trở thành bột phấn, Bá lập thạch cũng phải làm như vậy.

- Ông trời của ta ơi! Người tên hồn đản này!

Ngay khi Tiêu Hoàng xử lý một ít tài liệu, tiếng gầm gừ của Lý Nhạc vang lên, truyền vào tai Tiêu Hoàng, trong âm thanh tràn ngập vẻ phẫn nộ và bất đắc dĩ, đối với Lý Nhạc mà nói, biểu hiện nay cũng không gặp nhiều lắm.

Có chút khó hiểu, Tiêu Hoàng đẩy cửa phòng ngủ ra, đi ra ngoài, muốn xem rốt cuộc là chuyện gì.

Lý Nhạc đang ở trong phòng, ôm một bộ quần áo bị đốt ra một lỗ thủng lớn, sắc mặt phần nộ mà nhìn tiểu Kỳ lang.

- Tên tiểu tử chết tiệt nhà ngươi, có biết hay không, bộ quần áo này ta đã phải mất tận 50 ngân tệ mới mua được, đây còn là loại số lượng có hạn, chỉ có một bộ này thôi, nhìn xem đi, xem ngươi đã làm ra chuyện tốt gì hử!

Lý Nhạc cực kỳ phần nộ, gầm lên với tiểu Kỳ lang.

Lại nhìn tiểu Kỳ lang ở trên bàn, đồng dạng cũng không cam lòng yếu thế, bộ lông trên người đã xù lên, đồng thời lộ ra bộ răng nanh nhỏ, chỉ mọc được một nửa, thỉnh thoảng lại há mồm, phun ra một ngọn lửa nhỏ như từ cái bật lửa, bày ra một bộ dáng vô cùng căm thù, hiển nhiên lúc này nó vẫn còn tại canh cánh trong lòng chuyện Lý Nhạc muốn lấy mặt của nó vào ngày hôm qua.

- Tên kia, nếu không phải nể mặt ngươi có giá mấy ngàn kim tệ, thì ta mà không nấu ngươi thành một bát canh chuột thì ta không phải là người!

Lý Nhạc hùng hổ nói, trong vẻ phần nộ thì còn chứa một bộ dáng khốc không ra nước mắt.

- Lý Nhạc, ngươi bớt giận đi, ngươi có tức nữa, thì bộ quần áo đó cũng không lành lại được, hơn nữa, ngươi làm sao có thể nói cho nó hiểu cơ chứ?

Lâm Tử hảo tâm an ủi.

- Sao lại thế này? Vừa mới sáng sớm đã hô to gọi nhỏ!

Tiêu Hoảng đẩy cửa phòng ra, nhẹ nhàng hỏi.

Gần như ngay khi Tiêu Hoảng vừa mới mở cửa, tiểu Kỳ lang vẫn con đang nhe răng trợn mắt, đột nhiên bày ra một bộ dáng điềm đạm đáng yêu, cụp vành tai xuống, hai chân trước thì thật thà mà để trước ngực, hơi cúi đầu.

Tiêu Hoảng đi vào cửa phòng, nhìn thấy Lý Nhạc đang giương nanh múa vuốt, tiểu Kỳ lang thì điềm đạm đáng yêu, giống làm đứa nhỏ vừa làm sai gì đó, nét mặt hơi giật giật.

- Lý Nhạc, ngươi khi dễ nó à?

Tiêu Hoảng nhẹ nhàng hỏi, ánh mắt vẫn còn bình thản.

Tiểu Kỳ lang dường như thấy thân nhân, giống như một con chuột béo, trực tiếp nhảy lên trên vai Tiêu Hoảng, cái đầu thì không ngừng cọ đi cọ lại trên mặt Tiêu Hoảng, đồng thời phát ra âm thanh “ú... ú...” đáng thương.

Đám người Lâm Tử nhìn thấy một màn như vậy, trong lòng lập tức cả kinh, hiển nhiên vào giờ khắc này thì bọn họ đã thật sự xem nhẹ chỉ số thông minh của tiểu Kỳ lang, tên này không phải là linh thú a, rõ ràng chính là một tiểu hài tử vừa nghịch ngợm, lại còn cực kỳ âm hiểm nữa.

- Ta...!

Đối mặt với cảnh này, Lý Nhạc á khẩu không trả lời được, không biết nên nói gì cho tốt.

- Ta cảnh cáo ngươi, đừng có khi dễ nó, hơn nữa, tiểu linh thú đáng yêu thế này, ngươi cũng nhẫn tâm khi dễ hay sao?

Tiêu Hoảng lên tiếng, đồng thời trêu mếu xoa xoa đầu tiểu Kỳ lang, lúc này tiểu Kỳ lang thì lộ ra bộ dáng rất hưởng thụ, đồng dạng còn toát ra sự đắc ý khi mưu kế nhỏ của mình đã thành công.

- Hoảng ca, trời đất chứng giám a, người xem, đây là ai khi dễ ai a!

Lý Nhạc bày ra bộ mặt vô tội, cũng mở bộ quần áo bị đốt thủng một lỗ lớn, cho Tiêu Hoảng xem.

- Quên đi, quần áo bị hỏng thì tính lên đầu của ta là được, khi phát tiền lương, phần trợ cấp sẽ cho người gấp đôi là được, chuẩn bị bữa sáng đi.

Tiêu Hoằng nói xong, liền xoay người mang theo tiểu Kỳ lang đi ra ngoài, mà tiểu Kỳ lang thì lại thừa dịp Tiêu Hoằng không chú ý, không ngừng lè lưỡi trêu tức Lý Nhạc, khiêu khích một cách trắng trợn.

- Tự mình chơi trong này đi, đừng có chạy loạn đấy!

Đi vào hậu viện, Tiêu Hoằng trực tiếp đặt tiểu Kỳ lang xuống mặt đất, còn mình thì lại lần nữa quay về phòng ngủ, bắt đầu chuyên chú sửa sang lại tài liệu.

Về phần Lý Nhạc vừa ra khỏi phòng, đúng lúc này liền nhìn thấy, tiểu Kỳ lang đang ngồi trên cái bàn đá ở trung tâm hậu viện, trên tay ôm một trái cây bị cắn hai miếng, khi nó nhìn thấy Lý Nhạc, lại còn lè lưỡi trêu tức.

- Người chờ đó!

Lý Nhạc thở phì phì mà chỉ về phía tiểu Kỳ lang, tức giận nói, sau đó bắt đầu chuẩn bị bữa sáng.

Ước chừng trải qua hơn hai mươi phút, đại bộ phận tài liệu đã được Tiêu Hoằng sửa sang lại, giờ phút này trong tay Tiêu Hoằng chính là tàn phiến Áo đình nguyên thạch, sau khi quan sát trong chốc lát, hắn liền dùng công cụ cắt Tái thạch bỏ đi phần bị đốt trụi, cuối cùng hình thành Áo đình thạch với hình thái bất quy tắc, độ tinh khiết coi như không tồi, nếu mà bị hỏng, thì làm thêm ra một khối Tái thạch khác, thì vẫn không thành vấn đề.

Tuy nhiên, Tiêu Hoằng cũng không nóng lòng, hiện tại còn chưa trở thành Ngự Giả, đối với hắn mà nói thì Ngự Sư vẫn còn hơi sớm.

Tiện tay đặt Áo đình thạch vào trong ngăn kéo, Tiêu Hoằng đi ra khỏi phòng ngủ, đi tới sảnh trước, hiện giờ tiểu Kỳ lang đã ngồi trên bàn cơm, trong tay cầm lấy một khối thịt nướng thật lớn, há mồm to ra mà ăn, không có chút khách khí nào cả.

Tiêu Hoằng nhìn bộ dáng đáng yêu của tiểu tử kia, chỉ hơi mỉm cười, tiếp theo bắt đầu mình ngồi xuống ăn.

Trong lúc ăn cơm, trong đầu Tiêu Hoằng vẫn suy đi tính lại, tìm xem nên dùng từ nào để liên lạc với Mộ Khê Nhi, ít nhiều cũng có chút ngưng ngừng.

Nhớ tới việc liên hệ với Mộ Khê Nhi, lúc này Tiêu Hoằng lại bỗng nhiên nghĩ tới một việc khác, chính là ngày hôm qua Hàn Thần của Tây Tân Ma Văn học viện đã lưu lại danh thiếp.

Hắn tìm mình rốt cuộc là có chuyện gì? Tiêu Hoằng có chút nghĩ không thông, tuy nhiên, hắn có thể khẳng định một chút, đó chính là khẳng định không liên quan đến việc khúc mắc với Sài Sương, một là lúc trước Tiêu Hoằng ngục trang phi thường tốt, hai là khi Hàn Thần đưa danh thiếp tới, bọn họ còn đang ở trong Âm Dung Động Quật, làm sao có thể truyền tin tức ra được.

Bởi vậy, Tiêu Hoằng có thể kết luận, tuyệt đối không có quan hệ với Âm Dung Động Quật, nếu vậy thì hắn tới tìm mình có chuyện gì?

Không nghĩ nhiều nữa, Tiêu Hoằng liền thông qua Ma Văn thông tin, dựa theo dãy số trên danh thiếp, liên hệ với Hàn Thần.

- Alo, xin chào, ta là Hàn Thần, xin hỏi người là ai? Có chuyện gì không?

Rất nhanh, trong Ma Văn thông tin của Tiêu Hoằng truyền ra thanh âm này, đây là giọng của một nam nhân trung niên.

- Tiêu Hoằng

Tiêu Hoằng buông chiếc đĩa trong tay xuống, đáp lại phi thường đơn giản.

- Ồ, thì ra là người a, đã thăm người thân về rồi sao?

Hàn Thần nói với giọng thoải mái.

- Người tìm ta có chuyện gì?

Tiêu Hoằng hỏi tiếp.

- Là thế này, biểu hiện của người trong trận đấu Khôi Đấu, ta đã nhìn thấy, cũng cảm thấy phi thường hứng thú về người, nên muốn mời người gia nhập Tây Tân Ma Văn học viện để học!

Hàn Thần đi thẳng vào vấn đề, không có chút quanh co nào.

Tiêu Hoảng cũng không lập tức trả lời, ánh mắt hơi giật giật, nếu đổi vào khi trước, thì chuyện như vậy không thể nghĩ ngờ gì, chính là một chuyện tốt đối với Tiêu Hoảng, tuy rằng hắn đã xem qua rất nhiều sách, nhưng lại chưa từng được học tập có hệ thống, nếu có thể tiến vào Tây Tân Ma Văn học viện, thì đây tuyệt đối là chuyện cầu còn không được.

Tuy nhiên, sau chuyến đi tới Âm Dung Động Quật, nhất là kiến thức qua Sài Sương, thiên chi kiều nữ của Tây Tân Ma Văn học viện này, Tiêu Hoảng cũng có ít nhiều mâu thuẫn đối với Tây Tân Ma Văn học viện, nhưng mà thử nghĩ lại, đây là một cơ hội tốt để tiến thêm một bước tăng lên thực lực bản thân, vì sao phải từ chối làm gì, dù sao thì cách đối nhân xử thế của Sài Sương cũng chẳng có chút liên quan gì tới việc tăng lên thực lực của bản thân mình cả.

- Ta cần một thời gian để suy nghĩ đã!

Tiêu Hoảng cũng không lập tức từ chối hay đáp ứng.

- Có thể, ba ngày sau, ta hy vọng được nghe câu trả lời thuyết phục của người.

Hàn Thần nói xong, lập tức ngắt liên lạc.

Về phần cuộc nói chuyện giữa Tiêu Hoảng với Hàn Thần, Lý Nhạc đứng ở một bên thì tất nhiên có thể nghe được rõ ràng, vội vàng nói:

- Hoảng ca, người thật sự muốn đi Tây Tân Ma Văn học viện sao, vậy thì cửa hàng của chúng ta phải làm sao bây giờ a?

- Vẫn chưa quyết định, hơn nữa, mặc dù có đi, thì mỗi ngày cũng chỉ lên lớp một lúc mà thôi, không ảnh hưởng gì nhiều!

Tiêu Hoảng nhẹ giọng đáp, đúng vậy, làm như thế thì ít nhiều cũng có ảnh hưởng tới sinh ý của Doanh nghiệp Đại Hoảng Mỹ, nhưng Tiêu Hoảng cũng không muốn bởi vậy mà buông tha cho cơ hội tăng lên thực lực, quan trọng hơn một chút là, nếu không mang quái bệnh trong người, thì Tiêu Hoảng cũng không ngại làm mỹ dung sư cả đời, duy trì tình trạng ăm no, vui vẻ như hiện tại, nhưng sự thật lại không cho phép mình làm vậy, bản thân mình phải hướng về phía trên, tìm kiếm phương pháp trị liệu quái bệnh của mình.

Đương nhiên, có đi Tây Tân Ma Văn học viện hay không, đây cũng chỉ là một ý tưởng mà thôi, vẫn còn chưa quyết định chắc chắn.

Ném qua điểm tâm, Tiêu Hoảng lập tức bắt đầu rời công tác một ngày mới, tiếp đón các khách hàng, dù sao đây là nguồn thu chủ yếu của Tiêu Hoảng.

Mãi cho tới 6h tối, thì Tiêu Hoảng mới kết thúc xong một ngày công tác, sau đó ngựa không dừng vó, đi vào bên trong phòng ngủ, vứt bỏ tất cả tạp niệm, chuẩn bị bắt đầu chế tác Ma Văn thuốc biến.

106. Chương 106: Ma Văn Thuốc Biến

Kỳ thật từ trình độ nào đó mà nói, chế tác Ma Văn thuốc biến cũng không quá khó khăn, trên cơ bản thì một Chế Văn Sư cấp bậc Ngự Đồ cấp tám, cấp chín cũng đều có thể hoàn thành được.

Tuy nhiên, lại không có bất kỳ một Chế Văn Sư nào lại muốn làm điều này cả, thứ này cần các liệu quý báu, lại không chấp nhận nửa điểm sai lầm nào.

Cái này giống như một người đi trên bờ tường ột thước, quả thực chính là chuyện thoải mái và khoái trá, nhưng nếu tăng độ cao của bức tường này lên tận một ngàn thước thì sao? Như vậy thì sẽ không có người nào dám tùy tiện đi thử rồi.

Ngoài ra, Tiêu Hoảng còn cần phải lo lắng có nên gia nhập kỹ thuật văn trong văn hay không, điều này tuyệt đối là một quyết định gian nan, nếu không cho vào, thì sẽ khá là chắc chắn, khả năng thành công cũng cao hơn, nhưng nếu mà dùng, chỉ cần thành công thì tuyệt đối sẽ giống như hổ thêm cánh.

Trải qua mười mấy phút cân nhắc lợi và hại, cuối cùng Tiêu Hoảng quyết định vẫn sử dụng kỹ thuật văn trong văn, nguyên nhân chỉ có một, đó là hiện giờ Tiêu Hoảng đã có khá nhiều tin tưởng với kỹ thuật văn trong văn của mình.

Mãi tới 12h khuya, Tiêu Hoảng mới quyết định phương án cuối cùng, phương châm tổng thể là, không tiếc số tiền lớn, ra sức tăng lên hiệu quả của Ma Văn thuế biển.

Bởi vì Tiêu Hoảng rất rõ ràng, đây chính là cơ sở, cũng giống như dựng nền ột căn phòng, càng có nền tốt, thì phòng sẽ có thể được xây lên rất cao, tiền thì sau này còn có thể kiếm được nữa, nhưng mà sau khi thuế biển, sẽ không thể lập lại được nữa.

Xác định toàn bộ phương án xong xuôi, Tiêu Hoảng liền ngã xuống giường, ngáy o o mà ngủ, trải qua nhiều ngày tiêu hao như vậy, hẳn thật sự mệt tới mức muốn chết, đương nhiên, trong lòng Tiêu Hoảng vẫn còn tràn ngập vô tận mong chờ.

Khi trở thành Ngự Giả, hẳn sẽ có thêm nắm chắc đối với việc trị liệu bản thân, mặt khác, đó là viên Ma Văn Châu màu lam sậm kia, hiện giờ Tiêu Hoảng đã có thể chắc chắn rằng, chỉ cần là Ngự Giả cấp một thì có thể khu động viên Ma Văn châu màu lam sậm kia, là một Chiến Văn vĩnh cửu, rốt cuộc nó có tác dụng gì, sức chiến đấu là bao nhiêu, trong lòng Tiêu Hoảng vẫn tràn ngập vô tận chờ mong.

Mà tất cả những điều này, từ khi Tiêu Hoảng bình an mang theo mật của biển đệ Huyết lân lang trở về, thì cũng đã trở nên không còn xa xôi nữa.

Sáng sớm, Tiêu Hoảng vừa tỉnh lại, đã bắt đầu ngựa không dừng vó chuẩn bị các công việc liên quan đến việc chế tác Ma Văn thuế biển, việc đầu tiên phải làm là xử lý đại bộ phận tài liệu ra, tỷ như nghiên Tử đằng hoa trở thành bột phấn, Bá Lạp thạch cũng phải làm như vậy.

- Ông trời của ta ơi! Người tên hồn đản này!

Ngay khi Tiêu Hoảng xử lý một ít tài liệu, tiếng gầm gừ của Lý Nhạc vang lên, truyền vào tai Tiêu Hoảng, trong âm thanh tràn ngập vẻ phẫn nộ và bất đắc dĩ, đối với Lý Nhạc mà nói, biểu hiện nay cũng không gặp nhiều lắm.

Có chút khó hiểu, Tiêu Hoảng đẩy cửa phòng ngủ ra, đi ra ngoài, muốn xem rốt cuộc là chuyện gì.

Lý Nhạc đang ở trong phòng, ôm một bộ quần áo bị đốt ra một lỗ thủng lớn, sắc mặt phẫn nộ mà nhìn tiểu Kỳ lang.

- Tên tiểu tử chết tiệt nhà ngươi, có biết hay không, bộ quần áo này ta đã phải mất tận 50 ngân tệ mới mua được, đây còn là loại số lượng có hạn, chỉ có một bộ này thôi, nhìn xem đi, xem ngươi đã làm ra chuyện tốt gì hă!

Lý Nhạc cực kỳ phẫn nộ, gầm lên với tiểu Kỳ lang.

Lại nhìn tiểu Kỳ lang ở trên bàn, đồng dạng cũng không cam lòng yếu thế, bộ lông trên người đã xù lên, đồng thời lộ ra bộ răng nanh nhỏ, chỉ mọc được một nửa, thỉnh thoảng lại há mồm, phun ra một ngọn lửa nhỏ như từ cái bật lửa, bày ra một bộ dáng vô cùng căm thù, hiển nhiên lúc này nó vẫn còn tại canh cánh trong lòng chuyện Lý Nhạc muốn lấy mật của nó vào ngày hôm qua.

- Tên kia, nếu không phải nể mặt ngươi có giá mấy ngàn kim tệ, thì ta mà không nấu ngươi thành một bát canh chuột thì ta không phải là người!

Lý Nhạc hùng hổ nói, trong vẻ phẫn nộ thì còn chứa một bộ dáng khốc không ra nước mắt.

- Lý Nhạc, ngươi bớt giận đi, ngươi có tức nữa, thì bộ quần áo đó cũng không lành lại được, hơn nữa, ngươi làm sao có thể nói cho nó hiểu cơ chứ?

Lâm Tử hảo tâm an ủi.

- Sao lại thế này? Vừa mới sáng sớm đã hô to gọi nhỏ!

Tiêu Hoảng đẩy cửa phòng ra, nhẹ nhàng hỏi.

Gần như ngay khi Tiêu Hoảng vừa mới mở cửa, tiểu Kỳ lang vẫn con đang nhe răng trợn mắt, đột nhiên bày ra một bộ dáng diêm dạm đáng yêu, cặp vành tai xuống, hai chân trước thì thật thà mà để trước ngực, hơi cúi đầu.

Tiêu Hoảng đi vào cửa phòng, nhìn thấy Lý Nhạc đang giương nanh múa vuốt, tiểu Kỳ lang thì diêm dạm đáng yêu, giống làm đứa nhỏ vừa làm sai gì đó, nét mặt hơi giật giật.

- Lý Nhạc, ngươi khi dễ nó à?

Tiêu Hoảng nhẹ nhàng hỏi, ánh mắt vẫn còn bình thản.

Tiểu Kỳ lang dường như thấy thân nhân, giống như một con chuột béo, trực tiếp nhảy lên trên vai Tiêu Hoảng, cái đầu thì không ngừng cọ đi cọ lại trên mặt Tiêu Hoảng, đồng thời phát ra âm thanh “ú... ú...” đáng thương.

Đám người Lâm Tử nhìn thấy một màn như vậy, trong lòng lập tức cả kinh, hiển nhiên vào giờ khắc này thì bọn họ đã thật sự xem nhẹ chỉ số thông minh của tiểu Kỳ lang, tên này không phải là linh thú a, rõ ràng chính là một tiểu hài tử vừa nghịch ngợm, lại còn cực kỳ âm hiểm nữa.

- Ta...!

Đối mặt với cảnh này, Lý Nhạc á khẩu không trả lời được, không biết nên nói gì cho tốt.

- Ta cảnh cáo ngươi, đừng có khi dễ nó, hơn nữa, tiểu linh thú đáng yêu thế này, ngươi cũng nhẫn tâm khi dễ hay sao?

Tiêu Hoảng lên tiếng, đồng thời trêu mếu xoa xoa đầu tiểu Kỳ lang, lúc này tiểu Kỳ lang thì lộ ra bộ dáng rất hưởng thụ, đồng dạng còn toát ra sự đắc ý khi mưu kế nhỏ của mình đã thành công.

- Hoảng ca, trời đất chứng giám a, người xem, đây là ai khi dễ ai a!

Lý Nhạc bày ra bộ mặt vô tội, cũng mở bộ quần áo bị đốt thủng một lỗ lớn, cho Tiêu Hoảng xem.

- Quên đi, quần áo bị hỏng thì tính lên đầu của ta là được, khi phát tiền lương, phần trợ cấp sẽ cho ngươi gấp đôi là được, chuẩn bị bữa sáng đi.

Tiêu Hoảng nói xong, liền xoay người mang theo tiểu Kỳ lang đi ra ngoài, mà tiểu Kỳ lang thì lại thừa dịp Tiêu Hoảng không chú ý, không ngừng lè lưỡi trêu tức Lý Nhạc, khiêu khích một cách trắng trợn.

- Tự mình chơi trong này đi, đừng có chạy loạn đấy!

Đi vào hậu viện, Tiêu Hoảng trực tiếp đặt tiểu Kỳ lang xuống mặt đất, còn mình thì lại lần nữa quay về phòng ngủ, bắt đầu chuyên chú sửa sang lại tài liệu.

Về phần Lý Nhạc vừa ra khỏi phòng, đúng lúc này liền nhìn thấy, tiểu Kỳ lang đang ngồi trên cái bàn đá ở trung tâm hậu viện, trên tay ôm một trái cây bị cắn hai miếng, khi nó nhìn thấy Lý Nhạc, lại còn lè lưỡi trêu tức.

- Ngươi chờ đó!

Lý Nhạc thở phì phì mà chỉ về phía tiểu Kỳ lang, tức giận nói, sau đó bắt đầu chuẩn bị bữa sáng.

Ước chừng trải qua hơn hai mươi phút, đại bộ phận tài liệu đã được Tiêu Hoảng sửa sang lại, giờ phút này trong tay Tiêu Hoảng chính là tàn phiến Áo đỉnh nguyên thạch, sau khi quan sát trong chốc lát, hắn liền dùng công cụ cắt Tái thạch bỏ đi phần bị đốt trụi, cuối cùng hình thành Áo đỉnh thạch với hình thái bất quy tắc, độ tinh khiết coi như không tồi, nếu mà bị hỏng, thì làm thêm ra một khối Tái thạch khác, thì vẫn không thành vấn đề.

Tuy nhiên, Tiêu Hoảng cũng không nóng lòng, hiện tại còn chưa trở thành Ngự Giả, đối với hắn mà nói thì Ngự Sư vẫn còn hơi sớm.

Tiên tay đặt Áo dinh thạch vào trong ngăn kéo, Tiêu Hoằng đi ra khỏi phòng ngủ, đi tới sảnh trước, hiện giờ tiểu Kỳ lang đã ngồi trên bàn cơm, trong tay cầm lấy một khối thịt nướng thật lớn, há mồm to ra mà ăn, không có chút khách khí nào cả.

Tiêu Hoằng nhìn bộ dáng đáng yêu của tiểu tử kia, chỉ hơi mỉm cười, tiếp theo bắt đầu mình ngồi xuống ăn.

Trong lúc ăn cơm, trong đầu Tiêu Hoằng vẫn suy đi tính lại, tìm xem nên dùng từ nào để liên lạc với Mộ Khê Nhi, ít nhiều cũng có chút ngưng ngừng.

Nhớ tới việc liên hệ với Mộ Khê Nhi, lúc này Tiêu Hoằng lại bỗng nhiên nghĩ tới một việc khác, chính là ngày hôm qua Hàn Thần của Tây Tân Ma Văn học viện đã lưu lại danh thiếp.

Hắn tìm mình rốt cuộc là có chuyện gì? Tiêu Hoằng có chút nghĩ không thông, tuy nhiên, hắn có thể khẳng định một chút, đó chính là khẳng định không liên quan đến việc khúc mắc với Sài Sương, một là lúc trước Tiêu Hoằng ngụ trang phi thường tốt, hai là khi Hàn Thần đưa danh thiếp tới, bọn họ còn đang ở trong Âm Dung Động Quật, làm sao có thể truyền tin tức ra được.

Bởi vậy, Tiêu Hoằng có thể kết luận, tuyệt đối không có quan hệ với Âm Dung Động Quật, nếu vậy thì hắn tới tìm mình có chuyện gì?

Không nghĩ nhiều nữa, Tiêu Hoằng liền thông qua Ma Văn thông tin, dựa theo dãy số trên danh thiếp, liên hệ với Hàn Thần.

- Alo, xin chào, ta là Hàn Thần, xin hỏi người là ai? Có chuyện gì không?

Rất nhanh, trong Ma Văn thông tin của Tiêu Hoằng truyền ra thanh âm này, đây là giọng của một nam nhân trung niên.

- Tiêu Hoằng

Tiêu Hoằng buông chiếc đĩa trong tay xuống, đáp lại phi thường đơn giản.

- Ồ, thì ra là người a, đã thăm người thân về rồi sao?

Hàn Thần nói với giọng thoải mái.

- Người tìm ta có chuyện gì?

Tiêu Hoằng hỏi tiếp.

- Là thế này, biểu hiện của người trong trận đấu Khôi Đấu, ta đã nhìn thấy, cũng cảm thấy phi thường hứng thú về người, nên muốn mời người gia nhập Tây Tân Ma Văn học viện để học!

Hàn Thần đi thẳng vào vấn đề, không có chút quanh co nào.

Tiêu Hoằng cũng không lập tức trả lời, ánh mắt hơi giật giật, nếu đổi vào khi trước, thì chuyện như vậy không thể nghĩ ngờ gì, chính là một chuyện tốt đối với Tiêu Hoằng, tuy rằng hắn đã xem qua rất nhiều sách, nhưng lại chưa từng được học tập có hệ thống, nếu có thể tiến vào Tây Tân Ma Văn học viện, thì đây tuyệt đối là chuyện cầu còn không được.

Tuy nhiên, sau chuyến đi tới Âm Dung Động Quật, nhất là kiến thức qua Sài Sương, thiên chi kiêu nữ của Tây Tân Ma Văn học viện này, Tiêu Hoằng cũng có ít nhiều mâu thuẫn đối với Tây Tân Ma Văn học viện, nhưng mà thử nghĩ lại, đây là một cơ hội tốt để tiến thêm một bước tăng lên thực lực bản thân, vì sao phải từ chối làm gì, dù sao thì cách đối nhân xử thế của Sài Sương cũng chẳng có chút liên quan gì tới việc tăng lên thực lực của bản thân mình cả.

- Ta cần một thời gian để suy nghĩ đã!

Tiêu Hoằng cũng không lập tức từ chối hay đáp ứng.

- Có thể, ba ngày sau, ta hy vọng được nghe câu trả lời thuyết phục của người.

Hàn Thần nói xong, lập tức ngắt liên lạc.

Về phần cuộc nói chuyện giữa Tiêu Hoàng với Hàn Thần, Lý Nhạc đứng ở một bên thì tất nhiên có thể nghe được rõ ràng, vội vàng nói:

- Hoàng ca, người thật sự muốn đi Tây Tân Ma Văn học viện sao, vậy thì cửa hàng của chúng ta phải làm sao bây giờ a?

- Vẫn chưa quyết định, hơn nữa, mặc dù có đi, thì mỗi ngày cũng chỉ lên lớp một lúc mà thôi, không ảnh hưởng gì nhiều!

Tiêu Hoàng nhẹ giọng đáp, đúng vậy, làm như thế thì ít nhiều cũng có ảnh hưởng tới sinh ý của Doanh nghiệp Đại Hoàng Mỹ, nhưng Tiêu Hoàng cũng không muốn bởi vậy mà buông tha cho cơ hội tăng lên thực lực, quan trọng hơn một chút là, nếu không mang quái bệnh trong người, thì Tiêu Hoàng cũng không ngại làm mỹ dung sư cả đời, duy trì tình trạng âm no, vui vẻ như hiện tại, nhưng sự thật lại không cho phép mình làm vậy, bản thân mình phải hướng về phía trên, tìm kiếm phương pháp trị liệu quái bệnh của mình.

Đương nhiên, có đi Tây Tân Ma Văn học viện hay không, đây cũng chỉ là một ý tưởng mà thôi, vẫn còn chưa quyết định chắc chắn.

Ném qua điểm tâm, Tiêu Hoàng lập tức bắt đầu rồi công tác một ngày mới, tiếp đón các khách hàng, dù sao đây là nguồn thu chủ yếu của Tiêu Hoàng.

Mãi cho tới 6h tối, thì Tiêu Hoàng mới kết thúc xong một ngày công tác, sau đó ngựa không dừng vó, đi vào bên trong phòng ngủ, vứt bỏ tất cả tạp niệm, chuẩn bị bắt đầu chế tác Ma Văn thuốc biến.

107. Chương 107: Bí Ẩn

Dựa theo đạo lý mà nói, đại nhân vật giống như Lạc Tuyết Ninh, đối với loại dân đen như Tiêu Hoàng thì chính là một thứ cực kỳ mới mẻ, cũng không có gì liên quan gì với nhau cả, nhưng mà hần lại có cảm giác quen thuộc này, khiến cho Tiêu Hoàng cảm thấy có chút khác biệt.

- Ba ngày sau, Thị trường sẽ tự mình tuyên bố, người đạt được quyền chiêu đãi Lạc Tuyết Ninh, các gia tộc được dự tuyển là Thiếu Giang, Hồng Bác, Khoa Long.

MC tiếp tục dùng giọng điệu phi thường nghiêm túc mà nói.

Nghe nói như thế, Tiêu Hoàng vốn chỉ mang ánh mắt có một chút khác thường, đột nhiên hiện lên một chút cảnh giác!

Ẩn ẩn bên trong, hần dường như nghĩ tới cái gì đó, đúng vậy, là lời nói của người bịt mặt khi trước, tận khả năng tiêu diệt cao thủ ba thế lực lớn của Thái Ngô Thành, chẳng lẽ là có liên quan đến quyền được chiêu đãi này hay sao?

Tiêu Hoàng biết, đến lúc đó bên cạnh Lạc Tuyết Ninh tuy có hộ vệ, nhưng lực lượng phòng hộ chủ yếu, ngoài Mặc Huyền ra, thì chính là những cao thủ của thế lực đoạt được quyền chiêu đãi.

- Chẳng lẽ, mục đích của đám người bịt mặt là ở chỗ này hay sao?

Tiêu Hoàng nhẹ giọng lẩm bẩm, tuy nhiên, quay đầu lại nghĩ thử, Tiêu Hoàng không khỏi cười khổ, điều này dường như không có quan hệ quá lớn với chính mình, hiện giờ mình đã đạt được thứ mà mình muốn gì đó, cái gì mà ba thế lực lớn, cái gì mà Lạc Tuyết Ninh, dường như không có tí quan hệ gì với mình cả.

Chính mình ở trong này mà suy nghĩ thì có ích lợi gì? Vô duyên vô cớ mà lãng phí tinh lực mà thôi.

Nghĩ như vậy, Tiêu Hoàng liền phân phó Lý Nhạc, chuẩn bị mở cửa tiếp khách.

Có thể nói, từ sau khi Tiêu Hoàng trở về, sinh ý của Doanh nghiệp Đại Hoàng Mỹ lại một lần nữa bắt đầu trở nên nóng nẩy, nhất là cầu vượt nối với cửa đối diện, đã thay đổi hình dạng kiến trúc gần nơi này, tăng lên rất nhiều người tụ tập nơi đây.

Mà đang trong công tác, trong đầu Tiêu Hoàng đang suy nghĩ, tu luyện kiểu gì sau khi đạt tới cấp bậc Ngự Giả, trải qua thời gian dài thăm dò, Tiêu Hoàng có thể phát hiện ra, một khi đạt tới cấp bậc Ngự Giả, Nhị

Đại Ngự Hương Ma Văn, thậm chí là Khí Tức Tu Luyện Pháp, cũng đã không thể đạt tới hiệu quả mà Tiêu Hoàng kỳ vọng.

Trọng yếu hơn một chút là, Ngự Đồ cấp có 100 cỗ Ngự lực thì có thể tăng lên cấp một, nhưng khi đạt tới cấp Ngự Giả thì yêu cầu chính là 500 cỗ, Ngự Sư cấp là 1000 cỗ, hiển nhiên trình độ khó khăn khi thăng cấp có thể nghĩ mà biết được, trước mắt còn phải tìm kiếm ra phương pháp huấn luyện khác thì mới được.

Việc cấp bách chính là tìm kiếm đến công pháp khác, tốt hơn so với Khí Tức Tu Luyện Pháp, sau đó ở có chút cải tiến, nhưng mà hẳn có thể đi đâu mà tìm bây giờ? Hơn nữa cải tiến thì chắc chắn sẽ cần đến tài liệu, tài liệu cũng có nghĩa là phải bỏ ra một đồng tiền lớn a.

Hiện tại sinh ý của Doanh nghiệp Đại Hoàng Mỹ cũng không tồi, nhưng dù là vậy, Tiêu Hoàng cũng lại một lần nữa cảm giác được, dường như lại lần nữa không đủ tiền để dùng.

Vấn đề này, Tiêu Hoàng đã suy nghĩ suốt một buổi sáng, khi tới giữa trưa, ngay khi Tiêu Hoàng tiếp đãi một nữ khách hàng, chuẩn bị nghỉ trưa, kết quả liền nhìn thấy Mộ Khê Nhi mang theo kính mát và mũ lưỡi trai, phong trần mệt mỏi đến đây, hiển nhiên tiểu linh thú chính là thứ mà nàng nằm mơ cũng muốn thu được.

Đã có vài lần tiếp xúc, hiển nhiên giữa Mộ Khê Nhi và Tiêu Hoàng đã cơ bản xem như vượt qua thời kỳ xa lạ rồi, thấy ở sảnh trước đã không có người ngoài nữa, Mộ Khê Nhi liền tháo ra kính mát, đi vào bên cạnh Tiêu Hoàng, tựa như một cô bé, hơi có chút ngượng ngùng nói:

- Cái kia, tiểu linh thú ở đâu vậy?

Thấy ánh mắt ngại ngùng xen lẫn mong chờ của Mộ Khê Nhi, Tiêu Hoàng không kìm lòng được mà nhìn thêm vài lần, sau đó khẽ cười, nhẹ nhàng nói:

- Đi theo ta!

Sau khi Tiêu Hoàng mang theo Mộ Khê Nhi tới hậu viện, đứng lúc nhìn thấy tiểu Kỳ lang đang ngồi một mình trên bàn đá ở trong sân, trong tay ôm một trái cây mọng nước, ít nhiều có chút cô đơn, dù sao tất cả mọi người bận bịu, không ai có thể bận tâm tới nó cả.

Nhìn thấy Tiêu Hoàng xuất hiện trước mặt, tiểu Kỳ lang đang ôm trái cây, nhanh chóng nhảy xuống bàn đá, trực tiếp nhảy lên trên vai Tiêu Hoàng, cái đầu thì liên tục cọ lên trên mặt Tiêu Hoàng.

- Đây là tiểu linh thú mà ta nói với ngươi, ta đã nhặt được ở Âm Dung Động Quật!

Tiêu Hoàng nói với Mộ Khê Nhi, sờ sờ đầu của tiểu Kỳ lang, sau đó nhấc nó lên, đặt trong tay Mộ Khê Nhi.

Hiển nhiên, đối với Mộ Khê Nhi trước mắt này, tiểu Kỳ lang cũng không có ác cảm nào, chớp chớp ánh mắt, chẳng những đang quan sát Mộ Khê Nhi trước mắt này, mà dường như còn rất hưởng thụ sự mềm mại và nhiệt độ trong lòng bàn tay của Mộ Khê Nhi.

- Oa, thật là đáng yêu a!

Nhìn thấy tiểu Kỳ lang béo phì trong lòng bàn tay, Mộ Khê Nhi cảm thán nói, tiếp theo liền nhẹ nhàng hôn một cái trên khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu Kỳ lang.

Tiểu Kỳ lang tất nhiên có thể cảm nhận được sự hữu hảo của Mộ Khê Nhi, lập tức vươn chân trước, đưa trái cây đã bị nó cắn một ngặm tới trước miệng của Mộ Khê Nhi.

Đại minh tinh có vẻ được nuông chiều từ bé Mộ Khê Nhi này, lại cũng không có chút chán ghét nào, tiện tay bỏ trái cây này vào trong miệng, sau đó cắn hai miếng, nuốt xuống bụng, sau đó có nhẹ nhàng sờ sờ đầu tiểu Kỳ lang, hiển nhiên nếu so với Tiêu Hoàng, Mộ Khê Nhi còn có vẻ kiên nhẫn hơn rất nhiều, cũng phi thường ôn hòa, giống như một bà mẹ trẻ vậy.

Chỉ trong vài phút ngắn ngủn, tiểu Kỳ lang đã dễ dàng quấn lấy Mộ Khê Nhi, cái đầu thì không ngừng cọ cọ trên mặt Mộ Khê Nhi, đồng thời thỉnh thoảng còn vươn đầu lưỡi, liếm liếm vành tai của Mộ Khê Nhi.

Đám người Lý Nhạc, Lâm Tử tự nhiên chú ý tới hành động của tiểu Kỳ lang, một số kẻ còn âm thầm nuốt nước miếng.

- Hiện tại ta tình nguyện biến thành tên tiểu quỷ đáng ghét kia.

Lý Nhạc thì thảo tự nói, sắc mặt hăm dọa, thậm chí hắn còn nhìn thấy một cái móng vuốt nhỏ của tiểu Kỳ lang còn đặt lên trên bộ ngực của Mộ Khê Nhi, mà Mộ Khê Nhi lại một chút phản ứng cũng không có, vẫn còn đang rất vui vẻ.

- Ân?

Tuy nhiên, đúng lúc này, Mộ Khê Nhi bỗng nhiên chú ý tới, trên lưng tiểu Kỳ lang có một kim tuyến, cùng với bộ lông màu hồng nhạt.

- Tiêu Hoàng, con tiểu Kỳ lang này dường như có chút đặc biệt.

Mộ Khê Nhi nhìn về phía Tiêu Hoàng, nhẹ nhàng hỏi, hiển nhiên đối với linh thú, Mộ Khê Nhi cũng không phải là hoàn toàn không biết gì cả.

- Nó là biến dị!

Tiêu Hoàng thần nhiên đáp lại, nét mặt cũng không có biến hóa gì quá lớn cả.

Mà Mộ Khê Nhi nghe nói như vậy, nét mặt đột nhiên đại biến, nàng tự nhiên biết được biến dị có ý nghĩa là gì, bình thường thì linh thú đã phi thường khó tìm được rồi, nhất là giống loại trước mắt này, sinh mệnh lực phi thường ngoan cường, hơn nữa còn đặc biệt thông minh, thì lại càng khó gặp hơn, nhưng điều khiến Mộ Khê Nhi không nghĩ tới chính là, nó lại là biến dị, đối với Hoán Văn sư mà nói, tuyệt đối có thể nói là trân bảo hiếm thấy.

Giá trị ít nhất cũng phải đạt tới 5,000 kim tệ, hơn nữa còn muốn mua mà không có.

Có thể nói, Mộ Khê Nhi tuyệt đối không nghĩ tới, Tiêu Hoàng lại đưa thứ quý báu này cho nàng, trong lúc nhất thời có chút bàng hoàng. Không cần ư? Nàng có chút luyến tiếc tiểu tử đáng yêu trước mắt này, nhưng mà nên làm thế nào đây.

Mà ý tưởng của Tiêu Hoàng thì lại rất đơn giản, đúng vậy, vào lúc ban đầu thì quả thật hắn cũng nghĩ về điều này, tiểu Kỳ lang rất đáng giá, nhưng sau khi quen thuộc, Tiêu Hoàng đã hoàn toàn coi nó trở thành một đứa bé, tìm cho nó một chủ nhân thích hợp, thì mới là trọng yếu nhất.

- Như thế nào? Bị dọa rồi ư?

Tiêu Hoàng nhìn Mộ Khê Nhi, nhẹ giọng nói:

- Không nên có gánh nặng trong lòng gì cả, chỉ cần người có thể đối tốt với tiểu Kỳ lang, thì ân tình này coi như đã trả ta xong rồi.

Tiêu Hoàng nói rất thực lòng, Tiêu Hoàng cũng rất rõ ràng, tặng người ta thứ gì đó, mà lại làm cho người ta có gánh nặng trong lòng, vậy thì đã không đạt được hiệu quả ban đầu rồi.

- Ta sẽ!

Mộ Khê Nhi dùng sức gạt đầu, nếu bỏ đi quảng sáng đại minh tinh kia, thì kỳ thật Mộ Khê Nhi chỉ là một tiểu nữ sinh đáng yêu mà thôi, cảm giác trong lòng đối với Tiêu Hoàng lại được tăng lên một cấp bậc.

- Tiểu tử kia, người đồng ý để cho nàng làm chủ nhân của người hay không?

Tiêu Hoàng đứng bên cạnh Mộ Khê Nhi, nhìn tiểu Kỳ lang, mở miệng hỏi.

Tiểu Kỳ lang nhìn Tiêu Hoàng, lại nhìn Mộ Khê Nhi, cuối cùng hưng phấn gật gật đầu.

- Tốt lắm, đi theo ta.

Tiêu Hoàng nói xong, liền mang theo Mộ Khê Nhi, đi tới bên trong phòng ngủ của mình, bên trong hơi có chút bừa bộn, nhưng may mà những thứ quý báu thì Tiêu Hoàng đều là tùy thân mang theo, không rời khỏi người, mà những thứ không mang theo được, thì cũng để trong ngăn kéo khóa lại.

Ý bảo Mộ Khê Nhi tùy tiện ngồi, Tiêu Hoằng liền tìm kiếm một phen bên trong hòm đựng đồ, rất nhanh liền tìm ra vài loại tài liệu, sau đó phi thường nhanh nhẹn pha chế ra một loại Ma Văn dịch màu vàng kim, tiếp theo lấy ra đầu kim đao trong Hàm Điều, đặt trước mặt Mộ Khê Nhi.

Mộ Khê Nhi ngồi trên ghế, nhìn Ma Văn dịch, lại nhìn đầu kim đao, tự nhiên hiểu được đây là có ý gì, đó chính là hạ xuống thuần hóa văn trên trán tiểu Kỳ lang.

Loại thuần hóa văn này không có bất kỳ ảnh hưởng hay thương tổn gì đối với linh thú, chính làm cho chủ nhân có thể dùng Ma Văn thuần hóa làm môi giới, khiến cho Ngự lực bản thân có thể kết hợp với của linh thú, đạt thành hiệu quả tu luyện cùng nhau.

Tuy nhiên, vấn đề chính là, Mộ Khê Nhi cũng không lành nghề với việc chế văn, cũng có nghĩa là, nàng căn bản sẽ không biết vẽ Ma Văn thuần hóa, mà hoàn toàn chỉ là một gà mờ về Ma Văn mà thôi.

- Ta... ta cũng không biết chế tác Ma Văn thuần hóa a!

Mộ Khê Nhi ít nhiều có chút thẹn thùng nói, đồng thời lại một lần nữa sờ sờ bộ lông của tiểu Kỳ lang trong tay.

Tiêu Hoằng tựa vào góc tường, hiển nhiên một khi thiết kế ra Ma Văn, Tiêu Hoằng đã không còn khẩn trương nữa, mà là trong đầu suy nghĩ giải quyết vấn đề này như thế nào, đối với việc vẽ Ma Văn thuần hóa, Tiêu Hoằng tất nhiên có thể làm được, nhưng thứ này lại không thay thế được, phải dùng Ngự lực của chủ nhân thì mới có thể được.

- Nếu không thì, hay là người thấy có được không, ta phụ trách dung nhập Ngự lực, người nắm tay ta, dùng để vẽ Ma Văn thuần hóa, như thế nào?

Mộ Khê Nhi hơi nghĩ một chút, thần sắc vừa động, đưa ra đề nghị.

- Nắm tay người ư? Điều này... không tốt lắm đâu!

Tiêu Hoằng nói, mặc dù trong lòng rất vừa ý được làm như vậy.

- Cái này thì có gì đâu, ta còn không ngại, một đại nam nhân như người còn để ý cái gì a?

Mộ Khê Nhi liếc Tiêu Hoằng một cái, hiển nhiên trải qua tiếp xúc trong thời gian dài như vậy, Mộ Khê Nhi đã dần dần coi Tiêu Hoằng trở thành bạn tốt rồi.

- Người đã nói như vậy, thì cứ thế mà làm đi!

Tiêu Hoằng cũng không từ chối nữa, gợn găng dứt khoát nói, trong lòng ít nhiều có chút khẩn trương, nhưng lại còn có nhiều sự mong đợi hơn.

Chưa từng có nhiều do dự, Tiêu Hoằng liền đứng ở phía sau Mộ Khê Nhi, ý bảo nàng cầm lấy đầu kim đao, sau đó bàn tay có chút thô ráp của Tiêu Hoằng cầm lấy bàn tay nhỏ bé mịn màng của Mộ Khê Nhi.

Cầm nhận được bàn tay nhỏ bé mềm mại của Mộ Khê Nhi, trong chớp mắt này Tiêu Hoằng chỉ cảm thấy trong lòng bàn tay đột nhiên có một loại cảm giác hơi ngứa, trái tim thì đập thành thịch không ngừng, hô hấp cũng thoáng dồn dập một chút, nhất là mùi thơm tươi mát của cơ thể Mộ Khê Nhi, truyền vào trong mũi Tiêu Hoằng, lại khiến cho Tiêu Hoằng có một loại cảm giác lâng lâng, thậm chí còn có một loại xúc động không thể nói rõ được.

108. Chương 108: Quyết Định

Tuy nhiên, đối mặt cảm giác khác thường thật mạnh này, Tiêu Hoằng vẫn là ra sức khắc chế, sau đó cố sức làm cho âm thanh của mình trở nên chậm rãi, chỉ huy Mộ Khê Nhi các bước tiến hành, làm thế nào để điều động Ngự lực trong cơ thể, vận chuyển chúng tới đầu kim đao.

Sau đó hẩn nắm lấy tay Mộ Khê Nhi, chầm lên một chút Ma Văn dịch, vẽ lên trên trán tiểu Kỳ lang, bởi vì trong Ma Văn dịch thuần hóa có một chút ít thuốc tê, bởi vậy tiểu Kỳ lang cũng sẽ không cảm nhận chút đau đớn nào, thậm chí nhìn thấy bộ dáng vô cùng thân thiết của Mộ Khê Nhi cùng Tiêu Hoằng, nó còn toát ra bộ dáng vui mừng.

Đây cũng là lần thứ hai Mộ Khê Nhi cảm nhận được nhiệt độ trong ngực Tiêu Hoàng, có thể nói, Tiêu Hoàng chưa nói tới cường tráng, nhưng lại mơ hồ tạo cho Mộ Khê Nhi một loại cảm giác ấm áp, an toàn, rất đặc biệt.

Bởi vì bản thân Ma Văn thuần hóa cũng chỉ là một loại Ma Văn kết nối đơn giản, bởi vậy cũng không phức tạp, chỉ trong vài phút ngắn ngủn, một cái đồ án màu vàng hình tam giác đã hiện ra trên trán tiểu Kỳ lang, tuy nhiên đã có bộ lông che phủ, nên văn lộ cũng không quá rõ ràng.

- Không sai biệt lắm, được rồi!

Thật cẩn thận, thậm chí còn hơi có chút không tình nguyện mà buông tay ra, Tiêu Hoàng nhẹ nhàng nói, tiếp theo hần liền vươn tay, nhẹ nhàng sờ sờ đầu của tiểu Kỳ lang.

- Ta... có thể thử một chút không?

Mộ Khê Nhi hỏi thử.

- đương nhiên!

Tiêu Hoàng đáp lại.

Không chút do dự nào, Mộ Khê Nhi liền dựa theo phương pháp mà khi trước đã có người dạy, ý đồ dùng Ma Văn thuần hóa, trong nháy mắt, Mộ Khê Nhi đột nhiên có một loại cảm giác kỳ dị, Ngự lực trong cơ thể mình đã dung hợp cùng một chỗ với tiểu Kỳ lang, thậm chí còn có thể cảm nhận được, Ngự lực trong cơ thể tiểu Kỳ lang đang phập phồng, dù sao thì nó cũng là biến dị, hơn nữa có sinh mệnh lực ngoan cường, bởi vậy đừng thấy tiểu Kỳ lang còn chưa lớn, nhưng mà Ngự lực có thể nói là rất tinh thuần, khả năng trưởng thành rất cao.

- Thật là thần kỳ a!

Ngừng khu động Ma Văn thuần hóa, Mộ Khê Nhi nhìn Tiêu Hoàng, hưng phấn nói, không hề nghi ngờ, đây hoàn toàn là nhờ Tiêu Hoàng mới được, ở trong mắt Mộ Khê Nhi, Tiêu Hoàng dường như có một loại ma lực không gì không làm được.

- Người thích là tốt rồi!

Tiêu Hoàng cười cười nói.

Tiếp theo, Tiêu Hoàng ngồi trên đầu giường, bắt đầu nói chuyện phiếm với Mộ Khê Nhi, chủ đề bàn luận thì đại bộ phận đều là về tiểu Kỳ lang.

- Này, người nói xem, cũng không thể lúc nào cũng gọi nó là “tiểu tử” được, nó phải có một cái tên riêng chứ, người nói xem, nên gọi nó là gì cho tốt đây?

Mộ Khê Nhi dùng ánh mắt trêu mến, nhìn tiểu Kỳ lang trong lòng mà nói, toàn thân cũng đã hoàn toàn trầm tĩnh lại.

- Tùy tiện a, người thích gọi nó là gì, thì cứ gọi nó như vậy!

Tiêu Hoàng đáp lại.

- Thấy nó béo như vậy, trông rất giống một quả cầu, vậy thì gọi nó là Cầu Cầu cũng được!

Mộ Khê Nhi nghĩ một lát rồi nói.

Cứ như vậy, Tiêu Hoàng và Mộ Khê Nhi nói chuyện phiếm tận hai giờ, trong lúc này, nghe nói Hàn Thần phát ra lời mời Tiêu Hoàng đi Tây Tân Ma Văn học viện, Mộ Khê Nhi lại hưng phấn không thôi, nói rằng kiểu gì thì Tiêu Hoàng cũng phải đáp ứng, đồng thời nói, như vậy thì nàng tiến vào Tây Tân Ma Văn học viện thì sẽ không cô đơn, có thể chiếu cố lẫn nhau.

Tiêu Hoàng cũng không lập tức đáp ứng, chỉ hơi cười cười, dù sao đối với chuyện này, hần còn cần suy nghĩ thật trọng một chút.

Đi ra phòng ngủ của Tiêu Hoàng, Mộ Khê Nhi một lần nữa đội lên mũ lưỡi trai và kính mát, cũng ôm lấy Cầu Cầu, chuẩn bị rời đi, nàng cũng biết, Tiêu Hoàng còn có công việc phải làm nữa.

Đi vào sảnh trước, đám người Lý Nhạc đã bắt đầu tiến hành công tác của mình, nhìn thấy tiểu Kỳ lang trong tay Mộ Khê Nhi, Lý khố miệng Nhạc không khỏi giật giật, hạ giọng nói với Lâm Tử bên cạnh:

- Không phải đâu, Hoàng ca vì tán gái, vậy mà đúng là chịu bỏ vốn, mấy ngàn kim tệ mà cũng đưa ra ngoài như vậy kìa!

- Cái này gọi là phiêu lưu đầu tư trong truyền thuyết, hiểu không? Một khi đắc thủ, vậy thì tiểu Kỳ lang còn có Mộ Khê Nhi, không đều là của Hoàng ca hay sao?

Lâm Tử nhỏ giọng đáp lại:

- Hơn nữa cái loại đưa tặng sủng vật này sẽ dễ dàng đánh động đến tâm hồn nữ nhân nhất, cũng có thể gần cả hai người cùng một chỗ, người nhìn đi, Hoàng ca đã thành công 80% rồi!

Đi tới cửa Doanh nghiệp Đại Hoàng Mỹ, thấy sắp phải rời khỏi Tiêu Hoàng, tiểu Kỳ lang Cầu Cầu lập tức nhan chóng nhảy từ trong lòng Mộ Khê Nhi xuống dưới, không muốn đi mà chỉ cọ đi cọ lại vào mặt Tiêu Hoàng.

Một bên Mộ Khê Nhi ít nhiều cũng có chút tức cảnh sinh tình, nàng rất rõ ràng, Tiêu Hoàng từ cứu Cầu Cầu từ trong Âm Dung Động Quật đi ra, Cầu Cầu tất nhiên có tình cảm không muốn rời xa Tiêu Hoàng.

- Cầu Cầu, không cần khổ sở quá, cũng không phải sinh ly tử biệt gì cả, người cứ yên tâm đi, chỉ cần có thời gian, chúng ta sẽ tới đây thăm A Hoàng được không?

Mộ Khê Nhi giống như một bà mẹ trẻ, dùng giọng cực kỳ dịu dàng nói với Cầu Cầu.

- Nhìn đi, đây mới là chỗ tinh tú, một con tiểu Kỳ lang sẽ là lý do để Tiêu Hoàng và Mộ Khê Nhi tiếp tục gặp nhau, hơn nữa tiểu Kỳ lang này cũng còn là cơ sở ngầm của Tiêu Hoàng, hôm nay làm ra một trận như vậy, phỏng chừng tiểu Kỳ lang đã coi Tiêu Hoàng trở thành cha, coi Mộ Khê Nhi trở thành mẹ, vậy thì tiểu Kỳ lang còn có thể cho phép sinh vật giống đực nào khác đến gần Mộ Khê Nhi nữa hay sao?

Lâm Tử tiếp tục hạ giọng nói.

Mà ở Cầu Cầu trên vai Tiêu Hoàng, nghe được câu nói của Mộ Khê Nhi, mới nhảy trên vai Tiêu Hoàng xuống dưới, về tới trong lòng Mộ Khê Nhi, sau đó được Mộ Khê Nhi thật cẩn thận đưa vào trong xe.

Thấy Ma Văn xe thể thao màu xanh của Mộ Khê Nhi càng lúc càng xa, trong lòng Tiêu Hoàng cũng ít nhiều có chút cay cay, vừa lưu luyến Mộ Khê Nhi, vừa không nỡ rời xa Cầu Cầu, tuy nhiên khi nghĩ tới tiểu Kỳ lang ở chỗ của Mộ Khê Nhi sẽ sống tốt hơn, đồng thời có thể trở thành cường giả trong số linh thú, trong lòng Tiêu Hoàng cũng có một chút an ủi, ít ra thì cũng tốt hơn so với đi theo bên cạnh mình.

Đi trở về sảnh trước, dẹp đi những tạp niệm trong lòng, Tiêu Hoàng bắt đầu một lòng một dạ công tác, không hề suy nghĩ những chuyện lung tung khác nữa.

Về phần Tây Tân Ma Văn học viện, Tiêu Hoàng cũng quyết định đi, tuy rằng sẽ ít nhiều ảnh hưởng tới công tác, nhưng đây là một cơ hội học tập khó có được, dù sao ở bên trong học viện, có rất nhiều lão sư để hỏi, không cần phải tập trung vào một mình Tang Hoàn Văn để hỏi.

Hoàn thành một ngày công tác, quay về trong phòng ngủ, Tiêu Hoàng liền thông qua Ma Văn thông tin, nói suy nghĩ của mình cho Hàn Thần.

Đối với quyết định của Tiêu Hoàng, Hàn Thần tất nhiên phi thường cao hứng, đồng thời cũng kịp thời ra quyết định, một tuần sau thì Tiêu Hoàng có thể tới đăng ký cùng các tân sinh, đợi nửa tháng hè chấm dứt, Tiêu Hoàng liền có thể nhập học.

Ngắt liên lạc qua Ma Văn, Tiêu Hoàng liền bắt đầu hết sức chuyên chú, sử dụng Ma Văn thuật biến để làm cho Ngự lực bản thân chất biến, cùng với tăng lên Ngự lực.

Dựa theo trình độ chăm chỉ trước mắt của Tiêu Hoàng, cùng với Ma Văn Châu màu xanh đen bổ sung Ngự lực, đại khái cần mười ngày thì hẳn liền có thể trở thành nhân vật cấp bậc Ngự Giả.

Cùng lúc đó, ngay khi Tiêu Hoằng đang hết sức chuyên chú huấn luyện, bên trong một tiểu biệt thự vô cùng tinh xảo, Mộ Khê Nhi vừa mới tắm sạch cho Cầu Cầu, sau đó liền chơi đùa cùng Cầu Cầu ở bên trong phòng khách.

Có thể nói, tuy rằng Mộ Khê Nhi là một người nổi tiếng, tài sản cũng không ít, nhưng mà bằng hữu thì lại không nhiều, có thể có Cầu Cầu làm bạn, cũng khiến cho cửa tịch tịch của nàng giảm bớt không ít, Cầu Cầu dường như cũng phi thường thích chủ nhân mới này, hoàn toàn thích thú.

Tuy nhiên, đúng lúc này, Ma Văn thông tin trên bàn trà bỗng nhiên vang lên, người gọi là trợ thủ của Mai Kiệt, cũng chính là người mà lần trước Tiêu Hoằng gặp qua kia.

Nhìn thấy dãy số trên Ma Văn thông tin, biểu tình của Mộ Khê Nhi hơi trở nên nghiêm túc, đem ôm tiểu Kỳ lang vào trong ngực, liền tiện tay đồng ý liên lạc.

- Chuyện gì vậy?

Mộ Khê Nhi mở miệng hỏi.

- Mộ tiểu thư, khi trước ngài có nói rằng cần có một quyển công pháp tu luyện Ngự lực thượng phẩm, trải qua Mai Kiệt đại nhân cố gắng, đã lấy được một quyển từ chỗ Mai Long, nghe nói là phi thường quý báu!

Vị trợ thủ này cung kính mà đáp lại.

- Sao chép công pháp làm hai bản cho ta, ngày mai đưa cho ta!

Mộ Khê Nhi phân phó.

- Sao chép? Mộ tiểu thư, ngài muốn...!

Trợ thủ có chút khó hiểu.

- Không nên hỏi nhiều như vậy, nếu đã tặng cho ta, vậy thì ta muốn làm gì thì cũng do ta làm chủ!

Mộ Khê Nhi nói xong, liền ngắt liên lạc, tiếp theo liền triu mến sờ sờ đầu của Cầu Cầu, dường như có chút tâm sự, vẻ vô ưu vô lự khi này đã có chút phai nhạt.

Cùng lúc đó, bên trong Doanh nghiệp Thượng Hoành Ma Văn, tuy rằng đã là đêm khuya, nhưng Tang Hoành Văn cũng không nghỉ ngơi, ngồi đối diện hần, ngoài Trần Thiếu Giang, còn có vài thành viên trung tâm của Tập đoàn Thiếu Giang.

Mà thứ bọn họ hiện tại đang thương thảo, chính là Lạc Tuyết Ninh đã đến, dựa theo quy củ của Thái Ngô Thành, cũng là một truyền thống, thì trong ba đại thể lực đỉnh cao này sẽ chọn ra một nhà phụ trách toàn bộ quá trình tiếp đãi, trong đó còn có vấn đề đảm bảo an toàn nữa.

Đương nhiên, tiếp đãi thì cũng có thể đạt được rất nhiều chỗ tốt, ví dụ như đặc quyền làm việc, đồng dạng cũng có thể từ trong Tân Cách Công Quốc, đạt được đại lượng tiếp viện tiếp tế, thậm chí còn có cả vật tư và kỹ thuật quân dụng.

Bởi vậy, ở tỉnh cầu khác, cũng là tới thăm hữu nghị, nhưng mà các nhà giàu có thì đều đánh nhau tới vỡ đầu, muốn giành quyền được đón tiếp nhân vật của quân đội.

Mục đích chủ yếu của hội nghị lần này, đó là làm thế nào tranh đoạt tư cách tiếp đãi Lạc Tuyết Ninh, đầu tiên, cần phải nộp lên báo cáo kế hoạch, trình bày quá trình tiếp đãi, sau đó sẽ là các vấn đề khác liên quan.

- Theo ta thấy, tốt nhất là dọn Lệ thẩm viên ra, không gian nơi đó cũng đủ lớn, lại còn nằm trong địa bàn của chúng ta, vào lúc quan trọng, còn có thể phong tỏa toàn bộ khu vực lớn gần đó, dùng để cam đoan an toàn.

Trương Tân Lôi đề nghị.

- Về phần hành trình, hy vọng Tang Hoành Văn sư phụ có thể tiếp nhận toàn bộ quá trình hộ tống.

Triệu Thanh nói tiếp.

Tang Hoành Vân ngồi trên ghế chủ vị, vẫn không nói một câu nào, dường như đang suy nghĩ, lại dường như là đang cân nhắc, chỉ im lặng nghe ý kiến của mọi người.

- Không cần thảo luận nữa, đối với kế hoạch tiếp đãi Lạc Tuyết Ninh, Tập đoàn Thiếu Giang quyết định bỏ cuộc!

Thật lâu sau, Tang Hoành Vân lên tiếng.

Mọi người nghe nói như vậy, thần sắc không khỏi vừa động, bọn họ tuyệt đối không nghĩ tới, thương thảo hồi lâu, Tang Hoành Vân lại đưa ra quyết định như vậy.

- Vì cái gì? Sư phụ!

Trương Tân Lôi khó hiểu.

- Ta đang suy nghĩ cho sự an toàn của các người, Tập đoàn Thiếu Giang đúng là số một ở Thái Ngô Thành, nhưng nếu so với toàn bộ Phục Thần Đế Quốc để cân nhắc, thì chỉ có thể là một thứ nhỏ nhoi mà thôi, không chịu nổi một kích...!

Tang Hoành Vân hơi đứng lên rồi nói, kỳ thật nguyên nhân trực tiếp thúc đẩy Tang Hoành Vân hạ quyết định này, đó là Thánh điện quân đoàn phụ trách tiếp viện lại không thể kịp thời tới đây được.

Mà người bị mặt đánh chủ ý tới Lạc Tuyết Ninh, thì đã tiến vào Thái Ngô Thành, phía trước Tang Hoành Vân đã có được tin tức, trong một lần va chạm với Mặc Huyền khi trước, thì có một nhân vật cấp bậc Ngự Sư, mà này đây rất có thể chỉ là một góc của núi băng mà thôi.

Lạc Tuyết Ninh đến đây rốt cuộc là muốn làm gì? Căn bản không có người nào nói chính xác được, thăm hửu nghị ư? Cơ bản có thể khẳng định, đây là nguy trang.

109. Chương 109: Nhập Học!

Gần như ngay lúc Tang Hoành Vân làm ra quyết định như thế, mấy giờ sau, chỗ Tập đoàn Khoa Long của Mai Long, cũng đưa ra quyết định, bỏ qua kế hoạch tiếp đãi Lạc Tuyết Ninh.

Hiển nhiên, lúc này Lạc Tuyết Ninh đã biến thành một củ khoai lang bỏng tay, tiếp đãi có ý nghĩa vinh quang cùng thu lợi, đồng thời, cũng có ý nghĩa phiêu lưu nguy hiểm tuyệt đối.

Kể từ đó, có tư cách tiếp đãi chỉ còn lại có một nhà Tập đoàn Hồng Bác, gần như không cần tranh đoạt, trái lại Sài Tang người cầm quyền thực sự của Tập đoàn Hồng Bác, dường như cũng không có ý buông tha cho.

Lần này Lạc Tuyết Ninh gần như đã được quyết định do Tập đoàn Hồng Bác tiếp đãi.

Mà ở trong khu trung tâm, trong một biệt thự nhỏ bí mật, Mặc Huyền có thể nói như đứng ngồi trên đồng lửa, hai nhà tập đoàn buông tha cho, nguyên nhân hết tám phần là xảy ra chuyện bất trắc ở Âm Dung Động Quạt.

Đám người bị mặt tận khả năng làm suy yếu thực lực của ba thế lực lớn Thái Ngô, nguyên nhân đơn giản có hai điểm: một là khua núi đuổi hổ, để cho bọn họ biết lợi hại; thứ hai là tuyệt đối có nhiều cơ hội hơn để xuống tay với bọn họ, làm suy yếu thực lực của bọn họ. Bởi vì bất kể là hộ vệ bên cạnh Lạc Tuyết Ninh, hay là Mặc Huyền, hiểu biết về Thái Ngô Thành thật sự quá ít, chân chính có thể làm được phòng hộ chu đáo, chính là ba thế lực lớn.

Hai nhà buông tay, sự bỏ qua này chính là hai nhà muốn chờ xem tình thế phát triển, tùy thời cơ mà động. Hiển nhiên cáo già xảo quyết Tang Hoành Vân cùng Mai Long, hết tám phần đã đoán được: nếu nói người bị mặt đến đây là vì Lạc Tuyết Ninh, thì không bằng nói là vì Lạc Tuyết Ninh đang gánh một nhiệm vụ tuyệt mật.

Đảo mắt thời gian bảy ngày trôi qua, không có người cạnh tranh, Tập đoàn Hồng Bác tự nhiên thuận lý thành chương, đạt được quyền tiếp đãi, địa điểm tiếp đãi đã định ra, đó chính là Học viện Tây Tân Ma Văn!

Đồng thời gần như ngay trong cùng một ngày, Mộ Khê Nhi cũng chính thức tuyên bố, tiến vào Học viện Tây Tân Ma Văn tiến tu. Lần này, Học viện Tây Tân Ma Văn học phủ đệ nhất của Thái Ngô Thành này, không thể nghi ngờ bị đổ lên phía trên nơi đầu sóng ngọn gió, đưa tới nhiều phương diện chú ý.

Đối với hai tin tức này, Tiêu Hoàng trước đó thông qua các phương diện, tỷ như Lý Văn, Triệu Thanh, đã biết được việc này, bởi vậy tin tức thả ra, Tiêu Hoàng cũng không có lưu tâm quá lớn.

Trải qua nhiều ngày huấn luyện, Ngự lực trong cơ thể Tiêu Hoàng đã đạt tới 1422 cổ, bên trong Ma Văn thuế biến, còn có ba cổ năng lượng, nói cách khác có thể tu luyện thêm ba lượt, đại khái một đến hai ngày, Tiêu Hoàng liền có thể chính thức trở thành nhân vật cấp bậc Ngự Giả.

Điều này làm cho trong lòng Tiêu Hoàng tràn ngập chờ mong. Tuy nhiên, có một điều vẫn còn làm cho Tiêu Hoàng hơi lo lắng, đó chính là một khi đạt tới cấp bậc Ngự Giả, hiệu quả của Khí Tức Huấn Luyện Pháp sẽ trở nên không còn rõ ràng, và như vậy, Nhị Đại Ngự Hương Ma Văn cũng không còn có hiệu quả. Mà lúc này trong đầu Tiêu Hoàng cũng không có công pháp tu luyện nào khác, điểm này, vẫn luôn làm cho Tiêu Hoàng vô đầu bứt tai lo nghĩ.

Một khi thăng cấp thành Ngự Giả, sau này các thứ cần tới tiền sẽ gia tăng thật nhiều, một cái Ma Văn cấp Ngự Giả bình thường, chỉ riêng là tài liệu đã một hai trăm kim tệ, tốt một chút phải bốn năm trăm kim tệ. Mà thu nhập của Tiêu Hoàng, sao có thể đủ để hắn mua công pháp tu luyện ưu tú được?

Ở bên trong phòng ngủ, lúc này Tiêu Hoàng đang chỉnh trang phục, thay một áo khoác màu lam sẫm, áo sơmi trắng, nhìn qua thấy không có gì trở ngại, sau đó liền lưng đeo xéo túi hành trang, đi ra phòng ngủ.

Hôm nay là ngày tân sinh của Học viện Tây Tân Ma Văn báo danh, nếu đã quyết định đi, Tiêu Hoàng vẫn quyết định coi trọng. Dù sao trước nay luôn mò mẫm tự học, lần này đối với Tiêu Hoàng mà nói, là một cơ hội bổ sung tri thức khó có được.

Đi ra Trung Tâm Đại Hoàng Mỹ, Tiêu Hoàng liền tùy tay chặn một chiếc Ma Văn tắc xi, chui vào. Hiện giờ hai bên lối lên cầu vượt, tấm biển quảng cáo bắt mắt đã được Tiêu Hoàng chế tác hoàn thành, màu phấn hồng cùng màu tím nhạt giao hòa, nhìn qua phi thường xinh đẹp, đồng thời cũng phi thường bắt mắt.

Đối với Học viện Tây Tân Ma Văn, Tiêu Hoàng trước đó đã tìm hiểu biết được, cộng chia làm hai hệ học chính, phân biệt là hệ Chế Văn và hệ Ngự Văn, trong đó mỗi hệ chia ra rất nhiều chuyên nghiệp. Tỷ như hệ Chế Văn, thì chia làm chế Dược Văn, chế Chiến Văn, chế Ma Văn công năng v. v...

Mà Tiêu Hoàng định lựa chọn, tự nhiên là chuyên nghiệp chế Dược Văn.

Trải qua hơn nửa giờ đi đường, bước xuống Ma Văn Xa, ở trước mặt Tiêu Hoàng là cửa viện bề thế của Học viện Tây Tân Ma Văn, hai tấm Kim châu thạch tạo ra cánh cửa, chạm khắc tạo hình đồ án tuyệt vời, bên cạnh cửa viện, còn có hai pho tượng Hỏa Long cao tới ba thước, dùng cả khối Vũ hoa thạch màu đỏ tạo hình, trông rất sống động.

Tiêu Hoàng đã đi ngang qua Học viện Tây Tân Ma Văn vô số lần, bởi vậy cũng không có gì đáng lưu ý, chỉ là hơi nhìn lướt qua, liền đi tới hướng cửa viện.

Bởi vì hôm nay là ngày ghi danh của Học viện Tây Tân Ma Văn, nên khi Tiêu Hoàng bước vào trong đó, cũng không có bị cảnh vệ ngăn cản tra hỏi.

Toàn bộ bên trong Học viện Tây Tân Ma Văn, có thể nói phong cảnh như một bức tranh, nơi nơi cây xanh che bóng mát, vây quanh từng dãy nhà tinh mỹ, thậm chí còn có một cái hồ nhân tạo, nước hồ xanh biếc, giữa hồ còn có người đi thuyền ở trong đó.

Một đường hỏi thăm, đi vòng vèo bên trong sân trường, rốt cục Tiêu Hoàng đi tới địa điểm tân sinh báo danh ở sân thể dục thứ chín. Hiện giờ nơi này đã là đầu người đông nghìn nghịt, ước chừng hơn mấy ngàn người. Bốn phía sân thể dục, Ma Văn xe thể thao quý báu đậu ngang dọc, hiển nhiên đều là của con cháu quan to hiển quý.

Nhìn lại phía trên sân thể dục, Tiêu Hoàng có thể rõ ràng phân rõ ra ba hạng người: loại thứ nhất, biểu tình nghiêm túc, ánh mắt lợi hại; loại thứ hai trong lòng lo âu, biểu tình bất an; loại thứ ba, đó là một thân trang phục hàng hiệu, tóc phi thường mát, biểu tình nhàn nhả, tụ ba tụ năm trò chuyện rôm rả.

Ba loại học sinh này cũng phản ánh ra đúng mức việc tuyển nhận của Học viện Tây Tân Ma Văn: loại thứ nhất là học sinh thuộc hệ của Hồng Bác, sau khi tốt nghiệp sẽ phục vụ cho Hồng Bác, có thể nói không hơn không kém là người một nhà, cũng là một nhóm trọng điểm bồi dưỡng; loại thứ hai là học sinh ưu tú chọn lựa ra từ dân gian, cũng có người dựa vào tài năng của mình thông qua kỳ thi đi lên, Tiêu Hoảng đại khái thuộc vào loại này; loại thứ ba đó là con cháu của quan lớn, hiển quý, hoặc là bằng vào mặt mũi của cha mẹ, hoặc chính là cha mẹ cung cấp tài trợ phí kén chọn cho Học viện Tây Tân Ma Văn, đạt được tư cách nhập học.

Trong ba loại học sinh này, tương đối yếu thế chính là loại thứ hai, thực rất có thể sẽ bị loại bỏ, bởi vậy mới lộ ra vẻ thấp thỏm lo âu. Tuy nhiên, Tiêu Hoảng cũng không có cảm giác như vậy. Chính cái gọi là không muốn lại được, đối với Tiêu Hoảng mà nói, tiến vào Học viện Tây Tân Ma Văn học tập đào tạo cao sâu, đồng thời trở thành bạn cùng học với Mộ Khê Nhi, tất nhiên là tốt nhất. Nếu không tiến vào cũng không có gì quan trọng, dù sao ấn tượng của hắn đối với Học viện Tây Tân Ma Văn, cũng không tính là tốt lắm.

Lúc này Tiêu Hoảng đứng trong đám đông, vì trang phục quần áo bình thường, khí chất bình thường, tướng mạo bình thường, rất nhanh liền chìm trong đám đông, không có chỗ nào bắt mắt.

Đại khái chỉ chờ năm phút đồng hồ, trong lầu tiếp đón liền đi ra vài người cách ăn mặc theo lão sư, tự giới thiệu đơn giản, rồi đem ra ba cái bàn được khảm Ma Văn, phía trên có một cái dụng cụ rất cao đặt tại cửa.

- Học viên trúng tuyển cuối cùng đã xác định. Lấy ra Ma Văn thân phận của các người quét lên trên mặt cái này, nếu có biểu hiện thì chứng minh các người đã trúng tuyển, có thể tiến vào trong lầu tiếp đón, tiến hành điền thủ tục liên quan, trở thành học viên của Học viện Tây Tân Ma Văn.

Một nữ nhân trung niên chừng hơn năm mươi tuổi lên tiếng chỉ dẫn.

Nữ nhân trung niên vừa dứt lời, toàn bộ sân thể dục cũng bắt đầu nhích động, một số công tử nhà giàu có vẻ lười biếng, có chút không kiên nhẫn đi tới gần ba cái bàn có dụng cụ nơi cửa.

Học sinh hệ chính cũng có vẻ thực tùy ý. Duy chỉ có học sinh loại thứ hai, một số có vẻ nơm nớp lo sợ, đội ngũ xếp hàng trước dụng cụ khi phát hiện trong dụng cụ có tên mình, liền nhảy nhót hoan hô, tiến vào bên trong, một số không có tên mình thì ủ rũ rời đi.

Hành động như vậy cũng chịu sự khinh bỉ của đám con cháu nhà giàu, bởi vì cha mẹ bọn họ cung cấp cho trường học mấy trăm kim tệ phí dụng, để cho bọn họ vào Học viện Tây Tân Ma Văn, nên không cần lo lắng gì.

Đứng trong đội ngũ, thần sắc Tiêu Hoảng vẫn bình thản như trước, trong tay cầm Ma Văn thân phận của mình.

Ngắn ngủn vài phút qua đi, Tiêu Hoảng đi tới trước dụng cụ, tiện tay quét Ma Văn thân phận của mình trên mặt dụng cụ, vừa định tiến vào lại đột nhiên phát hiện, trên màn hình nhỏ của dụng cụ bắn ra một tin tức: Không tra có tên người này.

Nhìn thấy tin tức như vậy, thần sắc Tiêu Hoảng hơi hơi vừa động, hàng chữ này rõ ràng là không có trúng tuyển. Tuy nhiên, điều này dường như không có khả năng a, Hàn Thần tự mình mời hắn, hắn do dự một thời gian mới đáp ứng, sao có thể là kết quả không có trúng tuyển chứ?

Lại một lần nữa quét Ma Văn thân phận của mình trên dụng cụ, kết quả vẫn như thế.

- Đây là chuyện gì xảy ra?

Đối với kết quả như vậy, Tiêu Hoảng ít nhiều có chút bất ngờ.

- Còn có thể là chuyện gì nữa? Chẳng lẽ người không nhìn thấy sao? Người bị loại bỏ.

Phía sau Tiêu Hoảng, một gã nam nhân tóc nhuộm thành màu tím nhạt, một thân trang phục hàng hiệu, liếc mắt một cái, nói với Tiêu Hoảng.

Tiếp theo liền đi vòng qua Tiêu Hoảng, đưa Ma Văn thân phận nhẹ quét trên mặt dụng cụ, một hàng tư liệu liền hiện ra, tính danh Chu Thượng Sinh, nhị công tử của Châu Báu Hành Gia Chu Thị.

Đối với tư liệu trên dụng cụ, Tiêu Hoằng cũng không dám hứng thú, khẽ liếc mắt nhìn thanh niên tóc tím lộ vẻ khinh thường vừa rồi một cái, Tiêu Hoằng liền dời ánh mắt vào giáo sư phụ trách trông coi trước mặt.

- Ta đây là chuyện gì xảy ra?

Tiêu Hoằng thần tình nghiêm túc, hỏi.

- Còn có thể là sao nữa, vừa rồi vị công tử kia đã nói rất rõ ràng, ngài không có đạt được tư cách nhập học Học viện Tây Tân Ma Văn.

Người giáo sư này phất phất tay, ung dung nói.

Nghe nói như thế, trong lòng Tiêu Hoằng lập tức dâng lên một cơn tức, không có tư cách nhập học, vậy bảo hắn tới làm gì? Lấy mình ra đùa giỡn hay sao?

Không nói gì thêm, Tiêu Hoằng lạnh mặt xuống, gật gật đầu ném Ma Văn thân phận vào túi, xoay người rời đi. Vốn ấn tượng đối với Học viện Tây Tân Ma Văn đã không tốt lắm, lần này, càng làm tăng thêm oán niệm trong lòng Tiêu Hoằng.

Cùng lúc đó, ở trong văn phòng Viện trưởng, Hàn Thần đang đứng trước mặt Sài Tang, sắc mặt khó chịu, hai tay chống trên bàn giấy của Viện trưởng.

- Viện trưởng! Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Bên trong danh sách trúng tuyển, như thế nào không có tên Tiêu Hoằng?

Hai mắt Hàn Thần trở nên nghiêm túc, mở miệng hỏi.

- Tiêu Hoằng? Tiêu Hoằng là ai vậy?

Sài Tang liếc mắt nhìn Hàn Thần một cái, nhẹ giọng hỏi. Đối với loại giọng điệu đầy chất vấn của Hàn Thần này, ít nhiều hắn có chút bất mãn.

- Ta nhìn trúng một người trẻ tuổi phi thường có tiềm chất, rất ưu tú, vì sao không có tên hắn?

Hàn Thần tiếp theo hỏi ngược lại.

- Hạ chủ nhiệm! Có chuyện gì?

Thấy Hàn Thần chất vấn với bộ dáng hùng hổ dọa người, Sài Tang cũng không tiện làm mất mặt hắn, liền dời ánh mắt nhìn Hạ Duẫn Chi là người phụ trách chiêu sinh, không mẫn không nhạt hỏi.

110. Chương 110: Đánh Bậy Đánh Bại!

- Là như vậy: Dựa theo quy định, năm nay Học viện Tây Tân Ma Văn chiêu mộ học sinh là 3000 người, vốn là có tên của Tiêu Hoằng này, nhưng ngay ngày hôm qua, tư công tử Cốc Vinh Bắc của Cốc trưởng ty Ty Xây Dựng Thành Phố khu Tây Tân, hy vọng có thể vào nhập học Học viện Tây Tân Ma Văn. Ngài cũng biết đấy, tuy rằng chúng ta không e ngại Cốc trưởng ty, nhưng dù sao có thể không đắc tội thì sẽ không đắc tội, vì thế, ta đã loại bỏ Tiêu Hoằng, dành danh ngạch cho Cốc công tử.

Hạ Duẫn Chi nói rõ đầu đuôi.

- Như vậy à!

Sài Tang khẽ gật gật đầu, chấp nhận cách thực hiện của Hạ Duẫn Chi, rồi hỏi tiếp:

- Tên Tiêu cái gì Hoằng kia có bối cảnh gì?

- Mười tám tuổi, Ngự Đồ cấp tám, không có bối cảnh, tự mình mở một nhà tiểu điểm, tư liệu không ghi cha mẹ, phỏng chừng tám phần là cô nhi.

Hạ Duẫn Chi tiếp theo đáp lại.

- Ngự Đồ cấp tám, còn có thể được. Tuy nhiên, ta xem ra cũng không có chỗ nào xuất chúng, loại thì đã loại rồi, người như vậy, Học viện Tây Tân Ma Văn còn có nhiều.

Sài Tang phi thường lạnh nhạt nói. Hiển nhiên, chỉ vền vện là một học sinh còn không nhập vào pháp nhãn của Viện trưởng hần, nếu mỗi một học sinh đều hỏi qua một lần, vậy thì hần còn làm Viện trưởng làm gì.

- Viện trưởng! Ngài nghe ta nói, Tiêu Hoảng này tuy rằng chỉ là Ngự Đồ cấp tám, nhưng thật sự là không tầm thường. Chúng ta hiện tại bỏ qua hần, tương lai thực rất có thể sẽ hối hận.

Hàn Thần ít nhiều tỏ ra tận tình khuyên bảo.

- Ta hối hận? Hàn chủ nhiệm nghiêm trọng rồi! Chỉ vền vện là một học sinh mà thôi, dù có ưu tú thì ưu tú đến mức nào chứ? Muốn cho ta hối hận, trừ phi tên Tiêu cái gì Hoảng kia, là chân thân của Quyền Tàng, nhưng ngài nghĩ xem điều này có thể sao?

Sài Tang tỏ vẻ có chút khinh thường nói.

- Nhưng...

- Được rồi, Hàn chủ nhiệm! Học viên đã định rồi, không cần nói gì nữa, đi làm công tác của ngài đi!

Không đợi Hàn Thần ở tiếp tục nói tiếp, Sài Tang cắt lời Hàn Thần lên tiếng nói.

Tuy nhiên, một phen nói chuyện này, lại bị Viện trưởng Trình Thiếu Vĩnh của Phân viện Tây Tân Ma Văn, ngồi trong góc nghe rõ mồn một. Hần vốn tới đây đưa tư liệu về liên khóa giữa Phân viện Tây Tân Ma Văn cùng Học viện Tây Tân Ma Văn. Cái gọi là tư liệu liên khóa, chính là chương trình học liên hợp của học sinh hai học viện.

Rất nhanh giao tư liệu cho trợ thủ của Sài Tang, Trình Thiếu Vĩnh cũng không có nói chuyện nhiều với Sài Tang, liền tùy ý rời khỏi văn phòng Viện trưởng. Sau đó ở bên trong hành lang, rất nhanh liên hệ với trợ thủ, căn dặn: “Phải tận dụng hết khả năng, không tiếc hết thầy cái giá phải trả, tranh thủ lôi kéo Tiêu Hoảng vào Phân viện Tây Tân Ma Văn.”

Đúng vậy, tân sinh Ngự Đồ cấp tám ở Học viện Tây Tân Ma Văn chỉ có thể miễn cưỡng xem như ưu tú, nhưng đối với Phân viện Tây Tân Ma Văn lại là nhân tài kiệt xuất khó kiếm.

Mà trọng yếu hơn là, hần giống như Hàn Thần, đều chính mắt nhìn thấy khí phách tiềm ẩn, cùng lực thống trị chiến trường của Tiêu Hoảng kia.

Cùng lúc đó, Tiêu Hoảng đi trong Học viện Tây Tân Ma Văn, sắc mặt không dễ chịu lắm. Hôm nay sau khi phát sinh chuyện như vậy, Tiêu Hoảng xem như hoàn toàn triệt để sinh ra oán hận mãnh liệt đối với Học viện Tây Tân Ma Văn.

Đúng lúc này, Ma Văn thông tin trong túi Tiêu Hoảng lại bỗng nhiên truyền đến một tràng rung động, lấy ra nhìn, thấy là dãy số của Hàn Thần.

- Chuyện gì vậy?

Vừa nói được liên lạc, Tiêu Hoảng tức giận hỏi. Là con người đều có tính khí, Tiêu Hoảng cũng không ngoại lệ.

- Chuyện đó, thật có lỗi! Làm cho người một chuyến đi không. Tuy nhiên, xin yên tâm, ta sẽ hết sức tranh cãi lấy một cái danh ngạch cho người!

Hàn Thần đầy vẻ áy náy nói.

- Không cần làm phiền! Học viện Tây Tân Ma Văn thôi đi, ta sẽ không đi nữa.

Nói xong, Tiêu Hoảng trực tiếp cắt liên lạc. Đương nhiên, đối với Hàn Thần hần cũng không có nói lời gì quá kích.

Lại lần nữa cho Ma Văn thông tin vào túi, Tiêu Hoảng liền cố giữ vẻ tự nhiên đi ra ngoài học viện. Tuy nhiên, đúng lúc này, hai tiếng còi Ma Văn Xa bỗng nhiên vang lên bên cạnh Tiêu Hoảng, quay đầu nhìn, đúng là Ma Văn xe thể thao của Mộ Khê Nhi.

Ngay khoảnh khắc Tiêu Hoảng vừa dừng bước, Cầu Cầu liền tiên phong từ Ma Văn Xa chạy ra, nhảy thẳng lên vai Tiêu Hoảng, giục cái đầu nhỏ cọt đến cọt đi trên mặt Tiêu Hoảng.

Vài ngày không thấy, Cầu Cầu vốn thân thể đã béo phì, lại mập thêm một vòng lớn, bộ lông trên người cũng đậm màu hơn không ít.

Nhìn thấy Cầu Cầu, sắc mặt vốn khó coi của Tiêu Hoằng mới hơi có điều dịu đi, tiếp theo giơ ngón tay gãi gãi dưới cằm Cầu Cầu.

- Tiêu Hoằng! Sao huynh lại ở chỗ này? Không phải đã bắt đầu báo danh rồi sao?

Ngừng xe một bên, Mộ Khê Nhi bước nhanh xuống, đi tới bên cạnh Tiêu Hoằng, thân thiết hỏi.

- Đúng vậy, bắt đầu rồi! Tuy nhiên, ta bị loại rồi!

Tiêu Hoằng hơi chua chát, nhưng vẫn làm ra một bộ dáng không có việc gì nói. Tuy nhiên, từ trong lời nói vẫn có thể nghe được ít nhiều có chút tức giận.

- Cái gì? Huynh bị loại bỏ? Chẳng lẽ bọn họ không biết huynh sẽ lập tức trở thành Ngự Giả sao?

Mộ Khê Nhi ít nhiều cảm thấy có chút khó tin nói. Đương nhiên, nàng đã từ trong lời nói của Tiêu Hoằng, nghe ra mùi vị cay đắng, bởi vậy nói chuyện rất nhẹ nhàng ôn hòa. Dĩ nhiên, đối với phản ứng của Tiêu Hoằng như vậy, Mộ Khê Nhi cũng có thể hiểu được, tự nhiên bị loại một cách khó hiểu, chuyện như vậy đối lại bất cứ là ai, trong lòng cũng sẽ có oán hận.

- Ta sao biết được! Ngay cả cửa cũng không cho ta đi vào, đã đá ta ra.

Tiêu Hoằng đáp.

- Không được! Ta xem ra nhất định bọn hắc thao tác sai lầm rồi! Đi! Huynh theo ta đi, ta thật không tin, bọn họ ngay cả mặt mũi của ta cũng không cấp.

Mộ Khê Nhi kéo ống tay áo Tiêu Hoằng nói.

- Thôi quên đi! Họ không cần ta, ta còn nín kén làm gì. Học viện Tây Tân Ma Văn là rất giỏi sao!

Tiêu Hoằng lên tiếng, giọng điệu quả quyết.

- Vậy...

Mộ Khê Nhi ít nhiều có chút tiếc hận, Tiêu Hoằng không đến, một mình nàng vào Học viện Tây Tân Ma Văn, trong lòng vẫn là rất không cam lòng, muốn an ủi vài câu, rồi lại không biết làm sao mở miệng.

- Xin hỏi, ngài là Tiêu Hoằng, Tiêu tiên sinh phải không?

Đúng lúc này, bên cạnh Tiêu Hoằng đột nhiên xuất hiện một người nữ dáng không cao, đại khái chỉ chừng hơn một thước năm, dáng người hơi béo, mặt đeo mắt kính gọng đen, xem ra chừng hai mươi bảy hai tám tuổi.

- Có chuyện gì?

Hơi đánh giá một chút nữ nhân bên cạnh, Tiêu Hoằng mở miệng hỏi.

- À! Là như vậy: Ta là trợ lý của Viện trưởng Phân viện Tây Tân Ma Văn, ta tên là Hạ Lộ, Viện trưởng chúng ta phi thường cảm thấy hứng thú đối với ngài, nên muốn phát ra lời mời ngài. Ngài yên tâm, để tổ thành ý, chúng ta sẽ dành cho ngài đãi ngộ của đặc quyền sinh, miễn học phí toàn bộ, đồng thời có thể khóa hệ học tập.

Người nữ trợ thủ tự xưng là Hạ Lộ này, thật khách sáo nói.

Tiêu Hoằng không có lập tức đưa ra trả lời thuyết phục, mà lại lần nữa đánh giá một chút vị nữ trợ thủ trước mắt. Phân viện Tây Tân Ma Văn, Tiêu Hoằng tự nhiên biết, tuy rằng cùng Học viện Tây Tân Ma Văn chỉ khác có một chữ, nhưng hai bên lại hoàn toàn bất đồng: bất kể là danh tiếng, hay là chất lượng học sinh, thường thường chính là thuộc về Học viện Tây Tân Ma Văn. Còn thừa lại về bên Phân viện Tây Tân Ma Văn, nếu bên Phân viện bồi dưỡng lên, còn có thể bị Học viện Tây Tân Ma Văn tuyển về lại.

- Xem ra Tiêu tiên sinh cũng không phải vì danh dự cái gì mới đi học, mà là vì đạt được thực học. Kỳ thật luận riêng lực lượng thầy giáo, Phân viện Tây Tân Ma Văn cũng không kém so với Học viện Tây Tân Ma

Văn, mà lại có rất nhiều chương trình học là Học viện Tây Tân Ma Văn cùng Phân viện cùng học chung, hy vọng Tiêu tiên sinh có thể cân nhắc một chút.

Hạ Lộ nói tiếp, đồng thời hơi liếc nhìn Mộ Khê Nhi một cái. Tuy nhiên lúc này Mộ Khê Nhi đang đội một cái mũ lưỡi trai, đeo kính mát lớn, kiểu tóc cũng không xỏa ngang vai giống như trên sân khấu, mà cột thành một cái đuôi ngựa, không nhìn kỹ rất khó nhận ra.

Những lời này có thể nói xem như nói thấu lòng dạ Tiêu Hoàng. Đúng vậy, quả thật hẳn không phải vì cái gì gọi là danh giáo mà đến học, sở dĩ hẳn tuyển chọn Học viện Tây Tân Ma Văn, chỉ có hai mục đích: Một là, điên cuồng học tập, tìm kiếm cách tự cứu mình; mục đích thứ hai chính là tiếp xúc nhiều hơn với Mộ Khê Nhi.

Hiển nhiên cho dù vào Phân viện, hai điểm này dường như cũng có thể thỏa mãn.

- Người hẳn không phải cũng muốn đùa giỡn ta chứ?

Tiêu Hoàng bỗng nhiên hỏi một câu không đầu không đuôi.

Mà bỗng nhiên Tiêu Hoàng thốt ra những lời này, quả thực cũng làm cho Hạ Lộ đầu đầy hắc tuyến, hiển nhiên, hẳn vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện vừa xảy ra ở Học viện Tây Tân Ma Văn.

- Điều này Tiêu tiên sinh có thể yên tâm, chỉ cần ngài gật đầu, hiện tại ta có thể đại biểu Viện trưởng của Phân viện Tây Tân Ma Văn, trước thời hạn tuyển chọn ngài.

Hạ Lộ lên tiếng nói tiếp.

Nghe cách nói của Hạ Lộ kiên quyết như vậy, Tiêu Hoàng ngẫm nghĩ cẩn thận một chút: cái danh từ đặc quyền sinh này, Tiêu Hoàng cũng biết rất rõ, có thể nói là có rất nhiều ưu đãi, giống như Sài Sương, đó là đặc quyền sinh của Học viện Tây Tân Ma Văn, có được quyền lợi gần như ngang bằng với lão sư.

Mộ Khê Nhi đã có một ít hiểu biết về Tiêu Hoàng, biết rõ bằng vào tính cách của Tiêu Hoàng, nếu lại đi vào Học viện Tây Tân Ma Văn, gần như đã là chuyện không có khả năng. Còn đi làm một đặc quyền sinh của Phân viện Tây Tân Ma Văn, dường như cũng là một lựa chọn rất tốt. Đương nhiên, vào Phân viện Tây Tân Ma Văn dường như so với cùng học bên kia cũng không có khác biệt gì lớn lắm.

Có ý nghĩ như vậy, Mộ Khê Nhi liếc mắt nhìn Cầu Cầu một cái, khẽ chỉ chỉ Tiêu Hoàng.

Cầu Cầu đã ở chung một đoạn thời gian với Mộ Khê Nhi, cộng thêm có thể nói nó là linh thú thông minh tuyệt đỉnh, tự nhiên hiểu được ý của chủ nhân. Nó nhẹ nhàng dùng móng vuốt nhỏ nhỏ cào nhẹ Tiêu Hoàng, sau đó chỉ chỉ vào Mộ Khê Nhi, rồi bắt đầu tùy ý dùng cái đầu nhỏ cọ đi cọ lại trên mặt Tiêu Hoàng lấy lòng.

Tiêu Hoàng tự nhiên hiểu được ý của tiểu tử kia, dường như nó muốn nói cho Tiêu Hoàng, nó muốn ở cùng một chỗ với Mộ Khê Nhi, còn muốn có thể thường xuyên nhìn thấy Tiêu Hoàng.

- Được rồi!

Không có do dự thêm nữa, Tiêu Hoàng dứt khoát gật đầu đáp ứng. Dù sao chính mình cũng không có gì tổn thất, đi nhìn thử một lần cũng tốt, không thích thì rời đi cũng không sao. Dù sao đặc quyền sinh có hạn độ tự do lớn nhất.

Thấy Tiêu Hoàng gật đầu, thần sắc vốn đang căng thẳng của Hạ Lộ rốt cục trở nên thoải mái đi rất nhiều. Đối với Tiêu Hoàng, nàng ta hiểu biết không nhiều lắm, nhưng đây chính là nhiệm vụ Viện trưởng giao cho, hoàn thành nhiệm vụ tất nhiên đáng để cao hứng.

- Tốt lắm! Vậy ta thay mặt Viện trưởng trước thời hạn tuyển chọn ngài, theo lý thuyết, ba ngày sau là ngày chúng ta báo tin nhận tân sinh, nhưng ngài có thể không đến, chỉ cần một tuần sau, đúng giờ đến đi học là được.

Hạ Lộ nói xong, vì để biểu lộ thành ý, trực tiếp ngay tại hiện trường, tuyển chọn Tiêu Hoàng.

- Tốt lắm! Hiện tại coi như là một nửa cùng học rồi.

Thấy Hạ Lộ vui mừng rời đi, Tiêu Hoàng quay nhìn Mộ Khê Nhi, cười khỏ nói.

- Như vậy tốt nhất rồi! Ít ra Cầu Cầu sẽ không cần mỗi ngày quấy rầy ta muốn đi gặp huynh.

Mộ Khê Nhi mỉm cười nói, tiếp theo liền bày ra một bộ dáng quỷ dị:

- À! Phải tặng một phần lễ vật mừng huynh mới đúng!

111. Chương 111: Ma Văn Châu Màu Lam Sậm!

Vừa nói, Mộ Khê Nhi vừa từ trong ví tay, lấy ra một hộp gói rất đẹp, đặt trên tay Tiêu Hoằng, rồi phát tay áo, cười cười với Tiêu Hoằng, sau đó mang theo Cầu Cầu bước lên Ma Văn xe thể thao.

- Thứ gì vậy?

Nhìn Mộ Khê Nhi nhanh như chớp rời đi, Tiêu Hoằng có chút nghi hoặc, tiếp theo liền tùy tay xé mở giấy gói bên ngoài. Vừa mở ra nhìn thấy vật bên trong hộp gỗ tinh xảo, thần sắc Tiêu Hoằng đột nhiên vừa động, hơi có chút mờ mịt không biết làm sao.

Chỉ thấy bên trong hộp đặt một quyển sách có vẻ cổ xưa, trang giấy đã hơi vàng ố, mặt trên rõ ràng ghi mấy chữ: Huyết Thí Huấn Luyện Pháp và Văn Đan Chế Pháp.

Không hề nghi ngờ, mấy chữ này đã nói rõ, đây là một quyển công pháp hoàn toàn mới, còn cao cấp hơn so với Khí Tức Huấn Luyện Pháp, hơn nữa từ trang giấy liền có thể nhìn ra được nó là nguyên bản.

Mở ra nhìn lướt qua nội dung bên trong, Tiêu Hoằng rõ ràng có thể cảm nhận được sự huyền diệu của loại tu luyện pháp hoàn toàn mới này, thậm chí còn có phương pháp chế tác Văn đan.

Loại Văn đan này, trước đây Tiêu Hoằng thông qua các bộ sách khác cũng đã hiểu biết, là một loại đan dược kết hợp viên thuốc cùng Ma Văn. Tuy nhiên, loại đan dược này đều không phải là hình cầu, mà có dạng miếng, xem như đan dược trở thành một loại Tái thạch, ở trên mặt tạo hình văn lộ, sau khi nuốt thuốc, ở trong dạ dày sẽ khởi động hòa tan, đạt tới trị liệu xuất sắc cũng có các hiệu quả khác.

Ở Thái Ngô Thành người có loại kỹ thuật này cũng không nhiều, không vượt qua hai người, Tang Hoàn Văn xem như một người, người khác ở Tập đoàn Khoa Long.

Mà trên thực tế, những thứ này đều là nhu cầu cấp bách của Tiêu Hoằng. Huyết Thí Huấn Luyện Pháp có thể cho Tiêu Hoằng dùng ở cấp bậc Ngự Giả; còn Văn đan, nói không chừng chính là “đột phá khẩu” trị liệu chứng bệnh của mình.

- Cảm tạ!

Tiêu Hoằng nhìn theo hướng Mộ Khê Nhi đi xa, nhẹ giọng nói.

Quay về đến nhà mình, đi vào phòng ngủ, Tiêu Hoằng liền tùy tay cầm lấy ấm nước tưới ba bồn Tử sắc thảo trên cửa sổ. Ba bồn Tử sắc thảo này là Tiêu Hoằng mang về từ Âm Dung Động Quật, may mà trải qua nhiều ngày quan sát, ba bồn Tử sắc thảo này đều còn sống, hiển nhiên sinh mệnh lực rất ngoan cường.

Tiêu Hoằng cũng dự định sau này mình trở thành Ngự Giả, sẽ nghiên cứu chúng một phen, nói không chừng sẽ có phát hiện mới.

Đặt lễ vật của Mộ Khê Nhi trao tặng trên bàn, Tiêu Hoằng cũng không ngừng lại lâu, liền khoanh chân ngồi trên đầu giường, tiếp tục bắt đầu tu luyện Ngự lực trong cơ thể. Hiện giờ bên trong Thuế Biến Ma Văn còn có ba cỗ năng lượng, chỉ cần chăm chỉ một ít, dự tính ngày mai liền có thể triệt để hoàn thành biến đổi lột xác, Ngự lực trong cơ thể đạt tới 1500 cỗ, từ đó chính thức bước vào cấp bậc Ngự Giả.

Ở thời điểm gián đoạn tu luyện, Tiêu Hoằng còn không quên nghiên đọc sơ một chút Huyết Thí Huấn Luyện Pháp cùng với yếu lĩnh chế tác Văn Đan. Có thể nói, điểm chính yếu là ở chỗ như vậy làm sao tạo hình trên viên thuốc bằng cỡ móng tay, Ma Văn duy nhất phối hợp cùng với đan dược.

Vận dụng xuất sắc, trên cơ bản có thể tăng lên công hiệu của đan dược đến gấp năm sáu lần, hoặc là đan dược có thêm các dược hiệu khác.

Về phần Huyết Thí Huấn Luyện Pháp, đối với Tiêu Hoàng mà nói, lại là một loại phương thức tu luyện hoàn toàn mới, chủ yếu là rót Ngự lực vào bên trong máu, trải qua máu huyết thanh tẩy, đạt tới mục đích tu luyện. Nếu nói Khí Tức Huấn Luyện Pháp, khởi xướng chính là chất khí tương đối đơn giản, như vậy Huyết Thí Huấn Luyện Pháp, khởi xướng chính là chất lỏng, tương đối hơi khó.

Loại phương pháp huấn luyện này tuy rằng chưa nói tới trân phẩm tuyệt thế, nhưng so với Khí Tức Huấn Luyện Pháp hàng vãi hè, vẫn là tốt hơn vài cấp bậc. Tuy nhiên, dù vậy, Tiêu Hoàng cũng cảm thấy chưa đủ, gần như là một loại bản năng, trong đầu Tiêu Hoàng lại bắt đầu căn cứ loại đặc tính này, suy nghĩ biện pháp cải tiến làm anh hơn.

Cũng giống như từng thiết kế ra Ngự Hương Ma Văn nhằm vào Khí Tức Huấn Luyện Pháp.

Đảo mắt, một ngày thời gian vội vàng mà qua, tới sáng sớm, Tiêu Hoàng trải qua một đêm điên cuồng huấn luyện, Ngự lực trong cơ thể đã đạt tới 1490 cổ, Thuế Biến Ma Văn còn lại một cổ năng lượng cuối cùng.

Vừa mới từ trên giường dợm bước xuống, còn chưa kịp mặc vào quần áo, Tiêu Hoàng liền khoanh chân ngồi lại, kích hoạt một cổ Thuế Biến Ma Văn cuối cùng, bắt đầu hết sức chuyên chú, tiến hành đột phá cuối cùng.

Có thể nói, mắt thấy đã đến gần thành công, trong lòng Tiêu Hoàng vô cùng nôn nóng khó nhịn, bởi vì trở thành Ngự Giả có ý nghĩa rất trọng đại đối với Tiêu Hoàng.

Có thể đồng thời khu động bốn Ma Văn, phá giải được bí mật của Ma Văn châu màu lam sậm. Rất có thể nó sẽ trở thành Ma Văn hạch tâm chiến đấu vĩnh cửu của Tiêu Hoàng... đương nhiên, điều tối trọng yếu là do Tiêu Hoàng nghiên cứu từ trước tới nay xem ra muốn tìm được đột phá khẩu trị liệu quái bệnh, điểm mấu chốt là phải trở thành Ngự Giả.

Ước chừng sau khi Tiêu Hoàng trải qua ba giờ tu luyện, theo một cổ năng lượng cuối cùng của Thuế Biến Ma Văn tiêu tán trong cơ thể, Tiêu Hoàng có thể rõ ràng cảm nhận được, Ngự lực trong cơ thể đã có thay đổi chất, cường hãn hơn rất nhiều, cứng cỏi hơn rất nhiều so với trước.

Giờ này, Ngự lực trong cơ thể Tiêu Hoàng cũng đã đạt tới 1501 cổ.

Nhẹ mở ra hai mắt, thần sắc của Tiêu Hoàng vẫn bình thản, tùy ý hơi cong các ngón tay trái thành hình dạng móc câu, lại lần nữa điều động Ngự lực, chỉ thấy trong lòng bàn tay Tiêu Hoàng hiện lên một chút u lam, vô cùng tinh thuần, đây đúng là màu sắc Ngự lực của Ngự Giả.

Đồng thời, trước cũng đã nói qua, sử dụng mật của Huyết lân lang biến dị, sau khi hoàn toàn hoàn thành lột xác biến đổi, độ tinh chuẩn của Ngự lực trong cơ thể sẽ tăng lên hai phần trăm. Tuy rằng cũng không nhiều lắm, nhưng Tiêu Hoàng đã có thể cảm nhận được rõ ràng, Ngự lực trong cơ thể trở nên mãnh cảm hơn rất nhiều, giống như bàn tay mọc dài đầy những vòi cảm ứng vậy.

Chậm rãi từ trên giường bước xuống, rốt cục Tiêu Hoàng tìm lòng không được, nắm chặt hai nắm tay, trong đôi mắt như ẩn như hiện toát ra một tia sáng hưng phấn.

Tuy nhiên, ánh mắt hưng phấn như vậy chỉ hiện lên trong nháy mắt rồi tắt. Tiêu Hoàng rất nhanh từ trong túi áo lấy ra Ma Văn châu màu lam sậm.

Đặt nó giữa lòng bàn tay, nhìn xem, Tiêu Hoàng chờ mong đã lâu, nhưng thời điểm lập tức sẽ hiểu rõ chân tướng của nó, rồi lại có một loại khẩn trương nói không nên lời.

Trở thành Ngự Giả cấp một, rốt cuộc có thể khu động được nó hay không? Sau khi khởi động, nó sẽ là bộ dáng gì đây?

Hết thấy nghi vấn quanh quẩn trong đầu Tiêu Hoàng. Tuy nhiên, hít sâu mấy hơi thở, cuối cùng Tiêu Hoàng vẫn cố giữ cho tâm mình bình tĩnh, hết sức chuyên chú bắt đầu thử khu động Ma Văn châu màu lam sậm trong tay.

Gần như ngay khoảnh khắc Tiêu Hoàng rót Ngự lực vừa mới qua biến chất vào trong Ma Văn châu màu lam sậm kia, chỉ thấy trên Ma Văn châu đường đường kim tuyến mờ mịt phát ra ra hào quang chói mắt, tiếp theo liền trống rỗng tiêu tán trong lòng bàn tay Tiêu Hoàng.

“Có thể được rồi!”

Tiêu Hoảng hưng phấn thầm kêu lên trong lòng. Tuy nhiên, kế tiếp, xuất hiện sự việc khiến Tiêu Hoảng không tưởng được: chỉ thấy Ma Văn châu màu lam sẫm cũng không có giống như Chiến Văn thường quy, hình thành một năng lượng Ma Văn không ngừng vờn quanh trên cánh tay, mà cả tay phải hẳn kéo dài tới chỗ cánh tay, hình thành từng đường từng đường văn lộ màu lam sẫm, đồng thời giống như cái đèn hút dầu, độ sáng phập phồng không chừng.

Chiến Văn kỳ lạ như thế, Tiêu Hoảng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Hơi vận sức nắm tay một chút, chỉ cảm thấy bên trong cánh tay phải, tràn ngập một lực lượng nào đó, phi thường kỳ lạ. Bởi vì trước đây Tiêu Hoảng chế tạo tất cả Chiến Văn, năng lượng của Ma Văn đều là tồn tại ở bên trong văn năng lượng, loại trực tiếp tồn tại trong tay này, Tiêu Hoảng trước nay chưa từng trải qua, ở trong sách vở Tiêu Hoảng cũng chưa từng nhìn thấy.

Mà Ma Văn này rốt cuộc sẽ có công hiệu gì? Sức chiến đấu bao nhiêu? Tiêu Hoảng vẫn chưa biết được. Hẳn đi thẳng ra ngoài sân vườn, kích hoạt năng lượng bên trong Ma Văn châu màu lam sẫm đánh lên vách tường được khảm Ma Văn kiểm tra đo lường.

Ngay sau đó, từ trong lòng bàn tay Tiêu Hoảng tỏa ra một cổ hàn khí, tiếp theo, lại không có phản ứng gì khác.

- Cái này...

Nhìn thấy màn sương lạnh này, lại nhìn xem Ma Văn kiểm tra đo lường chỉ cách hơn mấy thước, ngay cả một chút phản ứng cũng không có, trong lúc nhất thời Tiêu Hoảng có chút phát mộng, trong lòng khó tránh khỏi có chút chán nản.

Chiến Văn mà! Không ngờ ngay cả Ma Văn kiểm tra đo lường đều không kích động được, uy lực của nó cũng có chút quá thấp rồi.

Tuy nhiên, quay đầu lại ngẫm nghĩ, Tiêu Hoảng lại cảm thấy có điều không thích hợp, vừa rồi hẳn rõ ràng cảm nhận được Ngự lực trong cơ thể tiêu hao hết 80 cổ, hơn nữa Ma Văn cấu tạo tốt đẹp như vậy, thiết kế đặc biệt như vậy, không có khả năng chỉ có một chút uy lực như vậy, Tiêu Hoảng tin tưởng vững chắc điều này.

Ngay lúc Tiêu Hoảng làm ra kết luận như thế, vốn thần sắc có phần nghi hoặc của Tiêu Hoảng không khỏi vừa động, tiếp theo bên trong ánh mắt toát ra một vẻ kinh ngạc.

Bởi vì hẳn nhìn thấy, tại chỗ Ma Văn châu màu lam sẫm hình thành hàn vụ vừa rồi, tuy rằng tiết trời mới đầu thu, nhưng nhiệt độ không khí như trước rất cao, thế nhưng ước chừng trôi qua năm giây, màn sương mờ do hàn khí hình thành lại vẫn còn tồn tại. Lướt ngón tay xẹt qua chỗ màn sương mờ, chỉ cảm thấy lành lạnh, nhiệt độ không khí rõ ràng thấp hơn so với chung quanh.

- Đúng rồi!

Tiêu Hoảng không tự chủ được phát ra thanh âm như vậy. Bởi vì hẳn đột nhiên nghĩ đến, trong hang lúc trước phát hiện hai viên Ma Văn châu này, không phải chính là đầy kín hàn băng bằng cỡ hạt đậu này hay sao? Hơn nữa rất khó hòa tan.

Lại một lần nữa đưa tay lướt qua chỗ hình thành màn sương mờ, trên đầu ngón tay ít nhiều liền dính một chút băng sương, lấy tay chà xát, nếu là băng bình thường dính nơi tay như vậy thì đã hòa tan rồi, trái lại miếng băng sương nhỏ loại này, thẳng đến Tiêu Hoảng dùng tay chà xát nhiều lần mới chậm rãi hòa tan, bốc hơi lên.

Bởi vì trước đây, Tiêu Hoảng đã từng chứng kiến đặc tính của hạt băng bằng hạt đậu này, bởi vậy Tiêu Hoảng có thể xác định hai loại băng là một loại. Hơn nữa Tiêu Hoảng còn hoài nghi, loại băng này khó hòa tan như vậy, thực rất có thể là Hàn băng vạn năm, nhưng điều này cần tiến thêm một bước phân tích xét nghiệm mới có thể xác định.

Tuy rằng uy lực của Ma Văn châu màu lam sẫm hiển nhiên gần như là bằng không, nhưng phát hiện này lại làm cho Tiêu Hoảng lập tức vô cùng mừng rỡ. Mà trọng yếu hơn một chút là thông qua cảm giác của Ngự

lực, Tiêu Hoàng phát hiện, Ma Văn châu màu lam sậm có thể thăng cấp tiếp tục, chính là Ngự Giả cấp hai, sau đó là Ngự Giả cấp ba... gần như chỉ cần hần tăng lên một cấp, Ma Văn châu màu lam sậm cũng có thể theo đó tăng lên.

Đồng dạng, bản thân nó là Chiến Văn, Tiêu Hoàng có thể khẳng định, cấp tiếp theo, theo cấp bậc của Ma Văn châu màu lam sậm tăng lên, uy lực chắc chắn sẽ có biến hóa rõ ràng hơn.

Trước mắt, Tiêu Hoàng cần phải làm, chính là xác định màn sương lạnh hình thành vừa rồi, rốt cuộc có phải là Hàn băng vạn năm hay không? Nếu đúng như vậy thì có thể nói là đã phát tài rồi. Bởi vì điều này có nghĩa, bản thân hần sau này ở thời điểm chế tác Chiến Văn, mặc dù không phải có tính vĩnh cửu, nhưng với mức vốn thấp nhất lại có thể tăng lên thật lớn số lần sử dụng của nó.

Hơn nữa Tiêu Hoàng còn muốn lợi dụng hàn băng vạn năm, sử dụng trong chế tạo Ma Văn văn trong văn.

112. Chương 112: Hàn Băng Vạn Năm Nhân Tạo

Tuy nhiên, hiện tại loại hàn băng này chỉ xuất hiện là hình thái một màn sương mờ, như thế nào có thể thu thập, ít nhiều cũng trở thành một vấn đề nhỏ. Tuy nhiên, điều này dường như cũng không làm khó được Tiêu Hoàng.

Rất nhanh Tiêu Hoàng liền lấy một chậu nước sạch, tiếp theo lại lần nữa phóng xuất ra mấy đạo hàn khí vào trong nước, sau một lát, mười mấy hạt băng bằng hạt đậu cũng hình thành ở trên mặt nước.

Lấy ra một hạt trong đó, chà xát ở trong tay như trước không có lập tức hòa tan, hiển nhiên giống hệt như hạt băng phát hiện trước kia. Tiếp theo từ trong tủ trữ vật, Tiêu Hoàng lấy ra Ma Văn kính hiển vi loại nhỏ, đặt hạt băng lên mặt trên.

Đối với Hàn băng vạn năm, tuy rằng Tiêu Hoàng chưa từng nhìn thấy, nhưng trong sách tư liệu nói về nó không ít, cái gọi là Hàn băng vạn năm, nói trắng ra chính là hàn băng đóng băng một vạn năm, chưa bao giờ hòa tan, mật độ của hàn băng này cao hơn rất nhiều so với loại băng bình thường, hơn nữa có màu màu lam sậm, phi thường khó hòa tan, độ cứng rắn cực cao.

Hiện tại không thể nghi ngờ về mặt hòa tan này, trên cơ bản đã thỏa mãn đặc tính của Hàn băng vạn năm.

Đưa ánh mắt nhắm ngay một điểm trên Ma Văn kính hiển vi, lại mở ra tài liệu quý báu Bách Khoa Toàn Thư đối chiếu một chút đồ án phóng đại của Hàn băng vạn năm. Lặp lại thí nghiệm mấy lần, Tiêu Hoàng ngạc nhiên phát hiện, Ma Văn châu màu lam sậm trước mắt phóng xuất ra hàn khí, hình thành hạt băng, phần tử sắp hàng có vẻ như càng nhiều thêm một ít.

Hiển nhiên, cũng không phải là Hàn băng vạn năm đơn giản như vậy.

Không phải, nhưng có được tính chất đặc biệt của Hàn băng vạn năm, điều này làm cho Tiêu Hoàng tràn ngập ngạc nhiên, chẳng lẽ là Hàn băng vạn năm nhân tạo?

Tiêu Hoàng tự đoán bừa.

Vì để tiến thêm một bước xác nhận, Tiêu Hoàng hơi trầm tư một lát, liền mang tới một tấm thủy tinh nhỏ mỏng trong suốt, tiếp theo liền mang tới một đám Hàm hương thảo, trộn thành dạng như tương hồ, sau đó đặt trên tấm thủy tinh.

Tiếp theo thật cẩn thận đem hạt băng vừa rồi đặt lên trên. Trong nháy mắt, nhìn lại Hàm hương thảo dạng tương hồ đã biến thành màu lam sậm.

Theo trong tư liệu Hàm hương thảo kỳ thật chính là một loại thảo dược cực kỳ bình thường, trị ho, nhưng nó lại có một đặc tính đặc biệt, chính là kiểm tra đo lường Hàn băng vạn năm. Bình thường một ít đại sư phân biệt tài liệu, đều đã dùng nó để phân rõ Hàn băng vạn năm, thường thường khi đặt Hàn băng vạn năm ở mặt trên, Hàm hương thảo sẽ biến thành màu xanh biển, còn băng bình thường cùng với các vật thể băng cùng loại khác đều sẽ không thay đổi màu sắc.

Bởi vậy, khi Tiêu Hoàng nhìn thấy Hàn hương thảo màu xanh nhạt, biến thành màu lam sậm, thần sắc của Tiêu Hoàng lại biến đổi, không hề nghi ngờ, trước mắt, các điểm đặc thù của hạt băng này biểu hiện ra ngoài, đều là cùng loại Hàn băng vạn năm, nhưng lại không hoàn toàn giống nhau.

Ẩn ẩn bên trong, Tiêu Hoàng có một loại cảm giác, cái gọi là hạt băng nhân tạo trước mắt này dường như còn xuất sắc hơn so với Hàn băng vạn năm.

Hơi trầm tư một lát, Tiêu Hoàng bỗng nhiên vỗ đầu cái bốp: loại hạt băng này rốt cuộc có hiệu quả của Hàn băng vạn năm hay không, tự mình thí nghiệm một cái chẳng phải sẽ biết sao!

Có ý nghĩ như vậy, Tiêu Hoàng dứt khoát hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng, liền lại lần nữa từ trong tủ trữ vật, lấy ra một khối Bạch ngọc thạch, tiếp theo liền phi thường tự nhiên, thành thạo ở phía trên Tái thạch, tạo hình ra một cái văn lộ không phức tạp lắm.

Mà Tiêu Hoàng định chế tạo là Ma Văn làm trắng đẹp bình thường. Ma Văn cùng loại như vậy, trên cơ bản mỗi ngày Doanh nghiệp Đại Hoàng Mỹ đều phải tiêu hao một đến hai cái, bởi vậy đối với chế tác loại Ma Văn này, Tiêu Hoàng nhắm mắt cũng có thể hoàn thành.

Lấy ra các tài liệu tương ứng, chỉ có vài phút Tiêu Hoàng đã pha chế ra ba loại Ma Văn dịch, sau đó dựa theo phương pháp sử dụng Hàn băng vạn năm, nghiền nát thành băng phấn, gia nhập vào trong ba loại Ma Văn dịch.

Đội băng phấn hoàn toàn hòa tan, Tiêu Hoàng lấy ra Điều văn đao hình chữ v, rót Ma Văn dịch vào trong đó, sau cùng kích hoạt. Toàn bộ quá trình chỉ dùng không đến mười phút, hoàn thành xong có thể nói thật thoải mái.

Nhìn thoáng qua Ma Văn trong tay, Tiêu Hoàng liền rót Ngự lực vào trong đó. Đối với loại Được Văn của Ngự Đồ cấp ba này, Tiêu Hoàng chế tạo ra nhiều nhất một lần là 56 cổ năng lượng. Trên cơ bản, đối với loại Được Văn này mà nói đã là cực hạn, mà lúc này Tiêu Hoàng lại đột nhiên cảm nhận được, Được Văn làm trắng đẹp vừa mới chế tạo trong tay, bên trong ước chừng có 155 cổ năng lượng, đại khái là gấp ba lần bình thường!

Có phát hiện như vậy, ánh mắt Tiêu Hoàng bỗng nhiên sáng rực lên.

Hữu hiệu, có được hiệu quả của Hàn băng vạn năm. Không sai, so với hiệu quả của Hàn băng vạn năm, còn muốn tốt hơn một ít.

Có phát hiện này, trong lòng Tiêu Hoàng hưng phấn không cần nói cũng biết. Không nói đến mặt ưu đãi gì khác, nếu sử dụng Hàn băng vạn năm chế tạo Được Văn thẩm mỹ, thì có thể tiết kiệm gấp ba lần phí tổn cho Trung Tâm Đại Hoàng Mỹ.

Huống chi, sau khi thêm vào Hàn băng vạn năm, bất kể một loại Ma Văn bất kỳ nào, về hiệu quả cũng sẽ tăng lên một số.

- Phát tài rồi!

Tiêu Hoàng thì thảo tự nói, trên mặt toát ra vẻ vui mừng đã lâu không thấy.

Tiếp theo, rất nhanh Tiêu Hoàng cúi đầu nhìn vào bồn nước trên mặt đất, rồi không một chút do dự, lấy ra tất cả những hạt băng còn lại, chỉ để lại hai gạt, còn lại đặt trên bàn đun nóng, cho tan chảy toàn bộ.

Tuy rằng vài hạt băng này không phải cùng một loại với Hàn băng vạn năm, nhưng nếu xuất ra đi bán, giá trị tuyệt đối rất cao giá, trên cơ bản có thể có giá trị ngang với Áo dinh thạch, hơn nữa Chế văn giả cấp bậc càng cao càng thích loại vật chất này.

Thử nghĩ một chút, một cái Ma Văn dùng mấy ngàn kim tệ tài liệu chế tạo ra, có thể sử dụng 100 lần, nhưng khi thêm vào Hàn băng vạn năm có thể sử dụng 300 lần, vậy giá trị của Hàn băng vạn năm có thể nghĩ mà biết.

Mà còn một điểm trọng yếu hơn là, Hàn băng vạn năm cực kỳ hiếm thấy, ở ngay tại địa phương khai thác hàn băng số lượng cũng không nhiều lắm. Nếu có cũng bị Vương tộc đế quốc khống chế chặt chẽ, để dùng cho quân đội. Chính vì thế khiến cho Hàn băng vạn năm vốn đã rất thưa thớt, trở nên càng thêm hiếm thấy.

Nhưng bất kể nói như thế nào, Tiêu Hoảng cũng sẽ không bán ra loại hàn băng nhân tạo này. Nguyên nhân chính vì vấn đề an toàn của mình, loại hàn băng này một khi xuất ra, khó tránh khỏi sẽ dẫn tới rất nhiều người chú ý, nghiên cứu một chút sẽ phát hiện ra nó không phải là Hàn băng vạn năm.

Kể từ đó, khi mọi người hỏi, Tiêu Hoảng nên trả lời thế nào đây? Dù sao hắn không thể nói là từ Ma Văn châu của mình sinh ra, trừ phi Tiêu Hoảng ngu ngốc tới cực điểm, nghĩ rằng không có người đến cướp, hoặc là cảm thấy chính mình chán sống rồi.

Về phần tự mình sử dụng, vậy một chút cũng không cần lo lắng, bởi vì Ma Văn thêm vào Hàn băng vạn năm, ngoại trừ tăng thêm số lần sử dụng, thì nhìn không ra mấy may dấu vết nào. Có thể nói sử dụng Hàn băng vạn năm, càng có thể nói thủ pháp của mình tốt, bởi vì có một số Chế Văn Sư, nắm giữ cách pha chế Ma Văn dịch đặc biệt, cùng với tài nghệ xuất sắc cũng có thể chế tạo ra một loại Ma Văn với số lần sử dụng biến thái, nhưng chỉ cực hạn ở một loại nào đó mà thôi.

Hoặc là gặp vận khí cực kỳ tốt, giống như một lúc xuất thần nào đó, liền chế tạo ra Ma Văn tính vĩnh cửu.

Theo Tiêu Hoảng làm tan chảy hết đại bộ phận Hàn băng vạn năm, chỉ để lại hai hạt nhỏ, Tiêu Hoảng liền đứng trước một tấm gương, mở rộng ngực, quan sát một hồi lâu. Bộ ngực hắn chưa nói tới cường tráng cỡ nào, nhưng sau khi trải qua Thể Thái Huấn Luyện Pháp, tính dai của cơ thể phi thường không tệ. Ở ngực trái gần chỗ trái tim kia, rõ ràng có thể nhìn thấy một cái đường cong màu tím dài cỡ một lòng tay, phi thường rõ ràng giống như một tĩnh mạch.

Nhưng Tiêu Hoảng đối với cơ thể người rất hiểu biết, sớm đã khẳng định, đây hoàn toàn không phải là tĩnh mạch, mà là một cái trong đám đường cong màu tím rậm rạp bên trong ngực của mình, duỗi thân ra.

Mấy tháng trước, Tiêu Hoảng cũng đã từng nghĩ một cách thực hiện lớn mật, mà lại phi thường cần dũng khí, đó chính là tự mình giải phẫu ỉnh, cắt ra một khối vi khuẩn gây bệnh, tiến hành nghiên cứu.

Chỉ có điều lúc ấy chưa có đạt tới Ngự Giả, không thể sử dụng Ma Văn đao giải phẫu, mà hiện tại... thì có thể.

Tuy nhiên, phương thức này, vẫn khiến trong lòng Tiêu Hoảng tràn ngập do dự, bởi vì tự mình giải phẫu cho chính mình, bản thân chuyện đó cũng rất hoang đường. Mà trọng yếu hơn là, không thể sử dụng bất kỳ loại thuốc mê nào, sinh thiết, bởi vì sử dụng thuốc mê, có ảnh hưởng đối với Ngự lực, nhất là phương diện độ chính xác của Ngự lực.

Đứng trước mặt gương hơi do dự một lát! Có thể nói, thời gian còn lại của Tiêu Hoảng đã không nhiều lắm, một đoạn thời gian gần đây, cơn đau đớn nơi ngực đã càng ngày càng rõ ràng. Dược Văn chỉ đồng của Tang Hoàn Vân, tuy rằng như trước có thể cường hãn ức chế xuất huyết bên trong, nhưng về mặt giảm đau thỉnh thoảng lại bắt đầu mất linh nghiệm, điều này không phải là một hiện tượng tốt.

Nếu so sánh Dược Văn chỉ đồng như một cái đập lớn ngăn chống cơn hồng thủy, như vậy hiện tại cái đập lớn này đã bắt đầu xuất hiện vết nứt. Mà trọng yếu hơn là, hiện tại Ma Văn chỉ đồng chỉ còn lại có hai mươi lần sử dụng, đã không còn nhiều lắm.

Ở trước gương, liếc mắt nhìn gương mặt hơi tái nhợt của mình, Tiêu Hoảng buông lỏng tay, quay đầu, ngồi trên bàn viết. Hơi trầm tư một lát, Tiêu Hoảng lấy ra một khối Chiến huyết thạch phẩm chất cao, cắt ra một khối Tái thạch hình dạng bình thường, rồi Tiêu Hoảng cầm lấy Điều văn đao, bắt đầu chế tác Ma Văn đao giải phẫu.

Loại Ma Văn này hạn độ thấp nhất là Ngự Giả cấp một, sử dụng chính là có thể hình thành lưỡi dao mỏng sắc bén, vô khuẩn, để giải phẫu cơ thể người.

Tuy rằng Ma Văn của cấp Ngự Giả, Tiêu Hoảng vẫn là lần đầu tiên ném thử, nhưng bởi vì cấu tạo của Ma Văn đao giải phẫu cũng không phức tạp, thêm vào đó trước đây Tiêu Hoảng đã làm rất nhiều về phương diện công đoạn này, bởi vậy, chế tác ra vẫn là tương đối rất thoải mái.

Vì Chiến huyết thạch so với Bạch ngọc thạch cứng rắn hơn một ít, bởi vậy, khắc một khối văn này, tốc độ hơi chậm hơn một ít, tuy nhiên, cuối cùng vẫn rất thuận lợi hoàn thành.

Kế tiếp là pha chế Ma Văn dịch, trong đó cần dùng một ít tuỷ não của Lê xỉ thử, còn có một hạt nhỏ Hàn băng vụn năm nhân tạo.

Lê xỉ thử cũng là một loại linh thú, tuy nhiên chỉ là loại thông thường, tùy tiện liền có thể tìm được, nên tuỷ não của nó cũng không đắt giá, đại khái chỉ có hai kim tệ, so với Ma Văn của cấp bậc Ngự Giả hoàn toàn là giá rẻ bèo.

Cuối cùng rót Ma Văn dịch vào trong đó, đồng thời kích hoạt, nửa tiếng sau, Ma Văn đao giải phẫu liền chế tác hoàn thành. Phía trên Tái thạch đỏ như máu, từng đường từng đường văn lộ màu xám hiện lên rõ ràng.

Tuy nhiên, đối với việc thành công chế tác Ma Văn đao giải phẫu, trên mặt Tiêu Hoằng không có mấy may vẻ hưng phấn, ngược lại có thêm vài phần thấp thỏm không yên.

Bởi vì Tiêu Hoằng rất rõ ràng phải đối mặt với việc làm kế tiếp, tuy rằng chỉ là ở trên người cắt ra một cái miệng nhỏ, nhưng lại cần dùng khí, cùng với nghị lực thật lớn. Nhưng vì sinh tồn, vì sống sót, Tiêu Hoằng không có lựa chọn nào khác, hiện tại Tiêu Hoằng cần phải nắm bắt hết thời gian.

Hít thật sâu vài lần, Tiêu Hoằng nắm Ma Văn đao giải phẫu đứng dậy, từ trong tủ trữ vật, lấy ra vài cái Dược Vãn, trong đó có cầm máu, có tiêu độc, cũng có chữa trị miệng vết thương... đồng thời ở mặt sau giá sách to lớn, lấy ra một khối gỗ dán, dài một thước rộng nửa thước, đây là lúc trước hắn chế tác biển quảng cáo còn lại.

Sử dụng lưỡi đao nhỏ đục vài cái lỗ thủng trên gỗ dán, sau đó Tiêu Hoằng tiện lợi dùng dây thừng cố định vai trái cùng ngực của chính mình, đây là để phòng ngừa thân thể bởi vì đau đớn, mà theo bản năng loạn động.

113. Chương 113: Tự Cứu Bắt Đầu!

Cột chắc dây thừng, Tiêu Hoằng dựa vào tường, ngồi trên đất, lưng dựa sát vào tấm ván éo dày một centimet. Những Ma Văn khảm cấp cùng với công cụ đặt xung quanh Tiêu Hoằng, vươn tay là lấy được.

Mở túi nhựa lấy ra găng tay cao su mỏng, đeo vào tay, Tiêu Hoằng nhanh chóng khởi động đao Ma Văn, nháy mắt là ngón tay Tiêu Hoằng xuất hiện lưỡi dao năng lượng xám bạc, mỏng như cánh ve.

Lặng lặng nhìn lưỡi dao năng lượng trên đầu ngón tay, ánh mắt Tiêu Hoằng khẽ giật. Kỳ thật có thể tìm Dược sư khác thay thế công việc giải phẫu này, nhưng mà Tiêu Hoằng đã chịu đủ rồi, không có thuốc trị, đời này không được gặp lại lời này nữa. Hắn không muốn nghe, bởi vì mỗi lần nghe được, đều sẽ để lại một tầng bóng ma trong lòng hắn.

Hơn nữa Tiêu Hoằng cũng lo lắng giao chuyện này cho người khác làm, tự mình phải làm, dù nhìn có vẻ tàn nhẫn.

Lại hít mấy hơi thật sâu, Tiêu Hoằng chậm chậm cầm miếng gỗ mềm bảo hộ ngậm trong miệng, dùng răng cắn chặt, sau đó ngón tay kẹp lưỡi dao năng lượng bắt đầu cắn thận tới gần ngực, treo trước làn da.

Tiêu Hoằng còn có chút do dự, dù sao hắn chỉ là một thanh niên 18 tuổi bình thường, không có trải qua huấn luyện gì, loại chuyện như muốn chết, tự giải phẫu thân thể mình, nói Tiêu Hoằng không sợ chút nào là gạt người.

Nhưng ngay sau đó, Tiêu Hoằng liền nhắm mắt, ngừng thở, ánh mắt hiện lên tàn khốc, lưỡi dao trực tiếp đâm vào trong da, máu tươi phun ra theo lưỡi dao.

Thân thể Tiêu Hoằng không khỏi khẽ run lên, mồ hôi trào ra trên trán.

Không dám ngừng lại, một khi phá vỡ làn da, Tiêu Hoằng rất rõ ràng là nhất định phải hoàn thành nhanh, bằng không rất dễ khiến vết thương tiếp xúc với vi khuẩn, hai là rất dễ mất máu quá nhiều.

Ngón tay từ từ dùng sức, mỗi lần di động một chút cũng phải có dũng khí rất lớn, cùng với thừa nhận đau đớn vô tận.

Mấy giây sau, trước ngực Tiêu Hoàng hình thành vết mổ dài chừng năm centimet, một cái sợi màu tím to bằng ngón út lần đầu xuất hiện chân thật trước mắt Tiêu Hoàng, nó cũng là ngọn nguồn gây ra đau đớn vô tận cho Tiêu Hoàng.

Tay run run nhẹ sờ ống nghiệm bên cạnh, đặt nó trước vết mổ, Tiêu Hoàng đầy mồ hôi điều chỉnh hô hấp một hồi, liền lấy lưỡi dao mạnh mẽ cắt vào sợi màu tím to bằng ngón tay kia ra.

Vừa chạm tới cái sợi kia, Tiêu Hoàng rõ ràng cảm giác được chỗ dao giải phẫu tiếp xúc với sợi tím sinh ra đau đớn dữ dội, bên trên như có thần kinh vô cùng mẫn cảm, hơn nữa nối tiếp với hệ thần kinh của bản thân.

Sợi tím kia đã tách ra được một đoạn bằng móng tay, Tiêu Hoàng lại nghiêng răng một cái, dùng dao giải phẫu Ma Văn cắt ra!

Ách!

Lần này hai mắt trợn to, không kịp nổi phát ra tiếng, đau đớn tới tận xương khớp khắc từ sợi tím kia truyền vào ngực mình, sau đó từ ngực lan ra toàn thân.

Tiêu Hoàng chưa từng chịu đựng đau đớn như thế, hoàn toàn không phải con người có thể chịu nổi, giống như sâu răng đục vào thần kinh trần trụi. Không, thậm chí còn dữ dội hơn nữa.

Nhưng dù thế, Tiêu Hoàng vẫn cố nén đau đớn, tay nhẹ dùng sức cắt sợi tím ra một khối cỡ móng tay, bỏ vào trong ống nghiệm.

Tuy rằng vô cùng đau đớn, nhưng mà lúc này Tiêu Hoàng vẫn cố duy trì bình tĩnh còn sót lại, thu hồi dao giải phẫu Ma Văn, dùng tay run run nhanh chóng khởi động Ma Văn tiêu độc, Ma Văn cầm máu cùng Ma Văn chữa trị làn da, bắt đầu không ngừng rửa sạch trị liệu vết thương giải phẫu.

Mười phút sau, chữa xong vết thương, chỉ để lại một cái sẹo mờ nhạt, cả người Tiêu Hoàng mềm nhũn, hai tay rũ xuống tựa vào vách tường không ngừng thở hổn hển. Mồ hôi như mưa rơi ướt nhẹp quần áo tóc tai Tiêu Hoàng, máu tươi trước ngực hòa lẫn với mồ hôi.

Thật là giống với hiện trường giết người!

Qua hồi lâu, Tiêu Hoàng hòa hoãn lại một chút, liền phun ra miếng bảo vệ miệng, cởi bỏ dây thừng, bị đau đớn cùng mất máu tàn phá, cả người rõ ràng suy yếu.

Cố gắng làm mình đứng lên, lau vết máu trước ngực, Tiêu Hoàng cầm lấy ống nghiệm đi tới bàn.

Nhìn ở giữa ống nghiệm, một khối vật thể màu tím to bằng móng tay kia, không ai rõ hơn Tiêu Hoàng lấy ra chút hàng mẫu này đã phải khó khăn cỡ nào.

Lại dùng dao giải phẫu Ma Văn cắt ra một chút nhỏ từ hàng mẫu, Tiêu Hoàng đặt dưới kính hiển vi Ma Văn, lau mồ hôi, Tiêu Hoàng có vẻ chặt vật bắt đầu tỉ mỉ quan sát tin tức cơ bản của hàng mẫu.

Nhưng mà lúc này Tiêu Hoàng kinh ngạc phát hiện bên trong hàng mẫu quả nhiên mang theo thần kinh tự hình thành, hình thái tế bào hết sức quái dị, giống như một đám nhím biển, xung quanh thành tế bào mọc đầy vòi màu tím.

Cởi bỏ bao tay đầy máu, Tiêu Hoàng tiện tay ném sang một bên, thần sắc nghiêm túc cầm bản ghi chép bắt đầu ghi lại những phát hiện của mình.

Thông qua quan sát suốt buổi sáng, Tiêu Hoàng rõ ràng phát hiện những tế bào bệnh giống như nhím biển này rõ ràng mạnh mẽ hơn tế bào của bản thân. Bấm vào mạch máu, cắn nuốt tế bào xung quanh, bao gồm cả tế bào vành mạch máu tương đối mạnh, giống như động vật ăn thịt và động vật bị ăn thịt.

Vành mạch máu xuất hiện lỗ thủng, sinh ra xuất huyết trong, cùng với những biến chứng khác.

Tiêu Hoàng cũng đặt tên cho loại tế bào quái dị này một cái tên rất hình tượng: tế bào Ác Lang.

Hiện giờ Tiêu Hoàng có thể làm là không ngừng phân tích, nghiên cứu và thí nghiệm, tìm được chỗ đặc thù của tế bào Ác Lang khác với tế bào của bản thân, sau đó lợi dụng chỗ đặc thù này hủy diệt tế bào Ác Lang dưới tình huống cam đoan không ảnh hưởng tới tế bào thân thể.

Nhưng mà điều này thật là khó, hơn nữa làm cho Tiêu Hoàng khó giải quyết là trải qua ăn mòn nhiều năm, vành mạch máu chỗ ngực mình đã vỡ nát, nơi sợi màu tím đi qua phổi đã thành một mảnh lộn xộn.

Có lẽ đây là nguyên nhân thật sự mà Tang Hoành Vân Đại dược sư thủ tịch Thái Ngô thành cũng phải “bất lực”.

Rời mắt khỏi kính hiển vi, Tiêu Hoàng khe khẽ thở dài, vò tóc chà mặt.

Thở dài một tiếng, tuy rằng rất nhẹ, nhưng biểu hiện rõ ràng cõi lòng Tiêu Hoàng hiện giờ: ác liệt, bất lực, cùng một chút tuyệt vọng.

Nhưng tâm tình này nhanh chóng bị Tiêu Hoàng áp chế tận đáy lòng, cố gắng làm mình bảo trì tâm tính lạc quan.

Ít nhất bây giờ mình còn sống, không phải sao? Tiêu Hoàng rõ ràng, tâm tình rất quan trọng với người bị bệnh nan y. Nếu người này mỗi ngày luôn nghĩ tới cái chết, vậy thì dù người này còn sống, kỳ thật ý cảnh đã chết, bảo trì lạc quan, mang theo hy vọng, mọi chuyện còn có cơ hội.

Một khi buông tay, có nghĩa là đã kết thúc.

- Sẽ có cách, nhất định, chỉ cần không bỏ cuộc, chỉ cần tiếp tục lạc quan...

Trong lòng Tiêu Hoàng lặp lại cổ vũ mình, tiếp theo đổ dịch dinh dưỡng vào ống nghiệm sau đó đóng kín ống nghiệm chứa mẫu bệnh.

Như vậy có thể tồn trữ nó lâu dài, dùng để nghiên cứu sau này.

Mặc quần áo, dọn dẹp vết máu cùng vật phẩm, Tiêu Hoàng thay quần áo mới ra khỏi phòng ngủ, giả vờ như không xảy ra chuyện gì. Đi xem Lý Nhạc chuẩn bị bữa trưa gì, đồng thời ném cho Lý Nhạc Được văn trắng da bỏ thêm hàn băng vạn năm nhân tạo mà hôm qua tiện tay làm ra.

Đồng thời, khoác lại áo dài trắng, đám người Lý Nhạc cũng không tìm được chút khác lạ trên người Tiêu Hoàng, vẫn bình thản lạnh nhạt như trước, ngẫu nhiên còn có thể đùa giỡn một chút với người khác, cố gắng làm không khí phòng trước trở nên thoải mái.

Đối với bệnh của mình, Tiêu Hoàng cố gắng không nghĩ nhiều trong lúc làm việc hoặc cuộc sống, chỉ là lúc ngừng lại tự ngâm phương pháp giải quyết, giống như đang phá giải một cái nan đề siêu cấp không thể nào hoàn thành trong mắt người khác.

Còn những người khác, không ít người biết Tiêu Hoàng có bệnh, thậm chí có người cảm thấy Tiêu Hoàng có chút vô cảm. Đã bị bệnh nan y, không có chút vết đau thương nào. Vẫn là câu kia: một người cả ngày nghĩ tới cái chết, vậy thì còn sống thì kỳ thật đã chết.

Có những lúc, mỉm cười mới là biểu tình kiên cường nhất, lạc quan mới là tư tưởng dũng cảm nhất.

Làm việc cả buổi chiều, hoàn thành toàn bộ những phần còn lại, đã là 10 giờ tối.

Ăn qua loa mấy thứ, Tiêu Hoàng trở lại phòng ngủ, bắt đầu tiếp tục nghiên cứu mẫu bệnh, sau đó suy nghĩ phân tích, tiến bộ chậm chạp.

Nhưng mà Tiêu Hoàng cũng không nóng vội, hẳn biết quá nóng lòng sẽ rất có thể làm suy nghĩ đi vào ngõ cụt, hoặc là trực tiếp húc đầu sừng trâu.

Về phần con đường phía trước, Tiêu Hoàng đã có khái quát. Đó là trước tiên chữa trị tế bào vành mạch máu, cố gắng ức chế xuất huyết trong, sau đó tìm ra chỗ khác biệt giữa tế bào bình thường và tế bào Ác Lang, bảo tồn tế bào bình thường, đồng thời giết chết tế bào Ác Lang.

Lại khóa mẫu bệnh vào ngăn kéo, Tiêu Hoàng cầm lấy công pháp Mộ Khê Nhi đưa cho, bắt đầu xem xét tỉ mỉ. Tuy rằng đã trở thành Ngự giả, hoàn thành mục đích ngắn hạn, nhưng Tiêu Hoàng cũng không ngừng tu luyện, nguyên nhân là vì chỉ có bản thân càng mạnh hơn, thủ đoạn chống cự quái bệnh mới càng có hiệu quả.

Thông qua đọc Huyết thí huấn luyện pháp, Tiêu Hoàng có thể giải thích rõ phương pháp huấn luyện này. Tính từ hiệu suất, ít nhất nhanh gấp 6 đến 7 lần Khí tức huấn luyện pháp, thậm chí còn tốt hơn một ít so với ứng dụng Ma Văn Ngự hương cấp 2.

Có thể nói đây là thứ mà Tiêu Hoàng đạt tới cấp bậc Ngự giả đang cần nhất, thậm chí còn có phương pháp chế tác Văn đan, điều này tuyệt đối là một loại pháp kỹ mới tinh đối với Dược sư, thậm chí có thể coi là thủ đoạn đột phá cho Tiêu Hoàng trị khỏi quái bệnh của mình.

Quan trọng hơn là Tiêu Hoàng đã có hiểu biết về đan dược, cộng thêm đọc nhiều sách, chế tạo Văn đan sẽ là làm ít công to.

114. Chương 114: Văn Đan Bổ Huyết

Cả bản Huyết thí huấn luyện pháp cùng Văn đan không nhiều, chỉ khoảng hai mươi mấy trang mà thôi, bởi vậy Tiêu Hoàng đọc sách cực nhanh chỉ dùng không đến nửa giờ đã đọc xong.

Trước đó Tiêu Hoàng đã có nghiên cứu Huyết thí huấn luyện pháp, đã biết được phương pháp cụ thể. Về phần chế tác Văn đan, Tiêu Hoàng cũng xem kỹ càng.

Chỉ là kết hợp hoàn mỹ giữa đan dược cùng Ma Văn, khiến cho Ma Văn tạo hình ở mặt trên xảy ra phản ứng với vật tư đan dược, cường hóa công hiệu của đan dược.

Chỗ khó cũng là kỹ thuật trung tâm, đó là phương pháp chế tác Tái tạng. Cái gọi là Tái tạng, cùng hiệu quả như Tái thạch, chính là thứ chịu tải Ma Văn, đan dược bình thường không thể điêu khắc Ma Văn lên đó, hoặc là đan dược sẽ vỡ vụn, hoặc là Ma Văn dịch trực tiếp ngấm vào trong đan dược, không thể bảo tồn được, càng không thể làm Ma Văn phát huy hiệu quả.

Còn Tái tạng giống như lớp vỏ bọc bao quanh đan dược, có thể tạo hình Ma Văn một lần. Loại Ma Văn này rất đặc biệt, chỉ có kết hợp với chất chua sẽ tự động hấp thu Ngự lực trong cơ thể, sau đó khởi động.

Loại phương pháp chế tác Tái tạng là trung tâm của Văn đan, cũng là tuyệt mật, rất nhiều người biết Văn đan, nhưng mà vì không thể chế tạo ra Tái tạng, do đó chỉ phải đứng nhìn.

Đương nhiên, trước mắt phương pháp chế tác, tài liệu cần thiết cho Tái tạng, có giới thiệu chi tiết trong Huyết thí huấn luyện pháp cùng Văn đan.

Tiêu Hoàng có thể cảm nhận được Mộ Khê Nhi lấy được thứ này rõ ràng tốn không ít sức, nhưng mà ngẫm lại, nàng là đại minh tinh, ít nhiều có quan hệ với Tập đoàn Khoa Long, tài sản không kém, tùy tiện ném ra mấy ngàn kim tệ lấy được thứ này cũng không phải chuyện khó.

Đây là của Mộ Khê Nhi, Tiêu Hoàng tự nhiên quý trọng gấp đôi, cũng nắm giữ thuần thực toàn bộ, làm việc nghiêm túc, coi như một loại tôn trọng với Mộ Khê Nhi.

Lại xem tri thức về Văn đan, đọc kỹ một lần, Tiêu Hoàng rời phòng ngủ đi vào kho hàng, lật tìm tài liệu bên trong. Tuy rằng không tính là tài liệu quý, phần lớn đều là Lý Nhạc mua sắm, nhưng chủng loại cũng nhiều.

Lấy ra tài liệu cần thiết, Tiêu Hoàng trở lại phòng ngủ, bắt đầu học chế tạo Văn đan.

Quá trình chế tạo chia làm mấy bước: chế tạo đan dược, chế tạo Tái tạng, bao phủ lên đan dược, sau đó chờ Tái tạng lạnh đi, sau đó chế tạo Ma Văn tương đối đặc biệt trên đó.

Trong đó rườm rà nhất đối với Tiêu Hoàng là chế tạo Tái tạng, dùng tới hai mươi mấy loại tài liệu. Tuy rằng tài liệu cũng không quý, nhưng mà mỗi loại tài liệu đều cần quá trình xử lý độc đáo, bảo đảm sau khi Ma Văn phát huy xong hiệu quả sẽ lập tức bị hòa tan, bị hệ tiêu hoá xử lý.

Có lẽ là lần đầu tiên chế tạo có phần lả lăm, chỉ là một viên Văn đan đơn giản đã tốn hết một giờ của Tiêu Hoàng.

Nhìn viên thuốc xanh nhạt trên tay, hình thành một đường văn lộ nhỏ bé, Tiêu Hoàng lau mồ hôi, đã có ghi chú rõ ràng chỗ khó, nhưng mà trình độ rườm rà thật là đủ khó chịu.

Một viên thuốc nhỏ nhỏ như thế, cơ bản liên quan không dưới ba mươi loại tài liệu.

Mà viên thuốc thử nghiệm này có công hiệu rất đơn giản, đó là bổ huyết, dưỡng khí.

Tiêu Hoảng tự giải phẫu mình, tiêu hao rất nhiều máu, bây giờ thử chế tạo Văn đan bổ huyết thí nghiệm hiệu quả.

Không ngừng lại lâu, xác nhận lại lần nữa, tình trạng Văn đan chế tạo không có vấn đề, Tiêu Hoảng trực tiếp nuốt Văn đan bổ huyết vào bụng.

Một lát sau, Tiêu Hoảng cảm thấy bụng đột nhiên nóng lên, tiếp theo nhiệt lượng này từ mạch máu chảy đến khắp nơi trong người. Vốn tay chân lạnh lẽo cũng trở nên ấm áp, hai má tái nhợt cũng xuất hiện chút đỏ ửng, ngực cũng khỏe hơn.

Ợ!!!!

Tiêu Hoảng không khỏi ợ hơi một cái, thân thể trải qua giải phẫu, liều mạng làm việc mà trở nên suy yếu, đột nhiên được xoa dịu, thân thể cảm thấy nóng ấm rất thoải mái.

Mà một viên Văn đan vừa rồi, không tính chi phí, chỉ riêng tài liệu, tổng giá trị không đến ngàn tệ.

- Tốt.

Tiêu Hoảng nhìn lại quyển sách Văn đan, khẽ lẩm bẩm.

Nhìn lại đã tới đêm khuya, nhưng mà Tiêu Hoảng không có ý nghỉ ngơi, khoanh chân ngồi trên giường lần đầu thử dùng Huyết thí huấn luyện pháp tăng lên Ngự lực.

Trước đó cũng nói, Huyết thí huấn luyện pháp là rót Ngự lực vào trong máu, theo máu không ngừng tuần hoàn đạt tới hiệu quả tăng lên Ngự lực. Nói trắng ra là nếu so sánh với dòng máu trong cơ thể với vô số con sông, như vậy Huyết thí huấn luyện pháp này giống như đập thủy điện, dùng dòng máu đánh vào tăng lên Ngự lực.

Nắm giữ càng thành thạo, như vậy Ngự lực rót vào các mạch máu càng nhiều, hiệu quả tăng lên càng tốt. Lần này độ chính xác Ngự lực của Tiêu Hoảng lại phát huy công dụng, đương nhiên, loại phương pháp này cũng rất hao tổn Ngự lực.

Một giờ ngắn ngủi, Tiêu Hoảng tăng lên chừng 10 cổ Ngự lực, so sánh với Khí tức huấn luyện pháp thì không tệ, nhưng mà vì tăng lên 10 cổ Ngự lực này, Tiêu Hoảng tiêu hao chừng 300 cổ Ngự lực.

Rõ ràng vì tăng lên, phải tiêu hao Ngự lực quá độ, ít nhiều trở thành chỗ hở của Huyết thí huấn luyện pháp, Tiêu Hoảng theo bản năng suy nghĩ phương pháp cải tiến.

Nhưng mà chỉ mới chính thức tiếp xúc Huyết thí huấn luyện pháp ngày đầu tiên, muốn lập tức nghĩ tới biện pháp tốt như Ngự hươu Ma Văn là không thực tế, chỉ có thể từng bước mò mẫm.

Sang ngày hôm sau, 9 giờ, Tiêu Hoảng rời giường không khỏi dụi mắt, không biết có phải tác dụng của Văn đan bổ huyết hôm qua hay không, đêm này Tiêu Hoảng ngủ thật là ngon lành.

Nhìn lại Ma Văn, Tiêu Hoảng nhớ hôm nay là ngày báo danh Phân viện Tây Tân Ma Văn, dựa theo viện trưởng Trình Thiếu Vĩnh hứa hẹn, hẳn không cần phải đi. Nhưng mà nghĩ lại thì không đi không được, đầu tháng đã khai giảng, ngay cả cửa phòng học ở chỗ nào cũng không biết, vậy thì thật là hài hước.

Nghĩ đến đây, Tiêu Hoảng vẫn định đi dạo một vòng, cũng không lãng phí thời gian, chỉ là hy vọng Phân viện Tây Tân Ma Văn thật sự giống như giới thiệu, có giáo sư tài năng.

Chỉ tùy tiện lấy một bộ quần áo coi như được, mặc vào, Tiêu Hoảng mang theo đồ thường dùng rời phòng.

Vừa đến phòng trước, Tiêu Hoảng thấy rõ một vị khách quen đang không ngừng soi gương, vẻ mặt mừng rỡ.

- Ôi, thật là không thể tưởng tượng được, hiệu quả Dược văn trắng da của các người hình như tốt hơn trước.

Khách quen khen ngợi Lý Nhạc đứng bên cạnh.

- Cái này là vì gần đây ông chủ của chúng ta tiến hành một chút cải tiến với Được văn trắng da.

Lý Nhạc cười ha ha nói, hiển nhiên đã rất thuận thực tiếp đãi khách.

Tiêu Hoảng nghe vậy, thần sắc không đổi, trong lòng không ngừng thầm nghĩ bỏ thêm Hàn băng vạn năm, sao mà hiệu quả không tăng lên được? Nếu dùng góc độ bình thường cân nhắc, cái này tuyệt đối là hành vi phá sản.

Hàn băng vạn năm đó, một khối bằng hạt đậu đã có giá làm người ta phải ngược nhìn, mà Tiêu Hoảng lại dùng loại vật chất này ứng dụng vào trong Ma Văn trắng da chỉ có giá mấy kim tệ, không phá sản thì là cái gì?

Cái này giống như đi lấy một cái xe Ma Văn cũ đời ba đời bốn, lại đi gắn vào một cái Ma Văn động lực cấp Ngự sư mới tinh.

Nhưng mà đối với Tiêu Hoảng thì hoàn toàn khác, Hàn băng vạn năm nhân tạo đối với hắn là vô hạn, chỉ cần có Ngự lực cùng nước, vậy là đủ rồi.

Không ngừng lại lâu, Tiêu Hoảng rời Doanh nghiệp Đại Hoảng Mỹ, lên taxi Ma Văn lập tức đến Tây Tân Ma Văn học viện.

Trước đó Tiêu Hoảng cũng có chút hiểu biết về Phân viện Tây Tân Ma Văn, khu trường ở trung tâm Học viện Tây Tân Ma Văn, xung quanh bị Tây Tân Ma Văn học viện khổng lồ bao bọc, chất lượng dạy học không tệ, chỉ là có Học viện Tây Tân Ma Văn đề lên, số lượng học sinh rất thê thảm.

Khi Tiêu Hoảng ngồi xe taxi Ma Văn đi vào gần Tây Tân Ma Văn học viện, thần sắc Tiêu Hoảng chợt đổi. Chỉ thấy bên đường rất nhiều nhân viên công tác Ty cảnh sát, xe cảnh sát Ma Văn ba bước một chiếc, năm bước một loạt, tình huống như vậy càng đến gần Tây Tân Ma Văn học viện càng là thế.

Ban đầu có phần bất ngờ với tình huống này, nhưng mà cẩn thận nghĩ lại, Tiêu Hoảng cũng bình thường. Hôm nay chỉ còn ba ngày là đến lúc Lạc Tuyết Ninh chính thức vào Tây Tân Ma Văn học viện. Từ khi những người bị mặt xuất hiện, đề phòng nơi này tự nhiên phải nghiêm ngặt hơn.

Một khi Lạc Tuyết Ninh gặp chuyện, vậy thì rắc rối rất lớn, nhưng mà theo Tiêu Hoảng thấy, vẫn là câu đó: mọi chuyện không có chút liên quan tới hắn. Bây giờ Tiêu Hoảng chỉ có hai loại hứng thú: học tập tiến bộ, cùng với trị khỏi bệnh.

Đi tới cửa Tây Tân Ma Văn học viện, hiện giờ bảo vệ gấp ba lần ngày xưa, không được ra vào tùy tiện như trước, mà phải thông qua kiểm tra nghiêm khắc.

Tiêu Hoảng xuống xe taxi tự nhiên không có ngoại lệ, trực tiếp bị bảo vệ chặn lại.

Tiêu Hoảng thấy vậy, cũng không có gì phản cảm, trực tiếp lấy ra Ma Văn thân phận đưa cho bảo vệ chặn đường.

Bảo vệ tiếp nhận Ma Văn thân phận của Tiêu Hoảng, quét một cái lên dụng cụ, lập tức cho ra tư liệu: Phân viện Tây Tân Ma Văn, tân sinh, đặc quyền sinh.

Tiêu Hoảng liếc tư liệu trên dụng cụ, biểu tình thản nhiên, xem ra Trình Thiếu Vĩnh thật giữ chữ tín.

- Đặc quyền sinh phân viện?

Bảo vệ đánh giá Tiêu Hoảng, quần áo bình thường, diện mạo bình thường, thật là không nhìn ra khí chất đặc quyền sinh. Ở trong mắt hắn, đặc quyền sinh thường thường hoặc là gia tài bạc triệu, hoặc là thực lực bất phàm, nhưng mà Tiêu Hoảng không giống như có hai điểm này.

Tiêu Hoảng tự nhiên chú ý tới khác thường của bảo vệ, nhưng không nói nhiều, tiện tay lấy ra chứng nhận hành nghề y ở Thái Ngộ thành, bên trên ghi rõ Doanh nghiệp Đại Hoảng Mỹ.

Bởi vì nơi này là khu Tây Tân, thanh danh Doanh nghiệp Đại Hoảng Mỹ không phải như sấm bên tai ở trong này, nhưng mà bảo vệ cũng phải có nghe tới.

115. Chương 115: Trắc Nghiệm

- Người là Doanh nghiệp Đại Hoàng Mỹ?

Bảo vệ nghi ngờ hỏi, cũng kiểm tra chứng nhận nghề y, là thật, không có chỗ nào sai.

- Đúng vậy.

Tiêu Hoàng trả lời.

- Vào đi.

Bảo vệ nói xong, liền tránh người sang một bên, tiếp theo xếp tên Tiêu Hoàng vào danh sách người an toàn.

Tần bộ trong vườn trường, điên cuồng nghiên cứu mấy ngày qua làm Tiêu Hoàng có phần mệt mỏi, thời tiết không tệ, ngày thu mát mẻ làm người ta rất thoải mái.

Cầm sơ đồ Học viện Tây Tân Ma Văn, Tiêu Hoàng nhanh chóng tìm được chỗ Phân viện Tây Tân Ma Văn. So với Học viện Tây Tân Ma Văn rộng lớn, rõ ràng Phân viện nhỏ hơn nhiều, nhưng cũng may còn không quá keo kiệt, mấy tòa lầu cao vời, dưới một tòa lầu năm tầng có mấy trăm tân sinh ồn ào nhốn nháo đang đợi.

Học sinh Phân viện cơ bản chia làm hai loại: một loại là đứa nhỏ nhà bình thường, ở trong này học sống yên phận, tương lai vào xã hội kiếm miếng ăn. Một loại khác là con cháu nhà giàu, nhưng không phải xuất thân từ hào môn quan lớn, tới đây kiếm cái văn bằng, báo cáo cho cha mẹ.

Trình độ sinh viên thật là thâm, phần lớn học sinh ở Học viện Tây Tân Ma Văn, ngoại trừ loại đi cửa sau, thực lực đều khoảng Ngự đồ cấp 5-6, vĩ đại sẽ đạt tới cấp 8, cấp 9 hoặc cấp 10 là tồn tại đứng đầu, cũng vô cùng hiếm có, thường thường là đối tượng bồi dưỡng trọng điểm của Học viện Tây Tân Ma Văn.

Về phần Tiêu Hoàng, châm chọc là Ngự giả cấp 1 có thể không thêm để ý tới tất cả tân sinh đứng đầu, kết quả là Học viện Tây Tân Ma Văn người ta lại không cần hắn.

Ban đầu, Tiêu Hoàng thật tức giận với chuyện này, bây giờ chỉ là cười cười bất đắc dĩ mà thôi.

Trái lại chất lượng bên Phân viện này, có thể đến Ngự đồ cấp 4-5 đã coi như loại ưu tú, phần lớn còn dừng lại ở Ngự đồ cấp 2-3, thậm chí Lý Nhạc cũng có thể ngạo thị ở trong này.

Bước vào vườn trường, bởi vì quần áo Tiêu Hoàng bình thường, làm việc quá khiêm nhường, bởi vậy không bị người ta chú ý, trực tiếp bị bao phủ trong đám người.

Liếc quét nhìn xung quanh, vẫn là loại người nào cũng có, nhưng mà các con cháu quý tộc này ít nhiều thiếu mất một ít khí chất “cao quý”, tụ năm tụ ba vây quanh không ngừng líu ríu.

Mấy nữ sinh ở gần trên người có mùi nước hoa rất nồng, làm Tiêu Hoàng cảm thấy choáng váng, liếc nhìn sang, một đám ăn mặc xanh đỏ, trong đó một người còn bôi son phấn thật dày đang giương nanh múa vuốt nói chuyện với hai nữ sinh khác, mặt mũi không tệ, nhưng mà trang điểm quá tục.

Có ý muốn đưa một tấm thẻ tuyên truyền cho Doanh nghiệp Đại Hoàng Mỹ, nhưng mà nghĩ lại, Tiêu Hoàng quyết định thôi đi. Ở trong này, Tiêu Hoàng tuân thủ nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện.

Về phần ba cô gái cách Tiêu Hoàng không xa dường như cũng chú ý tới Tiêu Hoàng, hai tay chọc vào túi ngực nhìn xung quanh.

- Đây, Chân tỷ, nhìn cái tên kia, vừa rồi còn nhìn tỷ mấy lần đó?

Một cô gái cách Tiêu Hoàng không xa bỗng nói với nữ sinh đánh phấn dày kia.

Nhìn lại cô gái gọi Chân tỷ này, thì tỏ vẻ khinh thường, đánh giá Tiêu Hoàng một chút, bĩu môi khinh thường nói:

- Lão nương rất nhiều bạn trai, miễn đi.

- Theo ta thấy cũng được, muốn làm quen với Chân tỷ phải là mặt mũi dễ nhìn, mỗi tháng thu vào cũng trên 20 kim tệ, hoặc là tân sinh siêu cấp Ngự đồ cấp 7-8.

Một cô gái khác nói tiếp, trong lời nói tràn ngập cao ngạo vô tận.

Cô gái gọi Chân tỷ kia cũng không trả lời, nhưng mà vẫn rất hưởng thụ lời ca ngợi này.

Về phần Tiêu Hoảng, tai rất thính, tự nhiên mơ hồ nghe được những lời này, cũng không tỏ vẻ gì, chỉ khẽ lắc đầu cụp mắt nhích tới gần một góc.

- Coi, các bà coi, hần còn xấu hổ nữa kìa.

Cô gái bên cạnh Chân tỷ khẽ cười nói.

- Coi như hần thức thời, đừng có nằm mơ mộng đẹp cóc mà đòi thịt thiên nga.

Lại một cô gái bổ sung.

Khoảng 5 phút sau, có mấy người trang phục giáo viên đi ra từ trong tòa lầu, trong đó có một người tóc hoa râm, hơi hói, đeo kính thật dày.

Hần là Thôi Uyển Bác, là giáo sư thủ tịch nơi này, từng đảm nhiệm giáo sư ở Học viện Tây Tân Ma Văn. Nhưng vì tuổi tác quá cao, không thể chịu được giảng bài cường độ cao, vì thế đi sang nơi này.

Không giống như Học viện Tây Tân Ma Văn, xếp đặt dụng cụ trúng tuyển linh tinh... mấy giáo sư tự giới thiệu đơn giản, sau đó mấy trăm học sinh lui sang một bên trong đại sảnh, bắt đầu điền tư liệu cá nhân, sau đó nộp tư liệu chia lớp, cuối cùng mỗi người được phát một cái túi giấy, bên trong là các loại chìa khóa Ma Văn cùng với Ma Văn phân biệt thân phận ở trường.

Bởi vì trước đó Tiêu Hoảng đã lấy được đái ngộ đặc quyền sinh, hơn nữa đã từng có tiếp xúc với trợ thủ của Trình Thiệu Vinh, mà Trình Thiệu Vinh tuyệt đối chú trọng. Ngay khi Tiêu Hoảng hoàn thành kê khai, liền phân phối đến ban Được sư, kẻ cao trong đám lùn, coi như là ban loại ưu.

Làm xong toàn bộ đám thủ tục lộn xộn, Tiêu Hoảng rốt cuộc tìm được phòng học, bày biện cùng tiêu chuẩn với Học viện Tây Tân Ma Văn, cực kỳ tiên tiến, mỗi chỗ ngồi chỉnh tề, trang bị vách ngăn có thể kéo lên xuống.

Tùy tiện tìm một chỗ gần cửa sổ, Tiêu Hoảng ngồi xuống, nhưng mà lúc này Tiêu Hoảng thấy cái cô Chân tỷ cùng hai người bạn cũng đi vào phòng, nhưng Tiêu Hoảng cũng không để ý nhiều. Chỉ là người vào càng đông, toàn bộ phòng liền trở nên âm ỹ.

Muôn hình muôn vẻ loại nào cũng có, có giả bộ làm đáng cao thủ, cũng có ngoan ngoãn ngồi một chỗ, nhỏ giọng nói chuyện với người bên cạnh.

Nhưng Tiêu Hoảng không để ý, chỉ lẳng lặng ngồi ở góc, một tay chống cằm nhìn cảnh vật bên ngoài, chuẩn bị xem giáo sư mới, rồi rời đi.

Không để học sinh chờ lâu lắm, ngay khi học sinh đến đông đủ, một nam nhân áo xám đi vào, chỉ khoảng 30 tuổi, nhả nhặn lịch sự, không có chỗ nào nổi bật.

- Hần là chủ nhiệm lớp?

Tiêu Hoảng nghi ngờ, ít nhiều thất vọng. Bởi vì thông qua quan sát, Tiêu Hoảng rõ ràng thấy được nam nhân nhả nhặn này đi đường lướt nhẹ, ánh mắt mờ nhạt, căn bản không giống người có Ngự lực mạnh mẽ, lại càng không giống học giả đọc nhiều sách, chỉ làm người ta cảm giác được duy nhất là bình thường.

- Tự giới thiệu một chút, ta tên Vương Giai, là trợ thủ giáo sư Thôi Uyển Bác, sau này ngài ấy sẽ là chủ nhiệm lớp của các người. Nhưng hôm nay ngài ấy có việc không ra mặt được, hôm nay do ta thay mặt giảng giải chương trình học cơ bản ọi người, mặt khác còn có trắc nghiệm nhỏ, chủ yếu là trắc nghiệm thực lực của mọi người bao nhiêu. Hơn nữa lần trắc nghiệm này là so sánh với tân sinh Học viện Tây Tân Ma Văn, cho nên hy vọng mọi người ra sức một chút.

- Trắc nghiệm?

Nghe vậy, học sinh bên dưới nhìn nhau, bản thân bọn họ đã mâu thuẫn với loại trắc nghiệm này.

- Lại còn so sánh với tân sinh Học viện Tây Tân Ma Văn?

- Đúng đó, không phải tự rước lấy nhục, ngại rút giá chưa đủ hay sao?

Học sinh bên dưới bắt đầu xôn xao, thấy người này không phải là chủ nhiệm lớp, dường như cũng không để hấn trong mắt.

Vương Giai trên bục giảng thấy học sinh hành động như vậy cũng có phần xấu hổ, dứt khoát nói ngắn gọn, giới thiệu đơn giản chương trình học, cùng chế độ điều lệ cơ bản của trường học. Sau đó từ bên ngoài đưa tới một loạt hộp gỗ, không yên lòng phân phát cho các học sinh.

Tiêu Hoàng vẫn luôn im lặng nhận lấy hộp gỗ phát tới, mở ra xem, bên trong có ba khối Tái thạch trông cùng mấy loại tài liệu. Chỉ nhìn lướt qua, Tiêu Hoàng liền rõ ràng đây là chế tạo Được văn chứa trị Ngự đồ cấp hai.

Trước đó Tiêu Hoàng cũng mơ hồ đoán được, bởi vì Được văn chứa trị Ngự đồ cấp hai, mặc kệ là Được sư hay Chế Văn Sư khác, đều là một loại trụ cột nhất định phải nắm giữ. Giống như mặc kệ là người học chuyên toán hay chuyên hóa, tối thiểu cũng phải bắt đầu từ biết chữ.

- Lần thí nghiệm này rất đơn giản, chỉ là bóc hết sức chế tạo ra Được văn chứa trị Ngự đồ cấp hai xuất sắc, giới hạn là một giờ.

Vương Giai cố gắng làm ra vẻ ôn hòa, giới thiệu với các bạn học.

Nhìn lại học sinh bên dưới, một đám vẫn không yên, chụm đầu ghé tai, bị bức tới đường cùng. Vương Giai lắc đầu, tổ chức học sinh quá kém, dù có kèm theo giáo sư tốt thì có thể làm sao?

Quét qua đám học sinh, Vương Giai đành phải ấn nút trên bục giảng, vách ngăn giữa các bàn nâng lên, cách ly mỗi học sinh, mục đích chính là để bọn họ tĩnh tâm chế tạo Ma Văn.

Nhìn xung quanh, vách cách ly mỏng manh đưa mình vào một không gian tương đối kín, thần sắc Tiêu Hoàng vẫn lạnh nhạt như trước. Được văn Ngự đồ cấp hai, đối với Tiêu Hoàng thật là đơn giản như trò chơi trẻ con.

Cũng không nóng nảy, Tiêu Hoàng cầm ba khối Tái thạch được cắt phẳng phiu, mỗi một khối đều có ấn huy hiệu trường Phân viện Tây Tân Ma Văn, cùng dòng chữ chuyên dùng trắc nghiệm. Cái này là để phòng ngừa gian lận, sợ học sinh lấy Ma Văn chế tạo sẵn từ bên ngoài vào góp cho đủ số.

Kỳ thật Tiêu Hoàng cũng không quá coi trọng lần trắc nghiệm này, nhưng mà vẫn định lấy ra Hàm Điều, tùy tiện chế tạo cho xong. Tuy rằng là đặc quyền sinh, nhưng mà vẫn phải để ý thể diện của giáo sư, thậm chí là nhà trường, quá kiêu căng thì không tốt.

Tạch.

Ngay khi Tiêu Hoàng vừa lấy ra Hàm Điều, chuẩn bị chế tạo, Tiêu Hoàng đột nhiên ngừng lại. Một cái hộp thủy tinh cách nhiệt cỡ ngón cái rơi ra, đập xuống đất khiến vỡ ra mấy khe nứt.

Trong hộp cách nhiệt này chứa một phần Hàn băng vạn năm nhân tạo, là do Tiêu Hoàng lưu giữ cho tình huống bất kỳ, hộp cách nhiệt bị nứt, tính giữ nhiệt sẽ giảm mạnh.

- Chậc.

Nhặt hộp giữ nhiệt lên, nhìn vết nứt trên đó, Tiêu Hoàng không khỏi tắc lưỡi. Nhưng cũng không quá để ý, tiện tay cất lại hộp giữ nhiệt, dùng Điều văn đao tạo hình văn lộ của riêng mình nhanh như chớp trên Tái thạch, toàn bộ quá trình chỉ mới 10 giây.

116. Chương 116: Âm Đầu!

Nhìn bản đồ Thái Ngộ thành, xác định vị trí Công ty Mỹ Nhân, Tiêu Hoàng lái xe Ma Văn chạy như điên, dùng Ma Văn thông tính báo với Mộ Khê Nhi là mình sắp đến.

Trên đường, trong đầu Tiêu Hoàng đã bắt đầu tính toán, đó là mạnh dạng khởi động hệ thống Ma Văn chính phụ, tiến hành trang ữ toàn bộ hội trường.

Cái gọi là hệ thống Ma Văn chính phụ, nói trắng ra là cùng loại với hệ thống Ma Văn cảnh báo. Một cái Ma Văn trung tâm khổng chế mười mấy thậm chí mấy chục Ma Văn khác đồng thời vận chuyển.

Có thể nói chưa từng có hội biểu diễn nào sử dụng qua, coi như liều một lần, bởi vì bản thân Tiêu Hoằng hiểu rõ người vào trước là chủ. Nếu Tiêu Hoằng không cao hơn Miêu Đông Thăng một bậc, cho dù không phân cao thấp thì người ta cũng cho rằng Miêu Đông Thăng tốt hơn, đây là lẽ thường tình.

Khoảng nửa giờ sau, Tiêu Hoằng đi tới gần tổng bộ Công ty Mỹ Nhân. Nhìn từ xa, tổng bộ Công ty Mỹ Nhân cũng không quá lớn, chỉ là kiến trúc năm tầng rất tinh xảo, vách tường tổ hợp pha lê, nhìn từ xa như một viên bảo thạch lớn.

Cùng lúc đó, Mai Kiệt đã nhận được tin của Tiêu Hoằng, từ nhà riêng chạy tới Công ty Mỹ Nhân, các người quản lý khác cũng chạy tới, chỉ vì muốn xem cái tên Tiêu Hoằng được Mộ Khê Nhi cực kỳ tin cậy, được khen tận trời rất cuộc có mặt mũi như thế nào.

Chiếc xe Ma Văn màu đen không có gì nổi bậc dừng trước cửa, tiếp theo Tiêu Hoằng quần áo bình thường bước ra.

Mai Kiệt cùng với mấy người quản lý sớm chờ trước cửa, thấy Mộ Khê Nhi đi về phía nam nhân mặt mũi xấu xí, dáng người gầy yếu kia, nhìn lẫn nhau, ưỡn ánh mắt hiện lên vẻ thất vọng.

Chế văn đại sư vĩ đại ưỡn ấn tượng của bọn họ đều là quần áo hoa lệ, ưỡn ngấp hơi thở quý tộc, như là Tang Hoàn Vãn, Sài Tang. Cho dù là cha con Miêu Thần, Miêu Đông Thăng mà bọn họ chán ghét, cũng vẫn có phong độ ngời ngời.

Nhưng Tiêu Hoằng mặc bộ áo khoác vài thô màu lam, quần bò xám, ống chân còn dính bùn đất, đôi giày đen nhẵn nhoe, tóc tán loạn, xe Ma Văn sau lưng cũng không có gì nổi bậc, đoán chừng là xe hạng hai.

Bề ngoài như thế, cộng thêm trước đó bọn họ có thành kiến với Tiêu Hoằng, nhất thời mấy người quản lý không khỏi bĩu môi, lộ ra biểu tình khinh thường.

Tuy rằng sắc mặt Mai Kiệt không có vẻ hèn mọn, nhưng biểu tình đã hiện lên chút thất vọng. Nghề nghiệp Ma Văn, nhất là Chế văn sư, không có tiền tài hùng hậu chồng chất lên sẽ không có bao nhiêu tiền đồ. Dù sao tài liệu luyện tập, công cụ đắt giá, người bình thường không thể chịu đựng nổi.

Nhưng nhìn bộ dạng Tiêu Hoằng như thế, Mai Kiệt nhìn sao cũng không thấy Tiêu Hoằng là kẻ có tiền.

- Ông chủ, đây là Tiêu Hoằng, anh ấy rất lợi hại.

Mộ Khê Nhi dẫn Tiêu Hoằng đến trước Mai Kiệt, hưng phấn giới thiệu.

- Xin chào, Mộ Khê Nhi vẫn khen cậu rất nhiều, ta đang chờ mong.

Mai Kiệt cũng không biểu hiện toàn bộ suy nghĩ trong lòng, nhìn Tiêu Hoằng, cũng rất phong độ thân thiện nói với Tiêu Hoằng, cũng hữu nghị bắt tay.

Tiêu Hoằng không nói gì, gật đầu cười, cũng bắt tay nhẹ với Mai Kiệt.

- Đây là những người quản lý cấp quan trọng của Mỹ Nhân chúng ta, bởi vì công việc trọng điểm tiếp theo của chúng ta là hội biểu diễn của Khê Nhi, bởi vậy bọn họ sẽ hỗ trợ công tác cho cậu.

Mai Kiệt giới thiệu với Tiêu Hoằng.

- Chào mọi người.

Tiêu Hoằng vẫn bảo trì tươi cười như trước, đưa tay về phía mấy người quản lý kia.

Nhưng mà lúc này mấy tên kia chỉ liếc Tiêu Hoằng, giả vờ như không thấy được Tiêu Hoằng, tự nhiên nói chuyện riêng với nhau.

Tiêu Hoằng thấy cảnh này, trong lòng chợt động, trên mặt vẫn tươi cười. Nhưng mà nếu quan sát kỹ, rõ ràng thấy được nụ cười này dần lạnh đi, thu tay lại, trong lòng Tiêu Hoằng đã có tính toán.

- Mai tiên sinh, hiện giờ ta muốn đi xem hội trường, không biết có tiện không.

Liếc mấy quản lý kia, Tiêu Hoàng không để ý nữa, nói với Mai Kiệt.

- đương nhiên là được.

Mai Kiệt nói, tiếp theo làm tư thế mời Tiêu Hoàng.

Hội biểu diễn của Mộ Khê Nhi ở sân thể dục tổng hợp Tập Gia, cũng là sân nghiệp của Tập đoàn Khoa Long, diện tích không nhỏ, có thể chứa khoảng 4 vạn người.

Đồng thời cũng không quá xa Công ty Mỹ Nhân, đi bộ 10 phút là đến.

Đi vào trong sân thể dục, Tiêu Hoàng lấy ra Ma Văn ghi hình thu lại toàn bộ bố cục sân thể dục, bao gồm sân kim loại mềm ở giữa cùng khán đài xung quanh.

- Tiêu tiên sinh cho rằng chi phí hội biểu diễn lần này là bao nhiêu?

Đứng ở sân kim loại mềm trung tâm, Mai Kiệt hỏi.

- Xem chất lượng, nếu ông chủ Mai Kiệt muốn đối phó toàn lực, hơn nữa muốn hung hăng đập Miêu Đông Thăng một cái, cần khoảng 5000 kim tệ.

Tiêu Hoàng suy nghĩ, vươn năm ngón tay nói.

- Trời của ta ơi, 5000 kim tệ? Người muốn dùng chiến thuật biển người hay sao, đây là biện pháp ngu xuẩn nhất.

Một tên quản lý bỗng lên tiếng, bởi vì hắn tính toán rất rõ ràng, nơi này là sân của Tập đoàn Khoa Long, biểu diễn của Mộ Khê Nhi sẽ có giá rẻ, Mỹ Nhân có thể cung cấp nhân viên hậu trường, trừ bỏ những nhân tố này, thật không biết chỗ nào cần nhiều tiền như thế.

- Biển người? Không cần múa phụ linh tính gì cả, chỉ một mình Mộ Khê Nhi. Trong 5000 kim tệ, 2000 kim tệ dùng để cải tạo hội trường, 3000 kim tệ còn lại dùng để chế tạo Ma Văn ảnh hiệu.

Tiêu Hoàng nói.

5000 kim tệ, đối với Mai Kiệt thì quả thật hơi cao, nhưng nếu đã thế này thì cũng không còn đường lui. Hơn nữa nhìn bộ dáng của Tiêu Hoàng, không giống nói mạnh miệng.

- Vậy tiền lương của Tiêu tiên sinh là bao nhiêu? Bây giờ nói rõ trước thì hơn.

Mai Kiệt hỏi tiếp.

- Tiền lương? Ta không để ý, đến lúc đó ông chủ Mai xem là được. Lúc đó ta chỉ cần giúp ta tìm một quyền Nội ngữ pháp là đủ, về phần phân phối 5000 kim tệ này, ông chủ Mai có thể tìm người giám sát, nhưng mà quyền phân phối phải nằm trong tay ta.

Tiêu Hoàng nói, có thể nói lúc này Tiêu Hoàng đang cần gấp Nội ngữ pháp, để cho Mai Kiệt cùng đám người Lý Văn tiến hành cùng lúc, sẽ nắm chắc lớn hơn.

- Được rồi, ngày mai là sẽ có đủ tài chính.

Mai Kiệt thấy Tiêu Hoàng thẳng thắn, cũng sáng khoái nói, dù sao thời gian không đợi người.

- Tạm biệt.

Thấy Mai Kiệt gật đầu, Tiêu Hoàng cũng không tỏ vẻ nhiều, dứt khoát nói một câu rồi đi.

Cùng lúc đó, ở trong phòng họp Học viện Tây Tân Ma Văn, ngồi trên chủ vị là nam nhân hơi gầy yếu, tóc mai hoa râm, hắn chính là Miêu Đông Thăng, đôi mắt ưng sáng ngời hữu thần, cùng với một tia giáo hoạt.

Lúc này hắn đang không ngừng giảng giải về công việc liên quan tới hội biểu diễn của Vu Hình, thần thái tràn ngập uy nghiêm cùng cao ngạo vô tận.

Bên dưới, mấy người quản lý sân khấu vĩ đại của Tập đoàn tài chính Hồng Bắc

ngồi ngay ngắn bên dưới, trong đó bao gồm cả Vu Hinh. Lúc này có thể nói Vu Hinh hưng phấn cực điểm, có Miêu Đông Thăng đại danh đỉnh đỉnh đến đây, nàng cho rằng chắc chắn sẽ đập Mộ Khê Nhi đầy thương tích!

CÓ thể nói ban đầu Vu Hinh chỉ có thể hâm mộ địa vị của Mộ Khê Nhi, nhưng đến lúc nàng gần như tiếp cận được danh vọng của Mộ Khê Nhi, loại hâm mộ này 'oi,, hoàn toàn biến thành ghen tị, thậm chí là oán hận.

Trước kia không có Miêu Đông Thăng gia nhập, nàng đã có thể hoạt động sôi nổi, như vậy lúc này có Miêu Đông Thăng gia nhập, sẽ trở thành thế nào? Nàng đã có thể tưởng tượng được.

Tuyệt đối sẽ đập Mộ Khê Nhi chỉ biết bán khuôn mặt đến đầy thương tích.

- Ý tưởng thiết kế khái quát là vậy, chủ yếu là dùng kích thích, dụ hoặc làm chính, cái này cũng phù hợp với phong cách của Vu Hinh. Nhớ kỹ, dựa theo cách ta nói, sẽ đạt được thành công, đánh bại Mộ Khê Nhi tuyệt đối dễ như trở bàn tay.

Miêu Đông Thăng tắt máy chiếu, như cười như không nói, trong ánh mắt vẫn tràn ngập tự tin tuyệt đối.

- Mạc Hiểu Quang, hiện giờ Công ty Mỹ Nhân như thế nào?

Miêu Đông Thăng nhìn sang nam nhân dáng người hơi mập trong góc hỏi.

Hoàn toàn không có động tĩnh, hôm qua thấy xe của Mai Kiệt đi một vòng ững sần thể dục Tập Gia, về phần Ma Văn sư ảnh hiệu mới, đến lúc này còn chưa xác định được.

Nam nhân Mạc Hiểu Quang kia nói, nhiệm vụ chủ yếu hẳn phụ trách là công tác quảng cáo.

Nghe vậy, Miêu Đông Thăng không có phản ứng quá lớn, chỉ cười khẽ. Trong ánh mắt tràn ngập thần sắc đắc ý vô tận, hẳn biết rõ không tồn tại Ma Văn sư ảnh hiệu nào ở Thái Ngộ thành có thể sánh vai với hẳn, cho dù kém một chút, cũng không có.

Mộ Khê Nhi Công ty Mỹ Nhân, lần này coi như hoàn toàn phế bỏ rồi.

Mục đích của Miêu Đông Thăng rất đơn giản, đó là có thù tất báo. Nếu Mộ Khê Nhi nàng không để Miêu Thần, thậm chí Miêu gia ở trong mắt, vậy để cho nàng ta biết cái gì gọi là hủy diệt.

Đương nhiên còn có một cái nhân tố, đó là bản thân hẳn là người Tập đoàn tài chính Hồng Bác, một trong các thân tín của Sài Tang, hiện giờ Hồng Bác cố ý tăng bốc Vu Hinh, tự nhiên hẳn phải ra sức.

- Xem ra Công ty Mỹ Nhân không có Miêu đại sư giúp đỡ, đúng là mù mờ. Ở Thái Ngộ thành, nói riêng Ma Văn ảnh hiệu, ai có thể so sánh được với Miêu đại sư chứ.

Một nam nhân trung niên ở gần Miêu Đông Thăng nịnh nọt nói.

Miêu Đông Thăng vẫn không đáp lại, nhưng mà khóe miệng lại nhếch lên, hiển nhiên ca tụng như thế làm hẳn thật hưởng thụ.

Cùng lúc đó, Tiêu Hoảng trở về Trung tâm Đại Hoảng Mỹ vẫn y nguyên như cũ, biểu tình bình thản không đổi, khó mà nhìn vào vẻ mặt của hẳn để biết được trong lòng hẳn đang nghĩ gì.

Vào phòng ngủ, Tiêu Hoảng bắt đầu lấy ra dược liệu đã mua, sau đó dựa theo công thức Nhuận Tạng, pha chế tương ứng, sau đó nhét toàn bộ dược vật vào nồi, nấu ra nước là được.

Nhưng mà không thể sử dụng máy đun nóng Ma Văn, về phần vì sao, Tiêu Hoảng cũng không rõ. Chỉ là nhìn sổ ghi chép có nói, dùng lửa nấu bình thường, sẽ có hiệu quả rất tốt.

Tiêu Hoảng cũng không miệt mài theo đuổi nguyên nhân sâu xa, dứt khoát ra sân sau dùng mấy cục gạch làm bếp lò dã chiến, đặt nồi lên đó, đổ thêm nước, sau đó nhóm lửa nấu thuốc.

117. Chương 117: Dẫm Đạp Hết Thảy! (thượng)

Không từ chối nhiều, cũng không có bất kỳ vẻ gì khác thường, Sài Sương đứng lên, hơi vẫy tay đối với nhóm tân sinh, sau đó liền đi lên bục giảng.

Nhìn quét qua phía dưới một lần, Sài Sương không lên tiếng, tiện tay lấy ra từ trong túi Ma Văn một bộ Điều văn đao hoa lệ. Đây là quà sinh nhật của Sài Tang tặng cho nàng, là thứ vô giá, tên là Phong Cốt, cán bút do một xương cốt của một loại linh thú quý giá chế thành, lưỡi đao lại dùng Lưu tinh thiết rèn ra.

So với Hàm Điều mà Tiêu Hoằng đang có thì nó quý giá hơn không biết bao nhiêu lần. Dù sao thứ này cũng không phải dùng tiền mà mua được.

Đặt Phong Cốt sang một bên, Sài Sương liền lấy ra một sổ hộp gỗ đựng tài liệu trông rất mới.

Sau đó nàng liền lấy Tái thạch ra, vận dụng Điều văn đao, tạo một hoa văn duyên dáng trên đó. Tiếp đó nàng liền chế tác Ma Văn dịch, cũng rót vào bên trong hoa văn, quá trình như nước chảy mây bay, nhẹ nhàng vô cùng.

Ánh mắt những tân sinh đang quan sát tràn ngập hâm mộ và cảm thán. Hiện giờ bọn họ đã thấy rõ sự chênh lệch giữa mình và Sài Sương, không phải một chút ít mà cả một vạn tám ngàn dặm.

Chỉ dùng thời gian mười phút ngắn ngủi, một Dược Văn trị bệnh tinh xảo đã xuất hiện trong tay Sài Sương. Đường cong duyên dáng, nhìn qua giống như một tác phẩm nghệ thuật vậy.

Không có bất kỳ kiểm nghiệm nào, Sài Sương liền tạm thời đưa cho Hàn thần, sau đó trở lại chỗ ngồi của mình.

Hàn Thần nhìn Ma Văn trong tay, trong lòng không thể không cảm thán. Tuy rằng bình thường Sài Sương hơi ngạo mạn nhưng ở phương diện chế văn tuyệt đối là tài hoa xuất chúng, thực lực rất cao.

Tuy nhiên đây mới chỉ là bước đầu. Hàn Thần dựa theo phương thức trước đó kiểm tra Ma Văn trị bệnh, thần sắc đột nhiên biến đổi.

Chỉ thấy dụng cụ cho ra số liệu là 202 điểm, có thể sử dụng 66 lần.

- Đây...

Hàn Thần không khỏi phát ra tiếng nói như vậy. Tuy rằng tiếng hần rất nhỏ nhưng cũng đủ để nói lên sự ngạc nhiên và thán phục trong lòng Hàn Thần. Thân là một trong những nhân vật quan trọng của học viện Tây Tân Ma Văn, hần tất nhiên hiểu rõ một Dược Văn trị bệnh cho Ngự Đồ cấp hai có thể đột phá 200 có ý nghĩa gì. Nó thể hiện thủ pháp của người chế đã đạt tới lô hỏa thuần thanh rồi.

Lại nhìn xuống dưới đài, một số tân sinh đã trợn mắt há mồm, người nhìn ta, ta nhìn người, không biết nên dùng loại phương thức nào để biểu đạt rung động trong lòng, lại một lần nữa đưa mắt về phía Sài Sương đang ngồi ở hàng đầu, trong lòng tràn ngập kính sợ. Tiếng ca ngợi không dứt bên tai.

Sài Tang ngồi nhìn màn hình lớn, thấy thành tích của Sài Sương cao đứng đầu bảng như vậy thì vẻ mặt hơi hiện lên chút mừng rỡ. Hiện nhiên trong mắt hần, Sài Sương đã tiến bộ không ít, không hổ là cháu gái hần.

Bản thân Sài Sương tuy rằng có vẻ bình thản nhưng trong lòng lại tràn ngập đắc ý. Nhất là khi nghe tiếng ca ngợi của nhóm tân sinh phía sau thì nàng cảm thấy thích thú tới cực điểm.

- Không hổ là học tử, quả nhiên là ra tay bất phàm. Sau này xin chỉ giáo nhiều hơn nhé.

Phùng Thượng ngồi sau Sài Sương đột nhiên nói khê, lời nói vừa có vẻ kính nể vừa có ý lôi kéo làm quen, cũng cung kính vươn tay ra.

- Đâu có.

Sài Sương hơi liếc nhìn Phùng Thượng phía sau, cũng không tự cao tự đại mà bắt tay rồi cười nói.

Gần như đúng lúc này, ở trên bục giảng, Vương Giai bỗng xuất hiện, phía sau kéo theo một cái hộp gỗ lớn.

- Vương Giai, người làm gì đó?

Vốn Hạ Duẫn Chi chuẩn bị tuyên bố chấm dứt, lúc này cau mày mở miệng, vẻ mặt tràn ngập nghi hoặc, lại có chút khinh miệt.

Dù sao thì đối với phân hiệu Tây Tân, học viện Tây Tân Ma Văn cao cao tại thượng cũng không coi vào đâu. Bất kể là giáo viên hay học sinh, thậm chí rất nhiều học sinh còn gọi phân hiệu Tây Tân là thùng rác của học viện Tây Tân Ma Văn.

Mặc dù ngẫu nhiên có một người ưu tú thì cũng sẽ bị nói là coi phé vật thành bảo vật.

- Trước đó không phải nói rồi sao? Lần này học viện Tây Tân Ma Văn và phân hiệu cũng thi, cùng công bố thành tích.

Vương Giai kiên trì nói, trong lòng cũng cảm thấy quẫn bách. Không biết là Trình viện trưởng nghĩ gì, ngại là chưa đủ dọa người sao?

Nhất là nhìn thấy thành tích suất sắc nổi trội trên màn hình kia, còn có số điểm rung động khó có ai theo kịp của Sài Sương.

Tuy nhiên Viện trưởng đã phân công như vậy, hắn cũng không dám vi phạm. Dù sao thì người ta không có tới, dọa người cũng không phải là hắn. Chỉ tiếc ặt mũi mình, lúc này khẳng định là mất hết.

Một gã trợ thủ khác cũng không ngừng kêu khổ. Vừa rồi nhìn trộm vào Ma Văn trong thùng, đúng là vô cùng thê thảm.

Kỳ thật Hạ Duẫn Chi cũng không muốn cho phân hiệu tiến vào, chẳng khác nào gây chuyện. Tuy nhiên hắn cũng khó nói gì được. Nếu cự tuyệt thì e là họ Trình kia sẽ chạy tới Tập đoàn Hồng Bác kêu oan với mẹ nuôi cha đẻ nào đó.

Rơi vào đường cùng, Hạ Duẫn Chi liếc Sài Tang, chỉ thấy Sài Tang mặc dù có vẻ bất đắc dĩ nhưng cũng gật đầu. Nếu người ta chủ động muốn dọa người thì cứ cho dọa thoải mái đi.

- Không biết Ngự lực của Hàn chủ nhiệm còn đủ dùng không? Vất vả một chút đi.

Hạ Duẫn Chi nói khẽ với Hàn Thần.

- Được rồi.

Hàn Thần cảm thấy hơi mệt. Nhưng đây là mặt mũi của phân hiệu, hắn cũng lập tức đứng lên, đi lên bục giảng.

Tuy nhiên khi hắn mở hộp gỗ của Vương Giai xong liền hơi biến sắc, đồng thời giơ tay nhéo cằm theo bản năng, tựa cười tựa không lắc đầu. Chỉ thấy Được Văn bên trong thùng quả thực vô cùng thê thảm, tìm được một khối giống về hình dáng cũng khó chứ khối phải nói đến chuyện ưu tú.

Không nói về kỹ thuật đao thô ráp tới bao nhiêu, trong đó còn có mấy cái Ma Văn dịch trần ra ngoài hoa văn, nhìn qua giống như gà bới vậy.

Một số học sinh ngồi đầu tất nhiên có thể nhìn ra trong rương có gì, lập tức cười vang:

- Trời ạ, thứ gì kia? Chữ tượng hình của người viễn cổ à?

Hàn Thần cũng không nói gì, đưa mắt nhìn Vương Giai, dường như muốn hỏi, người thực sự muốn ta kiểm tra, không sợ dọa người sao?

Vương Giai thầm kêu khổ không ngừng nhưng nhiệm vụ của Viện trưởng đại nhân hắn vẫn kiên trì, gật gật đầu.

- Được rồi.

Hàn Thần nói khẽ, sau đó bắt đầu đứng lên kiểm tra, điều khiển Ma Văn.

- Thứ này không hiệu quả.

- Phé văn.

- Trị bệnh lũy thừa hai, có thể dùng ba lượt.

...

Tân sinh dưới đài càng ngày càng cười nhiều. Giờ khắc này lời nói của Hàn Thần dường như biến thành chuyện cười, cứ nói một câu là bên dưới lại cười vang.

- Đây...rất cực là thứ gì chứ?

- Trị bệnh lũy thừa hai? Trực tiếp nuốt tài liệu vào bụng còn mạnh hơn.

- Lãng phí tài liệu, đúng là phá sản mà.

Đám tân sinh đều cảm thán, tuy nhiên về mặt lại tràn ngập vui sướng khi người khác gặp họa, có cảm giác ưu việt rất mạnh, tràn ngập trong nội tâm bọn họ.

Ước chừng thí nghiệm một trăm Ma Văn, trong đó tốt nhất đơn giản là trị bệnh 40 điểm, có thể dùng 10 lần.

Nếu xét tình huống từ trước tới nay, điều này đối với phân hiệu Tây Tân Ma Văn mà nói đúng là một kỳ tích.

Sài Tang ngồi ở hàng đầu không quan tâm tới chuyện này. Việc này chỉ lãng phí thời gian. Mà Sài Tang cũng lắc đầu. Học sinh của phân hiệu đúng là không thể đào tạo nổi.

- Còn muốn tiếp tục sao?

Hàn Thần cũng hơi không kiên nhẫn nổi, tùy tay lấy một cái Ma Văn ra khỏi rương, ánh mắt nhìn về phía Vương Giai, hỏi.

Vương Giai lúc này đã mặt đỏ tai hồng, thậm chí đang tìm lỗ nẻ mà chui xuống. Tuy nhiên dù vậy hắn cũng vẫn lộ vẻ đau khổ mà gật đầu. Đây vẫn là nhiệm vụ do Viện trưởng giao.

- Ôi...

Hàn Thần thở dài một hơi. Thật sự đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà. Sau đó hắn vung tay lên, Ma Văn vừa lấy khỏi thùng kia phát ra lục quang ở dụng cụ kiểm tra cách đó không xa.

Ngay khi Hàn Thần phát ra lục quang, tân sinh dưới đài còn phát ra vài tiếng cười theo bản năng thì lập tức tiếng cười mới vang lên được một nửa đã im bật, phải nuốt ngược trở lại.

Chỉ thấy gần như ngay sau khi Hàn Thần phát ra lục quang, dụng cụ liền hiển thị một con số kinh người: 201 điểm trị bệnh, có thể dùng 166 lần!

- Thật không ngờ Trình viện trưởng các ngươi rất cực là muốn làm gì, nếu muốn dọa người...

Vốn Hàn Thần còn muốn khuyên Vương Giai một chút, ôm đám Ma Văn rác rưởi này về đi, tuy nhiên chỉ nói được một nửa thì bỗng thấy ánh mắt tân sinh dưới đài có vẻ không đúng, không có tiếng cười, toàn bộ lặng ngắt như tờ.

Đưa mắt nhìn về phía dụng cụ, Hàn Thần liền ngẩn ra.

- Ôi trời ơi!

Hàn Thần không thể không phát ra một tiếng cảm thán, thân thể bỗng nhiên nhảy về phía sau, giống như bị lửa thiêu mông vậy.

Nhìn hai con số 201, 166 này, Hàn Thần gần như không thể tin vào mắt mình. Đám Dược Văn với số liệu thế thảm như rác rưởi thành linh vọt lên tới hơn hai trăm điểm. Sự tương phản này đúng là quá mãnh liệt.

Trong nhất thời, đại não hắn có hơi trì trệ. Thật ra Dược Văn trị bệnh có thể hơn 200 đã là chuyện khiến người ta khiếp sợ rồi. Mà quan trọng nhất có là số lần dùng 166 này. Chuyện này đúng là hơi khoa trương rồi. Cho dù là để Sài Tang đạt Chế Văn đại sư tự mình lên sân khấu thì e là cũng không đạt được con số như vậy.

Sài Tang vốn ngồi ngay ngắn phía trước, thần sắc cũng ngẩn ra, về mặt bình thản giờ đã dần biến mất, bị thay thế bằng sự khiếp sợ.

Không nghi ngờ gì nữa, con số biến thái như vậy đừng nói là phân hiệu Tây Tân rác rưởi mà dù là học viện Tây Tân Ma Văn, không, dù là toàn bộ Thái Ngộ Thành cũng không có người thứ hai nào đạt được!

118. Chương 118: Dẫm Đạp Hết Thấy! (thượng)

Không từ chối nhiều, cũng không có bất kỳ vẻ gì khác thường, Sài Sương đứng lên, hơi vẫy tay đối với nhóm tân sinh, sau đó liền đi lên bục giảng.

Nhìn quét qua phía dưới một lần, Sài Sương không lên tiếng, tiện tay lấy ra từ trong túi Ma Văn một bộ Điều văn đao hoa lệ. Đây là quả sinh nhật của Sài Tang tặng cho nàng, là thứ vô giá, tên là Phong Cốt, cán bút do một xương cốt của một loại linh thú quý giá chế thành, lưỡi đao lại dùng Lưu tinh thiết rèn ra.

So với Hàm Điều mà Tiêu Hoảng đang có thì nó quý giá hơn không biết bao nhiêu lần. Dù sao thứ này cũng không phải dùng tiền mà mua được.

Đặt Phong Cốt sang một bên, Sài Sương liền lấy ra một sổ hộp gỗ đựng tài liệu trông rất mới.

Sau đó nàng liền lấy Tái thạch ra, vận dụng Điều văn đao, tạo một hoa văn duyên dáng trên đó. Tiếp đó nàng liền chế tác Ma Văn dịch, cũng rót vào bên trong hoa văn, quá trình như nước chảy mây bay, nhẹ nhàng vô cùng.

Ánh mắt những tân sinh đang quan sát tràn ngập hâm mộ và cảm thán. Hiện giờ bọn họ đã thấy rõ sự chênh lệch giữa mình và Sài Sương, không phải một chút ít mà cả một vạn tám ngàn dặm.

Chỉ dùng thời gian mười phút ngắn ngủi, một Dược Văn trị bệnh tinh xảo đã xuất hiện trong tay Sài Sương. Đường cong duyên dáng, nhìn qua giống như một tác phẩm nghệ thuật vậy.

Không có bất kỳ kiểm nghiệm nào, Sài Sương liền tạm thời đưa cho Hàn thần, sau đó trở lại chỗ ngồi của mình.

Hàn Thần nhìn Ma Văn trong tay, trong lòng không thể không cảm thán. Tuy rằng bình thường Sài Sương hơi ngạo mạn nhưng ở phương diện chế văn tuyệt đối là tài hoa xuất chúng, thực lực rất cao.

Tuy nhiên đây mới chỉ là bước đầu. Hàn Thần dựa theo phương thức trước đó kiểm tra Ma Văn trị bệnh, thần sắc đột nhiên biến đổi.

Chỉ thấy dụng cụ cho ra số liệu là 202 điểm, có thể sử dụng 66 lần.

- Đây...

Hàn Thần không khỏi phát ra tiếng nói như vậy. Tuy rằng tiếng hần rất nhỏ nhưng cũng đủ để nói lên sự ngạc nhiên và chấn phục trong lòng Hàn Thần. Thân là một trong những nhân vật quan trọng của học viện Tây Tân Ma Văn, hần tất nhiên hiểu rõ một Dược Văn trị bệnh cho Ngự Đồ cấp hai có thể đột phá 200 có ý nghĩa gì. Nó thể hiện thủ pháp của người chế đã đạt tới lô hỏa thuần thanh rồi.

Lại nhìn xuống dưới đài, một số tân sinh đã trợn mắt há mồm, người nhìn ta, ta nhìn người, không biết nên dùng loại phương thức nào để biểu đạt rung động trong lòng, lại một lần nữa đưa mắt về phía Sài Sương đang ngồi ở hàng đầu, trong lòng tràn ngập kính sợ. Tiếng ca ngợi không dứt bên tai.

Sài Tang ngồi nhìn màn hình lớn, thấy thành tích của Sài Sương cao đứng đầu bảng như vậy thì vẻ mặt hơi hiện lên chút mừng rỡ. Hiện nhiên trong mắt hần, Sài Sương đã tiến bộ không ít, không hổ là cháu gái hần.

Bản thân Sài Sương tuy rằng có vẻ bình thản nhưng trong lòng lại tràn ngập đắc ý. Nhất là khi nghe tiếng ca ngợi của nhóm tân sinh phía sau thì nàng cảm thấy thích thú tới cực điểm.

- Không hổ là học tử, quả nhiên là ra tay bất phàm. Sau này xin chỉ giáo nhiều hơn nhé.

Phùng Thượng ngồi sau Sài Sương đột nhiên nói khẽ, lời nói vừa có vẻ kính nể vừa có ý lôi kéo làm quen, cũng cung kính vươn tay ra.

- Đây có.

Sài Sương hơi liếc nhìn Phùng Thượng phía sau, cũng không tự cao tự đại mà bắt tay rồi cười nói.

Gần như đúng lúc này, ở trên bục giảng, Vương Giai bỗng xuất hiện, phía sau kéo theo một cái hộp gỗ lớn.

- Vương Giai, người làm gì đó?

Vốn Hạ Duẩn Chi chuẩn bị tuyên bố chấm dứt, lúc này cau mày mở miệng, vẻ mặt tràn ngập nghi hoặc, lại có chút khinh miệt.

Dù sao thì đối với phân hiệu Tây Tân, học viện Tây Tân Ma Văn cao cao tại thượng cũng không coi vào đâu. Bất kể là giáo viên hay học sinh, thậm chí rất nhiều học sinh còn gọi phân hiệu Tây Tân là thùng rác của học viện Tây Tân Ma Văn.

Mặc dù ngẫu nhiên có một người ưu tú thì cũng sẽ bị nói là coi phé vật thành bảo vật.

- Trước đó không phải nói rồi sao? Lần này học viện Tây Tân Ma Văn và phân hiệu cũng thi, cùng công bố thành tích.

Vương Giai kiên trì nói, trong lòng cũng cảm thấy quẫn bách. Không biết là Trình viện trưởng nghĩ gì, ngại là chưa đủ dọa người sao?

Nhất là nhìn thấy thành tích suất sắc nổi trội trên màn hình kia, còn có số điểm rung động khó có ai theo kịp của Sài Sương.

Tuy nhiên Viên trưởng đã phân công như vậy, hắn cũng không dám vi phạm. Dù sao thì người ta không có tới, dọa người cũng không phải là hắn. Chỉ tiếc ặt mũi mình, lúc này khẳng định là mất hết.

Một gã trợ thủ khác cũng không ngừng kêu khổ. Vừa rồi nhìn trộm vào Ma Văn trong thùng, đúng là vô cùng thê thảm.

Kỳ thật Hạ Duẩn Chi cũng không muốn cho phân hiệu tiến vào, chẳng khác nào gây chuyện. Tuy nhiên hắn cũng khó nói gì được. Nếu cự tuyệt thì e là họ Trình kia sẽ chạy tới Tập đoàn Hồng Bác kêu oan với mẹ nuôi cha đẻ nào đó.

Rơi vào đường cùng, Hạ Duẩn Chi liếc Sài Tang, chỉ thấy Sài Tang mặc dù có vẻ bất đắc dĩ nhưng cũng gật đầu. Nếu người ta chủ động muốn dọa người thì cứ cho dọa thoải mái đi.

- Không biết Ngự lực của Hàn chủ nhiệm còn đủ dùng không? Vất vả một chút đi.

Hạ Duẩn Chi nói khẽ với Hàn Thần.

- Được rồi.

Hàn Thần cảm thấy hơi mệt. Nhưng đây là mặt mũi của phân hiệu, hắn cũng lập tức đứng lên, đi lên bục giảng.

Tuy nhiên khi hắn mở hộp gỗ của Vương Giai xong liền hơi biến sắc, đồng thời giơ tay nhéo cằm theo bản năng, tựa cười tựa không lắc đầu. Chỉ thấy Được Văn bên trong thùng quả thực vô cùng thê thảm, tìm được một khối giống về hình dáng cũng khó chứ khối phải nói đến chuyện ưu tú.

Không nói về kỹ thuật đao thô ráp tới bao nhiêu, trong đó còn có mấy cái Ma Văn dịch trần ra ngoài hoa văn, nhìn qua giống như gà bới vậy.

Một số học sinh ngồi đầu tất nhiên có thể nhìn ra trong rương có gì, lập tức cười vang:

- Trời ạ, thứ gì kia? Chữ tượng hình của người viễn cổ à?

Hàn Thần cũng không nói gì, đưa mắt nhìn Vương Giai, dường như muốn hỏi, người thực sự muốn ta kiểm tra, không sợ dọa người sao?

Vương Giai thầm kêu khổ không ngừng nhưng nhiệm vụ của Viện trưởng đại nhân hắn vẫn kiên trì, gật gật đầu.

- Được rồi.

Hàn Thần nói khẽ, sau đó bắt đầu đứng lên kiểm tra, điều khiển Ma Văn.

- Thứ này không hiệu quả.

- Phế văn.

- Trị bệnh lũy thừa hai, có thể dùng ba lượt.

...

Tân sinh dưới đài càng ngày càng cười nhiều. Giờ khắc này lời nói của Hàn Thần dường như biến thành chuyện cười, cứ nói một câu là bên dưới lại cười vang.

- Đây...rất cực là thứ gì chứ?

- Trị bệnh lũy thừa hai? Trực tiếp nuốt tài liệu vào bụng còn mạnh hơn.

- Lãng phí tài liệu, đúng là phá sản mà.

Đám tân sinh đều cảm thán, tuy nhiên về mặt lại tràn ngập vui sướng khi người khác gặp họa, có cảm giác ưu việt rất mạnh, tràn ngập trong nội tâm bọn họ.

Ước chừng thí nghiệm một trăm Ma Văn, trong đó tốt nhất đơn giản là trị bệnh 40 điểm, có thể dùng 10 lần.

Nếu xét tình huống từ trước tới nay, điều này đối với phân hiệu Tây Tân Ma Văn mà nói đúng là một kỳ tích.

Sài Sương ngồi ở hàng đầu không quan tâm tới chuyện này. Việc này chỉ lãng phí thời gian. Mà Sài Tang cũng lắc đầu. Học sinh của phân hiệu đúng là không thể đào tạo nổi.

- Còn muốn tiếp tục sao?

Hàn Thần cũng hơi không kiên nhẫn nổi, tùy tay lấy một cái Ma Văn ra khỏi rương, ánh mắt nhìn về phía Vương Giai, hỏi.

Vương Giai lúc này đã mặt đỏ tai hồng, thậm chí đang tìm lỗ nẻ mà chui xuống. Tuy nhiên dù vậy hắn cũng vẫn lộ vẻ đau khổ mà gật đầu. Đây vẫn là nhiệm vụ do Viện trưởng giao.

- Ôi...

Hàn Thần thở dài một hơi. Thật sự đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà. Sau đó hắn vung tay lên, Ma Văn vừa lấy khỏi thùng kia phát ra lục quang ở dụng cụ kiểm tra cách đó không xa.

Ngay khi Hàn Thần phát ra lục quang, tân sinh dưới đài còn phát ra vài tiếng cười theo bản năng thì lập tức tiếng cười mới vang lên được một nửa đã im bật, phải nuốt ngược trở lại.

Chỉ thấy gần như ngay sau khi Hàn Thần phát ra lục quang, dụng cụ liền hiển thị một con số kinh người: 201 điểm trị bệnh, có thể dùng 166 lần!

- Thật không ngờ Trình viện trưởng các người rất cực là muốn làm gì, nếu muốn dọa người...

Vốn Hàn Thần còn muốn khuyên Vương Giai một chút, ôm đám Ma Văn rác rưởi này về đi, tuy nhiên chỉ nói được một nửa thì bỗng thấy ánh mắt tân sinh dưới đài có vẻ không đúng, không có tiếng cười, toàn bộ lặng ngắt như tờ.

Đưa mắt nhìn về phía dụng cụ, Hàn Thần liền ngẩn ra.

- Ôi trời ơi!

Hàn Thần không thể không phát ra một tiếng cảm thán, thân thể bỗng nhiên nhảy về phía sau, giống như bị lửa thiêu mông vậy.

Nhìn hai con số 201, 166 này, Hàn Thần gần như không thể tin vào mắt mình. Đám Dược Văn với số liệu thế thảm như rác rưởi thành linh vọt lên tới hơn hai trăm điểm. Sự tương phản này đúng là quá mãnh liệt.

Trong nhất thời, đại não hắn có hơi trì trệ. Thật ra Dược Văn trị bệnh có thể hơn 200 đã là chuyện khiến người ta khiếp sợ rồi. Mà quan trọng nhất có lẽ số lần dùng 166 này. Chuyện này đúng là hơi khoa trương rồi. Cho dù là để Sài Tang đạt Chế Văn đại sư tự mình lên sân khấu thì e là cũng không đạt được con số như vậy.

Sài Tang vốn ngồi ngay ngắn phía trước, thần sắc cũng ngấn ra, vẻ mặt bình thản giờ đã dần biến mất, bị thay thế bằng sự khiếp sợ.

Không nghi ngờ gì nữa, con số biến thái như vậy đừng nói là phân hiệu Tây Tân rác rưởi mà dù là học viện Tây Tân Ma Văn, không, dù là toàn bộ Thái Ngộ Thành cũng không có người thứ hai nào đạt được!

119. Chương 119: Dẫm Đạp Hết Thảy! (hạ)

Sài Sương cách Sài Tang không xa tất nhiên cũng không thể không chú ý tới con số không thể tưởng tượng này, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, ánh mắt tràn ngập vẻ kinh ngạc.

- Điều này sao có thể chứ? Nhất định là dụng cụ xuất hiện trực trặc. Chuyện này không có khả năng.

Sài Sương lẩm bẩm.

Con số này đã đập nát tất cả!!

Đứng trên bục giảng, vẻ mặt Vương Giai đồ bưng, nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của mọi người cũng hơi đưa mắt nhìn về phía dụng cụ.

- Á?

Bỗng nhiên Vương Giai kêu lên, giọng điệu có vẻ không biết làm sao, giống như đang nằm mơ. Có điều hần nằm mơ cũng không ngờ được là chuyện thế này có thể xảy ra.

Ngay sau đó, lại nhìn màn hình lớn. Chủ nhân Ma Văn này không biết là ai, đã vọt lên đứng thứ hai, theo sát Sài Sương. Tuy nhiên bất kể là Sài Sương hay những người khác đều cảm nhận được số thứ hai này lại càng bất mắt hơn vị trí đứng đầu. Mà số 166 kia càng nhìn càng chói mắt.

Cũng không biết có phải là trùng hợp không, chủ nhân Ma Văn kia như cố ý, 166 đúng nhiều hơn Sài Sương 100 lần sử dụng.

- Chủ nhiệm Hàn, ta cảm thấy chuyện này kỳ quái. Ngài không thấy 166 lần đúng là rất kỳ quái sao? Thử hỏi ai có thể làm được chứ?

Sài Sương vốn vô cùng đặc ý bỗng nhiên đứng lên nói. Hiển nhiên tuy rằng nàng thấy Ma Văn này rất quý dị nhưng con số 166 kia giống như cái gai đâm sâu vào lòng nàng, khiến nàng cảm thấy vô cùng khó chịu, tự tôn cao ngạo bị khiêu khích vô tận.

Khi Sài Sương nói vậy, tất cả học sinh đang khiếp sợ mới hơi khôi phục tinh thần.

- Đúng vậy, vừa rồi nghĩ đi đâu rồi. Theo ta thấy thì rõ là dụng cụ lỗi thôi.

- Đúng vậy, đúng vậy. Phân hiệu Tây Tân rác rưởi kia sao lại có người chế tạo được Ma Văn mạnh tới vậy chứ? Quả đúng là nói đùa mà.

Tân sinh dưới đài bắt đầu bàn luận.

- Chủ nhiệm Hạ, đổi dụng cụ, trải nghiệm một lần nữa xem.

Sài Tang lên tiếng. Hần cũng không tin là phân hiệu Tây Tân lại chế được Ma Văn kinh khủng thế này.

- Vâng.

Hạ Duẫn Chi lên tiếng, không dám chậm trễ, vội nhấn trên bục giảng một cái. Sau đó dụng cụ đo lường liền dâng lên từ sàn nhà.

Lúc này rung động trong lòng Hàn Thần vẫn chưa bình ổn, tỉ mỉ quan sát Ma Văn trong tay. Hoa văn trong tay hần không tràn ngập vẻ đường hoàng như Sài Sương mà khiến người ta cảm thấy thâm trầm, tùy ý mà không mất đi vẻ lão luyện.

Cầm Ma Văn trong tay, Hàn Thần đi tới trước dụng cụ, điều chỉnh tâm tính, hết sức chăm chú phóng ra một chùm sáng xanh biếc.

- Số điểm trị bệnh 204, có thể sử dụng 165 lần.

Dụng cụ đưa ra con số.

Im ắng!

Nhìn thấy số liệu dụng cụ đưa ra, tất cả mọi người đều im bật. Toàn thân Hàn Thần vẫn giữ nguyên động tác phát lực quang, nhìn con số trước mặt, không nhúc nhích.

Khuôn mặt Sài Tang dưới đài vốn hồng hào giờ trắng bệch, hai mắt trợn trừng, lộ vẻ khiếp sợ.

Còn tân sinh của học viện Tây Tân Ma Văn vừa rồi còn nghi ngờ lúc này mở to hai mắt, có người giật mình mà há hốc mồm, thậm chí có thể nhét vào cả một nắm tay.

Đừng nói đây là Ma Văn của phân hiệu, dù đặt ở trong học viện Tây Tân Ma Văn cũng khiến người ta rung động.

Cùng lúc đó, vị trí của Sài Sương vốn tạm ở số một giờ lập tức bị đập xuống thứ hai. Thật ra kết quả như vậy cũng không có gì kỳ quái. Lần đầu Hàn Thần tùy ý phát ra một chùm sáng trị bệnh. Mà lần này hẳn phát ra cần thận, trước sau hai lần có sự khác biệt là bình thường.

Tuy nhiên chỉ di động mỏng manh như vậy lại đã kích Sài Sương trầm trọng. Nhất thời khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng. Nàng căn bản không ngờ được nữ thiên tài của học viện Tây Tân Ma Văn lại bị một tân sinh của phân hiệu Tây Tân đập xuống. Điều này đối với nàng đúng là một sự trào phúng tàn khốc vô cùng.

Mà một đập này không chỉ một mình Sài Sương mà cả học viện Tây Tân Ma Văn thần thánh cũng lập tức ảm đạm thất sắc. Tiêu điểm duy nhất lóe sáng lúc này là Ma Văn quý dị kia.

- Ma Văn kia rốt cục là do ai làm?

Sài Sương hỏi, trong lòng vừa sợ vừa giận, tóm lại là vô cùng bất ổn nhưng lại không biết phải phát tiết thế nào, chỉ hy vọng biết chủ nhân của Ma Văn này là ai, đến độ tay nghề một phen.

Được Sài Sương nhắc nhở như vậy, mọi người đều đưa mắt nhìn về phía Hàn Thần một lần nữa.

Mà Thánh thể cũng không dừng lại mà lật Ma Văn trên tay lên, xem thấy rõ ràng là có huy hiệu của phân hiệu Tây Tân, cũng có đánh số cho lần trải nghiệm này nhưng phía dưới lại không ghi tên, cũng không có dấu hiệu gì của chủ nhân Ma Văn.

- Trên Ma Văn này có dấu hiệu của phân hiệu Tây Tân, không có bất cứ danh hiệu gì của người khác. Hàn Thần nói, đồng thời nhìn kỹ một lần nữa nhưng cũng chẳng phát hiện được gì.

- Có thể là ai nữa chứ, đoán một cái là ra, nhất định là Tiêu Hoàng rồi,

Mộ Khê Nhi ngồi dưới đài, mặt không đổi sắc nói nhỏ, lại thì thào với Cầu Cầu trên vai:

- Tuy nhiên nếu là ta thì ta cũng phải viết tên tuổi rõ ràng vào đó, để cho cái lão già họ Sài kia hỏi hặn không thôi vì đã bỏ qua Tiêu Hoàng.

Cầu Cầu ngồi trên vai Mộ Khê Nhi cũng không biết có nghe được nàng nói gì không, chỉ mãi ăn rồi lại vươn móng vuốt nhỏ ra, tỏ vẻ lấy lòng nàng.

Ma Long màu đen tất nhiên hiểu Cầu Cầu muốn gì, hơi hơi nhú mày:

- Trời ạ, một giờ người ăn hết chín miếng rồi.

Tuy nhiên cảnh tượng trên bục giảng khiến tâm tình Mộ Khê Nhi tốt hơn, dường như còn hơn cả Tiêu Hoàng nữa, cảm thấy hết giận. Tuy rằng biết tiểu tử này cứ ăn thế thì có thể sẽ tròn như quả bóng như cũng không đành lòng từ chối nó, lấy ra một miếng thịt bò khô đưa cho nó.

Nhìn lại phía bục giảng và nhân vật quan trọng ngồi ở hàng ghế đầu lúc này đã qua cơn khiếp sợ, vẻ mặt trở nên ác liệt. Bọn họ không thể tưởng tượng nổi là phân hiệu Tây Tân lại có một tân sinh khủng bố tới vậy, nhưng lại cố tình không để ai biết mình.

Mà Được Văn quý dị trước mặt này, không nghi ngờ gì nữa chính là một đòn nặng nề đánh vào học viện Tây Tân Ma Văn, đánh cho không còn ngẩng mặt lên được.

Lập tức tất cả tân sinh, bao gồm cả Sài Sương đều trở nên ảm đạm.

- Nếu không có tên thì thành tích này không tính.

Hạ Duẫn Chi cười gượng vài tiếng nói, sau đó chuẩn bị loại thành tích Ma Văn của Tiêu Hoằng ra.

- Sao lại thế? Chủ nhiệm Hạ thua không dám nhận à?

Ngay lúc Hạ Duẫn Chi định sửa danh sách thì tiếng của Trình Thiệu Vĩnh bỗng nhiên vang lên, sau đó thấy Trình Thiệu Vĩnh chấp tay sau lưng, chậm rãi đi từ đằng sau đài tới, bước lên bục giảng, tuy rằng cổ ra vẻ bực mình như mặt mày lại hơn hờ đắc ý.

Thật ra hắn cũng biết thừa Ma Văn không có tên kia không phải của Tiêu Hoằng thì còn là của ai nữa? Chẳng qua không ngờ là Tiêu Hoằng ngay cả tên cũng không thèm viết. Mà lại càng không thể ngờ được là Tiêu Hoằng lại hăng hái tới vậy, trực tiếp dẫm nát Sài Sương.

Mười năm đó, suốt mười năm Trình Thiệu Vĩnh lần đầu cảm thấy thoải mái thế này.

Tuy nhiên dù trong lòng biết rõ nhưng Tiêu Hoằng không đánh dấu tên thì Trình Thiệu Vĩnh cũng không nói ra. Nguyên nhân rất đơn giản, hắn sợ học viện Tây Tân Ma Văn sẽ trộm mất hạt giống này của hắn.

- Không có tên, thế ý của Trình viện trưởng là nên làm thế nào bây giờ?

Hạ Duẫn Chi nói.

- Tên quan trọng gì, là học sinh của phân viện Tây Tân là được rồi.

Trình Thiệu Vĩnh nói tiếp, ý bảo Vương Giai không kiểm tra Ma Văn nữa, lại đưa mắt nhìn Sài Tang, ra vẻ cung kính nói:

- Sài đại nhân, dựa theo quy củ, bảng danh sách lần này vẫn phải công khai đúng không?

Sài Tang sau khi qua cơn kinh ngạc, mặt không đổi sắc, tuy trong lòng phi thường không tình nguyện nhưng vẫn gặt đầu, lại thầm tính toán nhất định phải mò ra được kẻ chế tạo Ma Văn này, sau đó sẽ lôi về học viện Tây Tân Ma Văn.

Hắn không biết Tiêu Hoằng rất hận học viện Tây Tân Ma Văn, lại càng không biết mấy ngày trước hắn còn tự mình hạ lệnh loại bỏ Tiêu Hoằng ra khỏi danh sách nhập học học viện Tây Tân Ma Văn, đưa vị trí này ột vị công tử nhà quan to.

Nếu Sài Tang giờ mà biết điều này thì không biết trong lòng sẽ có cảm nghĩ gì.

Sau đó bởi Tiêu Hoằng không xuất hiện nên vốn lễ trao giải phải rất hoành tráng trở nên im ắng. Bởi lẽ bản thân học viện Tây Tân Ma Văn vốn cảm thấy vô cùng kiêu ngạo giờ lại chẳng khác gì một đám cà bị sương muối.

Sài Sương ngồi hàng đầu sắc mặt lại càng khó coi.

Cùng lúc đó, người khởi xướng ra là Tiêu Hoằng, đối với những chuyện lằng nhằng tại lễ đường hắn chẳng hề biết chút nào. Mà có biết thì hắn cũng chẳng hứng thú, lúc trước cũng chỉ tùy tiện chế tạo ra cái Ma Văn kia để ứng phó cho có mà thôi.

Giờ phút này hắn đang ngồi khoanh chân ở đầu giường, sử dụng huyết thí huấn luyện tu luyện bản thân, đồng thời đầu óc không ngừng nghĩ cách cải tiến nó.

Lần tu luyện này kéo dài ba giờ, khi hắn mở hai mắt ra một lần nữa thì Ngự lực trong cơ thể đã đạt tới 1539 luồng, nếu trong mắt thường nhân thì đã không tồi rồi. Nhưng Tiêu Hoằng vốn có thói quen tăng tiến vọt vọt trong thời gian dài lại thấy chưa thỏa mãn.

Phải cải tiến nhanh hơn một chút mới được.

Trong lòng Tiêu Hoàng nghĩ vậy, liền chậm rãi đứng lên, đi tới trước bàn nước, uống mấy ngụm trà dưỡng sinh do tự hẩn pha chế, lại lôi Đức Thức Ao Diện Văn ra xem. Tiêu Hoàng hứng thú phi thường đối với Ma Văn Liệp Cung trong đó.

Loại Chiến Văn này có đặc điểm là uy lực rất lớn, tầm bắn xa, chuẩn, khuyết điểm cũng rất rõ ràng đó là cần thời gian chuẩn bị ba giây. Đặc điểm như vậy ở thời điểm cận chiến chẳng thể dùng được. Tác dụng của nó lớn nhất là khi ẩn nấp âm thầm, cho đối thủ một đòn trí mạng hoặc là phải ở cách đối phương một khoảng nhất định.

Bởi vậy ngoài Liệp Cung ra thì Tiêu Hoàng còn phải là một việc gấp đó là chế tạo ra một cái Phong Văn, tăng tốc độ di chuyển trên diện rộng mới được.

Không chế Phong Văn là tượng trưng cho Ngự Giả cấp một. Bản thân mình không có thì đúng là hơi keo kiệt rồi.

Hiện giờ Tiêu Hoàng hiểu rõ là Lạc Tuyết Ninh đã đến, đừng nói là học viện Tây Tân Ma Văn mà toàn bộ Thái Ngô Thành cũng chờ mong yên tĩnh được. Tuy rằng mình đã đạt cấp bậc Ngự Giả nhưng vẫn cần cẩn thận lo trước khỏi gặp họa về sau. Thực lực bản thân có mạnh thì mới có thể khiến mình an toàn hơn

120. Chương 120: Có Việc Muốn Nhờ (hạ)

Có thể nói là trải qua thời gian sử dụng ở cường độ cao, hiện giờ Hàm Điều trong tay Tiêu Hoàng đã hơi cũ kỹ rồi. Đây chủ yếu là tại hẩn sử dụng quá nhiều nhưng cũng chẳng còn cách nào khác. Bởi vì Hàm Điều đã là Điều văn đạo thượng đẳng có thể dùng tiền mua được ở Thái Ngô Thành.

Dù sao thì so với loại của Sài Sương phải tự mình thu thập tài liệu, thỉnh cầu thợ thủ công chuyên nghiệp chế tạo, hoặc vận dụng đủ loại phương pháp thu mua từ Thái Ngô Thành, thậm chí là trên cả Vũ Nhuận Tinh.

Mà hai điểm này đối với Tiêu Hoàng đều là không thích hợp, chỉ có thể dùng tạm mà thôi.

Bởi vì bản thân cấu tạo của Linh Xà rất phức tạp, gần như từ mười sáu cái Ma Văn nhỏ sắp thành hình tròn tạo thành, trong đó liên hệ theo một hình thức đặc biệt, tạo hình văn trong văn, thể nên khi Tiêu Hoàng hoàn thành xong thì trên trán hẩn đã đầy mồ hôi. Mặc dù kỹ thuật đạo của hẩn đã lão luyện phi thường nhưng hoa văn Linh Xà trước mắt cũng yêu cầu độ tinh tế rất cao, hơn nữa Hồng anh thạch cũng cứng rắn phi thường.

Tùy tay lau mồ hôi trên trán đi, Tiêu Hoàng liền mở một chậu nước sạch, thông qua Ma Văn châu màu lam đậm chế ra mấy viên hàn băng vạn năm nhân tạo, sau đó dựa vào ý tưởng trước kia mà pha chế Ma Văn dịch.

Ma Văn dịch văn trong văng trước kia nếu Tiêu Hoàng muốn tốt thì cần phải pha dung dịch ma linh trong đó, sau đó đưa hàn băng vạn năm nhân tạo vào, thúc đẩy loại dung dịch này bằng khí lạnh không ngừng của hàn băng khiến nó biến chất, hình thành một loại dung dịch ma linh phẩm chất siêu cao.

Về phần Ma Văn chủ thể khi sử dụng Ma Văn dịch thì vào thời điểm Tiêu Hoàng pha chế ra cũng tận lực cho thấm hàn băng nhân tạo vạn năm vào. Đúng vậy, thứ này đối với người khác thì quý báu chứ với Tiêu Hoàng lại chẳng có gì, chỉ cần có Ngự lực là dùng mãi không hết.

Phối chế Ma Văn dịch so với hoa văn phức tạp trên Tái thạch thì đơn giản hơn rất nhiều lần, nửa tiếng là hoàn toàn xong. Sau đó Tiêu Hoàng liền rót từng chút một vào bên trong hoa văn dày đặc trên Tái thạch.

Có thể nói tài liệu chế tạo Linh Xà cũng không đắt lắm, phần lớn đều là những thứ rẻ tiền, ngoài một ít máu Huyết lân lang biến dị đã thu từ trước ra thì những tài liệu khác giá cũng chẳng tới hai mươi kim tệ.

Tuy nhiên công nghệ chế tác nó lại rất rườm rà, khiến Tiêu Hoàng có cảm giác như chế tạo ra một cái như vậy rồi chẳng muốn làm cái thứ hai. Có một số hoa văn nhỏ trong đó thậm chí dường như chỉ có dùng kính lúp mới thấy được. Nhất là văn trong văn, nhỏ tới như sợi tóc, hơn nữa ngàn vạn lần không thể sai.

Trên cơ bản là khi làm chúng, Tiêu Hoàng có cảm giác như muốn phát điên.

Suốt hai giờ trôi qua, Tiêu Hoàng mới rút hết Ma Văn dịch vào trong đó, thở dài một hơi nhẹ nhõm, lấy Ma Văn Châu màu xanh đen ra đặt một bên. Tiêu Hoàng lúc này bắt đầu làm công tác cuối cùng, đó là kích hoạt.

Quá trình kích hoạt ngoài tiêu hao rất nhiều Ngự lực ra thì tất cả đều thuận lợi, tốn mười lăm giây như trước đây.

Nhìn Linh Xà đã được chế tác xong, Tiêu Hoàng rút cục thở dài một hơi, ngồi xụi lơ trên ghế. Đúng là tài liệu không đắt nhưng quá trình chế tác lại tiêu hao tâm thần quá, giống như thêu hoa vậy.

Đơn giản điều chỉnh một chút, Tiêu Hoàng liền cầm Linh Xà lên bàn tay, rút Ngự lực vào trong đó. Lúc này hắn cảm nhận rõ ràng được bên trong Linh Xà có một luồng Ngự lực xoay tròn, phi thường không tồi. Hiển nhiên hàn băng vạn năm nhân tạo đã tạo nên hiệu quả quan trọng rồi.

Bởi vì Phong Văn bình thường có thể dùng phần lớn chỉ là một luồng. Mà một luồng này đại khái chỉ tiến lên được một km mà thôi.

- Tốt lắm!

Cảm nhận được năng lượng bên trong Linh Xà, Tiêu Hoàng khẽ nói.

Sau đó hắn vội đi ra ngoài phòng ngủ. Hiện giờ đã là khoảng một giờ đêm, đám người Lý Nhạc đã ngủ cả, ở giữa sân, Tiêu Hoàng nhanh chóng khởi động Linh Xà.

Trong nháy mắt, hắn chỉ cảm thấy bốn phía hình thành mười sáu luồng xoáy tụ, giống như chiến đấu cơ Ma Văn phun khí, vận sức chờ phát động. Góc độ phun khí đại khái có thể xoay sáu mươi độ, cần thông qua Ngự lực khống chế xoay tròn sáu mươi độ, cần thông qua Ngự lực khống chế chuẩn xác, tận lực tăng độ linh hoạt. Đây chính là chỗ hay nhất của Linh Xà.

Thông qua mỗi một khí xoáy tụ có thể khiến việc điều khiển phương hướng linh hoạt hẳn, tốc độ tiến lên với với loại chỉ có bốn xoáy tụ nhanh hơn không biết bao nhiêu lần. Nhưng dù sao thì tính năng của Phong Văn được đề cao, độ khó khi khống chế nó cũng tăng.

Không chần chờ chút nào, nhớ lại một chút hướng dẫn điều khiển Phong Văn trong sách, Tiêu Hoàng liền khởi động. Khí xoáy tụ lập tức đẩy mạnh. Trong khoảnh khắc, Tiêu Hoàng chỉ cảm thấy phía sau truyền tới lực đẩy rất lớn, giống như mười mấy cơn lốc đẩy mình đi vậy.

Toàn thân Tiêu Hoàng trong nháy mắt đã vọt ra ngoài, dưới lực đẩy cực mạnh, chỉ cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, tốc độ cực nhanh.

Ngay sau đó cả người hắn liền đập thẳng vào tường, dưới lực đẩy mạnh của Phong Văn mà cả người dán lên tường như thạch sùng vậy.

Mười sáu khí xoáy tụ nếu muốn thao tác tự nhiên như cánh tay, đồng thời phối hợp với bước chân thì Tiêu Hoàng còn cần phải luyện tập rất nhiều.

Rất nhanh sau đó Phong Văn liền ngừng lại. Chỉ thấy Tiêu Hoàng trượt từ vách tường xuống, sau đó hơi bồng bồng vết thương bị va đập, vẻ mặt đau khổ.

- Độ khó khi thao tác quả nhiên không nhỏ.

Tiêu Hoàng ngồi xổm trên mặt đất, thì thào nói, sau đó lấy Dược Văn trị bệnh bình thường ra, rửa sạch máu bầm trên mặt, trong đầu lại đang suy nghĩ làm sao để huấn luyện. Hiển nhiên là diện tích sân quá nhỏ, căn bản không thích hợp làm nơi tập luyện.

Ở học viện Tây Tân Ma Văn và Mai Long Ngự Văn Hành đều có sân chuyên dụng để tập Phong Văn. Nhưng nơi đó lại không cho người ngoài vào.

- Xem ra chỉ còn có thể tự mình nghĩ biện pháp.

Tiêu Hoàng thì thào, sau đó đi trở lại phòng ngủ, bắt đầu sử dụng Hàm Vận luyện độ chính xác của Ngự lực. Một giờ sau, hắn lại dùng một viên văn đan bổ huyết, sau đó mới chìm vào giấc ngủ.

Cùng lúc đó, bên trong phòng hiệu trưởng của học viện Tây Tân Ma Văn, lúc này đã về đêm nhưng đèn vẫn sáng. Trong phòng, sắc mặt Sài Tang nghiêm túc ngồi bên bàn, trong tay cầm bảng thứ hạng thí nghiệm của buổi chiều. Chữ học sinh của phân hiệu đứng đầu bảng, càng nhìn càng chói mắt.

Trước mặt hắn còn đặt Dược Văn trị bệnh của Ngự Đồ cấp hai.

Ở ghế bành đối diện, Hàn Thần, Hạ Duẫn Chi và bốn năm nhân vật quan trọng khác đều ở đó, còn có Sài Sương mặt mày âm trầm cùng với cao thủ đệ nhất của học viện, Miêu Thần.

Giờ khắc này Sài Sương chịu uất hận nhất. Buổi lễ chiều này đúng ra phải tuyệt đối thuộc về nàng, kết quả lại bị một kẻ không biết tên dẫm đạp, có thể nói là nhục nhã vô cùng.

Càng khiến nàng cảm thấy phẫn nộ đó là vừa rồi nàng lại chế tạo Dược Văn cho Ngự Đồ cấp hai, cảm thấy Dược Văn mà Tiêu Hoảng để lại giống như một ngọn núi lớn mà nàng không thể vượt qua nổi, thậm chí còn cảm thấy núi cao chót vót tận trời, khiến kẻ đã quen nhìn xuống người bên dưới mình cảm thấy cực kỳ không ổn.

- Viện trưởng, danh sách này tuyệt đối không thể công bố được. Một học sinh của phân hiệu lại dẫm đạp lên học sinh của học viện Tây Tân Ma Văn. Kỹ năng của tân sinh là thứ yếu, quan trọng nhất là chúng ta tổn hại danh dự thôi. Hơn nữa Lạc Tuyết Ninh sắp tới đây rồi, nếu để nàng nhìn thấy thì sẽ nghĩ gì chứ?

Hạ Duẫn Chi lên tiếng. Trong tay hắn cũng có một tấm bảng thành tích, tuy vì để giữ mặt mũi cho Sài Sương nên đã loại tên nàng ra nhưng học viên đứng thứ hai của học viện Tây Tân Ma Văn là Phùng Thượng đã bị bỏ xa tới vạn dặm rồi.

- Không chỉ có thế. Cấp bậc của học sinh phân hiệu này cũng tuyệt đối không thấp.

Sài Tang lên tiếng nói, cũng cầm Ma Văn trong tay lên một lần nữa. Trước hắn tuy rằng còn tàn phiến Ma Văn của Tiêu Hoảng nhưng Tiêu Hoảng khi đó và Tiêu Hoảng hiện giờ đã không thể sánh nổi. Lúc trước Tiêu Hoảng giống như là một người mới bắt đầu, kỹ thuật đao trúc trắc, hiện giờ đã như nước chảy mây trôi, lưu loát lại thâm trầm lão luyện.

Mà Sài Tang nói như vậy chính là dựa vào kinh nghiệm của Chế Văn Sư sau bao năm tháng mà phán đoán ra người này ít nhất phải là Ngự Đồ cấp mười, thậm chí đã đạt cấp Ngự Giả.

- Viện trưởng, ngài nói học sinh chế tạo Ma Văn này có thể cho hàn băng vạn năm vào trong Ma Văn không? Hàn Thần nghĩ một chút rồi lên tiếng.

Tuy nhiên phân tích của Hàn Thần theo cách nhìn của mấy người khác là rất buồn cười.

- Chủ nhiệm Hàn, lời nói của ngài hơi hoang đường rồi. Ta thử hỏi người một chút, một khối nhỏ hàn băng vạn năm giá bao nhiêu tiền? Ngàn vàng khó cầu, có thể nói là vô giá. Xin hỏi Dược Văn trị bệnh cho Ngự Đồ cấp hai giá bao nhiêu? Chỉ vài ngàn tệ thôi. Người cảm thấy trên đời sẽ có người ngu như vậy, đem thứ giá ngàn vàng đi ứng dụng vào một cái Dược Văn vài ngàn tệ sao? Chuyện này giống như là vì kéo dài tuổi thọ một cái Ma Văn Xa rách nát mà tốn mấy ngàn bảo vệ vậy. Trên thế giới có người ngu vậy sao? Cho dù là phân hiệu muốn trấn áp học viện Tây Tân Ma Văn thì phí tổn như vậy không phải là quá cao rồi sao?

Hạ Duẫn Chi lên tiếng nói.

Nếu dùng lối suy nghĩ của người bọn họ thì lời này đúng là có đạo lý.

Tang Hoành Vân ngồi ngay ngắn trước bàn giấy cũng gật đầu. Phân tích của Hạ Duẫn Chi rất có đạo lý. Trên cơ bản là có thể bài trừ việc sử dụng hàn băng vạn năm.

- Xem ra Trình Thiếu Vinh này có chút tài cán rồi, lại có thể có tân sinh giỏi như vậy. Miêu Thần, chuyện này giao cho người, mau chóng điều tra ra chủ nhân của khối Dược Văn này, sau đó nghĩ biện pháp lôi hắn về học viện Tây Tân Ma Văn.

Sài Tang ra lệnh.

- Vâng thưa viện trưởng.

Miêu Thần vẫn có vẻ trầm mặc phi thường, bình thản đáp.

121. Chương 121: Cảnh Giới Và Biến Hóa

- Về phần những người khác thì không nên rối rắm vì chuyện này, tập trung nghênh đón Lạc Tuyết Ninh là được. Danh sách kia phân làm hai bảng, đưa cho chúng ta và phân hiệu là được.

Sài Tang đưa ra phương pháp xử lý cuối cùng. Nhưng trong lòng, Sài Tang vẫn thầm canh cánh trong lòng với năm chữ “học sinh của phân viện” này. Ngoài việc sử dụng hàn băng thì còn có thể có hai loại khả năng.

Thứ nhất là tìm được phương pháp đặc biệt để pha chế Ma Văn dịch. Thứ hai là số may. Tuy nhiên dù là phương án nào đi nữa thì người như vậy cũng rất khó gặp, nhất là với thân phận tân sinh.

Đương nhiên tới lúc này Sài Tang vẫn không thể ngờ được người này chính là Tiêu Hoàng mà hắn đã vô tình gạt ra.

Mới tới khi nửa đêm về sáng, lúc này hội nghị lâm thời mới chấm dứt.

- Miêu học trưởng, dừng bước.

Ngay khi Miêu Thần vừa đi ra khỏi văn phòng hiệu trưởng thì Sài Sương đã đi ngay sau, lên tiếng.

- Sài học muội? Có chuyện gì sao?

Miêu Thần hơi xoay người, bình thần nói, lời nói và cử chỉ không mấy may dao động.

- Về việc kiểm học sinh của phân hiệu, có thể tính cả ta vào hay không. Hoặc nói là ngài điều tra được thì nói cho ta biết trước được không?

Sài Sương tươi cười nói.

- ? Sài học muội không phục, muốn tỷ thí với hắn một phen nữa sao?

Miêu Thần cũng cười cười, có thể liếc mắt một cái là nhìn thấy ý tưởng của Sài Sương. Hắn và Sài Sương đã quen biết nhiều năm, hiểu rất rõ tính cách của nàng, hơi cứng đầu không chịu thua.

Sài Sương không nói gì, chỉ hơi gật đầu.

- À, được.

Miêu Thần thấy thế cũng gật đầu, sau đó xoay người rời đi, tuy ý đi tới cuối hành lang.

Tuy nhiên trong lòng Miêu Thần cũng không cho rằng đây là một nhiệm vụ dễ dàng. Bởi vì một loạt hành động của Trình Thiếu Vĩnh trên lễ đường đã có thể thấy rõ là hắn chỉ khoe một chút liền thu tay, có chuẩn bị đối với việc học viện Tây Tân Ma Văn muốn cướp người. Nhưng Miêu Thần cũng không hề có ý định từ bỏ. Dù sao thì loại học sinh ưu tú như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ phải thò đầu ra thôi.

Chớp mắt đã trôi qua hai ngày rồi.

Trong hai ngày này, Tiêu Hoàng ngoài việc huấn luyện chăm chỉ thì đại bộ phận thời gian cơ bản đều chế tạo đủ loại Dược Văn thẩm mỹ, đồng thời gia nhập hàn băng vạn năm vào toàn bộ những thứ này.

Ước chừng có một rương nhỏ gồm Dược Văn giảm béo, đương nhiên Tiêu Hoàng cũng không sử dụng khí tức văn trong văn, chỉ cho thêm hàn băng vạn năm thì Dược Văn bình thường tuy rằng không có hiệu quả không được như văn trong văn nhưng cũng sử dụng được nhiều hơn vài lần, đối với hiệu quả giảm béo của Dược Văn cũng tốt hơn rất nhiều.

Mà nguyên nhân Tiêu Hoàng làm vậy rất đơn giản chính là muốn cho Doanh nghiệp Đại Hoàng Mỹ đủ Dược Văn. Dù sao nếu đã đi học thì việc quan tâm tới Doanh nghiệp Đại Hoàng Mỹ chắc cũng giảm đi rất nhiều. May mà hiện giờ Lý Nhạc đã đạt tới Ngự Đồi cấp bốn, khống chế Dược Văn của Tiêu Hoàng cũng quen thuộc phi thường, vắng Tiêu Hoàng vài ngày hắn cũng không có vấn đề gì.

Tám giờ, giao rương nhỏ cho Lý Nhạc, Tiêu Hoàng liền chạy tới phân viện Tây Tân.

Giờ khắc này toàn thành Thái Ngô Thành đã giới nghiêm, trên bầu trời có mười mấy cái trực thăng Ma Văn không ngừng di chuyển, quan sát tình hình đạo chích ở mỗi con đường. Đây đều là tiếp viện của quân đoàn Bối La Ma Văn mấy ngày trước.

Trên mặt đất, xe cảnh sát Ma Văn cũng nói liên không dứt, thăm dò những kẻ khả nghi.

Đối với tình hình như vậy, Tiêu Hoằng gần như coi như không thấy. Vẫn một câu nói cũ, chuyện này chẳng mấy quan hệ với hắn. Mang theo túi du lịch, Tiêu Hoằng liền trực tiếp đi lên tắc xi Ma Văn, tiến thẳng về hướng phân viện Tây Tân.

Bởi vì trước đó Tiêu Hoằng đã được bảo vệ biết là nhân vật an toàn nên tiến vào trường cũng không gặp mấy ngăn trở. Tuy nhiên đúng lúc này hắn bỗng cảm thấy tần suất đi qua đi lại phân viện Tây Tân và Doanh nghiệp Đại Hoằng Mỹ hắn sẽ tăng nhiều, đi tắc xi Ma Văn cũng không phải là một biện pháp hay.

Đây là thời điểm cần phải nghiên cứu Ma Văn Xa.

Tiêu Hoằng trầm nghĩ như vậy, bước chân không chậm lại chút nào. Hiện giờ quân đội của Mặc Huyền đã tiến vào chiếm cứ học viện Tây Tân Ma Văn, bắt đầu kiểm tra tất cả những nơi khả nghi.

Tình huống như vậy mãi tới khi Tiêu Hoằng tiến vào khu vực của phân viện Tây Tân mới hoàn toàn không thấy nữa. Hiển nhiên là phân viện Tây Tân vẫn căn bản không được coi trọng như trước, chỉ kiểm tra một lần, sắp xếp nhân viên cần tra xét rồi quên luôn.

Đối với những chuyện ven đường này, Tiêu Hoằng cũng không suy nghĩ quá nhiều, tiến vào trong trường, lập tức đi vào phòng học trên lầu hai.

Mới vừa đẩy cửa phòng học ra, hắn đã nghe thấy trong phòng truyền ra tiếng ong ong, đưa mắt nhìn lại chỉ thấy học sinh đang ngồi túm năm tụm ba.

Nữ sinh được gọi là Chân tỷ kia đang ngồi bên cạnh hai gã khác, vui vẻ trò chuyện, làm cho người ta có cảm giác tự cao tự đại, coi trời bằng vung.

Ở chỗ trung tâm của phòng học là một anh chàng cao lớn, làn da trắng bóc, mặc quần áo màu đen có vẻ rất nổi bật. Giờ phút này hắn đang gác chân lên ghế, bàn tay gác lên cổ một học sinh nam quần áo bình thường, dường như đang răn dạy điều gì đó.

Bởi vì quá ồn ào nên Tiêu Hoằng cũng không nghe rõ, chỉ có thể thông qua vài lời nói mà loáng thoáng nghe được tên học sinh cao to kia được người khác gọi là Kiều Bình, có vị trí cũng không thấp ở nơi này, đạt Ngự Đồi cấp năm. Mà hắn đang bắt nạt bạn học. Tiêu Hoằng cũng chẳng mấy quan tâm. Hắn vốn không thích bệnh vực kẻ yếu, hành hiệp trượng nghĩa, càng không có hứng thú quản chuyện này.

Về phần Tiêu Hoằng hiện giờ thì dù là diện mạo hay cách ăn mặc cũng không hấp dẫn người khác. Thấy hắn đi tới, những học sinh khác cũng chỉ đảo mắt qua rồi không để ý tới nữa.

Chỉ có Chân tỷ ngày trước bình phẩm hắn từ đầu tới chân là liếc mắt nhìn Tiêu Hoằng một cái, có vẻ khinh thường với quần áo của Tiêu Hoằng, sau đó lại quay về tiếp tục tán phét.

Chậm rãi ngồi vào một góc, dựa vào cửa sổ. Tuy rằng trong phòng ồn ào khiến Tiêu Hoằng cảm thấy hơi phiền nhưng thần sắc hắn cũng vẫn bình thản, trong đầu nghĩ tới chuyện Linh Xà. Hiện giờ hắn đã chế tạo thành công Linh Xà nhưng muốn khống chế nó tự nhiên thì phải huấn luyện một phen mới đúng.

Lúc trước cũng từng nói qua, học viện Tây Tân Ma Văn và Mai Long Ngự Văn Hành cũng có sân tập nhưng muốn đi vào thì đúng là nói dễ hơn làm. Dù sao bọn họ cũng chọn người vào đó. Hơn nữa bởi vì Phong Văn chỉ có Ngự Giả mới khống chế được nên học sinh bị giới hạn tiến vào, thường phải là người có thực lực cao cường hoặc có đặc quyền mới được.

- Xem ra đành phải nhờ Mộ Khê Nhi giúp đỡ thôi.

Tiêu Hoằng trầm nghĩ.

Gần như ngay khi Tiêu Hoằng nghĩ tới đây thì căn phòng vốn lộn xộn bỗng dưng im bật. Một số học sinh ngoại hình kỳ quái cũng đều ngồi xuống.

Hơi ngẩng đầu lên, Tiêu Hoằng thấy một lão già tóc hoa râm, đeo kính từ từ đi vào, bước chân rất nhẹ, gần như giống như một bóng ma, đi tới cạnh bục giảng. Mà hắn chính là Thôi Uyển Bác, giáo viên chủ nhiệm với của phân viện Tây Tân.

Hơi liếc mắt một cái nhìn xuống mọi người, Thôi Uyển Bác hơi dừng lại trên người Tiêu Hoằng hơi lâu hơn vài giây liền thu hồi ánh mắt, cũng không điểm danh, sau khi giới thiệu đơn giản một chút liền cầm bút viết bốn chữ lên bảng ” Thái Qua Vũ Trụ”.

- Đầu tiên xin chào mừng các học sinh ngồi ở đây đã đi vào phân viện Tây Tân. Bài đầu tiên chúng ta thoải mái một chút, học về Thái Qua Vũ Trụ.

Thôi Uyển Bác mở sách giáo khoa ra, nói khẽ. Dưới lớp có người thì thảo hần cũng không quản tới.

Chỉ có mỗi Tiêu Hoằng lúc này thần sắc là chăm chú.

- Trong toàn bộ Thái Qua Vũ Trụ, tổng cộng có 157 quốc gia nhân loại, nhìn như rất nhiều nhưng thực ra chỉ có sáu đại liên hiệp. Mỗi một liên hiệp đều có những đế quốc siêu cấp, ví dụ như Phục Thần Đế Quốc ở liên hiệp Gia Đô. Đế quốc Gia Đô là trung tâm, Phục Thần theo sát phía sau. Tân Cách Công Quốc cũng thuộc liên bang này. Ví dụ các liên bang Bắc Áo, Á Tế Á cũng vậy.

Thôi Uyển Bác nói tiếp, tiện tay mở một hình ảnh ở bên cạnh.

Trong nháy mắt, bên cạnh hần xuất hiện một hình ảnh vũ trụ mênh mông, đầy những ngân hà do rất nhiều sao tạo thành, giống như những tấm lụa mỏng đầy màu sắc, vờn quanh hư không mênh mông.

Mà bên trong hình ảnh ngân hà này có một đường cong màu bạc, chưa thiên hà này thành sáu khối. Về phần Vũ Nhuận Tinh thì có vẻ rất kém, ở trong một góc cực kỳ hẻo lánh.

Học sinh vừa thì thầm tán dóc vừa rồi nhìn thấy hình ảnh vũ trụ bao la như vậy thì cũng thoáng sửng sốt.

- Thưa giáo sư, trong sáu liên bang thì mạnh nhất là liên bang nào ạ?

Một người ít kiến thức, ngay cả tri thức địa lý của Vũ Nhuận Tinh cũng không đủ, tò mò hỏi.

- Liên bang Á Bình Trữ.

Thôi Uyển Bác nhìn một cái rồi nói. Thật ra mỗi một liên bang đều có những nhân vật vô cùng cường đại làm trụ cột. Ví dụ như đế quốc siêu cấp Á Bình Trữ . Sau lưng bọn họ có Đế Á chống đỡ. Đây là cao thủ cấp bậc Ngự Không. Mà những liên bang khác cũng vậy. Về phần Phục Thần Đế Quốc của chúng ta thì nhân vật cấp đó là A di La, vẫn ngồi trên một phiến đá cả ngàn năm rồi.

- Ngồi cả ngàn năm? Có thể thế sao? Người kia hay là chết già rồi?

Lại có học sinh hỏi.

- Chưa chắc. Một người bắt đầu từ Ngự Đồ, cảnh giới tăng lên đều thấy đổi diện mạo. Điểm này tất cả mọi người đều biết rồi. Nhưng thế thì sao? Mỗi một lần tăng lên một cảnh giới thì Ngự lực trong cơ thể đều nhiều lên. Mà Doanh nghiệp Đại Ngự Sư đột phá tới cấp bậc Ngự Hồn thì Ngự lực trong cơ thể sẽ hóa sương mù, giống như hơi nước ngưng kết lại, trở nên rất phi thường. Tuổi thọ của bọn họ chẳng những được đề cao rất lớn mà có thể thông qua Ngự lực cường hãn trong cơ thể mà khiến thân thể biến ảo tự nhiên. Tới cấp bậc Ngự Không thì Ngự lực hóa sương mù sẽ biến thành dạng lỏng, dù thân thể có bị đả kích trí mạng thì chỉ cần Ngự lực không tiêu tan, vẫn có thể có sức mạnh vung tay là hủy thiên diệt địa.

Mặt Thôi Uyển Bác không đổi sắc, giới thiệu.

- Oa.

Người ở đây nghe tới nhập thần, mở to đôi mắt, không khỏi phát ra tiếng nói như vậy.

122. Chương 122: Cảnh Giới Và Biến Hóa

- Từ xưa tới nay, Ngự Thần chính là truyền thuyết. Tương truyền ngàn năm trước có một đế quốc Phần Cương tà ác, đốt giết ở khắp Thái Qua Vũ Trụ, điên cuồng mở rộng, uống máu người, tu luyện thành Ngự lực bản thân. Mà đầu lĩnh của bọn họ là Cáp Thụy Sâm am hiểu Hàn Võ Chiến Văn, lúc ấy đạt Ngự Không cấp năm, bách chiến bách thắng. Tuy nhiên sau đó thế nào thì không ai biết. Có lẽ thịnh quá thì sẽ suy yếu đi, có lẽ là do nguyên nhân khác mà Phần Cương đế quốc của Cáp Thụy Sâm tan biến. Mọi người ở

nơi đó dù là già trẻ nam nữ đều giống như bị ma quỷ giết sạch. Cáp Thụy Sâm chết đi dưới tàng cây, theo truyền thuyết vào một khắc cuối cùng đã đột phá cửa ải, đạt tới cấp Ngự Thần, giao hòa cũng hư không.

Thôi Uyển Bác đẩy gọng kính, nói tiếp.

Tiêu Hoảng đã từng đọc qua truyền thuyết về Cáp Thụy Sâm trong một quyển sách, tuy nhiên hoàn toàn bị đưa thành thần thoại, về phần đoạn lịch sử kia thì hẳn cũng từng nghiên cứu, chỉ biết là mơ hồ phi thường, có thể nói là lúc đó nhân loại gặp kiếp nạn thật lớn.

Còn tư liệu về Phần Cương thì không thể nào tìm hiểu nổi. Vài lão quái cấp bậc Ngự Không dường như cũng biết gì đó về chuyện này nhưng lại không đề cập tới.

Chẳng qua truyền thuyết trong thần thoại kia được người ta nói tới say sưa, tuy nhiên lại trở thành đại nhân vật phản diện bị vạn người vứt bỏ. Danh tiếng của Cáp Thụy Sâm thậm chí còn bị gán với cái tên Ma đầu, ác ma từ Địa Ngục.

Thậm chí Tiêu Hoảng còn đọc thấy những truyện nói rằng để phòng ngừa Cáp Thụy Sâm sống lại, mọi người chém thi thể hắn ra làm vạn mảnh. Tuy nhiên vị trí của Chiến Văn chung cực Hàn Võ của đối phương, vì sao hắn lại trở nên cường đại như vậy vẫn là một điều bí ẩn tới ngày nay.

Dân chúng của Phần Cương đế quốc bị giết hại thảm thiết, chỉ còn ít ỏi không mấy người, đồng thời chạy nạn tới những quốc gia khác, mai danh ẩn tích.

Đối với loại truyền thuyết này, ban đầu Tiêu Hoảng cũng không tin nhưng lại thấy có chút điểm đáng ngờ là lịch sử một ngàn năm về trước cũng giới thiệu một cách hàm hồ.

Đương nhiên Tiêu Hoảng cũng không hứng thú tìm hiểu sâu thêm làm gì. Dù sao loại chuyện này là lịch sử, cũng không liên quan nhiều tới hắn. Hoặc có thể nói chuyện này không mấy may có chút quan hệ. Ít nhất là Tiêu Hoảng thấy thế.

Buổi học đầu tiên có thể nói là mỗi học sinh đều nghe bài cẩn thận, ngoài Cáp Thụy Sâm ra thì hiện giờ có sáu đại nhân vật cấp Ngự Không đều được giới thiệu cả, ví dụ nha Đế Á, A Di La.

Bởi vì liên bang Gia Đô là nơi ở của A Di La, cũng là nơi Phục Thần Đế Quốc sống nên phần giới thiệu cẩn thận hơn một chút. Thậm chí Thôi Uyển Bác còn tuôn ra một người nổi tiếng siêu cấp đó là Lạc Tuyết Ninh, chính là đồ đệ nhỏ nhất của A Di La.

Có thể nói tin tức này đối với Tiêu Hoảng thật không tệ. Nghe được tin này xong, trong lòng hắn cũng chấn động. Thảo nào Lạc Tuyết Ninh lại có địa vị không ai sánh được ở Tân Cách Công Quốc. Thực lực của bản thân nàng, lại cộng thêm những phương diện khác nữa thì đó cũng là chuyện bình thường.

Hai tiết học sau đó là Dục Lý Học và Giải Phẫu Học. Mấy môn này không thể hấp dẫn bằng tiết học đầu tiên toàn kể chuyện xưa, khiến mấy người ngồi phía trên đã bắt đầu gục xuống bàn buồn ngủ.

Ngược lại Tiêu Hoảng lại như gặp món ngon, bút trong tay điên cuồng ghi chép, hận không thể nhớ kỹ từng câu của giáo sư.

Trình độ giảng bài của Thôi Uyển Bác và một giáo sư khác phải nói là cao phi thường. Trước kia Tiêu Hoảng rất thiếu tri thức, nhất là tri thức cơ sở, giờ ở trên lớp cảm thấy mọi tri thức đều có giá trị. Đây giống như một chiếc lược chải chuốt lại những tri thức lộn xộn trong đầu hắn, thậm chí còn hoàn toàn bù đắp một số những kiến thức đã quên sót.

Nhất là Giải Phẫu Học, nếu như trước khi tự mổ mà được học chương trình này thì hẳn cũng không đến nỗi khổ sở như vậy. Bất đắc dĩ, Tiêu Hoảng chỉ còn có thể cười khổ.

Khi hai tiết học còn lại chấm dứt, Tiêu Hoảng lại có cảm giác như còn thòm thèm, nắm chặt bút máy, vẫn không ngừng viết mà tận lực ghi chép tất cả những gì giáo sư nói lại. Về sau ôn tập cho tốt, tranh thủ nhớ hết mới tốt.

Mà bên trong lớp học, giáo sư ra ngoài rồi, học sinh vốn còn buồn ngủ lại bừng bừng sinh cơ, nói chuyện riu rít, bàn xem nên tìm chỗ nào vui chơi.

Tuy nhiên trước mắt bọn họ cần lo lắng là bài vở trên lớp vì nơi này sẽ kiểm tra định kỳ.

Kiều Binh học mấy bài đều cảm thấy hỗn loạn, nhìn vở trước mặt mình, chỉ thấy bốn chữ Thái Qua Vũ Trụ, còn lại đều trống cả.

Suy nghĩ một chút, hắn lại thấy một quyển vở khoảng bảy tám trang giấy, lập tức vươn bàn tay ra túm lấy học sinh còm nhom kia, bàn tay đặt thẳng lên cổ hắn.

- Vu Tiểu Sâm, ôi, giúp ta một chút đi.

Kiều Binh nói với học sinh còm nhom này xong liền trực tiếp cầm vở và bút đặt lên bàn của hắn.

- Không được đâu. Ta phải chép tới ba bản rồi, không xong được.

Người này nơm nớp lo sợ, cũng đưa ba cuốn vở trống khác cho Kiêu Binh xem.

- Ba phần? Người không thể bỏ đi một phần sao?

Kiều Binh nhìn thấy tình hình trước mắt thì hơi không vui nói, trong lời nói cũng ẩn hiện ý hung hãn.

- Binh ca, ngài làm như vậy thì có phải là hơi quá bá đạo rồi không?

Đúng lúc này thì một nam sinh ngồi cùng hàng với Kiêu Binh, tóc đỏ sậm, vẻ mặt hơi tức giận nói. Toàn thân hắn bắt mắt nhất là bộ tóc đỏ, quần áo cũng rất chỉnh tề, vừa thấy đã biết là hạng người không dễ chọc.

Người này Kiêu Binh đã tiếp xúc, tất nhiên nhận ra, tên là Tôn Kỳ Đông, Ngự Đồ cấp bốn. Tuy rằng Kiêu Binh đạt tới Ngự Đồ cấp năm, thực lực hơn Tôn Kỳ Đông nhưng người như vậy nếu Kiêu Binh không xung đột lợi ích quá lớn thì không thể chọc, vẫn phải nể mặt một chút.

Châm một điều thuốc, Kiêu Binh cười cười:

- Hóa ra là Tôn lão đệ đã giành trước. Vậy thì được rồi.

Nói xong Kiêu Binh liền cầm quyển về đặc điểm nhìn khắp bốn phía. Tuy nhiên phi thường không may là mấy tên dễ bắt nạt dường như đều bị chiếm lấy cả, trước bàn đều đặt mấy cuốn vở.

Điều này khiến hắn cảm thấy cảm tức và bất đắc dĩ. Tuy nhiên đúng lúc này thì Kiêu Binh lại đưa mắt nhìn vào bên trong góc phòng, thấy Tiêu Hoảng đang điên cuồng ghi chép.

Đối với một số học sinh có gia cảnh giàu có thì quần áo của Tiêu Hoảng thật sự là chưa sa hoa lắm, chỉ là một bộ quần áo phổ thông bình thường nhất, trọn vẹn không quá năm ngàn tệ.

Lại nhìn tướng mạo của Tiêu Hoảng, rất bình thường phổ thông, dáng người tuy rằng rất cao nhưng lại hơi gầy yếu, không có phong phạm của cấp Ngự Giả, cũng không phải là nhà giàu một tháng thu nhập tới mấy trăm kim tệ.

So với bạn cùng lớp, hắn chẳng khác gì mấy người thực lực thường thường, hay bị bắt nạt cả.

Hắn hắn là một lựa chọn không tồi.

Kiều Binh nghĩ vậy, tiếp theo ngậm điều thuốc từ từ bước tới cạnh Tiêu Hoảng, cũng đánh giá hắn một lần nữa, thấy rõ là đối phương rất bình thường.

Tiêu Hoảng tất nhiên chú ý tới Kiêu Binh bên cạnh nhưng cũng chẳng để ý lắm, vẫn làm theo mục đích của bản thân. Nhưng Kiêu Binh ngậm thuốc lá khiến hơi thuốc bay vào mũi Tiêu Hoảng, khiến hắn thấy hơi phản cảm.

Những người khác tất nhiên chú ý tới hành động của Kiêu Binh. Phòng học vốn đang ồn ào trong nháy mắt trở nên im ắng không ít, rất nhiều ánh mắt đều nhằm vào trong góc.

Mọi người âm thầm lo cho Tiêu Hoảng. Nếu Tiêu Hoảng không gia cảnh, không có bản lĩnh thì lần này hắn sẽ trở thành học sinh nô lệ mất.

Hơn nữa Kiêu Binh mà đạt mục đích rồi thì những nhân vật nhà Tôn Kỳ Đông cũng nhận định Tiêu Hoảng là nhân vật dễ bắt nạt, tiếp tục gây khó dễ. Bên trong trường học thường xuyên xuất hiện loại hiện tượng này.

Chát.

Ngay khi Kiều Bình vừa tới cạnh Tiêu Hoàng thì hắn liền tùy tiện ném cuốn vở lên mặt bàn. Tiếng động không lớn nhưng lại có vẻ khinh miệt trắng trợn.

Cách đó không xa, Tôn Kỳ Đông trông rất bình thản, lẳng lặng đứng nhìn, chuẩn bị xem học sinh trầm mặc thích trốn ở góc kia có thực lực tới đâu. Nếu chỉ thường thường thì có thể dám phản kháng. Hắn cũng không ngại ra tay, coi như là giúp đồng minh một lần, cũng khiến những học sinh nô lệ kia biết thực lực của hắn, về sau biết điều hơn.

- Chân tỷ, nhìn xem. Đó là người mà hôm trước ngươi gặp, giờ sắp gặp phiền toái tới nơi rồi.

Một nữ sinh ngồi cạnh Chân tỷ nói.

- Xì, hắn xứng để ta nhìn sao?

Chân tỷ bĩu môi, liếc nhìn Tiêu Hoàng trầm mặc, khinh thường nói. Theo nàng thấy thì Tiêu Hoàng chẳng qua đang cố gắng trấn tĩnh thôi.

Đúng lúc này, ánh mắt của những người khác cũng tập trung vào đây.

- Này anh bạn, nhìn cậu chép rất nhanh, thuận tiện giúp ta một chút được không?

Tiếng nói của Kiều Bình có vẻ hiền hòa nhưng cận thận nghĩ lại sẽ thấy có chút hương vị uy hiếp.

Một loạt hành động trước đây của Kiều Bình, tuy Tiêu Hoàng chưa động tới nhưng hành động của đối phương lúc này tất nhiên hắn hiểu được.

- Ngươi không phải là có tay sao? Tránh ra thì sẽ còn yên lành.

Tiêu Hoàng cũng không thèm để ý tới giọng điệu của Kiều Bình, bình thản nói. Lời nói này hoàn toàn giống như hắn đang ở Doanh nghiệp Đại Hoàng Mỹ, bút máy trong tay vẫn không ngừng lại như trước.

Tuy nhiên những người khác nghe thấy thần sắc liền không khỏi biến đổi. Bọn họ cũng nghĩ là Tiêu Hoàng sẽ từ chối nhưng tám chín phần phải là từ chối rất khéo léo, hơi lấy lòng. Lời nói trắng trợn này đúng là nằm ngoài dự đoán của bọn họ.

Chẳng lẽ thằng nhãi này điên rồi? Kiều Bình là Ngự Đồ cấp năm, ở trong phân viện Tây Tân này cũng là cao thủ hàng đầu. Một thằng nhãi không danh tiếng lại dám nói như vậy với Kiều Bình, chẳng lẽ chán sống thật?

Trong lòng mọi người đều nghĩ như vậy. Mà bọn họ cũng có thể khẳng định Tiêu Hoàng lần này chắc phải đánh một trận rồi.

123. Chương 123: Xung Đột!

- Oa! Không thể tưởng được, tên tiểu tử tướng mạo xấu xí kia cũng dám nói như vậy, còn rất có cốt khí nữa chứ!

Một nữ sinh ở bên cạnh Chân tỷ lên tiếng nói.

- Cốt khí cái gì! Ta xem ra là hắn không biết Kiều Bình lợi hại, quả thực là không biết sống chết!

Ánh mắt của Chân tỷ dời tới dời lui giữa Tiêu Hoàng và Kiều Bình một hồi, rồi nói.

Trước đây, thực lực của Kiều Bình nàng thỉnh thoảng vẫn là kiến thức qua. Ngay ngày hôm qua, hắn còn khiêu khích một học sinh năm hai, đương trường đánh ngã lăn trên mặt đất. Thiết Quyền Chiến Văn trong tay hắn uy lực kinh người.

Vu Tiểu Sâm ở một bên ngoan ngoãn ghi bút ký, nghe Tiêu Hoàng nói như thế, khẽ lắc đầu, cảm thấy đã bắt đầu bị ai cho Tiêu Hoàng rồi. Ở trong mắt hắn xem ra, trong hoàn cảnh này, không có thực lực mà ngang ngược kết quả không tránh khỏi bị đánh ột trận, sau khi bị đánh còn phải ngoan ngoãn để mặc cho người ta thao túng.

“Không thức thời!” Đây là Vu Tiểu Sâm đánh giá về Tiêu Hoàng.

Lại nhìn Kiều Bình lúc này, vừa nghe lời nói của Tiêu Hoàng, phản ứng đầu tiên chính là sửng sốt, sau đó một cơn lửa giận ùn ùn dâng lên. Ngày hôm qua đánh ngã một học sinh cấp hai năm đã làm cho hắn xác lập địa vị ở trong lớp này, thế mà chỉ trong giây lát bị tên vô danh tiểu tốt này không nể mặt hắn trước đám học sinh cùng ban, dùng lời nói xem thường nói với hắn như thế, hiển nhiên chẳng những xúc phạm vấy ngược của hắn, mà còn làm cho hắn hoàn toàn mất hết mặt mũi trước mặt bạn cùng học, có thể nói là đối với đệ nhất cường giả trong ban như hắn đây là trắng trợn khinh nhờn.

- Vừa rồi người nói cái gì?

Kiều Bình hỏi với giọng điệu âm trầm, biểu tình âm lãnh, từ trong Ma Văn túi lấy ra Thiết Quyền Chiến Văn.

Có thể nói, hiện tại Tiêu Hoàng cũng không thích gây chuyện ở trong này, nhưng cũng không muốn bị người ta dè dặt cười cợt. Về phần thực lực của Kiều Bình, Tiêu Hoàng không biết bao nhiêu, nhưng từ trong tư liệu nhập học có thể nhìn thấy, cấp bậc cao nhất không ngoài Ngự Đồ cấp năm, trái lại Tiêu Hoàng thì gì chứ? Ngự Giả cấp một, không tính chất biến của Ngự lực, đơn thuần từ trình độ cường đại của Ngự lực mà nói, Tiêu Hoàng ước chừng cường đại hơn gấp ba lần so với hắn.

Trên cơ bản, chênh lệch như vậy đã không thể dùng khe với rãnh để hình dung, hoàn toàn là cách biệt giữa hai góc độ, bởi vậy, mặc dù Tiêu Hoàng chú ý tới hành động của Kiều Bình, cũng không biểu lộ mảy may vẻ khác thường nào.

Hơn nữa, Tiêu Hoàng cũng không phải là hạng người tính tình tốt lắm, cũng không là người có tính hàm dưỡng, lại càng không biết lưu lại mặt mũi cho đối phương.

- Ta bảo người cút đi! Đừng làm loạn ở trước mặt ta!

Tiêu Hoàng ngẩng đầu nhìn xem nội dung trên bảng đen, tiếp tục hơi cúi đầu, rất nhanh ghi chép, chữ viết như rồng bay phượng múa.

Nghe câu nói của Tiêu Hoàng dường như thuận miệng nói ra, học sinh ở đây đồng loạt biến sắc. Bọn họ tuyệt đối không nghĩ tới, Tiêu Hoàng lại một lần nữa lặp lại lời nói như thế, đây không phải là muốn chết sao? Hơn nữa cho dù hắn có một chút bản lãnh, có thể có vốn chiến một trận cùng Kiều Bình, thì cũng không nên chọn dùng loại phương thức kịch liệt như vậy chứ!

Lúc này Kiều Bình có thể nói là bị chọc giận sắp nổ tung. Không hề nghi ngờ, trước mắt hắn đã đâm lao phải theo lao, nếu không giáo huấn cho Tiêu Hoàng một trận, sau này cũng đừng nghĩ tới còn mặt mũi bước chân ra đường.

Không hề có nhiều do dự, Kiều Bình khu động Thiết Quyền Chiến Văn, huy quyền đánh tới Tiêu Hoàng, phía trên quyền phong có chứa từng tia từng tia điện mang màu lam.

Mọi người nhìn thấy một màn như thế, tim như sắp trào ra tới cổ họng, có thể nhìn ra được: trong cơn phần nộ cực độ, một quyền của Kiều Bình này tuyệt đối là sử ra toàn lực. Thế mà nhìn lại Tiêu Hoàng, dường như không vội không chậm, ngón cái giữ cây bút máy, bốn ngón tay còn lại chậm rãi nâng lên, nhẹ nhàng ngăn chặn ở hướng quyền của Kiều Bình đánh tới.

Hắn đây là muốn làm gì?

Không đợi mọi người tiến thêm một bước có phản ứng, nắm tay của Kiều Bình đã đánh thật mạnh trên mu bàn tay Tiêu Hoàng.

Nhưng khiến mọi người cảm thấy kinh ngạc chính là, ngón tay của Tiêu Hoàng không có bị gãy cụt, càng không có xuất hiện mảy may biến hình gì, cứ như vậy mấy ngón tay không nhúc nhích chút nào mạnh mẽ tiếp được nắm tay có khu động Chiến Văn của Kiều Bình.

- A? Đây...

Vừa rồi mọi người còn vì Tiêu Hoàng mà toát một thân mồ hôi, hoặc là cảm thấy quả thật Tiêu Hoàng không thức thời, khi nhìn thấy một màn như thế, ai nấy không khỏi phát ra tiếng kêu kinh dị, hai mắt tròn

trừng miệng há hốc. Nếu nói vừa rồi Tiêu Hoảng đứng dậy đánh với Kiều Bình một trận, bọn họ cũng không có nhiều kinh ngạc như vậy. Nhưng với thân phận học sinh mới, với bàn tay trần, mà chỉ tùy tiện dùng bốn ngón tay, liền chặn đứng năm tay có chứa Chiến Văn của Kiều Bình, thực lực đó phải đạt tới trình độ biến thái tới cỡ nào chứ!

Nguyên vốn Tôn Kỳ Đông đã đứng dậy, chuẩn bị ít nhiều tình nguyện ra tay cho Kiều Bình, bước chân liền ngừng cái cụp, hóa đá ở đương trường, hai mắt căng thẳng nhìn Tiêu Hoảng, giống như nhìn một quái vật.

Về phần Kiều Bình, giờ khắc này khẳng định hẳn là người rung động nhất: một trọng quyền siêu cấp của mình đánh trúng bốn ngón tay của Tiêu Hoảng, cứ giống như đánh lên một tấm thép, không làm cho Tiêu Hoảng nhúc nhích mấy may nào.

Hiển nhiên, chỉ có khi Ngự lực hơn kém đến cách biệt một trời một vực, mới sẽ phát sinh loại tình huống này. Có ý nghĩ như vậy, trong lòng Kiều Bình có thể nói vừa sợ lại vừa hoảng, trong giây lát chỉ cảm thấy sau lưng lạnh giá.

Chính là trong nháy mắt này, toàn bộ phòng học dường như rơi vào cảnh tĩnh mịch.

Mà Tiêu Hoảng cũng không có quá nhiều để ý tới, gần như ngay lúc ngăn chặn một quyền của Kiều Bình này, cánh tay đột nhiên phát lực rất nhanh hất ra phía ngoài một cái, trực tiếp đẩy Kiều Bình văng ra. Vừa rồi Kiều Bình còn giương nanh múa vuốt, giờ khắc này liền giống như một người giấy, nhanh chóng lui về phía sau hai bước, tiếp theo ngã quỵ dưới bàn.

Không có mấy may sức phản kháng.

Lại nhìn Tiêu Hoảng hơi cong bàn tay phải, phát ra vài tiếng vang “rộp rộp” của đốt ngón tay, sau đó khẽ liếc mắt nhìn Kiều Bình một cái, trong ánh mắt bình thản có chứa một chút sắc bén, tiếp theo lại lần nữa cầm bút máy, ghi chép một câu cuối cùng trên bảng. Lúc này hẳn mới xách túi hành trang, chậm rãi đứng dậy, tới gần phía Kiều Bình nằm dài trên mặt đất.

Một loạt động tác vừa rồi, thật sự quá nhanh, thậm chí Kiều Bình còn không kịp phản ứng là chuyện gì xảy ra, nhưng có một điều hẳn có thể khẳng định: Tiêu Hoảng tuyệt đối không phải là học sinh đơn giản bình thường như vậy. Liếc nhìn ánh mắt bình thản, cùng nét mặt không mang theo mấy may dao động nào của Tiêu Hoảng, không ngờ trong lòng Kiều Bình lại sinh ra một chút sợ hãi, thân mình hẳn theo bản năng dịch lui về phía sau, giống như con mèo nhìn thấy một con dã thú chế phục mình.

- Người... Người muốn làm gì?

Đến khi Tiêu Hoảng đứng ở trước mặt mình, Kiều Bình mới mở miệng hỏi, giọng điệu nơm nớp lo sợ.

Tiêu Hoảng không có đáp lại, chỉ là trên cao nhìn xuống Kiều Bình, dí dí chân đạp tắt tàn thuốc, rồi xoay người đi ra cửa, không có mấy may giằng co, hoặc là có chút ý muốn một lần hành hiệp trượng nghĩa bênh vực kẻ yếu cho học sinh. Điều này cũng không có gì lạ, ở trong mắt Tiêu Hoảng thế giới này chính là như thế, kẻ yếu thì không thoát khỏi vận mệnh bị ức hiếp. Nếu muốn không bị ức hiếp, chính mình phải cố gắng biến thành cường giả, chính mình phải cố gắng phản kháng.

Mãi đến khi Tiêu Hoảng rời đi chừng một phút sau, học sinh rơi vào trong kinh ngạc mới dần dần chột tỉnh lại.

Tròng mắt Tôn Kỳ Đông không ngừng xoay chuyển trong hốc mắt, trong lòng nghĩ lại mà hoảng sợ, may mà vừa rồi không có ra tay. Kiều Bình ngã nằm trên mặt đất đồng dạng sắc mặt tái nhợt, chuyện mất hết mặt mũi hẳn đã không còn nghĩ tới chút nào, còn đánh trả ư? Chuyện như vậy nếu cấp bậc kém không lớn còn dễ nói, nhưng vừa rồi, không có người nào rõ ràng hơn so với hẳn, thực lực của tên Tiêu Hoảng kia, cùng bản thân hẳn tồn tại chênh lệch khôn biết lớn tới cỡ nào.

Nói không chút khoa trương, cho dù hợp lực tất cả ba mươi mấy người trong ban, cũng sẽ bị tên này từng bước từng bước đánh chết giống như đập ruồi không chừng.

- Oa! Không thể tưởng được tên kia đã vậy còn quá lợi hại nha! Chân tỷ! Có phải tỷ đang nghĩ về hẳn hay không?

Một nữ sinh bỗng nhiên huých huých vào Chân tỷ đang trong khiếp sợ, không có hảo ý nói.

Lúc này Chân tỷ trên mặt vẫn còn đang rung động, không có đáp lại.

Ở bên kia Tiêu Hoằng đi ra lầu học, biểu tình như trước không có mấy may dao động, chỉ là đang trong trạng thái suy nghĩ. Đối với chuyện đánh bại Kiều Bình, gần như chân trước làm xong, sau lưng liền quên bẵng, có lẽ là vì cấp bậc đã tăng lên tới Ngự Giả mà đối phó với một tên Ngự Đồ cấp năm, Tiêu Hoằng thật sự khó có thể coi trọng cho được.

Hiện tại Tiêu Hoằng đang suy nghĩ trong đầu, đó là về chuyện “Linh Xà”, biện pháp đơn giản nhất, xác xuất thành công cao nhất đó là tìm Mộ Khê Nhi hỗ trợ, nàng có phiếu đặc quyền của Học viện Tây Tân Ma Văn, nếu mượn dùng là có thể đi vào khu đặc quyền của tân sinh. Nơi đó có sân huấn luyện chuyên môn cho Phong Văn.

Bằng vào hiểu biết của Tiêu Hoằng về Mộ Khê Nhi, muốn mượn phiếu đặc quyền sinh của nàng, gần như trăm phần trăm sẽ đáp ứng, nhưng làm thế nào mở miệng được chứ?

Nghĩ tới nghĩ lui, rốt cục Tiêu Hoằng vẫn lấy ra Ma Văn thông tin, gửi một tin nhắn cho Mộ Khê Nhi, sau đó cất bước đi về phía ký túc xá. Mười mấy phút sau, cất túi hành trang trong phòng của mình, sau đó liền xoay người đi tới nhà ăn.

Về phần những thứ trong túi hành trang, cũng không có gì trọng yếu, trừ mấy bản sách giáo khoa, mấy bản ghi chép, còn có tài liệu Phong Văn của mấy người Lý Văn đưa tới, để chế tác Phong Văn cho bọn hắn, Tiêu Hoằng cũng không nóng vội, đợi có thời gian sẽ làm một lần, không có thời gian rảnh thì cứ để đó, dù sao không có Phong Văn bọn họ cũng không chết được.

Nhìn xem thời gian, đã mười hai giờ trưa, sáng sớm vốn Tiêu Hoằng không có ăn thứ gì, cũng không có trì hoãn nhiều, nhanh chân rảo bước đi tới nhà ăn.

Bước vào nhà ăn của Phân viện, nơi này môi trường cũng không tệ, sạch sẽ tinh khiết, từng cái bàn ăn màu trắng xếp ngay ngắn trong phòng, học sinh rộn ràng nhốn nháo, hoặc có đôi có cặp, hoặc tốp năm tốp ba, đang trò chuyện rôm rả.

Chỉ đảo mắt nhìn quanh mình một vòng, Tiêu Hoằng liền tới bàn bày thức ăn, tùy tiện lấy một vài món, sau đó theo thói quen tìm một góc vắng, bắt đầu tự lo cho bản thân nuốt ngấu nghiến như hổ đói, trước sau như một cả người trông có vẻ hơi quái gở.

Đám người Chân tỷ ngồi ở cách Tiêu Hoằng không xa, lúc này, tự nhiên chú ý tới Tiêu Hoằng ngồi ăn trong góc, nhìn qua như trước vô cùng hạ thấp, nhưng hành động vừa rồi của Tiêu Hoằng ở trong phòng học, đã hoàn toàn khiến mọi người thêm vài phần kính trọng.

- Đây! Chân tỷ nhìn xem, hắn ngồi ăn cơm ở kia thì phải?

Ở bên cạnh Chân tỷ, một nữ sinh trang điểm một lớp phấn dày nói, trong giọng nói hơi có mùi vị trêu chọc.

- Các người thật đúng là không biết gì, đừng nhìn tên đầu đất kia đáng vẻ quê mùa, vừa rồi thật đúng là rất khí phách tuần tú đấy!? Chân tỷ! Có nên hay không cho hắn một cái cơ hội theo đuổi tỷ đi?

Lại một nữ sinh khác nói.

Chân tỷ không có lên tiếng, đánh giá Tiêu Hoằng một hồi, khẽ cười cười, giống như một nàng Công chúa kiêu ngạo, tiếp theo liền cầm lấy khay thức ăn rời khỏi bàn, chậm rãi đi tới trong góc chỗ Tiêu Hoằng ngồi, các nữ sinh khác liền đi theo phía sau.

Xoạch.

Đi tới chỗ bàn ăn Tiêu Hoằng, Chân tỷ trực tiếp đặt khay cơm trên bàn Tiêu Hoằng, sau đó chậm rãi ngồi ở trước mặt Tiêu Hoằng. Chân tỷ tự phụ là thiên sinh lệ chất, cũng không cho rằng Tiêu Hoằng sẽ thô lỗ đuổi nàng đi. Hai nữ sinh như người hầu của Chân tỷ, cũng ngồi xuống bên cạnh Chân tỷ.

124. Chương 124: Tiêu Gia Thôn!

Đối với hành động của Chân tử như thế, Tiêu Hoảng tự nhiên nhìn thấy trước mắt, nhưng cũng không phản ứng gì mãnh liệt, mặt không đổi sắc, chỉ là hơi nheo nheo mắt ngắm nhìn ba nữ sinh trét đầy phấn trước mặt này. Sau khi biết là cùng lớp hẳn lại lần nữa cúi đầu ăn cơm, tuy nhiên động tác chậm lại rất nhiều, nguyên nhân không gì ngoài một loại bản năng cảnh giác.

Mấy người Chân tử tự nhiên cũng nhìn thấy thần sắc biến hóa của Tiêu Hoảng, còn tưởng rằng Tiêu Hoảng vốn bản tính thẹn thùng đây, nên cảm giác về sự ưu việt của mình càng trở nên tăng thêm.

- Ô! Không nghĩ tới một người vừa mới ra tay thực ngoan độc, lại cũng có một mặt thẹn thùng như vậy!

- Không cần khẩn trương, Chân tử cũng không ăn thịt người! Chân tử chỉ là cảm thấy hứng thú với người mà thôi. Nam nhân có thể được mắt xanh của Chân tử chú ý, đúng là ít chi lại ít nha, người phải nắm bắt cơ hội này đi!

Hai đồng bạn của Chân tử thay nhau nói.

Đang tự ăn cơm, mặt Tiêu Hoảng không đổi sắc, trong lòng đã có hơi phát mộng: Đây là chuyện gì vậy? Tuy nhiên, dường như đối phương không có ác ý, Tiêu Hoảng cũng không tiện làm ra phản ứng gì quá khích. Họ thích nói thế nào, thì cứ nói như thế đi, đơn giản Tiêu Hoảng coi như không nghe không thấy, chỉ cầm đầu ăn, lo cho cái bao tử của mình.

- Vị cùng học này, người tên là gì? Cấp bậc Ngự lực bao nhiêu?

Chân tử chậm rãi lên tiếng hỏi.

Tiêu Hoảng không thêm quan tâm, vấn đề như vậy Tiêu Hoảng nhất thiết phải nói cho nàng ta sao?

- Này! Người kia! Làm gì mà bí ẩn như vậy? Chân tử nói chuyện với người đó! Tiểu tử! Người nên biết rằng, Chân tử tuy rằng không nói tới tiểu thư khuê các, nhưng tuyệt đối là con gái ruột của nhà ta, nhiều người theo đuổi Chân tử là vậy. Thấy người ra tay bất phàm, Chân tử cũng định cho người một cơ hội, người cần phải nắm lấy, có thể được Chân tử hỏi tới là vinh hạnh cả đời của người.

Một nữ sinh bên cạnh Chân tử nói.

Chân tử không nói thêm, trong ánh mắt tràn ngập vẻ đắc ý, ở nàng xem ra cho Tiêu Hoảng cơ hội như vậy, sau này khẳng định Tiêu Hoảng sẽ cố lấy lòng mình. Ở trong mắt nàng ta, hấp dẫn duy nhất trong con người của Tiêu Hoảng, chính là biểu hiện ra sức chiến đấu vừa rồi.

Về phần Tiêu Hoảng, trong lòng đã ít nhiều có chút không kiên nhẫn, nhìn ba nữ nhân trước mặt này, với bộ dáng tự say mê mình, trong lòng hẳn đầy vẻ bất đắc dĩ.

- Ô!

Nhưng đúng lúc này, trong nhà ăn đang rộn ràng nhốn nháo, bỗng nhiên truyền đến thanh âm đều nhịp, dường như có người chỉ huy ra hiệu.

Cùng lúc đó, nhìn lại trong nhà ăn, ánh mắt của mọi học sinh đều nhìn về phía cửa, chỉ thấy Mộ Khê Nhi sắc mặt bình thản đứng ở cửa, dường như đang tìm ai.

Siêu cấp thần tượng đại danh鼎鼎鼎鼎 Mộ Khê Nhi xuất hiện ở nhà ăn Phân viện, điều này muốn không dẫn tới chú ý thật khó.

- Này... Ô! Mộ Khê Nhi tới nơi này làm gì?

- Ai biết được? Tuy nhiên, xem ra so với trong Ma Văn hình ảnh còn xinh đẹp hơn. Dung mạo này quả thực chính là hại nước hại dân mà!

Một số nam sinh hai mắt phát sáng, bàn tán với nhau.

So với Mộ Khê Nhi, hiển nhiên ánh mắt của Cầu Cầu tinh tường hơn nhiều, rất nhanh liền tập trung vào Tiêu Hoảng, tiếp theo nó nhanh chóng từ trong tay Mộ Khê Nhi nhảy xuống, cực kỳ linh hoạt xuyên qua

vài cái bàn ăn, giống như một con mèo mập phì, nhảy thẳng lên vai Tiêu Hoằng, trước sau như một, không ngừng giụi giụi cái đầu nhỏ cọ cọ trên mặt Tiêu Hoằng.

Nhìn Cầu Cầu trực tiếp tìm được Tiêu Hoằng, Mộ Khê Nhi cũng thở nhẹ một hơi. Tuy nhiên, khi nhìn thấy ba nữ nhân hình thù kỳ quái trước mặt Tiêu Hoằng, ánh mắt Mộ Khê Nhi thoáng hơi lạnh nhạt, lại nhìn lướt qua với vẻ cảnh giác. Có lẽ Mộ Khê Nhi cũng không cảm giác được thái độ khác thường của mình, dường như đây hoàn toàn là bản năng của nữ nhân.

Hành động của Cầu Cầu, tự nhiên không thoát khỏi ánh mắt những học sinh trong nhà ăn, trong lúc nhất thời, mọi ánh mắt không ngừng dời qua lại giữa Mộ Khê Nhi và Tiêu Hoằng.

Mộ Khê Nhi tuy rằng đang mặc trang phục của Học viện Tây Tân Ma Văn, nhưng vẫn sáng rực, nhìn lại Tiêu Hoằng ít nhiều hơi có chút bình thường.

- Giữa hai người này rốt cuộc có quan hệ gì?

Mọi người đều suy đoán, bởi vì bọn họ nhìn thấy linh thú bên người Mộ Khê Nhi có bộ dáng vô cùng thân thiết cùng Tiêu Hoằng, chỉ từ điểm này đã có thể nhìn ra được quan hệ giữa hai người tuyệt đối không bình thường.

Nhìn thấy Cầu Cầu bộ dáng béo phì nịnh bợ trên vai mình, trên nét mặt vốn luôn bình thản như nước của Tiêu Hoằng, cũng hiện ra vẻ yêu thương thân thiết, dùng chóp mũi cọ cọ mặt Cầu Cầu.

Thấy thức ăn đã không còn nhiều, Tiêu Hoằng khẽ liếc nhìn Chân tỷ đối diện một cái, vẫn như trước không có lên tiếng trả lời, đứng dậy đi tới hướng Mộ Khê Nhi.

- Hôm nay dường như cô không có đeo kính mát a, như vậy có dẫn tới người khác chú ý hay không?

Đi tới bên cạnh Mộ Khê Nhi, Tiêu Hoằng hạ thấp giọng nói.

- Ở đây có chuyện gì sao? Ở trường học, không sợ!

Mộ Khê Nhi khẽ nói, tuy nhiên ngay sau đó, đôi mắt đẹp lại hơi nheo nheo:

- Vừa rồi đối diện với huynh là ai vậy, thành thật công báo đi!

- Ta đâu biết! Giúp bạn diễn xuất đi!

Tiêu Hoằng nhìn lướt về phía Chân tỷ, nhỏ giọng đáp lại.

Về phần Chân tỷ vừa rồi tự mình cảm giác tự hào, nhìn thấy một màn như thế, có thể nói lúng ta lúng túng không biết chui vào đâu. Vốn tưởng rằng đối phương chỉ là một tên tiểu tử bần cùng, keo kiệt, chính mình điểm một chút ánh sáng cho hắn, nhất định sẽ làm hắn giống như bảo tiêu suốt ngày quần quýt bên cạnh mình, nhưng kết quả lại không nghĩ tới, người kia dường như có quan hệ không tầm thường cùng Mộ Khê Nhi.

Không nói đến cái gì tài hoa cùng giá trị con người, chỉ nói về dung mạo, Mộ Khê Nhi tuyệt đối là miếu sát nàng ta.

Hơn nữa nàng cũng hiểu rằng, vừa rồi mình tự phô trương một phen, Tiêu Hoằng trầm mặc rốt cục không phải là xấu hổ, mà là không thèm nhìn tới.

Cốc mà đòi ăn thịt thiên nga, thay vì nói là Tiêu Hoằng, còn không bằng nói là Chân tỷ.

- Thật sao?

Mộ Khê Nhi dời ánh mắt nhìn vào Tiêu Hoằng, vẻ mặt hơi có chút khác thường hỏi.

- Nhiều lắm chỉ là bạn cùng học, chưa từng nói với nhau một câu, không phải quen thuộc gì lắm!

Tiêu Hoằng còn thật sự không biết về mặt của Mộ Khê Nhi này đại biểu cho điều gì, hắn phi thường thành thật, phi thường thản nhiên giải thích, tiếp theo liền cùng Mộ Khê Nhi rời nhà ăn, về phần người trong nhà ăn có phản ứng gì, Tiêu Hoằng hoàn toàn không quan tâm.

- Đúng rồi, gửi tin nhắn ước hẹn ta có chuyện gì?

Đi ra nhà ăn, tới một chỗ im vắng, Mộ Khê Nhi ngồi trên ghế dài, hỏi Tiêu Hoàng.

Tiêu Hoàng ngồi xuống bên cạnh, đùa nghịch với Cầu Cầu, nghe Mộ Khê Nhi hỏi như vậy, Tiêu Hoàng hơi dừng một chút, suy nghĩ một chút tìm từ, cuối cùng vẫn là hơi có chút ngại ngùng nói:

- Gần đây ta vừa mới chế tạo ra một cái Phong Văn, không có sân huấn luyện, khó tinh thuần, nên muốn... mượn của cô phiếu đặc quyền ở Học viện Tây Tân Ma Văn, yên tâm ta luyện tập vài ngày, sẽ trả lại.

Ngay khoảnh khắc Tiêu Hoàng khó khăn lựa lời nói xong những lời này, Mộ Khê Nhi liền kẹp hai ngón tay mang theo một tấm thẻ màu vàng, đưa tới trước mặt Tiêu Hoàng, có vẻ cực kỳ sáng khoái.

- Cũng không cần gấp gáp, dù sao phiếu đặc quyền sinh ta còn chưa dùng được, hoàn toàn chỉ là để bài trí. Hơn nữa huynh biết không? Cầm phiếu đặc quyền sinh, là có thể đi vào thư viện cấp cao của Học viện Tây Tân Ma Văn, bên trong tổng cộng ước chừng có tới trăm vạn quyển sách đấy.

Mộ Khê Nhi nói tiếp.

Nghe nói cả trăm vạn quyển sách, lập tức ánh mắt Tiêu Hoàng sáng ngời. Một trăm vạn quyển sách, đó tuyệt đối là một khoản tài phú quý giá siêu cấp.

- Thật vậy chăng?

Tiêu Hoàng tiếp nhận phiếu đặc quyền sinh của Mộ Khê Nhi, hưng phấn hỏi.

Mộ Khê Nhi không có đáp lại, học theo bộ dáng của Cầu Cầu, gật gật đầu:

- Tuy nhiên, lần này, huynh nhưng thiếu ta một cái nhân tình đấy, về sau phải hoàn trả a!

- Không thành vấn đề!

Tiêu Hoàng phi thường thống khoái gật gật đầu, biểu tình vẫn còn hưng phấn, nhìn phiếu đặc quyền sinh trên tay.

Cùng lúc đó, ngay thời điểm Mộ Khê Nhi cùng Tiêu Hoàng nói chuyện phiếm, Lạc Tuyết Ninh đáp Ma Văn máy bay hành khách quân dụng, đang trên đường tới Thái Ngô Thành, dự tính hơn một tiếng nữa có thể tới Thái Ngô Thành.

Giờ phút này, Lạc Tuyết Ninh đang ngồi bên trong phòng ghế lô trên máy bay hành khách, toàn thân mặc quân trang, mái tóc dài cột thành đuôi ngựa.

Ở đối mặt nàng, ngồi mấy nhân vật sĩ quan, trong đó bốn vị là thủ hạ của Lạc Tuyết Ninh, thực lực Ngự Sư cấp bốn cấp năm, còn một người khác là Hứa Quốc Hào Tham mưu trưởng sư đoàn thứ năm của Phục Thần Đế Quốc.

Trên cái bàn kim loại giữa mấy người đặt tám bản đồ của Thái Ngô Thành. Trên bản đồ được đánh dấu có thể nói là rất kỹ càng tỉ mỉ, bao gồm phân bố các thế lực ở Thái Ngô Thành.

Tuy nhiên, nhìn chung cả tám bản đồ, dẫn người chú ý nhất đó là ở hướng tây bắc Thái Ngô Thành, ước chừng hơn một trăm cây số có vẽ một vòng tròn, phía trên vòng tròn lại là một dấu gạch chéo màu đỏ rất bắt mắt.

Mà nơi đó tên là Tiêu Gia Thôn, đúng là gia hương của Tiêu Hoàng. Tuy nhiên, hiện giờ nơi đó đã biến thành một cái thôn chết!

- Tình hình cụ thể của Thái Ngô Thành chính là như thế, về phần Tiêu Gia Thôn, sau lần kiếp nạn đó, dân cư gần như bị diệt toàn bộ, nghe nói, có một người còn sống. Đối với người sống sót này tạm thời không có tư liệu gì, tuy nhiên nếu tra xét cẩn thận, vẫn có thể thu thập được.

Cổ Khoa Tề một gã sĩ quan phụ tá của Lạc Tuyết Ninh, báo cáo với Lạc Tuyết Ninh.

- Còn có người còn sống ư? Thật đúng là kỳ tích!

Lạc Tuyết Ninh thần sắc hơi giật giật, bày ra một bộ dáng bị bất ngờ.

- Có cần điều tra tư liệu về người này hay không?

Cổ Khoa Tề hỏi tiếp.

- Không cần, đối với kế hoạch của chúng ta, hẳn không có liên hệ gì lớn, hơn nữa cho dù hiện tại còn sống, không lâu sau, cũng phải chết, không có người nào trong trường kiếp nạn này có thể may mắn sống sót tiếp được.

Lạc Tuyết Ninh ngay lập tức khôi phục vẻ mặt bình thản nói, tiếp theo dời ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Bên ngoài là tầng mây mờ mờ, phản chiếu dưới ánh mặt trời có vẻ sáng rọi dị thường, giống như một hải dương màu bạc óng ánh.

Về phần tin tức của những người bị mất trước đây, nàng đã từ Mặc Huyền nơi đó nhận được tin, thực hiện nhiên, hành động bí mật lần này sẽ không thuận buồm xuôi gió được rồi.

Ở bên kia Tiêu Hoằng cùng Mộ Khê Nhi hàn huyên một hồi, sau đó hai người tạm chia tay. Mộ Khê Nhi chuẩn bị tiến hành huấn luyện buổi chiều, Tiêu Hoằng thì chuẩn bị cầm phiếu đặc quyền của Mộ Khê Nhi, đi tập luyện mấy giờ về “Linh Xà”, sau đó về nhà, công tác cùng tiếp tục nghiên cứu vi khuẩn gây bệnh của chính mình.

Tiến vào học khu của học viện Tây Tân Ma Văn, tuy rằng nơi này luôn được cảnh giác sâm nghiêm, nhưng bởi vì tư liệu của Tiêu Hoằng đã được phán định là người an toàn, bởi vậy tuy có kiểm tra, nhưng cũng rất thuận lợi thông qua, không có bị gây khó dễ mảy may nào.

Ở trong sân Học viện chuyển mấy vòng, Tiêu Hoằng rất nhanh liền đi tới bên cạnh một kiến trúc hình quả trứng mới ngừng lại. Nơi này đúng là sân huấn luyện số 2 của Học viện Tây Tân Ma Văn, bên trong có rất nhiều phòng huấn luyện cấp cao, là mở ra miễn phí cho đặc quyền sinh cùng tân sinh cấp cao.

125. Chương 125: Huấn Luyện Diên Cuồng!

Đi vào sân huấn luyện số 2, Tiêu Hoằng nhìn những đường hành lang giảng khắp nơi, chia không gian rộng lớn thành mạng lưới những khối vuông, bên trong mỗi chỗ là phòng huấn luyện độc lập.

Có huấn luyện bộ pháp, có huấn luyện độ bắn chính xác...

Dựa theo sơ đồ, Tiêu Hoằng nhanh chóng đi tới phòng đánh số 238, quét thẻ đặc quyền vào khe hở bên cạnh, cửa phòng đóng chặt nhảy mắt mở ra.

Đẩy cửa đi vào, Tiêu Hoằng nhìn rõ bên trong là gian phòng rất lớn, vách tường không làm bằng sắt thép bê tông, mà là những khối bọt biển mật độ cao, đụng vào sẽ không có chút tổn thương.

Sàn nhà không có trang trí gì, chỉ là những khối kim loại mềm to bằng bàn tay trải ra.

Ở bên cạnh cửa là bàn Ma Văn khổng lồ.

Đi vào trong phòng, khóa kỹ cửa, Tiêu Hoằng tới trước bàn khổng lồ, khởi động bằng Ngự lực. Thông qua màn hình Tiêu Hoằng có thể hiểu rõ trong bàn khổng lồ có thể bắt chước rất nhiều loại địa hình, như là núi non gập ghềnh, cây cối dày đặc...

Nhưng bản thân Tiêu Hoằng vẫn định bắt đầu từ trụ cột, không đụng tới bàn khổng lồ, nhanh chóng khởi động Linh Xà bắt đầu chạy vòng tròn trong phòng, Ngự lực cố gắng khống chế chính xác 16 vòng xoáy.

Nhảy mắt khi Tiêu Hoằng vừa phát lực dưới chân, Tiêu Hoằng cảm thấy cả người như con diều nhanh chóng nhảy tới trước, trọng tâm toàn thân rất ổn định, một lát sau trực tiếp đụng lên vách tường đối diện.

Chỉ là lần này không chặt vật như trước, có bọt biển mật độ cao bảo vệ, Tiêu Hoằng không có chút tổn thương, cố gắng điều chỉnh tư thế liền nhảy ra lần nữa.

Ban đầu Tiêu Hoằng vì không thích ứng, thân thể đụng lung tung như say rượu lái xe. Nhưng mà 10 phút sau, Tiêu Hoằng không ngừng thích ứng, cộng thêm độ chính xác Ngự lực của bản thân không tệ, dần dần quen thuộc khống chế 16 cái vòng xoáy.

Vốn đụng lung tung đã có thể bảo trì tiến thẳng cùng vòng tròn, hơn nữa lúc này Tiêu Hoằng cảm nhận rõ ràng tuyệt vời của Linh Xà hay là Phong văn, chỉ cảm thấy thân thể nhẹ như chim yến, chỉ cần khống chế

thuần thực vòng xoáy, mỗi lần bản thân di động, mỗi lần chuyển biến, đều trở nên vô cùng thoải mái, tốc độ rất nhanh.

Loại tốc độ nhìn cảnh vật xung quanh nhanh chóng xẹt qua gấp mấy lần ngày xưa, làm cho Tiêu Hoàng cảm thấy rất là kỳ diệu, nhất thời nổi lên ý muốn chơi đùa.

Bởi vì có bọt biển mật độ cao bảo hộ, lá gan Tiêu Hoàng cũng lớn hơn nhiều, bắt đầu không ngừng thử một ít động tác mới, như là bước lướt hình chữ S, di động hình chữ V được ghi lại trong sách.

Đồng thời Tiêu Hoàng nắm giữ cơ bản Linh Xà đã bắt đầu thông qua Ngự lực khởi động bàn khổng chế, thay đổi địa hình. Địa hình thứ nhất là chuyên huấn luyện bước lướt hình chữ S, nền kim loại trong sân trượt ra, đẩy lên những cột kim loại bọc bọt biển mật độ cao, một hàng dài khoảng cách hai bả vai.

Chỗ bàn khổng chế cũng có ghi chép thời gian, để người huấn luyện đánh giá hiệu quả luyện tập.

Chỉ cần vòng qua tất cả cột kim loại trong sân huấn luyện, bộ đếm sẽ tự động ghi nhớ thời gian, cung cấp cho người huấn luyện tham khảo.

Lúc ban đầu, Tiêu Hoàng vẫn ít nhiều không thích ứng được với những cột kim loại dày đặc này, thời gian hoàn thành lâu tới 3 phút 29 giây, thành tích này chỉ có thể xem là bình thường ở Học viện Tây Tân Ma Văn. Mà Tiêu Hoàng đang sử dụng lại là Linh Xà nổi danh linh hoạt, có độ linh hoạt 16 cái vòng xoáy lại không khác vì bốn cái vòng xoáy, Tiêu Hoàng tự nhiên không vừa lòng.

- Lần nữa.

Tiêu Hoàng lẩm bẩm, liền tiến hành huấn luyện tiếp theo, mỗi lần huấn luyện xong là thành tích sẽ tăng lên nhất định.

Theo tiến bộ không ngừng, Tiêu Hoàng cũng không ngừng đổi phương thức huấn luyện khác, như là chuyển góc nhanh hình chữ V. Bởi vì Linh Xà của Tiêu Hoàng trang bị 16 vòng xoáy, hơn nữa có thể lợi dụng Ngự lực tiến hành thao túng xoay tròn, bởi vậy chuyển góc nhanh là chỗ biểu hiện xuất sắc nhất của Linh Xà, bán kính chuyển biến không tới nửa thước, tuyệt đối là con số mà phong văn bình thường có góc chuyển 2 m không thể nào theo kịp.

Huấn luyện không ngừng tăng thêm, thân thể Tiêu Hoàng đầy mồ hôi, hoàn toàn tập trung vào trong huấn luyện, Tiêu Hoàng đã hoàn toàn quên những chuyện lung tung khác. Vào lúc này, cảm giác lo âu vì sinh mệnh trôi qua, không có cha mẹ, cô độc bị thương trên đời, chỉ còn sáng khoái, chỉ còn vong ngã. Trong tốc độ cùng né tránh nhanh chóng, tìm kiếm hy vọng sinh mệnh.

Tiêu Hoàng hoàn toàn tập trung khổng chế vòng xoáy, không phát hiện hắc diện cuồng sáng khoái đều sẽ thay đổi ghi chép.

Thậm chí vào lúc này, Tiêu Hoàng còn phát minh một “kiểu chơi” mới, chuyển hai vòng xoáy xuống dưới chân, hình thành đệm không khí ở chân, như vậy có thể hoàn toàn che giấu âm thanh đặt chân xuống đất, bước chân tiến lên không phát ra âm thanh như con mèo, tuyệt đối có hỗ trợ cho việc tiềm hành.

- Không hổ là phong văn Linh Xà, quả nhiên linh hoạt đa dạng, tính mở rộng rất lớn.

Tiêu Hoàng vui vẻ nói, lúc này hai tay giang ra, duy trì cân bằng, hai chân đang lơ lửng như đứng trên sóng biển, nhanh chóng tiến lên. Lúc này Tiêu Hoàng hoàn toàn buông ra “chơi đùa”, giống như đứa nhỏ to xác ham chơi.

Cùng lúc này, ở trên trung tâm sân thể dục Học viện Tây Tân Ma Văn, máy bay Ma Văn đã chuyển thành hình thức hạ cánh vuông góc, được phi công ngự văn khổng chế từ từ hạ cánh.

Ở hai bên sân thể dục rộng lớn, Sài Tang, thị trưởng cùng với đám người Tang Hoành Vân đều trình diện, trong ánh mắt tràn ngập cung kính. Dù sao nói địa vị thì Lạc Tuyết Ninh cao hơn mọi người một mảng lớn, thực lực cũng không tầm thường, Ngự sư cấp năm dự tính sẽ nhanh chóng đạt tới trình độ Đại Ngự sư.

Đương nhiên thực lực như vậy cũng không tính là xuất chúng trong quân đội Công quốc Tân Cách, nhưng nghĩ lại xem, năm nay Lạc Tuyết Ninh chỉ mới 20 tuổi mà thôi, chỉ lớn hơn Sài Sương một chút, thiên phú dị bẩm không cần nói rõ.

Khoang thuyền phi cơ Ma Văn từ từ mở ra, Lạc Tuyết Ninh cùng với năm tướng lĩnh xuất hiện trong mắt mọi người. Lần này Lạc Tuyết Ninh đến đây là vì tính nhiệm vụ đặc thù, cố gắng giảm khả năng ảnh hưởng đến mức lớn nhất, bởi vậy không dẫn nhiều quân đội, có 50 người đi chung, nhưng mỗi người đều là tinh anh.

Thấy Lạc Tuyết Ninh xuất hiện, đám người Sài Tang, thị trưởng đều tiến lên tỏ vẻ cung kính. Mặc Huyền càng làm quân lễ với Lạc Tuyết Ninh:

- Trưởng quan đường xá vất vả, thuộc hạ Mặc Huyền, phụ trách an toàn của tướng quân.

- Mặc Huyền?

Lạc Tuyết Ninh khẽ cau mày, biểu tình có vẻ khó hiểu:

- Trước đó thượng tá La Kiệt nói với ta, Mặc Huyền là người mập, nhưng ngài...

Nghe Lạc Tuyết Ninh nói vậy, Mặc Huyền thoáng xấu hổ, nhưng mà cũng không thể nói Tiêu Hoàng làm sao gõ một gậy sau lưng hắn, tùy tiện tìm cái cớ nói:

- Gần đây thân thể không khỏe, gầy một chút.

- Không thể tưởng được bị bệnh còn có công hiệu làm đẹp, lợi hại.

Lạc Tuyết Ninh thân mật đùa cợt một chút, sau đó chuyển mắt sang những người khác, thân thiết nói:

- Các vị cũng không cần phải khách khí, ta ở xa đến là khách, cái gì danh hiệu tướng quân, mọi người không cần để trong lòng. Khách tùy theo chủ, nhập gia tùy tục thôi.

Nói chuyện vài câu, Lạc Tuyết Ninh xuống phi cơ Ma Văn liền theo mọi người đi vào vườn trường. Bây giờ đã là 4 giờ chiều, mặt trời đã xuống phía tây, Sài Tang đi cùng đã phân phó trợ thủ chuẩn bị tiệc tối long trọng.

Lúc này Tiêu Hoàng ở trong sân huấn luyện căn bản không biết chuyện Lạc Tuyết Ninh đã đến, lúc này đang nằm dài ra trên sàn kim loại mềm, sáng khoái thở dốc, mồ hôi ướt nhẹp cả tóc.

- Ôi!

Bỗng nhiên, thần sắc Tiêu Hoàng chợt biến, tiếp theo phòng lên nhìn lại Ma Văn thời gian. Đã là bốn giờ rồi, vốn Tiêu Hoàng chỉ định huấn luyện hai giờ, đến 3 giờ chiều sẽ trở về Trung tâm Đại Hoàng Mỹ làm việc. Kết quả lần này Tiêu Hoàng luôn nắm chắc thời gian coi như lỡ chuyến.

Vỗ đầu, không dám chậm trễ, chỉ phải kiểm tra xung quanh nhanh chóng rời đi. Trước khi đi, Tiêu Hoàng còn tới bàn khổng chế chuẩn bị xóa bỏ tư liệu trên đó, tuy rằng Tiêu Hoàng không biết mượn thẻ đặc quyền lung tung sẽ có rắc rối gì, nhưng mà nhiều một chuyện, không bằng bớt một chuyện.

Mộ Khê Nhi người ta có lòng tốt ượn thẻ, mang tới rắc rối cho người ta thì không thể nói nổi.

Nhưng mà cả một buổi, Tiêu Hoàng chỉ miễn cưỡng xóa đi số thẻ đặc quyền, về phần những tin tức khác, Tiêu Hoàng đã không để ý được nữa. Khổng chế Linh Xà xông ra ngoài nhanh như chớp, thậm chí còn chưa đóng cửa.

Đi tới cửa vườn trường, Tiêu Hoàng đón một chiếc taxi Ma Văn phóng về phía Trung tâm Đại Hoàng Mỹ, xem ra lần này những khách hàng đặt trước đã chờ sốt ruột.

Điên cuồng chạy tới cửa Trung tâm Đại Hoàng Mỹ, đã là 4 giờ 40, những khách quen đã lo lắng, nhìn thấy Tiêu Hoàng xuất hiện, vừa định oán giận mấy câu liền thấy Tiêu Hoàng tóc tai bù xù đầy mồ hôi chật vật chạy tới, thần sắc chợt đổi.

- Ông chủ Tiêu, ngài sao...

Một nữ khách hàng thấy Tiêu Hoàng như vậy, khó hiểu hỏi.

- Thật có lỗi, trên đường xảy ra chút chuyện, ta chạy trở về gấp.

Tiêu Hoàng tùy tiện tìm cái cớ, sau đó lấy ra Dược văn của mình bắt đầu làm việc.

Cùng lúc đó, bên trong Học viện Tây Tân Ma Văn, đoàn người Lạc Tuyết Ninh theo Sài Tang dẫn đường dựa theo thông lệ đầu tiên tham quan Học viện Tây Tân Ma Văn.

Có thể nói phong cảnh Học viện Tây Tân Ma Văn rất đẹp, nhưng ở trong mắt Lạc Tuyết Ninh thì dù sao vẫn là một chỗ hẻo lánh. Phần lớn phương tiện nơi này có thể coi là tiên tiến, nhưng mà so sánh với những khu phồn hoa thì chỉ tính là thông thường.

Đương nhiên, trên đường Lạc Tuyết Ninh cũng xem thoáng qua bảng thành tích Học viện Tây Tân Ma Văn, chữ học sinh Phân viện nào đó đã bị bóc ra ngoài, chỉ còn lại Phùng Thượng. Hiển nhiên cũng không lọt vào mắt Lạc Tuyết Ninh, chỉ liếc một cái rồi bỏ qua.

126. Chương 126: Bản Ghi Chép!

Đi thăm xong sân thi đấu Học viện Tây Tân Ma Văn, Lạc Tuyết Ninh theo Sài Tang dẫn đường đi đúng về phía sân huấn luyện số 2.

Chỗ đó gần với phòng yến hội, cũng là địa điểm đi thăm cuối cùng của Lạc Tuyết Ninh.

Trên đường tuy rằng Lạc Tuyết Ninh làm ra vẻ thân cận, nhưng mà vẫn có phần nhàm chán. Nguyên nhân chủ yếu là vì đi đường mệt mỏi, mặt khác là Học viện Tây Tân Ma Văn thật sự không có chỗ nào đáng kinh ngạc.

Ở bên cạnh Lạc Tuyết Ninh vốn là đại bộ đội mấy chục người, bây giờ chỉ còn mười mấy người, đều là người cực kỳ quan trọng ở Thái Ngộ thành, ngoại trừ Mai Long lấy cố thân thể không khỏe không có mặt, Tiêu Tề Sơn thay vào vị trí của hắn.

- Đây là sân huấn luyện số 2, là sân huấn luyện cung cấp cho tân sinh vĩ đại.

Đi đến lối vào sân huấn luyện số 2, Sài Tang giới thiệu cho Lạc Tuyết Ninh.

Lạc Tuyết Ninh ừ một tiếng, quan sát xung quanh rồi từ từ đi vào trong. Nói thật ra, Lạc Tuyết Ninh từ nhỏ thấy qua sóng to gió lớn, mọi thứ ở Học viện Tây Tân Ma Văn thật không làm nàng có hứng thú lớn, gần như hoàn toàn biến thành ứng phó, hay là lễ phép cần thiết.

Sài Tang tự nhiên cũng chú ý tới biểu hiện của Lạc Tuyết Ninh, ít nhiều nằm trong dự kiến của hắn. Nhưng mà bước này không thể thiếu được, người ta đến đây, không dẫn đi thăm một vòng thì còn thể thống gì?

Bước vào trong, mấy nhóm phòng huấn luyện mở ra, toàn bộ là phòng huấn luyện trụ cột.

- A?

Bỗng nhiên Lạc Tuyết Ninh đang đi trong hành lang chợt ngừng bước, phát tiếng hô.

Bởi vì nàng phát hiện gần đó có phòng huấn luyện chuyên dùng để huấn luyện phong văn vẫn còn mở cửa, nhìn xuyên qua khe cửa còn thấy được sàn nhà còn chưa hoàn toàn khôi phục, rõ ràng mới được người ta sử dụng.

-Ồ, Sài viện trưởng, không ngờ trong các tân sinh Học viện Tây Tân Ma Văn còn có nhân vật cấp Ngự giả? Không tệ.

Ánh mắt Lạc Tuyết Ninh nhìn ngay vào phòng huấn luyện nói.

Sài Tang bên cạnh cũng thấy bất ngờ, ở khu sân huấn luyện tân sinh chỉ có ba chỗ phòng huấn luyện Phong văn, cực ít có người sử dụng. Dù là có, cũng sẽ không sử dụng lúc mới khai giảng, một ít học sinh điều kiện vô cùng tốt, nếu may mắn thì cũng đến học kỳ sau, hoặc là năm hai mới có khả năng đạt tới cấp Ngự giả, có thể không chế Phong văn.

Còn bây giờ lại làm bất ngờ, rốt cuộc là chuyện gì? Chuyển ánh mắt hỏi lên người Hạ Duẩn Chi, chỉ thấy Hạ Duẩn Chi khẽ lắc đầu, hắn cũng tỏ vẻ rất bất ngờ.

Nếu nói chỉ là cửa mở, có lẽ còn là cửa phòng xuất hiện trực trực, hoặc là học sinh khác nhầm phòng. Nhưng mà lúc này mọi người rõ ràng thấy được mặt đất trong phòng có dấu hiệu sử dụng.

Tang Hoành Vân, thị trưởng thậm chí là Tiêu Tề Sơn ở bên cạnh cũng đổi sắc, một tân sinh vừa mới nhập học đã là cấp bậc Ngự giả, tiền đồ tuyệt đối không thể nói hết. Giống như Miêu Thần năm đó, bây giờ có xu thế trở thành nhân vật cấp lãnh tụ đời mới.

Nhìn lại Lạc Tuyết Ninh lúc này đã có chút tò mò đi vào trong phòng huấn luyện, trên mặt đất vẫn còn có vết mồ hôi, lần nữa chứng minh nơi này có người tới, hơn nữa điên cuồng huấn luyện.

- Ồ?

Ngay khi Lạc Tuyết Ninh đánh giá xung quanh, ánh mắt bỗng chú ý tới bàn khổng lồ. Thị lực Lạc Tuyết Ninh rất tốt, tuy rằng cách xa 7-8 m vẫn có thể thấy được loáng thoáng số liệu trên bàn.

Thoáng tò mò, Lạc Tuyết Ninh đi tới bàn khổng lồ, bắt đầu lật xem số liệu trên đó. Ở trong quân đội một thời gian dài, nàng rõ ràng quan sát qua những dấu hiệu để lại, vừa rồi người huấn luyện có ý muốn xóa bỏ toàn dữ liệu, nhưng không may là rắc rối quá, chỉ có thể xóa bỏ dữ liệu người tiến vào, lười biếng mặc kệ những số liệu huấn luyện.

Thông qua Ngự lực khổng lồ, số liệu huấn luyện rậm rạp hiện lên rõ ràng.

Vừa nhìn số liệu ban đầu, không có chỗ nào nổi bật, huấn luyện bước lướt hình chữ S hoàn thành một lần 3 phút 29 giây, không thể tính là trung đẳng, thậm chí còn vụng về.

Nhưng khi Lạc Tuyết Ninh nhìn tiếp bên dưới, không khỏi cả kinh, chỉ thấy mỗi lần thử nghiệm, số liệu vừa này liền đổi mới ít nhất là 7-8 giây, cao nhất đến mười mấy giây, đến lần huấn luyện bước lướt hình chữ S cuối cùng, thành tích dừng lại ở 2 phút 15 giây!

- Cái gì...

Lạc Tuyết Ninh không tìm được hô lên, biểu tình nhàm chán ban đầu khẽ giật, ánh mắt hiện lên kinh dị!

Sao thế được chứ?

Lạc Tuyết Ninh không khỏi cảm thán, nên biết thành tích 2 phút 10 giây chỉ xuất hiện trong đoàn quân tinh anh, hơn nữa chỉ dùng Phong văn phẩm chất ới đạt tới được. Ở trong vườn trường, muốn đạt tới thành tích này là có chút khó tin.

Nhưng mà kinh hãi này chỉ là bắt đầu, số liệu mặt sau thật làm cho Lạc Tuyết Ninh nhìn đến kinh hồn bạt vía. Chuyển góc diện rộng, bán kính nhỏ nhất lại không đến nửa thước, đây là điều không thể tưởng tượng, tiếp tục xem xuống, càng xem càng kinh hãi.

Đánh giá độ linh hoạt đạt tới 98 điểm, ở tốc độ 70 km, ngừng khẩn cấp 1 giây, sau đó khôi phục lại tốc độ 70 km.

Trên cơ bản với số liệu như vậy, ở trên chiến trường chính là một con cá chạch trơn trượt.

- Thật là biến thái.

Lạc Tuyết Ninh lẩm bẩm, điều này hình thành tương phản rất lớn với Học viện Tây Tân Ma Văn trong mắt nàng trước đó. Quan trọng hơn là trước đó nàng đã nghe nói, nơi này chỉ có tân sinh mới vào được.

Đám người Sài Tang, Tang Hoành Vân cùng những thuộc hạ của Lạc Tuyết Ninh đứng ngoài cửa tự nhiên thấy được biểu tình thay đổi của Lạc Tuyết Ninh, cùng với tiếng lẩm bẩm vừa rồi.

Lạc Tuyết Ninh thân là quan lớn trong quân, yêu cầu người khác rất khắc nghiệt, không có nhiều chuyện làm nàng có biểu tình cùng đánh giá như thế.

Những người này cũng không khỏi tới gần xem, ánh mắt vừa nhìn vào bàn khổng lồ, kết quả đồng loạt hóa đá tại chỗ.

Thành tích như vậy đối với mấy người Sài Tang này không khác gì kỳ tích.

Đúng vậy, đám người Sài Tang thân là cấp bậc Ngự sư, có được Lưu văn tiên tiến cùng loại với Phong văn, tính năng các phương diện không kém gì thành tích trước mắt. Nhưng dù sao đó cũng là Lưu văn, là thứ tiên tiến hơn, còn những số liệu trước mắt lại rõ ràng là dùng Phong văn sáng tạo ra.

Cái này giống như thấy đứa nhỏ ba tuổi chạy nhanh giống như mình, ai nhìn mà không sợ hãi?

Vào lúc này, Sài Tang đang ngây người, đây là trường học của hắn, hắn là viện trưởng nơi này, nhưng mà hắn lại không hề biết gì về kẻ chế tạo ra số liệu biến thái ở trước mắt, không có một chút chuẩn bị tâm lý gì.

Hạ Duẫn Chi cũng thế, vừa khiếp sợ đồng thời ngây ngẩn.

Về phần Tang Hoành Vân cùng Tiêu Tề Sơn, vừa rung động lại híp mắt, trong lòng vừa hâm mộ ghen tị hận. Bọn họ thật không ngờ Học viện Tây Tân Ma Văn lại hấp thu được nhân tài như thế, thật là làm người ta đỏ mắt mà.

- Thật sự là không ngờ được, bên trong Học viện Tây Tân Ma Văn có dự trữ nhân tài như thế, xem ra vừa rồi ta thật sự xem nhẹ nhà trường, Sài hiệu trưởng hãy thứ lỗi.

Lạc Tuyết Ninh hồi thần lại nhẹ giọng nói.

- Ấy, cái này...

Sài Tang miễn cưỡng cười cười, ngữ khí lại chần chờ, dù sao bây giờ trong lòng hắn vẫn luôn bồn chồn, sao lại xảy ra chuyện thế này? Nếu hắn biết người này là ai, hơn nữa xác định là tân sinh Học viện Tây Tân Ma Văn, như vậy Sài Tang lúc này tự nhiên mừng rỡ nở hoa, tự hào thừa nhận. Thật không may, mọi thứ đều không biết, cái tên thí nghiệm còn muốn tự tay xóa bỏ tư liệu của mình.

- Nếu đã thì tìm cơ hội, ta muốn tự mình gặp cái tên thú vị này, vậy tiệc tối nay đi, Viện trưởng ngài thấy thế nào? Tuy rằng nơi này không có tư liệu của hắn, nhưng Học viện Tây Tân Ma Văn tuyệt đối không có người thứ hai như vậy chứ.

Bỗng nhiên Lạc Tuyết Ninh đầy hứng thú nói.

- Cũng phải, nhưng mà... cái này... Hôm nay tân sinh kia dường như không tới được, có chuyện.

Sài Tang nói có lẽ, trong lòng trần trọc không có một chút tự hào hay cao hứng, ngược lại không yên lo lắng. Cũng không thể nói rõ sự thật, ngay cả hiệu trưởng, chủ nhiệm chiêu sinh cũng không biết tí gì về cái tên siêu cấp tân sinh này, chẳng phải là trò cười hay sao?

- Ồ, vậy thì tìm cơ hội khác, ta rất hứng thú với hắn.

Lạc Tuyết Ninh nói tiếp, sau đó đi ra ngoài. Gặp chuyện đáng chú ý, tâm tình liền hứng thú hơn nhiều, hơn nữa cũng có vài phần kính trọng với Học viện Tây Tân Ma Văn.

Theo lý thuyết, tình huống như vậy hắn là Sài Tang phải mừng rỡ mới đúng, nhưng vào lúc này hắn nào có vẻ gì là vui mừng. Hắn nắm rõ tân sinh, cao nhất là Ngự đồ cấp mười, làm sao có thể khống chế được Phong văn?

- Nhanh! Dốc hết khả năng điều tra, rốt cuộc người này là ai? Là người của chúng ta thì tất nhiên là tốt, không phải, cũng phải nghĩ hết cách lôi kéo hắn đến đây.

Sài Tang âm thầm nói với Hạ Duẫn Chi.

Thoảng cái đã đến 7 giờ tối, Tiêu Hoằng ở Trung tâm Đại Hoằng Mỹ trước sau như một, làm xong công việc, ăn xong bữa tối, sau đó trực tiếp khóa mình ở trong phòng.

Vào lúc này, ở trên cửa sổ phòng, trong ba gốc cỏ màu tím đã có một gốc nở hoa dạng như bông vải màu trắng, nhìn rất quái dị. Hơn nữa lá cây như ma thảo có lúc làm người ta sợ hãi.

Đối với cành lá, Tiêu Hoằng đã phân tích qua, không có chỗ gì đặc biệt, nghiền nát lá cây có thể chế thành một loại thuốc mê, không có gì hơn.

Quay lại ghế ngồi, Tiêu Hoằng lấy ra ống nghiệm chứa mẫu bệnh, bắt đầu nghiên cứu. Bây giờ Tiêu Hoằng đã nghiên cứu không biết bao nhiêu lần, nhưng vẫn không có tiến bộ rõ ràng.

Mỗi lần nghĩ thế, Tiêu Hoằng sẽ có chút lo lắng, lại dùng kính hiển vi Ma Văn quan sát một phen, Tiêu Hoằng cầm lấy Dược vật bách khoa đại toàn lật xem dược vật trên đó, mỗi một loại đều tiến hành phân tích, xác định không có hiệu quả mới bỏ qua.

Cầm thấy hữu hiệu thì ghi lại, tiến hành thăm dò phân tích chiều sâu.

Cái này tuyệt đối là phương pháp ngu ngốc không có đầu mối, nhưng mà mặc kệ nói thế nào thì cũng tốt hơn là không làm gì. Còn may, bây giờ Tiêu Hoàng còn có thời gian

127. Chương 127: Phát Hiện Đặc Biệt!

Trải qua chừng hai giờ, bộ sách dày như từ điển trong tay đã lật đến trang cuối, không may vẫn không có đầu mối, chỉ là tìm được vài loại, chọn ra phương án không tệ, nhưng mà hiệu quả rất bé nhỏ.

- Phù!

Tiêu Hoàng thở ra một hơi dài, liền đứng lên đặt quyển sách trở lên giá sách, chuẩn bị lấy quyển khác.

Nhưng mà lúc này mùi hương quái dị bỗng truyền vào mũi Tiêu Hoàng. Ngửi kỹ, cuối cùng Tiêu Hoàng đặt ánh mắt lên cửa sổ, đóa hoa trắng như quả cầu vải nhung kia.

Nhé lại quyển sách mới rút ra, Tiêu Hoàng đi tới trước đóa hoa lạ kia.

Cẩn thận tới gần ngửi lại, đứng rồi, vừa rồi ngửi được mùi hương này.

Trầm tư một lát, Tiêu Hoàng lấy ra bao tay mỏng, đeo lên tay, sau đó cẩn thận khởi động dao giải phẫu. Ma Văn cắt lấy hoa cầu nhung kia, chuẩn bị xét nghiệm thành phần.

Dù sao bây giờ Tiêu Hoàng cũng không quan tâm, nhìn thấy tài liệu xa lạ liền thí nghiệm một chút.

Quay trở lại bàn, Tiêu Hoàng đặt đóa hoa cầu nhung vào khay, sau đó dùng dao Ma Văn cắt lên đóa hoa.

Một thứ chất lỏng sệt màu trắng trào ra từ bên trong.

Nhìn thứ này, khóe miệng Tiêu Hoàng khẽ giật, dựa vào tri thức hần học được, phạm là thực vật có chất trắng, trong đó 90% là có độc, phải tránh ra thật xa.

Nhưng lúc này Tiêu Hoàng không tránh, chế tạo Ma Văn lâu như thế, Tiêu Hoàng cũng không phải chưa tiếp xúc với vật chất kịch độc.

Đồng thời theo chất lỏng trắng chảy ra, mùi hương quỷ dị này càng đậm hơn, nhưng Ma Văn cảm ứng chất độc đặt trên bàn không phát ra tiếng cảnh báo, chứng minh an toàn, ít nhất mùi này không có độc.

Cẩn thận mở ngăn kéo ra, Tiêu Hoàng lấy ra vật thể như chiếc đu, mũi nhọn có Ma Văn nhỏ, đây là máy thí nghiệm độc tính, dính một chút vật chất cần thăm dò vào, màu sắc càng đậm đại biểu độc tính càng mạnh.

Dính vào một chút chất lỏng trắng kia, nháy mắt mũi ngọn máy thí nghiệm đen thui.

Kịch độc!

Phát hiện thế này, khóe miệng Tiêu Hoàng khẽ giật, hần biết rõ màu đen thui đại biểu cái gì. Chỉ cần thân thể dính một chút cỡ hạt gạo, là sẽ nguy hiểm tới tính mạng.

Còn chất lỏng trước mắt này độc chết mười mấy con voi cũng tuyệt đối không thành vấn đề.

Tinh thần Tiêu Hoàng không khỏi tiến vào cảnh giác cao độ, cũng đeo kính mắt bảo hộ cùng khẩu trang, mỗi một động tác đều rất cẩn thận.

Tiếp theo Tiêu Hoàng lấy một chút dịch trắng lên thủy tinh, đặt dưới kính hiển vi Ma Văn, bắt đầu phân tích kết cấu phân tử này.

Nhưng là Tiêu Hoàng cảm thấy hết sức kinh ngạc là loại dịch màu trắng này không giống độc vật bình thường xếp hạng phân tử như bông tuyết rất kỳ lạ, vô cùng xinh đẹp.

- Thật là đặc biệt.

Tiêu Hoằng thì thầm, ánh mắt chuyển qua chuyển lại. Do dự một lát, Tiêu Hoằng lại khởi động dao giải phẫu Ma Văn cắt một mẫu bệnh nhỏ, đặt lên mảnh thủy tinh, đưa tới kính hiển vi Ma Văn, sau đó nhỏ một chút chất dịch trắng lên mẫu bệnh.

Nháy mắt!

Tiêu Hoằng thấy được tế bào Ấc Lang tiếp xúc với chất dịch trắng, xúc tua rậm rạp nháy mắt héo rũ, tiếp theo tế bào tan vỡ, hòa tan mất chỉ trong vài giây ngắn ngủi, tế bào Ấc Lang trên kính thủy tinh hoàn toàn tan rã.

Tiêu Hoằng nhìn một màn chân thật trước mắt, ánh mắt không khỏi đổi, rõ ràng đây là hiện tượng mà Tiêu Hoằng nằm mơ cũng hy vọng muốn thấy, nhưng thần sắc Tiêu Hoằng lại không có vẻ vui mừng gì.

Bởi vì Tiêu Hoằng cũng biết chất dịch trắng này là kịch độc, có thể dễ dàng giết chết tế bào Ấc Lang, vậy cũng có nghĩa là có thể dễ dàng giết tế bào của mình?

Lấy ra một cây kim châm, chích vào ngón tay, Tiêu Hoằng nặn một giọt máu lên kính thủy tinh trước kính hiển vi.

Trong khoảnh khắc, còn không đợi Tiêu Hoằng phản ứng lại, Tiêu Hoằng nhìn xuyên qua kính hiển vi rõ ràng thấy được tế bào máu tan vỡ như bong bóng, tốc độ chết đi còn nhanh hơn cả tế bào Ấc Lang.

- Quả nhiên...

Tiêu Hoằng khê lăm bầm, tuy rằng đã chuẩn bị trước, nhưng rõ ràng vẫn thấy được chút mất mát trong lời nói của Tiêu Hoằng.

Nhưng phân tích từ góc độ khác, rốt cuộc Tiêu Hoằng tìm được một loại vật chất có thể giết được tế bào Ấc Lang, chỉ là thứ vật chất này sẽ giết mình càng nhanh hơn.

Cẩn thận đặt mọi thứ lên bàn, Tiêu Hoằng dựa lưng vào ghế, ngón cái ngón trỏ vuốt mũi, cố gắng suy ngẫm một lát. Tiêu Hoằng quyết định thí nghiệm thêm một bước, tìm độc tính của chất dịch trắng này.

Lấy ra một cái chén nhỏ, chứa dịch trắng vào, dùng nước pha loãng sau đó đem ra sân, tìm con mái do Lý Nhạc mua định làm cháo huyết gà, một loại thức ăn tương tự cháo lỏng ở nông thôn.

Đi tới trước lồng sắt nhốt gà giản dị, ánh mắt Tiêu Hoằng bình thản cẩn thận đặt chén nước trước mặt nó.

Gà mái tự nhiên khác với con người, nhìn thấy trước mặt có nước, bản năng liền uống.

Nhưng chỉ vài giây sau khi nó uống nước, Tiêu Hoằng thấy hai mắt con gà chảy máu, tiếp theo là miệng cùng những chỗ khác trên người. Một lát sau, lông gà cũng tróc ra.

Vài phút sau, gà mái lặn ra không nhúc nhích, thân thể khô quắt có thể thấy bằng mắt thường, biến thành một đồng lặn lộn.

Cầm nhánh cây chọc lên con gà, tiếp theo Tiêu Hoằng kinh ngạc phát hiện chọc vào trong con gà, Tiêu Hoằng trực tiếp đẩy ra khung xương, tổ chức tế bào con gà hoàn toàn hủy hoại.

- Trời ạ.

Tiêu Hoằng không tìm được hô lên, bàn tay che miệng, lần đầu hắn thấy được vật chất có độc tính mạnh như thế.

Dọn sạch cái xác cùng nước độc, Tiêu Hoằng trở về phòng bắt đầu ra tay rửa sạch tất cả những thứ dính vào dịch trắng kia.

Về phần những dịch trắng trong khay, Tiêu Hoằng thu vào trong bình thủy tinh, sau đó bịt thật chặt.

Rõ ràng, thứ này quá đáng sợ.

Nhìn bình thủy tinh giữa bàn, Tiêu Hoằng dựa vào ghế hy vọng nhìn nó, trong lòng rối rắm. Loại độc tính cực mạnh này quá mạnh với Tiêu Hoằng, sử dụng nó trị liệu ỉn không khác gì tự sát, còn là cái loại chết tàn nhẫn nhất.

Nhưng đây là vật chất mà Tiêu Hoàng vất vả lắm mới tìm được, dù là có kịch độc, nhưng Tiêu Hoàng cũng không muốn bỏ qua. Hung ác, biện pháp duy nhất của Tiêu Hoàng là cố gắng giảm bớt độc tính, mặt khác bảo đảm an toàn của tế bào thân thể, giết chết tế bào Ác Lang!

Điều này rất khó, nhưng Tiêu Hoàng cũng không buông xuôi, đầu óc điên cuồng xoay chuyển, lợi dụng những gì mình học được, muốn nghĩ ra biện pháp giải quyết.

- Thật ra có một biện pháp, nhưng mà xác suất thành công quá thấp.

Tiêu Hoàng nhìn bình thủy tinh trước mắt thì thào nói. Hắn nghĩ tới một loại vật chất, tên là Đỗ tạt thảo, vô cùng khan hiếm, một loại thuốc kích thích siêu mạnh, cũng là một loại thuốc giải độc, còn là dược phẩm cầm máu siêu mạnh, cũng là thứ mà Phục Thần Đế Quốc nghiêm lệnh cấm tiêu thụ. Bởi vì dùng loại vật chất này lâu dài, sẽ bị nghiện.

Chỉ có khi sắp bùng nổ chiến tranh, Dược sư mới có thể trang bị sử dụng cầm máu cực nhanh cho người bị thương, hơn nữa khiến người ta nhanh chóng hưng phấn áp chế Ngự lực trong cơ thể, quay trở lại tác chiến.

Nhưng loại Đỗ tạt thảo này đừng nói Thái Ngô thành, dù là Vũ Nhuận Tinh cũng đừng mơ dễ tìm được. Các thương nhân sẽ không ngốc tới mạo hiểm sinh mệnh vận chuyển đến cửa hàng Ma Văn chính quy ở cái chỗ cũ nát này, lại càng sẽ không mạo hiểm bán ra.

Nhưng mà khó, không có nghĩa là không có, Tiêu Hoàng biết cất giấu thứ này là phạm pháp, nhưng mà Tiêu Hoàng cần để ý nhiều như vậy sao?

- Đỗ tạt thảo.

Tiêu Hoàng lẩm bẩm, tiếp theo chứa dịch trắng vào bình, khóa trong hộp kim loại, sau đó cẩn thận đặt trong ngăn kéo riêng, bây giờ Tiêu Hoàng đã biết rõ sự lợi hại của nó.

Làm xong mọi thứ, Tiêu Hoàng cầm lấy bản ghi chép, trên đó ghi lại tư liệu thiết kế Liệp Cung, cấu tạo cơ bản cùng với cải tiến, đã sắp hoàn thành.

Bây giờ những gì mà Tiêu Hoàng phải làm là sửa sang lại, cân nhắc, sau đó đầu tư chế tạo. Tuy rằng trước mắt mọi thứ bình yên, nhưng mà Tiêu Hoàng rất rõ ràng, Lạc Tuyết Ninh đã đến, phía người bị mặt đã bắt đầu hoạt động.

Có lẽ ở một nơi nào đó trong học viện, bọn họ đang tích cực chuẩn bị.

Trải qua cân nhắc, lại liên tiếp sửa chữa tỉ mỉ, xác định hoàn toàn không thành vấn đề, Tiêu Hoàng thừa dịp thời gian còn lại, trong cơ thể còn đủ Ngự lực để dùng, định chế tạo ra Liệp Cung, dùng để sẵn sàng trong bất cứ tình huống nào.

Dù sao hiện giờ trong tay không có một cái Chiến văn cấp Ngự giả nào.

Tạm ngừng một lát, Tiêu Hoàng lấy ra một cái rương nhỏ từ tủ chứa đồ, bên trong toàn là tài liệu chế tạo Liệp Cung, bây giờ đã được thu xếp gọn gàng, trong đó có một cái bình nhỏ chứa ba hạt Hàn băng vạn năm nhân tạo.

Lấy ra Tái thạch Hồng anh mặt lõm đã được cắt sẵn, Tiêu Hoàng bình thần dụng Điều văn đao tạo hình trên đó, so với Linh Xà, Liệp Cung Chiến văn tuy rằng khá tinh vi, nhưng không rườm rà như Phong văn Linh Xà. Trải qua Phong văn Linh Xà dày vò, có thể nói Tiêu Hoàng hoàn thành văn lộ Chiến văn Liệp Cung khá là thoải mái.

Chỉ dùng nửa giờ, văn lộ trên Tái thạch đã được tạo hình xong, tiếp theo là trộn Ma văn dịch, cố gắng cho thêm thật nhiều Hàn băng vạn năm.

Về phần lý niệm chế tạo Liệp Cung, trước đó Tiêu Hoàng đã nghĩ kỹ càng, đó là không cần để ý số lần sử dụng, dốc hết khả năng đề cao uy lực đả kích cùng với độ chính xác.

128. Chương 128: Gặp Mặt Kẻ Thù!

Trải qua từng bước pha chế Ma văn dịch, rót vào, kích hoạt, cuối cùng trên bàn Tiêu Hoàng hình thành văn lộ đen xanh rậm rạp giao nhau.

Lấy khăn lau mặt vài lần, lại bỏ Ma văn châu xanh đen vào túi, Tiêu Hoàng tiện tay cầm Chiến văn Liệp Cung rót Ngự lực vào đó.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, năng lượng bên trong Liệp Cung chỉ có 30 cổ, so với Chiến văn cấp Ngự giả bình thường, số lượng cổ năng lượng ít đến biến thái, hơn nữa còn là ở tình huống sử dụng Hàn băng vạn năm, bằng không sẽ càng ít hơn.

Nhưng mà Tiêu Hoàng lại cảm thấy bình thường, bởi vì từ khi thiết kế Liệp Cung, lý niệm là áp chế số lần sử dụng, nâng cao uy lực, độ chính xác cùng với tầm bắn.

Đồng thời Tiêu Hoàng cũng rất rõ, đặc điểm của Chiến văn Liệp Cung căn bản không phải là đấu lâu dài.

Cầm Chiến văn Liệp Cung trong tay, nhẹ nhàng ấn một cái, Tiêu Hoàng tiện tay quần Chiến văn đã khởi động lên cánh tay, hình thành vòng năng lượng hai màu xanh thẫm và đen.

Khác với Chiến văn bình thường, điều động Ngự lực, trên tay Tiêu Hoàng hình thành màn hình nhỏ có chứa mạng lưới, đây là màn hình ống ngắm do Tiêu Hoàng thiết kế.

Tiêu Hoàng đưa tay nhắm ngoài cửa sổ, cảnh vật tối đen bên ngoài đều có thể nhìn rõ, trong đó hai đường kẻ vuông góc không ngừng di động, đây là đường kẻ tập trung.

Ở góc dưới bên phải có số liệu không ngừng thay đổi, đi ra phòng ngủ, bên ngoài vẫn là một mảnh tối đen, trong sân chỉ có đèn Ma Văn mờ nhạt, nhưng mà mọi thứ đều rất rõ ràng thông qua màn hình ống ngắm.

Thậm chí quét qua chỗ Lý Nhạc ở, màn hình ống ngắm còn phân tích thông qua nhiệt lượng và dao động hơi thở, xác định được tình huống khái quát ở trong phòng.

Đương nhiên, loại màn hình ống ngắm này có tác dụng lớn nhất là tấn công ở khoảng cách siêu xa, tập trung đả kích mục tiêu.

- Cũng không tệ lắm.

Tiêu Hoàng lẩm bẩm, nhưng mà không có ý nghĩ phóng ra một cái thí nghiệm, trừ khi hấn định ngày mai xây lại tường, vẫn còn thời gian, đến sân huấn luyện Học viện Tây Tân Ma Văn rồi mới thí nghiệm.

Thu hồi Chiến văn Liệp Cung, quay trở lại phòng, Tiêu Hoàng xem xét trong cơ thể còn 150 cổ Ngự lực, không cần lãng phí. Tiêu Hoàng trở lại bàn, cầm một khối Bạch ngọc thạch định chế tạo một cái Chiến văn Ngự đồ cấp ba phỏng chế Liệp Cung.

Nói trắng ra là dùng để luyện tập tấn công bằng Chiến văn Liệp Cung, hình thức bề ngoài giống y như nhau, chỉ có uy lực là khác. Uy lực loại Liệp Cung luyện tập này chỉ có giá trị mười mấy điểm, không khác gì uy lực một quyền.

Nhưng mà số lần sử dụng lại cao tới mấy trăm lần, đủ cho Tiêu Hoàng tiến hành luyện tập, hơn nữa vì tài liệu đơn giản, giá thành cũng khá rẻ, không đến hai kim tệ, công nghệ cũng vậy.

Trên cơ bản chỉ mất nửa giờ là Tiêu Hoàng chế tạo ra Liệp Cung bản luyện tập đơn giản, khởi động lên, màn hình nhỏ có vẽ thô sơ, nhưng chỉ dùng để luyện tập, cũng tính là tốt rồi.

Chế tạo xong Liệp Cung luyện tập, Ngự lực trong người Tiêu Hoàng cũng không còn nhiều, không nghĩ nhiều, trực tiếp ngã xuống giường, dùng một viên Bổ huyết đan liền ụp mặt ngủ say.

Sáng sớm hôm sau, Tiêu Hoàng tỉnh dậy mặc quần áo ra ngoài, liền thấy được đám người Lý Nhạc, Lâm Tử vây quanh lồng gà, vẻ mặt không thể tưởng tượng.

- Gà của ta, đâu mất rồi?

Lý Nhạc khó hiểu hỏi, tuy rằng con gà chỉ mười mấy tiền đồng, không đáng gì với thu nhập của Lý Nhạc hiện giờ, nhưng mà đột nhiên biến mất, thật là quá quỷ dị.

Tiêu Hoằng rời phòng không đổi sắc, cũng không giải thích chuyện hôm qua, chỉ là thoáng nhìn cô gái trẻ tuổi bên cạnh Lý Nhạc, bộ dạng cũng không tệ. Tiêu Hoằng cũng gặp qua vài lần, là hướng dẫn viên tiệm trang phục bên cạnh, cũng là con gái của ông chủ, tên là Phương Đình.

Từ khi Doanh nghiệp Đại Hoằng Mỹ kinh doanh nổi trội, đồng thời cũng kéo theo tiệm trang phục bên cạnh, làm ăn dần dần sôi động hơn.

Mỗi ngày Trung tâm Đại Hoằng Mỹ phải tiếp đón mấy trăm đến cả ngàn khách hàng nữ, những khách hàng nữ này làm đẹp xong, hoặc là chờ đợi đến lượt, tự nhiên phải đi dạo một vòng.

Nhất là làm đẹp giảm béo xong, quần áo trước đó không thể mặc được, không tránh khỏi đi tới chỗ gần nhất mua mấy bộ, rõ ràng là thành toàn cho tiệm trang phục kế bên.

Tuân theo nguyên tắc nước phù sa không chảy ruộng người ngoài, Tiêu Hoằng vốn định mở một tiệm trang phục, nhưng mà lại bị Lý Nhạc khuyên can mãi.

Ban đầu Tiêu Hoằng còn không rõ, mấy ngày nay Tiêu Hoằng nhìn tới Lý Nhạc cùng Phương Đình thông đồng một chỗ, mọi chuyện liên không phải nói nữa.

Chỉ là Tiêu Hoằng cũng không phản đối gì, đến tuổi này rồi, hơn nữa một khi có tiền, sẽ không an phận lo ấm no nữa.

Về phần Phương Đình tự nhiên chú ý tới Tiêu Hoằng xuất hiện, cả người liền trở nên gò bó. Có thể nói nàng rất quen thuộc đám người Lâm Tử, duy chỉ có Tiêu Hoằng, loại cảm giác lạnh lùng này luôn làm Tiêu Hoằng e ngại, có lẽ là vì Tiêu Hoằng mới là ông chủ thật sự ở nơi này.

Hơn nữa dựa vào thực lực Tiêu Hoằng hiện giờ, san bằng tiệm trang phục bên cạnh chỉ là chuyện búng tay một cái

- Ông chủ Tiêu, chào buổi sáng.

Phương Đình hơi khấn trương chào Tiêu Hoằng.

Phản ứng của Tiêu Hoằng cũng rất hòa nhã, thân thiện phát tay.

- Hoằng ca, hôm qua ngài có tới coi gà của ta không?

Bỗng nhiên Lý Nhạc hỏi Tiêu Hoằng.

Tiêu Hoằng thật sự lười giải thích hôm qua xảy ra chuyện gì, khẽ lắc đầu, tiếp theo đi ra phòng trước chuẩn bị ăn sáng, sau đó đi học.

Bây giờ trong Ma Văn truyền hình đã tràn ngập tin tức về Lạc Tuyết Ninh, nội dung cả buổi sáng đều nói về Lạc Tuyết Ninh ở Học viện Tây Tân Ma Văn. Tiêu Hoằng không nghe kỹ nội dung, trên cơ bản toàn là lời khách sáo, không có nội dung thực chất gì.

Về phần hành trình hôm nay của Lạc Tuyết Ninh, cũng nhàn nhã, thậm chí còn đi bờ hồ Thái Ngô xem chim hải âu.

Nếu dân chúng bình dân, sẽ không có bao nhiêu người để ý chuyện này, nhưng mà Tiêu Hoằng vừa cắn bánh bao, khoe miệng khê nhếch lộ ra một chút ý cười, lặn lội đường xa đến Vũ Nhuận Tinh chỉ vì đi dạo ở đó? Gạt quỳ đi.

Dựa theo Tiêu Hoằng phân tích, hành trình hôm nay của Lạc Tuyết Ninh, hoặc là còn cách một thời gian mới đến nhiệm vụ của nàng, hoặc là đang thăm dò tình huống xung quanh Thái Ngô thành, trở về xác định kế hoạch chi tiết.

Nhưng mặc kệ loại nào, Tiêu Hoằng cũng không quan tâm lắm, ăn xong bữa sáng, liên lạc Nhâm Tường chọn giúp mình một chiếc xe Ma Văn, sau đó lên taxi Ma Văn chạy tới Phân viện Tây Tân.

Bây giờ bên trong Học viện Tây Tân Ma Văn, phần lớn ngoại trừ giảng bài, tiếp đãi Lạc Tuyết Ninh, còn có một phần nhỏ người đang vội vàng dò tìm thân phận “học sinh Phân viện nào đó”. Hơn nữa trải qua phân tích của Sài Tang cùng mấy người ngày hôm qua, cơ bản đồng ý là đột phá kỷ lục ngày hôm qua rất

có thể là “học sinh Phân viện nào đó” làm, hơn nữa rất có thể là có người quen trong học viện, thả vào sân huấn luyện là do hấn mượn tạm thời.

Đối với chuyện này, Tiêu Hoằng cũng có chút phát hiện. Vô tình sáng tạo ra kỷ lục, Tiêu Hoằng cũng không quá rõ ràng, nhưng mà Tiêu Hoằng đã từ Mộ Khê Nhi biết được Dược vãn Ngự đồ cấp hai kia. Đương nhiên, Tiêu Hoằng cũng không để ý nhiều, đối với hấn thì không tra ra là tốt nhất, có thể im lặng tiến hành tu luyện không bị quấy rầy; tra được, cũng không có quan hệ lớn. Bây giờ Ngự lực của Tiêu Hoằng đã đạt tới Ngự giả cấp một, Tiêu Hoằng đột phá bình cảnh, đã không còn cần bận tâm tới Sài Sương như trước nữa.

Thực lực tuyệt đối tăng lên, mang tới cảm giác an toàn cùng lòng tin mạnh mẽ cho Tiêu Hoằng.

Trong lòng nghĩ vậy, bước chân Tiêu Hoằng cũng không ngừng, khoác áo chứa Ma Văn Cố Áp, hai tay cho vào túi, khom người, vác ba lô đi về phía khu vực Phân viện.

Nhưng mà lúc này đối diện Tiêu Hoằng có hai nam một nữ đi tới, trong đó cô gái tóc dài mặc giáo phục Phân viện, hai nam còn lại mặc giáo phục tân sinh Học viện Tây Tân Ma Văn.

Đối với tổ hợp này, Tiêu Hoằng cũng không có gì ngạc nhiên, tiếp theo bước nhanh hơn chuẩn bị vòng qua hai người.

- Đi bên này, im lặng một chút.

Ngay khi Tiêu Hoằng vừa thoáng qua ba người này, giọng nam khàn khàn truyền vào tai Tiêu Hoằng.

Mà theo giọng nói này truyền vào trong tai, Tiêu Hoằng vẫn không để ý đột nhiên ngẩn ra!

Nội dung nam nhân kia nói rất bình thường, nhưng mà cái giọng nói này!

Đúng! Chính là giọng nói này, Tiêu Hoằng vẫn còn nhớ rõ ràng!

Đúng thế, nhớ ngày đó trong Âm Dung Động Quật, muốn chia cắt con nhện thị huyết với bọn họ, dẫn tới Lôi tê thú, suýt nữa làm hấn cùng đám người Lý Văn phải chết, chính là giọng nói này, hơn nữa còn là nam nhân che mặt đầu lĩnh của đám người bịt mặt.

Chỉ là Tiêu Hoằng không ngờ bọn họ lại bình yên lẫn vào Học viện Tây Tân Ma Văn!

Có thể nói bản thân Tiêu Hoằng là một người có thù tất báo, hơn nữa rất cảnh giác với đám người bịt mặt đến đây.

Tuy rằng trong lòng xoay chuyển, nhưng mặt ngoài Tiêu Hoằng lại không có hành động gì khác, hai tay chọc vào túi tiếp tục đi tới.

Bề ngoài của hấn rất dễ làm người ta xem nhẹ, cũng không khiến ai chú ý tới.

Nhưng ngay khi Tiêu Hoằng đi ra khoảng 7-8 thước, thân hình chợt chuyển trực tiếp quẹo vào đường nhỏ im lắng, nhanh chóng cởi bỏ áo khoác cũ, lấy ra giáo phục Phân viện cùng với nón đội đầu trắng.

Thuần thực thay xong, quay trở ra ngoài, sau đó ánh mắt tỉnh táo giả vờ như không có chuyện gì đi theo hướng ba người.

Là vì xem những người này chơi cái trò gì, hoặc là có kế hoạch không thể tiết lộ. Có thể nói không gặp thì thôi, nhưng mà Tiêu Hoằng gặp được thì làm sao bỏ qua cơ hội này.

Hơn nữa khuôn mặt ba người đã khắc sâu vào đầu Tiêu Hoằng.

Duy trì khoảng cách 30 thước với ba người, khéo mắt đi theo đối phương, Tiêu Hoằng nhanh chóng thấy ba người cùng di chuyển tới bên lề đường, tiến vào trong đường nhỏ vắng vẻ.

Lần này đã không tiện trực tiếp theo dõi, may mà trước mắt là đầu thu, hai bên đường có đầy rừng cây.

Ngón trở vừa động, lấy ra bao Ma Văn, Tiêu Hoằng bình thần lấy ra Linh Xà đi vào con đường vắng chầy song song, thừa dịp không ai chú ý khởi động Phong văn Linh Xà, sau đó trực tiếp chui vào trong rừng cây...

129. Chương 129: Truy Tung

Ngay khi Tiêu Hoàng tiến vào rừng cây kia thì hần liền điều chỉnh mười sáu cái khí xoáy tụ rất nhanh. Hai cái trong đó đi tới hai chân, mười bốn cái còn lại sắp hàng với hình thức đặc biệt, đồng thời cực kỳ mỏng manh, đồng thời cam đoan tính linh hoạt tất yếu nhưng cũng giảm âm thanh phát ra xuống mức nhỏ nhất, giống như một con báo hoặc âm hồn, đi trong bụi cỏ và tán cây, bảo trì khoảng cách với đối thủ vẫn là ba mươi thước tương đối an toàn như trước.

Bởi vì Tiêu Hoàng hiểu rất rõ, một khi khiến đối thủ cảnh giác thì cũng không khác gì đánh rắn động cỏ.

Hành trình đại khái một trăm thước, xuyên qua mấy khe hở của chạc cây, Tiêu Hoàng có thể thấy rõ ràng ba người đang dừng lại dưới tàng cây, dường như bắt đầu bàn bạc nhưng bởi cách quá xa, hơn nữa ba người họ nói rất nhỏ nên muốn nghe rõ là việc vô cùng khó khăn. Mà nếu tới gần thì sẽ rất mạo hiểm chứ không còn nghi ngờ gì nữa. Đây là điều mà Tiêu Hoàng không muốn.

Đồng tử hơi chuyển động một chút, Tiêu Hoàng dường như có ý khác, dựa vào một chạc cây to, tay phải lấy rất nhanh Liệp Cung Chiến Văn và Ma Văn thu hình từ bên hông ra.

Sau khi khởi động cả hai xong, Tiêu Hoàng liền đưa ngón trỏ nhắm về phía ba người kia. Màn hình chỗ cánh tay màu xanh biếc có thể thấy rõ tình hình của đối phương. Thông qua Ngự lực điều khiển, Tiêu Hoàng không ngừng khiến màn hình phóng to lại gần, dùng hết khả năng chiếu rõ cử động môi của bọn họ, sau đó ghi lại.

Ba người đối thoại phía xa xa rất nhanh, đại khái chỉ khoảng chưa tới ba phút, sau đó liền tách ra, đi về ba phía.

Tiêu Hoàng ở dưới tán cây, mặt không đổi sắc, mượn Linh Xà đẩy mạnh lực lượng, không chút tiếng động nhảy xuống đất, cẩn thận lui về phía sau hai bước, tiếp theo xoay người rời đi.

Toàn bộ quá trình có thể nói là thần không biết, quỷ không hay.

Đi vào một con đường nhỏ khác, nhìn thấy hai bên không một bóng người, Tiêu Hoàng mới thu hồi Ma Văn, đổi quần áo khác, thần sắc bình thản, tiếp tục đi về hướng phân hiệu.

Ven đường thậm chí còn dựng bảo nữ nhân trong ba người kia, chỉ tiếc là tướng mạo Tiêu Hoàng thật sự rất bình thường, căn bản không khiến nàng chú ý.

Đi vào học đường, tới lớp học thì đã là tám giờ mười bốn phút, tuy rằng tiết đầu tiên đã bắt đầu rồi nhưng bên trong lớp dường như vẫn lộn xộn như trước.

Gõ cửa hai cái, Tiêu Hoàng liền đẩy cửa đi vào.

Lúc này Tiêu Hoàng liền thấy Vu Tiểu Sâm có vẻ ngượng ngùng đang đọc chậm, mà người bên dưới không ngừng ồn ào. Lão sư gầy gò trên bục giảng dường như không có lực chấn nhiếp như Thôi Uyển Bác, chỉ có thể trơ mắt nhìn lớp học náo loạn.

Tuy nhiên khi Tiêu Hoàng xuất hiện, phòng học vốn ầm ầm như cái chợ trong khoảnh khắc dường như bị đóng băng, nháy mắt im ắng hẳn.

Thủ đoạn ngày hôm qua của Tiêu Hoàng khiến mọi người trong phòng học nhớ rõ ràng, nhất là nhìn thấy khuôn mặt Tiêu Hoàng hơi nghiêm túc thì theo bản năng có cảm giác lạnh buốt sống lưng.

Phòng học đột nhiên yên tĩnh lại khiến lão sư trên bục giảng thở phào một hơi, đồng thời cũng có phát hiện, người này dường như là lão đại ở đây.

- Vị học sinh này, ngươi tới muộn đó.

Thấy Tiêu Hoàng thần sắc lạnh lùng đứng ở cửa, lão sư này hơn lo lắng nói. Dù sao học sinh tới muộn, lão sư cũng phải quan tâm tới.

- Có việc.

Tiêu Hoằng đáp rất đơn giản, cũng không tiếp tục giải thích gì mà ngồi xuống bàn học ở góc phòng, cầm bút trong tay, trước sau như một, bắt đầu ghi chép.

Đồng thời đám học sinh vốn đang làm càn thấy Tiêu Hoằng đi tới lập tức biết điều hơn nhiều, không dám ồn ào không kiêng nể gì như vừa rồi, chỉ thì thầm nói nhỏ mà thôi.

Tiêu Hoằng cũng không để ý, tỉ mỉ nghe giảng bài, đồng thời bút máy trong tay không ngừng bay múa trên vở.

Cùng lúc đó, ở gần sân huấn luyện số 2, Miêu Thần đã chuẩn bị vài tên học sinh năm cao, chuyên môn lưu ý tới học sinh tiến vào phòng huấn luyện Phong Văn, một khi có gì không đúng sẽ lập tức ghi lại tướng mạo người này, có thể hỏi cả họ tên, lớp học là tốt nhất. Hỏi không được thì tốt nhất là không nên để có xung đột gì không thoải mái.

Tuy nhiên không may là Tiêu Hoằng hôm nay căn bản không tính tới chuyện huấn luyện Phong Văn, bởi vì sáng sớm hần gặp phải ba người kia.

Chớp mắt đã tới giữa trưa. Tới nhà ăn ăn tạm một chút, Tiêu Hoằng cầm phiếu đặc quyền của Mộ Khê Nhi đi tới thư viện cấp mượn mười mấy quyển sách, cũng đặt thêm tiền cọc. Lúc này hần đã không bị hạn chế ngày mượn nữa.

Mà mấy quyển sách hần vừa mượn này ngoài bộ sách cơ bản về độc tố ra còn có hai cuốn về khẩu hình, phát âm, ý đồ tất nhiên không cần nói cũng biết, muốn thông qua hình ảnh thù được, thông qua cử động môi để xác nhận bọn họ rốt cục nói chuyện gì, từ đó mà dò hỏi tình báo.

Đi vào cửa ký túc xá, Tiêu Hoằng liền tiện tay ném một bao có Ma Văn báo động vào cạnh cửa, sau đó tới cạnh cầu thang, nhìn bốn phía thấy không có ai liền đặt Ma Văn báo động dưới thùng rác.

Tiếp sau đó, Tiêu Hoằng gần như lấy ký túc xá làm trung tâm, sắp đặt cẩn thận mười mấy Ma Văn báo động, mục đích không gì khác là phòng bị.

Đẩy cửa tiến vào ký túc xá, đóng chặt cửa lại, Tiêu Hoằng mới tiến vào phòng chế văn, đặt mười mấy cuốn sách lên bàn làm việc rất lớn. Lúc này hần lấy ra Ma Văn thu hình lúc trước, đặt lên dụng cụ truyền phát tin.

Hình ảnh của ba người thu lại sáng nay hiện lên rõ ràng trên màn hình.

Nhìn thấy cảnh này, Tiêu Hoằng hơi cười cười, kết hợp thao túng Ngự lực, đưa hình ảnh miệng của bọn họ hiện lên hết.

Đối với phương diện đọc cử động môi thì trước đây Tiêu Hoằng chưa từng tiếp xúc nhưng ở Thái Ngô Thành thật ra có rất nhiều nhân tài về mặt này, nhưng có thể tin tưởng hoàn toàn thì lại không có ai. Bởi thế cầu người không bằng cầu mình, hiện giờ chỉ có cách học tập mới được.

Hình dạng chủ yếu cần phân tích không có ai khác ngoài nam nhân có giọng nói rất khàn kia, bởi vì hần dường như là một trong hai đầu mục, cũng đang phân công cho hai người kia.

Vừa xem vừa lật sách, đối với hình dáng môi không ngừng biến hóa để phát âm, Tiêu Hoằng rốt cục xác định vài từ có tính mấu chốt, phân biệt là: Bốn ngày sau, đường Trữ Lương, kho hàng Phúc Long, đêm khuya, áp tại hàng hóa, ba người chúng ta, phụ trách, Đỗ tất thảo, còn có hai người khác, Cổ Kỳ, Thiệu Phong, xem ra đây là tên kia sai đám thuộc hạ.

Trong đó quan trọng nhất với Tiêu Hoằng chính là Đỗ tất thảo. Loại thảo dược này lúc này với Tiêu Hoằng mà nói là rất trọng yếu. Mà Tiêu Hoằng cũng không nghi ngờ gì nếu đối phương phát động tiến công với Lạc Tuyết Ninh, chiến đấu sẽ thâm thiết tới mức nào, Đỗ tất thảo tất nhiên sẽ có công dụng lớn.

Về phần những từ ngữ khác thì Tiêu Hoằng đoán dường như tổng hợp là phải hoàn thành nhiệm vụ, đêm khuya bốn ngày sau, ba người này phải áp tải hàng hóa gồm quân dụng và Đỗ tất thảo tới đường Trữ Lương và kho hàng Phúc Long. Đây có lẽ là điểm đầu và đích đến, cụ thể thế nào thì lúc này đối với Tiêu Hoằng cũng không quan trọng nữa.

Dựa người vào ghế đệm màu trắng, Tiêu Hoàng lại theo thói quen nhéo cằm, sau đó liền mang bản đồ của Thái Ngô Thành ra, đánh dấu đường Trữ Lương và kho hàng Phúc Long bằng bút đỏ.

Kho hàng Phúc Long ở gần trung tâm Thái Ngô Thành, phố Trữ Lương lại ở khi Tây Tân, hiển nhiên đám người bịt mặt này tính toán hành động rất tỉ mỉ.

Trải qua một loạt phân tích cẩn thận, Tiêu Hoàng rất nhanh dùng bút đỏ vẽ lại tất cả các con đường từ đường Trữ Lương tới kho hàng Phúc Long.

Lúc này hắn mới kinh ngạc phát hiện ra những con đường này muốn đi thế nào cũng đều phải qua một nơi, đó chính là đường Thông Giang.

Trừ phi là người áp tải hàng hóa muốn làm kiểu trống đánh xuôi, kèn thổi ngược, dạo một vòng lớn ở Thái Ngô Thành thì thôi. Thử hỏi dưới điều kiện không muốn hàng hóa bị lộ, một người áp tải hàng sẽ lựa chọn như vậy sao? Đường nhanh nhất không đi, lại đi vòng vòng rêu rao khắp nơi, mang hàng hóa chạy khắp Thái Ngô Thành sao?

Nghĩ vậy, Tiêu Hoàng liền đột nhiên sinh ra một ý niệm lớn mật trong đầu. Nguyên nhân cũng bởi vì Đồ sát thảo. Loại thực vật này dựa vào bản lĩnh của Tiêu Hoàng cơ bản không thể có được, chặn ba người này, cướp đoạt Đồ sát thảo, đồng thời thuận tiện kết thúc cừu oán trước đây.

Tuy nhiên đây chỉ là một ý tưởng. Trước đó Tiêu Hoàng cần phải phân tích và chuẩn bị cẩn thận một phen mới được.

Mà quan trọng nhất đó là Tiêu Hoàng cần thăm dò đại khái thực lực của ba người kia xem có đánh thắng nổi không, cùng với những nhân viên tham gia hành động lần này.

Điểm này Tiêu Hoàng đã nghĩ kỹ rồi, tìm tới chỗ đám người Lý Văn. Nhớ ngày đó chẳng phải ba người này suýt giết chết bọn họ sao? Hơn nữa bọn họ vẫn luôn canh cánh trong lòng, đây chẳng phải là một cơ hội tốt sao?

Nhưng hiện giờ tất cả mới chính là tính toán, nếu thực lực bản thân không thể thoải mái xử lý đối phương hoặc không thể thoát đi an toàn thì dù Tiêu Hoàng có cần Đồ sát thảo này đến đâu cũng phải bỏ cuộc, nghĩ biện pháp khác.

Cẩn thận gỡ Ma Văn khỏi dụng cụ phát hình, Tiêu Hoàng liền đặt toàn bộ tư liệu của đám người này vào trong ngăn kéo.

Sau đó hắn lấy Hàm Điều ra, mở mấy hộp gỗ đám Lý Văn đưa, bắt đầu chăm chút chế tác Phong Văn cho bọn họ. Tuy nhiên vì phòng ngừa thân phận Quyền Tàng bị lộ, Tiêu Hoàng cũng không sở dụng kỹ thuật văn trong văn.

Mười sáu cái khí xoáy tụ cũng giảm xuống trở thành tám cái. Tuy nhiên chỗ tương tự duy nhất với Phong Văn Linh Xà là những khí xoáy tụ này đều có thể điều khiển phương hướng, được hắn làm không hề qua quýt chút nào.

Do là bản giản lược đi nên về phương diện chế tác, Tiêu Hoàng cũng không hề có cảm giác khó khăn. Mà quan trọng hơn là trên đài chế văn có đủ các công cụ hỗ trợ khiến Tiêu Hoàng cảm thấy giống như hổ thêm cánh vậy.

Từ tạo hình tới bước cuối cùng là kích hoạt, chỉ một giờ là một bản Linh Xà đơn giản hóa đã được chế xong.

Hơi điều khiển một chút, cảm giác hiệu quả không tồi, Tiêu Hoàng liền tiện tay ném sang một bên, sau đó sửa sang Ma Văn trong túi Ma Văn, đi khỏi ký túc xá, cũng liên hệ với nữ trợ thủ Hạ Lộ của Trình Thiếu Vinh kia, hy vọng có thể xem một chút tư liệu cơ bản của tân sinh.

Dựa theo đạo lý mà hời thì học sinh bình thường không có quyền này. Nhưng Tiêu Hoàng là học sinh có đặc quyền, hơn nữa chỉ đòi xem những tư liệu cơ bản nên Hạ Lộ coi như nể mặt hắn mà đồng ý.

130. Chương 130: Thử

Được Hạ Lộ cho phép, Tiêu Hoàng trực tiếp đi tới chỗ tuyển sinh. Hiện giờ nơi này rất vắng vẻ. Sau khi đưa giấy đặc quyền xong, Tiêu Hoàng liền tiến vào bên trong một phòng nhỏ.

Bên trong chỉ có một lão già sáu mươi tuổi, mang một cái kính viễn thị, lật báo xem. Bởi vì tư liệu cơ bản của tân sinh cũng không có gì bí mật nên đều được đặt trước mặt lão già này.

Hơi cúi đầu với lão, biểu hiện lễ phép cơ bản nhất, Tiêu Hoàng liền cầm tập tư liệu, bắt đầu nhanh chóng lật xem.

Bên trái mỗi một tờ đều có ảnh chụp bên góc trái. Tiêu Hoàng cực lực tìm kiếm, rất nhanh đã lật được hơn một trăm tờ. Tiêu Hoàng liền ngừng tay, dừng lại ở một nữ nhân tên là Cổ Kỳ. Nàng giống như Tiêu Hoàng đoán, cơ bản về tướng mạo, mặt hơi dài, mắt xếch.

Trong tư liệu cơ bản đưa ra tin tức nàng đạt Ngự Đờ cấp bốn, lớp số chín của năm một, học sinh Chiến Văn hệ.

Phần danh sách này dừng lại trên tay Tiêu Hoàng một chút, hắn liền giả bộ nhàn nhã, tiếp tục lật xem một chút liền cúi người đối với ông già kia, giả bộ như không có việc gì, rút hai tay vào túi, từ từ đi ra ngoài.

Nhìn Ma Văn thời gian đã vào hai giờ, học sinh hệ Chiến Văn hắn đang ở sân huấn luyện, tiến hành huấn luyện cơ bản. Tiêu Hoàng định tới quan sát một lần.

Đi ngang qua một quầy bán đồ trang sức của nhà trường, Tiêu Hoàng tiện tay mua một gọng kính đen, đeo lên rồi còn tùy tay mua mấy bộ sách tham khảo ôm vào ngực, tận khả năng nhìn cho nhà nhận một chút.

Đi vào trong sân huấn luyện số 3 của phân hiệu, Tiêu Hoàng có thể nhìn thấy Cổ Kỳ ở bên trong, dường như đang theo sự chỉ dẫn của lão sư thực hiện một số động tác.

Tiêu Hoàng mặt không đổi sắc, trực tiếp tránh sang một bên.

Ước chừng ở một góc tương đối hẻo lánh hai mươi phút, đợi tới khi tan học, học sinh đều đi ra ngoài cả, hắn cũng mang theo đôi kính, giống như một con mọt sách đi ra khỏi góc đó, tiến về phía Cổ Kỳ.

Thừa dịp Cổ Kỳ không chú ý, hắn trực tiếp húc bả vai vào Cổ Kỳ. Tiêu Hoàng có thể cảm nhận được rõ ràng là Cổ Kỳ khi bị va chạm bất ngờ, thân thể lập tức tiến vào trạng thái cảnh giác, sau đó phát lực.

Thông qua việc truyền lực lượng, Tiêu Hoàng có thể cảm nhận được loại lực lượng này bản thân có thể hoàn toàn chống cự nổi, đại khái phân tích hắn là cấp độ Ngự Đờ cấp chín cấp mười.

Tiến thêm một bước để xác minh, Tiêu Hoàng đoán ba người này rất có khả năng không có ai đạt cấp Ngự Giả, nếu không lúc trước vào thời điểm gặp mặt, bọn họ cũng không có khả năng không sử dụng Phong Văn.

Phân tích thế này xong, ngay sau đó Tiêu Hoàng liền áp chế toàn bộ lực lượng, bả vai mềm nhũn ra, trực tiếp đặt mông ngồi xuống đất, sách tham khảo trong tay lập tức rơi hết trên mặt đất.

Hành động trông có vẻ ngốc nghếch của hắn, lập tức khiến tân sinh bốn phía cười vang.

- Không phải chứ. Một nam sinh lại bị nữ sinh đụng nhẹ một cái là ngã lăn, đúng là quá ngốc đi.

- Con mọt sách.

Lập tức xung quanh có rất nhiều tiếng nói như vậy.

Cổ Kỳ quay lại nhìn, dường như cũng không cảnh giác, xoay người nhìn thấy Tiêu Hoàng đang ngồi trên mặt đất, thần sắc cũng không có vẻ xin lỗi nhiều.

- Đi đường phải nhìn chứ. Nếu mắt kính chưa đeo đúng số thì đôi mắt khác đi.

Cổ Kỳ nói rất ôn hòa, nhất giúp Tiêu Hoàng sách tham khảo lên, đặt lên tay hắn rồi xoay người rời đi, hiển nhiên không ngờ là Tiêu Hoàng có gì khác lạ.

Tiêu Hoằng cũng thế, chẳng nói gì thêm mà ôm sách rời đi, làm cho người ta cảm thấy dường như hẳn không chịu nổi việc bị mọi người xung quanh cười là đồ ngốc vậy.

Đi mấy trăm thước, tới một khoảng cách an toàn, Tiêu Hoằng mới tùy tiện tháo kính mắt xuống, cẩn thận suy nghĩ một phen, cảm thấy kế hoạch vạch ra trước đây vẫn rất khả thi.

Không dừng lại lâu, Tiêu Hoằng trực tiếp trở về bên trong ký túc xá, bắt đầu chế tác ba Phong Văn Linh Xà tinh giản còn lại.

Mới tới sáu giờ tối, ba Phong Văn Linh Xà tinh giản đều được Tiêu Hoằng chế tác xong hết.

Nhìn Phong Văn trước mặt, Tiêu Hoằng hơi lau mồ hôi trên trán. Mỗi cái Phong Văn này đều cho hàn bằng vụn năm vào, số lần sử dụng tối thiểu tăng lên gấp ba, đồng thời căn cứ vào Đức Thúc Ao Diện Văn mà cải tiến, tuy rằng còn kém Phong Văn Linh Xà của Tiêu Hoằng xa nhưng cũng có thể nói tuyệt đối là thượng phẩm.

Chẳng do dự nhiều, Tiêu Hoằng liền cầm Ma Văn thông tin, liên hệ với đám người Lý Văn, nói cho hẳn địa chỉ để bọn họ tới đây lấy, thuận tiện có chuyện muốn nói với bọn họ, cũng dặn bọn họ phải cẩn thận một chút, chớ vào nghênh ngang quá.

Được tin, đám người Lý Văn tất nhiên không dám chậm trễ, bỏ tất cả chuyện đang làm, lập tức tới phân viện Tây Tân.

Bốn mươi phút sau, cửa ký túc xá của Tiêu Hoằng truyền tới tiếng đập cửa phi thường có nhịp điệu. Đây cũng là phương thức gọi cửa mà Tiêu Hoằng đã bàn trước với bọn họ.

Mở cửa ra, Tiêu Hoằng liền nhìn thấy đám người Lý Văn đang cười khanh khách xuất hiện ở cửa, ánh mắt nhìn vào bên trong chứa chờ mong vô tận. Mấy cái Ma Văn trước đây của Tiêu Hoằng bọn họ đã nhìn thấy, đều là loại xuất sắc đỉnh cấp. Phong Văn hẳn chế cho bọn họ chắc chắn cũng tương đối xuất sắc rồi.

Không nói nhiều, thần sắc Tiêu Hoằng nghiêm túc, kéo bốn người bọn họ vào trong phòng.

- Dọc đường không bị ai chú ý hoặc theo dõi chứ?

Đây là câu đầu tiên Tiêu Hoằng hỏi.

- Không có. Năng lực trinh sát của Yến Nam rất mạnh mà.

Lý Văn lên tiếng.

- Vậy là tốt nhất.

Tiêu Hoằng hơi gật đầu.

- Đội trưởng, cái ... Phong Văn kia...

Lý Văn thấy Tiêu Hoằng không có ý định đưa Phong Văn ra thì cẩn thận nhắc nhở một chút. Ngự lực của hắn đã chất biến xong, thành công đạt tới 1500 luồng, trở thành Ngự Giả, thứ tượng trưng tất nhiên là Phong Văn. điều này khiến Lý Văn cảm thấy hơi nôn nóng.

- À.

Tiêu Hoằng cũng không úp mở nhiều, chỉ chỉ trên bàn trà đã có mấy hộp gỗ tinh xảo chứa Linh Xà được tinh giản.

Nhìn thấy mấy Phong Văn tinh xảo trên bàn, ánh mắt bốn người lập tức sáng bừng lên, cẩn thận tới gần, lấy Phong Văn ra tự đánh giá một hồi.

Không hề nghi ngờ gì nữa, đơn thuần nói về sự khéo léo thì đây là thứ tuyệt đối không thể chê được. Tuy nhiên khi Lý Văn bắt đầu rót Ngự lực vào trong Phong Văn thì vẻ mặt hưng phấn đột nhiên biến đổi, ánh mắt tràn ngập vẻ ngạc nhiên.

- 662 lần?

Lý Văn không dám tin. Ngự lực truyền lại tin tức khiến hắn phải đưa ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía Tiêu Hoàng.

Những người khác cũng có biểu hiện như Lý Văn, đều thao tác xong, thần sắc kinh ngạc, ánh mắt quay lại nhìn Tiêu Hoàng.

Đối với Phong Văn, mấy người bọn họ cũng đã nghiên cứu qua rất nhiều. Phong Văn ưu tú dành cho Ngự Giả cấp một sử dụng nhiều nhất là 300 lần, nhưng trước mắt lại tới trên 650 lần, đúng là quá khoa trương rồi.

Hơn nữa đúng bởi vì Phong Văn hạn chế số lần sử dụng nên giá trị bản thân nó không thể rẻ đi được. Bởi vậy mọi người đều sử dụng Phong Văn rất cẩn thận, tận lực tiết kiệm, có thể không sử dụng là sử dụng sử dụng.

Nhưng số lần sử dụng Phong Văn trên 60 lần không nghi ngờ gì nữa sẽ kéo dài thời gian sử dụng lên gấp hai ba lần. Nói cách khác một cái Phong Văn này sẽ bằng hai ba cái Phong Văn khác, có thể nói là vật có giá trị cực cao.

- Đội...đội trưởng, ngài sao lại làm được vậy?

Yến Nam hơi điều chỉnh cảm xúc một chút, lấp bắp hỏi Tiêu Hoàng. Mới đầu hắn còn có ý nghĩ kỳ quái cho rằng Tiêu Hoàng có thể cho hàn băng vạn năm vào trong đó nhưng nghĩ lại thái độ làm người hàng ngày của Tiêu Hoàng thì thực đúng là người chơi được nhưng cũng không phải hạng người khăng khải, nhất là loại vật giá trị như hàn băng vạn năm.

- Thủ pháp tốt, không được sao?

Tiêu Hoàng ngồi trên ghế, thần sắc lạnh nhạt nói, tùy tay cầm lấy Phong Văn của Yến Vân Loạn. Số lần sử dụng của nó nhiều, hơn nữa tính linh hoạt cơ động của nó cũng rất mạnh, chủ yếu biểu hiện ở tám khí xoáy tụ, đồng thời có thể điều tiết.

Nói xong Tiêu Hoàng liền cầm Linh Xà điều khiển một cách đơn giản bên trong phòng khách, linh hoạt di chuyển thông thả một phen. Hiện giờ Tiêu Hoàng điều khiển Phong Văn Linh Xà tuy chưa nói là lô hỏa thuần thanh nhưng cũng đã khống chế linh hoạt, hoàn toàn không có vấn đề gì. Nhất là hiện giờ hắn khống chế bản tính giản đi, chỉ có tám khí xoáy tụ mà thôi.

Nhìn Tiêu Hoàng đồng thời vừa giảng giải vừa di chuyển cực kỳ linh hoạt trong không gian nhỏ hẹp, biên độ chuyển biến, gia tốc, dừng lại đều vượt hẳn tính năng của Phong Văn bình thường, đám người Lý Văn nhìn chỉ thấy mắt bừng sáng, thậm chí còn chảy nước bọt.

Tuy rằng không có dụng cụ thí nghiệm chính xác nhưng đám người Lý Văn hoàn toàn có thể cảm nhận được loại Phong Văn này không giống bình thường. Phong Văn bình thường nếu ở trong không gian nhỏ hẹp thế này thì đã sớm bị đâm trái đâm phải rối tinh rối mù rồi. Mà Tiêu Hoàng toàn thân lại giống như âm hồn, nhẹ nhàng di chuyển.

Mọi người đều rất rõ ràng là một Phong Văn tốt cỡ bản sẽ tạo ra một đôi chân xuất sắc, bất kể là né tránh, chạy trốn hay đuổi giết đều có tác dụng trọng yếu.

Có ý nghĩ như vậy, Hồng Phong, Lý Văn đều không khỏi nắm chặt Phong Văn trong tay.

- Đại khái là loại Phong Văn này có tính năng cao, cần Ngự lực có độ chính xác nhất định. Thôi để nói chuyện một chút đã. Thứ này các người đã vừa lòng chưa?

Thu hồi Phong Văn, trả lại cho Yến Nam, Tiêu Hoàng bình thản nói.

- Vừa lòng, đúng là quá vừa lòng rồi.

Đám người Lý Văn liên tiếp gật đầu, hưng phấn nói. Tưởng tượng tới sau khi khống chế Phong Văn này, di chuyển tự do linh hoạt như Tiêu Hoàng thì trong lòng bọn họ cảm thấy mừng như điên.

- Còn một việc nữa.

Chậm rãi ngồi lại ghế, Tiêu Hoàng liền trở nên hơi nghiêm túc.

- Có gì sai khiến, đội trưởng nói một tiếng đi. Một ngày là đội trưởng, cả đời là đội trưởng.

Hồng Phong hào sảng nói.

- Không phải là sai khiến. Chuyện này có quan hệ tới tất cả chúng ta. Mọi người còn nhớ lúc chúng ta ở trong Âm Dung Động Quật, bị ba người bịt mặt suýt nữa giết chết không?

Tiêu Hoằng hỏi, cũng bảo mọi người ngồi xuống.

Ánh mắt đám người Lý Văn vốn tràn ngập hưng phấn khi nghe Tiêu Hoằng nói vậy liền lập tức biến đổi, trở nên hơi tức giận. Đối với bọn họ, ba người kia cho tới giờ vẫn canh cánh trong lòng, hận không thể chém cho đối phương cả vạn đao.

131. Chương 131: Quyết Định!

- Đội trưởng, nói vậy là sao? Hay là ngài biết chỗ mấy tên kia?

Lý Văn hơi ngồi xuống đối diện với Tiêu Hoằng, vẻ ngốc nghếch lúc trước đã biến mất không còn chút gì, chỉ còn lại sự nghiêm túc lạnh như băng.

Tiêu Hoằng không lập tức đáp lời mà chỉ gật đầu:

- Chúng hắn là ẩn nấp ở gần đây.

Nói xong Tiêu Hoằng liền đưa hình ảnh thu được từ sáng sớm cho bọn họ nhìn thoáng qua.

Nhìn lướt qua hình ảnh trong Ma Văn, Lý Văn hơi ngẩng đầu lên, nghiêm túc hỏi:

- Đội trưởng, người tính làm gì?

- Quyết định chuyện này là ở các người. Nếu muốn quên hết ân oán thì bỏ đi, chúng ta giả bộ như không biết. Nhưng nếu các người nuốt không được cục tức kia, tìm một cơ hội xử lý bọn chúng, ăn miếng trả miếng, lấy máu trả bằng máu.

Mấy câu sau, giọng nói của Tiêu Hoằng rất trịnh trọng.

- Đương nhiên là cách sau rồi. Ngày đó ba người đó lãng phí của chúng ta mấy trăm kim tệ, còn khiến chúng ta suýt chết. Cừu hận như vậy mà không báo làm sao được?

Hồng Phong dẫn đầu tỏ thái độ nói.

- Đội trưởng có biện pháp gì không?

- Hôm nay ta theo dõi bọn họ, đồng thời thông qua khẩu hình của bọn họ mà đoán là bốn ngày sau bọn họ sẽ áp tải hàng hóa, chỉ có ba người bọn họ, vừa lúc là cơ hội tốt để chúng ta phục kích. Về phần hàng hóa của bọn họ, chúng ta chia đều, thế nào?

Tiêu Hoằng nhíu mày, hạ giọng nói, cũng đưa ra tin tức mà hắn tổng hợp được đặt lên bàn trà. Hiển nhiên đối với bọn họ mà nói đây là một hành động cực kỳ lớn mật.

Lý Văn nhìn vào tờ giấy trên bàn, cũng nhíu mày, suy nghĩ một lát rồi lên tiếng.

- Ta đồng ý. Nhưng chúng ta cần một kế hoạch đầy đủ, ví dụ như địa điểm phục kích, quá trình phục kích, đường rút lui sau khi thành công, không thắng thì thoát thân thế nào mới được.

Lời nói của Lý Văn chiếm được cảm tình rất nhanh của ba người còn lại, hơi hơi gật đầu, tỏ rõ bọn họ đồng ý với kế hoạch báo thù.

- Vậy ta sẽ lên một kế hoạch tỉ mỉ, đồng thời đi thăm dò một chút. Về phần các người, mấy ngày này sẽ không cần làm gì khác, huấn luyện thân thể Phong Văn, trở thành Ngự Giả. Nếu không trở thành Ngự Giả thì phải dùng hết khả năng tu luyện đi.

Tiêu Hoằng nói như vậy.

Sau đó mấy người liền cẩn thận thương lượng một phen, thừa dịp đêm tối, lặng yên không chút tiếng động rời đi. Mấy ngày này nhiệm vụ chủ yếu của bọn họ là dùng hết khả năng tăng Ngự lực lên. Nhất là Hồng Phong, chỉ cần thêm một ngày nữa là hẳn có thể trở thành nhân vật cấp bậc Ngự Giả.

Tiêu Hoảng cũng không ở lại phòng lâu mà sửa sang chút vật phẩm, cũng rời khỏi ký túc xá, chạy tới sân huấn luyện số ba của học viện Tây Tân Ma Văn.

Nơi này có phòng huấn luyện chuyên để tập tấn công xa. Tiêu Hoảng muốn luyện tập Liệp Cung Chiến Văn một chút, phối hợp với Linh Xà Phong Văn, tiến hành chiến đấu.

Bởi vì lúc này đã vào chạng vạng nên đại đa số học sinh đều không còn chương trình học. Thế nên Tiêu Hoảng đi vào sân huấn luyện số 3 thì có thể nói là người đi lại không dứt. Một số học sinh muốn phát triển tốt hơn đều bắt đầu đổ mồ hôi như mưa trên sân huấn luyện.

Tiêu Hoảng đeo mắt kính như trước, so với những học sinh đỉnh cao kia thì có vẻ không bắt mắt tí nào.

Đi một vòng lớn trong sân huấn luyện to như vậy, Tiêu Hoảng vất vả lắm mới lên được tầng ba, tìm được một phòng huấn luyện tấn công từ xa còn trống, lập tức xoay người đi vào, cũng tiện tay khóa cửa phòng lại.

Diện tích không gian nơi này so với phòng huấn luyện chuyên môn Phong Văn lần trước cũng không kém mấy, chỉ là vách tường bốn phía không hề có bọt biển mật độ à được bọc hợp kim thép rất dày, bên trên dày đặc những hố to, tỏ rõ người huấn luyện trước đây bắn rất tàn bạo.

Đối với việc này Tiêu Hoảng cũng không để ý quá, đi tới trước đài khống chế, thông qua Ngự lực khởi động phòng huấn luyện, cũng điều chỉnh tới hình thức huấn luyện bắn xa sơ cấp.

Trong nháy mắt, chỉ thấy một bên phòng huấn luyện từ từ dâng lên sáu tầng năng lượng hình thù kỳ quái, hình dạng bất đồng, có động vật, có người, thậm chí có xe thiết giáp.

Mà địa phương trí mạng của bọn họ cũng không giống nhau.

Đứng ở một chỗ khác của phòng huấn luyện luyện tập Liệp Cung Chiến Văn, Tiêu Hoảng liền bắt đầu tập từ mức độ đơn giản nhất.

Hơi vươn cánh tay phải, nhắm ngay vào một vầng năng lượng hình người, thông qua Ngự lực khống chế tập trung vào đó, bên trong màn hình, chỗ hai đường cong màu bạc giao nhau đã cố định trên vầng năng lượng hình người. Cùng lúc đó, cánh tay Tiêu Hoảng đã xuất hiện những đường cong màu xanh biếc rậm rạp, cuộn cuộn không ngừng, tụ lại phía ngón trỏ của hắn.

Sau ba giây đồng hồ, ngón trỏ của Tiêu Hoảng liền hình thành một quả cầu năng lượng xanh đen đan xen, cũng không sáng ngời mà chỉ mờ mờ. Sau đó ngón tay của Tiêu Hoảng điểm nhanh về phía trước một cái. Chỉ thấy hình cầu kia như như lông chim bắn ra, tốc độ cực nhanh.

Trong khoảnh khắc, nó đánh thẳng lên mi tâm của vầng năng lượng hình người, vô cùng chính xác.

Tuy nhiên theo số liệu biểu hiện thì giá trị uy lực chỉ có 11 điểm. Chuyện này cũng không có gì kỳ quái bởi vì trước mặt bản Liệp Cung để luyện tập này chính là thứ chuyên dùng cho huấn luyện, so với một cây súng đồ chơi cũng không sai lắm. Thứ chân chính để giết người thì Tiêu Hoảng đặt trong túi Ma Văn kia.

Tiêu Hoảng tập bắn vật tĩnh trong khoảng bảy tám phút, sau đó liền bắt đầu luyện bắn mục tiêu di động, bắn xuyên chướng ngại vật, cùng với bắn ở trạng thái bị quấy nhiễu, bản thân còn khống chế Phong Văn di chuyển rất nhanh, cố gắng tấn công mục tiêu cho chính xác.

Mà huấn luyện như vậy cũng giúp hắn tăng cường khống chế cả Liệp Cung và Linh Xà. Hôm nay Tiêu Hoảng cũng không định đi tới Trung Tâm Đại Hoảng Mỹ, ở đây huấn luyện tới mệt thì về ký túc xá nghỉ ngơi.

Bản thân Tiêu Hoảng hiểu rất rõ là nếu xác nhận kế hoạch báo thù kia thì nhất định phải bắt đầu thực hiện tất cả, tiến hành huấn luyện khắc khổ.

Kỳ thật đối với Tiêu Hoàng mà nói thì nếu chỉ đơn thuần là báo thù hấn cũng không ham. Quan trọng nhất chính là Đỗ tất thảo. Loại thảo được quý báu này người thường khó có thể có nổi, mà Tiêu Hoàng lại hiểu rất rõ chính nó mới là cọng rơm cứu mạng kế tiếp.

Bởi vì một khi sử dụng chất lỏng màu trắng trong đóa hoa của Tử sắc thảo làm nguyên liệu thì không thể thiếu Đỗ tất thảo được.

Lần mạo hiểm này đáng giá.

Đã đi tới bước này, Tiêu Hoàng rất rõ là còn cố gắng thì còn có cơ hội, không cố gắng thì chỉ có nước chờ chết mà thôi.

Nghĩ vậy, Tiêu Hoàng càng cố gắng huấn luyện hơn.

Cùng lúc đó, Lạc Tuyết Ninh cũng chấm dứt một ngày “du ngoạn”, trở về khu ký túc xá số 1 của học viện Tây Tân Ma Văn. Hiện giờ Mặc Huyền đang ở đó, cho cấp dưới canh phòng cẩn mật rồi.

Mà trong ngày du ngoạn này, Sài Tang cố ý sắp đặt để Sài Sương làm bạn bên cạnh Lạc Tuyết Ninh, cố gắng kéo gần quan hệ.

Về phần Lạc Tuyết Ninh thì cũng không biết Sài Sương, hơn nữa từ góc độ nào đó mà nói thì tuổi hai người cũng xấp xỉ nhau, gặp mặt lần đầu không thể có quá nhiều ác cảm. Tuy nhiên từ hành vi cử chỉ của Sài Sương mà nói biểu hiện ra dự vọng chiếm giữ quá lớn, khiến Lạc Tuyết Ninh cảm thấy không thoải mái.

- Lạc tỷ tỷ, có muốn đi thăm phòng ta một chút hay không? Hay là đi ăn tối đi?

Đi vào khu ký túc xá số 1 xong, Sài Sương liền đề nghị. Tuy rằng tuổi nàng còn lớn hơn Lạc Tuyết Ninh một chút nhưng xuất phát từ lễ phép hoặc muốn lấy lòng nên vẫn gọi như vậy.

- Không được, ta hơi mệt rồi. Hôm khác đi.

Lạc Tuyết Ninh uyển chuyển từ chối, sau đó đi cùng với hai gã bộ hạ đi về lầu năm. Hiện giờ nơi này đã hoàn toàn trống không, trở thành nơi ở cho đám người Lạc Tuyết Ninh, cũng cấp phòng ở cho Lạc Tuyết Ninh mà hơn sáu bộ hạ. Vị trí Lạc Tuyết Ninh ở cụ thể lúc nào cũng có thể thay đổi, nếu muốn ám sát thì rất khó khăn.

Vừa tùy tiện tìm một phòng ngủ rồi đi vào, nam nhân Chuẩn tướng quân vẫn đi phía sau Lạc Tuyết Ninh bỗng nói khẽ:

- Trưởng quan, vừa rồi thời điểm ngài du lịch, chúng ta đã âm thầm điều tra học viện Tây Tân Ma Văn, thậm chí là phân hiệu. Bọn họ đã trà trộn vào rồi.

- Khoa Tư Tướng quân, đừng bối rối. Đây là chuyện tất nhiên thôi. Mà còn một việc khác thì anh làm thế nào rồi?

Lạc Tuyết Ninh hỏi tiếp, cũng chậm rãi cởi trang phục Tướng quân xuống, để lộ áo sơ mi màu lam nhạt, đáng người tuyết đối không thể che được.

Người được Lạc Tuyết Ninh gọi là Khoa Tư Chuẩn tướng cũng không nhiều lời, trực tiếp đưa khối Ma Văn thu hình đặt lên bàn trà.

Cầm lấy Ma Văn thu hình, Lạc Tuyết Ninh hơi nhìn một chút, sau đó đặt lên dụng cụ truyền phát ở bên cạnh. Trong đó có vài hình ảnh nhỏ, đủ loại thông xóm, phía sau toàn bộ là núi cao, ghi lại tình huống ở Tiêu Gia Thôn.

Hiện giờ nơi đó đã là một vùng đất chết, nơi nơi đều tan hoang, gần như không có người đi vào, bốn phía cũng bị quân đội Bối La đặt biển cấm đi lại, thiết lập tầng cách ly bằng Ma Văn với những thôn xóm lân cận.

- Thật đúng là chiêu dương đông kích tây của Trưởng quan rất hữu hiệu. Hôm này ngài đi du lịch một ngày, những tên kia gần như đem toàn bộ lực lượng tập trung lên ngài. Ba người chúng ta phân ra mới có thể thần không biết, quỷ không hay tới gần mà ghi lại những hình ảnh này.

Khoa Tư nói nhỏ.

Lạc Tuyết Ninh không phản ứng nhiều mà rơi vào trầm tư.

- Trưởng quan, hành động kế tiếp tiến hành thế nào?

Khoa Tư nói khẽ.

- Không vội. Bởi vì địa phương cụ thể kia chỉ có mình ta, phải đảm bảo không có sai sót gì mới được.

Lạc Tuyết Ninh nói xong liền phát tay, ý bảo Khoa Tư có thể rời đi.

Đội Khoa Tư rời đi rồi, bên trong phòng chỉ còn lại Lạc Tuyết Ninh và nữ trợ thủ, nàng mới bắt đầu tỉ mỉ quan sát hình ảnh bên trong Ma Văn, đồng thời lấy bút ký ra, dùng một loại chữ quái dị mà người khác nhìn không hiểu nổi bắt đầu ghi chép dấu vết để lại.

132. Chương 132: Dung Dịch Huyết Luyện

Mà lúc này Tiêu Hoằng toàn thân đã đầy mồ hôi. Trải qua chừng hai giờ điên cuồng huấn luyện, luyện tập Liệp Cung, Tiêu Hoằng đã mất hơn phân nửa Ngự lực.

Tiện tay dùng ống tay áo lau mồ hôi trên đầu, lấy Ma Văn thời gian xem, lúc này Tiêu Hoằng thấy đã 11 giờ tối rồi.

Trước sau như một, xóa tin về phiếu đặc quyền trên đài không chế xong, Tiêu Hoằng liền rời khỏi sân huấn luyện, trở về ký túc xá.

Suốt một ngày cố gắng huấn luyện, Ngự lực trong cơ thể Tiêu Hoằng có thể nói đã tiêu hao bảy tám phần. Người thường dưới tình huống này chỉ có thể lựa chọn nghỉ ngơi, nhưng Tiêu Hoằng còn có Ma Văn Châu màu xanh đen, có thể bổ sung đầy đủ Ngự lực trong cơ thể, liền lập tức có thể tiến hành tu luyện lần nữa.

Đặt Ma Văn Châu màu xanh đen trong miệng một chút, cũng không bắt đầu tu luyện ngay mà hẩn ngồi ở trước bàn viết tại phòng chế văn, cầm lấy bút, tiến hành phân tích các loại tài liệu về dược thảo. Mục đích của hẩn là cải tiến, tăng hiệu suất của huyết thí huấn luyện pháp.

Qua nhiều ngày suy nghĩ như vậy, Tiêu Hoằng đại khái đã có phương án, đó là phối chế một loại dung dịch, để trong bốn tấm lớn, khiến thân thể bản thân ngấm trong đó.

Dung dịch sẽ xâm nhập qua da, kích thích Ngự lực tăng lên, đồng thời còn khiến máu tuần hoàn nhanh hơn.

Mặt khác bốn phía bốn tấm lớn có đặt Cổ Áp Sức Văn, nén ép nlm khiến cho có thể rút nhiều Ngự lực hơn vào mỗi một mạch máu, cũng đạt được hiệu quả tăng cường.

Làm như vậy dù có hơi phức tạp nhưng hiệu quả chắc chắn là không tệ.

Bởi vì trước đó đã suy tính vào nghiên cứu, nắm giữ Dược Lý Học tốt hơn xưa, thế nên việc phân tích phối phương của dung dịch cũng không tiêu hao nhiều như khi nghiên cứu Ngự Hương trước kia.

Chỉ cần hơn một tiếng, Tiêu Hoằng đã sửa sang phối phương xong, nhưng thứ này cũng không rẻ, mỗi lần tu luyện phải mất tới mười kim tệ. Nhìn thì không nhiều lắm nhưng lâu ngày thì đúng là phá sản.

- Quả nhiên đúng như dự đoán, cấp bậc càng cao càng đắt tiền.

Tiêu Hoằng lẩm bẩm. Thu nhập của quán thuốc cũng có thể nói là không tệ nhưng bản thân Tiêu Hoằng cảm thấy mình càng lúc càng cần nhiều tiền, cảm thấy lực bất tòng tâm.

Luyện tập, chế tác Ma Văn cần tiền, tu luyện cũng cần tiền, tóm lại là thế giới này không có gì tách khỏi tiền được.

Tuy nhiên Tiêu Hoằng cũng không ỉu rũ nhiều, từng bước từng bước tiến tới vậy.

Tùy tay đặt phối phương vào két an toàn, Tiêu Hoằng liền đi tới ngồi trên ghế sofa ở phòng khách, bắt đầu điều động Ngự lực trong cơ thể, hết sức chuyên chú dùng toàn bộ Ngự lực còn lại tu luyện.

Mãi tới nửa đêm, trải qua huấn luyện điên cuồng, Ngự lực trong cơ thể đã tiêu hao tới bảy tám phần, Tiêu Hoằng cũng chẳng đi vào phòng ngủ, trực tiếp cuộn mình trên ghế sofa ngày o o.

Trải qua mười mấy giờ huấn luyện, Ngự lực trong cơ thể Tiêu Hoàng rốt cục đạt tới 1700 luồng, tuy rằng còn cách Ngự Giả cấp hai một khoảng nhưng cũng có thể coi như tiến bộ cực nhanh rồi.

Chớp mắt đã qua một ngày, Tiêu Hoàng xong chương trình học buổi sáng liền trở về ký túc xá, chuẩn bị chế tác dung dịch tu luyện.

Loại dung dịch này Tiêu Hoàng gọi là dung dịch Huyết Luyện, cộng tất cả năm mươi loại thảo dược mà thành.

Cẩn thận cân nhắc một lần, xác nhận không có vấn đề gì, Tiêu Hoàng liền chuẩn bị tới Doanh nghiệp Thượng Hoàn Ma Văn mua sắm tài liệu.

Tuy nhiên đúng lúc này thì Ma Văn thông tin trong ngực Tiêu Hoàng lại bắt đầu phát tiếng báo Nhâm Tường muốn nói chuyện.

- Tiêu Hoàng, Ma Văn Xa người muốn đã có, có cần ta đưa tới luôn không?

Vừa mới bắt liên lạc, Nhâm Tường liền vào thẳng vấn đề.

- Ma Văn Xa đã cải tạo dựa theo yêu cầu trước kia của ta chưa?

Tiêu Hoàng bình thản hỏi.

- Chuyện này... Người xác nhận là sửa như vậy sao?

Hiển nhiên Nhâm Tường hơi bận tâm về yêu cầu cải tạo của Tiêu Hoàng. Yêu cầu đó rất đơn giản, đó là loại bỏ nước sơn sáng bóng như thủy tinh trên xe đi, thay vào bằng nước sơn đen. Đặc điểm lớn nhất của loại sơn này là không phản quang.

Đương nhiên cũng bởi thế mà vẻ đẹp của xe sẽ giảm hẳn.

- Đúng vậy. Hiện giờ ta muốn mua, người có thể bắt tay vào làm đi.

Tiêu Hoàng nói xong liền ngắt máy, đứng dậy chuẩn bị tới hãng xe của phụ thân Nhâm Tường.

Hãng xe của phụ thân Nhâm Tường được cho là một trong những hãng xe lớn nhất Thái Ngộ Thành.

Khi Tiêu Hoàng tới nơi thì hắn đã thấy một loạt nhà cửa quy mô quây thành hình móng ngựa, ở giữa là một cái sân rất rộng, xe đi lại liên miên không dứt. Bên trong sân còn có bốn năm chiếc Ma Văn Xa mới tinh đang đi thử.

Đi vào sâu, lại liên lạc với Nhâm Tường, Tiêu Hoàng liền dựa theo chỉ dẫn của hắn đi tới một gara.

Bên trong này có đủ tiếng dụng cụ, vô cùng ồn ào. Đúng lúc này Nhâm Tường đang chỉ huy nhân viên sử dụng các loại dụng cụ.

- Xe của ta đâu?

Đi tới cạnh Nhâm Tường, Tiêu Hoàng nhìn quanh, hỏi.

- Chờ một chút, có ngay.

Nhâm Tường đáp.

Gần như ngay vào nháy mắt khi Nhâm Tường nói, chỉ thấy một cánh cửa kim loại bên cạnh Tiêu Hoàng mở ra. Một chiếc Ma Văn Xa màu đen nhánh chậm rãi đi ra từ băng chuyền.

Chỉ nhìn bề ngoài thì nó không có chút cảm giác chói mắt như xe mới, tuy rằng thân xe rất mượt nhưng lại gây cho người ta ảo giác như nó là xe cũ vậy.

- Thấy chưa? Đây là hiệu quả khi sơn nước sơn ma sa. Còn muốn sơn lại vài đường màu kim tuyến hay không, nhìn sẽ đẹp hơn đây.

Nhâm Tường đề nghị.

- Không cần, cứ thế này đi là rất tốt rồi.

Tiêu Hoằng dạo vài vòng quanh Ma Văn Xa, vừa lòng nói.

Nhâm Tường đứng một bên nghe thấy Tiêu Hoằng nói vậy, lại nhìn vẻ mặt của Tiêu Hoằng, cảm thấy không phải nói trái lương tâm, trong lòng cũng không khỏi nghĩ thầm, quan điểm thẩm mỹ của người này không phải có vấn đề chứ? Hẳn lại nghĩ tới Mộ Khê Nhi, còn có Doanh nghiệp Đại Hoằng Mỹ, có vẻ như không giống với người quan điểm thẩm mỹ có vấn đề mà.

Thật ra Nhâm Tường nghĩ hoặc thế nhưng không biết không phải quan điểm thẩm mỹ của Tiêu Hoằng có vấn đề mà trong mắt Nhâm Tường, Ma Văn Xa chỉ có hai mục đích sử dụng là để thay đi bộ và để khoe mẽ.

Nhưng Tiêu Hoằng lại bất đồng. Ma Văn Xa với hắn ngoài việc thay đi bộ ra còn phải cố gắng không gây chú ý. Nếu không Tiêu Hoằng cũng không có khả năng lựa chọn một chiếc xe hơn hai mươi kim tệ.

Mở cửa Ma Văn Xa màu đen nhánh, Tiêu Hoằng liền ngoắc nhướn Nhâm Tường, ý bảo cùng hắn lên xe.

Hai người ngồi vào chỗ xong, Tiêu Hoằng liền đưa một túi chứa hai mươi lăm kim tệ cho Nhâm Tường.

- Tiêu Hoằng, cái này...

Lời nói của Nhâm Tường lộ vẻ khó xử. Dựa vào tình lý mà nói thì Tiêu Hoằng không ít lần giúp đỡ hắn, một chiếc xe chỉ có hai mươi mấy kim tệ thôi, Nhâm Tường thật cũng không định thu của Tiêu Hoằng.

- Cứ tính toán cho sòng phẳng, về sau ngươi còn phải giúp ta buôn bán mà. Hiện giờ nói cho ta biết thao tác cơ bản của Ma Văn Xa đi.

Mặt Tiêu Hoằng không đổi sắc, lên tiếng.

- Ừ.

Thấy Tiêu Hoằng nói vậy, Nhâm Tường cũng không từ chối nữa. Hắn biết người như Tiêu Hoằng không thích bày vẽ, sau đó cố hết khả năng thuyết minh cẩn thận các thao tác điều khiển Ma Văn Xa cho Tiêu Hoằng.

- Thao tác đại khái là thế. Bắt đầu có thể hơi chậm chút, sau khi thích ứng có thể gia tốc thích hợp. Nói vậy chứ bằng vào thực lực Ngự Giả của ngươi thì thao tác hẳn là không tệ...

Không đợi Nhâm Tường nói câu kế tiếp xong, nhìn lại đã thấy Tiêu Hoằng đặt tay trái lên cầu thủy tinh ở khoang điều khiển. Ngay sau đó, hắn trực tiếp điều khiển Ma Văn Xa xông ra ngoài, giống như tên rời dây cung, chẳng có quá trình tăng tốc độ từ từ chút nào.

Đi vào trong sân, Tiêu Hoằng lái Ma Văn Xa rất nhanh xuyên qua các Ma Văn Xa đang di chuyển chậm khác, hành động rất thành thạo, không có chút cảm giác trúc trắc nào.

Chuyện này cũng không kỳ quái. Loại Ma Văn Xa này Ngự Đồ cấp hai cấp ba đã có thể lái, so với Linh Xà đơn giản không biết bao nhiêu lần. Thân là Ngự Giả cấp một, có thể khống chế Phong Văn Linh Xà, Tiêu Hoằng tất nhiên không cần huấn luyện nhiều cũng khống chế được thứ này, nếu không thì đúng là buồn cười rồi.

Chẳng qua trải qua thích ứng một chút, Tiêu Hoằng cơ bản đã dùng Ma Văn Xa như xe nhẹ đường quen.

Nhưng Nhâm Tường một bên lại không nghĩ như vậy. Hắn căn bản không ngờ Tiêu Hoằng lại chuyên huấn luyện độ chính xác của Ngự lực, lại càng không biết Tiêu Hoằng có thể khống chế thoải mái Phong Văn Linh Xà, thấy hắn có thể điều khiển Ma Văn Xa linh hoạt tới hơi điên cuồng như vậy thì cũng khó tránh khỏi ngạc nhiên.

- Cũng không tệ, chẳng qua có vẻ hơi yếu yếu, lại nhiều tạp âm.

Đi vài vòng, Tiêu Hoằng dừng Ma Văn Xa, đánh giá chiếc Ma Văn Xa này như vậy.

- Hả?

Nhâm Tường còn đang kinh ngạc, hơi há to miệng nói. Yếu thì cũng bình thường bởi Ma Văn Xa hai mươi mấy kim tệ thì hệ thống động lực có lệch lạc cũng là bình thường. Nhưng nói nhiều tạp âm thì đúng là không thể nào hiểu nổi.

- Tiếng nổ thế này mà còn lớn? Thế thì người còn chưa thấy Ma Văn Xa của mấy người say mê thứ này, cái tạo Ma Văn Xa xong thì cách cả mấy trăm thước cũng còn nghe được đó.

Nhâm Tường đáp.

Tiêu Hoàng không trả lời, chỉ hơi gật đầu, bắt đầu thâm suy tư.

Hàn huyền với Nhâm Tường trong chốc lát, Tiêu Hoàng cáo biệt hẳn, lái chiếc Ma Văn Xa có vẻ cũ nát này tới thẳng Doanh nghiệp Thượng Hoàn Ma Văn, chủ yếu là mua tài liệu phối chế dung dịch Huyết Luyện và một số thương phẩm khác.

Không ngừng lái Ma Văn Xa, Ngự lực trong cơ thể Tiêu Hoàng cũng cảm giác được cấu tạo đại khái của Ma Văn Xa, tối thiểu có thể cảm nhận được rất cục là có bao nhiêu Ma Văn Ngự Đồ cấp hai phối hợp. Mỗi một Ma Văn đều có số lần sử dụng cố định, trong đó tiêu hao nhanh nhất là Ma Văn khống chế gió, cần phải đổi mới định kỳ.

Có thể nói, chỗ Tiêu Hoàng không hài lòng nhất ở Ma Văn Xa trước mắt này là tiếng nổ của nó, mặc dù trong đám Ma Văn Xa nó đã được coi là có tiếng nổ nhỏ.

Dừng xe trước cửa Doanh nghiệp Thượng Hoàn Ma Văn, Tiêu Hoàng bước xuống, lập tức mở động cơ của Ma Văn Xa. Trong đó là trung tâm của Ma Văn Xa, có tất cả ba loại Ma Văn tạo thành. Ma Văn động lực, Ma Văn phụ trợ đổi tốc độ mà Ma Văn thắng, dùng dụng cụ đặc thù liên hệ lại.

- Không phải chứ?

Nhìn những Ma Văn này, Tiêu Hoàng không khỏi nói.

133. Chương 133: Đa Quân Tề Hạ!

Nếu là người bình thường, đối với phương diện này có lẽ sẽ không quá mức coi trọng, nhưng Tiêu Hoàng đối với chế vắn, đã có nghiên cứu rất sâu xa, bước đầu tính ra một chút, ba cái Ma Văn này tổng giá trị cộng vào một chỗ không vượt qua ba kim tệ.

Tính tổng cộng cả chiếc Ma Văn Xa, tổng giá trị đơn giản chỉ có mười mấy kim tệ.

Đương nhiên, Tiêu Hoàng cũng không cho rằng, hẳn bị Nhâm Tường làm thẹn, bởi vì nhà Nhâm Tường cũng không phải là thương nghiệp chế tác Ma Văn Xa, mà chỉ là phụ trách tiêu thụ.

Có nhận thức như vậy, Tiêu Hoàng cũng không có để ý rất cuộc có phải mua hồ hay không, mà chỉ lo lắng, có nên hay không có thể dựa theo ý tưởng của mình tiến hành cải tiến Ma Văn Xa, một lần nữa chế tác bên trong Ma Văn, dù sao cũng không có bao nhiêu tiền.

Xoay người tiến vào Doanh nghiệp Thượng Hoàn Ma Văn, lần này, Tiêu Hoàng ngoại trừ mua thảo dược chế tác dung dịch Huyết Luyện, còn thuận tiện mua một ít tài liệu chế tác Ma Văn công năng bên trong Ma Văn Xa.

Kỷ thật sở dĩ Tiêu Hoàng chấp nhất về âm thanh như vậy, là bởi vì nó có quan hệ mật thiết với kế hoạch báo thù của Tiêu Hoàng.

Mua xong hết tài liệu, toàn bộ cho vào cốp chứa phía sau Ma Văn Xa, Tiêu Hoàng cũng không có lập tức quay về Tây Tân phân hiệu, mà đi về hướng đường Thông Giang. cổ Kỷ bọn họ áp tải hàng hóa, gần như trăm phần trăm phải đi ngang qua con đường này.

Đường Thông Giang coi như khá rộng, hai bên đường cũng không có cửa hàng đông đúc, mà là từng dãy từng dãy biệt thự, lầu các tinh xảo phân bố trong đó, một số đường ngang dọc hoặc lớn hoặc nhỏ cũng tùy ý có thể thấy được.

Từ trong Ma Văn túi lấy ra Ma Văn thu hình, Tiêu Hoàng liền thả chậm tốc độ, tận khả năng điều chỉnh thu hình bố cục cả con đường, dùng để phân tích. Nói tóm lại, hành động lần này cần phải thận trọng lựa chọn địa điểm phục kích.

Đồng dạng Tiêu Hoàng cũng tính thời gian cho bọn hắn hành động, nhiều nhất chỉ trong năm phút đồng hồ, giải quyết chiến đấu, sau đó rút lui an toàn.

Vòng hai vòng trên đường Thông Giang, cuối cùng Tiêu Hoàng dừng Ma Văn Xa ở phố bên cạnh, nhìn xem trái phải, phía sau là một ngõ hẻm hơi rộng, Tiêu Hoàng đi vào trong đó, ngõ hẻm quẹo phải trái mấy lần, tuy nhiên, vẫn có thể đi thông qua một con đường khác, chỉ là bên cạnh vách tường thấp chừng mấy thước, đó là khu cư dân, ban đêm tới đây, tiếng động cơ của Ma Văn Xa, cộng thêm đèn xe, thực dễ dàng dẫn tới chú ý của mọi người.

Một đường suy nghĩ, Tiêu Hoàng một lần nữa quay lại đường Thông Giang, liền bắt đầu cẩn thận quan sát chung quanh mình, gần như mỗi một điểm đều không buông tha. Ước chừng một giờ sau, Tiêu Hoàng mới lên Ma Văn Xa quay về học viện.

Đậu Ma Văn Xa ở dưới lầu ký túc xá, Tiêu Hoàng đi vào bên trong ký túc xá, rồi bắt đầu ngựa không dừng vó, phân loại sửa sang lại các tài liệu mua về, bắt đầu phối chế dung dịch Huyết Luyện.

Dung dịch Huyết Luyện, dựa theo ý nghĩ của Tiêu Hoàng, kỳ thật chỉ là một dạng phấn, gặp nước liền hòa tan, giống như sữa bột.

So ra phối chế cũng không đơn giản, tất cả tài liệu đều cần tiến hành xử lý, tỷ như có thứ cần đun nóng cực nóng, hoặc như cốt long huyết, sử dụng Hàn băng vạn năm nhân tạo thay đổi tính trạng V. V...

Có thể nói, Hàn băng vạn năm này nếu ở trong tay người khác, giá trị quý giá như thế không ai phí bỏ lấy nó dùng vào chuyện khác, nhưng với Tiêu Hoàng thì khác, chỗ nào có thể sử dụng Hàn băng vạn năm liền tận hết khả năng dùng. Đơn giản là Hàn băng vạn năm đối với Tiêu Hoàng, có thể nói là tài liệu tiện nghi nhất, có được dễ như trở bàn tay.

Ước chừng trải qua nửa tiếng bận rộn, trên bàn làm việc trước mặt Tiêu Hoàng, một lọ phấn dung dịch Huyết Luyện liền chế tác hoàn thành. Nó có màu đỏ sẫm, trong đó có một số hạt tinh hóa vật nhỏ li ti. Đại khái phấn dung dịch có chừng một lít, có thể sử dụng năm lần.

Mà một lít phấn dung dịch Huyết Luyện này, đại khái đủ cho Tiêu Hoàng sử dụng năm lần, tuy nhiên ước chừng lại hao phí của Tiêu Hoàng hết bốn mươi kim tệ, giá trị còn cao hơn cả chiếc Ma Văn Xa ở phía dưới ký túc xá.

Tuy rằng nghĩ đến chừ tiền này, Tiêu Hoàng cũng cảm thấy đau xót từng thớ thịt, nhưng chỉ cần có hiệu quả, thì với Tiêu Hoàng hết thấy đều đáng giá. Tuy rằng kế hoạch báo thù, có hay không lấy được Đỗ tất thảo còn chưa nói, nhưng chuyện không ngừng nghĩ biện pháp để tăng nhanh lên Ngự lực trong cơ thể, là chính xác không thể chậm trễ.

Cẩn thận chia phần dung dịch Huyết Luyện vào trong năm ống nghiệm, đậy kín, cất vào trong hộp an toàn. Tiêu Hoàng cũng không có lập tức sử dụng, mà quay đầu lại, bắt đầu chế tác cổ Áp Súc Văn.

Đây đồng dạng là một bộ phận Tiêu Hoàng thiết kế cho hệ thống tu luyện của mình.

Huyết Thí Huấn Luyện Pháp; thêm dung dịch Huyết Luyện; cộng thêm cổ Áp Súc Văn, tuyệt đối có thể nói luyện tập dưới ba trọng như vậy, nếu toàn bộ đạt được hiệu quả, thì khẳng định hiệu suất tu luyện Ngự lực trong cơ thể có thể tăng lên hơn gấp ba lần.

Chế tác loại Cổ Áp Súc Văn này, trước đây Tiêu Hoàng đã có kinh nghiệm, bởi vậy, lần này chế tác có thể nói là xe nhẹ đường quen. Duy nhất bất đồng chính là, lần này, Tiêu Hoàng trực tiếp chế tạo ra bốn cái, thời điểm tu luyện, đặt ở các góc chung quanh, Tiêu Hoàng cũng biết làm như vậy nhất định sẽ không được thoải mái, nhưng vì để tăng lên Ngự lực, Tiêu Hoàng quyết định liều mạng một phen.

Chỉ cần có thể tăng lên nhanh hơn, hết thấy đều không sao cả.

Cầm bốn cái cổ Áp Súc Văn chế tạo ra, nhìn xem xác định không có vấn đề gì, Tiêu Hoàng liền cầm cổ Áp Súc Văn cùng với một lọ phấn dung dịch Huyết Luyện, đi vào bên trong phòng tắm.

Do là ký túc xá của đặc quyền sinh, phòng tắm cũng tương đối xa hoa, trừ vòi phun nước, ở giữa phòng tắm còn có một cái bồn tắm lớn cao tới một thước, hoàn toàn có thể ngồi xếp bằng ở bên trong. Trước đó đúng là Tiêu Hoàng nhìn thấy bồn tắm này, mới nghĩ tới phương pháp tu luyện cổ quái hiếm thấy hiện giờ.

Ba, ba, ba, ba.

Đi tới bên cạnh bồn tắm lớn bằng sứ, Tiêu Hoàng liền đặt bốn khối cổ Ấp Súc Văn ở bốn góc trong bồn tắm, tiếp theo bắt đầu cho nước vào.

Kiểm tra độ nóng của nước ở bốn mươi độ, không nóng không lạnh, cũng chính là độ nóng lý tưởng của dung dịch Huyết Luyện.

Đợi nước trong bồn tắm đầy lên chừng tám phần, Tiêu Hoàng liền mở ống nghiệm trút phần dung dịch Huyết Luyện vào trong đó. Trong nháy mắt, bột phần màu đỏ sậm liền hòa tan trong nước. Nước trong bồn tắm vốn trong suốt có thể nhìn thấy đáy, trong nháy mắt biến thành đỏ như máu, thoát nhìn, giống như bồn tắm lớn chứa đầy máu tươi.

Khẽ nhìn lướt qua nước màu đỏ trước mặt, Tiêu Hoàng cũng không có lập tức cởi quần áo ngâm thân thể mình trong đó, mà thò tay cẩn thận cho vào trong bồn tắm, thử trước xem sao.

Bỗng chốc, ngay lúc cổ tay của Tiêu Hoàng vừa mới chìm vào dung dịch Huyết Luyện, Tiêu Hoàng chỉ cảm thấy cùng với dòng nước ấm áp, một cổ khí tức không biết tên chậm rãi rót vào bên trong làn da, khiến áu chậm rãi chảy xuôi trong cơ thể, trở nên sinh động cả lên, đồng thời chỉ cảm thấy Ngự lực trong cơ thể giống như bị kim châm, vừa ngứa vừa đau lẫn lộn, đừng nói rốt cuộc có thoải mái bao nhiêu, nhưng Tiêu Hoàng có thể khẳng định: dung dịch này có hiệu quả tăng lên Ngự lực.

Tiếp theo Tiêu Hoàng không hề có do dự nhiều, cởi hết quần áo, nhảy vào bên trong bồn tắm lớn, khoanh chân ngồi ngâm cả người, chỉ để lộ cái đầu ở bên trên, đồng thời thông qua Ngự lực không chút do dự khởi động bốn cổ Ấp Súc Văn ở bốn phía bồn.

Gần như ngay trong khoảnh khắc cổ Ấp Ma Văn khởi động, Tiêu Hoàng đột nhiên cảm nhận được áp lực khổng lồ từ bốn phương tám hướng đánh úp lại, đè ép Ngự lực trong cơ thể.

Cộng thêm dung dịch Huyết Luyện kích thích, làm cho Tiêu Hoàng càng thêm khó chịu dị thường, suýt nữa lập tức nhảy ra khỏi bồn tắm. Tuy nhiên, Tiêu Hoàng bằng vào nghị lực cường đại cố nhịn xuống, đồng thời ép buộc bản thân tiến vào trạng thái buông lỏng, sử dụng Huyết Thí Huấn Luyện Pháp, ở trong hoàn cảnh này tiếp tục tu luyện.

Bởi vì Tiêu Hoàng rất rõ ràng, chỉ có không ngừng tăng lên, mới tìm ra con đường sống còn duy nhất cho bản thân.

Chỉ qua thời gian nửa tiếng, trên trán Tiêu Hoàng đã toát ra một lớp mồ hôi, hiển nhiên, ở trong này không thể nghỉ ngơi Tiêu Hoàng phải chịu đựng thống khổ thật lớn về nhiều phương diện. Đồng thời theo Tiêu Hoàng không ngừng hấp thu vật chất trong dung dịch Huyết Luyện, vốn dung dịch Huyết Luyện đỏ như máu, màu sắc cũng bắt đầu dần dần mờ nhạt đi.

Tiêu Hoàng cùng lúc phải chịu đựng thống khổ thật lớn, cũng rõ ràng có thể cảm nhận được dưới kích thích của dung dịch Huyết Luyện, dưới áp lực của cổ Ấp Súc Văn, Ngự lực trong cơ thể đang điên cuồng tăng lên, chỉ trong thời gian ngắn ngủi nửa tiếng, Ngự lực trong cơ thể đã tăng lên gần 10 cổ, hiệu suất so với trước đã tăng lên gấp 3 đến 5 lần.

Không thể nghỉ ngơi. điều này cũng là an ủi tốt nhất, là tín niệm duy nhất giúp cho Tiêu Hoàng kiên trì tiếp tục chịu đựng thống khổ.

Ước chừng sau ba giờ, đợi dung dịch trong bồn tắm hoàn toàn biến thành màu trắng ngà, Tiêu Hoàng mới chậm rãi mở hai mắt, thất tha thất thểu đứng lên, thân thể gầy gò của hắn đã bị ngâm đến lớp da ngoài hiện ra nhiều nếp nhăn.

Mà ngay khoảnh khắc Tiêu Hoàng bước ra khỏi bồn tắm lớn kia, Tiêu Hoàng chỉ cảm thấy hai chân mềm nhũn trực tiếp ngồi phịch trên mặt đất, cuối cùng không kiểm được ngã ngựa nằm thẳng cẳng trên mặt đất, lồng ngực phập phồng không chừng, tiếng hít thở trầm trọng vang vang trong phòng tắm.

Ba giờ này, đối với Tiêu Hoàng mà nói khẳng định giống như chịu đựng thống khổ ở nơi Luyện Ngục. Tuy nhiên, Tiêu Hoàng chịu đựng thống khổ như thế, rốt cục cũng có thu hoạch phong phú, Ngự lực trong cơ

thể ước chừng tăng lên 50 cổ, Ngự lực trong cơ thể đạt tới 1750 cổ. Nói đúng ra, chỉ cần Tiêu Hoàng chịu đựng thống khổ năm lần như vậy, liền có thể thành công bước vào cảnh giới Ngự Giả cấp hai.

Tuy nhiên, điều này nói dễ hơn làm, chỉ riêng một lần này đã làm cho Tiêu Hoàng tổn hao đến chết khiếp, lần tiếp theo khẳng định cần phải có dũng khí cường đại hơn mới dám bước vào bồn tắm. Hơn nữa trên cơ bản mỗi một lần có ý nghĩa tiêu hao không dưới tám kim tệ, chỉ ba lần như vậy chính là đủ mua một chiếc Ma Văn Xa rồi.

Ở trên mặt đất trong phòng tắm, nằm nghỉ ngơi suốt nửa tiếng, Tiêu Hoàng mới chậm rãi ngồi dậy, xả hết nước màu trắng ngà trong bồn tắm, gỡ ra cổ Ấp Sức Văn, mặc vào quần áo, Tiêu Hoàng mới quay lại phòng chế văn.

Bởi vì mệt nhọc quá độ, giờ khắc này, Tiêu Hoàng thật sự không còn khí lực để làm gì khác, may mà còn có thể nghiên cứu Ma Văn trong Ma Văn Xa.

Ma Văn này đối với người thường mà nói, có thể nói vô cùng thâm ảo, nhưng đối với Tiêu Hoàng lại không khó chút nào.

Hiện tại Tiêu Hoàng phải suy nghĩ chính là vấn đề âm thanh, tiếng động cơ quá lớn khi lên vào ngõ hẻm ở đường Thông Giang kia, khó tránh khỏi sẽ dẫn tới chú ý, một khi như thế thì không thể làm được thần không hay quỷ không biết.

Đền trước đầu Ma Văn Xa, đồng dạng cũng cần cải tiến.

Bằng vào thực lực của Tiêu Hoàng hiện tại, Ma Văn trên Ma Văn Xa tự nhiên không làm khó được hắn. Rất nhanh, Tiêu Hoàng cũng không có lãng phí quá nhiều tinh lực, liền nghĩ tới biện pháp giải quyết, cùng với phương thức cải tiến Ma Văn Xa.

Cải tiến chủ yếu là Ma Văn động lực của Ma Văn Xa, cùng với Ma Văn điều khiển gió ở bốn góc Ma Văn Xa. Mà sử dụng trong Ma Văn Xa, gần như toàn bộ đều là Ma Văn của Ngự Đồ cấp hai, đối với Tiêu Hoàng mà nói, hoàn toàn là chuyện nhỏ. Đương nhiên, Tiêu Hoàng cũng không có chọn dùng loại kỹ thuật văn trong văn.

134. Chương 134: Kế Hoạch Tỉ Mỉ

Đại khái chỉ qua thời gian nửa giờ, trên bàn chế văn của Tiêu Hoàng, liền xuất hiện sáu cái Ma Văn cấp bậc Ngự Đồ, trong đó hai cái là Ngự Đồ cấp ba, còn lại đều là Ngự Đồ cấp hai.

Theo Tiêu Hoàng chế tác xong một khối Ma Văn của Ngự Đồ cấp ba cuối cùng, Tiêu Hoàng liền sắp hàng bảy Ma Văn ở trước mặt, trong đó ba cái Ma Văn Ngự Đồ cấp ba, phân biệt là Ma Văn động lực chính, cùng hai cái Ma Văn nhìn ban đêm, bốn cái còn lại là Ma Văn điều khiển gió.

Cũng giống như trước đây, đều là sử dụng một lượng lớn Hàn băng vạn năm nhân tạo, đồng thời về mặt sử dụng tài liệu, cũng gần hai mươi kim tệ.

Cho bảy tám cái Ma Văn này vào trong túi, đồng thời trong đám vật dụng, lôi ra một thùng dụng cụ mới mua, Tiêu Hoàng ra ngoài ký túc xá, đi tới bên cạnh chiếc Ma Văn Xa “mới tinh” đậu dưới lầu. Hơi đánh giá một hồi, Tiêu Hoàng liền mang vào đôi bao tay thô to, mở ra phần động cơ, bắt đầu sử dụng các loại công cụ, tháo gỡ toàn bộ Ma Văn động lực chính, tính cả Ma Văn điều khiển gió ở bốn góc Ma Văn Xa.

Trước đây Tiêu Hoàng từng đọc qua các sách về máy móc, cộng thêm bản thân tự tháo gỡ, cũng không phải là một kỹ thuật sống, bởi vậy toàn bộ quá trình tương đối thuận lợi.

Tiếp theo Tiêu Hoàng liền thuần thục, phân biệt thay các Ma Văn tự tay mình chế tạo vào các vị trí chỉ định, sau đó leo lên ghế điều khiển khởi động Ma Văn Xa, đồng thời chạy thử hai vòng trong sân ký túc xá.

Quả nhiên, đúng theo ý nghĩ của hắn, sau khi thay Ma Văn tự tay chế tác, tiếng động cơ Ma Văn Xa lập tức nhỏ đi rất nhiều, nơi xe chạy qua chỉ nghe “rù rù” như tiếng sáo thổi qua chạc cây nhẹ phát phơ, trên cơ bản thực dễ dàng bị người ta không để ý tới.

về mặt động lực cũng được tăng mạnh trên diện rộng. Dựa theo nhận định hiện có, vốn vận tốc cực hạn của chiếc Ma Văn Xa này nhiều lắm là 120 cây số, hiện giờ tối thiểu tăng lên đến 200 cũng không thành vấn đề.

“Sớm làm như vậy, không phải đã tốt hơn sao? Thực không hiểu nhà xưởng Ma Văn Xa nghĩ thế nào mà làm vậy.” Tiêu Hoàng nói thầm trong bụng. Hắn cũng không biết rằng: các xưởng Ma Văn Xa đối với Ma Văn của Ngự Đồ cấp hai, trên cơ bản đều là vận dụng máy móc tiến hành sản xuất hàng loạt. Cho dù sử dụng nhân lực, đại bộ phận công nhân cũng đều là Ngự Đồ cấp bốn cấp năm, hơn nữa tài liệu sử dụng, cũng tận khả năng tiết kiệm phí tổn,

Giống như Ma Văn Xa của Tiêu Hoàng sau khi cải tiến, trên cơ bản có thể nói là thủ công tinh thuần tạo ra, mà còn là cấp bậc Ngự Giả, tất cả tài liệu thì lại tận khả năng làm cho tốt hơn. Một chiếc Ma Văn Xa như thế, ở trên thị trường, ít nhất cũng tới 200 kim tệ.

Nếu các xưởng Ma Văn cùng thỉnh công nhân là cấp bậc Ngự Giả, về tài liệu cũng phải tốt hơn, toàn bộ bằng thủ công tạo ra, sau đó xuất ra với giá cả hai mươi mấy kim tệ, vậy thì đừng nói kiếm lời, e rằng chi qua hai ngày liền hoàn toàn đóng cửa.

Giờ khắc này đã vào ban đêm, ngoài cửa sổ đã trở nên mờ tối, sau khi chạy vài vòng trong sân, Tiêu Hoàng tùy cơ tắt Ma Văn đằng phía trước xe, khởi động Ma Văn nhìn ban đêm giả trang trong xe. Trong nháy mắt, chỉ thấy ở phía trên bốn phía cửa kính xe của Tiêu Hoàng, hình thành một mảng năng lượng màu xanh nhạt, cảnh vật mờ tối bên ngoài xe cũng lập tức trở nên rõ ràng hơn lên.

Thậm chí ở dưới góc trái miếng thủy tinh chắn gió, còn xếp một loạt số liệu màu bạc, nguyên lý của nó giống như Liệp Cung ống ngắm.

- Phi thường tốt!

Ngồi trên ghế điều khiển, Tiêu Hoàng thì thảo tự nói, khóe miệng hơi toát ra vẻ tươi cười vừa lòng. Thân xe đen nhánh, không có một chút phản quang, không cần mở Ma Văn Xa đằng, tiếng động cơ nhỏ nhất, hiện giờ cả chiếc Ma Văn Xa phẳng phất như âm hồn, nói vậy cứ như vậy ẩn núp, hẳn là sẽ không có người nào phát hiện được rồi.

Tuy nhiên, Tiêu Hoàng vẫn còn cảm thấy chưa đủ, trong đầu còn đang suy nghĩ cải tiến thêm cho chiếc Ma Văn Xa này, tỷ như ở đuôi xe thêm hai cái Phong Vãn, để tăng thêm tốc độ, dễ dàng cho lúc cần rút lui nhanh chóng.

Kỳ thật, sở dĩ Tiêu Hoàng chuyên chú cho Ma Văn Xa như vậy, nguyên nhân lớn nhất chính vì nó là một cái công cụ tàng vật vận chuyển phi thường tiện lợi, mà về mặt rút lui hữu hiệu đúng lúc.

Trong mấy ngày tiếp theo, Tiêu Hoàng ngoại trừ lại một lần nữa tiến hành cải tiến một chút cho Ma Văn Xa, thời gian còn lại thì đi học, tu luyện, chế tác Ma Văn cho hành động lần này, cùng với dò tra khắp nơi.

Trong đó thông qua một lần nữa theo dõi cổ Kỹ, Tiêu Hoàng biết được người có giọng nam khàn khàn tên là Tiền Lạc, cũng giống như gã nam nhân Thiệu Phong che mặt kia, đều là học sinh ban Chiến Văn 22 hệ một năm của Tây Tân Ma Văn học viện, đồng thời lại lần nữa xác nhận: lần này áp tải hàng hóa chính là ba người bọn họ.

Ngoài ra, Tiêu Hoàng còn một lần nữa đi tới đường Thông Giang, dĩ nhiên, là đi vào đêm khuya.

Đêm khuya đường Thông Giang xe cộ lưu thông cực ít, trừ Ma Văn đằng mờ nhạt trên đường, hồi lâu không thấy một chiếc Ma Văn Xa nào chạy qua. Điều này quá tốt, ít nhất đối với Tiêu Hoàng mà nói, tránh khỏi người ngoài nhìn thấy.

Ngoài việc thăm dò địa hình, Tiêu Hoàng còn gắn bộ phận Ma Văn báo động ở hai bên đường Thông Giang, cùng với hai cái Ma Văn thu hình ban đêm, đồng thời quy hoạch tốt địa điểm phục kích, lộ tuyến rút lui, thậm chí ngay cả biện pháp hủy thi diệt tích, đều đã nghĩ tới kỹ lưỡng.

Bốn ngày, cứ như vậy lướt qua trong bận rộn của Tiêu Hoàng.

Hoàng hôn, đám người Lý Văn đều chạy tới Doanh nghiệp Đại Hoàng Mỹ. Bởi vì những người này những lúc rảnh rỗi thường tới nơi này chơi, vì thế bất kể là ai, đối với bọn họ hôm nay đến thăm cũng không có quá mức để ý.

Đồng dạng trải qua bốn ngày, Lý Văn, Hồng Phong đã hoàn toàn bước vào hàng ngũ cấp Ngự Giả; Yến Nam, Diệp Gia Chính cũng thành công trở thành Ngự Đồ cấp mười, đã bắt đầu bắt tay vào tu luyện chất biển, hơn nữa bản thân Lý Văn trên cơ bản còn xuất hết của cải, lấy xương cốt Huyết lân lang biển dị lúc trước thu được, nhờ thợ thủ công Khí Văn ở Thái Ngô Thành chế thành một đôi Ma Văn sừng lục phi thường tốt đẹp, xem như hổ thêm cánh, chỉ là hiện tại tình hình tài chính của hắn đã bắt đầu trở nên căng thẳng.

Sáu giờ, sau khi đóng cửa dùng xong cơm chiều, Tiêu Hoàng liền đưa đám người Lý Văn vào trong phòng ngủ.

- Mỗi người một cái, cầm đi!

Vừa đi vào phòng, Tiêu Hoàng liền cầm trong tay bốn cái Ma Văn từ Bạch ngọc thạch tạo thành, giao cho đám người Lý Văn.

- Đây là gì?

Yến Nam nhìn xem Ma Văn trông thật bình thường trong tay, hỏi.

- Ma Văn ẩn hình!

Tiêu Hoàng đáp lại, chế tác loại Ma Văn này cũng không phức tạp lắm, sử dụng chỉ có một công dụng, đó chính là sau khi khu động có thể làm cho các năng lượng văn khác, biến thành có dạng trong suốt, không làm lộ mục tiêu. Đương nhiên, nó cũng có khuyết điểm rõ ràng nhất, chính là chiếm dụng vị trí của Chiến Văn, tỷ như cấp Ngự Giả có thể đồng thời khu động bốn Chiến Văn, như vậy sau khi khu động Ma Văn ẩn hình, chỉ còn có thể khu động ba cái Chiến Văn, tính đa biến của lúc đánh nhau ít nhiều có hơi bị hạn chế.

Đối với Ma Văn ẩn hình, đám người Lý Văn tự nhiên không xa lạ, trong lòng cũng không khỏi cảm thán, Tiêu Hoàng làm việc quả thật nghiêm cẩn, bình thường nhìn qua phổ thông bình thường, nhưng thực đến thời khắc mấu chốt, đối với bố trí kế hoạch có thể nói không để lộ chút sơ hở nào.

Kế hoạch lớn mật, nhưng khi hành động lại rất thận trọng cẩn thận.

Tiếp theo sau, Tiêu Hoàng cũng không có nhiều lời vô nghĩa với đám người Lý Văn, hắn lấy Ma Văn thu hình đặt ở phía trên bàn dụng cụ, bên trong Ma Văn thu hình chính là Tiêu Hoàng quay chụp lại, coi như bản đồ địa lý ở đường Thông Giang, gần như ngay cả một cái cống thoát nước cũng không có bỏ qua.

Tiếp theo Tiêu Hoàng liền bắt đầu nói rõ kế hoạch hành động, đồng thời trên một tờ giấy trắng viết viết vẽ vẽ hình ảnh minh họa, lặp lại trưng cầu ý kiến của mọi người.

Thẳng đến mười giờ tối, sắc trời đã tối đen, xe cộ lưu thông trên đường phố bắt đầu giảm bớt. Tiêu Hoàng mới mang theo đám người Lý Văn, từ cửa sau Doanh nghiệp Đại Hoàng Mỹ đi ra, chui vào Ma Văn Xa sau khi được Tiêu Hoàng cải tiến.

Tiêu Hoàng ngồi vào vị trí người lái, Hồng Phong dáng người cao lớn ngồi ở ghế trước, ba người Lý Văn tương đối gầy ốm ngồi trên băng ghế sau, vừa vặn đủ chỗ. Sau đó liền giữ tốc độ bình thường chậm rãi chạy về hướng đường Thông Giang.

Dọc đường, do vì ban đêm cộng thêm thân xe màu đen nhánh, nên không có mấy may dẫn tới chú ý của bất luận kẻ nào, thật sự làm cho người ta có cảm giác giống như âm hồn. Thậm chí nếu không chú ý, người đi đường trên đường phố cũng không cảm nhận được, phía sau có Ma Văn Xa chạy qua.

Mười một giờ đêm, Tiêu Hoàng lái xe thông thả, rất cực cũng đi tới con đường gần đường Thông Giang, hiện giờ dòng xe cộ rõ ràng đã giảm bớt, người đi trên đường cùng vắng, hồi lâu không thấy một bóng người.

Thừa dịp bốn bề vắng lặng, Tiêu Hoàng tùy cơ tắt luôn Ma Văn Xa đang, mở ra công năng nhìn ban đêm. Đồng thời rẽ ngoặt xe đi vào bên trong ngõ hẻm, quẹo trái phải bảy tám lần, đi tới địa điểm ẩn định. Ngay phía trước bọn họ chính là đường Thông Giang, hai bên đường chỉ có Ma Văn đèn đường mờ nhạt, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy một chiếc Ma Văn Xa chiếu đèn xe sáng ngời, chạy ngang qua trước mặt bọn họ.

Đúng lúc này, Tiêu Hoàng mặt không đổi sắc, rất nhanh kích hoạt Ma Văn báo động, cùng Ma Văn thu hình ban đêm đặt sẵn hai bên đường Thông Giang. Trong Ma Văn Xa cùng lần lượt bắn ra hai màn hình, ghi lại tình hình hai bên đường phố.

Bởi vì Ma Văn thu hình ban đêm trải qua Tiêu Hoàng xử lý đặc biệt, bởi vậy, mỗi khi có động thái vật thể chạy ngang qua, đều sẽ bắt giữ hình ảnh rõ ràng, có thể nhìn xuyên qua cửa kính xe, nhìn thấy rõ ràng tình hình bên trong xe.

- Các người trước cứ ở trong này quan sát nếu có tình huống gì lập tức báo cho ta biết.

Tiêu Hoàng nói xong, liền bước xuống xe, tiếp theo từ trong cốp chứa đồ, lấy ra bộ đồ giáp màu tím lúc trước tham gia mùa săn bắt, cùng với mặt nạ bảo hộ, đồng thời cùng từ trong đó, lấy ra mấy cái thùng cùng loại như thùng rác.

Duy nhất bất đồng với thùng rác chính là vật thể chỉ có ba mặt, một mặt đã bị cắt bỏ.

Mang theo bốn cái thùng nhựa mỏng này, đi tới lề đường Thông Giang, Tiêu Hoàng quay nhìn xem bốn phía, tiếp theo liền giả bộ đổ rác tùy ý lấy thùng rác hai bên đường phổ thay thế vị trí bằng “thùng rác” thiếu một mặt kia.

Bố trí thành một cái hình vuông, phân bố ở hai bên đường phố, khoảng giữa cách nhau chừng ba mươi thước. Trong quá trình sắp đặt này, Tiêu Hoàng còn không quên xem xét một chút bốn phía, nhìn lại xem có gì khác thường hay không.

Sửa sang lại hết thảy xong, Tiêu Hoàng quay về trên ghế điều khiển, nhìn lướt qua hai cái màn hình trước mặt, lại nhìn xem Ma Văn báo động không có phản ứng gì quá lớn, Ma Văn báo động điều chỉnh điểm cảnh giới là Ngự Giả cấp một, nếu ở bốn phía có tên nào là Ngự Giả cấp một trở lên, và lại có hành động quỷ dị, Tiêu Hoàng tuyệt đối không chút do dự bỏ qua kế hoạch lần này.

Bởi vì giao đấu với Ngự Giả cấp một khó tránh khỏi sẽ có phiêu lưu mạo hiểm, hơn nữa rất khó xử lý sạch sẽ lưu loét, một khi có chậm trễ, khẳng định sẽ liên tục xuất hiện phiền toái.

135. Chương 135: Phục Kích!!!

Vừa căng thẳng nhìn màn hình, đồng thời, đám người Tiêu Hoàng, Lý Văn cũng bắt đầu chỉnh trang, sửa sang lại trang bị chiến đấu của bản thân, lần này Tiêu Hoàng định sử dụng là Liệp Cung, Mãn Côi Chiến Văn cùng với Mặc Nại và Ma Văn ẩn hình.

về phần Xích Cực, lần này Tiêu Hoàng không định dùng, bởi vì trong chiến đấu tranh thủ nhanh như tia chớp, mặc dù có bị thương cũng không có trị liệu. Dựa theo kế hoạch bọn họ đặt ra từ trước, từ thời điểm ra tay đến xử lý đối phương, tốt nhất là khống chế trong vòng ba phút, còn lại hai phút, thu hoạch, sau đó rửa sạch hiện trường.

Gần như mỗi một chi tiết, Tiêu Hoàng đều có phân công rõ ràng.

Ở trong Ma Văn Xa ngay người hơn một tiếng, mãi đến hơn 0 giờ ba mươi phút khuya, trên đường phố đã hoàn toàn vắng lặng, đèn dầu trong khu cư dân bốn phía cùng hoàn toàn tắt hẳn.

Trước đó Tiêu Hoàng từng có suy tính, nếu Tiễn Lạc giọng nói khàn khàn kia mười hai giờ từ kho hàng Phúc Long xuất phát, tới nơi này tối thiểu cần nửa tiếng; còn nếu xuất phát theo đường Trừ Lương, tối thiểu cần bốn mươi phút.

Hiển nhiên, khoảng giữa 0 giờ ba mươi phút đến bốn mươi phút, là đám người Tiễn Lạc dễ dàng nhất chạy qua. Đồng dạng qua đêm khuya, nhân viên Ty Cảnh Sát cùng với quân đội của Mặc Huyền, tuần tra khắp cả Thái Ngô Thành cũng sẽ phi thường lơ là, bởi vì đại bộ phận binh lực đều đã tiến vào khu Tây Tân tiến hành khán hộ, dù sao binh lực của Mặc Huyền cũng có hạn.

Bỗng nhiên, hai phút qua đi, trong lúc mọi người ở đây không chớp mắt nhìn chăm chăm vào màn hình, đột nhiên một chiếc Ma Văn Xa màu xám bạc, từ hướng kho hàng Phúc Long chạy vào đường Thông Gianạ, tốc độ cực nhanh.

Tuy nhiên, lúc này Ma Văn thu hình vẫn chụp hình hình ảnh, dùng hình ảnh bên trong, Tiêu Hoàng xuyên qua cửa kính xe, có thể nhìn thấy rõ ràng người lái Ma Văn Xa đúng là Thiệu Phong.

Lại nhìn Ma Văn báo động, như trước không hề có phản ứng, hiển nhiên bên trong xe không có nhân vật đạt tới cấp bậc Ngự Giả.

Điều này cũng lập tức dẫn tới chú ý của đám người Tiêu Hoảng, Lý Văn.

- Hành động!

Không chút do dự, Tiêu Hoảng lập tức hạ đạt mệnh lệnh, cũng là người đầu tiên lao ra ngoài Ma Văn Xa, trực tiếp lên đến phía trên một bức tường đá. Ở một góc tường đá này đứng sừng sững một pho tượng rất cao, cả người Tiêu Hoảng liền dán sát phía trên pho tượng. Trong đêm khuya tối đen, đồng thời ở phía trên phạm vi chiếu sáng của Ma Văn đèn đường, trên cơ bản rất khó phân biệt pho tượng có gì khác thường.

Tay phải khởi động Liệp Cung đã nhắm ngay hướng đám người Tiễn Lạc chạy tới, chỉ dựa vào mắt nhìn từ xa đã nhìn thấy hai cái Ma Văn Xa đang phát ra ánh sáng ngời. Bên trong có vẻ mơ hồ không rõ, nhưng thông qua màn hình ống ngắm nhìn lại, sau khi phóng đại Ma Văn Xa màu xám hiện ra vô cùng rõ ràng, thậm chí có thể xuyên qua tấm thủy tinh chắn gió, nhìn thấy rõ ba người Thiệu Phong, Cổ Kỳ cùng với Tiễn Lạc, sắc mặt nghiêm túc, ánh mắt căng thẳng nhìn quanh bốn phía.

Cùng lúc đó, đám người Lý Văn cũng ào ào xuất động, thừa dịp Ma Văn Xa màu xám còn chưa tới, mỗi người đều giấu mình ở mặt sau “thùng rác” Tiêu Hoảng chuẩn bị tốt từ trước, đồng thời Chiến Văn đã khởi động toàn bộ, bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng chiến đấu.

Mà ở trong Ma Văn Xa, đám người Cổ Kỳ vốn cũng không ngờ cuộc nói chuyện cực kỳ bí ẩn của bọn họ lúc trước, đã bị Tiêu Hoảng thu hình lại, đồng thời tìm hiểu theo hình dáng của cái miệng.

Giờ phút này, sắc mặt bọn họ nghiêm trọng cảnh giác quan sát bốn phía, không phải là lo lắng có người phục kích, mà lo sợ Ty Cảnh Sát, hoặc là Bối La quân đội của Mặc Huyền tuần tra đêm.

Tuy rằng Ty Cảnh Sát cùng với Mặc Huyền không biết thân phận thật của bọn hắn, nhưng trong cốp chứa đồ phía sau Ma Văn Xa thì không thể để người nhìn thấy. Không tính gì khác, chỉ riêng một loại Đồ tắt thảo này đủ để làm cho bọn họ không chịu nổi.

Bởi vậy hướng bọn họ quan sát, căn bản là không phải một góc ven đường, mà là cảnh vật thấy được rõ ràng dưới ánh đèn.

- Kỳ thật, chúng ta cũng không cần khẩn trương như vậy. Theo ta thấy, ở Thái Ngô Thành này cao thủ thật sự không nhiều lắm, Học viện Tây Tân được xem là danh viện, theo ta cũng chỉ là một đám ô hợp, chỉ có Miêu Thần còn đáng ngại một chút. Nhất là lần này, gần như hơn phân nửa đều là con cháu nhà giàu, một học viện như vậy, lâu ngày chày tháng, tất sẽ khoa trương là chính!

Thiệu Phong chuyên tâm lái xe lên tiếng nói, một đường thuận lợi, cũng làm hắn hơi chút buông lỏng cảnh giác.

- Phân hiệu bên kia cũng không tốt hơn bao nhiêu. Ta nhớ mấy ngày hôm trước, một học trường cấp cao năm, không cẩn thận đụng vào ta, kết quả bị đẩy lùi, Ngự lực yếu đến đáng thương!

Cổ Kỳ cũng lên tiếng nói giọng điệu có vẻ khinh thường.

Tiễn Lạc ngồi ở ghế sau, vẻ mặt luôn cảnh giác, nghe nói như thế, thần sắc hơi vừa động, trên mặt hiện lên một chút cảnh giác.

- Cổ Kỳ! Lời này sao ngươi không nói sớm một chút?

Tiễn Lạc bỗng nhiên lên tiếng gạn hỏi, trong giọng điệu như trước tràn ngập cảnh giác.

- Chút việc nhỏ như vậy, cũng cần phải báo sao?

Cổ Kỳ có hơi khó hiểu, hỏi ngược lại.

Nhưng, ngay lúc Cổ Kỳ nói vừa dứt lời, Ma Văn Xa màu xám đang chạy rất nhanh, đã tiến vào phạm vi phục kích của Tiêu Hoảng thiết đặt.

Lại nhìn Tiêu Hoảng dán sát phía trên pho tượng, sớm từ trước đã tập trung vào ngay nắp động cơ của Ma Văn Xa màu xám, trên ngón trỏ năng lượng cầu xanh đen giao nhau, cũng đã hình thành.

Theo Ma Văn Xa màu xám tiến vào đến địa điểm phục kích tốt nhất, ngón tay Tiêu Hoằng hơi nhích động, một cái năng lượng thể có hình lỏng chim lập tức bắn ra, vạch trên không trung một đường cong tuyệt vời, phi thường chuẩn xác bắn vào trên nắp động cơ của Ma Văn Xa màu xám, hình thành một cái lỗ thủng đường kính chừng ba mươi ly.

Ma Văn Xa mất đi động lực, phanh trang bị bảo hộ cũng rất nhanh khởi động, Ma Văn Xa rất nhanh xoay tròn mấy vòng, sau đó ngừng lại.

Tiền Lặc ở trong xe, đúng lúc này, trong sắc mặt đã tràn ngập cảnh giác và nghi hoặc. Trước đó hắn đã nghĩ tới phải ứng phó với quân đội tuần tra như thế nào, cũng suy nghĩ làm thế nào ứng phó với Ty Cảnh Sát tra xét, nhưng hắn không nghĩ tới lại bị phục kích

- Người nào gây ra chuyện?

Tiền Lặc nghi hoặc trong lòng phát ra thành tiếng, tiếp theo bước xuống Ma Văn Xa màu xám, đồng thời nhanh chóng khởi động Chiến Văn. Cổ Kỳ, Thiệu Phong cũng theo sát sau hắn, bảo hộ cấp chứa đồ phía sau.

- Rốt cuộc là ai? Xuất hiện đi!

Tiền Lặc có hơi khấn trương nói, đồng thời tận khả năng làm mình tỉnh táo lại.

- Khấn trương như vậy? Trong xe hắn có chứa thứ tốt rồi, nếu thấy mặt chia một nửa, như thế nào?

Tiêu Hoằng trầm giọng nói, tiếp theo từ trên pho tượng nhảy xuống, đi thẳng tới giữa đường.

Đồng thời đám người Lý Văn hoặc là cầm vũ khí trong tay, hoặc là khu động Chiến Văn, cũng phân biệt từ bốn hướng của đám người Tiền Lặc đi ra, bày ra thế bao vây.

“Thấy mặt chia một nửa”, câu nói này Tiền Lặc ít nhiều cảm thấy quen tai, lại nhìn quần áo của Tiêu Hoằng, tinh thần hắn đột nhiên vừa động, nhớ tới mấy tên ngốc điên ở Âm Dung Động Quạt lúc trước.

Có ý nghĩ như vậy, thần kinh căng thẳng của Tiền Lặc hơi thả lỏng, bởi vì trước đây hắn đã biết thực lực của mấy người này, nếu hợp toàn lực lại vị tất đã thất bại.

“Ầm, ầm, ầm ầm...”

Gần như ngay thời điểm Tiền Lặc vừa mới có ý nghĩ như thế, tiếng súng trải qua xử lý tĩnh âm đột nhiên liên tiếp vang lên. Chỉ thấy Ma Văn súng lục của Lý Văn vừa mới chế tác, đột nhiên bắn ra liên tiếp Ma Văn đạn màu đỏ thẫm, ước chừng tới mười mấy viên, giữa Ma Văn đạn cùng Ma Văn đạn trong đó, dường như tồn tại liên hệ nào đó, cùng nhau vờn quanh làm cho người ta có một loại cảm giác giống như con gió lốc, lập tức oanh kích về hướng Thiệu Phong đang chuẩn bị phản kích.

Trong khoảnh khắc, Thiệu Phong liền bị bắn thành cái sàng, không có mấy may sức phản kháng, trực tiếp ngã xuống trên mặt đất. Ma Văn mới vừa khu động, cũng trở về bản thái rơi xuống trên mặt đất.

Đây cũng là Tiêu Hoằng đã phân phó trước, lập tức giết chết ngay, không cần nhiều lời vô nghĩa.

Cách Thiệu Phong không xa, Tiền Lặc nhìn thấy một màn như thế, sắc mặt không khỏi đại biến, những viên đạn vừa rồi kia rõ ràng là bắn chuyển vòng, sử dụng đồng dạng là Ma Văn đạn vòng, là loại Ma Văn đạn chỉ có cấp Ngự Giả mới có thể khu động.

Điều này có nghĩa gì không cần nói cũng biết, mấy người trước đó bị hắn nhận định là ngốc điên, đã lộ xác trở thành hùng ưng, đến lấy mạng của hắn.

Lại dời ánh mắt nhìn về phía Tiêu Hoằng, chỉ thấy Tiêu Hoằng đã kéo mặt nạ bảo hộ xuống.

- Là người!

Cổ Kỳ tự nhiên nhận ra Tiêu Hoằng, chính là tên “học trưởng” khù khờ hồ hồ kia, nhất thời sắc mặt cô ta biến sắc, hiểu rõ hết thảy.

- Đừng hiểu lầm! Ta chỉ là muốn cho các người trở thành quỷ minh bạch!

Nói xong, Tiêu Hoằng. Hồng Phong đều ào ào khởi động đánh về hướng Tiền Lặc, Cổ Kỳ.

Ngay thời điểm Tiêu Hoảng vọt tới trước mặt Cổ Kỳ, một đóa hoa hồng cánh hoa đỏ như máu đã từ cổ tay hắn bay ra. lặng yên không một tiếng động cắt đứt động mạch cổ của Cổ Kỳ, một luồng máu tươi phun ra. tiếp theo âm một tiếng ngã xuống.

Bên kia Tiễn Lặc cũng không có sống tốt hơn được chút nào, hắn chỉ là Ngự Đồ cấp mười, mà đối mặt lại là hai người Ngự Đồ cấp mười, còn có Hồng Phong là Ngự Giả cấp một. thực lực kém không phải một chút nửa điểm. Chi qua hai hiệp, Ma Văn búa tạ trong tay Hồng Phong lập tức nện trúng vai và cổ Tiễn Lặc, làm cho cả vai Tiễn Lặc trong nháy mắt sụp xuống, cổ vẹo biến hình, tiếp theo ngã xuống đất mất mạng.

Toàn bộ quá trình chỉ hơn hai phút một chút, gần như không có tạm dừng, đồng thời ngay lúc xử lý xong ba người. Diệp Gia Chính đã xoay người. rất nhanh đến bên đường sửa sang lại thùng rác, trả về nguyên vẹn thùng rác lúc trước, về phần thùng bọn họ dùng nguy trang thì ném vào trong Ma Văn Xa của Tiễn Lặc.

Lý Văn cũng có phần phân công, hắn cầm Ma Văn súng lục bên hông, hai tay thuận thế cho vào bên hông lấy ra hai cái gói hơi lớn, ở bên trong là một số Ma Văn chất nổ cao độ thả vào Ma Văn Xa màu xám.

Yến Nam phụ trách xử lý thi thể, cũng dựa theo Tiêu Hoảng phân phó từ trước, rất nhanh lục soát trên người tất cả thi thể, toàn bộ lấy cho vào trong túi giấy.

Hồng Phong thì đi tới chỗ cốp chứa đồ phía sau. đánh một trọng quyền làm ổ khóa biến hình, sau đó liền mạnh mẽ mở nắp cốp lên, bên trong lộ ra một cái hộp gỗ tinh xảo.

Tiêu Hoảng cũng đang ở chỗ cốp xe, tự nhiên chú ý tới hộp gỗ tinh xảo, nhẹ mở lên, liền thấy bên trong toàn bộ đều là vật phẩm tương đối quý báu.

Không có kiểm kê, Tiêu Hoảng liền ra ý bảo Hồng Phong vác đến Ma Văn Xa. Hồng Phong nghe theo, vác hộp gỗ tinh xảo chạy vào ngõ hẻm, cùng lúc đó, toàn bộ hiện trường cũng xử lý xong.

Theo Lý Văn ném vài cái Ma Văn chất nổ cao độ cuối cùng vào trong Ma Văn Xa màu xám. đóng cửa xe xong, toàn bộ hiện trường coi như là hoàn toàn dọn dẹp sạch sẽ, toàn bộ quá trình chỉ dùng thời gian hơn bốn phút một chút.

Thấy cuối cùng Diệp Gia Chính hoàn thành công việc bước lên Ma Văn Xa. Tiêu Hoảng hoàn thành quay đầu Ma Văn Xa. liền lái Ma Văn Xa. rất nhanh chạy vào ngõ hẻm tối đen, giống như con báo lặng lẽ linh hoạt.

136. Chương 136: Tiêu Hoảng Phát Hiện

Chỉ trong mười mấy giây ngắn ngủi, ngay lúc Ma Văn Xa của Tiêu Hoảng vừa mới thoát ra ngõ hẻm kia, Lý Văn liền lấy ra Ma Văn kích nổ từ xa.

Không có may mắn tạm dừng, Lý Văn mặt không đổi sắc, khu động Ma Văn kích nổ từ xa, lập tức thông qua Ngự lực điều khiển, kích nổ toàn bộ Ma Văn chất nổ cao độ trước đó đặt trên Ma Văn Xa màu xám.

“Ầm!”

Trong nháy mắt, truyền đến một tràng tiếng nổ mãnh liệt, lại nhìn cách đường phố khu cư dân một đoạn, vang lên một tiếng nổ kịch liệt cuối cùng, một con “hỏa Long” bắn thẳng lên phía chân trời. Mà loại Ma Văn chất nổ cao độ này, cũng không có tính phá hư quá lớn, tác dụng duy nhất chính là có thể hòa tan chiếc Ma Văn Xa kia thành một bãi nước thép, về phần thi thể thì không cần phải nói, ngoài bốc hơi khỏi nhân gian không có gì khác, đồng thời cũng sẽ không tạo thành mảy may tổn hại đối với cư dân ở phụ cận.

Cùng lúc đó, ngay trong nháy mắt Lý Văn kích nổ Ma Văn chất nổ cao độ, Tiêu Hoảng đã toàn lực tăng tốc, đồng thời khởi động hai cái Phong Văn công suất lớn trang bị ở đuôi Ma Văn Xa.

Dưới sức đẩy của dòng khí cường thế, tốc độ của Ma Văn Xa lập tức trong khoảnh khắc tăng lên tới 300 cây số, chỉ trong nháy mắt liền biến mất trong bóng đêm tối đen, không có lưu lại mảy may dấu vết nào.

Trải qua vài phút bão táp, cùng cách xa hiện trường đến khoảng cách an toàn, Tiêu Hoàng mới giảm chậm tốc độ Ma Văn Xa, cứ như vậy công khai tiến lên trên đường lộ.

- Đội trưởng, cái này, giữ đi!

Ngay lúc tốc độ xe giảm chậm lại, Yến Nam ngồi ở ghế sau liền vói đưa túi giấy về phía Tiêu Hoàng.

- Bên trong có gì?

Tiên tay cầm lấy túi giấy đặt qua một bên, Tiêu Hoàng nhẹ giọng hỏi. Lúc này, từ rất xa, Tiêu Hoàng mơ hồ có thể nghe được tiếng còi xe cảnh sát nổi lên ở bốn phía.

- Chưa kịp nhìn kỹ, duy nhất đáng giá dường như chỉ có mười mấy kim tệ, cùng ba cái trư kim văn!

Yến Nam đáp lại, đồng thời hắn cũng nghe được tiếng còi xe cảnh sát, nhưng giọng điệu, sắc mặt hắn nhìn không ra chút khác thường nào, dường như chuyện này không có chút quan hệ gì với bọn họ.

Thuận lợi quay về Doanh nghiệp Đại Hoàng Mỹ, một lần nữa đậu chiếc Ma Văn Xa màu đen nhánh trở lại trong ngõ hẻm, đám người Hồng Phong liền nhẹ nhàng nhanh chóng khiêng cái hộp gỗ tinh xảo phủ vải bạt mang vào phòng của Tiêu Hoàng.

Ngồi vây quanh trong phòng Tiêu Hoàng, trái tim mọi người đều bắt đầu đập bịch bịch, hơi lo lắng chỉ là một mặt, còn lại chủ yếu vẫn là vô cùng hưng phấn. Nhất là Lý Văn, hai thanh Ma Văn sủng “Liệp cốt” trong bàn tay kia, gần như hắn đã táng gia bại sản, còn phải mượn thêm của Yến Nam mười kim tệ.

Tiền của phi nghĩa như thế, hưng phấn nhất sao thiếu phần của hắn.

Lại lần nữa đánh giá một chút hộp gỗ, Tiêu Hoàng liền giơ tay mở nắp hộp gỗ, lần này mọi người mới thật rõ ràng thấy được bên trong, ngoại trừ tài liệu chế tác Chiến Văn, còn có một số tài liệu quý báu khác, tỷ như Quạt hàn thiết, Kim tinh thạch V. V... giá trị tới mấy ngàn kim tệ.

Đây tuyệt đối là một con số không nhỏ, đám người Lý Văn thấy thế đều hai mắt tỏa sáng, lần này chẳng những báo được thù, còn phát tài lớn.

- Đội trưởng! Huynh nói những người bị mặt đó, có thể tiến hành truy tra việc này hay không?

Hồng Phong hơi có chút lo lắng hỏi.

- Theo ta hắn là vô sự! Dù sao có Mặc Huyền, Lạc Tuyết Ninh chắn ở phía trước, dưới điều kiện tiên quyết chúng ta không có lưu lại manh mối gì, muốn tìm được chúng ta là không có khả năng, phòng chừng ngay cả nhật xác Cổ Kỳ bọn họ đều phi thường khó khăn, trừ phi đầu óc bọn họ có vấn đề, đi tới hỏi Tỵ Cảnh Sát hoặc là Mặc Huyền tìm người, hoặc là tìm manh mối!

Tiêu Hoàng bình tĩnh nói, hai tay thì không ngừng sờ soạng trong hộp gỗ trống không.

Ở trong tài liệu trước đó, Tiêu Hoàng không thấy bóng dáng của Đỗ tất thảo đâu, điều này làm cho Tiêu Hoàng có chút nghi hoặc. Trước đó nhận được tin tình báo, Tiêu Hoàng từng trước sau hai lần xác nhận, bên trong hàng hóa áp tải xác thực có loại Đỗ tất thảo này.

Qua một hồi cẩn thận quan sát hộp gỗ, Tiêu Hoàng bỗng nhiên khê aò vài cái dưới đáy hộp gỗ tinh xảo, liền phát ra tiếng trống rỗng.

- Quả nhiên có hai lớp!

Tiêu Hoàng khê kêu một tiếng, đồng thời rất nhanh lấy ra một thanh tiểu đao, đục mở ra lớp ghép.

Lúc này, hiện ra ở trước mặt Tiêu Hoàng chính là một số hộp gỗ tinh xảo. Đưa tay mở ra một cái, vật bên trong đúng là một aóc cây Đỗ tất thảo, màu vàng xanh, bàng cở nắm tay, mặt trên mọc đầy vòi tua tua giống như đầu rắn.

- Oa! Không thể tưởng được, những người này lá gan thật đúng là lớn, thứ này cùng dám vận chuyển!

Diệp Gia Chính nhẹ giọng cảm thán nói, tuy nhiên, biểu tình cũng không có biến hóa quá lớn.

Tiêu Hoảng không có đáp lại, tiếp tục mở hết hộp ra, Đỗ tất thảo cộng tất cả có hai mươi cây, ngoài ra, còn có ba cái trử kim văn không ký danh, cùng với một bình nhỏ dung dịch.

Dung dịch có màu vàng nhạt, còn như để làm gì, tạm thời cũng không thể xác định, chỉ là ở chỗ miệng bình có tiêu ký một chữ X mà thôi.

Cẩn thận kiểm tra đo lường một chút ba tấm trử kim văn này, bên trong mỗi tấm đều có hơn 1000 kim tệ.

Nhìn thấy con số như vậy, sắc mặt đám người Lý Văn lại biến đổi, bọn họ có hơi bất ngờ, lần này thu hoạch thật đúng là không nhỏ, hoặc nói rõ ràng là tiền của phi nghĩa thật lớn.

- Bây giờ bắt đầu chia của! Không sai, là phân phối công lao động đoạt được. Đỗ tất thảo các người lấy cũng vô dụng, còn bị liên lụy, bởi vậy loại trừ, các thứ còn lại giống nhau chia đều, như thế nào?

Kiểm kê tất cả trong hộp gỗ tinh xảo, không tính Đỗ tất thảo, cùng với trử kim văn, chỉ riêng tài liệu tổng giá trị đã cao tới hơn 6000 kim tệ, mỗi người 1200 kim tệ không nhiều không ít.

Bắt đầu nghe nói như thế mọi người, lập tức mừng rỡ giật giật đuôi lông mày. Quả nhiên, đây là thái độ làm người của Tiêu Hoảng, bình thường có hơi keo kiệt, nhưng đối với phân phối vật phẩm, tuyệt đối là công bình hạng nhất.

Tuy nhiên, biểu tình như vậy chỉ dừng lại vài giây trên mặt bọn họ, kế tiếp mọi người liền hơi có chút khó khăn, ba tấm trử kim văn không ký danh còn dễ tính, đi đổi lấy kim tệ chia đều là được, nhưng những tài liệu này thì không dễ làm. Có thể nói tài liệu được bỏ vào trong hộp gỗ, trên cơ bản đối với bọn họ mà nói, đều là tài liệu phi thường quý báu khó sập, xuất ra bán khẳng định chẳng khác nào như “lạy ông tôi ở bụi này”, thực dễ dàng bị đám người bịt mắt phát hiện.

Không xuất ra bán thì cứ giữ lại, nhưng như vậy không khỏi phung phí của trời.

Yến Nam thần sắc bỗng nhiên vừa động, tiếp theo dời ánh mắt nhìn ngay Tiêu Hoảng, cười cười lên tiếng:

- Đội trưởng, những tài liệu này ta từ bỏ, về huynh tất cả! Huynh làm cho ta một cái Chiến Văn cấp Ngự Giả tốt tốt một chút là được, tài liệu còn dư lại coi như trả thù lao cho huynh, như thế nào?

Tiêu Hoảng không có lập tức đáp lại, cúi đầu nhìn xem tài liệu trên mặt đất, chế tác một cái Chiến Văn cấp Ngự Giả bình thường đại khái cần 300 kim tệ, tốt một chút 500, 600 kim tệ, trên cơ bản đã có lời 600 kim tệ, rất có lời, vì thế Tiêu Hoảng khẽ aật aật đầu:

- Được rồi!

Trải qua Yến Nam đề nghị như vậy, ba người kia đưa mắt nhìn lẫn nhau, hiển nhiên, đề nghị của Yến Nam này tuyệt đối là quá tốt. Tiền thì quý, nhưng tài liệu này quả thực như aai nắm tay, nếu chế tác thành Ma Văn thành phẩm, vậy là thần không hay quỷ không biết rồi.

Vì thế, Hồng Phong, Lý Văn bao aồm Diệp Gia Chính, cũng đều đưa ra đề nghị như thế, khẩn cầu Tiêu Hoảng giúp bọn hắn làm một cái Ma Văn của Ngự Giả cấp một, tài liệu còn thừa coi như thù lao.

Tiêu Hoảng liếc mắt nhìn bốn người trước mắt một vòng, một người có thể kiếm 600 kim tệ, bốn người chính là 2400 kim tệ, chuyện tốt như vậy dường như không có đạo lý nào để từ chối mà! Tuy nhiên, loại chiếm tiện nghi này Tiêu Đình Vũ Hoảng để trong lòng cũng không có biểu hiện ra trên mặt, thậm chí còn bày ra một bộ dáng hơi do dự, gãi gãi đầu, mới gật gật đầu đồng ý.

Tiếp theo liền đưa giấy bút cho bọn hắn, yêu cầu bọn họ viết ra yêu cầu cơ bản định chế Ma Văn.

Hết thấy xong xuôi, đã là hơn hai giờ sáng, đám người Lý Văn cũng không có quá nhiều chần chờ, cầm ba cái trử kim văn đang có 3000 kim tệ rời đi, đồng thời bảo đảm sẽ chia phần cho Tiêu Hoảng 600 kim tệ kia, aủ vào tài khoản của Tiêu Hoảng.

Tiêu Hoảng thần sắc không thay đổi, tiễn bốn người ra cửa sau, rồi quay về phòng. Bốn bề vắng lặng, bản tính của Tiêu Hoảng rất cục diện lộ ra, nhìn trước mắt nhiều tài liệu quý báu như thế, hai mắt hắn tỏa sáng. Nhiều tài liệu quý báu như vậy, lần này phát tài rồi.

Đang sầu lo tu luyện, chế văn không có tiền đây! Lần này, có đầy đủ, cái này đã không thể dùng “đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi” để hình dung, mà là “đưa hỏa lò vào trong tuyết”.

Phút hưng phấn ngắn ngủi qua đi, Tiêu Hoàng khôi phục bình tĩnh, liền một khắc không ngừng nghỉ, liên tục ghi chép phân biệt tài liệu, sau đó đều cất vào trong tủ trữ vật. về phần cái hộp gỗ tinh xảo, Tiêu Hoàng cầm lấy búa bằm thành vụn vụn, đồng thời chuẩn bị tìm cơ hội tiêu hủy đi.

Hết thấy xong xuôi, Tiêu Hoàng chuẩn bị đi vào giấc ngủ, ánh mắt bỗng nhiên lại nhìn ngay cái túi giấy không bắt mắt trên bàn kia, bên trong đúng là di vật của đám người Tiễn Lạc do Yến Nam thu thập được.

Tiện tay mở ra cái túi giấy, Tiêu Hoàng trút tất cả lên trên bàn viết.

Vừa nhìn thấy, những vật này không có gì quý giá, là thuốc lá, cái bật lửa, còn có mấy đôi bao tay các thứ, trên cơ bản đều là vật sử dụng hàng ngày.

Bỗng nhiên, ánh mắt Tiêu Hoàng nhìn thẳng vào một vật phẩm trong đó, là một trang giấy không bắt mắt, gấp lại, xem giống như một tấm bản đồ.

Tò mò cầm lấy, mở ra xem, quả nhiên, bên trong đúng là bản đồ của Thái Ngô Thành, chi tiết thật kỳ càng tỉ mỉ. Chỉ có điều khác là, bốn phía Thái Ngô Thành phân bố rõ ràng các điểm đỏ nhỏ, gần như bao bọc toàn bộ khu Tây Tân trong đó.

Xem ra, hẳn là các điểm tụ tập của những người bị mặt, hiển nhiên, người có thể có được bản đồ này, thân phận tuyệt đối không phải là cấp bậc lâu la.

Gần như ngay lúc Tiêu Hoàng bởi vì có được tấm bản đồ này mà cảm thấy cao hứng, khoe miệng khê nhếch lộ ra vẻ tươi cười, sắc mặt của Tiêu Hoàng trong nháy mắt lại trở nên vô cùng tái nhợt, hai mắt tròn tròn cực lớn, cả người lập tức như hóa đá tại đường trường.

Bởi vì trong lúc vô tình ánh mắt của Tiêu Hoàng, nhìn ngay trên góc trái bản đồ Thái Ngô Thành, nơi đó là một cái vòng tròn đỏ thẫm rất bắt mắt, đồng thời được đánh dấu bằng một gạch chéo đỏ thẫm. Mà địa phương nơi đó không có người nào biết rành hơn so với Tiêu Hoàng, vì đó là gia hương của Tiêu Hoàng: Tiêu Gia Thôn

Thông qua nghiên cứu rất nhiều sách vở trước kia, Tiêu Hoàng biết rõ ràng: ở trong quân đội, một vòng tròn thêm một gạch chéo, đại biểu chính là điểm mục tiêu cuối cùng của nhiệm vụ.

- Sao có thể?

Tiêu Hoàng không kìm lòng được phát ra thanh âm như thế. Thậm chí Tiêu Hoàng đã mơ hồ cảm nhận được, bệnh trạng của mình dường như cũng không phải là ôn dịch đơn giản như vậy

Không kiềm được hai tay của Tiêu Hoàng hơi run run, ánh mắt không ngừng đảo lên đảo xuống, dường như là đang suy nghĩ, lại dường như là bị co giật cực mạnh, trong lòng xuất hiện chấn động cực độ.

“Xoạt!”

-Ồ?

-Hả!

137. Chương 137: Tử Linh Trùng!

Quá khiếp sợ, bỗng nhiên ánh mắt Tiêu Hoàng rơi vào một món đồ vật khác, ba chiếc huy chương màu vàng, hình sáu cạnh lồi trong đám kim tệ, không quá nổi bật.

Cố gắng bình ổn tâm tình, Tiêu Hoàng lấy ba cái huy chương này ra khỏi đồng kim tệ, toàn bộ đều giống nhau, một mặt có in hình một đôi độc xà cánh dơi, đôi răng nọc rất lớn.

Hoa văn này làm Tiêu Hoàng cảm thấy quen thuộc, nhất thời lại không nghĩ ra, hình như là dấu hiệu quân đội nước nào đó.

Ngón tay cứng giữa không trung, khẽ gật đầu, sau đó Tiêu Hoàng xoay người bắt đầu tìm kiếm trên giá sách. Nhanh chóng lấy ra một bộ sách cũ nát, bên trên ghi Bách khoa quân sự thế giới.

Ngồi trên bàn, mở sách ra, Tiêu Hoàng bắt đầu tìm kiếm, dò tìm huy hiệu quân sự các quốc gia.

Dò tìm 10 phút, Tiêu Hoàng nhanh chóng tìm ra được hoa văn tương ứng với huy chương, loại hoa văn này tên là huy chương Sí Xà, quân hiệu của Duy Lâm công quốc.

Nhìn từ địa lý các hành tinh, có thể thấy Duy Lâm công quốc là láng giềng gần với Tân Cách công quốc, lệ thuộc vào thể liên hiệp Á Tế Á. Mặc dù hai nước không nói là đối đầu trực tiếp, nhưng mà âm thầm đấu đá cũng không thiếu. Bởi vì hai nước nằm trong thể liên hiệp, Gia Đô cùng Á Tế Á đã như nước với lửa.

Bởi vậy Tiêu Hoàng cơ bản kết luận nhóm người bịt mặt chính là quân nhân Duy Lâm công quốc, đến đây ngăn cản chung cực của Lạc Tuyết Ninh.

Còn nhiệm vụ chung cực này, hiện giờ Tiêu Hoàng có thể khẳng định gần 99% có liên quan tới thôn xóm mình từng sống.

- Rốt cuộc nhiệm vụ này là gì?

Tiêu Hoàng nhìn góc trái bản đồ, lẩm bẩm nói, không thể giải thích được.

Vốn Tiêu Hoàng nghĩ Lạc Tuyết Ninh có tới thì cũng không có chút liên quan gì đến mình, nhưng mà bây giờ Tiêu Hoàng đã mơ hồ cảm giác được chưa chắc là thế.

Thậm chí có khả năng quái bệnh này không chỉ là dịch bệnh, mà còn có bí mật khác, nhưng mà đó là gì? Tiêu Hoàng vẫn không thể nghĩ ra được, mọi thứ chỉ là phán đoán của Tiêu Hoàng lúc này.

Đủ điều không thể giải thích được, Tiêu Hoàng dứt khoát ném chuyện này sang một bên, bắt đầu xem xét kỳ di vật của ba người bị xử lý.

Đáng giá nhất là mười mấy kim tệ cùng ba cái trử kim văn, nhưng mà ba cái trử kim văn này đều có ký tên, Tiêu Hoàng không thể dùng được, vậy thì trực tiếp phá hủy.

Tiếp theo Tiêu Hoàng sàng lọc một lần, xác nhận không còn gì khác, chỉ để lại bản đồ cùng huy chương kim tệ, còn lại tiêu hủy tại chỗ, không để lại dấu vết nào. Sau đó ngã người lên giường ngủ say, đã trễ rồi, cộng thêm hôm nay quá bận, Tiêu Hoàng thật rất mệt mỏi.

Còn những chuyện khó hiểu, về sau mới nghĩ cách giải quyết.

Sáng hôm sau, Tiêu Hoàng chỉ ngủ mấy giờ lại sửa sang những thứ thu được hôm qua, sau đó khóa kỹ tủ chứa đồ, rời phòng ngủ.

Vừa đến phòng trước, tin đầu đề của chương trình Tin tức buổi sáng là chuyện xảy ra ở đường Thông Giang hôm qua.

- Tối qua đường Thông Giang xảy ra sự kiện xe Ma Văn bị tấn công, chưa điều tra rõ thân phận kẻ tấn công cùng người bị tấn công. Phía Ty cảnh sát có nói lần

tấn công này không có liên quan tới chuyện Lạc Tuyết Ninh đến thăm.

Nữ phát thanh viên nói xong, hình ảnh trên Ma Văn truyền hình chuyển cảnh trên đường Thông Giang, lúc này đã bị phong tỏa, nhân viên Ty cảnh sát cùng quân đội Mặc Huyền đang dọn dẹp hiện trường.

Hai chiếc xe Ma Văn màu xám kia bị tác dụng Ma Văn nổ tung cực nóng đã hóa thành bãi kim loại, khó mà nhìn ra hình dạng xe Ma Văn màu xám nữa, càng đừng nói ba cổ thi thể bên trong.

- Này Hoàng ca, rốt cuộc là ai làm loại chuyện này, ra tay thật ác độc, tay chân sạch sẽ không để lại chút manh mối nào.

Lý Nhạc chớp mắt nhìn Ma Văn truyền hình, nói với Tiêu Hoàng.

- Làm sao ta biết, có là ai cũng không liên quan tới chúng ta.

Tiêu Hoằng cười nói, cả người rất thoải mái. Bởi vì Tiêu Hoằng có đủ tự tin mặc kệ là ai cũng sẽ không tìm được manh mối gì, dù sao thì muốn xác nhận thân phận người chết cũng khó càng thêm khó.

- À. đúng rồi.

Tiêu Hoằng ngồi lên bàn. bỗng chợt nhớ, tiếp đó nói với Lý Nhạc:

- Có rảnh người đi mua mười con thỏ, nuôi đó trước.

- Thỏ? Chẳng lẽ Hoằng ca muốn ăn thịt thỏ?

Lý Nhạc có chút tò mò hỏi, hẳn mới lần đầu nghe Tiêu Hoằng phân phó như vậy.

Tiêu Hoằng không trả lời thẳng, chỉ cười cười liền cầm đầu ăn, sau đó lái xe Ma Văn ngênh ngang đi Học viện Tây Tân Ma Văn.

Theo lệ thường sau khi chấm dứt chương trình học, chỉnh lại ghi chép trong lớp, sau đó Tiêu Hoằng đã làm quen một chút với Thôi Uyển Bác, hỏi hẩn những vấn đề về chất độc.

Dù trước đó Tiêu Hoằng có lướt qua về chất độc, nhưng mà thật sự không nghiên cứu quá nhiều. Thử nghĩ xem, một kẻ chuyên chú vào trị bệnh, làm sao có thể hứng thú với chất độc kia chứ.

Nhưng châm chọc là trước mắt muốn trị bệnh của Tiêu Hoằng, thật đúng là phải dùng tới độc, hơn nữa còn là kịch độc.

Trong quá trình hỏi, Tiêu Hoằng còn vô tình cố ý chỉ tới mấy loại thuốc giải độc Đỗ tát thảo.

Mấy ngày qua, Tiêu Hoằng cho Thôi Uyển Bác cảm giác rất tốt, hiểu học, hơn nữa tri thức phong phú, đầu óc linh hoạt, khuyết điểm duy nhất là học tập tri thức hơi lộn xộn, hơi giống như nuốt cả trái táo. Nhưng chỉ cần dọn dẹp, bù đắp những tri thức này, tuyệt đối sẽ là nhân tài hiếm có.

Bởi vậy Thôi Uyển Bác ở trong văn phòng, đối với những vấn đề của Tiêu Hoằng sẽ luôn là có hỏi tất đáp. vẫn là câu đó, phàm là người thầy nào cũng luôn thích học sinh có thiên phú lại thêm chăm chỉ hiểu học.

Có thể nói thỉnh giáo Thôi Uyển Bác chừng hai giờ đã để cho Tiêu Hoằng có được nhận thức mới về chất độc. Trong đầu cũng đã tạo ra một loạt sáng kiến chế tạo Văn đan trị bệnh.

Le phép từ biệt Thôi Uyển Bác, Tiêu Hoằng lên xe Ma Văn chuẩn bị trở về Doanh nghiệp Đại Hoằng Mỹ. Nhưng khi đi ngang qua ký túc xá, Tiêu Hoằng dừng xe chuẩn bị lên trên lấy mấy cuốn sách về chất độc mới mượn được trước đó.

Trải qua vài ngày, trong phòng đã có vẻ lộn xộn, nhưng Tiêu Hoằng cũng mặc kệ, lấy sách cùng ống nghiệm chứa dung dịch Huyết Luyệt rồi chuẩn bị đi.

Nhưng vào lúc này, Ma Văn cảnh báo trước bàn học Tiêu Hoằng bỗng nhiên không ngừng truyền ra chấn động, kỳ thật mấy ngày qua cũng có những nhân vật cấp Ngự giả khác ra vào ký túc xá, khi đó Ma Văn cảnh báo cũng sẽ truyền ra chấn động.

Nhưng lần này khi Tiêu Hoằng thoáng cảnh giác nhìn vào màn hình, thần sắc chợt biến kèm theo cảnh giác.

Chỉ thấy trên màn hình đột nhiên lóe ra đầy những đốm sáng màu đỏ, đốm sáng mờ nhạt nhưng lại là tồn tại thật sự. Rất nhỏ, thông qua đốm sáng thì phán đoán chỉ có kích cỡ bằng một phần tư móng tay, số lượng hơn mấy trăm cái.

- Đó là...

Tiêu Hoằng không khỏi hô lên, trong ánh mắt đầy cảnh giác. Tiêu Hoằng rõ ràng đốm sáng màu đỏ đại biểu cái gì, đó là Ngự lực của Ngự giả cấp bốn, tụ tập chỉ chít một chỗ rất có thể là linh thú quân cư, linh thú xuất hiện trong vườn trường, vậy thì chỉ có một khả năng đó là Văn thú của Hoán Văn giả.

Tổng hợp các điều kiện, đầu óc điên cuồng xoay chuyển của Tiêu Hoằng liền làm rõ đầu mối. Rất có thể là trùng con của Tử Linh trùng mẹ, bởi vì người đạt tới Ngự đồ cấp bốn ở Học viện Tây Tân Ma Văn chỉ đếm được trên ngón tay, Hoán Văn giả cũng chỉ có mỗi một mình Miêu Thần.

Trước đó Tiêu Hoàng cũng tìm hiểu một chút về Miêu Thần danh tiếng không nhỏ này, Văn thú của hắn chính là Tử Linh mẫu trùng, loại sinh vật này được Ngự lực tắm bổ có năng lực sinh sản rất mạnh.

Nhưng mà vì sao Miêu Thần lại phái Tử Linh trùng con tới đây? Tiêu Hoàng nghĩ một lúc, rất có thể là vì chuyện Được văn Ngự đồ cấp hai lần trước.

Phân tích như thế, Tiêu Hoàng thoáng cái thả lỏng, dù sao chuyện Được văn Ngự đồ cấp hai cũng không phải thù sâu đại hận gì, cùng lắm thì dẫn tới chút rắc rối nhỏ thôi, không có gì lớn lắm.

Nhưng Tiêu Hoàng cũng không dám quá khinh thường, nhìn lại những đốm sáng trong Ma Văn cảnh báo, có một bộ phận đã yên lặng tiến vào tầng dưới, bắt đầu tìm kiếm khe hở chui vào trong như ruồi bọ, rõ ràng là đang dò tìm.

Cũng may Tiêu Hoàng còn không đạt tới cấp Ngự sư, không thể ứng dụng mắt linh thú, khiến thị giác nối liền với linh thú, thông qua thị giác của linh thú quan sát được cảnh vật xung quanh. Chỉ có thể dựa vào Văn thú tản ra sóng cảm giác Ngự lực thăm dò hoàn cảnh xung quanh, cùng với cảm giác Ngự lực mà người bên trong vô tình tản ra, dò xét được cấp bậc Ngự lực của đối thủ.

Mà loại vô tình phát ra Ngự lực này thường chỉ có khi người đang chế văn hay khởi động Ma Văn mới xuất hiện, bản thân Tử Linh trùng con có sẵn công năng phân tích cấp bậc Ngự lực.

Có thể nói ở trạng thái hiện giờ, một khi có Tử Linh trùng con tồn tại thì chỉ cần chú ý một chút, Tử Linh trùng con khó mà điều tra có hiệu quả.

Nhưng nghĩ lại, Tiêu Hoàng định làm một lần tương kế tựu kế, dứt khoát mặc áo khoác được khảm cổ Áp Súc văn, lập tức áp chế Ngự lực xuống trình độ Ngự đồ cấp sáu.

Bởi vì trước đó từng chịu Huyết Luyện dung dịch tra tấn, Tiêu Hoàng vẫn có thể thừa nhận được lần áp chế này.

Ngay khi Tiêu Hoàng vừa mặc vào áo khoác, hai con Tử Linh trùng con nhỏ như con ruồi chui qua khe hở dưới cửa phòng, lên vào trong cảnh giác ẩn nấp dưới sofa, bắt đầu dò xét mọi thứ trong phòng.

Chỉ là mọi chuyện đều lọt vào mắt Tiêu Hoàng, mặc quần áo có Ma Văn cổ Áp, ánh mắt bình thản ngồi trên sofa. Ngừng một hồi, Tiêu Hoàng tiện tay cầm một cái công cụ Ngự đồ cấp bốn cố ý khởi động cho Tử Linh trùng con cảm nhận được.

Bởi vì bản thân Tiêu Hoàng cũng hiểu, nếu lúc này không cho Tử Linh trùng con mang về chút tin tức, Miêu Thần sẽ còn dò xét nhiều lần nữa, tuyệt đối sẽ gây bất tiện với sinh hoạt của Tiêu Hoàng.

138. Chương 138: Nghiên Cứu

Quả nhiên vài phút sau, Tử Linh trùng con dường như cảm nhận được gì, sau đó chui ra khỏi sofa mỹ mãn bỏ đi.

Nào biết Tiêu Hoàng đã sớm thấy chúng nó, còn cường độ Ngự lực chúng sư tam được chỉ là tin tức giả do Ma Văn cổ Áp tạo thành mà thôi.

Vài phút sau, thấy Tử Linh trùng con không trở vào nữa, Tiêu Hoàng cũng thu hồi Ma Văn. thu xếp mấy thứ cần mang theo, lập tức rời ký túc xá.

Chỉ là ngay khi Tiêu Hoàng vừa xuống lầu ký túc xá, liền nhìn thấy Miêu Thần đang nghênh ngang đứng trên tường đá, biểu tình bình thản không có gì khác lạ.

Nghênh ngang như vậy cũng không kỳ quái, Tiêu Hoàng tràn ngập cảnh giác là vì hắn có qua lại với Sài Sương, còn Miêu Thần không biết điều này. Miêu Thần điều tra “học sinh Phân viện nào đó” cũng không có ác ý, chỉ là muốn lôi kéo hắn mà thôi, Miêu Thần không rõ chuyện xung đột đó, tự nhận là không có gì xấu với “học sinh Phân viện nào đó”, nếu vậy thì vì sao phải che lấp chứ?

Nhìn thấy Miêu Thần đứng ở cửa sân, Tiêu Hoằng cơ bản xác nhận chủ nhân con sâu vừa rồi tuyệt đối là Miêu Thần, nhưng mà Tiêu Hoằng cũng không để ý tới. Đặt ba lô lên ghế phụ, bước lên xe Ma Văn nhanh chóng rời đi.

Còn lại Miêu Thần thì lấy ra bản ghi nhớ, bắt đầu ghi lại những tin tức Tử Linh trùng con truyền lại. Trong đó phòng của Tiêu Hoằng là dành cho người cấp cao nhất, còn ghi chép lại là Ngự đồ cấp sáu, một cái cấp bậc không nổi bật.

Nửa giờ sau, Tiêu Hoằng trở về Doanh nghiệp Đại Hoằng Mỹ, liền nhìn thấy sân sau có mười cái lồng sắt đặt ở góc tường, mỗi cái lồng là một con thỏ, hiển nhiên Lý Nhạc làm việc rất hiệu quả.

Cùng lúc đó, một cái thẻ trữ kim không ký tên trong người Tiêu Hoằng bỗng truyền ra chấn động, lấy ra xem, trong thẻ trữ kim có thêm 600 kim tệ.

Từ đầu tới, không nói cũng biết, chỉ là không ngờ đám người Lý Văn nhanh nhẹn như vậy. Khóe miệng Tiêu Hoằng không khỏi nhếch lên, có 600 kim tệ tiền mặt này, mặc kệ là tu luyện hay nghiên cứu Văn đan trị liệu, tuyệt đối có thể gọi là đưa than trong tuyết.

Vào phòng ngủ, Tiêu Hoằng đóng kín cửa phòng, dù sao loại Đỗ tất thảo này nên ít để người khác nhìn thấy.

Đặt mấy quyển sách về độc tố lên bàn, Tiêu Hoằng nhìn thấy trong ba góc cỏ màu tím lại có thêm mấy nhánh, kết thành nụ hoa trắng. Nhưng Tiêu Hoằng sẽ không tùy tiện đụng vào, chỉ cầm lấy thùng tưới cẩn thận rót chút nước vào trong.

Sau đó ngồi lên bàn, chỉnh sửa lại bút ký lớp học, cùng với xem những quyển sách về độc tố. Trong đầu không ngừng suy nghĩ công thức chế tạo Văn đan trị liệu, chỉ có một mục đích là sau khi dùng Văn đan có thể chữa khỏi bệnh lạ, đồng thời vẫn còn sống sót.

Nhưng trải qua trao đổi với Thôi Uyển Bác, Tiêu Hoằng hiểu được chuyện này khó cỡ nào, chỉ là Tiêu Hoằng cũng không hề có ý bỏ cuộc.

Nghiên cứu chừng bốn giờ, Tiêu Hoằng mới bỏ sách xuống, trên bút ký đã ghi đầy mười mấy trang, toàn bộ là phân tích được vật tác động lẫn nhau. Cuối cùng xác định ra công thức thứ nhất, ngoại trừ chất dịch trắng cùng Đỗ tất thảo ra, còn có mười mấy loại thảo dược phụ trợ.

Tiêu Hoằng cũng xác định ra văn lộ trên Văn đan, tác dụng chủ yếu vẫn là áp chế độc tính.

Nhìn công thức trước mặt, trên mặt Tiêu Hoằng không thấy có chút vui mừng, so với tràn ngập tự tin trước kia, lần này Tiêu Hoằng thật không đủ lòng tin.

Nhìn lại phần công thức, Tiêu Hoằng mới đứng dậy qua kho hàng lấy ra thảo dược tương ứng. Quay trở về phòng ngủ, Tiêu Hoằng đeo bao tay cách ly, mở ngăn kéo lấy ra ống nghiệm chứa chất dịch trắng.

Đồng thời cũng lấy ra khối Đỗ tất thảo từ trong tủ chứa đồ, cắt một khối nhỏ.

Nhìn một đồng tài liệu trước mặt, Tiêu Hoằng thở một hơi dài, tiếp theo mang khẩu trang cùng kính bảo vệ, bắt đầu chế tạo. Đối với chất dịch trắng, Tiêu Hoằng chỉ dùng một chút, khoảng cỡ hạt mè, sau đó đặt vào bột phần Tư Trần hoa, vò đều.

Tiếp theo là Đỗ tất thảo, phương pháp xử lý hoàn toàn bình thường, hong khô, nghiền thành phần, trộn với tài liệu sử dụng.

Chừng hai giờ sau, trong tay Tiêu Hoằng đã có một viên thuốc chứa Văn đan, một mặt Ma Văn còn kèm theo Ma Văn màu đỏ.

Lật nhìn Văn đan trong tay, Tiêu Hoằng ra khỏi phòng đi tới trước lồng sắt nhốt thỏ, tùy tiện bắt một con ra, trực tiếp nhét Văn đan vào miệng thỏ, sau đó đổ chút nước cho nó lọt xuống bụng thỏ.

Đặt con thỏ lên bàn, Tiêu Hoằng nghiêm mật quan sát mỗi một hành động của con thỏ.

May mắn là phản ứng của con thỏ này không có như con gà mái trước đó, trực tiếp mất mạng ngay. Nhưng vài phút sau, Tiêu Hoàng rõ ràng thấy con thỏ trên bàn bắt đầu run lên, miệng tràn máu, tiếp theo cả thân thể co rút. Mười phút sau, khoe mắt lỗ tai cũng tràn máu, cuối cùng tắt hơi.

-Ôi...

Thấy cảnh này, Tiêu Hoàng không khỏi thở dài, nhưng mà cũng không uể oải, chuyện này đã nằm trong dự kiến của hắn.

vẫn là câu đó, may mắn là con thỏ sống lâu hơn gà mái một lúc, trạng thái chết cũng không khủng bố như vậy, tối thiểu coi như thi thể còn đầy đủ, đã là tiến bộ đối với Tiêu Hoàng.

Không ngừng lại, đeo bao tay cách ly, Tiêu Hoàng trực tiếp đưa thi thể con thỏ vào phòng, đặt lên bàn cố định.

Tiếp theo Tiêu Hoàng dựa theo những gì được học ở Phân viện Tây Tân, khởi động dao giải phẫu Ma Văn chuẩn bị giải phẫu thi thể con thỏ, điều này tuyệt đối có lợi ích cho Tiêu Hoàng cải tiến Văn đan sau này.

Tiêu Hoàng dùng dao giải phẫu mổ bụng thi thể con thỏ, mùi tanh hôi nhàn nhạt truyền vào mũi Tiêu Hoàng.

Nhìn lại gan con thỏ, phần lớn đã vỡ tan, rõ ràng chết do chức năng suy kiệt cùng xuất huyết nội, nhưng không có cảm giác thủng ruột thủng bụng, rõ ràng Đỗ tất thảo cùng công thức đã có chút hiệu quả, nhưng mà mức độ này còn chưa đủ.

Quan sát một phen, Tiêu Hoàng cắt lấy mẫu trên gan thỏ, bắt đầu đặt dưới kính hiển vi Ma Văn tiến hành phân tích nghiên cứu.

Đáng chú ý là tổ chức tế bào không tan vỡ toàn bộ như đã nghĩ, vẫn còn có nguyên vẹn.

Nếu áp chế độc tính lần nữa, nói không chừng có thể cam đoan bình yên, nhưng mà đối với Tiêu Hoàng thì chưa chắc. Bởi vì tiếp tục áp chế độc tính thì dù giữ được tính mạng, đồng thời cũng sẽ không thể có hiệu quả giết tế bào Ác Lang, vậy thì Văn đan chữa trị có ý nghĩa gì chứ?

- Xem ra chỉ có thể xuống tay ở góc độ khác.

Tiêu Hoàng lẩm bẩm, hắn nghĩ tới biện pháp là cường hóa trình độ cứng cáp của gan, khiến nó miễn cưỡng chịu đựng được độc tính ăn mòn.

Hơn nữa lúc trưa, khi Tiêu Hoàng thỉnh giáo vấn đề với Thôi Uyển Bác cũng biết được một loại thảo dược rất hiếm là Thiết đề liên, nói trắng ra loại thảo dược này là một loại thuốc kích thích, sử dụng có thể cường hóa tính kiên cường của tế bào, khiến cho công năng sinh lý tăng mạnh trong thời gia ngắn, đề cao sinh mệnh lý lợm.

Thường được sử dụng cho đội cảm tử trong quân đội, chấp hành những nhiệm vụ cực kỳ nguy hiểm, đồng thời cũng có chút tác dụng phụ. Đó là khi vừa hết hiệu quả, thân thể sẽ vô cùng đau đớn, con đau sẽ kéo dài liên tục ba ngày.

Đương nhiên loại thảo dược Thiết đề liên này cũng rất thưa thớt, cộng thêm quân đội khổng chế chặt chẽ, lưu lạc tới dân gian đã ít còn thiếu, nhất là chỗ hẻo lánh như Vũ Nhuận Tinh này.

ít cũng không có nghĩa là không có, Tiêu Hoàng cho là thế, hơn nữa hiện giờ quân đoàn Bối La, Lạc Tuyết Ninh cùng với quân đội Duy Lâm công quốc đều ở trong này, như vậy hắn là sẽ có Thiết đề liên.

Đồng thời Tiêu Hoàng cũng biết rõ muốn có thể tiếp tục sống sót, nhanh chóng tăng Ngự lực, tuyệt đối sẽ có tác dụng mấu chốt. Bởi vì tăng lên Ngự lực, chẳng những có thể chế tạo ra Văn đan hiệu quả càng tốt, hơn nữa mỗi lần tăng lên Ngự lực đều có thể cường hóa tế bào thân thể.

Điều này rất quan trọng đối với Tiêu Hoàng, cũng là mục tiêu mà Tiêu Hoàng cố gắng đạt tới.

Chỉ ngồi trên ghế nghỉ ngơi một lúc, xử lý tài liệu cùng thi thể con thỏ trên bàn, Tiêu Hoàng lấy ra dung dịch Huyết Luyện phân, cầm cổ Ấp Súc Văn đi vào phòng vệ sinh.

Phòng vệ sinh trong phòng ngủ của Tiêu Hoàng có phần keo kiệt hơn so với ký túc xá, bồn tắm cũng không phải loại cao cấp, chỉ là thứ bình thường.

Nhưng cũng không có vấn đề gì, tuy rằng không thể ngồi trong đó, nằm lên cũng được rồi.

Nhưng mà nghĩ tới cảm giác đau đớn khi dùng dung dịch Huyết Luyện huấn luyện trước đó, cũng làm Tiêu Hoàng có phần phát run. Nhưng Tiêu Hoàng muốn nhanh chóng tăng lên Ngự lực, đã không còn lựa chọn khác, chỉ cần có thể sống sót, khổ hơn nữa Tiêu Hoàng cũng phải chịu.

xếp xong Cổ Áp Sức Vần, pha sẵn dung dịch Huyết Luyện, Tiêu Hoàng không chùn bước nhúng thân thể vào đó, bắt đầu huấn luyện đau khổ.

Cứ thế chùng năm ngày, cuộc sống của Tiêu Hoàng gần như lặp lại đơn điệu cô độc. Một phần tâm tư đi học, có khi làm việc mấy giờ ở Trung tâm Đại Hoàng Mỹ, còn lại toàn dùng để tu luyện cùng với đọc những sách nghiên cứu bệnh của mình.

Đối với Tiêu Hoàng, năm ngày này vô cùng dài dòng, nhưng nghĩ lại thì cảm giác thoáng cái là quá, chỉ là mỗi lần tu luyện đau đớn đều cảm giác thấu tận xương.

139. Chương 139: Đột Phá!

Đảo mắt đến ngày thứ 5, Tiêu Hoàng trong ký túc xá đang ngâm mình trong dung dịch Huyết Luyện, Ngự lực trong cơ thể đã lên đến 1999 cổ.

Khoảng cách đến 2000 cổ của Ngự giả cấp hai chỉ còn kém 1 cổ, nhưng mà vào lúc này trên mặt Tiêu Hoàng không có chút khác thường, ngoài bình thần ra thì không còn gì khác.

Trải qua mấy ngày tu luyện đau khổ, Tiêu Hoàng đã học được bình tĩnh thừa nhận đau đớn.

Trải qua mười phút, dung dịch Huyết Luyện đỏ như máu trong bồn tắm lại biến thành màu trắng ngà, những vật tinh thuần trong đó bị Tiêu Hoàng hấp thu sạch sẽ.

Mở mắt ra, biểu tình Tiêu Hoàng vẫn bình thản, chỉ là trong mắt hiện lên hai tia sắc bén, cảm nhận được Ngự lực trong cơ thể đạt đến 2005 cổ, thành công bước lên trình độ Ngự giả cấp hai.

Tiêu Hoàng bước ra khỏi bồn tắm, trạng thái toàn thân không còn giống như lần đầu, đau đớn trực tiếp té xuống đất, giỡn cả người không thay đổi nhiều, chỉ là vẻ mặt cuối cùng hiện lên thần sắc vui mừng.

Bởi vì hiện giờ Tiêu Hoàng đã rõ, mỗi lần tăng lên một cấp sẽ nắm chắc một phần trị khỏi, tăng thêm một phần sống sót.

Nhìn đã đến 4 giờ, Tiêu Hoàng đi vào phòng khách, dù có chút mệt mỏi, nhưng cũng không ngừng lại, trực tiếp lấy ra Ma Văn Châu lam sạm đặt trong tay.

Có thể nói sở dĩ Tiêu Hoàng liều mạng tăng lên tới Ngự giả cấp hai như thế, cùng lúc là những gì vừa nhắc, mặt khác chính là vì Ma Văn Châu lam sạm trong tay hắn.

Lúc ở Ngự giả cấp một, Tiêu Hoàng đã nhắm nháp được ngon ngọt có thể làm ra Hàn băng vạn năm nhân tạo dùng không hết, mà đến Ngự giả cấp hai thì sao?

Nhưng dựa theo Tiêu Hoàng giải thích về Ma Văn, Ma Văn “Thái” chỉ có một cái, chính là thuộc tính của “Thái”. Nói cách khác, Ma Văn “Thái” là băng, như vậy mặc kệ thăng cấp tới mức nào thì cũng sẽ có liên quan tới băng.

Nhưng trình độ diễn hóa băng này có kèm theo bất ngờ khác không, đó là điều Tiêu Hoàng mong chờ.

Bởi vì mấy ngày qua Tiêu Hoàng đã không đếm được sử dụng bao nhiêu lần Hàn băng vạn năm nhân tạo, chế tạo bao nhiêu Ma Văn, tần suất sử dụng cao, Ma Văn Châu lam sạm đã hoàn thành điều kiện thăng cấp.

Kiểm tra lại Ngự lực trong người, trải qua ba giờ huấn luyện, Ngự lực trong cơ thể còn có 1000 cổ, không biết có đủ để Ma Văn Châu lam sậm thăng cấp hay không, nhưng Tiêu Hoảng không có chút lo lắng, thậm chí nghĩ hẳn còn có Ma Văn Châu xanh đậm, có thể nháy mắt bổ sung đầy Ngự lực.

Không ngừng lại, chỉ điều chỉnh tinh thần một chút, cố gắng làm tâm tính bảo trì bình tĩnh, Tiêu Hoảng khoanh chân ngồi trên sô pha, một tay cầm Ma Văn Châu lam đậm, Ma Văn Châu xanh đen ở trong túi áo, bảo đảm có thể sử dụng bất kỳ lúc nào.

Tiếp theo Tiêu Hoảng nhắm mắt, từ từ rót Ngự lực vào trong Ma Văn Châu lam đậm, thông qua Ngự lực không ngừng rót vào khiến cho năng lượng tinh thuần như biển bên trong tiến hành thăng cấp lần đầu tiên.

Nhưng ngay khi Ngự lực của Tiêu Hoảng vừa nhập vào trong Ma Văn Châu, tiến hành thăng cấp nó, trong lòng Tiêu Hoảng chợt động. Nháy mắt, Tiêu Hoảng cảm thấy Ma Văn Châu trong tay như biến thành một con dã thú đói khát cắn nuốt Ngự lực của Tiêu Hoảng đưa vào.

Lúc này hoàn toàn khác với khi Mặc Nại phụ vẫn cần cưỡng ép rót Ngự lực vào, hoặc là nói hoàn toàn ngược lại.

Làm cho Tiêu Hoảng cảm thấy ngạc nhiên là tiêu hao Ngự lực của mình giống như văn trong văn, đều hiện ra xu thế tiêu hao theo tỷ lệ phần trăm, mỗi giây không nhiều không ít vừa đúng 5% tổng Ngự lực, là 100 cổ.

Chỉ 10 giây, 1000 cổ Ngự lực trong người Tiêu Hoảng hao sạch, nhưng lúc này Tiêu Hoảng vẫn bảo trì bình tĩnh tuyệt đối, nhấc tay tự nhiên lấy ra Ma Văn Châu xanh đen ném vào miệng, nháy mắt bổ sung đầy Ngự lực.

Cùng lúc đó nhìn lại Ma Văn Châu lam đậm, đường viền sáng vàng như lửa giống như đang tiến hành rèn luyện.

Tiêu Hoảng vận tập trung khổng chế Ngự lực lúc này loáng thoáng cảm ứng được cảm giác quái dị, chỉ cảm thấy Ngự lực rót vào Ma Văn Châu lam đậm luôn bị một loại lực lượng không rõ dẫn đường, giống như trước đó đã từng có thăng cấp. Chẳng qua bây giờ đã trở về chỗ ban đầu, hiện giờ chỉ dựa theo đường cũ đi lên trước.

Tuy rằng cảm giác quái dị như thế, nhưng rõ ràng tiện cho Tiêu Hoảng thăng cấp, cùng với tăng xác suất thành công.

Qua mười mấy giây, Tiêu Hoảng không khỏi nhướng mày, bởi vì Tiêu Hoảng rõ ràng cảm giác được Ma Văn Châu lam đậm trong tay đã thăng cấp đến Ngự giả cấp hai.

Cầm Ma Văn Châu trong lòng bàn tay, Tiêu Hoảng mở mắt cảm giác Ngự lực trong người, không nhiều không ít, lần thăng cấp này tiêu hao mất 110% Ngự lực của Tiêu Hoảng.

Điều này cũng nói rõ ý nghĩa quan hệ giữa Ma Văn Châu lam đậm cùng Ma Văn Châu xanh đen, bởi vì không Ma Văn Châu xanh đen, mặc kệ người nào, trong cơ thể sẽ chỉ có 100% Ngự lực, căn bản không thể đạt tới 10% còn lại.

Đổi cách nói khác, Ma Văn Châu xanh đen chẳng những cung cấp gấp đôi Ngự lực mỗi ngày cho Tiêu Hoảng, đồng thời cũng là kỹ thuật văn trong văn thậm chí là chìa khóa thăng cấp Ma Văn Châu lam đậm.

Tiêu Hoảng cũng không quá để ý chuyện này, hai cái Ma Văn Châu thật quá huyền bí, muốn tìm hiểu rõ nguyên lý quả là lãng phí thời gian, dứt khoát mặc kệ thế nào cũng được, mấu chốt là hiện giờ nó thuộc về Tiêu Hoảng.

Cất Ma Văn Châu xanh đen vào túi, Tiêu Hoảng mới quan sát kỹ Ma Văn Châu lam đậm trong tay. Lần đầu tiên thăng cấp, bề ngoài không nhìn ra thay đổi gì.

Không ngừng lại, Tiêu Hoảng trực tiếp khởi động Ma Văn Châu lam đậm.

Bụp!

Giống như lần trước, ngay khi Tiêu Hoàng khởi động Ma Văn Châu lam đậm, nháy mắt nó biến mất khỏi tay Tiêu Hoàng, không có chút cản trở, khác biệt là đường lam đậm kéo dài từ tay đã từ lam đậm thành màu lam sáng, hoàn toàn không còn bộ dạng lập lờ như đèn trước gió.

Nắm tay lại, Tiêu Hoàng rõ ràng cảm nhận được năng lượng tập trung trong tay phải, trở nên mạnh mẽ hơn.

Đi vào phòng chế văn, rút một tia Ngự lực vào Ma Văn trên tường, bìa Ma Văn kiểm tra loại nhỏ chậm rãi kéo lên.

Hình dạng không khác gì sân huấn luyện tiêu chuẩn, chỉ là nhỏ bớt, trên tấm bìa vòng tròn có mảng năng lượng nhàn nhạt.

Điều chỉnh tâm thần một chút, Tiêu Hoàng nhắm tay phải vào bìa Ma Văn, khởi động Ma Văn Châu lam đậm. Quả nhiên, lần này không sinh ra sương mù, mà là khối băng lam đậm hình khối không quy tắc to bằng ngón cái, đánh lên trung tâm tấm bìa, sau đó vỡ vụn.

Đồng thời, bìa Ma Văn cũng cung cấp số liệu, uy lực đơn thể giá trị 1022 điểm.

Lực công kích như vậy tuyệt đối không cao đối với Ma Văn Ngự giả cấp hai, thậm chí còn thấp, nhưng Tiêu Hoàng cũng không để ý, những Chiến văn tính vĩnh cửu khác là mấy cấp tăng một lần, còn Ma Văn Châu lam đậm là một cấp tăng một lần.

Quan trọng hơn là lúc Tiêu Hoàng khởi động lực lượng bên trong Ma Văn Châu lam đậm, có cảm giác rất rõ ràng. Chiến văn bình thường phát ra năng lượng, không phải muốn phát ra là phát, phải thông qua Ngự lực chính xác tiến thành điều chỉnh. Nhưng khi Tiêu Hoàng bắn ra khối băng lam kia, rõ ràng có cảm giác khối băng là một phần thân thể hần, thẳng đến khi vỡ vụn, vẫn tràn ngập liên hệ kỳ diệu.

Thậm chí mức độ đả kích của khối băng cùng trình độ phát lực của bản thân cũng có mối liên hệ nào đó.

Cảm nhận năng lượng bên trong Ma Văn Châu lam đậm, đột nhiên Tiêu Hoàng xiết chặt tay, truyền thêm Ngự lực. Nháy mắt, xung quanh đường màu lam trên tay phải Tiêu Hoàng đột nhiên kết thành bảy tám khối băng lam.

Vùng tay đánh ra, khối băng như tên rời cung bắn về phía bìa Ma Văn đối diện, tiếp theo liên tục hình thành số liệu trên 1000 điểm.

- Quả nhiên có thể tiến hành tấn công liên tục chớp nhoáng.

Tiêu Hoàng nhìn đường màu lam trên tay, lẩm bẩm, nhưng mà Tiêu Hoàng cũng rõ ràng cảm nhận được Ngự lực trong người tiêu hao mạnh, lần này đã tiêu hao 200 cỗ Ngự lực.

Rõ ràng, nếu không có Ma Văn Châu xanh đen duy trì, chỉ dựa vào Ngự lực bản thân sẽ khó mà duy trì chiến đấu lâu dài.

- Hả?

Ngay khi Tiêu Hoàng chuẩn bị thu hồi Ma Văn Châu lam đậm, chuẩn bị đi làm việc khác, bỗng nhiên Tiêu Hoàng phát hiện điều động Ma Văn Châu có chút không đúng.

Dựa theo lẽ thường, cấp bậc Ngự giả có thể điều động 4 Chiến văn, mỗi lần khởi động sẽ chiếm một vị trí, nhưng mà Tiêu Hoàng đột nhiên phát hiện Ma Văn Châu lam đậm không chiếm cứ vị trí nào.

Dựa vào cường độ Ngự lực của mình, sau khi khởi động Ma Văn Châu lam đậm vẫn có thể khởi động 4 Ma Văn khác, Ma Văn Châu lam đậm này giống như vương giả trên cao.

Tiếp đó Tiêu Hoàng không ngừng nghỉ, lấy ra 4 Ma Văn, một hơi khởi động hết. Ma Văn Châu lam đậm vẫn vận chuyển bình thường, hơn nữa dường như còn có liên hệ với những Ma Văn khác.

Theo loại cảm giác kỳ diệu này, Tiêu Hoàng điều động bằng Ngự lực đạt được liên hệ giữa Ma Văn khác với Ma Văn Châu lam đậm. Trong khoảnh khắc, Tiêu Hoàng rõ ràng thấy những cánh hoa hồng bay xung quanh kết những giọt băng, giống như giọt sương trên cánh hoa buổi sáng.

Dù không cố ý thử, Tiêu Hoàng cũng cảm giác được uy lực của Chiến văn hoa hồng được tăng cường một ít.

c

140. Chương 140: Kỹ Năng Che Giấu

- Cái này rốt cuộc là sao?

Có thể nói tiến hành thăng cấp Ma Văn Châu lam đậm, Tiêu Hoàng cảm giác được dùng Ngự lực đã triệt để thức tỉnh Ma Văn Châu lam đậm.

Cấu tạo tinh diệu của nó cũng bắt đầu phát huy hiệu quả kỳ dị làm Tiêu Hoàng khó có thể cân nhắc.

Vào lúc này, Ma Văn Châu nhỏ bé ở trong cảm giác của Tiêu Hoàng thật sự như biển rộng, sâu xa mênh mông.

Nhưng cái này còn chưa xong, ngay khi Tiêu Hoàng dùng Ngự lực thăm dò tỉ mỉ Ma Văn Châu lam đậm, bỗng nhiên cảm nhận được một cỗ lực lượng khác thường.

Tiêu Hoàng có thể cảm giác được lực lượng này, nó không phải bản thân Ma Văn Châu lam đậm mang theo, giống như một người nào đó áp đặt lên đó. Mà cỗ năng lượng này giống như một loại hình thức kèm theo, tựa như một hạng kỹ năng.

Bụp bụp bụp...

Ngay khi Tiêu Hoàng thử vận dụng kỹ năng khắc trên Ma Văn Châu lam đậm, nhìn xung quanh bia Ma Văn, những khối Hàn băng vạn năm nhân tạo liền vỡ vụn, tiếp đó biến mất.

- Cái này...

Tiêu Hoàng thấy cảnh này, thần sắc giật mình, nhưng ngay sau đó hắn liền phản ứng lại. Nếu trong lúc chiến đấu, quả thật sẽ sinh ra rất nhiều Hàn băng vạn năm nhân tạo, chỉ 1-2 khối thì còn được, nhặt sạch là xong. Nhưng một khi số lượng nhiều hơn thì khó làm, ở trong mắt những người khác, Hàn băng vạn năm nhân tạo rõ ràng là một loại tài phú khổng lồ, không mang theo, chẳng phải tiện nghi cho kẻ khác?

Trực tiếp làm nó vỡ vụn tan rã sạch sẽ, vậy là không còn phiền lòng nữa. Tiêu Hoàng dường như cảm giác được chủ nhân trước của hai viên Ma Văn Châu này là kẻ tư lợi cỡ nào, chẳng qua cái này cũng đúng với ý của Tiêu Hoàng.

Tiếp đó, Tiêu Hoàng lại làm một loạt thí nghiệm với Ma Văn Châu lam đậm, suốt một giờ, Tiêu Hoàng mới lưu luyến thu hồi Ma Văn Châu lam đậm. Nguyên nhân là vì Tiêu Hoàng đã hao gần hết Ngự lực, chỉ còn lại 200 cỗ Ngự lực để dùng.

Đối với một người, hao hết Ngự lực thì chỉ có một hậu quả: chết ngất. Nhưng Tiêu Hoàng không hy vọng xảy ra chuyện đó.

Đi vào phòng khách, tùy tiện dựa vào sofa nghỉ ngơi nửa giờ, khôi phục một chút Ngự lực. Hsvforum.Tiêu Hoàng rửa mặt bằng nước lạnh, sau đó trở về phòng chế vãn, bắt đầu nắm chặt mọi thứ nghiên cứu Văn đan chữa trị.

Trải qua nhiều ngày nghiên cứu, Tiêu Hoàng lại sinh ra ý tưởng mới dựa trên trụ cột Văn đan chữa trị, mà trong ý tưởng này, dược vật trung tâm sẽ là Thiết đề liên.

Loại thảo dược này có thể nháy mắt tăng cường cường độ thân thể, nhưng mà rất là khó lấy được. Trước đó lấy được Đỗ tất thảo, Tiêu Hoàng cũng biết hoàn toàn là may mắn, nhưng mà may mắn là hoàn toàn không nắm bắt được.

Nhưng lại có một việc làm Tiêu Hoàng vẫn mãi không buông ra được, đó là quê cũ - Tiêu Gia Thôn.

Rốt cuộc nơi đó che giấu bí mật gì?

Nghi hoặc này vẫn quanh quẩn trong đầu Tiêu Hoàng, thật lâu không xóa được, mơ hồ Tiêu Hoàng cảm thấy nó có liên quan tới bệnh lạ của mình.

Trở về xem một lần?

Trong lòng Tiêu Hoàng có chút trở ngại, hắn không dám tưởng tượng nơi đó đã biến thành dạng gì, cảnh tượng xác chết khắp nơi vẫn là ác mộng khiến Tiêu Hoàng không thể thoát khỏi.

Quan trọng hơn là Tiêu Hoàng biết rõ Lạc Tuyết Ninh, quân đội đã thiết lập nơi đó là điểm trung tâm nhiệm vụ. Dù nhìn nơi đó yên bình, nhưng có vô số con mắt âm thầm nhìn vào đó.

Mù quáng tiến vào, rất có thể sẽ bị cuốn vào lốc xoáy, mà bản thân mình tuy là Ngự si ả cấp hai, nhưng mà thật quá yếu ớt khi so sánh với những thế lực quốc gia kia.

Dù là đi, cũng phải hành động cẩn thận, bởi vậy Tiêu Hoàng chỉ có thể gác sang một bên, trước tiên nên nghĩ cách làm sao lấy được Thiết đề liên, đây mới là chuyện khẩn cấp nhất.

Cất bản chuyên ghi chép Văn đàn chữa trị vào tủ sắt bên cạnh, Tiêu Hoàng lấy ra bản đồ lấy được từ trên người Tiễn Lạc trước đó, trải ra bàn làm việc, bắt đầu nghiên cứu kỹ. Tiêu Hoàng cơ bản khẳng định trong quân đoàn Duy Lâm phái ra đối phó ác chiến, chắc chắn có loại Thiết đề liên kia.

Nhưng rốt cuộc ở chỗ nào, làm sao lấy được? Cái này là nan đề lớn nhất trước mắt của Tiêu Hoàng.

Nhìn cả tấm bản đồ, rõ ràng chói mắt nhất là ký hiệu Tiêu Gia Thôn, từ hướng Thái Ngộ thành, ký hiệu màu đỏ gần Tiêu Gia Thôn nhất là kho hàng Phúc Long.

Chính là chỗ đám người Tiễn Lạc chuyển ra Đồ tát thảo.

Đối với kho hàng Phúc Long, tuy rằng Tiêu Hoàng chưa đi qua, nhưng mà cũng có hiểu biết. Nơi đó là một loạt kho hàng rất lớn, ở gần sân bay vận tải Ma Văn, 60% thương gia Thái Ngộ thành đều có kho hàng ở đó, bao gồm cả ba thế lực lớn Thái Ngộ thành.

Kho hàng Phúc Long rất nhiều thế lực, rất dễ che giấu bản thân, khoảng cách tới mục tiêu lại gần. dễ dàng vận chuyển. Giả thiết Tiêu Hoàng là quan chỉ huy nhiệm vụ này, hẳn chắc chắn sẽ thiết lập đây là một căn cứ chủ yếu, tối thiểu cũng phải là trung tâm cơ cấu hàng tiếp viện.

Có một loạt phân tích này, Tiêu Hoàng xem ra bên trong kho hàng Phúc Long rất có khả năng có loại Thiết đề liên này. Nhưng mà diện tích kho hàng Phúc Long rất lớn, muốn tìm được Thiết đề liên cũng là chuyện không dễ làm.

- Khó làm quá.

Tiêu Hoàng khẽ thở dài, dựa vào lưng ghế lẳng lặng suy ngẫm biện pháp.

Lúc này đã là chạng vạng 6 giờ, Thái Ngộ thành đến mùa thu, mặt trời ngã về tây, ánh sáng mờ nhạt chiếu rọi một mảnh vàng óng.

Mộ Khê Nhi ở khu cỏ phía su Học viện Tây Tân Ma Văn đang đuổi theo đùa giỡn với Cầu Cầu, thường hay truyền ra tiếng cười đùa của Mộ Khê Nhi.

về phần Cầu Cầu, bây giờ được Mộ Khê Nhi chăm sóc cẩn thận, ngoại trừ béo núc ních như trước, rốt cuộc không còn thấy vẻ chật vật trước kia, cũng đã lớn hơn nhiều. Bộ lông biến thành màu phấn hồng, hình thể lớn như con mèo, sợi kim tuyến trên lưng càng nổi bật hơn.

Kỳ thật nói từ góc độ nào đó, Mộ Khê Nhi có chút tương tự với Tiêu Hoàng, đó là không có nhiều bạn, ít nhất là gần như không có loại có thể nói thật với nhau. Có lẽ Mộ Khê Nhi may mắn hơn Tiêu Hoàng, đó là bên cạnh nàng có Cầu Cầu.

Khoảng 10 phút sau, Mộ Khê Nhi chạy hơi mệt, hai tay nhỏ nhắn chụm gối thở gấp. Cầu Cầu trước sau như một, thân hình béo ú lại rất nhẹ nhàng trực tiếp nhảy lên vai Mộ Khê Nhi, móng nhỏ cọ lung tung lên trán nàng, thật giống như muốn lau mồ hôi cho Mộ Khê Nhi.

- Cái tên này ngày càng nặng, còn tiếp tục như vậy nữa thì ta cũng sắp ôm người không nổi rồi.

Ôm Cầu Cầu vào trong lòng, Mộ Khê Nhi yêu thương nói, tiếp theo ngồi lên ghế dài nghỉ ngơi, Cầu Cầu lại hưởng thụ ấm áp trong lòng Mộ Khê Nhi.

- Cũng không biết gần đây Tiêu Hoằng bận chuyện gì, lần trước chia tay liền không có tin tức, không có một lần liên lạc với ta.

Mộ Khê Nhi vuốt đầu Cầu Cầu, lẩm bẩm nói.

Cầu Cầu vốn đang lười biếng, nghe tới hai chữ “Tiêu Hoằng”, lập tức tỉnh táo, hai chân nhỏ thuần thục thò vào túi áo Mộ Khê Nhi, tiếp theo kẹp Ma Văn thông tin lên trước mặt Mộ Khê Nhi.

Có ý gì đã quá rõ, đó là muốn Mộ Khê Nhi chủ động liên hệ với Tiêu Hoằng.

- Cái này không hay lắm.

Mộ Khê Nhi do dự, một là có phần ngại ngùng, hai là nàng không biết Tiêu Hoằng đang làm gì, đường đột quấy rầy như vậy có chút thất lễ.

Ngay khi Mộ Khê Nhi đang do dự, bỗng nhiên thấy trước mặt tối sầm, một bóng người che ngay trước mặt Mộ Khê Nhi.

Ngẩng đầu lên, Mộ Khê Nhi nhìn thấy Miêu Thần sắc mặt bình thản xuất hiện trước mặt mình.

Mộ Khê Nhi tự nhiên là biết Miêu Thần, chỉ là không có tiếp xúc. Nhưng dựa vào giác quan thứ sáu của mình, đối mặt với Miêu Thần lại làm Mộ Khê Nhi có bản năng khẩn trương, vốn bộ dạng nhàn nhã thoáng có chút tâm tự đã không còn sót lại gì, thay vào đó là nghiêm túc.

Đương nhiên, không có gì phải e sợ, bởi vì Mộ Khê Nhi là thành viên gia tộc Khoa Long, coi như có chút địa vị, hơn nữa còn là nhân vật công chúng, Miêu Thần không dám làm bậy.

Nhìn lại Cầu Cầu trong lòng Mộ Khê Nhi, vốn biểu tình vô hại cũng thu liễm, ánh mắt không nhìn chằm chằm Miêu Thần.

- Xin chào, Mộ Khê Nhi.

Miêu Thần cũng không trực tiếp vào đề, biểu tình không đổi nói.

- Chào Miêu học trưởng, không biết có chuyện gì?

Mộ Khê Nhi cố làm mình tỉnh táo lại rồi nói. Hsvforum.Nàng gần như không có giao thiệp với Miêu Thần, đột nhiên xuất hiện nhất định có chuyện quan trọng. Hơn nữa Miêu Thần là nhân vật lãnh tụ thế hệ mới ở Hồng Bác, Mộ Khê Nhi không đắc tội nổi.

- Thông qua số liệu trường học tra được một ít tin tức, dường như Mộ Khê Nhi cô sử dụng thẻ đặc quyền rất thường xuyên: thư viện 16 lần, sân huấn luyện các loại 9 lần, mượn sách đủ mọi loại, dường như không đúng với chức nghiệp của cô. Ta muốn biết đây là chuyện gì?

Miêu Thần hỏi, ngữ khí bình thản lại làm người ta cảm giác được một phần lạnh băng, một phần uy nghiêm.

Kỳ thật vừa rồi hắn cũng tự mình đi thư viện một chuyến, đáng tiếc không tra được dấu vết gì. Mượn sách không trải qua người thật, mà hoàn thành bằng dụng cụ tự động. Thư viện có máy quay, nhưng mà người nắm giữ thẻ đặc quyền của Mộ Khê Nhi hoàn toàn tránh né xảo diệu.

Dù sao Mộ Khê Nhi cũng không phải hạng người thâm trầm nội liễm. nghe Miêu Thần nói như vậy, khó tránh khỏi thần sắc biến hóa một chút, phản ứng đầu tiên là dường như Miêu Thần tìm được dấu vết về Tiêu Hoằng.

Mộ Khê Nhi tự nhiên hiểu được nguyên nhân khiến Tiêu Hoằng che giấu tung tích, lần đó dè ép Sài Sương trên lễ đường, chắc chắn sẽ khiến Sài Sương ghi hận trong lòng, không bại lộ là vì bớt chút rắc rối.

- Ra vào thế nào là chuyện của ta, không được hay sao?

Mộ Khê Nhi nhẹ giọng hỏi ngược lại. Bán đứng Tiêu Hoằng? Mộ Khê Nhi không làm được, bởi vậy lúc này Mộ Khê Nhi chỉ có thể cực lực che giấu thay Tiêu Hoằng.

141. Chương 141: Miêu Đông Thăng

- Có thể, nhưng dường như đó không phải là người? Yên tâm đi, ta cũng không có ác chỉ muốn biết người dùng phiếu đặc quyền của người rốt cục là ai thôi?

Miêu Thần nói khẽ.

- Chính là ta. Gần đây ta học hỏi rộng hơn, muốn tới xem một chút. Chẳng lẽ ở học viện Tây Tán Ma Văn, một chút tự do như vậy cũng không có sao?

Mộ Khê Nhi dựa vào ghế, nhẹ nhàng vuốt ve đầu Cầu Cầu, ra vẻ thản nhiên nói.

- Có thể cho ta xem phiếu đặc quyền của người một chút được không?

Miêu Thần hơi tiến tới từng bước, vẻ mặt nghiêm túc nói, trên người tỏa ra một loại khí thế.

Mộ Khê Nhi tất nhiên cảm nhận được loại khí thế này, trong lòng không khỏi căng thẳng, thân thể theo bản năng nhích lại phía sau, sau đó cố gắng giữ bình tĩnh. giọng hơi nghiêm túc nói:

- Miêu học trưởng, phiếu học quyền là đồ vật riêng tư của ta, người cũng không có quyền kiểm tra đâu.

- Hừ hừ.

Miêu Thần bỗng nhiên hừ lạnh. Kỳ thực trong lòng hắn cũng không tin là Mộ Khê Nhi rốt cục có quan hệ với "học sinh của phân viện" hay không. Nhưng Mộ Khê Nhi lại không phối hợp như vậy vẫn khiến hắn hơi phản cảm.

- Nói vậy thì Mộ Khê Nhi, phụ thân ta là Miêu Đông Thăng hẳn là xứng để kiểm tra thẻ ưu đãi của người chứ?

Miêu Thần nói nhỏ.

Nghe thấy ba chữ Miêu Đông Thăng, khóe mắt Mộ Khê Nhi hơi giật giật. Tất nhiên là nàng biết người này, Ngự Giả cấp năm, chế tác sư của Ma Văn ảnh hiệu nổi tiếng. Có thể nói, năm đó thành công của Mộ Khê Nhi có quan hệ không nhỏ tới Ma Văn ảnh hiệu. Bởi vì ngọn đèn sân khấu, cảnh vật đều không rời được Ma Văn ảnh hiệu, hơn nữa còn chiếm tỉ trọng tương đối lớn.

Buổi diễn thành công thì những nhân tố này hoàn toàn không tách rời nổi. Tập đoàn Khoa Long vẫn rất coi trọng việc hợp tác với Miêu Đông Thăng.

Trước mắt hiển nhiên Miêu Thần đã nắm chắc được điểm yếu của Mộ Khê Nhi. Sau đó nếu Mộ Khê Nhi không hỗ trợ thì chất lượng buổi biểu diễn của Mộ Khê Nhi chắc chắn sẽ giảm hẳn.

- Thật có lỗi. Lệnh tôn rốt cục muốn thế nào thì là chuyện của hắn. Nhưng hiện giờ học muội ta cũng không thể tuân lệnh được.

Trầm tư hồi lâu, Mộ Khê Nhi vẫn quyết định nói câu này. Muốn nàng khai Tiêu Hoảng ra sao? Mộ Khê Nhi không làm được.

- Xem ra người đó đối với rất quan trọng nhỉ. Lại khiến người chịu trả nhiều tiền như vậy sao? Người sẽ hối hận.

Miêu Thần thấy Mộ Khê Nhi quyết tâm như vậy cũng không muốn đòi co nhiều nữa, phất tay áo rời đi. Người thường có thể coi Mộ Khê Nhi là minh tinh siêu cấp.

Nhưng trong mắt Miêu Thần, Mộ Khê Nhi chỉ là một nghệ nhân mà thôi, lúc còn nổi tiếng thì muốn gió có gió, muốn mưa có mưa nhưng qua rồi thì không còn được như vậy nữa.

Hơn nữa theo Miêu Thần thấy thì không có sự trợ giúp của phụ thân, Mộ Khê Nhi sẽ xuống dốc rất nhanh.

Thấy Miêu Thần đi xa, Mộ Khê Nhi cũng không lập tức gọi Tiêu Hoảng mà trở lại trong ký túc xá, xác định nơi này hoàn toàn không có người mới liên lạc với Tiêu Hoảng.

Giờ phút này Tiêu Hoảng đang ngồi trước bàn chế văn. Tuy nhiên trên mặt bàn đã đầy những giấy tờ dày đặc đường cong và chữ viết.

Đây đúng là phương án thiết kế Chiến Văn cho đám người Lý Văn. Hiện giờ Ngự lực trong cơ thể Tiêu Hoàng gần như đã tiêu hao sạch, dù có nhớ nhưng kho hàng Phúc Long nhưng bởi vì Ngự lực bị tiêu hao nên cũng chỉ còn có thể làm những chuyện trong khả năng mà thôi.

về phần thiết kế Chiến Văn ấy người Lý Văn, tuy hẳn không sử dụng kỹ thuật văn trong văn nhưng Tiêu Hoàng vẫn tính toán rất tốt. Dù sao mỗi một Ma Văn có thể kiếm năm sáu trăm kim tệ, làm lấy lệ được sao? Hành động như vậy cũng không phải là tác phong làm việc của Tiêu Hoàng.

Ngay khi Tiêu Hoàng vừa thiết kế xong bản vẽ Chiến Văn của Yến Nam thì Ma Văn thông tin trong ngực liền chấn động liên tiếp.

Lấy Ma Văn thông tin ra, trên màn hình hiện rõ dãy số của Mộ Khê Nhi. Điều này khiến Tiêu Hoàng chấn động tâm thần. Có lẽ hiện tại hẳn đột nhiên mới nhớ ra đã bao lâu chưa liên hệ với Mộ Khê Nhi.

- Mộ Khê Nhi, có chuyện gì sao?

Tiêu Hoàng bắt máy, lời nói dịu dàng hơn lúc bình thường rất nhiều.

- Vừa rồi Miêu Thần tìm tới ta, nhắc tới chuyện phiếu đặc quyền. Hẳn dường như lần được dấu vết. Tuy nhiên ta cũng không nói. Không biết tin tức này có ích gì với người hay không, ta chỉ hy vọng là người cần thận một chút.

Mộ Khê Nhi nói khẽ với Tiêu Hoàng.

Nghe thế, thần sắc Tiêu Hoàng hơi thay đổi. Hẳn không ngờ được năng lực điều tra của Miêu Thần lại mạnh như vậy. Hiện giờ Tiêu Hoàng khẳng định là Miêu Thần đã tìm được manh mối Tiêu Hoàng sử dụng phiếu đặc quyền của Mộ Khê Nhi đi qua cửa sân huấn luyện vào thư viện.

Tuy nhiên cũng chẳng còn cách nào. Tiêu Hoàng không thể xóa bỏ ghi chép được. Nhưng hẳn cũng không lo lắng lắm. Hiện giờ hẳn đã là Ngự Giả cấp hai, riêng mình Sài Sương thì hẳn cũng chẳng sợ. Mà thứ hẳn lo lắng duy nhất là Sài Sương có thể nhờ giúp đỡ hay không, ví dụ Miêu Thần chẳng hạn.

- Tâm tình của người dường như không tốt lắm à?

Trong quá trình nói chuyện, Tiêu Hoàng chú ý rất tốt bỗng nhiên thấy giọng nói của Mộ Khê Nhi có vẻ buồn bã.

- Còn... Cũng không có gì đâu.

Mộ Khê Nhi vội giấu đi.

- Miêu Thần hẳn là đề cập tới phụ thân hẳn với người hả?

Tiêu Hoàng thấy Mộ Khê Nhi ngập ngừng thì hiển nhiên là đã bị bắt nạt, hơi phân tích một chút liền không khó để nghĩ ra. Miêu Đông Thăng là đại sư Ma Văn ảnh hưởng đỉnh cấp của Thái Ngô Thành. Những nơi có hẳn tham dự nhất định sẽ chấn động.

Mộ Khê Nhi không đáp, sau đó một lúc lâu cũng không phản đối, dường như ngầm thừa nhận.

Bản thân Tiêu Hoàng hiểu rất rõ ý nghĩa của chuyện này, trong lòng vừa áy náy vừa cảm động. Bởi vì hẳn cùng hiểu ý nghĩa của Miêu Đông Thăng với Mộ Khê Nhi. Mà Mộ Khê Nhi lại trả giá tất cả để bảo vệ mình.

Mà Tiêu Hoàng lại cùng giận dữ Miêu Thần. Dựa theo lẽ thường mà nói, Tiêu Hoàng và Miêu Thần gần như chẳng có thù hằn gì. Hẳn phụ trách điều tra, tùy tiện là được, cùng lắm thì chơi trò trốn tìm đi. Nhưng hẳn lại làm vạ lây tới Mộ Khê Nhi, hơn nữa dùng loại thủ đoạn này thì đúng là không thể nói nổi.

- Ăn cơm chưa? Đi ăn chung nhé?

Tiêu Hoàng bỗng nói khẽ, chẳng ngờ vực ngừng mấy may, bình thường như nước chảy thành sông vậy.

- Giờ mà đi cùng nhau thì Miêu Thần kia...

Mộ Khê Nhi cũng không cự tuyệt nhưng hơi do dự.

- Không sao đâu. Chúng ta ở học viện Tây Tán Ma Văn, đi ra bên ngoài đi. Ta mời.

Tiêu Hoằng nói rất dịu dàng, thật ra cũng không có ý tứ khác mà chỉ muốn gặp mặt một lần thôi.

-Ừ.

Mộ Khê Nhi đáp khẽ, trong giọng nói lơ mơ có vẻ vui hơn.

Sau đó Tiêu Hoằng và Mộ Khê Nhi thương lượng thêm một chút rồi tắt liên lạc, sau đó sửa sang lại y phục, cầm túi hành trang rồi đi ra khỏi ký túc xá, lên Ma Văn Xa.

Sắc ười đã tối dần. Tiêu Hoằng đứng ở sân trường vài phút đã thấy Ma Văn Xa nhỏ của Mộ Khê Nhi xuất hiện phía trước. Tuy nhiên nàng cũng không chào hỏi nhiều với Tiêu Hoằng vì không muốn Miêu Thần hoặc cơ sở ngầm của hắn phát giác.

Tiêu Hoằng lái Ma Văn Xa đi, trong lòng cũng cảm thấy bức. Rõ ràng là đường đường chính chính ra ngoài ăn một bữa cơm, kết quả lại bởi vì có Miêu Thần mà biến thành vụng ộm thế này.

Tất cả nguồn gốc Tiêu Hoằng đều hiểu, bởi vì hắn cố kỵ thực lực của Miêu Thần. Hiện giờ thực lực mình ngạo thị quần hùng thì có phải sợ đầu sợ đuôi thế này không?

- Miêu Thần, được rồi.

Ánh mắt Tiêu Hoằng nhìn về phía trước, nói khẽ, xác định mục tiêu một cách bình thản vô cùng.

Đi ra khỏi sân trường, đường phố xa hoa đã sáng ngời đèn xe, di chuyển không ngừng trước mắt. Lưu lại hàng loạt luồng sáng trong ười đêm.

Tiến thẳng ra tới khu Tây Tân, rời khỏi phạm vi thể lực của Tập đoàn tài chính Hồng Bác, Mộ Khê Nhi mới lái Ma Văn Xa vào một bãi đỗ xe nhỏ, sau đó xoay người đi lên xe của Tiêu Hoằng.

- Vậy sao, không thể tưởng là xe người còn mới đó. Ta còn tưởng là mua lại cơ.

Ngồi trên ghế, thấy rõ ràng ghế còn có nilon bọc bảo vệ đệm, thần sắc Mộ Khê Nhi vốn ảm đạm hơi giật mình, cảm thấy khá bất ngờ.

Cùng lúc đó, Cầu Cầu trong lòng Mộ Khê Nhi thấy Tiêu Hoằng liền trực tiếp bỏ nhào sang, cũng bắt đầu cọ cọ vào ngực Tiêu Hoằng, đồng thời “khà khà khà” không ngừng, dường như tố cáo với Tiêu Hoằng là Miêu Thần bắt nạt Mộ Khê Nhi.

Thấy dáng vẻ của Cầu Cầu như vậy, trong lòng Tiêu Hoằng cũng khó chịu, xoa nhẹ đầu nó, nhìn thấy vẻ mặt hơi ảm đạm của Mộ Khê Nhi, nói khẽ:

- Đi đâu nào?

- Đâu cũng được.

Mộ Khê Nhi đáp, cũng không hào hứng lắm.

- Vậy thì đi Nam Viên lục lâm ăn thịt nướng đi. Đám Lý Văn đã từng qua đó, nghe nói không tồi. Nhưng nó lại nằm trong phạm vi thể lực của Tập đoàn Thiếu Giang, cũng khó bị phát giác.

Tiêu Hoằng đề nghị, sau đó lái Ma Văn Xa đột nhiên gia tốc, di chuyển rất nhanh trên đường.

Chỉ nửa tiếng đồng hồ, Ma Văn Xa màu đen nhánh của Tiêu Hoằng đã dừng lại ở cửa. Mộ Khê Nhi đeo kính đen đi vào, tìm một căn phòng mà ngồi.

Tuy nhiên trong nháy mắt khi Tiêu Hoằng và Mộ Khê Nhi vừa vào phòng thì Ma Văn thông tin liền chấn động, cũng có tiếng reo vang lên.

Mộ Khê Nhi lòi ra liền thấy số Mai Kiệt đang gọi.

Liếc nhìn Tiêu Hoằng, Mộ Khê Nhi cũng không kiêng dè nhiều lắm, liên lạc với Mai Kiệt.

- Khê nhi, rốt cục là có chuyện gì? Ta vừa nhận được tin tức của Miêu Đông Thăng, hủy bỏ hợp đồng buổi biểu diễn với người.

Ngày khi Mộ Khê Nhi vừa bắt liên lạc, tiếng nói lo lắng của Mai Kiệt truyền ra.

Nghe nói vậy, vẻ mặt Mộ Khê Nhi lập tức tối sầm lại. Nàng không ngờ được là tin xấu lại tới nhanh như vậy, vốn vẫn còn hy vọng vào may mắn, nghĩ Miêu Đông Thăng cũng không để ý tới xung đột của nàng và Miêu Thần, kết quả là vẫn như không. Trí tuệ của Miêu Đông Thăng lại nhỏ hẹp như vậy, còn rất bao che cho con.

Nhưng điều này về một phương diện khác cũng chứng minh một điều, bất kể ở dưới tình huống nào, nắm giữ kỹ thuật xuất sắc mà không kẻ nào có mới có quyền chủ động không thể dự nghị, cao cao tại thượng.

- Ta và Miêu Thần xảy ra chút chuyện không thoải mái.

Mộ Khê Nhi trầm tư một chút rồi nói chi tiết.

142. Chương 142: Bộ Đồ

- Miêu Thần? Trời ạ, người và hấn ...lúc trước ta đã không tán thành việc người tới học viện Tây Tấn Ma Văn rồi. Người xem, hiện giờ thì xong rồi. Miêu đại sư vốn rất cao ngạo, lòng dạ hẹp hòi. Chúng ta lại không tiện đắc tội với họ. Hơn nữa người cũng biết là chỉ hai tuần nữa người sẽ có buổi biểu diễn rồi. Không có Miêu đại sư tiến hành xử lý Ma Văn thì, ôi...

Giọng nói của Mai Kiệt trở nên rất ác liệt, tuy rằng đã cố gắng kiềm chế nhưng vẫn nghe được ý trách cứ.

Tiêu Hoảng ngồi cạnh lắng lắng nghe, đúng lúc này dường như lần đầu tiên cảm nhận được nỗi chua xót phía sau lưng của một đại minh tinh.

- Đen lúc đó lại nghĩ biện pháp vậy. Ta mệt rồi, muốn nghỉ ngơi.

Mộ Khê Nhi âm thầm nói, sau đó cắt liên lạc với Mai Kiệt, đôi mắt hơi ửng hồng.

Nhìn Mộ Khê Nhi như vậy, thật sự không biết khuyên giải thế nào, trong lòng Tiêu Hoảng tràn ngập áy náy. Không thể tưởng tượng được chỉ mượn phiếu đặc quyền một chút mà lại biến thành như vậy. Bàn tay hấn vô thức không ngừng vuốt ve bộ lông của Cầu Cầu.

Đương nhiên Tiêu Hoảng cũng không phải là một người thiếu trách nhiệm. Nếu Mộ Khê Nhi vì hấn mà trở nên thế này thì trong đầu hấn liền lập tức suy nghĩ biện pháp.

Tuy nhiên nghĩ lại thì bên trong Thái Ngô Thành, chế tác sư Ma Văn ảnh hiệu cũng không nhiều, lực lượng mới xuất hiện chỉ có mỗi Miêu Đông Thăng. Các chế tác sư khác có trình độ chênh lệch rất lớn.

Rất nhanh, đầu bếp nhà hàng đã mang đồ ăn lên, than củi đầy đủ cũng bốc cháy bùng bùng, giống như mang theo lo lắng vô tận.

Mộ Khê Nhi cũng không vui vẻ, trước mắt Tiêu Hoảng cuối cùng cũng không nhìn thấy vầng hào quang của đại minh tinh nữa mà chỉ còn là một nữ sinh nhỏ yếu hơn mê man, bị người ta bắt nạt.

Đúng lúc này Tiêu Hoảng bắt đầu bận rộn, nướng thịt trên bàn cho nàng.

Một lát sau, mùi thịt nướng thơm phức truyền ra khắp phòng, Cầu Cầu ngồi một góc bàn tuy thấy hai chủ nhân đều không vui nhưng cùng ngửi thấy mùi thịt ngon, nước miếng không kìm được mà chảy ra.

- Thật sự không được. Nếu buổi biểu diễn người không tìm được Ma Văn ảnh hiệu sư hợp ý thì theo để ta tới. Tuy rằng thực lực của ta có hạn nhưng sẽ cố hết sức.

Tiêu Hoảng nói khẽ, cùng gắp thịt cho Mộ Khê Nhi và Cầu Cầu.

- Người chế tạo được Ma Văn ảnh hiệu sao? Trước kia sao ta chưa nghe qua?

Nghe thấy Tiêu Hoảng nói vậy, Mộ Khê Nhi hơi ngẩng đầu lên, vẻ mặt hiếu kỳ hỏi.

- Chưa từng nghe qua, chẳng lẽ còn chưa từng thấy qua sao? Tất cả biển quảng cáo của Doanh nghiệp Đại Hoang Mỹ đều là do ta chế đó.

Tiêu Hoằng đáp, sau đó chậm rãi đứng dậy, đi ra khỏi phòng, yêu cầu phục vụ gì đó, cùng đưa cho hắn mấy ngân tệ.

Sau một lát, người phục vụ trở về, trong tay đã có một hộp gỗ, bên trong chính là tài liệu chế tác Ma Văn hình ảnh.

Đưa cho phục vụ hai ngân tệ tiền boa, Tiêu Hoằng lấy Hàm Điều ra, dùng một khối Tái thạch từ Bạch ngọc thạch được mài tốt, vung dao như rồng bay phượng múa, tạo hình hoa văn trên Tái thạch, sau đó chế tác, rót Ma Văn dịch vào, kích hoạt Ma Văn.

- Tốt rồi.

Đại khái mười mấy phút trôi qua, Tiêu Hoằng đã chế tác ra một Ma Văn hình ảnh giản dị, đưa cho Mộ Khê Nhi xem.

Cầm lấy Ma Văn hình ảnh của Tiêu Hoằng, Mộ Khê Nhi cũng hơi nghi hoặc, tuy nhiên vẫn điều khiển Ngự lực trong cơ thể khởi động một lần.

Trong nháy mắt, Ma Văn hình ảnh nàng cầm trên tay từ từ mọc ra một gốc cây cỏ nhỏ, sau đó không ngừng lớn lên, sinh cành để nhánh, cùng kết một nụ hoa hồng màu trắng, rồi từ từ nở rộ, giống y như thật.

- Oa, đẹp quá đi mất.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Mộ Khê Nhi không thể không nói vậy, con người ẩm đạm lúc này đã sáng hơn, dường như lại được tiếp thêm sinh cơ.

Các cô gái đều thích những thứ xinh đẹp, Mộ Khê Nhi cũng không phải là ngoại lệ.

- Thực lực của ta đại khái là như thế. Trở về liên hệ với ta là tốt rồi.

Tiêu Hoằng bình thản nói. Thứ này cũng coi như là một sự bù đắp với Mộ Khê Nhi. Dù sao thì người khởi xướng ra mọi chuyện là hắn, hắn cùng nên chịu trách nhiệm.

Đương nhiên có thể bù lại bao nhiêu thì Tiêu Hoằng cũng chỉ có cách làm hết sức mà thôi.

Cùng lúc đó, ngay khi Tiêu Hoằng và Mộ Khê Nhi đang ăn cơm thì ở đường Vĩnh Lăng, gần khu Tây Tấn Thái Ngô Thành, tại một khu biệt thự không bắt mắt, mười mấy người mặc thường phục đang đứng thẳng tắp bên trong một phòng khách rất xa hoa, có vẻ rất có kỷ luật.

Ngồi trên một chiếc ghế dựa tại đại sảnh là một kẻ che nửa khuôn mặt, khiến người ta không nhìn ra tướng mạo, tuy nhiên nhìn cử chỉ có thể thấy được thân phận tuyệt đối không kém.

- Bộ Đồ đại nhân, người có thể xuất hiện đúng lúc thực là tốt quá rồi.

Trong đám người, người đứng ở vị trí đầu tiên là một nam nhân đại khái gần bốn mươi tuổi, dáng người không cao, nói với người đang ngồi.

- vết thương của ta vẫn chưa khỏi hẳn, thật ra dựa theo lý mà nói thì còn chưa tiện ra mặt. Nhưng mấy ngày trước ta nhận được tin tức của Tiễn Lạc, bắt đầu có hơi không yên lòng. Khuê Lạp, chuyện này rốt cục là sao?

Người được gọi là Bộ Đồ này lên tiếng, giọng nói có vẻ trầm trầm.

Mà trên thực tế, Bộ Đồ ở Duy Lâm Công Quốc dù không có quán hàm nhưng hoàn toàn được hưởng đãi ngộ theo cấp bậc không kém gì Lạc Tuyết Ninh của Tấn Cách Công Quốc, thậm chí dựa theo thực lực mà nói thì còn hơn Lạc Tuyết Ninh một phần. Mà thứ bất lợi duy nhất của hắn chính là tuổi tác.

Bởi vì trư phi có thể thay đổi tình trạng Ngự lực trong cơ thể, đột phá cảnh giới Ngự Sư, bước vào Ngự Hồn, tăng tuổi thọ trên diện rộng, nếu không thì người bình thường sẽ không ướn li được sinh lão bệnh tử.

Mà chán chính bước vào cảnh giới Ngự Hồn thì gần như đã không thể dùng từ lông phượng sừng lân để hình dung. Thử nghĩ một chút, từ Ngự Đồ tiến vào Ngự Giả đã khó tới thể nào chứ? Độ khó của các cấp bậc sau đó tất nhiên không cần nói cũng biết.

Bởi vậy tuổi tác thường là yếu tố khiến người khác phải lo lắng phát triển tiến cảnh.

- Thừa Bộ Đồ đại nhân, sau khi phát sinh chuyện đó, chúng ta đã điều tra. Tuy nhiên đám người Tiễn Lạc ngay cả xương cốt cũng không còn, nếu không phải là có danh sách nhiệm vụ thì chúng ta cũng không biết là hẩn. Hơn nữa mấy ngày trước chúng ta cùng tiến hành điều tra, chỉ tiếc là hiện này Ty Cảnh Sát và đám người Mặc Huyền đã rửa sạch sẽ, hơn nữa kẻ ra tay rất bí mật, gần như không lưu lại một sợi tóc. Nhưng đánh giá tình hình chính là người tử vong đều không phải nhân vật quan trọng lắm.

Khuê Lạp đáp, vẻ mặt hơi ác liệt.

- Tiễn Lạc là Ngự Đồ cấp mười, vốn ta muốn đề bạt hẩn thành người, còn có chết thật hay không thì thực ra ta cũng không quan tâm. Ta chỉ chú ý tới hai việc. Thứ nhất là bản đồ trên người hẩn, hai là hàng hóa hẩn áp tải. Nếu thật sự rơi vào tay Lạc Tuyết Ninh thì đối với chúng ta có thể nói là sẽ có phiền toái liên tục.

Bộ Đồ trầm giọng nói, giọng nói cũng không đả động tới việc quá lớn.

- Vậy ý của Bộ Đồ đại nhân có phải là ...

Khuê Lạp dò hỏi.

- Ta rất hoài nghi kẻ tên là Quyền Tàng kia. Tất cả mọi chuyện trong Thái Ngô Thành đều nằm trong lòng bàn tay ta, chỉ có mình hẩn là chúng ta mãi không tìm được dấu vết. Hơn nữa mấy ngày nay hẩn dường như biết mọi người đang tìm hẩn, ẩn giấu mọi tin tức, tính cảnh giác cao tới đáng sợ. Tuy nhiên bất kể là hành động thế này thì ta cùng đã điều động thành công 1000 người từ tổng bộ tới. Nhân số lần này hành động đã lên tới 1500 người. Có một số Lạc Tuyết Ninh muốn chúng ta lại càng cần phải thu được.

Bộ Đồ nói nhỏ nhưng trong lời nói lại tràn ngập sự quả quyết.

Mà Khuê Lạp nghe vậy, thậm chí là mười mấy người phía sau cũng hơi biến sắc. Không hề nghi ngờ gì nữa, tăng số người tham dự từ 500 tới 1500, ý nghĩa của chuyện này không cần nói cũng biết. Đó là đề cao thực lực của bọn họ trên diện rộng, cùng nói rõ là hành động lần này của bọn họ quan trọng quá mức tưởng tượng.

- Đã ba năm tám tháng rồi. Chỉ còn một ít thời gian, chúng ta cùng phải nhẫn nại thôi.

Bộ Đồ thì thào, khoe miệng hơi nhếch lên, đơn giản phân công Khuê Lạp một chút nữa, sắp xếp cho viện quán rồi bảo bọn họ có thể rời đi.

Mà ở nơi khác, Mộ Khê Nhi sau khi dùng bữa tối xong liền về nhà. Tiêu Hoảng lấy Ma Văn Xa ra, chậm rãi chạy đi, trở về bên trong ký túc xá.

Đối với mọi chuyện của Bộ Đồ thì Tiêu Hoảng cũng chẳng biết. Hẩn chỉ biết bọn họ là quân nhân Duy Lâm Công Quốc, đều không phải loại cường đạo du côn.

Trở về trong ký túc xá rồi, Tiêu Hoảng bắt đầu tiếp tục thiết kế Chiến Văn cho bọn Lý Văn. Dưới tính huống Ngự lực không còn nhiều lắm, Tiêu Hoảng cũng chỉ còn có thể làm được việc này.

Trong khi thiết kế Chiến Văn, Tiêu Hoảng cũng không kìm nổi việc nghĩ tới vấn đề trước mắt. Việc hẩn quan tâm nhất lúc này là cải tiến Văn đan trị bệnh.

Trước mắt đối với Tiêu Hoảng mà nói, tuy rằng hẩn cảm thấy tần suất phát bệnh của phổi đang không ngừng gia tăng, hiệu quả của Dược Văn đã giảm xuống rõ rệt.

Trong quá khứ, mỗi lần sử dụng Dược Văn thì hiệu quả có thể nói là rõ ràng. Nhưng mấy ngày nay mỗi lần sử dụng xong, Tiêu Hoảng còn phải dùng Văn đan khác mới có thể áp chế được bệnh tình.

Mãi tới mười giờ đêm, Tiêu Hoảng mới thiết kế xong Chiến Văn cho đám người Lý Văn. Trong đó tuy không vận dụng kỹ thuật văn trong văn nhưng vẫn dùng hết sở học bình sinh, tận hết khả năng làm cho chúng hoàn mỹ. Hiện giờ chỉ cần tìm tài liệu, hoàn thiện chúng là xong.

Đặt bản thiết kế vào trong két, Tiêu Hoảng liền đi vào phòng ngủ, nằm lăn ra giường, sau đó triệt để đi vào giấc ngủ. Có thể nói trải qua một ngày vất vả như vậy, Tiêu Hoảng thật sự đã quá mệt mỏi rồi.

143. Chương 143: Lạc Tuyệt Ninh!

Chớp mắt đã qua một ngày. Tiêu Hoàng học hai tiết đầu, tới tiết thứ ba là tri thức nhận được vật sơ cấp hẳn liền bỏ luôn. Bởi vì tiết này nói trắng ra là đọc sách tốc. Đối với sách thuốc sơ cấp, trung cấp thì Tiêu Hoàng đã thuộc lòng rồi, có đi học cũng phí công.

về phần thời gian tiết thứ ba thì Tiêu Hoàng trực tiếp đi tới văn phòng của Thôi Uyển Bác, về mặt cung kính, bắt đầu hỏi hẩn đối phương. Đối với chứng bệnh của mình, Tiêu Hoàng cùng bẩm báo chi tiết. Mặc dù có một số điểm nhỏ hẳn cũng không nói ra nhưng vẫn muốn nhờ Thôi Uyển Bác gợi ý ột số điểm mới để trị bệnh.

Có thể nói khi nghe được chứng bệnh của Tiêu Hoàng và tự thuật của hẳn, phản ứng đầu tiên của Thôi Uyển Bác là tiếc hận. Đứa nhỏ Tiêu Hoàng này bị phế mất rồi.

Tuy nhiên khi nhìn thấy vẻ mặt bình thần của Tiêu Hoàng khi bàn về bệnh tật và ánh mắt kia không hề mang chút sa sút thì Thôi Uyển Bác cùng tràn đầy cảm xúc. Vẫn kiên nhẫn giải thích những câu hỏi của Tiêu Hoàng.

Mãi một lúc sau Tiêu Hoàng mới cáo biệt với hẳn, đi tới nhà ăn ăn qua loa một chút, sau đó chuẩn bị trở về ký túc xá.

Nhưng ngay khi hẳn bước vào sân ký túc xá thì Ma Văn báo động trong ngực liền truyền ra chấn động liên tiếp. Liếc mắt thấy bốn bề vắng lặng, Tiêu Hoàng liền xoay người đi vào trong Ma Văn Xa, lấy Ma Văn báo động ra. Lúc này hẳn có thể nhìn thấy rõ trên màn hình màu xanh thẫm xuất hiện những điểm đỏ dày đặc, lần này chừng hơn ngàn người, trải rộng gần như khắp ký túc xá.

Chuyện này không cần nói cũng biết, Tiêu Hoàng thấy hiển nhiên là Miêu Thần chưa từ bỏ ý định, phúc tra đặc biệt.

- Chết tiệt.

Tiêu Hoàng phải thốt lên. Giọng nói của hẳn đã không còn vẻ lạnh nhạt như trước nữa. Nếu không có chuyện Mộ Khê Nhi thì Tiêu Hoàng cùng hoàn toàn không để ý, chẳng ngại chơi trốn tìm với hẳn một phen. Nhưng cảm thấy Miêu Thần không tiếc thủ đoạn và sắc mặt ác liệt kia, trong lòng Tiêu Hoàng cùng thâm tức giận.

Tuy nhiên hẳn cũng không lập tức phát tác mà lấy trong túi hành trang ra áo có khắc Cố Áp Sức Văn, sau đó cất bước đi vào bên trong ký túc xá, lấy bản thiết kế trong két an toàn và một số công cụ ra, lại trở về Ma Văn Xa, rời khỏi học viện Tây Tấn Ma Văn, đi về phía Doanh nghiệp Đại Hoang Mỹ.

Trong quá trình này, Tiêu Hoàng thâm suy nghĩ xem phải giáo huấn Miêu Thần như thế nào, tiết hận trong lòng.

Hơn nửa giờ sau, trở về Doanh nghiệp Đại Hoang Mỹ, Tiêu Hoàng liền trực tiếp tiến vào phòng ngủ. Hiện giờ sau những cải tiến liên tiếp của hẳn, trên cơ bản ngoài việc chế Ma Văn ra thì đám người Lý Nhạc đã đảm nhiệm hầu hết công tác.

Một số khách quen tuy rằng vẫn nhớ mãi không quên đối với Tiêu Hoàng, đều chờ Tiêu Hoàng ngẫu nhiên tự mình ra tay nhưng dù không có hẳn thì Doanh nghiệp Đại Hoang Mỹ cũng vẫn làm ăn tốt như trước.

Mà bản thân Tiêu Hoàng cũng đã tính mở rộng Doanh nghiệp Đại Hoang Mỹ, tuy nhiên chưa phải là thời điểm hiện tại.

Khóa chặt cửa phòng, Tiêu Hoàng liền tiếp tục lấy bản thiết kế Chiến Văn cho đám Lý Văn ra, sau đó chuẩn bị tài liệu, bắt đầu chế tác tỉ mỉ.

Chiến Văn chế cho đám người Lý Văn tuy không sử dụng kỹ thuật văn trong văn, có thể tiết kiệm rất nhiều Ngự lực nhưng hoa văn có thể nói là tương đối phức tạp, thậm chí một số ý tưởng trước đây chưa có cơ hội ứng dụng lúc này cùng được Tiêu Hoàng đưa vào đó.

Bản thân Tiêu Hoàng cũng coi Chiến Văn trước mắt như một loại cơ hội luyện tập khó có được.

Suốt ngày Tiêu Hoằng gần như không rời khỏi phòng. Mãi tới bảy giờ tối, Tiêu Hoằng mới chế tạo thành công toàn bộ bốn Chiến Văn giá trị rất xa xỉ này.

Ngự lực trong cơ thể hắn giờ đã gần như không còn chút nào.

Dùng nước lạnh giặt sạch khăn rồi lau, cố gắng khiến mình tỉnh táo, Tiêu Hoằng lấy Ma Văn Châu màu xanh đen ra, ngâm một chút để cơ thể tràn ngập Ngự lực, sau đó liền lật giường lên tìm kiếm.

Không bao lâu sau, Tiêu Hoằng liền lấy y phục của Quyền Tàng từ ngăn tủ ra. Bao lâu không dùng tới, lúc này nó đã hơi mốc meo rồi.

Nhét vào trong bao tùy thân, sửa sang lại các loại Ma Văn trong túi Ma Văn, Tiêu Hoằng liền rời khỏi Doanh nghiệp Đại Hoang Mỹ, tiến vào trong Ma Văn Xa, đi thẳng về hướng Tây Bắc. Đây đúng là hướng kho hàng Phúc Long.

Tuy rằng hành trình lần này cuối cùng thu được thứ gì thì Tiêu Hoằng vẫn muốn đi nhìn một lần. Hiểu biết tình huống quanh mình cũng tốt. Tiêu Hoằng hiểu rõ là tới đây trăm phần trăm sẽ tìm được Thiết đề liên. Còn nếu bản thân đi tìm nơi khác thì sẽ chẳng dễ dàng gì.

Mà hành trình lần này Tiêu Hoằng hiểu rõ là đi sẽ có cơ hội, không đi thì chẳng còn chút cơ hội nào. Dù sao thì như Đỗ tất thảo lần trước đánh bậy đánh bạ mà được chỉ có thể chẳng may mới gặp.

Bởi vì kho hàng Phúc Long ở vùng ngoại thành, đường xá cũng không gần nên Tiêu Hoằng phải mất chừng hơn bốn mươi phút chạy xe tốc độ ới tới nơi.

Dừng Ma Văn Xa trên một cây cầu vượt, quan sát từ trên xuống, nơi này là một khu đầy những kho hàng màu xám, nhìn xa xa thậm chí có thể thấy sân bay đầy đèn màu, có máy bay Ma Văn vận tải không ngừng lên xuống.

Xuống Ma Văn Xa, hai tay đặt trên lan can cầu vượt, Tiêu Hoằng đưa mắt nhìn về dãy kho hàng lớn nhỏ khắp nơi. Tuy rằng đã về đêm, sắc trời tối đen nhưng Ma Văn Xa vận tải vẫn lui tới không dứt trong những kho hàng này.

Điều khiển Liệp Cung, Tiêu Hoằng đưa ngón tay về phía một kho hàng khổng lồ trong đó, thu tất cả hình ảnh và trong mắt. Gần như mỗi một kho hàng đều được bảo vệ rất nghiêm ngặt, có thể nói là hàng hóa vận chuyển tới đây dù là của thể lực nào cùng có Ngự Văn Giả hoàn mỹ phụ trách áp tải.

về phần mỗi một kho hàng đều được bao bọc bốn phương, không có cửa sổ, người ngoài nhìn vào không thấy được tình huống bên trong. Điều này mang tới phiền toái rất lớn cho việc tìm kiếm của Tiêu Hoằng.

Vụt...

Tất mản hình nhỏ của Liệp Cung đi, Tiêu Hoằng hơi thở dài, đại nào bắt đầu không ngừng suy nghĩ tìm cách.

Bỗng nhiên thần sắc Tiêu Hoằng hơi biến đổi. Bởi vì hắn nhớ tới câu nói của Yên Nam trước kia đã từng nói với hắn đó là nhân viên phụ trách áp tải hàng hóa của Tập đoàn Thiếu Giang thực lực bình thường đều là Ngự Đồ cấp bảy cấp tám, nếu như áp tải hàng hóa đường dài, đồng thời là hàng hóa quý báu thì mới có thể mang theo nhân vật cấp bậc Ngự Giả.

Cứ theo ý này thì bên trong mỗi kho hàng hẳn là gần như không có nhân vật cấp Ngự Giả, hoặc cũng rất ít ỏi thôi.

Nhưng quân đội của Duy Lâm Công Quốc đã đặt nơi này làm tổng bộ, như vậy chắc chắn có rất nhiều cao thủ ở bên trong, ít nhất cấp Ngự Giả hẳn là phải nhiều hơn các thể lực khác một chút mới đúng.

Nghĩ vậy, đồng tử của Tiêu Hoằng hơi co lại, dường như nghĩ tới Ma Văn báo động. Nếu đặt Ma Văn báo động trong Ma Văn Xa, sau đó đặt mức Ngự Giả cấp một như vậy thì chắc sẽ cảm nhận được nhân vật cấp bậc Ngự Giả trong mấy chục thước.

Mấy chục thước trong chiến đấu có thể nói là rất ngắn nhưng trước mắt vậy cũng đủ rồi.

Không do dự chút nào, Tiêu Hoằng liền trở lại trong xe, lấy một bộ Ma Văn báo động ra khỏi túi hành trang, sau khi khởi động liền trực tiếp đặt ở vị trí ghế phụ, đồng thời đặt Ma Văn báo động chính ở bên trong một chỗ lõm dưới Ma Văn.

Sau đó hắn liền lái Ma Văn Xa, không nhanh không chậm đi xuống cầu vượt, tiến vào bên trong đám kho hàng.

Ở bốn phía kho hàng Phúc Long có rất nhiều thế lực lớn, bản thân tương đối hỗn tạp. Bởi vậy khi Ma Văn Xa của Tiêu Hoằng chạy tới đây gần như cũng không gây chú ý chút nào. Mỗi một thế lực đều cố hết khả năng tránh xung đột, chỉ chú ý kho hàng của mình.

Vài phút sau, khi Ma Văn Xa của Tiêu Hoằng không ngừng xâm nhập vào bên trong kho hàng Phúc Long, Ma Văn báo động chính quả nhiên bắt đầu chấn động. Tuy nhiên trên màn hình chỉ thể hiện nhân vật cấp bậc Ngự Giả có vài người mà thôi. Chuyện này cùng là hiện tượng vô cùng bình thường.

Mà Tiêu Hoằng đi theo đường rất có tuần tự, từ sân bay đi vào cầu vượt, chậm rãi tiến tới. Nhờ thế mà gần như hắn điều tra được hết mọi nơi. Chỉ cần nơi nào có tồn tại nhân vật cấp bậc Ngự Giả, số lượng quá nhiều thì sẽ chứng minh được đó là điểm tụ tập của kho hàng Duy Lâm.

Không chế tốc độ xe ở mức 20 km, đi khoảng hai mươi mấy phút, Tiêu Hoằng vẫn không thu hoạch được gì. Tuy nhiên hắn cũng không nóng nảy. Hắn tin chắc rằng phương pháp này sẽ có hiệu quả. Bởi vì hắn tin rằng nơi mà quân đội Duy Lâm gửi vật phẩm thì nếu chỉ số thông minh của quan chỉ huy vượt quá 70, nhất định không tiếc bố trí người phòng thủ nơi này thật nghiêm ngặt.

Tít tít tít.

Ngay lúc Tiêu Hoằng tiếp tục đi chậm lại về phía sân bay thì bỗng nhiên Ma Văn báo động chính đột nhiên truyền ra chấn động cường độ cao.

Đưa mắt về phía màn hình của Ma Văn báo động, thần sắc Tiêu Hoằng đại biến. Chỉ thấy bên trong màn hình dày đặc những điểm sáng màu sắc khác nhau, đột nhiên xuất hiện.

Mà khiến Tiêu Hoằng cảm thấy bất ngờ nhất là những điểm sáng này lại ở kho hàng ngay bên cạnh.

Đột nhiên nghiêng đầu, Tiêu Hoằng liền thấy một Ma Văn Xa có biểu tượng vận chuyển rau dưa ở cạnh đó. Mà nhìn trên màn hình thì đây đâu có phải là rau dưa gì mà là rất nhiều cao thủ cấp bậc Ngự Giả. Sau đó có cái thứ hai, thứ ba... đương nhiên đại đa số đều là Ngự Giả cấp một. Nhưng một số Ma Văn Xa có rất nhiều điểm sáng, thậm chí trong đó còn có điểm sáng màu tím, đại biểu cho nhân vật cấp bậc Ngự Sư.

Chuyện này không thể không khiến Tiêu Hoằng chú ý. Nhiều nhân vật cấp bậc Ngự Giả như vậy, thậm chí có cả cấp bậc Ngự Sư, hiển nhiên là không phải thế lực bản thổ của Thái Ngô Thành được.

144. Chương 144: Gặp Lạc Tuyết Ninh

Đưa người vào trong thùng xe, mục đích rất rõ ràng là không muốn người khác phát hiện. Lạc Tuyết Ninh không cần phải làm vậy. Mặc Huyền sao? Cho dù là quân đội Bối La cũng không có thực lực như vậy. Loại trừ hai phương này thì còn có thể là ai? Quân đội của Duy Lâm Công Quốc.

Nhưng Tiêu Hoằng lại không ngờ được là quân đội Duy Lâm Công Quốc lại điều động nhiều quân nhân cao cấp như vậy. Từ phương diện này mà suy ra, nhiệm vụ của Lạc Tuyết Ninh tuyệt đối không bình thường. Nếu không thì sao quốc gia kia lại phải đưa hết cả vốn lẫn lãi ra như vậy chứ?

vẫn duy trì tốc độ xe, Tiêu Hoằng tận khả năng khiến cho đám Ma Văn Xa kia không chú ý tới mình, đợi tới khi đi qua rồi mới bật đèn xem, mở Ma Văn nhìn ban đêm, đồng thời tăng tốc độ, tiến vào dòng xe trên đường, bắt đầu tiến vào đàn người đi ra khỏi kho hàng, lượn vòng vòng vài lần.

Thỉnh thoảng vẫn nhìn về phía đoàn xe hàng vài cái, sau đó hắn liền biến mất trong một góc, giống như trong bóng tối có tồn tại hai mắt âm hồn vậy.

Theo dõi khoảng chừng nửa giờ, Tiêu Hoằng rốt cục thấy đoàn xe rất dài này đi tới góc Đông Nam của kho hàng Phúc Long. Sau đó tiến vào một tòa nhà màu xám, hoàn toàn không có động tĩnh gì khác.

Có như vậy, Tiêu Hoàng cơ bản có thể xác định, mười mấy kho hàng ở góc đông nam đều là của quân đội Duy Lâm Công Quốc.

Không tiếp tục mạo hiểm xâm nhập, miễn cho đánh rắn động cỏ. Tiêu Hoàng không dừng lại lâu, quành xe chạy về một hướng khác, lại trở lại cầu vượt.

Từ nơi này quan sát góc đông nam của kho hàng Phúc Long. Nơi đó gần một đường cao tốc, dễ dàng rút lui và vận chuyển hàng hóa. Còn ở phía đông là một vùng đất bằng phẳng, không có chút công sự nào che chắn, nếu muốn mượn địa hình mà đánh lên thì gần như là không có khả năng.

Hiển nhiên địa điểm này đã được cao thủ bố trí sẵn. Thuê được một địa điểm như vậy ở kho hàng Phúc Long chỉ có hai cách. Hoặc là những người này đã chiếm cứ trong Thái Ngô Thành từ rất lâu rồi, hoặc là có một thế lực bản thổ cực mạnh của Thái Ngô Thành giúp đỡ.

Đương nhiên tất cả mọi chuyện này Tiêu Hoàng cũng không quan tâm. Hắn chỉ quan tâm làm sao lấy được Thiết liên đề. Nhưng trong lúc này lại có nhiều quân đội như vậy, thật sự khiến Tiêu Hoàng hơi kiêng dè.

Điều này vô hình trung càng gia tăng độ khó để Tiêu Hoàng lấy được Thiết liên đề. Tuy nhiên trải qua suy tư, Tiêu Hoàng hiểu rất rõ là không nên đặt mục tiêu ở mỗi Duy Lâm Công Quốc mà có thể nhìn rộng ra một chút, có Mặc Huyền Bối La hoặc Lạc Tuyết Ninh cũng được.

Suy tư hồi lâu, Tiêu Hoàng dường như cũng không nghĩ ra được biện pháp gì. Thậm chí Thiết liên đề ở chỗ nào, làm sao lấy được hắn cũng không biết.

Vốn hắn muốn lợi dụng thân phận Quyền Tàng đi vào trong kho hàng dò hỏi một phen nhưng hiện giờ nhiều người như vậy thì cũng không khỏi mạo hiểm quá.

-Ôi...

Tiêu Hoàng không khỏi thở dài một hơi, vừa định quay đầu trở về Doanh nghiệp Đại Hoang Mỹ tiếp tục tu luyện thì bỗng nhiên ánh mắt dừng lại.

Bởi vì đi theo con đường này là tới Du Lâm Trấn, đi tiếp hơn mười dặm đường núi là Tiêu Gia Thôn, quê hương của Tiêu Hoàng.

Nghĩ tới đây, ánh mắt Tiêu Hoàng hơi chần chừ. Dựa theo đạo lý mà nói thì Tiêu Hoàng hiểu rất rõ Tiêu Gia Thôn giờ đã là nơi bỏ hoang. Nhưng thật sự Tiêu Hoàng muốn đi tới nhìn lại một nơi. Đây là nỗi nhớ quê hương của con người. Mặc khác Tiêu Hoàng cũng muốn biết tại sao Tiêu Gia Thôn lại như vậy? Vì sao lại nhiễm bệnh dịch? Tại sao lại khiến nhiều người nghĩ tới như vậy?

Nói không chừng hiểu tất cả có khi lại giúp mình trị bệnh tốt hơn.

- Chỉ nhìn từ xa xa một chút, cũng không tới gần thì chắc không sao đâu.

Tiêu Hoàng tự nhủ, sau đó điều khiển Ma Văn Xa tăng tốc, lập tức đi về hướng tây bắc rất nhanh.

Đại khái nửa tiếng trôi qua, Tiêu Hoàng liền đi tới Du Lâm Trấn. Lúc này đã là đêm khuya, Du Lâm Trấn có vẻ vô cùng im ắng. Trong dãy kiến trúc do đá xây thành có rất nhiều đèn dóm, chiếu sáng đường phố ươm cô liêu vô cùng.

Nếu Ma Văn Xa bình thường chạy vào trong đó tuyệt đối sẽ gây tiếng động khiến người ta chú ý. Nhưng Ma Văn Xa của Tiêu Hoàng đã được chỉnh sửa, căn bản không ai chú ý.

Lớn lên từ nhỏ ở Tiêu Gia Thôn, tất nhiên Tiêu Hoàng không xa lạ gì Du Lâm Trấn cách đó không xa. Đối với Tiêu Hoàng mà nói. Du Lâm Trấn tuyệt đối là một nơi vô cùng phồn hoa. Tuy nhiên với ánh mắt hiện tại của Tiêu Hoàng, thì nó đã không còn được như năm xưa nữa.

Tiêu Hoàng rất nhanh tìm được một con đường yên lặng trên sườn núi, trực tiếp cho Ma Văn Xa chạy vào rừng cây. Bởi vì đi về phía Tiêu Gia Thôn chỉ có đường rừng nhỏ, Ma Văn Xa căn bản không thể đi nổi.

Đe tiện cho việc che dấu tung tích, Tiêu Hoàng lấy khỏi túi hành trang bộ quần áo của Quyền Tàng, sau khi thay xong liền kiểm tra vật phẩm trên người một chút. Tiêu Hoàng đi xuống khỏi Ma Văn Xa, khởi

động Linh Xà và Chiến Văn thường dùng, vọt vào rừng cây nhanh như chớp, hoạt động giống hệt loài mèo vào ban đêm, rất nhanh mà lại không có chút tiếng động.

Có thể nói thuở nhỏ Tiêu Hoằng lớn lên trong rừng cây này, cực kỳ quen thuộc. Lại có Phong Văn Linh Xà hỗ trợ, đại khái hẳn chỉ mất không tới nửa tiếng đã xuất hiện trên một ngọn núi.

Nơi này có thể nói là địa điểm quan sát Tiêu Gia Thôn từ xa tốt nhất, cùng là điểm cao duy nhất. Dưới chân núi, cạnh một con sông nhỏ chính là Tiêu Gia Thôn.

Hiện giờ con sông nhỏ vẫn chảy xuôi nhưng thôn xóm đã cảnh còn người mất.

Đưa ngón trỏ chỉ về phía Tiêu Gia Thôn dưới chân núi, Tiêu Hoằng mở Liệp Cung Chiến Văn ra.

Trong nháy mắt, hình ảnh Tiêu Gia Thôn tàn phá xuất hiện trong tầm nhìn của hắn. Vốn những ngôi nhà nhỏ bằng gỗ tinh xảo giờ đã trở nên mục nát, nhìn qua thấy rất xập xệ. Đường phố bằng phang gỗ đầy cỏ dại. Màn hình hiển thị rõ ràng, thậm chí hắn còn thấy có từng đồng xương trắng, căn bản không thể phân rõ rốt cục đó là ai.

Ngón tay hơi di chuyển, hình ảnh chuyển động theo những ngôi nhà gỗ rách nát không bắt mắt. Khóe mắt Tiêu Hoằng hơi giật giật, tràn ngập vẻ bất ngờ vô tận.

Nơi đó đúng là nhà của Tiêu Hoằng. Tiêu Hoằng thậm chí còn nhớ rõ kỷ niệm chơi đùa không lo lắng ưu sầu ở đó. Tuy nhiên hiện tại cảnh còn người mất, tất cả đều đã biến đổi. Thứ duy nhất còn lại đó là Tiêu Hoằng đang cố kéo dài nửa cái mạng tàn.

Phần phạt.

Ngay trong lúc Tiêu Hoằng chìm đắm vào kỷ niệm xưa thì ở tán cây bên cạnh truyền ra tiếng chạc cây dao động nhưng không phải là tiếng gió.

Tiếng động này tiến vào tai Tiêu Hoằng khiến vẻ mặt của hắn lập tức biến thành cảnh giác.

Nơi này có người cũng không kỳ lạ, bởi vì đây là điểm cao duy nhất.

Ngay khi Tiêu Hoằng xoay lại nhanh như chớp thì trên thân cây thấp bé đã hiện ra một người mặc y phục bó màu xanh biếc, từ hình thể mà nhận xét thì đối phương hẳn là một nữ nhân dáng người đầy đặn.

- Người là ai?

Tiêu Hoằng trầm giọng hỏi, tràn ngập cảnh giác. Phản ứng đầu tiên của hắn là nghĩ tới quân đội Duy Lâm.

Người trên tán cây hiển nhiên cũng bị tiếng nói của Tiêu Hoằng kinh động, theo bản năng hạ xuống đất, bàn tay mở ra, tấn công về phía Tiêu Hoằng.

Tốc độ của người nọ cực nhanh, gần như không cho Tiêu Hoằng có mấy phản ứng.

- Nhanh quá.

Trong lòng Tiêu Hoằng thâm cảm thán, lông mày nhíu chặt. Sau đó Tiêu Hoằng chỉ cảm thấy cổ bị bóp lại. Một lực lượng cường đại giống như xe tải ép tới khiến hắn không thể có chút tranh đấu, cả người trực tiếp va vào thân cây.

Không nghi ngờ gì nữa, đây là chênh lệch thực lực. Khiến Tiêu Hoằng đột nhiên căng thẳng đó là tuy đối phương không sử dụng Chiến Văn nhưng Tiêu Hoằng lại có thể đánh giá thực lực của đối phương phải ít nhất là Ngự Sư.

Mà nhân ảnh này vừa ấn Tiêu Hoằng vào thân cây, tay kia lóe sáng đưa về phía Tiêu Hoằng nhưng kết quả động tác lại ngừng lại.

- Quyền Tàng?

Một giọng nữ bỗng truyền ra. Khoảng cách rất gần, nương theo ánh trăng nàng nhận ra trang phục và đạo cụ kỳ quái của Quyền Tàng, nhất là kính mắt ngũ giác rất to kia.

Gần như ngay trong nháy mắt khi người nọ nói vậy, vẻ mặt đột nhiên biến đổi, ánh mắt hiện lên sự cảnh giác. Sau đó hắn liền nhìn thấy một băng tinh cỡ hạt đậu xẹt qua mặt nàng, giống như đao giải phẫu, không chạm tới da nhưng lại cắt ngang qua sát mặt nàng.

Mặt nạ của nàng lập tức bị cắt thành hai nửa. Sau đó khuôn mặt Lạc Tuyết Ninh liền xuất hiện trước mặt Tiêu Hoàng.

- Lạc Tuyết Ninh?

Tiêu Hoàng nói khẽ, trong giọng nói chứa nhiều kinh ngạc. Nghĩ lại thì gặp Lạc Tuyết Ninh ở đây có vẻ không hợp lý lắm.

Giờ phút này trong lòng Lạc Tuyết Ninh cũng hơi căng thẳng. Băng tinh kia vừa rồi nàng cũng cảm nhận được sự không tầm thường, mà đối phương dường như cũng không có ý định làm nàng bị thương.

Thật ra vừa rồi Tiêu Hoàng muốn đả thương người này, nhưng thấy đối phương nhận ra mình, giọng nói lại không có vẻ căm thù nên mới đổi ý. Vừa rồi hắn nếu ra tay, căn bản không thể xử lý được Lạc Tuyết Ninh, chỉ có thể đả thương nàng. Nhưng ngược lại thì Lạc Tuyết Ninh sẽ làm gì hắn đây?

Thực lực của Tiêu Hoàng tuyệt đối kém nàng không phải chỉ một hai cấp bậc.

Ít gây thù chuốc oán vẫn hơn. Đây là ý tưởng trong lòng Tiêu Hoàng.

Tuy tạm thời không biết thực lực của Tiêu Hoàng cỡ nào nhưng mặt nạ đã bị Tiêu Hoàng cắt đứt, trong lòng Lạc Tuyết Ninh vẫn hơi kinh hãi. bởi vì băng tinh vừa rồi chỉ cắt mặt nạ mà không làm tổn thương tới mặt nàng, vậy thì Quyền Tàng này có độ chính xác Ngự lực không tầm thường.

Cứ như vậy, hai người bốn mắt nhìn nhau, không biết làm gì kế tiếp, đánh hay là hòa? Mà khiến Lạc Tuyết Ninh kỳ quái là tuy đây là lần đầu nàng nhìn thấy Quyền Tàng nhưng lại có thể cảm nhận được khí tức vô cùng quen thuộc ập tới từ người Tiêu Hoàng.

145. Chương 145: Không Ngờ!

- Quyền Tàng, người sao lại xuất hiện ở đây?

Lạc Tuyết Ninh hỏi, bên trong ánh mắt cảnh giác có chứa một tia kinh ngạc. Đó là do loại khí tức quen thuộc này. Nhưng nàng lại có thể khẳng định nàng chưa từng tiếp xúc với Quyền Tàng bao giờ.

- Nơi này cũng không phải địa bàn của ngươi, muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, dường như cũng không quan hệ tới ngươi.

Tiêu Hoàng đáp.

Có thể nói hiện giờ quan hệ của hai người rất xấu hổ. Bất kể là Tiêu Hoàng hay Lạc Tuyết Ninh dưới tình huống như vậy đều coi người xa lạ đột nhiên xuất hiện là kẻ địch hàng đầu. Nhưng lúc này hai người lại không làm nổi.

Ngoài cảm giác quen thuộc ra thì bọn họ cũng cố kỵ lẫn nhau. Tiêu Hoàng vốn hiểu rõ có ba tên như hắn cũng không phải là đối thủ của Lạc Tuyết Ninh. Ngự Sư cấp năm đó. Hắn mới là Ngự Giả cấp hai.

Mà Lạc Tuyết Ninh tuy rằng có thể bắt Tiêu Hoàng nhưng cũng toàn ngập cổ kỵ với thực lực của Tiêu Hoàng. Nhất là một đòn vừa rồi, băng tinh chỉ cắt qua mặt nạ bảo hộ của nàng, không làm tổn thương tới làn da nàng. Điểm này người thường không thể làm nổi.

Ông.

Tuy nhiên khi hai người còn đang nhìn nhau thì gần như đồng thời, Lạc Tuyết Ninh và Tiêu Hoàng thấy ở gần đó truyền ra tiếng không khí và năng lượng xung đột mãnh liệt.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy ở trong đêm tối xa xa đột nhiên có một luồng sáng hiện ra, bay thẳng tới Tiêu Hoàng và Lạc Tuyết Ninh, tốc độ cực nhanh.

Thân là Ngự Sư cấp năm, Lạc Tuyết Ninh tất nhiên có phản ứng mau lẹ phi thường, hơi chớp mắt một cái liền vọt về phía sau mấy bước, đồng thời nắm cổ tay Tiêu Hoàng, lại túm áo hất lùi về phía sau.

Ầm!

Sau một lát, lại nhìn nơi Lạc Tuyết Ninh và Tiêu Hoàng vừa đứng, lúc này đã có thêm một cái hố sâu đường kính chừng hai thước. Vừa rồi Tiêu Hoàng cũng dựa vào cây cối nào thì nó đều đổ sập cả.

- Cảm tạ.

Tiêu Hoàng đứng sau Lạc Tuyết Ninh, tất nhiên biết hành động này đã cứu mạng mình, ghé vào tai nàng nói khẽ.

- Phá.

Lạc Tuyết Ninh căn bản không đáp lại Tiêu Hoàng, ánh mắt nhìn về phía đạn năng lượng đang đột kích, phát ra một tiếng rít dài.

Trong nháy mắt, khi Lạc Tuyết Ninh phát ra tiếng rít dài này, phía trước cơ thể nàng đột nhiên xuất hiện một thứ giống như đao phong bất quy tắc bình thường.

Có bảy tám thanh xếp hàng đứng chắn theo hướng mà đạn năng lượng bay tới.

Những nơi nó đi qua, bất kể là cây cối hay cỏ dại ườn mặt đất đều bị hóa thành phần, bá đao tới cực điểm. Bùm.

Sau một lát, lại thấy một gã mặc y phục hàng ngày, cầm ống Ma Văn phóng rốc-két, ngã xuống từ tán cây, không có vang lên chút tiếng động nào, chỉ co giật vài cái liền không nhúc nhích.

Theo ánh trăng, Tiêu Hoàng đứng phía sau Lạc Tuyết Ninh có thể nhìn thấy nam nhân ngã trên mặt đất đã chảy máu lỗ mũi, tai, khoeo mắt, quần áo trước ngực giống như bị nát nhừ, chết vô cùng thê thảm rồi.

- Toái âm Chiến Văn...

Tiêu Hoàng thì thào, dường như đoán ra thủ đoạn giết người. Lúc trước Tiêu Hoàng cũng nghe nói có một loại Chiến Văn có thể mở rộng phạm vi thanh âm của bản thân trăm lần, có thể khiến kẻ địch trong nháy mắt bị sóng âm tấn công, bị trọng thương rồi. Người có Ngự lực không mạnh thì tiếp xúc hẳn phải chết.

Tiêu Hoàng vẫn chưa từng gặp thứ này bao giờ, hôm nay coi như lĩnh giáo rồi.

- Quyền Tàng đại danh đỉnh đỉnh quả nhiên có chút kiến thức.

Lạc Tuyết Ninh lên tiếng, nội dung nghe ra thì tuyệt đối là ca ngợi nhưng giọng điệu lại khiến Tiêu Hoàng cảm thấy dường như hơi nói móc.

Tuy nhiên hiện giờ ở phía sau, Tiêu Hoàng cũng không để ý nhiều. Bởi hắn có thể thấy rõ ràng bốn phía đã xuất hiện mười mấy điểm sáng, rõ ràng là ánh sáng điều khiển Chiến Văn.

- Không thể tưởng tượng được đám người này lại không ít. Tuy nhiên đều là một đám trộm gà bắt chó tôi.

Lạc Tuyết Ninh hơi chớp mắt, nhìn về phía Tiêu Hoàng nói.

- Người tự lo đi, tự mình chiến đấu.

Nói xong, Tiêu Hoàng đứng sau lưng Lạc Tuyết Ninh lập tức khởi động Lưu Văn. Trong nháy mắt trước người hắn hình thành mười mấy xoáy tụ năng lượng màu lam thẫm, sau đó vọt lên với tốc độ rất nhanh.

Đây là sự khác biệt lớn nhất về bản chất giữa Lưu Văn và Phong Văn. Tốc độ của Lưu Văn rất nhanh, cũng có thể cho nhân vật cấp thấp nhất của Ngự Sư hành động cơ bản trên bầu trời. Trái lại Phong Văn chỉ còn là trợ lực mà thôi.

Nhìn trong giây lát, lại thấy Lạc Tuyết Ninh đã xuất hiện trong bầu trời đêm, thét dài vài tiếng, khiến mấy cây lớn trên lưng núi bị hủy diệt.

Tiêu Hoàng ẩn hiện có thể nghe thấy tiếng người ngã ườn mặt đất cái “bùm” một đợt.

Hắn đứng trên mặt đất, cũng không nhàn hạ nhìn Lạc Tuyết Ninh chiến đấu. Bởi vì hắn có thể thấy rõ ràng bên trong rừng rậm có hai người đang đi về phía hắn.

Tuy nhiên Tiêu Hoằng không bối rối chút nào. Bởi vì hắn đã quan sát thấy hai người tới cơ bản không sử dụng được Phong Văn, không có đạt tới cấp Ngự Giả, chỉ là lâu la mà thôi.

Điểm nhẹ một cái dưới chân, khởi động Phong Văn linh xà, mượn trợ lực cường đại của Linh Xà. Trong nháy mắt Tiêu Hoằng đã tới phía bên phải hai người, vung tay lên liền có vô số mảnh hoa hồng đóng băng đánh về phía nam nhân kia.

Không đợi tới lúc hai người này có phản ứng. Mười mấy phiến hoa hồng này cũng giống như trước kia, kích nổ trên người hắn, mượn tính cứng rắn mạnh mẽ của hàn băng vạn năm, trực tiếp đâm vào cơ thể người kia, sau đó mới kích nổ.

Chát chát. Vài tiếng giòn vane vane lên. Thân thể hai người kia đã bầy nhầy máu thịt.

Mà Tiêu Hoằng cũng không dừng lại, tăng khí xoáy tụ của Linh Xà lên để đẩy mạnh lực lượng, xuất hiện như tia chớp ở trước mặt một nam nhân khác, bàn tay giống như kiếm sắt, trực tiếp tóm lấy cổ người kia, cũng đặt thân thể trên một cái cây to.

Người đàn ông này trong mắt vẫn còn tràn ngập hoảng sợ. Từ lúc bắt đầu tới, Lạc Tuyết Ninh đặt Tiêu Hoằng ở trên thân cây thôi. Nàng biết Tiêu Hoằng là một nhân vật phổ thông bình thường, muốn ra tay nắm hồng chín nhưng ngờ thực lực đối phương cũng không kém.

Kỳ thật những người này đều là người của Duy Lâm Công Quốc. Bọn họ tới trinh sát địa hình, cũng không ngờ được là gặp lại đám người Lạc Tuyết Ninh. Bởi vậy trong đám người này chỉ có đám Ngự Giả cấp hai, thực lực cũng không mạnh, bị Lạc Tuyết Ninh dùng âm ba đánh chết rồi.

Bọn họ thậm chí muốn đánh lén, đả thương Lạc Tuyết Ninh thành công, cũng không chế lại. Nói vậy thì quân hàm của ba người sẽ lập tức tăng lên vài cấp. Chỉ là không ngờ Lạc Tuyết Ninh có tính cảnh giác rất cao.

Mà khiến mấy nam nhân này cảm thấy kinh hãi nhất chính là cho tới giờ hắn mới thấy cặp kính ngũ giác, tuyệt đối là chiêu bài trên người hắn.

- Đừng...đừng...

Không đợi người này nói hết câu cầu xin tha thứ. Tiêu Hoằng nhìn trên cánh tay đã có bảy tám khối băng màu lam sẫm, giống như một thanh đao không có quy tắc, lập tức đánh thẳng lên ngực của nam nhân kia.

Sau đó nam nhân này ngã xuống dưới thân cây, từ từ rơi từ thân cây xuống mặt đất.

Liếc mắt nhìn bốn phía, Tiêu Hoằng đã thấy không ai chú ý tới mình. Lạc Tuyết Ninh trên bầu trời cũng đã xử lý gần hết cả.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Tiêu Hoằng biết rõ là có ở lại cũng vô ích, đơn giản liền chuẩn bị lặng im không tiếng động rời đi.

Nhưng đúng lúc này, thần sắc Tiêu Hoằng đột nhiên biến đổi, chỉ cảm thấy cách đó không xa trong tán cây truyền ra tiếng xõng xao. Ngay sau đó, đột nhiên từ trong tán cây có một người lao ra, vẩy tay tỏa điện mang bốn phía, bắn thẳng về phía Lạc Tuyết Ninh đang ở trong bầu trời chém giết.

Người phía trước cũng không bị Tiêu Hoằng phát giác. Hiển nhiên người này cũng dùng Ma Văn chuyên môn để che dấu Ma Văn bản thân.

Nhìn thấy phía trước đột nhiên lao ra một người, về mặt Lạc Tuyết Ninh không hề kích động, chỉ hơi nhíu mày, rút một thanh chủy thủ bên hông ra, chuẩn bị chiến đấu ở cự ly gần. Kết quả là thần sắc của Lạc Tuyết Ninh bỗng biến đổi.

Chỉ thấy bốn phía có một tầng năng lượng dạng lông chim, phía trước có băng tầng bao bọc đánh thẳng về phía này.

Không đợi Lạc Tuyết Ninh kịp phản ứng, năng lượng hình lông chim chuyển hướng trong không trung, đánh lên phía đầu người đánh lén.

Uy lực cường đại khiến người kia lập tức nát đầu, sau đó ầm ầm ngã xuống mặt đất.

Theo phương hướng đột kích của thể năng lượng, Lạc Tuyết Ninh có thể thấy phía đối diện bãi đất là hướng vừa bản mình.

- Vừa rồi người đã cứu ta một mạng, giờ đổi lại, không ai thiếu nợ ai. Mà ta phỏng chừng bọn chúng có đã liên hệ với hang ổ, e là sắp có nhiều cao thủ sắp tiến lên, vẫn nên rời khỏi nơi này là hơn.

Tiêu Hoàng nói xong liền điều khiển Phong Văn Linh Xà, lập tức bay về phía chân núi, không chút chần chừ, cũng không để ý Lạc Tuyết Ninh là tướng quân gì đó.

Mà Lạc Tuyết Ninh ở giữa không trung thấy Tiêu Hoàng rời đi liền cười cười, sau đó trở lại mặt đất. Bởi vì ở trên không sẽ có mục tiêu rất rõ ràng, không an toàn.

Tiêu Hoàng nhìn quanh một chút. Lạc Tuyết Ninh liền đi về một hướng, tiến về chân núi. Tuy nhiên đi được mấy trăm thước, nàng liền hơi lao lực,. Đi xuyên qua một loạt Kinh Cúc lâm, bước chân của Lạc Tuyết Ninh bỗng ngừng lại. Bởi vì dưới chân nàng là một vách núi sâu chừng hơn trăm thước.

Tuy rằng Lạc Tuyết Ninh có Lưu Văn, có thể treo giữa không trung nhưng ở chỗ tối đen như đêm, lại không rõ tình hình, vượt qua mấy vách núi thì đúng là quá nguy hiểm. Hiển nhiên Lạc Tuyết Ninh giống thế.

Đưa mắt nhìn ra xa, Lạc Tuyết Ninh hơi kinh ngạc. Bản thân Tiêu Hoàng như cá gặp nước, linh hoạt di chuyển trong rừng cây, không gặp chút trở ngại, xuyên qua xuyên lại, dường như quen thuộc nơi này tới cực điểm.

Thoáng trầm tư một chút, ánh mắt Lạc Tuyết Ninh tập trung vào Tiêu Hoàng, mãi tới khi hắn chạy, không làm gì khác mà đi vào con đường nhỏ rời khỏi nơi này.

Ước chừng mười mấy phút chạy tức tốc, rốt cục Tiêu Hoàng dừng chân. Phía trước đã là Du Lâm Trấn.

146. Chương 146: Giao Dịch.

Thấy Tiêu Hoàng ngừng lại, Lạc Tuyết Ninh đột nhiên dừng bước chân. Khoảng cách giữa hai người lúc này đại khái là năm thước.

- Tới nơi này rồi thì hẳn là nên đi đi chứ. Đừng theo ta nữa, có duyên sẽ gặp lại.

Tiêu Hoàng quay đầu, nhìn Lạc Tuyết Ninh rồi nói nhỏ.

- Trước kia ta vẫn cho rằng Quyền Tàng chỉ là một ngôi sao nhỏ trong vở hài kịch này. Hôm nay còn có thể gặp lại thì cũng phải cảm ơn người đã dẫn đường.

Lạc Tuyết Ninh nói khẽ, chuẩn bị đi về một hướng khác.

Tiêu Hoàng nhìn Lạc Tuyết Ninh, hơi hơi trầm tư, bỗng nhiên nghĩ tới.

- Chờ một chút.

Tiêu Hoàng bỗng nhiên lên tiếng, nói với Lạc Tuyết Ninh.

- Còn có việc gì? Người không phải định mời ta trà nước đó chứ?

Lạc Tuyết Ninh thoải mái nói.

- Người có Thiết đề liên không?

Tiêu Hoàng nói rất thẳng thắn.

- Người hỏi làm gì?

Lạc Tuyết Ninh hơi nghi hoặc.

- Người chỉ cần trả lời ta là có hay không thôi.

Giọng điệu của Tiêu Hoàng vẫn ngắn gọn như trước.

- Thứ đó tuy rằng ít nhưng chỉ quân đối mới có thể có. Hơn nữa ta còn là Tướng quân đó.

Lạc Tuyết Ninh đáp.

- Vậy giao dịch nhé?

Tiêu Hoảng bình thản nói.

- Giao dịch?

- Đúng vậy. Ta có thứ mà người cảm thấy rất hứng thú, muốn đổi lấy Thiết đề liên trong tay người.

Tiêu Hoảng nói nhỏ.

Lạc Tuyết Ninh hơi tò mò, hỏi tiếp.

- Bản đồ phân bố của quân đội Duy Lâm Công Quốc ở Thái Ngô Thành. Bản đồ này tạm thời còn chưa ở trên người ta.

Tiêu Hoảng nói. Thật ra bản đồ này đang ở ngay trên người hắn. Tiêu Hoảng nói như vậy chỉ là muốn cẩn thận một chút, tuy rằng cũng không phải có khả năng quá lớn nhưng nhờ Lạc Tuyết Ninh muốn giết người đoạt bảo thì sao?

Lạc Tuyết Ninh nghe nói như vậy thì vẻ bình thản phía trước đột nhiên biến đổi, lộ vẻ nghiêm túc, cũng có kinh ngạc, trong lòng chấn động. Nàng không ngờ được Quyền Tàng này lại biết hết cả quân đội Duy Lâm Công Quốc 5 càng không ngờ hắn lại có cả bản đồ phân bố. Mà Lạc Tuyết Ninh cũng hiểu rõ, một khi có được thứ này thì nàng tuyệt đối có thể thay đổi tình trạng bị động hiện tại.

Lập tức Quyền Tàng trang phục quái dị trước mắt này ưỡn nên sâu không thể lường trước mặt Lạc Tuyết Ninh.

- Người có bản đồ phân bố của Duy Lâm Công Quốc sao? Người thu được à?

Cố gắng khiến giọng mình trở nên bình thản, Lạc Tuyết Ninh hỏi tiếp.

- Vụ ở đường Thông Giang là do ta làm.

Tiêu Hoảng cười cười, trong lòng hiểu rất rõ là đồ chuyên này lên người Quyền Tàng là hay nhất.

Sau đó Tiêu Hoảng liền rút từ túi áo ra một huy chương của quân đội Duy Lâm Công Quốc, đưa cho Lạc Tuyết Ninh.

Nhận tấm huy chương, Lạc Tuyết Ninh nhìn qua một chút. Hiện tại nàng đã không có lý do gì phải nghi ngại Quyền Tàng.

- Nói giá đi, người định thế nào?

Lạc Tuyết Ninh bắt đầu thẳng thắn.

- Rất rẻ thôi. Hai mươi cây Thiết đề liên, hai mươi cây Hắc văn thảo, cộng thêm 1000 kim tệ. Đương nhiên nếu người còn có thể cung cấp một bộ tủy não của linh thú Ngự Sư cấp năm thì ta còn có thể dâng lên cho người một tin tức tình báo phi thường đáng giá.

Tiêu Hoảng nói.

Đối với người thường mà nói thì những thứ này tuyệt đối là giá trên trời. Nhưng đối với Lạc Tuyết Ninh mà nói thì là không đáng. Chỉ cần Tiêu Hoảng nói đều là sự thật là được.

- Đồng ý giao dịch. Địa điểm giao dịch?

Lạc Tuyết Ninh nói rất sáng khoái.

- Liên hệ sau đi.

Tiêu Hoảng nói xong liền lấy ra một Ma Văn thông tin mới tinh từ trong túi, sau khi ném cho Lạc Tuyết Ninh xong liền xoay người đi vào sâu trong rừng.

Lạc Tuyết Ninh hơi nhìn Ma Văn thông tin, lại đưa mắt về hướng Tiêu Hoàng biến mất, dừng lại một chút, cũng không mù quáng đuổi theo mà đi về một hướng khác.

Đại khái đi hơn năm phút, thấy Lạc Tuyết Ninh không tiến theo, Tiêu Hoàng mới tăng tốc, tiến về hướng để Ma Văn Xa.

Tiến vào trong Ma Văn Xa, Tiêu Hoàng cũng không dừng lại, không trở về đại lộ mà yên lặng đi theo đường núi, tiến tới rất nhanh.

Tiêu Hoàng hiểu rất rõ địa hình nơi này. Đi theo con đường này lập tức có thể tới gần một trấn nhỏ, nơi đó có một con đường khác đi thông tới Thái Ngô Thành.

Tuy rằng phải đi một vòng nhưng cũng chẳng còn cách nào khác. Tiêu Hoàng cũng không biết là quân đội Duy Lâm trong Thái Ngô Thành có tiếp viện ngay không. Chẳng may mà đụng phải thì thực sự là phiền toái. Đương nhiên hắn cũng không hi vọng lại gặp phải Lạc Tuyết Ninh nữa.

Đi một vòng lớn, mãi tới hai giờ sáng Tiêu Hoàng mới trở về Doanh nghiệp Đại Hoàng Mỹ. Xuống khỏi Ma Văn Xa, thay quần áo của Tiêu Hoàng, hắn liền vô thanh vô tức tiến vào bên trong phòng ngủ.

Sau đó hắn bắt đầu sắp xếp lại suy nghĩ về chuyện giao dịch với Lạc Tuyết Ninh.

Có thể nói đây là biện pháp lóe lên trong đầu Tiêu Hoàng. Chẳng qua thời điểm giao dịch phải cẩn thận một chút. Nhưng việc này cũng không phải việc khó.

Tắm qua một cái, rửa toàn bộ bùn đất trên người đi, Tiêu Hoàng liền ngã xuống giường ngủ o o.

Sáng sớm ngày hôm sau, vừa rời khỏi giường, thậm chí Tiêu Hoàng còn chưa kịp rửa mặt, lập tức đã bắt đầu chế tạo một bộ Ma Văn báo động khác.

Trong quá trình chế tác, trong đầu Tiêu Hoàng vẫn tận khả năng suy tư về địa điểm giao dịch. Đầu tiên phải yên lặng, hơn nữa phải là nơi hắn biết rõ, lại không được khiến người khác chú ý.

Cẩn thận cân nhắc một chút, Tiêu Hoàng bỗng nhiên mỉm cười. Hắn nghĩ tới một địa phương tuyệt hảo. Đó chính là một ngọn núi gần mỏ đá Đông Thành. Nơi đó khá yên tĩnh, môi trường lại quen thuộc, hơn nữa chỉ cần tới trước, nhìn từ trên cao xuống là có thể quan sát tất cả những hướng đi quanh Lạc Tuyết Ninh.

Mặc dù có chuyện không ổn thì hắn cũng có thể xoay người rời đi.

Hai giờ sau, Tiêu Hoàng đã chế xong toàn bộ Ma Văn báo động, đặt hết vào bên trong hộp gỗ, cho vào cốp sau của Ma Văn Xa. Sửa sang đầu tóc một chút, hắn tiến vào Ma Văn Xa đi tới học viện Tây Tân Ma Văn.

Đối với việc giao dịch Dạ Thiên Lang, có thể nói Tiêu Hoàng rất khao khát nhưng tối thiểu phải cho Lạc Tuyết Ninh chuẩn bị. Hơn nữa Tiêu Hoàng cũng không muốn người ta cảm thấy mình quá nóng vội. Dù toang lòng Tiêu Hoàng có sốt ruột tới mấy thì hắn cũng không thể thể hiện.

Cùng lúc đó, ở khu Bách Hàm tại Thái Ngô Thành, bên trong tổng bộ của Công Thiên Yêu Đồ Thánh Quyết giải trí Mỹ Nhân, Mai Kiệt đang ngồi ở vị trí chủ tọa, sắc mặt âm trầm. Mấy người quản lý khác sắc mặt cũng nghiêm túc. Mộ Khê Nhi

không đi học, cũng ngồi ở đây, vẻ mặt không dễ nhìn. Tất cả mọi chuyện đều là do nàng mà ra.

Ở trên bàn có hai thứ vừa được đưa tới.

Cái thứ nhất là một bộ áp phích, cũng là cuối tuần sau, một nhân tài mới xuất hiện của Thái Ngô Thành - Vu Hình, cũng là một buổi biểu diễn, đồng thời ở vị trí bắt mắt nhất của nó có in một hàng chữ to: Đại sư ảnh hiệu siêu cấp Miêu Đông Thăng sẽ ủng hộ.

về phần Vu Hình là học sinh năm thứ tư của học viện Tây Tân Ma Văn, thân thể gọi cảm quyền rũ cực độ, nổi danh lớn mật, nghiêm nhiên trở thành nữ thần trong lòng của đám đàn ông.

Sự nổi bật của nàng đang có xu hướng vượt cả Mộ Khê Nhi. Buổi biểu diễn lần này gần như cùng cử hành, không thể nghi ngờ gì nữa, chính là một chiến thư khiêu chiến trắng trợn.

Lại thêm việc Miêu Đông Thăng rút lui vào thời khắc mấu chốt, đối với Mộ Khê Nhi mà nói đúng là họa vô đơn chí. Trái lại Vũ Hình lại như hổ thêm cánh.

Thậm chí giới truyền thông đã bắt đầu đưa tin theo tí” Mộ Khê Nhi xong rồi“, ” ngôi sao phát sáng ngắn ngủi”.

Mà đó cũng chưa phải điều đả kích người nhất. Ngay vừa rồi bản thân Miêu Đông Thăng cũng phát biểu trong tin tức giải trí, tỏ vẻ hân giao nhập chắc chắn khiến buổi biểu diễn của Vũ Hình đạt được hiệu quả xuất sắc nhất.

Lời nói này ngầm chỉ ý là phải xử lý Mộ Khê Nhi.

Đương nhiên tất cả điều này Mai Kiệt đều hiểu rõ. Miêu Đông Thăng hiển nhiên là muốn dựa vào kỹ thuật Ma Văn ảnh hiệu độc nhất vô nhị, cao cao tại thượng. Nói trắng ra là hân muốn nói cho người khác, đặc tội với Miêu gia bọn họ thì bất kể là ai cũng không có kết quả tốt.

- Hừ...

Mai Kiệt ngồi ở vị trí chủ tọa thở dài một hơi, dường như muốn phun hết cơn tức giận trong bụng ra, sau đó cầm lấy một Ma Văn ảnh hiệu bên cạnh tờ áp phích.

Rót Ngự lực vào, sau khi điều khiển, trong bàn tay của Mai Kiệt xuất hiện một hình ảnh thẩm thực vật vô cùng thô ráp, hình thái thô thẩm cực kỳ, mơ hồ không rõ. Càng buồn cười hơn chính là Ma Văn ảnh hiệu này có cảm giác lập thể như đặt hai góc vuông của hình hộp với nhau, giống như nhìn hai góc bìa các tông vậy.

Cái này khiến cơn giận dữ của Mai Kiệt suýt bùng nổ tại chỗ.

Đây là đại sư Ma Văn ảnh hiệu mà các người dùng hai trăm kim tệ mời tới sao? Quả thực là rác rưởi, rác rưởi.

Nói xong Mai Kiệt trực tiếp đập Ma Văn ảnh hiệu trong tay xuống bàn.

Vài người quản lý cũng không nói gì, chỉ lẳng lặng lắng nghe. Trong lòng Mộ Khê Nhi hơi run lên. Nàng hiểu rất rõ kết quả như vậy đều là vì nàng. Chẳng qua Mai Kiệt nể mặt nàng nên không nói trực tiếp mà thôi.

- Ông chủ bớt giận. Người này không được thì có thể tuyển người khác.

Một gã quản lý lên tiếng, tuy rằng cố gắng bình tĩnh nhưng giọng nói lại nơm nớp lo sợ. Có thể nói trước kia Mai Kiệt tính tình rất tốt, tức giận như vậy là lần đầu.

Trong lòng bọn họ đều có thể hiểu tương đối, tập đoàn tài chính Hồng Bắc Miêu Đông Thăng lần này đã đưa Vũ Hình cạnh tranh với Mộ Khê Nhi. Đừng nói là Tập đoàn Khoa Long thai muốn lợi dụng ảnh hưởng của Lạc Tuyết Ninh tới mà đập cho Tập đoàn Khoa Long một cước.

Tóm lại là dù mục đích thế nào thì Miêu Đông Thăng kiêu ngạo như vậy và sự bá đạo của Miêu Thần cũng khiến mọi người cảm thấy phi thường không thoải mái.

- Nếu...thật sự không có ảnh hiệu sư tốt thì ta có một bạn học. Hân nguyện ý tới hỗ trợ.

Mộ Khê Nhi nói xong liền cẩn thận lấy ra Ma Văn ảnh hiệu mà Tiêu Hoảng từng đưa cho nàng đặt lên bàn.

147. Chương 147: Học Sinh Phân Viện!

Bạn học của cô? Học viện Tây Tân Ma Văn?

Sắc mặt Mai Kiệt vẫn khó coi, bình thần nói, bây giờ hân nghĩ tới Học viện Tây Tân Ma Văn liền cảm thấy ghê tởm. Không cần nói nguyên nhân cũng biết, bởi vì bên trong Học viện Tây Tân Ma Văn, phàm là có chút thực lực thì gần như toàn là trực hệ Tập đoàn tài chính Hồng Bắc.

Không phải, là Phân viện.

Mộ Khê Nhi nói rõ ràng.

Phụt!

Ngay khi Mộ Khê Nhi nói ra lời này, một người quản lý đang uống nước liền trực tiếp phun ra. Tuy rằng hẳn không hiểu quá rõ Phân viện Tây Tân, nhưng mà cũng biết được một chút về Phân viện sinh tồn dưới ánh sáng của Học viện Tây Tân Ma Văn, quả thật là trường học do một đám rác rưởi cùng ô hợp cấu thành mà.

Bốn người quản lý khác cũng nhìn nhau, nếu không phải nể mặt Mộ Khê Nhi, bọn họ đã suýt cười to. Cho dù là nhân vật cấp học sinh bình thường, muốn làm ảnh hưởng cho hội biểu diễn của Mộ Khê Nhi thì quả là nói nhảm, càng đừng nói là một cái trường học rác rưởi.

Mai Kiệt ngồi trên chủ vị không đổi sắc, liếc Mộ Khê Nhi, tiếp theo ánh mắt nhắm ngay vào Ma Văn ảnh hiệu trước mặt Mộ Khê Nhi.

Chỉ nhìn từ bề ngoài, tuy rằng đao công có vẻ tùy ý, nhưng không có một chút trúc trắc, ít nhiều làm Mai Kiệt bất ngờ.

Tiếp theo cầm lấy Ma Văn ảnh hiệu của Tiêu Hoàng, khởi động lên.

Bụp!

Chỉ nháy mắt, hình ảnh cỡ ngón cái, giống như cỏ nhỏ xuất hiện trong tay Mai Kiệt, có vẻ thật giản dị.

Cái gì đây?

Không rõ lắm, chỉ có như thể cũng tới tự đề cử mình? Đùa hả, coi Công ty Mỹ Nhân không có người hay sao?

Người quản lý thấy cảnh này, tràn ngập biểu tình khinh thường.

Nhưng mà ngay lúc họ còn muốn nói thêm lời trào phúng, thần sắc chợt đổi, trong ánh mắt hiện lên vẻ ngạc nhiên.

Chỉ thấy cọng cỏ nhỏ trong tay Mai Kiệt giật giật, tiếp theo bắt đầu sinh trưởng với tốc độ thấy được bằng mắt thường. Quá trình sinh trưởng của cọng cỏ như được khắc họa ra, ngắn ngủi mười mấy giây, vốn cọng cỏ không nổi bật đã cao đến nửa thước, một đám nụ hoa trắng từ từ hiện lên, tiếp theo nở rộ lóng lánh.

Nếu không xem kỹ toàn bộ hình ảnh, thật là không khác gì một gốc hoa hồng trắng tươi tốt, thậm chí từng giọt sương trên đoá hoa cũng rất thật.

Trong nháy mắt, cả phòng chìm vào không khí im lặng quỷ dị. Lúc này mọi người đều ngậm miệng, chỉ nghe tiếng hít thở nặng nề, ánh mắt không rời hình ảnh hoa hồng xinh đẹp trong tay Mai Kiệt.

Những người quản lý này tự nhiên hiểu rõ Ma Văn ảnh hiệu, thường thường bản thân việc chế tạo hiệu quả trạng thái động đã là kỹ thuật phức tạp, huống chi trong trạng thái động còn có thể trôi chảy như thế, quá thật. Trong ấn tượng của họ, dường như chỉ có Miêu Đông Thăng mới làm được.

Do học sinh Phân viện làm ra? Thật là... quá giả đi chứ.

Trong lòng mọi người hô lên, phản ứng đầu tiên là khó tin.

Thậm chí trong nháy mắt Mai Kiệt thu hồi Ma Văn, bọn họ lại có cảm giác xem chưa đủ.

Ma Văn ảnh hiệu này thật là do học sinh Phân viện làm ra?

Mai Kiệt nhìn thẳng vào Mộ Khê Nhi hỏi, trong ngữ khí rõ ràng giảm bớt cơn giận, thay vào đó là khó mà tin được.

Đúng, lúc ăn cơm, hẳn tự tay chế tạo trước mặt ta.

Mộ Khê Nhi nói rõ ràng.

Mấy người các người, xem thế nào?

Mai Kiệt chuyển mắt sang những người khác, hỏi.

- Hẳn là kỹ thuật không thành vấn đề, nhưng mà học sinh Phân viện này có

kinh nghiệm sâu sắc lớn hay không? Có thể khống chế được toàn trường cùng nắm bắt lòng người xem không? Nếu không, dùng hẳn là tương đương với mao hiểm.

Trong đó có một người quản lý khiếp sợ không thôi, cũng đưa ra nghi ngờ.

Nghi ngờ này nhanh chóng được tán thành, hai người quản lý gật đầu hưởng ứng.

Không đủ kinh nghiệm thì có thể học tập, hẳn không có, không phải còn có mấy người các người sao? Cũng không tới mức mời đến ảnh hiệu sư, các người liền mặc kệ, vậy công ty nuôi các người có tác dụng gì?

Người phụ nữ trung niên bên cạnh Mộ Khê Nhi nói, rõ ràng đang đỡ lời cho Tiêu Hoàng.

Tuy rằng chúng ta có kinh nghiệm, nhưng nếu ảnh hiệu sư không có một chút kinh nghiệm, vậy thì cũng không đẩy ra sân được.

Người quản lý nghi ngờ trước đó nói tiếp.

Hội nghị liền chia thành hai phái, một phái bị Ma Văn của Tiêu Hoàng thu hút, dốc lòng đề cử. Phái còn lại đưa ra nghi ngờ kinh nghiệm.

Mai Kiệt thì một mực im lặng không nói, tùy tiện để bọn họ tranh chấp, bản thân lại vuốt cằm cẩn thận suy nghĩ. Hẳn nhiên dùng học sinh Phân viện, rõ ràng là một lần mạo hiểm lớn, hoặc là đang đánh cược.

Không cần tranh luận nữa, Phùng Lâm đi chuẩn bị một chút, lần này sử dụng học sinh Phân viện kia.

Mai Kiệt nói xong, không để những người khác có cơ hội chất vấn, khép bản ghi chép, xoay người đi ra ngoài.

Mộ Khê Nhi ở một bên nghe Mai Kiệt quyết định như thế, biểu tình có phần phức tạp, trong hưng phấn có một phần không yên.

Tiêu Hoàng ở chỗ khác không biết những chuyện này, tuy rằng hẳn muốn giúp Mộ Khê Nhi, xem như đền bù, nhưng mà sẽ không để chuyện này ảnh hưởng cuộc sống của mình.

Kết thúc chương trình học, tùy tiện mua hai cái bánh bao ở nhà ăn, Tiêu Hoàng lái xe Ma Văn lập tức chạy tới mỏ đá Đông Thành, chuẩn bị bố trí chỗ giao dịch.

Hai mươi mấy phút chạy bão táp, điều khiển xe đi tới thôn Đông Thành, dừng xe trong đường núi yên ắng, Tiêu Hoàng đi bộ tiến vào trong núi, xếp đặt Ma Văn cảnh báo ở địa điểm định trước.

Vòng vo hai giờ giữa núi rừng, Tiêu Hoàng mới đặt xong Ma Văn cảnh báo, sau đó xuất hiện giữa ngọn núi quan sát bên dưới. Trấn Đông Thành, mỏ đá Đông Thành, thậm chí các con phố, toàn bộ đều nhìn rõ, tầm nhìn trống trải.

Lấy ra trang phục và đạo cụ Quyền Tàng, thay xong, Tiêu Hoàng lấy ra Ma Văn thông tin của Quyền Tàng trong bao Ma Văn, tiếp theo phát ra yêu cầu liên lạc với Ma Văn thông tin của Lạc Tuyết Ninh.

Quyền Tàng, không ngờ người rất giữ lời.

Vừa phát ra yêu cầu, âm thanh nhàn nhã của Lạc Tuyết Ninh truyền vào tai Tiêu Hoàng.

Chuẩn bị xong chưa?

Tiêu Hoàng bình thần nói, thoáng tỏ rõ nghiêm túc, không nghe ra chút dao động, làm người ta cảm giác như đang đọc sách giáo khoa.

Buổi sáng vừa chuẩn bị xong, có thể nói địa điểm cùng thời gian giao dịch chứ?

Lạc Tuyết Ninh thấy Tiêu Hoàng khinh thường phong tình, không biết thủ vị, ngữ khí cũng nghiêm túc hơn.

Đỉnh núi gần mỏ đá Đông Thành, đến lúc đó ta sẽ chỉ dẫn cô. Nhớ kỹ, chỉ cho phép cô tới một mình, nhiều hơn là lập tức hủy bỏ giao dịch, không cần liên lạc

nữa. về phần thời gian, là ngay bây giờ.

Nói xong, Tiêu Hoàng trực tiếp cắt đứt liên lạc.

Lạc Tuyết Ninh đang ở khu ký túc xá số 1 Học viện Tây Tân Ma Văn, thấy Tiêu Hoàng cắt đứt liên lạc, biểu tình cũng trở nên nghiêm túc, trước mặt nàng là mấy thủ hạ chủ yếu của Lạc Tuyết Ninh.

Trưởng quan, Quyền Tàng đặt ra địa điểm giao dịch ở đâu?

Chuẩn tướng Khoa Tư đứng dậy tới cạnh Lạc Tuyết Ninh khẽ hỏi, bởi vì vừa rồi Lạc Tuyết Ninh đặt ra hình thức mã hóa với Ma Văn thông tin, bởi vậy những người khác không nghe được cuộc nói chuyện.

Lạc Tuyết Ninh khẽ liếc Khoa Tư, không nói gì, tiếp đó nhìn sang một người thủ hạ khác, phân phó:

Đi, lấy thứ chuẩn bị ra đây, một mình ta đi giao dịch.

Trưởng quan, ngài thật muốn đi một mình? Có nguy hiểm quá không? Dù sao lúc này trong Thái Ngô thành không phải là chỗ an toàn, hơn nữa thân phận Quyền Tàng rất cuộc là sao, còn phải đợi điều tra rõ, nói không chừng là người Duy Lâm.

Hứa Quốc Hào, tham mưu trưởng sư đoàn thứ năm Phục Thản Đế Quốc, lên tiếng khuyên bảo, tuy rằng hẳn không cùng quốc gia với Lạc Tuyết Ninh, nhưng cũng cùng một ỹận doanh.

Hứa tướng quân không cần lo nhiều, tuy rằng ta không rõ Quyền Tàng là người nào, nhưng mà có thể khẳng định một điểm, đó là hẳn tuyệt đối không phải người Duy Lâm công quốc.

Lạc Tuyết Ninh khẳng định nói, bởi vì hôm qua nàng tận mắt thấy tự tay Quyền Tàng đánh chết ba tên quân nhân Duy Lâm công quốc.

Đương nhiên, điều này cũng không loại trừ Quyền Tàng đang diễn kịch, nhưng mà ngẫm lại, Quyền Tàng cần gì phải diễn trò chứ? Phái đại quân vây công bắt sống, chẳng phải càng tốt hơn?

Hơn nữa tiếp xúc ngắn ngủi với Quyền Tàng, Lạc Tuyết Ninh có một loại cảm giác cực kỳ mãnh liệt, đó là không phải ừan ngập địch ý, chỉ là muốn làm một chuyển làn ăn đơn thuần mà thôi.

Ngay khi Lạc Tuyết Ninh nói, một cái bao lớn được đưa vào, nhìn bề ngoài giống y như túi du lịch bình thường.

Kiểm ỡa chiếc túi, Lạc Tuyết Ninh vào phòng ngủ thay bộ quần áo bình thường, áo sơmi bó sát người màu lam, quần bò cùng với kính mắt, đầu còn đội mũ lưỡi trai.

Đồng thời, nữ trợ thủ cũng theo sát Lạc Tuyết Ninh đi ra, trên người mặc quân phục tướng quân của Lạc Tuyết Ninh, đeo kính đen nhìn từ xa rất giống với bản thân Lạc Tuyết Ninh.

Bây giờ thông báo với hiệu trưởng Sài Tang, nói là ta muốn đi dạo một vòng quanh khu Nam Viên.

Lạc Tuyết Ninh phân phó xong, liền vác túi đi ra ngoài. Sau đó thừa dịp không có người chú ý, tùy tiện tìm một chiếc xe Ma Văn bình thường, dựa theo bản đồ Thái Ngô thành lập tức đi tới địa điểm Tiêu Hoàng đã chỉ.

Có thể nói, lúc này ngay cả Lạc Tuyết Ninh cũng kỳ quái, tuy rằng tiếp xúc Quyền Tàng không nhiều, nhưng mà luôn có một loại bản năng tín nhiệm, loại cảm giác này luôn làm Lạc Tuyết Ninh cảm thấy kỳ lạ.

Tiêu Hoàng ở trên đỉnh núi, nói chuyện với Lạc Tuyết Ninh xong liền dựa vào khối đá lớn nhắm mắt dưỡng thần. Dùng hai tai cảm giác gió thổi cỏ lay xung quanh, thậm chí là những thay đổi nhỏ nhất. Nhớ những ngày còn là thợ mỏ, Tiêu Hoàng đã có thói quen nghỉ chân ở chỗ này.

Khoảng 20 mấy phút sau, Ma Văn thông tin của Tiêu Hoàng truyền ra chấn động, cầm lên xem, đúng là Lạc Tuyết Ninh.

Ta đang ở trấn Đông Thành, tiếp theo đi đâu?

Tiêu Hoàng vừa nhận liên lạc, giọng nói của Lạc Tuyết Ninh truyền vào tai Tiêu Hoàng.

148. Chương 148: Tín Nhiệm

Chuyển mắt nhìn xuống núi, Tiêu Hoàng mơ hồ thấy được một chiếc xe Ma Văn màu trắng đang đậu bên đường. Lấy kính viễn vọng Ma Văn ra, lúc này Tiêu

Hoàng thấy rõ được một cô gái có trình độ nguy toang không thua gì Mộ Khê Nhi đang ngồi bên toong, cửa xe mở rộng

Nhìn thấy khu rừng bên trái không? Vào đó.

Tiêu Hoàng dùng Ma Văn thông tin nói với Lạc Tuyết Ninh.

Lạc Tuyết Ninh liếc khu rừng bên trái, kéo dài tới đỉnh núi, nhưng vĩ trời đã vào thu, lá cây chuyển sang màu vàng óng ánh, bắt đầu rơi rụng, tầm nhìn cũng tốt hơn.

Quan sát xung quanh một lúc, thấy không có gì khác thường, Lạc Tuyết Ninh mới vác ba lô đi vào trong rừng.

Đồng thời ngay khi Lạc Tuyết Ninh tiến vào trong rừng, Ma Văn cảnh báo chủ trong lòng Tiêu Hoàng cũng truyền ra chấn động. Trên màn hình, một cái đốm sáng màu tím đậm cũng hiện lên, cho dù không nhìn ra bóng dáng Lạc Tuyết Ninh, Tiêu Hoàng vẫn có thể phán đoán rõ ràng vị trí của Lạc Tuyết Ninh, về phần núi rừng xung quanh, ngoại trừ Lạc Tuyết Ninh ra, cũng không có dị động khác thường.

Nhưng dù thế, Tiêu Hoàng cũng không dám khinh thường.

Đi vòng qua, phía trước có đường dốc, rất khó đi.

Ngay khi Lạc Tuyết Ninh đi trong rừng núi, bên trong Ma Văn thông tin của Lạc Tuyết Ninh lại truyền ra tiếng nói của Tiêu Hoàng.

Nghe tiếng nói này, Lạc Tuyết Ninh cảnh giác nhìn xung quanh, rõ ràng nàng biết được Tiêu Hoàng hiểu rõ địa hình nơi này, hơn nữa biết rõ hướng đi của nàng.

Theo Lạc Tuyết Ninh thấy, nói là Tiêu Hoàng có lòng tốt nhắc nhở, càng không bằng nói là cảnh báo nàng đừng có giở trò gì, hẳn rõ nơi này như lòng bàn tay.

Đi thẳng một đường, khoảng 10 phút sau, Lạc Tuyết Ninh theo Tiêu Hoàng chỉ dẫn rốt cuộc đến đỉnh núi. Nhưng mà khi Lạc Tuyết Ninh thấy Tiêu Hoàng, thần sắc khê giật. Chỉ thấy mười mấy cái Ma Văn cao bạo phủ đầy xung quanh chỗ nàng cùng Tiêu Hoàng.

Chà, không ngờ được người đã chuẩn bị sẵn, cái giá không nhỏ, chỉ là không biết Ma Văn cao bạo này là thật hay giả.

Lạc Tuyết Ninh làm ra vẻ thoải mái nói.

Giao dịch bình yên xong, cầm được thứ mình muốn, chia tay vui vẻ, vậy thì những Ma Văn cao bạo kia là giả. Nếu có chuyện gì, vậy thì nó sẽ thành đồ thật.

Tiêu Hoàng khê nói, kỳ thật cũng hết cách, bản thân Tiêu Hoàng biết rõ mình đánh không lại Lạc Tuyết Ninh, không dùng cách này thì trong lòng hẳn không có nắm chắc.

Nhìn lại Lạc Tuyết Ninh, chỉ liếc qua cao bạo văn xung quanh, cũng không dây dưa gì, trực tiếp bỏ túi du lịch sau lưng xuống, tiện tay ném tới trước người Tiêu Hoàng:

Những thứ ngươi muốn ở trong đó.

Tiêu Hoàng không đáp lời, liếc Lạc Tuyết Ninh, sau đó cảnh giác cúi người xem xét một chút, dường như không ít, còn có mấy cái trử kim văn không ký tên, toàn bộ ba lô cũng không có động tay chân gì.

Đã thế, Tiêu Hoàng cũng không ngừng lại, tiện tay lấy ra một phong thư ném cho Lạc Tuyết Ninh.

Nhặt phong thư lên, Lạc Tuyết Ninh lập tức xé ra, trong phong thư là một loại giống như bản đồ. Mở ra xem, thần sắc Lạc Tuyết Ninh giật giật, bên trong có mấy chục điểm đỏ che kín, mọi thứ giống như đã có người chuẩn bị mấy năm, chỉ chờ một ngày Lạc Tuyết Ninh đến đây.

Dựa vào kinh nghiệm của Lạc Tuyết Ninh, chỉ liếc một cái liền thấy được bản đồ này tuyệt đối là thật, trong lòng ít nhiều may mắn. Đến làm giao dịch này, mới ý thức được kẻ thù hùng mạnh, bàng không thật là không thể tưởng tượng nổi.

Nhanh tay thu lại bản đồ, nhìn lại Tiêu Hoàng, vẻ thoải mái của Lạc Tuyết Ninh đã rút đi nhiều, tiếp theo lấy ra một cái hộp thủy tinh, cực kỳ tinh xảo. Xuyên thấu qua đó có thể thấy được bên trong chứa một cái ống nghiệm, đựng một loại chất lỏng sặc màu tím.

Đây là não tủy Tử Long, linh thú Ngự sư cấp năm, bây giờ theo yêu cầu của người, dùng nó trao đổi tính bảo khác mà người nắm giữ.

Lạc Tuyết Ninh nói xong, trực tiếp ném cho Tiêu Hoàng.

Tiêu Hoàng tiếp nhận não tủy Tử Long, chỉ nhìn một chút, xác nhận không sai, cũng không chần chờ liền nhét vào túi áo. Sau đó lấy ra túi giấy vàng, trực tiếp ném cho Lạc Tuyết Ninh.

Túi giấy rất nhẹ, cũng chỉ nặng hơn phong thư trước đó, tiếp theo Lạc Tuyết Ninh muốn mở nó ra.

Trở về hãy mở, xem ở đây không tiện lắm.

Tiêu Hoàng khẽ nói.

Lạc Tuyết Ninh liếc Tiêu Hoàng, cười cười, liền ngừng tay, giống như một loại tín nhiệm.

Ta sẽ không ném Ma Văn thông tin của người, có tình báo cứ tìm, ta sẽ ra giá cao.

Lạc Tuyết Ninh nói với Tiêu Hoàng xong, liền xoay người đi xuống núi, không hề có chút dây dưa.

Thấy Lạc Tuyết Ninh xuống núi, khởi động xe Ma Văn chạy đi, Tiêu Hoàng mới thở dài một hơi, xem như đã lấy được Thiết đề liên tới tay.

Không ở lại đỉnh núi lâu, dọn dẹp xong mọi thứ xung quanh, gỡ bỏ cao bạo văn, Tiêu Hoàng nhanh chóng rời đi.

Thẳng đến khi đổi quần áo quần áo, lái xe chạy đến con phố lộn xộn Thái Ngô thành, Tiêu Hoàng mới thả lỏng cổ lỏng. Trái tim đập mạnh, tự nhiên cũng mừng rỡ, Thiết đề liên đã có, cùng với 1000 kim tệ và não tủy Tử Long, đối với Tiêu Hoàng tuyệt đối là kiếm lời to.

Còn hẳn chỉ phải trả giá là bán đứng Duy Lâm công quốc, nhưng mà cái thì có là gì?

Ngay khi khỏe miệng Tiêu Hoàng khẽ nhếch lên, Ma Văn thông tin thường dùng lại vang lên, yêu cầu liên lạc là Mộ Khê Nhi.

Khê Nhi, có chuyện gì?

Nhận cuộc gọi, Tiêu Hoàng khẽ hỏi, từ ngữ khí có thể thấy tâm tình không tệ.

Mai Kiệt đã xem qua Ma Văn ảnh hiệu của người, rất vừa lòng.

Mộ Khê Nhi nói, ngữ khí tràn ngập hưng phấn. Tuy rằng nàng không tin lắm Tiêu Hoàng gia nhập sẽ mang tới bất ngờ gì, nhưng mà nàng chỉ vui vẻ, không có lý do gì.

Ồ! Nhưng ta có có điều kiện, đó là tất cả biểu diễn của cô phải nghe theo ta, do ta toàn quyền phụ trách, không có ai được quyền can thiệp.

Tiêu Hoàng trầm tư một hồi, mắt nhìn phía trước, nói.

A?

Nghe nói vậy, Mộ Khê Nhi không khỏi hô lên. Dựa theo ý nghĩ của nàng, Tiêu Hoàng phải tràn ngập mừng rỡ không yên mới đúng, kết quả không ngờ lại muốn có quyền khống chế mọi thứ. Cái này không phải là biểu hiện vui mừng không yên, mà là lòng tin bành trướng.

Có khó khăn gì sao? Như vậy cô đi nói với Mai Kiệt những gì ta nói, đồng ý thì làm, nếu thất bại, ta chịu trách nhiệm.

Tiêu Hoàng nói tiếp.

Tiếp theo, Tiêu Hoàng nói chuyện vài câu với Mộ Khê Nhi, tiếp đó ngắt liên lạc.

Lúc này Mai Kiệt cùng với mấy người quản lý đứng cạnh Mộ Khê Nhi, bọn họ cũng nghe rõ những lời Tiêu Hoàng nói.

Nhưng sắc mặt Mai Kiệt không có gì khó coi, mà là tỏ vẻ không thể tin được. Từ trong lời Tiêu Hoàng vừa nói, hẳn rõ ràng nghe ra tự tin tuyệt đối, loại tự tin § này không phải cuồng vọng, mà hoàn toàn là bản năng, được thành lập dựa trên ^ thực lực cực cao.

Cái tên kia là Tiêu Hoàng phải không, quá cuồng vọng đi chứ, không phải học sinh Phân viện thôi sao? Có gì giỏi lắm?

Hắn coi Mỹ Nhân chúng ta là cái gì? Công ty nhỏ sắp phá sản hay sao? Theo ta thấy, cái tên này hoàn toàn lên mặt, người này không cần cũng được.

Mấy người quản lý làm ra vẻ cực kỳ oán giận nói.

Mộ Khê Nhi bên cạnh nghe mấy người này nói bậy Tiêu Hoàng, không biết sao lại có lửa giận trào lên.

Các người câm miệng. Không vừa mắt hẳn? Được, vậy các người chế tạo một cái Ma Văn ảnh hiệu ngang cấp với hẳn cho ta xem.

Mai Kiệt sắc mặt trầm xuống, nói với mấy người quản lý bên cạnh. Vuốt cằm, rõ ràng sử dụng Tiêu Hoàng là đang đánh bạc, cho Tiêu Hoàng toàn quyền, vậy thì tuyệt đối là đánh bạc tới tắng gia bại sản.

Trầm tư hồi lâu, Mai Kiệt nhìn thẳng vào Mộ Khê Nhi, khẽ nói:

Cô cũng biết trình độ quan trọng của hội biểu diễn lần này, thành công sẽ đạt được địa vị, thất bại sẽ nhanh chóng bị đào thải. Có thể nói đây là bước ngoặt tiền đồ của cô, một bước thiên đường một bước địa ngục. Vừa rồi ta đã nghĩ, quyết định giao quyền lựa chọn cho cô, sử dụng hay là bỏ qua Tiêu Hoàng.

Ta chọn Tiêu Hoàng.

Mộ Khê Nhi sáng khoái nói ngay, không có một chút băn khoăn.

Nói cho Tiêu Hoàng, đáp ứng tất cả điều kiện của hắn, hy vọng hắn nhanh chóng thực hiện chức trách của mình.

Mai Kiệt phân phó, tiếp theo quay đầu đi.

Nhưng mà, ông chủ...

Rốt cuộc người là chủ hay ta là chủ?

Thấy một tên người quản lý còn muốn đưa ra nghi ngờ, Mai Kiệt lạnh giọng nói:

Có gì nghi ngờ, có gì không thích? Có thể đợi sau hội biểu diễn hãy nói, bây giờ có thể ngậm miệng được rồi.

Nói xong, Mai Kiệt xoay người đi.

Đồng thời, bên phía Tiêu Hoàng đã trở về nhà, bày ra thu hoạch trong phòng ngủ, dọn dẹp một chút, liền vội vàng ngồi trên bàn, nghiên cứu Văn đan chữa trị.

Trước đó đã nói, Thiết đề liên chỉ có hiệu quả cường hóa thể bào trong thời gian ngắn, duy trì khoảng 3-4 giờ.

về phần Hắc văn thảo, cũng là một loại dược vật quý giá, tác dụng cùng loại với thuốc trợ tim, chủ yếu là dùng để cấp cứu bệnh nhân nguy kịch.

Hoặc là nói, Hắc văn thảo là một loại dược vật mà bác sĩ sử dụng lúc không còn cách nào khác.

Cố làm tâm tình bình thản, Tiêu Hoàng toàn tâm toàn ý tiến hành các loại thăm dò phân tích. Có thể nói dựa theo tài liệu mà Tiêu Hoàng sử dụng lúc này, mỗi một viên Văn đan có giá mười mấy kim tệ, tuyệt đối là con số làm người Thái Ngô thành giật mình, không khác gì đang đốt tiền.

Nhưng mà chân chính đến trạng thái như Tiêu Hoàng, sẽ triệt để nhìn thấu. Một khi không còn mạng, những thứ đau khổ theo đuổi như là danh dự tối cao, địa vị hiển hách, tiền tài vô số, mỹ nữ xinh đẹp.... Xét đến cùng, tất cả đều là

149. Chương 149: Một Tia Hy Vọng

Cần nhắc nghiên cứu liên tục 4-5 giờ, Tiêu Hoàng đã không nhớ mình nghiên cứu bao nhiêu lượt, cho ra các phương thuốc cứu mạng mình.

Nhìn phương thuốc điều chỉnh cho ra trước mắt, biểu tình của Tiêu Hoàng cực kỳ phức tạp, có trút được gánh nặng sau bận rộn, cũng có chút không yên, cùng với một chút hy vọng.

Biểu tình này cũng phản ứng nội tâm của Tiêu Hoàng từ góc độ nào đó, dù sao lần này Tiêu Hoàng đã tới gần cực hạn. Nếu không có hiệu quả rõ rệt, Tiêu Hoàng có thể cảm nhận được cánh cửa sinh mệnh đã dần dần đóng lại với mình.

Không cảm khái nhiều, chỉ nghỉ ngơi một phen, điều chỉnh tinh thần, Tiêu Hoàng rửa mặt bằng nước lạnh lẽo. Sau đó đi tới tủ chứa đồ, lấy ra một gốc Thiết đề liên. Nhìn từ bề ngoài, hình dạng Thiết đề liên giống như đóa hoa sen sáu màu nở rộ, cánh hoa xếp hình như sen, to cỡ bàn tay. Lá cây như cánh hoa sen, cắt ra sẽ có chất lỏng dính trong suốt, đây là phần quý giá nhất của nó.

Chế tạo một viên Văn đan không cần nhiều Thiết đề liên, một gốc là có thể chế tạo mấy chục viên.

Chuẩn bị đầy đủ tài liệu, Tiêu Hoàng ngồi trước bàn, bình ổn tâm tình, hết sức tập trung chế tạo Văn đan.

Mỗi một bước, Tiêu Hoàng đều dùng hết khả năng làm thật tốt, không ai rõ hơn Tiêu Hoàng tính quan trọng của thứ đang được chế tạo với bản thân mình.

Suốt hai giờ, chín viên Văn đan chưa trị dùng Thiết đề liên cùng với mấy loại thảo dược quý khác đã được Tiêu Hoàng làm ra.

Trên viên thuốc vàng óng có đường văn lộ đỏ rực, một đám Ma Văn thu nhỏ.

Tỉ mỉ ghi lại những bước chế tạo vừa rồi, Tiêu Hoàng ho khẽ, đi vào sân nhìn chín cái lồng sắt ở góc tường. Tiêu Hoàng không do dự cầm chín viên Văn đan nhét vào miệng chín con thỏ.

Sau đó ngồi xuống, quan sát tỉ mỉ phản ứng của chín con thỏ, trong lòng cực kỳ không yên, biểu tình nghiêm túc.

Từng giây trôi qua, nhìn chín con thỏ, bộ lông xám dựng lên, nhanh chóng hoạt động trong lồng, giống như tiến vào giai đoạn hưng khởi.

Tiêu Hoàng hiểu được, đây là hiệu quả cường hóa tế bào của Thiết đề liên.

Một lát sau, chín con thỏ bắt đầu nao loạn, may mà không có mất mạng tại chỗ như trước.

Chỉ nhìn điểm này xem ra vẫn có tác dụng, mà từ đầu đến cuối Tiêu Hoàng ngồi yên không nhúc nhích, ánh mắt quét nhanh qua lại chín con thỏ, quan sát từng hành động của chúng.

Hai giờ trôi qua, đối với Tiêu Hoàng, hai giờ này là cực kỳ khó khăn. Trong đó bốn con thỏ đã chết, miệng dính chút máu, kiểu chết tốt hơn trước kia.

Năm con còn lại cũng đã hấp hối, có con thân thể co rút, chỉ còn lại một hơi. Thấy cảnh này, Tiêu Hoàng đã nhúu chặt mày.

Rõ ràng, chỉ nhìn cảnh trước mắt mà nói, Văn đan do mình chế tạo vẫn còn độc tính quá mạnh, không phải an toàn 100%.

Tiếp đó, không lâu sau, năm con thỏ miễn cưỡng tồn tại cũng không vượt qua được, lần lượt chết đi.

Tiêu Hoằng không động dậy, lẳng lặng nhìn, sau đó thở dài, trong lòng đầy u ám.

Vuốt mũi, Tiêu Hoằng đứng lên lựa chọn xác ba con thỏ trở về phòng, bắt đầu (jir giải phẫu phán đoán nguyên nhân cái chết.

Con thỏ thứ nhất chết do động mạch chủ tan vỡ, xuất huyết nội. Con thứ hai, thuộc nhóm chết thứ hai, công năng cơ thể suy kiệt mà chết. Con thỏ thứ ba là nhóm chết đi cuối cùng, cũng là bệnh trạng nhẹ nhất, chết do hoại tử tế bào. Hai loại sau nói từ trình độ nào đó, tuy rằng đã bị độc tính tổn thương, nhưng nếu liều mạng cấp cứu thì có lẽ còn một tia sống sót.

Phát hiện điều này, Tiêu Hoằng không kìm được khẽ than một tiếng, chín con toàn chết không có một chút may mắn, điều này là đả kích lớn với Tiêu Hoằng. Nhưng cố tình phát hiện ra điều này, lại cho Tiêu Hoằng một tia cơ hội.

Vận mệnh luôn giống như thế, đả kích người ta đến suy sụp, sau đó lại lộ ra một tia hy vọng xa vời, khiến người ta lao tới theo đuổi.

Nhưng mà mặc kệ thế nào, hy vọng cũng tốt hơn là tuyệt vọng. Điều chỉnh lại ý nghĩ, Tiêu Hoằng ngồi trở lại bàn, bắt đầu xem xét lại tư liệu Văn đan trước đó, tìm kiếm ý tưởng cải tiến mới.

Có phát hiện trước đó, lần này Tiêu Hoằng cố ý không hoàn toàn đặt hướng suy nghĩ lên Văn đan nữa, mà cân nhắc biện pháp dùng nhiều loại thuốc chữa trị căn bệnh của mình.

Ở ữngong khu ký túc xá số 1 Học viện Tây Tân Ma Văn, Lạc Tuyết Ninh trở về bình yên đã triệu tập thủ hạ của mình, mở cuộc họp tác chiến khẩn cấp.

Nghiên cứu bản đồ mua được từ Tiêu Hoằng, Lạc Tuyết Ninh liền xé mở túi giấy mà Tiêu Hoằng đưa cho nàng.

Lúc này Lạc Tuyết Ninh nhìn thấy bên trong túi giấy có hai loại đồ vật, một cái Ma Văn hình ảnh cùng tờ giấy xếp nhỏ.

Lấy ra Ma Văn hình ảnh, Lạc Tuyết Ninh quan sát một chút, rõ ràng là hàng vỉa hè, không phải do Quyền Tàng tự tay làm, thậm chí bên trên còn có nhãn hiệu hàng hóa chưa xé hết.

Đặt Ma Văn hình ảnh lên dụng cụ phát, lúc này màn hình bắn ra, hơi mờ nhạt, nhưng mà vẫn có thể thấy rõ Ma Văn ghi hình đang bí mật ghi lại màn ảnh Ma Văn quét thùng chứa hàng.

Toàn bộ hình ảnh đã trải qua rất nhiều xử lý, làm mờ người điều khiển, chỉ có thể thấy rõ hình ảnh màn hình Ma Văn cảnh báo, cùng với những thùng hàng chạy ngoài cửa sổ.

Thấy cảnh này, những sĩ quan đang ngồi nhìn nhau, không hiểu hình ảnh này nói lên điều gì.

Nhưng một lát sau, ngay khi một cái thùng hàng đi ngang qua màn ảnh, chỉ thấy màn hình Ma Văn cảnh báo đột nhiên hiện lên đầy những đốm sáng.

- Cái gì...

Các sĩ quan thấy cảnh này, đồng loạt hô lên, trên màn hình có nhắc nhở, Ma Văn cảnh báo phán đoán là Ngự giả cấp một.

Bỗng nhiên xuất hiện nhiều đốm sáng như thế, hiển nhiên thật là dọa người. Huống chi những đốm sáng này ưỡn trong thùng chứa hàng, rõ ràng là không thể lộ mặt được.

Ngay cả Lạc Tuyết Ninh trước đó vẫn bình tĩnh, lúc này khóe mắt khẽ giật, sắc mặt nghiêm túc dần.

Nhưng cái này chỉ là bắt đầu, trong mấy thùng hàng tiếp theo còn thấy được đốm sáng cấp Ngự sư xét qua màn hình, đếm sơ khoảng mười mấy người.

- Rốt cuộc là ai?

Một nam nhân trẻ tuổi ngồi sau nói, trên vai đeo quân hàm đại tá, hẳn là sĩ quan 2- phụ tá của Lạc Tuyết Ninh, tên là Nặc Trát.

Những người khác không trả lời, cảm thấy dường như đã sớm biết. Có loại thực lực này, lại không dám lộ ra bên ngoài mà đi lên lút như vậy, ngoại trừ Duy Lâm thì còn ai vào đây.

Lạc Tuyết Ninh ngồi ở chủ vị, trong lòng cũng cả kinh, nàng không ngờ Duy Lâm công quốc lại phái nhiều viện binh như thế, rõ ràng muốn làm động tác lớn.

- Không ngờ Quyền Tàng này quả nhiên bí hiểm, ngay cả tình báo như vậy cũng có thể lấy được.

Lạc Tuyết Ninh nhìn màn hình thì thảo nói, thần sắc càng trầm trọng.

Tiếp theo Lạc Tuyết Ninh cầm túi giấy lên, lấy ra tờ giấy xếp trong đó, mở rộng ra. Chỉ thấy bên trong là sơ đồ chính thể kho hàng Phúc Long, nhìn rất bình thường, chỉ là ở vị trí các kho hàng phía đông nam có mười mấy kho hàng bị bút đỏ khoanh tròn.

Dấu hiệu này rất đơn giản, nhưng mà mỗi người đều biết nó có ý nghĩa gì. Những kho hàng khoanh tròn đỏ kia, chính là địa bàn Duy Lâm công quốc.

Tình báo này có giá trị cỡ nào, trong lòng mấy người đang ngồi đều rất rõ ràng, tương đương với cứu Lạc Tuyết Ninh một mạng. Nếu Lạc Tuyết Ninh hành động dựa theo số lượng quân đội Duy Lâm ở Thái Ngộ thành trong tình báo trước đó, rất có thể sẽ vì khinh địch mà không bao giờ xoay người được nữa.

- Trưởng quan, vừa rồi ta thống kê sơ bộ, nếu trong những thùng hàng kia đều có người, như vậy nhân số ước chừng tương đương biên chế một chiến đoàn.

Nặc Trát nhíu mày, báo cáo với Lạc Tuyết Ninh.

Tình thế tuyệt đối không lạc quan, chỉ tính riêng binh lực, phía Lạc Tuyết Ninh tính luôn quân đội Bối La Mặc Huyền dẫn tới, cũng chỉ điều động được 300 quân số, đối phương ít nhất 1000 trở lên.

Đương nhiên, Duy Lâm công quốc muốn trắng trợn cường công là không thể, bởi vì có tập đoàn Hồng Bác phụ trách an toàn của bọn họ ở đây, lúc tất yếu còn có Ty cảnh sát cùng với hai thể lực khác.

Nhưng một khi rời khu Tây Tân, mọi chuyện sẽ khó mà nói trước. Mơ hồ, Lạc Tuyết Ninh có cảm giác dường như toàn bộ Thái Ngộ thành biến thành sân nhà của Duy Lâm công quốc, quả thật là châm chọc.

trước đó quân đoàn kỵ sĩ Thánh điện Phục Thần Đế Quốc không gặp chuyện, mọi thứ đều sẽ ổn. Nhưng trước mắt nói gì cũng đã chậm, đã không còn đủ thời gian triệu tập quân đội nữa.

- Xem ra chúng ta chỉ có thể thay đổi chiến thuật trước đó, bàn bạc kỹ hơn.

Lạc Tuyết Ninh nói, tiếp theo bắt đầu nghiên cứu kế hoạch mới cùng các sĩ quan.

Đảo mắt đến sáng, Tiêu Hoảng nằm ngủ trên bàn mới mở mắt ra.

Dụi mắt, dọn dẹp lại đồng giấy tờ lộn xộn trên bàn, Tiêu Hoảng xách ba lô chuẩn bị đi học, hy vọng có thể lặn giữa biển tri thức tìm cách tự cứu mình, cũng như tự học giải phẫu trước đó, bây giờ rất hữu dụng với Tiêu Hoảng.

Đi ra sân trước, lúc này Lý Nhạc đã dậy chuẩn bị bữa sáng như thường lệ, nhìn thấy Tiêu Hoảng thì vẫn là cười nịnh nọt như ngày thường.

- Lý Nhạc, ngày mai lại mua 10 con thỏ nữa.

Ngồi trên bàn, Tiêu Hoảng ngáp một cái, dụi mắt nói với Lý Nhạc.

150. Chương 150: Tình Ý

- A? Còn mua nữa, không phải mấy hôm trước mới mua 10 con hay sao?

Lý Nhạc chớp mắt, khó hiểu hỏi.

- Đã chết rồi, tiếp tục mua đi

. Tiêu Hoàng nói.

Lý Nhạc cũng không hỏi rõ, khẽ gật đầu. Dù sao thỏ cũng không đáng bao nhiêu, hơn nữa Lý Nhạc mua thỏ đều là thỏ lấy thịt, dù không chết ưỡng tay Tiêu Hoàng thì đưa tới quán ăn cũng phải chết thôi.

Còn nữa, từ nay về sau cho người thêm một quyền, đó là quyền mượn người. Đã trải qua thời gian dài như thế, người cũng quen biết không ít người ở Thái Ngô thành, tìm vài người tin được, người nhận làm đồ đệ là được rồi, sau này chúng ta nghĩ cách mở rộng quy mô.

Tiêu Hoàng ho khan, nói với Lý Nhạc.

Lý Nhạc nghe nói vậy, khẽ giật mình, tiếp đó mặt mày hớn hở liên tục gật đầu. Kỳ thật hắn đã sớm có ý này, dù sao kinh doanh hiện tại tốt như vậy, không mở rộng quy mô thì đúng là trời đất không tha.

Còn bản thân Lý Nhạc lúc này cũng đạt đến Ngự đồ cấp năm, ở ưỡng mắt người thường cũng đã là khá cao rồi.

Liếc Lý Nhạc một cái, uống sạch chén cháo, Tiêu Hoàng kéo ba lô lấy ra một cái hộp gỗ, cùng một quyển sách.

Trong hộp gỗ chứa Được văn Doanh nghiệp Đại Hoàng Mỹ cần tiêu hao, đều do tự tay Tiêu Hoàng chế tạo, còn sách là nói về chế văn sơ cấp.

- Người cùng đám người Lâm Tử xem kỹ sách này, chỗ nào không hiểu thì tìm thời gian hỏi ta.

Phân phó xong, Tiêu Hoàng vác ba lô đi ra khỏi Trung tâm Đại Hoàng Mỹ, lên xe Ma Văn chạy đi Học viện Tây Tân Ma Văn.

Trên đường, Ma Văn thông tin của Tiêu Hoàng chợt rung lên, lấy ra xem, người gọi là Mộ Khê Nhi.

- Mai Kiệt đã đồng ý yêu cầu của anh, thời gian đến hội biểu diễn còn không đến hai tuần, chừng nào anh mới đến giúp ta đây. Dù sao ta giao hết mọi thứ cho anh rồi đấy.

Ngay khi Tiêu Hoàng vừa nhận liên lạc, giọng nói véo von của Mộ Khê Nhi truyền vào tai Tiêu Hoàng, trong đó còn mơ hồ kèm theo tiếng cười hì hì.

Nghe giọng Mộ Khê Nhi, sắc mặt âm trầm của Tiêu Hoàng mơ hồ sáng hơn một chút. Chuyện tới mức này, Tiêu Hoàng không thể không thừa nhận thế giới của hắn đã trở thành một vùng tối tăm, khắp nơi tràn ngập hơi thở của cái chết. Còn Mộ Khê Nhi là chiếc cầu vồng giữa thế giới xám xịt này, tuy rằng mỏng manh, nhưng tràn ngập tươi đẹp tô điểm thế giới này.

- Yên tâm đi, không làm trễ việc của cô được.

Tiêu Hoàng cười cười nói lại.

- Anh phải cố sức lên, công ty chúng ta có rất nhiều người đều nghi ngờ anh, ta đã ủng hộ anh được ăn cả ngã về không đấy.

Mộ Khê Nhi nói tiếp, có vẻ rất tự nhiên.

Tiêu Hoàng cũng không biết nói gì mới được, chỉ ngây ngô ừ hử trong lòng thật là ảm áp.

Nói thêm vài câu, Tiêu Hoàng kết thúc liên lạc, đi vào Học viện Tây Tân Ma Văn. Lúc này Tiêu Hoàng lại chợt phát hiện Học viện Tây Tân Ma Văn, thậm chí là khu Tây Tân đã cảnh giới càng nghiêm khắc hơn.

Tiêu Hoàng cũng không cảm thấy khác thường đối với chuyện này, Lạc Tuyết Ninh thu được tình báo của mình, không cảnh giác cũng khó. Mà đối với kế hoạch của Lạc Tuyết Ninh, bản thân Tiêu Hoàng cũng rất hứng thú, bởi vì rất có thể chuyện này có ngàn vạn liên quan tới bệnh lạ của Tiêu Hoàng.

Tiêu Hoàng chỉ dự một buổi học sáng, hai tiết còn lại vẫn như bình thường, hỏi riêng Thôi Uyển Bác. Tiêu Hoàng bác học, điểm này là rõ ràng, nhưng mà so sánh với Thôi Uyển Bác đọc sách cả đời, dạy học cả đời, vẫn còn kém xa.

Đối với chứng bệnh của mình, Thôi Uyển Bác cũng hỗ trợ Tiêu Hoằng tiến hành kiểm tra cũng nghe ý tưởng điều trị chứng bệnh của Tiêu Hoằng. Đương nhiên trong đó Tiêu Hoằng không nói công thức dùng Đỗ tát thảo cùng với Thiết đề liên.

Hắn cũng không ngốc, một khi tiết lộ thứ này ra ngoài, tuyệt đối sẽ đưa tới rắc rối không hết.

- Ý tưởng phương thuốc của người rất chính xác, nhưng mà phải có một điều kiện quyết định đó là khi trị liệu bệnh lạ của người, phải cố gắng chữa trị mạch máu cùng những tế bào tổ chức khác không bị tổn hại, lại còn phải cường hóa tế bào hơn nữa mới được.

Thôi Uyển Bác ngồi trên bàn làm việc, đẩy kính mắt nói.

- Ta biết điều này, gần đây ta đã có ý chế tạo Văn đan chữa trị thành tế bào, chỉ là không biết bắt đầu từ đâu.

Tiêu Hoằng đứng ở bên cạnh Thôi Uyển Bác, bình thản nói.

Thôi Uyển Bác nhìn Tiêu Hoằng, suy ngẫm một lát, tiếp theo cánh tay gầy yếu mở hộp tủ trên bàn làm việc, tìm kiếm một hồi, lấy ra sổ ghi chép phủ bụi.

- Đây là sổ ghi chép mấy năm trước ta nhân lúc thân thể còn khỏe mạnh ghi lại, xem như một phần tinh hoa của ta. Ta còn nhớ bên trong có tri thức liên quan tới chữa trị tổ chức thân thể giống như người, người thấy có tác dụng thì lấy xem đi.

Thôi Uyển Bác nói xong, đưa sổ ghi chép cho Tiêu Hoằng.

Tuy rằng Thôi Uyển Bác nói rất bình thường, nhưng Tiêu Hoằng biết sổ ghi chép này tuyệt đối không đơn giản như thế, nhất thời Tiêu Hoằng có chút được sủng mà sợ.

Cẩn thận nhận lấy sổ ghi chép, mở ra mấy trang, sắc mặt Tiêu Hoằng chợt đổi, ường mắt mơ hồ hiện lên ánh sáng.

Dựa vào học thức mà Tiêu Hoằng nắm giữ hiện giờ, chỉ liếc một cái là biết thứ này tuyệt đối là tinh hoa cả đời bác học của Thôi Uyển Bác.

Thôi Uyển Bác ngồi ở đó tự nhiên chú ý tới sắc mặt biến đổi của Tiêu Hoằng, khuôn mặt khô quắt hiện lên chút vui mừng. Theo Thôi Uyển Bác thấy, thần sắc Tiêu Hoằng như thế không chỉ là tán thành học thức cả đời của mình, còn là một loại thể hiện trình độ của bản thân hắn đã đạt tới một mức độ nhất định.

Bởi vì chỉ người có học thức uyên bác mới có thể xem hiểu nội dung đã viết, thấy rõ giá trị trong đó.

- Thích thì cứ cầm lấy, từ từ nghiên cứu, sổ ghi chép này đưa cho người.

Thôi Uyển Bác nhìn Tiêu Hoằng, cười khẽ nhàn nhạt nói.

- A!

Tiêu Hoằng đang liếc mạng xem, muốn cố gắng ghi nhớ nội dung quyển sổ vào đầu, nghe được lời này không khỏi hô lên. Ngắc đầu, vẻ mặt khó tin, không ai hiểu được giá trị quyển sổ này hơn Tiêu Hoằng. Có nó, có thể để cho Tiêu Hoằng chỉ trong vài ngày đến mấy tháng ôn luyện con đường đã đi trong đời Thôi Uyển Bác, học hỏi những gì cả đời của ngài ấy đã học.

Đối với bất cứ ai một lòng muốn trở thành Dược sư đỉnh cao, thứ này tuyệt đối là tài phú khổng lồ, chỉ là không ngờ Thôi Uyển Bác tùy tiện một câu đã tặng nó ỉnh.

- Thứ này... thứ này quá quý giá, ta...

Tiêu Hoằng bất ngờ không biết nên nói gì.

Người cứ nhận lấy, ta đã già muốn đột phá Ngự hồn giả thì đúng là nói nhảm, so với việc để nó phủ bụi trong tủ, còn không bằng cho người cầm lấy, trở thành trợ lực cho người trưởng thành. Nói không chừng sẽ có hỗ trợ cho bệnh của người, sr có lẽ sẽ xuất hiện kỳ tích thì sao.

Thôi Uyển Bác nhấn từ chữ, trong lời nói tràn ngập từ ái của trưởng giả đối đãi 'g với con cháu.

- Ta... ta sẽ quý trọng sổ ghi chép này.

Suy nghĩ cả buổi, Tiêu Hoàng mới nói.

Thôi Uyển Bác gật đầu, không nói thêm. Kỳ thật lão đưa sổ ghi chép này cho Tiêu Hoàng, hoàn toàn là vì quý mến. Có thể nói nếu Tiêu Hoàng trị dứt bệnh, Tiêu Hoàng tuyệt đối là đồ đệ hoàn mỹ, đầu óc nhanh nhạy, nghiên cứu kỹ thuật vững vàng, làm người khiêm tốn, không có một chút nóng nảy.

Lúc này coi như là Thôi Uyển Bác nhất thời nóng đầu, hay là hợp ý lẫn nhau cũng được, Thôi Uyển Bác quyết định toàn lực giúp Tiêu Hoàng một phen.

- Mặt khác, còn có một loại kỹ xảo sử dụng Ngự lực tên là Nội ngự pháp, có lẽ cũng sẽ giúp được người trị liệu mình.

Thôi Uyển Bác suy nghĩ một lúc, nói tiếp.

- Nội ngự pháp là thứ gì?

Tiêu Hoàng liền tò mò, hẳn thật không có nghe nói qua thứ này.

- Không có tác dụng gì lớn, chỉ là một loại kỹ xảo nhỏ về sử dụng Ngự lực, có thể bao bọc Ngự lực xung quanh khí quan, tế bào, có tác dụng bảo vệ thân thể. Trước kia loại phương pháp tu luyện này được dùng để huấn luyện khả năng chịu đánh của Ngự văn giả, về sau vì xuất hiện đủ loại Ma Văn áo giáp, thứ này dần dần bị người ta quên đi. Trên cơ bản thể lực bình thường đã khó tìm, các thể lực còn còn cất giữ, người có thể tìm hiểu rồi học tập thử, như vậy sẽ có ngày trong tương lai lúc người dùng Văn đan, có lẽ thứ này sẽ giúp đỡ được.

Thôi Uyển Bác nói rõ ràng.

Tiêu Hoàng gật đầu cảm tạ, ghi nhớ chuyện này ững lòng. Từ trong lời Thôi Uyển Bác nói, có thể nghe ra được cũng không phải thứ gì quý giá, muốn tìm kiếm cũng không quá khó.

Tiếp theo Tiêu Hoàng nói chuyện một hồi với Thôi Uyển Bác, như thường lệ cúi đầu chào rồi rời văn phòng Thôi Uyển Bác.

Có thể nói, từ nhỏ đến lớn ngoại trừ cha mẹ ra, Tiêu Hoàng chưa từng chịu ơn huệ của người khác lớn như thế. Hành động của Thôi Uyển Bác quả thật làm trong lòng Tiêu Hoàng rất cảm kích.

Ra khỏi ký túc xá Phân viện, Tiêu Hoàng hoạt động tay chân một chút, bóng tối trong lòng trải qua cuộc nói chuyện với Thôi Uyển Bác đã nhạt đi, tìm lại được tự tin.

- Tiếp tục cố gắng, ta sẽ có biện pháp.

Tiêu Hoàng lăm bắm cổ vũ mình, sau đó lại đẩy mình vào trong công việc.

Đầu tiên là gửi tin cho đám người Lý Văn, buổi chiều đến ký túc xá của mình nhận Chiến văn chế tạo xong.

Sau đó đi nhà ăn dùng tạm một bữa, Tiêu Hoàng vác ba lô trở về ký túc xá, xác nhận Ma Văn cảnh báo không có gì dị thường, bắt đầu tập trung đọc sổ ghi chép quý giá của Thôi Uyển Bác đưa tặng.

Trong sổ ghi chép không chỉ ghi lại những kỹ năng Thôi Uyển Bác nắm giữ, còn có những sách mà Thôi Uyển Bác từng xem qua, cùng những dẫn dắt học được từ sách, trên cơ bản có thể coi là tinh hoa học thuật, cũng là ghi chép tri thức cả đời của Thôi Uyển Bác.

Thứ này tuyệt đối hỗ trợ rất lớn đối với Tiêu Hoàng, nếu so sánh Tiêu Hoàng trưởng thành như chiếc tên lửa, như vậy sổ ghi chép này tuyệt đối là ống đẩy lâm thời, trong thời gian ngắn tăng tốc cho sự trưởng thành của Tiêu Hoàng.

151. Chương 151: Thử Văn!

Tồn hết 3 giờ, Tiêu Hoàng mới đọc hết một lượt sổ ghi chép, trong đó tìm được một loại phương pháp chữa trị tế bào thân thể bị tổn thương. Nhưng mà không phải dùng Văn đan, cũng không phải Dược văn, mà là dùng một loại thảo dược H nấu thành thuốc, tên là Nhuận Tạng.

Trước đó Thôi Uyển Bác cũng từng muốn mở rộng nó ra, nhưng mà nghe nói không phải Được văn cũng không phải Văn đàn, căn bản không được người ta coi trọng.

Còn Tiêu Hoàng nghiên cứu công thức, rõ ràng thấy loại Nhuận Tạng này có hiệu quả rất chậm, nhưng tuyệt đối hữu hiệu. Chỉ là liên quan tới tài liệu hơi đắt một chút, nhưng mà Tiêu Hoàng bây giờ hoàn toàn chịu nổi.

Tiêu Hoàng nhanh chóng bày ra tài liệu cần dùng, mấy loại ỡng đó còn có chứa độc tố rất nhỏ, nhưng mà trải qua phản ứng với những loại dược vật khác, lại biến thành vật chất rất có ích cho thân thể.

Công thức này đúng là có phong cách riêng.

Cộc cộc cộc!

Đang lúc Tiêu Hoàng cảm thán công thức này, cửa ký túc xá của Tiêu Hoàng bỗng truyền ra mấy tiếng gõ cửa rất có thứ tự, Tiêu Hoàng vừa nghe tiếng gõ cửa này liền biết là đám người Lý Văn đã tới.

Nhìn trên bàn không có vật phẩm gì đặc thù, Tiêu Hoàng đi ra tiện tay mở cửa. Nháy mắt bộ dáng cười nịnh nọt đặc thù của đám người Lý Văn đập vào mắt Tiêu Hoàng.

Tiêu Hoàng liếc mấy người này, không nói gì thêm, liền cho bọn họ vào. Cúi đầu nhìn Ma Văn cảnh báo, thấy không có biểu hiện khác thường, Tiêu Hoàng ra hiệu mấy người ngồi tự nhiên, đi vào trong phòng chế văn lấy ra bốn hộp gỗ tinh xảo, mở ra xem, liền đưa cho từng người đám Lý Văn.

Bên ỡng hộp gỗ, Chiến văn cực kỳ tinh xảo đập vào mắt đám người Lý Văn, ánh mắt họ đều biến đổi.

Chỉ đơn thuần thủ công, rõ ràng những Ma Văn này tuyệt đối là hàng tinh phẩm, đồng thời tuyệt đối nhìn ra được đạo công của Tiêu Hoàng đã nâng ột bước.

- Tất cả Ma Văn cơ bản dựa vào yêu cầu trước đó chế tạo ra, ta chỉ hơi cải tiến một chút mà thôi.

Tiêu Hoàng ngồi lên sô pha khẽ nói.

- Cải tiến?

Hồng Phong tò mò.

- Đúng thế.

Tiêu Hoàng nói xong, liền cầm lấy Chiến văn ỡng tay Hồng Phong, đi vào giữa phòng chế văn, chạm vào một khối Ma Văn trên tường, xung quanh người Tiêu Hoàng từ từ kéo lên tường thủy tinh cường hóa cao, độ dày 10 mm.

Đám người Lý Văn theo sau Tiêu Hoàng đi vào phòng chế văn, thấy cảnh này có vẻ khó hiểu.

Nhưng vào lúc này, nhìn lại Tiêu Hoàng đã khởi động Chiến văn của Hồng Phong, nháy mắt xung quanh người Tiêu Hoàng hình thành vòng bảo vệ ỡng suốt, nhìn qua giống như cả người Tiêu Hoàng đang đứng trong bong bóng.

- Yến Nam, dùng Chiến văn của ngươi tấn công ta.

Tiêu Hoàng nhìn vào Yến Nam nói.

- A? Có được không?

Yến Nam lo ngại nói, nên biết không trải qua thí nghiệm nào mà phát động tấn công Tiêu Hoàng, một khi vòng bảo vệ có gì sơ hở, chắc chắn sẽ làm Tiêu Hoàng bị thương.

- Có gì phải lo, cứ làm đi.

Tiêu Hoàng bình thản nói.

Tiêu Hoàng đã nói thế, Yến Nam cũng không dám ngập ngừng, chỉ phải nghe theo. Nhưng mà chỉ sử dụng Chiến văn Quang Dực bình thường, tiếp theo thông lệ qua chỗ hở trên thủy tinh cường hóa cao, bắn ra một cái lưỡi dao ánh sáng về phía Tiêu Hoàng.

Nháy mắt khi lưỡi dao ánh sáng bắn về phía vòng bảo vệ của Tiêu Hoàng, một màn kỳ diệu xảy ra. Chỉ thấy khoảng khắc dao ánh sáng vàng óng tiếp xúc với vòng bảo vệ, giống như bị hòa tan ra, không có tiếng nổ lớn khi va chạm với vòng bảo vệ, không có tiếng động gì. Chỉ là trên vòng bảo vệ trong suốt có chút ánh sáng vàng, như là nhỏ giọt mực vào ừng nước sạch vậy.

Những người khác thấy cảnh này, nhìn nhau, trong mắt hiện lên vẻ ngạc nhiên.

- Đừng yếu đuối như thế, làm lại.

Tiêu Hoàng căn bản không chú ý biểu tình của người khác, chỉ là một lòng muốn trình diễn xong, hắn còn có chuyện khác phải làm nữa.

- Biết rồi.

Yến Nam hô một tiếng, trải qua lần thử đầu tiên, lá gan cũng to ra, bắt đầu bắn nhanh hơn, một loạt lưỡi dao ánh sáng xuyên qua lỗ trống thủy tinh bắn lên trên vòng bảo vệ.

Hiệu quả giống y như trước, dao ánh sáng đều bị hòa tan. Nhìn lại vòng bảo vệ trong suốt như bong bóng khi này, mỗi một vòng công kích đã bắt đầu đậm màu hơn.

Vài phút sau, đã biến thành màu da cam, lúc này Tiêu Hoàng bên trong vòng bảo vệ bỗng run tay lên.

Ầm!

Một tiếng nổ mạnh vang lên, vòng bảo vệ vàng đột nhiên tan vỡ.

Mọi người theo bản năng nghĩ rằng rốt cuộc đánh thủng vòng bảo vệ, chuyện làm bọn họ bất ngờ xảy ra. Chỉ thấy những mảnh vỡ vòng bảo vệ không tiêu tan vào không khí như trước kia, mà đột nhiên nổ rung, mảnh vỡ như dao ánh sáng chi chít bắn ra xung quanh, đánh lên vách thủy tinh cường độ cao bốn phía.

Nói không quá đáng, Lý Văn, Hồng Phong hoàn toàn có thể cảm nhận được lực đánh vào.

Đồng thời, dụng cụ ghi lại uy lực Ma Văn cũng cho ra số liệu: 4586 điểm, vừa vặn bằng tổng uy lực mà Yến Nam bắn ra.

Rõ ràng đây là một loại vòng bảo vệ có thể hấp thu, tụ tập năng lượng, sau đó phản xạ trở lại, cao cấp hơn không biết bao nhiêu lần so với vòng bảo vệ của Ngự giả cấp một bình thường.

Phân tích như vậy, đám người Lý Văn, Hồng Phong đều hóa đá tại trận, miệng há to. Hôm nay bọn họ coi như hoàn toàn kiến thức được thủ pháp chế vắn của Tiêu Hoàng. Nếu Tiêu Hoàng có thể trở thành nhân vật cấp Ngự sư, Sài Tang kia tính là cái thứ gì chứ.

- Cơ bản là thế.

Vách thủy tinh xung quanh từ từ kéo xuống, Tiêu Hoàng thu hồi Chiến vắn, nói:

- Ta tạm thời đặt tên loại Chiến vắn này là Uy Tường, công năng chủ yếu là kịp thời hấp thu bất cứ hình thức công kích năng lượng nào của kẻ địch, đạt đến trình độ nhất định sẽ nổ tung, đánh ủa ngang cấp lên kẻ địch trong phạm vi 5 m.

Tiêu Hoàng giảng giải không ngớt, nhìn lại Hồng Phong đã căn bản không nghe vào lời Tiêu Hoàng nói, cúi người đứng cạnh Tiêu Hoàng, con mắt trợn ờn nhìn chăm chăm vào Uy Tường trong tay Tiêu Hoàng, ngứa ngáy khó nhịn, hận không thể trực tiếp cướp lấy, nhưng lại không dám.

- về phần Chiến vắn của Lý Văn, tên là Quang Điện Đạn Lãng, chỉ là khi không có đạn Ma Văn, có thể lợi dụng nó sinh ra thể năng lượng, bên trong súng Ma Văn chuyển hóa thành đạn năng lượng quang điện, phát động tấn công kẻ địch, uy lực không kém đạn Ma Văn bình thường.

Tiêu Hoàng nói tiếp, nhìn Hồng Phong bên cạnh, tùy tiện trả lại Chiến vắn cho hắn.

- A? Không kém lắm?

Lý Văn nghe vậy, liền ngẩn ra. Nên biết, Đạn Lãng Chiến vắn bình thường chỉ có một nửa uy lực đạn Ma Văn, tốt một chút thì chỉ miễn cưỡng đạt tới 2/3. Bởi vậy thường thường đều dùng kèm theo viên đạn,

mà Tiêu Hoằng chỉ một câu H “không kém lắm” đơn giản, đối với Lý Văn đã có tính chấn động không khác gì hủy thiên diệt địa.

- Hơn nữa...

Tiêu Hoằng đi tới cạnh Lý Văn, vươn tay cầm lấy Quang Điện Đan Lăng cùng súng Ma Văn, khởi động xong, lại nhìn bên trái Tiêu Hoằng đã hiện ra màn hình cỡ kính mắt, sau đó nói tiếp:

- Ngoại trừ đạn năng lượng quang điện, còn kèm theo công năng nhắm phụ trợ cùng tần suất bắn cũng không tệ.

Nói xong, Tiêu Hoằng điều khiển Quang Điện Đan Lăng, cầm súng Ma Văn nhắm vào bia Ma Văn ở xa xa không ngừng bóp cò. Mười mấy viên đạn năng lượng bắn lên bia Ma Văn, giá trị uy lực đều ưỡn 1000, mà cái này còn là vì Tiêu Hoằng không tinh thông Văn khí.

Bốn người còn lại nhìn mà kinh hồn bạt vía, rõ ràng đúng như lời Tiêu Hoằng đã nói, không kém gì đạn Ma Văn bình thường, chênh lệch cùng lắm chỉ khoảng 100 điểm.

về phần Lý Văn rất tinh thông Văn khí, lúc này trái tim đang đập bình bịch, rõ ràng màn hình phụ trợ trên mắt cùng uy lực đã làm hắn đủ giật mình, càng làm hắn giật mình là loại hiệu suất bắn liên tục này.

Súng Ma Văn bình thường, trong khi sử dụng Quang Lăng Chiến văn cần phải sạc đầy bằng đạn, cái này cần thời gian. Nhưng mà nhìn thấy Tiêu Hoằng bắn liên tục 20 phút, rõ ràng không tạm ngừng, đủ thấy tốc độ bổ sung cực nhanh.

Nên biết lúc chiến đấu sống chết, vài giây bổ sung đạn cũng đủ quyết định sống hay là chết.

Nghĩ như thế, Lý Văn hưng phấn đỏ cả mặt, trong lòng âm thầm cảm thán tiền bỏ ra không lãng phí.

Tiếp theo Tiêu Hoằng lại biểu diễn hai loại Chiến văn khác, mặc kệ là uy lực hay tính năng đều có phẩm chất siêu cao, quả thật làm đám người Lý Văn mở rộng tầm mắt.

Thẳng đến 4 giờ chiều, đám người Lý Văn mới ngàn ơn vạn tạ rời đi, hơn nữa cam đoan với Tiêu Hoằng sau này có chuyện gì lên núi xuống biển, trực tiếp nói một câu là được.

Còn Tiêu Hoằng cũng không khách khí, trực tiếp cho bọn họ một nhiệm vụ: bảo bọn họ vào Tập đoàn Thiểu Giang tìm tòi xem có sách loại Nội ngữ pháp hay không, nếu có thì giúp hắn thu mua.

Đối với Tiêu Hoằng phân phó, đám người Lý Văn đang trong hưng phấn cực độ tự nhiên không chút do dự đáp ứng ngay.

Thấy đám người Lý Văn đã đi, Tiêu Hoằng không ở lại ký túc xá lâu nữa, dọn dẹp xong công thức thuốc Nhuận Tạng, Tiêu Hoằng liền đi ra.

Chuẩn bị tới cửa hàng thảo dược gần đó chuẩn bị đủ thảo dược, sau đó định thử pha chế lần đầu.

Bởi vì tuy thuốc Nhuận Tạng có dược liệu quý, nhưng cũng không phải thứ hiếm lạ, nhà thuốc hơi lớn đều có bán, bởi vậy thu gom đủ cũng không khó.

Trở về xe Ma Văn, Tiêu Hoằng chuẩn bị cùng Mộ Khê Nhi đi gặp mặt nhân viên Công ty Mỹ Nhân, dù sao Mộ Khê Nhi đã đặt toàn bộ lòng tin vào hắn, nếu Tiêu Hoằng không để ý tới thì thật là hết chỗ nói.

Hơn nữa hiện giờ Tiêu Hoằng nghiên cứu trị bệnh cả ngày, đã có phần choáng váng. Vừa lúc mượn cơ hội này giải sầu một chút, nói không chừng có thể lấy được Nội ngữ pháp từ chỗ Tập đoàn Khoa Long.

152. Chương 152: Âm Đầu!

Nhìn bản đồ Thái Ngộ thành, xác định vị trí Công ty Mỹ Nhân, Tiêu Hoằng lái xe Ma Văn chạy như điên, dùng Ma Văn thông tính báo với Mộ Khê Nhi là mình sắp đến.

Trên đường, trong đầu Tiêu Hoằng đã bắt đầu tính toán, đó là mệnh nạn khởi động hệ thống Ma Văn chính phụ, tiến hành trang ữ toàn bộ hội trường.

Cái gọi là hệ thống Ma Văn chính phụ, nói trắng ra là cùng loại với hệ thống Ma Văn cảnh báo. Một cái Ma Văn trung tâm khổng chế mười mấy thậm chí mấy chục Ma Văn khác đồng thời vận chuyển.

Có thể nói chưa từng có hội biểu diễn nào sử dụng qua, coi như liều một lần, bởi vì bản thân Tiêu Hoằng hiểu rõ người vào trước là chủ. Nếu Tiêu Hoằng không cao hơn Miêu Đông Thăng một bậc, cho dù không phân cao thấp thì người ta cũng cho rằng Miêu Đông Thăng tốt hơn, đây là lẽ thường tình.

Khoảng nửa giờ sau, Tiêu Hoằng đi tới gần tổng bộ Công ty Mỹ Nhân. Nhìn từ xa, tổng bộ Công ty Mỹ Nhân cũng không quá lớn, chỉ là kiến trúc năm tầng rất tinh xảo, vách tường tổ hợp pha lê, nhìn từ xa như một viên bảo thạch lớn.

Cùng lúc đó, Mai Kiệt đã nhận được tin của Tiêu Hoằng, từ nhà riêng chạy tới Công ty Mỹ Nhân, các người quản lý khác cũng chạy tới, chỉ vì muốn xem cái tên Tiêu Hoằng được Mộ Khê Nhi cực kỳ tin cậy, được khen tận trời rất cuộc có mặt mũi như thế nào.

Chiếc xe Ma Văn màu đen không có gì nổi bậc dừng trước cửa, tiếp theo Tiêu Hoằng quần áo bình thường bước ra.

Mai Kiệt cùng với mấy người quản lý sớm chờ trước cửa, thấy Mộ Khê Nhi đi về phía nam nhân mặt mũi xấu xí, dáng người gầy yếu kia, nhìn lẫn nhau, ưỡn ánh mắt hiện lên vẻ thất vọng.

Chế văn đại sư vĩ đại ưỡn ấn tượng của bọn họ đều là quần áo hoa lệ, ưỡn ngấp hơi thở quý tộc, như là Tang Hoàn Vãn, Sài Tang. Cho dù là cha con Miêu Thần, Miêu Đông Thăng mà bọn họ chán ghét, cũng vẫn có phong độ ngời ngời.

Nhưng Tiêu Hoằng mặc bộ áo khoác vải thô màu lam, quần bò xám, ống chân còn dính bùn đất, đôi giày đen nhẵn nhoe, tóc tán loạn, xe Ma Văn sau lưng cũng không có gì nổi bậc, đoán chừng là xe hạng hai.

Bề ngoài như thế, cộng thêm trước đó bọn họ có thành kiến với Tiêu Hoằng, nhất thời mấy người quản lý không khỏi bĩu môi, lộ ra biểu tình khinh thường.

Tuy rằng sắc mặt Mai Kiệt không có vẻ hèn mọn, nhưng biểu tình đã hiện lên chút thất vọng. Nghề nghiệp Ma Văn, nhất là Chế văn sư, không có tiền tài hùng hậu chồng chất lên sẽ không có bao nhiêu tiền đồ. Dù sao tài liệu luyện tập, công cụ đắt giá, người bình thường không thể chịu đựng nổi.

Nhưng nhìn bộ dạng Tiêu Hoằng như thế, Mai Kiệt nhìn sao cũng không thấy Tiêu Hoằng là kẻ có tiền.

- Ông chủ, đây là Tiêu Hoằng, anh ấy rất lợi hại.

Mộ Khê Nhi dẫn Tiêu Hoằng đến trước Mai Kiệt, hưng phấn giới thiệu.

- Xin chào, Mộ Khê Nhi vẫn khen ngợi cậu rất nhiều, ta đang chờ mong.

Mai Kiệt cũng không biểu hiện toàn bộ suy nghĩ trong lòng, nhìn Tiêu Hoằng, cũng rất phong độ thân thiện nói với Tiêu Hoằng, cũng hữu nghị bắt tay.

Tiêu Hoằng không nói gì, gật đầu cười, cũng bắt tay nhẹ với Mai Kiệt.

- Đây là những người quản lý cấp quan trọng của Mỹ Nhân chúng ta, bởi vì công việc trọng điểm tiếp theo của chúng ta là hội biểu diễn của Khê Nhi, bởi vậy bọn họ sẽ hỗ trợ công tác cho cậu.

Mai Kiệt giới thiệu với Tiêu Hoằng.

- Chào mọi người.

Tiêu Hoằng vẫn bảo trì tươi cười như trước, đưa tay về phía mấy người quản lý kia.

Nhưng mà lúc này mấy tên kia chỉ liếc Tiêu Hoằng, giả vờ như không thấy được Tiêu Hoằng, tự nhiên nói chuyện riêng với nhau.

Tiêu Hoằng thấy cảnh này, trong lòng chợt động, trên mặt vẫn tươi cười. Nhưng mà nếu quan sát kỹ, rõ ràng thấy được nụ cười này dần lạnh đi, thu tay lại, trong lòng Tiêu Hoằng đã có tính toán.

- Mai tiên sinh, hiện giờ ta muốn đi xem hội trường, không biết có tiện không.

Liếc mấy quản lý kia, Tiêu Hoàng không để ý nữa, nói với Mai Kiệt.

- Đương nhiên là được.

Mai Kiệt nói, tiếp theo làm tư thế mời Tiêu Hoàng.

Hội biểu diễn của Mộ Khê Nhi ở sân thể dục tổng hợp Tập Gia, cũng là sân nghiệp của Tập đoàn Khoa Long, diện tích không nhỏ, có thể chứa khoảng 4 vạn người.

Đồng thời cũng không quá xa Công ty Mỹ Nhân, đi bộ 10 phút là đến.

Đi vào trong sân thể dục, Tiêu Hoàng lấy ra Ma Văn ghi hình thu lại toàn bộ bố cục sân thể dục, bao gồm sân kim loại mềm ở giữa cùng khán đài xung quanh.

- Tiêu tiên sinh cho rằng chi phí hội biểu diễn lần này là bao nhiêu?

Đứng ở sân kim loại mềm trung tâm, Mai Kiệt hỏi.

- Xem chất lượng, nếu ông chủ Mai Kiệt muốn đối phó toàn lực, hơn nữa muốn hung hăng đập Miêu Đông Thăng một cái, cần khoảng 5000 kim tệ.

Tiêu Hoàng suy nghĩ, vươn năm ngón tay nói.

- Trời của ta ơi, 5000 kim tệ? Người muốn dùng chiến thuật biển người hay sao, đây là biện pháp ngu xuẩn nhất.

Một tên quản lý bỗng lên tiếng, bởi vì hắn tính toán rất rõ ràng, nơi này là sân của Tập đoàn Khoa Long, biểu diễn của Mộ Khê Nhi sẽ có giá rẻ, Mỹ Nhân có thể cung cấp nhân viên hậu trường, trừ bỏ những nhân tố này, thật không biết chỗ nào cần nhiều tiền như thế.

- Biển người? Không cần múa phụ linh tính gì cả, chỉ một mình Mộ Khê Nhi. Trong 5000 kim tệ, 2000 kim tệ dùng để cải tạo hội trường, 3000 kim tệ còn lại dùng để chế tạo Ma Văn ảnh hiệu.

Tiêu Hoàng nói.

5000 kim tệ, đối với Mai Kiệt thì quả thật hơi cao, nhưng nếu đã thế này thì cũng không còn đường lui. Hơn nữa nhìn bộ dáng của Tiêu Hoàng, không giống nói mạnh miệng.

- Vậy tiền lương của Tiêu tiên sinh là bao nhiêu? Bây giờ nói rõ trước thì hơn.

Mai Kiệt hỏi tiếp.

- Tiền lương? Ta không để ý, đến lúc đó ông chủ Mai xem là được. Lúc đó ta chỉ cần giúp ta tìm một quyền Nội ngữ pháp là đủ, về phần phân phối 5000 kim tệ này, ông chủ Mai có thể tìm người giám sát, nhưng mà quyền phân phối phải nằm trong tay ta.

Tiêu Hoàng nói, có thể nói lúc này Tiêu Hoàng đang cần gấp Nội ngữ pháp, để cho Mai Kiệt cùng đám người Lý Văn tiến hành cùng lúc, sẽ nắm chắc lớn hơn.

- Được rồi, ngày mai là sẽ có đủ tài chính.

Mai Kiệt thấy Tiêu Hoàng thẳng thắn, cũng sáng khoái nói, dù sao thời gian không đợi người.

- Tạm biệt.

Thấy Mai Kiệt gật đầu, Tiêu Hoàng cũng không tỏ vẻ nhiều, dứt khoát nói một câu rồi đi.

Cùng lúc đó, ở ường phòng họp Học viện Tây Tân Ma Văn, ngồi trên chủ vị là nam nhân hơi gầy yếu, tóc mai hoa râm, hắn chính là Miêu Đông Thăng, đôi mắt ưng sáng ngời hữu thần, cùng với một tia giáo hoạt.

Lúc này hắn đang không ngừng giảng giải về công việc liên quan tới hội biểu diễn của Vu Hình, thần thái tràn ngập uy nghiêm cùng cao ngạo vô tận.

Bên dưới, mấy người quản lý sân khấu vĩ đại của Tập đoàn tài chính Hồng Bắc

ngồi ngay ngắn bên dưới, trong đó bao gồm cả Vu Hinh. Lúc này có thể nói Vu Hinh hưng phấn cực điểm, có Miêu Đông Thăng đại danh đỉnh đỉnh đến đây, nàng cho rằng chắc chắn sẽ đập Mộ Khê Nhi đầy thương tích!

Cố thể nói ban đầu Vu Hinh chỉ có thể hâm mộ địa vị của Mộ Khê Nhi, nhưng đến lúc nàng gần như tiếp cận được danh vọng của Mộ Khê Nhi, loại hâm mộ này 'oi,, hoàn toàn biến thành ghen tị, thậm chí là oán hận.

Trước kia không có Miêu Đông Thăng gia nhập, nàng đã có thể hoạt động sôi nổi, như vậy lúc này có Miêu Đông Thăng gia nhập, sẽ trở thành thế nào? Nàng đã có thể tưởng tượng được.

Tuyệt đối sẽ đập Mộ Khê Nhi chỉ biết bán khuôn mặt đến đầy thương tích.

- Ý tưởng thiết kế khái quát là vậy, chủ yếu là dùng kích thích, dụ hoặc làm chính, cái này cũng phù hợp với phong cách của Vu Hinh. Nhớ kỹ, dựa theo cách ta nói, sẽ đạt được thành công, đánh bại Mộ Khê Nhi tuyệt đối dễ như trở bàn tay.

Miêu Đông Thăng tắt máy chiếu, như cười như không nói, trong ánh mắt vẫn tràn ngập tự tin tuyệt đối.

- Mạc Hiểu Quang, hiện giờ Công ty Mỹ Nhân như thế nào?

Miêu Đông Thăng nhìn sang nam nhân dáng người hơi mập trong góc hỏi.

Hoàn toàn không có động tĩnh, hôm qua thấy xe của Mai Kiệt đi một vòng ững sần thể dục Tập Gia, về phần Ma Văn sư ảnh hiệu mới, đến lúc này còn chưa xác định được.

Nam nhân Mạc Hiểu Quang kia nói, nhiệm vụ chủ yếu hẳn phụ trách là công tác quảng cáo.

Nghe vậy, Miêu Đông Thăng không có phản ứng quá lớn, chỉ cười khẽ. Trong ánh mắt tràn ngập thần sắc đắc ý vô tận, hẳn biết rõ không tồn tại Ma Văn sư ảnh hiệu nào ở Thái Ngộ thành có thể sánh vai với hẳn, cho dù kém một chút, cũng không có.

Mộ Khê Nhi Công ty Mỹ Nhân, lần này coi như hoàn toàn phế bỏ rồi.

Mục đích của Miêu Đông Thăng rất đơn giản, đó là có thù tất báo. Nếu Mộ Khê Nhi nàng không để Miêu Thần, thậm chí Miêu gia ở trong mắt, vậy để cho nàng ta biết cái gì gọi là hủy diệt.

Đương nhiên còn có một cái nhân tố, đó là bản thân hẳn là người Tập đoàn tài chính Hồng Bác, một trong các thân tín của Sài Tang, hiện giờ Hồng Bác cố ý tăng bốc Vu Hinh, tự nhiên hẳn phải ra sức.

- Xem ra Công ty Mỹ Nhân không có Miêu đại sư giúp đỡ, đúng là mù mờ. Ở Thái Ngộ thành, nói riêng Ma Văn ảnh hiệu, ai có thể so sánh được với Miêu đại sư chứ.

Một nam nhân trung niên ở gần Miêu Đông Thăng nịnh nọt nói.

Miêu Đông Thăng vẫn không đáp lại, nhưng mà khóe miệng lại nhếch lên, hiển nhiên ca tụng như thế làm hẳn thật hưởng thụ.

Cùng lúc đó, Tiêu Hoảng trở về Trung tâm Đại Hoảng Mỹ vẫn y nguyên như cũ, biểu tình bình thản không đổi, khó mà nhìn vào vẻ mặt của hẳn để biết được trong lòng hẳn đang nghĩ gì.

Vào phòng ngủ, Tiêu Hoảng bắt đầu lấy ra dược liệu đã mua, sau đó dựa theo công thức Nhuận Tạng, pha chế tương ứng, sau đó nhét toàn bộ dược vật vào nồi, nấu ra nước là được.

Nhưng mà không thể sử dụng máy đun nóng Ma Văn, về phần vì sao, Tiêu Hoảng cũng không rõ. Chỉ là nhìn sổ ghi chép có nói, dùng lửa nấu bình thường, sẽ có hiệu quả rất tốt.

Tiêu Hoảng cũng không miệt mài theo đuổi nguyên nhân sâu xa, dứt khoát ra sân sau dùng mấy cục gạch làm bếp lò dã chiến, đặt nồi lên đó, đổ thêm nước, sau đó nhóm lửa nấu thuốc.

153. Chương 153: Uy Hiếp!

Trong quá trình chế nước thuốc, Tiêu Hoàng ngồi ở trên bàn đá trong sân, vừa chờ đợi vừa cầm một Ma Văn thu hình bỏ vào túi dụng cụ. Hình ảnh bên trong Ma Văn thu hình chính là hình ảnh chính thể về sân thể dục Tập Gia.

Hiện giờ Tiêu Hoàng cần suy nghĩ làm sao để cải tạo sân thể dục này, cùng với việc dựng sân khấu.

Kỳ thật từ trước đó rất lâu, vào thời điểm Tiêu Hoàng nhàn chán cũng đã có ý nghĩ dựng sân khấu, chẳng qua chưa thấy thực tiễn, cũng không muốn làm thật. Trùng hợp là lần này lại có cơ hội như vậy.

Lại quan sát sân thể dục một lần nữa, Tiêu Hoàng liền bắt đầu viết phương án đại khái.

Sau đó hắn bắt đầu sửa sang lại tất cả các ca khúc mà Mộ Khê Nhi sắp biểu diễn, cũng chia chúng ra làm bốn loại, phân biệt dùng bốn vòng, mỗi vòng ứng với một chủ đề.

Đại khái chỉnh trang lại toàn bộ ý tưởng, lúc này Nhuận Tạng thang trong ảm cũng được chế xong rồi.

Tắt bếp lò đi, Tiêu Hoàng bưng ảm vào trong phòng ngủ.

Rót một bát, mùi thảo dược liền lập tức tràn ngập trong phòng ngủ, chưa nói tới việc có dễ ngủ hay không.

Đợi Nhuận Tạng được thang hơi nguội một chút, hắn liền bưng bát lên, nhắm nháp một ngụm, không khỏi nhăn mũi tật chặt.

Đáng quá.

Đây là đánh giá duy nhất của Tiêu Hoàng với thứ này. Loại cảm giác cay đắng này rót tới từng tế bào trên đầu lưỡi, khiến người ta khó mà nuốt nổi.

- Thuốc đắng dã tật.

Tiêu Hoàng nói khẽ, sau đó cắn răng uống ực một tiếng, một hơi uống cạn bát thuốc.

Súc miệng bằng nước sạch, Tiêu Hoàng liền không để ý tới cảm giác chua xót còn sót lại trong miệng, lấy một lọ dung dịch Huyết Luyện ra chuẩn bị triển khai huấn luyện thống khổ.

Chớp mắt đã qua một ngày. Tiêu Hoàng tỉnh lại cũng không đi học mà xin phép Thôi Uyển Bác, trực tiếp chạy tới Doanh nghiệp Thượng Hoàng Ma Văn, chuẩn bị đón đám người Lý Văn.

Hôm qua sau khi huấn luyện xong, Tiêu Hoàng đã nghĩ tới mấy tên phụ tá kia rõ ràng là thấy hắn không vừa mắt, phải có mấy người tri kỷ giúp đỡ thì mới được, lập tức nghĩ tới đám Lý Văn.

Vừa mới nhận được lợi ích từ Tiêu Hoàng xong, đám người Lý Văn tất nhiên liên tục đáp ứng sự nhờ vả của Tiêu Hoàng, không hề có chút chần chừ nào.

Đón đám người Lý Văn lên xe, Tiêu Hoàng lập tức chạy tới sân thể dục Tập Gia.

Tiến vào bên trong sân thể dục, lúc này Tiêu Hoàng thấy gần trăm công nhân đang ngồi trên sân hút thuốc tán gẫu, tản mạn tới cực điểm.

Thấy Tiêu Hoàng đi vào, đám người này cũng không để ý, chỉ hơi liếc một cái liền tiếp tục tán phét, ánh mắt cố ý hay vô tình nhìn lên trên một khán đài. Ở đó có vài tên quản lý. Trong mọi người công nhân, bọn họ mới là ông chủ.

- Đội trưởng, những người này không coi người ra gì rồi.

Trên đường đi lên khán đài, Hồng Phong hạ giọng nói với Tiêu Hoàng.

Tiêu Hoàng cũng không trả lời, vẻ mặt bình thản, lập tức đi tới trên khán đài, nhìn trên đài ấy chục thước, ngoài ba gã quản lý ra còn có gần hai mươi trợ lý thiết kế của Công ty Mỹ Nhân.

Thấy Tiêu Hoàng mang theo vài người hình thù kỳ quái đi tới, mấy quản lý và lệ trợ lý cũng không có chút cung kính, ngược lại đầy vẻ khinh thường.

Ba gã quản lý này vốn trước tràn ngập nghi ngờ với Tiêu Hoang. Chỉ là một thằng nhãi học sinh của Phân viện, có gì giỏi chứ.

Càng nghĩ lại càng cảm thấy không biết đầu óc của Mai Kiệt có bị chập mạch hay không, lại để Tiêu Hoang đảm nhiệm chức vụ phụ trách, còn để những quản lý như họ trợ giúp Tiêu Hoang, quả đúng là buồn cười.

về phần nhóm trợ lý vốn đã nghe mấy người quản lý nói qua về thân phận Tiêu Hoang, đúng là không thể tưởng tượng nổi. Hơn nữa bọn họ hiểu rất rõ trước mắt nên nghe ai. Ba gã quản lý này mới là người lãnh đạo trực tiếp của bọn họ, còn về Tiêu Hoang thì đã tính là gì?

Cho dù có thực học, xong vụ này phỏng chừng cũng chỉ vô công chạy mất. Bởi vậy lấy lòng Tiêu Hoang mà đắc tội với mấy quản lý đứng là không có lợi gì.

Tiêu Hoang tất nhiên cũng chú ý tới biến hóa trên nét mặt của mấy người này. Tuy nhiên hắn cũng không để ý tới, thần sắc bình thản như trước, hai tay chống lan can, nhìn xuống toàn bộ sân thể dục.

Tất cả chỗ ngồi, thậm chí là những nơi khác đều vô cùng sạch sẽ, hiển nhiên đã được người vệ sinh. Thứ không tương xứng duy nhất là đám công nhân hỗn độn tản mạn trên sân.

Hai cảnh tượng này hình thành cảm giác đối lập vô cùng.

Điều này khiến thần sắc Tiêu Hoang hơi biến đổi, dường như có ý tưởng mới.

- Người, đi mang giúp ta một phần hình ảnh tư liệu những buổi biểu diễn trước của Mộ Khê Nhi tới đây.

Tiêu Hoang quay đầu, thần sắc bình thản, chỉ một người quản lý trong kia.

- Hừ, người là cái quái gì mà dám khoa chân múa tay với ta? Chỉ là một học sinh rác rưởi của phân viện, tưởng mình là nhân vật nào. Nói cho người biết, ông mày...

Không đợi người này nói xong, những lời sau không thể thốt ra nổi nữa. Tiêu Hoang nhanh như chớp xuất hiện trước người hắn, sau đó giơ chân đá cho hắn một cú.

Ầm một tiếng vang lên. Người quản lý này còn chưa kịp phản ứng thì chỉ cảm thấy bụng như bị một chiếc xe Ma Văn trọng tải lớn tông phải, bụng dạ quay cuồng, thân thể bay lên, bản thân không có chút lực đấu tranh nào.

Mãi tới khi va chạm vào vòng bảo hộ, thân thể hắn mới dừng lại được, sau đó cuộn người trên mặt đất, vẻ mặt vặn vẹo, trong bụng cảm thấy cơ thịt không ngừng đảo lộn.

Người bốn phía thấy thế, sắc mặt tái nhợt, miệng mở ra, thần sắc khó tin, ánh mắt giật mình, không khỏi nhìn về phía Tiêu Hoang.

Bọn họ tuyệt đối không ngờ được tên tướng mạo xấu xí, có vẻ trầm tĩnh này lại ra tay độc ác như vậy.

Đám công nhân ngồi ở giữa sân nói chuyện trên trời dưới đất tất nhiên cũng chú ý tới cảnh trên khán đài, tiếng nói chuyện lập tức im bật. Tất cả ánh mắt đều tập trung về đây.

- Chết tiệt! Dám đánh. Tốt lắm. Hôm nay chúng ta nhìn thử xem bản lãnh của ai cao hơn.

Một quản lý khác đáng người to cao bỗng nhiên lộ vẻ hung ác với Tiêu Hoang, sau đó rất nhanh nhẹn đưa mắt nhìn đám công nhân.

- Xử lý thằng nhãi này cho ta, tiền công ta sẽ tăng gấp đôi.

Có thể nói những người quản lý này ở Công ty Mỹ Nhân là người định đoạt tất cả, trừ Mai Kiệt. Bọn họ sống an nhàn sung sướng đã quen, ở Thái Ngô Thành cũng coi là nhân vật có uy tín. Bị một học sinh rác rưởi của Phân viện bắt nạt, bọn họ làm sao nén giận nổi?

Đám công nhân ở sân nghe nói thế đều đứng dậy. Có mấy người không sợ chết 'g còn thực sự vác gậy đi lên khán đài.

Tuy nhìn mới đi được một nửa thì bước chân của bọn họ đột nhiên ngừng lại, vẻ mặt đại biến, thân thể không kìm được mà lui lại phía sau, giống như thấy một con mãnh thú vậy.

Người quản lý vừa rống to tất nhiên thấy công nhân dưới đài lui lại, thần sắc hơi không vui:

- Tiến lên, ta tăng tiền lương lên gấp ba. Nhanh lên...

Câu nói kế tiếp của người quản lý đột nhiên ngưng bật. Bởi vì khóe mắt hắn thấy chuyện không thích hợp, đột nhiên quay đầu. Chỉ thấy Tiêu Hoàng ở cách hắn mấy thước không biết từ lúc nào đã cầm một súng lục Ma Văn chìa về phía hắn.

Nhìn thấy cảnh này, người quản lý nọ cả kinh, tuy nhiên sau đó liền cười lạnh.

- Lấy một thanh súng Ma Văn rách ra là giỏi sao? Có gan nổ súng không? Hậu quả khi nổ súng ...

Ầm.

Không đợi người này uy hiếp xong, Tiêu Hoàng không chút do dự, giống như một sát thủ lạnh băng, bắn ra một viên đạn, trực tiếp xuyên thấu đùi của người này, tạo thành một lỗ máu, khiến máu tươi phun ra.

Ngay sau đó người quản lý này ngã phịch ra đất, ôm bắp đùi đầy máu, vẻ mặt thống khổ, sợ hãi. Nét kiêu ngạo vừa rồi của hắn không còn chút nào.

Tiếng tru chói tai vang lên không dứt.

Người bốn phía lúc này mặt mày trắng bệch. Tiếng kêu của hai gã quản lý không ngừng rơi vào tai bọn họ.

Bầu không khí sợ hãi giờ khắc này đang lan tràn không ngừng. Một số nữ trợ lý lấy tay bịt miệng, cố gắng không kêu thành tiếng. Tiêu Hoàng vừa rồi còn bị bọn họ khinh miệt lúc này đã khiến bọn họ sợ rơi nước mắt.

Người này rốt cục là ia? Học sinh? Có thể sao? Sát thủ lạnh như băng mới đúng.

Mọi người đều phát ra mỗi tiếng kêu ngạc nhiên, sau đó không còn dám phát âm thanh gì nữa, không muốn để Tiêu Hoàng chú ý.

về phần công nhân dưới đài, theo tiếng súng vừa rồi vang lên, trái tim cũng đồng loạt gia tốc. Bọn họ có thể khẳng định người thanh niên trước mặt bọn họ này tuyệt đối không phải kẻ lương thiện.

Mà vừa rồi mấy công nhân vì tiền công mà nguyện làm tay đấm thuê lúc này bị ánh mắt của Tiêu Hoàng đảo qua, một số vội vứt côn xuống đất, đưa hai tay đầu hàng.

Ngay cả quản lý của bọn họ mà cũng bị đánh, những công nhân này đã coi là gì.

Còn một gã quản lý cuối cùng, đáng người mập mạp lúc này đầu đầy mồ hôi, hai chân không kịp được run rẩy. Hai đồng sự của hắn đã thế, hắn thật sự không tưởng tượng được mình sẽ có kết cục gì.

Nhưng dù vậy hắn cũng run run cầm Ma Văn thông tin, chuẩn bị gọi tới bệnh viện Ma Văn gần nhất, muốn đưa người đi cấp cứu.

Tuy nhiên ngay khi hắn vừa lúi Ma Văn thông tin ra thì lại đột nhiên thấy huyết Thái Dương lạnh ngắt, nghiêng đầu nhìn lại thấy Tiêu Hoàng đã cầm súng Ma Văn, đang dí vào Thái Dương của hắn.

154. Chương 154: Nửa Thiên Sứ Nửa Ma Quỷ.

- Người muốn làm gì?

Thần sắc của Tiêu Hoàng vẫn bình thản như trước, nói nhỏ.

- Lão...lão đại, đùi hắn bị thương tích, máu chảy không ngừng, không bao lâu nữa sẽ nguy tới tính mạng. Ta gọi xe cứu thương.

Người quản lý mập mạp này nói.

- Xem ra người cũng có chút hiểu biết ý học. Vậy người cho rằng hắn còn bao lâu sẽ chết?

Thần sắc Tiêu Hoàng vẫn bình thản như trước.

Người quản lý mập này nghe nói vậy trong

lòng lập tức căng thẳng. Hắn mới lần đầu nghe thấy có người hỏi như vậy, không khỏi có hơi hoang mang.

- Đại... đại khái là mười phút nữa sẽ gặp nguy hiểm. Người quản lý mập nơm nớp lo sợ đáp.

- Không đúng, ta nói cho ngươi, là bảy phút. Nếu qua mười phút hắn sẽ lập tức chết vì mất máu.

Tiêu Hoảng vẫn nói lạnh nhạt như trước.

- Hiện giờ lấy bảy phút làm hạn định, đi đem tư liệu những buổi biểu diễn trước của Mộ Khê Nhi tới đây.

- Vâng...

Người quản lý mập này đáp một tiếng, đột nhiên xoay người, đi về phía sau rất nhanh, chạy như điên, thân thể vốn to béo mà chạy không chậm chút nào.

Tuy rằng hắn với những người quản lý khác cũng không tốt lắm nhưng dù sao cũng là đồng nghiệp, mạng người vô cùng quan trọng. Hơn nữa hắn cũng biết nếu không nghe theo thì chuyện đáng sợ cũng đang chờ hắn.

về phần Lý Văn, Hồng Phong thì thần sắc vẫn không hề biến hóa lớn. Tiêu Hoảng làm những chuyện này cũng không ngoài dự kiến của bọn họ. Trải qua thời gian dài ở chung như vậy, đám người Lý Văn hiểu rất rõ là theo Tiêu Hoảng thì rất nhiều lợi ích, còn nghịch Tiêu Hoảng thì Tiễn Lạc chính là tấm gương tốt nhất.

Nhưng những người khác lại không biết Tiêu Hoảng, sắc mặt một số đã tái nhợt, trơ mắt nhìn người quản lý nằm ra đất, đùi chảy đầy máu, sắc mặt trắng bệch nhưng không dám tiến lên một bước.

Mà đám công nhân vừa rồi còn muốn tiến lên giáo huấn Tiêu Hoảng sớm đã lẫn vào trong đám người, sợ bị Tiêu Hoảng nhận ra.

Đại khái qua năm phút đồng hồ, người quản lý mập liền chạy như điên tới, thân thể ướt đẫm, trên tay cầm bảy tám Ma Văn hình ảnh và một tập tư liệu đây.

- Lão đại, đây là toàn bộ bản ghi chép những buổi biểu diễn của Mộ Khê Nhi, không thiếu một cái, xin mời người xem.

Người quản lý mập đi tới trước mặt Tiêu Hoảng, thở không ra hơi.

Tiêu Hoảng nhún mày, đánh giá người quản lý mập, cầm súng Ma Văn trong tay đưa cho Lý Văn, sau đó mời tùy tay lật lên tài liệu xem.

- Vậy...lão đại, người xem Thượng Mặc này...

Người quản lý mập chỉ về phía đồng nghiệp nằm trong vũng máu, cẩn thận lên tiếng nói.

Hiện giờ tên Thượng Mặc này nhìn đã như hấp hối, biểu hiện như đang sốc.

Tiêu Hoảng không đáp, rút Xích Cực ra từ túi Ma Văn, khởi động rồi vung một cánh tay lên. Một chùm sáng lập tức xẹt qua đùi Thượng Mặc.

Trong nháy mắt, bắp đùi đỏ máu không ngừng của Thượng Mặc liền nhanh chóng cầm máu, miệng vết thương khép lại với tốc độ mắt thường có thể trông thấy.

Nhìn thấy cảnh này, thần sắc mọi người đều biến đổi. Bởi vì bọn họ vừa rồi thấy Tiêu Hoảng sử dụng Ma Văn không thấp. Có thể khống chế Dược Văn đẳng cấp cao, hiển nhiên là một Dược sư.

Không hề nghi ngờ gì nữa, điều này khiến bọn họ hiểu ra. Thảo nào người này lại kiêu ngạo như vậy, hóa ra thực lực rất bất phàm.

Đồng thời Tiêu Hoảng hơi đánh giá một chút, Thượng Mặc nửa sống nửa chết, tùy tay lấy từ bên trong quần áo ra một bình thuốc nhỏ, lấy một viên Văn đan bổ huyết ra giao ập mập.

- Cho hắn uống đi.

Nói xong Tiêu Hoàng liền bắt đầu xem lướt qua Ma Văn hình ảnh về những buổi biểu diễn trước của Mộ Khê Nhi cũng số liệu của nó, ví dụ như phí tổn, tiền vé.

Tên quản lý mập mờ nào dám chậm trễ với mệnh lệnh của Tiêu Hoàng, không hề hỏi Thượng Mặc có đồng ý hay không, trực tiếp nhét Văn đan bổ huyết vào miệng hắn, sau đó lấy một lọ thủy tinh, đổ mấy ngụm vào miệng hắn.

Vốn không còn chút màu, thần chí đã hoảng hốt, sau khi được uống Văn đan bổ huyết, trong nháy mắt Thượng Mặc chỉ cảm thấy bụng nóng lên, sau đó cảm giác như một dòng nước ấm đột nhiên truyền khắp thân thể. Cảm giác lạnh như băng vì mất màu giờ cũng dần biến mất.

Hai mắt đã hơi đại ra giờ cũng lại tỉnh dần, sau đó từ đứng lên khỏi mặt đất, đi tới hai bước, chân dù còn hơi đau nhưng cũng không gặp trở ngại gì.

Mọi người tất nhiên có thể chú ý tới tốc độ hồi phục kinh người của Thượng Mặc, lại đưa mắt nhìn về phía Tiêu Hoàng một lần nữa, vẻ mặt tiếp tục biến đổi.

Không nghi ngờ gì nữa, trong mắt bọn họ, Tiêu Hoàng không khác gì một người có thể thoái mái giết người, cũng có thể dễ dàng cứu người. Người như vậy có thể nói là cực kỳ giống Tang Hoàn Vãn, có thể nói là nửa thiên sứ, nửa ma quỷ.

Đúng lúc này Tiêu Hoàng cũng không để ý tới ánh mắt của người khác nhìn mình. Mục đích hắn làm việc này là để hàng phục bọn họ, khiến bọn họ nghe lời.

Nhìn lướt qua tư liệu, Tiêu Hoàng bỗng ngẩng đầu, vỗ mạnh tay, ý bảo tất cả mọi người tập trung vào hắn, sau đó lớn tiếng ra lệnh:

- Tất cả công nhân chú ý. Hiện giờ cầm lấy công cụ bên cạnh các người, phá hủy hết những thứ trước mắt các người.

Hả?

Gần như ngay tại thời điểm Tiêu Hoàng ra lệnh, mọi người ở đây đều chấn động. Bọn họ có hơi không tin vào lỗ tai mình.

Phá hủy tất cả mọi thứ trước mắt, Tiêu Hoàng này điên rồi sao?

- Các người ngăn ra làm gì? Nếu các người không làm thì ta có thể giúp.

Tiêu Hoàng thấy mọi người hơi đại ra liền lên tiếng.

Công nhân thấy mặt Tiêu Hoàng hơi lạnh xuống thì nào dám chậm trễ, lập tức hành động.

Toàn bộ sân thể dục liền biến thành chiến trường, tiếng phong màn, ống tuýp rơi xuống đất không dứt.

Người quản lý và trợ thủ thấy công nhân bắt đầu phá khắp nơi như cuồng đạo như vậy, vẻ mặt đau lòng lại cảm thấy khó tin nhưng vẫn không dám lộ chút tiếng động, chỉ có thể yên lặng mà nhìn.

- Ai tên là An Vinh?

Nhìn tình cảnh công nhân đang phá một chút, Tiêu Hoàng bỗng nhiên xoay người lại, mở miệng hỏi.

155. Chương 155: Chuẩn Bị!

Phía Mộ Khê Nhi bình tĩnh như vậy khiến rất nhiều người bắt đầu ngờ vực vô căn cứ.

- Mộ Khê Nhi này rốt cục làm gì, một chút động tĩnh cũng không có là sao?

- Có phải hay không là vì không được Miêu đại sư giúp đỡ nên cam chịu rồi?

Trong đám hâm mộ ca nhạc của Thái Ngô Thành, những lời này bắt đầu truyền ra không dứt, trong đó tràn ngập vẻ nghi ngờ.

Chuyện này cũng không kỳ quái. Bởi vì ở Thái Ngô Thành, căn bản không tồn tại Ma Văn ảnh hiệu đại sư có thể chống lại Miêu Đông Thăng, đừng nói là chiến thắng hắn.

Mà Mộ Khê Nhi và Vũ Hình mỗi người một vẻ, điều kiện quan trọng nhất chính là Ma Văn ảnh hiệu sư.

Đối với dư luận của Thái Ngô Thành, Tiêu Hoàng cũng để ý mấy may, thậm chí hắn cũng không thêm biết. Tiêu Hoàng vẫn kiên định công tác chuẩn bị. Đó mới là việc quan trọng nhất. Tất cả những thứ khác đều chỉ là hư danh.

Bởi vì đã dạo qua sân vận động Tập Gia một vòng, Tiêu Hoàng trở về Phân viện thì đã qua hai tiết đầu.

Học xong tiết ba, Tiêu Hoàng lại tới văn phòng của Thôi Uyển Bác, tiếp tục học hỏi. Trên cơ bản đây đã là thói quen của hắn.

Mãi tới hai giờ Tiêu Hoàng mới từ biệt Thôi Uyển Bác. Trải qua nhiều ngày học hỏi như vậy, còn có bút ký của Thôi Uyển Bác, tri thức của Tiêu Hoàng về Dược Văn đã có tiến bộ về chất.

Tri thức khổng lồ mà lúc trước hắn nắm giữ đã dần dần trở thành hệ thống. Những vấn đề trước đây không hiểu thì giờ đã hiểu thông. Không nghi ngờ gì nữa, tuy rằng không có danh xưng thầy trò nhưng Tiêu Hoàng đã coi Thôi Uyển Bác như ân sư rồi.

Hiện tại Tiêu Hoàng thật sự cảm thấy may mắn là đã tới Phân viện chứ không phải cái học viện Tây Tân Ma Văn chết tiệt kia.

Tùy tiện ăn một chút ở nhà ăn, khi Tiêu Hoàng trở về ký túc xá thì ánh mắt của hắn bỗng bị kiểm hãm lại, hơi ngẩng đầu lên. Chỉ thấy Miêu Thần mang theo hai học viên Tây Tân năm cao đang đi thẳng tới.

Miêu Thần vẫn mang vẻ lạnh lùng cao ngạo như trước, hai gã học sinh năm cao phía sau lộ vẻ nịnh nọt, dường như đang nói chuyện gì đó.

- Miêu học trưởng, ngài thật sự xác định à? Cái học sinh Phân viện kia ở bên trong nhà này à?

Tiêu Hoàng đi tới nên cũng loáng thoáng nghe được chút chuyện bọn họ nói.

Đối với câu hỏi của học sinh này, Miêu Thần không trả lời mà thần sắc uy nghiêm, chậm rãi đi về phía trước.

- Đúng rồi. Gần đây lệnh tôn là Miêu đại sư càng ngày càng tỏa sáng ở Thái Ngô Thành.

Một gã học sinh năm cao nói.

- Tỏa sáng là tất nhiên rồi. Mộ Khê Nhi đúng là một biết điều có chút tiếng tăm đã tự cao. Phải cho ả biết đắc tội với Miêu gia ta thì chúng ta sẽ giẫm ả như một con kiến dưới chân.

Mặt Miêu Thần không đổi sắc, đáp lại, lời nói tràn

Đồng thời Miêu Thần cố tình mà như vô ý nhìn thoáng qua Tiêu Hoàng. Tuy nhiên bộ dáng của Tiêu Hoàng thật sự là không thể lọt vào pháp nhãn của hắn, tùy tiện thu hồi ánh mắt lại.

- Tất nhiên rồi. Nhất là Miêu học trưởng, chỉ cần thêm một thời gian nữa là đạt Ngự Giả cấp năm rồi, là thiên tài khó gặp ở Thái Ngô Thành này, tuyệt đối có thể nói là thiên tài đệ nhất tại đây...

Tiêu Hoàng càng ngày càng đi xa, tiếng nói chuyện của đám người Miêu Thần

càng xa dần. Tuy rằng những học sinh kia nịnh nọt nhưng không thể không thừa nhận đó là thực lực của Miêu Thần tuyệt đối không thể khinh thường, là thiên tài đệ nhất Thái Ngô Thành cũng đúng.

Nghiêng nghiêng đầu đánh giá Miêu Thần ở đằng xa một phen, thần sắc Tiêu Hoàng cũng không biết hóa nhiều, vô cùng bình thản, chỉ có ánh mắt là hơi sắc bén hơn một chút.

Có thể nói hiện tại Miêu Thần và Sài Sương tuyệt đối khiến Tiêu Hoàng cảm thấy phi thường khó chịu.

Trở lại ký túc xá, thông qua Ma Văn báo động xác định không có gì khác thường, Tiêu Hoàng liền mở bút ký ra, bắt đầu thiết kế Ma Văn ảnh hiệu, về phần Miêu Thần, thậm chí là Miêu Đông Thăng. Tiêu Hoàng cũng không để ý nữa.

Lúc trước Tiêu Hoảng đã có ý đồ đại khái đối với Ma Văn ảnh hiệu. Đó chẳng qua chia làm bốn đại cảnh tượng, sinh cơ, chiến trường, hư không và hy vọng.

Mỗi một cảnh tượng Tiêu Hoảng đều có thể sử dụng với ca khúc của Mộ Khê Nhi, tổng cộng là mười sáu bài, xen kẽ một số đoạn đối cảnh, cuối cùng hết khoảng hai giờ.

về phần mỗi một hình ảnh đều đang bắt đầu không ngừng hiện lên trong đầu Tiêu Hoảng.

Đại khái hoàn toàn xác định ý tưởng, Tiêu Hoảng bắt tay vào thiết kế Ma Văn khổng chế trung tâm của Ma Văn ảnh hiệu. Đây cũng chính là đại não của Ma Văn ảnh hiệu.

Vì đảm bảo hiệu quả tuyệt đối, Tiêu Hoảng tính sử dụng kỹ thuật văn trong văn với Ma Văn ảnh hiệu trung tâm này. Đương nhiên chỉ cần hơi thêm một số nét ngụ trang là Tiêu Hoảng cũng không sợ bị bại lộ. Bởi ngày đó Miêu Đông Thăng còn có một bộ hoa văn đặc biệt phòng ngừa kỹ thuật của bản thân bị tiết lộ mà.

Trải qua một giờ, hoàn thành cấu tạo của Ma Văn ảnh hiệu trung tâm xong, Tiêu Hoảng liền mang bản vẽ thiết kế theo sau.

Sau đó hắt lái xe, trở về nhà, dùng một chén Nhuận Tạng thang xong liền sử dụng tiếp dung dịch Huyết Luyện để tu luyện tiếp. Lần này mục tiêu của Tiêu Hoảng chính là khiến Ngự lực của bản thân đạt tới trên 2100 luồng.

Tuy rằng bất kể là Nhuận Tạng hay là dung dịch Huyết Luyện phản đối với Tiêu Hoảng cũng vô cùng thống khổ nhưng hắt lại không hề chần chừ một chút nào.

Hiện giờ hắt giống như bị một con mãnh thú không ngừng đuổi theo, chỉ có không ngừng chạy như điên mới có thể thấy đường sống.

Chớp mắt đã qua một ngày. Sáng hôm sau, Tiêu Hoảng lái Ma Văn Xa, nhanh chóng tới sân vận động Tạp Gia.

Đi vào sân vận động Tạp Gia, thần sắc Tiêu Hoảng hơi biến đổi. So với ngày hôm qua thì nơi này đã vô cùng thâm hiểm, toàn bộ ghế ngồi bị hủy sạch. Một cái lan can sắt vụn bọc biển hình, đại bộ phận thủy tinh vỡ vụn. Trên mặt đất đầy những kim loại bị đập phá và các loại mảnh vụn.

Nhìn qua nơi này giống như hiện trường một vụ tai nạn vậy.

Nhìn thấy Tiêu Hoảng đi tới, hơn trăm công nhân đồng loạt đứng lên, một số nơm nớp lo sợ. Bọn họ tới trang hoàng, nhưng không ngờ cuối cùng lại trở thành người phá hoại. Nhưng Tiêu Hoảng đã ra lệnh thì bọn họ cũng không dám không nghe theo.

Đồng thời Thượng Mặc, An Vinh và mấy quản lý cùng trợ thủ đều cẩn thận chạy tới trước mặt Tiêu Hoảng. Sân vận động Tạp Gia biến thành hình dạng thế này, thực làm bọn họ cũng hơi thấp thỏm lo âu.

- Tiêu lão đại, người xem... Nơi này...

Thượng Mặc bắt đầu nói. Nếu đối lại là một người bình thường thì đã bắt đầu cầu nhàu rồi. Nhưng đối mặt với Tiêu Hoảng, hắt cũng không dám.

- Muốn ta xem à, tốt lắm rồi.

Tiêu Hoảng nhìn liếc qua bốn phía, nói khẽ.

- Tốt? Ôi, tốt, tốt...

Đối với lời này của Tiêu Hoảng, Thượng Mặc cũng không dám nghi ngờ, chỉ có thể tuân theo. Trong lòng hắt cũng thầm kêu khổ, phỏng chừng Mộ Khê Nhi sẽ bị hủy trong tay của Tiêu Hoảng.

Tiêu Hoảng cũng không để ý tới Thượng Mặc và mấy người khác, trực tiếp đi tới trước mặt đốc công, đặt bản thiết kế vào tay đốc công, sau đó ra lệnh:

- Toàn bộ hiện trường không cần di động, chỉ đổi chỗ ngồi thành mới, màu sắc là màu xám đậm. Mặt khác tuân theo bản vẽ thiết kế này, tại những vị trí chỉ định của sân vận động Tạp Gia mà đặt hồ chứa Ma Văn ảnh hiệu.

Thấy Tiêu Hoảng cũng không trách cứ, đốc công mới hơi thả lỏng. Tuy nhiên khi hắn tiếp nhận bản vẽ thiết kế của Tiêu Hoảng, nhìn thoáng qua thì thần sắc đột nhiên đại biến, không khỏi hít sâu một hơi khí lạnh. Chỉ thấy trong bản vẽ này đánh dấu dày đặc những điểm đặt Ma Văn ảnh hiệu, chừng 1000 điểm.

Những điểm đen này trên bản vẽ đều có thuyết minh, toàn bộ đều là hố đặt Ma Văn ảnh hiệu.

Người đốc công này có thể nói là già đời trong lĩnh vực trang hoàng sân khấu nhưng hắn cũng chưa bao giờ gặp một buổi biểu diễn nào có nhiều Ma Văn ảnh hiệu như vậy. Nhớ ngày đó nhân vật cấp đại sư như Miêu Đông Thăng cũng chỉ sử dụng 100 cái mà thôi.

- Nhớ kỹ, bản vẽ này trước khi buổi biểu diễn chấm dứt không được tiết lộ ra ngoài. Người nơi này không ai chạy thoát được đâu. Hy vọng người đừng hoài nghi thủ đoạn của ta.

Ta vỗ vỗ bả vai đốc công, aiong nói bình thản.

Nhưng lời này truyền vào tai đốc công đã có cảm giác lạnh như băng.

- Ngài... Ngài yên tâm. Chúng ta tuyệt đối sẽ giữ kín miệng.

Đốc công nơm nớp lo sợ.

- Như thế là tốt nhất.

Tiêu Hoảng nói khẽ, sau đó đưa mắt nhìn về phía An Vinh.

- Tài liệu chuẩn bị thế nào rồi?

- Đã chuẩn bị tốt toàn bộ rồi, không thiếu gì nữa. Hiện giờ đã đặt ở trong kho hàng của sân vận động Tập Gia rồi.

An Vinh thành thành thật thật đáp.

Đi theo An Vinh vào kho hàng của sân, đầu tiên đập vào mắt Tiêu Hoảng là tài liệu chồng chất như núi, đúng là những thứ mà Tiêu Hoảng yêu cầu mua sắm.

Hai mắt Tiêu Hoảng không khỏi sáng lên một chút. Đối với người khác mà nói thì đây chính là công tác gian khổ hạng nhất nhưng theo Tiêu Hoảng thấy thì có nhiều tài liệu như vậy cho hắn luyện tập, tuyệt đối là một ước mơ tha thiết của tất cả người vừa bước vào hàng ngũ Chế Văn Sư.

Điều này khiến Tiêu Hoảng đột nhiên sinh ra cảm giác hưng phấn.

- Lão đại, nhiều tài liệu như vậy người định dùng để chết Ma Văn sao? Một mình người làm sao có thể hoàn thành sao? Có cần tìm người giúp đỡ không?

Thượng Mặc đi vào cạnh Tiêu Hoảng, nói khẽ.

- Giúp đỡ sao? Không cần đâu. Tìm cho ta hai trợ thủ nhanh nhẹn là được. Mặt khác các người đem toàn bộ tài liệu này vào phòng chế văn đi.

Tiêu Hoảng ra lệnh sau đó ý bảo Thượng Mặc dẫn hắn vào phòng chế văn nhìn một chút.

Phòng chế văn cách kho hàng không xa, không tới mười bước chân. Đây cũng là cố ý thiết kế để tiện di chuyển tài liệu và bảo tồn Ma Văn ảnh hiệu.

Một gã trợ lý mở cửa phòng chế văn ra, thần sắc Tiêu Hoảng lập tức thay đổi.

Chỉ thấy phòng chế văn này hoa lệ hoàn toàn vượt qua sự tưởng tượng của Tiêu Hoảng. Đài công tác giá trị mấy trăm kim tệ giống như một khối thủy tinh xin đẹp, bốn phía khảm đủ loại Ma Văn đăng đặc chế nhiều kiểu dáng, tiện cho Chế Văn Sư có thể điều tiết độ sáng. Đủ loại dụng cụ phụ trợ, cái gì cần cũng có, bố cục rất tốt, diện tích ước chừng tám lần chế văn thất của Tiêu Hoảng.

156. Chương 156: Chuẩn Bị (hạ)

- Ôi trời ơi!

Tiêu Hoằng trầm kêu. Xuất phát từ nhiệt tình đối với chế vắn, lúc này toàn thân Tiêu Hoằng có cảm giác như lên thiên đường vậy.

Do đó cũng có thể thấy Tập đoàn Khoa Long trước đây, hoặc là Công ty Mỹ Nhân đối với Miêu Đông Thăng coi trọng biết bao. Chỉ tiếc là Miêu Đông Thăng lại không hề cảm kích, trực tiếp vỗ mông chạy lấy người.

Đương nhiên Tập đoàn Khoa Long sợ dĩ lấy lòng Miêu Đông Thăng như vậy cũng bởi vì bản thân Chế Văn Sư rất ít, có thể ra mặt hầu như chẳng có ai.

- Tất cả những thứ này đều chế tác theo ý Miêu Đông Thăng, hao tổn 4000 kim tệ. Không biết lão đại có cần thay đổi không?

Thượng Mặc cẩn thận hỏi.

- Điều tốt lắm rồi, không cần sửa đổi nữa. Ta cũng không cần nhiều như vậy.

Tiêu Hoằng không mặn không nhạt đáp, sau đó ngồi trên đài công tác khổng lồ,

thấy ngay cả ghế thủy tinh cũng đặc chế, có thể tùy ý thay đổi thư thế, khiến người sử dụng lúc nào cũng thấy thoải mái nhất.

Còn ba người quản lý và hai mươi công nhân đều đứng nghiêm chỉnh trước mặt Tiêu Hoằng, dường như giờ khắc nào cũng đợi lệnh hần vậy.

- Ở đây có ai từng có kinh nghiệm làm trợ thủ cho Chế Văn Sư không?

Tiêu Hoằng nhìn lướt qua mấy người này, mở miệng hỏi.

Lúc này có hai người nhỏ nhẩn, nơm nớp lo sợ, khẽ giơ tay rồi cẩn thận nói.

- Hai người chúng ta ... Trước đây đã từng làm trợ thủ cho Miêu Đông Thăng một thời gian.

- Tốt lắm, vậy thì hai người các người đi.

Tiêu Hoằng cũng không muốn nói nhiều, tuyển chọn hai người này, sau đó ý bảo những người khác mang toàn bộ dụng cụ vào tài liệu tiến vào.

Mọi người đều đi ra khỏi phòng chế vắn, chuẩn bị dựa theo phương pháp của Tiêu Hoằng. Kết quả lại thấy Mộ Khê Nhi mặc một bộ quần áo thường từ trong sân thể dục đi tới, trong lòng ôm Cầu Cầu không ngừng ngáp.

Nhìn đám Thượng Mặc thành thành thật thật đang nhìn vào đám tài liệu được khuôn vào phòng chế vắn, giống như những công nhân bình thường, thần sắc Mộ Khê Nhi hơi thay đổi, vẻ mặt lộ vẻ bất ngờ mờ nhạt.

- Hả? Thượng thúc, ngài đang...

Thấy An Vinh đang ề cổ khiêng một bó Hương huỳnh thảo, Mộ Khê Nhi hơi tò mò. An Vinh này trước kia đến chút vật nhỏ cũng không mang hộ ai.

- Không có cách nào khác. Tiêu lão đại sai mà.

An Vinh khiêng Hương huỳnh thảo, thần sắc bất đắc dĩ nói.

- Tiêu lão đại?

Mộ Khê Nhi hơi ngần ra, cẩn thận nghĩ lại mới hiểu là Tiêu Hoằng. Nhưng lúc trước bọn họ không phải rất chững mắt với Tiêu Hoằng sao? Sao hôm nay lại thế này?

- Hương huỳnh thảo đâu?

Đúng lúc này thì trong phòng chế vắn truyền ra giọng nói trầm thấp của Tiêu Hoằng.

Nghe thấy những lời này, An Vinh cũng không dám chậm trễ, vội vàng đáp.

- Lão đại, tới ngay đây.

Nói xong hần liền vác cái thân mập mạp chạy về phía phòng chế vắn.

Tuy rằng không biết Tiêu Hoàng chế phục những người này thế nào nhưng Mộ Khê Nhi thấy mọi người có thể hòa thuận sống chung là đã cao hứng lắm rồi.

Cẩn thận đi tới, Mộ Khê Nhi liền có thể thấy Tiêu Hoàng đang chuẩn bị tài liệu, cũng nói những hạng mục công việc cần chú ý với hai gã trợ thủ, không chú ý tới việc nàng đã tới cửa.

Thấy Tiêu Hoàng lạnh lùng chăm chú như vậy, Mộ Khê Nhi lần đầu tiên cẩn thận quan sát Tiêu Hoàng. Trong mắt nàng, Tiêu Hoàng không có thân thể cường hãn, cũng không có khuôn mặt đẹp trai nhưng lại có một loại mị lực nói lên lời. Ít nhất đó là trong mắt Mộ Khê Nhi.

Tuy nhiên khi thấy Tiêu Hoàng bận bù đầu bù cổ như vậy, Mộ Khê Nhi cũng không tiến tới quấy rầy mà chỉ lẳng lặng đứng đằng xa. Còn Cầu Cầu thì đang nằm ngủ gật.

Tiêu Hoàng vẫn chăm chú chế tạo Ma Văn, cũng không chú ý tới Mộ Khê Nhi xa xa, hướng hai gã trợ thủ phân công công tác. Tiêu Hoàng bắt đầu với mấy chục Bạch ngọc thạch đã mài tốt ở trên đài công tác.

Sau đó hắn quay đầu lại chế tác Ma Văn dịch. Hiện giờ chế tác Ma Văn dịch cũng không giống như ở nhà Tiêu Hoàng, sử dụng ống nghiệm mà dùng một số lọ thủy tinh một lít.

Cảnh tượng như vậy đối với chế tác Ma Văn dịch mà nói tuyệt đối có thể nói là khoa trương, thậm chí một số người còn lo Tiêu Hoàng chế nhiều Ma Văn dịch như vậy sẽ không thể dùng hết.

Ma Văn dịch bình thường có hiệu quả đại khái trong vòng bốn tiếng. Nếu Chiến Văn dịch quý báu thì thời hạn có hiệu lực chỉ miễn cưỡng duy trì trong hai giờ, nếu không sẽ biến chất.

Hơn nữa bọn họ có thể nhận thấy rõ ràng Tiêu Hoàng chế tạo ra Ma Văn dịch đều là phải một loại mà là mười mấy loại, số lượng dự trữ bao nhiêu cũng không đều.

Nhiều Ma Văn dịch như vậy tuyệt đối là mấy chục là, ngắn ngủi bốn tiếng có thể dùng hết sao?

Người này không phải không hiểu cả trình tự chế tác Ma Văn đó chứ? Nhìn thủ đoạn của hắn trước đây thì cũng không giống mà.

Đây là ít nhiều nghi vấn trong lòng người khác. Tuy nhiên vẫn phải nói là không ai dám can đảm nói lên nghi ngờ của mình.

Ngồi trên đài công tác, Tiêu Hoàng nhìn liếc qua Ma Văn dịch và Tái thạch trước mặt, vẻ mặt hơi hưng phấn, trong lòng lập tức bắt đầu sinh ra cảm giác phong phú. Trong mắt người khác thì đây đúng là công tác mệt nhọc nhưng trong mắt hắn thì đây chính là cơ hội luyện tập tốt tới không ngờ.

Đơn giản mãi Tà tiêm đao và Châm đầu đao một chút, Tiêu Hoàng hơi điều chỉnh tâm tính, nhớ lại hình ảnh tưởng tượng trong đầu một lần nữa, sau đó cầm một khối Tái thạch tạo hình như rồng bay phượng múa.

Động tác của hắn thành thạo vô cùng. Chỉ trong ba phút trên Tái thạch đã hình thành hoa văn đầy đủ, sau đó rót Ma Văn dịch vào, kích hoạt. Toàn bộ quá trình chỉ tới sáu phút.

Cầm lấy bút ký hiệu, đánh số trên mặt nó, tùy tay đẩy ra, đưa Ma Văn đã hoàn thành giao ột trợ thủ.

Mọi người vốn còn nghi ngờ với Tiêu Hoàng lúc này tất nhiên đã nhìn toàn bộ quá trình chế văn của hắn. Sáu phút ra một Ma Văn ảnh hiệu, đó là tốc độ bọn họ không thể tưởng tượng được.

- Nhanh như vậy, chất lượng sợ là khó có thể đảm bảo.

An Vinh nói rất nhỏ.

Tuy nhiên trong nháy mắt khi hắn nói lời này thì trợ thủ đã khởi động Ma Văn trong tay. Trong nháy mắt trong tay hắn xuất hiện một cây đại thụ che trời, nổi thẳng với nóc nhà, hình dạng giống thật như đúc.

- Ôi trời ơi.

Nhìn thấy cảnh tượng này, mọi người đều cảm thán như vậy. Sáu phút chế tạo ra Ma Văn phẩm chất cao như vậy, khiến mọi người há hốc cả mồm hết.

Nhưng đó mới chỉ là bắt đầu. Sau khi Tiêu Hoàng làm nóng người và không ngừng quen thuộc, tốc độ tay không ngừng tăng lên rõ rệt.

Hắn làm cho người ta có cảm giác việc tạo hình dường như là một dạo là xong, nhìn không thấy chút cản trở nào.

Tốc độ chế tác điên cuồng tăng lên. vốn sáu phút mới được một Ma Văn giờ sau mười mấy Ma Văn, tốc độ đã lên tới năm phút đồng hồ.

Lúc này căn bản Tiêu Hoàng không để ý tới vẻ kinh ngạc của những người

khác, trong đầu đều là những hình ảnh đẹp tới tới kích động lòng người. Mà hai tay Tiêu Hoàng khiến hình ảnh thể hiện ra hoàn mỹ.

Có điều châm chọc là cuối cùng mấy trợ thủ bên cạnh Tiêu Hoàng đo lường cũng không nhanh bằng tốc độ chế tác của hắn. Điều này khiến hai trợ thủ vừa kinh ngạc vừa xấu hổ.

- Không phải chứ. Các người xác định tên kia là người bình thường sao?

Thượng Mặc đứng ở cửa, cố gắng nuốt nước bọt, lẩm bẩm. Chỉ thấy thần sắc Tiêu Hoàng mãi vẫn không dao động chút nào, bình thản, dường như là một bộ máy móc hoạt động trong trạng thái hoàn hảo.

- Bao lâu rồi?

An Vinh hỏi khẽ.

- Một giờ mười phút.

Một nữ trợ lý đáp.

- Cái tên biến thái này.

An Vinh không kịp được nói. Vừa rồi hắn thấy trong một giờ mười phút, Tiêu Hoàng đã chế tạo tổng cộng ra mười bốn cái Ma Văn. Tốc độ này cũng không phải là nhanh bình thường.

Dựa vào tốc độ này thì Ma Văn dịch trước mặt hắn dự tính không tới bốn tiếng sẽ dùng hết sạch.

Ngay cả Mộ Khê Nhi cũng như ngẩn ra. Kỹ thuật đao kia rõ ràng không chút tương xứng với tuổi của Tiêu Hoàng.

Thật ra xem người khác chế tác Ma Văn cũng là một chuyện không có ý tức. Nhưng bọn họ không thể không nói Tiêu Hoàng này là quái thai. Cái loại tốc độ này tuyệt đối khiến người ta ngạc nhiên mà thần phục.

Lại nhìn mấy trợ thủ bên cạnh Tiêu Hoàng. một cái Ma Văn kiểm tra cũng không đáp ứng nổi. Một giờ đã khiến hắn mồ hôi đầy đầu, Ngự lực trong cơ thể liên tục tiêu hao, trên trán đã có một tầng mồ hôi ròng ròng.

Trái lại Tiêu Hoàng vẫn bình tĩnh như thường, không có bất kỳ dao động nào. Có thể nói giờ khắc này Tiêu Hoàng đã hoàn toàn tiến vào cảnh giới vong ngã, trong óc chỉ còn có Ma Văn và hình ảnh.

Ước chừng ba giờ rưỡi, tới khi toàn bộ Ma Văn dịch dùng hết, Điều văn đao trong tay Tiêu Hoàng mới từ từ buông xuống, cũng ghi số 50 lên Ma Văn trước mặt, tùy tay giao ột trợ thủ. Trợ thủ này đã hơi cuống tay chân, trước mặt có bốn Ma Văn.

- Sao thế?

Nhìn thấy trợ thủ luống cuống tay chân, Tiêu Hoàng đứng dậy, nói khẽ.

-Ta...

Khóe miệng của nữ trợ thủ hơi giật giật nói:

- Không... Không. tốt mà,

Nhưng trong lòng nàng lại kiêng dè.

- Không vội, người từ từ là được, sau đó nghỉ ngơi một giờ rồi tiếp tục.

Tiêu Hoàng nói khẽ.

-Hả?

Trợ thủ nghe vậy không khỏi phát ra tiếng nói như vậy, vẻ mặt lập tức lộ vẻ khoa trương. Bản thân Ngự lực của nàng không cao, trải qua ba giờ đã tiêu hao gần như không còn. Hơn nữa khiến nàng kinh ngạc chính là Tiêu Hoàng rốt cục ở đâu ra lắm Ngự lực như vậy.

Những người khác nghe vậy lập tức như tỉnh mộng, hai mặt nhìn nhau.

- ? Có gì khó sao?

Tiêu Hoàng không để ý tới người khác, lau mồ hôi trên đầu, nói khẽ.

- Ta... Ngự lực cơ thể thân thể đã không đủ rồi.

Nữ trợ thủ ấp úng nói.

- - Vậy thì người đổi công tác cho người khác một chút, giờ đi nghỉ đi.

Tiêu Hoàng nói xong liền đi ra cửa, ý bảo chuẩn bị cơm trưa.

157. Chương 157: Trúc Mộng

Đi ra khỏi phòng chế vắn, lúc này Tiêu Hoàng mới phát hiện ra một đám người trong đó có Mộ Khê Nhi ở đó. Hắn liền mỉm cười.

Lại thấy Cầu Cầu trong lòng Mộ Khê Nhi lúc này đã tỉnh lại, thấy thân ảnh của Tiêu Hoàng liền không kiềm chế được, khi Tiêu Hoàng tới gần liền trực tiếp nhảy từ ngực Mộ Khê Nhi lên bả vai hắn, cái đầu nhỏ bắt đầu không ngừng cọ cọ vào hắn.

Thấy Cầu Cầu, vẻ tươi cười trên mặt Tiêu Hoàng càng rõ, tiện tay ôm Cầu Cầu vào ngực giống như ôm một con mèo béo, sau đó nhéo mũi nó theo thói quen.

Người bốn phía nhìn thấy hành động của hắn như vậy không kìm được mà nhìn nhau. Nói thế nào thì nói, đây là lần đầu tiên bọn họ thấy vẻ hiền lành của Tiêu Hoàng, cảm thấy khó mà thích ứng được.

- Đến lâu chưa?

Để Cầu Cầu nằm trong ngực mình, Tiêu Hoàng nói khẽ với Mộ Khê Nhi.

- Lâu rồi. Vừa thấy người bạn nên cũng không muốn quấy rầy.

Mộ Khê Nhi cười nói.

Sau đó Tiêu Hoàng liền đóng vai đi với nàng, lập tức tiến vào nhà ăn tạm thời dựng tạo sân vận động.

Tiêu Hoàng vừa rồi lao động điên cuồng bốn tiếng, chế tạo gần sáu mươi cái Ma Văn ảnh hiệu, trong mắt người khác hoàn toàn là chuyện không thể tưởng tượng được.

về phần Ma Văn chế tạo xong Tiêu Hoàng cũng đã ra lệnh rất nghiêm khắc, toàn bộ phải đưa vào két an toàn của kho hàng, không cho phép tất cả nhân viên công tác tiết lộ ra ngoài nửa chữ.

Cứ như vậy, suốt mười ngày, Tiêu Hoàng dùng đại bộ phận tinh lực để chế Ma Văn ảnh hiệu, làm liền một mạch.

Đương nhiên trong lúc đó Tiêu Hoàng cũng không thể hoàn toàn bỏ qua tiến độ tăng Ngự lực, mỗi ngày sau khi chế tác số lượng Ma Văn ảnh hiệu quy định xong đều dùng dung dịch Huyết Luyện huấn luyện một phen.

Hơn nữa Tiêu Hoàng lại còn cải tiến dung dịch Huyết Luyện một lần nữa. Hiện giờ kim tệ trong túi của Tiêu Hoàng có thể nói là nhiều chưa từng có, bởi vậy cũng tận hết khả năng tăng các loại dược tính vào trong dung dịch, hiệu quả tất nhiên tăng vọt.

Hiện giờ Ngự lực trong cơ thể Tiêu Hoàng đã đạt tới 2311 luồng, rất gần với Ngự Giả cấp ba. 2311 luồng cũng là một con số có ý nghĩa. Đó là hiện giờ Ngự lực trong cơ thể của Tiêu Hoàng rốt cục cũng đã vượt qua Sài Sương.

Nếu song phương lại tiếp xung xảy ra xung đột thì Tiêu Hoàng cũng không giống như ở Âm Dung Động Quật nữa, để mặt cho đối phương xâu xé.

Mà trong mười ngày này hắn cũng không ngừng dùng Nhuận Tạng thang, cảm thấy nước thuốc có hiệu quả rõ ràng. Tiêu Hoàng thấy ngực thường xuyên có cảm giác ngứa.

Cảm giác như vậy khiến Tiêu Hoàng biết là những tế bào bị hao tổn do bệnh trạng đã được tái sinh, khiến hắn mừng rỡ vô cùng.

Sáng sớm, vừa tỉnh lại, Tiêu Hoàng làm xong tất cả Ma Văn ảnh hiệu xong liền không đi tới sân vận động Tạp Gia mà sử dụng Ma Văn thông tin phân công công tác, sau đó ngồi ở bàn viết.

Bắt đầu sửa sang lại bản vẽ thiết kế Ma Văn ảnh hiệu, dựa theo thói quen, đại khái nhìn một lần, xác định không có dấu vết và sai lầm gì xong, Tiêu Hoàng mới lấy từ bên trong túi ra. Trong đó đều là tài liệu chế tác Ma Văn ảnh hiệu.

Lấy ra một khối Chiến huyết nguyên thạch phẩm chất cao, cắt thành Tái thạch lôm, Tiêu Hoàng liền lấy Hàm Điều ra, bắt đầu cẩn thận tạo hình trên Tái thạch.

So với nét dao như rồng bay phượng múa lúc trước thì lần này có thể nói Tiêu Hoàng hoàn toàn tỉ mỉ. Hơn nữa sau mười ngày vừa rồi, chế tạo 1100 Ma Văn ảnh hiệu, kỹ thuật dao của Tiêu Hoàng, thậm chí việc điều khiển Ngự lực cũng đã lột xác. Đơn thuần chỉ nói về kỹ thuật dao thì Tiêu Hoàng đã hoàn toàn có thể tiến vào hàng ngũ đỉnh cao tại Thái Ngô Thành.

Mà cái giá hắn phải trả đó là Hàm Điều sau vô số lần bị mài dũa đã tràn ngập cảm giác rách nát. Do thường xuyên sử dụng, mũi dao đã bắt đầu bị biến hình, tuy nhiên cũng còn may là có thể vẫn dùng được một thời gian. Nhưng Tiêu Hoàng cũng không thể không nghĩ tới chuyện đổi một bộ Điều văn dao khác.

Trải qua một giờ, Tái thạch Tiêu Hoàng dùng đã hình thành những hoa văn tinh tế. Lúc này hắn chậm rãi buông Điều văn dao. Ngay cả Tiêu Hoàng cũng cảm thấy nét dao của hắn tiến bộ không ít, tuy rằng Hàm Điều đã rất cũ nát nhưng quá trình tạo hình lại không hề có cảm giác cố sức chút nào.

Sau đó hắn chế tác Ma Văn dịch, là Ma Văn của kỹ thuật văn trong văn, vẫn dùng hàn băng vạn năm như cũ. Tuy nhiên bởi vì Ma Văn Châu màu lam đậm đã tăng lên tới Ngự Giả cấp hai, thế nên hàn băng vạn năm của hắn lúc này có thể lấy mà không cần nước.

Điều khiển Ma Văn Châu màu lam đậm xong, Tiêu Hoàng tùy tiện lấy ra một khối hàn băng vạn năm bằng ngón tay, vừa đơn giản vừa tiện lợi.

Trong Ma Văn dịch sử dụng cho Ma Văn chủ thể, Tiêu Hoàng cũng tính sử dụng vật chất quý báu như hàn băng vạn năm.

Bởi vì lần này Ma Văn ảnh hiệu phải điều khiển 1100 Ma Văn con, không có chắc chắn về số lần sử dụng thì không thể được.

Trước đó Tiêu Hoàng đã hiểu rõ với Ma Văn báo động, biết mỗi một Ma Văn chính là điều khiển được mười Ma Văn con thì cũng tiêu hao một cỗ năng lượng bên trong Ma Văn.

Bởi thế nên nếu không có số lần sử dụng nhiều thì Ma Văn ảnh hiệu trung tâm không thể chịu đựng được việc cả ngàn Ma Văn con hoạt động đồng thời được.

Pha chế Ma Văn dịch xong, rót vào rồi kích hoạt, sau hai giờ, Ma Văn ảnh hiệu trung tâm đã được chế tác hoàn thành, trên mặt có hoa văn màu xanh nhạt, nhìn qua lại giống như bị mạng nhện chăng dày đặc.

Điều khiển một chút, xác định đã hiệu quả, Tiêu Hoàng liền tiện tay bỏ vào trong túi Ma Văn, mặc áo khoác rồi đi ra khỏi phòng ngủ. Hiện giờ Tiêu Hoàng thấy ở bên ngoài phòng có mấy phương mặt xa lạ, tuổi đại khái là mười lăm mười sáu, có vẻ trung thực.

Tất nhiên Tiêu Hoàng biết rõ những người này đều là đồ đệ do Lý Nhạc đưa tới.

Với những người này Tiêu Hoàng cũng không để ý lắm, đi ra khỏi phòng khách, khởi động xe, tiến thẳng về phía sân vận động Tập Gia.

Đi vào đó, hiện giờ mái che của sân vận động Tập Gia đã khép kín lại, dù là ban ngày nhưng vào đó vẫn có cảm giác tối như mực, mà bốn phía lại bị tàn phá không chịu nổi, làm cho người ta có cảm giác như đi qua một chiến trường đại chiến, ánh mắt có thể thấy cảnh tượng vô cùng thê thảm.

Phía trên mái che có vài công nhân đang lắp 100 cái Ma Văn ảnh hiệu cuối cùng mà Tiêu Hoàng chế tác vào những hố chứa theo đúng số thứ tự, cũng cố định chúng lại.

Sân khấu cho Mộ Khê Nhi diễn xuất cũng đã được dựng xong, trông vẫn thê thảm, ngoài mặt sân khấu khá bằng phẳng ra thì những nơi khác đều giống như bãi chiến trường, đừng nói tới chuyện đẹp, dù là thuận mắt cũng không được.

Có thể nói, dựa theo yêu cầu của Tiêu Hoàng, sân vận động đã được cải tạo tới giai đoạn chót.

Thấy Tiêu Hoàng lại xuất hiện ở trong sân thể dục một lần nữa, ba gã quản lý

liền từ từ chạy tới trước mắt Tiêu Hoàng, vẻ mặt lo lắng. Hiện giờ 5000 kim tệ đã tiêu hết tới 4800 mà nhìn bên trong sân vận động lại vẫn thê thảm như trước, khiến bọn họ hơi hoảng hốt. Dù sao thì cũng chỉ còn chưa tới ba ngày là tới buổi biểu diễn.

- Lão đại, người xem hội trường này...

Thượng Mặc đi tới cạnh Tiêu Hoàng, vẻ mặt lo lắng nói, cũng không dám nói thẳng ra. Không hề nghi ngờ gì nữa, bố trí hội trường như vậy tuyệt đối là thê thảm tới cấp hủy thiên diệt địa.

- Hội trường này sao? Rất tốt rồi.

Tiêu Hoàng đánh giá bốn phía, nói khẽ.

- Đèn đóm, còn âm hưởng đâu?

An Vinh dò hỏi tiếp.

- Cần thiết sao? Khi ta tới đây thì chúng đã bị đào thải rồi.

Tiêu Hoàng đáp, sau đó đưa cho An Vinh một kế hoạch quảng cáo.

- Người còn 200 kim tệ phải không. Đều dùng hết đi, sau đó báo cho Khê nhi để tối nay nàng tới tập.

Nói xong Tiêu Hoàng liền đi xuống bậc thang, tiến vào một thông đạo, sau đó xoay người tiến vào phòng điều khiển của sân vận động.

Nơi này là một phòng không lớn, đại khái chỉ sáu mét vuông, tuy nhiên tầm nhìn lại vô cùng tốt, có thể quan sát toàn bộ cảnh tượng của sân vận động, cũng có thể thấy rõ nhất cử nhất động trên sân khấu.

Ở phía tay phải của Tiêu Hoàng còn có một đài dụng cụ tên là trung tâm điều khiển, có thể cho Ma Văn sinh ra năng lượng truyền đều ra khắp hội trường, xem như là dụng cụ phụ trợ. Bên trái là dụng cụ điều khiển toàn bộ hội trường, ví dụ như đèn đóm, mái che, khống chế các bộ phận khác.

Tiêu Hoàng đứng ở vị trí điều khiển, cũng không thử nghiệm gì mà thông qua công nhân tiến hành sự điều chỉnh cuối cùng, chủ yếu là tháo dỡ một số vật che khuất tầm nhìn.

Mà An Vinh ở trung tâm của sân vận động lúc này xem phương án quảng cáo, mặt không khỏi vàng như đất. Tin tức đúng là phi thường đơn sơ, tìm mấy nhà Ma Văn điện ảnh vào đài truyền hình quảng cáo, in mấy tấm áp phích, trên cơ bản không có gì nữa, chẳng có gì đa dạng. Mà tên buổi biểu diễn cũng được xác định là

- Trúc Mộng.

Trước đây hẳn đã từng quảng cáo ấy buổi diễn của Mộ Khê Nhi, cũng có hiểu biết, hoàn toàn dựa theo phương thức oanh tạc. Tập đoàn tài chính Hồng bác có kênh chuyên biệt, lại quảng bá buổi biểu diễn dưới mọi điều kiện thời tiết, thậm chí còn ti mi in áp phích.

Các kênh lớn khác đại khái cũng thế, trên cơ bản đều làm theo xu hướng giống như với Lạc Tuyết Ninh.

Mà trước mắt phương án quảng cáo của Tiêu Hoảng đưa ra đúng là vô cùng hơi hợt, không tạo nổi sóng gió gì. Hiện trạng tàn phá này An Vinh thật sự hơi lo lắng. Nếu không tốt thì buổi biểu diễn này và cả Mộ Khê Nhi sẽ bị hủy trong tay Tiêu Hoảng.

Tuy nhiên dù nghĩ như vậy nhưng với mệnh lệnh của Tiêu Hoảng thì hắn cũng không dám chậm trễ, lập tức lên Ma Văn Xa, bảo lái xe đi tới trung tâm truyền hình của Thái Ngô Thành.

Cùng lúc đó, bên trong học viện Tây Tân Ma Văn, Miêu Đông Thăng đang thoải mái ngồi trong văn phòng, nhìn màn hình có các hãng truyền hình và ngôi sao truyền thông. Phí quảng cáo đều do Miêu Đông Thăng phụ trách, ném ra 2000 kim tệ, gấp mười lần so với Tiêu Hoảng.

Trong số những người cạnh hắn có Vũ Hình đang dùng ngón tay mảnh khảnh xoa vai Miêu Đông Thăng, vẻ mặt quyến rũ.

158. Chương 158: Rung Động

Đồng thời, trên một mặt màn hình khác, còn có hình ảnh Vu Hình vừa mới diễn tập, toàn bộ sân khấu có thể nói là thiết kế vô cùng tinh xảo.

- Miêu đại sư! Người xem ta biểu diễn, còn có cần cải sửa gì không?

Vu Hình nũng nịu nói xong, liền thuận thế ngồi lên trên đùi Miêu Đông Thăng, thanh âm mị hoặc mười phần.

- Các phương diện đều rất tốt! Yên tâm, có ta ở đây, ba ngày sau, Thái Ngô Thành chính là thiên hạ của người.

Miêu Đông Thăng khẽ cười cười đáp lại, một bàn tay đã chậm rãi tựa vào trên vòng eo Vu Hình.

Lần này, Miêu Đông Thăng tin tưởng tràn đầy, bởi vì vừa mới nắm giữ kỹ thuật mới, hiệu quả sân khấu lần này theo lão thấy, cho dù là toàn bộ Vũ Nhuận Tinh cũng tuyệt đối có thể nói là thượng thừa.

Hơn nữa Viện trưởng của Học viện Tây Tân Ma Văn, đã bắt đầu động viên Lạc Tuyết Ninh, hy vọng có thể mời nàng đến tham gia hội biểu diễn của Vũ Ninh.

Nói trắng ra đây là hai thế lực phân cao thấp bằng một loại phương thức đặc biệt.

Điều này cũng phù hợp với phong cách hành sự nhất quán của Tập đoàn tài chính Hồng Bác, có Lạc Tuyết Ninh gia nhập là Tập đoàn tài chính Hồng Bác chiếm ưu thế tuyệt đối. Bọn họ đã trả cái giá chiêu đãi phí kén xù, nếu không lợi dụng sao có thể thỏa mãn được.

Đồng thời, ở toàn bộ Thái Ngô Thành không thể nghi ngờ, hội biểu diễn của Vu Hình và Mộ Khê Nhi đã trở thành tiếng nói chính của song phương, bởi vì Tập đoàn tài chính Hồng Bác mạnh mẽ tuyên truyền, cho dù mọi người không ham thích cũng tham dự vào.

Tuy nhiên, đơn thuần từ trên tuyên truyền quảng cáo, liền có thể thấy chỗ Tập đoàn tài chính Hồng Bác của Vu Hình, hoàn toàn nổi bật vượt xa Tập đoàn Khoa Long chỗ Mộ Khê Nhi.

Trên cơ bản tuyên truyền quảng cáo về Mộ Khê Nhi chỉ là thỉnh thoảng lộ mặt ở trong Ma Văn điện ảnh và truyền hình, thông báo một chút về hội biểu diễn, tên tuổi.

Không tồn tại bất kỳ hình thức mánh lới nào, làm cho người ta có cảm giác giống như làm cho có lệ. về phần giá vé hội biểu diễn, so với đủ loại bên Vu Hình, cũng chỉ chia làm hai loại, Giáp đẳng cùng Ất đẳng, giá cả phân biệt là 30 ngàn tệ và 20 ngàn tệ.

Ngoài ra, không còn tư liệu gì khác. Để cho người ta cảm thấy kỳ quái nhất chính là, chỗ ghi tên Ma Văn ảnh hiệu sự này dĩ nhiên là để trống.

Không có Ma Văn ảnh hiệu sự, tuyên truyền quảng cáo giản dị như thế, điều này ít nhiều làm cho giới mê ca nhạc ở Thái Ngô Thành đâm ra tràn ngập nghi ngờ về hội biểu diễn của Mộ Khê Nhi.

- Hẳn không phải là cam chịu rồi chứ?
- Ta xem rất có thể! Dù sao Ma Văn ảnh hưởng ở Thái Ngô Thành thật sự rất khan hiếm!
- Ôi... Đáng tiếc! Ta chính là rất ái mộ Mộ Khê Nhi!

Tiếng bàn luận đại loại như thế râm ran khắp phố lớn ngõ nhỏ ở Thái Ngô Thành, tùy ý đều có thể thấy, có thể nghe được.

Tiếng rì rầm như vậy thanh âm tự nhiên cũng có thể truyền tới tai Mai Kiệt, có thể nói, mấy ngày nay cả người hắn giống như đứng trên đồng lửa, như ngồi giữa đồng than. Hồng Bác bên kia ào ào sôi nổi tuyên truyền quảng cáo, bên này thì lại một chút động tĩnh cũng không có.

Lấy được liên hệ với An Vinh, An Vinh cũng là trả lời ập a ập ứng.

Điều này làm cho Mai Kiệt kiên nhẫn đã đến cực hạn không ngồi yên được nữa, đơn giản hoặc là không làm đã làm phải làm đến cùng, hắn liền trực tiếp lái xe, chạy thẳng tới sân thể dục Tập Gia.

Mười mấy phút sau, khi Mai Kiệt đi vào bên hông sân thể dục, liền thấy tất cả thông đạo lối vào, đã tăng thêm rào chắn kín mít, chỉ chừa một số khe hở nhỏ, đủ cho người bình thường được phép đi qua. Tuy nhiên, mỗi một cái thông đạo vẫn luôn có nhân viên công tác canh gác.

Đối với tình hình như vậy Mai Kiệt cũng không có kỳ quái quá nhiều, tùy tiện đậu Ma Văn Xa ở một bên, liền đi vào thông đạo. Nhân viên công tác thấy Mai Kiệt tự mình đến hội trường cũng không có ngăn trở.

Nhưng ngay thời điểm Mai Kiệt vừa mới bước vào sân thể dục, cả người bỗng nhiên kinh ngạc dừng sững tại chỗ, trong hai mắt tràn ngập vẻ không thể tưởng tượng, hắn như đang mộng.

Chỉ thấy những chỗ tầm mắt có thể nhìn thấy, nơi nơi tràn ngập rách nát, tường đổ tùy ý có thể thấy được, sân thể dục đóng kín thành một mảng u tối, chỉ có mấy Ma Văn đang phát ra ánh sáng vàng đục, mà còn khi sáng khi tắt liên tục.

Sân khấu ở trước mặt lại tàn tạ không chịu nổi, hoặc là nói đó căn bản không phải là sân khấu, mà hoàn toàn là một cái cái giá dùng ống sắt dựng thành.

- Cái này... Sao có thể như vậy?

Mai Kiệt không khỏi phát ra tiếng kêu tuyệt vọng như thế, đại não lập tức “ông” một tiếng, suýt nữa miệng phun máu, ngất xỉu tại đường trường.

- Mai lão bản! Hội trường ta thiết kế cảm giác thế nào?

Ngay tại thời điểm Mai Kiệt có chút không biết làm sao, bỗng nhiên giọng nói của Tiêu Hoàng truyền tới trong tai Mai Kiệt.

Nhẹ ngẩng đầu lên, Mai Kiệt liền nhìn thấy, Tiêu Hoàng đang đứng ở trước cửa sổ phòng điều khiển chính.

- Tiêu Hoàng! Đây rốt cuộc là chuyện gì?

Mai Kiệt bỗng nhiên lớn tiếng nói, bên trong giọng điệu phi thường rõ ràng có hương vị răn dạy kẻ dưới. Có thể nói, từ đầu đến cuối, hắn đều là tuyệt đối tín nhiệm đối với Tiêu Hoàng, kết quả không nghĩ tới lại nhìn thấy cục diện xảy ra trước mắt này.

- Đây là tự chương: Thế Giới Tàn Phá.

Tiêu Hoàng cười cười đáp lại, trong giọng điệu, nhìn không ra mấy may ác liệt, ngược lại càng thêm thoải mái, bởi vì Tiêu Hoàng thấy Mai Kiệt bày ra bộ dáng này, đủ để chứng minh hội trường hắn bố trí đã cực kỳ thành công.

- Kế tiếp, đó là cảnh trong Thời Khắc Mộng Cảnh.

Tiêu Hoàng nói tiếp.

Ngay khoảnh khắc lời này vừa ra khỏi miệng Tiêu Hoàng, một đóa hoa trắng nhỏ lóe sáng, bỗng nhiên xuất hiện trước chân Mai Kiệt, tại thế giới tàn phá này có vẻ tịch liêu mà xinh đẹp.

Có như vậy, thần sắc có vẻ phần nộ của Mai Kiệt hơi hơi vừa động, vừa rồi hần nhớ rõ sâu sắc, trước mặt không có đóa hoa nhỏ này, hơn nữa thân thể dục kim loại mềm này sao lại có thể mọc hoa chứ?

“Bá, bá, bá...”

Mai Kiệt còn tại buồn bực suy nghĩ, lúc này lại xảy ra chuyện càng khiến Mai Kiệt giật mình kinh ngạc, chỉ thấy bên cạnh bỗng nhiên trống rỗng hiện ra mấy cây dương liễu xanh biếc, dưới chân màu xám xịt cũ nát, đã được thay thế bằng thảm cỏ xanh tươi không quá mất cá chân.

Thấy như vậy, hai mắt Mai Kiệt tròn tròn xoe, có chút mờ mịt. Tuy nhiên, đây vền vền chỉ là bắt đầu, hơi ngẩng đầu lên nhìn lại bốn phía khán đài, cỏ xanh dày đặc xen lẫn hoa trắng mờ nhạt phủ kín bốn phía khán đài, với mắt thường có thể thấy được tốc độ sinh trưởng của chúng.

Chính là ngăn ngừa vài giây, nguyên vốn thế giới cũ nát đã biến thành một mảnh đất hương hoa thơm ngát, chim muông hót líu lo.

Nhất thời, nhìn lại Mai Kiệt đã hoàn toàn như si như ngốc, hần có chút không dám tin, lại có thể phát sinh chuyện như vậy.

Tuy nhiên, ngay sau đó, Mai Kiệt bỗng nhiên cảnh giác, bởi vì dư quang khóe mắt hần đột nhiên chú ý tới, giữa mấy cây dương liễu đột nhiên xuất hiện một con dã thú, nghe răng trợn mắt, tướng mạo khủng bố đến cực điểm, tiếp theo liền phóng tới chỗ Mai Kiệt.

Tốt xấu Mai Kiệt cũng là Ngự Giả cấp năm, theo bản năng liền từ trong Ma Văn túi lấy ra Chiến Văn, vừa định khu động, nhưng dã thú lại “bá” một tiếng biến mất trong hư không.

- Cái này...

Trong hai mắt Mai Kiệt tràn ngập rung động, có thể nói từ nhỏ đến lớn loại cảnh tượng kỳ quái này, chỉ có ở trong mộng mới sẽ xuất hiện. Đột nhiên ngẩng đầu lên, chuyện càng làm cho Mai Kiệt rung động xuất hiện, vừa rồi hần thật sự nhớ rõ, mái che sân thể dục đã khép kín, nhưng hiện tại hần rõ ràng có thể nhìn thấy bầu trời một màu xanh lam, những đám mây trắng nhàn nhả xẹt qua.

- Không có khả năng, hiện tại là tám giờ tối, không phải trời đã tối đen rồi sao?

Mai Kiệt sắc mặt tái nhợt, đại não hoàn toàn ngây ngốc, có cảm giác như trong nháy mắt bị đưa tới một thế giới khác, cả người theo bản năng lui hai bước về phía sau.

Rất nhanh dời ánh mắt nhìn về hướng chỗ Tiêu Hoàng vừa rồi, Mai Kiệt lại phát hiện thân ảnh Tiêu Hoàng sớm đã không thấy tăm hơi, lại biến thành vẫn là một mảng bầu trời xanh lam, thi thoảng một hàng chim nhạn chậm rãi bay qua.

- Tiêu Hoàng... Tiêu Hoàng người ở đâu?

Mai Kiệt không kìm được đột nhiên bắt đầu hô to lên, biến hóa xảy ra bất thành linh, làm cho hần có chút sợ hãi không hiểu.

- Mai lão bản tìm ta có chuyện gì?

Giọng nói của Tiêu Hoàng lại lần nữa vang lên, tiếp theo cảnh tượng quái dị lại lần nữa xuất hiện, chỉ thấy trên bầu trời xanh lam, bỗng nhiên xuất hiện một cái ô vuông màu đen, Tiêu Hoàng bình thần cao cao tại thượng, lại một lần nữa xuất hiện trong tầm mắt Mai Kiệt.

Tiếp theo, tất cả cảnh vật bốn phía toàn bộ rút đi, toàn bộ thân thể dục lại lần nữa biến thành một mảnh đồ nát.

Bốn phía cảnh vật khôi phục như lúc ban đầu, thế nhưng sắc mặt Mai Kiệt vẫn còn đọng lại tràn ngập vẻ khiếp sợ và thấp thỏm không yên, không ngừng thở hổn hển, một bàn tay nơm nớp lo sợ chỉ vào Tiêu Hoàng.

- Người... người...

Mai Kiệt ấp úng hồi lâu, cũng không nói ra được câu nói kế tiếp, không hề nghi ngờ hết thảy xảy ra quá bất ngờ, đã làm cho Mai Kiệt không hề có chuẩn bị tràn ngập rung động vô tận.

- Mai lão bản! Có phải cảm giác dường như là một giấc mộng phải không?

Tiêu Hoằng bình thản hỏi.

- Người... người sao làm được!

Mai Kiệt thật vất vả nhen ra một câu như vậy, hai mắt dựng thẳng nhìn chăm chăm vào Tiêu Hoằng. Giờ khắc này, Tiêu Hoằng ở trong mắt Mai Kiệt dường như không còn là nhân loại, mà là Ma pháp sư trong chuyện Ma pháp dị giới

- Ma Văn ảnh hiệu đấy!

Tiêu Hoằng nhẹ dang ra hai tay, đáp lại:

- Là ba ngàn kim tệ tạo ra!

- Khó tin, rất khó tin!

Mai Kiệt không ngừng nhìn quanh bốn phía, không ngừng lăm bắm, giờ phút này hắn đã quên mừng rỡ, quên phần nộ, đại não gần như trống rỗng.

- Mai lão bản tới vừa lúc, chờ một chút sẽ diễn tập lần đầu tiên! Ngài là một hành gia trong nghề, hy vọng có một vài ý kiến!

Tiêu Hoằng bỗng nhiên lên tiếng nói.

Trải qua phút ngạc nhiên ngắn ngủi, Mai Kiệt ít nhiều đã hiểu, một màn vừa rồi chỉ là thành quả rất nhỏ trong hoàn chỉnh phương vị Ma Văn ảnh hiệu. Trong lúc nhất thời Mai Kiệt đối với Tiêu Hoằng bái phục sát đất, vốn hắn từng lo lắng Tiêu Hoằng là một nhân tài chưa thành, nhưng không nghĩ tới, tên Tiêu Hoằng kia lại tài cao như thế.

Giờ này khắc này, Mai Kiệt thật sự không biết nên dùng dạng ngôn ngữ gì để hình dung Tiêu Hoằng.

- Đâu có gì, đâu có gì!

Tiêu Hoằng mặt dày nói, Mai Kiệt liên tục ứng đáp, cũng giơ hai ngón tay cái biểu thị với Tiêu Hoằng, đây cũng là hành động duy nhất Mai Kiệt có thể dùng để đánh giá Tiêu Hoằng.

Có thể nói, cho tới bây giờ hắn còn không dám tưởng tượng, một loạt Ma Văn vừa rồi lại phát sinh từ một người không đến hai mươi tuổi, là từ tay một học sinh của Phân viện Tây Tân. Phỏng chừng lần này, Miêu Đông Thăng phải gặp xui xẻo lớn rồi đây.

Thân là lão bản của công ty Mỹ Nhân, không có người nào biết rõ ràng hơn so với Mai Kiệt: cái gọi là Ma Văn ảnh hiệu của Tiêu Hoằng chế tác, đã hoàn toàn vượt qua phạm trù Ma Văn ảnh hiệu.

Cùng lúc đó, trong tất cả cảnh tượng của Tiêu Hoằng thiết kế, duy nhất hai thực thể là Mộ Khê Nhi và Cầu Cầu, cũng đã ở trong phòng hoá trang, bắt đầu trang điểm. Căn cứ bốn cảnh tượng Tiêu Hoằng thiết kế, tạo hình sư cũng tạo ra bốn bộ y phục sân khấu phân biệt cho Mộ Khê Nhi và Cầu Cầu.

Ở trong quá trình hoá trang, Mộ Khê Nhi cũng thầm lặp lại ghi nhớ trình tự ca khúc biểu diễn, cùng với “Kịch bản” trước đó Tiêu Hoằng thiết kế cho nàng. Nàng không dám có mảy may chậm trễ, hoặc là qua loa.

159. Chương 159: Ý Kiến

Trải qua một giờ chuẩn bị, Mộ Khê Nhi đối với “kịch bản” của Tiêu Hoằng trong lòng đã hiểu rõ. Có thể nói, giờ này Mộ Khê Nhi đối với khung hình sân khấu, cùng với sáng ý an dạ siêu cấp của Tiêu Hoằng, đã bội phục đến có thể nói là bái sát đất, thậm chí còn có một chút tôn sùng.

về phần Cầu Cầu bên cạnh, cũng được rửa mặt chải đầu sạch sẽ, đồng thời mặc vào một bộ áo quần nhỏ nhắn tinh xảo, trên cơ bản không cần quá nhiều tân trang đã giống như một con tinh linh đáng yêu.

Mà bản thân Cầu Cầu tương đối khá thông minh, cộng thêm yêu cầu của Tiêu Hoằng đối với nó rất đơn giản, bởi vậy, Cầu Cầu hoàn thành mọi việc vẫn không có vấn đề gì.

Ở trong phòng điều khiển chính Tiêu Hoàng, cũng bắt đầu thông qua Ma Văn thông tin, tiến hành bố trí cuối cùng các phương diện.

về phần công nhân, Tiêu Hoàng cũng để cho bọn họ đảm nhiệm khán giả xem diễn tập, phân bố trên khán đài ở các nơi, một là xem như phúc lợi cho bọn họ mấy ngày qua vất vả làm việc, mặt khác chính là để cho bọn họ nhận xét xem có tìm ra chỗ nào còn thiếu sót hay không.

Mai Kiệt, người quản lý cùng với trợ lý, lúc này cũng đều tự kiểm vị trí tốt, lẳng lặng chờ đợi. Có thể nói, cho dù là lúc trước Ma Văn ảnh hưởng của Miêu Đông Thăng chế tạo ra, bọn họ cũng không có chờ mong quá như vậy.

Bọn họ có thể cảm nhận được, kế tiếp khẳng định sẽ phát sinh một hồi thịnh yến cho thị giác và thính giác.

Rất nhanh, thế giới trống trải, đổ nát liền vang lên tiếng ca sâu kín, uyển chuyển mà ngọt ngào của Mộ Khê Nhi, lại nhìn lên trên sân khấu dùng ống thép ngẫu nhiên tạo thành kia, từng đóa từng đóa hoa màu trắng chậm rãi nở ra.

Theo tiếng ca bay bổng trong không khí, “bầu trời” vốn nhìn như lơ mờ, dần dần lộ ra màu xanh lam, từng gốc từng gốc cây dương liễu, thảm cỏ, cũng bắt đầu bao phủ toàn bộ hội trường.

Làm cho người ta có cảm giác cảnh tượng trước mắt có liên quan cùng tiếng ca của Mộ Khê Nhi, tường chừng như tự nhiên mà thành.

Cảnh tượng bốn phía cũng theo từng câu từng khúc tiếng ca của Mộ Khê Nhi, mà không ngừng biến hóa, khi thì nước chảy róc rách, khi thì trăm hoa đua nở, tiếng ca duyên dáng cùng hình ảnh đó khiến người ta như say như si ngốc, quả thực làm cho người ta có một loại cảm giác như đi lạc vào thế ngoại đào nguyên.

Tuy nhiên, đây mới chỉ là bắt đầu, theo diễn tập tiến vào đến cảnh thứ hai xoa dịu, lại lần nữa xuất hiện chuyện càng thêm kỳ diệu: toàn bộ hội trường làm cho người ta có cảm giác dường như biến thành một đài máy móc có thể biến hình, các loại phương tiện cực kỳ hiện đại hoá đều chui từ dưới đất lên, rất nhanh liền hình thành một đô thị sắt thép. Lúc này tiếng ca của Mộ Khê Nhi cũng bắt đầu trở nên cao vút, trào dâng lên, làm ọi người trở nên vô cùng phấn chấn...

Suốt hai giờ qua đi, theo hình ảnh trước mắt lần nữa biến mất, trở lại thế giới đổ nát như cũ, toàn bộ hội trường lúc này đã lặng ngắt như tờ.

Tất cả công nhân chuẩn bị vừa ăn bữa tối vừa xem biểu diễn, cặp lồng đựng cơm trong tay chưa động tới mấy may nào, chỉ là hai mắt mở lớn giống như si như ngốc, nhìn về phía trước đầy vẻ kinh ngạc.

Bọn họ không nghĩ tới, mấy ngày qua không có mấy may bận rộn, không ngờ lại hình thành hiệu quả rung động như thế.

về phần Mai Kiệt cùng với các người quản lý lại đều hóa đá tại đương trường, hiện tại Mai Kiệt mới thật sự chính thức mở mang kiến thức. Cảnh tượng vừa rồi thật đúng là dọa cho hắn nhảy dựng lên. Kỳ thật chỉ là Tiêu Hoàng ra tay làm một thí nghiệm nhỏ, mới vừa nhìn thấy cũng đủ rung động lòng người.

Đương nhiên, trong đó vẫn còn tồn tại một ít vấn đề nhỏ, tỷ như cất đổi cảnh tượng cá biệt xuất hiện một chút sai lầm, nhưng khuyết điểm không che lấp được ưu điểm, huống chi đây chỉ là diễn tập, những sai lầm nhỏ này, rất nhanh sẽ được chỉnh lại.

- Mai lão bản! Cảm giác như thế nào? Có vấn đề gì cần đề nghị không?

Tiêu Hoàng đứng trong phòng điều khiển chính, biểu tình có vẻ thoải mái, hỏi Mai Kiệt. Có thể nói, biểu diễn chính thể vừa rồi, bản thân Tiêu Hoàng cũng rất vừa lòng, bất kể như thế nào, rốt cục cũng biểu đạt ra được thể giới trong mộng tưởng, không có mấy may tiếc nuối.

Nghe Tiêu Hoàng hỏi như vậy, Mai Kiệt đang trong sự rung động, mới phản ứng lại, điều hòa lại một chút cảm xúc trong lòng, Mai Kiệt mới mở miệng nói:

- Nhìn thấy Ma Văn ảnh hưởng của lão đệ, thật sự, ta cảm thấy ta không có tư cách phát biểu ý kiến, nhưng ngầm nghĩ kỹ về khâu không gian, toàn trường thực rộng lớn, nếu chỉ có một mình Khê nhi vũ đạo, thì có chút trống vắng.

Có thể nói, Mai Kiệt trả lời như thế, hoàn toàn là suy xét theo góc độ chuyên nghiệp.

Tiêu Hoằng ngẫm nghĩ một chút, cũng cảm thấy đề nghị của Mai Kiệt thật sự có đạo lý, cũng thực chuyên nghiệp. Trước đó hẳn một lòng muốn làm cho không gian biểu hiện mệnh mông một chút, kết quả lại xem nhẹ vấn đề này.

- Vậy làm sao bây giờ?

Tiêu Hoằng cũng không có vì kiệt tác của mình mà tự mãn. khiêm tốn hỏi Mai Kiệt.

- Tốt nhất tìm một bạn nhảy, như vậy hình ảnh có thể càng thêm phong phú một chút!

Mai Kiệt suy nghĩ một lúc rồi đáp.

- Bạn nhảy?

Tiêu Hoằng nghĩ một chút, cuối cùng gật gật đầu:

- Vậy thì nhờ Mai lão bản giúp nghĩ biện pháp đi!

Tiêu Hoằng nói tiếp.

- Đâu có gì!

Mai Kiệt ứng tiếng đáp ứng ngay.

- Ngoài ra, từ giờ đến khi hội biểu diễn chấm dứt, ta hy vọng Mai lão bản có thể điều động một số Ngự Văn Giả, tiến hành mọi thời tiết bảo hộ sân thể dục Tập Gia. Một là phòng ngừa kẻ xấu lọt vào phá hư, hai là để nội dung diễn xuất của chúng ta không bị tiết lộ ra ngoài!

Tiêu Hoằng tiếp theo đề nghị.

Đối với chuyện này, Mai Kiệt không có trả lời, trực tiếp lấy ra Ma Văn thông tin, liên hệ với cửa hàng Ma Văn Mai Long. Không sai, Tập đoàn Khoa Long Chế Văn Sư có thể nói không có ưu điểm gì nhiều, nhưng Ngự Văn Giả quả thật là nhân tài xuất hiện lớp lớp.

- Mai lão đệ! Có chuyện gì? Người có thể chủ động liên hệ cùng ta, đã lâu không gặp a!

Trong Ma Văn thông tin truyền đến thanh âm của Tiêu Tề Sơn.

- Tiêu ca! Làm phiền huynh một chuyện, huynh chọn trong Ngự Văn Hành hai mươi người tinh anh. giúp ta bảo vệ sân thể dục Tập Gia!

Mai Kiệt nhẹ giọng nói, trong lời nói dường như không để cho từ chối. Hẳn là đệ đệ của Mai Long, đối với Mai Long Ngự Văn Hành, tự nhiên không có khách sáo.

- Không thành vấn đề!

Tiêu Tề Sơn cũng không có hỏi nguyên nhân, trực tiếp đáp ứng ngay.

Đảo mắt một ngày qua đi, cách hội biểu diễn của Mộ Khê Nhi chỉ còn lại một ngày. toàn bộ Thái Ngộ Thành đều có thể tùy ý nghe được tiếng ca của Vu Hinh,.

Có thể nói giờ khắc này, Tập đoàn tài chính Hồng Bác quảng cáo cho Vu Hinh, đã đạt tới đỉnh phong.

Các đài Ma Văn điện ảnh và truyền hình lớn cũng tranh nhau mua quyền tiếp sóng toàn bộ chương trình của hội biểu diễn.

Toàn bộ năm vạn vé vào cửa, sớm đã được đặt trước không còn, thậm chí cá biệt trong tay giới cò đã bị nâng lên tới một kim tệ một vé.

Trái lại Mộ Khê Nhi bên này vẫn như trước động tĩnh không lớn, việc tuyên truyền tất yếu cũng đã làm ra, tuy nhiên, may mà dựa vào ảnh hưởng của Mộ Khê Nhi trước đây, vé vào cửa cũng đều thuận lợi bán hết.

Tuy nhiên, ở trong mắt mọi người. kết quả này chẳng khác nào là Mộ Khê Nhi đang sống bằng tiền dành dụm.

Các nhà truyền thông lớn dường như cũng đúng lúc này, lớp cổ ý lớp vô tình lạnh nhạt với Mộ Khê Nhi.

Hai mươi bảy đài Ma Văn điện ảnh và truyền hình ở Thái Ngô Thành, trong đó có hai mươi nhà đã dự tính trực tiếp toàn bộ chương trình hội biểu diễn của Vu Hinh. chỉ có bốn nhà Ma Văn điện ảnh và truyền hình thuộc Tập đoàn Khoa Long, quyết định tiếp sóng hội biểu diễn của Mộ Khê Nhi.

Mặt khác ba nhà có tiền của dồi dào, đã mua toàn bộ quyền tiếp sóng của hai bên, đến lúc đó tùy cơ lựa chọn tiếp sóng.

Có thể nói, bất kể từ các phương diện nào mà nói, lần này Vu Hinh gần như là chiếm ưu thế toàn diện.

Lúc này, Miêu Đông Thăng ở trong sân thi đấu thể thao Lâm Mạn, đang cùng Miêu Thần và Vu Hinh tiến hành bố trí khâu cuối cùng trong hội trường.

Hiện giờ toàn bộ hội trường đã bố trí gọn gàng ngăn nắp, phía trên bốn phía khán đài bố trí ghế ngồi có đồ có đèn. vừa vắn hợp thành sáu chữ: “Vu Hinh Thiên Kiều Bá Mị”.

Đây cũng là tên của hội biểu diễn Vu Hinh.

Đồng thời sân khấu dùng màu đỏ là chính càng tăng thêm tính hấp dẫn, sân khấu xây dựng có thể nói là xa hoa, tràn ngập sáng ý, các loại Ma Văn ảnh hiệu tinh xảo, Ma Văn ánh sáng cùng với Ma Văn âm thanh đã điều chỉnh thử ổn thỏa.

- Hiện tại hiện trường hội biểu diễn của Mộ Khê Nhi thế nào rồi?

Hơi đánh giá một chút bốn phía, tỏ vẻ vừa lòng, đồng thời Miêu Đông Thăng khẽ xoay người, hỏi gã trợ thủ đứng bên cạnh.

- Động tĩnh rất nhỏ, nhưng rất thần bí, ngay khuya ngày hôm qua, Mai Long Ngự Văn Hành phái ra hơn hai mươi tên cao thủ, canh gác các thông đạo mọi thời tiết, tình huống bên trong căn bản không thể biết được.

Trợ thủ thành thật đáp lại.

-Ồ?

Miêu Đông Thăng không khỏi hơi biến đổi sắc mặt, lão từng ở Mỹ Nhân một thời gian rất dài, Mai Long Ngự Văn Hành tự mình xuất động nhân thủ canh giữ hội trường, có thể nói là chuyện hiếm có.

- Ma Văn ảnh hiệu sư của bọn họ là ai?

Miêu Đông Thăng có vẻ không yên lòng, hỏi tiếp.

- Rất thần bí, gần như Công ty Mỹ Nhân chưa từng ngay mặt để lộ ra, ngay cả bảng quảng cáo cũng không có ghi tên. Tuy nhiên, thông qua nhiều mặt hỏi thăm, ít nhiều cũng hiểu biết một chút, nghe nói là một tên không có danh tiếng gì, dường như còn là một học sinh chưa tốt nghiệp!

Gã trợ thủ trả lời.

- Học sinh? Đó hẳn là thực tập sinh chứ? Để ột tên thực tập sinh đảm nhiệm chức vị quan trọng như thế, xem ra lần này Mộ Khê Nhi, Mai Kiệt coi như thật sự muốn tự đập đổ bát cơm rồi, hai kẻ ngu ngốc.

Miêu Đông Thăng hừ lạnh một tiếng, nói.

Ngay thời điểm Miêu Đông Thăng làm ra đánh giá như thế, một gã nhân viên công tác bỗng nhiên chạy tới bên cạnh Miêu Đông Thăng, nhỏ giọng nói:

- Miêu đại sư! Sài viện trưởng bảo ta chuyển cáo ngài, ông ấy đã tranh thủ được đồng ý của Lạc Tuyết Ninh, chuẩn bị tới hiện trường xem Vu Hinh biểu diễn, hy vọng ngài có thể lưu lại một gian phòng!

- Thật tốt quá! Có Lạc Tuyết Ninh gia nhập, tuyệt đối có thể tăng lên lực ảnh hưởng chúng ta thật lớn. Mau phân phó xuống, dành lại một gian phòng vị trí tốt nhất cho Lạc Tuyết Ninh, đồng thời công báo tin tức này ra, thuận tiện thay bên kia tiết lộ tin tức về tên Ma Văn ảnh hiệu sư hội biểu diễn của Mộ Khê Nhi!

Miêu Đông Thăng liền quay sang gã trợ thủ bên cạnh phân phó.

Lúc này Miêu Đông Thăng, có thể nói là tràn đầy tự tin, đương nhiên trong lòng cũng hơi có chút cảm giác thắng lợi nắm chắc trong tay. Dù sao đối thủ không hề có danh tiếng, dù có thắng lợi thật ra cũng không có cảm giác thành tựu.

Cùng lúc đó, ở sân thể dục Tập Gia, trải qua ước chừng tám giờ tập luyện, trên cơ bản tất cả các khuyết điểm đều được ưu hoá. duy chỉ có bạn nhảy, đã đổi mới ba người đều không có đạt được hiệu quả vừa lòng.

- Ngừng lại!

Tiêu Hoằng đứng trong phòng điều khiển chính, bỗng nhiên lớn tiếng nói, cũng lại lần nữa khôi phục lại cảnh không gian hội trường rộng mênh mông trước đó.

- Động tác của người rất mềm yếu, một chút cứng rắn cũng không có?

Tiêu Hoằng nhíu mày, có vẻ không kiên nhẫn nói với gã bạn nhảy. Điều này cũng không kỳ quái, chỉ là một bạn nhảy mà ước chừng đã tiêu hao hết ba giờ của Tiêu Hoằng, đã sớm không còn nhẫn nại được nữa.

- Lão đại! Cứng một chút ngài nói cứng ngắt, mềm một chút ngài nói còn yếu ớt, rốt cuộc phải làm thế nào đây?

Gã bạn nhảy liếc nhìn Tiêu Hoằng trong phòng điều khiển chính, hơi oán hận nói. Có thể nói, đây là một tên khủng hoảng nhất hẳn nhìn thấy trên đời này.

160. Chương 160: Mở Màn

Chẳng lẽ người không biết uyển chuyển đúng lúc sao? Không phải muốn làm hai cái cực đoan mới cam tâm à?

Tiêu Hoằng thần sắc nghiêm túc nói.

Kỳ thật bạn nhảy toàn bộ chỉ có hai động tác: động tác thứ nhất đỡ cánh tay của Mộ Khê Nhi, để Mộ Khê Nhi xoay một vòng; động tác thứ hai đồng thời ôm ngang eo Mộ Khê Nhi. Chỉ đơn giản như vậy.

- Ngài nói đạo lý rõ ràng, vậy ngài xuống dưới biểu diễn một chút đi!

Gã bạn nhảy thông tay, uể oải đáp lại. Có thể nói, hẳn thật sự mệt chết đi rồi.

Mộ Khê Nhi đứng một bên, trên trán cũng toát ra một lớp mồ hôi mỏng. Kỳ thật nàng có thể nhìn ra được, gã bạn nhảy căn bản là không biết về nội dung biểu diễn, hơn nữa rất câu nệ. Thật ra động tác đúng là rất đơn giản, tuy nhiên, có Tiêu Hoằng ở một bên chỉ huy, nàng cũng không tiện chen vào nói. Tuy rằng là mình tình, nhưng quyền định đoạt ở nơi này thuộc về Tiêu Hoằng.

Nghe nói như thế Tiêu Hoằng ngẫm nghĩ một lúc, rồi cũng không có khách sáo, trực tiếp từ thông đạo tốc độ cao đi lên sân khấu, tiếp theo đưa tay nắm lấy tay Mộ Khê Nhi, nhẹ nhàng kéo tới trước người, Mộ Khê Nhi theo đã xoay mấy vòng, tiếp theo nhẹ ngã vào lòng Tiêu Hoằng.

Toàn bộ quá trình tùy ý mà tự nhiên. Đương nhiên, bản thân Tiêu Hoằng không có mấy may câu nệ, lại nắm giữ nội dung biểu diễn nên động tác ăn khớp với tình cảnh: chính là một binh sĩ vinh quy về quê cũ, thấy được người yêu.

Trợ thủ ở dưới đài nhìn thấy động tác của Tiêu Hoằng, thần sắc hơi hơi vừa động, trước đó bọn họ vẫn cho rằng Tiêu Hoằng vạch lá tìm sâu, nhưng động tác này được Tiêu Hoằng biểu diễn, quả nhiên có điều khác hẳn.

Gã bạn nhảy đứng một bên, nói đúng ra là người chuyên nghiệp, kỳ thật động tác không có khó, mấu chốt là cảm giác, hiển nhiên Tiêu Hoằng có cảm giác rất đúng chỗ.

- Lão đại! Ngài cũng có thể hoàn thành, vậy còn tìm ta làm gì, ngài làm không phải tốt hơn sao?

Gã bạn nhảy bỗng nhiên lên tiếng.

- Đúng vậy, lão đại! Nếu không ngài tự mình đến đây đi, đỡ phải lãng phí thời gian ở trong này, hơn nữa lên sân khấu chỉ có ba mươi giây, nói vậy cũng sẽ không ảnh hưởng gì nhiều!

Trong đó một gã trợ thủ đề nghị.

Tiêu Hoằng nghĩ cũng đúng, tiếp tục kéo dài cũng không có lợi, liền gật gật đầu:

- Được rồi, đành phải vậy thôi!

Tiếp theo sau, đám người Tiêu Hoằng tiến hành một lần diễn tập cuối cùng, xác định không có mấy may mắn gì, Tiêu Hoằng liền phân phó niêm phong hội trường, nghiêm cấm bất luận kẻ nào không được đi vào.

Về đến nhà, Tiêu Hoằng nhìn xem Ma Văn thời gian đã tới tám giờ tối, trải qua diễn tập suốt một ngày, có thể nói ít nhiều Tiêu Hoằng có hơi mệt nhọc. Tuy nhiên, vẫn có thu hoạch tương đối lớn, bởi vì Tiêu Hoằng có thể cảm giác được rõ ràng, mỗi một lần điều động Ma Văn ảnh hưởng đều là một lần khảo nghiệm đối với độ chính xác của Ngự lực, hay nói cách khác cũng là một cách rèn luyện Ngự lực.

Tình tọa qua loa một giờ, tận khả năng để cho tâm tính lại lần nữa khôi phục đến bình hòa, sau đó uống một chén Nhuận Tạng, Tiêu Hoằng mới cầm lấy phần dung dịch Huyết Luyện, chuẩn bị tiếp tục một giờ tu luyện thống khổ.

Hiện nay tu luyện đã trở thành thói quen mỗi ngày của Tiêu Hoằng, hơn nữa sau khi ưu hoá dung dịch Huyết Luyện, chia đều một giờ liền có thể tăng lên 20 cổ, hiệu suất này Tiêu Hoằng rất vừa lòng. Lần này, mục tiêu tu luyện của Tiêu Hoằng là 2360 cổ, tận khả năng để của Ngự lực bản thân tiến tới cách gần Ngự Giả cấp ba một chút.

Đảo mắt một ngày trôi qua, tối hôm qua Tiêu Hoằng ngủ thật sớm. nên vừa cảm giác tỉnh lại lập tức cảm thấy thần thanh khí sảng, Ngự lực trong cơ thể tràn đầy, trạng thái phi thường tốt.

Nhẹ đứng lên, hoạt động một phen, Tiêu Hoằng lại tiếp tục gắn mình trên chiếc ghế, nghiên đọc bút ký của Thôi Uyển Bác lưu lại, không ngừng suy xét mỗi một điểm tri thức bên trong, đồng thời dung nhập toàn bộ vào hệ thống tri thức của mình. Một số điều cảm thấy được có tiềm chất cải tiến, thì dùng bút máy ghi chép

toàn bộ, đánh dấu ký hiệu ghi nhớ.

Hiện giờ trên cửa sổ, những đóa hoa màu trắng Tử sắc thảo đã bắt đầu thành hình, dự tính tiếp qua một đến hai ngày đã có thể ngắt lấy, chiết ra chất lỏng đậm đặc màu trắng, tiếp tục chế tác Văn đan trị bệnh.

Thông qua một thời gian học tập, cùng với trợ giúp trong bút ký của Thôi Uyển Bác, Tiêu Hoằng tự nhận bản thân nắm giữ về y học, đã tiến thêm một bước, gồm nhiều thứ phát minh ra một phương pháp trị liệu chứng bệnh, đều không phải là xa không thể thành.

Thẳng đến một giờ Tiêu Hoằng mới dọn dẹp, mang theo Ma Văn ảnh hiệu trung tâm rời Doanh nghiệp Đại Hoằng Mỹ, lái xe chạy tới sân thể dục Tập Gia.

Bởi vì cách hội biểu diễn chỉ có mấy giờ, bởi vậy, trên đường các nơi đều nhìn thấy trên màn hình vẫn như trước tràn ngập quảng cáo về Vu Hình. Kỳ thật dựa theo đạo lý mà nói, vé vào cửa hội biểu diễn đã toàn bộ bán ra, lúc này đã không nhất thiết phải tiếp tục quảng cáo như vậy.

Mà Tập đoàn tài chính Hồng Bác vẫn giữ như thế, mục đích rất rõ ràng chính là mang theo khí thế như hổ rình mồi mà tới.

Tuy nhiên, đối với chuyện này, Tiêu Hoằng hoàn toàn không quan tâm.

Đi vào sân thể dục Tập Gia, ngoài cửa sân thể dục bốn phía đã làm tốt tuyến cách ly. Ở lối vào bốn hướng, đã treo băng quảng cáo Mộ Khê Nhi ôm Cầu Cầu, ở giữa băng có hai chữ rõ ràng “Trúc Mộng”.

Vừa mới bước vào bên trong sân thể dục, Tiêu Hoằng liền nhìn thấy An Vinh đầu đầy mồ hôi, vận vẹo thân mình béo phì chạy tới.

- Lão đại! Bên kia nhân viên công tác đài điện ảnh và truyền hình đã sắp nổ tung rồi, nói là bọn họ có được quyền tiếp sóng, mà sao không cho bọn họ vào trong để trang bị Ma Văn thu hình, ngài thấy sao?

An Vinh cả giận nói, hẳn rất rõ ràng, một khi để người của đài điện ảnh và truyền hình tiến vào trang bị thiết bị tiếp sóng lung tung, xác định vững chắc sẽ phá hỏng Ma Văn ảnh hiệu của Tiêu Hoàng tỉ mỉ bố trí.

Tiêu Hoàng nghe nói như thế, thần sắc không có mấy may biến hóa, điểm này hẳn sớm đã có chuẩn bị, tùy ý lấy ra sổ ghi chép xé một tờ giấy, ở trên viết một loạt đầy mã hóa, rồi đưa cho An Vinh nói:

- Cho bọn họ biết, cơ bản vị trí chúng ta đã mắc trước tốt lắm rồi, đây là mật mã tiếp sóng. Mặt khác, trước khi hội biểu diễn bắt đầu hai mươi phút, nghiêm cấm mọi người bước vào hội trường nửa bước.

Nói xong, Tiêu Hoàng nhét tờ giấy vào trong tay An Vinh, rồi lập tức đi vào một chỗ trong thông đạo, tiến hành kiểm tra lần cuối cùng.

Bốn tiếng qua đi, cách hội biểu diễn còn có hai mươi phút, cuối cùng Tiêu Hoàng xác định không có vấn đề gì, liền phân phó có thể cho người xem vào hội trường, cũng mở ra toàn bộ Ma Văn thu hình cố định tốt từ trước.

Theo Tiêu Hoàng ra lệnh một tiếng, mấy lối vào sân thể dục liền đồng loạt mở ra, khán giả cũng ào ào tiến vào hội trường.

Tuy nhiên, ngay khoảnh khắc người xem vừa bước vào hội trường, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, thần sắc ai nấy đều biến đổi, chỉ thấy các nơi ánh mắt có thể nhìn thấy đều rách nát không chịu nổi, đâu có hình dáng gì của hội trường, mà ngược lại làm cho người ta có cảm giác giống như một cái sân thể dục phế thải.

Ở trung tâm hội trường, tùy ý có thể nhìn thấy mảnh vụn vật thể khó hiểu, ngọn đèn bốn phía đều mờ nhạt, khi sáng khi tắt.

- Cái này... cái này rốt cuộc là chuyện gì?

Trong đó một khán giả nhìn thấy cảnh tượng như thế, hai mắt tròn tròn xoe, phát ra thanh âm như thế.

- Hội trường này rõ ràng chính là một bãi rác mà? Có thể là hội trường biểu diễn sao? Có đùa không đấy!

Lại một khán giả oán hận nói.

- Xem ra đúng như lời đồn đãi rồi! Không có Miêu đại sư, Mộ Khê Nhi này xem ra phải cam chịu lạc hậu rồi!

- Ôi... Sớm biết vậy, ta mua vé xem hội biểu diễn của Vu Hình rồi!

Những thanh âm của khán giả như thế, có thể nói từ trước tới nay chưa từng

nghe qua. Thậm chí có vài khán giả cá biệt bởi vì không thể chấp nhận cảnh tượng trước mắt, trực tiếp quay đầu chạy lấy người.

Rất nhanh, sân thể dục ước chừng có thể chứa bốn vạn người, cơ bản đã ngồi đầy.

Tuy nhiên, trên mặt mỗi người hoặc nhiều hoặc ít đều có chứa oán khí, cực kỳ kinh ngạc. Trong mắt bọn họ xem ra, cho dù không có Miêu đại sư cũng không thể thê thảm như vậy chứ! Cảnh tiêu điều trước mắt thật sự làm cho bọn họ có chút khó có thể chịu được loại áp lực này, hận không thể nhấc móng chạy lấy người.

- Nhạc chương thứ nhất: Hy Vọng.

Ngay thời điểm mọi người ở đây còn đang kể lể không ngót hoặc đang oán giận, hoặc trào phúng, bỗng nhiên thanh âm một nam nhân trống rỗng vang lên, thanh âm xa xưa mà nhu hòa, dường như chính là từ bên cạnh vọng lại.

Tiếp theo, cùng với nhạc khúc du dương nhẹ nhàng phát ra, ở trung tâm hội trường từng đóa từng đóa hoa nhỏ màu trắng chậm rãi từ giữa đám ngồn ngang trong sân thể dục chậm rãi nở rộ.

- Đây... những đóa hoa này là ở đâu mọc ra vậy?

Ngay lúc mọi người còn đang buồn bực, tiếng ca của Mộ Khê Nhi liền vang lên, lúc này chuyện kỳ diệu càng làm cho bọn họ kinh ngạc đã xảy ra, chỉ thấy thế giới vốn đồ nát được chậm rãi thay thế bằng thảm cỏ cây tươi xanh ngát.

- Cái này...

Khán giả nhìn thấy cảnh tượng như thế đều có chút phát mộng, vừa rồi còn là thế giới đồ nát, trong nháy mắt liền biến thành cây cỏ xanh um, bốn phía hương hoa thơm ngát. chim muông hót líu lo. Cảnh tượng tương phản như thế thật sự làm cho bọn họ có chút không chịu nổi.

Lại nhìn sân khấu vốn dùng ống thép cũ kỹ ráp thành, dường như đã biến thành hoa hải dương, phía trên là một cái hình vòm dùng dây mây màu xanh biếc dựng thành, mặt trên như trước mọc đầy những đóa hoa trắng tươi.

Mộ Khê Nhi toàn thân trang phục màu xanh nước, chậm rãi từ giữa đóa hoa hải dương dâng lên, trên đỉnh đầu đội một vòng hoa tươi đẹp, giống như một tiên tử của vườn hoa, tự nhiên mà hòa hợp cùng cảnh vật bốn phía.

Trong lúc nhất thời mọi người nhìn thấy một màn như thế, có chút không biết nên nói gì cho phải, một số che miệng há hốc, mặt đầy vẻ khó tin.

Sao có thể như vậy? Ta hiện tại nhìn thấy rốt cuộc là gì?

Đây gần như là ý tưởng của mọi người trong khoảnh khắc này.

Cảnh tượng kỳ diệu trước mắt này, dường như chính là từ tiếng ca của Mộ Khê Nhi mang đến. Tiếp theo, toàn bộ ước chừng bốn vạn người trong hội trường liền rơi vào cảnh im lặng, chỉ có tiếng ca của Mộ Khê Nhi không ngừng ngân nga. mà trong nội tâm bọn họ ngoại trừ rung động, chính là rung động.

Cùng lúc đó, ở bên kia, hội biểu diễn của Vu Hinh cũng gần như bắt đầu cùng một lúc. Ca khúc mở đầu là một bộ ca khúc tình cảm phong phú mãnh liệt. Phía trên sân khấu toàn là màu đỏ mờ mờ, Vu Hinh mặc áo da bó sát người, bắt đầu uốn tới uốn lui.

Nếu không nhìn thấy kiệt tác của Tiêu Hoảng, không sai, Miêu Đông Thăng thiết kế sân khấu tuyệt đối không có chỗ nào đáng chê, nhưng vẫn như trước là cực hạn ở phía trên sân khấu, còn khán đài là khoảng đất trống, chỉ là bày biện mấy bồn cảnh ở chỗ khác biệt để làm trang trí.

Ở bên trong ghế lô số 1, Lạc Tuyết Ninh thân mặc y phục thường, mang theo hai gã thủ hạ, được đám người Sài Tang dẫn dắt, cũng đang chậm rãi đi vào bên trong ghế lô.

Có thể nói, lần này Lạc Tuyết Ninh đến đây ít nhiều có một chút không tình nguyện. dù sao hiện tại có tin tình báo của Quyền Tàng, thể cực đối với nàng mà nói rất khẩn trương. Nhưng với lời mời của Sài Tang, nàng lại không tiện từ chối, chỉ đành đi xã giao một chuyến. May mà nơi này cách Học viện Tây Tân Ma Văn không xa, thuộc khu vực an toàn.

161. Chương 161: Hoàn Bạo!

Đối với hội biểu diễn của Vu Hinh, nói thật ra Lạc Tuyết Ninh không có nửa điểm hứng thú, nàng là một quân nhân, nhìn thấy một người uốn tới uốn lui mà có cảm giác mới đúng là quái đản.

- Đây là kiệt tác của Miêu Đông Thăng, Ma Văn ảnh hiệu sư đệ nhất của Thái Ngô Thành, Lạc Tướng quân thấy thế nào? Cũng không tệ chứ!

Bước vào bên trong ghế lô, Sài Tang thần sắc tươi cười, chỉ chỉ sân khấu sát đất ngoài song cửa, nói.

Nhìn thấy sân khấu hoa mỹ ngoài cửa sổ, cảnh tượng thỏa đáng, thần sắc Lạc Tuyết Ninh hơi vừa động, có chút kinh ngạc nói:

- cũng không tệ!

Một nơi Thái Ngô Thành xa xôi có vẻ lạc hậu này mà có thể có được kỹ thuật Ma Văn ảnh hiệu như thế, quả thực ra ngoài dự kiến của Lạc Tuyết Ninh.

Sài Tang ngồi một bên. tự nhiên có thể nhìn thấy rõ ràng thần sắc của Lạc Tuyết Ninh biến hóa rất nhỏ, kìm lòng không được khoe miệng khẽ nhếch lộ ra một chút đắc ý.

Lão biết rõ đây tuyệt đối là cơ hội tốt để triển lãm cho Tập đoàn tài chính Hồng Bắc, nói không chừng còn có thể từ nơi quân đội đó đạt được một ít sinh ý lui tới quan trọng cùng nên.

Những người cùng đi với Sài Tang, vẻ mặt đồng dạng đầy đắc ý và tự hào, nhất là trước đó bọn họ biết được bố trí của hội trường Mộ Khê Nhi bên kia, quả thực chính là hồngбет. thậm chí một số khán giả xem cũng chưa xem liền thối lui khỏi hội trường.

Không hề nghi ngờ. tin tức như vậy đúng là đám người Sài Tang, Miêu Đông Thăng phi thường muốn nhìn thấy. Hủy diệt Mộ Khê Nhi đối bọn họ mà nói, chính là tượng trưng cho thắng lợi của Tập đoàn tài chính Hồng Bắc.

- Lạc tỷ tỷ! Nghe nói Mộ Khê Nhi đại danh鼎鼎 của Thái Ngô Thành, hôm nay đồng dạng cũng có hội biểu diễn, tỷ có muốn nhìn một chút hay không, đối lập một chút, vừa lúc Tập đoàn tài chính Hồng Bắc chúng ta cũng muốn học tập một phen.

Sài Sương đứng phía sau Sài Tang, bỗng nhiên nhẹ giọng nói, lời nói ngoài ý cùng thực rõ ràng, chính là muốn bêu xấu Mộ Khê Nhi một phen, bêu xấu một chút Tập đoàn Khoa Long, từ đó nổi lên thực lực của bên mình.

Kỳ thật đối với hội biểu diễn, Lạc Tuyết Ninh thật sự cũng không ham thích, dù sao nàng xuất thân là quân nhân, cho dù thích âm nhạc cũng là một loại hùng tráng sôi sục.

Không đợi Lạc Tuyết Ninh tỏ thái độ, đã thấy Sài Sương tự tiện làm chủ, nhẹ nhàng vận động Ma Văn điều khiển bên cạnh mình, ngay sau đó một cái màn hình thật lớn hình thành ở trước mặt bọn họ.

Màn hình chia làm hai bộ phận, bên trái là hội biểu diễn của Mộ Khê Nhi, bởi vì tiếp sóng bình thường là lùi lại mười phút, bởi vậy, nhìn qua vẫn như trước có cảm giác đồ nát.

Còn bên kia là hiện trường thu hình hội biểu diễn của Vu Hình, Vu Hình đang uốn éo tới lui, dường như có một ý vị khác hẳn.

- Cái này... cái này rốt cuộc là gì vậy?

Nhìn thấy thế giới đồ nát ở sân thể dục Tập Gia, tuy rằng Sài Sương sớm có chuẩn bị trong lòng, nhưng vẫn phát ra thanh âm như thế, đồng thời làm ra một bộ dáng không thể tưởng tượng.

- Cái này còn phải nói sao? Không có Miêu Đông Thăng đại sư bố trí hội trường, xuất hiện cảnh tượng như vậy cũng không ngoại lệ.

Hạ Duẫn Chỉ thuận theo lời nói của Sài Sương lên tiếng.

Mấy sĩ quan ở phía sau Lạc Tuyết Ninh, có thể nói nhìn thấy cảnh tượng như vậy, cũng có chút bất ngờ. Không sai, bọn họ không hiểu biết lắm về loại hội biểu diễn này, nhưng cũng biết phần nào, nhưng bố trí hội trường như vậy, bọn họ vẫn là lần đầu nhìn thấy.

Sài Tang ngồi bên cạnh Lạc Tuyết Ninh, tuy rằng không có phản ứng quá lớn, nhưng sự đắc ý trong lòng lão đã bay lên tới cực điểm. Hiện giờ ý nghĩ trong lòng lão, đã rất rõ ràng: đập đổ Tập đoàn Khoa Long xong, sẽ lập tức quay đầu đập Tập đoàn Thiếu Giang; tranh thủ đoạn thời gian Lạc Tuyết Ninh dừng lại đây, xác lập địa vị bá chủ của mình ở Thái Ngô Thành.

Tuy nhiên, ngay lúc mọi người ở đây đều toát ra vẻ khinh thường, chỉ thấy thế giới đồ nát trên màn hình bên trái đã nở ra thêm nhiều hoa trắng, kế tiếp là tiếng ca của Mộ Khê Nhi, rồi toàn bộ thế giới đồ nát kia bỗng nhiên có biến hóa kỳ diệu: Những đóa hoa màu trắng chậm rãi nở rộ, đồng thời thấm cỏ, cây cối dòng sông

con suối trong nháy mắt rậm kín toàn bộ phía trên thế giới đồ nát.

Nguyên vốn hội trường cũ nát khó coi, trong nháy mắt biến thành thế ngoại đào nguyên.

- Ồ?

Lạc Tuyết Ninh vẫn đang tỏ vẻ không mấy hào hứng, nhìn thấy một màn như vậy, thần sắc đột nhiên biến đổi, dồn toàn lực chú ý vào sân thể dục Tập Gia. Nói không khoa trương chút nào, cảnh tượng kỳ diệu như thế, dù là Lạc Tuyết Ninh cũng chưa bao giờ thấy qua.

Vừa rồi mọi người còn là vẻ mặt khinh miệt, chuẩn bị tiếp theo trào phúng vài câu, giờ khắc này trên mặt ai nấy đều như cứng lại.

- Có thể sao? Đây rốt cuộc là làm sao?

Trước đó Sài Sương giả mù sa mưa. giờ cũng không khỏi phát ra thanh âm như thế, sắc mặt đã trở nên một màu tái nhợt.

Ngay cả Sài Tang ngồi bên cạnh Lạc Tuyết Ninh, cũng có chút trở tay không kịp.

Bản thân lão chính là Chế Văn đại sư, đúng lý so với người khác xem càng thêm sâu sắc, lão biết đây là hiệu quả của Ma Văn ảnh hiệu phát huy đến mức tận cùng mang đến, thế nhưng có thể phát huy Ma Văn ảnh hiệu đến trình độ này, trong ấn tượng của lão ở Thái Ngô Thành là không có khả năng xuất hiện nhân vật như vậy.

- Cái này...

Sài Tang kìm lòng không được khẽ kêu lên.

- Không có khả năng! Miêu Đông Thăng đã trở về, Tập đoàn Khoa Long không có khả năng chế tạo ra Ma Văn hình ảnh như thế, trong đó nhất định có giả dối.

Trong lúc đầy kinh ngạc, Hạ Duẩn Chỉ lập tức nói ra ý tưởng thật trong lòng mình.

Nhưng lời nói như vậy lại có vẻ nói rõ mình là người thiện cận, giả dối ư? Ma Văn ảnh hiệu bản thân nó chính là giả, mà đặc điểm của nó chính là dùng cái giả đánh tráo, càng để cho người ta cảm thấy đó là thật thì càng chứng minh Ma Văn ảnh hiệu sư cao siêu.

Ở bên trong một ghế lô khác, Miêu Đông Thăng đang ngồi bên một bàn trà, trước mặt đặt một ly rượu đỏ, đang xem xét tỉ mỉ kiệt tác của mình. Miêu Thần ngồi bên cạnh.

Ở trong đầu Miêu Đông Thăng xem ra. hiệu quả của Ma Văn ảnh hiệu lần này tuyệt đối là chế tác xuất sắc nhất trong cuộc đời lão.

Đương nhiên, còn có một điểm đó chính là Ma Văn ảnh hiệu của lão cũng không phải thiết kế theo hình thức tử mẫu, một khi thiết trí xong, không cần bản thân cũng có thể không chế, chỉ cần nhân viên công tác khác lúc nào cũng điều chỉnh là được.

- Người cảm thấy như thế nào?

Miêu Đông Thăng thì thảo tự nói, rồi nhẹ giọng hỏi Miêu Thần ngồi bên cạnh.

- Chắc hẳn diễn xuất lần này chấm dứt, lại lần nữa dẫn tới một phen chấn động rồi!

Miêu Thần cung kính đáp lời, trên nét mặt đầy đắc ý. Có thể nói, Miêu gia bọn họ có thể phát triển cho tới hôm nay, một là nhờ kỹ thuật Ma Văn ảnh hiệu của Miêu Đông Thăng, thứ hai là nhờ Miêu Thần hẳn là đại thiên tài của Thái Ngô Thành.

“Âm!”

Gần như đúng lúc này, cửa phòng ghế lô bỗng nhiên bật mở ra, ngay sau đó gã trợ thủ của Miêu Đông Thăng vội vã bước vào, trên nét mặt tràn ngập rung động.

- Vương trợ thủ, sao vậy? Chuyện quái gì mà kinh ngạc thế!

Thấy trợ thủ lỗ mãng ào ào xông vào phòng, Miêu Đông Thăng có vẻ bất mãn hỏi.

- Miêu đại sư! Tình hình có chút không đúng! Mộ Khê Nhi... hội biểu diễn của nàng...

Gã trợ thủ ấp úng nói.

- Mộ Khê Nhi? Hội biểu diễn? Hội biểu diễn của nàng? Không có ta, hẳn là chế tác rất thô sơ phải không, hoặc là sắp thất bại rồi phải không? Mà cái này đâu có gì đáng ngạc nhiên chứ! Nên nhớ, không có Miêu Đông Thăng ta, Mộ Khê Nhi cũng không là gì, nhiều lắm chỉ có thể xem như là một nữ sinh nhỏ nhỏ có chút nhan sắc mà thôi!

- Không... không phải như thế! Hay là ngài nhìn thử xem đi!

Trợ thủ vừa lau mồ hôi trên đầu vừa đáp lại, tiếp theo liền mở ra một màn hình.

Chỉ thấy bên trong màn hình, chương nhạc thứ nhất của Tiêu Hoằng đặt ra đang tiến vào cao trào, tiếng ca dịu dàng của Mộ Khê Nhi vẫn đang tiếp tục như trước. Ở trung tâm sân khấu, đã chuyển đổi thành một mảng rừng cây sinh cơ dạt dào, bốn phía khán đài ở lối ra vào, phân biệt hình thành mấy thác nước chảy tụ vào hồ nước ở trung tâm.

Tất cả cảnh vật, bao gồm dòng nước chảy, sóng nước phản xạ trên mặt hồ, quả thực to lớn, đồ sộ giống y như thật.

- Đây là gì?

Nhìn thấy hình ảnh trong màn hình, Miêu Đông Thăng vốn vẻ mặt tự phụ tràn đầy tự tin, gần như lấy mất thường có thể thấy được tốc độ lui xuống, hai mắt mở lớn, miệng há hốc, trong ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc vô tận.

Lão biết đây là hiệu quả của Ma Văn ảnh hiệu, nhưng có thể vận dụng Ma Văn ảnh hiệu đến trình độ như thế, cho dù thân là Ma Văn ảnh hiệu đại sư, lão nằm mơ cũng không dám nghĩ tới.

Mọi sự đều sợ một cái so sánh, mà lão từng tự nhận là kỹ thuật Ma Văn ảnh hiệu tiên tiến siêu cấp, cùng so sánh với rộng rãi toàn trường như thế, quả thực lão đã biến thành một đứa trẻ, gần như không thể so sánh.

Càng tuyệt vọng chính là trường hợp như vậy, quả thực đúng là tiếng ca của Mộ Khê Nhi quyết định cho cảnh vật, ca từ, làn điệu hòa hợp thành một thể cùng với cảnh vật bốn phía.

Mộ Khê Nhi đáng người xinh đẹp, giờ khắc này đã được họa cảnh bốn phía phụ trợ vô cùng nhuần nhuyễn.

Miêu Thần ngồi một bên, cả người lại cứng đờ tại chỗ, ở trong ấn tượng của hắn, Thái Ngô Thành sao có thể lại cất dấu Ma Văn ảnh hiệu sư cường hãn như thế? Điều đó không có khả năng!

Toàn bộ dân chúng Thái Ngô Thành cũng như thế, thời điểm bắt đầu không hề nghi ngờ, Vu Hinh chiếm cứ ưu thế hấp dẫn tuyệt đối. Tuy nhiên, vẫn luôn có một số ít người nghiêng về Mộ Khê Nhi, khi nhìn thấy hình ảnh ở sân thể dục Tập Gia, cùng với tiếng ca duyên dáng của nàng, trong nháy mắt đều bị rung động.

Hai người nếu đặt cùng một chỗ so sánh, thì rõ ràng có thể cảm nhận được: Mộ Khê Nhi giống như một hoa sen mới nở, thanh bạch cao quý; trái lại bên kia, Vu Hinh uốn éo nhảy nhót, lại có vẻ nông cạn thô tục hơn nhiều.

Trước đó, bọn họ còn bị Miêu Đông Thăng bố trí sân khấu mà ngạc nhiên thán phục, nhưng khi nhìn thấy thiết kế của Tiêu Hoằng, gần như thuần một sắc hoàn toàn đổi qua kênh mới, toàn bộ quay qua xem hội biểu diễn của Mộ Khê Nhi.

Đồng thời không ngừng là cảnh tượng biến hóa cực kỳ rất thật, cảm thấy ngạc nhiên thán phục, đồng thời một vấn đề cũng bắt đầu quanh quẩn trong đầu bọn họ, Ma Văn ảnh hiệu sư của Mộ Khê Nhi rốt cuộc là ai?

Gần như chỉ ngán ngẩn nửa tiếng, lại nhìn các đài Ma Văn điện ảnh và truyền hình trước đó chỉ mua quyền tiếp sóng hội biểu diễn của Vu Hinh, thị hiếu người xem trong nháy mắt liền giảm xuống ước chừng 90%, mà còn có xu thế tiếp tục giảm xuống.

Cùng lúc đó, Tiêu Hoằng ở trong phòng điều khiển chính, thần sắc vẫn bình thản như trước. Hiện tại hắn cũng không có thoải mái như Miêu Đông Thăng, tuy nhiên, nhìn thấy ánh mắt chuyên chú khát vọng của từng khán giả, Tiêu Hoằng vẫn là khẽ cười cười.

Nhìn thân ảnh Mộ Khê Nhi chậm rãi chìm xuống phía dưới sân khấu, dựa theo kế hoạch từ trước, chương nhạc thứ nhất đã hoàn toàn chấm dứt. Trên thực tế, chương nhạc thứ nhất hoàn toàn chỉ là hâm nóng, buổi diễn chân chính đúng là còn ở phía sau.

- Chương nhạc th

Đối với hội biểu diễn của Vu Hinh, nói thật ra Lạc Tuyết Ninh không có nửa điểm hứng thú, nàng là một quân nhân, nhìn thấy một người uốn tới uốn lui mà có cảm giác mới đúng là quái đản.

- Đây là kiệt tác của Miêu Đông Thăng, Ma Văn ảnh hiệu sư đệ nhất của Thái Ngô Thành, Lạc Tướng quân thấy thế nào? Cũng không tệ chứ!

Bước vào bên trong ghế lô, Sài Tang thần sắc tươi cười, chỉ chỉ sân khấu sát đất ngoài song cửa, nói.

Nhìn thấy sân khấu hoa mỹ ngoài cửa sổ, cảnh tượng thỏa đáng, thần sắc Lạc Tuyết Ninh hơi vừa động, có chút kinh ngạc nói:

- cũng không tệ!

Một nơi Thái Ngô Thành xa xôi có vẻ lạc hậu này mà có thể có được kỹ thuật Ma Văn ảnh hiệu như thế, quả thực ra ngoài dự kiến của Lạc Tuyết Ninh.

Sài Tang ngồi một bên. tự nhiên có thể nhìn thấy rõ ràng thần sắc của Lạc Tuyết Ninh biến hóa rất nhỏ, kìm lòng không được khoe miệng khe khẽ lộ ra một chút đắc ý.

Lão biết rõ đây tuyệt đối là cơ hội tốt để triển lãm cho Tập đoàn tài chính Hồng Bác, nói không chừng còn có thể từ nơi quân đội đó đạt được một ít sinh ý lui tới quan trọng cùng nên.

Những người cùng đi với Sài Tang, vẻ mặt đồng dạng đầy đắc ý và tự hào, nhất là trước đó bọn họ biết được bố trí của hội trường Mộ Khê Nhi bên kia, quả thực chính là hồngбет. thậm chí một số khán giả xem cũng chưa xem liền thối lui khỏi hội trường.

Không hề nghi ngờ. tin tức như vậy đúng là đám người Sài Tang, Miêu Đông Thăng phi thường muốn nhìn thấy. Hủy diệt Mộ Khê Nhi đối bọn họ mà nói, chính là tượng trưng cho thắng lợi của Tập đoàn tài chính Hồng Bác.

- Lạc tỷ tỷ! Nghe nói Mộ Khê Nhi đại danh鼎鼎 của Thái Ngô Thành, hôm nay đồng dạng cũng có hội biểu diễn, tỷ có muốn nhìn một chút hay không, đối lập một chút, vừa lúc Tập đoàn tài chính Hồng Bác chúng ta cũng muốn học tập một phen.

Sài Sương đứng phía sau Sài Tang, bỗng nhiên nhẹ giọng nói, lời nói ngoài ý cùng thực rõ ràng, chính là muốn bêu xấu Mộ Khê Nhi một phen, bêu xấu một chút Tập đoàn Khoa Long, từ đó nổi lên thực lực của bên mình.

Kỳ thật đối với hội biểu diễn, Lạc Tuyết Ninh thật sự cũng không ham thích, dù sao nàng xuất thân là quân nhân, cho dù thích âm nhạc cũng là một loại hùng tráng sôi sục.

Không đợi Lạc Tuyết Ninh tổ thái độ, đã thấy Sài Sương tự tiện làm chủ, nhẹ nhàng vận động Ma Văn điều khiển bên cạnh mình, ngay sau đó một cái màn hình thật lớn hình thành ở trước mặt bọn họ.

Màn hình chia làm hai bộ phận, bên trái là hội biểu diễn của Mộ Khê Nhi, bởi vì tiếp sóng bình thường là lùi lại mười phút, bởi vậy, nhìn qua vẫn như trước có cảm giác đồ nát.

Còn bên kia là hiện trường thu hình hội biểu diễn của Vu Hinh, Vu Hinh đang uốn éo tới lui, dường như có một ý vị khác hẳn.

- Cái này... cái này rốt cuộc là gì vậy?

Nhìn thấy thế giới đồ nát ở sân thể dục Tập Gia, tuy rằng Sài Sương sớm có chuẩn bị trong lòng, nhưng vẫn phát ra thanh âm như thế, đồng thời làm ra một bộ dáng không thể tưởng tượng.

- Cái này còn phải nói sao? Không có Miêu Đông Thăng đại sư bố trí hội trường, xuất hiện cảnh tượng như vậy cũng không ngoại lệ.

Hạ Duẩn Chỉ thuận theo lời nói của Sài Sương lên tiếng.

Mấy sĩ quan ở phía sau Lạc Tuyết Ninh, có thể nói nhìn thấy cảnh tượng như vậy, cũng có chút bất ngờ. Không sai, bọn họ không hiểu biết lắm về loại hội biểu diễn này, nhưng cũng biết phần nào, nhưng bố trí hội trường như vậy, bọn họ vẫn là lần đầu nhìn thấy.

Sài Tang ngồi bên cạnh Lạc Tuyết Ninh, tuy rằng không có phản ứng quá lớn, nhưng sự đặc ý trong lòng lão đã bay lên tới cực điểm. Hiện giờ ý nghĩ trong lòng lão, đã rất rõ ràng: đập đổ Tập đoàn Khoa Long xong, sẽ lập tức quay đầu đập Tập đoàn Thiệu Giang; tranh thủ đoạn thời gian Lạc Tuyết Ninh dừng lại đây, xác lập địa vị bá chủ của mình ở Thái Ngô Thành.

Tuy nhiên, ngay lúc mọi người ở đây đều toát ra vẻ khinh thường, chỉ thấy thế giới đổ nát trên màn hình bên trái đã nở ra thêm nhiều hoa trắng, kế tiếp là tiếng ca của Mộ Khê Nhi, rồi toàn bộ thế giới đổ nát kia bỗng nhiên có biến hóa kỳ diệu: Những đóa hoa màu trắng chậm rãi nở rộ, đồng thời thâm cỏ, cây cối dòng sông

con suối trong nháy mắt rả rín toàn bộ phía trên thế giới đổ nát.

Nguyên vốn hội trường cũ nát khó coi, trong nháy mắt biến thành thế ngoại đào nguyên.

- Ồ?

Lạc Tuyết Ninh vẫn đang tỏ vẻ không mấy hào hứng, nhìn thấy một màn như vậy, thần sắc đột nhiên biến đổi, dồn toàn lực chú ý vào sân thể dục Tập Gia. Nói không khoa trương chút nào, cảnh tượng kỳ diệu như thế, dù là Lạc Tuyết Ninh cũng chưa bao giờ thấy qua.

Vừa rồi mọi người còn là vẻ mặt khinh miệt, chuẩn bị tiếp theo trào phúng vài câu, giờ khắc này trên mặt ai nấy đều như cứng lại.

- Có thể sao? Đây rốt cuộc là làm sao?

Trước đó Sài Sương giả mù sa mưa. giờ cũng không khỏi phát ra thanh âm như thế, sắc mặt đã trở nên một màu tái nhợt.

Ngay cả Sài Tang ngồi bên cạnh Lạc Tuyết Ninh, cũng có chút trở tay không kịp.

Bản thân lão chính là Chế Văn đại sư, đúng lý so với người khác xem càng thêm sâu sắc, lão biết đây là hiệu quả của Ma Văn ảnh hiệu phát huy đến mức tận cùng mang đến, thế nhưng có thể phát huy Ma Văn ảnh hiệu đến trình độ này, trong ấn tượng của lão ở Thái Ngô Thành là không có khả năng xuất hiện nhân vật như vậy.

- Cái này...

Sài Tang kìm lòng không được khẽ kêu lên.

- Không có khả năng! Miêu Đông Thăng đã trở về, Tập đoàn Khoa Long không có khả năng chế tạo ra Ma Văn hình ảnh như thế, trong đó nhất định có giả dối.

Trong lúc đầy kinh ngạc, Hạ Duẩn Chỉ lập tức nói ra ý tưởng thật trong lòng mình.

Nhưng lời nói như vậy lại có vẻ nói rõ mình là người thiếu căn, giả dối ư? Ma Văn ảnh hiệu bản thân nó chính là giả, mà đặc điểm của nó chính là dùng cái giả đánh tráo, càng dễ cho người ta cảm thấy đó là thật thì càng chứng minh Ma Văn ảnh hiệu sư cao siêu.

Ở bên trong một ghế lô khác, Miêu Đông Thăng đang ngồi bên một bàn trà, trước mặt đặt một ly rượu đỏ, đang xem xét tỉ mỉ kiệt tác của mình. Miêu Thần ngồi bên cạnh.

Ở trong đầu Miêu Đông Thăng xem ra. hiệu quả của Ma Văn ảnh hiệu lần này tuyệt đối là chế tác xuất sắc nhất trong cuộc đời lão.

Đương nhiên, còn có một điểm đó chính là Ma Văn ảnh hiệu của lão cũng không phải thiết kế theo hình thức tử mẫu, một khi thiết trí xong, không cần bản thân cũng có thể khống chế, chỉ cần nhân viên công tác khác lúc nào cũng điều chỉnh là được.

- Người cảm thấy như thế nào?

Miêu Đông Thăng thì thảo tự nói, rồi nhẹ giọng hỏi Miêu Thần ngồi bên cạnh.

- Chắc hẳn diễn xuất lần này chấm dứt, lại lần nữa dẫn tới một phen chấn động rồi!

Miêu Thần cung kính đáp lời, trên nét mặt đầy đắc ý. Có thể nói, Miêu gia bọn họ có thể phát triển cho tới hôm nay, một là nhờ kỹ thuật Ma Văn ảnh hiệu của Miêu Đông Thăng, thứ hai là nhờ Miêu Thần hẳn là đại thiên tài của Thái Ngô Thành.

“Àm!”

Gần như đúng lúc này, cửa phòng ghé lô bỗng nhiên bật mở ra, ngay sau đó gã trợ thủ của Miêu Đông Thăng vội vã bước vào, trên nét mặt tràn ngập rung động.

- Vương trợ thủ, sao vậy? Chuyện quái gì mà kinh ngạc thế!

Thấy trợ thủ lỗ mãng ào ào xông vào phòng, Miêu Đông Thăng có vẻ bất mãn hỏi.

- Miêu đại sư! Tình hình có chút không đúng! Mộ Khê Nhi... hội biểu diễn của nàng...

Gã trợ thủ ấp úng nói.

- Mộ Khê Nhi? Hội biểu diễn? Hội biểu diễn của nàng? Không có ta, hẳn là chế tác rất thô sơ phải không, hoặc là sắp thất bại rồi phải không? Mà cái này đâu có gì đáng ngạc nhiên chứ! Nên nhớ, không có Miêu Đông Thăng ta, Mộ Khê Nhi cũng không là gì, nhiều lắm chỉ có thể xem như là một nữ sinh nho nhỏ có chút nhan sắc mà thôi!

- Không... không phải như thế! Hay là ngài nhìn thử xem đi!

Trợ thủ vừa lau mồ hôi trên đầu vừa đáp lại, tiếp theo liền mở ra một màn hình.

Chỉ thấy bên trong màn hình, chương nhạc thứ nhất của Tiêu Hoằng đặt ra đang tiến vào cao trào, tiếng ca dịu dàng của Mộ Khê Nhi vẫn đang tiếp tục như trước. Ở trung tâm sân khấu, đã chuyển đổi thành một mảng rừng cây sinh cơ dạt dào, bốn phía khán đài ở lối ra vào, phân biệt hình thành mấy thác nước chảy tụ vào hồ nước ở trung tâm.

Tất cả cảnh vật, bao gồm dòng nước chảy, sóng nước phản xạ trên mặt hồ, quả thực to lớn, đồ sộ giống y như thật.

- Đây là gì?

Nhìn thấy hình ảnh trong màn hình, Miêu Đông Thăng vốn vẻ mặt tự phụ tràn đầy tự tin, gần như lấy mất thường có thể thấy được tốc độ lui xuống, hai mắt mở lớn, miệng há hốc, trong ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc vô tận.

Lão biết đây là hiệu quả của Ma Văn ảnh hiệu, nhưng có thể vận dụng Ma Văn ảnh hiệu đến trình độ như thế, cho dù thân là Ma Văn ảnh hiệu đại sư, lão nằm mơ cũng không dám nghĩ tới.

Mọi sự đều sợ một cái so sánh, mà lão từng tự nhận là kỹ thuật Ma Văn ảnh hiệu tiên tiến siêu cấp, cùng so sánh với rộng rãi toàn trường như thế, quả thực lão đã biến thành một đứa trẻ, gần như không thể so sánh.

Càng tuyệt vọng chính là trường hợp như vậy, quả thực đúng là tiếng ca của Mộ Khê Nhi quyết định cho cảnh vật, ca từ, làn điệu hòa hợp thành một thể cùng với cảnh vật bốn phía.

Mộ Khê Nhi đáng người xinh đẹp, giờ khắc này đã được họa cảnh bốn phía phụ trợ vô cùng nhuần nhuyễn.

Miêu Thần ngồi một bên, cả người lại cứng đờ tại chỗ, ở trong ấn tượng của hắn, Thái Ngô Thành sao có thể lại cất dấu Ma Văn ảnh hiệu sư cường hãn như thế? Điều đó không có khả năng!

Toàn bộ dân chúng Thái Ngô Thành cũng như thế, thời điểm bắt đầu không hề nghi ngờ, Vu Hình chiếm cứ ưu thế hấp dẫn tuyệt đối. Tuy nhiên, vẫn luôn có một số ít người nghiêng về Mộ Khê Nhi, khi nhìn thấy hình ảnh ở sân thể dục Tập Gia, cùng với tiếng ca duyên dáng của nàng, trong nháy mắt đều bị rung động.

Hai người nếu đặt cùng một chỗ so sánh, thì rõ ràng có thể cảm nhận được: Mộ Khê Nhi giống như một hoa sen mới nở, thanh bạch cao quý; trái lại bên kia, Vu Hinh uốn éo nhảy nhẩy, lại có vẻ nông cạn thô tục hơn nhiều.

Trước đó, bọn họ còn bị Miêu Đông Thăng bố trí sân khấu mà ngạc nhiên thán phục, nhưng khi nhìn thấy thiết kế của Tiêu Hoằng, gần như thuần một sắc hoàn toàn đối qua kênh mới, toàn bộ quay qua xem hội biểu diễn của Mộ Khê Nhi.

Đồng thời không ngừng là cảnh tượng biến hóa cực kỳ rất thật, cảm thấy ngạc nhiên thán phục, đồng thời một vấn đề cũng bắt đầu quanh quẩn trong đầu bọn họ, Ma Văn ảnh hiệu sư của Mộ Khê Nhi rốt cuộc là ai?

Gần như chỉ ngẩn ngẩn nửa tiếng, lại nhìn các đài Ma Văn điện ảnh và truyền hình trước đó chỉ mua quyền tiếp sóng hội biểu diễn của Vu Hinh, thị hiếu người xem trong nháy mắt liền giảm xuống ước chừng 90%, mà còn có xu thế tiếp tục giảm xuống.

Cùng lúc đó, Tiêu Hoằng ở trong phòng điều khiển chính, thần sắc vẫn bình thản như trước. Hiện tại hẳn cũng không có thoải mái như Miêu Đông Thăng, tuy nhiên, nhìn thấy ánh mắt chuyên chú khát vọng của từng khán giả, Tiêu Hoằng vẫn là khẽ cười cười.

Nhìn thân ảnh Mộ Khê Nhi chậm rãi chìm xuống phía dưới sân khấu, dựa theo kế hoạch từ trước, chương nhạc thứ nhất đã hoàn toàn chấm dứt. Trên thực tế, chương nhạc thứ nhất hoàn toàn chỉ là hâm nóng, buổi diễn chân chính đúng là còn ở phía sau.

162. Chương 162: Hoàn Bạo!

Đối với hội biểu diễn của Vu Hinh, nói thật ra Lạc Tuyết Ninh không có nửa điểm hứng thú, nàng là một quân nhân, nhìn thấy một người uốn tới uốn lui mà có cảm giác mới đúng là quái đản.

- Đây là kiệt tác của Miêu Đông Thăng, Ma Văn ảnh hiệu sư đệ nhất của Thái Ngô Thành, Lạc Tướng quân thấy thế nào? Cũng không tệ chứ!

Bước vào bên trong ghế lô, Sài Tang thần sắc tươi cười, chỉ chỉ sân khấu sát đất ngoài song cửa, nói.

Nhìn thấy sân khấu hoa mỹ ngoài cửa sổ, cảnh tượng thỏa đáng, thần sắc Lạc Tuyết Ninh hơi vừa động, có chút kinh ngạc nói:

- cũng không tệ!

Một nơi Thái Ngô Thành xa xôi có vẻ lạc hậu này mà có thể có được kỹ thuật Ma Văn ảnh hiệu như thế, quả thực ra ngoài dự kiến của Lạc Tuyết Ninh.

Sài Tang ngồi một bên. tự nhiên có thể nhìn thấy rõ ràng thần sắc của Lạc Tuyết Ninh biến hóa rất nhỏ, kim lòng không được khoe miệng khẽ nhếch lộ ra một chút đắc ý.

Lão biết rõ đây tuyệt đối là cơ hội tốt để triển lãm cho Tập đoàn tài chính Hồng Bác, nói không chừng còn có thể từ nơi quân đội đó đạt được một ít sinh ý lui tới quan trọng cùng nên.

Những người cùng đi với Sài Tang, vẻ mặt đồng dạng đầy đắc ý và tự hào, nhất là trước đó bọn họ biết được bố trí của hội trường Mộ Khê Nhi bên kia, quả thực chính là hồngбет. thậm chí một số khán giả xem cũng chưa xem liền thối lui khỏi hội trường.

Không hề nghi ngờ. tin tức như vậy đúng là đám người Sài Tang, Miêu Đông Thăng phi thường muốn nhìn thấy. Hủy diệt Mộ Khê Nhi đối bọn họ mà nói, chính là tượng trưng cho thắng lợi của Tập đoàn tài chính Hồng Bác.

- Lạc tỷ tỷ! Nghe nói Mộ Khê Nhi đại danh鼎鼎 của Thái Ngô Thành, hôm nay đồng dạng cũng có hội biểu diễn, tỷ có muốn nhìn một chút hay không, đối lập một chút, vừa lúc Tập đoàn tài chính Hồng Bác chúng ta cũng muốn học tập một phen.

Sài Sương đứng phía sau Sài Tang, bỗng nhiên nhẹ giọng nói, lời nói ngoài ý cùng thực rõ ràng, chính là muốn bêu xấu Mộ Khê Nhi một phen, bêu xấu một chút Tập đoàn Khoa Long, từ đó nổi lên thực lực của bên mình.

Kỳ thật đối với hội biểu diễn, Lạc Tuyết Ninh thật sự cũng không ham thích, dù sao nàng xuất thân là quân nhân, cho dù thích âm nhạc cũng là một loại hùng tráng sôi sục.

Không đợi Lạc Tuyết Ninh tỏ thái độ, đã thấy Sài Sương tự tiện làm chủ, nhẹ nhàng vận động Ma Văn điều khiển bên cạnh mình, ngay sau đó một cái màn hình thật lớn hình thành ở trước mặt bọn họ.

Màn hình chia làm hai bộ phận, bên trái là hội biểu diễn của Mộ Khê Nhi, bởi vì tiếp sóng bình thường là lùi lại mười phút, bởi vậy, nhìn qua vẫn như trước có cảm giác đồ nát.

Còn bên kia là hiện trường thu hình hội biểu diễn của Vu Hinh, Vu Hinh đang uốn éo tới lui, dường như có một ý vị khác hẳn.

- Cái này... cái này rốt cuộc là gì vậy?

Nhìn thấy thể giới đồ nát ở sân thể dục Tập Gia, tuy rằng Sài Sương sớm có chuẩn bị trong lòng, nhưng vẫn phát ra thanh âm như thế, đồng thời làm ra một bộ dáng không thể tưởng tượng.

- Cái này còn phải nói sao? Không có Miêu Đông Thăng đại sư bố trí hội trường, xuất hiện cảnh tượng như vậy cũng không ngoại lệ.

Hạ Duẫn Chỉ thuận theo lời nói của Sài Sương lên tiếng.

Mấy sĩ quan ở phía sau Lạc Tuyết Ninh, có thể nói nhìn thấy cảnh tượng như vậy, cũng có chút bất ngờ. Không sai, bọn họ không hiểu biết lắm về loại hội biểu diễn này, nhưng cũng biết phần nào, nhưng bố trí hội trường như vậy, bọn họ vẫn là lần đầu nhìn thấy.

Sài Tang ngồi bên cạnh Lạc Tuyết Ninh, tuy rằng không có phản ứng quá lớn, nhưng sự đặc ý trong lòng lão đã bay lên tới cực điểm. Hiện giờ ý nghĩ trong lòng lão, đã rất rõ ràng: đập đổ Tập đoàn Khoa Long xong, sẽ lập tức quay đầu đập Tập đoàn Thiếu Giang; tranh thủ đoạn thời gian Lạc Tuyết Ninh dừng lại đây, xác lập địa vị bá chủ của mình ở Thái Ngô Thành.

Tuy nhiên, ngay lúc mọi người ở đây đều toát ra vẻ khinh thường, chỉ thấy thể giới đồ nát trên màn hình bên trái đã nở ra thêm nhiều hoa trắng, kế tiếp là tiếng ca của Mộ Khê Nhi, rồi toàn bộ thể giới đồ nát kia bỗng nhiên có biến hóa kỳ diệu: Những đóa hoa màu trắng chậm rãi nở rộ, đồng thời thâm cỏ, cây cối dòng sông

con suối trong nháy mắt rậm kín toàn bộ phía trên thể giới đồ nát.

Nguyên vốn hội trường cũ nát khó coi, trong nháy mắt biến thành thể ngoại đào nguyên.

- Ồ?

Lạc Tuyết Ninh vẫn đang tỏ vẻ không mấy hào hứng, nhìn thấy một màn như vậy, thần sắc đột nhiên biến đổi, dồn toàn lực chú ý vào sân thể dục Tập Gia. Nói không khoa trương chút nào, cảnh tượng kỳ diệu như thế, dù là Lạc Tuyết Ninh cũng chưa bao giờ thấy qua.

Vừa rồi mọi người còn là vẻ mặt khinh miệt, chuẩn bị tiếp theo trào phúng vài câu, giờ khắc này trên mặt ai nấy đều như cứng lại.

- Có thể sao? Đây rốt cuộc là làm sao?

Trước đó Sài Sương giả mù sa mưa. giờ cũng không khỏi phát ra thanh âm như thế, sắc mặt đã trở nên một màu tái nhợt.

Ngay cả Sài Tang ngồi bên cạnh Lạc Tuyết Ninh, cũng có chút trở tay không kịp.

Bản thân lão chính là Chế Văn đại sư, đúng lý so với người khác xem càng thêm sâu sắc, lão biết đây là hiệu quả của Ma Văn ảnh hiệu phát huy đến mức tận cùng mang đến, thế nhưng có thể phát huy Ma Văn ảnh hiệu đến trình độ này, trong ấn tượng của lão ở Thái Ngô Thành là không có khả năng xuất hiện nhân vật như vậy.

- Cái này...

Sài Tang kìm lòng không được khê kêu lên.

- Không có khả năng! Miêu Đông Thăng đã trở về, Tập đoàn Khoa Long không có khả năng chế tạo ra Ma Văn hình ảnh như thế, trong đó nhất định có giả dối.

Trong lúc đầy kinh ngạc, Hạ Duẩn Chỉ lập tức nói ra ý tưởng thật trong lòng mình.

Nhưng lời nói như vậy lại có vẻ nói rõ mình là người thiển cận, giả dối ư? Ma Văn ảnh hiệu bản thân nó chính là giả, mà đặc điểm của nó chính là dùng cái giả đánh tráo, càng dễ cho người ta cảm thấy đó là thật thì càng chứng minh Ma Văn ảnh hiệu sư cao siêu.

Ở bên trong một ghế lô khác, Miêu Đông Thăng đang ngồi bên một bàn trà, trước mặt đặt một ly rượu đỏ, đang xem xét tỉ mỉ kiệt tác của mình. Miêu Thần ngồi bên cạnh.

Ở trong đầu Miêu Đông Thăng xem ra, hiệu quả của Ma Văn ảnh hiệu lần này tuyệt đối là chế tác xuất sắc nhất trong cuộc đời lão.

Đương nhiên, còn có một điểm đó chính là Ma Văn ảnh hiệu của lão cũng không phải thiết kế theo hình thức tử mẫu, một khi thiết trí xong, không cần bản thân cũng có thể không chế, chỉ cần nhân viên công tác khác lúc nào cũng điều chỉnh là được.

- Người cảm thấy như thế nào?

Miêu Đông Thăng thì thảo tự nói, rồi nhẹ giọng hỏi Miêu Thần ngồi bên cạnh.

- Chắc hẳn diễn xuất lần này chấm dứt, lại lần nữa dẫn tới một phen chấn động rồi!

Miêu Thần cung kính đáp lời, trên nét mặt đầy đắc ý. Có thể nói, Miêu gia bọn họ có thể phát triển cho tới hôm nay, một là nhờ kỹ thuật Ma Văn ảnh hiệu của Miêu Đông Thăng, thứ hai là nhờ Miêu Thần hẳn là đại thiên tài của Thái Ngô Thành.

“Ầm!”

Gần như đúng lúc này, cửa phòng ghế lô bỗng nhiên bật mở ra, ngay sau đó gã trợ thủ của Miêu Đông Thăng vội vã bước vào, trên nét mặt tràn ngập rung động.

- Vương trợ thủ, sao vậy? Chuyện quái gì mà kinh ngạc thế!

Thấy trợ thủ lỗ mãng ào ào xông vào phòng, Miêu Đông Thăng có vẻ bất mãn hỏi.

- Miêu đại sư! Tình hình có chút không đúng! Mộ Khê Nhi... hội biểu diễn của nàng...

Gã trợ thủ ấp úng nói.

- Mộ Khê Nhi? Hội biểu diễn? Hội biểu diễn của nàng? Không có ta, hẳn là chế tác rất thô sơ phải không, hoặc là sắp thất bại rồi phải không? Mà cái này đâu có gì đáng ngạc nhiên chứ! Nên nhớ, không có Miêu Đông Thăng ta, Mộ Khê Nhi cũng không là gì, nhiều lắm chỉ có thể xem như là một nữ sinh nhỏ nhỏ có chút nhan sắc mà thôi!

- Không... không phải như thế! Hay là ngài nhìn thử xem đi!

Trợ thủ vừa lau mồ hôi trên đầu vừa đáp lại, tiếp theo liền mở ra một màn hình.

Chỉ thấy bên trong màn hình, chương nhạc thứ nhất của Tiêu Hoàng đặt ra đang tiến vào cao trào, tiếng ca dịu dàng của Mộ Khê Nhi vẫn đang tiếp tục như trước. Ở trung tâm sân khấu, đã chuyển đổi thành một mảng rừng cây sinh cơ dạt dào, bốn phía khán đài ở lối ra vào, phân biệt hình thành mấy thác nước chảy tụ vào hồ nước ở trung tâm.

Tất cả cảnh vật, bao gồm dòng nước chảy, sóng nước phản xạ trên mặt hồ, quả thực to lớn, đồ sộ giống y như thật.

- Đây là gì?

Nhìn thấy hình ảnh trong màn hình, Miêu Đông Thăng vốn vẻ mặt tự phụ tràn đầy tự tin, gần như lấy mắt thường có thể thấy được tốc độ lụi xuống, hai mắt mở lớn, miệng há hốc, trong ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc vô tận.

Lão biết đây là hiệu quả của Ma Văn ảnh hiệu, nhưng có thể vận dụng Ma Văn ảnh hiệu đến trình độ như thế, cho dù thân là Ma Văn ảnh hiệu đại sư, lão nằm mơ cũng không dám nghĩ tới.

Mọi sự đều sợ một cái so sánh, mà lão từng tự nhận là kỹ thuật Ma Văn ảnh hiệu tiên tiến siêu cấp, cùng so sánh với rộng rãi toàn trường như thế, quả thực lão đã biến thành một đứa trẻ, gần như không thể so sánh.

Càng tuyệt vọng chính là trường hợp như vậy, quả thực đúng là tiếng ca của Mộ Khê Nhi quyết định cho cảnh vật, ca từ, làn điệu hòa hợp thành một thể cùng với cảnh vật bốn phía.

Mộ Khê Nhi đáng người xinh đẹp, giờ khắc này đã được họa cảnh bốn phía phụ trợ vô cùng nhuần nhuyễn.

Miêu Thần ngồi một bên, cả người lại cứng đờ tại chỗ, ở trong ấn tượng của hắn, Thái Ngô Thành sao có thể lại cất dấu Ma Văn ảnh hiệu sư cường hãn như thế? Điều đó không có khả năng!

Toàn bộ dân chúng Thái Ngô Thành cũng như thế, thời điểm bắt đầu không hề nghi ngờ, Vu Hinh chiếm cứ ưu thế hấp dẫn tuyệt đối. Tuy nhiên, vẫn luôn có một số ít người nghiêng về Mộ Khê Nhi, khi nhìn thấy hình ảnh ở sân thể dục Tập Gia, cùng với tiếng ca duyên dáng của nàng, trong nháy mắt đều bị rung động.

Hai người nếu đặt cùng một chỗ so sánh, thì rõ ràng có thể cảm nhận được: Mộ Khê Nhi giống như một hoa sen mới nở, thanh bạch cao quý; trái lại bên kia, Vu Hinh uốn éo nhảy nhẩy, lại có vẻ nông cạn thô tục hơn nhiều.

Trước đó, bọn họ còn bị Miêu Đông Thăng bố trí sân khấu mà ngạc nhiên thán phục, nhưng khi nhìn thấy thiết kế của Tiêu Hoằng, gần như thuần một sắc hoàn toàn đối qua kênh mới, toàn bộ quay qua xem hội biểu diễn của Mộ Khê Nhi.

Đồng thời không ngừng là cảnh tượng biến hóa cực kỳ rất thật, cảm thấy ngạc nhiên thán phục, đồng thời một vấn đề cũng bắt đầu quanh quẩn trong đầu bọn họ, Ma Văn ảnh hiệu sư của Mộ Khê Nhi rốt cuộc là ai?

Gần như chỉ ngán ngẩn nửa tiếng, lại nhìn các đài Ma Văn điện ảnh và truyền hình trước đó chỉ mua quyền tiếp sóng hội biểu diễn của Vu Hinh, thị hiếu người xem trong nháy mắt liền giảm xuống ước chừng 90%, mà còn có xu thế tiếp tục giảm xuống.

Cùng lúc đó, Tiêu Hoằng ở trong phòng điều khiển chính, thần sắc vẫn bình thản như trước. Hiện tại hắn cũng không có thoải mái như Miêu Đông Thăng, tuy nhiên, nhìn thấy ánh mắt chuyên chú khát vọng của từng khán giả, Tiêu Hoằng vẫn là khẽ cười cười.

Nhìn thân ảnh Mộ Khê Nhi chậm rãi chìm xuống phía dưới sân khấu, dựa theo kế hoạch từ trước, chương nhạc thứ nhất đã hoàn toàn chấm dứt. Trên thực tế, chương nhạc thứ nhất hoàn toàn chỉ là hâm nóng, buổi diễn chân chính đúng là còn ở phía sau.

- Chương nhạc thứ hai: Chiến Trường.

Theo một giọng nam trầm thấp qua đi, Tiêu Hoằng lập tức bắt đầu điều động Ngự lực, thông qua Ma Văn chủ trung tâm điều khiển hơn 1000 Ma Văn ảnh hiệu, bắt đầu tiến hành thay đổi cảnh vật trên diện rộng.

Trong nháy mắt, chỉ thấy trong sân thể dục, vốn cảnh vật bốn phía vô cùng tươi mát, cùng với tiếng di chuyển của máy móc, đủ loại kiến trúc kiểu dáng hiện đại đột ngột từ dưới mặt đất mọc lên, trên bầu trời bay lượn đã không phải là chim chóc, mà là từng chiếc Ma Văn chiến đấu cơ xé bầu trời.

Chỉ ngán ngẩn trong mấy giây, họa cảnh chiến trường tráng lệ, rộng rãi liền hiện ra trong tầm nhìn của khán giả.

“Ầm!”

Cùng với âm hiệu mạnh mẽ, hình ảnh một quả phi đạn lập tức oanh kích phía trên một đại lâu cao chọc trời, tiếp theo là tiếng ca trào dâng của Mộ Khê Nhi vang lên trong tiếng âm nhạc sôi sục, giống như kèn hiệu phản kích.

Bên trong bầu trời một số Ma Văn chiến đấu cơ đồng loạt xuất động, xé bầu trời; trên mặt đất, Ma Văn xe thiết giáp, cùng quân nhân vò trang hạng nặng cũng nhất tề hành động.

Chỉ ngay từ đầu, toàn bộ chương nhạc liền tiến vào tới cao trào

Giờ này khắc này Mộ Khê Nhi, cũng một thân quân trang diễm lệ xuất hiện ở phía trên một tòa nhà.

-Oa!

Toàn bộ hội trường, gần như trong nháy mắt đồng loạt phát ra tiếng vang như thế.

Thậm chí khán giả ở một bên khán đài, còn bởi vì một “Ma Văn chiến đấu cơ” xẹt qua đỉnh đầu, theo bản năng cúi mình xuống ẩn núp, đủ để thấy cảnh toàn trường rất thật.

Mà giờ khắc này, Lạc Tuyết Ninh ở trong ghế lô sân thi đấu thể thao Lâm Mạn, cũng đã bị Ma Văn ảnh hiệu của Tiêu Hoàng mê hoặc, nhất là khi tiến vào chương nhạc thứ hai, hình ảnh chiến đấu rộng rãi chính là hợp với khẩu vị của nàng, đồng dạng cũng làm cho nàng thật lâu không thể tự kiềm chế được.

Trái lại ở màn hình kia, Vu Hinh như trước đang lú lú, quả thật ít nhiều làm cho Lạc Tuyết Ninh cảm thấy có hơi phiền lòng.

- Phiền quá, tắt hình ảnh màn hình bên phải đi, toàn bộ phát tin hội biểu diễn của Mộ Khê Nhi đi!

Lạc Tuyết Ninh có điều hơi vong ngữ, đưa ra phân phó như thế.

Lời này, không thể nghi ngờ đối với Sài Tang vốn muốn khoe khoang một phen, lại bị một lần đả kích trầm trọng.

Cái này là gì? Ở bên trong ghế lô chỗ Vũ Hinh, có hiện trường không xem cố tình muốn xem tiếp sóng về Mộ Khê Nhi.

Tuy rằng trong lòng có chút không cam lòng, hoặc giả hơi cảm thấy xấu hổ, nhưng đây là Lạc Tuyết Ninh phân phó, tự nhiên Sài Tang không dám vi phạm, chỉ đành ngoan ngoãn nghe theo.

về phần Miêu Đông Thăng trong phòng bao gần đó, giờ này đã hoàn toàn như hóa đá phía trên ghế ngồi. Sự tự tin, đắc ý cùng với khinh thường hội biểu diễn của Mộ Khê Nhi trước đó, đã hoàn toàn triệt để bị hình ảnh trong màn hình trước mắt đánh cho dập nát.

Đối với thất bại nào khác, Miêu Đông Thăng có thể theo thói quen nguy hiểm, tìm lấy cớ, nhưng đối với cảnh tượng trước mắt, lão cũng phải á khẩu không trả lời được. Thực lực của đối phương không hề nghi ngờ vượt qua lão không chỉ một cấp bậc, mà là cách biệt một trời một vực.

Đối phương chế tạo ra Ma Văn, cùng với xưng là Ma Văn ảnh hiệu, còn không bằng nói là Ma Văn huyền ảo ma quái còn chuẩn xác hơn.

Miêu Thần ngồi bên cạnh Miêu Đông Thăng, đồng dạng có thể nhìn thấy toàn bộ hình ảnh như thế, sắc mặt vốn nghiêm túc mà có vẻ âm trầm trước đây cũng đã bị kinh sợ mà trắng bệch.

Hắn từ thuở nhỏ sinh trưởng ở Thái Ngô Thành, có thể nói đối với Thái Ngô Thành rõ như lòng bàn tay. Nhân vật có thực lực giống như người này, dựa theo đạo lý mà nói không có khả năng không có tiếng tăm gì, vậy mà bỗng dưng lại xuất hiện, đánh cho bọn họ một cái trở tay không kịp.

Cho dù là ở thành khác tới, cũng chưa từng nghe nói qua có người nào có năng lực giống như người này.

Cùng lúc đó, có thể nói toàn bộ Thái Ngô Thành đều đã bị hội biểu diễn của Mộ Khê Nhi làm cho sôi sục, vừa hưng phấn vừa ngưỡng mộ Mộ Khê Nhi đáng tin. Dù là người ngày thường đầy thành kiến với Mộ Khê Nhi, lúc này hoặc là phản chiến, hoặc là rõ ràng cảm miệt.

về phần Vu Hinh, không thừa nhận cũng không được, giờ này khắc này Vu Hinh biểu diễn so sánh với hội biểu diễn chấn động lòng người của Mộ Khê Nhi qua ảnh hiệu cùng với tiếng ca, quả thực liền biến thành thô tục trắng trợn thấp kém.

Đương nhiên, Vu Hinh vẫn đang vận vẹo thân thể trên sân khấu, hát những ca khúc chói bông, cũng không có phát hiện về hành động hội biểu diễn kinh người của Mộ Khê Nhi.

Vu Hình vẫn như trước trong cảnh tự say mê mình, thậm chí đang hát múa còn tâm huyết dâng trào, chỉ hát ca khúc đến một nửa, rồi đưa dụng cụ Ma Văn khuếch đại âm thanh nhắm ngay khán giả, sau đó tự mình lớn tiếng nói:

- Mọi người cùng nhau ca được không ạ?

Dưới khán đài rơi vào cảnh trầm lặng, không có người nào trả lời.

Đúng lúc này, Vu Hình mới nhìn thấy gần như tất cả khán giả ở hiện trường đều cúi đầu nhìn vào Ma Văn điện ảnh và truyền hình tùy thân mang theo bên mình, trong ánh mắt có rung động, cũng có say mê.

“Cái này...”

Vu Hình nhìn thấy một màn như thế, thân mình lập tức cứng đờ, xấu hổ đến không biết làm sao. Trong lòng nàng có thể nói đang quay vòng vòng, nhưng may mà thông qua chức nghiệp rèn luyện hàng ngày, nàng mạnh mẽ áp chế loại xấu hổ này xuống, tiếp tục múa hát.

Tuy nhiên, không người nào cổ động, không người nào để ý tới, Vu Hình sôi nổi nhảy múa trên sân khấu, không thể nghĩ ngờ đã biến thành một thằng hề nhảy nhót, xấu hổ vạn phần.

Cùng lúc đó, tại sân thể dục Tập Gia, tuy rằng cũng là một cảnh tĩnh lặng, nhưng loại tĩnh lặng này hoàn toàn là một loại rung động không thể nói nên lời.

Lúc này, diễn xuất đã tiến vào chương nhạc thứ ba, hình ảnh đã biến thành vũ trụ mê mông, bốn phía Ma Văn chiến hạm, Ma Văn chiến đấu cơ bị phá hại, không ngừng trôi lênh bênh giữa tinh hà mê mông, hết thấy có vẻ rách nát không chịu nổi.

Có thể nói, toàn bộ hội trường lớn đồng thời lại tràn ngập nỗi bi thương mờ nhạt.

Mà giờ khắc này Mộ Khê Nhi nhìn qua, còn đang đứng phía trên boong tàu một chiếc chiến hạm rách nát, nhạc khúc khi thì thê lương, khi thì thúc giục quân nhân hăm hở tiến lên, xây dựng quê hương.

Lạc Tuyết Ninh vẫn đang nhìn chăm chú hình ảnh trong màn hình, nhìn thấy cảnh tượng như vậy, thần sắc lại hơi biến đổi, không phải vì khiếp sợ Pháp kỹ của Tiêu Hoảng, mà là. Cánh tay đan chống cằm, cũng không kìm lòng được hơi giật giật.

“Quen thuộc!”

Đây là cảm nhận đầu tiên của Lạc Tuyết Ninh về hình ảnh này, nhưng nàng có thể xác định, từ trước đến nay nàng chưa từng trải qua hình ảnh quá thê thảm như thế. Ma Văn chiến hạm, chiến đấu cơ đều bị phá hủy, trong thâm thiết có một loại bi thương mờ nhạt.

“Rốt cuộc ta thấy ở nơi nào?”

Trong lòng Lạc Tuyết Ninh phát ra nghi vấn như thế, là trong mộng sao?

Rất nhanh, nhìn lại hình ảnh bên trong màn hình, Tiêu Hoảng mặc khôi giáp tinh tế, mang mặt nạ bảo hộ chiến đấu, đã tùy cơ xuất hiện, cùng Mộ Khê Nhi múa vài phút ngắn ngủi.

“Ồ?”

Trong lòng Lạc Tuyết Ninh lại lần nữa phát ra nghi hoặc.

“Quen thuộc!”

Một loại cảm giác cực kỳ quen thuộc lại lần nữa hiện lên, loại khí tức này cùng thời điểm lúc trước nàng nhìn thấy Quyển Tàng, gần như giống nhau như đúc.

Chẳng lẽ là hắn?

Lạc Tuyết Ninh nghi hoặc trong lòng, tuy nhiên, cảm nhận như vậy nàng cũng không nói ra.

Ở bên trong ghế lô gần đó, cha con Miêu Đông Thăng nhìn ra ngoài cửa sổ, mới không lâu hội biểu diễn Vu Hình còn náo nhiệt phi thường, lúc này toàn trường đã trở nên vô cùng tĩnh lặng, thậm chí đại bộ phận

khán giả đã trước thời hạn rời đi, chính là muốn tìm một chỗ im lặng để xem tiếp hội biểu diễn của Mộ Khê Nhi.

Tình hình như vậy làm cho sắc mặt Miêu Đông Thăng hết biến lại đổi. Ở trong đầu lão đây là trắng trợn làm nhục cùng với châm biếm lớn lao đối với lão.

Đương nhiên, trong loại cảm xúc này còn kèm theo thành phần ghen tị thật lớn, bởi vì không có ai biết rõ hơn so với Miêu Đông Thăng, Tiêu Hoảng chế tạo ra Ma Văn như vậy, chính lão không cách nào vượt qua được.

Mặc dù lão có thể phòng chế ra tất cả Ma Văn ảnh hiệu, nhưng Ma Văn trung tâm chủ khổng này cũng không phải lão có thể chế tạo ra được. Lão là người trong nghề tự nhiên có thể nhìn ra được, hiệu quả của toàn bộ hội trường, khẳng định trong đó đã sử dụng một loại kỹ thuật cực độ cao siêu.

Có ý nghĩ như vậy, Miêu Đông Thăng đã nắm chặt năm tay, cảm giác cao cao tại thượng trước đây chỉ cảm thấy bị người hung hăng giẫm nát dưới chân. Càng làm cho lão cảm thấy dị thường không xong, chính là lão lại không còn sức để phản kháng.

Miêu Thần ở một bên cũng như thế, trong sắc mặt khiếp sợ lộ ra vẻ xanh mét.

Rất nhanh, hội biểu diễn Mộ Khê Nhi, liền tiến vào một chương nhạc cuối cùng: Hỷ Vọng.

Tiêu Hoảng một lần nữa quay về phòng điều khiển chính, trên trán đã tươm ra một lớp mồ hôi mỏng, nhưng khoe miệng hẳn lại lộ ra một nụ cười thỏa mãn. vừa có vẻ thần bí vừa quỷ dị.

Tuy nhiên, Tiêu Hoảng cũng không dám có mấy may chậm trễ, rất nhanh điều chỉnh Ngự lực thông qua Ma Văn trung tâm chủ khổng, phi thường lưu loát chuyển đổi cảnh tượng.

Ngay sau đó, trong tầm mắt khán giả chỉ thấy từng viên từng viên tinh cầu rực rỡ, đang cấp tốc tới gần rồi rất nhanh tiến vào trong đó.

Loại tình hình di chuyển không ngừng này, nhìn mặt đất trước mắt không ngừng trở thành lớn có vẻ cực kỳ chân thật, đối với mọi người mà nói, tuyệt đối là xưa nay chưa từng thể nghiệm qua.

Hơn nữa Tiêu Hoảng trước đó thiết lập Ma Văn thu hình, hình ảnh chụp hình cũng là vừa khớp

Sau một lát. khán giả có cảm giác như đang đặt mình trong một thế giới Tiên Cảnh, bốn phía nơi nơi đều là cây cối kỳ hình dị trạng, có những nụ nở xinh đẹp cùng với những đóa hoa ướm át tươi đẹp, trong đó còn có tiên tử mang đôi cánh chuồn chuồn tự do tự tại bay múa giữa những bụi hoa, làm cho người ta có cảm giác giống như mộng ảo.

Lúc này Mộ Khê Nhi toàn thân mặc váy dài màu trắng, xuất hiện phía trên sân khấu, sau lưng là một đôi cánh dùng Ma Văn ảnh hiệu chế tạo ra. có thể nói tinh tế đến cực điểm, gần như mỗi một chỉ tiết, đều chế tạo vô cùng rõ ràng, làm cho người ta đầu tiên có cảm giác đây là từ trên thân thể Mộ Khê Nhi mọc ra đôi cánh bình thường.

Tiếp theo, Mộ Khê Nhi nghiêm túc dựa theo yêu cầu của Tiêu Hoảng, không có bất kỳ động tác ngoài sức tưởng tượng giống như Vu Hình. cũng không có bất kỳ chuyển động nào, nàng khẽ dang ra hai tay, rồi phát ra tiếng ca trong trẻo, xa xưa mà lâu dài giống như bài ca phúng điệu của một tinh linh cao đẳng.

Khiến mọi người như si ngốc như say, không thể dứt bỏ.

Có thể nói, hầu hết các ca khúc trước đây Mộ Khê Nhi biểu diễn khán giả đều rất quen thuộc, nhưng dưới bầu không khí này, khi nghe lại liền có một loại hương vị khác.

Đồng thời, theo hiệu ứng truyền miệng của mọi người. gần như toàn bộ Thái Ngô Thành, đúng lúc này phạm là người có thể nhìn thấy màn hình, gần như thuần một sắc rầm rộ truyền phát tin hội biểu diễn của Mộ Khê Nhi.

Người đi qua đường cũng đều ngừng lại, nghỉ chân nhìn xem. Giờ khắc này, dường như chỗ nào có màn hình thì có đám đông người. Tuy nhiên, đặc biệt không có hoan hô, không có bàn luận, chỉ là yên lặng nhìn xem. Toàn bộ Thái Ngô Thành dường như đều vang vọng tiếng ca của Mộ Khê Nhi.

về phần Vu Hinh. dường như trên thế giới này chưa từng có người này tồn tại, giờ này, mọi người đã quên bằng, đã vút nàng lên chín tầng mây.

Cảnh tượng rung động tâm linh như thế, thật sự người của Thái Ngô Thành từ trước đến nay chưa từng thấy qua. thậm chí một số người đa sầu đa cảm. đã xúc động đến rơi nước mắt.

Mà trước đó mấy trăm người bởi vì nhìn thấy thế giới cũ nát mà trước thời hạn thối lui ra, nhìn thấy hình ảnh huyền diệu trong màn hình như thế, ruột gan đều như bị đốt cháy, hận không thể trực tiếp tát vào miệng mình mấy cái, nguyên vốn còn muốn một lần nữa quay lại hội trường, kết quả lại bị thủ vệ ngăn ở ngoài cửa sân thể dục, nguyên nhân chính là sợ bọn họ lại lần nữa tiến vào phá hỏng hiệu quả của hình ảnh Ma Văn ảnh hiệu.

Rất nhanh. Mộ Khê Nhi biểu diễn ca khúc cuối cùng đã đến gần giai đoạn chót, theo một âm phù cuối cùng Mộ Khê Nhi phát ra. nhìn lại vị trí của Mộ Khê Nhi trên sân khấu, đột nhiên phát ra một vầng hào quang chói mắt.

Khi khoảnh khắc hào quang kia chấm dứt. Mộ Khê Nhi gồm luôn tất cả hình ảnh giống như mộng ảo trước đó, cùng một lúc biến mất. trước mắt lại lần nữa khôi phục lại thế giới trống rỗng nhưng lạnh lùng đồ sộ. cái bàn cũ nát. sân khấu xiêu vẹo, và ngoài khán giả ra không còn gì khác, dường như Mộ Khê Nhi bốc hơi khỏi nhân gian rồi.

163. Chương 163: Thời Gian Hạnh Phúc

Ở phía dưới sân khấu, Mộ Khê Nhi theo thang máy từ từ đi xuống, lúc này Tiêu Hoảng ôm Cầu Cầu đang đứng trước thang máy, sau lưng là Mai Kiệt cùng rất nhiều nhân viên, sắc mặt vui mừng đầy hưng phấn.

Bọn họ biết, vào lúc này, bọn họ đã đạt được thành công chưa từng có, xem chừng ngày mai toàn bộ Thái Ngô thành sẽ nổ tung.

- Đi, chúng ta đi chơi.

Bé Mộ Khê Nhi xuống thang máy, Tiêu Hoảng khẽ nói với Mộ Khê Nhi.

Mộ Khê Nhi nhìn Tiêu Hoảng. gần như đồng ý theo bản năng.

Tiếp theo Tiêu Hoảng kéo tay Mộ Khê Nhi đi tới cửa ra, nhưng mà khi bọn họ nhìn thấy Mai Kiệt, bước chân chợt ngừng lại.

Thần sắc Mai Kiệt không biến đổi quá lớn, chỉ cười nhàn nhàn, nghiêng đầu nói:

- Đi đi.

- Tiêu Hoảng, cầm lấy!

Ngay khi Tiêu Hoảng dẫn Mộ Khê Nhi đi ra xa, bỗng nhiên Mai Kiệt hô lên, tiếp theo lấy trong túi ra một quyển sách phủ bụi lâu ngày, tiện tay ném cho Tiêu Hoảng.

Đón lấy quyển sách cũ kia, Tiêu Hoảng nhìn rất rõ trên bìa mặt mấy chữ “Nội ngữ pháp”.

Nhìn thấy mấy chữ đó, Tiêu Hoảng không nói gì, chỉ chấp tay tỏ vẻ cảm tạ với Mai Kiệt.

Thấy Tiêu Hoảng cùng Mộ Khê Nhi chạy thẳng biến mất ở góc rẽ, vẻ mừng rỡ trên mặt Mai Kiệt vẫn còn nguyên.

- Ông chủ, Mộ Khê Nhi đi rồi, Tiêu lão đại đi rồi, vậy hợp báo tiếp theo thì sao đây?

Thượng Mặc bước lên hỏi nhỏ Mai Kiệt.

-Ta đi.

Mai Kiệt nhún vai nói, chuyện tiếp theo, Mai Kiệt có thể xử lý được.

- Ra lệnh tất cả nhân viên, trước khi người xem chưa rời đi, không được lộ mặt.

Mai Kiệt ra lệnh tiếp, đây cũng là ý của Tiêu Hoằng. tiếp tục tạo ra bầu không khí trống vắng cho người xem.

-Mộ Khê Nhi!

- Mộ Khê Nhi

Ở khu trên, người xem trong hội trường thật lâu không chịu về. Người xem trải qua một màn rung động, đã bắt đầu đồng loạt gọi tên Mộ Khê Nhi. Bầu không khí do Tiêu Hoằng xây dựng vừa rồi, thậm chí nắm bắt thời cơ đều vừa đúng. mang tới cho người xem cảm giác như tiếng ca của Mộ Khê Nhi mang đến mọi thứ.

Trải qua tốt đẹp trước đó, đột nhiên trở về hiện thực lạnh băng. người xem thật có chút không tiếp thụ được, khao khát Mộ Khê Nhi xuất hiện lần nữa.

Ngoài ra, ở bên ngoài sân vận động, phố lớn ngõ nhỏ cũng lục tục truyền ra tiếng hô, toàn bộ Thái Ngô thành thoáng cái biến thành biển cả Mộ Khê Nhi.

về phần Vu Hình. cùng với Miêu Đông Thăng. còn có Tập đoàn tài chính Hồng Bác, đã bị mọi người vút lên chín tầng mây.

Kiệt tác của Tiêu Hoằng rõ ràng đập ngã Miêu Đông Thăng đến đây thương tích.

Khoảng 20 phút chạy đi, Tiêu Hoằng cùng Mộ Khê Nhi chuồn ra từ cửa sau đã lái xe Ma Văn của Tiêu Hoằng đi sân trò chơi ở Thái Ngô thành.

Kỳ thật trước đó Tiêu Hoằng cùng Mộ Khê Nhi đã thương lượng xong. kết thúc hội biểu diễn sẽ tìm một nơi thả lòng thoải mái, không nghĩ tới những chuyện phiền não nữa, sẵn khoái đi chơi một lần.

Cùng lúc đó, trong khu họp báo sân vận động Tập Gia, rất nhiều phóng viên

tràn vào đó, phần lớn trong đó còn chạy như điên từ bên Vu Hình đến nơi này.

Trong nháy mắt, phòng họp báo to như thế đã chen lấn đầy người, có lẽ vì hình ảnh tuyệt đẹp vừa này, lúc này mọi người đều muốn nhìn lại Mộ Khê Nhi.

Ngoài ra còn một điều mà giới phóng viên càng hứng thú hơn. Đó là ai? Là ai sáng tạo thể giới như cảnh trong mơ vừa rồi.

về phần những đài truyền hình khinh thường mua quyền tiếp sóng hình ảnh hội biểu diễn của Mộ Khê Nhi, bây giờ đang hối hận đứt ruột. Dựa theo pháp luật Thái Ngô thành, không mua quyền tiếp sóng, sẽ không có quyền phát hình ảnh hội biểu diễn, bao gồm cả trích đoạn dài hơn 5 phút.

Bây giờ còn đi mua, nếu Mai Kiệt không phải đồ ngốc, tuyệt đối sẽ chém giá thật ác.

Ngay khi giới truyền thông hết sức mong chờ, cửa hông phòng họp báo mở ra, kèm theo là ánh đèn chớp nháy.

Nhưng làm giới truyền thông bất ngờ là đi từ cửa hông vào không có Mộ Khê Nhi, không có Ma Văn ảnh hiệu đại sư siêu cấp thần bí, chỉ có một mình Mai Kiệt lẻ loi. Lúc này, Mai Kiệt thậm chí không dẫn theo trợ thủ.

- Ngại quá, để mọi người chờ lâu, hiện giờ có vấn đề gì, mọi người cứ việc hỏi.

Mai Kiệt thoải mái ngồi vào ghế, chấp tay trên bàn, lên tiếng.

- Ông chủ Mai, Mộ Khê Nhi đâu? Sao nàng không đến? Lẽ ra nàng phải có tham dự chứ.

Một tên phóng viên gấp gấp hỏi.

- Cô ấy? Không rõ lắm, ta vừa đến đây.

Mai Kiệt xòe tay, giả vờ vô tội, độ đáng tin của câu trả lời thấp đến đáng thương, nhưng rất khéo đưa đẩy.

- Ma Văn ảnh hiệu đại sư phụ trách hội biểu diễn của công ty lần này là ai? Còn nữa, ta rất hiếu kỳ, hần làm sao có thể hoàn thành bức tranh lớn đến thế?

Lại một phóng viên hỏi.

- Tên của ngài ấy, bên ta không thể tiết lộ, nhưng mà ngài ấy có một danh hiệu, gọi là học sinh Phân viện nào đó. Ngài ấy là học sinh Phân viện Tây Tân Ma Văn. Chẳng qua còn có chuyện cần nói, là ngày hôm qua, Tập đoàn Khoa Long đã bỏ vốn 2400 kim tệ thu mua 40% cổ phần Phân viện Tây Tân Ma Văn.

Mai Kiệt thân nhiên nói.

Nhưng mà vừa thả ra lời này, các phóng viên đồng loạt hít vào một hơi. Học sinh Phân viện Tây Tân? Đó không phải là một cái trường học rác rưởi hay sao, tại sao lại có thể xuất hiện nhân vật như thế. Cho dù đường đường là Học viện Tây Tân Ma Văn, xuất hiện nhân vật như vậy cũng tuyệt đối khó tin.

Đương nhiên lúc này mọi người hiểu rõ, Tập đoàn Khoa Long chịu bỏ ra 2400 kim tệ thu mua cổ phần của một cái học viện rác rưởi, rõ ràng là nhắm vào “học sinh Phân viện nào đó”.

Nhưng rốt cuộc học sinh Phân viện nào đó là ai? Cái này vốn là điều bí ẩn ở Học viện Tây Tân Ma Văn, nhưng giờ đây đã trở thành bí ẩn của toàn Thái Ngô thành.

Còn bên kia, hội biểu diễn của Vu Hinh kết thúc, theo lệ thường mở hội họp báo, tràng diện lại lạnh lẽo hơn nhiều. Phòng họp báo được bố trí sẵn chỉ có liêu xiêu bốn năm nhà đài, còn là phụ thuộc vào Tập đoàn tài chính Hồng Bắc, đúng là keo kiệt cực điểm.

Miêu Đông Thăng, Vu Hinh cùng với mấy trợ thủ chủ yếu ngồi bên trên, một đám sắc mặt xanh mét. Đối với Miêu Đông Thăng, tràng cảnh lạnh lùng này là nhục nhà trắng trợn, hơn nữa kẻ khởi xướng tất cả chính là Ma Văn ảnh hiệu sư thần bí sau lưng Mộ Khê Nhi.

Trong lòng Miêu Đông Thăng phần hận đến cực điểm, nhưng cố tình lại không biết phát ra cục tức vào chỗ nào.

Cùng lúc đó, Tiêu Hoảng cùng Mộ Khê Nhi đang ở khu trò chơi, đang ngồi trong xe mạo hiểm, mơ hồ nghe được tiếng hét cực kỳ kích thích của hai người, Cầu Cầu cuộn trong lòng Tiêu Hoảng, đôi mắt tròn nhỏ càng tròn thật to.

Bởi vì đã đến đêm khuya, trong sân trò chơi chỉ còn rất ít người, bởi vậy Tiêu

Hoảng cùng Mộ Khê Nhi cũng không cần che giấu nhiều. Chỉ cần đeo kính mát, trong bóng tối mờ ảo, hai người rất khó bị nhận ra.

Hơn nữa lúc này hai người đã vứt hết phiền não ra sau, chỉ có hưởng thụ thời gian không hề áp lực này, tận tình hưởng thụ. Dù sao bọn họ còn chưa đến 20 tuổi, ham chơi là bản tính của bọn họ, chỉ là phải gánh vác quá nhiều thứ, thật khó mà có được thời gian thế này.

Hai người xuống khỏi xe mạo hiểm, lập tức lên thang máy đi lên đỉnh Ấn Tháp, nơi này có thể coi là kiến trúc cao nhất Thái Ngô thành. Ở trong này, hoàn toàn có thể quan sát toàn cảnh Thái Ngô thành.

Ngày thường đỉnh tháp đầy người, nhưng vì đã khuya, đỉnh tháp đã không còn

ai.

Hai tay bám vào lan can, dò mắt trông ra xa, Thái Ngô thành dưới màn đêm yên tĩnh mà hoa lệ, màu sắc như cầu vồng, hòa lẫn vào trời sao sáng ngời phía trên.

- Thật đẹp.

Mộ Khê Nhi nhìn xa xa, khẽ cảm thán, cảm giác không lo không nghĩ gì này làm nàng thật thích.

Tiêu Hoảng đứng cạnh Mộ Khê Nhi, không trả lời, nhưng trong ánh mắt cũng tràn ngập cảm thán. Hơi nghiêng đầu, lúc này Tiêu Hoảng nhìn thấy mái tóc Mộ Khê Nhi đón gió tung bay, bộ váy trắng cũng phấp phới theo gió.

Nếu nói trước kia Mộ Khê Nhi cho Tiêu Hoảng cảm giác xinh đẹp như mộng ảo, như vậy hiện giờ loại mộng ảo này dường như đã biến thành sự thật. Mộ Khê Nhi đứng cạnh hắn, ở nơi này chỉ có hai người bọn họ, bổ sung thêm, còn có một con Cầu Cầu.

Khoảng khắc nhìn hình ảnh xinh đẹp của Mộ Khê Nhi, trái tim Tiêu Hoàng bỗng nhiên đập rộn lên, một loại xúc động trước nay chưa từng có lan tràn khắp người Tiêu Hoàng.

Tiêu Hoàng không khỏi chậm rãi áp sát mặt vào Mộ Khê Nhi, hôn cực nhẹ một cái, sau đó nhanh chóng rút đầu trở về.

Hành động cực nhỏ này tự nhiên không trốn khỏi ánh mắt Mộ Khê Nhi, đột nhiên nghiêng đầu, liền nhìn thấy ánh mắt vô tội của Tiêu Hoàng.

- Cái tên này, vừa rồi lúc khiêu vũ, tay anh đã không thành thật, hiện giờ làm ra bộ dạng này.

Mộ Khê Nhi cong môi lên, giả vờ ra vẻ tức giận, nhưng mà giả trang không giống chút nào.

- Xin lỗi, ta...

Không đợi Tiêu Hoàng nói hết lời, lại thấy Mộ Khê Nhi kiễng chân nhẹ nhàng hôn một chút lên khóe môi Tiêu Hoàng. sau đó che miệng lại, lộ ra tươi cười:

- Em cần bản không tức giận, lừa anh thôi, đồ ngốc.

Tiêu Hoàng hết biết nói, nhìn Mộ Khê Nhi tươi cười nhàn nhạt, vuốt nhẹ khóe miệng, tiếp theo nhẹ nhàng ôm lấy Mộ Khê Nhi.

Còn Mộ Khê Nhi cũng không kháng cự, nhẹ nhàng tựa đầu vào trong lồng ngực không tính là cường tráng của Tiêu Hoàng.

Cạch.

Ngay khi Tiêu Hoàng đang chìm đắm trong thời khắc tuyệt diệu, một tiếng vang nhỏ bỗng truyền vào trong tai Tiêu Hoàng. Mộ Khê Nhi rõ ràng cảm giác được thân thể đang thả lỏng của Tiêu Hoàng đột nhiên cứng ngắc, giống như trong nháy mắt từ bông vải biến thành sắt thép.

-Ai!

Tiêu Hoàng quay đầu lại, nhắm ngay hương truyền ra âm thanh, trầm giọng nói, trong giọng tràn ngập cảnh giác.

Trong bóng tối không có câu trả lời, nhưng mà Tiêu Hoàng thấy rõ có bóng người đang lén lút rút lui.

164. Chương 164: Âm Mưu!

Thấy vậy, Tiêu Hoàng không đứng yên, trực tiếp lao vọt tới, bàn tay như kiếm sắt kẹp cổ bóng người người, kéo hẳn ra.

- Đại... đại ca tha mạng, ta không có ác ý mà.

Thấy mình không còn chỗ trốn, bóng người kia đột nhiên cầu xin.

Nương theo ánh đèn Ma Văn nhàn nhạt, lúc này Tiêu Hoàng cũng thấy rõ mặt người bóng người này. Dáng người gầy, khiến người ta cảm thấy yếu đuối, mái tóc ngắn, trên tay đang cầm dụng cụ chụp ảnh.

- Người là ai?

Tiêu Hoàng hỏi, tuy rằng nhìn đối phương yếu đuối, nhưng Tiêu Hoàng vẫn không dám khinh thường.

- Ta là phóng viên báo Thái Ngô, ta thật không có ác ý mà.

Tên còm nhom này run run nói, còn đưa ra thẻ công tác, bị Tiêu Hoàng bóp cổ, hẳn cảm thấy sắp tắt thở.

Lướt qua thẻ công tác, Tiêu Hoàng có thể xác định là thật.

- Người vẫn theo dõi chúng ta?

Tiêu Hoằng hỏi tiếp.

- Không... không phải, ta chỉ vô tình phát hiện hai người, tuyệt đối không có ác ý, chỉ là chụp mấy tấm, đều có trong này.

Phóng viên này cũng thành thật, trực tiếp đưa máy chụp ảnh ra.

Nhận lấy máy ảnh, Tiêu Hoằng xem vài lần, bên trong chỉ có mấy tấm ảnh, đều là hình chụp hẩn thân thiết với Mộ Khê Nhi.

- Chỉ có mấy tấm này, còn có không?

Tiêu Hoằng trực tiếp kéo tên phóng viên ốm này lên, ép hỏi.

- Hết... hết rồi. Ta vốn định đến đây chụp cảnh đêm, kết quả thấy được hai người. cảm thấy rất đẹp, nên chụp lại.

Phóng viên ốm trả lời.

Thấy người này đã toát hết mồ hôi, Tiêu Hoằng cũng không muốn dây dưa nữa, gỡ bỏ Ma Văn ghi ảnh khỏi dụng cụ, bỏ vào túi của mình, mới nói:

- Số thẻ làm việc, thậm chí tên tuổi địa chỉ của người đã bị ta nhớ rõ, nếu ngày mai truyền ra chuyện này, đừng nói ta không bỏ qua cho người, người Tập đoàn Khoa Long cùng sẽ làm người bốc hơi trong nháy mắt. Hiểu rồi chứ?

Nói xong, cánh tay Tiêu Hoằng dùng sức trực tiếp nhấn tên phóng viên ốm đang ngồi dưới đất, kéo lại gần lan can ở độ cao cả trăm thước.

- Nhớ... ta nhớ. Yên tâm, chuyện vừa nãy, ta không thấy gì hết. Đại ca, ngài tha cho ta đi.

Phóng viên ốm này hoảng sợ nói.

- Đi đi.

Tiêu Hoằng cũng không muốn làm khó nữa, thả hẩn xuống rồi nói. Kỳ thật dựa vào thực lực của Tiêu Hoằng hiện ai ở, cũng không quá lo làm lộ thân phận, chỉ vì phòng ngừa rắc rối mà thôi, bởi vậy cũng không cần tính toán chuyện này quá chỉ li.

Phóng viên gầy còm kia chạy nhanh như chớp, Tiêu Hoằng cầm Ma Văn ghi hình trở về cạnh Mộ Khê Nhi.

- Đó là ai vậy?

Mộ Khê Nhi hỏi.

- Một tên phóng viên, cứ yên tâm, đã xử lý rồi.

Tiêu Hoằng nói xong, cầm Ma Văn ghi hình quơ quơ trước mặt Mộ Khê Nhi.

Nhận lấy Ma Văn ghi hình từ tay Tiêu Hoằng, khởi động bằng Ngự lực, Mộ Khê Nhi nhìn thấy mấy tấm ảnh, đều là cảnh hai người thân thiết khi nãy, góc độ hay chọn cảnh đều là cấp chuyên nghiệp.

Kỳ thật loại Ma Văn ghi hình này có thể trực tiếp khởi động bằng Ngự lực, đương nhiên sử dụng dụng cụ sẽ có hiệu quả càng tốt hơn.

- Không ngờ tên kia chụp cũng không tệ, như vậy hai ta mỗi người một tấm đi?

Mộ Khê Nhi đề nghị.

- Được.

Tiêu Hoằng tự nhiên cầu còn không được, tiếp theo ôm lấy lan can, sợ mình làm rơi Cầu Cầu xuống dưới.

Cùng lúc đó, 10 giờ tối, ở phòng Viện trưởng Học viện Tây Tân Ma Văn, đám người Sài Tang, Miêu Đông Thăng, một đám sắc mặt âm trầm.

Vốn cứ tưởng rằng sẽ toàn thắng, kết quả lại bị Tiêu Hoàng cùng Mộ Khê Nhi đánh tan từ đầu đến cuối, hơn nữa mất hết thể diện trước mặt Lạc Tuyết Ninh. Cả một buổi biểu diễn, từ khi Lạc Tuyết Ninh phát hiện tình trạng sân vận động Tập Gia, liền không liếc tới Vu Hinh nữa.

về phần Miêu Đông Thăng, đã không còn loại tự tin cao ngạo khi trước, trong ánh mắt suýt phun ra lửa, giống như bị một bàn chân vô hình đạp lặn ra đất, không ngừng chà đạp.

- Rốt cuộc có kết quả điều tra chưa, Ma Văn ảnh hưởng sự trên hội biểu diễn của Mộ Khê Nhi là ai?

Sài Tang ngồi trước bàn làm việc, thúc giục trợ thủ.

- Đã có manh mối.

Trợ thủ đang xem ghi hình hội họp báo của Mai Kiệt trả lời:

- Không biết tên, chỉ có một danh hiệu, gọi là học sinh Phân viện nào đó.

Xoạt!

Ngay trong nháy mắt khi trợ thủ này nói ra mấy chữ cuối cùng, văn phòng đang xì xào liền trở nên lạnh ngắt!

Một đám người hóa đá tại trận, giống như bị đóng băng, tự nhiên bọn họ biết cái tên học sinh Phân viện nào đó, hơn nữa còn rất quen thuộc.

Vốn mọi người nhất trí cho rằng sẽ nghe được một cái tên xa lạ, kết quả không ngờ kẻ này lại chính là người ở ngay dưới mắt bọn họ.

Càng làm bọn họ không ngờ, đó là học sinh Phân viện nào đó này lại uy phong như thế. Từ ban đầu đập ngã Sài Sương, bọn họ chỉ cho rằng học sinh Phân viện nào đó kia chỉ có chút tài hoa, đáng chú ý một chút. Nhưng mà bọn họ tuyệt đối không ngờ, lần này mới không bao lâu, vậy mà trực tiếp đập ngã Miêu Đông Thăng đại danh鼎鼎.

- Đúng... thật là giả tạo, không thể nào.

Hạ Duẩn Chi kinh ngạc, lẩm bẩm nói.

về phần Miêu Đông Thăng, càng cảm thấy bất ngờ, không thể ngờ được kẻ đập ngã hắn lại là một cái học sinh Phân viện, hơn nữa trước đó hắn cũng nghe Miêu Thần nhắc tới cái tên kia còn là tân sinh Phân viện nữa.

- Ta hiểu rồi...

Lúc này Sài Tang giật mình như tỉnh mộng, trước đó lão còn buồn bực Tập đoàn Khoa Long ăn lộn thuốc hay sao, lại đi bỏ ra 2400 kim tệ thu mua cổ phần Phân viện Tây Tân Ma Văn. Trước đó ông chủ Hồng Bác cũng thương lượng với lão, lão nghĩ trong đó có gì đó quý giá, nhưng cũng không quá để ý, không phải một cái trường học rác rưởi thôi sao? Bán được cổ phần thì cứ bán đi.

Hiện giờ coi như lão triệt để hiểu được, mục đích chính là vì học sinh Phân viện nào đó. Kể từ giờ, Tập đoàn tài chính Hồng Bác sẽ không còn toàn quyền kiểm tra hành động của Phân viện, bao gồm quyền lựa chọn học sinh, muốn lấy người ra khỏi đó sẽ không phải là chuyện dễ dàng.

Trên thực tế, Sài Tang đã rõ ràng, hiện giờ giá trị của học sinh Phân viện nào đó đã vượt xa 2400 kim tệ!

- Khoa Long đáng chết, không ngờ cũng chơi chiêu lén như thế.

Sài Tang luôn có tính tình tốt cũng không khỏi khẽ mắng ra, rõ ràng lần này Tập đoàn tài chính Hồng Bác đúng là trộm gà không thành còn mất nắm gạo.

Những người khác trong văn phòng lại im lặng không nói, hiện giờ bọn họ có chút không rõ ràng, Phân viện rác rưởi trước kia lại có được nhân vật lợi hại như thế.

Không nhớ lại, trước đó bọn họ cũng nghe qua học sinh Phân viện nào đó, nhưng mãi tới giờ cũng chưa hề coi trọng.

Mà bây giờ mới coi trọng, thì đã chậm rồi. Dù sao hiện giờ Phân viện không phải chỗ do một mình Học viện Tây Tân quyết định, tuy rằng hai trường còn ở trong trạng thái nửa mở, nhưng mà muốn làm gì thì làm như trước, đã trở thành chuyện không thể.

Đương nhiên, nếu bọn họ biết học sinh Phân viện nào đó chính là Tiêu Hoảng, trước đó muốn gia nhập Học viện Tây Tân Ma Văn, kết quả bị Sài Tang trực tiếp vứt bỏ không cần, là vì để dành chỗ cho con cháu một vị quan lại, không biết sẽ có cảm tưởng gì.

- Tóm lại lần này chúng ta phải tăng mạnh tìm kiếm học sinh Phân viện nào đó. Có lẽ Tập đoàn Khoa Long sẽ che giấu hẩn thật kỹ, nhưng không sao, chỉ cần tìm ra, liền dốc hết mọi giá đưa hẩn sang đây, Khoa Long hứa cho hẩn bao nhiêu chỗ tốt, chúng ta cho gấp đôi.

Sài Tang suy ngẫm một hồi, cuối cùng ra lệnh.

Lần này, người phụ trách tìm kiếm học sinh Phân viện nào đó, vẫn là do Miêu Thần phụ trách toàn quyền.

Phân phó xong mọi chuyện, sắc mặt Sài Tang mới tốt hơn một chút, sau đó khoát tay ra hiệu tan họp.

Miêu Đông Thăng rời phòng hiệu trưởng, sắc mặt không có chút dễ chịu, lập tức trở về chỗ mình, nhắn tin với Miêu Thần bảo hẩn mau trở về.

Khoảng 10 phút sau, Miêu Thần đi tới chỗ Miêu Đông Thăng.

- Cha, ngài tìm con?

Miêu Thần khép cửa lại, ánh mắt nhìn vào Miêu Đông Thăng ngồi ở sô pha.

- Chuyện tìm kiếm học sinh Phân viện nào đó, con thấy sao?

Miêu Đông Thăng cũng không nhìn Miêu Thần, ngữ khí âm trầm hỏi.

- Còn chưa nghĩ kỹ, trước tiên tìm được rồi nói, không biết cha có ý kiến gì?

Miêu Thần trả lời, nhưng mà từ trong giọng Miêu Đông Thăng, dường như hẩn đã cảm nhận được thứ gì đó khác lạ.

- Tìm được hẩn, khóa chặt hẩn, giết chết hẩn.

Miêu Đông Thăng phân phó, câu cuối cùng rõ ràng kèm theo một tia tàn nhẫn.

Miêu Thần nghe thế, thần sắc hơi đổi, nhưng mà nhanh chóng hiểu được ý của cha mình. Có thể nói chỉ tính riêng thực lực Ma Văn ảnh hưởng, rõ ràng Tiêu Hoảng nắm giữ kỹ thuật đặc thù làm cho cả đời Miêu Đông Thăng cũng không vượt qua được.

Dù là tìm được Tiêu Hoảng, hơn nữa để Tiêu Hoảng gia nhập Tập đoàn tài chính Hồng Bác, rõ ràng sẽ sinh ra ảnh hưởng dữ dội đối với Miêu gia, thậm chí địa vị của Miêu Đông Thăng. Danh hiệu Ma Văn ảnh hưởng sư đứng đầu Thái Ngô thành phải nhường chỗ, địa vị của Miêu gia ở Tập đoàn tài chính Hồng Bác cũng sẽ bị đả kích chưa từng có, đây là chuyện Miêu Đông Thăng tuyệt đối không thể chịu đựng được!

Nếu là thế, còn không bằng thần không biết quỷ không hay xử lý trước Tiêu Hoảng, khiến hẩn hoàn toàn biến mất. Cứ thế, Miêu Đông Thăng sẽ vẫn là Ma Văn ảnh hưởng đại sư đứng đầu Thái Ngô thành hay sao?

- Đã rõ, thưa cha.

Hiểu được điểm này, Miêu Thần dứt khoát nghe lệnh, không hề có chút chần chừ, trong ánh mắt cũng toát ra hung tàn.

- Mật khác, con có thể sử dụng thân tín Miêu gia. Còn nữa, nếu có thể bắt sống tên học sinh Phân viện nào đó, tốt nhất bắt buộc hẩn giao ra kỹ thuật đang nắm giữ, rồi mới giết sau!

Miêu Đông Thăng dặn dò tiếp.

- Đã rõ.

Miêu Thần nghe lệnh, liền lui ra ngoài.

Thời gian đã đến khuya, Tiêu Hoảng chơi một vòng lớn ở khu trò chơi, sau khi đưa Mộ Khê Nhi về nhà, liền có phần luyến tiếc trở về nhà mình. Trên đường, mặt vẫn còn cười hạnh phúc, cảm giác mọi thứ thật là tốt đẹp, mà chính điều tốt đẹp này cũng cổ vũ dũng khí cho Tiêu Hoảng sống sót.

165. Chương 165: Kế Hoạch Nhiều Phía!

Ngày hôm sau. Tiêu Hoảng ngủ ngon trong nhà tĩnh lại, bắt đầu nghiên cứu Nội ngự pháp.

Đúng như Thôi Uyển Bác đã nói, Nội ngự pháp này cơ bản sử dụng Ngự lực gia tăng cường độ tế bào, như là tế bào da. cơ thịt... khiến thân thể có được năng lực chịu đánh nhất định.

Khuyết điểm là hơi tiêu hao Ngự lực, quan trọng nhất là Ma Văn phòng ngự sinh ra, đủ loại áo giáp phòng ngự cũng ra đời, mọi người phát hiện không cần luyện tập quá nhiều, cũng không cần tiêu hao quá nhiều Ngự lực là có thể cường hóa năng lực chịu đánh của mình, bởi vậy Nội ngự pháp cũng dần dần rời khỏi sân khấu lịch sử.

Có lẽ thêm một thời gian nữa. sẽ tìm thấy cái bóng của nó trong văn hiến khảo cổ.

Đọc xong hai mươi mấy trang Nội ngự pháp, trong lòng Tiêu Hoảng hiểu được tổng thể, có thể nói bản thân Nội ngự pháp yêu cầu độ chính xác Ngự lực cực cao, cần phải rót Ngự lực vào trong tế bào cơ thể.

Đương nhiên, Tiêu Hoảng không thiếu độ chính xác Ngự lực, hơn nữa mỗi ngày đều đang luyện tập.

Ngay khi Tiêu Hoảng tập trung nghiên cứu Nội ngự pháp, Ma Văn thông tin trên bàn lại rung lên. vốn Tiêu Hoảng tưởng là Mộ Khê Nhi, nhưng khi Tiêu Hoảng cầm lên xem, lại thấy là Mai Kiệt, điều này làm cho Tiêu Hoảng ít nhiều có phần thất vọng.

- Ông chủ Mai, có chuyện gì?

Chuyển cuộc gọi, Tiêu Hoảng hỏi.

- Vừa rồi chúng ta thương lượng xong, hội biểu diễn lần này trừ đi chi phí, tổng lợi nhuận là 4400 kim tệ. Cậu cùng Mộ Khê Nhi nhận 1000 kim tệ, không biết thế nào?

Mai Kiệt dò hỏi, dựa theo lệ thường thì Ma Văn ảnh hưởng sự lấy 1000 kim tệ tuyệt đối là hậu hĩnh, nhưng rõ ràng Mai Kiệt lại lo không đủ. Dù sao Tiêu Hoảng không phải người thường, nếu Tiêu Hoảng không hài lòng bỏ đi, vậy thì mình đáng tội chết vạn lần.

- Ồ, tùy tiện.

Tiêu Hoảng lạnh nhạt ừ một tiếng, ngữ khí không nghe ra buồn vui gì. Theo hắn thấy, lần này ra tay là muốn xem thực lực của mình cỡ nào, hoàn thành giấc mộng nho nhỏ của mình, thuận tiện đập Miêu Đông Thăng một cái, không có gì hơn. Hắn thật sự không nghĩ tới kiếm được bao nhiêu tiền.

Hơn nữa theo Tiêu Hoảng thấy, không có gì giá trị hơn buổi đi chơi cùng Mộ Khê Nhi đêm qua.

Chẳng qua lời của Tiêu Hoảng truyền vào tai Mai Kiệt, lại khiến hắn không yên lòng. Hắn đã có phần hiểu biết Tiêu Hoảng, theo lý thuyết 1000 kim tệ đối với Tiêu Hoảng tuyệt đối là giá trên trời, nhưng mà lại không nghe ra được chút vui mừng gì trong lời nói đó.

- Hay là Tiêu lão đệ không hài lòng với giá này?

Mai Kiệt hỏi thử.

- Vừa lòng! Vừa lòng!

Tiêu Hoảng tùy tiện nói, ngữ khí tràn ngập cho có lệ, ánh mắt không rời khỏi Nội ngự pháp:

- Nếu không có chuyện gì, sau này nói chuyện tiếp.

- Chờ đã, chờ đã, còn có một chuyện.

Mai Kiệt vội vàng nói, ngày thường hắn luôn có địa vị cao, lúc này ngữ khí lại nhún nhường, đầy mùi cầu khẩn.

- Mời nói.

Ánh mắt Tiêu Hoàng dán vào Nội ngự pháp mà nói.

- Vừa rồi ta tìm hiểu xu hướng Thái Ngô thành, có rất nhiều người hy vọng có thể tự mình cảm nhận mặt lực Ma Văn ảnh hưởng của cậu, chúng ta có nên trình diễn thêm một lần nữa không.

Mai Kiệt cẩn thận hỏi, làm người ta cảm thấy như hắn không phải ông chủ, Tiêu Hoàng mới phải.

Buông sách ra, Tiêu Hoàng ngẫm nghĩ một lát. Ma Văn bố trí trên sân vận động

tuy rằng không còn nhiều cổ năng lượng. nhims diễn thêm một lần, vẫn có thể duy trì được.

- Bởi vì lần này không có chi phí nhiều, bởi vậy thu được tài chính, cậu cùng Mộ Khê Nhi đều có thể lấy được 20%, sao hả?

Thấy Tiêu Hoàng không trả lời ngay, Mai Kiệt bổ sung tiếp.

Tiêu Hoàng nghe vậy, thần sắc chợt động, không có chi phí, vậy 20% ít nhất cũng là 2000 kim tệ đó. Hơn nữa nếu tăng giá vé, thậm chí là những thành phần khác, đạt tới 4000 kim tệ cũng không phải không thể.

- Được rồi, thời gian.

Tiêu Hoàng ngừng một lát, hỏi.

- Vậy thì nhắm trúng thời cơ, hai ngày sau, sao hả?

Mai Kiệt hỏi.

- Được rồi.

Tiêu Hoàng trả lời, cắt liên lạc.

Lần này Tiêu Hoàng rõ ràng, có lẽ trong thời gian ngắn mình sẽ không cần phải lo chuyện tiền nong nữa.

Một khi túi tiền phình to, trong lòng Tiêu Hoàng lại không yên. Trong đầu, những ý nghĩ chế tạo Chiến văn kỹ lạ cổ quái lại mọc lên như nấm.

Đương nhiên, trước tiên là Tiêu Hoàng phải tăng lên Ngự giả cấp ba, bằng không tốn cả ngàn kim tệ làm ra một cái Ngự giả cấp hai, rõ ràng là lỗ vốn.

Có ý nghĩ này, Tiêu Hoàng dứt khoát không làm thì thôi, đã làm thì tới cùng, trực tiếp cầm phần dung dịch Huyết Luyện đi vào phòng tắm

Lúc này Ngự lực trong người Tiêu Hoàng đã gần 3400 cổ, trong vòng 2 ngày, trước khi hội biểu diễn bắt đầu, nếu ráng sức thì tăng lên Ngự giả cấp ba là hoàn toàn không thành vấn đề.

Cùng lúc đó, trải qua rung động tối hôm qua, toàn bộ Thái Ngô thành đã triệt để bùng nổ. Vào lúc này, thậm chí Lạc Tuyệt Ninh cũng bị bỏ xó trong góc.

Phố lớn ngõ nhỏ, cơ bản đều là tư liệu hội biểu diễn của Mộ Khê Nhi tối qua, các tạp chí lớn cũng tranh nhau đưa tin.

Đương nhiên, thần bí nhất, cũng được các tạp chí lớn đưa tin nhiều nhất, đó là học sinh Phân viện nào đó rốt cuộc là ai?

Thậm chí đầu đề báo chí cũng in ảnh rất bắt mắt, bối cảnh là hình ảnh tuyệt mỹ do Tiêu Hoàng sáng tạo ra, bên trong có bóng người màu đen, ở giữa là dấu chấm hỏi thật to.

Chữ học sinh Phân viện nào đó cũng thường xuyên xuất hiện trong hình ảnh đài truyền hình.

Có thể nói vào lúc này học sinh Phân viện nào đó đã triệt để nổi danh, thậm chí rất nhiều cô gái bị Ma Văn ảnh hưởng của Tiêu Hoàng mê đến phát điên muốn xông vào Phân viện Tây Tân xem thử. Chẳng qua đều bị bảo vệ ngăn cản.

Đám người Lý Nhạc ở nhà trước tự nhiên biết học sinh Phân viện nào đó là ai, nhưng mà Tiêu Hoảng không cho họ nói, làm sao bọn họ dám nói.

Những khách hàng ra vào nói chuyện gần như không rời khỏi đề tài Mộ Khê Nhi, học sinh Phân viện nào đó, thậm chí còn có Cầu Cầu.

Ở trên phố, búp bê Cầu Cầu cũng bắt đầu xuất hiện, một đêm trở thành danh thú ở thành Thái Ngô.

- Không phải chứ, cái tên đáng ghét kia bây giờ được hoan nghênh như thế.

Lý Nhạc rảnh rỗi mở báo ra, nhìn thấy Cầu Cầu làm dáng đáng yêu, bĩu môi nói.

- Này, Nhạc tử, thấy Cầu Cầu mập ra như thế, còn có thể trở thành cường giả được không?

Lâm Tử tới gần Lý Nhạc nhỏ giọng hỏi.

- Cái này ngươi không hiểu được, vì sao người ta lại cứ phải trở thành cường giả? sống vui vẻ yên lành cả đời, chẳng phải rất tốt hay sao?

Lý Nhạc liếc Lâm Tử, nói.

Đến trưa, một cái tin tức càng khiến dân chúng Thái Ngô thành nổ tung truyền ra từ Công ty Mỹ Nhân. Vì cảm tạ mọi người ủng hộ, sẽ biểu diễn Trúc Mộng một lần nữa, cũng là một lần cuối cùng! Thời gian như ngừng lại quay về 2 ngày trước.

Chỉ 2 phút sau khi truyền ra tin tức này, vé vào cửa đã bị đặt sạch.

Cùng lúc đó, bên trong ký túc xá số 1 Phân viện Tây Tân Ma Văn, Lạc Tuyết Ninh thông qua màn hình nhìn cảnh tượng ồn ào ở Thái Ngô thành, biểu tình lại rất nghiêm túc.

Ở trước mặt nàng, còn có 7-8 sĩ quan, Mặc Huyền cũng có mặt, sắc mặt cũng nghiêm nghị.

- Báo cáo trưởng quan, Bối La lâm thời tiếp viện 200 quân nhân đã bí mật lên vào Thái Ngô thành, dự tính 5 giờ chiều sẽ họp mặt với chúng ta.

Mặc Huyền nhìn Ma Văn thông tin quân dụng trong túi, báo cáo với Lạc Tuyết Ninh.

Lạc Tuyết Ninh không trả lời, chỉ gật đầu. Tuy rằng đây là tin tức có lợi với nàng, nhưng mà đối với thế cục thật sự trước mắt thì đúng là như muối bỏ biển.

- Tóm lại, hiện giờ cá nhân ta nghĩ ra kế hoạch là: Chuẩn tướng Hứa Quốc Hào, dẫn phần lớn quân ta toàn lực tấn công kho hàng Phúc Long, thu hút sức chú ý của Duy Lâm công quốc. Ta chỉ dẫn hai người đi Tiêu Gia Thôn, tranh thủ lạng lẹ lấy ra thứ kia, sau đó nhanh chóng rời khỏi đây.

Lạc Tuyết Ninh sắc mặt nghiêm túc nói.

- Lạc tướng quân, chỉ dẫn hai người đi Tiêu Gia Thôn, không khỏi mạo hiểm quá mức.

Mặc Huyền nói.

- Không còn cách nào, nhiều người quá rêu rao, hơn nữa đây cũng là cách duy nhất mà ta nghĩ ra. Thực lực đối phương vượt xa chúng ta, không mạo hiểm là không được.

Lạc Tuyết Ninh nói lại.

- Vậy trưởng quan định hành động khi nào?

Khoa Tư hỏi tiếp.

Lạc Tuyết Ninh không lập tức trả lời, ánh mắt liếc màn hình bên cạnh, bên trên đang phát tin tức Công ty Mỹ Nhân tuyên bố hội biểu diễn tiếp theo là vào hai ngày sau.

- Thời gian đặt ở ban đêm 2 ngày sau, có lẽ lực ảnh hưởng của Mộ Khê Nhi cùng học sinh Phân viện nào đó tuyệt đối sẽ thu hút ánh mắt mọi người ở Thái Ngô thành qua đó, biến tướng thành tác dụng che giấu chúng ta.

Rốt cuộc Lạc Tuyết Ninh đưa ra quyết định cuối cùng.

Những người khác cũng không nói gì, rõ ràng hành động vào lúc hội biểu diễn của Mộ Khê Nhi có lẽ là thời cơ tốt nhất mà bọn họ tìm được vào lúc này, thành bại chính là chỗ đó.

Đồng thời, ở một góc ký túc xá số 1, bên trong ký túc xá của Miêu Thần cũng đang có ba nam nhân khoảng 25 tuổi đang đứng, bọn họ đều là tâm phúc của Miêu gia, thực lực đều Ở Ngự giả cấp hai, ba.

Lúc này Miêu Thần đang đứng ở ban công, lắng lắng nghe Mai Kiệt tuyên bố, chủ yếu là nói rõ tình huống liên quan tới hội biểu diễn lần 2 vào hai ngày sau. về phần học sinh Phân viện nào đó, Mai Kiệt vẫn cố ý không nhắc tới, bị truy hỏi quá mức thì cũng chỉ lướt chuồn chuồn cho qua chuyện.

- Nghe rõ rồi chứ, hai ngày sau, sân vận động Tập Gia, đây là một cơ hội để chúng ta tìm kiếm được học sinh Phân viện nào đó. Nắm chắc cho kỹ, các người đều là tâm phúc của Miêu gia, Miêu gia suy yếu, cũng không có lợi với các người.

Miêu Thần dựa vào vách tường, nhìn cảnh ngoài cửa sổ nói.

- Chúng ta đã rõ. Thiếu gia, giả thiết ta phát hiện tung tích tên học sinh Phân viện nào đó, vậy ta phải làm gì?

Một tên tâm phúc hỏi.

- Hành động theo hoàn cảnh, nếu có cơ hội thì giết, hơn nữa căn cứ kinh nghiệm của cha ta, thực lực của đối phương sẽ không quá Ngự giả cấp hai, chúng ta hoàn toàn có thể đối phó được.

Miêu Thần phân phó.

166. Chương 166: Hành Động!

Tiêu Hoằng ở trong nhà, tuy rằng không biết đám người Miêu Thần đang làm gì, nhưng cũng khẳng định tuyệt đối 100% là Miêu gia hận mình thấu xương, đồng thời sẽ trăm phương nghìn kế tìm kiếm mình, hơn nữa sẽ bất lợi với mình.

Trước mắt, chuyện duy nhất mà Tiêu Hoằng có thể làm là nắm chặt thời gian tăng lên thực lực. vẫn là câu cũ, chỉ có thực lực mới là đáng tin nhất.

Ra khỏi phòng tắm, trải qua 3 giờ huấn luyện, Ngự lực trong người Tiêu Hoằng đã đạt tới 3422 cổ, cố gắng huấn luyện ngày mai, ngày kia sẽ đạt đến Ngự giả cấp ba.

Vừa lúc có thể sử dụng xong hai bình dung dịch Huyết Luyện còn lại.

Nằm trên giường nghỉ ngơi một lát, Tiêu Hoằng đứng dậy, cẩn thận cất hai đóa hoa nhung trắng, chứa chất dịch trắng vào trong lọ thủy tinh, bảo quản cẩn thận.

Sau đó Tiêu Hoằng bắt đầu dựa vào những gì học được cải tiến công thức chế tạo Văn đan. Khác với trước, lần này Tiêu Hoằng còn có thủ đoạn phía sau, đó là dùng Văn đan chữa trị xong liền tiến hành điều trị nhanh, chủ yếu vận dụng một loại Văn đan giải độc khác, cùng với những dược phẩm trợ tim.

Hình thành một cái hệ thống chữa trị khổng lồ, hơn nữa đã chế tạo ra hàng mẫu Văn đan giải độc.

Thời gian hai ngày vội vàng trôi qua, hai ngày nay, ngoại trừ đi học, Tiêu Hoằng gần như không ở bên ngoài lâu, phần lớn thời gian đều ở trong phòng nghiên cứu.

Không chỉ Văn đan chữa trị, còn cải tiến đạo cụ Quyền Tàng, cải tiến chủ yếu là áo choàng đen, bên trong gắn thêm Ma Văn phòng ngự, kính mắt sao năm cánh, gắn thêm Ma Văn nhìn đêm.

Như vậy sẽ thuận tiện cho Tiêu Hoằng đi trong đêm đen.

Bản thân Tiêu Hoằng hiểu rõ, Duy Lâm công quốc đã đến, còn có quân đội của Lạc Tuyết Ninh, tuyệt đối là thuốc nổ hẹn giờ. Nói không chừng có lúc nổ tung, vì không liên lụy tai vạ đó tới mình, Tiêu Hoằng quyết định làm một số chuyện bí ẩn, sử dụng thân phận Quyền Tàng thì tốt hơn.

Dù sao thân phận này che giấu đủ sâu, cơ bản ngoại trừ bản thân Tiêu Hoằng ra, không có người thứ hai biết tới.

8 giờ sáng, lúc này Tiêu Hoàng đã tu luyện nửa giờ trong bồn tắm, hiện giờ Ngự lực trong người Tiêu Hoàng đã đến 2498 cổ, còn một chút nữa sẽ tăng lên Ngự giả cấp ba.

Lúc này Tiêu Hoàng ngồi trong bồn tắm lớn mới mua, sắc mặt tái nhợt. Trải qua thời gian dài dùng Văn đan bổ huyết cùng với Nhuận Tạng, đã hơi có màu hồng nhuận, tình trạng thân thể Tiêu Hoàng hiện giờ đang không ngừng tốt lên.

Có thể nói bây giờ mỗi lần huấn luyện, Tiêu Hoàng vẫn cảm giác đau đớn, nhưng bây giờ Tiêu Hoàng đã học được chịu đựng, hoặc gọi là thích ứng.

20 phút trôi qua, Ngự lực trong người Tiêu Hoàng đã lên đến 2502 cổ, rốt cuộc bước lên trình độ Ngự giả cấp ba. Tuy rằng Ngự lực trong người còn có thể duy trì tu luyện, nhưng Tiêu Hoàng không tiếp tục nữa, lập tức ngừng tu luyện, đứng lên rời bồn tắm.

Hôm nay là ngày hội biểu diễn lần 2, cần nhiều chỗ sử dụng Ngự lực, Tiêu Hoàng phải tiết kiệm một chút.

Mặc áo da cùng quần bỏ cao cấp mà Mộ Khê Nhi mua cho Tiêu Hoàng, soi gương, lại đeo kính râm thật to, Tiêu Hoàng rời phòng.

Từ cửa sau đi ra Doanh nghiệp Đại Hoàng Mỹ, Tiêu Hoàng lái xe Ma Văn đi tới sân vận động Tập Gia, trên đường tràn ngập cảnh giác.

Tuy rằng không biết kế hoạch của Miêu Thần cùng Miêu Đông Thăng, nhưng Tiêu Hoàng hiểu rõ sáu chữ Học sinh Phân viện nào đó hiện giờ đã là cây to đón gió. Chỉ cần hai ngày, khắp Thái Ngô thành đã không ai không biết không ai không hiểu, nghe nói ngay cả thị trường cũng tự mình hỏi chuyện này.

Hành động như thế nhìn như không có gì, nhưng mà Tiêu Hoàng nhìn thấu mấu chốt đã nghĩ kỹ, đó là sự tồn tại của mình tuyệt đối là cái gai trong mắt Miêu Đông Thăng, bởi vậy Tiêu Hoàng không thể không đề phòng.

Đi vào sân vận động Tập Gia, dừng xe Ma Văn ở góc khuất, Tiêu Hoàng ngó trái ngó phải, sau đó đi vào sân vận động từ cửa hông.

Lúc này vẫn là đám nhân viên trước, xếp thiết bị cùng với Ma Văn vào vị trí tương ứng. Hiện giờ Mai Kiệt lòng dạ tinh tế đã thu toàn bộ nhân viên tham dự hội biểu diễn vào Tập đoàn Khoa Long, vì phòng ngừa những người này lộ bí mật hội biểu diễn, đặc biệt là thân phận thật của Tiêu Hoàng.

Đối với công nhân bình thường, có thể gia nhập Tập đoàn Khoa Long, bọn họ tự nhiên cầu còn không được.

Hơn nữa lúc này Mai Kiệt cũng nghĩ được mùi vị khác thường, đặc biệt từ Mai Long ngự văn hành phái ra hai mươi mấy cao thủ xen lẫn trong hội trường, đảm bảo tất cả an toàn, đặc biệt là Tiêu Hoàng.

Thời gian nhanh chóng đến 6 giờ tối, trong sân vận động Tập Gia đã xôn xao, nhưng mà lúc này người xem nhìn cảnh tàn phá này đã không còn nghi ngờ, trong ánh mắt đều ẩn chứa chờ mong vô tận.

Nhìn vào phòng điều khiển, từ ghế người xem chỉ có thể thấy được bóng người ở bên trong. Mọi người đều biết rõ, ở bên trong chính là học sinh Phân viện nào đó gần đây cực kỳ nổi tiếng, hiện giờ người ở Thái Ngô thành đã đặt cho hán danh hiệu Mộng Áo đại sư.

Không lâu sau, nháy mắt khi người xem đến đủ, Tiêu Hoàng mở lại Ma Văn ảnh hiệu. Dựa theo tiêu hao năng lượng trước mắt, Tiêu Hoàng phỏng đoán Ma Văn ảnh hiệu do mình chế tạo cũng chỉ chịu được lần trình diễn này.

Tuy rằng trước đó những người này đều xem qua tiếp sóng trực tiếp, nhưng mà hình ảnh giống y như thể xuất hiện, vẫn khiến ánh mắt họ sáng lên. Cảm giác ở hiện trường tuyệt đối kỳ diệu hơn là nhìn qua màn hình Ma Văn.

Cùng lúc đó, bên trong khu ký túc xá số 1 Phân viện Tây Tân Ma Văn, Lạc Tuyết Ninh, Khoa Tư cùng với đám người Hứa Quốc Hào đều bắt đầu kiểm tra trang bị của bản thân. Ngoại trừ bao Ma Văn cùng quần trang đi đêm màu xám, còn có giáp phòng hộ đơn giản, chủ yếu bảo vệ tim và đầu.

Kiểm tra xong mọi thứ, thí nghiệm máy nhìn đêm, mọi thứ bình thường, Lạc Tuyết Ninh liếc Hứa Quốc Hào:

- Hiện giờ bắt đầu đồng bộ thời gian. thời điểm hành động là 7 giờ 30 phút, là thời điểm hội biểu diễn của Mộ Khê Nhi đạt tới cao trào. Nhớ kỹ, nhiệm vụ của mọi người là cố gắng thu hút quân đội Duy Lâm ở Thái Ngô thành đi kho hàng Phúc Long, tốt nhất có thể tranh thủ cho ta khoảng thời gian 2 giờ.

- Đã rõ.

Hứa Quốc Hào nói, tiếp theo đeo bao tay da màu đen lên tay, đồng bộ Ma Văn thời gian. Khác với đồng hồ dân dụng, Ma Văn thời gian này chính xác tới từng giây.

- Mặt khác, ta muốn nói với mọi người, mọi người chỉ là đánh nghi binh, nhớ kỹ là kiềm chế kẻ địch, không cần phải liều chết, cố gắng sống sót, cùng với không nên tổn hại tới bình dân. Rõ chưa?

Lạc Tuyết Ninh căn dặn tiếp.

- Rõ, trưởng quan.

Người ở đây đồng loạt đáp lời.

- Tốt. xuất phát.

Lạc Tuyết Ninh cũng không do dự nữa, dù biết lần này bản thân mình có lẽ mạo hiểm rất lớn, nhất là làm lộ tin tức, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng, hiện giờ Lạc Tuyết Ninh chỉ có thể đặt cược vào vận may của mình.

Tiêu Hoảng ở sân vận động Tập Gia, không biết kế hoạch của Lạc Tuyết Ninh. Vào lúc này vẫn đang trong phòng điều khiển, bình thần không chế Ma Văn ảnh hiệu.

Nhưng trong lòng Tiêu Hoảng mơ hồ cảm giác không đúng, không khí xung quanh phát ra mùi vị làm khiến hắn trở nên cảnh giác.

Nhưng Tiêu Hoảng sẽ không vì chuyện này mà rối loạn Ngự lực của mình, vẫn trật tự không chế Ma Văn ảnh hiệu, ánh mắt không ngừng quét người xem trên đài ở xung quanh.

Chỉ nhìn từ bề ngoài, không có gì khác thường.

Thời gian đến 7 giờ 30, đám người Hứa Quốc Hào tách khỏi Lạc Tuyết Ninh đã xuất hiện ở trên con đường gần kho hàng Phúc Long.

Nhìn sơ đồ sao chép từ Quyền Tàng, đối chiếu với cảnh vật trước mắt, Hứa Quốc Hào phân biệt rõ ràng những điểm đánh dấu trên bản đồ.

- Nhìn thấy kho hàng góc đông nam chứ? Hành động!

Nhìn Ma Văn thời gian, Hứa Quốc Hào ra lệnh.

Tiếp theo mấy trăm quân nhân quân đoàn Bối La cùng mấy chục quân đội Tân Cách công quốc rời khỏi xe Ma Văn.

Mười mấy người đều cầm lấy ống phóng tên lửa Ma Văn, không nói hai lời bắn về phía xa, bắn ra mười mấy viên đạn hỏa tiễn.

Ầm Ầm...

Lập tức tiếng nổ liên tục vang lên, kho hàng xám xịt không cửa sổ ở xa xa lập tức bùng lên mười mấy cột lửa.

Còn Hứa Quốc Hào cũng không có phát động xung phong mù quáng, vẫn lựa chọn phương thức đả kích từ xa, phát động tiến công liên tục lên kho hàng.

Nhưng mà một lát sau, nhìn thấy mấy trăm tên đeo mặt nạ xuất hiện, lập tức phản kích đám người Hứa Quốc Hào.

Hai bên lập tức va chạm vào nhau.

Bốn chiếc xe bắt đầu né tránh, bình dân như thường lệ chạy tán loạn khắp nơi.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, chiến đấu đã tiến vào giai đoạn gay cấn.

Lúc này Hứa Quốc Hào dường như cảm giác không đúng. Đối phương phản ứng quá nhanh, dường như sớm biết có người tới tấn công, nhưng mà lúc này nói gì cũng chậm rồi, đã chấp hành chiến thuật, chỉ có thể kiên trì đến cùng.

Trên con đường khác, Lạc Tuyết Ninh đang dẫn Khoa Tư cùng với một tên thủ hạ tên Tát Cơ, nhanh chóng chạy đến Tiêu Gia Thôn. Dựa theo kế hoạch nhiệm vụ trước đó, thời gian cho Lạc Tuyết Ninh cùng lắm là 2 giờ.

Lấy được thứ đó, nghĩ cách rút lui, về phần lộ tuyến rút lui thì chưa xác định, mọi chuyện tùy cơ ứng biến.

Ở trong sân vận động Tập Gia, không khí thoải mái hơn nhiều, lúc này mọi người đắm chìm trong mộng ảo do Tiêu Hoàng dệt lên. Thẳng đến 8 giờ, trong hội trường hiện lên ánh sáng, Mộ Khê Nhi “biến mất”, toàn bộ hội trường khôi phục cảnh tượng đồ nát, hội biểu diễn mới coi như hoàn toàn chấm dứt.

167. Chương 167: Đuổi Giết!

Nhìn người xem còn chưa thỏa mãn rời sân vận động, Tiêu Hoàng quan sát cảnh vật xung quanh, rất bình tĩnh.

Gỡ Ma Văn trung tâm ra khỏi dụng cụ, Tiêu Hoàng vừa rời phòng liền nhìn thấy Mộ Khê Nhi duyên dáng đứng ngoài cửa, kèm theo ý cười nhàn nhạt.

- Gọi anh đi tham gia hội họp báo, anh có đi không, sợ lộ thì đeo thêm cái mặt nạ nữa.

Mộ Khê Nhi hỏi.

- Quên đi, cái đó thì có gì chứ.

Tiêu Hoàng nói, nhẹ nhàng vuốt tay Mộ Khê Nhi.

- Nếu vậy, ngày mai gặp lại.

Mộ Khê Nhi nghĩ nghĩ nói, dù sao thời gian đã không còn sớm.

- Được rồi, ngày mai gặp lại.

Tiêu Hoàng sáng khoái nói.

Nói chuyện với nhau một lúc, mới có phần không muốn tách ra.

Thấy bóng dáng Mộ Khê Nhi càng xa, thần sắc nhu hòa của Tiêu Hoàng mới rút đi, tiếp theo nhìn xung quanh, liền kéo áo, đeo kính râm thật to đi ra khỏi sân vận động, chuẩn bị khiêm tốn đi về nhà.

Nhưng ngay khi Tiêu Hoàng ra khỏi sân, tới một góc tối, không ngờ phát hiện trên ống tay áo của mình xuất hiện ánh huỳnh quang nhàn nhạt.

Cái này...

Thấy thế, Tiêu Hoàng không khỏi nhướn mày, tràn ngập kinh ngạc, nháy mắt tóc gáy dựng đứng.

Hắn nhận ra huỳnh quang này, rất có thể là dịch trùng con của Tử Linh Trùng! Bình thường đặt dấu hiệu này, trùng mẹ có thể theo dấu hiệu tìm tới con mới!

- Hồng rồi.

Trong lòng Tiêu Hoàng hô lên.

Tiếp theo tiếng ong ong dày đặc truyền vào trong tai Tiêu Hoàng, nhanh chóng khởi động công năng nhìn đêm của kính râm, liếc qua một cái, Tiêu Hoàng thấy được ở bên phải có mấy ngàn con ruồi bay đang lao về phía bên này!

Bởi vì có kính nhìn đêm hỗ trợ, Tiêu Hoàng thấy rõ ràng thứ đang lao về phía mình là ruồi viên đạn, phần đầu cứng rắn, trong bụng có dịch axit rất mạnh.

Nếu đụng trúng thân thể, cũng sẽ giống như viên đạn Ma Văn, nhưng càng đáng sợ hơn là axit mạnh, ăn mòn vết thương, sức phá hoại rất mạnh, cực kỳ khó chơi, nó cũng là một loại ấu trùng của Tử Linh Trùng.

Tin tức này lóe qua đầu Tiêu Hoàng, tiếp theo Tiêu Hoàng không dám thờ ơ, đột nhiên dậm bước nhảy lên, làm động tác cá nhảy.

Cả ngàn con ruồi viên đạn không kịp đổi hướng, toàn bộ đụng vào phía trái Tiêu Hoàng, đụng vào vách tường kim loại sân vận động.

Bùm bùm bùm...

Tiếng va chạm liên tiếp vang lên, vách tường cách Tiêu Hoàng hai thước đã đầy lỗ thủng, bên trên còn dính chất dịch xanh, một lát sau, vách tường kim loại bắt đầu hòa tan.

Phát hiện điều này, vốn thần kinh trần ngáp cảnh giác liền căng chặt, một cái tín hiệu truyền vào đầu Tiêu Hoàng, đó là Miêu Thần chẳng những muốn tìm hấn, còn muốn giết hấn!

Đương nhiên, điều này cũng không ngoài dự kiến của Tiêu Hoàng, đồng thời Tiêu Hoàng lấy ra Linh Xà cùng với Ma Văn Châu lam đậm, lần lượt khởi động.

- Học sinh Phân viện nào đó, tìm người thật là không dễ, có thể ở trong phòng điều khiển lâu như thế, ngoại trừ người ra, sẽ không còn ai khác nữa.

Trong bóng tối đột nhiên truyền ra tiếng nói của Miêu Thần, ngữ khí trần ngáp lạnh lẽo.

Cùng tiếng nói này, Miêu Thần ôm tay đi ra từ góc tường, biểu tình bình thản không dao động.

Cùng lúc đó, phía sau thân cây cách Tiêu Hoàng mười thước, cũng lóe ra ba người bao vây Tiêu Hoàng trong góc tối hẻo lánh.

Liếc xung quanh, Tiêu Hoàng híp mắt, không cần đoán, Tiêu Hoàng cũng biết những người này không phải kẻ đầu đường xó chợ. Đánh bừa, một cái Miêu Thần cũng đủ cho hấn chịu đủ, khéo mắt Tiêu Hoàng không khỏi co giật.

- Vốn ta tìm người chỉ là vì lôi kéo, nhưng mà bây giờ không được. Kẻ dám xúc phạm quyền thế Miêu gia chúng ta, chỉ có một kết cục, đó là tìm đường chết.

Miêu Thần nói, mấy chữ sau đã chứa sát khí rõ ràng.

Đồng thời Tiêu Hoàng cũng thấy được ba người không xa đã đồng loạt khởi động Chiến văn.

- Khắc khắc! Khắc khắc khắc!

Lúc này Tiêu Hoàng bỗng nhiên cười lạnh, làm người ta cảm thấy cực kỳ quái dị. Nó không có sợ hãi, giống như đối phương trúng âm mưu của hấn.

- Người cười cái gì?

Tiếng cười này hiển nhiên làm Miêu Thần kinh ngạc, dựa theo hấn biết, con người vào lúc này hoặc là nặng nề, hoặc là sợ hãi, chẳng lẽ tiếng cười này chỉ là lớn tiếng dọa người?

Miêu Thần không nắm chắc.

Tiêu Hoàng không nói, chỉ là vươn tay đeo bao da chỉ ra sau lưng Miêu Thần.

Miêu Thần tự nhiên sẽ không mắc mưu:

- Người cho là loại kỹ xảo này sẽ...

Không đợi Miêu Thần nói xong câu, Tiêu Hoàng đã khởi động Linh Xà, thân mình lóe lên mở vòng xoáy tới mức lớn nhất, xông về phía bên phải nhanh như tia chớp.

Tiêu Hoàng sử dụng quán tính tâm lý học. Nói thẳng ra là người bình thường gặp phải loại tình huống này đều sẽ theo bản năng cho rằng đối phương đang giả vờ. Chỉ cần không quay đầu lại, đối phương sẽ không

chạy thoát, bởi vậy theo bản năng thì ở tình huống không quay đầu, tính cảnh giác của con người sẽ tự giảm xuống, làm tưởng chỉ cần đối phương nằm trong tầm nhìn của mình là sẽ không có hành động bất ngờ.

Trên thực tế có lúc đây là khái niệm sai lầm, Tiêu Hoàng nắm bắt điểm này, cũng có thể nói là không còn cách nào. Tuy rằng ngày phòng đêm phòng, nhưng mà năng lực trinh sát của Tử Linh Trùng thật quá mạnh mẽ.

Dù sao Tiêu Hoàng là người, không phải máy móc, không thể cảnh giác 100%.

Thấy Tiêu Hoàng như con gió lóe lên trước mắt mình, thần sắc Miêu Thần chợt động. Hắn đã chuẩn bị sẵn Tiêu Hoàng chạy trốn, nhưng mà khiến hắn không ngờ là Phong văn của Tiêu Hoàng linh hoạt như thế, không cần điều chỉnh liên tục có thể nhắm theo hướng muốn đi.

- Chặn hắn lại!

Miêu Thần không cần nghĩ ngợi ra lệnh cho thủ hạ.

Nhưng mà lúc này, Tiêu Hoàng đã vù một cái lướt qua một người, lập tức chạy như điên trên phố, nháy mắt tốc độ đột phá 60 km.

- Đuổi theo!

Miêu Thần nhanh chóng ra lệnh, đồng thời kích hoạt Phong văn đuổi sát theo sau lưng Tiêu Hoàng. Hắn biết nếu để cho Tiêu Hoàng chạy thoát, không khác gì đứt dây động rừng, về sau muốn tìm dấu tích sẽ khó càng thêm khó.

Ba tên tâm phúc Miêu gia cũng không dám chậm, khởi động Phong văn theo sát sau lưng Miêu Thần.

Chỉ nói riêng tốc độ, Miêu Thần sử dụng Phong văn Ngự giả cấp bốn có tốc độ tuyệt đối không thua gì Linh Xà, thậm chí còn hơn một chút, dù sao cấu tạo Linh Xà có kỳ lạ hơn nữa thì cũng chỉ là Ngự giả cấp một.

Nhưng mà so sánh tính linh hoạt, Linh Xà có 16 vòng xoáy điều tiết sẽ toàn thắng đám người Miêu Thần.

Nghiêng đầu, thấy Miêu Thần không ngừng tới gần. tay phải lóng lánh những đốm sáng dày đặc như đom đóm, Tiêu Hoàng híp mắt, bỗng nhiên làm động tác đổi góc 90 độ, thân hình nhoáng cái trốn sang con đường khác, nhanh chóng lấy ra đạn tín hiệu Ma Văn chỉ về phía sân vận động Tập Gia ẩn một cái!

Miêu Thần truy đuổi phía sau nhìn Tiêu Hoàng linh hoạt làm động tác đổi góc 90 độ vuông như cá chạch, không có một chút khó khăn, khéo mắt co giật, ánh mắt hiện lên vẻ kinh ngạc.

Miêu Thần hiểu biết khá rõ về Phong văn, biết rõ muốn làm động tác né tránh linh hoạt như thế chẳng những phải có Phong văn đặc biệt, còn phải có độ chính xác Ngự lực rất mạnh.

Cùng lúc đó, một viên đạn tín hiệu bắn ra từ hướng Tiêu Hoàng, hơn nữa nhanh chóng nổ tung ở không trung trên sân vận động Tập Gia, hình thành pháo hoa màu đỏ xinh đẹp!

Hồng rồi.

Trong lòng Miêu Thần chợt động, hắn biết rõ đây là tín hiệu cầu cứu của Tiêu Hoàng.

- Không được bỏ qua hắn, tiếp tục đuổi theo!

Miêu Thần nói, cũng làm động tác chuyển góc nhanh, nhưng mà so với Tiêu Hoàng, quá trình đổi góc 90 độ rõ ràng tốn thất gia tốc nhất định, sau khi chuyển góc, lại để cho Tiêu Hoàng kéo ra khoảng cách.

Nhưng đã tới mức này, Miêu Thần đã không có đường lui, chỉ có thể không tiếc mọi giá giết Tiêu Hoàng!

về phần tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, về sau rồi nói!

Ở sân vận động Tập Gia, bởi vì hội biểu diễn của Mộ Khê Nhi đã kết thúc, bởi vậy mái che sân vận động đã từ từ mở ra, pháo hoa cực lớn nổ tung tự nhiên thu hút sự chú ý của các công nhân.

- Oa, thật là đẹp.

Các công nhân đồng loạt hô lên.

Nhưng mà Thượng Mặc đang giám sát công nhân nhìn thấy pháo hoa màu đỏ, liền trợn to mắt. Bởi vì trước đó Tiêu Hoằng đã nói với Mai Kiệt cùng mấy người quản lý, một khi có người bắt lợi với hắn, đây là tín hiệu cầu cứu!

Biết rõ điều này, Thượng Mặc lập tức quay đầu chạy như điên vào phòng họp báo sân vận động.

Lúc này Mai Kiệt cùng Mộ Khê Nhi đang bị đám phóng viên điên cuồng truy hỏi, trong đó câu hỏi nhiều nhất là về học sinh Phân viện nào đó.

Ầm!

Đúng lúc này, cửa phòng họp mở ra, không đợi mọi người phản ứng lại, Thượng Mặc đầy mồ hôi chạy tới chỗ Mai Kiệt.

- Lão Mặc, người làm gì? Không thấy có phóng viên hay sao?

Mai Kiệt kéo mặt tươi cười, hạ giọng trách cứ, dù sao mỗi một hành động bây giờ đều CÓ thể là ảnh bìa trên báo ngày mai.

- Ông chủ, xảy ra chuyện rồi, Tiêu lão đại xảy ra chuyện, vừa rồi ta thấy tín hiệu cầu cứu của Tiêu lão đại ở trên trời sân vận động, dường như bị người ta theo dõi.

Thượng Mặc cố gắng ép nhỏ giọng, biểu tình ác liệt rõ ràng.

- Cái gì?

Mai Kiệt nghe thế, mặt tươi cười giả tạo chợt cứng lại, thay vào đó là kinh hãi. Hiện giờ không ai hiểu rõ hơn Mai Kiệt giá trị của Tiêu Hoằng, cùng với địa vị không thể thay thế ở Công ty Mỹ Nhân của hắn.

168. Chương 168: Phản Kích!

Xin lỗi các vị, họp báo hôm nay chấm dứt ở đây.

Đột nhiên Mai Kiệt đứng lên nói một câu có lệ với các phóng viên, liền kéo Thượng Mặc ra khỏi đại sảnh.

Mộ Khê Nhi vẫn ôm Cầu Cầu thấy vậy cũng đứng dậy, tỏ vẻ xin lỗi, cũng đi theo ra ngoài.

- Rốt cuộc có chuyện gì?

Đi vào góc yên lặng, Mai Kiệt lo lắng hỏi Thượng Mặc, ánh mắt muốn phun lửa.

- Vừa rồi ta giám sát công nhân, kết quả ở không trung sân vận động vang lên tín hiệu cầu cứu mà Tiêu Hoằng đã ước định trước đó.

Thượng Mặc nói xong, chỉ ra ngoài cửa sổ.

Chỉ thấy pháo hoa đã tan biến khỏi bầu trời, nhưng còn có làn khói còn chưa tan hết.

- Pháo hoa truyền tới từ hướng nào?

Mai Kiệt truy hỏi.

- Hướng tây bắc.

Thượng Mặc trả lời.

Mai Kiệt không hỏi thêm nữa, nhanh chóng lấy ra Ma Văn thông tin liên lạc với Tiêu Tề Sơn.

- Chà! Mai lão đệ, chúc mừng trước nha, hội biểu diễn thật là thành công, sao hử, tới báo tin mừng với ta phải không?

Tiếng nói nhàn nhã của Tiêu Tề Sơn truyền ra từ Ma Văn thông tin.

- Tiêu ca, đừng nói nhảm nữa, phiền ngài mau tụ tập cao thủ Mai Long ngự văn hành, tìm kiếm dọc theo hướng tây bắc Thái Ngô thành, có người của chúng ta gặp chuyện rồi.

Mai Kiệt vội nói.

- Ai vậy, nghe giọng lão đệ, dường như không phải người thường?

Tiêu Tề Sơn hỏi, ngữ khí trở nên nghiêm túc.

- Tiêu Hoàng.

Mai Kiệt chỉ trả lời hai chữ.

- Cái gì?

Nháy mắt, vốn Tiêu Tề Sơn coi như nghiêm túc không khỏi hô lên, thân là nhân vật trung tâm Tập đoàn Khoa Long, hẳn tự nhiên biết cái tên Tiêu Hoàng, càng biết giá trị cùng địa vị ở Công ty Mỹ Nhân của Tiêu Hoàng.

- Lão đệ đừng nóng vội, ta đi triệu tập tất cả cao thủ Mai Long ngự văn hành, dốc hết sức tìm tòi tung tích của hắn.

Tiêu Tề Sơn vội nói, ngữ khí đùa cợt khi này đã trở nên nóng vội.

Cắt liên lạc, lúc này Mai Kiệt nhìn thấy Mộ Khê Nhi đang đứng bên cạnh, ánh mắt đại ra, khóe mắt còn dính nước mắt, miệng hơi mở ra.

- Tiêu Hoàng... anh ấy sao rồi?

Mộ Khê Nhi khóc nức nở hỏi, ngày hôm qua nàng cùng Tiêu Hoàng vừa mới biểu lộ tình yêu, nàng không hy vọng Tiêu Hoàng lại xảy ra chuyện.

- Hoài nghi bị người đuổi giết, rất có thể là người Tập đoàn tài chính Hồng Bác làm.

Hiện giờ Mai Kiệt thật sự không có tâm tình để ý tới cảm giác của Mộ Khê Nhi, chỉ để lại một câu, liền cầm Ma Văn thông tin liên hệ với Mai Long. Nhưng lúc này Mai Kiệt kinh ngạc phát hiện Ma Văn thông tin của Mai Long đã tắt.

- Thượng Mặc, người tìm hai người hộ tống Khê Nhi quay về, ta tự mình dẫn người tìm kiếm trong Thái Ngô thành.

Mai Kiệt nói, biểu tình nóng giận.

- Không, ta muốn đi theo tìm kiếm Tiêu Hoàng.

Bỗng nhiên Mộ Khê Nhi nói.

- Không được, cô đi sẽ rất nguy hiểm.

Mai Kiệt dứt khoát nói, tiếp theo chạy thẳng ra ngoài sân vận động, lên xe Ma Văn của mình.

Cùng lúc đó, Tiêu Hoàng vẫn đang không ngừng chạy lung tung trên phố, đầu óc điên cuồng xoay chuyển, muốn tìm cách thoát khỏi khốn cảnh.

Nhìn lại đám người Miêu Thần sau lưng, tuy rằng điều khiển Phong văn thiếu linh hoạt, nhưng tốc độ vẫn vượt xa Tiêu Hoàng. Mỗi khi Tiêu Hoàng dùng góc ngoặt yêu cầu độ khó cao kéo ra khoảng cách nhất định, đám người Miêu Thần sẽ nhanh chóng đuổi sát theo.

Còn Miêu Thần ngoại trừ lần đầu, từ trước tới sau không phát động công kích gì với Tiêu Hoàng, rõ ràng đang tìm cơ hội chuẩn bị ra tay là một chiêu chí mạng!

Tiêu Hoàng tự nhiên hiểu rõ điểm này, trong lòng luôn căng thẳng, thần kinh kéo căng, trên trán đã phủ mồ hôi.

Hiển nhiên cách làm của Miêu Thần càng làm người ta khó chịu hơn là không ngừng tấn công.

Đương nhiên, Tiêu Hoàng cùng không phải kẻ ngồi chờ chết, trong quá trình chạy trốn cũng đã khởi động Chiến văn thường dùng, lúc nào cũng có thể phản kích tự vệ.

10 phút sau, Tiêu Hoảng mở ra Phong văn điên cuồng bỏ chạy đã rời khỏi khu Bách Ham, tiến vào khu Cốc Lam, vẫn chạy thẳng về phía tây bắc.

Đối với địa hình khu Cốc Lam, Miêu Thần từ nhỏ lớn lên ở Thái Ngô thành, tự nhiên rõ như lòng bàn tay.

Ngẩng đầu, chỉ thấy phía trước là hai tòa lầu cao hơn 20m, khoảng cách ở giữa chỉ khoảng 5m, cái này đã là khoảng trống rất nhỏ đối với Phong văn.

Chỉ cần xua đuổi đối phương đến đó, phát động tấn công, không gian cho đối phương tránh né sẽ càng ít ỏi, hặc là ngừng sử dụng Phong văn tiến hành né tránh, hoặc là đụng thẳng vào tường. Mặc kệ là loại nào, Tiêu Hoảng đều sẽ bị bốn người bọn họ vây giết.

- Phác Dật, Đan Nam, các người bọc đánh hai bên, ngăn cản tên học sinh Phân viện kia đi sang hai bên. Quân Thất, người đuổi theo ta.

Miêu Thần nhanh chóng phân phó. Phác Dật cùng Đan Nam đều là Ngự giả cấp ba, Quân Thất yếu hơn, là Ngự giả cấp hai.

- Rõ rồi.

- Đã rõ.

Phác Dật cùng Đan Nam trả lời cùng lúc, một trái một phải tăng mạnh lực đẩy của Phong văn, thành hình tam giác bao vây Tiêu Hoảng ở giữa, ngăn cản đường đi hai bên của Tiêu Hoảng, đường ra duy nhất là khe hở giữa hai tòa nhà.

Ánh mắt khê giật, Tiêu Hoảng tự nhiên chú ý tới Phác Dật cùng Đan Nam ở hai bên, đồng thời cùng biết rõ mục đích của họ. Nhưng mà vào lúc này Tiêu Hoảng không giãy dụa, chỉ cắn răng tăng tốc lao vào ngõ nhỏ, đồng thời ở trên tay phải, đoàn năng lượng không quá sáng đang chậm chạp hình thành.

Miêu Thần luôn đuổi sát phía sau thấy thế, khóe miệng khê nhếch, tươi cười đắc ý hiện lên trên mặt. Trên tay phải, đoàn sâu huỳnh quang xanh lục từ từ kéo ra trên tay Miêu Thần, đây cũng là một loại hùng dăng trùng con của Tử Linh Trùng.

Ngay sau đó, Miêu Thần tươi cười âm lãnh tăng lực đẩy của vòng xoáy Phong văn tới mức mạnh nhất, cùng lao vào trong hẻm nhỏ.

Lúc này Tiêu Hoảng cách hắc không tới 10m, khoảng cách này hoàn toàn nằm trong phạm vi đả kích của hùng dăng.

- Học sinh Phân viện kia, mặc kệ ngươi là ai, chết đi.

Miêu Thần khê hô, tay phải vung lên, phần đuôi hùng dăng đột nhiên phun ra đoàn khí mạnh như phi đạn Ma Văn, lập tức đánh về phía lưng Tiêu Hoảng.

Lúc này theo Miêu Thần thấy, Tiêu Hoảng hoặc là ngừng lại tránh né, hoặc là trực tiếp chịu chết!

Kết....

Ngay khi Miêu Thần phân tích như thế, âm thanh của các vòng xoáy ma sát lẫn nhau bỗng vang lên.

Nhìn lại Tiêu Hoảng đang lao như bão táp, cùng lúc thúc đẩy vòng xoáy, dưới tình huống bảo trì phương hướng không đổi, đột nhiên xoay người tảo nhả!

Ngay khi hùng dăng đánh trúng Tiêu Hoảng, Tiêu Hoảng đã nghiêng người, hùng dăng lướt sát qua ngực Tiêu Hoảng, lập tức đánh xuống mặt đất cách đó 10m, dịch nổ mạnh tiếp xúc với không khí nháy mắt hình thành ngọn lửa cực nóng

đường kính 2m.

- Vũ điệu xoay tròn!

Miêu Thần không kịp được hô lên, hắc nhận ra động tác Tiêu Hoảng vừa làm. biểu tình đắc ý liền tràn ngập khiếp sợ!

Hắn biết rõ không có bao nhiêu người. cùng lắm không quá 3 người ở Thái Ngộ thành này có thể làm được, hơn nữa đều là những nhân vật cấp Ngự sử khổng chế Lưu văn mới làm ra được.

Còn như Tiêu Hoảng, lợi dụng Phong văn hoàn thành động tác trên mặt đất, đúng là tuyệt đối không có. Hơn nữa thời điểm hoàn thành vừa đúng, mặc kệ sớm hay chậm hơn một chút đều sẽ bị hùng dũng cộ trúng, không cần phải nói cũng kết quả.

Nhưng mà đây chỉ là mở đầu làm Miêu Thần khiếp sợ, bởi vì hắn thấy rõ ngay khoảng khắc Tiêu Hoảng xoay người. cánh tay phải nâng lên, ngón trỏ chỉ về phía hắn!

Vù!

Một cái năng lượng thể hình lông chim màu xanh đen bắn thẳng tới giữa mi tâm Miêu Thần.

- Cái gì...

Miêu Thần không khỏi hít một hơi lạnh, tránh né độ khó cao đã làm hắn giật mình, nhưng hắn tuyệt đối không ngờ cái tên này còn có thể vừa tránh né vừa phản kích.

Nếu là người thực lực không kém Tiêu Hoảng, lần này đã bị Tiêu Hoảng bắn chết. Nhưng mặc kệ nói sao thì Miêu Thần cũng là cao thủ Ngự giả cấp bốn. hai tay giao nhau. Tử Linh trùng con đen tuyền nhanh chóng phủ đầy tay, lan toàn thân bảo vệ.

Nhưng nháy mắt Tiêu Hoảng làm tư thế phòng ngự, thần sắc lại biến đổi! Chỉ thấy ngay khi chiếc “lông chim” hai màu đen trắng kia sắp đánh trúng Miêu Thần, đột nhiên nghiêng lệch lướt ngang qua tai hắn.

- Không ổn!

Bỗng nhiên Miêu Thần ý thức được điều gì, ánh mắt mở to, tiếp theo quay đầu lại.

Phập! Bùm!

Tiếng nổ nặng nề vang lên, nhìn lại viên đạn năng lượng hình lông chim kia, đã trực tiếp đánh lên trán Quân Thất ở không xa sau lưng Miêu Thần!

Cả cái đầu liền nổ tung như bong bóng, vỡ tan tại chỗ, máu tươi văng ra!

Bịch!

Ngay sau đó, thi thể không đầu của Quân Thất lao tới một đoạn ngắn. liền lặn ra đất như vật chết. Phong văn còn đang chạy kéo thi thể hắn xoay chuyển trên mặt đất.

- Học sinh Phân viện! Người...

Miêu Thần thấy cảnh này, biểu tình rất phức tạp, có khiếp sợ, có phẫn nộ, cũng có tiếc thương.

Quân Thất này là tâm phúc của Miêu gia, nhưng càng làm Miêu Thần cảm thấy da đầu tê dại là cái tên kia có thể vừa làm Vũ điệu xoay tròn còn có thể tấn công!

Nhìn lại Tiêu Hoảng đeo kính râm thật lớn, liếc nhìn Quân Thất, biểu tình không biến đổi gì; nhanh chóng khởi động Linh Xà. lắc mình một cái tránh khỏi ngọn lửa phía trước, lập tức lao vút đi nơi khác.

Trải qua truy kích vừa rồi, Tiêu Hoảng tự nhiên có thể nhìn ra ai mạnh ai yếu, trong đó Quân Thất là Ngự giả cấp hai dễ đối phó nhất. Ba người còn lại thì khác, bởi vậy đánh lên thành công, Tiêu Hoảng không ngừng lại, cố gắng thoát khỏi Miêu Thần.

Trái lại Miêu Thần cực kỳ nổi giận với cách làm của Tiêu Hoảng, hắn thật không ngờ học sinh Phân viện này lại thủ đoạn độc ác như vậy.

- Tiếp tục đuổi theo, hôm nay nói thế nào cũng không thể tha cho hắn!

Miêu Thần tiếp tục ra lệnh với hai thủ hạ.

169. Chương 169: Thay Hình Đổi Dạng

Nhận được mệnh lệnh của Miêu Thần. Phác Dật và Đan Nam tất nhiên không dám chậm trễ, theo sát phía sau Miêu Thần để truy kích, chỉ là lần này bọn họ cũng không dám không kiêng nể gì giống như trước nữa.

Theo bản năng thì bọn họ luôn cố ý vô tình rút ra một khoảng cách nhất định cùng Tiêu Hoàng, sợ Tiêu Hoàng lại dùng một chiêu vừa rồi kia.

Tuy nhiên, ngay khi Tiêu Hoàng đang không ngừng hướng tới gần tây hướng bắc, khóe mắt Tiêu Hoàng đột nhiên chú ý tới, bốn phía đường phố, những người mang bộ dạng khả nghi rõ ràng tăng lên nhiều, điều rõ ràng nhất đó là bên hông bọn họ đều có túi Ma Văn rất bắt mắt, nên biết rằng, người thường thì không có khả năng mang theo túi Ma Văn được.

Đây là chuyện gì xảy ra?

Trong lòng Tiêu Hoàng có chút nghi hoặc, tuy nhiên, nhìn lại đám người Miêu Thần cùng hung cực ác đang đuổi theo phía sau. Tiêu Hoàng chỉ có thể bất đắc dĩ quẳng loại nghi hoặc này qua sau đầu. trước mắt vẫn nên tự lo mình trước đã.

Cùng lúc đó, dưới sự chỉ huy của Tiêu Tề Sơn. gần như hai phần ba người của Mai Long Ngự Văn Hành đã xuất động, không ngừng tìm kiếm trên các phố lớn ngõ nhỏ, tuy rằng bọn họ cũng không biết mặt của Tiêu Hoàng, nhưng khi trước Tiêu Tề Sơn đã nói các điểm đặc biệt của Tiêu Hoàng, màu đen bì giáp, mang theo cặp kính đen lớn.

Nơi được trọng điểm tìm kiếm chính là khu vực Tây Bắc của Thái Ngô Thành, gần như chỉ trong mấy mươi phút ngắn ngủn, mỗi một con đường trong khu vực Tây Bắc đều đã có bóng người của Mai Long Ngự Văn Hành hiện ra. hành động của họ có thể nói là khá nhanh chóng.

Đãi ngộ như vậy, trên cơ bản chỉ có thành viên trung tâm của Tập đoàn Khoa Long mới được nhận.

Cùng lúc đó, trong tiểu biệt thự của Mộ Khê Nhi, Mộ Khê Nhi đang ôm cầu Cầu. khóe mắt đã có chút hồng, mặt nhu nhược của nữ nhân hiển lộ hết ra ngoài, không còn sót chút gì, ở ngoài cửa, hai gã Ngự Văn Giả cấp ba đang không ngừng tuần tra bốn phía, bảo đảm Mộ Khê Nhi an toàn, một số người còn mang sắc mặt có thể nói là lãnh khốc.

- Người nói đi, có phải chúng ta quá yếu ớt hay không?

Mộ Khê Nhi lấy tay nhẹ nhàng lau khóe mắt một chút, nói với Cầu Cầu.

Cầu Cầu cụp tai xuống, không biểu hiện gì cả, thân là một loại linh thú. hơn nữa còn là biến dị, chỉ số thông minh của nó là rất cao, tất nhiên có thể cảm nhận được, hiện tại Tiêu Hoàng đang lâm vào trong mối nguy hiểm cực độ, nhưng bản thân nó lại bất lực.

- Chỉ cần chúng ta có thể mạnh mẽ hơn một chút, thì có thể đi giúp hắn, mặc dù là rất nhỏ, nhưng cũng có thể làm một số thứ, còn hiện tại thì dường như chúng ta chỉ là một trói buộc mà thôi!

Mộ Khê Nhi có chút tự trách, hiện tại nàng mới thật sự cảm nhận được, chính mình dường như chỉ là một cái bình hoa dễ vỡ mà thôi.

Từ trước tới giờ thì Mộ Khê Nhi chưa từng phải cảm nhận bất lực như vậy lần nào, lúc này chỉ có thể lặng lẽ ngồi tại đây, chờ đợi tin tức, chuyện gì cũng đều không làm được, nếu có thì cũng chỉ là lo lắng và nhớ mong mà thôi.

Mà ở bên kia. Miêu Thần vẫn như trước đuổi sát không tha Tiêu Hoàng, đồng thời thường thường phát động công kích trí mạng đối với Tiêu Hoàng, nhưng Linh Xà của Tiêu Hoàng lại có độ linh hoạt thật sự là rất cao, mỗi một lần đều chỉ thiếu chút nữa là trúng, nhưng mà Tiêu Hoàng lại có thể hữu kinh vô hiểm né qua được.

Rơi vào đường cùng, Miêu Thần đã không thể chú ý nhiều nữa, chỉ có thể thông qua Ma Văn thông tin. liên hệ cùng Miêu Đông Thăng, bảo hắn tiếp tục tăng số nhân thủ vây bắt Tiêu Hoàng, tóm lại nếu đi tới nay lúc này rồi, hắn sẽ không tiếc hết thảy, cũng phải xử lý Tiêu Hoàng!

Tiêu Hoàng ở phía trước đang chịu các đợt công kích bão táp, khóe mắt tất nhiên có thể chú ý được, thấy Miêu Thần lấy ra Ma Văn thông tin. tâm niệm không khỏi vừa động, hẳn biết rõ, Miêu Thần đang muốn làm cái gì, tiếp tục có viên binh từ Miêu gia phái ra. tiến hành vây bắt đối với hắn.

Hiện giờ Tiêu Hoàng căn bản không thể hoàn toàn cắt đuôi được Miêu Thần, càng không có thời gian để khu động Ma Văn thông tin của bản thân, một khi làm cho bọn họ hình thành thế bao vây, vậy thì mọi thứ đã xong rồi, hơn nữa mặc dù có thể cắt đuôi được hắn, thì nơi này còn cách nhà mình, thậm chí là Khoa Long, hay là Thượng Hoàn thì đều vô cùng xa xôi, do đó nếu muốn tìm kiếm một chỗ tránh nạn. thì cũng gần như là không có khả năng.

- Phải làm cái gì bây giờ? cần phải nghĩ ra một biện pháp mới được!

Trên trán Tiêu Hoàng đã chảy ra một luồng mồ hôi, bởi vì cuộc biểu diễn khi trước đã tiêu hao đại bộ phận Ngự lực của Tiêu Hoàng, hiện giờ chỉ còn lại có không đến 500 cổ. Mặc dù vẫn còn có viên Ma Văn châu màu đen, nhưng mà hiện tại Miêu Thần sẽ ỉnh cơ hội sử dụng hay sao?

Vù vù, vù!

Ngay khi Tiêu Hoàng đang đổi hướng đột ngột, một loạt vật thể hình phi tiêu lục giác đột nhiên bắn về phía Tiêu Hoàng và Miêu Thần, xếp thành hình chữ “nhất”, tiếp theo các Ma Văn được khắc trên mặt đều được kích nổ, trong nháy mắt đã hình thành một biển lửa.

Lại nhìn phía trên tường cao, đã xuất hiện hai người, cùng mặc trang phục của Mai Long Ngự Văn Hành, hơn nữa cũng không dừng lại quá lâu, càng không có chào hỏi gì cùng Tiêu Hoàng. trực tiếp lao về phía đám người Miêu Thần mà giết chóc, ý đồ chặn lại bước chân của bọn họ!

Thấy hai gã Mai Long Ngự Văn Hành, một người rút ra Ma Văn đao sắc bén, người còn lại đã khu động Chiến Văn, hướng tới chính mình mà vồ đến, thần sắc Miêu Thần hơi giật giật, hẳn tất nhiên nhận ra hai người kia, có thể biết rõ đây là học viên cấp cao của Mai Long Ngự Văn Hành, một người là Ngự Giả cấp ba, người khác là Ngự Giả cấp hai, lần lượt tên là Văn Cảnh và cổ Đằng.

Miêu Thần vẫn hoàn toàn có thể ứng phó được.

Chỉ hơi hơi về phía sau nửa bước, Miêu Thần đột nhiên mở ra hai tay, rống lên một tiếng trầm thấp, phía trước Miêu Thần đột nhiên hình thành một tầng lớn Ruồi tử linh, chúng bay múa trước mặt, thành một mảnh đông nghịt.

Không có nói lời thừa, không có kêu gào, không có giằng co, trong nháy mắt hai người này xông vào hỗn chiến cùng nhau.

Giờ khắc này, gần như mỗi một con ruồi đều biến thành mỗi một cánh tay của Miêu Thần, bao quanh Văn Cảnh và Cổ Đằng. vây họ ở bên trong.

- Phác Dật. người, tiếp tục truy kích Tiêu Hoàng, ta và những người khác sẽ đuổi theo sau!

Miêu Thần hạ lệnh.

- Đã biết!

Phác Dật đáp lại một tiếng, sau đó vòng qua trước mặt hai người này, lập tức tiếp tục đánh tới Tiêu Hoàng. hiển nhiên hành động như vậy, đều đã thể hiện rõ, Miêu Thần thậm chí toàn bộ Miêu gia quyết tâm dồn Tiêu Hoàng vào chỗ chết!

Tiêu Hoàng vừa mới vòng quan một con đường, vừa định thở ra một hơi, kết quả nhìn thấy bóng người Phác Dật đang đuổi giết tới một lần nữa, thần sắc không khỏi khẩn trương, bất đắc dĩ chỉ có thể tiếp tục tăng lớn khí xoáy tụ của Linh Xà.

Tuy rằng Tiêu Hoàng và Phác Dật đều là Ngự Giả cấp ba, nhưng mà Tiêu Hoàng rất rõ ràng. hiện tại căn bản không phải là thời điểm để cứng đối cứng, một khi hỗn chiến lên, thì kẻ bất lợi chính là mình, một là Phác Dật có trang bị Chiến Văn của Ngự Giả cấp ba, còn Tiêu Hoàng lại chỉ có Liệp Cung của Ngự Giả cấp một là trang bị đẳng cấp cao nhất, thêm vào đó là một viên Ma Văn châu ám lam Ngự Giả cấp hai,

hơn nữa trải qua quan sát Phác Dật, Tiêu Hoằng nhận ra rất rõ ràng rằng, đối phương đã là Ngự Giả cấp ba lâu năm, còn mình thì chỉ mới vừa bước vào Ngự Giả cấp ba mà thôi.

Điểm thứ hai, cũng là là trọng yếu nhất, một khi mình dừng lại, sẽ làm cho người của Miêu gia có thời gian để bao vây mình, về phần Mai Long Ngự Văn Hành, hiện tại Tiêu Hoằng cũng không biết bọn họ rốt cuộc phải tới bao nhiêu người, mặc dù toàn bộ xuất động, thì phỏng chừng đã tản ra bốn phía để tìm kiếm, không có khả năng tụ tập lại trong thời gian ngắn được.

Hơi ngừng đầu lên, đúng lúc này, Tiêu Hoằng liền nhìn thấy, cách mình một con đường về phía trước chính là công viên Mỹ Lâm, bởi vì đã gần vào mùa thu, bên trong đó đã rất vắng bóng người, vô cùng tối, trọng yếu hơn một chút là, Tiêu Hoằng rất ưa thích rừng cây.

Nơi đó hẳn là địa phương tốt nhất để cắt đuôi những kẻ truy kích đây.

Tiêu Hoằng trầm nghĩ trong lòng. tiếp theo liền tăng mạnh lực đẩy của khí xoáy tụ, nhanh chóng nhảy vào trong rừng rậm của công viên, cũng nhanh chóng di chuyển hai khí xoáy tụ tới dưới chân, áp chế thanh âm khi di chuyển tới mức thấp nhất.

Không có đèn đường. bên trong rừng cây có thể nói là một mảnh hôn ám, tầm nhìn quả thực kém xa so với ngoài đường phố, tuy nhiên, Tiêu Hoằng có kính nhìn đêm, nên cũng không lo lắng.

Trái lại Phác Dật đuổi theo sát phía sau, thì lại không may mắn như vậy, vừa mới tiến vào rừng cây, hắn chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, gần như cái gì cũng đều không nhìn thấy được.

Hắn không khỏi chậm bước chân lại, toàn thân bắt đầu trở nên càng thêm cảnh giác.

Vù...!

Gần như ngay khi bước chân của Phác Dật hơi hơi chậm lại kia, một tiếng ma sát với không khí đột nhiên vang lên, truyền vào trong tai Phác Dật.

Theo thanh âm nhìn lại, Phác Dật có thể nhìn thấy rất rõ ràng, có một năng lượng thể hình lông chim tản ra ánh sáng nhạt, màu đen và xanh đan vào nhau, đang nhanh chóng bắn về phía hắn.

Khi này Phác Dật đã có ấn tượng cực kỳ sâu về sự lợi hại của thứ này, nó có thể tiến hành đơn giản biến hướng trong quá trình tấn công, bởi vậy hắn không dám có chút mảy may chậm trễ nào, đột nhiên lùi về phía sau hai bước, tiếp theo xoay người một cái, vòng tới phía sau một cái cây to.

Oanh...!

Một tiếng vang nặng nề tiếng trôi qua. lại nhìn gốc đại thụ to bằng thắt lưng của một người trưởng thành này, một phần thân cây đã bị đánh cho dập nát trong nháy mắt. cũng chậm rãi đổ sang một bên.

Đồng thời, Phác Dật vừa mới tránh né qua đợt tấn công này, còn muốn thông qua dấu vết để lại để tìm kiếm Tiêu Hoằng, thì đã trở nên càng thêm khó khăn, bốn phía là một mảnh tối đen như mực, trừ bỏ tiếng vang do Ma Văn Xa chạy như bay cách đó không xa gây ra. rốt cuộc đã không nghe bất kỳ tiếng động nào nữa.

Trái lại Tiêu Hoằng vào lúc này, đã giống như một con linh hầu. từ bên trong rừng cây mà đi ra. bước lên trên con đường nhỏ trong công viên, tuy nhiên, thần sắc hắn cũng không có chút thoải mái khi thoát khỏi đối thủ nào, hắn biết rõ, thoát khỏi chỉ là tạm thời, phỏng chừng chỉ một lát sau, sẽ còn có rất nhiều người của Miêu gia truy tìm đến, tìm cách bao vây hắn.

Trước mắt, đối với Tiêu Hoằng mà nói, biện pháp duy nhất chính là thay đổi thân phận, thần không hay quỷ không biết đi về nhà của mình, dù sao tuy rằng bọn họ theo dõi được mình, nhưng lại cũng không nhìn thấy mặt mình, chỉ cần về được đến nhà. thì ngày mai lại là một trang hảo hán ngay.

Đúng lúc này, Tiêu Hoằng bỗng nhiên nhớ tới trong túi hành trang, còn có trang phục và đạo cụ của Quyền Tàng, thần sắc không khỏi giật giật.

Bước nhanh trên con đường nhỏ, Tiêu Hoằng không ngừng quan sát cảnh vật bốn phía, rất nhanh, hắn đã tìm được một buồng vệ sinh bên cạnh cây đại thụ.

Không có chút chần chờ nào, Tiêu Hoằng liền nhanh chóng chui vào, tháo xuống túi hành trang, thay lên người bộ trang phục và đạo cụ của Quyền Tàng, cùng ngậm viên Ma Văn châu màu đen vào miệng, bổ sung đầy đủ Ngự lực, toàn bộ quá trình này chỉ mất đúng một phút đồng hồ, tuy rằng Ma Văn thông tin trong ngực đang không ngừng chấn động, nhưng hiện tại Tiêu Hoằng thật sự không có thời gian để nhận cuộc gọi này, hiện tại, cầu người còn không bằng cầu mình.

Nhìn về phía cái áo da vừa cởi ra. còn dính một chút bột sáng mà xanh lục, Tiêu Hoằng biết được tại sao hắt lộ ra thân phận rồi, mặc dù có chút không nỡ, nhưng Tiêu Hoằng vẫn chuẩn bị làm cho nó bốc hơi trên đời này, ném vào phía trên bồn cầu. trước khi rời đi, hắn còn không quên khởi động một quả Ma Văn nổ đang giấu ở bên trong cái áo da màu đen này.

Loại Ma Văn nổ này mà được khởi động, thì văn lộ trên bề mặt sẽ bắt đầu ôxy hoá, hơn nữa diện tích tiếp xúc không khí càng nhiều, thì sẽ càng tăng lên tiến độ ôxy hoá, một khi tới điểm giới hạn. nó sẽ tự cháy, hình thành một cái hòa cầu lớn, uy lực thì cùng bình thường thôi, nhưng có cơ hội đả kích đối thủ, đương nhiên Tiêu Hoằng sẽ không bỏ qua.

Nhẹ nhàng mở cửa nhà vệ sinh, thấy bốn bề vắng lặng, Tiêu Hoằng nhanh chóng nhảy lên trên con đường nhỏ, lại lần nữa khởi động Linh Xà. rất nhanh chạy qua cửa vách của công viên, ra sức bỏ lại Phác Dật ở phía sau. cũng ra sức kéo giãn khoảng cách với buồng vệ sinh đó.

170. Chương 170: Đột Biến

- Quyền Tàng?

Ngay khi Tiêu Hoằng vừa mới đi ra công viên, tiến vào đường phố, đang định nhắc Ma Văn thông tin, báo cho bọn họ biết rằng mình không có việc gì, phía sau đột nhiên truyền đến một thanh âm này.

Nghe thanh âm này, thần sắc Tiêu Hoằng đột nhiên vừa động, hơi quay đầu lại, chỉ thấy phía sau có ba người đang đứng, đồng thời đã mở ra Chiến Văn, sắc mặt hơi có vẻ hung ác.

- Điều này...!

Tiêu Hoằng không kịp được phát ra thanh âm này, nét mặt có thể nói là phức tạp đến mức cực điểm, ba người này rất lạ mặt, Tiêu Hoằng có thể khẳng định họ đều là Ngự Văn Giả, thực lực tối thiểu hẳn là khoảng Ngự Giả cấp ba, Tiêu Hoằng vẫn như trước không phải là đối thủ của họ! Hơn nữa từ hành động của bọn họ, thậm chí là từ nét mặt, có thể nhìn ra được rất rõ ràng, bọn họ muốn làm điều bất lợi đối với bản thân mình.

Làm thế nào bây giờ? Tại sao lúc này ta hiện ra thân phận nào, thì cũng bị người ta đuổi giết vậy?

Tiêu Hoằng trong lòng đang thầm kêu khổ, tuy nhiên, biểu tình đã có vẻ vô cùng cảnh giác, hơi hơi lui về phía sau hai bước, lại lần nữa tăng mạnh lực đẩy của Linh Xà, hướng về phía xa mà chạy.

Ba tên phía sau cũng bắt đầu theo đuổi theo không bỏ, trên đường hắn vẫn có thể nhìn thấy, còn có thể có vài người đi lẻ, đang gia nhập hàng ngũ truy kích, chỉ trong mười phút ngắn ngủn, phía sau Tiêu Hoằng đã từ ba người biến thành bảy người! Đều là các gương mặt xa lạ.

Trong lúc không ngừng chạy như điên, đại não của Tiêu Hoằng đã phản ứng lại, thân phận Quyền Tàng này không có liên quan với ba thế lực lớn, thậm chí các thế lực khác tại Thái Ngô Thành, bọn họ muốn tìm mình không phải để đuổi giết, mà là mượn sức.

Như vậy thì ngoài ba thế lực lớn ra, còn có thể có những người nào nữa? Tiêu Hoằng có thể khẳng định, người truy kích phía sau mình, trăm phần trăm chính là đến từ Duy Lâm công Quốc, phỏng chừng việc mình hợp tác với Lạc Tuyết Ninh khi trước, đã truyền tới tai của lớp cao tầng của Duy Lâm Công Quốc, bọn họ đã coi Quyền Tàng trở thành địch nhân, gặp thì phải giết! Tuy nhiên, trong khu vực này, tại sao lại có nhiều người Duy Lâm Công Quốc như vậy? Điều này không phù hợp với lẽ thường a.

Tuy nhiên, hiện tại Tiêu Hoàng đã không thể chú ý nhiều như vậy, trong lòng đang kêu khổ thấu trời!

Nhưng mà lúc này muốn nói gì thì cũng đều chậm rồi, trước mắt bảo mệnh vẫn là điều quan trọng hơn.

Lại quan sát bốn phía một lần nữa, Tiêu Hoàng đã có thể xác định, quân nhân của Duy Lâm công Quốc dường như đều dừng lại ở các khu phố lớn nhỏ tại Tây Bắc của Thái Ngô Thành, cứ tiếp tục chạy thế này, thì sẽ chỉ hấp dẫn càng lúc càng nhiều địch nhân, bất đắc dĩ, Tiêu Hoàng chỉ có thể một lần nữa điều chỉnh phương hướng, lao về phía Tây Bắc, hy vọng có thể từ nơi gần đó mà đi ra vùng ngoại thành, nơi đó dân cư rất thưa thớt, còn có rừng rậm mà mình rất quen thuộc, hy vọng có thể dùng nó để thoát khỏi đối thủ, tìm kiếm cơ hội giữ được mạng sống.

Tuy rằng đã tính toán tốt. nhưng hiện tại trong lòng Tiêu Hoàng có thể nói là đang khó chịu tới mức cực điểm, hắn còn chưa bao giờ nghĩ tới, chính mình lại có một ngày bị người nào cũng hận như thế này!

Cùng lúc đó, ở kho hàng Phúc Long, chiến đấu đã tiến vào giằng co, tuy nhiên, đúng lúc này, Hứa Quốc Hào và Mặc Huyền lại bỗng nhiên phát hiện ra, kho hàng Phúc Long khi này còn có hỏa lực phản kích rất hùng mãnh, nhưng đã đột nhiên đình chỉ, chỉ để lại các kho hàng bị tàn phá.

Gần như một chút động tĩnh cũng không có.

- Đây là chuyện gì xảy ra vậy?

Hứa Quốc Hào trong đội ngũ bỗng nhiên phát ra nghi vấn này.

Sau đó hắn nâng cánh tay lên, ý bảo tạm ngừng tấn công.

- Trình trác viên!

Bỗng nhiên Hứa Quốc Hào lớn tiếng nói.

- Đã biết!

Trình trác viên đứng bên cạnh đáp lại một tiếng, sau đó móc từ trong túi hành trang phía sau, lấy ra một vật kim loại, có hình dáng giống như chim én, chỗ trung tâm có được hai cái Ma Văn được đặt song song.

Tiếp theo trình trác viên lập tức ném vật thể có hình chim én này lên không trung, cũng sử dụng một cái Ma Văn có chứa một màn hình nhỏ, tiến hành khống chế.

Rất nhanh, vật thể hình chim én này liền đi vào từ chỗ bị tổn hại của kho hàng, đúng lúc này, trình trác viên kinh ngạc phát hiện, trong kho hàng đã là một khoảng trống, các vật phẩm đã sớm được chuyển đi, vườn không nhà trống.

- Tại sao có thể như vậy?

Hứa Quốc Hào đứng một bên, nhìn thấy tình hình như vậy, nét mặt chấn động, hắn có thể nhìn ra, Duy Lâm Công Quốc dường như đã sớm biết được bọn họ sẽ tấn công vào nơi này, vừa rồi chống cự, dường như chỉ là một biểu hiện đánh lạc hướng, đang lừa gạt bọn họ.

- Nhanh lên, liên lạc với Lạc Tuyết Ninh, thông báo rằng tình huống có biến!

Hứa Quốc Hào hạ lệnh cho trợ thủ bên cạnh.

Cùng lúc đó, trên một con đường nhỏ trên núi, Lạc Tuyết Ninh đã đi xuống Ma Văn Xa, bắt đầu dẫn theo Khoa Tư, Tất Cơ, đi bộ về phía trong lòng núi.

Vào đúng lúc này, Ma Văn thông tin trong người Lạc Tuyết Ninh bỗng nhiên truyền đến một trận chấn động dồn dập.

Lấy ra nhìn, thì ra là Hứa Quốc Hào gọi tới.

- Hứa tướng quân, có chuyện gì?

Lạc Tuyết Ninh hạ giọng hỏi.

- Trưởng quan, không tốt, chúng ta vừa mới phát hiện ra kho hàng Phúc Long đã bị dọn thành trống không, địch nhân dường như đã sớm phát hiện, ta đề nghị...

Vù...!

Không đợi Hứa Quốc Hào nói xong câu kế tiếp, một quang cầu nhỏ đột nhiên xuyên qua phía trên bàn tay Lạc Tuyết Ninh, trực tiếp đánh bay Ma Văn thông tin trong tay Lạc Tuyết Ninh ra ngoài!

Đột nhiên xảy ra biến cố, Lạc Tuyết Ninh quay đầu lại, phát hiện ra Khoa Tư đã khởi động Chiến Văn!

- Khoa Tư, ngươi muốn làm gì?

Thấy Khoa Tư hành động như vậy, Lạc Tuyết Ninh đột nhiên cảnh giác, mở miệng hỏi, đồng thời nàng dường như cũng đã có dự cảm không hay gì đó.

- Lạc Tuyết Ninh, Lạc Tướng quân, đã lâu không gặp!

Ở chỗ sâu trong dãy núi, đột nhiên truyền đến một thanh âm trầm thấp, sau đó Lạc Tuyết Ninh liền nhìn thấy, bên trong núi đột nhiên sáng lên mười mấy cái cường quang Ma Văn đăng, đồng loạt chiếu về phía mình.

Cường quang đột nhiên chiếu tới rõ ràng đã làm cho Lạc Tuyết Ninh có chút không khỏe, không khỏi vươn tay che mắt, sau đó, Lạc Tuyết Ninh liền nhìn thấy, dưới ánh cường quang này, thân ảnh của Bộ Đồ đang ngồi trên một cái xe lăn đột nhiên hiện lên, đồng thời còn có hơn trăm tên quân nhân Duy Lâm Công Quốc, gần như vây quanh Lạc Tuyết Ninh.

Tiếp theo lại nhìn về phía Khoa Tư, đã thấy tên này hơi lui lại mấy bước về phía sau, kéo ra một khoảng cách nhất định với Lạc Tuyết Ninh.

- Khoa Tư, ngươi...

Tất Cơ, một tướng lĩnh khác đi theo Lạc Tuyết Ninh đến đây, đã nhìn chăm chăm vào Khoa Tư, bên trong hai mắt có vẻ giật mình, nhưng lại càng có nhiều hơn là sự căm thù.

Một màn trước mắt này đã thể hiện vô cùng rõ ràng, Khoa Tư là phản đồ!

Lạc Tuyết Ninh đứng ở phía trước, chỉ hơi liếc mắt Khoa Tư một cái, cũng không có quá nhiều biểu tình, mà hướng ngay ánh mắt về phía Bộ Đồ.

- Thì ra là người âm thầm điều khiển bên trong Thái Ngô Thành, chỉ là không nghĩ tới, ngươi vậy mà vẫn còn chưa chết.

Lạc Tuyết Ninh mang thần sắc lạnh như băng rồi nói, tuy nhiên ở trong vẻ lạnh như băng này, đã có thể nhìn thấy một chút nghiêm túc rất rõ ràng.

- Không san phẳng cả Tân Cách Công Quốc của bọn ngươi, làm sao ta nhắm mắt mà chết được? Khụ khụ...!

Bộ Đồ đáp lại một tiếng, cũng ho nhẹ hai tiếng.

- Nghe nói, trước đó ngươi đã một lần mạnh mẽ tấn công vào cảnh giới Ngự Hồn mà không thành công, đã bị trọng thương, không thể tùy ý điều động Ngự lực, càng không thể khu động Chiến Văn. vậy thì cũng có nghĩa rằng, ngươi đã không có sức chiến đấu nữa, mà chỉ dựa vào những người bên cạnh ngươi này, ngươi cho rằng chúng là đối thủ của ta hay sao?

Lạc Tuyết Ninh khẽ cười cười, nhẹ nhàng nói.

Nàng cũng nhân cơ hội này để khu động vài cái Chiến Văn mà bản thân thường dùng.

- Một người không phải là đối thủ của ngươi, chúng ta có thể dùng chiến thuật bỉu người, trọng yếu hơn là, chuyện không thể điều động Ngự lực, đó là trước kia mà thôi, ta đã dừng lại ở Thái Ngô Thành trong ba năm, đã tìm được biện pháp trị liệu thương thể của mình, tin rằng rất nhanh sẽ khởi hân, hơn nữa hiện tại ngẫu nhiên khu động một hai lần Chiến Văn, thì vẫn là không thành vấn đề.

Nói xong, trong hai mắt của Bộ Đồ đột nhiên hiện lên một chút tinh quang, sau

đó hân nhanh chóng vươn tay phải ra, năm ngón tay mở ra, trong nháy mắt, năm ta sáng màu đỏ bắt đầu ở trên không trung không ngừng quần quanh lẫn nhau, hình thành một cái lưới lớn màu đỏ, giống như một cái bồn máu, nhanh chóng úp về phía Lạc Tuyết Ninh.

về phần Lạc Tuyết Ninh, tất nhiên nàng sẽ không ngồi chờ chết, mà nhanh chóng sử dụng Toái Âm Chiến Văn, phát ra vài luồng sóng âm mạnh mẽ, tuy nhiên, đáng tiếc chính là, mặc dù hiện tại Bộ Đồ có thương tích trong người, nhưng vẫn như trước có thể phát ra thực lực của Đại Ngự Sư cấp một, vẫn còn cao hơn Ngự Sư cấp năm là Lạc Tuyết Ninh này.

Bởi vậy, một loạt âm ba do Lạc Tuyết Ninh phát ra thì chỉ đánh gày mấy tia năng lượng, cũng không hoàn toàn phá hủy tấm lưới năng lượng màu đỏ như máu này.

Rơi vào đường cùng, Lạc Tuyết Ninh chỉ có thể khởi động một cái Tử cương Ma Văn thuần, trong nháy mắt đã dựng lên trước người Lạc Tuyết Ninh, hình thành một cái lồng phòng hộ hình bán cầu, ngăn cản tấm lưới năng lượng màu đỏ máu này cuốn quan mình.

Mà Lạc Tuyết Ninh rất rõ ràng, vào lúc này thì Bộ Đồ sẽ không tùy tiện giết chết mình, bởi vì trước mắt chỉ có một mình Lạc Tuyết Ninh nàng biết vị trí mà thứ đó được giấu tại Tiêu Gia Thôn.

Tử cương Ma Văn thuần và tấm lưới năng lượng màu máu va chạm cùng nhau, các tia lửa bắn ra, tuy nhiên, may mắn chính là, Tử cương Ma Văn thuần vẫn chống đỡ được, tuy nhiên, nàng vẫn phải vô cùng cố sức.

về phần những người khác bên cạnh, thì cũng không dám tới quá gần, bởi vì với cấp bậc của bọn họ, mà quá gần thì sẽ rất có thể gặp phải tấn công cự ly xa, không ai có thể cam đoan bảo mệnh được như Lạc Tuyết Ninh.

Nhưng mà Tát Cơ bên cạnh thì lại có vẻ có chút dư thừa, ba gã Ngự Văn Giả cấp bậc Ngự Sư, dùng mấy lượt tấn công cự ly xa thì đã đánh cho Tát Cơ văng lên trên mặt đất.

- Cứ tiêu hao như vậy, khi nào làm cho Ngự lực trong cơ thể người hao hết, thì người sẽ trở nên thành thật thôi, yên tâm đi, chờ chúng ta có được thứ mà người muốn đó, người cũng có trợ giúp rất lớn đối với việc trị liệu thương thế của ta, sau đó ta sẽ trả lại thi thể của người cho sự phụ người.

Bộ Đồ giờ lên nắm ngón tay, giọng điệu lạnh nhạt, thanh âm bình thản, nhìn không ra chút vội vàng nào.

Trái lại Lạc Tuyết Ninh, trên mặt đã bắt đầu sinh ra vẻ hốt hoảng, trong đầu thì đang không ngừng suy tư tìm biện pháp, không may là, trước mắt bị vây trong tình huống này, bốn phía đã không còn ai có thể giúp được nữa, đã không có biện pháp nào có thể dùng được.

Cùng lúc đó, Tiêu Hoàng đã xâm nhập vào trong rừng rậm, có thể nói là như cá gặp nước, cộng thêm sự trợ giúp của dụng cụ nhìn ban đêm, tầm nhìn gần như không bị chút ảnh hưởng nào.

Lại nhìn phía sau, vốn chỉ có bảy, tám gã Duy Lâm Công Quốc, nhưng lúc này chỉ còn có ba tên nữa, hơn nữa thực lực đều không sai biệt lắm cùng mình, điều này ít nhiều cũng làm cho Tiêu Hoàng thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Nguyên bản bước chân đang chạy như điên, cũng đã hơi hơi chậm lại, trên nét mặt xuất hiện một tia âm lãnh, trong đêm nay, có thể nói Tiêu Hoàng khó chịu tới mức điểm, nếu nói là không muốn trả thù, không định xả giận, thì chính Tiêu Hoàng cũng không tin.

Rất nhanh, trên ngón tay phải của Tiêu Hoàng đã hình thành một đoàn năng lượng màu xanh biếc, mặc dù ở trong đêm tối, thì cũng không rõ ràng lắm.

Nơi này có thể nói là địa bàn của Tiêu Hoàng, ở trong này mà quyết đấu cùng Tiêu Hoàng, nếu không có thực lực cao hơn Tiêu Hoàng một cách rõ ràng, thì cũng đừng nghĩ tới việc chiếm được chút tiện nghi nào.

Nhẹ nhàng di chuyển, ẩn thân phía sau một thân cây, Tiêu Hoàng nhẹ nhàng vùng ngón tay lên, tập trung vào một gã Duy Lâm quân nhân đuổi giết mình đang ở ngoài năm mươi thước.

171. Chương 171: Đánh Lén

Đối với địa lý nơi này thì ba gã Duy Lâm quân nhân đang tìm tòi Tiêu Hoàng kia cũng không quen thuộc. Đối với bọn họ mà nói, tìm kiếm Tiêu Hoàng có khả năng ẩn trốn cực mạnh này, thì không thể nghi ngờ gì nữa, là họa vô đơn chí.

Chỉ có thể tận khả năng đi tìm, mà những người này đã bắt đầu nghĩ lầm, Quyền Tàng nhìn như thần này bí, đang muốn đi cứu vớt Lạc Tuyết Ninh!

Ngay khi ba người này đang thật cẩn thận đi về phía trước, trong đêm tối yên lặng, đột nhiên truyền đến một tiếng không khí bị xé rách.

- Đây là cái gì?

Không đợi quân nhân Duy Lâm này có nhiều phản ứng, năng lượng thể hình lông chim đã gần ngay trước mắt.

Ầm...!

Tiếp theo, đầu của Duy Lâm quân nhân bị Tiêu Hoảng tấn công này đã vỡ nát, tiếp theo bùm một tiếng, ngã xuống trên mặt đất, thấy vậy, hai gã binh sĩ Duy Lâm công Quốc khác lập tức chảy ra một luồng mồ hôi lạnh trên trán, đó là một phương thức giết người cực kỳ bí ẩn, bất kể đối với kẻ nào mà nói, không thể nghi ngờ là thứ đáng sợ nhất.

Tuy nhiên, quân nhân vẫn là quân nhân, khả năng chịu đựng của tâm lý còn hơn xa thường nhân, chỉ hơi chút ngừng lại, sau đó lập tức bắt đầu nhìn về phía mà năng lượng thể hình lông chim được bắn ra, phóng ra một lớp năng lượng thể rậm rạp, cũng sử dụng Ma Văn đăng, muốn chiếu rõ phương hướng kia, nhưng kết quả lại không thấy gì cả.

Lại nhìn Tiêu Hoảng lúc này, từ khi tiến vào trong rừng rậm, khí xoáy tụ dưới chân khe đá, gần như không mang theo bất kỳ tiếng vang nào, cộng thêm việc Tiêu Hoảng quen thuộc rừng rậm, lại lớn lên trong cánh rừng này, mỗi một vách đá, mỗi một hang động, thì hần gần như đều rõ như lòng bàn tay.

Một lượt đánh lên trôi qua, Tiêu Hoảng rất nhanh rời khỏi nơi này, nhanh chóng đi được một vòng lớn, xuất hiện trên một triền núi, thành công vòng ra phía sau những kẻ truy kích, lúc này thì vị trí giữa con mồi vào thợ săn đã có sự thay đổi.

Mà phía sau Tiêu Hoảng là một cái hang động không lớn, đường kính chỉ có một thước, lúc trước người của Tiêu Gia Thôn từng gọi nó là Toàn Sơn Động, lại có người gọi nó là Quỷ Động, nguyên nhân chính là, bên trong bốn phương thông suốt, giống như mê cung, người từ ngoài đến tiến vào, sẽ rất dễ dàng mất phương hướng trong này, thậm chí còn vĩnh viễn không thể đi ra được, nhưng trái lại, lũ trẻ của Tiêu Gia Thôn lại không cho là vậy, nơi này quả thực chính là chỗ vui chơi của bọn chúng, mỗi một thông đạo thì bọn chúng đều nhớ rõ rành mạch, nếu như có người muốn bắt được Tiêu Hoảng, thì cơ bản đó chính là chuyện không có khả năng xảy ra, hiện tại những gì mà Tiêu Hoảng phải làm, đó là báo thù, dù sao đã bị người ta đuổi giết trong một thời gian dài, hiện tại cũng nên làm cho bọn họ nhắm nháp một chút hương vị bị giết chóc là như thế nào.

- Lần này, có một vài thứ muốn cho các người nếm thử đây!

Tiêu Hoảng hơi híp mắt lại, sau đó kích hoạt hạt châu màu ám lam, trong nháy mắt trên đầu ngón tay của Tiêu Hoảng đã ngưng tụ ra một luồng năng lượng màu xanh đen, chiếu ra bốn phía, bắt đầu có hàn khí không ngừng tụ tập lại, chỉ trong vài aiây ngắn ngủn, luồng năng lượng trên đầu ngón tay Tiêu Hoảng đã biến thành màu u lam, đồng thời Tiêu Hoảng cũng đã mở ra màn hình nhỏ, chuẩn bị tập trung vào một trong hai tên Duy Lâm binh sĩ kia, sinh tử của đối phương chỉ nằm trong một ý niệm của mình, lần đầu tiên nhắm nháp đến cảm giác đó, khiến cho Tiêu Hoảng cảm thấy rất sáng khoái, khỏe miệng Tiêu Hoảng hơi cong một chút, tuy nhiên đúng lúc này, thần sắc Tiêu Hoảng hơi động, khóe mắt đột nhiên lưu ý đến một nơi xa xa, đại khái là cách đây lkm, đang có các luồng sáng lóe lên.

- Đó là cái gì?

Tiêu Hoảng có chút nghi hoặc, hơi điều chỉnh góc độ một chút, xuyên qua các chạc cây, Tiêu Hoảng kinh ngạc phát hiện ra, Lạc Tuyết Ninh đang đầu đầy mồ hôi, chống lại một tấm lưới năng lượng màu máu, xem ra nàng đã sắp không chống đỡ được nữa rồi.

Từ tấm lưới năng lượng thế, Tiêu Hoảng có thể rõ ràng nhìn thấy, Bệ Đồ ngồi trên xe lăn đang đặc ý nhìn về phía Lạc Tuyết Ninh sắp kiệt sức, nhìn thấy một màn như vậy, Tiêu Hoảng hơi có chút chần chờ, hiện tại hần trên cơ bản đã được coi như đi vào khu vực an toàn rồi, nhưng mà trước mắt, Tiêu Hoảng lại gặp

phải một lựa chọn, có nên giúp đỡ Lạc Tuyết Ninh hay không, hay là dùng luồng năng lượng thể đã súc tích tốt này để giết chết hai tên binh sĩ vừa đuổi giết mình cho hả giận.

Lựa chọn này chỉ lóe lên trong đầu Tiêu Hoằng một cái, sau đó hắn liền chậm rãi di động đầu ngón tay, nhắm ngay vào Bệ Đồ, hiện tại có thể nói Duy Lâm Công Quốc đã biến thành địch nhân, địch nhân của địch nhân chính là bằng hữu, cộng thêm việc Tiêu Hoằng có cảm giác đặc thù với Lạc Tuyết Ninh, còn có giao dịch khi trước với Lạc Tuyết Ninh, nên Tiêu Hoằng vẫn quyết định “dành tặng” miếng năng lượng thể này để giúp Lạc Tuyết Ninh.

Chỉ có một lần này thôi, có thể giúp được thể nào, thì cần phải trông vào tạo hóa của Lạc Tuyết Ninh rồi.

Một giây đồng hồ trôi qua, Tiêu Hoằng đã chặt chẽ tập trung vào đầu của Bệ Đồ, tiếp theo có một năng lượng thể màu u lam có hình lông chim đã trực tiếp bắn ra, giống như một tia chớp màu lam, xuyên qua các nhánh cây, mà Tiêu Hoằng cũng không thèm nhìn hiệu quả của đòn tấn công này thế nào, hắn chậm rãi rời đi, xoay người tiến vào trong Toàn Sơn Động.

Ở bên kia, mặc dù Bệ Đồ có trọng thương trong người, nhưng bằng vào thực lực Đại Ngự Sư cấp năm của bản thân, vẫn chặt chẽ áp chế Lạc Tuyết Ninh, trên cơ bản Lạc Tuyết Ninh đã chạy trời không khỏi nắng rồi.

- Ta khuyên ngươi, hãy buông tha chống cự là tốt hơn, tất cả phản kháng thì đều là phí công thôi, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn nghe theo, ta nghĩ ta sẽ lưu lại tính mệnh cho ngươi, bằng vào thiên phú cùng thực lực của ngươi, còn có khuôn mặt xinh đẹp kia nữa, trên cơ bản đều là những thứ trời ban cho, nếu cứ như vậy mà chết, thì không khỏi có chút phung phí của trời.

Bệ Đồ hơi hít mắt lại, nhẹ nhàng nói, lời nói tràn ngập vẻ đắc ý.

- Đừng mơ tưởng!

Lạc Tuyết Ninh đáp lại:

- Cho dù ta bị bắt lại, thì đầu tiên cũng sẽ lựa chọn tự sát, cuối cùng thì các ngươi cũng không chiếm được cái gì cả!

- Tự sát ư? Chỉ sợ đến lúc đó, ngươi...

Không đợi Bệ Đồ nói ra câu tiếp theo, nét mặt hắn đột nhiên hiện lên một tia cảnh giác, hơi nhìn về một phía, Bệ Đồ có thể rõ ràng nhìn thấy phía trước có một năng lượng thể màu u lam, đang bay thẳng đến cái trán của mình!

- Không thể tưởng được, ngươi còn có giúp đỡ, tuy nhiên chỉ là chút tài mọn mà thôi.

Nhìn về phía năng lượng thể đang lướt nhanh mà đến kia, Bệ Đồ khinh thường nói với Lạc Tuyết Ninh, sau đó lập tức nâng lên cánh tay trái có vẻ bệnh trạng của mình, ngay khi năng lượng thể hình lông chim đi tới gần, từ trong lòng bàn tay hắn đột nhiên hình thành một luồng tơ màu đỏ máu.

Oanh...!

Tiếp theo năng lượng thể màu u lam nổ tung trước bàn tay của Bệ Đồ, hình thành một luồng sương mù màu lam.

Lạc Tuyết Ninh đứng một bên, tất nhiên nhận ra năng lượng thể này, thì ra là Quyền Tàng, không khỏi cảm thấy rung động.

- Hừ, không thể tưởng được ngươi âm thầm bố trí một kẻ giúp đỡ, tuy nhiên, chỉ bằng thực lực mèo ba chân đó, mà cũng muốn...

Câu nói tràn ngập vẻ trào phúng của Bệ Đồ chỉ được thốt ra một nửa, sau đó sắc mặt hắn biến đổi, chỉ thấy luồng sương mù lạnh vô cùng kia lại không tiêu tán, mà ngược lại còn giống như các âm hồn màu lam, không ngừng quanh quẩn trên tay trái của hắn.

- Cái này...

Bỗng nhiên trong lúc đó, khoe mắt Bệ Đồ đột nhiên giật giật, bởi vì ánh mắt hắn đã chú ý tới, toàn bộ cánh tay trái của mình đã bị một tầng sương lạnh bao bọc bên trong!

Tiếp theo đó là một luồng hàn khí vô thanh vô tức, chậm rãi chui vào trong cơ thể, rót vào trong xương tủy, rót vào trong Ngự lực cơ thể, dường như đang làm đông lại máu trong người từng chút một, thậm chí cả Ngự lực cũng vậy. Khi Bệ Đồ phát hiện ra điều này, chỉ cảm thấy cánh tay trái đã trở nên tê dại.

- Đây là... hàn băng vạn năm! Như thế nào có thể được?

Bệ Đồ nhận ra đồ vật này, khoe miệng không khỏi co lại vài cái, còn vương một chút khiếp sợ.

Nếu đây là khi hắn trong trạng thái đỉnh phong, thì chút chuyện này cũng không có gì quan trọng cả, nhưng hiện tại hắn đang mang trọng thương trong người, Ngự lực của Bệ Đồ tuy rằng khổng lồ, nhưng lại cũng dị thường yếu ớt, giống như một

cái khi cầu sắp sửa vỡ tan, chỉ cần một chút xúy dị động, thì cũng rất có thể làm cho thương thế của hắn nặng thêm.

- Chết tiệt!

Bệ Đồ không khỏi phát ra câu này, chỉ cảm thấy Ngự lực trong cơ thể lại lần nữa xuất hiện dấu hiệu không khống chế được, lúc này Lạc Tuyết Ninh tất nhiên đã chú ý tới phản ứng của Bệ Đồ, đồng thời cũng quan sát được, cường độ của tám lưới năng lượng màu máu đang bị đoàn năng lượng thể màu u lam năng kia quấy nhiễu, đã yếu đi rất nhiều.

- Phá! Phá! Phá!

Lạc Tuyết Ninh đã khởi động Toái Âm Chiến Văn, đột nhiên rống to ba tiếng đối với tám lưới năng lượng màu máu này, từng đợt sóng âm nháy mắt đã xé rách tám lưới năng lượng màu máu suy yếu này, trong đó có một luồng sóng âm đã quét qua người Bệ Đồ, tuy rằng Bệ Đồ có chống cự, nhưng dường như vẫn là phải bị thương, sau đó Lạc Tuyết Ninh không có chút chần chờ nào, khởi động Lưu Văn, làm cho thân thể lơ lửng giữa không trung, hướng về nơi phát ra năng lượng thể hình lông chim mà chạy như điên!

- Khụ khụ!

Bệ Đồ không khỏi ho khan hai tiếng, hơi chỉ về Lạc Tuyết Ninh bỏ chạy phía xa, nói:

- Xử lý nàng.

Sau khi Bệ Đồ ra lệnh một tiếng, bốn phía núi rừng đều hiện lên các luồng năng lượng thể, thậm chí có cả văn khí, tất cả đều bắn về phía Lạc Tuyết Ninh bỏ chạy, điên cuồng công phá!

Mặc dù Lạc Tuyết Ninh có phòng hộ thuẫn, nhưng căn bản không thể đạt tới khả năng bảo hộ toàn phương hướng, ngay khi Lạc Tuyết Ninh tiến lên được khoảng trăm thước, một vật thể bằng kim loại, có hình đuôi bọ cạp bắn ra, trúng ngực của Lạc Tuyết Ninh.

Miệng vết thương tuy rằng không sâu, nhưng mà Lạc Tuyết Ninh lại cảm nhận được một cỗ đau đớn thấu tim, tuy nhiên đúng lúc này, Lạc Tuyết Ninh cũng không thể làm gì được, chỉ có thể cắn chặt răng, tiếp tục chạy như điên về phía trước, tận khả năng kéo giãn khoảng cách với địch nhân.

Nhưng ngay khi Lạc Tuyết Ninh bay đến một sườn núi, chỉ cảm thấy thân thể mềm nhũn, tay chân dường như trở nên mềm nhũn trong nháy mắt.

- Không xong, trong vũ khí có độc!

Trong lòng Lạc Tuyết Ninh run lên, sau đó khống chế Lưu Văn, thân thể lão đảo, trực tiếp rơi xuống triền núi, thân thể mềm nhũn, bắt đầu không ngừng lăn xuống dưới chân núi.

Lạc Tuyết Ninh bị xoay chuyển tới mức thất điên bát đảo, trong lòng chỉ có một ý niệm, lúc này đã xong đời rồi.

Tuy nhiên, ngay khi Lạc Tuyết Ninh lăn tới giữa sườn núi, bỗng nhiên cảm thấy cánh tay dường như bị cái gì đó giữ lại, toàn thân lập tức ngừng lăn.

Hơi ngẩng đầu, đôi mắt đẹp của Lạc Tuyết Ninh chuyển động, chỉ nhìn đến bên trong bụi cỏ, đột nhiên vươn một cánh tay đeo aăng tay màu đen, đang bắt lấy cổ tay của mình.

- Đây là...

Không đợi Lạc Tuyết Ninh có quá nhiều phản ứng, cánh tay đang nắm lấy cổ tay Lạc Tuyết Ninh đột nhiên dùng một chút lực, trực tiếp lôi Lạc Tuyết Ninh vào trong, lúc này Lạc Tuyết Ninh mới đột nhiên phát hiện ra, mặt sau bụi cỏ thì ra là một cái sơn động không lớn, đại khái chỉ có thể vừa ột người đi vào, phía trước là một mảnh tối đen, dường như sâu không thấy đáy.

Lại nhìn chủ nhân của cánh tay này, đã kéo Lạc Tuyết Ninh vào trong đó, nhưng lại không hỏi gì, cũng không có tự giới thiệu, cứ như vậy mà thô lỗ kéo lấy Lạc Tuyết Ninh, bước nhanh vào chỗ sâu trong hang động, bước đi rất nhẹ nhàng, không nhìn ra chút ảnh hưởng bởi đêm tối nào.

172. Chương 172: Cảm Giác Quen Thuộc

Người rót cuộc là ai?

Lạc Tuyết Ninh đã không còn sức, căn bản không có biện pháp nào phản kháng cả, chỉ có thể để mặc cho người này kéo đi, hỏi bằng giọng suy yếu.

Bóng đen phía trước cũng không đáp lại, chỉ hơi dừng lại bước chân, quay đầu nhìn Lạc Tuyết Ninh một cái, mà tuy rằng Lạc Tuyết Ninh không thể thấy rõ toàn bộ bóng đen, nhưng là vẫn thấy được hình dáng ngôi sao năm cánh.

- Quyền Tàng, người là Quyền Tàng!

Lạc Tuyết Ninh nhẹ nhàng nói, trong giọng nói có nét giật mình, nhưng càng nhiều hơn là vẻ trút được gánh nặng.

Tiêu Hoảng vẫn không đáp lại như trước, chỉ là quay người, dùng cánh tay kẹp lấy vòng eo mềm nhũn của Lạc Tuyết Ninh, tiếp tục bước nhanh vào sâu trong hang động, do hắn có kính nhìn đêm hỗ trợ, nên tất cả mọi thứ trước mắt đều được Tiêu Hoảng quan sát rất rõ ràng.

Thường thường sẽ gặp gặp phải một cái lối rẽ, tuy nhiên, Tiêu Hoảng lại không chút tạm dừng nào, vô cùng tự nhiên mà bước đi trong các thông đạo giống như mê cung này, tốc độ như bay, mỗi một thông đạo nơi này đi thông tới chỗ nào, thì Tiêu Hoảng đã biết rõ ràng tới mức không thể rõ ràng hơn nữa.

Mà các thông đạo này thì hầu hết đều là tử lộ, hoặc là đi thông vào chỗ sâu trong lòng đất, chỉ có ba lối ra, một cái trong đó chính là chỗ mà Tiêu Hoảng mới vào, còn có một cái cách chưa vào đó không xa, một cái cuối cùng thì lại trực tiếp thông sang một chân núi khác, phi thường bí ẩn, chỉ có người của Tiêu Gia Thôn mới biết được, tuy nhiên, hiện tại chỉ còn có một mình Tiêu Hoảng nữa, rất sau đó, đại khái tiến lên được mấy trăm thước, Tiêu Hoảng liền ngừng lại ở bên cạnh một vách tường đá, cũng dùng một chút lực để đẩy vào trên vách đá này, chỉ thấy một khoảng tường đá rộng một thước đột nhiên thụt vào như một cánh cửa, lại lần nữa hình thành một thông đạo mới.

Lúc này Tiêu Hoảng cũng không dừng lại, trực tiếp ném Lạc Tuyết Ninh vào trong, sau đó bản thân hắn cũng cúi người chui vào, theo Tiêu Hoảng đi vào trong thông đạo này, chỉ thấy bên trong lại là một không gian khá lớn, ngang với một cái phòng nhỏ.

Một lần nữa quay người đóng kín vách đá lại, Tiêu Hoảng mới tựa vào nham vách, hơi thở ra, nói:

- Đã hoàn toàn an toàn rồi.

Nói xong, Tiêu Hoảng liền lấy ra một cái Ma Văn chiếu sáng, sau khi khu động thì mắc nó lên trên vách đá, cũng lấy ra Ma Văn thông tin đang không ngừng chấn động, thông qua Ngự lực để nhấn tin cho Mai Kiệt và Mộ Khê Nhi, mỗi người một tin, đại khái là giống nhau, đó là mình đã tạm thời tìm được một nơi an toàn để trốn, Tiêu Hoảng làm như vậy, không phải là để mong bọn họ hỗ trợ, nguyên nhân rất đơn giản, đó chính là hiện tại hắn dùng thân phận Quyền Tàng, không tiện bạo lộ, đồng thời Tiêu Hoảng cũng biết rõ

hắn vừa phải đối mặt với quân đội của Duy Lâm Công Quốc, một khi đám người Mai Kiệt hành động, thì thương vong lớn sẽ là điều không thể tránh khỏi, điều này sẽ làm cho thế cục càng khó khăn hơn.

Mượn dùng ngọn đèn mờ nhạt, Lạc Tuyết Ninh tựa lưng dựa vào vách tường, ngồi trên mặt đất, có thể nhìn thấy cảnh vật bốn phía rất rõ ràng, nơi này rõ ràng có dấu vết con người lưu lại, thậm chí bên cạnh chân nàng, còn có một con rối, cùng một ít kiếm gỗ do nhánh cây đẽo thành, hiển nhiên là do lũ nhỏ bỏ lại.

Thậm chí Lạc Tuyết Ninh có thể tưởng tượng ra trước đây, nơi này hẳn là có một đồng trẻ con đang vây quanh, đùa nghịch lẫn nhau, giống như một câu lạc bộ nhỏ vậy.

- Cảm ơn, nhưng vì cái gì mà người phải cứu ta?

Lạc Tuyết Ninh đã bắt đầu đổ mồ hôi, giọng nói suy yếu.

- Nhắc tay làm chút chuyện mà thôi, hoặc là nói đây là hậu mãi của lần giao dịch trước!

Tiêu Hoảng nghĩ một chút rồi đáp. Kỳ thật nguyên nhân hắn cứu Lạc Tuyết Ninh thì có rất nhiều, có kia cùng nhìn thấy Lạc Tuyết Ninh đặc thù có cảm giác, cũng có cái gọi là địch nhân của địch nhân chính là bằng hữu, đương nhiên trọng yếu nhất vẫn là câu nói đầu tiên, là “nhắc tay làm chút chuyện” mà thôi.

- Không thể tưởng được, người còn là một thương nhân không tồi.

Lạc Tuyết Ninh nói, sau đó lập tức ho nhẹ hai tiếng.

Khi Lạc Tuyết Ninh ho khan, Tiêu Hoảng mới chú ý tới trên ngực trái Lạc Tuyết Ninh còn dính lại Ma Văn phiêu hình đôi bộ cạp, cũng có máu màu đỏ sẫm chảy ra.

- Người bị thương ư?

Tiêu Hoảng nhẹ nhàng nói.

- Đây là...

Lạc Tuyết Ninh chỉ kịp nói một nửa, đã thấy Tiêu Hoảng bước nhanh tới, trực tiếp xé luôn y phục dạ hành của Lạc Tuyết Ninh ra, khiến cho bộ ngực của Lạc Tuyết Ninh lộ ra trước gió.

- Này, người...!

Thấy bộ ngực ngạo nhân của mình đột nhiên lộ ra trước mặt một nam nhân, khuôn mặt Lạc Tuyết Ninh lập tức trở nên đỏ rực, tuy nhiên, lúc này chân tay nàng lại đang như nhũn ra, không phản kháng được.

Lại nhìn Tiêu Hoảng vào lúc này, dường như không có chút bộ dáng ngượng ngùng nào, vẫn là câu nói kia, Tiêu Hoảng là Dược sư, chỉ cần không phải địch nhân, thì trị liệu thương thế đã gần như trở thành một hành vi bản năng của Tiêu Hoảng.

Cẩn thận quan sát một phen, Tiêu Hoảng liền lấy ra Ma Văn đao giải phẫu từ trong túi Ma Văn, khu động xong, lập tức nhẹ nhàng cắt một vết trên ngực của Lạc Tuyết Ninh, sau đó thật cẩn thận rút Ma Văn phiêu có móc câu ra, lại quan sát một phen nữa, Tiêu Hoảng mới chậm rãi lên tiếng:

- May mà, đây chỉ là thuốc mê bình thường, chứ không phải là kịch độc!

Nói xong, Tiêu Hoảng liền tháo xuống túi hành trang màu đen của mình, lấy từ bên trong ra một bình thuốc nhỏ, bên trong là Văn đan giải độc mà Tiêu Hoảng vừa mới chế tạo ra.

Lấy ra một hạt, Tiêu Hoảng liền tự chủ trương, căn bản không có trưng cầu ý kiến của Lạc Tuyết Ninh, trực tiếp mở miệng Lạc Tuyết Ninh ra, ném vào miệng nàng, sau đó ngón tay khẽ vuốt lên trên cổ của Lạc Tuyết Ninh.

Dưới động tác này, Lạc Tuyết Ninh hoàn toàn theo phản xạ mà nuốt xuống, trực tiếp nuốt Văn đan giải độc vào trong bụng.

Tiếp theo Tiêu Hoảng liền cúi người xuống, trực tiếp há miệng nhắm vào bộ ngực của Lạc Tuyết Ninh, không có chút kiêng nể gì, bắt đầu hút lên, ra sức hút ra các luồng máu độc tại miệng vết thương, sau đó nhổ ra, biện pháp tuy rằng có vẻ rất nguyên thủy, nhưng mà trước mắt cũng chỉ có biện pháp này.

Đại khái hút được khoảng hai phút, thấy máu chảy ra đã khôi phục lại thành màu đỏ tươi, Tiêu Hoằng liền dùng Ma Văn trị bệnh quét qua vài lần trên miệng vết thương, miệng vết thương dần dần khép lại.

- Không sai biệt lắm, chỉ cần lát nữa, phỏng chừng sẽ không có việc gì rồi!

Tiêu Hoằng nói xong, một lần nữa phủ bộ quần áo lên người Lạc Tuyết Ninh,

sau đó không chút quan tâm Lạc Tuyết Ninh, mà tự mình lấy cái siêu nước ra, ném vào một viên Văn đan giải độc, sau khi hòa tan, Tiêu Hoằng dùng nước này để súc miệng, lúc này mới được coi là làm xong mọi chuyện.

Mà đúng lúc này, Lạc Tuyết Ninh đã cảm giác được tay chân lạnh như băng của mình đã có chút tri giác, không ngừng khôi phục lại.

- Không thể tưởng được, Quyền Tàng vậy mà lại là một Dược sư, khi trước ta còn tưởng rằng người là một Ngự Văn Giả cơ chứ, đúng là tên cũng giống như người a, ẩn sâu không lộ!

Lạc Tuyết Ninh lên tiếng, so với khi trước, giọng của nàng đã rõ ràng có lực hơn rất nhiều, đã không phải quá suy yếu nữa.

Tiêu Hoằng không nói gì, chính nhẹ nhàng cười, sau đó dùng mặt nạ che đi cái cằm của mình, cầm cái siêu đứng dậy, đi về phía một chỗ vách tường.

Tuy nhiên ngay khi Tiêu Hoằng vừa mới đi được một nửa đường, bước chân đột nhiên ngừng lại, sau đó hắn cúi xuống, thật cẩn thận nhặt lên một món đồ chơi hình con gấu nhỏ, nét mặt đã không còn chút tùy ý nào nữa, mà là lộ rõ một chút thương cảm nhàn nhạt, sau đó hắn vươn tay, phỉ đi tro bụi trên bề mặt món đồ chơi này, động tác vẻ tràn ngập thương tiếc.

- Cái đồ chơi hình con gấu kia, dường như rất có ý nghĩa đối với người...!

Lạc Tuyết Ninh nhìn thấy hành động của Tiêu Hoằng, liền hỏi.

- Nó là của muội muội ta.

Tiêu Hoằng đáp, sau đó thật cẩn thận lau sạch món đồ chơi hình con gấu này, đặt nó dựa vào vách tường, động tác có vẻ rất nhẹ, rất nhu hòa.

- Muội muội của người? Vậy muội muội của người...!

Chỉ nói được nửa câu, Lạc Tuyết Ninh đột nhiên ngừng lại, từ giọng của Tiêu Hoằng, dường như nàng đã nghe ra một chút hương vị, vội vàng xin lỗi:

- Thật có lỗi...!

Tiêu Hoằng không đáp lại, cũng không tỏ vẻ gì, cầm lấy cái siêu đi vào một khe hở trên vách đá, nước suối bên trong đang không ngừng nhỏ ra, chảy đầy siêu, hắn một lần nữa đi tới trước mặt Lạc Tuyết Ninh, đưa cái siêu qua, sau đó tự mình ngồi đối diện Lạc Tuyết Ninh, nhưng lại không hề nhìn nàng, mà là lẳng lặng nhìn chăm chăm vào vách tường, dường như hắn đang nhớ về thời thơ ấu.

Hắn mang theo muội muội, cùng một lũ trẻ nữa đi tới nơi này “chiếm núi xưng Vương”, tránh né cha mẹ “đuổi giết.” Đồng thời đã lưu lại đây đủ loại đồ chơi khác nhau.

Một khu vực lớn như vậy cũng bị bọn hắn từng bước đào ra, dường như khi đó đã dùng cả một năm thì phải.

- Ai. .!

Tiêu Hoằng bỗng nhiên thở dài một cái, lấy tay giụi giụi mắt.

- Nơi này dường như có một chút ý nghĩa đối với người thì phải!

Lạc Tuyết Ninh uống vào mấy ngụm nước suối, hồi thử, vẫn là câu nói kia, trong lúc mơ hồ, trên người Quyền Tàng tản ra một loại khí tức, khiến cho nàng rất muốn tìm hiểu về hắn, trong lòng cực kỳ tò mò về Quyền Tàng này.

- Trước kia thì có, hiện tại thì không!

Tiêu Hoằng đáp vô cùng hàm hồ.

- Người rốt cuộc là ai?

Lạc Tuyết Ninh mở miệng hỏi.

- Điều này thì người đừng nên hỏi!

Tiêu Hoằng trả lời phi thường rõ ràng lưu loát.

- Người xem a, nói thế nào thì chúng ta cùng đã được coi là sinh tử chi giao rồi chứ, ta đã cứu người một lần, người đã cứu ta hai lần, bất kể từ bất kỳ góc độ nào mà nói, ta cũng sẽ không gây bất lợi đối với người, hơn nữa hiện tại tay chân ta đã khôi phục, nếu mà muốn bất lợi đối với người, thì ta đã sớm động thủ rồi!

Lạc Tuyết Ninh nói, có thể nói, ở bên cạnh Tiêu Hoằng càng lâu, Lạc Tuyết Ninh càng tò mò với hắn hơn.

Tiêu Hoằng hơi nhìn Lạc Tuyết Ninh một cái, không hề nghi ngờ, lời nói của Lạc Tuyết Ninh cũng có chút đạo lý. Hơn nữa thân phận Quyền Tàng này đối với Tiêu Hoằng mà nói, thì cũng không có gì quá quan trọng, cùng lắm thì lộ ra thôi, nhất là ở trước mặt Lạc Tuyết Ninh, việc bại lộ và che giấu dường như đều không phải chịu uy hiếp trí mạng gì cả, hơn nữa hiện tại Tiêu Hoằng cũng đã có một chút năng lực tự bảo vệ mình rồi.

Vì thế Tiêu Hoằng nghĩ nghĩ một chút, vẫn bỏ kính mắt xuống, gỡ luôn mặt nạ bảo hộ, nói:

- Tính tò mò của nữ nhân thật là rất đáng sợ, tuy nhiên, người cứ xem đi, có nhìn thấy thì người cũng không quen đâu.

Nhưng tình hình lại không giống như Tiêu Hoằng nghĩ, ngay khi khuôn mặt của Tiêu Hoằng lộ ra trước mặt Lạc Tuyết Ninh, Lạc Tuyết Ninh ngạc nhiên tới mức hai mắt đột nhiên mở to ra.

Cùng lúc đó, một loại cảm giác trong nháy mắt đã lan khắp thân thể Lạc Tuyết Ninh, đó chính là quen thuộc, cực kỳ quen thuộc, nhưng mà nàng lại không thể nào nhớ nổi cảm giác quen thuộc này là do gặp từ khi nào, chỉ phảng phất giống như đang gặp một người bạn lâu năm vậy.

- Người... người...!

Lạc Tuyết Ninh dùng ngón tay chỉ về phía Tiêu Hoằng, muốn nói nhưng lại không nói nên lời.

- Rất quen thuộc phải không, điều này cũng không gì kỳ quái cả, ta cũng không ngại trực tiếp nói cho người, ta chính là học sinh Phân viện, nói không chừng người nơi nào đó trên sân trường đã từng thấy ta cũng nên.

Tiêu Hoằng cười cười đáp lại.

- Không đúng, không phải ở trường học, người đã từng đi qua Đồ Khắc Tỳ Tinh chưa?

Lạc Tuyết Ninh bỗng nhiên hỏi một câu không đầu không đuôi.

- Đồ Khắc Tỳ Tinh? Là cái gì vậy, chưa từng nghe qua.

Tiêu Hoằng nhìn biểu tình của Lạc Tuyết Ninh, bản thân hắn cũng có chút buồn bực, chẳng lẽ nàng cũng cảm thấy quen mình thật sao?

- Được rồi, đổi một cách nói khác, thật lâu trước kia Đồ Khắc Tỳ Tinh đã trở thành Ma Duệ Tinh, hiện tại đã là một viên tinh cầu của Liên hợp thể Á Tế Á.

Lạc Tuyết Ninh nói.

- Vẫn chưa từng nghe qua, nói thật cho người biết, ta từ nhỏ đến lớn, đừng nói là Vũ Nhuận Tinh, ngay cả Thái Ngộ Thành mà ta cũng chưa từng đi ra ngoài!

Tiêu Hoằng thấy bộ dáng thần thần bí bí của Lạc Tuyết Ninh, hắn liền nói thẳng luôn.

- Vậy thì thật kỳ quái, không phải ở Đồ Khắc Tỳ Tinh, vậy thì ở đây nhỉ?

Lạc Tuyết Ninh cẩn thận suy tư, nhưng mà nghĩ mãi vẫn không ra.

173. Chương 173: Tặng

Thấy Lạc Tuyết Ninh vẫn mang vẻ mặt nghi hoặc như trước, Tiêu Hoằng cũng lười quan tâm làm gì, tuy rằng Tiêu Hoằng có cảm giác quen thuộc với Lạc Tuyết Ninh, nhưng mà Tiêu Hoằng cũng không có thói quen để tâm vào những chuyện vụn vặt thế này, nếu đã không nghĩ ra, thì sẽ không cần phải suy nghĩ làm gì.

- Đúng rồi, tại sao ngươi lại ở chỗ này? Còn những kẻ vừa rồi tập kích ngươi rốt cuộc là ai?

Tiêu Hoằng đột nhiên hỏi.

Bị Tiêu Hoằng hỏi như vậy, Lạc Tuyết Ninh mới từ trong nghi hoặc mà tỉnh lại, đồng thời cũng trả lời chi tiết:

- Nói vậy chắc ngươi cũng biết, mục tiêu của nhiệm vụ lần này chính là Tiêu Gia Thôn, kẻ tập kích ta là Bộ Đồ, tên này rất mạnh, là Đại Ngự Sư cấp năm, cũng là quan chỉ huy phía sau màn của Duy Lâm Công Quốc trong lần này, tuy nhiên, vài năm trước hắn đã lựa chọn sử dụng thủ đoạn bất thường, muốn đột phá đến cảnh giới Ngự Hồn, kết quả là thất bại, bị trọng thương.

- Tiêu Gia Thôn rốt cuộc có bí mật gì? Còn nữa, nhiệm vụ của ngươi là cái gì?

Tiêu Hoằng hỏi tiếp.

- Cái này...

Lạc Tuyết Ninh trong lúc nhất thời có chút chần chờ.

- Hừ, nữ nhân quả nhiên là dễ thay đổi, vừa rồi còn nói là sinh tử chi giao cơ mà!

Tiêu Hoằng hơi liếc mắt Lạc Tuyết Ninh một cái, bĩu môi nói.

- Được rồi, ta cũng không gạt ngươi, Tiêu Gia Thôn cất dấu một kiện đồ vật nào đó, thứ đồ này rốt cuộc có ích lợi gì, ta cũng không rõ ràng lắm, ta chỉ biết được nơi cất dấu nó, còn nữa, tròng ôn dịch tại Tiêu Gia Thôn kia, cũng có liên quan cùng nó, nhiệm vụ của ta chính là tranh thủ lúc thần không hay, quỷ không biết, mà lấy nó ra, giao cho sự phụ của ta.

Lạc Tuyết Ninh nói rất chi tiết.

- về tròng ôn dịch kia, ngươi biết được bao nhiêu?

Tiêu Hoằng truy vấn tiếp, đây mới là thứ mà hắn quan tâm nhất.

- Ta cũng không rõ ràng lắm, sự phụ ta chưa từng đề cập qua, chỉ biết là, nếu lấy dính loại quái bệnh này, thì hẳn phải chết, không có thủ đoạn trị liệu nào cả.

Lạc Tuyết Ninh đáp.

Nghe nói như vậy, Tiêu Hoằng cũng không có quá nhiều uể oải, nói trắng ra là, lời này hắn đã nghe đến mức chết lặng rồi, trước mắt, Tiêu Hoằng cảm thấy hứng thú vẫn là thứ mà Lạc Tuyết Ninh muốn tìm kia, không biết rốt cuộc nó là cái gì.

- Vậy ngươi dự định khi nào thì đi lấy nó?

Tiêu Hoằng giả bộ vô tình, thuận miệng hỏi.

- Vốn trong kế hoạch thì là ngày hôm nay, nhưng tên phản đồ Khoa Tư kia đã bán đứng ta, mà ta tạm thời cũng không cách nào tập hợp với quân đội nữa, xem ra chỉ có thể tạm thời hủy bỏ, hiện tại việc cấp bách chỉ có thể là làm thế nào để bình an quay về trụ sở tạm thời mà thôi.

Lạc Tuyết Ninh mang vẻ mặt buồn khổ nói.

- Cũng không nhất định, hiện tại bọn họ biết rằng ngươi bị thương, đồng thời đã bị dồn tới chân tường, chúng tin chắc rằng ngươi sẽ chỉ lo tới việc chạy trốn chết, tuyệt đối không thể tưởng được, ngươi còn có tâm tư làm việc khác, phỏng chừng tám phần là có người của chúng đang tìm kiếm ngươi tại khu vực

này, hơn nữa vừa rồi ta từ cửa động có thể nhìn thấy rất rõ ràng, Bệ Đồ đã bị thương, phỏng chừng rất có thể sẽ trở lại Thái Ngô Thành để dưỡng thương, đây có thể nói là một cơ hội.

Tiêu Hoàng lên tiếng, giả bộ tùy ý.

- Người nói thật ra cũng có chút đạo lý, nhưng mà chúng ta làm như thế nào để rời đi nơi này được? Còn nữa, ta có thể tin tưởng người hay sao?

Lạc Tuyết Ninh nghĩ một chút rồi hỏi.

- Con đường mà ta vừa rồi mới đi, là đường duy nhất đi thông tới chân núi, chúng ta có thể từ nơi đó rời đi, về phần khi nào rời đi, thì để sau mấy giờ nữa, phỏng chừng bọn họ rất nhanh sẽ gặp phát hiện một lối ra, cũng sẽ truy đuổi theo đó, chúng ta nhân cơ hội này để rời đi, về phần người có tin ta hay không, thì tùy vào người thôi, tuy nhiên, vừa rồi hình như người vừa nói qua cái gì mà “sinh tử chi giao” gì đó!

Tiêu Hoàng tựa vào vách đá, nhận lấy cái siêu từ Lạc Tuyết Ninh, uống vào mấy ngụm, rồi nói.

- Vậy được rồi, ở trong này ta khẩn cầu người giúp ta, giúp ta hoàn thành nhiệm vụ, sau khi thành công, ta sẽ cho người một chút ưu đãi.

Lạc Tuyết Ninh thận trọng nói, có thể nói, có tấm gương là Khoa Tư khi trước, hiện tại Lạc Tuyết Ninh đã càng thêm cảnh giác, nhưng là vẫn là câu nói kia, đối với Tiêu Hoàng có loại cảm giác quen thuộc này, khiến cho nàng theo bản năng có một loại tín nhiệm với Tiêu Hoàng.

- ưu đãi gì?

Tiêu Hoàng hỏi.

- Còn chưa nghĩ ra, tóm lại sau khi thành công, chỉ cần không quá phận, người muốn cái gì cũng được, tóm lại là ta nợ người một ân tình.

Lạc Tuyết Ninh đáp lại, có thể nói, nàng cũng rất muốn hỗ trợ Tiêu Hoàng một chút.

- Vậy được rồi.

Tiêu Hoàng nghĩ nghĩ rồi đáp, kỳ thật cho dù Lạc Tuyết Ninh không đưa ra ưu đãi gì, thì Tiêu Hoàng cũng sẽ đi, hiện tại không có ai tò mò hơn Tiêu Hoàng cả, hẳn cũng rất muốn liếc mắt một cái xem Lạc Tuyết Ninh muốn tìm thứ gì.

- Một khi đã như vậy, dựa theo lệ thường, chúng ta bắt đầu sửa sang trang bị lại chiến đấu, chuẩn bị đối phó với bất cứ tình huống nào, hơn nữa còn phải hiểu nhau hơn nữa!

Lạc Tuyết Ninh nói xong, liền đặt toàn bộ các Chiến Văn mà bản thân thường ra, tổng cộng có năm cái.

Tiêu Hoàng hơi đánh giá một chút trang bị của Lạc Tuyết Ninh, không khỏi chắc lưỡi, có thể nói những thứ này khá là xa hoa, trái lại bản thân mình, lại có vẻ keo kiệt hơn rất nhiều.

Nếu đã làm rõ thân phận của Quyền Tàng, Tiêu Hoàng cũng bày ra các Ma Văn mà bản thân thường dùng, về phần kỹ thuật văn trong văn, thì nếu chỉ thông qua mặt ngoài, sẽ không nhận ra được, mà Tiêu Hoàng cũng tuyệt đối không có khả năng đi nói điều này làm gì.

- Hoa Hồng của Ngự Đồ cấp chín, Mặc Nại phụ văn của Ngự Đồ cấp mười, Xích Cực của Ngự Đồ cấp mười, Liệp Cung của Ngự Giả cấp một.

Lạc Tuyết Ninh hơi nhắc lại một chút những gì mà Tiêu Hoàng vừa mới giới thiệu, trên đầu đã hiện ra đầy các hắc tuyến.

- Người chỉ bằng những thứ này mà làm mưa làm gió tại Thái Ngô Thành hay sao?

Lạc Tuyết Ninh có chút khó tin mà nói, đúng vậy, cấu tứ của những Chiến Văn này của Tiêu Hoàng có thể nói là kỳ diệu, nhưng mà cấp bậc lại không khỏi quá thấp, ít nhất thì cũng là thấp ở trong mắt Lạc Tuyết Ninh.

- Phải, có gì sao?

Tiêu Hoằng hàm hồ đáp, trên thực tế lúc hấn làm mưa làm gió thì còn chưa có những Chiến Văn này đâu.

Lạc Tuyết Ninh không trả lời, cẩn thận nghĩ nghĩ, bày ra một bộ dáng bất đắc dĩ, tiếp theo liền lật ra túi Ma Văn, cuối cùng lấy ra một cái Chiến Văn màu xanh, đặt trước mặt Tiêu Hoằng:

- Thứ này cho ngươi, là của Ngự Giả cấp ba, là thứ mà ta đào thải xuống, nhưng mà đối với ngươi thì vẫn có chỗ dùng được!

- Đây là cái gì?

Tiêu Hoằng nhìn Ma Văn trong tay, thoát nhìn nó có vẻ cũ kỹ, nhưng được chế tác rất khéo léo, nói.

- Ngươi cũng không nên xem thường nó, đây chính là thứ mà A Di La sư phụ ta tự tay chế tác khi trước, chỉ là cấp bậc có chút thấp, cộng thêm việc đã bị ta dùng trong thời gian dài, nên năng lượng bên trong đã chỉ còn lại không đến mười mấy cổ, phỏng chừng không dùng được bao lâu nữa, nhưng mà kiên trì đến khi nhiệm vụ lần này hoàn thành thì vẫn là không thành vấn đề, công năng của nó không khác lắm so với Toái Âm Chiến Văn của ta, đều là khuếch tán sóng âm rộng ra, dùng nó để tấn công đối thủ, tên là Thần Âm.

Lạc Tuyết Ninh giới thiệu.

Lúc này Tiêu Hoằng đã không thể không phát ra âm thanh kinh hãi, hai mắt lập tức hiện lên một chút ánh sáng kỳ dị, đây là tác phẩm của A Di La, là một trong sáu lão quái Ngự Không cấp, siêu cấp nổi tiếng ở Thái Qua Vũ Trụ, lần này Tiêu Hoằng giàu to rồi.

Trên góc độ Chế Văn Sư mà nói, thì Tiêu Hoằng thấy giá trị của Thần Âm cũng không phải là sức chiến đấu của nó, mà là có thể từ trên Chiến Văn này, hấp thu rất nhiều ý tưởng của A Di La, đưa nó làm thứ ỉnh sử dụng, có thứ này, chẳng khác nào có được một hàng mẫu của A Di La để nghiên cứu cả.

Có ý nghĩ như vậy, trong lòng Tiêu Hoằng lập tức nổi lên một trận mừng như điên.

- Còn có cái gì nữa?

Tiêu Hoằng bỗng nhiên hỏi tiếp.

- A...?

Nghe nói như vậy, thần sắc Lạc Tuyết Ninh không khỏi hơi động, lời này của Tiêu Hoằng có nghĩa là hỏi nàng còn có gì cho hấn nữa, điều này làm cho Lạc Tuyết Ninh có chút bất ngờ, một cái Ma Văn mà A Di La tự tay chế tạo a. vậy mà hấn vẫn còn thấy chưa đủ hay sao?

- Được rồi, còn có cái này.

Mặc dù Lạc Tuyết Ninh có chút không nỡ, nhưng cuối cùng vẫn bỏ bội đao

màu vàng của mình xuống, đặt trước mặt Tiêu Hoằng, mục đích nàng làm như vậy, một là có việc cần nhờ Tiêu Hoằng, hai là giữ mặt mũi cho cả hai bên.

Tiếp nhận bội đao màu vàng chói mắt từ tay Lạc Tuyết Ninh, thần sắc Tiêu Hoằng đột nhiên sáng lên, trình độ khéo léo của thứ này có thể nói là tuyệt phẩm, ánh vàng rực rỡ hiện lên trên kim loại, được khảm các bảo thạch mang màu sắc sỡ, bên trong bảo thạch còn có chứa các văn lộ mờ nhạt.

Văn đao này chỉ dài bằng cánh tay, lưỡi đao có màu trắng bạc, đồng thời có chứa văn lộ màu đen.

- Đây là đao gì vậy?

Tiêu Hoằng hỏi tiếp, tuy nhiên đúng lúc này, Tiêu Hoằng đã cảm nhận được sự bất phàm của nó.

- Đao này tên là Tập Tố, ngoài việc dùng để chặt, bổ ra, ngày thường còn có thể dùng để thu thập nguyên tố, ví dụ như nén không khí, vào lúc cần thiết, sẽ phóng chúng ra, có thể đề cao sức chiến đấu của toái âm, cũng giống như thu lấy thủy nguyên tố, chờ một chút, nói ngắn lại, chính là ngày thường thu thập các nguyên tố hữu ích đối với bản thân, vào thời điểm chiến đấu, sẽ phóng chúng ra, biến cả khu vực bốn phía thân mình trở thành sân nhà của mình!

Lạc Tuyết Ninh đáp lại.

Tiêu Hoàng nghe nói vậy, thần sắc khê biến, không hề nghi ngờ, cái đao này quả nhiên bất phàm, nếu có thể dự trừ số lượng lớn nước, như vậy thì đối với việc sử dụng Ma Văn châu màu ám lam, tuyệt đối sẽ có tác dụng không nhỏ.

- Ồ? Cho ta thử này, vậy thì ngươi dùng cái gì?

Tiêu Hoàng bỗng nhiên nhẹ nhàng hỏi.

- Quên đi, đưa ngươi thì cũng đã cho ngươi rồi, dù sao loại Tập Tổ này khi đạt tới Đại Ngự Sư cấp bậc, thì trên cơ bản sẽ không dùng đến nữa, bởi vì Đại Ngự Sư không cần Tập Tổ cũng có thể thông qua Ngự lực mạnh mẽ của mình, đạt được hiệu quả lớn gấp nhiều lần so với Tập Tổ.

Lạc Tuyết Ninh nhìn Tiêu Hoàng đang nắm Tập Tổ trong tay, đáp lại, nhưng trong ánh mắt vẫn hiện lên vẻ không nờ, dù sao thì Tập Tổ cũng đi theo Lạc Tuyết Ninh rất nhiều năm, vẻ ngoài cũng rất hấp dẫn, đây có lẽ là cái gọi là lâu ngày sinh tình.

- Vậy thì hiện tại ngươi làm sao bây giờ, dù sao ngươi còn chưa tới cấp bậc Đại Ngự Sư, chỉ là Ngự Sư cấp năm, còn kém cấp một nữa, trên tay lại không có đao, vậy thì có vẻ không tốt lắm đi.

Tiêu Hoàng nhìn Tập Tổ trên tay, mở miệng nói.

- Vậy thì...!

Không đợi Lạc Tuyết Ninh lên tiếng, Tiêu Hoàng đã trực tiếp đưa phá giáp Ma Văn đao giá rẻ bên hông cho Lạc Tuyết Ninh, nói:

- Ngươi cứ dùng cái này trước đã đi!

Nói xong, Tiêu Hoàng không chút khách khí, trực tiếp đặt Thần Âm vào trong túi Ma Văn, cũng tiện tay giắt Tập Tổ lên trên lưng.

Lạc Tuyết Ninh nhận lấy cái chuôi phá giáp đao giá rẻ này, nhìn xem một chút, cũng không nhiều lời, đeo nó lên bên hông, sau đó bắt đầu nói thẳng vào chủ đề:

- Chúng ta khi nào thì bắt đầu hành động?

- Khi đã xác định Duy Lâm Công Quốc quân đội hoàn toàn rời khỏi đây, đi theo ta.

Tiêu Hoàng đáp, tiếp theo liền đeo mặt nạ bảo hộ lên, cũng đưa kính đen của mình cho Lạc Tuyết Ninh, sau đó ý bảo Lạc Tuyết Ninh cùng hắn đi tới.

Khởi động cái kính đen là dụng cụ nhìn ban đêm mà Tiêu Hoàng trước đó mang theo, trong nháy mắt Lạc Tuyết Ninh cảm thấy thế giới tối như mực khi trước, bỗng trở nên sáng hơn rất nhiều.

Lại nhìn Tiêu Hoàng đang đi tuốt đằng trước, giữa các thông đạo rắc rối phức tạp, giống như cá trong nước, rẽ ra vài lần, sau một lát, đã làm cho Lạc Tuyết Ninh nhìn đến choáng váng đầu óc, chỉ biết là hiện tại bọn họ dường như đang đi xuống chỗ thấp hơn.

Cùng lúc đó, bên trong công viên Mỹ Lâm tại Thái Ngô Thành, Miêu Thần cùng với hơn mười Miêu gia tâm phúc vừa thoát khỏi hai đối thủ, đã bao quanh nhà vệ sinh mà khi trước Tiêu Hoàng từng đi vào thay đồ.

Bởi vì khi trước Tiêu Hoàng mặc bộ đồ da màu đen, trên đó có khắc ký hiệu, bởi vậy Miêu Thần có thể dễ dàng tìm được nơi này.

174. Chương 174: Lén Vào

Từ khi Miêu Thần tìm được nơi này, trên cơ bản không chút tạm dừng nào, đã lập tức hạ lệnh, liên tiếp phát động công kích từ bên ngoài nhà vệ sinh.

Trong nháy mắt, có mấy chục, thậm chí lên đến trăm luồng năng lượng thể hiện lên, bên ngoài nhà vệ sinh đã biến thành cái sàng, tuy nhiên, bên trong lại không có chút động tĩnh nào.

- Đi vào xem một chút.

Miêu Thần bảo Đan Nam đang đứng bên cạnh.

Đan Nam đáp lại một tiếng, sau đó không nhanh không chậm bước đến bên ngoài nhà vệ sinh đã giống như cái sàng này, một cước đá văng cửa.

Đúng lúc này, mọi người có thể nhìn thấy rất rõ ràng, nhà vệ sinh đã rỗng tuếch, chỉ có cái áo da bị tùy ý ném lên trên bồn cầu rách nát.

Có phát hiện như vậy, hai mắt Miêu Thần hơi hơi híp lại, điều này cũng không nằm ngoài dự kiến của hắn, chỉ là hắn vẫn hơi có chút phần hận, không hề nghi ngờ, lần này xem như đã hoàn toàn bị tên “học sinh Phân viện nào đó” này chuồn mất, gần như không tạo ra cho đối phương chút thương tổn nào, ngược lại còn tổn thất tính mạng của Quân Thất.

Đúng lúc này, Miêu Thần bỗng nhiên biến sắc, bởi vì hắn nhìn thấy Đan Nam đang thò tay ra cầm lấy cái áo da do Tiêu Hoảng lưu lại, hắn hét lớn:

- Không được loạn động!

Hiển nhiên lời nhắc nhở này của Miêu Thần đã có chút chậm, ngay nháy mắt khi lời này của Miêu Thần mới vừa ra khỏi miệng, chỉ thấy Đan Nam đã cầm lấy cái áo, sau đó Ma Văn bên trong áo da đã lập tức bùng cháy.

Sau khi tiếp xúc với không khí tới mức độ nhất định, nó đột nhiên nổ tung, hình thành một hòa cầu cực nóng, nuốt trọn Đan Nam vào bên trong.

Trong nháy mắt, lại nhìn trên người Đan Nam không hề có chút phòng bị này, đã bị thiêu đốt lên một luồng hỏa diễm hùng hực, ra sức giãy giụa, phát ra tiếng gào thét tê tâm liệt phế.

Miêu Thần phản ứng rất nhanh, khi mà mọi người ở đây đều đang chìm trong khiếp sợ, Miêu Thần đã thông qua Ngự lực, khống chế đại lượng tử trùng do Tử Linh Trùng áp trứng ra, cùng lúc bao vây lấy thân thể của Đan Nam, ra sức dập lửa.

Tuy nhiên, lại nhìn Đan Nam lúc này, đã bị hỏa diễm đốt cháy tới mức hoàn toàn biến dạng, đang hấp hối, quần áo đã bị đốt trụi, làn da cũng vô cùng thâm thắm.

- Chết tiệt tên học sinh Phân viện kia, chạy trốn mà vẫn còn không quên ám toán ta!

Miêu Thần vô cùng phần hận, tiếp theo liền bảo các thủ hạ, nâng Đan Nam đi đến điều trị sở.

Không hề nghi ngờ, lần này trên cơ bản thì Miêu Thần ngay cả sợi lông của Tiêu Hoảng mà cũng chưa đụng tới được, bản thân lại biến thành một chết, một trọng thương, nhìn về phía manh mối duy nhất mà Tiêu Hoảng lưu lại kia, cái áo đó đã bị thiêu thành tro tàn, gần như không còn gì sót lại nữa. Cuối cùng, ngay cả tướng mạo của tên học sinh đó mà hắn cũng không biết như thế nào.

Cùng lúc đó, Tiêu Hoảng mang theo Lạc Tuyết Ninh đi trong Toàn Sơn Động, trải qua mười mấy phút vòng vèo, rốt cục cũng đi tới trước một cái cửa động hẹp, hình dạng nơi này có chút giống miệng vịt, rộng tận năm thước, nhưng lại cao không đến nửa thước, người trưởng thành thì chỉ có thể bò xuống mà đi thôi.

Lạc Tuyết Ninh cúi đầu, nhìn về phía cửa động, nàng có thể thấy cách đó hơn mười thước thì đã bị lớp cỏ dại rậm rạp hoàn toàn che kín, cửa động thì lại kề sát mặt đất, trên cơ bản từ bên ngoài nhìn qua, thì thấy nó không khác gì một cái khe cǎ.

- Đây là một lối ra mà người nói an toàn nhất ư?

Lạc Tuyết Ninh mở miệng hỏi.

- Đúng vậy, hơn nữa khi trước ta đã đóng kín con đường kia rồi, đó là con đường duy nhất đi thông tới cửa động này.

Tiêu Hoảng thần sắc không chút thay đổi, trả lời. Sau đó hắn lấy từ trong túi Ma Văn ra một cặp Tử mẫu Ma Văn báo động, sau đó kích hoạt lên, Tiêu Hoảng có thể thông qua màn hình nhỏ màu xanh biếc mà quan sát xung quanh, đại bộ phận khu vực trên màn hình đều có màu màu xanh biếc, chỉ ngẫu nhiên có một vài điểm sáng hiện lên từ mảnh đất bên cạnh.

- Xem ra bọn họ còn chưa đi, hãy đợi một chút nữa đi!

Tiêu Hoảng tựa vào một vách tường, nói. Lạc Tuyết Ninh cũng như vậy, có thể nói, hiện tại nàng thật sự không quen thuộc nơi này, chỉ có thể nghe theo Tiêu Hoảng an bài mà thôi.

Mà Bộ Đồ ở bên kia, đúng lúc này đang ngồi trên Ma Văn Xa, sắc mặt tái nhợt, ngón tay vẫn còn có băng sương bao phủ, thỉnh thoảng lại giật giật vài cái.

Vừa rồi Tiêu Hoảng và Lạc Tuyết Ninh công kích, có thể nói là không tạo thành quá nhiều thương tổn đối với thân thể hắn, nhưng mà Ngự lực trong cơ thể hắn đã bị nghiêm trọng hao tổn, không còn cứng cỏi như bình thường nữa, bởi vậy công kích vừa rồi, không thể nghi ngờ đã lại một lần nữa khiến cho Ngự lực của hắn hỗn loạn lên, thương tổn này đối với Bộ Đồ mà nói, thì cũng không phải là nhỏ, phỏng chừng không mất mấy tháng thì đừng có mong phục hồi như cũ được.

- Dương Thuận, hiện tại mọi thứ do người chỉ huy, nhớ kỹ không được buông tha Lạc Tuyết Ninh, càng không được để cho Lạc Tuyết Ninh an toàn quay về Tây Tân khu, hoặc là hội hợp cùng quân đội của nàng, tóm lại, không từ thủ đoạn nào, cũng phải ép nàng đưa ra thứ đồ vật đó, sau đó giết chết, còn có cả tên vừa rồi đánh lén ta nữa, cũng phải tiêu diệt hẳn luôn!

Bộ Đồ đang ngồi trong xe, không ngừng thở hổn hển, phân phó một nam nhân gần bốn mươi tuổi bên cạnh.

- Đã biết, đại nhân.

Người được gọi là Dương Thuận này mang sắc mặt nghiêm túc trả lời, bởi vì hiện tại hắn rất rõ ràng, nếu muốn tìm được Lạc Tuyết Ninh thì thật sự có chút khó, tuy nhiên, hắn cũng không có ý định bỏ cuộc.

Nhìn Bộ Đồ cười Ma Văn Xa rời đi, Dương Thuận lập tức mệnh lệnh quân đội tại phụ cận, tiến hành điều tra rải thảm, cũng mệnh lệnh quân đội đang tuần trang trên đường phố Thái Ngô Thành, phải lên tinh thần, dùng hết sức có thể, ngăn cách Lạc Tuyết Ninh và khu Tây Tân, không để cho Lạc Tuyết Ninh một lần nữa có cơ hội quay về.

Cuộc tìm kiếm dày đặc như vậy được liên tục tiến hành tới tận nửa đêm, vào 2h sáng, tuy rằng Duy Lâm quân đội đã tìm được cửa vào Toàn Sơn Động, nhưng mà những kẻ tiến vào thì mặc dù đều vẫn đang có liên lạc lại, nhưng vẫn không đi ra được.

Đồng thời, bọn họ cũng phát hiện một cửa vào khác tại sườn núi.

Phát hiện như vậy khiến cho Dương Thuận có phản ứng đầu tiên, đó là Lạc Tuyết Ninh rất có thể chạy thoát từ cửa ra vào này.

- Những người tại đây thì tiếp tục ở lại để tìm, phần còn lại thì đi chỗ khác mà điều tra.

Dương Thuận hạ lệnh.

Bên trong hang động, Tiêu Hoảng và Lạc Tuyết Ninh đang dựa vào vách đá để nghỉ ngơi trong chốc lát, tu luyện khôi phục một chút Ngự lực, sau đó lại khởi động Ma Văn báo động, Tiêu Hoảng có thể nhận ra rất rõ ràng, tần suất xuất hiện của các điểm sáng đã giảm đi rất nhiều.

- Đã đến lúc rồi!

Tiêu Hoảng vỗ nhẹ lên chân Lạc Tuyết Ninh, nhanh chóng đứng dậy, nhẹ nhàng bước từ trong cửa động hình mỏ vịt này ra ngoài.

Lạc Tuyết Ninh vẫn đang nhắm mắt dưỡng thần, nhìn thấy Tiêu Hoảng hành động như vậy, cũng đi theo sau Tiêu Hoảng.

- Nhớ kỹ, tất cả động tác phải thật nhẹ nhàng, ta nghi ngờ Duy Lâm binh sĩ cũng không hoàn toàn rút khỏi, chúng ta tranh thủ đi tới Tiêu Gia Thôn, ta biết một con đường nhỏ bí ẩn.

Tiêu Hoằng hạ giọng, nói với Lạc Tuyết Ninh phía sau, sau đó lập tức thật cẩn thận thò đầu ra ngoài bụi cỏ, tỉ mỉ đánh giá một phen, xác định không có bất kỳ động tĩnh nào, thì mới nhẹ nhàng bước từ trong ra.

Lại một lần nữa nhìn bốn phía xung quanh, xác nhận bốn phía cũng không dị động gì, hần liền đánh ra một thủ thế về phía Lạc Tuyết Ninh, hai người liền cùng lúc nhảy vào bên trong rừng cây bên ngoài mấy chục thước.

Bên trong rừng cây, bước chân của Tiêu Hoằng không có chút ngừng lại nào, giống như một con hồ ly mạnh mẽ, vô thanh vô tức, xuyên qua khoảng cách giữa các bụi cây và thân cây, cũng nhanh chóng rẽ vào trong một thung lũng hẹp dài.

Lạc Tuyết Ninh vẫn đi theo phía sau Tiêu Hoằng, thấy Tiêu Hoằng cách đó không xa làm các động tác rất linh hoạt, không có chút bị cản trở nào, trong lòng không khỏi vừa động, có thể không chế Phong Văn linh hoạt như thế, cũng có thể nói tên này là một quái thai.

Tuy nhiên, những câu ca ngợi gì đó thì Lạc Tuyết Ninh sẽ không nói ra, tuy rằng chỉ ở chung cùng Tiêu Hoằng trong thời gian rất ngắn ngủi, nhưng Lạc Tuyết Ninh có thể nhìn ra, những thứ ca ngợi gì đó thì Tiêu Hoằng cũng không ưa thích.

Sau khi vòng vèo mấy lượt qua rừng cây, khe sâu, triền núi, Lạc Tuyết Ninh gần như đã hoàn toàn hôn mê, lại nhìn về phía Tiêu Hoằng, bước chân của hần vẫn linh hoạt như trước.

ước chừng qua nửa tiếng, bước chân của Tiêu Hoằng mới ngừng lại.

- Tại sao không đi nữa?

Thấy Tiêu Hoằng dừng lại, Lạc Tuyết Ninh nghi hoặc hỏi.

-Tối rồi.

Tiêu Hoằng nhẹ nhàng đáp, sau đó đẩy lớp cỏ khô cao bằng đầu người ra, chỉ thấy cách đó hơn mười thước, chính là các căn phòng cũ nát của Tiêu Gia Thôn.

Có thể nói, đến nơi đây thì luôn ảnh hưởng tới Tiêu Hoằng, luôn khiến cho hần nhớ tới những quá khứ chỉ nghĩ mà đã thấy kinh hãi kia, cùng với loại tử vong dường như vĩnh viễn không thể trốn tránh được này.

Lạc Tuyết Ninh ở phía sau Tiêu Hoằng, trong giây lát nhìn thấy Tiêu Gia Thôn gần ngay trước mắt, trong mắt có chút kinh ngạc, tuy nhiên, nàng vẫn vô nhẹ bả vai của Tiêu Hoằng, nhẹ nhàng nói:

- Bây giờ thì người đi theo ta.

Nói xong, Lạc Tuyết Ninh liền thật cẩn thận bước vào Tiêu Gia Thôn.

Cách trận ôn dịch kia đã rất nhiều năm, nhưng mà bầu không khí khủng bố bao phủ toàn bộ Tiêu Gia Thôn vẫn như trước không có tản đi, trong các lớp cỏ cao bằng thắt lưng, thỉnh thoảng còn gặp được một bộ hài cốt.

Tại cửa của các gian nhà cũ nát, thậm chí còn có thể nhìn thấy mấy bộ xương khô bám vào phía trên khung cửa, vô cùng dọa người, giống như đang đi vào trong một bãi giết chóc vậy.

Tiêu Hoằng đi phía sau Lạc Tuyết Ninh, hai mắt híp lại, ra sức không nhìn tới cảnh vật hai bên được, không phải hần e ngại bộ dáng của những hài cốt này, mà là không muốn đi đối mặt, bởi vì hần có thể nhận ra rất rõ ràng, người nào đã từng sống bên trong những căn nhà này, cũng sẽ phân biệt ra bộ xương nào là của ai, có đứa trẻ từng chơi đùa với hần khi còn nhỏ, cũng có cả người thân của hần.

Đương nhiên, Tiêu Hoằng lớn lên từ nhỏ trong Tiêu Gia Thôn, nắm rõ toàn bộ mọi thứ trong Tiêu Gia Thôn như lòng bàn tay, hần thật sự không nghĩ ra, thứ mà mọi người đều liều mạng đi tìm kiếm kia, rốt cuộc là được giấu ở nơi nào, mà thứ đó rốt cuộc là cái gì?

Rất nhanh, Lạc Tuyết Ninh liền ngừng lại trước một cái giếng nước, miệng giếng này, nằm tại trung tâm của thôn, đại bộ phận thôn dân đều dùng để nước này để uống, nghe nói đây là một cái giếng đã tồn tại cả ngàn năm rồi.

- Là nơi này sao?

Tiêu Hoằng hỏi thử, bản thân hắn cũng rất khó tưởng tượng, nơi này rốt cuộc có cái gì được giấu trong đó. Tuyết Ninh đáp lại vô cùng đơn giản, nàng lập tức đi tới trước miệng giếng, nhìn xuống phía dưới một chút, nước giếng bên trong vẫn tồn tại, như trước làm cho người ta có một loại cảm giác sâu không thấy đáy.

- Người canh trên này cho ta, sau khi lấy được thứ đồ đó, chúng ta liền lập tức đi luôn.

Lạc Tuyết Ninh đáp, sau đó liền lấy ra một cái Ma Văn hình tam giác, nhắm về phía mặt nước trong giếng, sau đó bên trong giếng nước đột nhiên xuất hiện vô số bọt khí, sau một lát, một loạt bậc thang bằng đá chậm rãi hiện ra, bốn phía có chứa màng năng lượng, ngăn cách nước thấm vào trong con đường bậc thang này.

Lại cẩn thận nhìn quanh bốn phía một lần nữa, xác nhận không có động tĩnh gì, Lạc Tuyết Ninh liền nhảy xuống các bậc thang này, sau đó thân thể nàng lập tức bị bóng tối bao phủ.

Tiêu Hoằng nhìn thấy vậy, ánh mắt có chút biến đổi, tự nhiên có một cửa vào thế này, Tiêu Hoằng nổi lên nghi ngờ, hay là trận ôn dịch đó có liên quan cùng giếng nước này?

Không thể a!

Nhiều thế hệ tổ tông của Tiêu Hoằng đều dùng nước này để uống, cũng không xuất hiện bất kỳ chuyện không may nào cả, trọng yếu hơn là, trong thôn xóm có mấy gia đình sống gần sông, hàng năm đều dùng nước sông để uống, cũng không dính chút nào đến nước giếng này, nhưng bọn họ cũng chết trong trận ôn dịch kia.

Như vậy thì rốt cuộc nguyên nhân là ở đâu? Tiêu Hoằng vô cùng khó hiểu.

175. Chương 175: Duệ Cốt

Cùng lúc đó, Lạc Tuyết Ninh mở quang văn ra. Đã xâm nhập vào lòng đất hơn mười thước rồi, bậc thang bằng đá lúc này toàn rêu xanh.

Bỗng nhiên cách đó không xa truyền tới chút ánh sáng. Điều này khiến thần sắc Lạc Tuyết Ninh thay đổi, lập tức bước chân nhanh hơn, đi qua một góc quanh. Đúng lúc này nàng nhìn thấy một phòng ngầm khổng lồ ở dưới đất, đầy những vật như xương cốt màu lam sẫm. Nhưng xương cốt sao lại có màu lam sẫm?

Nó giống như thủy tinh nhưng lại không trong suốt.

Hơi đáng giá bốn phía phòng ngầm một chút, nơi này thực cổ xưa. chỉ có một dải quang minh văn, tỏa ra hào quang cực kỳ mỏng manh.

- Chính là nó Duệ cốt!

Đi tới phía trước khối vật thể màu xanh sẫm giống như xương. Lạc Tuyết Ninh nói khẽ, sau đó liền nhặt lên nhanh như chớp, rồi đột nhiên lui lại phía sau.

Ầm.

Ngay khi Lạc Tuyết Ninh nhặt Duệ cốt này, nhảy ra khỏi phòng ngầm thì mặt đất dưới phòng ngầm bỗng sụp xuống.

- Phù...

Nhìn mảnh phế tích trước mặt, Lạc Tuyết Ninh thở phào một hơi nhẹ nhõm, vẻ mặt hơi vui sướng, rốt cục nhiệm vụ đã hoàn thành một nửa rồi. Chỉ còn cần thành công trở về khu Tây Tân là coi như thành công.

Lấy hộp gỗ phía sau người tới, đặt Duệ cốt vào trong đó, lại cất vào túi hành trang một lần nữa. sau đó nàng liền sử dụng cả tay chân leo lên thêm đá, đi về lối ra.

Ngay khi Lạc Tuyết Ninh đi tới miệng giếng thì nàng bỗng thấy Tiêu Hoằng không đứng ở đó mà ở một địa phương cách nàng hơn mười thước, một tay chống vào một khung cửa bị tàn phá, không hề nhúc nhích.

- Này, cái tên kia, không phải vừa rồi bảo người thủ ở đây sao? Người làm thế là rời bỏ vị trí công tác đấy nhé.

Tâm tình tốt. trưởng lão Nguyên Anh Kỳ nhìn như nén giận nhưng giọng nói lại đầy vẻ vui đùa.

Tiêu Hoàng không đáp lại, vẫn đứng ở khung cửa không nhúc nhích.

Lúc này Lạc Tuyết Ninh cảm thấy không hợp lý, cẩn thận đi tới, vẻ mặt cũng nghiêm túc lên, chậm rãi tiến về phía Tiêu Hoàng.

Khi nàng tới cạnh thì thần sắc liền trở thành ngạc nhiên. Chỉ thấy bên trong căn phòng bị tàn phá có ba bộ hài cốt, hai bộ trưởng thành, một bộ ở đầu giường nằm cạnh lò sưởi chỉ khoảng bảy tám tuổi.

- Đây là...

Lạc Tuyết Ninh dò hỏi, giọng nói hơi nghi hoặc.

- Là cha mẹ ta... Còn cả ...

Giọng nói của Tiêu Hoàng trầm thấp, hơi run rẩy. Lời này thốt ra, bả vai của hắn cũng rung chuyển khẽ, giống như khóc nhưng lại không có tiếng khóc.

Mà Lạc Tuyết Ninh nghe vậy thì trong lòng lập tức căng thẳng. vẻ mặt cũng đầy kinh ngạc.

- Người là người duy nhất còn sống sót kia?

Lạc Tuyết Ninh hơi giật mình. hỏi.

- Phải...

Tiêu Hoàng đáp khẽ, đồng thời một giọt lệ trong vắt cũng rơi xuống từ cái kính mắt ngù giác buồn cười kia, tí tách nhỏ xuống sàn.

Cảnh tượng trong quá khứ không ngừng hiện về trong đầu Tiêu Hoàng. Tuổi thơ khờ dại, thiếu niên bồng bồng. còn có phụ thân cao lớn, mẫu thân hiền lành. Tất cả giống như núi lửa đột nhiên bùng nổ. Trước mắt chỉ còn lại ba bộ hài cốt này và một nửa mạng sống đang kéo dài hơi tàn.

Khi rời đi, ánh mắt ngưng trọng và khát vọng của mẫu thân hiện lên, nắm tay hắn, thống khổ chết đi. Hiện giờ tất cả đã hóa thành ba bộ hài cốt. Niềm vui biến thành tĩnh mịch.

Lạc Tuyết Ninh đứng bên cạnh không lên tiếng nhưng lại có thể cảm nhận nỗi đau trong lòng Tiêu Hoàng. vẻ lạnh lùng không muốn ai biết tới kia và nỗi buồn khổ tang thương của hắn.

Đúng lúc này, điều duy nhất Lạc Tuyết Ninh có thể làm là vươn cánh tay ra, đặt lên vai Tiêu Hoàng, biểu lộ sự an ủi.

- Phù...

Rất lâu sau, Tiêu Hoàng mới thở dài một hơi.

- Nhiệm vụ của người đã hoàn thành rồi sao?

Tiêu Hoàng hỏi nhỏ.

- Đúng vậy.

Lạc Tuyết Ninh đáp.

- Nơi này cũng không nên ở lâu. Chúng ta đi thôi.

Tiêu Hoàng đáp một tiếng, sau đó xoay người, cũng không quay đầu lại, chậm rãi rời đi.

Lạc Tuyết Ninh lại tại chỗ, trong nháy mắt cảm thấy bóng dáng của Tiêu Hoàng tràn ngập đau thương, thậm chí còn có sự bất lực. Tuy rằng Lạc Tuyết Ninh không trải qua chuyện này nhưng nàng hiểu rất rõ đã nhiễm ôn dịch thì không ai có thể trợ giúp Tiêu Hoàng. Hoặc là chờ chết, hoặc là không ngừng dày dụa, hy vọng có kỳ tích xuất hiện.

Dừng lại ngắn ngủi vài giây, Lạc Tuyết Ninh nhanh chóng bước theo sau Tiêu Hoằng, không tạm dừng, tiến vào rừng cây gần Tiêu Gia Thôn.

- Người muốn tìm thứ gì?

Đợi tới khi tiến vào núi rừng, Tiêu Hoằng mới hỏi khẽ.

- Là Duệ Cốt.

Lạc Tuyết Ninh đáp, cũng không che giấu gì Tiêu Hoằng, lấy hộp gỗ ra, mở cho hắn nhìn thoáng qua.

- Rất cục nó có tác dụng gì? Các người liều mạng tìm kiếm nó là vì sao? Mà nó dẫn tới ôn dịch sao?

Tiêu Hoằng hỏi, giọng nói ẩn chứa chút nôn nóng. Bởi vì chuyện này có liên hệ trực tiếp tới Tiêu Hoằng.

- Thật xin lỗi, chuyện này ta cũng không biết. Sư phụ ta là A Di La bảo ta tới lấy, cũng báo cho biết địa điểm nhưng không nói cách sử dụng, chỉ nói là nó rất quan trọng. Còn về ôn dịch thì ta nghĩ là hắn cũng liên quan tới nó.

Lạc Tuyết Ninh nói rất thật, giọng điệu chân thành tha thiết.

Loại chân thành này Tiêu Hoằng có thể nhận thấy, chỉ hơi gật đầu, cũng không hỏi nhiều mà tiếp tục bước về phía trước.

Bởi vì Lạc Tuyết Ninh đã lấy được đồ nên tốc độ của hai người cũng không nhanh nữa, tận mọi khả năng che giấu bản thân.

- Tuy rằng ta không giúp được người nhưng ta hy vọng người có thể kiên cường lên.

Đi cả buổi, Lạc Tuyết Ninh đi phía sau Tiêu Hoằng rất cục cũng không kìm được mà lên tiếng.

- Người yên tâm. Ta nói cho người biết, hiện giờ ta đứng ở nơi này giống như một người bình thường, đi lại chiến đấu. Sang năm cũng ở chỗ này, ta vẫn như vậy. Mọi người đều nói ta sẽ chết, ta rất muốn cho bọn họ thấy ta vẫn sống sót.

Tiêu Hoằng không quay đầu lại, nói khẽ, trong giọng nói có sự chấp nhất và kiên định.

Tuy nhiên ngay khi Tiêu Hoằng vừa thốt ra những lời này thì gần như ánh mắt của Tiêu Hoằng và Lạc Tuyết Ninh đồng thời biến đổi, lộ hào quang cảnh giác, cũng bước nhanh tới, ngồi xuống ẩn trong cỏ khô.

Chỉ thấy dưới triền núi có bốn gã quân nhân Duy Lâm đang di chuyển về phía trước.

Dựa theo đạo lý mà nói thì bằng vào thực lực của Tiêu Hoằng và Ngự Sư cấp năm là Lạc Tuyết Ninh, xử lý ba người này cũng không khó. Nhưng hiện giờ Tiêu Hoằng và Lạc Tuyết Ninh đều chọn cách lui lại phía sau, dùng hết khả năng tránh bọn họ.

Bởi vì nhiệm vụ hàng đầu của Tiêu Hoằng và Lạc Tuyết Ninh không phải là giết địch mà phản hồi thành công. Mù quáng ra tay có thể sẽ trêu chọc càng nhiều địch nhân hơn. Mà Tiêu Hoằng hiểu rõ ràng, phòng chừng bên ngoài Thái Ngô Thành đều đã bị Duy Lâm Công Quốc chiếm lĩnh, nếu muốn không đánh mở đường máu mà vào thì đúng là chuyện không có khả năng.

Nhưng vẫn phải tuân theo nguyên tắc là không cần chiến đấu thì không nên đánh.

Lặng yên đợi ba gã binh sĩ Duy Lâm đi qua, Tiêu Hoằng mới kéo tay Lạc Tuyết Ninh, yên lặng không chút tiếng động trở về bên trong rừng cây, sau đó bắt đầu dùng phương pháp vu hồi, lúc nhanh lúc chậm lần về phía hướng Thái Ngô Thành.

Cùng lúc đó, bên trong Thái Ngô Thành, đám người Mặc Huyền tạm thời còn chưa có tin tức của Lạc Tuyết Ninh. Bỗng nhiên gián đoạn liên lạc khiến bọn họ có dự cảm không lành.

Bất đắc dĩ chỉ có thể chia binh ra hai đường, một bộ phận trở về Thái Ngô Thành, sắp xếp tra binh sĩ của Duy Lâm Công Quốc, cố hết khả năng đánh tan bọn họ. Một bộ phận khác do Hứa Quốc Hào chỉ huy, đi dọc theo đường Lạc Tuyết Ninh đã đi trước kia, cẩn thận tìm kiếm.

Tuy nhiên ven đường ngoài Ma Văn Xa của Lạc Tuyết Ninh bỏ lại và một vết máu cách đó không xa ra thì cũng không có dấu vết chiến đấu nào rõ ràng nữa.

- Báo cáo Trưởng quan, ở gần vết máu có Ma Văn thông tin vỡ vụn của Lạc Tuyết Ninh Trưởng quan.
- Báo cáo Trưởng quan, ở cách đó hơn một km có một thi thể bị đánh nát đầu, là binh sĩ của Duy Lâm Công Quốc .

Ma Văn thông tin được mã hóa của Hứa Quốc Hào liên tục truyền tới thông tin báo cáo của thủ hạ. sắc mặt của Hứa Quốc Hào cũng dần dần âm trầm hẳn.

Mà phía Mặc Huyền dường như thường phát sinh chiến đấu quy mô nhỏ. Có thể nói đúng lúc này Mặc Huyền đã hơi nóng nảy. Nếu đánh mất Lạc Tuyết Ninh như vậy thì hẳn cũng có lỗi không nhỏ.

Bởi vậy một khi thấy người của Duy Lâm Công Quốc là hẳn liền tấn công.

về phần Tập đoàn Khoa Long và Miêu gia đúng lúc này dường như cũng đánh hơi ra điều bất thường. Đồng thời Tập đoàn Khoa Long đã nhận được tin tức Tiêu Hoảng tạm thời an toàn, bởi vậy toàn quyền rút về tổng bộ.

Nói trắng ra là bọn họ đã giao toàn bộ Thái Ngô Thành cho Duy Lâm và Lạc Tuyết Ninh.

Nửa đêm về sáng, toàn bộ đèn đóm của Thái Ngô Thành hầu như đã tắt, chỉ còn đèn đường u ám.

Đúng lúc này Tiêu Hoảng và Lạc Tuyết Ninh đã bắt đầu cẩn thận đi vào trong Thái Ngô Thành.

Bởi vì không có rừng cây che giấu nên Lạc Tuyết Ninh và Tiêu Hoảng giống như một đôi tiểu tặc xuyên qua các ngõ nhỏ âm u.

Tuy nhiên đúng lúc này Tiêu Hoảng và Lạc Tuyết Ninh bắt đầu tới gần khu Tây Tân thì người của Duy Lâm công Quốc đã rất dày đặc, ước chừng trong một phút đồng hồ có ít nhất trăm người.

Không hề nghi ngờ gì nữa, tuy rằng Bộ Đồ trọng thương nhưng bố trí quân đội tuyệt đối vẫn rất lão luyện.

- Đen lúc này đã tương đối tốt rồi. Bắt đầu từ đây nửa bước cũng khó đi đây.

Cuộn mình phía sau thùng rác, Tiêu Hoảng hạ giọng nói với Lạc Tuyết Ninh.

- Thế thì phải làm sao bây giờ?

Lạc Tuyết Ninh hỏi. Thốt ra lời này chính nàng cũng ngạc nhiên. Bản thân mình trước đây vốn chuyên quyền độc đoán như theo Tiêu Hoảng lâu như vậy, dường như không nhận thức được mà thích nghe ý kiến của Tiêu Hoảng.

- Hai biện pháp. Dùng Ma Văn thông tin của ta gọi cứu binh. Một biện pháp khác là rời khỏi Thái Ngô Thành, đi một vòng ở ngoại ô, tới mỏ đá Đông Lâm. Ở nơi đó ta có chỗ ở, có thể tu sửa một chút, đợi tới bình minh mới lẩn vào khu Tây Tân.

Tiêu Hoảng đề nghị.

- Biện pháp đầu tiên khẳng định không được. Người sử dụng Ma Văn thông tin không mà hóa, nhất là hiện tại gần như đã không có ai sử dụng Ma Văn thông tin nữa. Chỉ cần chúng ta mở ra ở đây là không tới mười giây, quân đội Duy Lâm sẽ tập trung vào chúng ta.

Lạc Tuyết Ninh nói.

- Vậy thì chọn biện pháp thứ hai đi.

Tiêu Hoảng nói xong liền chuẩn bị bảo Lạc Tuyết Ninh tiến trở về ngõ nhỏ.

176. Chương 176: Bóng Đen Tái Hiện

- Ai đó?

Ngay khi Tiêu Hoằng và Lạc Tuyết Ninh vừa rời khỏi thùng rác, trở lại ngõ nhỏ thì phía sau bỗng nhiên truyền tới tiếng nói như vậy.

Lúc này Tiêu Hoằng gần như không tạm dừng, ánh mắt biến đổi, đột nhiên xoay người giơ tay, bắn ra một năng lượng thể như quạt lông chim, không cần nhắm chính xác, trực tiếp đánh vào binh sĩ Duy Lâm ở đầu đường.

Đồng thời phản ứng của Lạc Tuyết Ninh cũng cực nhanh, không chế Lưu Văn nhanh như chớp, xuất hiện trước người binh sĩ Duy Lâm này, đỡ lấy thi thể của hắn, rất nhanh thả vào thùng rác.

Tuy nhiên đúng lúc này thần sắc của Tiêu Hoằng và Lạc Tuyết Ninh biến đổi. Hắn chỉ cảm thấy phía sau truyền tới một luồng khí lạnh giá. Hắn có thể nhìn thấy rõ ràng một bóng đen như âm hồn xẹt qua cạnh hắn, lao thẳng về phía Lạc Tuyết Ninh.

Không đợi Lạc Tuyết Ninh có phản ứng, tay phải của đối phương đã nhẹ nhàng lướt qua túi hành trang an toàn của nàng. Đại an toàn trực tiếp đứt rời. Sau đó bóng đen đã xuất hiện ở góc phố đối diện, động tác nhẹ nhàng mà cực nhanh, khiến người ta có cảm giác mơ hồ mà quý dị. Bàn tay hắn đang cầm túi hành trang của Lạc Tuyết Ninh.

- Là người?

Khi bóng đen dừng lại, Tiêu Hoằng rốt cục có thể nhìn rõ hình dáng. Trong nháy mắt, thần sắc hắn đại biến, trán toát mồ hôi lạnh. Bởi vì hắn hoàn toàn nhìn rõ người kia chính là bóng đen trong giếng mò. Một góc áo choàng bị rách chính là bằng chứng tốt nhất. Bởi vì lúc đó Tiêu Hoằng đã xé xuống, hiện tại cũng còn giữ lại một góc kia.

Mà Tiêu Hoằng cũng thấy rõ ràng thực lực của bóng đen này rốt cục đáng sợ tới mức nào, sâu không thể thấy đáy.

Bóng đen này không hề có chút ý định đáp lại, mở túi hành trang của Lạc Tuyết Ninh ra, tìm kiếm một chút liền lôi ra hộp gỗ chứa Duệ cốt, nhẹ nhàng mở ra nhìn thoáng qua một chút liền đặt vào trong ngực.

Lạc Tuyết Ninh cách Tiêu Hoằng không xa thấy túi hành trang bị cướp, đầu tiên là cả kinh, sau đó liền căm thù và cảnh giác vô tận với bóng đen, vẻ mặt vô cùng ác liệt.

Không nghi ngờ gì nữa, Duệ cốt kia là do Lạc Tuyết Ninh trải qua thiên tân vạn khổ mới lấy được.

Thấy bóng đen có dấu hiệu rời đi, Lạc Tuyết Ninh còn có thể bận tâm nhiều sao? Nàng không nói nhiều, lập tức điều khiển Lưu Văn, cũng phát động lần công kích đầu tiên với bóng đen.

- Phá.

Lạc Tuyết Ninh hét lớn một tiếng. Sóng âm dày đặc đánh thẳng về phía đối phương.

Bóng đen không hề trốn tránh, đứng lẳng lẳng tại chỗ. Tuy nhiên Tiêu Hoằng đứng tại ngõ nhỏ lại khiếp sợ. Sóng âm cường đại vô cùng trong mắt bóng đen giống như không có chút sức chiến đấu. Chỉ thấy sóng âm giống như gió nhẹ lướt qua người bóng đen, không hề tạo thành chút tổn thương nào.

-Thế...

Thấy cảnh tượng như vậy, Lạc Tuyết Ninh cứng đờ ra. Toái âm của nàng cho dù là Đại Ngự Sư cũng phải tránh né, bóng đen này lại có thể hóa giải dễ dàng như vậy.

Ngay lúc Lạc Tuyết Ninh đang khiếp sợ cực độ thì cánh tay bóng đen đã hơi động. Hắn chỉ dùng hai ngón tay cầm túi hành trang của Lạc Tuyết Ninh, sau đó vất về phía nàng.

Ầm.

Vốn cái túi hành trang bay rất từ từ nhưng khi đập vào ngực Lạc Tuyết Ninh lại chấn động lớn vô cùng. Giờ khắc này lực đánh chẳng khác nào một chiếc xe tải Ma Văn, đánh vào Lạc Tuyết Ninh khiến nàng không tự chủ được mà phải lui lại phía sau, tới vách tường chỗ Tiêu Hoằng mới ngừng lại, sau đó cả người cả túi ngã lăn ra mặt đất.

- Khụ khụ.

Lạc Tuyết Ninh ôm ngực ho mãnh liệt, thân thể rất đau đớn như cũng không bị thương nặng. Bóng đen dường như nắm rất chuẩn lực lượng.

- Đừng cho ta là người nhân từ. Nể người là đồ đệ của A Di La nên ta mới tha chết cho người thôi.

Bóng đen nói trầm thấp, không thể nhận ra là nam hay là nữ, hiển nhiên đã có Ma Văn thay đổi âm thanh, sau đó từ từ đi hai bước về phía đường trung tâm, cánh Lạc Tuyết Ninh một khoảng.

- Người rốt cục là ai? Vì sao lại lấy đồ của ta?

Lạc Tuyết Ninh ôm ngực, đau đớn nói. Tuy nhiên nàng cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa. Mà bóng đen tới gần hơn, nàng có thể cảm nhận rõ được uy áp cường đại, dường như có thể khóa tất cả mọi thứ bốn phía lại.

Mà Tiêu Hoàng thần sắc càng nghiêm túc hẳn. Trước kia hắn đã biết thực lực của bóng đen là cấp độ hắn không thể so được, bởi vậy mới cố hết khả năng chờ thời cơ hành động.

- Ha ha ha.

Lúc này bóng đen bỗng phát ra tiếng cười trầm thấp, dường như trào phúng, khinh thường nói:

- Duệ Cốt nào của người? Bằng chứng đâu?

- Ta lấy được tất nhiên là của ta.

Lạc Tuyết Ninh đáp.

- Thế nó hiện giờ ở trên tay ta, ta lấy được tất nhiên cũng là của ta.

Bóng đen tiếp tục dùng âm thanh trầm thấp đáp, tuy rằng nghe rất lạ tai nhưng lời nói lại đầy vẻ người bề trên răn dạy người dưới.

- Người...

Lạc Tuyết Ninh hơi ghen lời.

- Nói cho người biết. Đối với Duệ cốt người chỉ là một kẻ trộm. Duy Lâm kia cũng là kẻ trộm. Bởi vì thứ này không thuộc về các người. Ta muốn trả nó lại cho nguyên chủ, cũng là đưa thứ vốn thuộc về hắn trở về. Thế không phải là tốt sao?

Bóng đen nói tiếp.

Tiêu Hoàng đứng một bên cảm thấy như nằm mơ. Hắn nghe không hiểu. Hàm ý của bóng đen này là thế nào? Ánh mắt hắn không ngừng đảo qua trên người hắn và đánh giá, định quan sát tất cả chi tiết trên người hắn.

- Các người rốt cục là ai?

Ngay khi bóng đen vào Lạc Tuyết Ninh đang nói chuyện thì ở ngã tư đường đột nhiên xuất hiện mười người mặc đồng phục, túi hông chứa Ma Văn, không cần nghĩ cũng biết là binh sĩ Duy Lâm rồi.

- Lạc Tuyết Ninh và Quyền Tàng.

Một gã binh sĩ Duy Lâm trong đó nhận ra Lạc Tuyết Ninh và Quyền Tàng liền không phân trần mà cầm Ma Văn địch trong tay thổi lên, trong nháy mắt phát ra tiếng động chói tai, truyền khắp nơi nơi.

Sau một lát, ngã tư đường nhìn như rộng lớn đã xuất hiện gần ba trăm binh sĩ Duy Lâm, ánh mắt tràn ngập sát khí.

Ánh sáng Ma Văn năm màu mang theo vẻ âm lãnh đang không ngừng hiện lên trong tay bọn họ.

Mà đầu lĩnh của ba trăm binh sĩ Duy Lâm này chính là Dương Thuận.

Nhìn thấy Lạc Tuyết Ninh ôm ngực dựa vào tường, Quyền Tàng và một bóng đen thần bí đứng một bên, trên mặt Dương Thuận lộ vẻ vui sướng và đắc ý vô tận.

- Lạc Tuyết Ninh, lần này người chấp cánh cũng khó thoát rồi nhỉ? Còn cả Quyền Tàng và tên mặc áo đen kia. Ta khuyên các người không muốn chết thì nên thành thật chịu trói đi. Nói cho các người biết. Hiện giờ toàn bộ Thái Ngộ Thành nơi nơi đều là người của chúng ta rồi.

Về mặt Dương Thuận âm lãnh, gần từng chữ một.

- Lắm lời phiền quá. Im lặng một chút đi.

Bóng đen đang đứng giữa đường lăm lăm bấm đáp lại lời nói tràn ngập uy áp của Dương Thuận, có vẻ không kiên nhẫn, sau đó rất tùy ý vung tay trái.

Lúc này chuyện khiến Lạc Tuyết Ninh và Tiêu Hoảng vô cùng khiếp sợ xảy ra.

Chỉ thấy trong nháy mắt khi tay trái của bóng đen vung lên, năm ngón tay hần đã có từng luồng điện mang, đồng thời phủ một tầng năng lượng màu vàng.

Ngay sau đó, năng lượng liền dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được mà nhanh chóng bành trướng ra, giống như bàn tay của bóng đen đang sinh trưởng không hạn chế vậy.

Chỉ trong ba giây ngắn ngủi, Tiêu Hoảng, Lạc Tuyết Ninh thậm chí là binh sĩ Duy Lâm đều trắng bệch cả mặt mũi. Năng lượng thể màu vàng trên tay bóng đen đã vô cùng lớn, chiều dài ước chừng ba trăm thước, rộng cũng tới hơn trăm thước.

Năng lượng thể màu vàng hình bàn tay mang theo điện mang chói mắt, hoàn toàn bao phủ trên đỉnh đầu ba trăm binh sĩ Duy Lâm, làm cho người cả có cảm giác trời sập xuống, đỉnh đầu đột nhiên hiện ra một bầu trời bằng vàng vậy. Mặt đất giờ khắc này cũng trở nên sáng ngời.

Mà lúc này nhìn bóng đen vẫn thoải mái vô cùng, không cảm thấy chút dao động, sau đó rất tùy ý đưa tay, phóng xuống một cái.

Ầm ầm ầm!

Bóng đen buông tay, “bàn tay” khổng lồ màu vàng trên đỉnh đầu binh sĩ Duy Lâm đột nhiên nện xuống mặt đất, truyền ra tiếng động đinh tai nhức óc. Nơi “bàn tay” có thể bao phủ, mặt đất bắt đầu vỡ vụn, đồng thời không ngừng chìm xuống. Thổ địa bốn phía dưới lực lượng này cũng rạn nứt theo.

Sóng xung kích mãnh liệt giống như một con lốc siêu cấp phá hủy hoàn toàn phòng ốc và vách tường bốn phía.

Tiêu Hoảng đứng ở đầu ngõ nhỏ, sắc mặt khiếp sợ. Chỉ thấy mặt đất chấn động mãnh liệt, giống như động đất cấp chín vậy, thậm chí không thể không túm lấy thùng rác ở bên cạnh mới có thể đứng vững.

Lại thấy bàn tay khổng lồ kia trong khoảnh khắc đã chìm vào lòng đất, không biết là đi được bao sâu. về phần Dương Thuận, thậm chí là ba trăm binh sĩ Duy Lâm kia, Tiêu Hoảng đã có thể tưởng tượng ra được bộ dáng của bọn họ rồi.

Mà bóng đen vẫn vô cùng thoải mái như trước. Điều này khiến Tiêu Hoảng lại một lần nữa nắm chặt tay. Giờ khắc này hần rốt cục cảm nhận được Ngự lực tăng lên tới trình độ nhất định sẽ như thế nào. Tất cả những tin tức trước kia đều là tin vịt cả.

Khoảng mười mấy giây sau, bàn tay màu vàng mới biến mất, mặt đất khôi phục bình tĩnh. Nhưng trước mặt Tiêu Hoảng giờ chỉ còn một đồng hồ hỗn độn.

Sau đó bóng đen không dừng lại chút nào, nhẹ nhàng liếc về phía Tiêu Hoảng một chút, thân thể hiện ra một luồng năng lượng như cánh dơi, sau đó nhoáng lên liền biến mất trong tầm nhìn của Lạc Tuyết Ninh, không còn bóng dáng. Thậm chí phương hướng hần biết mất cũng không thể thấy rõ.

Thế giới vốn ầm ầm trong khoảnh khắc chỉ còn lại Tiêu Hoảng và Lạc Tuyết Ninh

Cố gắng nuốt một ngụm nước bọt, thấy bốn phía khôi phục bình tĩnh một lần nữa, Tiêu Hoảng mới nơm nớp lo sợ tiến tới gần mặt đất bị vỡ vụn có hình một bàn tay kia.

Nhìn lại, thần sắc Tiêu Hoảng lại biến đổi một lần nữa. Chiều sâu bàn tay này chừng hơn mười thước, có thể nói là khiến người ta sợ hãi. Mà đám binh sĩ Duy Lâm vừa rồi còn nhe răng nhếch miệng lúc này đã căn bản không còn nhìn rõ hình dáng thi thể.

177. Chương 177: Quyền Tàng Lưu Lại!

- Trời ơi là trời!

Tiêu Hoảng không kìm được mà kêu lên. Giờ khắc này hắn mới thấy hết sự lợi hại của bóng đen, cũng vươn ra một cánh tay, ước lượng một chút ở cái hố sâu này. Tiêu Hoảng không dám tin một bàn tay lại có thể sinh ra lực phá hoại kinh người như vậy.

Gần như ngay khi Tiêu Hoảng vươn tay ra ước lượng hố sâu, ở một ngả tư gần đó lại xuất hiện hai nhóm người. một là Mặc Huyền mang theo quân đội Bối La. một nhóm khác là binh sĩ Duy Lâm.

Mà hai nhóm người này gần như xuất hiện đúng lúc Quyền Tàng giơ tay ra rồi thu lại.

- Là Quyền Tàng.

Mặc Huyền nhìn thấy Quyền Tàng đang đứng trước hố sâu thu tay lại, không khỏi thâm kinh hãi. Không hề nghi ngờ gì nữa. tình cảnh lúc này khiến phản ứng đầu tiên của Mặc Huyền đó là cho rằng bàn tay năng lượng khổng lồ khiến người ta sợ hãi kia là của Quyền Tàng.

Mà thấy Lạc Tuyết Ninh phía sau Quyền Tàng đang ôm ngực dựa vào tường; trên tay cầm túi hành trang, bộ dáng diêm dāng đáng yêu. Cảnh tượng như vậy không ngờ gì nữa đã khiến thân ảnh của Quyền Tàng lại càng cao lớn.

- Quyền Tàng, người... Người...

Đám binh sĩ Duy Lâm cũng sợ hãi. Nhất là khi nhìn thấy cảnh hố sâu kia, sắc mặt bọn họ hoàn toàn tái mét. hai chân như nhũn ra.

Theo bọn họ thấy thì Quyền Tàng đã dùng một chiêu đã xử lý Dương Thuận và 300 binh sĩ Duy Lâm. lưu lại vết bàn tay kinh hồn này nằm ngoài sự tưởng tượng của bọn họ.

Mà nhìn Quyền Tàng vẫn thoải mái vô cùng, dường như cũng chưa phí mấy khí lực.

- Mọi người. mau... Rút, rút rút.

Một gã binh sĩ Duy Lâm nói run rẩy, nhanh chóng hạ lệnh.

Mà binh sĩ Duy Lâm nhìn thấy cảnh này cũng do dự, lại liếc mắt nhìn Quyền Tàng một lần nữa. không tự giác được mà lui lại phía sau hai bước, sau đó cũng nhanh chân bỏ chạy, vất chân lên cổ. Lúc trước bọn họ cũng nghĩ Quyền Tàng là một nhân vật phi thường lợi hại, thậm chí thực lực có thể vượt qua Tang Hoàn Vãn nhưng bất kể kẻ nào cũng không ngờ được thực lực của Quyền Tàng lại đáng sợ như thế.

Mặc Huyền ở cách đó trăm thước thấy Quyền Tàng không có ý định làm tổn thương Lạc Tuyết Ninh, vì thế cũng không áp dụng bất kỳ thủ đoạn nào. Nếu cảnh trước mắt đúng là do Quyền Tàng làm thật thì những người này của bọn họ dù có dùng thủ đoạn nào cũng chỉ là gãy chết mà thôi.

Hắn chỉ giơ hai tay lên, lộ vẻ không có địch ý, bắt đầu bước từng bước về phía Tiêu Hoảng.

Lúc này Tiêu Hoảng từ hành động của hai nhóm người đã nhận ra bọn họ hiểu lầm rồi. Nhưng lúc này hắn không có khả năng giải thích được.

Hắn chỉ có thể hơi xoay người. cầm lấy tay Lạc Tuyết Ninh, nói khẽ:

- Hiện giờ chúng ta nên làm gì? Bọn họ dường như hiểu lầm rồi.

- Thế thì cho bọn họ hiểu lầm đi. Những chuyện khác giao cho ta đi.

Lạc Tuyết Ninh suy nghĩ rất nhanh, đáp lại.

Đồng thời Mặc Huyền và một binh sĩ Bối La khác đã đi tới bên cạnh Lạc Tuyết Ninh. Tuy nhiên nhìn thấy Quyền Tàng, bọn họ vẫn theo bản năng cố hết khả năng đứng ra xa một chút, dường như tránh một con dã thú thần bí khó lường vậy.

Lúc này Tiêu Hoảng cũng cảm nhận được là ở lại đây lâu cũng vô ích. về phần chuyện Duệ cốt. trước mắt hẳn cũng không thể tìm được chỗ đột phá. bởi vậy cần mau chóng rời đi.

Nghĩ vậy, Tiêu Hoảng cũng không chào hỏi bất kỳ kẻ nào, trực tiếp xoay người

đi vào bên trong ngõ nhỏ yên tĩnh.

Đám người Mặc Huyền tất nhiên thấy Tiêu Hoảng rời đi nhưng Lạc Tuyết Ninh không nói gì thì ai cũng chẳng dám hơi hay ngăn cản.

Bọn họ chỉ có thể mặc cho người này rời đi.

- Lạc tướng quân. Người có quan hệ thế nào với Thái Qua Vũ Trụ? Vừa rồi dường như hẳn cứu ngài.

Mặc Huyền cẩn thận hỏi.

- Hẳn... Hẳn là sư huynh của ta.

Lạc Tuyết Ninh dừng lại một chút, tùy tiện đáp.

Lần này Mặc Huyền lập tức có cảm giác bưng tỉnh đại ngộ. Dựa theo đó thì hẳn cũng không cảm thấy gì kỳ quái. Quyền Tàng xuất hiện trước Lạc Tuyết Ninh vài tháng, thực là có thể dọn dẹp chương ngại trước cho Lạc Tuyết Ninh, cũng âm thầm trợ giúp trong bóng tối. Hẳn cảm thán A Di La quả nhiên không phải tầm thường, không hổ là nhân vật cấp vũ trụ của liên bang Gia Đô.

Đồng thời Tiêu Hoảng cũng không để ý tới lời nói của Lạc Tuyết Ninh và Mặc Huyền, rè liên tục trong ngõ nhỏ yên tĩnh, cuối cùng đi tới một con phố nhỏ im ắng, nhìn thấy hai phía không có người theo dõi. rất nhanh chui vào trong một bụi cây, thuần thục thay đổi quần áo lúc trước. Tuy nhiên lúc này hẳn chỉ còn sơ mi màu xanh nhạt và quần bó màu lam.

về phần cặp kính đen lớn và cái mũ thì Tiêu Hoảng cũng không mang theo, cứ đổi thành bộ dáng bình thường như vậy, mang theo túi hành trang đi ra khỏi đám cây, sau đó giả bộ như người không có việc gì mà đi trên đường.

Hướng hẳn đi chính là sân vận động Tạp Gia. Xe hẳn để ở đó, hơn nữa cũng chưa bị lộ.

Đi chừng mười mấy phút, mãi tới khi Tiêu Hoảng xác nhận đã cách nơi phát sinh chuyện một khoảng mới gọi một chiếc taxi Ma Văn. nhìn qua giống như một thanh niên đi chơi đêm vậy.

Ngay khi Tiêu Hoảng đi lên taxi Ma Văn thì bỗng nhiên bốn năm chiếc xe cảnh sát vọt tới, hướng đi là hướng “vết bàn tay”.

Tuy nhiên bởi vì mấy ngày qua Lạc Tuyết Ninh đã đến nên cảnh tượng này thường xuyên xuất hiện, lái taxi cũng không để ý mấy, càng không chú ý gì tới tướng mạo của Tiêu Hoảng.

Tiêu Hoảng cũng không để Ma Văn Xa đi thẳng tới sân vận động Tạp Gia mà dừng lại ở một khu dân cư phụ cận cách đó không xa.

Đi xuống khỏi Ma Văn Xa. Tiêu Hoảng lại quan sát bốn phía một lần nữa. xác nhận không có chút khác thường mà yên lặng đi về phía Ma Văn Xa màu đen nhánh của mình.

Cẩn thận kiểm tra Ma Văn Xa một phen, xác định chưa từng bị ai động vào, Tiêu Hoảng mới tiến vào bên trong, nhanh chóng khởi động, chạy về phía Doanh nghiệp Đại Hoảng Mỹ.

Ven đường Tiêu Hoảng có thể thấy rõ ràng rất nhiều Ma Văn Xa cảnh sát không ngừng đi về phía tây bắc. Tình hình này Tiêu Hoảng tất nhiên hiểu. Mà Tiêu Hoảng cũng không có chút phản ứng. Hiện giờ ý tưởng duy nhất của hẳn là nhanh chóng về nhà. sau đó nghỉ ngơi tốt một chút.

Một đêm nay Tiêu Hoảng đã rất mệt mỏi, may mà hữu kinh vô hiểm, còn có thu hoạch nhỏ.

Qua nửa tiếng chạy như điên, về tới nhà. Tiêu Hoằng liền khóa trái phòng ngủ lại, cả người như khí cầu xì hơi, trực tiếp ngã lằm ra giường. Qua một đêm vất vả, thần kinh gần như lúc nào cũng căng như dây đàn. lúc này hẳn thực sự mệt muốn chết.

Cơ bản chỉ qua mười mấy giây, thậm chí hành trang trên người cũng không kịp bỏ xuống, Tiêu Hoằng đã ngủ mất.

Cùng lúc đó, nơi vừa rồi bóng đen xuất hiện đã tụ tập không dưới trăm xe Ma Văn cảnh sát. trên bầu trời còn có hai cái phi cơ Ma Văn.

Có thể nói giờ khắc này kinh hãi nhất chính là phi công lái trực thăng bên trên,

nhìn từ trên xuống, mượn ánh đèn pha sáng ngời, cái hố thật sâu hình bàn tay hiện ra rõ ràng, bốn phía đều là những bộ hài cốt tan nát.

- Đây là do quái vật nào lưu lại vậy?

Người lái trực thăng mê muội nuốt một ngụm nước bọt, thì thào tự nhủ. Cảnh tượng này khiến hắn cảm nhận được khí thể mệnh mông của người gây họa.

Ở bên trong bàn tay kia là một vùng đỏ thẫm, gần ba trăm thi thể giờ khắc này bị đánh nát bét.

Lúc này ánh mắt của Lạc Tuyết Ninh bình thản, ngồi trong một chiếc Ma Văn Xa phòng hộ, cầm một ly nước ấm trong tay, tâm tình cũng không tốt, vẻ mặt ác liệt. Bên ngoài còn có một đám phóng viên, không ngừng muốn Lạc Tuyết Ninh nói một chút. Tất cả đều phải được sự kiểm tra nghiêm ngặt mới được tới gần nàng.

- Lạc tướng quân. Rốt cục đã xảy ra chuyện gì. Ta muốn thay mặt các phóng viên hỏi một chút. Nếu để bọn họ đoán mò lung tung cũng không tốt lắm. Hơn nữa thanh danh sắp tới của Thái Ngô Thành chúng ta sẽ có vấn đề mất.

Mặc Huyền ngồi cạnh Lạc Tuyết Ninh nói.

Lạc Tuyết Ninh hơi liếc nhìn Mặc Huyền, dù có hơi không tình nguyện nhưng vẫn mở cửa kính xe ra cho có một khe hở.

- Có vấn đề gì có thể hỏi. Nhưng ta hy vọng mọi người hỏi ngắn gọn một chút.

Ta còn có chuyện phải làm.

Thần sắc Lạc Tuyết Ninh nghiêm túc nói với phóng viên.

- Ta muốn hỏi cảnh trước mắt rốt cục là sao?

Một a phóng viên cố gắng hỏi ngắn gọn.

- Dấu vết trên mặt đất là bàn tay của sư huynh Quyền Tàng của ta. Lúc trước ta gặp phải kẻ thù đuổi giết, hắn xuất hiện cứu ta. Còn về phần tạo thành hủy hoại đối với Thái Ngô Thành thì quân đội sẽ bỏ ra hai ngàn kim tệ tu sửa. Dân chúng bị thương quân đội cũng sẽ tiến hành trị liệu cho tới khi khỏi hẳn mới thôi. Lúc này ta thay mặt sư huynh nói lời xin lỗi. Dù sao thì tình huống lúc ấy rất khẩn cấp.

Nói xong Lạc Tuyết Ninh trực tiếp khép kín cửa xe lại, sau đó ra lệnh cho xe trở về học viện Tây Tân Ma Văn.

Mà phóng viên nghe nói vậy đã chấn kinh rồi. Đây tuyệt đối là tin tức chấn kinh Thái Ngô Thành tới nay. Quyền Tàng nổi tiếng không ngờ là sư huynh của Lạc Tuyết Ninh. Hơn nữa hố sâu tới hơn mười thước, rộng tới mấy trăm thước kia hóa ra lại là vết tay của Quyền Tàng. về mặt phóng viên lúc này tràn ngập vẻ khó tin.

Một chỉ chưởng lại tạo thành lực phá hoại lớn như vậy. Thực lực của Quyền Tàng kia mạnh tới mức nào chứ.

Nghĩ tới đây, các Phán viện Tây Tân Ma Văn đều hít sâu một hơi khí lạnh, sau đó trở về Ma Văn Xa, bắt đầu biên soạn tin tức. Không nghi ngờ gì nữa, Thái Ngô Thành sắp xảy ra “động đất” rồi.

Mà Lạc Tuyết Ninh trở về khu ký túc xá số 1 của học viện Tây Tân Ma Văn liền nằm luôn lên siường. Nàng thực sự mệt muốn chết rồi. Lúc này Hứa Quốc Hào cũng đã trở về.

- Trưởng quan. Rốt cục đã xảy ra chuyện gì ở phố Bắc Điều thế? Mà ngài rốt cục đã đi đâu?

Hứa Quốc Hào quan tâm hỏi. Bất hạnh trong vạn hạnh là Lạc Tuyết Ninh cuối cùng cũng bình an vô sự.

178. Chương 178: Cảm Giác Quý Giá

Khoa Tư là phản đồ. Phỏng chừng Tát Cơ đã hy sinh vì nhiệm vụ. Lúc ấy ta bị Bệ Đồ vây khốn. Sư huynh Quyền Tàng đã cứu ta, sau đó chúng ta liền đi tới Tiêu Gia Thôn, đến lấy thứ cần tìm. Tuy nhiên trên đường không ngờ gặp phải một kẻ mặc áo đen, thừa dịp chúng ta bất ngờ lấy mất Duệ cốt. Cái hổ sấu ở trên phố là do Quyền Tàng lưu lại.

Lạc Tuyết Ninh nói rất ngắn gọn.

Đương nhiên đại bộ phận những lời này đều là sự thật. Lạc Tuyết Ninh không nói chi tiết là có hai nguyên nhân. Thứ nhất nếu để thuộc hạ biết vết tay kia là do bóng đen lưu lại thì sẽ ảnh hưởng tới sĩ khí của hành động kế tiếp. Thứ hai là bởi vì chấn nhiếp Duy Lâm Công Quốc, cố hết sức miêu tả Quyền Tàng lớn hơn, khiến người của Duy Lâm Công Quốc không dám hành động thiếu suy nghĩ.

- vẫn là thượng tôn A Di La nhìn xa. Trước đây ta còn tưởng Quyền Tàng là kẻ địch, định tiến hành điều tra, kết quả quả nhiên Quyền Tàng có bản lĩnh, khiến ngay cả chúng ta cũng không tìm được chút dấu vết nào.

Mặc Huyền nói khê, trong lời nói cũng hơi nịnh nọt một chút. Không biết Tiêu Hoảng nghe được những lời này rồi sẽ nghĩ thế nào. Lần này thân phận Quyền Tàng của hắn đã đạt tới độ à trước nay chưa từng có.

Mà đối với đồ đệ của A Di La, một số ít ra mặt còn hầu hết không ai biết tới. Bởi vậy Lạc Tuyết Ninh có nói như vậy thì cũng không có ai hoài nghi cả.

- Sau đây Trưởng quan có tính toán gì không?

Hứa Quốc Hào hỏi tiếp.

- Ta định ở lại Thái Ngô Thành một thời gian, có hết sức điều tra tình huống của kẻ mặc áo đen. Ta có dự cảm mãnh liệt là tạm thời hắn tuyệt đối không rời khỏi Thái Ngô Thành.

Lạc Tuyết Ninh hơi chớp mắt nói. Trên thực tế quả thật là như vậy, dự cảm này của nàng phi thường mãnh liệt.

Cùng lúc đó, ở một căn biệt thự không bắt mắt tại Thái Ngô Thành, Bệ Đồ nửa nằm nửa ngồi trên giường đang ho khan không dứt.

Không hề nghi ngờ gì nữa, thương thế của hắn vốn không nhẹ, lần này lại nặng thêm rồi. Trận săn giết này từ đầu tới đuôi hầu như đều nằm trong sự khống chế của hắn, chỉ có một quả năng lượng đạn kia là không.

Hơn nữa vừa rồi hắn nghe thuộc hạ báo cáo là vào thời điểm bọn họ đánh chết Lạc Tuyết Ninh thì Quyền Tàng cũng xuất hiện trong khu vực đó, bởi vậy năng lượng đạn đánh lên kia gần như có thể khẳng định là của Quyền Tàng.

- Truyền lệnh đi, không tiếc trả tất cả mọi giá cũng phải tìm ra nơi ẩn thân của Quyền Tàng và Lạc Tuyết Ninh, cũng chém Quyền Tàng cả ngàn vạn đao. Khụ khụ.

Bệ Đồ vừa ra lệnh vừa liệt tục ho khan hai tiếng, chỉ cảm thấy Ngự lực trong cơ thể vốn bình thản liền sôi trào như nước sôi, quay cuồng không ngừng.

Tuy nhiên ngay khi Bệ Đồ vừa ra lệnh thì một gã sĩ quan trông hơi chật vật đột nhiên lao đảo chạy tới, hai mắt lộ vẻ sợ hãi vô cùng.

- Địch Á, rốt cục là xảy ra chuyện gì? Có tin về Lạc Tuyết Ninh và Quyền Tàng sao?

Bệ Đồ nhìn sĩ quan lộ vẻ hốt hoảng, mở miệng nói, vẻ mặt hơi bất mãn.

- Chết hết rồi. Dương Thuận trưởng quan và ba trăm binh sĩ của chúng ta chết sạch rồi.

Về mặt Địch Á sợ hãi, lời nói khiến người ta kinh hồn.

- Chết hết sao? Rốt cục là có chuyện gì?

Bệ Đồ thấy vẻ mặt của Địch Á như vậy, sắc mặt tái nhợt đột nhiên biến đổi, lập tức gặng hỏi.

- Thực lực của Quyền Tàng vượt quá sự tưởng tượng của chúng ta, chỉ một chiêu đã đánh chết Dương Thuận trưởng quan và ba trăm binh sĩ.

Địch Á đáp, cũng run rẩy đưa tay vào túi áo, lấy một cái Ma Văn thu hình ra, khởi động xong liền cẩn thận đặt trước mặt Bệ Đồ.

Trên màn hình là cảnh thu vội từ một góc trên một kiến trúc cao. Một vết tay khiến người ta khiếp sợ hiện ra. Dưới vết tay đó là từng vùng đỏ sẫm, là thi thể của binh sĩ Duy Lâm đã biến hình.

Một mặt của vết tay đó là Quyền Tàng đang chấp tay sau lưng.

- Sao lại như vậy? Khoa Tư không phải nói Lạc Tuyết Ninh và Quyền Tàng chỉ tồn tại dạng quan hệ giao dịch sao? Không phải chỉ là quen biết hời hợt sao? Hơn nữa dựa theo suy tính của Lạc Tuyết Ninh thì Quyền Tàng nhiều lắm chỉ là Ngự Sư cấp một gì đó à?

Bệ Đồ tự nhủ, sắc mặt tái nhợt đã biến thành xanh mét.

Trong ánh mắt của hắn tràn ngập khiếp sợ. Bằng vào thực lực Đại Ngự Sư cấp năm, Bệ Đồ hiểu rất rõ có thể vung tay mà xử lý được ba trăm binh sĩ Duy Lâm, đồng thời lưu lại dấu tay khiến người ta sợ hãi như vậy thì thực lực tuyệt đối là dọa người.

Có thể nói bên trong quân đội hắn đang nắm giữ không có bất cứ ai có thể chống lại người có thực lực như vậy. Hoặc nói thẳng thắn hơn thì một khi giao chiến, kết cục chỉ có thể là bị giết sạch.

Càng khiến người khác cảm thấy ác liệt đó là trước mặt trực tiếp đã mất đi ba trăm người. Loại đả kích này đối với thể lực của Duy Lâm ở Thái Ngô Thành quả là trọng thương hiếm thấy.

- Bệ Đồ trưởng quan. Tin tức vừa tới, Lạc Tuyết Ninh đã chính miệng thừa nhận Quyền Tàng là sư huynh của nàng. Nói cách khác Quyền Tàng là đồ đệ của A Di La.

Một nữ trợ lý nhìn Ma Văn thông tin trong tay, nói khẽ với Bệ Đồ.

Phụt!

Lời nói của nữ trợ lý vừa xong, miệng Bệ Đồ lập tức phun máu, ngất ngay tại chỗ. Tin tức như vậy đối với Bệ Đồ, không nghĩ ngờ gì nữa chính là một bức tường khó có thể vượt qua trước mặt quân đội Duy Lâm.

Tin tức như vậy lập tức đã khiến kế hoạch tử mị của hắn tại Thái Ngô Thành trong ba năm, phá hoại chia rẽ lúc này hoàn toàn rơi vào thế bị động. Mà quan trọng hơn là nói không chừng Lạc Tuyết Ninh lúc này đã nghiêng ngàng tới Tiêu Gia Thôn, lấy thứ mà mọi người muốn đi, chuẩn bị chiến thắng trở về.

Thấy cảnh như vậy thì mấy tên Dục Sư bên cạnh Bệ Đồ vội vàng tiến hành cứu chữa.

Mà buồn cười chính là Tiêu Hoảng lại hoàn toàn chưa biết những việc này. Hắn càng không biết thân phận giả mà hắn trước đây vì kiếm vài chục kim tệ mới lập ra giờ đã được nâng cao tới vậy.

Tiêu Hoảng ngủ say mấy giờ liền mới từ từ tỉnh lại, đồng thời cảm thấy toàn thân đau nhức. Điều này cũng không kỳ lạ. Hôm qua trải qua nhiều chuyện như vậy, thật sự khiến Tiêu Hoảng hao tổn không nhẹ.

Tình huống như vậy mãi tới khi Tiêu Hoảng đứng dậy luyện Thể Thái Huấn Luyện Pháp từ đầu tới đuôi mới hơi giảm bớt.

Ngồi trên bàn viết, lại một lần nữa hoạt động vài ngón tay, Tiêu Hoảng liền lấy hai thứ mà Lạc Tuyết Ninh đưa ra.

Một thanh Tập Tổ chiến đao và một Thần Âm do A Di La tự tay chế tác.

Một nghi ngờ gì nữa, hai thứ này tuyệt đối có thể nói là vô giá.

Tập Tổ chiến đao tuyệt đối là một trong những bảo vật trên người Lạc Tuyết Ninh. Mà nàng sắp trở thành Đại Ngự Sư, không dùng được nó nữa.

về phần Thần Âm Chiến Văn thì uy lực và tính năng gần như không thể nghi ngờ. Tuy nhiên đối với Tiêu Hoàng thì giá trị nhất là có thể nghiên cứu Ma Văn do A Di La nổi tiếng vô cùng chế ra, thậm chí có một loạt ý nghĩ sẽ có thể được aị mở.

Nghĩ vậy, Tiêu Hoàng không khỏi nở nụ cười. Tuy rằng Duệ cốt của Lạc Tuyết

Ninh đã bị lấy đi nhưng Tiêu Hoàng cho rằng hắn đã gắng hết sức. Chuyện kế tiếp thì hắn chỉ là một ông chủ nhỏ nhỏ đang đi học, cũng lực bất tòng tâm.

Mà thứ duy nhất Tiêu Hoàng không thể quên được đó là bóng đen kia rốt cục là ai, còn cả Miêu Thần nữa.

Hiện giờ Tiêu Hoàng có thể nói phần hận toàn bộ Tập đoàn tài chính Hồng Bác. Nhưng hắn hiểu rõ là muốn báo thù thì thủ đoạn duy nhất là phải sống sót, đồng thời không ngừng tiến bộ.

Bất kể ở nơi này, kẻ yếu nhất định bị bắt nạt. Đây là chân lý không thể thay đổi được.

Cầm Tập Tổ đoản đao, rút ra xong, Tiêu Hoàng có thể thấy rõ trên đao có những Ma Văn cực kỳ tinh tế, ngay cả trên mỗi khối bảo thạch cũng đều chứa Ma Văn mờ nhạt, cần thận quan sát một chút, nơi có Ma Văn phải tới mấy chục chỗ, hình thành một hệ thống Ma Văn cực kỳ tinh tế.

- Huyền ảo thật.

Tiêu Hoàng thốt lên.

Sau đó nhìn lại Thần Âm Chiến Văn trên tay, hoa văn dày đặc, gần như không thể dùng mắt thường thấy rõ. Tuy nhiên Tiêu Hoàng cũng không để ý lắm mà chờ một chút tới ký túc xá sẽ lấy kính phóng đại ra để nghiên cứu.

Nghĩ vậy, Tiêu Hoàng cũng không tạm dừng, thu hai bảo vật này lại, đẩy cửa phòng, chuẩn bị đi ăn một chút rồi tới trường.

Tuy nhiên ngay khi hắn đẩy cửa phòng ra thì vẻ mặt liền đại biến, ánh mắt vốn nhập nhèm đột nhiên ngẩn ra. Chỉ thấy Mộ Khê Nhi đang chống tay trên bàn đá ngủ trong sân. Cầu Cầu cũng nằm trên bàn ngáy khò khò.

Tiêu Hoàng đứng trước cửa thấy cảnh này, trong lòng lập tức vừa căng thẳng vừa cảm động. Thấy Mộ Khê Nhi, hắn biết nàng đã chờ hắn ở đây rất lâu, hơn nữa có lẽ đêm qua cũng không nghỉ ngơi tốt.

Từ khi rời khỏi Tiên Gia Thôn, Tiêu Hoàng chưa bao giờ nghĩ trên thế giới này lại có người quan tâm tới mình như vậy, đồng thời cũng tự trách là tại sao đêm qua không thông báo cho Mộ Khê Nhi một lần, khiến nàng đỡ lo lắng.

Cầu Cầu ghé đầu vào bàn đá lúc này phát hiện ra Tiêu Hoàng xuất hiện ở cửa, lập tức đứng lên, đôi mắt nhỏ lấp lánh, giơ chân xoa xoa đầu Mộ Khê Nhi, một cái chân khác lại chỉ về phía Tiêu Hoàng, không ngừng kêu khà khà.

Mộ Khê Nhi bị đánh thức hơi ngẩng đầu lên, thấy Tiêu Hoàng đứng đó không xa, không khỏi đỏ bừng đôi mắt. Sau đó nàng đứng dậy ôm chặt cổ Tiêu Hoàng.

- Cái gã này, đêm qua rốt cục chạy đi đâu, khiến ta lo gần chết.

Mộ Khê Nhi ôm lấy Tiêu Hoàng, giọng nói đầy vẻ giận dữ.

- Xin lỗi, xin lỗi mà!

Tiêu Hoàng cũng không biết nói sao cho tốt. trong lòng cảm động, lại có cảm giác được quan tâm quá mà e ngại, chỉ có thể nhẹ nhàng đưa tay vòng qua eo Mộ Khê Nhi, để nàng lên vai mình. Một cảm giác vô cùng hạnh phúc tràn ngập thế giới lạnh như băng của Tiêu Hoàng.

Một người quan tâm tới mình trên thế giới này như vậy, một người nhớ mình như vậy, đối với Tiêu Hoàng đúng là không còn gì quý giá hơn.

179. Chương 179: Nơi Đầu Sóng Ngọn Gió

Cầu Cầu ở cạnh đó nhìn vẻ thân thiết của Tiêu Hoàng và Mộ Khê Nhi cũng không cam lòng yếu thế, vịn vẹo thân thể, nhảy nhót liên tục, đi lên trên vai Tiêu Hoàng. cũng học Mộ Khê Nhi mà ôm lấy cổ Tiêu Hoàng. cái đầu nhỏ liên tục cọ lên mặt hắn.

Tiêu Hoàng cũng trìu mến xoa đầu nó, dùng mũi đụng vào mặt nhỏ của cầu Cầu, giống như một nhà ba người vậy.

Phải chừng năm phút sau Tiêu Hoàng mới tách khỏi Mộ Khê Nhi, sau đó nắm ta nàng đi vào trong phòng ngủ.

Lúc này Tiêu Hoàng cũng không giống như tình nhân, tình chàng ý thiếp mà hơi ngượng ngùng đưa tay đặt lên vai Mộ Khê Nhi, rất khẽ, rất nhẹ.

Có thể nói trong lòng Tiêu Hoàng. Mộ Khê Nhi hiện giờ đã thánh khiết như tiên tử, không dám khinh nhờn, chỉ lẳng lặng ngắm nhìn khuôn mặt nàng.

Biết Tiêu Hoàng bình yên vô sự, vẻ mặt Mộ Khê Nhi rốt cục cũng lộ vẻ thoải mái và sung sướng, đồng thời thân thiết hỏi chuyện phát sinh mấy ngày vừa qua.

Đối với câu hỏi của Mộ Khê Nhi, Tiêu Hoàng trả lời nửa thật nửa giả. Sự thật chính là phần tiến vào công viên kia. Giả là chuyện sau khi biến thân thành Quyền Tàng. nói là chạy tới ngoại ô liền bỏ rơi được đám người Miêu Thần.

Đương nhiên lời nói này không phải Tiêu Hoàng muốn lừa aạt nàng mà bởi chuyện của Quyền Tàng. thậm chí là Dục Lâm Công Quốc đối với Mộ Khê Nhi cũng chẳng có chút lợi ích nào.

Nói không chừng một khi bị bại lộ nàng còn rước phải họa sát thân cũng không chừng. Tiêu Hoàng cùng không dám đề cập tới Lạc Tuyết Ninh, sợ Mộ Khê Nhi ăn dấm, tốt nhất là lưu lại về sau.

Thực tế theo Tiêu Hoàng thấy thì hắn và Lạc Tuyết Ninh cũng không có quan hệ nam nữ gì cả.

Đối với lời nói nửa thật nửa giả của Tiêu Hoàng. Mộ Khê Nhi cũng không hoài nghi nhiều.

- Tóm lại anh bình an là tốt rồi. Những chuyện khác em không quan tâm.

- À đúng rồi.

Mộ Khê Nhi bỗng nhiên nhớ ra, vẻ mặt nghiêm túc nói với Tiêu Hoàng:

- Từ nay trở đi em quyết định ta phải mạnh lên. Em muốn khắc khổ tu luyện Ngự lực. Chẳng qua Huyết Thí Tu Luyện Pháp hơi thâm ảo với em. Anh có thể thăng cấp mau hơn không?

Thấy Mộ Khê Nhi phụng phịu vẻ mặt có vẻ chưa thấy thỏa mãn, Tiêu Hoàng không kìm nổi nhìn thêm một chút, sau đó cười thoải mái.

- Có sao? Dù sao hiện tại anh là bạn trai em, phải nghi biện pháp thay em.

Mộ Khê Nhi nói tiếp.

- Đương nhiên là có rồi. Hiện giờ Ngự lực của em đạt cấp mấy?

Tiêu Hoàng nói khẽ.

- Sắp là Ngự Đồi cấp bốn rồi.

Mộ Khê Nhi đáp.

- Chờ một chút.

Tiêu Hoàng nói xong liền đi tới bàn để đồ, lấy ra hai hộp nhỏ đặt trước mặt Mộ Khê Nhi, sau đó mở ra.

Trong hộp chính là một cây Ngự Hương. mà trong cái khác chính là Ma Văn Ngự Hương.

- Đây là gì?

Mộ Khê Nhi nhìn thứ trước mặt. hơi nghi hoặc hỏi. Có thể nói Mộ Khê Nhi hầu như chẳng hiểu gì đối với Ma Văn.

- Phối hợp hai thứ này mà dùng thì có thể rất nhanh đạt tới Ngự Đồ cấp mười.

Tiêu Hoằng nói xong liền đặt một quyển Khí Tức Huấn Luyện Pháp đơn giản

nhất vào tay Mộ Khê Nhi, sau đó dạy nàng sử dụng thế nào.

Mộ Khê Nhi nghe rất cẩn thận, liên tục aật đầu. Hiển nhiên lần này nàng thật sự có quyết tâm mạnh lên.

Mà trên thực tế loại Ngự Hương này cũng không khó nắm giữ. Hơn nữa bản thân Mộ Khê Nhi không ngốc, nhanh chóng nắm được bí quyết.

Hai người ở trong phòng chừng một giờ. Đúng lúc này Mộ Khê Nhi mới ôm Cầu Cầu có hơi tiếc nuối mà rời đi.

Có thể nói nếu không phải Miêu Thần tồn tại thì bọn họ hoàn toàn có thể giống như những đôi yêu nhau, đi khắp mọi nơi. Nhưng nếu thế thì Tiêu Hoằng sẽ bị hoài nghi học sinh của Phân viện. Tới lúc đó Miêu Thần sẽ liên tục gây phiền toái, mà bị hại đầu tiên sẽ là Doanh nghiệp Đại Hoằng Mỹ, sau đó sẽ sợ Miêu gia âm thầm ám sát.

Dù sao thì sự tồn tại của Tiêu Hoằng tuyệt đối là một uy hiếp chí mạng với Miêu gia.

Nhìn Mộ Khê Nhi có vẻ hơi không nở rời đi, vẻ mặt của Tiêu Hoằng cũng chứa chút tiếc nuối, còn có một tia sát ý.

Đối với hành động của Miêu Thần ngày hôm qua, trong lòng Tiêu Hoằng đã hận rất sâu nhưng cũng không vì hận thù mà làm bừa.

Nếu muốn thoát khỏi trạng thái hiện tại thì chỉ có một biện pháp đó là tăng thực lực. Nếu một ngày kia thực sự có thể giống như bóng đen, vung tay một cái khiến ba trăm người mất mạng thì làm sao phải sợ đầu sợ đuôi như hôm nay chứ.

Lại trở lại trong phòng ngủ một lần nữa, sửa sang lại một phen, Tiêu Hoằng liền cầm hộp gỗ nhỏ đi ra, tiến thẳng về phòng trước.

- Lý Nhạc, người vào đây một chút.

Đi tới phòng trước, thấy Lý Nhạc đang đứng cạnh một gã học đồ, Tiêu Hoằng liền nói khế, sau đó ngồi vào trong quầy.

- Ô? Hoằng ca, người ra rồi à? Mộ Khê Nhi đâu? Nàng tới từ sáu giờ chờ ngài đó.

Lý Nhạc đi tới cạnh Tiêu Hoằng, cười cợt nhả nói.

Tiêu Hoằng cũng không trả lời lập tức mà trực tiếp cầm hộp gỗ trong tay đặt vào tay Lý Nhạc.

- Cái gì đây?

Lý Nhạc hỏi.

- 1000 kim văn kim tệ.

Vẻ mặt của Tiêu Hoằng bình thản nói.

- Khụ khụ.

Lý Nhạc nghe vậy trực tiếp sắc nước bọt, ho khan mạnh liệt hai tiếng, tay run lên, suýt nữa là rơi hộp xuống đất. 1000 kim tệ đó. Cho dù là việc làm ăn của Doanh nghiệp Đại Hoằng Mỹ có tốt thì đây cũng là một khoản rất lớn.

- Từ hôm nay, kế hoạch xây dựng thêm Doanh nghiệp Đại Hoàng Mỹ chính thức khởi động. 1000 kim tệ này là tài chính ban đầu, nếu không đủ thì nói sau. Tóm lại kế hoạch của ta chính là chiếm lấy cả khu phố này, coi như đây là căn cứ địa cho chúng ta khuếch trương ra bên ngoài.

Tiêu Hoàng nói khẽ.

- Hoàng ca, ta thấy chúng ta hẳn nên mọc lên như nấm mới tốt, hạn chế ở một chỗ cũng không tốt lắm đâu.

Lý Nhạc hơi nghi hoặc hỏi.

- Chuyện này người không hiểu rồi. Ta đã tiếp xúc một thời gian với đám An Vinh, thế nên ta hiểu được một chút. Phàm là những thế lực có thể phát triển lâu dài đều có tổng bộ hoặc có phạm vi thế lực tuyệt đối. Mà chúng ta chỉ dựa vào Doanh nghiệp Đại Hoàng Mỹ thì vẫn chưa đủ. Cả con phố này còn không tới.

Tiêu Hoàng nói.

- Mặt khác cầm tiền này, bước đầu tiên của chúng ta là hoàn toàn mua căn phòng mà Doanh nghiệp Đại Hoàng Mỹ đang thuê. Nếu không đủ thì nói với ta một tiếng.

- Vâng.

Lý Nhạc vội gật đầu. Lần này Tiêu Hoàng rõ ràng muốn chơi thật, về phần Tiêu Hoàng kiếm đâu ra nhiều tiền như vậy thì hẳn cũng không kỳ quái. Trợ giúp công ty Mỹ Nhân chế Ma Văn ảnh hiệu thì không chừng kiếm được khối đấy.

Giao việc xong, Tiêu Hoàng cũng không nói nhiều, nhìn tờ báo đặt trên quầy, tùy tay cầm lấy đi về phía phòng bên, nhìn xem có chút đồ ăn gì thì ăn rồi tới Phân viện Tây Tân Ma Văn.

Tuy nhiên ngay khi hắn tiện tay mở báo thì vẻ mặt chấn động. Toàn bộ trang

bìa đều là thông tin về Quyền Tàng.

Một bên là trang phục bình thường và đạo cụ của Quyền Tàng, bối cảnh là vết tay sâu không thể lường kia, còn đưa tin rất lớn, trong đó bắt mắt nhất là tiêu đề — Quyền Tàng, đồ đệ của A Di La.

Còn một bộ phận khác đó là cách miêu tả khoa trương. Vụ của học sinh Phân viện trước đó đã bị việc Quyền Tàng làm che phủ.

- Không phải khoa trương như vậy chứ?

Tiêu Hoàng nhìn tờ báo rồi thì thào, vẻ mặt cũng hơi biến đổi. vốn hắn nghĩ Lạc Tuyết Ninh chỉ thuận miệng nói mình là sư ca mà thôi, không ngờ lại công khai tuyên truyền ra ngoài như vậy.

- Thế thì đùa cho sướng đi.

Tiêu Hoàng bắt đầu dĩ lắc đầu, tiến vào phòng liền tùy tiện ném tờ báo, bắt đầu tìm ít cơm thừa đổ vào dĩa, trong đầu không ngừng nghĩ tới bóng đen kia. Rốt cục thân phận hắn là gì? Nếu đơn thuần chỉ là vì lấy Duệ cốt thì lúc trước còn theo dõi làm gì?

Kể địch? Tiêu Hoàng thấy không giống bởi từ đầu tới cuối hắn có thể nhận ra bóng đen còn nương tay với Lạc Tuyết Ninh. Hơn nữa bóng đen kia cũng không phải hạng nhân từ, trực tiếp giết ba trăm binh sĩ Duy Lâm chính là bằng chứng tốt nhất.

Mà còn có một vấn đề nữa đó là Duệ cốt rốt cục dùng làm gì? Vì sao mọi người đều muốn có nó?

Gần như trong nháy mắt, trong đầu Tiêu Hoàng liền đầy những chấm hỏi.

Đối với những điều này, hầu hết Tiêu Hoàng đều không rõ, bắt đầu dĩ chỉ có thể lắc đầu, tùy tiện ăn một chút rồi đứng dậy, lái Ma Văn Xa chạy tới Phân viện Tây Tân Ma Văn.

Trên đường đi, Tiêu Hoàng kinh ngạc, thấy màn hình hai bên đường hầu như chỉ chiếu tin tức về Quyền Tàng. Điều này khiến Tiêu Hoàng cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ. Lần này e là muốn Quyền Tàng thoát khỏi tầm nhìn của mọi người cũng là chuyện không có khả năng.

Vào thời điểm Ma Văn Xa tiến vào khu Tây Tân, Tiêu Hoằng có thể thấy rõ cảnh giới nơi nơi sau một đêm đã ít đi rất nhiều. Vào thời điểm đi vào học viện Tây Tân Ma Văn cũng thế.

Thế này là sao?

Tiêu Hoằng hơi nghi hoặc, nhưng cẩn thận nghĩ lại thì cũng không khó đoán. Bộ Đồ trọng thương, Dương Thuận trực tiếp bị giết. Đây là đả kích trầm trọng cho Duy Lâm công Quốc chứ không còn nghi ngờ gì nữa. Hơn nữa Quyền Tàng được tận lực tuyên truyền. Không còn nghi ngờ gì nữa, Lạc Tuyết Ninh đã bắt đầu cho Quyền Tàng đội da hổ, phô trương thanh thế.

Nói vậy thì Duy Lâm Công Quốc biết sự tồn tại của Quyền Tàng cũng không dám có hành động thiếu suy nghĩ như vừa rồi.

Lái xe vào học viện Tây Tân Ma Văn xong, ven đường cũng không có nhiều biến hóa lắm. Tuy nhiên ngay khi Tiêu Hoằng quành xe vào gần ký túc xá thì Lạc Tuyết Ninh vốn ở trong đó buồn bà lâu ngày giờ liền nhàn nhã tản bộ trong sân trường, bên cạnh là vài tên thuộc hạ vào quản lý học viện.

Tiêu Hoằng chỉ liếc nhẹ một cái liền tiến vào ký túc xá, sau đó dựa theo lệ thường khởi động Ma Văn bảo động, xác nhận không có gì dị thường mới yên tâm đi vào.

Tiến vào trong khí tức của Đạo cổ, Tiêu Hoằng bắt đầu không ngừng ngồi trước đài công tác, học tập vào nghiên cứu.

180. Chương 180

181. Chương 181

182. Chương 182

183. Chương 183

184. Chương 184

185. Chương 185

186. Chương 186

187. Chương 187

188. Chương 188

189. Chương 189

190. Chương 190

191. Chương 191

192. Chương 192

193. Chương 193

194. Chương 194

195. Chương 195

196. Chương 196

197. Chương 197

198. Chương 198

199. Chương 199

200. Chương 200

201. Chương 201

202. Chương 202

203. Chương 203

204. Chương 204

205. Chương 205

206. Chương 206

207. Chương 207

Lạc Tuyết Ninh trầm tư một lát, hơi có chút ngượng ngùng nói, dù sao, nàng cũng không chỉ một hai lần cầu xin Tiêu Hoằng.

Những người khác nhìn thấy Lạc Tuyết Ninh có thái độ này đối với Tiêu Hoằng, nét mặt bọn họ đã bắt đầu trở nên vận vẹo, bọn họ không thể tưởng tượng nổi, Lạc Tuyết Ninh lại dùng vẻ mặt này để nói với Tiêu Hoằng, hơn nữa còn dùng giọng điệu khẩn cầu nữa.

Nếu là khi trước, trong mắt bọn họ, bằng vào tính cách của Lạc Tuyết Ninh thì thứ nào muốn lấy, chỉ cần trực tiếp nói một tiếng là tốt rồi, đâu cần phải khách khí như vậy với Tiêu Hoằng, thật sự là rất quý dị a.

- Bán cái gì? Cho người luôn đó, tặng người 4 chiếc loại xa hoa!

Tiêu Hoằng nói với vẻ rất sảng khoái.

- Khó thấy người hào phóng như vậy, người không phải định...

Lạc Tuyết Ninh hơi hơi híp mắt, có vẻ suy nghĩ mà nhìn Tiêu Hoằng, hỏi với vẻ cảnh giác.

Không hề nghi ngờ, hai người nói chuyện không coi ai ra gì, đã tới tình cảnh này rồi, rất trong lòng nhiều người đã bắt đầu suy đoán, Tiêu Hoằng này và Lạc Tuyết Ninh rốt cuộc có quan hệ gì? Còn thân phận chân thật của Tiêu Hoằng rốt cuộc là gì? Chỉ là một tên trung úy nho nhỏ ư? Không thể nào.

Ách Tề Nhĩ ngồi trước bàn, trong lòng ít nhiều đã có chút luống cuống, hắn còn rõ ràng hơn rất nhiều người, có thể khiến cho Lạc Tuyết Ninh hạ thấp tư thế tới mức này, còn có thể chế tạo ra Ma Văn khùng máy móc biến thái, thì làm sao Tiêu Hoằng lại là một phạm nhân được?

- Chết tiệt!

Ách Tề Nhĩ bỗng nhiên bật thốt ra, hiện tại hắn mới phản ứng, mình đã rơi vào bẫy của tên cáo già A Minh Tả kia rồi, A Minh Tả giao Tiêu Hoằng cho hắn, hiển nhiên muốn làm người tốt, sợ đắc tội Tiêu Hoằng, lại không muốn thấy Tiêu Hoằng quá mức kiêu ngạo.

Ách Tề Nhĩ vô tình bị A Minh Tả lợi dụng làm một khẩu súng trong tay hắn.

Nhận ra điều này, trong lòng Ách Tề Nhĩ vẫn rất bất mãn đối với Tiêu Hoằng, nhưng hắn cũng bắt đầu suy tư làm thế nào để chữa trị quan hệ với Tiêu Hoằng.

Nghe Lạc Tuyết Ninh nói như vậy, Tiêu Hoằng hơi nhìn bốn phía một cái, mọi người đều hướng ánh mắt về phía hắn, như vậy thì Tiêu Hoằng cũng ít nhiều bất tiện khi nói tiếp, hắn trực tiếp đứng lên, cũng không có cần chờ Ách Tề Nhĩ đồng ý, đã trực tiếp tiến vào trong phòng nghỉ nho nhỏ bên cạnh văn phòng của Ách Tề Nhĩ.

Dựa theo đạo lý mà nói, phòng nghỉ của Tướng quân thì có ai dám tiến vào a, nhưng mà lúc này lại không người nào dám ngăn cản, nhất là lại ngay trước mặt Lạc Tuyết Ninh như thế này.

Đi vào phòng nghỉ của Ách Tề Nhĩ, nhẹ nhàng khép kín cửa, Tiêu Hoằng liền khẽ cười cười, nói:

- Ta cảm thấy rất hứng thú với kỹ thuật của A Di La, có thể giúp ta kiếm lấy mấy bản hay không, tốt nhất là có thể lấy được Đế Văn bí tịch của A Di La, để cho ta nhìn một cái.

- Này, yêu cầu này cũng hơi quá đáng đi, đó chính là A Di La a, ta đâu có thể nói được là được luôn đâu?

Lạc Tuyết Ninh đáp, có vẻ phi thường khó xử.

- Hắn không phải là sư phụ của người hay sao? Người cứ nói với hắn, người muốn học tập một chút kỹ thuật chế văn, lấy bí tịch của hắn xem vài lần, dù sao người là đồ đệ của hắn cơ mà, như vậy thì hắn cũng sẽ không cự tuyệt đâu, sau đó người lại đưa bí tịch cho ta, không phải là xong rồi hay sao? Yên tâm, ta tranh thủ trong vòng vài ngày sẽ đọc xong, sau đó trả lại, không có ai biết cả!

Tiêu Hoằng thấp giọng nói, giọng điệu cực kỳ có tính mê hoặc, làm cho người ta có cảm giác, giống như đang lừa lấy kẹo của một tiểu cô nương vậy.

- Ta sẽ thử xem thế nào, tuy nhiên, có một điều ta muốn nhắc nhở người trước, có bí tịch của sư phụ ta, cũng không nhất định có thể học được cốt lõi trong kỹ thuật của hần, phải được hần chỉ điểm, rồi cần khắc khổ nghiên cứu, nhưng vẫn còn không nhất định có thể thành công đâu.

Lạc Tuyết Ninh hàm hồ nói, dù sao nàng cũng không dám cam đoan rốt cuộc có thể thành công hay không.

- Không sao cả, ta chỉ là tò mò muốn nhìn một cái, như vậy là xong rồi, về phần Ma Văn khung máy móc, người yên tâm đi, ta sẽ nhanh chóng cho người đưa tới.

Tiêu Hoảng nói.

Những người ngoài phòng, bởi vì Tiêu Hoảng đã khép kín cửa lại, nên căn bản không thể nghe rõ Tiêu Hoảng rốt cuộc đang nói gì, nhưng bọn họ cũng loáng thoáng nghe được ba chữ “A Di La”.

Điều này không khỏi làm cho sắc mặt bọn họ lại lần nữa thay đổi.

Tiêu Hoảng này chẳng lẽ còn có quan hệ với A Di La hay sao? Trong lòng mọi người đều nghĩ vậy, cũng không dám phán đoán quá nhiều, nhưng mà trước đó A Di La từng có một tiền lệ, không báo trước gì cả, trực tiếp ném một tên đồ đệ tới một quân doanh của Gia Đô liên hợp thể, để cho tên này bằng vào thực lực mà phát triển.

Nhận ra điều này, mọi người đều nhìn nhau, hiển nhiên ý tưởng này càng nghĩ càng thấy đáng tin, nếu không thì sao Lạc Tuyết Ninh lại có thể bày ra bộ dáng thiếu nữ ngoan ngoãn trước mặt Tiêu Hoảng được, chứ không phải là bộ dáng nữ Tướng quân lạnh lùng kia.

Nhất là Ách Tề Nhĩ, trên trán đã chảy ra một lớp mồ hôi.

Về phần Mạn Đạt thì lại kinh ngạc đến ngây người, hần vừa mới nói vậy, thật bất hạnh cho hần là Tiêu Hoảng quả thật dám bất kính trước mặt Lạc Tuyết Ninh, hơn nữa cũng không có người nào dám phản đối cả.

Ước chừng nửa tiếng, Tiêu Hoảng mới từ trong phòng nghỉ đi ra, như trước là dáng vẻ lạnh như băng, cũng trực tiếp ném Ma Văn thông tin của Ách Tề Nhĩ tới trên bàn, sau đó tự mình ngồi vào chỗ cũ, như trước là kia một bộ dáng bình thản.

- Ách Tề Nhĩ, vừa rồi nói đến đâu rồi?

Tiêu Hoảng nhẹ nhàng hỏi, lần này ngay cả hai chữ “Tướng quân” mà hần cũng không thèm gọi, nói luôn tên tục.

- Cái này... cái này...!

Ách Tề Nhĩ có chút không biết nên nói thế nào, nét mặt đã không có vẻ tàn khốc như vừa rồi, mà lại biến thành vẻ vô cùng cố kỵ, ngay cả mặt mũi của Lạc Tuyết Ninh mà hần cũng không cho, thì làm gì hần coi một tên Chuẩn tướng như mình vào mắt đây?

Không sai, Phục Thấn Đế Quốc và Tân Cách Công Quốc quả thật là hai quốc gia, nhưng là mà lão đại phía sau màn đều là A Di La a.

Có thể khiến cho đồ đệ của A Di La chịu ngoan ngoãn như vậy, thì dường như chỉ có một cách giải thích, đó chính là hần cũng là đồ đệ của A Di La, hơn nữa Ma Văn khung máy móc này cũng không thể do người thường nghĩ ra được, đồng thời lại còn chế tạo ra nữa.

- Ách, là thế này, nghe nói... nghe nói Bối La quân đoàn tấn công Liệp Ứng quân đoàn sáng tạo ra kỷ lục không một thương vong nào, thực sự là... thật sự là rất giỏi a, đã giữ được thành tựu của Lý Minh Khoa, đây tuyệt đối là một công lao lớn, ta sẽ mau chóng ban thưởng cho ngài và quân đội của ngài theo chiến công.

Ách Tề Nhĩ ấp úng hồi lâu, rốt cục cũng nói xong một câu đầy đủ, mục đích chính là ra sức thay đổi không khí bất hòa khi này.

- Đâu có, đâu có!

Tiêu Hoảng cũng không cứng nhắc, thấy đối phương chịu thua, cũng vốn không tiếp tục ép thêm nữa.

A Minh Tả đang ở bên ngoài, đối với tình huống bên trong phòng thì không hay biết chút gì, hắn thấy sắp được một giờ rồi, phỏng chừng cũng sắp tới lúc hắn xông tới sắm vai người tốt rồi, vì thế hắn liền nhanh chóng đẩy cửa bước vào.

Tuy nhiên, một màn nhìn thấy sau đó lại khiến cho A Minh Tả có chút phát mộng, nhất thời, hắn lại không hiểu được tại sao, chỉ thấy Tiêu Hoảng đang ngồi trên trường kỷ, hai chân bắt chéo, các lãnh đạo trong Bộ chỉ huy đứng phía sau thì còn có một số người lộ vẻ cung kính, về phần Ách Tề Nhĩ ngồi trước bàn giấy, vẻ hung ác khi nãy đã không còn sót lại chút gì, trên mặt cũng hiện lên vẻ kiêng kị và cố kỵ.

Rốt cuộc là chuyện gì? Khi nãy chẳng phải là Ách Tề Nhĩ muốn cho Tiêu Hoảng một đòn phủ đầu hay sao? Nhìn qua lúc này, có vẻ giống như Tiêu Hoảng đã cho Ách Tề Nhĩ, thậm chí toàn bộ sĩ quan một đòn phủ đầu thì đúng hơn. Trong lòng A Minh Tả nghi hoặc, nhưng cũng không quá hiện lên trên mặt.

- A Minh Tả Tướng quân, người mới đến a?

Nhìn thấy A tới, Ách Tề Nhĩ lộ ra vẻ tươi cười, nhưng mà sau nụ cười này, lại chất chứa vô tận hận ý, lão già nham hiểm kia suýt nữa đã đẩy Ách Tề Nhĩ xuống vực sâu vạn trượng a.

A Minh Tả xuất hiện, Ách Tề Nhĩ tám phần đã nhận ra, A Minh Tả là tới sắm vai người tốt, giải cứu Tiêu Hoảng, giành được hảo cảm của Tiêu Hoảng, nhân cơ hội tăng lên tình cảm, mà một quan tổng chỉ huy như hắn, lại tám phần sẽ bị người ta bán đứng như vậy.

- Ách, vừa rồi chiến khu có một số việc.

A Minh Tả có chút kinh ngạc đáp, ít nhiều cũng có chút mơ hồ.

- Ta vừa mới tán gẫu một chút với Trung úy Tiêu Hoảng, có thể nói đây là một người tài hoa xuất chúng, học thức uyên bác, nhân tài hiếm có, đối với công tích của hắn, ta cũng đã đọc bản ghi chép trong hồ sơ, chỉ bằng việc diệt sát Liệp Ưng quân đoàn, bắt sống Lạc Mỗ, thì tuyệt đối đã là một công lớn rồi, ở trong này, ta còn nên chúc mừng A Minh Tả Tướng quân mới đúng, ngài đã khai quật được một nhân tài như vậy!

Ách Tề Nhĩ cười nói.

Nhận được sự ca ngợi bất thành linh của Ách Tề Nhĩ, cùng với vẻ mặt tươi cười kia, A Minh Tả vẫn không hiểu rõ tình huống lắm, không biết vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, hơi nhìn quanh, A Minh Tả vẫn có thể nhìn thấy trên mặt mọi người vẻ rung động mờ nhạt.

Có chuyện a, A Minh Tả trầm nghĩ, nhưng mà hiện tại, dường như mọi người đều hiểu được, chỉ có mỗi người khởi xướng là hắn thì lại vẫn chưa hay biết chút gì, tại đây, ngoài Mạn Đạt, phần lớn đều là người của Ách Tề Nhĩ, nên cũng không có người nào báo cho hắn biết.

- Điều này... đa tạ Ách Tề Nhĩ khen ngợi đối với Tiêu Hoảng, khi trở về, ta chắc chắn sẽ trọng dụng.

Rơi vào đường cùng, A Minh Tả chỉ có thể tiếp tục dây dưa với Ách Tề Nhĩ.

- Nếu trọng dụng, thì nên đưa ra thành ý trọng dụng, Tiêu Hoảng này có thể nói là cái gì cũng được, chỉ là Ngự lực cấp bậc hơi thấp một ít, khi trước ta nghe nói A Minh Tả Tướng quân vẫn có một viên Kim Ban Tuyết Cô rất trân quý, không bằng lấy ra để đưa cho Tiêu Hoảng, thế nào? Dùng để bù lại khuyết điểm cấp bậc thấp của Tiêu Hoảng!

Ách Tề Nhĩ cười nói.

Gần như ngay khi Ách Tề Nhĩ nói ra câu này, sắc mặt A Minh Tả lập tức trở thành một mảnh tái nhợt, ánh mắt co rút lại.

Kim Ban Tuyết Cô này có thể nói là vô giá, cực kỳ hiếm thấy, đặc tính chỉ có một, sau khi dùng, chỉ cần có cấp bậc từ Đại Ngự Sư trở xuống, thì sẽ trong nháy mắt tăng lên 5% tổng số Ngự lực vốn có.

Không đạt tới cấp bậc Ngự Sư, thì cũng không thấy nhiều lắm, nhưng nếu đạt tới cấp bậc Đại Ngự Sư thì sao? Nhất là tới Đại Ngự Sư cấp ba cấp bốn, tăng lên có thể nói là cực kỳ khó khăn, lập tức tăng lên 5%, trợ giúp tuyệt đối là không nhỏ.

Bởi vậy có thể thấy được trình độ quý giá của thứ này, A Minh Tả cũng coi nó như là bảo bối, chờ khi nào may mắn đột phá Đại Ngự Sư, thì sẽ sử dụng nó luôn.

Mà hôm nay Ách Tề Nhĩ nói như vậy, hiển nhiên chính là đang trả thù.

A Minh Tả nhà người đánh ta một nhát, chẳng lẽ Ách Tề Nhĩ ta lại không đánh trả hay sao? Đây là suy nghĩ chân thật nhất trong lòng Ách Tề Nhĩ.

Vào lúc này, A Minh Tả mà từ chối thì không khác nào tỏ vẻ keo kiệt, sau này ở trước mặt Tiêu Hoằng thì cũng không hay a, còn nếu đồng ý ư? Trời ạ, điều này chẳng phải còn tàn khốc hơn là lấy cái mạng nhỏ của A Minh Tả hay sao!

Nhất thời, A Minh Tả trực tiếp bị Ách Tề Nhĩ đẩy tới tình cảnh tiến thoái lưỡng nan.

340. Chương 340: Phương Án Số 2

Tiêu Hoằng ngồi trên trường kỷ, vẫn không lên tiếng, nhưng khi nghe thấy Kim Ban Tuyết Cô, sắc mặt vẫn thoáng biến sắc, thứ đó chính là đồ tốt hiếm thấy a, giá trị gần như là khiến ọi người đều không theo kịp được.

Đương nhiên, Tiêu Hoằng cũng không biểu hiện ra cảm giác cực kỳ muốn có, thứ đó tuy rằng là tốt, nhưng cũng không phải thứ quá cần thiết, có được thì rất tốt, không có thì cũng không phải là không sống nổi.

Mà đối với chuyện giữa Ách Tề Nhĩ cùng A Minh Tả, Tiêu Hoằng cũng không xen mồm vào, dù sao hay bên nói chuyện với nhau, đối với hắn cũng không có chút tổn thất nào.

Ách Tề Nhĩ nhìn thấy bộ dáng cực kỳ khó xử của A Minh Tả, oán niệm trong lòng cũng lập tức giảm đi vài phần, trên mặt lộ ra ý cười mờ nhạt.

- Ách... Thật sự là không đúng lúc, không đối gạt Ách Tề Nhĩ Tướng quân, Kim Ban Tuyết Cô kia thì khi trước ta có một gốc, tuy nhiên, mấy ngày trước đã bị ta dùng rồi.

A Minh Tả tùy tiện soạn ra một cơ, Kim Ban Tuyết Cô kia chính là mạng của hắn a.

- Dùng rồi? Mấy ngày trước, ta thấy Ngự lực của A Minh Tả Tướng quân dường như cũng không tăng lên quá rõ ràng a.

Ách Tề Nhĩ không buông tha.

- Có lẽ, có lẽ còn chưa phát huy ra hiệu quả, phỏng chừng sẽ rất nhanh thôi.

A Minh Tả cố gắng bày ra một nụ cười.

- Ta thấy A Minh Tả Tướng quân luyện tiết đưa Kim Ban Tuyết Cô cho Tiêu Hoằng thì hơn, cho rằng Tiêu Hoằng không xứng sao?

Ách Tề Nhĩ vẫn không buông tha.

Tiêu Hoằng vẫn không nói gì, chỉ nhìn hai người này biểu diễn, kỳ thật trong lòng Tiêu Hoằng cũng hiểu rất rõ, bất kể là Ách Tề Nhĩ, hay là A Minh Tả, đều là hạng người cực kỳ có tâm cơ, thường thường những người có tâm cơ thế này, thì đều bày ra một bộ dáng thân thiết nhu hòa, khiến cho người ta không nhìn thấu được.

- Không phải, không phải, thật sự là đã bị ta dùng rồi, tuy nhiên, Ách Tề Nhĩ Tướng quân không cần lo lắng, Tiêu Hoằng là thủ hạ của ta, ta đương nhiên sẽ không bạc đãi hắn.

A Minh Tả vẫn cười cười.

Cứ như vậy, nói qua nói lại, hai vị Tướng quân dây dưa khoảng hai mươi phút, Ách Tề Nhĩ ép người không thở nổi, còn A Minh Tả thì lại bày ra một bộ dáng lưu manh.

Sau đó, Tiêu Hoằng mang theo đám người La Kiệt ra văn phòng của Ách Tề Nhĩ, A Minh Tả cũng rất nhanh đi theo, vẫn mang vẻ mặt thân thiết tươi cười, nhưng lại không mất đi vẻ uy nghiêm của một Tướng quân.

Tuy nhiên, đối với điều này, Tiêu Hoằng cũng không thêm để ý, thậm chí cũng không nhìn A Minh Tả một cái, chuẩn bị mang theo bộ hạ quay về Long Liệt Tinh, dựa theo nhiệm vụ, bọn họ cần đóng ở đó trong một tuần, hơn nữa bất cứ lúc nào tùy Duy Lâm Công Quốc cũng đều có thể lại lần nữa tới tấn công.

- Này, này này, Tiêu Hoằng, chuyện về Ma Văn khùng máy móc... Người còn chưa nói gì a.

A Minh Tả đi tới bên cạnh Tiêu Hoằng, thấp giọng hỏi.

- Nói gì a?

Tiêu Hoằng quay đầu, nhẹ nhàng hỏi.

- Mua sắm a, nói về phương án đi.

A Minh Tả nói tiếp, giọng có vẻ vô cùng khách khí, tuy rằng vẫn chưa có ai nói cho hắn chuyện về Lạc Tuyết Ninh, nhưng A Minh Tả dường như cũng đoán được, Tiêu Hoằng là kẻ không đặc tội nổi, ít nhất là mình không được.

- Ủ!

Tiêu Hoằng lên tiếng, sau đó, vỗ nhẹ bả vai Mạc Hi hai cái, nói:

- Đưa kế hoạch bán của chúng ta cho A Minh Tả Tướng quân nhìn một cái.

Có thể nói, động tác của Tiêu Hoằng là phi thường tự nhiên, nhưng lại ngầm chứa huyền cơ, khi trước hắn đã thương lượng với Mạc Hi rồi, vỗ một cái thì là đưa ra phương án mua sắm số 1, coi như giá bình thường, còn về phương án số 2 thì có vẻ mang tính lừa gạt nhiều hơn.

- A Minh Tả Tướng quân, ngài có thể nhìn trước một cái xem phương án mua sắm thế nào.

Mạc Hi bày ra bộ dáng thương nhân, từ trong túi hành trang lấy ra một tệp tư liệu màu đỏ, đưa cho A Minh Tả.

- Về Ma Văn khùng máy móc, hiện tại chúng ta tạm thời có thể chia làm hai loại, loại đầu tiên là loại giá rẻ, giá 50 vạn kim, một loại khác là bản xa hoa, giá là 500 vạn kim.

Mạc Hi đứng bên cạnh A Minh Tả, chỉ vào một phần trong tư liệu, giới thiệu chào hàng.

- Không thể nào, quý như vậy ư, hơn nữa hai loại này lại có giá chênh lệch xa như vậy sao?

A Minh Tả nhìn tư liệu, khóe miệng hơi giật giật nói.

- Quý thì tự nhiên có đạo lý của nó, sức chiến đấu của Ma Văn khùng máy móc thì ngài cũng thấy được, chúng ta mang ra 4 chiếc kia, chính là bản xa hoa, không chỉ được trang bị hộ giáp kiểu mới, có thể chống đỡ được tấn công cường độ cao, còn trang bị súng trường Cự Liên, bản giá rẻ là không mang theo súng trường Cự Liên, hộ giáp cũng chỉ là hợp kim cường độ cao, trình độ nâng cấp bên trong khác rất lớn so với loại xa hoa, ngài phải biết, Ma Văn khùng máy móc này cũng không giống với Ma Văn chiến đấu cơ, chế tạo ra thì thật sự rất phức tạp, mấy trăm người cùng làm, trong vòng một tuần cũng chỉ có thể miễn cưỡng chế tạo ra 1 chiếc, hơn nữa riêng phí tổn đã cao tới 400 vạn kim rồi.

Mạc Hi thao thao bất tuyệt giới thiệu, đại bộ phận đều là khoác lác.

A Minh Tả nghe đến đó, sắc mặt lập tức trở nên nghiêm túc, 50 vạn kim thì hắn miễn cưỡng có thể chấp nhận được, nhưng mà hắn dường như cũng cảm nhận được, Ma Văn khùng máy móc giá 50 vạn kim có hiệu quả hơn tám phần bản bình thường, dường như chỉ có bản xa hoa, thì mới có biểu hiện kinh diễm như kia, nhất là súng trường Cự Liên, lực công kích thực sự là kinh người.

- Hơn nữa, có một điều mà ta muốn nói trước.

Tiêu Hoằng bỗng nhiên nói:

- Đó chính là chúng ta không tiếp thụ các giao dịch từ sự cấp trở lên, chỉ tiếp nhận đoàn cấp giao dịch, nói cách khác, A Minh Tả Tướng quân chỉ có thể làm người trung gian, còn các đoàn trưởng nào mà muốn, thì có thể tự mình đi tới gặp ta bàn bạc.

A Minh Tả cũng không ngốc, nghe vậy, thần sắc hơi đổi, không hề nghi ngờ, Tiêu Hoàng là người rất thù dai a, Lý Minh Khoa của liên hợp thứ 9 đoàn đã từng có mâu thuẫn với Tiêu Hoàng, phỏng chừng không có miếng ăn tại đây rồi, còn Cấp Y Mỗ của Tô Môn quân đoàn cũng có khúc mắc với Tiêu Hoàng, phỏng chừng cũng không hay ho gì.

- Thực không dám giấu giếm, Ma Văn khung máy móc này cũng đã là một công cụ chiến đấu rất quý giá, chế tạo thì rất vất vả, mà sắp tới chúng ta cũng chỉ có thể làm ra 10 chiếc là nhiều nhất, cho nên phiền toái A Minh Tả Tướng quân, nếu muốn mua sắm, thì phải nhanh một chút a!

Nói xong, Tiêu Hoàng liền trực tiếp mang theo đám người La Kiệt, Mạc Hi đi vào trong Hồ Điệp Hào, không để cho A Minh Tả có chút cơ hội mặc cả nào.

Đây cũng là minh chứng cho việc người nào có kỹ thuật, thì người đó chính là đại gia.

A Minh Tả đứng đó, sắc mặt nghiêm túc, hẳn biết rõ, Tiêu Hoàng cũng không phải là một người dễ thu phục, hơn nữa còn là kẻ có cừ oán tất báo.

Lần này Lý Minh Khoa à Cấp Y Mỗ phỏng chừng còn gặp phiền toái lớn, trước đó trong năm quân đoàn của Đế quốc sư 19, Tô Môn quân đoàn và liên hợp thứ 9 đoàn hoàn toàn có thể xưng là hai đại chủ lực đoàn, nhưng bởi vì Ma Văn khung máy móc sinh ra, bọn họ rất có thể trong thời gian ngắn, bị các quân đoàn khác đuổi kịp, thậm chí còn vượt qua.

Đương nhiên, tất cả những điều này thì A Minh Tả dường như không thể nhúng tay vào, bởi vì hẳn đã nhìn ra, Tiêu Hoàng đang giống như một con đại mãng xà, nếu càng giãy giụa, thì càng chết nhanh hơn.

Bất đắc dĩ chỉ có thể ở yên nhìn tình thế phát triển, để cho vài chủ lực đoàn khác đi tranh thủ đi.

Ở trong phòng điều khiển của Hồ Điệp Hào, Mạc Hi đang tính toán số lượng bán ra Ma Văn khung máy móc, không hề nghi ngờ, lần này có thể nói là lãi lớn.

1 chiếc Ma Văn khung máy móc chỉ hao phí 15 vạn kim, Tiêu Hoàng bán ra với giá 50 vạn kim, tương đương hơn gấp ba phí tổn, mà khoa trương nhất chính là bắn xa hoa, phí tổn cũng không nhiều hơn bản kinh tế bao nhiêu, nhưng lại bán ra với giá trên trời là 500 vạn kim, đây tuyệt đối có thể nói là cướp tiền a.

Không hề nghi ngờ, nếu dựa theo giá cả này mà bán được 1 chiếc, thì bọn họ đã giàu to rồi.

Hơi ngẩng đầu, nhìn Tiêu Hoàng đang ngồi trên ghế chủ tọa, hẳn vẫn có vẻ mặt bình thản, dường như đang suy nghĩ gì đó, kiểu gì cũng khiến cho người ta có một cảm giác vô cùng bình thản.

Mà hiện tại, điều Tiêu Hoàng đang suy nghĩ cũng không liên quan đến Ma Văn khung máy móc, mà là vấn đề nâng cấp thủ đoạn thăng cấp của bản thân, vẫn là câu nói kia, bằng vào trình độ Ngự lực hiện tại của Tiêu Hoàng, thao túng 22 thanh Ma Văn châm đã là cực hạn, cần phải tìm ra biện pháp khác thì mới được.

- Nên dùng biện pháp nào đây?

Tiêu Hoàng tự nhủ, tay cầm chiếc bút máy, không ngừng vẽ gì đó trên tờ giấy trắng, đây cũng là một loại phương

341. Chương 341: Ứng Đối

Tiêu Hoàng rất rõ ràng, Bồi La quân đoàn mà muốn lớn mạnh lên, binh lực là một phần, nhưng các nhân viên kỹ thuật ưu tú cũng rất mấu chốt, hiện tại mà nói, chế tác Ma Văn khung máy móc cũng cần đến nhân thủ, cho dù không thể để cho bọn họ biết được kỹ thuật cơ mật, nhưng mà để cho bọn họ khuôn vác hàng hóa thì cũng được rồi.

Càng trọng yếu hơn là, Tiêu Hoàng rất rõ ràng, kỹ thuật cơ mật của Ma Văn khung máy móc là không thể bị trộm đi được, trừ khi ở nắm giữ kỹ thuật văn trong văn và Để Văn, rồi giết chết Tiêu Hoàng, cướp đi Ma Văn châu của hắn, nhưng mà các nhân viên công tác trời gà không chặt này có thể làm được hay sao?

Giải quyết xong chuyện trước mắt này, Tiêu Hoàng lập tức tiến vào trụ sở lâm thời, nghiên cứu Ma Văn châm kiểu mới, thậm chí còn tìm kiếm thêm để tiếp tục tăng lên Ngự lực.

Nơi này khác với Bối La thư viện, ngoài việc tăng lên Ngự lực, dường như Tiêu Hoàng cũng không có việc gì để làm cả.

Về phần nhiệm vụ bố trí nhân thủ thì đám người La Kiệt có thể làm được.

Cùng lúc đó, trong Bộ tổng chỉ huy chiến khu Hi Lạc Tinh, hội nghị tác chiến nhằm vào Ma Văn khung máy móc vẫn đang hừng hực khí thế tiến hành.

Hình ảnh Liệp Ưng quân đoàn bị hủy diệt đang liên tục được phát ra.

Trung tâm hội nghị là Bộ Đồ, lúc này hắn mang vẻ mặt nghiêm túc, xen lẫn vẻ khó tin nhìn vào màn hình.

Nhất là khi nghe thấy tên của Tiêu Hoàng, trên mặt Bộ Đồ lại hiện lên một chút kinh hãi, hắn vạn lần không ngờ được, tên mao đầu tiểu tử tại Thái Ngô Thành kia, đầu tiên là đánh chết Bác Dương, sau đó lại trực tiếp giết tới chiến tuyến Tây Cương, tiêu diệt Liệp Ưng quân đoàn.

Không hề nghi ngờ, nếu cái chết của Bác Dương khi trước chỉ làm cho Bộ Đồ cảm thấy giật mình, vậy thì lúc này Liệp Ưng quân đoàn bị tiêu diệt, đã khiến cho tim của Bộ Đồ đau như cắt.

Cứ theo xu thế này, người sẽ chết sau đó chẳng phải sẽ là Hà Long hay sao?

Vào lúc này, Bộ Đồ đã cảm nhận được, Tiêu Hoàng trước đó hắn vẫn coi như một con kiến, hiện tại đã mang đến cho hắn uy hiếp rất lớn, nhất là Ma Văn khung máy móc kia, cho tới bây giờ, hắn vẫn không thể tưởng tượng ra, rốt cuộc Tiêu Hoàng chế tạo ra thế nào.

- Phương án cuối cùng để tấn công Ma Văn khung máy móc, cứ dựa theo thương lượng vừa rồi mà làm, đồng thời ra lệnh nhóm nhân viên nghiên cứu khoa học cho ta, phải dùng hết khả năng tiến hành nghiên cứu, bởi vì ta có thể khẳng định, 4 chiếc Ma Văn khung máy móc mà hôm nay chúng ta nhìn thấy có lẽ không lâu sau, toàn bộ chiến tuyến Tây Cương sẽ tràn ngập loại Ma Văn khung máy móc này, nếu đến lúc đó mà chúng ta còn chưa tìm được biện pháp đối phó với Ma Văn khung máy móc, thì toàn bộ tướng sĩ chúng ta sẽ chờ chôn xác tại chiến tuyến Tây Cương, thậm chí là các chiến tuyến khác đi!

Bộ Đồ nhíu mày, hạ lệnh.

- Đã rõ, Bộ Đồ đại nhân!

Hà Long đáp.

- Mặt khác, trong thời gian này, phải ra sức thu thập tình báo về Tiêu Hoàng, càng kỹ càng tỉ mỉ thì càng tốt, tốt nhất là có thể tìm cơ hội, âm thầm giải quyết hắn đi!

Bộ Đồ tiếp tục hạ lệnh, sau đó ngắt liên lạc, dù sao hắn còn là quan tổng chỉ huy của ba chiến tuyến, không có khả năng dành toàn bộ lực chú ý vào riêng chiến tuyến Tây Cương được.

Sau khi Bộ Đồ ngắt liên lạc, Hà Long cũng bắt đầu ra lệnh cho các nhân viên nghiên cứu khoa học, ra sức tăng tốc độ dựa theo ý tưởng khi nãy để chế tạo ra vũ khí đối phó với Ma Văn khung máy móc.

Tại Cứ điểm số 10 thì lúc này đã là chạng vạng tối, bốn phía bão cát cũng khó mà ngừng lại, mặt trời hạ xuống phía tây, nhưng vẫn rất chói mắt, ánh nắng chiếu lên trên mặt đất hoang vắng màu cam, hình thành một phong cảnh rất đẹp.

Nhưng xinh đẹp cũng không có nghĩa là nơi này có thể sinh sống được, không có thực vật, cũng có nghĩa rằng không có dưỡng khí, hàm lượng dưỡng khí trong không khí chỉ có không đến 2%, bởi vậy trước khi ra khỏi cửa, thì cần trang bị khôi giáp phủ kín toàn thân mới được.

Hoàn thành mấy giờ tu luyện, Tiêu Hoàng liền đi ra khỏi phòng ngủ nhỏ trong Cự điểm số 10, xem xét một chút binh lực phân bố, rồi lại lần nữa ngồi trước một bàn viết giản dị, tiếp tục cải tiến biện pháp tăng lên Ngự lực, chủ yếu đó là nghiên cứu thay đổi dược vật.

Đối với nghiên cứu về dược vật, Tiêu Hoàng cũng tuân theo một nguyên tắc tối thiểu, đó chính là cam đoan tuyệt đối không có bất kỳ tác dụng phụ nào, bởi vì Tiêu Hoàng rất rõ ràng, vừa mới trải qua Văn đàn trị bệnh thanh tẩy, thân thể của Tiêu Hoàng tạm thời đã không chịu nổi bất kỳ độc tố nào xâm nhập nữa.

Ngay khi Tiêu Hoàng ra sức chuyên chú nghiên cứu Ma Văn thông tin bỗng nhiên rung lên, người gọi đến là La Kiệt.

- Chuyện gì?

Nói liên lạc, Tiêu Hoàng nhẹ nhàng hỏi.

- Tiêu Hoàng, hai đoàn trưởng vừa mới lên chức của đế quốc sư 19 đã chạy tới đây, đều là vì mua sắm Ma Văn khung máy móc mà đến, người xem nên làm thế nào?

La Kiệt hỏi, hẳn cũng biết, đừng nhìn hắn là đoàn trưởng, nhưng mà chuyện này thật sự hắn không thể làm chủ được chút nào.

- Có những ai đến?

Tiêu Hoàng khẽ buông cây bút máy trong tay, nhẹ nhàng hỏi.

- Đoàn trưởng Kiệt Thân của Hải Long đột kích đoàn, còn có đoàn trưởng Phùng Chính của quân đoàn 241.

La Kiệt đáp khá chi tiết.

Hải Long đột kích đoàn thực lực nằm vào cấp B quân, về phần thứ 241 đoàn thì là cấp C đoàn hiếm thấy, lúc trước có thể nó là ngang hàng với Bối La, nhưng hiện tại Bối La quân đoàn đầu còn như xưa nữa.

Trực tiếp quét sạch cả ổ của Liệp Ưng quân đoàn, thử hỏi một chút, bây giờ còn có người nào dám gọi Bối La quân đoàn là “vật hy sinh” nữa hay sao?

- Đoàn trưởng Cấp Y Mỗ của Tô Môn quân đoàn không tới ư?

Tiêu Hoàng hỏi lại, có thể nói, Tô Môn quân đoàn của Cấp Y Mỗ là đệ nhất chủ lực đoàn của đế quốc sư 19, cùng Văn Đoàn quân đoàn của Đặc Luân Đột Kích sư được hưởng địa vị giống nhau, nhưng nếu luận về thực lực, thì vẫn có chênh lệch nhất định với Văn Đoàn quân đoàn.

- Lần trước, chúng ta chiếm đại tiện nghi của bọn họ, Cấp Y Mỗ làm sao còn muốn tới nữa. Hơn nữa nghe Kiệt Thân nói, Cấp Y Mỗ căn bản là không cần Ma Văn khung máy móc.

La Kiệt đáp.

- Coi như hấn thức thời, bảo họ cứ đợi một chút đã.

Nói xong, Tiêu Hoàng trực tiếp ngắt liên lạc, bắt đầu thu thập mấy thứ trên bàn.

Cùng lúc đó, ở trong phòng khách của Cự điểm số 10, hai gã đoàn trưởng đang nói chuyện phiếm với Bì Nặc, sắc mặt mang vẻ lầy lòng, còn trong lòng thì đang tính toán xem làm thế nào để ép giá đây.

Điều này cũng không có gì đáng trách, bản kinh tế thì hai quân đoàn này vẫn có thể chịu được, nhưng mà bản xa hoa lại lên đến 500 vạn kim a, số tiền này bất kể đối cấp B quân, hay là cấp C quân, tuyệt đối là con số vô cùng khổng lồ.

Nhưng mà bọn họ cũng có thể cảm nhận được, Ma Văn khung máy móc bản xa hoa tuyệt đối tốt hơn rất nhiều so với bản kinh tế, trước hết không nói tới cấu tạo bên trong, chỉ riêng súng trường Cự Liên cũng đã đủ hấp dẫn người khác rồi.

- Bì Nặc Tham mưu trưởng, đến đây, mời ngài uống nước.

Phùng Chính ngồi trên ghế cười nói, sau đó cầm lấy ấm trà, rót đầy một chén trước mặt Bì Nặc.

- Phùng thượng tá, ngài đừng khách khí, làm cho ta cứ như mình là khách vậy, hiện tại Long Liệt Tinh này đang do Bối La quân đoàn tiếp quản, các người từ xa tới là khách, vai chủ nhân do ta diễn là được rồi.

Bì Nặc nhấp một ngụm nước trà, giả mù sa mưa nói, trong lòng thì vô cùng sáng khoái.

Trước đây đều là Bì Nặc đi lấy lòng các chủ nhân quân đoàn khác, hiện tại lại được hai đại đoàn trưởng hầu hạ, hẳn vẫn còn có chút chưa quen.

- Bì Nặc Tham mưu trưởng, về Ma Văn khùng máy móc bản xa hoa, người xem... xem có thể rẻ hơn một ít hay không, 500 vạn kim là một con số thật sự quá mức khổng lồ.

Phùng Chinh xoa xòa tay, bày ra một bộ dáng khó xử.

- Cái này... Ta cũng không làm chủ được, Ma Văn khùng máy móc do Tiêu Hoảng nắm giữ kỹ thuật trung tâm nhất, đừng nói là ta, về mặt này, thì cho dù là Thượng tá La Kiệt cũng không làm chủ được, hơn nữa ta cũng phải nói thẳng, giá 500 vạn kim đã được coi là vô cùng rẻ rồi.

Bì Nặc nhẹ nhàng đáp.

- Nhưng...

Không đợi Phùng Chinh nói hết lời, Tiêu Hoảng đã xuất hiện ở ngoài cửa, nét mặt vẫn rất lạnh lùng, làm cho người ta có một loại cảm giác không thể thân cận được.

Tiêu Hoảng không để ý đến Kiệt Thân và Phùng Chinh, trực tiếp ngồi trên chủ vị tại phòng khách, sau đó mới hơi nhìn Kiệt Thân và Phùng Chinh một cái.

- Phương án mua sắm thì hai vị đã thấy, vì chúng ta cùng ở trong một sư đoàn, nên ta cho các người quyền ưu tiên mua sắm, đợi khi các người mua sắm xong, ta mới tính đến các sư đoàn khác!

Tiêu Hoảng rốt cục lên tiếng, mở miệng đã đưa ra một cái ưu đãi.

Đối với ưu đãi bằng nước bọt này của Tiêu Hoảng, nét mặt Kiệt Thân và Phùng Chinh vẫn chưa hiện lên vẻ vui mừng, nguyên nhân chính là do giá cả, bản kinh tế có giá 50 vạn kim thì bọn họ miễn miễn còn vẫn là có thể tiếp nhận được, nhưng mà bản xa hoa với giá 500 vạn kim kia thì lại...

- Bản kinh tế thì Hải Long đột kích đoàn dự định mua 3 chiếc, về phần bản xa hoa, không biết Tiêu đại nhân có thể giảm một chút không, ngài cũng biết cấp B quân được đãi ngộ coi như không tỗi, nhưng mà 500 vạn kim thật sự có chút nhiều, nếu mà mang ra, thì phỏng chừng hơn 4000 người của quân đoàn chúng ta phải gặm rễ cây thay cơm sống qua ngày mất.

Kiệt Thân trước hết bày tỏ thái độ.

Keng... keng... keng...!

Gần như ngay khi Kiệt Thân vừa nói xong, cánh tay Tiêu Hoảng đã vung lên, một khối kim loại lớn bằng cái đỉnh đã được chuẩn xác ném tới trước mặt Kiệt Thân.

Kiệt Thân có chút kinh ngạc, hẳn không rõ Tiêu Hoảng có ý gì, tuy nhiên hẳn vẫn cẩn thận cầm khối kim loại bằng cái đỉnh kia lên, nhìn thoáng qua, sau đó sắc mặt đại biến.

Thân là Thượng tá đoàn trưởng của cấp B quân, Kiệt Thân tự nhiên có kiến thức rộng rãi, gần như ngay khi cầm khối kim loại nhắm mìn vào trong tay, Kiệt Thân liền cảm nhận được chỗ không tầm thường.

- Đây... đây là hợp kim Vi Mễ ư?

Kiệt Thân hơi ngẩng đầu, sắc mặt kinh ngạc nói với Tiêu Hoảng.

- Không sai, đều là trong một sư đoàn, coi như là người một nhà, ta cũng không cất giấu với các người, ta nói cho các người biết, hộ giáp của Ma Văn khùng máy móc bản xa hoa thì toàn bộ đều sử dụng loại kim loại này tạo thành.

Tiêu Hoảng hướng ánh mắt về phía Kiệt Thân cùng Phùng Chinh, gần từng chữ một.

- Điều này...

Kiệt Thân cùng Phùng Chính nhìn nhau, trong mắt tràn ngập vẻ kinh ngạc, khóe miệng cũng hơi mở ra, dùng hợp kim Vi Mễ cực kỳ đắt đỏ làm hộ giáp, bọn họ đều có chút không dám tin vào tai mình.

Hợp kim Vi Mễ có giá bao nhiêu, bọn họ tự nhiên rất rõ ràng, nếu thực sự dựa theo lời của Tiêu Hoàng, như vậy thì bản xa hoa này thật sự rất rẻ so với cái giá 500 vạn kim.

- Tiêu đại nhân, toàn bộ dùng hợp kim Vi Mễ? Ngài... ngài không phải đang đùa đó chứ!

Cố gắng ngăn lại sự rung động trong lòng, Kiệt Thân bày ra một bộ mặt tươi cười, cũng tiện tay lau đi mồ hôi trên trán.

Đối với nghi hoặc của Kiệt Thân, Tiêu Hoàng cũng không đáp ngay, mà chậm rãi đứng lên, ý bảo hai vị đoàn trưởng đi cùng hắn.

342. Chương 342: Giao Dịch

Hai gã đoàn trưởng Kiệt Thân và Phùng Chính không rõ lắm, nhưng cuối cùng vẫn đứng dậy, đi theo Tiêu Hoàng.

Đi khoảng mười phút trong Cứ điểm số 10, Tiêu Hoàng đã dẫn Bì Nặc và hai gã đoàn trưởng đi tới trong cơ giáp khổ của Cứ điểm số 10.

Giờ phút này, chiếc cơ giáp số 3 đang được tiến hành bảo vệ hằng ngày, chủ yếu chính là lau thân máy, quét sạch các vết bẩn tại các đốt ngón tay, cho thêm các dầu bôi trơn đặc chế.

Nhìn thấy Ma Văn khung máy móc vô cùng hoa lệ trong cự ly gần như vậy, Kiệt Thân cùng Phùng Chính không kìm được ngẩng đầu lên, trong mắt tràn ngập ánh sáng, trong lòng thì tim đập thình thịch, sắc mặt ửng đỏ, giống như nhìn thấy một tiểu mỹ nhân trần truồng vậy.

Bọn họ đều là quân nhân, tự nhiên là cực kỳ ưa thích vũ khí chiến đấu, nhất là thứ vũ khí chiến đấu tân kỳ và hoa lệ như vậy.

Lúc này Tiêu Hoàng vẫn không có vẻ mặt gì khác, hơi phát tay, ý bảo hai gã nhân viên công tác trên đó rút đi.

Sau một lát, tại gần Ma Văn khung máy móc đã không một tên nhân viên công tác nào nữa, các đài công tác quanh Ma Văn khung máy móc thì cũng đều được rút đi.

Đối với hành động này, Kiệt Thân và Phùng Chính ít nhiều cũng có chút kinh ngạc, đều hướng ánh mắt về phía Tiêu Hoàng, kết quả làm cho bọn họ cảm thấy bất ngờ chính là, Tiêu Hoàng đã lấy từ trong tay một tên binh sĩ ra một thanh Ma Văn ống phóng rốc-két, cũng tiện tay nhét một quả Ma Văn đạn vào trong đó, sau đó chậm rãi nhắm về phía Ma Văn khung máy móc.

Nhìn thấy hành động của Tiêu Hoàng, Kiệt Thân và Phùng Chính dường như hiểu ra Tiêu Hoàng rốt cuộc muốn làm gì, vội vàng nói:

- Này, Tiêu Hoàng, người không cần...

Oanh...!

Không đợi hai gã đoàn trưởng nói xong, Tiêu Hoàng đã bóp cò súng, một quả Ma Văn đạn lập tức bắn vào Ma Văn khung máy móc, phát ra tiếng vang đinh tai nhức óc, một luồng sáng trong nháy mắt đã hình thành.

Đối mặt với một màn như thế, Kiệt Thân cùng Phùng Chính đều như nhò máu trong lòng, bọn họ không nghĩ tới, vũ khí chiến đấu tốt như vậy, không bị địch nhân hủy diệt, mà lại bị Tiêu Hoàng tàn bạo tiêu hủy như thế.

Nhưng mà, ngay khi luồng sáng tản đi, Ma Văn khung máy móc chỉ có một chút nám đen tại phần bụng, ngoài ra, thân thể nó không có chút thương tổn nào, thậm chí ngay cả biến hình rất nhỏ cũng không nhìn thấy.

Lúc này nhân viên công tác đi tới, sắc mặt không có chút biến hóa nào, lại lần nữa bắt đầu công tác, cầm khăn lau, đứng trên đài công tác, trực tiếp lau sạch chỗ cháy đen, nơi đó lập tức trở nên sáng bóng như mới.

- Điều này... điều này sao có thể được?

Kiệt Thân cùng Phùng Chính nhìn nhau, nhất thời có chút không dám tin vào mắt mình, hơi nhìn Tiêu Hoằng vẫn bình thản như lúc ban đầu một cái, rung động trong lòng giống như sóng biển mãnh liệt, trong nháy mắt lan ra khắp toàn thân.

Đối mặt với một quả Ma Văn đạn, vậy mà lại không chút tổn thương nào, đây là loại năng lực phòng hộ cỡ nào a, càng trọng yếu hơn là, có khả năng phòng hộ như vậy, nhưng vẫn không giảm đi tính linh hoạt chút nào.

Kiệt Thân và Phùng Chính không khỏi cẩn thận đến gần Ma Văn khung máy móc, cũng dùng tay sờ thử hộ giáp trên chân của Ma Văn khung máy móc, vô cùng nhẫn nhịn, mặc dù có lớp sơn chịu nhiệt che lấp, nhưng dưới ánh đèn thì vẫn lờ mờ nhận ra các vân lộ sáu cạnh bên dưới, tuyệt đối là vân lộ mà chỉ hợp kim Vi Mễ mới có.

Mà toàn bộ chiếc Ma Văn khung máy móc trước mặt bọn họ, dường như chính là một người khổng lồ bằng sắt thép cao ngạo, uy nghiêm, mà lại đẹp đẽ quý giá.

Giờ này khắc này, trong lòng bọn họ đã kỳ ngửa ngáy, bọn họ có chút không thể tưởng tượng được, loại Ma Văn khung máy móc này khi được trang bị đến quân đội, thì sẽ uy phong tới cỡ nào.

Tiêu Hoằng đứng bên cạnh, ném Ma Văn ống phóng rốc-kết cho tên binh sĩ, cũng không có quá nhiều phản ứng, cứ lẳng lặng nhìn như vậy, hẳn còn chưa keo kiệt tới mức không để cho các quân đoàn khác sờ tới Ma Văn khung máy móc.

Ước chừng mười phút trôi qua, thấy hai gã đoàn trưởng vẫn sờ soạng mãi không thôi, Tiêu Hoằng cũng không thêm để ý tới nữa, cũng không nói gì, chỉ xoay người đi ra ngoài.

Thấy Tiêu Hoằng muốn đi, hai gã đoàn trưởng mới cùng lúc xoay người, đi theo Tiêu Hoằng, trên mặt hiện lên vẻ lầy lòng, nhưng lại có vẻ trầm trọng hơn khi nãy, toàn bộ hộ giáp dùng hợp kim Vi Mễ chế tạo, cái giá 500 vạn kim thật ra không đắt chút nào.

Như thế thì không tiện tiếp tục mặc cả nữa, nhưng mà lại không lấy ra được nhiều tiền như vậy, càng trọng yếu hơn là bọn họ lại vô cùng thêm muốn thứ này, nên bọn họ đi theo Tiêu Hoằng, nhưng trên mặt thì vô cùng rối rắm.

- Nếu hai vị muốn mặc cả, trên cơ bản là không có khả năng, ta không thể làm buôn bán lỗ, đúng không, đương nhiên, nếu hai vị không lấy ra được nhiều tiền như vậy, cũng có thể đổi một loại phương thức giao dịch khác.

Tiêu Hoằng dừng chân, chậm rãi xoay người lại rồi nói.

- Phương thức giao dịch gì?

Kiệt Thân và Phùng Chính gần như trằm miệng một lời.

- Dùng người thay tiền.

Tiêu Hoằng đáp, nói tiếp:

- Một gã Ngự Sư có thể thay cho 100 vạn kim.

Nghe vậy, Kiệt Thân cùng Phùng Chính hai mặt nhìn nhau, có chút không hoàn toàn hiểu rõ ý của Tiêu Hoằng.

- Nói trắng ra là thế này, chính là Trưởng quan nhà ta muốn người của hai quân đoàn các ngươi, điều 1 Ngự Sư sang đây, thì giá của Ma Văn khung máy móc bản xa hoa sẽ giảm đi 100 vạn kim.

Bì Nặc giải thích.

Tuy nhiên, lời này rơi vào trong tay của hai vị đoàn trưởng, cũng không khiến họ thoải mái hơn, Ngự Sư a, cho dù ở toàn bộ chiến tuyến Tây Cương, thì cũng vô cùng quý báu.

Nhưng trước mắt ngoài biện pháp này, dường như cũng không có biện pháp nào khác.

- Mặt khác, còn có một điều kiện, đó chính là mua Ma Văn khung máy móc, cần trước tiên đặt cọc 50 vạn kim.

Tiêu Hoảng bổ sung một câu, đây cũng là thông lệ khi mua sắm công cụ chiến đấu.

Hai vị đoàn trưởng nghe thế, cũng không lập tức trả lời, mà đều tự mình tiến vào trong một căn phòng nhỏ, thông qua Ma Văn thông tin để bàn bạc với quân đội của mình.

Thân là cấp B quân, Hải Long đột kích đoàn có tổng cộng 30 tên Ngự Sư, trên cơ bản coi như không ít, còn quân đoàn 241 thì ít hơn một chút, chỉ có 15 người, nhưng mà bất kể là quân đoàn nào, nghe nói có thể gia nhập Bối La quân đoàn, thì đều tỏ vẻ rất hứng thú, có thể lái Ma Văn khung máy móc, hoặc là kẻ vai chiến đấu cùng Ma Văn khung máy móc, đây chính là chuyện mà bọn họ tha thiết ước mơ.

Bọn họ cũng không ngốc, nếu còn dùng tiêu chuẩn cấp C quân để nhìn Bối La quân đoàn, vậy thì thực sự là ngu hơn lợn.

Tuy rằng không nói thẳng, nhưng mà lúc này Kiệt Thân và Phùng Chính đều rõ ràng thấy được ánh mắt lấp lánh mong chờ của các thuộc hạ trên màn hình, điều này có ý nghĩa gì thì đã không thể rõ ràng thêm được nữa.

Nguyên bản hẳn còn có chút khó xử, rốt cuộc là nên bán ai đi đây? Hiện tại dường như đã không cần khó xử nữa.

Cuối cùng trải qua thương nghị, Hải Long đột kích đoàn xuất ra ba gã Ngự Sư và 200 vạn kim để mua 1 chiếc Ma Văn khung máy móc bản xa hoa, quân đoàn 241 thì lấy ra hai gã Ngự Sư, với 300 vạn kim để mua 1 chiếc Ma Văn khung máy móc bản xa hoa, về phần Ma Văn khung máy móc bản kinh tế, thì mỗi một quân đoàn mua ba chiếc, đây đã là tài lực cực hạn mà hai quân đoàn này có được, số này còn bao gồm 200 vạn kim mà A Minh Tả tạm thời đưa cho họ, thì miễn cưỡng đủ.

A Minh Tả cũng biết rằng lần này Bối La quân đoàn xem như kiếm lớn, nhưng cũng không có cách nào, nếu hẳn không hạ thủ nhanh một ít, để cho tên Mạn Đạt kia cướp được tiên cơ, như vậy thì đế quốc sư 19 rất có thể lập tức bị Đặc Luân Đột Kích sư vượt lên cách xa cả vạn dặm.

Tuy nhiên may mà trong số 10 chiếc Ma Văn khung máy móc đầu tiên, thì đế quốc sư 19 đã có được 8 chiếc, coi như chấp nhận được.

Một lần nữa quay về trong phòng khách, Tiêu Hoảng và hai vị đoàn trưởng cũng không có quá nhiều lưỡng lự, đều ký lên hợp đồng, sau đó tuyên bố giao dịch đã chính thức thành công.

Từ Bối La quân đoàn quay về Vũ Nhuận Tinh, trong vòng hai tháng phải giao hàng, xem như cũng khá nhanh.

Có thể nói, tuy rằng 2 chiếc Ma Văn khung máy móc bản xa hoa cũng không thu được số tiền như dự định, nhưng Tiêu Hoảng vẫn lãi rất nhiều, phải biết trong tay Tiêu Hoảng, bởi vì có vô số Hàn băng vạn năm, bởi vậy phí tổn của bản xa hoa và bản kinh tế không kém nhau là mấy, chỉ khoảng mười lăm vạn kim mà thôi, kết quả lại bán được cái giá trên trời như thế.

- Mặt khác, có một việc ta còn muốn nói, bên trong Ma Văn khung máy móc có một Ma Văn tên là trung chuyển Ma Văn, là tiêu hao phẩm, Ma Văn khung máy móc dùng được hơn 30 giờ đồng hồ, thì cần tiến thay mới, tuy nhiên trung chuyển Ma Văn thì vô cùng rẻ, 10 kim một cái, Bối La quân đoàn cũng sẽ không ngừng tiến hành cung cấp cho các người, hơn nữa cũng sẽ cung cấp cho các người toàn bộ quá trình duy tu bảo dưỡng.

Tiêu Hoảng mặt không đổi sắc nói tiếp.

Nghe vậy, Kiệt Thân và Phùng Chính vốn đang có vẻ mặt xót tiền, bỗng hơi đổi, bọn họ không ngốc, tự nhiên có thể nghe ra mùi vị trong câu này, đây là nói rõ ra, mặc dù Ma Văn khung máy móc đã được bán, nhưng Bối La quân đoàn vẫn có thể tiến hành khổng chế tuyệt đối với Ma Văn khung máy móc.

Thử nghĩ một chút, nếu chộc cho Bối La quân đoàn không vui, người ta trực tiếp ngừng tiêu thụ trung chuyển Ma Văn, vậy thì Ma Văn khung máy móc sẽ không dùng được bao lâu nữa, chẳng phải sẽ biến thành sắt vụn hay sao?

Tuy nhiên, lúc này bọn họ còn có thể phản kháng được sao? Mặc dù không có trung chuyển Ma Văn, Tiêu Hoằng cũng không nương tay với các quân đoàn có thù oán với hắn, không thấy Lý Minh Khoa chính là một cái ví dụ rõ ràng hay sao?

Hơn nữa lúc này đã ký tên lên trên hợp đồng rồi, Bối La quân đoàn có thể nói là tiền của dồi dào, đồng thời có thêm 5 tên Ngự Sư, không lâu nữa, chắc chắn bọn họ sẽ điên cuồng mà lớn mạnh.

Bởi vậy, đối với lời của Tiêu Hoằng, bọn họ cũng không có quá nhiều kháng cự, chỉ có thể gật đầu ngầm thừa nhận chiêu này của Tiêu Hoằng, trên thực tế, đây cũng là chuyện có tình có lý, bất kỳ kẻ bán vũ khí nào, thì trên cơ bản đều không thích nhìn thấy mình cuối cùng lại chết vào tay loại vũ khí đó.

- Hai vị đoàn trưởng cũng không nên bày ra vẻ xót của như vậy, có vũ khí uy lực cao, các người hoàn toàn có thể đi cướp đoạt vật tư của quân địch, chỉ cần có phương pháp thỏa đáng, rất nhanh sẽ hồi lại vốn thôi mà.

Tiêu Hoằng giao hợp đồng cho Bì Nặc, bắt đầu “tốt bụng” an ủi.

- Đúng, đúng vậy!

Hai gã đoàn trưởng trước sau đáp, có thể nói, đây cũng là hy vọng duy nhất hồi vốn của bọn hắn.

Đợi sau khi hai vị đoàn trưởng rời đi, Tiêu Hoằng liền ngựa không dừng vó, hạ lệnh cho Bì Nặc, để cho hắn chuyên tâm tìm kiếm địa điểm thích hợp trên Vũ Nhuận Tinh, xây dựng phân xưởng chế tác Ma Văn khung máy móc, cũng chuyển 50 vạn kim vừa lấy được này cho việc xây dựng phân xưởng chế tác quy mô lớn một cách bí mật.

- Các việc cụ thể thì người có thể đi tìm Mạc Hi.

Tiêu Hoằng hạ lệnh.

Đối với mệnh lệnh của Tiêu Hoằng, Bì Nặc tự nhiên là không dám chậm trễ, lập tức đi ra ngoài.

Giải quyết xong chuyện này, lại tùy tiện ăn một chút, Tiêu Hoằng liền một khắc không ngừng, quay về trong phòng nghỉ, tiếp tục tu luyện và nghiên cứu được vật kiêu mới, không có chút thư giãn nào, đương nhiên có muốn thư giãn thì cũng chẳng biết tìm trò gì mà chơi cả.

- 343. Chương 343**
- 344. Chương 344**
- 345. Chương 345**
- 346. Chương 346: Đối Chiến**
- 347. Chương 347: Đối Công**
- 348. Chương 348: Đối Công (trung)**
- 349. Chương 349: Đối Công (hạ)**
- 350. Chương 350: Hung Danh !**
- 351. Chương 351: Chen Ngang**
- 352. Chương 352: Kẻ Điên**
- 353. Chương 353: Được Thế Không Tha Người**
- 354. Chương 354: Tiến Vào Hải Lam Tinh**
- 355. Chương 355: Ma Quỷ Hay Thiên Sứ**
- 356. Chương 356: Tiêu Đoàn Trưởng**
- 357. Chương 357: Thánh Đàn**

- Vâng.

Vương Phàm gật đầu, sau đó liền chuẩn bị mang theo những cảnh giới binh này tới chỗ làm việc lâm thời của Mạc Hi.

- Chờ một chút.

Ngay khi Vương Phàm mới vừa chuẩn bị rời đi, Tiêu Hoàng lại gọi hắn lại, sau đó trực tiếp cầm hộp kim loại trong tay đưa cho Vương Phàm, nói:

- Trong này là 100 vạn kim, chia đều chúng cho toàn thể binh sĩ Bối La, một miếng cũng không được thiếu.

- A? 100 vạn kim? Chia hết ra ư?

Vương Phàm run rẩy cầm hộp kim loại, hỏi với vẻ khó tin, bộ dáng buồn ngủ khi này đã hoàn toàn biến mất.

- Đúng vậy, chia hết ra, chỉ cần binh sĩ đăng ký làm thành viên Bối La thì đều có phần, trong đó còn có ta, cũng có của ngươi, tóm lại chính là chia đều ra, không tính đến quân hàm hay là cấp bậc Ngự lực.

Tiêu Hoàng phân phó một tiếng, rồi trực tiếp xoay người rời đi.

Đám cảnh giới binh đứng bên cạnh thì có chút khó hiểu, bọn họ đã gặp vô số Trưởng quan, nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy một người có phong cách hành sự quái dị như thế, 100 vạn kim a, có thể làm được rất

nhiều chuyện, không thể tưởng được Tiêu Hoàng chỉ nhẹ nhàng nói một câu, là đã chia đều nó ra ọi người, không giữ lại chút nào cả.

Tiêu Hoàng căn bản là không để ý đến phản ứng của những người này, giải quyết xong, liền trực tiếp xoay người rời đi, về phần mục đích làm như vậy, kỳ thật cũng không có gì đáng nói, trong mắt Tiêu Hoàng, ủng hộ sĩ khí của binh sĩ, không thể chỉ dựa vào mồm mép được, hơn nữa những binh sĩ này chiến đấu dầm máu, thì cũng nên đạt được thù lao hậu hĩnh thì mới đúng.

Mà 100 vạn kim này, đối với Tiêu Hoàng mà nói, quả thật không ít, nhưng mà hiện tại Tiêu Hoàng cũng không thiếu tiền, không lâu trước, hắn đã thu được 400 vạn kim của Kiệt Thân cùng Phùng Chính làm tiền đặt cọc, năm tên Ngự Sư mới gia nhập cũng đã được đưa đến Bối La quân đoàn, cũng được để ở chỗ của Mạc Hi.

400 vạn kim đối với quay vòng vốn trước mắt, thì cũng đã đủ rồi. Đồng thời khi Ma Văn khùng máy móc bàn giao cho đối phương, thì còn có thể thu được 400 vạn kim khác nữa.

Sau đó, Tiêu Hoàng liền không quan tâm nhiều nữa, trực tiếp đi tới phòng bệnh số 2, tiếp tục trị bệnh cho thương binh.

Trong một biệt thự cách khu vực số 139 không xa, nơi đây chính là phòng làm việc tạm thời của Mạc Hi, tất cả công cụ đều được mua sắm trên Hải Lam Tinh.

Bởi vì viên tinh cầu này có vị trí địa lý đặc thù, thậm chí có mục đích sử dụng cũng đặc biệt, bởi vậy tài liệu điều trị, thậm chí công cụ duy tu, tại nơi này có thể nói là cái gì cần cũng đều có, bởi vậy, phòng làm việc thành lập tạm thời cũng không quá cố sức.

Lúc này Mạc Hi ngoài việc chế tác Ma Văn chi giả bộ kiện, thì trong đầu đang không ngừng suy tư về công việc liên quan đến Ma Văn khùng máy móc, ngoài việc tìm ra phương án cải tiến, còn tìm hiểu về Ma Văn khùng máy móc kiểu mới nữa.

Về phần ba gã nhân viên khoa học tại sở nghiên cứu Hi Lạc mà Tiêu Hoàng bắt được, có thể nói đã khiến cho Mạc Hi liên tục ngạc nhiên thán phục, đối với kỹ thuật về cơ giới, bọn họ thường thường có các lý giải khá độc đáo. Tuyệt đối không hổ là đối tượng bồi dưỡng trọng điểm của sở nghiên cứu Hi Lạc.

Chỉ là hiện tại bọn họ đã bị Tiêu Hoàng chop tới, mà bọn họ đã thấy thủ đoạn của Tiêu Hoàng, nên đường như cũng trở nên vô cùng thành thật, đương nhiên, Mạc Hi vẫn không thể không phòng bị, cần nghiêm khắc quan sát một thời gian nữa. Tuy nhiên, điều này cũng không ảnh hưởng tới việc cho bọn họ tham dự nghiên cứu các kỹ thuật sản xuất mới.

Ví dụ như chế tác Ma Văn chi giả, Mạc Hi liền giao một số bộ kiện không quan trọng cho bọn họ đi chế tác, như vậy có thể tăng lên hiệu suất rất lớn.

Ngoài ra, Mạc Hi còn muốn lưu ý tới một việc, đó chính là chuyện về chế tác nhà xưởng. Vì kiến thiết tòa nhà xưởng này, Tiêu Hoàng đã đổ vào 50 vạn kim, đủ để thấy sự coi trọng tới chuyện này lớn như thế nào.

Đối với điều này, Mạc Hi cũng không dám chậm trễ chút nào, dưới nguyên tắc đảm bảo bí mật, có phòng hộ cao và tiên tiến, Mạc Hi đã thiết lập nhà xưởng chế tác ở trong lòng đất dưới khu rừng bên cạnh Bối La căn cứ, hơn nữa đã đặt tên nhà máy là Nhà máy Con Rệp.

Cái tên này có vẻ rất khó nghe, chỉ từ tên, thì dường như căn bản là không giống với một cơ cấu nghiên cứu sản xuất các sản phẩm công nghệ cao bí mật, ngược lại giống như điểm thu mua rác thải thì hơn, Mạc Hi muốn loại hiệu quả này, coi như là một loại tự mình bảo hộ.

Mà nhà máy Con Rệp được thành lập, Mạc Hi rất rõ ràng, sẽ tăng nhanh hiệu suất chế tác Ma Văn khùng máy móc lên rất nhiều.

Đối với thiết kế của nhà máy Con Rệp, Mạc Hi cũng đã thiết kế xong bộ khung, tổng cộng chia thành ba tầng trong lòng đất, trình một hình tam giác, tầng một trong lòng đất chủ yếu phụ trách tinh luyện hợp kim Vi Mễ, tầng hai trong lòng đất chế tác Ma Văn khùng máy móc, tầng ba trong lòng đất cũng là chỗ cơ mật nhất, chính là nơi phụ trách nghiên cứu sản xuất kỹ thuật mới.

Mạc Hi rất rõ ràng, công tác bảo mật phải được đặt lên tới hàng đầu, trước đây Bối La quân đoàn không có người nào coi trọng, bất kể thế nào cũng không được cả địch nhân cho vào mắt, nhưng hiện tại thì lại khác, xử lý Liệp Ưng quân đoàn, lại xử lý Kim Tì Tước quân đoàn, Ma Văn khùng máy móc đại triển thần uy, phỏng chừng hiện tại Duy Lâm Công Quốc đã bắt đầu trăm phương ngàn kế muốn tìm được thiết kế chế tạo Ma Văn khùng máy móc, hoặc là dò hỏi tình huống liên quan đến Ma Văn khùng máy móc.

Cùng lúc đó, các binh sĩ ở khu nghỉ ngơi số 139 vẫn hưởng thụ các ngày nghỉ, chỉ có một mình tên mập trắng là đã biến mất ngay ngày đầu tiên tới đây, biến mất cùng hắn còn có vài tên thủ hạ hay đi bên cạnh hắn nữa.

Hắn chỉ nói với La Kiệt một câu, nói rằng đi chơi một chỗ đóng quân khác, một tuần sau sẽ trở về đơn vị.

Đối với tên này, La Kiệt cũng không có quá nhiều ngăn cản, dù sao trên cơ bản thì Hải Lam Tinh được cho là một vị trí phi thường an toàn.

Ở Tân Cách Công Quốc.

Vào một tuần trước, Lạc Tuyết Ninh đã liên lạc với Tiêu Hoàng, đơn giản giải quyết một chút sự tình, sau đó liền rời khỏi Ngã Mỹ Tinh, chuẩn bị chạy tới Thánh Đàn.

Cái gọi là Thánh Đàn, chính là nơi mà A Di La tọa lạc, nằm giữa Gia Đô đế quốc, Phục Thản Đế Quốc và Tân Cách Công Quốc, tuyệt đối có thể nói là Thánh địa của Gia Đô liên hợp thể, không người nào dám tới xâm chiếm cả.

A Di La tọa lạc trên một khối vãn thạch đã hơn một ngàn năm, đây đã trở thành chuyện nổi tiếng của cả Thái Qua Vũ Trụ, về phần vì sao? Phía chính phủ đồn đãi là, hắn đang tìm kiếm thâm ảo để trở thành Ngự Thần, không ngừng tích góp từng chút Ngự lực.

Trên thực tế, nguyên nhân chân chính là, vào ngàn năm trước thì thân thể A Di La đã hoàn toàn chết đi, về phần tại sao, ngoài bản thân A Di La và năm tên lão quái cấp Ngự Không tại Thái Qua Vũ Trụ ra, thì gần như không người nào biết cả, bao gồm đồ đệ nhỏ nhất của A Di La là Lạc Tuyết Ninh.

Nhưng dù vậy, vẫn không người dám dễ dàng xâm chiếm nơi đây, một lão quái Ngự Không, bằng vào Ngự lực mệnh mông vô ngần, một búng tay đã có thể phá vỡ hư không, hình thành một hắc động, nào có ai dám tùy tiện xâm chiếm đâu.

Đổi lại mà nói, giữa các nhân vật cấp Ngự Không đều có sự uy hiếp lẫn nhau, thường thường tuyệt đối sẽ không dễ dàng ra tay, nếu muốn giao chiến, thì phỏng chừng sẽ là một tai nạn.

Bởi vậy, tuy rằng ở Thái Qua Vũ Trụ thì các xung đột nhỏ không ngừng diễn ra, nhưng ai cũng có cố kỵ, nên trên cơ bản vẫn được coi như duy trì cục diện hòa bình.

Xuyên qua biên cảnh của Tân Cách Công Quốc, Sồ Ưng Hào mang theo Lạc Tuyết Ninh chậm rãi tiến vào khu vực Thánh Đàn, nơi này đối với quân đội bình thường là nơi nghiêm cấm tiến vào nửa bước, đương nhiên, Lạc Tuyết Ninh không cần cố kỵ những điều này.

Theo Sồ Ưng Hào chính thức tiến vào khu vực Thánh Đàn, trong hư không bỗng thường xuyên có thể nhìn thấy các điểm sáng giống như đom đóm từ bên cạnh Sồ Ưng Hào xẹt qua, có vẻ rực rỡ mà an tường.

Đây chính là các viên vật chất do A Di La dùng Ngự lực ngưng kết thành, những viên vật chất này cũng có thể dùng làm trình trắc, để cho A Di La có thể cảm nhận được tất cả mọi thứ bốn phía.

Toàn bộ Thánh Đàn có tất cả ba viên Nghi Cư Tinh quay chung quanh, tạo thành hình tam giác, vãn thạch mà A Di La tọa lạc nằm vào chỗ trung tâm.

Ba viên Nghi Cư Tinh này lần lượt có tên là Phạm Cương Tinh, Di Đà Tinh và Ngộ Giác Tinh.

Vốn ba viên Nghi Cư Tinh này cũng giống như Long Liệt Tinh, khí hậu khắc nghiệt, nhưng nó lại bị A Di La dùng Ngự lực cường đại để điều hòa nắng mưa thuận hoà, phong cảnh trở nên xinh đẹp tuyệt trần.

Thường thường chúng là nơi dừng chân của đệ tử A Di La, môn khách hoặc những người tới bái phỏng.

Bay mấy giờ trong khu vực Thánh Đàn, phía bên phải Sồ Ung Hào đã lơ mơ có thể nhìn thấy được một mảnh không gian rộng lớn, đây là một ấn ký được dùng Ngự lực để ngưng kết, trung tâm của ấn ký là một khối vãn thạch không bắt mắt. A Di La mặc bộ áo giáp màu vàng kim vẫn không nhúc nhích, hai mắt khép kín, như một pho tượng ngồi ngay ngắn tại đó.

Bởi vì đã trở thành Ngự Không, môi trường chân không đã không thể tạo ra ảnh hưởng gì với hắn cả.

Lấy A Di La làm trung tâm, phía trên vãn thạch bốn phía đều có bảy, tám người đang ngồi, bọn họ đều là đệ tử đặc ý nhất của A Di La, cùng đã đạt tới cấp bậc Ngự Hồn.

Trong đó đại đệ tử Tát Già đại danh鼎鼎鼎鼎鼎鼎 của A Di La cũng đang ngồi ngay ngắn trong đó, dường như đang cảm thụ huyền ảo trong nội tâm của A Di La.

Ngự lực kết tinh mang theo nhiều điểm hào quang cũng phát ra từ trong cơ thể của A Di La.

Tuy rằng tất cả đều nằm trong hư không mênh mông, nhưng ẩn ẩn bên trong vẫn khiến người ta không tìm lòng được, nhận thấy một loại im lặng và tường hòa.

Phút chốc, Lạc Tuyết Ninh đang ngồi ngắm cảnh bên cửa sổ, thần sắc bỗng nhiên hơi đổi, chỉ thấy phía sau cửa sổ có một luồng sáng hình một con hỏa điều đang đột nhiên đuổi tới, đồng thời cũng dùng tốc độ ngang bằng với Sồ Ung Hào mà bay tới.

Về phần vị trí của hỏa điều, thì chính là Lạc Tuyết Ninh ngay cửa sổ.

Đối với hỏa điều này, Lạc Tuyết Ninh tự nhiên quen thuộc, đây chính là nhị đồ đệ Ma Sở của A Di La, cũng là cấp Ngự Hồn, hỏa điều này chính là dùng Ngự lực cường đại để khu động Hỏa Điều Chiến Vãn, khiến cho bản thân biến ảo mà thành.

- Tiểu sư muội, sư phụ bảo ta nói cho người, đến Hàm Tâm Đường tại Di Đà Tinh để chờ hắn, hắn sẽ đi tìm người.

Không có Ma Văn thông tin, bên ngoài là chân không, nhưng Lạc Tuyết Ninh lại có thể rõ ràng nghe thấy âm thanh của Ma Sở, giọng nói tràn ngập vẻ thân thiết nhu hòa.

- Ta biết rồi, cảm ơn sư huynh.

Lạc Tuyết Ninh ngoan ngoãn nói.

- Tiểu sư muội bảo trọng, ta có việc đi trước một bước.

Ma Sở nói xong, đột nhiên gia tốc, ngay sau đó đã hoàn toàn biến mất trong hư không, không có tung tích nào nữa.

Lúc này Lạc Tuyết Ninh cũng không dám chậm trễ, thông qua Ma Văn thông tin mà hạ lệnh cho hạm trưởng, đi tới Di Đà Tinh.

Lại trải qua hơn một tiếng dùng tốc độ cao nhất mà bay, Di Đà Tinh đã xuất hiện trước mắt Lạc Tuyết Ninh, tinh cầu màu xanh nhạt mang theo chút ít màu phấn hồng và vàng óng, khiến cho Lạc Tuyết Ninh cảm nhận thấy một cảm giác quen thuộc với nơi này.

Dù sao thì trước khi nàng lớn tới mười lăm tuổi, thì đều sống ở trong này.

Xuyên qua tầng khí quyển của Di Đà Tinh, cảnh tượng trước mắt lại lần nữa hiện ra trước mặt Lạc Tuyết Ninh, toàn bộ viên tinh cầu không có sa mạc, không có sông băng, dùng mắt thường cũng có thể thấy một màu xanh tươi mát mẽ, các con sông giống như dòng huyết mạch chảy qua nơi đây, tạo thành một mảnh đất sinh cơ dào dạt.

Rất khó tưởng tượng được, tất cả những điều này đều là A Di La thông qua Ngự lực khổng lồ để sáng tạo ra.

358. Chương 358: Tâm Niệm Của A Di La

Rất nhanh, Sồ Ưng Hào Ma Văn chiến hạm đã chậm rãi cập bến trên một quảng trường, quảng trường này cũng không phải là kim loại mềm tạo thành, mà là do các tảng đá tự nhiên ghép lại.

Bốn phía quảng trường cũng không phải là phồn hoa, phần lớn đều là đá tảng và gỗ dựng thành, chỉ có mấy tòa nhà tạm thời mà thôi, vô cùng giản dị, không mang theo chút phồn hoa nào cả.

Rất khó tưởng tượng, nơi này chính là trung tâm của cả Gia Đô liên hợp thể, đại đa số cao thủ đều từng tu luyện trong này, bao gồm Vương tử của Phục Thần Đế Quốc, ngay cả một vài vị Tướng quân cũng vậy.

Đi xuống Ma Văn chiến hạm, Lạc Tuyết Ninh lập tức cảm nhận được một cỗ khí tức quen thuộc, ấm áp mà không nóng bức, bốn phía ngoài tiếng chim hót riu rít, và tiếng nước róc rách, đã không còn các tạp âm nào khác.

Đường như vào giờ khắc này, tất cả đều như chậm lại.

Hít một hơi thật sâu, vẻ mặt nghiêm túc của Lạc Tuyết Ninh cũng chậm rãi buông lỏng lại, trong không khí vẫn mang theo hương vị quen thuộc như trước.

Không ngừng lại lâu, Lạc Tuyết Ninh liền cất bước đi về phía Hàm Tâm Đường ở một bên quảng trường, nơi đó chính là một tòa nhà hai tầng được dùng đá tảng để dựng lên, đáng vẻ cực kỳ không bắt mắt.

Ven đường đi, bóng người rất thưa thớt, tuy nhiên, bước chân của mỗi người dường như đều rất thông thả, ánh mắt bình thản.

- Ô? Tiểu sư muội? Không thể tưởng được ngươi lại tới đây?

Ngay khi Lạc Tuyết Ninh bước chậm trên quảng trường, một giọng nói thanh tú của nam nhân vang lên từ bên cạnh, ngay sau đó, một nam nhân tướng mạo đẹp trai, làn da trắng nõn bỗng nhiên xuất hiện bên cạnh Lạc Tuyết Ninh, hần tên là Ngạc Lâm, là môn hạ đệ tử bá hạ A Di La cùng lúc với Lạc Tuyết Ninh, chỉ là thiên phú của hần cũng không cao bằng Lạc Tuyết Ninh, hiện giờ Lạc Tuyết Ninh đã đạt tới Ngự Sư cấp năm, không lâu sau, liền có thể bước vào cảnh giới Đại Ngự Sư, mà hiện giờ Ngạc Lâm chỉ có trình độ Ngự Sư cấp bốn.

- Ngạc Lâm sư ca, không thể tưởng được lại trùng hợp như vậy.

Lạc Tuyết Ninh hơi nhìn Ngạc Lâm đẹp trai này một cái, khẽ cười nói.

- Sư muội, đã hơn một năm không gặp, ngươi lại xinh đẹp hơn a, đã biến thành đại a đầu rồi.

Ngạc Lâm trêu ghẹo, giọng nói tràn ngập vẻ thân cận.

Trái lại Lạc Tuyết Ninh lại chỉ giữ vẻ lễ phép, khách sáo nói:

- Đa tạ sư ca đã khen.

- Thời gian trôi nhanh như nước chảy a, nhớ rõ lúc trước, ngươi còn thường xuyên bối vì sợ đen da, nên lúc nào cũng khóc nhè, nghĩ lại, cứ như chuyện mới ngày hôm qua vậy!

Ngạc Lâm tiếp tục thân mật nói, đồng thời dán mắt vào Lạc Tuyết Ninh, đi tới phía trước.

Ngạc Lâm này tràn ngập cảm tình đối với Lạc Tuyết Ninh, dường như cũng không phải là chuyện bí mật gì nữa.

Về phần Lạc Tuyết Ninh, thì lại cố ý vô tình, kéo ra một khoảng cách nhất định với Ngạc Lâm, tuy rằng là sư huynh muội, nhưng Lạc Tuyết Ninh lại không có cảm tình quá lớn đối với Ngạc Lâm, nàng lúc nào cũng cảm thấy người kia dường như có chút dây dưa mềm yếu, mà hình bóng lý tưởng trong lòng Lạc Tuyết Ninh thì lại hần là một cường giả lạnh như băng, tràn ngập uy nghiêm, tối thiểu thì cũng là người thành thực một chút, đối với loại tiểu sinh mặt búng ra sữa này, phỏng chừng chỉ có mấy cô nàng mê trai mới thích một chút mà thôi.

Nhất là trước mắt, Ngạc Lâm này vừa gặp mặt đã tiến tới dây dưa với Lạc Tuyết Ninh, ít nhiều cũng khiến cho trong lòng Lạc Tuyết Ninh có chút không thoải mái.

Sau khi nói vài câu có lệ với Ngạc Lâm, Lạc Tuyết Ninh liền trực tiếp tìm cơ rời đi, trực tiếp tiến vào trong Hàm Tâm Đường.

Bên trong Hàm Tâm Đường chính là một căn phòng mang phong cách cổ xưa, trung tâm là một lư hương đang cháy, mộc hương tỏa khói mờ, có thể khiến cho lòng người trầm tĩnh lại.

Một bên phòng là một giá sách cổ, trên bề mặt được bày biện vài bộ sách ít ỏi, một bên khác được đặt hai chiếc ghế, ngoài ra, đã không có vật gì khác, dường như mấy ngàn năm trước đã có bộ dáng này rồi, các dụng cụ hiện đại thì nơi này tới một cái cũng không có.

Hàm Tâm Đường thì Lạc Tuyết Ninh cũng đã tới rất nhiều lần, nhưng nếu không có A Di La cho phép, nơi này cũng không được tùy tiện đi vào.

Hơi hơi đánh giá bốn phía một chút, vẫn là bộ dáng như trước khi rời đi, Lạc Tuyết Ninh cũng không câu nệ, trực tiếp ngồi lên trên một chiếc ghế, lẳng lặng chờ.

Đại khái một giờ sau, trung tâm căn phòng bỗng nhiên có vô số Ngự lực kết tinh hiện lên, sau đó bắt đầu chậm rãi tụ tập cùng một chỗ, sau một lát, A Di La thân mặc kim giáp, trên đầu là mái tóc dài rậm rạp màu vàng, tay cầm một chuỗi tràng hạt cổ, bỗng xuất hiện tại trung tâm căn phòng.

Tuy rằng thân thể này được Ngự lực kết tinh ngưng kết ra, nhưng vẫn giống A Di La như đúc, không sai chút nào, thậm chí còn như là thực thể, nhưng đây cũng không phải là bản tôn của A Di La, mà chỉ là hình chiếu mà A Di La thông qua Ngự lực cường đại mà ngưng kết ra mà thôi, A Di La thông qua tâm niệm để khống chế, mà bản tôn A Di La thì vẫn đang khô tọa trên văn thạch.

Nhìn thấy thân ảnh A Di La hình thành trước mắt, thần sắc Lạc Tuyết Ninh hơi đổi, lập tức vội vàng đứng dậy, hai tay chắp thành hình chữ thập, cực kỳ cung kính nói:

- Sư phụ.

- Ninh nhi, người ngàn dặm xa xôi chạy tới đây, có chuyện gì?

A Di La nhẹ nhàng hỏi, thanh âm trong suốt như tiếng nước chảy róc rách, dường như không có bất kỳ tạp chất nào.

- Ách... ta định học tập một ít tri thức về chế văn, muốn mời sư phụ chỉ điểm một chút, đồng thời... còn muốn mượn sư phụ mấy bộ sách về Đế Văn đọc một cái.

Lạc Tuyết Ninh hoàn toàn dựa theo lời nói dối mà Tiêu Hoàng biên soạn cho nàng, bắt đầu nói.

A Di La không đáp lại, chỉ hơi xoay người, hướng ánh mắt hiền lành, an tường vào Lạc Tuyết Ninh, cứ nhìn như vậy, dường như lập tức có thể nhìn thấu toàn bộ nội tâm của Lạc Tuyết Ninh vậy.

Nhìn thấy biểu tình của A Di La, trong lòng Lạc Tuyết Ninh khẽ run lên, loại nói dối này dường như đã bị A Di La với vẻ hiền lành nhưng sâu không lường được này nhẹ nhàng vạch trần.

- Kỳ thật là Tiêu Hoàng muốn xem. Ngài còn nhớ Tiêu Hoàng không? Ta đã nói với ngài, hắn thật sự rất giỏi, thân mang bệnh nan y, lại cường nhanh mà sống tiếp, hơn nữa hắn cũng rất không may, một người thân cũng không có, vẫn là câu nói kia, hy vọng sư phụ có thể thu hấn làm đồ đệ. Ta cam đoan hắn sẽ không làm cho ngài thất vọng đâu, tuyệt đối sẽ không.

Lạc Tuyết Ninh rốt cục cũng lộ ra chân tướng, sau đó bắt đầu thao thao bất tuyệt quảng cáo cho Tiêu Hoàng trước mặt A Di La.

- Tiêu Hoàng...

A Di La nhẹ giọng tự nói một tiếng, lại hơi nhìn ánh mắt khẩn cầu của Lạc Tuyết Ninh một cái, thần sắc A Di La cũng không có biến hóa quá lớn, chỉ là hơi có một chút khác thường xẹt qua.

Lúc trước, sau khi Lạc Tuyết Ninh báo cáo nhiệm vụ, thì nàng quả thật đã báo cáo kỹ càng tư liệu cho A Di La một lần rồi.

- Còn nữa a sư phụ, Tiêu Hoàng là người phi thường chăm chỉ, tài hoa cũng rất xuất chúng. Chỉ hy vọng sư phụ cho hấn một cơ hội, còn nhớ ta đã nói với ngài không? Ngạc Lâm dùng năm năm thì mới nắm giữ Đế

Văn bậc thấp. Nhưng mà Tiêu Hoằng lại toàn bộ bằng tự học, thậm chí không có bí tịch của ngài, chỉ có một vật để tham khảo, vậy mà đã tự học thành đó!

Lạc Tuyết Ninh nói tiếp.

- Chuyện này, ta nhớ kỹ, sau này không cần nhắc lại nữa.

A Di La nhẹ giọng đáp. Sau đó hắn chậm rãi đi tới trước một giá sách, nhẹ nhàng cầm lấy ba quyển từ trên đó, đặt vào trong tay Lạc Tuyết Ninh, một quyển trong đó chính là bí tịch về Đế Văn.

Khi ba quyển sách này được đặt trong tay Lạc Tuyết Ninh, thì thân ảnh A Di La đã trực tiếp tiêu tán.

Thấy Ngự lực kết tinh trước mắt bay múa vài cái, chậm rãi tiêu tán. Lạc Tuyết Ninh hơi cúi đầu, nhìn ba quyển sách trong tay, trong mắt hiện lên một chút vui mừng, tuy rằng A Di La nói rằng không nên nhắc lại, nhưng mà hiển nhiên A Di La đã giao sách cho nàng, thì đã chứng minh, A Di La đã có ý thu Tiêu Hoằng làm đồ đệ rồi.

Tưởng tượng đến lúc có thể có một tiểu sư đệ lạnh như băng là Tiêu Hoằng, trong lòng Lạc Tuyết Ninh vẫn tràn ngập mong chờ, chỉ hy vọng Tiêu Hoằng có thể biết phấn đấu, biểu hiện tốt hơn một chút.

Cùng lúc đó, Tiêu Hoằng ở trên Hải Lam Tinh, căn bản là không biết chuyện giữa Lạc Tuyết Ninh cùng A Di La, lúc này nơi dừng chân số 139 đã tiến vào lúc chạng vạng.

Đi ra phòng bệnh số 2, sắc mặt Tiêu Hoằng đã hiện lên một chút ủ rũ, nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán, hắn liền chạy tới nhà ăn, tùy tiện cầm hai cái bánh mì kẹp thịt bò và một lọ sữa trâu, đi ra ngoài, sau đó tựa vào gốc cây, gặm bánh mì kẹp thịt bò, lẳng lặng nhìn trời biển, lúc này mặt trời đỏ rực đã dần chìm xuống biển, trên bãi biển chỉ có các binh sĩ Bối La đang cười đùa lẫn nhau.

Ăn hết hai cái bánh mì kẹp thịt bò, uống một hơi cạn sạch bình sữa trâu, lau khô miệng, Tiêu Hoằng liền yên lặng quay về trong văn phòng tạm thời.

Hiện giờ Mạc Hi đã chế tạo được 20 bộ Ma Văn chi giả, đều được đặt rất quy củ bên trong hộp kim loại.

Chính là hơi nhìn thoáng qua những hộp kim loại mỏng này, Tiêu Hoằng đã vô thanh vô tức, lấy ra “Lân Kim” bắt đầu tạo hình Khí Văn trên Ma Văn chi giả.

Mà ý tưởng về Ma Văn châm kiểu mới trên cơ bản đã xác định, bên trong rỗng, máu chốt là được vật, phải đạt được 100% không có tác dụng phụ, đồng thời không có cạnh sắc, mà điều này ít nhiều cũng có chút khó khăn, đây cũng là một vấn đề cần phải cân nhắc lại.

Cho đến tám giờ đêm, Tiêu Hoằng mới chế tác xong 5 bộ Khí Văn chi giả, hắn chậm rãi buông Điều văn đao xuống, sau đó khoanh chân ngồi trên trường kỷ, sử dụng Ngự lực còn lại để tiến hành tu luyện.

Hiện giờ, trải qua một tuần liên tục tu luyện, Ngự lực trong cơ thể Tiêu Hoằng đã đạt tới 6405 cổ, dưới điều kiện phải chiến đấu bận rộn thể này, đạt được tiến bộ như vậy kỳ thật đã xem như khá lớn rồi.

Đồng thời Tiêu Hoằng cũng đại khái có thể phỏng đoán ra, hiện tại nếu toàn tâm toàn ý tiến hành tu luyện, đại khái chỉ cần một tháng, hắn liền có thể tăng lên tới Ngự Sư cấp hai.

Không thể phủ nhận, trong lòng Tiêu Hoằng vẫn luôn mong muốn mạnh mẽ hơn, dường như là phương hướng duy nhất mà cuộc đời hắn hướng tới, tất cả thế giới màu sắc rực rỡ bên ngoài thì dường như đều không sót lại chút gì trong lòng Tiêu Hoằng nữa sau khi hắn rời khỏi Thái Ngộ Thành.

Về phần tên mập trắng, lúc này có thể nói là hoàn toàn bỏ thời gian nghỉ ngơi, mang theo bảy tám gã binh sĩ Bối La, bắt đầu đi khắp các trú địa, gần như mỗi nơi đều đi vào, khiến cho những nơi đó chó gà không yên, khắp nơi tràn ngập các loại biển quảng cáo.

Quảng cáo cũng phi thường đơn giản và rõ ràng: người có muốn lái Ma Văn khung máy móc, hoặc là kẻ vai chiến đấu với Ma Văn khung máy móc không? Người có muốn trở thành một thành viên của cấp A vương bài quân trong tương lai hay không? Hoan nghênh gia nhập doanh thứ 6 của Bối La quân đoàn.

Trên phần quảng cáo là Ma Văn thông tin của tên mập trắng.

Những nơi mà tên mập trắng đi qua thì quả thực là không đành lòng nhìn, nhà cửa, mặt đất, nơi nơi có thể nhìn thấy quảng cáo do tên mập trắng lưu lại, tràn ngập khắp nơi.

359. Chương 359: Trở Về Địa Điểm Xuất Phát

360. Chương 360: Nhà Máy Con Rệp

361. Chương 361: Cao Thủ Điều Tịch Mịch

362. Chương 362: Đế Văn Chân Chính

363. Chương 363: Chăm Chỉ

Có một số thời điểm ngày cả bản thân Tiêu Hoàng cũng có thể cảm nhận được là mình dường như dần dần có một loại chứng cổ quái, đó là chứng nghiến cứt không ngừng. Cái tên này do chính Tiêu Hoàng đặt ra.

Đại khái là khiến người ta có cảm giác là gặp phải những vấn đề nghiến cứt có giá trị kỹ thuật mà thi càng khó khăn hẳn lại càng hưng phấn, muốn chinh phục.

Chưa từng dừng lại lâu, một lần nữa hẳn lại lật bí tịch Đế Văn ra xem.

Người có huyết mạch, Ma Văn cũng có huyết mạch, vậy là thế nào?

Đây là câu nói đầu tiên của Đế Văn. Sau đó Tiêu Hoàng lại đọc tiếp một lần nữa. May mà trước kia Lạc Tuyết Ninh đã từng nói qua, sách này chưa hết, nếu không thì Tiêu Hoàng đã cảm thấy khó khăn lắm rồi.

Một lần nữa lại đọc lại, lúc này Tiêu Hoàng đã cảm thấy dường như hiểu ra một ít tri thức trước kia còn hàm hồ rồi.

Sau đó, Tiêu Hoàng cầm bút, bắt đầu không ngừng vẽ xuống, đồng thời dùng bút máy để phía trên bí tịch Đế Văn, đánh dấu lại những vị trí quan trọng.

Nhất là mỗi một công thức, Tiêu Hoàng đều suy đoán tỉ mỉ, phân giải và nghiến cứt.

Cứ như vậy, Tiêu Hoàng nghiến cứt từ buổi sáng tới buổi chiều, từ chiều tới tận đêm khuya, kế hoạch đã sắp xếp tốt hoàn toàn đã bị bỏ qua một bên.

Giờ khắc này dường như Tiêu Hoàng lại một lần nữa tìm được mục tiêu chinh phục, hưng phấn giống như một thiếu nam hoa tâm thấy bên đường có một thiếu nữ mà mình chưa chinh phục được vậy.

Thậm chí cho tới đêm khuya, Tiêu Hoàng cảm thấy vô cùng mệt mỏi cũng cứ như vậy ôm bí tịch Đế Văn, đáng về suy nghĩ mà ngủ gục.

Tỉnh lại xong, phía chân trời đã lấp ló ánh rạng đông. Toàn thân Tiêu Hoàng giống như người máy được kích hoạt, tiếp tục lặp lại động tác trước khi ngủ, bắt đầu cân nhắc, lại cân nhắc.

Cứ như vậy, trải qua thời gian ba ngày, Tiêu Hoàng ngoài việc ăn uống qua loa và những việc tất yếu ra thì gần như không bước ra khỏi phòng chế văn nửa bước chứ đừng nói tới thư viện Bối La.

Thức ăn cho Tiêu Hoàng vẫn được đưa tới như trước. Vương Phàm hiểu biết Tiêu Hoàng lâu như vậy tất nhiên là biết hẳn trong trạng thái thế này thích nhất là ăn cái gì. Đó là những thứ vô cùng đơn giản không cần tới đũa, cũng không dây bẩn ra sách vở, nói trắng ra chính là bánh bao.

Chỉ có điều loại bánh bao này Vương Phàm tự mình ra lệnh cho đầu bếp của căn cứ quân sự Bối La vì đảm bảo dinh dưỡng phải đưa nước rau, nước thịt hòa vào mà chế thành. Vương Phàm ném thử một cái, thấy hương vị rất ngon.

Chỉ tiếc là Tiêu Hoàng đã tập trung toàn bộ sự chú ý trên bộ sách trước mặt, trong đầu có suy nghĩ gì cũng đều là Đế Văn, đối với loại bánh bao có hương vị đặc thù này căn bản là cũng chẳng phát giác ra chút nào.

Suốt thời gian ba ngày, Tiêu Hoàng nghiên cứu Đế Văn, rốt cục đã bắt đầu mạch lạc. Bên cạnh hắn thậm chí còn có một khối Tái thạch, nhìn qua không có gì kỳ lạ nhưng dưới ánh mặt trời phản chiếu thì lại có thể thấy trên toàn bộ Tái thạch, bất kể là mặt trái hay mặt phải, thậm chí là bên cạnh, nơi nơi đều có những đường hoa văn rậm rạp như huyết mạch, nhìn qua phức tạp phi thường, lưu loát như mây bay nước chảy.

Đáng tiếc chính là đây lại là một phế văn. Huyết mạch trong đó chưa thể đạt tới thứ tự có tuần hoàn.

Đương nhiên Tiêu Hoàng cũng không tức giận gì. Hắn vốn cũng không trông cậy là có thể nhanh chóng thành công nắm được bản chất của Đế Văn. Cơm phải ăn từng miếng, tri thức cũng phải nắm giữ từng chút một.

Thời gian đã tới giữa trưa. Ăn xong cái bánh bao cuối cùng, Tiêu Hoàng hơi mặt xám mảy teo lại theo thói quen cầm lấy bí tịch Đế Văn, định tiếp tục nghiên cứu.

Nhưng đúng lúc này Ma Văn thông tin trong ngực Tiêu Hoàng bỗng nhiên rung lên.

Lấy ra, hắn thấy là Mạc Hi gọi.

- Mạc Hi, có chuyện gì thể?

Tiêu Hoàng bắt máy, hỏi khẽ.

- Khung chủ thể của nhà máy Con Rệp đã hoàn thành rồi. Tiêu ca, tới nhìn một cái đi. Ta cũng đang chờ Hàn băng vận năm của ngài đó.

Mạc Hi cười khanh khách nói, khí sắc trông rất tốt.

Tiêu Hoàng nghe vậy, thần sắc hơi biến đổi, sau đó lộ vẻ thoải mái, nói khẽ:

- Chờ ta một chút.

Nói xong hắn liền cúp máy, cũng lấy bí tịch Đế Văn và hai bộ sách A di La và trong túi hành trang tùy thân. Đây đã là thói quen của Tiêu Hoàng. Theo Tiêu Hoàng thấy, vật phẩm quý báu để gần người mới là an toàn nhất.

Đi ra khỏi thư viện Bối La, bên ngoài đã nắng chói chang rồi, dường như thiêu đốt người ta vậy.

Tiêu Hoàng cũng không quen lắm với khí trời quá nóng bức nhưng cũng không ngại lắm, ra lệnh cho Vương Phàm lấy một chiếc Ma Văn Xa vượt núi, lập tức đi vào vùng núi tươi mát xanh mát.

Trong vùng núi này cũng không có đường đi, bình thường nếu không có Ma Văn Xa vượt núi thì căn bản đừng mơ tiến vào được. Còn về việc vận chuyển hàng hóa cỡ lớn thì đều phải dựa vào máy bay vận tải Ma Văn, hoặc là sử dụng thông đạo nối từ nhà máy Con Rệp với căn cứ quân sự Bối La.

Tuy rằng vẫn không thể cam đoan nhà máy Con Rệp cuối cùng có bị phát hiện hay không nhưng tóm lại cần cố hết sức không để lộ bất kỳ thông tin nào cho thế giới bên ngoài biết, trở thành một nơi tương đối độc lập, tương đối tự trị, sản xuất vũ khí chiến đấu công nghệ cao.

Đi vào cửa vào trên mặt đất của nhà máy Con Rệp, lúc này Tiêu Hoàng có thể nhìn thấy, nhân viên công trình đang đi lên triền núi, di chuyển cây cối, cố gắng hết khả năng trồng lại như trước. Đồng thời bọn họ còn xóa đi những dấu vết đào bới. Máy móc cỡ lớn đều đã được chuyển hết xuống lòng đất, chuẩn bị di chuyển trở lại thông qua con đường ngầm nối nhà máy Con Rệp với căn cứ quân sự Bối La.

Tiến vào trong một sơn động, Tiêu Hoàng liền dựa theo chỉ dẫn của nhân viên công trình mà đi theo thang máy vào lòng đất.

So với mấy ngày trước đi cùng Mạc Hi, thủy tinh công nghiệp bên ngoài thang máy đã được lau chùi rất sạch sẽ, cực kỳ trong suốt.

Mà Tiêu Hoàng cũng có thể thông qua thủy tinh công nghiệp thấy rõ ràng, vách tường bên trong nhà máy Con Rệp đã được hoàn thiện, dụng cụ chủ yếu cũng đã được đưa vào trong đó. Những tấm hợp kim lớn cũng đã đưa vào, phân chia không gian lớn thành những khu công tác riêng.

Tính cả Nguyên Hình Cơ , 5 chiếc khung máy móc Ma Văn đã trợ giúp nhân viên công trình lắp các loại dụng cụ, trên cơ bản xem như là khu khuôn vác cỡ lớn. Người lái bên trong cũng không phải đám người Ngô Trường Kỳ mà là thành viên của tổ Tinh Anh. Đây đều là những biện pháp nhất thời Mạc Hi nghĩ tới, lấy chuyên này làm huấn luyện, để thành viên tổ Tinh Anh tới khuôn vác, trang bị các loại, khiến bọn họ quen thuộc với khung máy móc Ma Văn, có thể nói là một công đôi việc.

Thấy Tiêu Hoàng đi ra từ thang máy, Mạc Hi mặt đầy hồng quang đi tới đón. Không nghi ngờ gì nữa, sắp sửa khởi công nhà máy Con Rệp như Mạc Hi tha thiết mơ ước. Mà nơi này đều hoàn toàn được xây dựng thành theo ý tứ của Mạc Hi.

- Tiêu ca, không ngờ ngươi tới sớm như vậy, đúng là ngại quá, quấy rầy ngài bế quan tu luyện rồi.

Mạc Hi trêu ghẹo nói, đồng thời xoa xoa tay, ý tứ rất rõ ràng rồi. Không có Hàn băng vạn năm thử hợp kim Vi Mễ lấy đâu ra chứ?

Mạc Hi tỏ vẻ như vậy, Tiêu Hoàng rất nhiên hiểu rõ. Hắn rốt cục cũng không làm chuyện vô nghĩa, trực tiếp hỏi:

- Kho hàng chứa Hàn băng vạn năm ở đâu?

- Nơi này, nơi này. Mời Tiêu ca sang đây.

Mạc Hi cung kính nói, cũng tạo thế mời với Tiêu Hoàng.

Một kho hàng chứa tài liệu, tổng cộng có mười gian, đánh giá qua thì độ cao

cũng tầm bảy tám thước. Tiêu Hoàng liền chậm rãi đi vào một gian, sau đó sử dụng Hàn Võ, cũng đóng cửa phòng hộ bằng hợp kim lại.

Sau một lát, bên trong kho hàng khổng lồ truyền ra tiếng đinh đang không ngớt. Bởi vì kho hàng khổng lồ như vậy nên tiếng vang ước chừng năm sáu phút mới chấm dứt.

Khi tiếng động này ngừng lại, cửa hợp kim của kho hàng mở ra một lần nữa, lại nhìn vào bên trong thì nơi này đã chất vô số Hàn băng vạn năm, ngay cả Tiêu Hoàng cũng miễn cưỡng lảo đảo mới lần ra khỏi đồng băng này.

Nhìn thấy nhiều Hàn băng vạn năm màu tím như vậy, ánh mắt mọi người bên trong liền lấp lánh những vì sao vô tận. Nhiều Hàn băng vạn năm, tuyệt đối là một món tài sản kếch xù đó.

Đồng thời không khí hơi oi bức cũng lập tức biến thành mát mẻ.

Tuy nhiên chuyện này cũng chưa xong. Sau đó Tiêu Hoàng liền mang theo túi hành trang tùy thân, tiến vào trong một kho hàng khác. Tiếp đó bên trong lại truyền tới tiếng vang không dứt.

Cứ như vậy, ước chừng nửa tiếng, Tiêu Hoàng đã nhồi đầy Hàn băng vạn năm vào bên trong năm kho hàng khổng lồ. Nhiều Hàn băng vạn năm như vậy, trên cơ bản chế tạo hai ba mươi khung máy móc Ma Văn cũng không thành vấn đề nữa.

Đồng thời phóng ra nhiều Hàn băng vạn năm như vậy, đối với Ngự lực của Tiêu Hoàng cũng là sự tiêu hao không nhỏ. Tuy nhiên thân thể hắn lại cảm thấy vô cùng thoải mái, giống như tập luyện ra mồ hôi đầm đìa vậy.

- Nhớ kỹ là khung máy móc Ma Văn chế tạo tiếp theo phải hoàn toàn tận dụng hợp kim Vi Mễ, đừng như các quân đoàn khác, cũng tránh không được bớt xén nguyên vật liệu. Hiện tại những khung máy móc Ma Văn này nhìn như cho người khác nhưng trên thực tế làm chúng ta làm cho chính mình đó.

Tiêu Hoàng dặn.

- Điều này là tất nhiên rồi. Nguyên tắc đầu tiên của nhà máy Con Rệp là sản xuất tinh phẩm.

Mạc Hi đáp lại.

Sau đó Tiêu Hoàng liền đi thăm toàn bộ nhà máy Con Rệp. Đây là trung tâm khoa học kỹ thuật trong tương lai, tổng cộng nơi này chia làm ba phần, có phân bố hình dạng Kim Tự Tháp.

Thông đạo dưới lòng đất từ tầng một tới căn cứ quân sự Bối La vẫn đang được đào.

Ở dưới sâu nhất là trung tâm sở nghiên cứu, là địa điểm kỹ thuật cơ mật nhất.

- Tiêu ca, người cảm thấy thế nào? Đây là thiết kế tử mị của ta đấy?

Tiến tới hành lang của tầng ba, Mạc Hi hỏi khẽ.

- Tổng thể cũng không tệ lắm? Nhưng cũng chưa hoàn thiện đúng không? Vì sao lại chưa có thông đạo để thoát thân?

Tiêu Hoàng hơi đánh giá bốn phía một chút, hỏi khẽ.

- Thông đạo thoát thân?

Mạc Hi hơi kinh ngạc nói;

- Có mà. Thông đạo đi tới căn cứ quân sự Bối La chính là nơi tránh nạn những khi có chuyện khẩn cấp đó.

- Giả thiết có một ngày căn cứ quân sự Bối La hoàn toàn bị chiếm lĩnh, cửa vào trên mặt đất bị phát hiện, vậy thì nhân viên công tác của nhà máy Con Rệp nên làm gì bây giờ? Chỉ dựa vào một chỗ tránh nạn này có thể trốn cả đời sao?

Tiêu Hoàng hỏi khẽ.

Nghe vậy, Mạc Hi không khỏi cười cười:

- Tiêu ca, ngài lo lắng vô cớ rồi. Căn cứ quân sự Bối La bị người ta chiếm lĩnh, đồng thời phát hiện ra thông đạo sao? Chuyện này sao có thể chứ?

364. Chương 364: Hồi Báo

- Vĩnh viễn không nên cảm thấy bất cứ chuyện gì là không có khả năng.

Tiêu Hoàng nghiêm túc nói:

- Hiện giờ Vũ Nhuận Tinh thái bình tới đâu chứ? Nhưng giả thiết có một ngày chiến tuyến Tây Cương sụp đổ thì sao? Duy Lâm Công Quốc xâm chiếm quy mô lớn. Đến lúc đó thì không chuyện gì là không thể.

- Chiến tuyến Tây Cương sụp đổ, sao lại có thể như thế được? Có quân đoàn Bối La chúng ta ở đây, chiến tuyến Tây Cương sao có thể sụp đổ được?

Mạc Hi hơi khó hiểu nói. Theo hắn thấy thì xác suất của chuyện ngày gần như là bằng không.

- Vĩnh viễn phải nhớ là không có chuyện gì là không có khả năng. Nhớ ngày đó mọi người đều cho rằng ta không sống quá hai mươi tuổi không? Nhưng bây giờ thì sao?

Tiêu Hoàng liếc nhìn Mạc Hi, nói từng chữ một, sau đó trực tiếp lấy ra bản đồ căn cứ quân sự Bối La mà hắn lấy được từ chỗ Vương Phàm ra.

Tử mị nghiên cứu một chút, Tiêu Hoàng nói tiếp.

- Nhà máy Con Rệp phải tạo thêm hai cửa, cửa thứ nhất từ tầng hai bắt đầu đào ra, đi thông tới Vọng Tinh Thành, cũng bí mật thành lập một cái... Tiệm tạp hóa ở đó đi. Một đường khác đi từ tầng ba kéo dài ra hướng nam.

Đối với mệnh lệnh của Tiêu Hoàng, Mạc Hi cũng không phản đối, cũng có thể hiểu được. Cần thận lo tới họa về sau là đúng. Tuy nhiên cho tới lúc này, Mạc Hi vẫn không tưởng tượng được chiến tuyến Tây Cương sao lại có thể sụp đổ được.

Sau khi Tiêu Hoàng đề nghị bố trí xong liền đưa cho nhà máy Con Rệp 100 vạn kim tệ, đồng thời triển khai tinh luyện hợp kim Vi Mê, chế khung máy móc Ma Văn, nghiên cứu chế tạo vũ khí mới.

- Mặt không không biết có thể chế tạo giúp ta một vật không?

Tiêu Hoàng nói xong liền lấy ra một tấm đồ họa thiết kế giao cho Mạc Hi.

Mạc Hi mở bản vẽ thiết kế ra nhìn thấy bên trong đúng là đồ họa của Ma Văn châm kiểu mới, không có biến hóa quá lớn, chỉ có điều lại biến thành rồng một.

- Châm không ruột thì hơi khó làm nhưng hẳn là có thể hoàn thành được.

Mạc Hi nhìn thiết kế, hơi suy nghĩ một chút liền đáp.

- Vậy thì nhờ người. Ta muốn 22 cây châm này.

Tiêu Hoàng vỗ vỗ bả vai của Mạc Hi, nói xong liền tiến vào trong thang máy.

Trở lại bên trong căn cứ quân sự Bối La đã là chạng vạng, các loại khí giới công trình loại lớn cũng bắt đầu tiến hành cải tạo trong phạm vi lớn đối với quân đoàn Bối La.

Trọng tâm cải tạo là cường hóa hệ thống hỏa lực của căn cứ quân sự Bối La, tiến hành lần mở rộng đầu tiên từ trước tới nay, cũng kiến thiết bến neo đậu đặc biệt cho khung máy móc Ma Văn. Nơi dừng chân của mỗi doanh đều thành lập khu neo đậu cho chiến hạm.

Trở lại bên trong thư viện Bối La, Tiêu Hoàng lại bắt đầu nghiên cứu bí tịch Đế Văn một thời gian rồi cẩn thận đặt nó sang một bên, cầm lấy quyển sách thứ hai mà A Di La đưa cho, tên là Ngự Độ.

Sau khi mở nó ra, Tiêu Hoàng có thể phát hiện đây không phải là chữ viết của A Di La. Tuy nhiên khiến Tiêu Hoàng cảm thấy giật mình chính là đây lại là một quyển sách về Dược sư.

Trùng hợp sao? Hay là Lạc Tuyết Ninh đã nói qua với A Di La? Hoặc là A Di La quan sát mình chăng?

Từ quyển sách này, Tiêu Hoàng có thể thấy rõ ràng dược đó là một bộ sách chuyên viết cho Dược sư, đối với những chức nghiệp khác gần như vô ích. Mà Tiêu Hoàng sở dĩ có ý nghĩ này là bởi vì Lạc Tuyết Ninh đã nói tình hình thực tế, vì sao A Di La lại còn đưa bí tịch Đế Văn nhìn xem?

Nếu là Tiêu Hoàng thì hẳn tuyệt đối không bao giờ đưa sở trường của mình ột người lạ mặt.

Tiêu Hoàng cũng không suy nghĩ nhiều tới việc này lắm mà bắt đầu đọc sách. Sách này tương đối thô thiển hơn bí tịch Đế Văn một chút, đương nhiên chỉ là

tương đối mà thôi.

Nội dung chủ yếu trong sách giảng giải đủ loại Ma Văn, tinh luyện đủ loại dược liệu, sử dụng phát huy dược liệu có hiệu quả thật mạnh.

Tỷ như nhân sâm trăm năm nếu trải qua Ma Văn tinh luyện đặc biệt liền có thể đạt tới hiệu quả của nhân sâm hai trăm năm.

Có thể nói thứ này huyền diệu hiểm thấy.

Tuy nhiên có một chút vẫn khiến Tiêu Hoàng bất đắc dĩ đó là đủ loại Ma Văn tinh luyện đều cần ứng dụng kỹ thuật Đế Văn chính thức chứ không phải thứ Đế Văn mà Tiêu Hoàng vỗ về biết được.

Trên thực tế tác giả quyển sách này chính là đại đệ tử Tát Già của A Di La! Tuy rằng tiếng là đệ tử nhưng trên thực tế hẳn đã là lão quái sắp bước vào cảnh giới Ngự Không, tuổi ước chừng cũng gần 1000 rồi.

Trước kia cũng đã từng nói, một khi may mắn bước vào cảnh giới Ngự Hồn thì tuổi thọ cũng sẽ theo cấp bậc mà không ngừng tăng lên, kéo dài lên một khoảng tương ứng.

Càng đọc Ngự Độ, Tiêu Hoàng liền rất nhanh phát hiện ra những thứ khiến hắn cảm thấy cực kỳ hứng thú!

Đó là phương pháp tiến hành luyện hóa tạp chất trong dược vật.

Hiện tại Tiêu Hoàng nghiên cứu chính là phương pháp tăng Ngự lực nhưng dược vật kiểu mới lại có rất nhiều tạp chất, sử dụng lâu dài sẽ gây bất lợi cho cơ thể. Trước mắt phương pháp luyện hóa tạp chất này có thể dùng được, hơn nữa nhìn qua cũng chỉ là phương pháp tinh luyện dược vật sơ cấp mà thôi.

Chẳng qua Tiêu Hoàng càng cẩn thận nghiên cứu lại càng phát hiện chút bất đắc dĩ. Dù là tinh luyện dược vật sơ cấp thì cũng cần kỹ thuật Đế Văn.

Giờ khắc này Tiêu Hoàng dường như có điều giác ngộ. Căn bản kỹ thuật của A Di La dường như chính là Đế Văn. Không nắm chắc kỹ thuật Đế Văn thì đừng nghĩ tới những cái khác nữa.

Phát hiện như vậy rồi, Tiêu Hoàng đơn giản cũng không nghĩ nhiều nữa, tiếp tục nghiên cứu kỹ thuật Đế Văn, khắc khổ cực độ.

Cư như vậy, thời gian một tuần trôi qua nhanh chóng trong sự nghiên cứu của Tiêu Hoàng. Trong thời gian một tuần, Tiêu Hoàng chỉ làm hai việc đó là tu luyện và tới Ban tổng điều trị để trị bệnh cho thương binh.

Mà trải qua một tuần cẩn thận nghiên cứu, Tiêu Hoàng rốt cục cũng mở ra được cánh cửa đi vào bản chất của Đế Văn, miễn cưỡng có thể chế tạo ra được Đế Văn thô thiển nhất.

Kỹ thuật Đế Văn thuần túy giống như huyết mạch, phân bố phía trên Tái thạch, tạo thành sự tuần hoàn năng lượng và Ngự lực rất phức tạp. Mà hiện tại Tiêu Hoàng mới chỉ miễn cưỡng nắm giữ được sự tuần hoàn 2 chiều.

Ví dụ một cái, nếu ví Đế Văn thuần túy giống như huyết mạch của động vật bậc cao như nhân loại thì thứ Tiêu Hoàng hiện giờ cũng mới miễn cưỡng đạt tới huyết mạch của động vật lưỡng cư thôi.

Đặt quyển sách trên tay cẩn thận sang một bên, Tiêu Hoàng ngồi trong phòng chế văn liền chậm rãi lấy ra một khối Tái thạch Áo đỉnh thạch lõm, hơi điều tức Ngự lực trong cơ thể một chút. Hắn cầm lấy Điều văn đao, bắt đầu dựa theo tri thức mười ngày gần đây bắt đầu tạo hình Đế Văn chân chính trên Áo đỉnh thạch.

Chỉ là Đế Văn cũng tương đối giản dị, không phải phân bố rậm rạp trên Tái thạch Áo đỉnh mà giao nhau dạng chữ thập trên mặt trước mặt sau Tái thạch, tạo thành hệ thống tuần hoàn hai chiều đơn giản.

Mà Tiêu Hoàng cũng chỉ có thể làm thế là cực hạn. Tuần hoàn hai chiều đã đạt thành sự chuyển hóa giữa Ngự lực và năng lượng, so với trước kia thì Tiêu Hoàng không thể làm được loại kết cấu này.

Đối với đao pháp tạo hình Đế Văn, Tiêu Hoàng cơ bản có thể nói là đã vượt qua một cửa. Tất cả đều do vô số lần thực tiễn.

Đại khái qua mười mấy phút, Đế Văn giản dị liền được tạo hình xong, giống

như có hai dây mây đan dọc ngang quanh Tái thạch.

Thật cẩn thận đặt Tái thạch Áo đỉnh một bên, Tiêu Hoàng liền bắt đầu chế tác một loại Ma Văn dịch mà Đế Văn cần tới. Trước kia Ma Văn dịch Tiêu Hoàng dùng đều là do hắn tự tính toán mà chế ra.

Lần này trên bí tịch Đế Văn đã ghi rõ ra là cần chế thứ này cho loại Ma Văn nào, nên dùng Ma Văn dịch Đế Văn. Tất cả tài liệu và phương pháp chế tác Ma Văn dịch đều được đánh dấu rất tỉ mỉ.

Bởi vì Tiêu Hoàng tạo hình Đế Văn có thể nói mới chỉ là sơ cấp, Ma Văn dịch Đế Văn cần chế tác cũng không phức tạp, đại khái chỉ cần năm loại tài liệu tương đối thông thường là được, có thể lấy thoải mái trong căn cứ quân sự Bối La.

Lấy ra tài liệu tương ứng từ tủ trữ vật, Tiêu Hoàng liền hết sức chăm chú pha chế Ma Văn dịch.

Vài phút sau, một bình Ma Văn dịch nhỏ cỡ món tay đã được chế tạo xong. Đồng thời Tiêu Hoàng nhìn cũng không giống như dĩ vãng, bắt đầu sử dụng đao hình chữ V rút vào mà đặt Tái thạch đã tạo hình tốt đặt trên một cái giá bốn chân, treo nó lơ lửng, sau đó sử dụng đao hình chữ u ít dùng trực tiếp rút Ma Văn dịch vào trung tâm Tái thạch.

Thật cẩn thận đặt đao hình chữ u một bên, Tiêu Hoàng lại chậm rãi đặt hai tay lên cạnh Tái thạch, trong bàn tay hiện lên màu tím chiếu rọi trên giọt chất lỏng Ma Văn kia.

Ngay sau đó, chỉ thấy Ma Văn dịch màu lam dường như có sinh mạng, chậm rãi tan rã, theo hoa văn được Tiêu Hoàng tạo hình còn mảnh hơn sợi tóc khuếch tán ra, giống như nước chảy trong mương, cũng hơi giống một đóa hoa màu lam nở rộ, tươi đẹp phi thường.

Đây là phương pháp chính xác nhất để rót Ma Văn dịch vào Đế Văn, thông qua Ngự lực hướng dẫn.

Dựa theo đạo lý mà nói thì hướng dẫn như vậy cần luyện tập đặc thù nhưng Tiêu Hoàng điều khiển Ngự lực đã đạt tới trình độ tương đối cao, thông qua Ma Văn châm trị bệnh thần kinh chính là ví dụ điển hình nhất, bởi vậy chỉ hơi luyện thêm một chút là có thể bắt đầu rồi.

Ma Văn dịch màu lam sẫm hoàn toàn bao phủ phía trên văn lộ, Tiêu Hoàng liền không ngừng một khắc, tiến hành lần kích hoạt đầu tiên.

Thu thập tất cả xong, Tiêu Hoàng liền một lần nữa cầm lấy Điều văn đao, bắt đầu tạo hình Ma Văn trung tâm điều khiển chính của khung máy móc Ma Văn nhưng rồng bay phượng múa.

Bởi vì trước đó đã tạo hình rất nhiều rồi nên lần này có thể nói là Tiêu Hoàng thuận buồm xuôi gió, sau đó tạo hình kỹ thuật văn trong văn, phối chế Ma Văn dịch của chủ văn và văn trong văn.

Bởi vì lần này tài chính đầy đủ nên hắn đã cải tiến một chút ứng dụng Ma Văn dịch chủ văn, tăng thêm một số tài liệu quý giá, tăng một chút tính năng.

Đại khái qua một canh giờ, một Ma Văn trung tâm điều khiển chính đã được chế tác xong. Ma Văn trung tâm điều khiển chính hoàn toàn được kích hoạt trong nháy mắt, Tiêu Hoàng nhìn về phía Đế Văn mới chế tạo dường như cũng được kích hoạt một số điểm sáng như sao, di chuyển hoặc nhanh hoặc chậm trên hoa văn của Đế Văn.

Cảnh này nhìn qua thật kỳ dị mà tuyệt vời!

Nhẹ nhàng lau mồ hôi trên đầu, nhìn Ma Văn trung tâm điều khiển chính trước mắt, mặt Tiêu Hoàng cũng lộ vẻ tươi cười khi thành công. Nhiều ngày đêm nghiên cứu như vậy, dường như giờ khắc này hắn đã được báo đáp rồi.

365. Chương 365: Cải Tiến

Cẩn thận đặt Ma Văn trung tâm điều khiển chính vào một hộp gỗ, Tiêu Hoàng lại bắt đầu chế tác một Ma Văn khác cho khung máy móc Ma Văn.

Bởi đã giao khung máy móc Ma Văn tương đối rườm rà cho Ngô Tân, chỉ còn lại ba mươi Ma Văn, lúc này Tiêu Hoàng cũng tương đối thoải mái hơn nhiều.

Đại khái qua hơn bốn giờ, một bộ Ma Văn cho khung máy móc Ma Văn đã được Tiêu Hoàng chế tạo xong.

Nhìn thời gian một chút đã tới tám giờ tối, tuy nhiên Tiêu Hoàng cũng không nghỉ ngơi, chỉ làm mấy miếng bánh bao đã hơi khô liền bắt đầu tiếp tục nghiên cứu nước thuốc Ma Văn châm cứu mới.

Bởi vì có kỹ thuật tinh luyện này, trong đầu Tiêu Hoàng cũng đại khái có ý nghĩ về nước thuốc kiểu mới rồi. Còn về loại nước thuốc kiểu mới này, Tiêu Hoàng đặt tên nó là nước thuốc Phí Đằng.

Theo hắn thấy thì cái tên này vô cùng có hình tượng.

Đối với việc nghiên cứu sản xuất nước thuốc Phí Đằng, Tiêu Hoàng đã không hề lo lắng mấy may về vấn đề kim tệ, cố gắng sử dụng nhiều tài liệu quý báu. Dù sao thì Tiêu Hoàng cũng tạm thời không thiếu tiền.

Đối với tiền, Tiêu Hoàng cũng rất thoải mái. Tiền chỉ có mỗi một tác dụng là để tiêu, nếu không thì tiền cũng chỉ là con số mà thôi.

Lúc trước Tiêu Hoàng đã nghiên cứu một thời gian đối với loại nước thuốc Phí Đằng này, xem những đã có bước đệm rồi. Thêm nữa hiểu biết của Tiêu Hoàng về dược học cũng tương đối thâm hậu, bởi vậy ở thời điểm có định hình cuối cùng cũng nhanh hơn rất nhiều.

Kỳ thật trước kia ý nghĩ của Tiêu Hoàng đã khá đầy đủ, chẳng qua bất hạnh là tạp chất trong dược vật quá nhiều. Hiện giờ có kỹ thuật tinh luyện thì vấn đề đã được giải quyết hoàn toàn triệt để.

Có thể nói giờ khắc này, Tiêu Hoàng giống như một con dơi hút máu đói khát đang điên cuồng hấp thu một bộ phận tinh hoa kỹ thuật của A Di La.

Mà chất lượng của Ma Văn trung tâm điều khiển chính tăng lên cũng khiến khung máy móc Ma Văn có càng nhiều công năng hơn. Hơn nữa Tiêu Hoàng cũng có một ý tưởng tương đối lớn mật, đó là đổi Hấp Bàn Chiến Văn của bản thân thành Khí Văn, tạo hình trên bàn tay bàn chân của khung máy móc Ma Văn. Nhờ đó chỉ cần khống chế linh hoạt thì có thể khiến khung máy móc Ma Văn có võ nghệ càng cao cường.

Đồng thời nó còn có thể cải tạo năng lực phi hành không đủ như khung máy móc Ma Văn hiện giờ một chút.

Có ý tưởng như vậy, Tiêu Hoàng liền không hề do dự, sửa sang ý tưởng của bản thân thành bút ký, sau đó mới hơi đứng dậy, tiến vào trong phòng ngủ nhỏ.

Chớp mắt đã trôi qua một ngày. Sáng sớm hôm sau, Tiêu Hoàng mở mắt ra, thu thập đơn giản chút vật phẩm tùy thân liền đi ra khỏi thư viện Bối La, lập tức chạy tới khu 4 căn cứ quân sự Bối La.

Nơi đó là cửa vào thông đạo nối từ nhà máy Con Rệp tới căn cứ quân sự Bối

La.

Giờ phút này nơi đó đã xây dựng xong lối vào, là một kho hàng lớn như bình thường, bên trong có hai tấm thép lớn bằng hợp kim Vi Mê dày tới hơn mười ly, năng lực phòng ngự tất nhiên không cần nói cũng biết.

Đi vào trong đó, những kiện hàng hóa vận chuyển toàn cầu đang được vận chuyển với tốc độ cao vào thông đạo, từng hộp đều hướng về phía nhà máy Con Rệp.

Không quấy rầy nhân viên công tác chút nào, chào binh sĩ phụ trách cảnh vệ một tiếng, Tiêu Hoàng liền tiến vào trong bằng truyền tốc độ cao trong lòng đất.

Nó nhìn qua giống như một xe cáp trong lòng đất, di chuyển với tốc độ rất cao, bốn phía đều phủ kim loại, hai sườn có đèn Ma Văn lóng lánh chiếu sáng.

Bởi vì di chuyển tốc độ cao trong lòng đất nên cũng không phải rẽ trái rẽ phải như ở núi rừng trên Mặt Đất, thế nên chỉ qua mười phút này Tiêu Hoàng đã tới nhà máy Con Rệp rồi.

Đi xuống xe cáp, chỉ thấy nhân viên công tác mặc áo trắng đang đi tới đi lui rất bận rộn. Ở phía xa xa, thông qua thủy tinh chịu nhiệt cao có thể thấy rõ ràng trong lò luyện khổng lồ, nước thép được cuộn cuộn đổ vào, trong đó được cho thêm một lượng Hàn băng vạn năm vừa phải.

Không dừng lại ở nơi này quá nhiều, cũng không kinh động tới người khác, Tiêu Hoàng liền một mình yên lặng đi xuống tầng hai của nhà máy Con Rệp. Vừa đi vào thang máy, thứ đầu đập vào mắt hẳn là 2 chiếc khung máy móc Ma Văn đã vừa lắp ráp xong.

Đơn thuần nhìn từ bề ngoài thì nó cũng đã có chênh lệch so với Nguyên Hình Cơ. Rõ ràng nhất là hoa văn trên hộ giáp đã trở nên rõ ràng hơn. Loại kết cấu đặc thù này lại càng phù hợp với khí động lực học, cũng có thể tán bớt lực tấn công.

Mười ngón tay thô to cũng đã có thay đổi, ầu ngón tay có trang bị “móng tay” sắc bén, dù không có vũ khí cũng vẫn có chút lực công kích.

Giờ phút này Mạc Hi đang chỉ huy nhân viên công tác, điều chỉnh thiết bị bên trong, thấy Tiêu Hoàng xuất hiện, vẻ mặt vốn hơi nghiêm túc lập tức hiện lên ý cười.

- Ta biết là Tiêu ca tuyệt đối đúng giờ, quả nhiên không nhầm.

Mạc Hi cười khanh khách, sau đó trực tiếp đưa mắt nhìn vào hộp gỗ Tiêu Hoàng mang trong tay.

- Đây là một bộ Ma Văn, đã tiến hành cải tiến tối ưu một chút, tính năng so với trước đây cũng mạnh mẽ hơn một chút.

Tiêu Hoàng đáp, cũng không úp mở quá nhiều, trực tiếp đưa hộp gỗ cho Mạc

Hi.

Mở hộp gỗ ra thật cẩn thận, lấy ra Ma Văn trung tâm điều khiển chính, thần sắc Mạc Hi hơi thay đổi. So với trước đây, Ma Văn trung tâm điều khiển chính trong tay rõ ràng bất đồng, một số điểm sáng thường gặp ở Đế Văn di chuyển khắp nơi, trong kỳ lạ phi thường.

Loại Ma Văn này Mạc Hi đã từng nhìn thấy trong Ma Văn hình ảnh. Nghe nói chỉ có vài đệ tử môn hạ của A Di La mới có thể chế tạo ra thứ này, mỗi Ma Văn đều vô giá, cũng là đặc sắc nhất của môn hạ A Di La.

Khiến Mạc Hi cảm thấy không ngờ đó là Ma Văn huyền diệu như vậy lại xuất hiện trên tay Tiêu Hoàng. Đương nhiên trước đó hắn vẫn biết Tiêu Hoàng và Lạc Tuyết Ninh có liên hệ nhưng dù như vậy, trong thời gian ngắn như vậy mà có thể ứng dụng kỹ thuật Đế Văn như vậy cũng là người tuyệt đối phi thường mới có thể làm được.

Tuy nhiên dù trong lòng rung động nhưng Mạc Hi cũng không có biểu hiện quá phận. Mà dù hắn có biểu hiện gì thì về mặt Tiêu Hoàng cũng sẽ vô tình thản nhiên. Quan trọng hơn là Mạc Huyền cũng không muốn khoa trương quá phận.

Không dừng lại, Mạc Hi liền ra lệnh cho nhân viên công tác lắp những Ma Văn trong mắt vào trong cơ số 5.

- Hiện giờ sức sản xuất thế nào?

Tiêu Hoàng nhìn nhân viên công tác lắp Ma Văn vào, hỏi khề.

- Bởi vì nhân thủ có hạn nên sức sản xuất còn chưa tới mức tốt nhất. Tuy nhiên dù vậy thì một tuần cũng có thể sản xuất được ba khung máy móc Ma Văn.

Mạc Hi đáp lại.

- Người không đủ thì phải đi tìm. Nhớ là phải tìm những người đáng tin cậy đó. Đúng rồi. Mấy ngày trước ta nhờ người chế Ma Văn châm kiểu mới thế nào rồi?

Tiêu Hoàng hỏi khề.

- Đây.

Mạc Hi nói xong liền lấy từ túi áo ra một hộp gỗ tơ vàng, quơ quơ trước mặt Tiêu Hoàng.

Nhận lấy hộp gỗ, Tiêu Hoàng trực tiếp mở ra, thấy bên trong có 22 cây Ma Văn châm trong suốt, mỗi cây đều tương đối tinh tế, cán châm cũng thô hơn Ma Văn châm trước đây một chút.

Lấy một cây ra nhìn kỹ, ở đầu châm quả nhiên có lỗ rất nhỏ, còn nhỏ hơn sợi tóc nhiều. Đây đúng là thứ Tiêu Hoàng đang cần.

-Tốt lắm.

Tiêu Hoàng đáp lại một tiếng rồi cho luôn hộp gỗ vào túi hành trang tùy thân.

Cùng lúc đó, Ma Văn trung tâm điều khiển chính cuối cùng cũng đã được lắp vào cơ số 5. Đồng thời nhìn lại hai mắt của khung máy móc Ma Văn cũng đã lóe lên hồng quang.

Đơn thuần chỉ nhìn vẻ ngoài tạm thời còn chưa thấy Ma Văn trung tâm điều khiển chính mang tới biến hóa thế nào cho khung máy móc Ma Văn.

- Ngô Trường Kỳ.

Tiêu Hoàng liếc mắt về phía Ngô Trường Kỳ đang đứng một góc.

Hiện giờ Ngô Trường Kỳ ngoài việc là Phó doanh trưởng doanh 1 ra còn đảm nhiệm giảng dạy tổ Tinh Anh.

Thấy Tiêu Hoàng nhìn lại, Ngô Trường Kỳ tất nhiên hiểu ý của hắn, hơi gật đầu liền bước nhanh vào khoang điều khiển cơ số 5.

Cơ số 5 khởi động, hai mắt của nó liền sáng bừng lên.

Ngô Trường Kỳ trong khoảng điều khiển lúc này cũng có thể cảm nhận được rõ ràng, khi điều khiển Ma Văn trung tâm điều khiển chính, người lái của khung máy móc Ma Văn có thể cảm nhận toàn bộ nhẹ nhàng hơn nhiều.

Nếu nói trước đây Ma Văn trung tâm điều khiển chính trong nháy mắt có thể chuyển hóa 50 luồng Ngự lực thành năng lượng thì hiện giờ tối thiểu đã tới 70 luồng.

Không hề dừng lại nhiều, Ngô Trường Kỳ liền cẩn thận điều khiển khung máy móc Ma Văn đi khỏi tháp cố định, đi tới mảnh đất trống trước mặt, đi lại một phen, đồng thời thực hiện vài động tác đơn giản.

Đồng thời nhân viên công tác ở dụng cụ Ma Văn gần đó đã thu lấy số liệu của khung máy móc Ma Văn này.

Ma Văn trung tâm điều khiển chính đề cao 40% tốc độ truyền Ngự lực, tăng 30% độ nhạy, tăng 30%...

Nhìn số liệu biểu thị trong màn hình, sắc mặt đám người Mạc Hi, Ngô Tân đều lộ vẻ vui mừng. Điều này có ý nghĩa gì thì không cần nói cũng biết. Đó chính là Ma Văn trung tâm điều khiển chính đã tăng hiệu quả trên diện rộng.

Tiêu Hoàng đứng một bên, trên mặt cũng lộ vẻ thoải mái. Không hề nghi ngờ gì nữa, lần này Tiêu Hoàng chế ra Ma Văn trung tâm điều khiển chính mới cũng đã coi là rất thành công. Nhiều ngày vất vả như vậy đều không uổng phí rồi.

- Tính năng của Ma Văn trung tâm điều khiển chính tăng lên, xem ra khung máy móc Ma Văn càng có thể có nhiều tính năng hơn.

Tiêu Hoàng nhìn sự linh hoạt của cơ số 5, nói khẽ..

- Không biết Tiêu ca còn có ý tưởng gì mới?

Ánh mắt Mạc Hi đã lấp lánh sáng, trong ánh mắt tràn ngập vẻ chờ mong. Hắn biết khi Tiêu Hoàng nói ra những lời này nghĩ là phải có ý tưởng mang tính cách mạng rồi.

- Người xem đi.

Tiêu Hoàng lấy ra một bản bút ký về khung máy móc Ma Văn trong túi hành trang tùy thân, trên đó có ghi trang bị Hấp Bàn Khí Văn.

- Tạo Hấp Bàn Khí Văn trên tay chân của khung máy móc Ma Văn? Chuyện này...

Mạc Hi thì thào tự nhủ. Không nghi ngờ gì nữa, ý tưởng này của Tiêu Hoàng quá lớn mật, nếu thật sự khả thi thì trên cơ bản không còn địa hình nào có thể ngăn cản khung máy móc Ma Văn nữa. Mà quan trọng hơn đó là nó có thể tùy ý nắm bắt vật phẩm rồi.

Nếu có thể thực hiện được, không nghi ngờ gì nữa sẽ lại một lần nữa đẩy khung máy móc Ma Văn tới một độ ới.

366. Chương 366: Nước Thuốc Phí Đẳng

- Tiêu ca, ngài... Ngài cho là ý tưởng này có thể ứng dụng trên thực tế sao?

Mạc Hi hơi khó tin hỏi.

Ngô Tân đứng một bên cũng nhìn thấy nội dung trong bản bút ký, cảm cảm thấy khó mà tin nổi.

- Ta cũng từng nghĩ rồi, hẳn là có thể làm được. Như vậy thì ngày mai người tháo bộ phận bàn tay và bàn chân ra, đưa tới kho hàng, chúng ta cũng ngại thí nghiệm một chút.

Tiêu Hoàng đáp sau đó liền xoay người rời đi.

Nhưng đúng lúc này Mạc Hi dường như nghĩ ra điều gì đó, chạy tới cạnh Tiêu Hoàng nói:

- Đúng rồi Tiêu ca, cơ số 5 và cơ số 12 đều bán cho Hải Long và quân đoàn 241. Lớp Ma Văn trung tâm điều khiển chính vào cơ số 5, mà cơ số 4 của chúng ta chưa có thì có phải là lợi người mà hại mình không?
- Vậy người không biết đổi Ma Văn trung tâm điều khiển chính từ cơ số 5 vào cơ số 1 à?

Tiêu Hoàng chỉ để lại câu nói này liền tiến vào bên trong thang máy.

Trở lại bên trong căn cứ quân sự Bối La, đi dạo tại Trung tâm giao dịch Ma Văn một vòng, mua một vài thứ xong, Tiêu Hoàng liền trở lại trong thư viện Bối La.

Những thứ Tiêu Hoàng mua phần lớn đều là để chế tạo nước thuốc Phí Đằng, ngoài ra còn dùng để chế tác Ma Văn tinh luyện.

Cẩn thận đặt bao tài liệu lên bàn làm việc, Tiêu Hoàng liền dựa vào ghế nghỉ ngơi một phen, cũng tiện tay lấy bánh bao từ hộp cơm bên cạnh ra, nhúng vào nước sôi rồi ăn.

Còn trong đầu hắn đang suy nghĩ trình tự chế tác nước thuốc kiểu mới và các hạng mục công việc cần chú ý.

Mười mấy phút sau, đợi Tiêu Hoàng triệt để suy nghĩ thông suốt cả, hắn mới lau dầu trên tay, cầm một khối Tái thạch Anh tinh, cẩn thận tạo hình hoa văn của Ma Văn tinh luyện.

Ma Văn tinh luyện có thể nói là một kỹ thuật Để Văn yêu cầu thô thiển nhất trong Ngự Độ, nhưng dựa vào thực lực của Tiêu Hoàng hiện giờ cũng chỉ gồng gồng mới hoàn thành được.

Còn về phí tổn của Ma Văn tinh luyện thì cũng không thấp, ước chừng gần 1000 kim tệ. Đối với Tiêu Hoàng hiện giờ mà nói, 1000 kim tệ thật sự cũng không nhiều.

Đối với việc chế tạo Ma Văn tinh luyện, Tiêu Hoàng hoàn toàn dựa theo cách thức trong Ngự Độ, cũng không sử dụng hoa văn lôm, càng không sử dụng kỹ thuật văn trong văn. Nguyên nhân là bởi chúng không cần thiết.

Ước chừng qua hai giờ, một Tinh Luyện Chiến Văn được Tiêu Hoàng chế tạo ra, nhìn qua cũng không khác gì mấy so với Chiến Văn bình thường, chỉ là không có tính công kích, thỉnh thoảng có vài điểm sáng lóe lên đặc trưng của Để Văn.

Hơi tạm dừng một chút, Tiêu Hoàng bắt đầu suy nghĩ, từng chút từng chút một bắt đầu phối chế nước thuốc Phí Đằng.

Loại phối chế này có thể nói là phi thường đơn giản, chỉ cần nắm giữ tỷ lệ cho tốt thì liền không có vấn đề gì quá lớn. Đường nhiên tài liệu sử dụng môi thứ đều vô cùng trân quý, ví dụ như Băng tuyết liên, cẩm long huyết...

Trên cơ bản mỗi lần chế chỉ được một ống nghiệm loại nhỏ đã giá tới 500 kim tệ. Mà quan trọng hơn là đó chỉ là vật phẩm tiêu hao thôi.

Mà khi Tiêu Hoàng rót vị thuốc cuối cùng và trong uống nghiệm, nước thuốc vốn màu lục nhạt trong nháy mắt biến thành màu đỏ sẫm, phẳng phất như máu thường vậy.

Cùng lúc đó, bàn tay Tiêu Hoàng chậm rãi đụng tới Ma Văn tinh luyện, cũng bắt đầu khởi động, trong nháy mắt, chỗ cánh tay Tiêu Hoàng hình thành một tầng

năng lượng đủ mọi màu sắc. Bởi muốn nắm chắc thời cơ, sau khi Tiêu Hoàng khởi động Ma Văn tinh luyện, chỗ cánh tay cũng vờn quanh những đường cong màu lam giống như kinh mạch, nhìn trông rất chi tiết.

So với những đường mà Tiêu Hoàng vẽ, thứ này chi tiết hơn bao nhiêu lần.

Nhìn thấy hình ảnh như vậy, trong lòng Tiêu Hoàng thật sự không biết cảm tạ ai, Lạc Tuyết Ninh? Hay là sự khẳng khái của A Di La?

Một loại tình cảm hưng phấn trong nháy mắt hiện lên. Sau đó Tiêu Hoàng vươn hai ngón tay ra nhắm vào miệng lọ nước thuốc Phí Đằng, ngay sau đó chỉ thấy hai luồng năng lượng màu xanh giao nhau lại một chỗ,

bắn thẳng vào miệng ống nghiệm, khiến cho chất lỏng màu đỏ trong ống nghiệm đột nhiên bị khuấy động lên, đồng thời nước thuốc vốn màu đỏ đậm dường như được rót nước lượng vào, bắt đầu tỏa ra hào quang, giống như một khối thép bị đốt hồng lên vậy.

Dựa theo Ngự Độ giới thiệu thì sau khi tinh luyện mười phút, Tiêu Hoàng liền ngừng sử dụng Ma Văn. Mà nước thuốc Phí Đằng vốn hơi đục ngầu giờ đã biến thành màu phấn hồng trong suốt, giống như bảo thạch không nhiễm một hạt bụi.

Đặt lên dụng cụ đo lường Ma Văn, độ tinh khiết đã gần trăm phần trăm, hàm lượng tạp chất gần như bằng không, dù có thì thân thể cũng có thể tự bài trừ, được tính của nước thuốc không có biến hóa mấy may.

Có phát hiện như vậy, trên mặt Tiêu Hoàng rốt cục cũng lộ chút vui mừng. Hắn có một loại dự cảm, khoảng cách bản thân có thể nắm giữ kỹ thuật của A Di La cũng không còn xa xôi nữa.

Thật cẩn thận đây kén nước thuốc Phí Đằng lại, Tiêu Hoàng bắt đầu thực hiện công tác thứ hai mình, đó là chế tác ra thể hệ Ma Văn châm rỗng một.

Lần này Tiêu Hoàng cũng định sử dụng kỹ thuật Để Văn mới học được, chẳng qua hơi nan giải một chút là dù sao cũng phải tạo hình trên thân châm rất nhỏ, cần có dao rất tinh tế mới làm được.

Hơi hoạt động vài ngón tay, vẽ mặt Tiêu Hoàng chăm chú, tạo hình Khí Văn trên kim châm.

Mỗi một cây đều đã được ngâm trong dung dịch đặc biệt để tiêu độc, tiến hành tiêu độc toàn diện.

Mãi tới chạng vạng, Tiêu Hoàng mới chế tạo 22 Ma Văn châm rỗng ruột. Mỗi một cây Ma Văn châm ngoài hoa văn chủ đạo còn có rất nhiều Để Văn rất li ti, lại có những điểm phát sáng, nhìn qua tinh tế không biết bao nhiêu so với trước kia.

Nhìn 22 cây Ma Văn châm rỗng ruột lấp lánh, Tiêu Hoàng rốt cục thở dài một được một hơi nhẹ nhõm. Không nghi ngờ gì nữa, tà buổi sáng tới giờ, bất kể là Ngự lực hay thân thể đều đã tiêu hao phi thường lớn.

Thậm chí bởi chế tạo Ma Văn trong thời gian dài, Tiêu Hoàng thoáng xuất hiện ảo giác dường như nhìn đâu cũng thấy Ma Văn châm.

Đương nhiên trải qua nhiều lần thực hành như vậy, Tiêu Hoàng đã tinh thông Để Văn giản dị kia.

Khép hờ hai mắt, tựa đầu vào ghế da nghỉ ngơi nửa tiếng, đợi thể lực khôi phục một chút, Tiêu Hoàng liền tiếp tục ngựa không dừng vó thực hiện công việc, dường như bản thân là một con quay không biết ngừng lại vậy.

Nhẹ nhàng cởi khôi giáp trên thân thể, Tiêu Hoàng liền bắt đầu rót đầy nước thuốc Phí Đằng vào một cây châm rỗng ruột, sau đó nhẹ nhàng châm vào trong làn da.

Khi cây Ma Văn châm đầu tiên cắm vào trong thân thể, Tiêu Hoàng chỉ cảm thấy nơi cắm Ma Văn châm vào lập tức truyền ra cảm giác nóng bỏng, có cảm giác như thiêu đốt, đồng thời cũng cảm thấy Ngự lực ở cánh tay đã sống động như thiêu đốt, sau đó có cảm giác như sôi trào.

Cảm giác này có thoải mái không? Nói thể thì chỉ có là lừa gạt người.

Cắm 22 cây Ma Văn châm vào trong cơ thể, nửa người trên của Tiêu Hoàng cảm thấy như chìm trong biển lửa, cũng có thể nói như bị 22 cây kim sắt nung đỏ, kẹp vào làn da, sau đó lại không ngừng thiêu đốt.

Ngự lực trong cơ thể giống như dã thú bị đau đớn, lộn lộn tới tận óc.

Đối mặt với thống khổ như vậy, Tiêu Hoàng đã dự tính trước, khóe miệng rung nhẹ. Tiêu Hoàng hơi khép hai mắt lại, bắt đầu chăm chú điều động Ngự lực trong cơ thể, đồng thời điều khiển 22 cây Ma Văn châm.

Có thể nói hiện giờ loại cảm thụ này tuy vô cùng thống khổ nhưng Ngự lực sinh động tới cực độ cũng bắt đầu tăng tiến nhanh chóng, tốc độ so với trước nhanh gấp mấy lần.

Đương nhiên loại tu luyện này tuyệt đối là giày vò, nếu không có ý chí cường hãn chống đỡ thì chắc không trụ nổi một phút đồng hồ.

Trái lại Tiêu Hoàng ngoài việc hơi nhú mảy ra, khóe miệng hay co rúm lại thì gần như không lộ chút dữ tợn nào, chỉ là trên toán mồ hôi tuôn ra như mưa, yên lặng kể rõ lúc này Tiêu Hoàng rốt cục chịu thống khổ kịch liệt tới mức nào.

Chống đỡ cho Tiêu Hoàng lúc này chỉ có một trái tim muốn trở thành cường giả.

Trong vòng một giờ hắn đã vượt qua sự giày vò, đợi khi nước thuốc Phí Đằng hoàn toàn tiêu hao hết, Tiêu Hoàng chậm rãi mở hai mắt ra, cảm nhận rõ ràng là Ngự lực trong cơ thể đã tăng lên tới 20 luồng.

Tốc độ tăng lên nhanh như vậy, Tiêu Hoàng dường như tìm lại được cảm giác lập tức trở lại thời điểm Ngự Giả, chẳng qua chịu đựng thống khổ mà thường nhân không thể tưởng tượng được.

Tuy nhiên Tiêu Hoàng cảm thấy chỉ cần tăng lên mau chóng thì tất cả đều đáng giá.

Chỉ hơi thư giãn thần kinh một chút, Tiêu Hoàng liền đổ nước thuốc vào Ma Văn châm một lần nữa, cũng đây kín lại, sau đó nhắm hai mắt lại, tiếp tục chịu đựng thống khổ mà tu luyện.

Cùng lúc đó, ở trong một phòng bệnh đồ bê tông và hợp kim, Lặc Mỗ hôn mê gần hai mươi ngày rốt cục đã hơi mở hai mắt, cả người có vẻ suy yếu dị thường.

Mở mắt ra, đầu tiên Lặc Mỗ liền thấy bốn phía trắng xóa. Ở cạnh hắn có hai bình dịch dinh dưỡng đang chậm rãi rót vào cơ thể.

Hai tay hai chân hắn đều có khóa hợp kim cố định. Cách đó không xa là trụ hợp kim tạo thành cửa cách ly, xuyên qua lan can có thể thấy rõ cảnh vệ binh vũ trang hạng nặng.

Cách hắn không xa, một gã Dược sư vội vàng đi tới. Hắn chính là người điều trị tại doanh thứ 2, tên là Tác Phổ.

- Nơi này... Rốt cục là nơi nào?

Lặc Mỗ cực kỳ suy yếu đưa mắt nhìn Tác Phổ, mở miệng hỏi.

- Vậy sao, không thể tưởng được người lại tỉnh lại thật, quả nhiên giống như lời của Tiêu đoàn trưởng.

Tác Phổ thấy Lặc Mỗ hơi mở hai mắt, giọng điệu thoải mái nói:

- Nơi này là nơi nào à? Đương nhiên là căn cứ quân sự Bối La.

- Căn cứ quân sự Bối La?

Lặc Mỗ hơi lặp lại mấy chữ này, trong óc lại nhớ tới cảnh trước khi ngất đi. Khung máy móc Ma Văn đồng loạt bắn ra, chỉ là không ngờ được mình chưa chết.

- Ta muốn xin gặp quan chỉ huy cao nhất của các người.

Điều chỉnh lại suy nghĩ một chút, Lặc Mỗ suy yếu nói.

367. Chương 367: Tiến Cảnh

- Muốn gặp trưởng quan nhà ta, cũng được, nhưng không phải bây giờ.

Tác Phổ nghiêm nghị đáp lời, giọng điệu không có khinh miệt, cũng không có khách khí. Tiếp theo rót chất lỏng không rõ vào trong thân thể Lặc Mỗ, chủ yếu là xúc tiến khôi phục cơ năng thân thể của Lặc Mỗ.

- Vậy khi nào ta có thể gặp hắn, ta muốn nói đàm phán với hắn.

Lặc Mỗ hỏi tiếp.

- Cái này... không chắc chắn được, bởi vì không ai dám quấy rầy trưởng quan, có lẽ ngày mai ngài ấy sẽ đi Ban điều trị.

Tác Phổ nói tiếp, tiện tay viết viết vẽ vẽ trên báo cáo bệnh tình bên cạnh, gõ nhẹ vào song sắt bên dưới, sau đó rời đi.

Cùng lúc đó, trong nhà máy Con Rệp, ngoại trừ Ma Văn khung máy móc, các công trình nghiên cứu khác cũng đang tiến hành trật tự, trong đó bao gồm Ma Văn khung máy móc bỏ túi, xe tăng Ma Văn hạng nặng hay chiến cơ Ma Văn kiểu mới...

Mà mấy thứ này, toàn bộ đều sử dụng kỹ thuật truyền dẫn thần kinh.

Có thể nói nhà máy Con Rệp lúc này đã triệt để biến thành một công cụ đốt tiền và kiếm tiền.

Thoáng cái, 5 ngày trôi qua.

Tiêu Hoàng ở trong thư viện Bối La, trên cơ bản vẫn ở trong trạng thái bế quan, mỗi ngày chỉ làm 3 chuyên: chuyên thứ nhất là tiếp tục nghiên cứu bí tịch Đế văn cùng Ngự Độ; thứ hai là chế tạo Ma Văn trung tâm điều khiển chính; thời gian còn lại, toàn là tiêu hao trong tu luyện cực kỳ đau khổ.

Thật khó tưởng tượng được, Tiêu Hoàng lại có thể chịu đựng được loại tu luyện đau khổ này suốt 5 ngày, mà nó cũng đưa tới đáp trả thật lớn. Lúc này, Ngự lực của Tiêu Hoàng đã lên đến 6989 cổ, chỉ cần tiến hành một lần nữa là có thể tăng lên Ngự sư cấp hai, bước vào hàng ngũ Ngự sư cấp trên, không còn là một kẻ sơ cấp nữa.

Mặt khác, còn có một chỗ tốt kèm theo, loại nước thuốc Phí Đằng này có công hiệu bài trừ độc tố cho thân thể. Mấy ngày đầu, Tiêu Hoàng bị làm đến chết đi sống lại, mấy ngày gần đây cảm thấy thân thể sáng khoái, những độc tố dịch màu trắng tích tụ trong người Tiêu Hoàng cũng bị dọn sạch không ít.

Tuy rằng sắc mặt vẫn tái nhợt như trước, nhưng tơ máu trong mắt cùng túi mắt hơi xanh đã rút đi nhiều.

Tiêu Hoàng lúc này vẫn ngồi trên chiếc giường nhỏ, vừa trải qua một lần tu luyện đau khổ, Tiêu Hoàng vẫn không lựa chọn ngừng lại, mà lại rót nước thuốc Phí Đằng vào ống kim Ma Văn, cắm vào người, cùng lúc chịu đựng đau đớn, khép mắt lại.

Ngự lực trong người sôi trào lên, Tiêu Hoàng lại bắt đầu dùng Huyết Thí tu luyện pháp điều động Ngự lực náo động trong người, thúc đẩy nó trở nên mạnh hơn.

Dù đã trải qua nhiều ngày, nhưng Tiêu Hoàng vẫn không thể thích ứng với cảm giác đau đớn cùng cực này. Mỗi một lần chích nó vào người, trái tim Tiêu Hoàng luôn đập mạnh, nhưng ngậm lại, không làm thế thì mình có thể làm gì đây?

Ở thế giới này, không thành kẻ mạnh thì có nghĩa là sẽ bị người ta dẫm dưới chân, ngoại trừ đi theo bước người mạnh, Tiêu Hoàng dường như không có mục tiêu gì. Là người đều phải có chó theo đuổi, nếu không thì chỉ có thể trở thành cái xác không hồn.

Một giờ dày vò chết đi sống lại đã qua, khi Tiêu Hoàng mở ra đôi mắt mệt mỏi, Ngự lực đã đạt 7009 cổ, đột phá thành công lên trình độ Ngự sư cấp hai!

Nhưng mà sắc mặt mỗi một của Tiêu Hoàng đã không có sức thể hiện vẻ vui mừng, đặt cây kim Ma Văn vào trong hộp gỗ kim ti, Tiêu Hoàng vẫn duy trì tư thế ngồi xếp bằng, trực tiếp ngã ngồi trên giường, ánh mắt mong chờ ngơ ngác nhìn trần nhà, chỉ là khóe miệng khẽ cong lên đang nói rõ nội tâm hiện tại.

Mọi thứ đều im ắng.

Ngủ ngơi 1 tiếng, Tiêu Hoàng mới cố gắng ngồi dậy, nhìn thời gian, đã đến 1 giờ chiều.

Bởi vì Tiêu Hoàng có đặt một ít Hàn băng vạn năm trong phòng, cho nên hơi lạnh, nhưng mặt trời ngoài cửa sổ thật là độc ác, mùa hè nơi này còn nóng bức hơn cả Thái Ngộ thành.

Hơi cảm nhận Ngự lực trong người, còn có không ít, Ma Văn Châu xanh đen còn chưa sử dụng, vì thể Tiêu Hoàng không nghĩ nữa, lấy ra Hàn Võ đặt trong tay, tiếp theo lại nhắm mắt, chuẩn bị thăng cấp Hàn Võ.

Bởi vì trong thời gian này chế tạo Ma Văn khung máy móc, hơn nữa chiến đấu không ngừng, năng lượng tồn trữ trong Hàn Võ đã đủ để tiến hành thăng cấp.

Tiêu Hoàng từ từ rút Ngự lực vào Hàn Võ, đoàn năng lượng khổng lồ như biển lại hiện lên trong cảm nhận của Tiêu Hoàng.

Bởi vì nhiều lần tiến hành thăng cấp tương ứng với Ma Văn Châu lam đậm, bởi vậy Tiêu Hoàng đã quen với việc tiếp theo phải làm như thế nào, đó là dùng năng lượng Ngự sư cấp hai có thể phát ra để kích hoạt toàn bộ.

Giống như hòa tan một ngọn núi băng, đồng thời Tiêu Hoàng cảm nhận rõ ràng một cô năng lượng mới tinh đang được phát ra.

Khoảng hai mươi mấy giây sau, trong đó sử dụng Ma Văn Châu xanh đen một lần, văn lộ Hàn Võ hiện lên hào quang, một mảnh năng lượng trong đó được kích hoạt xong, cũng tuyên bố Ma Văn Châu lam đậm thăng cấp Ngự sư cấp hai.

Mở mắt ra, Hàn Võ đã trở về bình thường, Tiêu Hoàng liền gắn Hàn Võ vào chuỗi trang sức Hoàng Kỳ, bảo quản trên người.

Mặc lại áo giáp Chích long rách nát, đeo bao Ma Văn, Tiêu Hoàng đi ra khỏi thư viện Bối La, bước vào sân huấn luyện Chiến văn gần đó.

Sân huấn luyện này là một khu sân huấn luyện Chiến văn vừa cải tạo xong, chủ yếu là tiến hành huấn luyện tăng mạnh các loại dụng cụ Ma Văn.

Bởi vì phần lớn binh lính đang tiến hành tu luyện Ngự lực, bởi vậy lúc này có phần trống trải, tùy tiện tìm một chỗ sân huấn luyện rộng lớn, Tiêu Hoàng đẩy cửa tiến vào.

Điều chỉnh hơi thở một lúc, Tiêu Hoàng lập tức khởi động Hàn Võ, bắt đầu dựa theo bản năng khởi động Hàn Võ tới Ngự sư cấp hai, kỹ năng đặc biệt.

Nháy mắt khi Tiêu Hoàng khởi động kỹ năng mới, sân huấn luyện rộng lớn đột nhiên bay đầy bông tuyết màu lam. Theo Tiêu Hoàng không ngừng thao túng bằng Ngự lực, bông tuyết cũng biến đổi theo, khi là tuyết nhỏ lác đác, lúc thì biến thành tuyết to như lông ngỗng.

Thậm chí Tiêu Hoàng có thể cảm nhận được vốn không khí oi bức đột ngột trở nên rét lạnh, chỉ vài giây ngắn ngủi, nhiệt độ không khí trực tiếp xuống gần dưới

Có thể thay đổi nhiệt độ và thời tiết trong phạm vi nhất định! Tiêu Hoàng nhận thức được tác dụng của kỹ năng mới, đồng thời căn cứ cường độ năng lượng Hàn

Võ trên cánh tay suy đoán, loại thay đổi này có hiệu quả trong đường kính 500m, càng gần trung tâm sẽ càng cảm nhận rõ ràng.

Rõ ràng, chỉ cần khởi động kỹ năng này, như vậy bất cứ lúc nào cũng sẽ biến thành sân nhà ỉn chiến đấu!

Chỉ vài phút ngắn ngủi, Tiêu Hoàng thấy được trên mặt đất hợp kim đã phủ một tầng băng tuyết màu lam đậm, đồng thời Ngự lực cũng đang bị tiêu hao từng chút.

Bỗng nhiên Tiêu Hoàng hơi đổi sắc, trực tiếp mở trạng thái này tới mức lớn nhất. Chỉ thấy giữa “bầu trời” đã không rơi xuống bông tuyết lam nữa, mà là những khối băng sắc nhọn to bằng ngón cái, cạch cạch ghim vào trong băng tuyết, giống như phi đao giáng xuống từ trên trời.

Cũng ở dưới trạng thái này, Ngự lực cũng tiêu hao càng nhanh, mỗi giây tiêu hao hơn 10 cổ.

Bởi vậy Tiêu Hoàng cũng không dám giữ trạng thái này lâu, xem hiệu quả một chút liền tắt đi.

Kỹ năng này, Tiêu Hoàng đặt tên là Thiên Tuyết, đồng thời cũng tràn ngập chờ mong. Nguyên nhân đó là đường kính hiện tại là 500m, nhưng nếu tới Ngự sư cấp ba, hoặc là Đại Ngự sư thì sẽ thế nào? Thậm chí đến Ngự hồn, có phải trực tiếp nhấn chìm cả một tinh cầu giữa trời bằng đất tuyết!

Ngừng Thiên Tuyết, Tiêu Hoàng nhìn vào góc, đối diện là cây tạ dài lm, tiếp theo vươn tay tới, mở 5 ngón tay, trong lòng bàn tay lóng lánh màu tím.

Nhìn lại cây tạ, tuyết màu lam bao phủ xung quanh đột nhiên bay lên, giống như một đám băng tuyết bao vây cây tạ bên trong.

Vài giây sau, Tiêu Hoàng điều động Ngự lực, chỉ nghe một tiếng trầm đục, cây tạ tay đã bị đóng băng giữa Hàn băng vạn năm.

Đây là kỹ năng đóng băng bản cường hóa của Tiêu Hoàng, điều kiện phóng ra là phải ở chỗ có băng tuyết màu lam bao phủ.

Băng tuyết bao trùm càng dày, Tiêu Hoàng phóng ra các kỳ năng sẽ càng đơn giản.

Tiếp theo, Tiêu Hoàng lại huấn luyện 1 giờ ở trong phòng huấn luyện Chiến văn mới đi ra, trước khi đi, dùng Hàn Võ hòa tan toàn bộ băng tuyết.

Quay lại thư viện Bối La, ăn một chút, Tiêu Hoàng lấy ra 3 cái Ma Văn trung tâm điều khiển chính cùng với bộ Ma Văn phối hợp, đánh số, đặt vào hộp kim loại, sau đó cầm hộp kim loại cùng ba lô chạy tới nhà máy Con Rệp.

Trải qua thời gian làm quen phát triển, nhà máy Con Rệp đã dần dần đi lên quỹ đạo.

Vừa xuống tầng 2 dưới lòng đất, Tiêu Hoàng thấy được 5 chiếc Ma Văn khung máy móc mới tinh, đã được chế tạo xong, năng suất chế tạo đã đạt tới mức nhất định.

Ngoài ra, ở trong phòng lớn khác, Tiêu Hoàng còn thấy được một chiếc chiến đấu cơ Ma Văn hình thù quái dị, có 7-8 nhân viên đang nói chuyện với nhau ở xung quanh.

So với chiến đấu cơ Ma Văn thường quy, chiến đấu cơ Ma Văn này có hình tam giác, chế tạo bằng hợp kim Vi Mễ. Chiến đấu cơ Ma Văn này là do Mạc Hi nghiên cứu ra, đặt tên là Ngân Diệu, đặc điểm lớn nhất là bảo trì tính năng chiến đấu cơ bình thường, đồng thời tốc độ tăng thêm 30%.

368. Chương 368: Khiêu Tào Khung Máy Móc

Không ở lại tầng 2, Tiêu Hoàng đi xuống tầng 3, bảo vệ nơi này cực kỳ cẩn mật, chọn lựa kỹ càng 50 binh sĩ từ quân đoàn Bối La, ngày đêm không ngừng trông coi, tổ tình anh cũng đóng quân lâm thời ở trong này.

Đương nhiên, sẽ không có người cản trở Tiêu Hoàng, đi thẳng tự nhiên. Tiêu Hoàng cũng phân phó không phải trường hợp nghi thức, không cần chào hỏi, chỉ cần biết là được rồi.

Đẩy cửa vào phòng nghiên cứu số 1, lúc này Tiêu Hoàng thấy Mạc Hi đang úp ngực lên bàn tròn, lỗ tai gắp một cây bút hai màu, đang nghiên cứu gì đó với mấy nhân viên, ở giữa bàn tròn là hai bản thiết kế, một tấm là sa trung.

Thấy Tiêu Hoàng xuất hiện, Mạc Hi lại ném ra chiêu bài tươi cười, tiếp theo đứng dậy đi tới Tiêu Hoàng.

- Tiêu ca, đã hoàn thành được 5 chiếc Ma Văn khung máy móc, chỉ chờ Ma Văn trung tâm điều khiển chính mà thôi, tuần này đã hoàn thành bao nhiêu bộ rồi?

Mạc Hi thân thiết hỏi, ánh mắt trực tiếp tập trung vào hộp kim loại trong tay Tiêu Hoàng.

- Tổng cộng 3 bộ!

Tiêu Hoàng không đổi sắc trả lời, đưa hộp kim loại cho Mạc Hi.

- 3 bộ, cũng được rồi, trước nay chúng ta chỉ có 4 bộ Ma Văn khung máy móc sản xuất xong, phía chiến tuyến Tây Cương đang thúc giục, vừa vặn đưa qua 4 chiếc.Ồ, đúng rồi, Tiêu ca, dựa theo lẽ thường thì Kiệt Thân cùng Phùng Chính đặt hàng 2 chiếc bản xa hoa, nhưng chúng ta có rất nhiều hợp kim Vi Mễ, đưa đi 4 chiếc Ma Văn khung máy móc, dứt khoát dùng hợp kim Vi Mễ làm áo giáp là được, cũng bớt chuyên cho chúng ta.

Mạc Hi trưng cầu ý kiến Tiêu Hoàng.

- Không được.

Tiêu Hoàng dứt khoát từ chối:

- Tốn sức cũng phải thay áo giáp hợp kim bình thường cho bản giá rẻ. Có điều người phải biết rõ, đó là bản bình thường cùng bản giá rẻ nếu không có khác biệt quá lớn, vậy thì cần bản xa hoa làm gì? Đến lúc đó người ta chẳng những sẽ không cảm tạ chúng ta, còn có thể cảm thấy bản xa hoa của chúng ta chẳng qua là gạt người. Hàng hóa mà, chỉ có so sánh thì mới có giá trị.

Nghe Tiêu Hoàng nói thế, Mạc Hi khẽ giật mình, rõ ràng Tiêu Hoàng nói rất có lý, chỉ có làm bọn họ cảm nhận được bản giá rẻ không tệ, bản xa hoa rất tốt, vậy mới thu hút được càng nhiều người mua bản xa hoa, đến lúc đó mới có thể kiếm được nhiều tiền.

- Mặt khác, ta vừa mới chế tạo ra Ma Văn trung tâm điều khiển chính, gắn vào bản xa hoa, từ máy số 1 số 2 đào thải xuống gắn vào trong bản giá rẻ.

Tiêu Hoàng căn dặn tiếp.

- Hiểu rồi.

Lần này Mạc Hi thoải mái gạt đầu, giống như được Tiêu Hoàng chỉ điểm đã hoàn toàn thông suốt.

- Nếu không có chuyện gì, ta đi trước.

Tiêu Hoàng không nói nữa, chuẩn bị đi.

- Chờ đã, chờ đã, Tiêu ca.

Bỗng nhiên Mạc Hi kéo Tiêu Hoàng lại, trong ánh mắt hiện lên một tia thần bí.

- Có chuyện gì?

Tiêu Hoàng quay đầu, không đổi sắc nói.

- Có muốn xem thứ chúng ta mới nghiên cứu ra không, vừa đúng lúc, Tiêu ca tới một chuyến cũng không dè, phê lời bình xem nào?

Mạc Hi thần bí nói.

Nhìn biểu tình của Mạc Hi, Tiêu Hoàng quá quen thuộc, nhưng dù sao vẫn gợi lòng hiếu kỳ của Tiêu Hoàng. Không nói thừa, ra hiệu Mạc Hi dẫn đường.

Vòng vo mấy vòng ở tầng 3, Mạc Hi dẫn Tiêu Hoàng vào thí nghiệm có cửa bằng hợp kim Vi Mê rất dày. Mở ra cánh cửa nặng nề, chỉ thấy bên trong là bức tường thủy tinh tinh thể hóa, bên trong là Ma Văn khung máy móc chỉ cao 1.5m, dài 2m, hình dạng giống như bộ ngựa, nhất là hai chi trước gắn hai cái lưỡi dao, cùng với phần cánh xếp trên lưng.

- Đây là cái gì?

Thấy thứ kỳ quái này, Tiêu Hoàng kinh ngạc hỏi.

Mạc Hi ra vẻ thần bí không nói thẳng, chỉ ra hiệu với nhân viên tổ tình anh bên cạnh. Nhân viên tổ tình anh hiểu ý, lập tức tiến vào trong tường thủy tinh, sau đó mở Ma Văn khung máy móc, ngồi vào khoang điều khiển, gắn kim Ma Văn vào người.

Một lát sau, Ma Văn khung máy móc bỗng tút trước mắt như có được sinh mệnh, di chuyển rất nhanh trong phòng thí nghiệm, động tác rất nhanh nhẹn, cuối cùng vượt qua cả Phong văn bình thường. Quan trọng hơn là còn có thể tiến hành bay ở tầng thấp trong khoảng cách ngắn, hai lưỡi dao rên bằng hợp kim Vi Mê gần phía trước càng không gì không phá được.

- Đây là Khiêu Tao do chúng ta mới nghiên cứu chế tạo ra, sao hả?

Mạc Hi hỏi Tiêu Hoàng.

- Ta muốn biết ưu thế của thứ này ở chỗ nào?

Tiêu Hoàng nhìn Ma Văn khung máy móc này hỏi, tràn đầy vẻ tò mò.

- Thứ nhất, giá trị chế tạo rẻ, 1000 kim một chiếc. Thứ hai, có thể sản xuất nhanh chóng, tuy rằng có chỗ huyền diệu, nhưng kết cấu đơn giản. Thứ ba, yêu cầu người điều khiển rất thấp, Ngự giả cấp một là được, rất dễ làm quen.

Mạc Hi tràn đầy tin tưởng trả lời.

Tiêu Hoàng nghe vậy, nhướn mày, lập tức có hứng thú. Đúng, nếu thứ này xuất hiện riêng lẻ, uy lực quả thật không thể so sánh được với Ma Văn khung máy móc, nhưng nếu một đám thi sao? Ngập trời ngập đất? Tuyệt đối là một đàn châu chấu, nơi đi qua không còn mảnh giáp.

- Thứ tốt.

Tiêu Hoàng đưa ra đánh giá.

- Không biết Tiêu ca có đề nghị gì hay?

Mạc Hi cười hì hì hỏi, rõ ràng Tiêu Hoàng đánh giá như thế còn tốt hơn cả vạn người ca ngời. Hẳn biết Tiêu Hoàng là người tâm tư tỉ mỉ, Tiêu Hoàng nói được thì là được, ở chung lâu ngày sẽ tạo thành bản năng tin cậy.

Tiêu Hoàng không trả lời ngay, ngón tay vuốt cằm, thường hay vuốt mũi.

Khoảng 20 phút sau, Tiêu Hoàng mới bắt đầu nói:

- Đầu tiên, năng lực chịu đòn của thứ này có phần không đủ, phải có thêm trang bị chạy trốn, nếu không lọt vào tấn công dữ dội, rất có thể sẽ biến thành quan tài kim loại. Thứ hai, tốt nhất trang bị khe cắm vạn năng, có thể để người dùng Khí văn gắn vào trang bị vũ khí mà bản thân am hiểu vào, mà không phải ráp khuôn một loại vũ khí. Thứ ba, lưỡi dao ở phía trước, tốt nhất là dùng Văn khí, như vậy lực công kích sẽ lớn hơn. Thứ tư, cũng là cái cuối cùng, có thể gắn thêm ống phóng Ma Văn vào cuối đuôi Khiêu Tao, có thể đang bay khoảng cách ngắn, nháy mắt tăng tốc, dùng như thủ đoạn xung phong.

Tiêu Hoàng một hơi, nói ra một đồng ý kiến.

Lúc này Mạc Hi không trả lời, đang liên tục gật đầu, hơn nữa ghi mỗi câu của Tiêu Hoàng vào sổ tay.

- Mặt khác, Tiêu ca, còn có thứ khác, ngài theo ta tới đây.

Mạc Hi nói xong, liền dẫn Tiêu Hoàng vào phòng thí nghiệm số 2 ở bên cạnh, bên trong là một khối đá, nhìn giống như thiên thạch.

- Đây là cái gì?

Tiêu Hoàng kinh ngạc nói.

Mạc Hi trả lời, tiếp theo điều khiển Ma Văn trong tay, chỉ thấy khối đá hình dạng không quy tắc dài cỡ 2m này từ từ tách ra làm đôi, bên trong là dụng cụ Ma Văn đường kính không tới lm.

- Nó là máy thăm dò bí ẩn cao, chất liệu bên ngoài giống như thiên thạch, kỳ thật là vật liệu khó thăm dò. Trước đó ta thương lượng với La Kiệt, thừa dịp vận chuyển Ma Văn khung máy móc đặt 5-6 cái ở ngoài Hi Lạc tinh, xem có thể thu gom được tình báo giá trị nào không, chỉ là không biết Tiêu ca có ý kiến gì?

Mạc Hi nói tiếp.

- Cái này đương nhiên là được.

Tiêu Hoàng sáng khoái nói.

Bây giờ nhân duyên của quân đoàn Bối La ở chiến tuyến Tây Cương không quá tốt, nhất là phía Mạn Đạt, hoặc là quân đoàn Văn Đoàn, quân đoàn Tô Môn, còn có đoàn liên hợp số 9, toàn bộ đều coi quân đoàn Bối La là cái đinh trong mắt.

Hơn nữa Duy Lâm công quốc chắc chắn sẽ áp dụng hành động với quân đoàn Bối La đang nghỉ ngơi, trông cậy vào bọn họ thu thập tình báo, sau đó nhắc nhở quân đoàn Bối La, có lẽ không thể nào. Nếu là thế, còn không bằng tự lực cánh sinh.

Từ sau sự kiện quân đoàn Vân Đuan, Tiêu Hoàng trở về Vũ Nhuận Tinh, trong lòng đã có dự tính tự lực cánh sinh, tranh thủ trong bóng tối thoát khỏi sự khống chế của chiến tuyến Tây Cương, hình thành một quân đoàn độc lập.

Chỗ dựa duy nhất là chính mình, đây là chân lý vô thượng mà Tiêu Hoàng đã quen thờ phụng.

Không ở lại nhà máy Con Rệp lâu, Tiêu Hoàng quay lại căn cứ quân sự Bối La, lập tức chạy tới Ban tổng điều trị, chuẩn bị trị liệu phục hồi thương binh.

Nhưng Tiêu Hoàng mới bước vào cửa Ban tổng điều trị, Tác Phổ bỗng nhiên xuất hiện, báo cáo với Tiêu Hoàng:

- Trưởng quan, mấy ngày trước Lạc Mỗ tỉnh lại, tình huống coi như tốt.

-Ừ.

Tiêu Hoàng cũng không tỏ vẻ gì, chỉ khẽ gật đầu, sắc mặt không thay đổi, đây là chuyên trong dự kiến của hắn.

- Hắn yêu cầu gấp ngải.

Tác Phổ nhỏ giọng nói tiếp.

- Cứ nói ta không có thời gian, trừ khi có ngày hắn đưa ra thứ làm ta hứng thú, nếu không cứ ngồi chờ ở đó đi.

Tiêu Hoàng trả lời, liền bước vào lầu điều trị, bắt đầu chữa trị cho thương binh.

Hơn 600 người cần một mình Tiêu Hoàng điều trị, tuyệt đối là công trình khổng lồ. Chẳng qua Tiêu Hoàng đã không còn gấp gáp ban đầu, có thời gian liền điều trị vài người.

Đồng thời trong quá trình trị liệu, Tiêu Hoàng đang lo lắng một vấn đề khác, đó là bố trí nhà máy Con Rệp. Trước mắt nhà máy Con Rệp nghiên cứu đi vào quỹ đạo, nhưng canh gác lại không hoàn thiện.

Muốn để nhà máy Con Rệp bí mật lớn mạnh, phải nghĩ cách mới được.

Đến tối, chữa trị xong 10 thương binh, Tiêu Hoàng cũng hao gần hết Ngự lực. Vừa đi ra lầu điều trị, lúc này Tác Phổ lại đi tới.

- Đoàn trưởng, Lạc Mỗ kia cố ý yêu cầu gấp ngải, ngài xem có nên...

Tác Phổ nói nhỏ với Tiêu Hoàng.

Nghe thế, Tiêu Hoàng có phần không kiên nhẫn, nhưng ngấm nghĩ một lát, khoát tay ra hiệu Tác Phổ dẫn đường, đi tới chỗ giam giữ Lạc Mỗ.

369. Chương 369: Tự Cứu Lấy Mình!

Đi vào sở điều trị giam giữ Lạc Mỗ nhìn qua song sắt hợp kim, Tiêu Hoàng thấy được Lạc Mỗ mặc đồng phục bệnh nhân đang chống khuỷu tay trên đầu gối, mười ngón tay giao nhau ngồi trên giường bệnh.

Thấy Tiêu Hoàng tóc bạc xuất hiện ở cửa, thần sắc trống rỗng của Lạc Mỗ đột nhiên thay đổi, chần chờ một lúc, mới nói:

- Cho ta điều thuốc.

Nghe vậy, Tiêu Hoàng cũng không có phản ứng bất ngờ, đương nhiên Tiêu Hoàng cũng không có thuốc lá, ánh mắt liếc sang Tác Phổ.

Tác Phổ tự nhiên hiểu được ý của Tiêu Hoàng, lục lọi trên người một lúc, cuối cùng lấy ra nửa hộp thuốc đưa cho Tiêu Hoàng.

Tiêu Hoằng nhận lấy thuốc lá, nhìn hộp thuốc, rút một điếu đưa cho Lạc Mỗ, dùng hỏa văn châm thuốc cho hần.

Lạc Mỗ dùng sức hút vào một hơi, tiếp theo chậm chậm phun ra, vốn đang nhúu mày cũng từ từ giãn ra, tiếp theo quay đầu nhìn vào Tiêu Hoằng ngoài hàng rào, bình thản nói:

- Người định xử lý ta thế nào?

- Vốn muốn dùng người làm giao dịch với thủ trưởng Hà Long đổi người trở về, nhưng hần từ chối. Bây giờ người chỉ có hai lựa chọn: thứ nhất, người lấy ra thứ gì mà ta có hứng thú, chuộc thân cho người; thứ hai, đó là sẵn sàng bị giam suốt đời.

Tiêu Hoằng cũng thản nhiên đáp.

- Hà Long từ chối, không thể nào!

Lạc Mỗ nói, sắc mặt khó tin, mặc kệ thế nào hần cũng là quan chỉ huy quân đoàn thép, tự nhiên có chút giá trị.

Tiêu Hoằng không nói, mà lấy ra Ma Văn thông tin của Lạc Mỗ, mở lên, những ghi chép cuộc gọi với Hà Long trước đó hiển thị rõ trên màn hình, đương nhiên không thể biết được nội dung.

Nhìn thời gian liên lạc trên màn hình, đúng là trong lúc mình đang hôn mê, đương nhiên tin tức này cũng không thể chứng minh Tiêu Hoằng quả thật liên lạc bàn bạc chuộc thân với Hà Long, nhưng có lẽ Hà Long sẽ đề nghị. Nếu giao dịch thành công, như vậy Tiêu Hoằng sẽ thả người, không may, bây giờ hần vẫn đang ở trong này.

- Người đưa ra yêu cầu gì?

Lạc Mỗ lập tức nhìn vào điểm mấu chốt.

- Chỉ là một chiếc chiến hạm Ma Văn nhỏ mà thôi, Hà Long trả lời là ta đùa hă, hơn nữa trong mắt hần, dường như chỉ có tất cả đoàn trưởng chiến tuyến Tây Cương gom chung lại mới ngang giá với chiến hạm Ma Văn.

Tiêu Hoằng nói, đương nhiên trong lời này có đủ thành phần châm ngòi ly gián.

Lạc Mỗ nghe thế, không nói nữa, sắc mặt hiện lên vẻ mất mát nhàn nhạt. Đúng, hần biết rõ giá trị của mình, còn xa mới bằng chiến hạm Ma Văn, nhưng dù biết rõ điều này, trong lòng Lạc Mỗ vẫn có chút khó chịu.

Dù là Bộ tổng chỉ huy không lấy ra chiến hạm Ma Văn, cũng nên nghĩ cách khác, nhưng nhiều ngày qua vẫn không có tin tức gì.

- Ta không muốn nói cái khác, vừa đã nói rồi, hoặc là người lấy ra thứ ta hứng thú, hoặc là ở trong này cả đời, vứt bỏ năm tháng tốt đẹp. Đương nhiên ta cũng biết, thân là quân nhân, hần là phải nhiệt tình yêu quý quốc gia của mình, nhưng cái này cũng phải có điều kiện quyết định là quốc gia phải yêu quý người đã. Có lẽ người cũng nghe qua vương quốc Tát Vụ chứ, dùng 1000 tù binh chỉ đổi lấy 1 binh lính lạc trên chiến trường. Tuy rằng ta không phải một phần tử của Liên bang Tát Vụ, tuy rằng diện tích quốc thổ vương quốc Tát Vụ chỉ tương đương 1/200 Phục Thần Đế Quốc, nhưng vẫn là quốc gia làm ta kính nể. Ở trên chiến trường, không bỏ lại một đồng bọn, là vì để duy trì chủng tộc của mình.

Tiêu Hoằng nói.

Lạc Mỗ nghe thế, sắc mặt trở nên phức tạp, hần tự nhiên biết vương quốc Tát Vụ, cũng biết tổ chức chiến đấu của họ, quốc gia chỉ có ngàn vạn dân cư, bị kẻ địch bao vây xung quanh, nhưng vẫn đứng vững không ngã.

Hần càng biết rõ, nếu Duy Lâm công quốc vứt bỏ mình, như vậy mình có thể sống sau song sắt cả đời, đây là chuyên mà Lạc Mỗ không muốn nhìn tới. Hần còn trẻ, hần còn có thời gian, bước vào cảnh giới Đại Ngự sư hay Ngự hồn.

- Nếu người không muốn mỗi ngày mở mắt là nhìn thấy song sắt, hưởng thụ ánh mặt trời cũng là chuyên xa xỉ, vậy thì người tự cân nhắc kỹ. Lựa chọn tự cứu mình là cách duy nhất, người từng là đoàn trưởng, hẳn là biết không ít tình báo hữu dụng chứ.

Tiêu Hoàng nói xong, chuẩn bị bước đi.

- Nói đi, ta làm sao mới rời khỏi nơi này?

Rốt cuộc Lạc Mỗ không nhịn được, lên tiếng.

- Rất đơn giản, thông qua tin tức có giá trị, thúc đẩy quân đoàn Bối La lấy được chiến hạm Ma Văn, đến lúc đó người sẽ tự do, sau này muốn làm gì thì làm.

Tiêu Hoàng trả lời, sau đó từ từ bước đi.

- Chờ đã, tuy rằng ta không biết động tác nhằm vào chiến tuyến Tây Cương của Duy Lâm công quốc hiện giờ, nhưng ta biết quần thiên thạch La Lạp là mấu chốt tinh tức của Hi Lạc Tinh, phần lớn tin tức vô tuyến đều sẽ đi qua nơi đó.

Lạc Mỗ nói ra.

- Nhớ rồi, hy vọng người nói có thể sử dụng được.

Tiêu Hoàng trả lời, tiếp đó đi ra ngoài, sau đó thông báo tin tức này cho Mạc Hi bảo hắn gửi một bộ mắt nhìn trộm đi vào quần thiên thạch La Lạp, mặc kệ Lạc Mỗ có phải nói thật hay không.

Rời Ban tổng điều trị, Tiêu Hoàng liên lạc với Sở Ngân Xuyên, Mạc Huyền, ra lệnh bọn họ gọi người phụ trách hai công ty âm thầm nắm giữ, ngày mai đi căn cứ quân sự Bối La một chuyến.

Vừa định cất Ma Văn thông tin, kết quả Ma Văn thông tin lại rung lên, người gọi là quản lý chỗ tiếp đón.

- Chuyện gì?

Nhận cuộc gọi, Tiêu Hoàng không nóng lạnh hỏi. Theo lẽ thường, công việc tiếp đón ngoại trừ quản lý ra sẽ có Tân Du phụ trách, dường như không có liên quan với Tiêu Hoàng.

- Đoàn trưởng, có một người tự xưng là Mai Kiệt yêu cầu gặp ngài.

Quản lý nghe ngữ khí âm trầm của Tiêu Hoàng, cẩn thận nói. Hắn biết rõ tuy rằng Tiêu Hoàng là đoàn trưởng, nhưng không thích bị người quấy rầy, những chuyện thường thường nhỏ nhặt vẫn do mấy người La Kiệt quản lý, nhưng bây giờ hết cách, tên tự xưng Mai Kiệt kia vẫn cứ bám mãi không buông.

Trước đó Tiêu Hoàng đã có quy định đối xử tử tế với mọi người đến thăm không có địch ý, không còn cách nào mới gọi tới Tiêu Hoàng.

Tiêu Hoàng nghe vậy, bước chân không kiềm được chậm lại. Mai Kiệt là ai, làm sao hắn quên được, nghe nói đã trở thành tân đương gia Tập đoàn Khoa Long ở Thái Ngộ thành. Bộ Đồ đối mặt với Mai Kiệt “yếu đuối” cũng không hạ sát thủ, buông tha Mai Kiệt như thả một con kiến.

Chỉ là không ngờ được, Mai Kiệt lại xuất hiện ở chỗ này.

Mặc kệ từ mặt nào, cảm giác của Tiêu Hoàng đối với Mai Kiệt cũng khá đặc thù, giống như người có tính tượng trưng nhất trong đoạn tình cảm đặc thù đó. Đồng thời Tiêu Hoàng cũng biết rõ, Mai Kiệt từng giúp Tiêu Hoàng, người khác coi Mai Kiệt là người nhu nhược, nhưng là Tiêu Hoàng chưa từng xem hắn như thế.

- Đợi đã, ta lập tức sang đó.

Chần chờ một lúc, Tiêu Hoàng mới cất liên lạc, đổi hướng thẳng tới khu tiếp đón.

Dựa vào binh sĩ tiếp đón chỉ đường, Tiêu Hoàng đi tới văn phòng quản lý, nhìn

qua cửa, Tiêu Hoàng gặp được Mai Kiệt, trước kia luôn thích sạch sẽ, giờ đây khóe miệng có râu, sắc mặt coi như bình thường.

Nhìn Tiêu Hoàng ngoài cửa, sắc mặt Mai Kiệt hơi cứng ngắc, tiếp theo khôi phục bình thường. Bây giờ hình ảnh Tiêu Hoàng đã nổi danh Vũ Nhuận Tinh, các đài truyền hình liên tục phát tin.

- Tìm ta... có chuyện gì?

Tiêu Hoàng bình thần hỏi, rõ ràng lúc này Mai Kiệt ở trong mắt Tiêu Hoàng chính là một chiếc chìa khóa, vô tình mở ra quá khứ phủ bụi của Tiêu Hoàng.

- Ta muốn gia nhập quân đội Bối La.

Mai Kiệt bình thần nói.

- Gia nhập quân đoàn Bối La? Vậy vợ con người làm sao? Còn có Tập đoàn Khoa Long của người.

Tiêu Hoàng hỏi, tiếp theo ngồi đối diện Mai Kiệt.

Tuy rằng vẫn là hai người, nhưng lúc này mọi thứ đã là cảnh còn người mất. Tiêu Hoàng không còn là ông chủ nhỏ trước đây, Mai Kiệt cũng dường như không còn là Mai Kiệt trước đó.

Quản lý ở một bên tự nhiên nghe được lời hai người nói, có lẽ là người quen rất ít của Tiêu Hoàng, bởi vậy thức thối im lặng rời phòng.

- Vợ con ta đã an bài xong, Tập đoàn Khoa Long cũng vậy, hơn nữa ngay hôm qua đã thăng cấp thành công đến chuẩn Ngự sư, ta nghĩ hiện giờ ta hẳn nên làm chút chuyện cho anh trai ta.

Mai Kiệt trả lời, cả người tang thương, hiển nhiên dù Bộ Đồ rời đi, trong lòng hẳn vẫn chịu đủ dày vò.

Có thể nói Mai Kiệt vốn không cân nhắc gia nhập quân đội, nhưng từ khi Tiêu Hoàng đại bại Duy Lâm công quốc, ương ngạnh sống đến bây giờ, ăn miếng trả miếng, lấy máu trả máu, hành động này như một loại khích lệ với Mai Kiệt, cũng là một loại trào phúng. Mai Kiệt còn nhớ những lời Tiêu Hoàng nói ở dưới khách sạn đã nói với Mai Kiệt, hiển nhiên Tiêu Hoàng đang làm từng bước một.

Mà Mai Kiệt lựa chọn như thế, bỏ qua cuộc sống xa hoa ở Thái Ngô thành, cũng là một loại an ủi nội tâm, đối mặt với thù giết anh, nếu nhẫn nhịn, trách cứ cùng áy náy trong lòng sẽ như cơn ác mộng quanh quẩn mãi.

Không thể phủ nhận, Mai Kiệt xuất hiện ở đây cũng là một loại tự cứu rỗi mình.

Đối mặt yêu cầu này, Tiêu Hoàng không lập tức đáp lời, cả phòng chìm vào yên tĩnh, chỉ có tiếng ve kêu ngoài cửa sổ mới đôi lúc đánh vỡ yên tĩnh.

Đối với việc an bài Mai Kiệt thế nào, Tiêu Hoàng cũng không hỏi nhiều.

- Đơn nhập ngũ của người, ta phe chuẩn, chẳng qua người chỉ có thể bắt đầu từ binh nhì.

Hồi lâu sau, Tiêu Hoàng mới nói.

- Cảm ơn.

Mai Kiệt lên tiếng, biểu tình cũng giãn ra như trút được gánh nặng.

- Hy vọng người có thể tìm được an ủi nội tâm trong quân đội.

Tiêu Hoàng nói xong, không nhiều lời nữa, phát tin nhắn tới tên mập, liền đứng dậy đi ra cửa.

- Tiêu Hoàng.

Bỗng nhiên, Mai Kiệt nhìn Tiêu Hoàng đi ra cửa, nói tiếp:

- Mộ Khê Nhi, nàng nhờ ta hỏi người, sống có tốt không? Nàng cùng cầu cầu đều rất nhớ người.

Nghe Mai Kiệt nói ra ba chữ “Mộ Khê Nhi”, thân thể Tiêu Hoàng không khỏi cứng ngắc, trong nội tâm như bị thứ gì chọc thủng, sâu trong ánh mắt hiện lên một chút khác thường.

370. Chương 370: Tập Đoàn Thiên Xà Sinh Ra!

Mai Kiệt vẫn ngồi đó, tuy rằng chỉ nhìn bóng lưng Tiêu Hoàng, nhưng vẫn cảm nhận được tâm tình của Tiêu Hoàng. Hắn càng biết rõ hơn, sở dĩ Tiêu Hoàng vội vàng rời đi như thế chính là vì tránh né đề tài này, nhưng Mai Kiệt vẫn nói ra trước.

Lúc này, Mai Kiệt mơ hồ cảm nhận được tâm tình của Tiêu Hoàng.

- Người., nói cho nàng, nếu nàng vẫn khỏe, vậy thì bầu trời tốt đẹp!

Qua hồi lâu, Tiêu Hoàng mới nói, sau đó một mình yên lặng rời đi, chỉ để lại cái bóng cô đơn thê lương cho Mai Kiệt.

Mai Kiệt dường như có thể cảm nhận được nội tâm của Tiêu Hoàng, mọi người luôn có một mặt yếu đuối, có lẽ Tiêu Hoàng cũng không ngoại lệ. Dù sao Tiêu Hoàng cũng là một người sống, có tình cảm trong lòng.

Rời chỗ tiếp đón, Tiêu Hoàng đứng ở cửa, ngừng một lát, dường như đang thu xếp suy nghĩ trong lòng, tiếp theo ngửa đầu nhìn bầu trời đêm, liền một mình lặng lẽ biến mất trong bóng tối.

Còn bên phía tên mập, đã xong một ngày huấn luyện vất vả, đang ngồi cùng binh lính uống bia lạnh, đánh bài, trên mặt bàn vung vãi ngân tệ đồng tệ, không rõ là của ai, thậm chí có mấy binh lính vốn từ Liệp Ưng tham gia vào đó.

Trong doanh trại nhìn thật là thối nát.

Đây cũng là phong cách thường thấy của tên mập, lúc huấn luyện, thời điểm chiến đấu, dốc hết 120% tinh thần. Còn bình thường thì cứ tùy tiện là được, không cần phải làm ra vẻ bé ngoan, mệt quá đi.

- Đây là cuộc sống, phải như thế, muốn tiêu dao cứ tiêu dao, còn sống, phải sống cho sảng khoái.... Dừng lại! Copy text tại 'tu ng ho anh .c om'

Tên mập ngậm nửa liều thuốc, híp mắt, cái tay béo quét qua lá bài, lập tức ném ra bốn tấm.

- Doanh trưởng, Ma Văn thông tin của ngài mới rung, hình như có tin tức.

Trợ thủ của tên mập nhắc.

- Ai đó? Không thấy ta đang bận sao?

Tên mập rõ ràng không kiên nhẫn nói, bởi vì ngậm thuốc lá, nói ngọng nghẹo.

- Là lão đại nhắn tới.

Trợ thủ trả lời.

- Hả, là Tiêu ca.

Nghe được hai chữ "lão đại", tên mập liền giật mình, tiếp theo đột ngột đứng lên, chạy tới chỗ trợ thủ cầm lấy Ma Văn thông tin, không dám lười thôi.

Trên Ma Văn thông tin chỉ có một hàng chữ: Một người tên là Mai Kiệt, cấp bậc chuẩn Ngự sư, đang ở chỗ tiếp đón, sau này do người chỉ huy.

Nhìn thấy mấy chữ này, tên mập chớp mắt, không thể tin vào mắt mình. Tiêu Hoàng có lòng tốt như thế? Lại đưa nguyên vẹn một cái chuẩn Ngự sư tới đây.

Nhưng mà tên mập cũng không rề rà, vội chạy tới chỗ tiếp đón.

Lái xe Ma Văn chạy điên cuồng giữa căn cứ quân sự, khi tên mập tới chỗ tiếp đón, liền thấy một mình Mai Kiệt lẳng lặng ngồi ở phòng khách số một, ở trước mặt hắn là quản lý tiếp đón, những phòng khách khác đã tắt đèn.

- Người chính là Mai Kiệt?

Đi vào phòng khách số 1, tên mập hỏi.

- Là ta.

Mai Kiệt khách sáo chào.

- Không nói nhiều, đi theo ta, doanh 6 không thiếu gì, chỉ có thiếu người.

Tên mập làm ra vẻ rất thân quen, tùy tiện ôm vai Mai Kiệt, nói một tiếng với quản lý rồi đi ra cửa.

Mai Kiệt không kịp chống cự, cộng thêm thân thể to béo của tên mập, trực tiếp bị hất kéo ra ngoài.

- Đầu tiên, tự giới thiệu trước, ta tên Sở Tiểu Thiên, doanh trưởng doanh 6, sau lưng bọn họ đều gọi ta là bạch mập mập, gọi sao tùy người.

Đội vào xe Ma Văn quân dụng, tên mập thoải mái nói, không hề có chút dáng điệu doanh trưởng.

Tên mập hành động như thế, cũng là một loại an ủi đối với Mai Kiệt. Nói thật ra, buông bỏ Tập đoàn Khoa Long đi vào quân đoàn Bối La tông quân, Mai Kiệt thật ra vẫn có chút không yên lòng.

- Ta tên Mai Kiệt, là đồng hương với Tiêu Hoàng.

Mai Kiệt đáp lời.

- Nói như vậy, ngươi là bạn bè với Tiêu Hoàng?

Tên mập tò mò hỏi.

- Xem như vậy, chỉ là không biết Tiêu Hoàng nghĩ sao.

Mai Kiệt nói nhỏ.

- Còn sao nữa? Đương nhiên cũng là bạn rồi, ngươi đã là bạn của lão đại, cũng là bạn của Sở Tiểu Thiên ta. Yên tâm, bằng bản lĩnh của ngươi, sẽ nhanh chóng thăng cấp tới phó doanh trưởng, đến lúc đó chúng ta song kiếm hợp bích. Một ngày nào đó, doanh 6 chúng ta nhất định sẽ trở thành quân tử thần mà kẻ địch nghe đã sợ vỡ mật.

Tên mập hùng hồn hào hiệp nói, trong ánh mắt tràn ngập chờ mong, tiếp theo khởi động xe chạy đi doanh trại doanh 6.

Còn ở bên này, Tiêu Hoàng trở về thư viện Bối La, một mình lẳng lặng ngồi trong phòng chế văn, ngắm người nhìn hình ảnh Ma Văn, bên trong hình ảnh Ma Văn đó chứa ảnh chụp chung Tiêu Hoàng cùng Mộ Khê Nhi và cầu cầu. Lật một hồi, Tiêu Hoàng vẫn không có dừng khi mở ra, cứ thế ngắm người ở dưới ngọn đèn nhàn nhạt, không có biểu tình, cả người chất phác, nhưu mỳ.

Trôi qua hồi lâu, Tiêu Hoàng mới cầm lấy hình ảnh nhét vào người, sau đó cố gắng ném bỏ tạp niệm, khôi phục bình thường, cầm bí tịch Đế văn chong đèn đọc đêm, thần sắc dần dần tập trung.

Thăng đến đêm khuya, Tiêu Hoàng một nằm lên giường yên lặng đi vào giấc ngủ. Ngoại trừ tu luyện, tắm rửa, vẫn duy trì thói quen không cởi áo giáp.

Một ngày qua đi, 8 giờ sáng, Tiêu Hoàng mở mắt tùy tiện ăn vài thứ, liền đi phòng Ma Văn, tiếp tục nghiên cứu kỹ thuật Đế văn.

Tiêu Hoàng đã tính toán xong, đội kỹ thuật Đế văn nâng ột bước, lại chế tạo Chiến văn Ngự sư cấp hai cho riêng mình, cường hóa sức chiến đấu.

Tuy rằng Tiêu Hoàng thân là đoàn trưởng, nhưng Tiêu Hoàng không cho rằng như vậy sẽ vô tư. Như thường lệ, ở trong mắt Tiêu Hoàng chỉ có thực lực mới là đáng tin cậy nhất.

Nghiên cứu 2 tiếng, đến 10 giờ sáng, là thời gian Tiêu Hoàng cùng Mặc Huyền , Sở Ngân Xuyên gặp ông chủ công ty mở ngăm.

Mặc Huyền mở công ty ở Bối La thành, tên là Công ty Ai Nhân Hoắc Khắc, người làm chủ là thủ hạ cũ của Mặc Huyền, làm người vô cùng nhanh trí, chủ yếu phụ trách bán ra một chút hợp kim Vi Mê cùng với những sản phẩm khác.

về phần Vọng Tinh thành thì có vẻ quang minh chính đại hơn nhiều, mở công ty Vọng Xuyên, ông chủ chính là Sở Ngân Xuyên, chủ yếu phụ trách khai thác khoáng vật cùng tài liệu ở địa phương, bây giờ đã cung cấp cho nhà máy Con Rệp, còn Võ Tử Nam chính là công trình sư chủ yếu của công ty Vọng Xuyên.

Mang theo ba lô, Tiêu Hoàng rời thư viện Bối La liền nhìn ở phía khu 4, tàu Thiên Hạt cung cấp cho nhà máy Con Rệp chở 4 chiếc Ma Văn khung máy móc cùng với 5 chiếc mắt nhìn trộm bay lên trời, bí mật chạy tới chiến tuyến Tây

Cương.

Có 2 mục đích: thứ nhất là giao 4 chiếc Ma Văn khung máy móc đầu tiên cho quân đoàn đột kích Hải Long cùng quân đoàn số 241 sử dụng; thứ hai là thần không biết quỷ không hay bí mật thả ra mắt nhìn trộm.

Tiêu Hoàng cũng không hỏi nhiều những chuyện này, tin rằng Mạc Hi cùng Lôi Tất có thể làm tốt.

Lái xe Ma Văn quân dụng đi khoảng 20 phút, Tiêu Hoàng vào khu cảnh giới cao nhất, bước vào trong phòng khách.

Lúc này Tiêu Hoàng thấy đã có một lão già khoảng 60 tuổi, gầy gò, nhưng ánh mắt sáng ngời thay thế vị trí chỗ Mạc Huyền, hẳn là Lương Dịch Thi, thủ hạ cũ của Mạc Huyền.

Ngoài ra, đám người Mạc Hi, Sở Ngân Xuyên, La Kiệt cũng ở đây, chẳng qua trong lòng bồn chồn, không biết Tiêu Hoàng triệu tập họ tới có mục đích gì.

- Từ hôm nay trở đi, Ai Nhân Hoắc Khắc, Vọng Xuyên, Con Rệp, ba nhà liên hợp, tên là Tập đoàn Thiên Xà.

Ngồi vào vị trí chính, Tiêu Hoàng nói thẳng ra ý nghĩ của mình.

Nghe Tiêu Hoàng nói ra, Mạc Hi, Sở Ngân Xuyên thậm chí Lương Dịch Thi cũng nhìn nhau, sắc mặt không thay đổi lớn. Bọn họ đã sớm muốn làm như vậy, chỉ là không có Tiêu Hoàng cho phép, bọn họ không thể làm được.

- về phần phân công, nói cho rõ ràng: Ai Nhân Hoắc Khắc phụ trách kinh doanh, tiến hành tiêu thụ một số sản phẩm nhà máy Con Rệp nghiên cứu ra. Ma Văn khung máy móc cũng được, nhưng phải hạn chế, về phần sản phẩm khác, chỉ cần không uy hiếp tới quân đoàn Bối La thì có thể tiêu thụ. Chỗ này bản thân các người có thể cân nhắc được, không cần nhiều lời. Công ty Vọng Xuyên chủ yếu phụ trách thu gom tài liệu, nhà máy Con Rệp vẫn giữ chức trách cũ. Vì có thể để các người hoàn thiện tốt, quân đoàn Bối La cung cấp vốn 1 triệu kim cho các người.

Tiêu Hoàng nói rõ ràng ý nghĩ của mình.

Mục đích Tiêu Hoàng làm như vậy rất đơn giản, thứ nhất là liên hợp một chỗ, thuận tiện cho việc vận hành; thứ hai, đó là dốc sức bồi dưỡng tập đoàn Thiên Xà lớn mạnh, lớn mạnh đến mức quân đội cũng không lay động được.

Rõ ràng Tiêu Hoàng làm như thế là đang tạo đường lui ình, nếu ngày nào đó mình không cẩn thận trúng dao sau lưng, trong tay cũng nắm giữ con bài tập đoàn Thiên Xà, con bài càng mạnh, bản thân mình càng an toàn.

Nói trắng ra, Tiêu Hoàng không muốn bị người ta đè đầu cưỡi cổ, nhất là đám chiến tuyến Tây Cương kia.

- 1 triệu kim, nhiều như thế? Bây giờ chúng ta cũng không thiếu tiền.

Mạc Hi chớp mắt nói.

- Không thiếu tiền, vậy nghĩ cách làm ình thiếu tiền, không nên để ánh mắt chỉ nhìn vào chỗ bé bằng bàn tay ở quân đoàn Bối La, đứng cao một chút, phóng mắt nhìn xa một chút. Cả Vũ Nhuận Tinh lớn như vậy, hoàn toàn có thể lấy căn cứ quân sự Bối La làm trung tâm, mở rộng cảnh lá, nỗ lực công ty chi nhánh trên Vũ Nhuận Tinh.

Tiêu Hoàng nói.

- Tiêu Hoàng nói rất đúng, bây giờ quân đoàn Bối La đang lúc nổi danh, không thừa cơ lớn mạnh, còn đợi khi nào?

Lương Dịch Thi vuốt râu, trầm giọng nói. Tuy rằng lần đầu tiên gặp Tiêu Hoàng, nhưng linh ngộ thấu đáo ý tứ của Tiêu Hoàng.

Khi hùng mạnh mở mang bờ cõi, giấu tài khi xuống dốc, vận sức chờ phát động.

371. Chương 371: Ý Tưởng

372. Chương 372: Hậu Hoạn Vô Cùng

- Điều này...

Sở Ngân Xuyên nhất thời có chút không biết nói gì, hẳn biết rõ, nếu loại phối phương này đúng như lời của Tiêu Hoàng, chế tạo ra được thuốc lá không có hại, ngược lại còn có ừợ giúp tăng lên Ngự lực, thì đây tuyệt đối là phát minh có tiềm lực hạng nhất, giá trị không thể đo đếm được, thậm chí rất có thể về sau sẽ làm thay đổi cả một ngành sản xuất có lợi nhuận cực cao.

Mà Tiêu Hoàng lại dứt khoát giao phối phương cho hẳn, không thể nghi ngờ, đây chính là vô cùng tín nhiệm hẳn.

- Tuy rằng ta không biết, vì sao người vẫn luôn chiếu cố tới ta, nhưng ta tin chắc rằng chúng ta là người cùng một trận tuyến, có đúng không?

Tiêu Hoàng hướng ánh mắt về phía Sở Ngân Xuyên, nhẹ nhàng hỏi.

- Đúng vậy, đại nhân.

Sở Ngân Xuyên hơi gật đầu, nét mặt có thể nói là vô cùng phức tạp, nhưng càng nhiều hơn là một loại chấn động, hơn nữa lần này, Sở Ngân Xuyên xưng hô Tiêu Hoàng, cùng không phải là đoàn trưởng, mà là đại nhân, điều này dường như càng có hàm nghĩa sâu hơn, chỉ là Sở Ngân Xuyên vẫn không chịu nói rõ ra.

- Vậy thì cứ tiến hành thôi, lúc ban đầu phải cố mà quảng cáo, nhớ kỹ, phối phương không được tiết lộ ra ngoài, tìm vài người mà người tin được, tiến hành sản xuất.

Tiêu Hoàng lại nhắc nhở.

- Đại nhân yên tâm, toàn bộ người tại Vọng Tinh Thành, thì đều tin được, bọn họ cùng cam nguyện nghe theo ngài điều khiển.

Sở Ngân Xuyên chân thành nói.

Đảo mắt, thời gian ba ngày đã vội vàng trôi qua.

Vận binh hạm Thiên Hạc Hào đã bình an đến chiến tuyến Tây Cương.

Lúc này thì Hải Long đột kích quân đoàn, tuy rằng không gặp phải những đội quân cường hãn như Liệp Ưng quân đoàn, nhưng vẫn bị vây trong trạng thái giằng co với Dịch Đạt quân đoàn của Duy Lâm Công Quốc, hai bên đều có giao tranh mỗi ngày tại bắc bán cầu.

về phần quân đoàn số 241, vẫn bị xếp vào loại quân đoàn làm vật hi sinh.

Biết Thiên Hạc Hào chứa 4 chiếc Ma Văn khung máy móc, đã tới trạm trung chuyển hàng hóa số 5, Kiệt Thân và Phùng Chính hơi sưng sốt, nhưng ngay sau đó, trong mắt liền hiện lên niềm hưng phấn vô tận, không hề nghi ngờ, bọn họ đã đợi giờ khắc này được khoảng một tháng rồi.

Không chút tạm dừng, hai người này liền đồng thời rút khỏi chiến trường, chạy tới trạm trung chuyển hàng hóa số 1.

Mấy giờ sau, theo Kiệt Thân và Phùng Chính đã lần lượt đi tới trạm trung chuyển số 1, chỉ nhìn thấy 4 chiếc Ma Văn khung máy móc sáng lấp lánh, cùng với nguyên bộ vũ khí, đã cập bến ờng một kho hàng quy mô lớn, các loại vũ khí nguyên bộ cùng đã được xếp cẩn thận bên cạnh 4 chiếc Ma Văn khung máy móc này.

Đơn thuần từ vẻ ngoài, thậm chí về trình độ chế tác, tuyệt đối không thể chê vào đâu được, vô cùng tỉ mỉ, nhất là hộ giáp, dường như đã trải qua sửa chữa ưu hoá.

- Trong 4 chiếc Ma Văn khung máy móc này, có 2 chiếc là bản xa hoa, 2 chiếc khác là bản kinh tế, Trưởng quan nhà ta đã phân phó, mỗi một đoàn được 2 chiếc, mặt khác, vị này chính là Trưởng quan Ngô Trường Kỳ, hẩn phụ trách huấn luyện cho người lái của các người trong một ngày.

Hạ trưởng Tề Mặc của Thiên Hạc Hào nhẹ nhàng giới thiệu với hai vị đoàn trưởng này, sau đó nói:

- Hiện tại hai vị có thể nghiệm thu, sau khi hoàn thành, mời ký tên lên bản bàn giao, cũng thanh toán số tiền còn lại cho 4 chiếc Ma Văn khung máy móc này.

- Tốt, không thành vấn đề, không thành vấn đề.

Hai gã đoàn trưởng cùng đáp, sau đó đi tới bên cạnh Ma Văn khung máy móc, sắc mặt vui mừng quan sát, đánh giá, trong mắt tràn ngập vẻ hưng phấn.

Không hề nghi ngờ, về sau loại vũ khí này sẽ giải quyết nhu cầu khẩn cấp của bọn họ, hoàn toàn đánh vỡ cục diện bất lợi lúc này.

Chỉ hơi đánh giá một chút, hai vị đoàn trưởng liền gật gật vừa lòng, sau đó rất thống khoái mà ký tên lên bản bàn giao, cùng rất thống khoái mà trả tiền.

Việc tiếp theo phải làm đó là, tìm chọn ra các Khí Văn giả ưu tú trong quân của mình, tiếp nhận một ngày huấn luyện của Ngô Trường Kỳ.

về phần Tề Mặc hạ trưởng, thì mặt không đổi sắc, tiến vào trong Thiên Hạc Hào, ước định thời gian tới đón Ngô Trường Kỳ, sau đó rời khỏi trạm trung chuyển, lập tức chạy tới khu vực A Bỏ Lạ Tư vẫn Thạch.

Bày ra bộ dáng chạy tới Hải Lam Tinh, khi đi ngang qua khu vực A Bỏ Lạ Tư vẫn Thạch, hẩn đã thần không hay quỷ không biết, thả 5 chiếc “Mắt nhìn trộm” ra, cũng kết nối liên lạc với khổng chế viên trên Vũ Nhuận Tinh, giống như những viên sỏi trong lòng sông, một đường dạt về phía khu vực La Lạp vẫn Thạch và các nơi biên giới của Duy Lâm Công Quốc.

Có thể nói, hành động của Thiên Hạc Hào gần như là thần không hay quỷ không biết, ngay cả những người tại chiến tuyến Tây Cương cũng không có chút phát hiện nào.

Một ngày trôi qua, ngay khi Thiên Hạc Hào đưa Ngô Trường Kỳ vừa hoàn thành huấn luyện vào trong tàu, thì nó đã bắt đầu trở về địa điểm xuất phát, lặng yên không một tiếng động vận hành “Mắt nhìn trộm”, có 2 chiếc đã vào vị trí.

Những chiếc “Mắt nhìn ộm” vào vị trí thì phải làm chuyện đầu tiên là tìm kiếm gần đó xem có tín hiệu trung chuyển khí của Duy Lâm Công Quốc được nguy trang không, nếu có, thì “Mắt nhìn ộm” sẽ đến gần nó, hòng phá giải mật mã của tín hiệu trung chuyển khí, tin tức bên trong ra.

Trong khu 4 của căn cứ quân sự Bối La, tại một căn phòng không có cửa sổ, có hơn mười nhân viên công tác Bối La đang tiếp nhận hình ảnh mà “Mắt nhìn ộm” truyền về, đồng thời ra sức chặn lại các tín hiệu vô tuyến đi qua đó, sau đó tiến hành loại bỏ, sàng lọc, tìm ra thứ có tác dụng để tiến hành dịch ra.

Cùng lúc đó, phía trên Long Liệt Tinh, đúng chỗ mà Bối La quân đoàn đã tạo ra truyền kỳ, vốn Hải Long đột kích quân đoàn và Dịch Đạt quân đoàn của Duy Lâm vẫn đang giằng co, nhưng lúc này nhờ có 2 chiếc Ma Văn khung máy móc hoàn toàn mới gia nhập, đã hoàn toàn đánh vỡ cục diện cân bằng, thổi lên tiếng kèn phản công.

Đồng dạng, 2 chiếc Ma Văn khung máy móc cũng nghiêm khắc dựa theo chiến thuật mà Tiêu Hoàng nói cho bọn hẩn, dùng bản xa hoa làm trung tâm, sử dụng hộ giáp cường hãn để cứng rắn đối kháng, còn Ma Văn khung máy móc bình thường thì phụ trách tiến hành bảo vệ.

Kẻ Hủy Diệt Ma Văn cơ pháo, vào giờ khắc này, đã lại lần nữa biến thân thành công cụ gạt hái sinh mệnh của địch nhân, súng trường Cự Liên với hỏa lực cường hãn thì khiến cho địch nhân không còn chỗ ẩn thân nữa.

Chiến đấu giằng co thời gian một ngày, Địch Đạt quân đoàn liền bắt đầu xuất hiện dấu hiệu tan vỡ.

Một bên khác, quân đoàn số 241 cũng nhờ có Ma Văn khung máy móc gia nhập, đã từ thế cực liên tiếp tan tác, nay hoàn toàn ổn định lại trận tuyến.

Hà Long ở trong Hi Lạc Tinh, tự nhiên có thể nhìn thấy hình ảnh trên Long Liệt Tinh, thậm chí thấy cả 2 chiếc Ma Văn khung máy móc của quân đoàn số 241 thuộc Sư đoàn 19 đế quốc, cả người có thể nói là mặt xám như tro tàn.

Không hề nghi ngờ, hình ảnh mà hắn không muốn nhìn thấy nhất, thì lại đã bắt đầu xuất hiện, đó chính là Ma Văn khung máy móc, nó đang như một con virus, đang điên cuồng khuếch tán ra.

Cảnh tượng như vậy, Hà Long có thể tưởng tượng ra, nhưng mà khi hình ảnh này hiện ra trước mắt hắn, thì khiến cho hắn có cảm giác giống như một tội phạm bị tuyên án tử hình vậy, tia hy vọng cuối cùng cũng hoàn toàn tan biến. Càng đáng chết hơn là, Hà Long dám khẳng định trăm phần trăm, nếu như loại tình huống này không thể ngăn chặn được, thì không bao lâu nữa, chiến tuyến Tây Cương sẽ tràn ngập Ma Văn khung máy móc, thảm bại của Duy Lâm Công Quốc sẽ có thể thường xuyên nhìn thấy, những ưu thế khi trước, đã không còn thuộc về Duy Lâm Công Quốc nữa rồi!

Nên làm cái gì bây giờ? Như thế nào mới có thể xoay chuyển thế cục trước mắt được?

Đây là vấn đề mà Hà Long trăn trở rất lâu, đương nhiên, khi mà Bối La quân đoàn rút lui khỏi đây, Hi Lạc sở nghiên cứu cũng bắt đầu tính toán dựa theo Ma Văn khung máy móc, nghiên cứu công cụ chiến đấu cùng loại, nhưng thật bất hạnh là, hiệu quả lại vô cùng thảm hại.

Chỉ riêng loại kỹ thuật thao tác trôi chảy kia, cũng đã đủ để làm khó Hi Lạc sở nghiên cứu rồi, về phần vũ khí chống lại Ma Văn khung máy móc, thì còn chưa có chút manh mối nào cả.

Mặc dù hiện tại nghiên cứu ra, cũng chỉ miễn cưỡng chống lại được một, hai chiếc mà thôi, nhưng nếu địch nhân có 10 chiếc, 100 chiếc, thậm chí là hơn 1000 chiếc thì sao? Nên làm cái gì bây giờ?

- Trưởng quan, có câu nói, trị bệnh thì phải trị tận gốc a!

Bên cạnh Hà Long có một nam nhân hơn bốn mươi tuổi nói, trên bả vai là quân hàm Chuẩn tướng, hắn chính là Sư trưởng Chương Thế Vũ của Hắc Trạch đồ bộ tác chiến sư, Liệp Ưng quân đoàn khi trước chính là thuộc hạ của hắn.

- Trị tận gốc? Câu này có ý gì?

Hà Long nhíu mày lại, mở miệng hỏi.

- Mời Bộ Đồ đại nhân phê chuẩn, vận dụng quan hệ bí mật giữa Duy Lâm Công Quốc với An Ni Á Vương Quốc.

Chương Thế Vũ nhắc nhở, thanh âm ép tới rất thấp.

Mà nghe vậy, sắc mặt Hà Long hơi đổi, cặp lông mày đang nhíu chặt bỗng giãn

An Ni Á Vương Quốc này có lãnh thổ không lớn, chỉ có một hành tinh, so với Phục Thần Đế Quốc hoặc là Duy Lâm Công Quốc, thì quả thực là không thể so sánh nổi, quốc gia này vĩ sinh tồn, cũng vận duy trì cục diện trung lập, quân đội trong nước còn không đến 3000 người, nhìn như vô hại, cũng không có gì để cướp đoạt, bởi vậy coi như vẫn khá là an bình.

Nhưng mà vị trí của An Ni Á Vương Quốc lại khá là vi diệu, phía tây Vũ Nhuận Tinh là chiến tuyến Tây Cương, sườn phía đông là mâu thuẫn của An Ni Á Vương Quốc: An Ni Á Tinh.

Mà trọng yếu hơn một chút là, vị trí của chiến tuyến Tây Cương thì lại giống một mảnh đất hẹp dài, giống như một cái chân khổng lồ vươn dài ra của Phục Thần Đế Quốc, bởi vậy hành trình từ An Ni Á Tinh đến

Vũ Nhuận Tinh cùng không phải là quá xa, chỉ cần hai ngày với tốc độ cao nhất là đã đến nơi, thậm chí còn gần hơn cả tới chiến tuyến Tây Cương.

Không lâu trước đây, ngay khi Bộ Đồ còn ở Thái Ngô Thành, hắn đã âm thầm đặt thành hiệp nghị chiến lược với An Ni Á Vương Quốc, hàng năm Duy Lâm Công Quốc cung cấp các vật tư bí mật cho An Ni Á Vương Quốc, An Ni Á Vương Quốc đáp ứng trong tình huống tất yếu, sẽ cho phép Duy Lâm Công Quốc đóng quân.

Nói cách khác, một tiểu vương quốc như An Ni Á đã biến thành tiểu đệ trong bóng tối của Duy Lâm Công Quốc, cũng giống như một thanh đao nhỏ giấu trong bóng tối.

Đương nhiên, không đến vạn bất đắc dĩ, Duy Lâm Công Quốc sẽ không tùy tiện sử dụng vũ khí này, dù sao đây chính là quan hệ do Duy Lâm Công Quốc tiêu phí lượng lớn vật tư mới mua được, một khi dùng, thì sẽ bị công khai hóa ngay lập tức.

về phần nhắc nhở của Chương Thế Vũ, tự nhiên không cần nói cũng biết, trên cơ bản hắn là người có kiến thức quân sự, thì đều có thể nghĩ ra được, đó chính là Duy Lâm Công Quốc điều động một đội quân cường đại, âm thầm chạy tới An Ni Á Tinh, sau đó bất ngờ tới phá hủy hoàn toàn, chiếm lĩnh Vũ Nhuận Tinh, phá hủy việc sản xuất Ma Văn khung máy móc, giết chết hoặc bắt sống Tiêu Hoàng, hoàn toàn đoạn tuyệt việc đưa Ma Văn khung máy móc lên chiến tuyến Tây Cương, thậm chí là toàn bộ Phục Thẩn Đế Quốc.

Tuy nhiên, vận dụng quan hệ với An Ni Á Vương Quốc, thì Hà Long cùng không làm chủ được, còn cần Bộ Đồ phê chuẩn, thì mới có thể liên hệ được với Quốc vương Ngả Kim Sâm của An Ni Á, cùng thương thảo kế hoạch.

Không có quá nhiều do dự, Hà Long thông qua Ma Văn thông tin quân dụng, gọi cho Bộ Đồ.

- Hà Long Tướng quân, có chuyện gì? Hiện tại tấn công tới chiến tuyến Tây Cương như thế nào rồi?

Khi hình ảnh được kết nối, khuôn mặt âm trầm của Bộ Đồ xuất hiện trên màn hình, không hề nghi ngờ, chuyện về Ma Văn khung máy móc cũng khiến cho hắn có chút lo sợ bất an, hiện tại, điều Bộ Đồ hối hận nhất chính là khi trước không lập tức giết chết Tiêu Hoàng, hiện tại hậu họa có thể nói là vô cùng lớn a.

373. Chương 373: Một Tin Tình Báo

374. Chương 374: Kế Hoạch Lớn Mật

Hướng tây là ba dải phòng tuyến của chiến tuyến Tây Cương, bị Duy Lâm Công Quốc mạnh công, phía nam là Ba Nhĩ Cộng Hòa Quốc, rộng bằng một nửa Duy Lâm Công Quốc, trình độ quân đội cũng bình thường, chưa bao giờ biểu lộ nghiêng về bên nào, nhưng Phục Thẩn Đế Quốc cũng rất dễ phòng nơi này.

Hướng đông chủ yếu giáp với cầu Tư Công Quốc, vẫn khá là trung lập, thực lực hơi yếu, trên cơ bản không muốn là địch nhân với bất kỳ kẻ nào.

- Dựa theo phân tích trước mắt mà xem, Ba Nhĩ Cộng Hòa Quốc và cầu Tư Công Quốc, hẳn là một nước trong đó phải không?

Bì Nặc nhìn thấy màn hình trước mắt, liền nói.

- Khả năng là không lớn, hai quốc gia kia đều rất rõ ràng rồi, hơn nữa lại có quan hệ mật dịch với Phục Thẩn Đế Quốc, đồng thời bị Phục Thẩn Đế Quốc nắm mạch máu kinh tế, đặc tội với Phục Thẩn Đế Quốc, quả thực chính là tự tìm đường chết!

Tiêu Hoàng bình tĩnh phân tích:

- Hơn nữa, khi này Lạc Mô cũng có nhắc nhở rồi, chủ yếu hắn là thứ dễ dàng che giấu, đồng thời cũng thường bị người khác bỏ qua.

- Chẳng lẽ đoàn trưởng thật sự tin tưởng lời của Lạc Mỗ ư?

Bì Nặc hỏi.

- Ta chỉ tin tưởng bảy phần, ba phần khác thì do phán đoán chủ quan của ta!

Tiêu Hoàng đáp, bắt đầu tỉ mỉ quan sát bản đồ này.

Sau một lát, sắc mặt Tiêu Hoàng hơi đổi, hắn chú ý tới hai địa phương, đầu tiên là An Ni Á Vương Quốc, có thể nói là một quốc nhỏ nhỏ tới mức có thể bỏ túi, nằm giữa cầu Tư Công Quốc và Phục Thần Đế Quốc, bị cầu Tư Công Quốc vây quanh một nửa, rất dễ dàng bị xem nhẹ.

Cái khác là Phí Đô Quốc, một quốc gia không lớn, nằm giữa Ba Nhĩ Cộng Hòa Quốc và Cầu Tư Công Quốc, ẩn giữa Ba Nhĩ và cầu Tư, cách Phục Thần Đế Quốc, hoặc là nói là Vũ Nhuận Tinh cũng không xa.

Rất hiển nhiên, trong mắt Tiêu Hoàng, hai quốc gia này càng giống nơi có thể phát động tiến công, toàn bộ hoàn toàn phù hợp với tính chất đặc biệt của “chủ thủ”.

Không hấp dẫn sự chú ý của người khác, hơn nữa vị trí đều là chỗ rất hiểm.

- Nhìn hai địa phương này xem thế nào?

Tiêu Hoàng nói xong, dùng tay chỉ vào An Ni Á Vương Quốc và Phí Đô Quốc trên bản đồ, nói với Bì Nặc.

Nhìn thấy hai chỗ này, sắc mặt Bì Nặc khẽ nhúc nhích, hỏi tiếp:

- An Ni Á và Phí Đô Quốc, chính là hai quốc gia nhỏ yếu, chẳng lẽ chúng có lá gan làm vậy sao?

- Lá gan lớn bao nhiêu, thử còn phụ thuộc vào lợi ích lớn bao nhiêu, ta cảm giác, hai địa phương này là có khả năng nhất, chỉ là không biết, cụ thể là chỗ nào thôi!

Tiêu Hoàng nhẹ nhàng đáp.

- Nếu nếu muốn xác định thì sẽ khá là khó khăn, trừ khi có thể tìm được một cái sĩ quan cấp bậc Tướng quân, nhưng sao có thể làm được cơ chứ?

Bì Nặc hơi gãi gãi đầu, tỏ vẻ có chút khó làm, chỉ cảm thấy phi thường khó giải quyết, hơn nữa đây cũng không giống đánh bạc, không có khả năng dùng vận khí mà đoán.

Mà trọng yếu hơn một chút là, việc này có liên hệ mật thiết với Vũ Nhuận Tinh, quan hệ đến căn cứ quân sự Bối La thậm chí cả sinh tử an nguy của Vũ Nhuận Tinh.

Nếu mà để cho Long Kỳ quân đoàn lên trên Vũ Nhuận Tinh, có trời mới biết sẽ tạo thành tổn thất lớn tới mức nào, hơn nữa căn cứ quân sự Bối La đang nằm trong thời gian gấp rút kiến thiết, hệ thống phòng vệ vẫn chưa hình thành, huống chi, ai muốn đánh giặc ngay tại cửa nhà mình đây?

Tiêu Hoàng không nói gì, thân thể tựa vào vách tường kim loại, khép hờ hai mắt, dường như đang suy nghĩ rất sâu, hắn biết rõ, hiện tại thời gian cấp bách, phỏng chừng Long Kỳ quân đoàn đã di chuyển rồi, hiện tại mà không nghĩ ra biện pháp, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng, bắt được một gã Tướng quân ư? Quả thực chính là nói đùa.

Ước chừng trôi qua nửa tiếng, Tiêu Hoàng bỗng nhiên ngừng lại, hướng ánh mắt về phía Bì Nặc.

- Nếu không biết, chúng ta có thể thử một chút a.

Tiêu Hoàng bỗng nhiên nhẹ nhàng nói.

- Thử như thế nào?

Bì Nặc nghe Tiêu Hoàng nói như vậy, có chút kinh ngạc.

- Gửi cho Hải Long Tinh một tin tức không mã hóa, nói rằng năm nay Vũ Nhuận Tinh có thu hoạch lương thực lớn, đại lượng hàng ế, cố ý bán cho An Ni Á Vương Quốc, hy vọng được Kiệt Thân phái quân tới hộ tống. Một tin khác thì gửi cho A Minh Tả Tướng quân, nói rằng Quả Thương Tinh của Phục Thần Đế Quốc có ý muốn buôn bán hoa quả với Phí Đô Quốc, hy vọng có thể dùng Vũ Nhuận Tinh làm trạm trung chuyển, Vũ Nhuận Tinh chúng ta muốn xin ý kiến của A Minh Tả Tướng quân!

Tiêu Hoàng trầm tư một lát, lên tiếng.

- Ý của đoàn trưởng là muốn...

Sắc mặt nghi hoặc của Bì Nặc đột nhiên nhạt đi, dường như hiểu được dụng ý của Tiêu Hoàng.

- Cái đầu tiên thì cần phiên toái Hải Long căn cứ quân sự, nhưng chút việc nhỏ thế này, ta nghĩ Hải Long căn cứ quân sự là sẽ không cự tuyệt.

Tiêu Hoàng nhẹ nhàng đáp, khoe miệng hơi cong lên, sau đó bước vào trong Ma Văn Xa quân dụng, cùng Bì Nặc chạy tới tòa nhà Ban tinh báo của khu 4.

Hắn cũng nói đại khái kế hoạch cho Vương Phác, cũng mệnh lệnh Vương Phác, sau khi tuyên bố tin tức, lúc nào cũng phải chú ý tới tất cả tin tức do “Mắt nhìn ừm” thu thập được.

Đối với điều này thì Vương Phác tự nhiên phải nghe theo, bởi vì Hải Long quân đoàn đã nhấm nháp được chỗ tốt của Ma Văn khùng máy móc, chút việc nhỏ như vậy, tất nhiên là sẽ đáp ứng, hơn nữa còn vô cùng thống khoái mà đồng ý.

Lập tức liền dựa theo mệnh lệnh nghiêm khắc của Tiêu Hoàng, phát ra một tin tức tới chiến tuyến Tây Cương, đồng thời Vũ Nhuận Tinh cũng phát ra một tin tức không đầu không đuôi cho A Minh Tả.

Hai giờ lúc sau, “Mắt nhìn ừm” đã âm thầm thu được một tin tức:

- Dưa hấu có ý bán lương thực cho “chủ thủ”!

Nhìn thấy tin tức này xuất hiện, trên mặt Tiêu Hoàng dần hiện ra vẻ hưng phấn hiếm thấy, dùng sức nắm chặt bàn tay.

Toàn bộ phòng tình báo cũng hoan hô. Đúng vậy, khi trước bọn họ chưa bao giờ thử dùng thủ đoạn này để phá giải các tin tức gần như bế tắc cả.

“Chủ thủ” chính là An Ni Á Vương Quốc!

Như vậy tin tức thu được chính là: Long Kỳ quân đoàn có ý đồ thông qua một viên Nghi Cư Tinh duy nhất của An Ni Á Tinh thuộc An Ni Á Vương Quốc, chuẩn bị đánh lên Vũ Nhuận Tinh!

- Thông tri La Kiệt, cùng toàn thể thành viên trung tâm của Bối La quân đoàn, toàn bộ tức khắc tiến vào phòng họp trung tâm tại Khu cảnh giới số 1.

Tiêu Hoàng tuyên bố mệnh lệnh, mệnh lệnh vẫn vô cùng cẩn thận, ra sức tránh sử dụng từ ngữ “khẩn cấp” dễ dãi thảo kinh xa.

Mà trong lòng Tiêu Hoàng cũng bắt đầu nổi lên một kế hoạch cực kỳ lớn mật!

về phần A Minh Tả, nghe bí thư quân cơ nói, Tiêu Hoàng phát tới một tin tình báo, lập tức thấy đau đầu, không hề nghi ngờ, chỉ riêng sức chiến đấu, thì Tiêu Hoàng không thể chê vào đâu được, hơn nữa còn mang tới biến hóa cực lớn cho Sư đoàn 19 đế quốc, nhưng mà tên này lại là kẻ khiến cho người khác chưa bao giờ bớt lo.

Tuy nhiên, A Minh Tả vẫn lật xem một chút tin tức mà Tiêu Hoàng không mã hóa gửi tới: Quả Thương Tinh cố ý thành lập quan hệ mua bán hoa quả với Phí Đô Quốc, hy vọng có thể dùng Vũ Nhuận Tinh làm trạm trung chuyển, Vũ Nhuận Tinh cần xin ý kiến của A Minh Tả Tướng quân.

Nhìn thấy tin tức này, A Minh Tả lập tức lâm vào sửng sốt, Tiêu Hoàng này khi nào thả lỏng thành ngoan ngoãn vậy, chút việc nhỏ như vậy mà còn xin chỉ thị của hắn ư? Đây không phải là tính cách của Tiêu Hoàng a.

Tuy nhiên, dù vậy, A Minh Tả vẫn gọi cho Tiêu Hoàng.

- Tiêu Hoàng, người phát tin tức tới đây, rốt cuộc muốn làm gì?

A Minh Tả thông qua Ma Văn thông tin mã hóa để hỏi.

- Tin tức gì?

Tiêu Hoàng có chút kinh ngạc, hắn đã trực tiếp quên luôn việc mình gửi tin tức cho A Minh Tả.

Nghe vậy, A Minh Tả hơi sững sốt, hắn không nghĩ tới, Tiêu Hoàng lại đưa ra

- Chẳng lẽ người quên sao? Ngay vừa rồi, người gửi cho ta tin tức về Quả Thương Tinh.

-Ồ, có chút nhầm lẫn, thật có lỗi, Tướng quân, hiện tại đã không có việc gì nữa rồi.

Tiêu Hoàng chợt nhớ ra, liền có vẻ xin lỗi đáp lại, sau đó phi thường vô lễ mà ngắt liên lạc.

- Tên này có bệnh sao?

A Minh Tả nhìn Ma Văn thông tin trong tay vừa bị ngắt liên lạc, bật thốt ra câu này, tuy rằng Tiêu Hoàng đã xin lỗi một cách hiếm có, nhưng hắn vẫn có cảm giác như bị lừa giỡn vậy, trong lòng thì lại tin chắc rằng, Tiêu Hoàng đang chơi trò gì đó, chỉ là không biết, Tiêu Hoàng rốt cuộc muốn làm gì mà thôi.

Cùng lúc đó, Tiêu Hoàng đã đi xuống Ma Văn Xa, lập tức đi vào trong phòng họp trung tâm, nơi đây đã trải qua cải tạo đặc biệt, trang bị rất hệ thống chống nghe trộm.

Vài phút sau, các sĩ quan chưa hiểu rõ chuyện gì đều đến, sắc mặt vẫn có vẻ rất thoải mái, trong đó bao gồm ba đầu sỏ của Bối La, cùng với sáu tên Doanh trưởng, tuy rằng doanh thứ 7 đã thành lập, nhưng vẫn chưa tuyển ra Doanh trưởng, mặt khác, còn có đám người Mạc Hi, Vương Phác nữa.

Đội mọi người ngồi xuống, Vương Phàm liền chậm rãi đóng cửa căn phòng cách âm này lại.

- Hôm nay tìm các vị đến, là bởi vì Ban tỉnh báo vừa mới chặn được một tin tức trọng yếu, Long Kỳ quân đoàn ý đồ thông qua An Ni Á Vương Quốc, tới tập kích căn cứ quân sự Bối La.

Tiêu Hoàng nói.

Ngay khi Tiêu Hoàng vừa nói ra, các âm thanh bàn luận vốn đang không dứt bên tai, bỗng lập tức trở nên lặng ngắt như tờ, không hề nghi ngờ, đây tuyệt đối là một tin tình báo liên quan đến chuyện sinh tử, may mà chặn được, nếu không hậu quả sẽ không thể chịu nổi.

- Vậy chúng ta cần làm thế nào? Tăng tốc độ xây dựng công sự phòng ngự hay sao?

Tân Du hỏi, nét mặt vốn thoải mái cũng đã trở nên vô cùng nghiêm túc.

- Không, kế hoạch bước đầu của ta chính là tương kế tựu kế, đường dài bền tập, đối đầu với Long Kỳ quân đoàn ở trên An Ni Á Tinh, quyết một trận thắng bại, nói cách khác là đánh lên Long Kỳ quân đoàn, giết chết chúng trên An Ni Á Tinh.

Tiêu Hoàng dùng nét mặt nghiêm túc, gằn từng câu một.

- A...!

Nghe thấy câu này của Tiêu Hoàng, toàn bộ phòng họp gần như trăm miệng một lời thốt ra câu này, không hề nghi ngờ, ý tưởng của Tiêu Hoàng đã không thể dùng hai từ “lớn mật” để hình dung nữa, đây hoàn toàn chính là một loại liều mạng.

Tuy nhiên, những người ở đây cũng không ai phản đối cả, hay nói cách khác, là không dám, hoặc là nói, cự tuyệt cũng chỉ là vô dụng, tích cách kiên quyết của Tiêu Hoàng thì đã rõ ràng trước mắt mọi người rồi.

- Tiêu Hoàng, làm như vậy có phải rất mạo hiểm hay không? Có cần thương lượng một chút cùng bộ chỉ huy, thỉnh cầu bọn họ trợ giúp một chút chứ?

La Kiệt cẩn thận nói.

- Cùng A Minh Tả thương lượng ư? Hắn chắc chắn sẽ cự tuyệt, cũng sẽ tới ngăn trở, tìm người hỗ trợ, thì đã không phải là tìm giúp đỡ nữa, mà là tìm người phân chia tài sản, về phần mạo hiểm, thân là quân nhân, đây cũng đã là một loại mạo hiểm rồi!

Tiêu Hoàng nói tiếp:

- Đây là cái gọi là người to gan thì ăn no, còn nhát gan thì chết đói.

- Như vậy, Trưởng quan, kế hoạch cụ thể là gì?

Lôi Tát mở miệng hỏi, có thể nói, hẳn cảm thấy vô cùng hứng thú đối với kế hoạch của Tiêu Hoàng, là quân nhân, lại không lấy ra được chút quyết đoán nào, thì còn gọi là quân nhân hay sao?

375. Chương 375: Chuẩn Bị Chiến Tranh! (thượng)

- Về kế hoạch cụ thể, đây cũng là ta tìm các người tới đây bàn bạc. Tuy nhiên, có thể chia làm hai bộ phận: đối nội chuẩn bị, đối ngoại dụng binh!

Tiêu Hoàng nhẹ giọng đáp lại.

- Căn cứ theo trinh sát của Ban tình báo, hạm đội Long Kỳ vốn không phải quân đoàn tiến công chiến tuyến Tây Cương, mà là từ khu vực trung tâm của Duy Lâm Công Quốc điều phái đi. Hôm qua từng xuất hiện một lần ở Hi Lạc Tinh, nhưng chỉ dừng lại một tiếng, sau đó hoàn toàn mất tin tức!

Vương Phác chủ quản Ban tình báo giới thiệu.

- Hiển nhiên xuyên qua chiến tuyến Tây Cương là không có khả năng, càng không thể băng ngang qua lãnh thổ quốc gia Phục Thần Đế Quốc. Bởi vậy duy nhất có thể tính là đi vòng qua chiến tuyến Tây Cương, cùng với lãnh thổ quốc gia Phục Thần Đế Quốc, từ phía nam cảnh nội Ba Nhĩ Cộng Hòa Quốc lặng yên không một tiếng động đi qua, phải đánh một cái vòng lớn, cho dù không tiến hành bất kỳ tiếp tế tiếp viện gì mà muốn tới An Ni Á Tinh, cũng cần thời gian gần mười ngày.

Bì Nặc nhìn lướt qua bản đồ lãnh thổ quốc gia ở giữa bàn hội nghị, rồi nói.

- Với chúng ta tới An Ni Á Tinh chỉ cần hai ngày, hay nói cách khác, chúng ta còn có thời gian một tuần để chuẩn bị!

Tiêu Hoàng lên tiếng nói với vẻ mặt nghiêm túc.

- về lý thuyết là như vậy!

Bì Nặc nói.

- Thực không sai!

Tiêu Hoàng ứng tiếng nói, tiếp theo liền cẩn thận quan sát bản đồ lãnh thổ quốc gia, cuối cùng dời ánh mắt nhìn Mạc Hi:

- Mạc Hi! Chúng ta hiện tại tổng cộng có bao nhiêu chiếc Ma Văn khung máy móc? Một tuần sau, có thể chế tạo ra bao nhiêu chiếc?

- Tính cả nhóm thứ hai định bán ra 4 chiếc cho chiến tuyến Tây Cương, chúng ta hiện tại tổng cộng có 12 chiếc Ma Văn khung máy móc. về phần một tuần sau, có thể chế tạo ra bao nhiêu chiếc thì còn phải xem Trưởng quan ngài có thể chế tạo ra bao nhiêu Ma Văn trung tâm điều khiển chính!

Mạc Hi đáp lời.

- Một tuần sau ước chừng còn có thể sản xuất ra 4 chiếc, vậy là được 16 chiếc, cũng không tệ lắm!

Tiêu Hoàng nhẹ giọng nói, sau đó lại lần nữa nhìn Mạc Hi hỏi:

- Còn các vũ khí chiến đấu khác thì sao?

- Khiêu Tào khung máy móc, đại khái có thể sản xuất chừng 300 chiếc, mặt khác còn có hộ giáp hợp kim Vi Mễ, đại khái có thể sản xuất ra 1000 kiện. Ngoài ra, Ma Văn chiến đấu cơ kiểu mới: Ngân Điều, đại khái có thể đạt tới 20 chiếc; Hôi Hùng xe thiết giáp có thêm trang bị chủ pháo kiểu mới 30 chiếc. Tất cả ước chừng bao nhiêu đó.

Mạc Hi tính toán rồi đáp.

Mà nghe nói như thế, trên trán các sĩ quan khác đã chảy ra một lớp mồ hôi mỏng, bọn họ không nghĩ tới, nhà máy Con Rệp chỉ trong khoảng thời gian ngắn, lại sản xuất ra nhiều vũ khí như thế. 16 chiếc Ma Văn khung máy móc đồng thời tham chiến, đây sẽ là lực công kích biến thái đến mức nào. Đây là chưa tính các vũ khí chiến đấu khác.

- Cũng không tệ! Mặt khác, tháp canh trinh sát trạm số 2, khi nào thì có thể hoàn thành?

Tiêu Hoàng hỏi tiếp.

-Ngày mai!

Mạc Hi đáp.

- Tốt lắm! Từ ngày mai bắt đầu giao toàn bộ Ma Văn Khiêu Tào hiện có cho doanh 2 sử dụng, tranh thủ trong một tuần nắm giữ quy luật sử dụng nó. 1000 bộ khôi giáp hợp kim Vi Mễ, phân phối đều cho doanh 3, doanh 4, cụ thể phân phát thế nào các Doanh trưởng có thể tự hành thương lượng đi! Sức chiến đấu của chúng ta hiện tại đã nhiều như vậy, bây giờ mọi người hãy góp ý kiến với nhau tìm một loại phương thức phối hợp công kích đi!

Tiêu Hoàng nhẹ giọng nói.

Các sĩ quan khác nghe Tiêu Hoàng nói như vậy, trên nét mặt liền không còn chút nào vẻ ngưng trọng. 16 chiếc Ma Văn khung máy móc a. phòng chừng hoàn toàn có thể san bằng Long Kỳ quân đoàn.

- Đúng vậy! Long Kỳ quân đoàn tuy rằng sức chiến đấu cường đại, nhưng nếu ngay mặt đối kháng trên hành tinh, chúng ta có thể hạ hết trăm phần trăm. Duy nhất cần lo lắng chính là giảm bớt tổn thất. Tuy nhiên, chúng ta vẫn không thể lơ là, nhất là Ma Văn chiến hạm Cụ Phong Hào của Long Kỳ quân đoàn, chúng ta phải phải tránh đi, nếu không ở ngoài hành tinh mà gặp phải nó vậy rất phiền toái, chỉ bằng cự liên trọng pháo của chúng ta, mặc dù có thể lay chuyển nó, cũng nhất định bị tổn thất thảm trọng.

Bì Nặc bình tĩnh phân tích.

Tiếp theo mọi người liền bắt đầu tranh nhau nói ầm ĩ cả lên, đều tự đưa ra ý tưởng của mình, cùng với lợi và hại của các loại thủ đoạn công kích.

Tiêu Hoàng không hề lên tiếng, ánh mắt không ngừng tới lui quan sát các sĩ quan tranh cãi, lỗ tai thì nghe ý kiến bắt giữ tin tức có giá trị không nhiều lắm, sau đó suy nghĩ phối hợp lại.

Ước chừng qua hai giờ, Tiêu Hoàng mới đưa ra quyết định cuối cùng:

- Thời gian xuất phát một tuần sau; doanh 6 vừa đến chỉ để lại hai liên đội, cộng thêm doanh thứ 7 phụ trách thủ hộ căn cứ, còn lại toàn thể xuất động, về phần phương án cứ dựa theo ý kiến tán thành nhiều nhất vừa rồi: ở trên 6 chiếc vận binh hạm chúng ta vẽ loạn bột phấn Lãng tinh nguy trang tránh mắt nhìn trộm; sau đó chọn lựa địa điểm yên lặng, lặng yên không một tiếng động lén vào trong đám vân Thạch Đông Ngạc, chờ thời cơ mà động. Trong thời gian này, tin tức phải nghiêm khắc giữ bí mật, nghiêm cấm thông qua các loại hệ thống thông tin nói ra việc này, nếu không bắt kể quân hàm bao nhiêu, đều phải bị trừng phạt nghiêm khắc. Hành động lần này lấy danh hiệu là: Liệp Nhân (Săn Người)!

Đối với kế hoạch nhiệm vụ đơn giản rõ ràng của Tiêu Hoàng, những người khác không có chút dị nghị.

- Mặt khác, lúc khai hỏa chiến đấu là phải cho địch nhân ngập đầu đả kích, nhưng tận khả năng không làm thương tổn tới Cụ Phong Hào. Đồng thời thu thập hết thấy chứng cứ An Ni Á Vương Quốc uy hiếp Phục Thẩn Đế Quốc!

Tiếp theo Tiêu Hoàng dặn dò thêm.

Cùng lúc đó, ngay thời điểm Tiêu Hoàng phân phối nhiệm vụ tác chiến, hạm đội của Long Kỳ quân đoàn đang bí mật xuyên qua trong hư không. Cụ Phong Hào khổng lồ hoa lệ đang tiến lên dẫn đầu hạm đội, phía sau là năm chiếc vận binh hạm hoa lệ. Đơn thuần từ trang bị mà nói, phải tốt hơn rất nhiều so với Liệp Ung quân đoàn.

Do là hành động đánh lén, bởi vậy hạm đội Long Kỳ cũng không dám đi tuyến đường an toàn chính quy, vì thể tốc độ ít nhiều có vẻ chậm hơn một chút.

Mà lộ tuyến của bọn họ cũng đúng như dự đoán của mấy người Tiêu Hoàng: là đi vòng qua chiến tuyến Tây Cương, lén vào Ba Nhĩ Cộng Hòa Quốc, lặng yên không một tiếng động tiến vào An Ni Á Vương Quốc.

Đoàn trưởng Long Kỳ quân đoàn tên là Tang Thác Tư, là một nam nhân trung niên qua tuổi bốn mươi, dáng người trung bình, hàm râu cạo sạch sẽ, ánh mắt có thần sáng ngời, nhìn qua không khác gì một thanh niên hơn ba mươi tuổi.

Giờ phút này, Tang Thác Tư đang ngồi trên ghế chủ tọa trên Cự Phong Hào, tán gẫu gì đó với người chung quanh, bên trong hạm đội đã đóng cửa tất cả hệ thống thông tin đối ngoại, Ma Văn ngọn đèn phía trên thân hạm cũng giảm sáng đến ít nhất. Toàn hạm đội tiến quân trong bóng tối, ngoại trừ Ma Văn miệng phản lực phát sáng, gần như rất khó bị người phát hiện.

Đối với hành động đánh lén, Long Kỳ quân đoàn có thể nói là từng trải kinh nghiệm, từ trước các quân đoàn ngã quy dưới thủ đoạn của Long Kỳ quân đoàn không dưới mười, thậm chí còn có quân đoàn cấp A bị Long Kỳ quân đoàn đánh lén đến tổn thất thảm trọng.

Có thể nói, tuy rằng Long Kỳ quân đoàn không phải là quân đoàn cấp A cường hân nhất của Duy Lâm Công Quốc, nhưng cũng đủ khiến người ta đau đầu, hành động thường thường cũng vô cùng quỷ dị, ngoại giới rất khó biết rõ, dưới tình huống bất ngờ liền xuất hiện ngay phía sau địch nhân, làm cho người ta có cảm giác họ giống như âm hồn.

Điều này chủ yếu dựa vào kỹ xảo chỉ huy của Tang Thác Tư, cùng với trong Cự Phong Hào trang bị một loại Ma Văn thăm dò xuất sắc tên là Quỷ Nhãn, vô cùng quý báu, tài liệu sử dụng gần như đã tuyệt tích.

Mà loại Quỷ Nhãn này có phạm vi bán kính thăm dò gấp đôi so với Ma Văn chiến hạm bình thường, bởi vậy, một khi phát hiện phía trước có chướng ngại vật, có thể đứng lúc tránh đi hữu hiệu; thuận tiện bảo trì tốc độ khá cao tiến tới trước trên tuyến đường xa lạ hoặc chưa sáng lập tuyến đường an toàn; hoặc ra ngoài ý

liệu, đột ngột tập kích giết địch nhân ở trước mặt!

- Nói ra thật đúng là khiến người ta khó có thể tin, một quân đoàn vật làm vật hi sinh trước đây không ngờ lại thành tinh. Không thể tưởng được lại có thể tiêu diệt Liệp Ưng quân đoàn. Mới đầu nhận được mệnh lệnh của Bộ Đồ đại nhân, ta còn tưởng rằng giết gà mà lại dùng dao mổ trâu đấy, nhưng khi lật xem tư liệu mới phát hiện: Bối La quân đoàn này còn có đồ mới rất lớn! Xem ra tên gọi là Tiêu Hoàng kia thật đúng là có chút bản lĩnh!

Tham mưu trưởng Nội Mã Nhĩ của Long Kỳ quân đoàn nói với giọng điệu thoải mái.

- Bối La quân đoàn cường đại, điều này dĩ nhiên là một phương diện, ta nghĩ còn có một phương diện khác chính là Liệp Ưng quân đoàn biển chất, cùng với không ngừng lui bước mới như vậy! Ba năm trước đây ta đã nói qua, Lặc Mỗ đã tới lúc anh hùng tuổi xế chiều, thấy chưa? Bị ta nói đúng phóc. giờ trở thành tù nhân!

Tang Thác Tư không thêm quan tâm, nhẹ giọng nói.

- Tuy nhiên, nói đi còn phải nói lại, Bối La quân đoàn này có thể chết ở trong tay Long Kỳ quân đoàn, cũng coi như vinh hạnh của hắn! Đừng quên, chúng ta đúng là có mỹ dự: “người sát thủ khổng lồ”.

Nội Mã Nhĩ nói tiếp, bên trong lời nói tràn ngập tự tin tuyệt đối:

- Chỉ có điều Ma Văn khung máy móc của chúng, hơi phiền phức một chút!

- Yên tâm! Ta sẽ không cho bọn chúng cơ hội vận dụng Ma Văn khung máy móc, để cho bọn chúng bị chúng ta xử lý chết trong hồ đồ. Đúng vậy, trang bị của chúng quả thật không thể chê vào đâu được, nhưng bản thân binh sĩ cấp bậc Ngự lực thật sự quá yếu, hơn nữa hơn một tháng không gặp, nói vậy cũng sẽ không tăng cao bao nhiêu!

Tang Thác Tư nói tiếp.

- Đúng rồi, Trưởng quan! Với An Ni Á Vương Quốc bên kia, chúng ta có cần lo lắng một chút hay không, Quốc vương Ngả Kim Sâm bọn họ lá gan luôn luôn rất nhỏ. Nên biết rằng, sau một trận chiến này của chúng ta, xác định vững chắc sẽ bại lộ mối quan hệ giữa bọn họ cùng Duy Lâm Công Quốc. Nếu chúng ta không cấp cho bọn họ đủ lợi ích, nói vậy Ngả Kim Sâm sẽ không dễ dàng hợp tác!

Phó đoàn trưởng Lý Mạn Đức, nói ra lo lắng của mình.

Hơn nữa trước đó vì để giữ bí mật hành động, bọn họ hoàn toàn không có lên tiếng báo trước bất kỳ điều gì cho Quốc vương Ngả Kim Sâm của An Ni Á.

- Hàng năm 1000 vạn kim tệ, chẳng lẽ khoản thu lợi như vậy còn chưa đủ sao? Đương nhiên, nếu còn không đủ, đợi chúng ta giải quyết xong Nam Du Quận của Phục Thản Đế Quốc, sắp xếp bồi thường cho họ một viên Nghi Cư Tinh, nói vậy bọn họ sẽ không còn cự tuyệt nữa chứ?

Tang Thác Tư đáp lại.

Nam Du Quận của Phục Thản Đế Quốc chính là khu vực hẹp dài ở Vũ Nhuận Tinh, tổng cộng có được 25 Nghi Cư Tinh, trong đó cũng bao gồm Hải Lam Tinh ở phụ cận chiến tuyến Tây Cương, thậm chí bao gồm cả ba đại phòng tuyến Duy Lâm Công Quốc đang tấn công.

Nghe nói như thế, những người khác không còn nhiều lời nữa. Không hề nghi ngờ, hàng năm 1000 vạn kim tệ, cộng thêm lời hứa hẹn một Nghi Cư Tinh, đối với một An Ni Á Vương Quốc nhỏ nhỏ khẳng định là một hấp dẫn không thể kháng

Đồng dạng, lúc này, mọi người thấy rõ ràng trước mắt: chỉ cần triệt để bóp chết Bối La quân đoàn, chiến tuyến Tây Cương sẽ không còn là họa lớn, sẽ bị phá vỡ nay mai.

- Chỉ cần chúng ta có thể thần không hay quỷ không biết đi vào An Ni Á Tinh, trên cơ bản cũng chính là tuyên cáo ngày tàn của Bối La quân đoàn!

Tang Thác Tư thoải mái nói tiếp.

Đảo mắt, thời gian một ngày vội vàng trôi qua, theo tháp số 2 xây dựng hoàn thành, căn cứ quân sự Bối La thậm chí chôn núi rừng nhà máy Con Rệp, liền hoàn toàn triệt để che chắn các loại tín hiệu thăm dò, ở dưới dụng cụ thăm dò sẽ hiện ra giữa Bối La Thành và Vọng Tinh Thành là một khu vực đen nhánh, thậm chí còn có hệ thống lăng kính chiết xạ, cho dù từ tầng khí quyển quan sát Bối La quân đoàn, hình ảnh cũng bị vẩn vọ không rõ.

376. Chương 376: Chuẩn Bị Chiến Tranh! (trung)

Căn cứ quân sự Bối La mười giờ buổi sáng, ước chừng 200 chiếc Ma Văn Khiêu Tao đã được vận chuyển ra nhà máy Con Rệp, đưa đến nơi đóng quân của doanh thứ 2.

So với Tiêu Hoàng nhìn thấy lần đầu tiên, vẻ ngoại hình đã trải qua ưu hoá trên diện rộng độ, liềm đao ở phía trước giống như lưỡi dao sắc bén, đã được vẽ lên Khí Vẩn, đồng thời đồ lên lớp ngụy trang màu xám bạc và màu đen xen vào nhau.

Bên trong người lái sử dụng hệ thống thần kinh, cũng rất dễ dàng điều khiển.

Rất nhanh, 200 binh sĩ doanh thứ 2 được thành viên tổ Tinh Anh chỉ dẫn, đi vào bên trong Khiêu Tao khung máy móc, sau đó tập sử dụng di chuyển đi tới vào trong núi rừng.

Cùng lúc đó, 20 chiếc Ngân Điểu Ma Văn chiến đấu cơ hình thái quái dị, cùng với hai chiếc Ma Văn máy bay ném bom chiến lược loại siêu lớn, cũng chậm rãi từ lối ra khu số 4 vận chuyển đi ra, giao cho doanh 1, thay hết Ma Văn chiến đấu cơ sản xuất trước đây.

Tiếp theo đó, còn có 30 chiếc Hôi Hùng Ma Văn xe tăng, vẻ ngoài cùng trước đây cũng có thay đổi thật lớn: chủ pháo ở phía trước, miệng pháo có hình chữ nhật, so với trước phải lớn hơn rất nhiều; hai bên sườn thì

trang bị thêm Kê Hủy Diệt cơ pháo, cùng với phi đạn Ma Văn địa đối không Xà Hạt của nhà máy Con Rệp nghiên cứu chế tạo ra.

Cuối cùng vận chuyển ra là 12 chiếc Ma Văn khung máy móc, người lái đã tuyển chọn, trừ mấy người Lôi Tát, Ngô Trường Kỳ, còn hai gã bổ sung thay thế trước đây, cũng có Ma Văn khung máy móc của mình, còn lại 6 chiếc, trong đó 4 chiếc là bộ hạ của Lạc Tuyết Ninh, cũng chính là đám người Phùng Triết Minh, còn 2 chiếc còn lại là hai người từ tổ Tinh Anh khảo hạch thắng được.

Nhìn thấy trang bị chiến đấu màu sắc rực rỡ, từ trong khu số 4 vận chuyển đi ra, giống như ma thuật biến hình, tất cả binh sĩ Bối La gần như đều sững sờ đến ngây người.

Bọn họ tuyệt đối không nghĩ tới, chỉ trong thời gian không đến hai tháng như vậy, nhà máy Con Rệp lại có thể sản xuất ra nhiều vũ khí chiến đấu như thế.

Càng làm cho bọn họ không nghĩ tới chính là cái này còn chưa tính, phía dưới còn có bảy tám cái thùng đựng hàng, bên trong là khôi giáp Vi Mễ kiểu mới.

Không hề nghi ngờ, nhiều trang bị như thế chuyên chở đến Bối La quân đoàn, sức chiến đấu của Bối La quân đoàn có thể tăng lên bao nhiêu lần đã không thể tưởng tượng.

Làm cho người ta có cảm giác dường như muốn bao bọc toàn bộ Bối La quân đoàn trong hợp kim Vi Mễ.

- Cái này tốt lắm! Xem ra chúng ta thực trở thành đội quân thép rồi!

Một gã binh sĩ Bối La mắt tỏa ánh sáng, thì thào lắm bầm.

- Đúng vậy! Nếu tiếp tục thế này, nói không chừng chúng ta có hi vọng sẽ biến thành quân đoàn cấp A.

Lại một gã binh sĩ Bối La nói.

- Binh sĩ doanh thứ 3 đến doanh thứ 6 chú ý, hãy đến kho hàng số 5 khu 9 chọn lựa Chiến Văn, lặp lại...

Thanh âm phát ra như thể lập tức vang lên trong Bối La quân đoàn.

Mà Chiến Văn cất giữ bên trong kho hàng số 5 đều là tò trong Liệp Ưng quân đoàn và Kim Ti Tước quân đoàn chọn lựa ra. Trong đó hai mươi mấy binh sĩ Liệp Ưng bị tên mập trắng hàng phục, đã được trả lại Chiến Văn vốn thuộc về bọn họ. Các Chiến Văn phẩm chất tốt trừ một số giao cho các nhân vật cơ bản Ngự Sư, còn có một phần trước thời hạn phát cho sĩ quan các doanh ưu tú.

Chỉ có như vậy, mới có thể phát huy ra trình độ ưu tú nhất của Chiến Văn.

Cùng lúc đó, khi binh sĩ doanh thứ 3 đến doanh thứ 6, đi vào kho hàng số 5 bọn họ ngạc nhiên phát hiện, tất cả Chiến Văn thu được tò trên chiến trường, đều chứa trong hộp gỗ nhỏ, treo phía trên vách tường kim loại, tin tức, đặc điểm cơ bản đều được ghi chú phía trên nắp hộp.

Những việc này đều là Ngô Tân tự mình sắp xếp.

Kho hàng số 5 cũng nghiêm nhiên biến thành một cái siêu thị Ma Văn. Mỗi một binh sĩ dựa theo cấp bậc bất đồng, lĩnh số lượng cũng không giống nhau: dưới Ngự Giả cấp ba chỉ giới hạn lĩnh một cái, Ngự Giả cấp ba trở lên bao gồm Ngự Giả cấp ba có thể lĩnh hai cái. Đây cũng là mệnh lệnh của Tiêu Hoàng.

Thường thường ở các quân đoàn khác, bình thường khởi xướng đều là ngang hàng, cái gì binh sĩ cùng sĩ quan đồng cam cộng khổ V. V... trước đây Bối La quân đoàn cũng vậy. Nhưng từ khi Tiêu Hoàng hoàn toàn quản lý Bối La quân đoàn, quy tắc loại này hoàn toàn bị phá vỡ: cấp bậc cao sẽ được ưu đãi, dựa vào cái gì cấp bậc cao lại phải nhận đãi ngộ giống như cấp bậc thấp? Ở trong ý Tiêu Hoàng xem ra điều này quả thực vô vấn.

Có thể nói, Tiêu Hoàng coi như hoàn toàn triệt để phá vỡ cái gọi là ngang hàng. Mà hẳn cho thực hiện chế độ ưu đãi như vậy chính là để trong tâm lý kẻ cấp bậc cao được cân bằng, đồng thời cũng kích thích phần nào cho cấp bậc thấp, nếu muốn có đãi ngộ tốt hơn, vậy thì cố gắng tu luyện đi.

Đồng dạng theo những Chiến Văn này phân phối trang bị trong quân đội, sức chiến đấu của Bối La quân đoàn tăng lên thật lớn.

Cùng lúc đó, Tiêu Hoàng ở trong Bối La thư viện, sau khi an bài thỏa đáng hết thấy hần liền không hề hỏi đến nữa, mà chỉ ở trong phòng chế tác, hết sức chuyên chú chế tác Ma Văn trung tâm điều khiển chính cho Ma Văn khung máy móc.

Nhiệm vụ của Tiêu Hoàng là trong một tuần, phải chế tác xong bốn bộ Ma Văn của Ma Văn khung máy móc, để tăng số lượng Ma Văn khung máy móc lên 16 chiếc.

Bởi vì Tiêu Hoàng đã tiến thêm một bước nắm giữ kỹ thuật Đế Văn, đạt tới tuần hoàn ba hướng. Bởi vậy, ứng dụng vào Ma Văn trung tâm điều khiển chính liền có thể tiến thêm một bước tăng lên tính năng của nó.

Ngoài việc chế tác Ma Văn trung tâm điều khiển chính, Tiêu Hoàng như trước dốc sức tăng lên Ngự lực. Đồng thời trong đầu hần đang suy nghĩ chế tạo một cái Chiến Văn Ngự Sư cấp hai.

Đối với kế hoạch trị bệnh thương binh, hiện giờ còn lại hơn 200 thương binh, tuy nhiên, đã lựa chọn tạm dừng, về phần 400 thương binh lành bệnh bố trí vào doanh thứ 7, cũng không tham gia hành động lần này, nguyên nhân chỉ có một, cơ thể bọn họ chưa hoàn toàn khôi phục, mà công tác chủ yếu của họ là cùng liên đội 1. liên đội 2 của doanh thứ 3 là phụ trách thủ vệ căn cứ quân sự Bối La và nhà máy Con Rệp.

Đương nhiên, kế hoạch đã an bài xong, nhưng mệnh lệnh cũng không có truyền xuống, ngoại trừ các Doanh trưởng, tất cả binh sĩ cũng không biết một loạt hành động của Bối La quân đoàn rốt cuộc là muốn làm gì.

Đảo mắt, thời gian năm ngày vùn vụt trôi qua, Bối La quân đoàn như trước đang điên cuồng huấn luyện sử dụng vũ khí chiến đấu kiểu mới đủ loại kiểu dáng.

Trên bầu trời, 20 chiếc Ngân Diệu chiến đấu cơ hình tam giác, thường thường tạo đội hình phối hợp, lướt qua trên bầu trời, tốc độ cực kỳ mau.

Máy bay ném bom chiến lược Mị Phù mới nghiên cứu chế tạo, thì đang luyện tập trên tầng trời thấp rất nhanh ném ra Ma Văn chiến đấu cơ, cùng với Khiêu Tào khung máy móc.

Vốn kế hoạch sản xuất 300 chiếc Khiêu Tào khung máy móc đã toàn bộ sản xuất xong. Hầu hết, đang không ngừng xuyên qua ở trong vùng rừng núi xanh tươi mát mẻ, vô cùng linh hoạt.

Ma Văn vận binh hạm của các doanh, nhân viên công tác của nhà máy Con Rệp, đang vẽ loạn bột phấn Lãng tinh ở phía trên thân hạm để ngụy trang nhằm ngăn ngừa đối phương phát hiện. Nhìn qua giống như bôi phía trên hạm một lớp xi- măng.

Nhưng loại tô vẽ này cũng không bền lâu, không thể lưu lại vĩnh cửu, Ma Văn vận binh hạm bay vài ngày nó sẽ bong ra hầu như không còn, nhưng chuyện đó cũng không gây trở ngại cho kế hoạch lần này.

Nếu hết thấy thuận lợi, chiến đấu sẽ chấm dứt sau ba ngày xuất phát.

Giờ phút này, sau khi giao cho nhà máy Con Rệp bốn bộ Ma Văn của Ma Văn khung máy móc, Tiêu Hoàng khoanh chân ngồi trong phòng nghỉ ngơi, cũng

không phải là tu luyện, chỉ là buông lỏng tâm cảnh, để cho bản thân ở vào trạng thái buông lỏng.

Đây đúng là nội dung trong quyển sách thứ ba A Di La đưa cho Tiêu Hoàng, tên là Quan Thế Kinh.

Có thể làm cho hết thấy nội tạng trong cơ thể đều quy về bình thản. Thời gian đầu có thể tu thân dưỡng tính, nếu tu luyện đến trình độ nhất định, Ngự lực trong cơ thể bình hòa, có thể làm cho hết thấy bốn phía đình chỉ!

Đương nhiên, muốn vậy phải đạt tới cảnh giới của A Di La mới có thể, với Tiêu Hoàng hiện nay có thể nói là cách xa không thể thành.

Hiện tại tác dụng của Quan Thế Kinh đối với Tiêu Hoàng, chính là điều chỉnh một chút tâm tính, dù sao đại chiến sắp tới, một nước cờ này của Tiêu Hoàng có thể nói là rất mạo hiểm, thành công thì sẽ là một trận chiến kinh thế, với Long Kỳ quân đoàn nổi danh đánh lén, dùng phương thức sở trường nhất của họ xử lý bọn họ, đạt được vô số tài phú.

Nếu không thành công, cái dạng hậu quả bi thảm gì đều có thể phát sinh, trong đó cũng bao gồm toàn quân bị diệt. Cho nên lần này Tiêu Hoàng thật sự hơi bị áp lực! Trước mắt, phương thức tinh tảo này dường như đúng là thủ đoạn hay nhất để giảm bớt áp lực.

Ước chừng ngồi ngay ngắn lâu tới một giờ, Tiêu Hoàng chậm rãi mở hai mắt, thần sắc như trước là bình thản, không có phát ra bất kỳ tiếng vang nào đứng dậy đi vào phòng chế văn.

Tiếp theo Tiêu Hoàng liền từ trong ngăn kéo, lấy ra một khối Tái thạch Áo đình mặt lõm, bắt đầu từng chút từng chút ở phía trên Tái thạch Áo đình tạo hình kỹ thuật Đế Văn ba hướng tương đối phức tạp.

Đây là trước khi xuất chinh, Tiêu Hoàng chế tác Chiến Văn của Ngự Sư cấp hai cho chính mình, tăng cường một chút sức chiến đấu bản thân.

Trải qua nhiều ngày vắt hết óc suy nghĩ, trong lòng Tiêu Hoàng rất rõ ràng về Chiến Văn đã kích, nói trắng ra Hàn Võ của mình hoàn toàn có thể đảm nhiệm, mà bản thân cần thiết chính là Chiến Văn có đặc điểm cùng loại Hấp Bàn Chiến Văn, Long Túc Chiến Văn như vậy.

Lần này, Tiêu Hoàng tính chế tác Chiến Văn, tên là Tử Thần, là một loại ưu hoá Hàn băng vạn năm, ở dưới tình huống đặc biệt sẽ tăng cường uy lực đã kích của Hàn băng vạn năm.

Ước chừng dùng một giờ, chế tác xong Đế Văn ba hướng, Tiêu Hoàng liền bắt đầu sử dụng Điều văn đao tạo hình chủ văn dày đặc ở phía trên mặt lõm Tái thạch.

Trải qua một thời gian dài không ngừng chế tác Ma Văn, cùng với nghiên đọc rất nhiều bộ sách về Chiến Văn, có thể nói, với Tiêu Hoàng hiện tại bất kể là kỹ thuật đao hay nắm giữ tri thức về Ma Văn, đều có tiến bộ rất lớn.

Đối với phối hợp Đế Văn cùng chủ văn, thậm chí là văn trong văn, cũng có chỗ độc đáo của chính mình.

Theo chủ văn cùng văn trong văn tạo hình xong, Tiêu Hoàng liền bắt đầu phối chế Ma Văn dịch, nguyên liệu chính là một loại tên là Ban lân trùng, là một loại đặc sản của Hải Lam Tinh, sinh sống ở rãnh biển sâu nhất trong biển Nạp Mỗ Cát Á trên Hải Lam Tinh. Nó sinh trưởng ở đáy biển sâu cực lạnh, cũng là một loại linh thú cấp bậc Đại Ngự Sư cực kỳ quý hiếm, nó dài chỉ có một bàn tay, nhưng phía trên thân thể thường xuyên bao phủ một lớp băng thật dày, tản mát ra hàn khí lạnh đến xương coi như một loại bảo hộ thân mình.

Ban lân trùng đồng dạng cũng là tài liệu quý báu nhất thu mua ở Hải Lam Tinh, ước chừng tiêu phí hai vạn kim tệ, là Phó trưởng ban Ban hậu cần đấu giá chụp được ở Phòng đấu giá Hải Lam Tinh, sau lại đưa cho Tiêu Hoàng.

Thật cẩn thận lấy ra tuỷ não của Ban lân trùng xong, Tiêu Hoàng bắt đầu từng chút từng chút xử lý các tài liệu khác, bởi vì Tiêu Hoàng chế tác loại Chiến Văn này, bản thân nó cũng không có tính công kích. Nên tuy rằng tài liệu dùng tới đều vô cùng quý báu, nhưng chủng loại cũng không nhiều, đại khái chỉ có hơn ba mươi loại.

377. Chương 377: Chuẩn Bị Chiến Tranh! (hạ)

Ước chừng trôi qua hai giờ, Tiêu Hoàng mới hoàn thành phối chế tài liệu, sau đó bắt đầu từng chút từng chút rót Ma Văn dịch vào bên trong văn lộ, sau đó tiến hành kích hoạt.

Theo trình tự cuối cùng là kích hoạt hoàn thành, chỉ thấy trước mặt Tiêu Hoàng, một cái Chiến Văn có màu đen nhánh đã được Tiêu Hoàng chế tạo thành. Trên Áo đình thạch màu xám có chứa văn lộ kỳ dị, phối hợp với văn lộ màu đen nhánh thi thoảng lóe ra ánh sáng Đế Văn, nhìn qua thêm phần âm trầm. Giờ khắc này, trông giống như ánh mắt trong bóng đêm tối đen.

Tuy nhiên, đối với vẻ bên ngoài của Tử Thần Chiến Văn, Tiêu Hoàng cũng không mấy quan tâm, cầm lấy rớt Ngự lực vào trong đó, rõ ràng có thể cảm nhận được hơn 7000 cổ Ngự lực, coi như rất không tệ. Bởi

vì từ khi có Hàn băng vạn năm, Tiêu Hoàng chế tác Chiến Văn vốn đã không còn phân tâm lo lắng có bao nhiêu cổ năng lượng, mà chỉ dồn toàn bộ tâm tư đặt ở mặt tính năng hoặc là uy lực.

Hơi đánh giá một chút Tử Thần Chiến Văn trong tay, Tiêu Hoàng liền khu động Chiến Văn. Không thể phủ nhận, đây là Tiêu Hoàng chân chính sử dụng kỹ thuật Đế Văn chế tác ra Chiến Văn đầu tiên, đáng để kỷ niệm.

Trong nháy mắt, lại nhìn trên cánh tay Tiêu Hoàng đã hình thành một cái năng lượng văn màu đen nhánh, năng lượng văn Đế Văn có vẻ phức tạp rối rắm giống như dây mây màu lam thật nhỏ, quanh quẩn phía trên cánh tay Tiêu Hoàng.

Không có tạm dừng, vừa khu động Chiến Văn, Tiêu Hoàng vừa đi ra Bối La thư viện, đi tới sân huấn luyện Chiến Văn gần đó.

Bởi vì lúc này ở vào mấy ngày cuối cùng chuẩn bị chiến tranh, trong sân huấn luyện Chiến Văn binh sĩ nổi lên không dứt, đại bộ phận binh sĩ đều là luyện tập sử dụng Chiến Văn mới lãnh từ kho hàng số 5, một số có thể nói yêu thích không rời

Binh sĩ Bối La nhìn thấy Tiêu Hoàng tiến vào, tuy rằng dựa theo quy củ không có chào hỏi Tiêu Hoàng, nhưng vẫn đều dời ánh mắt nhìn Tiêu Hoàng.

Chính là ngay sau đó, Tiêu Hoàng liền trực tiếp tiến vào một sân huấn luyện trống ở gần đó, đồng thời đóng kín cửa lại.

Đánh giá một chút toàn bộ sân huấn luyện, Tiêu Hoàng mới chậm rãi khu động Tử Thần Chiến Văn trên cánh tay.

“Bá!”

Trong chớp mắt, ở phía sau Tiêu Hoàng liền hình thành một hình ảnh Tử Thần to lớn, trông rất thật, toàn bộ thân thể bao phủ trong áo dài đen nhánh, theo không khí lưu động, hình ảnh thật lớn lơ lửng lơ lửng, độ cao ước chừng năm thước, toàn bộ đầu phủ trùm trong mũ nổi lên áo, chỗ khuôn mặt tối om om, chỉ có hai tay hiện ra hình dáng như khớp xương màu đen, lẳng lẳng đứng ở phía sau Tiêu Hoàng, nhìn qua cực kỳ dọa người.

Dựa theo ý nghĩ của Tiêu Hoàng, Chiến Văn “Tử Thần” này chính là một thể trung chuyển của Hàn băng vạn năm, bản thân nó không có tính công kích, nhưng lại có thể chuyển đổi ra Hàn băng vạn năm, hình thức công kích còn cường đại hơn.

Hơi điều chỉnh một chút hô hấp, Tiêu Hoàng chậm rãi thông qua Ngự lực trong cơ thể điều khiển “Tử Thần”, đồng thời khởi động Hàn Võ.

Lại nhìn hư ảnh “Tử Thần” phía sau Tiêu Hoàng đã chậm rãi mở ra hai tay, giữa hai tay là rậm rạp băng tinh đang chậm rãi kết thành một thanh liêm đao Tử Thần bằng Hàn băng vạn năm kết thành, nhìn qua tràn ngập vô tận hàn ý. Sau vài giây ngắn ngủn, thanh liêm đao Tử Thần Hàn băng vạn năm, đã bắt đầu trở nên sáng ngời lên, từ màu u lam biến thành đỏ như máu, dường như là đang súc tích năng lượng cho thanh liêm đao Tử Thần.

Đồng thời hai mắt hư ảnh vốn tối đen như mực, đã xuất hiện hai điểm sáng màu đỏ, dường như là Tử Thần đang ngủ say dần dần thức tỉnh.

Tiếp theo dưới không chế Ngự lực của Tiêu Hoàng, hư ảnh kia đột nhiên vọt tới trước lướt qua thân thể Tiêu Hoàng, đồng thời từ phía dưới vọt lên vung thanh liêm đao Tử Thần đỏ như máu đánh vào vách tường kim loại ở trước mặt!

“Ầm!”

Ngay sau đó, trong sân huấn luyện, liền truyền ra tiếng vang nặng nề, vách tường kim loại kiên cố rung động kịch liệt.

Lại nhìn chỗ “Tử Thần” đánh trúng, tường thép hợp kim dày chừng năm ly đã dễ dàng bị xuyên thủng, ánh mặt trời bên ngoài theo chỗ thủng chiếu vào.

Nhìn thấy biểu hiện như vậy, thần sắc Tiêu Hoàng cũng không có biến hóa gì quá lớn, lần này Tiêu Hoàng chỉ là thí nghiệm, căn bản không có xuất ra toàn lực, hẳn không nghĩ tạo thành hư hỏng quá nhiều.

Nói cách khác, xuyên thủng tấm thép hợp kim dày năm ly, thì một ít Chiến Văn cấp Ngự Sư uy lực hơi mạnh đều có thể dễ dàng làm được.

Khẽ liếc mắt nhìn lỗ thủng cao hai thước kia, Tiêu Hoàng lập tức thông qua Ma Văn thông tin, phân phó cho chủ quản sân huấn luyện tu bổ lại, rồi thu hồi Tử Thần Chiến Văn cùng Hàn Võ rời sân huấn luyện Chiến Văn.

Cách thời gian xuất phát còn không đến hai ngày, việc Tiêu Hoàng cần làm còn rất nhiều, quan trọng vẫn là tu luyện.

Trước đây Tiêu Hoàng đã từ trong miệng Lạc Mỗ biết được: Tang Thác Tư của Long Kỳ quân đoàn đã đạt tới Ngự Sư cấp ba, nên muốn chế phục hắn cũng không phải chuyện dễ dàng.

Bản thân phải không ngừng tăng lên Ngự lực, mặc dù ở trong khoảng thời gian ngắn mà đạt tới Ngự Sư cấp ba đó là si tâm vọng tưởng, nhưng cũng có thể tiếp cận được bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Ngoài ra, chính là tối ưu hoá từng chi tiết hành động, cùng với tạo hình Hấp Bàn Khí Văn lắp đặt lên bàn tay, hai chân cơ số 4 vừa đem đến.

về phần trong Sở Ngân Xuyên ở Vọng Tinh Thành, đồng dạng đang điều phái ra 500 tên quân hộ thành của mình đến tham gia nhiệm vụ hộ vệ căn cứ quân sự Bối La. Tuy nhiên, Sở Ngân Xuyên cũng không có công bố kế hoạch này, bởi vì Sở Ngân Xuyên cũng biết, một trận chiến này tuyệt đối giữ bí mật là điều then chốt.

Cứ như vậy, thời gian hai ngày toàn bộ bên trong bận rộn trôi qua.

Thời gian tới ngày hôm sau, khi màn đêm buông xuống, bên trong nơi dừng chân rộn ràng nhộn nhạo hẳn lên. Binh sĩ vừa mới chấm dứt huấn luyện, liền tạm thời được báo cho biết, trừ hai liên đội của doanh thứ 3, cùng với doanh thứ 7, toàn thể binh sĩ tác chiến, cùng với nhân viên công tác từng tham dự trận chiến ở Long Liệt Tinh, toàn bộ tiến vào trong Ma Văn vận tải hạm của riêng mỗi doanh.

Nghe mệnh lệnh như thế, binh sĩ Bối La đều sửng sốt, phản ứng đầu tiên của tất cả binh sĩ Bối La là: “Diễn tập sao?”

Lại nhìn ở xa, 16 chiếc Ma Văn khung máy móc cùng Khiêu Tao khung máy móc đều được đưa vào bên trong Liệp Cung Hào. Còn Ngân Điều chiến đấu cơ cùng với Hôi Hùng xe thiết giáp thì đang lục tục lặng yên không một tiếng động, chạy vào trong Lạc Gia Hào.

- Đây rốt cuộc là muốn làm gì?

Binh sĩ Bối La có chút phát mộng, nếu nói là diễn tập, cần phải mang toàn bộ trang bị đi sao? Xuất chinh chiến tuyến Tây Cương? Cũng không có khả năng a, bởi vì bọn họ không có nghe nói tin tức căng thẳng gì ở chiến tuyến Tây Cương.

Trừ chiến tuyến Tây Cương, bọn họ thật sự nghĩ không ra còn có chỗ nào phải chiến đấu.

Tuy nhiên mặc dù trong lòng tràn ngập nghi hoặc, nhưng tất cả binh sĩ vẫn là nối tiếp ngay ngắn tuân tự đi vào trong vận binh hạm của doanh mình.

Ban đêm, đồng hồ điểm mười giờ, ước chừng trải qua hai giờ, 6 chiếc vận binh hạm của Bối La quân đoàn đã hoàn toàn chứa đầy binh sĩ và vũ khí chiến tranh.

- Báo cáo Đoàn trưởng, vật tư trang bị, tiếp tế tiếp viện cùng với binh sĩ chiến đấu, đã đủ số vào chỗ!

Ngay thời điểm Tiêu Hoàng xách theo túi hành trang tùy thân vừa mới bước vào trong phòng điều khiển chính, Tân Du báo cáo với Tiêu Hoàng.

- Truyền lệnh cho các Doanh trưởng tất toàn bộ đèn trong Ma Văn vận binh hạm. Toàn thể hạm đội chuẩn bị lên đường! Bên trong hạm đội giữ liên lạc giữa vận binh hạm với nhau, hệ thống liên lạc đối ngoại, toàn bộ tắt!

Tiêu Hoàng nhìn lên bản đồ giữa các tinh trên màn hình chính, phân phó.

- Hiểu rõ!

Tân Du đáp lại một tiếng, rồi truyền đi mệnh lệnh của Tiêu Hoàng đến các chiếc vận binh hạm.

Lập tức các vận binh hạm đang đèn sáng choang, trong nháy mắt trở nên tối đen một mảnh, cộng thêm trên thân hạm vẽ loạn bột phấn Lãng tinh giống như xi-măng, nếu không quan sát cẩn thận, nhìn qua không khác gì một tảng đá thật lớn.

- Mặt khác, Tinh Môn Hạm số 167, chuẩn bị như thế nào?

Thông qua màn hình, nhìn thấy tất cả vận binh hạm đều tắt đèn, Tiêu Hoàng hỏi tiếp.

- Tinh Môn Hạm số 167 thuộc về quân hạt của quân đoàn 241, bọn họ đã đồng ý theo yêu cầu bí mật của chúng ta, đợi chúng ta thông qua sau đó sẽ xóa sạch toàn bộ bản ghi chép!

Tân Du đáp.

- Tốt lắm, xuất phát!

Tiêu Hoàng nhẹ giọng nói, đồng dạng sắc mặt cũng bắt đầu dần dần trở nên nghiêm túc.

Bởi vì không có bất luận kẻ nào hiểu rõ hơn so với Tiêu Hoàng, hành động lần này rốt cuộc có to gan lớn mật bao nhiêu, chẳng những cần có thực lực, còn phải có vận khí.

Có thể nói, vận số của Tiêu Hoàng vẫn luôn không ra gì, hần chỉ hy vọng, lần này nữ thần may mắn có thể cười một lần với mình.

Theo Tiêu Hoàng ra lệnh một tiếng, lập tức 6 chiếc vận binh hạm đồng loạt lên thẳng không trung, tiếp theo lao thẳng về phía chân trời, rất nhanh bay đến hướng An Ni Á Vương Quốc. Trên đường tận khả năng tránh đi tất cả tuyến đường đông đúc. Nhìn qua, giống như 6 chiếc hạm âm hồn lặng im tiến lên trong hư không.

Binh sĩ trong vận binh hạm đến giờ vẫn không biết đi đâu, nhìn thấy tất cả đèn trong hạm đều tắt, thông qua cửa sổ nhìn thấy Vũ Nhuận Tinh càng lúc càng xa, chậm rãi biến mất trong tầm mắt, trong lòng ít nhiều đều có chút không yên, bọn họ không rõ lần này rốt cuộc là đi đâu, làm gì?

Nhưng đúng lúc này, Doanh trưởng các hạm đội đều báo cho binh sĩ biết, mục đích hành động của họ lần này là đi An Ni Á Tinh tập kích Long Kỳ hạm đội sắp sửa đến nơi đó!

“Bá!”

Gần như ngay lúc mệnh lệnh như thế truyền tới trong tai binh sĩ các hạm đội, vốn binh sĩ Bối La đang bàn tán, trong khoảnh khắc liền im bật!

Hết thấy tới quá đột ngột, làm cho bọn họ gần như đều không có chuẩn bị tư tưởng chút nào. Đúng vậy, trước đó họ có nghĩ tới, một tuần vừa qua tăng lớn mức huấn luyện như thế thực rất có thể là có nhiệm vụ chiến đấu gì đây, nhưng không nghĩ tới, dĩ nhiên là nhiệm vụ chiến đấu kinh người như vậy. Hơn nữa đối kháng chính là Long Kỳ quân đoàn, được xưng danh là “người sát thủ khổng lồ”!

Đồng thời là dùng tập kích để đánh với Long Kỳ quân đoàn sở trường đánh lén nhất!

Tuy nhiên, đối mặt với Long Kỳ quân đoàn, binh sĩ Bối La cũng không có gì ngưng trọng trong lòng, có thể nói, đối mặt với Liệp Ưng quân đoàn bọn họ toàn thắng không thể bắt bẻ vào đâu được, hiện tại bọn họ lại có 16 chiếc Ma Văn khung máy móc, vũ khí trang bị gần như đổi mới toàn bộ, thực lực đã không thể so sánh với ngày xưa.

Bởi vậy, sau vài phút kinh ngạc ngẩn ngui, tất cả binh sĩ Bối La, lại lần nữa bắt đầu vừa bàn tán sôi nổi, vừa xoa xoa nắm tay.

Không thể phủ nhận, Tiêu Hoàng không chỉ có trang bị chiến đấu tiên tiến, mà còn mang đến tự tin tuyệt đối cho Bối La quân đoàn.

Mà Tiêu Hoàng ở trong phòng điều khiển chính Liệp Cung Hào, sắc mặt vốn không có thoải mái như vậy, ngồi ở trong phòng điều khiển chính, thần sắc hẳn tuy trầm tĩnh nhưng thỉnh thoảng hơi nhú mảy, nướng mí mắt nhìn thẳng vào bản đồ giữa các tinh ở trước mặt.

Không hề nghỉ ngơi, giờ khắc này Tiêu Hoàng phải chịu áp lực nặng hơn rất nhiều so với những người khác, mà điểm mấu chốt của nhiệm vụ lần này chính là hai chữ: “bí ẩn”.

378. Chương 378: Hết Sức Căng Thẳng

379. Chương 379: Đánh Bất Ngờ (1)

380. Chương 380: Đánh Bất Ngờ (2)

381. Chương 381: Đánh Bất Ngờ (3)

382. Chương 382: Đánh Bất Ngờ (4)

383. Chương 383: Đánh Bất Ngờ (5)

384. Chương 384: Đánh Bất Ngờ (6)

385. Chương 385: Đánh Bất Ngờ (7)

386. Chương 386: Tiếp Nhận Đầu Hàng

387. Chương 387: Tiền Đen

Ngã Kim Sâm bản thân cũng rất rõ ràng, nếu Tiêu Hoàng khẫu hạ lưu tình, còn có một ít đường sống, nếu Tiêu Hoàng nói chi tiết ra, thì phỏng chừng An Ni Á Vương Quốc sắp phải hứng chịu hình phạt nghiêm khắc từ Phục Thản Đế Quốc.

- Ách... Không dám dấu Tiêu đại nhân, ba năm trước, Bộ Đồ từng liên hệ với ta, dùng 1000 vạn kim mỗi năm âm thầm viện trợ, đổi lấy tại An Ni Á Vương Quốc, ngài cũng biết, An Ni Á Vương Quốc chỉ là một tiểu quốc, nào dám không cho Duy Lâm Công Quốc mặt mũi a, hơn nữa lúc ấy Phục Thản Đế Quốc căn bản cũng không có đặt An Ni Á vào trong mắt, bởi vậy, tất cả đều là chuyện bất đắc dĩ, chỉ là không nghĩ tới, quý quân lại nhảy bén như thế, sức chiến đấu còn cường hãn như vậy.

Ngã Kim Sâm nơm nớp lo sợ nói.

- Mỗi năm là 1000 vạn kim? Đối với tiểu quốc của các người mà nói, hẳn là một con số không nhỏ đi.

Tiêu Hoàng nhẹ nhàng nói, cũng tiện tay cầm lấy Ma Văn thông tin lọt trên người Tang Thác Tư, lật xem bản ghi chép thông tin bên trong, thần sắc Tiêu Hoàng không khỏi hơi biến đổi, Tiêu Hoàng phát hiện, trong thời gian gần nhất, thì Tang Thác Tư và Duy Lâm Công Quốc gần như không hề có chút liên hệ nào.

Điều này làm cho Tiêu Hoàng bỗng có một ý tưởng.

- 1000 vạn kim mà Duy Lâm Công Quốc hứa hẹn, năm nay đã đưa chưa?

Tiêu Hoàng hỏi thử.

- Vẫn chưa, ngài đã tới đây, chúng ta nào dám thu a.

Ngã Kim Sâm thật cẩn thận đáp, bất kể Long Kỳ quân đoàn nghĩ như thế nào, hắn coi như đã hoàn toàn bị đánh cho phục rồi.

- Thu a, vì cái gì mà không dám thu, theo ta thấy, phỏng chừng Duy Lâm Công Quốc tạm thời còn không biết tình hình gần đây của Long Kỳ quân đoàn, vừa lúc người có thể lừa lấy một lượng tiền, 500 vạn kim cho Bối La quân đoàn làm quân phí, 500 vạn kim để cho các người xây lại căn cứ quân sự An Ni Á, chi đều năm - năm, rất công bình, thế chẳng phải tốt hơn sao?

Tiêu Hoàng thần nhiên nói.

Mà Tang Thác Tư nghe vậy, trong lòng lập tức trở nên căng thẳng, hắn vạn lần không ngờ, Tiêu Hoàng sẽ đưa ra một chiêu này, diệt quân đoàn của Duy Lâm Công Quốc, còn muốn lừa tiền cả Duy Lâm Công Quốc nữa, trong khi giãy chết, mà điểm chết người chính là, đúng như Tiêu Hoàng dự đoán, khả năng rất lớn là Duy Lâm Công Quốc tạm thời không biết tình hình tại đây, bởi vì hắn căn bản chưa kịp thông báo cho Duy Lâm Công Quốc, hơn nữa có báo thì cũng không có tác dụng.

Lúc này Tiêu Hoàng đã cầm hoàng gia Ma Văn thông tin từ chỗ Vương Phàm tới, đặt trước mặt Ngã Kim Sâm.

- Hiện tại nên làm như thế nào, không cần ta dạy nữa chứ, mặt khác...

Tiêu Hoàng lại hướng ánh mắt vào Tang Thác Tư, nói:

- Nếu thức thời, người nên phối hợp một chút, rơi vào tay ta, phỏng chừng cả đời này, người sẽ rất khó quay về Duy Lâm Công Quốc đấy.

Cùng lúc đó, tại một chỗ trên Duy Lâm Công Quốc, Hà Long báo cáo với Bộ Đồ về tình hình tấn công chiến tuyến Tây Cương, giọng nói ít nhiều có vẻ nghiêm trọng, có thể nói, dựa theo phân tích trước đó, chiến tuyến Tây Cương hắn là chỗ tấn công dễ nhất, nhưng điều làm cho người ta tuyệt đối không nghĩ tới chính là, chiến tuyến Tây Cương bởi vì nhân tố không ổn định là Bối La quân đoàn, nên đã trực tiếp kéo quân đội chủ lực của Duy Lâm Công Quốc vào trong vùng bùn chiến tranh.

Tấn công, không nhất định sẽ chiến thắng, lui lại, thì quả là rất đáng tiếc, hơn nữa rất dễ dàng bị Phục Thẩn Đế Quốc tập kích ngược.

- Nếu tính về mặt thời gian, hiện tại Long Kỳ quân đoàn hắn là đã đến An Ni Á Tinh rồi, chỉ hy vọng tất cả đều thuận lợi.

Hà Long báo cáo xong, thật cẩn thận nói với Bộ Đồ.

- Chuyện này sẽ không cần Hà Long Tướng quân quan tâm, ta tin tưởng Long Kỳ quân đoàn, tuyệt đối sẽ hoàn thành nhiệm vụ tập kích một cách hoàn mỹ, mà Hà Long Tướng quân, người cũng phải nghĩ lại sách lược chỉ huy của người một chút a.

Bộ Đồ nhẹ nhàng đáp, lời nói tuy rằng bình thản, nhưng đã có thể nhận ra, Bộ Đồ bắt đầu có một ít bất mãn đối với việc Hà Long tấn công tại chiến tuyến Tây Cương rồi.

Điều này cũng không có gì là lạ cả, liên tục tổn hại hai chủ lực đoàn là Liệp Ứng và Kim Ti Tước, Bộ Đồ có thể cao hứng mới là lạ.

Hơn nữa, lần này vận dụng An Ni Á Vương Quốc, thậm chí cả Long Kỳ quân đoàn, cũng khiến cho Bộ Đồ phải trả cái giá rất lớn.

- Ta hiểu, ta sẽ dựa theo ý của Bộ Đồ đại nhân, cẩn thận nghĩ lại, đồng thời cũng hy vọng Long Kỳ quân đoàn đại thắng lần này.

Hà Long bày ra một bộ dáng cung kính.

Bộ Đồ không nói gì, chỉ là khẽ miệng hơi hiện lên một chút ý cười, không hề nghi ngờ, trong mắt hắn đây là chuyện tất nhiên, âm thầm đưa Long Kỳ quân đoàn tới An Ni Á Tinh, bằng vào sức chiến đấu của Long Kỳ quân đoàn, thì việc bóp chết Bối La quân đoàn trên Vũ Nhuận Tinh hắn không phải là chuyện gì quá khó khăn.

Nhưng mà, ngay khi Bệ Đồ đang tưởng tượng điều này, thì Ma Văn thông tin của hắn bỗng rung lên, người gọi là An Ni Á Quốc vương Ngả Kim Sâm.

Thấy Ngả Kim Sâm gọi tới, sắc mặt Bệ Đồ hơi biến đổi, hắn không biết vì sao Ngả Kim Sâm lại gọi tới, hơi nhìn màn hình một chút, Bệ Đồ cũng không lựa chọn ngắt liên lạc, mà nghiêm mặt lại, đồng ý liên lạc.

Ngay sau đó, hình ảnh của Ngả Kim Sâm liền xuất hiện trên màn hình, có thể nhìn ra, lúc này Ngả Kim Sâm đang cố gắng trấn định.

Tuy nhiên, Bệ Đồ cũng có quá nhiều nghi ngờ, dựa theo hắn phỏng đoán, có lẽ là Long Kỳ quân đoàn đã thuận lợi tiến đến, đồng thời thông báo kế hoạch của Duy Lâm Công Quốc, khiến cho Ngả Kim Sâm có chút bất an.

- Ngả Kim Sâm, người có chuyện gì? Long Kỳ quân đoàn hiện tại như thế nào?

Bệ Đồ nghiêm mặt hỏi.

- Ách... Tất cả đều rất tốt, chỉ là... Tang Thác Tư đại nhân muốn vật tư tiếp viện, nhưng mà ngài cũng biết đây, An Ni Á là nơi thâm sơn cùng cốc, vật tư cho quân đội bản thân còn không đủ, lại phải cung cấp vật tư cho Long Kỳ quân đoàn nữa, phỏng chừng sau vài ngày, thì binh sĩ An Ni Á sẽ phải gặm rễ cây mà ăn mất, bởi vậy... ta nghĩ, có thể cung cấp tài chính viện trợ cho năm nay được không, có tiền rồi, thì lòng ta cũng có chút yên tâm hơn!

Ngả Kim Sâm ấp a ấp úng nói.

Nếu là khi trước, có đánh chết thì hắn cũng không dám trắng trợn đòi viện trợ trước mặt Bệ Đồ như vậy, nhưng là lúc này, gương mặt Tiêu Hoảng đang ngồi đối diện kia lạnh như băng nhìn mình, lúc này chắc chắn hắn còn đáng sợ hơn cả Bệ Đồ.

Bệ Đồ nghe vậy, trong lòng có thể nói đã có chút tức giận, trong mắt hắn, lúc này tuyệt đối là thời khắc mấu chốt nhất của Long Kỳ quân đoàn, nhưng Ngả Kim Sâm lại thò tay đòi tiền, chính là một loại nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của đây mà.

Đương nhiên, điều này cũng có thể lý giải được, phỏng chừng Ngả Kim Sâm lo lắng Duy Lâm Công Quốc tá ma giết lừa.

Nghĩ vậy, Bệ Đồ cũng không có quá nhiều nghi ngờ, nhưng vì ổn thỏa hơn, Bệ Đồ vẫn phân phó, nói:

- Ta muốn nói chuyện với Tang Thác Tư một chút.

Đối với yêu cầu này của Bệ Đồ, Ngả Kim Sâm cũng không quá kháng cự, trực tiếp cầm Ma Văn thông tin trong tay chuyển đi hướng khác, ngay sau đó, hình ảnh của Tang Thác Tư liền xuất hiện trước mặt Bệ Đồ, bộ dáng có chút chật vật khi nãy của Tang Thác Tư đã bị Vương Phàm ra sức tân trang lại tới mức thấp nhất, đồng thời còn chải lại mái tóc cho Tang Thác Tư.

- Tang Thác Tư, người nói đi, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?

Bệ Đồ vô cùng cẩn thận hỏi, biểu tình nghiêm túc.

Lúc này Hà Long cũng đang nhìn vào Ma Văn thông tin, không dám phát một lời nào.

- Đại nhân, Ngả Kim Sâm luôn miệng nói bọn họ thiếu vật tư tiếp viện, nếu lấy toàn bộ vật tư tiếp viện ra, bọn họ sẽ không có tài chính để mua vật tư lần tới, mà Long Kỳ quân đoàn lúc trước vì tranh thủ thời gian, cũng không tiến hành nhận tiếp tế ở Duy Lâm Công Quốc, người xem nên làm thế nào bây giờ? Trên đường đi, vật tư của chúng ta cũng đã thiếu thốn rồi, Long Kỳ binh sĩ đã đói bụng một ngày.

Tang Thác Tư nghiêm túc đáp, trong lòng có thể nói là không ngừng kêu khổ, lúc này là làm to rồi, bất kể là Ngả Kim Sâm hay là chính mình, giờ khắc này, đều trở thành công cụ lừa tiền của Tiêu Hoảng.

Nhưng chết ở chỗ không ai dám phản kháng cả, thủ đoạn của Tiêu Hoảng thì mọi người trong phòng đều đã kiến thức cả rồi.

Nghe vậy, nét mặt Bộ Đồ liên tục biến đổi, hẳn là người ghét nhất bị người khác tới cò kè mặc cả, nhưng mà trước mắt dường như cũng không có biện pháp nào khác, Long Kỳ quân đoàn mang nhiệm vụ trong người, sự tình quan trọng, cũng không thể bị chút việc nhỏ này mà làm hỏng đại sự.

Hơi nhìn Hà Long một cái, lúc này Hà Long hơi gật đầu với Bộ Đồ, nhẹ nhàng nói:

- Thượng tá Tang Thác Tư quả thật không tiến hành tiếp tế vật tư ở Hi Lạc Tinh.
- Được rồi, 1000 vạn kim ta sẽ lập tức chuyển cho người, do người giao cho Ngã Kim Sâm.

Bộ Đồ nói với Tang Thác Tư, sau đó hạ lệnh trợ thủ đi thực hiện.

Hiệu suất làm việc của trợ thủ có thể nói là cực cao, chỉ mất hai phút, 1000 vạn kim đã được chuyển khoản thành công.

Tiêu Hoảng ngồi trên ghế chủ tọa, thấy Ma Văn túi trong tay Tang Thác Tư rung lên, không chút chậm trễ lấy ra, quả nhiên có 1000 vạn kim vừa tiến vào trữ kim văn của Tang Thác Tư.

Thấy vậy, khuôn mặt lạnh như băng của Tiêu Hoảng đã hiện lên một chút ý cười, hơi nhìn Tang Thác Tư một cái, chậm rãi vươn tay, cầm Ma Văn thông tin trong tay hắn tới trước mặt.

- Cảm ơn.

Hướng Ma Văn thông tin vào người mình, Tiêu Hoảng nhẹ nhàng nói với Bộ Đồ.

Vừa thấy hình ảnh rung lên, sau đó khuôn mặt của Tiêu Hoảng bỗng xuất hiện trong mắt mình, biểu tình vốn rất nghiêm túc của Bộ Đồ đột nhiên đại biến, trong mắt phát ra vẻ khó tin, hẳn tuyệt đối không nghĩ tới, vào lúc này lại nhìn thấy mặt Tiêu Hoảng.

Không chút nào khoa trương mà nói, nhìn thấy bộ dáng của Tiêu Hoảng, thân thể Bộ Đồ không kìm được phải run lên, giống như nhìn thấy quỷ vậy.

- Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?

Hà Long cũng đang nhìn vào màn hình, thấy cảnh này, lập tức cả kinh, hai mắt trợn lên, trực tiếp bật dậy, sắc mặt hiện lên vẻ khó tin.

Lúc này trên mặt Bộ Đồ đã là một mảnh tái nhợt, hơi nhìn mái tóc màu trắng của Tiêu Hoảng, cùng với biểu tình âm lãnh, toàn thân Bộ Đồ lập tức cứng lại trên ghế ngồi, khóe miệng hơi mở ra, đại não chỉ vang lên một tiếng “ong” vang dội.

Tuy rằng trong lòng cực kỳ kinh ngạc, nhưng Bộ Đồ vẫn dự cảm tới chuyện gì đó, nhất là nhìn thấy chỗ Tiêu Hoảng đang ngồi, chính là ghế chủ tọa, trong lòng Bộ Đồ thậm trí nên căng thẳng.

- Tiêu Hoảng, người... sao người lại xuất hiện ở trong này? Người làm gì Long Kỳ quân đoàn của ta rồi?

Khóe miệng Bộ Đồ hơi giật giật, mở miệng hỏi.

Tiêu Hoảng không lập tức trả lời, khẽ cầm Ma Văn thông tin, giơ ra phía ngoài.

Ngay sau đó, hình ảnh hiện ra trước mặt Bộ Đồ chính là bộ dáng hiện tại của toàn bộ căn cứ quân sự An Ni Á, đôi mắt mà nhìn, chỉ thấy một mảnh tàn phá, ánh mắt có thể thấy thi thể của Long Kỳ binh sĩ nằm ngổn ngang, cùng với Long Kỳ Ma Văn xe tăng bị phá hủy, các binh sĩ Bối La đang lôi các cửa thi thể Long Kỳ binh sĩ ra khỏi đồng đồ nát này.

Phía trên bầu trời, các Ma Văn chiến đấu cơ của Bối La quân đoàn bay lơ lửng, trên mặt đất ngoài Ma Văn xe tăng thành từng lớp, chính là khoảng 16 chiếc Ma Văn khung máy móc!

388. Chương 388

Cảnh tượng này đập vào mắt Bệ Đồ, toàn thân hắn trở nên hóa đá ngay tại chỗ.

Hắn nằm mơ cũng không đoán được chuyện này, Long Kỳ quân đoàn chẳng những không đánh lên thành công, ngược lại còn bị Bối La quân đoàn bóp chết trên An Ni Á Tinh.

- Bệ Đồ đại nhân, nhớ kỹ, có bản lĩnh thì chúng ta đánh chính diện với nhau, đừng làm trò sau lưng nữa.

Chậm rãi thu cánh tay về, Tiêu Hoàng nhẹ nhàng nói, vẻ mặt tràn ngập âm lãnh, nhìn không ra chút thân mật nào.

Lúc này sắc mặt Bệ Đồ vẫn tái nhợt, trong lòng có thể nói vừa sợ vừa tức, sợ thì tự nhiên không cần nhiều lời, Bối La quân đoàn này hành động cực kỳ quỷ mị, xuất hiện trên An Ni Á Tinh, trực tiếp tiêu diệt Long Kỳ quân đoàn, tức giận thì là vì Tiêu Hoàng không biết thỏa mãn, dám lừa hắn thêm 1000 vạn kim nữa.

Cảm giác giống như là Duy Lâm Công Quốc quân đội bị Tiêu Hoàng giết, sau đó lại còn tặng cho hắn 1000 vạn kim quân phí nữa!

Điều này cho dù là với Duy Lâm Công Quốc, hay là với cá nhân Bệ Đồ, thì đều là chuyện vô cùng nhục nhã!

- Người... rốt cuộc người làm như thế nào được?

Qua một hồi lâu, Bệ Đồ mới hỏi tiếp.

Tuy nhiên, Tiêu Hoàng căn bản là không đáp lại, trực tiếp ngắt liên lạc.

- Chia 1000 vạn kim này thành hai phần, 500 vạn kim đưa cho Ngã Kim Sâm bệ hạ, 500 vạn kim khác thì coi như phí dụng chiến đấu của Bối La quân đoàn.

Tiêu Hoàng giao kim trữ văn giá trị 1000 vạn kim cho La Kiệt, hạ lệnh.

Nghe thấy Tiêu Hoàng nói vậy, Ngã Kim Sâm mới hơi thả lỏng lại, vừa rồi phối hợp một chút với Tiêu Hoàng, xem ra mình hắn đã không còn phải lo mất mạng nữa rồi.

- Không biết Tiêu Hoàng đại nhân, tiếp theo nên giải vây cho An Ni Á Vương Quốc như thế nào, ngài yên tâm, sau này An Ni Á Vương Quốc nguyện ý thay đổi toàn bộ, đều nghe theo mệnh lệnh của Tiêu đại nhân.

Ngã Kim Sâm vội vàng cam đoan.

- Chờ một chút, ta sẽ viết một phần báo cáo, nói Ngã Kim Sâm và Tiêu Quốc Lương bị Long Kỳ quân đoàn bắt cóc, bắt đắc dĩ tiến hành tập kích Bối La quân đoàn.

Tiêu Hoàng mặt không đổi sắc, đáp.

- Ngài yên tâm, ta sẽ dựa theo ý đó để gửi cho ngài một bức thư cảm ơn, cũng nguyện ý đầu nhập vào Phục Thận Đế Quốc, không, là vào Vũ Nhuận Tinh, không, là vào Tiêu đại nhân ngài.

Ngã Kim Sâm có phản ứng rất nhanh, vội vàng nói, chỉ là trên trán đang toát ra mồ hôi lạnh, đã nói rõ ràng trong lòng hắn vẫn không có chút yên tâm này, vô cùng khẩn trương, không hề nghỉ ngơi, hắn thậm chí toàn bộ vận mệnh của An Ni Á Vương Quốc đang nằm trong tay của một mình Tiêu Hoàng.

Tiêu Hoàng không lên tiếng trả lời, ánh mắt hơi quét qua vài người trước mặt một lượt, cuối cùng nhìn về phía Ngã Ôn, lúc trước Tiêu Hoàng cũng đã chú ý tới hắn rồi, nhìn qua rất trẻ tuổi, không đến hai mươi tuổi, nhưng mà từ đầu đến cuối phản ứng vẫn có vẻ bình tĩnh hơn lão cha của hắn rất nhiều.

- Người tên là gì?

Tiêu Hoàng hỏi Ngã Ôn.

- Ta tên là Ngã Ôn, là Nhị vương tử của An Ni Á Vương Quốc.

Ngã Ôn khí định thần nhàn, nhẹ nhàng đáp.

- Bao nhiêu tuổi rồi, cấp bậc Ngự lực như thế nào?

Tiêu Hoảng tiếp tục hỏi.

- Mười tám tuổi, Ngự Giả cấp năm, sắp đến cấp bậc Ngự Sư.

Ngã Ôn tiếp tục đáp, đồng thời hơi cúi người về phía Tiêu Hoảng.

- Mười tám tuổi? Hẳn là đến tuổi đi lính rồi, thế nào? Nguyên ý gia nhập Bối La quân đoàn không?

Tiêu Hoảng hỏi tiếp.

Gần như ngay khi Tiêu Hoảng vừa nói ra câu này, sắc mặt thoáng có chút thả lỏng của Ngã Kim Sâm đột nhiên trở nên tái nhợt, Tiêu Hoảng tuy rằng không nói thẳng, nhưng lời này rõ ràng có ý tứ gì, hẳn vẫn phi thường rõ ràng, đây rõ ràng là muốn bắt Ngã Ôn làm con tin a, một chiêu này quá độc ác, mặt không đổi sắc mà đã bắt được chỗ yếu hại của Ngã Kim Sâm.

- Tiêu... Tiêu đại nhân, hy vọng ngài thủ hạ lưu tình a, Ngã Ôn vẫn còn nhỏ tuổi, còn không hiểu chuyện, càng chưa từng trải qua chiến hỏa, hy vọng Tiêu đại nhân buông tha cho khuyến tử, trong số bốn người con trai của Ngã Kim Sâm ta, Ngã Ôn là người ưu tú nhất, thực không dám giấu giếm, hẳn đã được ta chỉ định là người thừa kế vương vị.

Ngã Kim Sâm vội vàng nói tiếp:

- Nếu Tiêu đại nhân lo lắng về An Ni Á Tinh, ta nguyện ý để cho Bối La quân đoàn đóng quân lâu dài tại đây.

- Đa tạ Tiêu đoàn trưởng để ý tới tại hạ, Ngã Ôn nguyện ý gia nhập Bối La quân đoàn, trở thành một quân nhân chân chính.

Không đợi Tiêu Hoảng lên tiếng, Ngã Ôn đã giành trước nói.

- Ngã Ôn, người cầm miệng, người có biết điều đó có nghĩa là gì hay không? Cuộc đời quân nhân rất ngắn, người có biết quân nhân ý nghĩa là gì không? Là nghề nghiệp phải giết đầu vào thất lưng đó!

Ngã Kim Sâm khiển trách.

- Ta muốn làm quân nhân, không muốn làm một người nhu nhược, mỗi ngày chờ đợi trên An Ni Á Tinh, bị coi như súng vật vạ, giấc mộng của ta là chiến trường!

Ngã Ôn không chút khách khí, đáp lại.

- Ta rất ngưỡng mộ dũng khí của người, cứ như vậy là quyết định rồi.

Tiêu Hoảng lại nhìn Ngã Ôn một cái, nhẹ nhàng nói.

Tiếp theo Tiêu Hoảng ý bảo mang đám người Tang Thác Tư đi, giam giữ lại, sau đó chậm rãi đứng dậy, đi ra ngoài cửa.

Nghe Tiêu Hoảng nói như vậy, Ngã Kim Sâm làm gì còn lý do cự tuyệt nữa, chỉ là trong lòng vẫn âm thầm trách cứ, Ngã Ôn này từ nhỏ đến lớn làm gì cũng đều rất ưu tú, chỉ là tính tình quá quật cường, một khi hạ quyết tâm thì tám con ngựa cũng không kéo lại được.

- Vậy thì... Tiêu đại nhân, Ngã Ôn còn hy vọng được ngài chiếu cố nhiều hơn, hẳn từ nhỏ vốn chưa từng ra khỏi An Ni Á Tinh, tuổi cũng nhỏ, không hiểu chuyện.

Rơi vào đường cùng, Ngã Kim Sâm chỉ có thể lựa lời mà cầu khẩn.

- Yên tâm, nếu hẳn cố gắng, tương lai còn có tiền đồ hơn cả người.

Tiêu Hoảng nhẹ nhàng nói, chậm rãi đi ra ngoài.

Rời khỏi Bộ tổng chỉ huy, đi ra bên ngoài, Tiêu Hoảng có thể nhìn thấy rõ ràng, trên Cự Phong Hào với thể tích ước chừng gấp hai vận binh hạm, đang đứng đầy binh sĩ Bối La, một số vẫn đang hoan hô nhẩy nhót, rất nhiều binh sĩ thậm chí đều lấy ra bút ký hiệu, ký tên mình lên trên bề mặt, dùng làm kỷ niệm.

Tên mập trắng lại đang đang đưa thân thể to mọng, đi tới trên chủ pháo khẩu to lớn, ra sức tạo dáng, phía dưới thì Mai Kiệt cũng lộ ra ý cười trên mặt, không ngừng chụp hình cho tên mập trắng.

Đối với điều này, trên mặt Tiêu Hoằng cũng hơi hiện lên một chút thoải mái, giấc mộng đạt được Ma Văn chiến hạm, rốt cục đã thành hiện thực.

- Trưởng quan.

- Trưởng quan.

...

Nhìn thấy Tiêu Hoằng xuất hiện, binh sĩ Bối La đều hiện lên nét cười, hô lớn lên, vẻ mặt cũng vô cùng tùy ý.

Tiêu Hoằng chỉ hơi khoát tay áo, xem như đáp lại, sau đó hướng ánh mắt về phía tên mập trắng đang đứng trên chủ pháo khẩu, lúc này đang nhếch mép, tập dáng chụp ảnh.

- Lôi tên mập trắng xuống dưới cho ta.

Tiêu Hoằng tùy tiện tìm một gã binh sĩ Bối La, hạ lệnh.

- Vâng, Trưởng quan.

Binh sĩ Bối La này đáp một tiếng, sau đó nhanh chóng leo lên chủ pháo pháo khẩu, nhẹ giọng nói vài câu với tên mập trắng.

Tên mập trắng bỗng thu lại nét tươi cười, hơi nhìn quanh, thấy Tiêu Hoằng đang đứng phía dưới Cụ Phong Hào nhìn hẩn, thấy vậy, tên mập trắng cũng không dám có chút chậm trễ, khu động Lưu Văn một đường hạ xuống trước mặt Tiêu Hoằng.

- Tiêu ca, có chuyện gì?

Tên mập trắng vẫn mang vẻ tươi cười hỏi.

- Giới thiệu cho người một tân binh, đây.

Tiêu Hoằng vỗ nhẹ vào Ngã Ôn bên cạnh, nhẹ nhàng nói.

- Vậy sao, mặt có vẻ trắng trẻo đây.

Tên mập trắng cười ha hả nói, cũng vuốt cằm đánh giá Ngã Ôn.

Lúc này Ngã Ôn mang sắc mặt nghiêm túc, bày ra vẻ trầm mặt vốn có của một binh sĩ.

- Hẩn là Nhị vương tử của An Ni Á Vương Quốc, thực lực cũng không tệ lắm, nhớ kỹ phải đối xử tử tế với hẩn.

Tiêu Hoằng phân phó xong, liền bước vào trong Cụ Phong Hào.

Tuy rằng thể tích khổng lồ, nhưng không gian bên trong Cụ Phong Hào cũng không lớn như trong tưởng tượng, đại bộ phận khu vực đều bị một số Ma Văn công năng chiếm cứ, những thứ này đều là để khống chế các loại Ma Văn vũ khí.

Vào lúc này, toàn bộ tổ công tác trên Cụ Phong Hào, ước chừng 500 người, đã bị Bối La quân đoàn chế phục, một số người gơ hai tay dán lên bức tường hợp kim, thành thành thật thật đứng trong hành lang.

Trong đó rất nhiều nhân vật cấp bậc Ngự Sư.

Mà tổ công tác Ma Văn chiến hạm cũng là bộ phận quan trọng của Ma Văn chiến hạm, một pháo thủ ưu tú, thường thường cũng là nhân tài hiếm có.

Chỉ hơi nhìn quét qua các mặc nhân viên công tác mặc quân trang trong Cụ Phong Hào, Tiêu Hoằng liền dọc theo đường đi, lập tức tiến vào trong phòng điều khiển chính của Ma Văn chiến hạm.

So với phòng điều khiển chính của các vận binh hạm bình thường, thì phòng điều khiển chính của Ma Văn chiến hạm ngoài việc có hộ giáp dày hơn, thì các khu công tác cũng được phân chia rất rõ ràng, chia thành hai đường hình cung, quay chung quanh phía trước chủ tọa.

Lúc này, trong phòng điều khiển chính, ngoài các thành viên tổ công tác bị chế phục ra, thì Mạc Hi đang đứng bên cạnh một thành viên tổ công tác, thao thao bất tuyệt hỏi, đồng thời thường thường nhìn thiết kế đồ trong tay, trong mắt tràn ngập vẻ hưng phấn.

Về phần binh sĩ Bối La phụ trách trông coi, thì không bừa bãi như những binh sĩ bên ngoài, ai nấy đều mang ánh mắt nghiêm túc, chia đều ra đứng tại các góc.

Nhìn thấy Tiêu Hoàng đi đến, Mạc Hi liền tươi cười đi tới bên cạnh Tiêu Hoàng.

- Tiêu ca, ta vừa mới kiểm tra toàn bộ chiếc Ma Văn chiến hạm này, cuối cùng xác định được, đây là một Ma Văn chiến hạm thuộc loại chùm tia sáng.

Mạc Hi nói, sau đó liền đưa thiết kế đồ vào tay Tiêu Hoàng, trong mắt tràn ngập vẻ hưng phấn.

Cái gọi là Ma Văn chiến hạm loại chùm tia sáng, nói trắng ra chính là dùng Ma Văn vũ khí loại chùm sáng làm thủ đoạn tấn công chủ yếu, ngoài ra, Ma Văn chiến hạm còn có các loại đạn đạo, chế đạo và loại tự sát.

Mỗi một loại đều có ưu thế và khuyết điểm riêng, ví dụ như loại chùm tia sáng có năng lực tấn công liên tiếp rất mạnh, nhưng uy lực lại bình thường, mà loại đạn đạo chính là loại phóng ra các Ma Văn đạn pháo, công kích cường hãn, nhưng độ chuẩn xác lại rất thấp, còn loại chế đạo thì chính là sử dụng các ống phóng để bắn ra Ma Văn đạn đạo, nó có uy lực và độ chuẩn xác cũng không tồi, nhưng khuyết điểm cũng rõ ràng, đó chính là tần suất phóng ra quá chậm, dễ dàng bị chặn lại.

Có thể nói, các loại Ma Văn chiến hạm thì đều có các ưu khuyết điểm riêng, hơn nữa còn phi thường rõ ràng, trên cơ bản không có Ma Văn chiến hạm tuyệt đối hoàn mỹ, chỉ có tương đối hoàn mỹ mà thôi, điều này còn liên quan tới việc bố trí Ma Văn chiến hạm của công trình sư như thế nào nữa.

Đối với những thứ này, tuy rằng Tiêu Hoàng không tinh thông, nhưng cũng đã từng đọc lướt qua, mở ra thiết kế đồ, Tiêu Hoàng liền bắt đầu tỉ mỉ nhìn.

Trong Cụ Phong Hào có tổng cộng sáu khe tồn trữ Ngự lực, quy mô cũng không tính là quá nhỏ, khe tồn trữ Ngự lực này có tác dụng chứa đựng Ngự lực mà tổ công tác rót vào, dùng làm động lực cho Ma Văn chiến hạm và để khu động Ma Văn hạm pháo.

389. Chương 389: Một Trận Thành Danh
390. Chương 390: Tấn Chức Tướng Quân
391. Chương 391: Thực Hiện Hứa Hẹn
392. Chương 392: Đơn Đặt Hàng Siêu Cấp
393. Chương 393: Phòng Ngừa Chu Đáo
394. Chương 394: Phương Pháp Chữa Trị Ngự Lực
395. Chương 395: Trị Bệnh Siêu Cường!!
396. Chương 396: Ân Tình Không Muốn Người Biết!!
397. Chương 397: Thương Nghị Trong Bóng Tối!!
398. Chương 398: Hoàn Chỉnh Kỹ Thuật Mới!!!
399. Chương 399: Tiêu Hoảng Âm Hiểm!
400. Chương 400: Sản Phẩm Mới
401. Chương 401: Quân Đoàn Thiên Dực Số 5!
402. Chương 402: Cải Tiến Chiến Văn!
403. Chương 403: Đêm Trước Quyết Chiến

Rất nhanh, theo Tiêu Hoảng rót chất dịch của một quả Bạch Tương Quả vào trong ống nghiệm, Tiêu Hoảng liền bắt đầu thật cẩn thận lấy ra Ma Văn tinh luyện, ra sức tinh luyện toàn bộ tạp chất bên trong độc tố của Bạch Tương Quả này.

Toàn bộ quá trình có thể nói là cực kỳ chuyên tâm, bởi vì không có người nào rõ ràng hơn Tiêu Hoảng về trình độ đáng sợ của loại độc tố này, hơi chút sơ suất, thì hậu quả sẽ không thể chịu nổi.

Theo hai vòng xoáy gặp nhau, một chùm tia sáng bắn vào trong bạch tương độc tố, chất lỏng màu trắng trong ống nghiệm đã chậm rãi biến thành màu đỏ, đồng thời bắt đầu trở nên không ổn định.

Mười phút trôi qua, bạch tương độc tố dường như đã rút đi nguy trạng của nó, biến thành màu hắc lục, bán trong suốt.

Mùi thơm phát ra không khí càng lúc càng trở nên nồng đậm và thanh thuần, chỉ từ hương vị này, rất khó tưởng tượng ra sự đáng sợ của chất lỏng bạch tương độc tố này.

Thật cẩn thận đặt bạch tương độc tố sang một bên, Tiêu Hoảng lại lần nữa lấy ra Tái thạch Áo dinh mặt lôm, tạo hình Đế Văn trên bề mặt một cách vô cùng thành thạo.

Lần này, Tiêu Hoảng muốn chế tác một loại tên là Xà Dụ, so với Xà Thử khi trước, thì càng có nhiều biến hóa hơn, dùng độc tố để tấn công thì càng thêm mãnh liệt, nhất là lần này, có thể phối hợp rất xứng với Hàn băng vạn năm.

Sau khi kích hoạt Để Vãn, đồng thời tạo hình xong cả chủ văn và văn trong văn, Tiêu Hoàng liền bắt đầu phối chế Ma Văn dịch cần thiết.

Trong đó tài liệu trung tâm tất nhiên chính là bạch tương độc tố, tiếp theo còn có vài thứ khác, trải qua Tiêu Hoàng phân tích, vật chất có thể tăng cường bạch tương độc tố bao gồm tủy não của một loại linh thú tên là Hắc Âm Vinh Nguyên (kỳ nhông), đặc điểm lớn nhất của loại Hắc Âm Vinh Nguyên này là có thể từ trong lỗ chân lông, phun ra một loại thần kinh độc tố, chỗ khác chính là, loại độc tố này tồn tại theo hình thức năng lượng thể, sẽ không bay theo gió, cũng sẽ không bị không khí làm loãng.

Ước chừng trôi qua một giờ, Tiêu Hoàng mới hoàn thành phối chế Ma Văn dịch, so với trước đây, toàn bộ quá trình tiến hành khá là chậm, tuyệt không dám dễ dàng làm rút ra một giọt nào, trang phục dụng cụ sử dụng, thì toàn bộ đều là đồ dùng một lần, sau khi dùng xong, sẽ hủy toàn bộ.

Về phần Lâm Kim, Tiêu Hoàng cũng không lo lắng, bởi vì lưỡi của Lâm Kim thì đều là lưỡi dao bằng năng lượng thể được dùng Ngự lực để khu động ra.

Không tạm dừng quá lâu, chỉ hít sâu mấy hơi thở, Tiêu Hoàng liền bắt đầu rót Ma Văn dịch vào bên trong chủ văn, sau đó kích hoạt.

Rất nhanh, ở trong tay Tiêu Hoàng liền hình thành các văn lộ màu xanh thẫm và đen nhánh đan vào cùng một chỗ, giống như vô số con độc xà tụ tập cùng một chỗ, nhìn qua khiến cho người ta có một loại cảm giác không rét mà run.

Đưa Ngự lực trong cơ thể xâm nhập vào trong đó, lần này Tiêu Hoàng có thể cảm nhận được 1000 cỗ năng lượng, đối với Ma Văn của Ngự Sư cấp hai mà nói, cộng thêm Hàn băng vạn năm, thì số năng lượng như vậy thật sự không tính là nhiều lắm, nhưng Tiêu Hoàng đã có thể cảm nhận được uy lực của nó.

Thu hồi Ngự lực, Tiêu Hoàng liền chậm rãi để Xà Dụ Độc Văn vào trong Ma Văn túi, cũng không tiến hành thí nghiệm, bởi vì Tiêu Hoàng rất rõ ràng, loại độc tố này thì hắc căn bản sẽ không giải được, cho dù có thể giải, thì cũng không có thời gian mà chữa sau khi trúng độc, bởi vậy, vẫn nên cẩn thận sử dụng là hơn, thật sự không dám tùy tiện sử dụng, nếu không một khi không lưu ý, hậu quả sẽ không chịu nổi.

Tiếp theo, tiêu hủy toàn bộ các dụng cụ trên bàn, Tiêu Hoàng liền tiến vào trong phòng nghỉ, tiếp tục tu luyện.

Trải qua nhiều ngày luyện thống khổ như vậy tu, hiện giờ Ngự lực của Tiêu Hoàng đã đạt tới 8020 cỗ, rút cục đột phá cánh cửa 8000 cỗ, còn có không đến 1000 cỗ, thì có thể tăng lên tới Ngự Sư cấp ba.

Hai ngày trôi qua, ở chiến tuyến Tây Cương, giờ khắc này gần như mọi người đều không biết, một lưỡi dao sắc bén đã treo trên đỉnh chiến tuyến Tây Cương vốn có vẻ vẫn bình thản này.

Theo áp lực chiến đấu giảm bớt, các quân đoàn cũng đã bắt đầu mang ý xấu, đều tự mình mang tâm tư riêng, hơn nữa toàn bộ chiến tuyến Tây Cương đang âm thầm đã chia làm hai phái, một phái là thân cận Bối La quân đoàn, dùng Hải Long quân đoàn cầm đầu, một phái còn lại là chống lại Bối La quân đoàn, dùng Văn Đoàn quân đoàn cầm đầu, dưới cờ là Tô Môn quân đoàn và Liên hợp thứ 9 đoàn.

Giờ phút này, trong bộ chỉ huy Tinh Tế, Mã Hiết Nhĩ đang thông qua màn hình, đàm luận với Cáp Y Mỗ.

- Thượng tá Mã Hiết Nhĩ, không cần ta nhiều lời, nói vậy ngươi cũng phải rõ ràng, tình huống hiện tại phi thường bất lợi đối với chúng ta, bất kể quân hàm hay là trang bị, thậm chí là sức chiến đấu, Bối La quân đoàn của Tiêu Hoàng đều dẫn đầu xa chúng ta, nếu chúng ta tiếp tục ngồi chờ chết như vậy, rất có thể sẽ hoàn toàn bị Tiêu Hoàng nuốt sống, cái kia tên ăn thịt người chưa bao giờ nhả xương, bất kể là quân đội bạn hay là quân địch.

Cáp Y Mỗ tuy rằng lệ thuộc Sư đoàn 19 đế quốc, nhưng không thể nghi ngờ, lúc này đã cùng một giuộc với Mã Hiết Nhĩ.

Nét mặt của Mã Hiết Nhĩ có thể nói là khá khó coi, trên mặt có vẻ cao ngạo miễn cưỡng hiện lên, còn có cả một chút phẫn hận nữa.

- Dẫn đầu vượt xa chúng ta? Thượng tá Cáp Y Mỗ, lời này có chút hơi quá chứ? Nói cho ngươi, không lâu trước đây, Mạn Đạt đã âm thầm điều cho ta một doanh quân đội, hơn nữa đưa tới vô số trang bị, người

nếu còn dùng ánh mắt khi trước mà nhìn Vân Đao quân đoàn, vậy người sẽ mười phần sai lầm rồi, nói cho người biết, nếu không phải nhìn trên mặt mũi quân đội bạn, ta chỉ hận không thể đánh một trận với Bối La quân đoàn, để cho hấn kiến thức một chút, thực lực chiến đấu hiện tại của Vân Đao quân đoàn như thế nào! Nói cho hấn biết ai mới là Vương bài quân đoàn chân chính của chiến tuyến Tây Cương.

Mã Hiết Nhĩ hiện lên vẻ khinh thường, đáp lại.

Cáp Y Mỗ nghe thấy Mã Hiết Nhĩ vô tình nói thế, trong lòng lập tức vừa động, âm thầm cảm thán, quả nhiên, cho dù Tiêu Hoảng có mạnh đi nữa, cho dù có tài hoa xuất chúng, nhưng dường như cũng không làm nên chuyện gì cả, chiến tuyến Tây Cương muốn quật khởi, thì không phải nhờ Tiêu Hoảng, mà là Mã Hiết Nhĩ.

Trong lúc Bối La quân đoàn của Tiêu Hoảng đang điên cuồng phát triển, Mạn Đạt cũng ở sau lưng không ngừng đưa trang bị tới, còn đưa cả quân đội nữa, Tiêu Hoảng có mạnh đi nữa, thì cũng chỉ có một đoàn, nắm giữ được một viên tinh cầu, nhưng mà sau lưng Mã Hiết Nhĩ lại có cả một sư lực lượng ủng hộ.

Mà trọng yếu hơn một chút là, quan trên hy vọng Mã Hiết Nhĩ cường đại hơn, chứ không phải là Tiêu Hoảng.

- Vậy sao, không thể tưởng được Mạn Đạt Tướng quân quả nhiên chiếu cố cho ngài a, Mạn Đạt quan ái người như vậy, thì Bối La quân đoàn sẽ rất khó đuổi kịp và vượt qua được Vân Đao.

Cáp Y Mỗ nói với vẻ lấy lòng, không hề nghi ngờ, hấn đã hoàn toàn gây thù với Bối La quân đoàn, dường như vào thời điểm này, cũng cũng chỉ có đi theo Mã Hiết Nhĩ để tìm nơi nương tựa mà thôi.

Về phần đám người A Minh Tả, Phùng Chính, thì đều đã trở thành một bọn rồi!

- Nói cho người biết, hiện tại ta chỉ hy vọng tìm một đội quân cường hãn của Duy Lâm Công Quốc, làm lớn một hồi, để cho Tiêu Hoảng nhìn một cái, Vân Đao quân đoàn của ta có sức chiến đấu cường hãn thế nào, cũng nói cho hấn, nếu muốn làm lão đại ở chiến tuyến Tây Cương, đợi kiếp sau đi.

Mã Hiết Nhĩ nói với vẻ không thêm quan tâm.

Đồng thời hơi nhìn một cái lên màn hình, nơi đó hiện ra khu vực số 3 tại Tây Cương mà Vân Đao quân đoàn gác, cùng với Hiểu Lan Tinh, đây là một công sự phòng ngự tại chiến tuyến Tây Cương, mà Hiểu Lan Tinh cũng đa phần là vùng núi, tuy rằng không phải là Nghi Cư Tinh thuần túy, nhưng tuyệt đối có thể nói là dễ thủ khó công.

Nhưng mà, gần như ngay khi Mã Hiết Nhĩ vừa mới nói ra, toàn bộ chiến tuyến Tây Cương bỗng nhiên vang lên tiếng còi báo động mãnh liệt, đồng thời Ma Văn thông tin trước mặt quan chỉ huy các quân đoàn cũng lóe sáng.

Trong màn hình chính là hình ảnh thăm dò khí tại chiến tuyến Tây Cương truyền về, chỉ thấy trong lãnh thổ Duy Lâm Công Quốc có rất nhiều Ma Văn hạm cùng lao ra, sau đó phân tán, giết về phía chiến tuyến Tây Cương!

Làm cho người ta có một cảm giác, lần này không thua gì một hồi tổng tiến công, hoặc là một cuộc đại quyết chiến!

Nhìn thấy cảnh này, bao gồm cả Mã Hiết Nhĩ, tất cả đều biến sắc, hiển nhiên, đây là muốn liều mạng a, vừa rồi còn vô cùng bình tĩnh, ngay sau đó đã xuất quân toàn bộ, điều này quả thực là quá đột nhiên.

Bất kể là quan chỉ huy nào, đều có chút không dám tin được, toàn bộ cuộc tiến công này lại không bị phát hiện khi chuẩn bị, hành động lần này quá lớn mật, hay là bị linh hồn Tiêu Hoảng phụ thể vậy?

Tuy nhiên, đối mặt với đợt tiến công đột nhiên như vậy, chiến tuyến Tây Cương cũng không luống cuống tay chân, các quân đoàn đều bắt đầu tiến hành bố trí, các trọng pháo được bố trí tại các vãn thạch trong không gian, cũng cùng lúc chuyển đầu pháo, hướng về phía Duy Lâm hạm đội!

Trong căn cứ quân sự Bối La, Tiêu Hoảng, thông qua Mắt nhìn trộm, tất nhiên cũng có thể phát hiện ra hành động của Duy Lâm Công Quốc.

Khi hình ảnh truyền đến Ma Văn thông tin của Tiêu Hoằng, phản ứng đầu tiên của Tiêu Hoằng chính là neho mắt suy nghĩ, cũng không có chút ngạc nhiên nào!

Hắn đã dự cảm được điều này, Duy Lâm Công Quốc dường như muốn xuất ra đòn sát thủ cuối cùng.

Đồng dạng, Tiêu Hoằng cũng có thể dự cảm được, lần này chiến tuyến Tây Cương sẽ gặp phải khảo nghiệm chân chính, bước ngoặt của cuộc chiến sắp xảy ra rồi.

Chậm rãi buông bộ sách về mặt chiến thuật trong tay xuống, Tiêu Hoằng đứng lên, lập tức tuyên bố mệnh lệnh cho toàn bộ các nhánh Bối La quân đội đóng trên Vũ Nhuận Tinh, toàn thể tiến vào trạng thái cảnh giới cấp hai, chuẩn bị tốt để quay về.

Đồng thời, Tiêu Hoằng lại lần nữa tuyên bố mệnh lệnh, các sĩ quan ở trong trung tâm căn cứ quân sự Bối La, tức khắc đến phòng họp tác chiến của Khu cảnh giới số 1 để tập hợp.

Chỉ dùng nửa tiếng, đám người La Kiệt, Mạc Hi đã đều tập trung tới trong phòng tác chiến, một số mang sắc mặt nghiêm trọng, bọn họ khi trước đã thông qua Ban tình báo thu hoạch được tin tức Duy Lâm Công Quốc tiến công quy mô lớn, sau đó lại thấy Tiêu Hoằng tuyên bố hội nghị tác chiến, mục đích đã rất rõ ràng rồi.

Đó chính là Bối La quân đoàn muốn có hành động rồi, trải qua thời gian tu dưỡng dài như vậy, đây cũng là lúc Bối La quân đoàn cần hoạt động.

Rất nhanh, Tiêu Hoằng đi vào phòng họp tác chiến, phi thường tự nhiên ngồi trên ghế chủ tọa, ánh mắt không có vẻ quá nghiêm trọng, nhưng tràn ngập vẻ lãnh liệt.

Tại trung tâm bàn hội nghị hình trứng, cũng có hình ảnh của bốn Doanh trưởng khác, trên mặt đầy hồng quang, nhất là tên mập trắng thì lại béo thêm một vòng, miệng mở ra cười đắc ý. Tại màn hình chính, hiện lên hình ảnh do Mắt nhìn trộm truyền về.

Hiện giờ toàn bộ chiến tuyến Tây Cương sẽ lại lần nữa nổi lên chiến hỏa, làm cho người ta có cảm giác, trong nháy mắt đã tiến vào tình trạng gay cấn.

- Lần này triệu tập mọi người đến, mục đích cũng không cần ta nhiều lời nữa, đều biểu hiện trên màn hình chính rồi, hơn nữa ta có một loại cảm giác, thời gian chúng ta đi hoạt động cũng không xa nữa, nói không chừng ngay ngày mai, cũng có lẽ là một giờ sau.

Tiêu Hoằng biểu tình bình thản, gần từng chữ.

- 404. Chương 404: Quan Đoàn Vạn Người
- 405. Chương 405: Vân Đoan Bị Diệt
- 406. Chương 406: Xuất Phát
- 407. Chương 407: Thượng Tướng Tá Phu!!!
- 408. Chương 408: Gấp Rút Tiếp Viện Mà Đến!
- 409. Chương 409: Bầy Sói! (1)
- 410. Chương 410: Bầy Sói! (2)
- 411. Chương 411: Bầy Sói! (3)
- 412. Chương 412: Bầy Sói (4)
- 413. Chương 413: Bầy Sói (5)
- 414. Chương 414: Bầy Sói (6)
- 415. Chương 415: Bầy Sói (7)
- 416. Chương 416: Bầy Sói (8)
- 417. Chương 417: Bầy Sói (9)
- 418. Chương 418: Bầy Sói (10)
- 419. Chương 419: Thương Tích Chiến Tranh
- 420. Chương 420: Tàn Nhược Bạch

Hoàng đô của Phục Thản Đế Quốc nằm tại giải đất trung tâm của Phục Thản Đế Quốc có lãnh thổ khổng lồ này, diện tích kéo dài qua bốn quận, là nơi trung tâm nhất của toàn bộ Phục Thản Đế Quốc, cũng là mảnh đất phồn hoa nhất.

An Kỳ Lạc Tinh nằm tại phía nam hoàng đô, được coi như một viên trung tâm quân sự tinh bên trong hoàng đô, chưởng quản nó là Lam y Chủ soái Tàn Nhược Bạch, nhân vật cấp Ngự Hồn, đồng thời cũng là một trong các đồ đệ của A Di La.

Trong tay chưởng quản một đội quân tinh nhuệ nhất, chính là Thánh điện kỵ sĩ đoàn, cũng phụ trách đối kháng với Quan tổng chỉ huy của Thụy Lạp Tinh Quân Quốc.

Giờ phút này, Tàn Nhược Bạch đang mặt không chút thay đổi, nhìn các tinh đồ cách đó không xa, hai hàng tóc mai trắng như tuyết, hai mắt trong suốt, nhìn qua tràn ngập vẻ lạnh lẽ và uy nghiêm, chỉ từ tướng mạo nhìn qua, chỉ có bộ dáng khoảng 50 tuổi, trên thực tế, Tàn Nhược Bạch đã đạt tới hơn 200 tuổi.

Tại biên giới giữa Phục Thản Đế Quốc và Thụy Lạp Tinh Quân Quốc, chiến sự đã gần như ổn định, tuy nhiên, hiện tại Tàn Nhược Bạch lo lắng nhất chính là tình hình chiến đấu tại Nam Du Quận.

Phía trước nghe Tá Phu báo cáo, hẳn tự nhiên biết, tình trạng tại Nam Du Quận có thể nói là khá bất lợi, tuy rằng Nam Du Quận là một quận hẻo lánh, nhưng đây dù sao cũng là một bộ phận của Phục Thần Đế Quốc.

Hơn nữa, Tần Nhược Bạch cũng đã điều động ra 1000 người từ Thánh điện kỵ sĩ đoàn, đi tiếp viện Nam Du Quận.

Nhưng dù vậy, Nam Du Quận có không kiên trì được không, thì vẫn còn khó nói, bởi vì Tần Nhược Bạch thật sự không ra nghĩ, Nam Du Quận có quân đoàn nào có thể lấy ra để phòng thủ đây.

Nhất là có thể bám trụ được quân đoàn Thiên Dực thứ 5.

- Sự phụ, tin tức mới nhất, ngài 1000 thành viên Thánh điện kỵ sĩ đoàn mà ngài điều động, đã bắt đầu trở về địa điểm xuất phát.

Ngay khi Tần Nhược Bạch lâm vào trầm tư, một nam nhân hai mươi mấy tuổi, tướng mạo thanh tú, chậm rãi đi đến, tuy rằng cực lực áp chế, nhưng trong hai mắt vẫn có thể nhìn thấy dư quang của sự rung động trước đó.

Mà nam nhân này tên là Cáp Nhân, là một tên cô nhi mà Tần Nhược Bạch thu dưỡng, sau lại liên tục tiếp nhận làm đồ đệ, hiện tại chủ yếu đảm nhiệm công tác trợ thủ cho Tần Nhược Bạch, thuận tiện chiếu cố cuộc sống hằng ngày của Tần Nhược Bạch.

- Người nói cái gì? Trở về địa điểm xuất phát? Chẳng lẽ bọn họ không biết, hiện tại tình huống của Nam Du Quận có bao nhiêu nguy cơ hay sao?

Tần Nhược Bạch thấy Cáp Nhân báo cáo, nghiêm mặt hỏi ngược lại.

- Chính do bởi vì đã biết, nên mới trở về địa điểm xuất phát, bởi vì khi bọn họ trên đường, quân đoàn Thiên Dực thứ 5 đã bị đánh cho chặt vật không chịu nổi, tàn quân đã thoát tới lãnh thổ Duy Lâm Công Quốc, vốn có 3000 người, nhưng nghe nói chỉ còn lại có không đến 1500 người, lực quân bọc thép doanh toàn quân bị diệt, đại bộ phận không quân phi công bị bắt.

Cáp Nhân báo cáo chi tiết, có thể nói, khi nói ra những lời này, ngay cả bản thân Cáp Nhân cũng không thể tin được, Thánh điện kỵ sĩ đoàn và quân đoàn Thiên Dực thứ 5 đã giao chiến khoảng mười mấy năm, chưa từng phân thắng bại, không thể tưởng được quân đoàn Thiên Dực thứ 5 đại danh鼎鼎, lại trực tiếp lật thuyền trong mương tại một địa phương hẻo lánh như Nam Du Quận.

Tần Nhược Bạch nghe vậy, nhìn Cáp Nhân, hồi lâu không nói gì, bọc thép doanh của quân đoàn Thiên Dực thứ 5 toàn quân bị diệt, lời này nghe ra có chút phóng đại, cho dù là cả 1000 thành viên Thánh điện kỵ sĩ đoàn, cộng thêm Cận Thị quân của Tá Phu, cũng không chắc tạo ra chiến tích này được.

Tần Nhược Bạch ước chừng 200 tuổi, có thể nói kiến thức qua vô số cuộc mưa gió, nhưng thần sắc không kìm nổi cũng phải biến đổi không ngừng, không có người nào rõ ràng sự lợi hại của quân đoàn Thiên Dực thứ 5 hơn so với hắn, giao thủ đã nhiều lần, trên cơ bản được coi là kinh địch cuối cùng của Thánh điện kỵ sĩ đoàn. Trong khi hắn cũng biết, sức chiến đấu của Nam Du Quận nhỏ yếu tới mức nào.

Tần Nhược Bạch nghĩ mãi không ra, Nam Du Quận rốt cuộc dùng biện pháp gì, trực tiếp đánh quân đoàn Thiên Dực thứ 5 cho tàn phế được?

- Thiên chân vạn xác? Chẳng lẽ là người ảo giác sao? Rốt cuộc là ai có năng lực này?

Trên mặt Tần Nhược Bạch đã hơi hiện lên một chút khó tin.

- Thiên chân vạn xác, hình ảnh chiến đấu đều đã được biên tập xong, mà đánh bại quân đoàn Thiên Dực thứ 5, là Bối La quân đoàn mà khi trước không ai biết tới, đoàn trưởng là một người tên là Tiêu Hoàng, đột nhiên xuất hiện.

Cáp Nhân thành thành thật thật đáp, sau khi cơn khiếp sợ trôi qua, toàn thân hắn thấy mình như đang mơ.

Tần Nhược Bạch nghe vậy, lại lâm vào ngẩn ngui trầm tư.

Tiêu Hoảng?

Cái tên này tại sao Tần Nhược Bạch hẳn nghe quen tai vậy? Dường như đã nghe được ở đâu rồi, sau một lát, ánh mắt Tần Nhược Bạch vừa động, hẳn nghĩ tới, lúc trước sư muội của là hắc Lạc Tuyết Ninh đã từng nói về tên này, lúc ấy có thể nói là một trận ca ngời không ngừng.

Lúc trước Tần Nhược Bạch còn cảm thấy, Lạc Tuyết Ninh là tiểu cô nương đến tuổi cập kê, chỉ là động lòng xuân mà thôi, không nghĩ tới, kia Tiêu Hoảng thật đúng như lời của Lạc Tuyết Ninh, là một nhân tài hiếm thấy.

Rất nhanh, khoảng 5 phút sau, Tá Phu đã biên tập xong chiến báo, truyền cho Tần Nhược Bạch, chiến báo bình thường chỉ có hai mươi phút, nhưng Tá Phu truyền qua, lại ước chừng dài sáu tiếng, nếu không cũng không phải chậm trễ như vậy, nguyên nhân rất đơn giản, toàn bộ trận chiến đấu gần như không có lúc nào tạm dừng cả, chỗ nào cũng là điểm mấu chốt, không có lúc nào là không nằm trong tình trạng kịch liệt giằng co.

Mà khi chiến báo này hiện ra trong mắt Tần Nhược Bạch, biểu tình vô cùng trầm tĩnh của Tần Nhược Bạch đã bắt đầu đã xảy ra biến hóa nhỏ, đầu tiên là sững sờ, tiếp theo vô cùng khiếp sợ, dần dần các biểu cảm này hiện lên trên khuôn mặt hắc.

Bởi vì lúc trước không biết Bối La quân đoàn, bởi vậy đối với nhân số đông như vậy, Tần Nhược Bạch cũng không quá để ý, nhưng điều khiến Tần Nhược Bạch vô cùng khiếp sợ đó là, Tiêu Hoảng phát minh ra chiến thuật bày sói, gần như đã phát huy hai chữ “số lượng” này tới mức cực hạn.

Thân là Lam y Chủ soái, cùng với 200 năm học thức, Tần Nhược Bạch tự nhiên có thể nhìn thấy điểm mấu chốt trong đó, Tiêu Hoảng mỗi một bước đều có vẻ cực kỳ lơ đãng, nhưng lại tràn ngập sát ý.

Bầy sói chiến, bầy rập chiến, chia cắt hình vòng, phân tán lực chú ý của đối thủ, còn có 50 chiếc Ma Văn xe tăng kia, tuyệt đối là trí mạng, mỗi một lần chỉ cho đối thủ một lựa chọn, từng chút từng chút phá hỏng toàn bộ tất cả đường ra của đối thủ.

Nhất là chiến thuật bày sói, quả thực chính là kinh diễm, nếu như nói quân đoàn Thiên Dực thứ 5 là bị đánh chết, thì nói rằng bị xâu xé đến chết thì đúng hơn.

May mà là A Tư Mạc Đan, nếu là những người khác, thì đã sớm toàn quân bị diệt rồi.

- Tiêu Hoảng này thật sự vẫn chỉ có hai mươi tuổi ư?

Tần Nhược Bạch hỏi ngược lại.

- Điều này... Ta không rõ lắm, tư liệu viết như vậy, hơn nữa Tá Phu cũng rất xem trọng hắc.

Cáp Nhân đáp, nếu như trước kia, tư liệu nói như vậy thì chính là như vậy, nhưng hiện tại Cáp Nhân có chút không thể tin được, một người mới hai mươi tuổi, lại có thể đạt tới trình độ như thế, rất khó khiến người ta tin được, dù sao thì hắc cũng không làm được.

Tần Nhược Bạch nghe vậy, không nói gì nữa, chỉ là có chút suy nghĩ, sau đó lại hơi gật gật đầu, tuy nhiên, có một điều có thể khẳng định, đó chính là quân đoàn Thiên Dực thứ 5 bị đánh tới mức đó, phỏng chừng không có từ ba đến năm năm, thì đừng mong khôi phục được.

Ngược lại, Bối La quân đoàn, hiện tại phải nói là Bối La đột kích sư, tuy rằng tổn thất cũng thảm trọng, nhưng mà cũng thu được không ít, thử nghĩ một chút, nhiều trang bị xa hoa cấp bậc Ngự Sư như vậy, cùng với tù binh, vận dụng tốt thì tuyệt đối có thể tăng lên vùn vụt, đạt tới tiêu chuẩn quân đoàn cấp A, điều này cũng không phải quá xa với.

Đương nhiên, Tần Nhược Bạch cũng không nghĩ tới việc can thiệp quá nhiều, có Tá Phu ở đó, hẳn là không có vấn đề gì nữa.

Cùng lúc đó, Tiêu Hoảng cũng đã quay về trong Cụ Phong Hào, bắt đầu tham gia vào nhiệm vụ cứu trợ thương binh của, mặt trời đã chìm sau rừng núi, bầu trời ảm đạm, hầu hết binh sĩ Bối La trên cơ bản đều ngã xuống là ngủ luôn, ước chừng chiến đấu liên tục một ngày, mỗi người bọn họ đều phi thường vất vả, thể lực sớm đã tiêu hao hầu như không còn.

Trong căn phòng điều trị, găng tay của Tiêu Hoằng đã dính đầy máu, đối với binh sĩ trọng thương, cho dù chỉ còn một chút sinh cơ, Tiêu Hoằng cũng đều ra sức cứu lại.

Bên cạnh Tiêu Hoằng được đặt bộ chế phục Tướng quân, hai miếng quân hàm thiếu tướng tỏa ánh vàng rực rỡ, cùng với một miếng huân chương Anh Hùng Đế Quốc, trên cơ bản, huân chương Anh Hùng Đế Quốc đã tính là huân chương tôn quý thứ hai trong đế quốc gần với huân chương Quốc Vương rồi.

Tuy nhiên, đối với thứ này, Tiêu Hoằng thật sự không rảnh để ý tới.

Đại bộ phận người mang vết thương ổn định, hoặc là vết thương nhẹ, thì đều đã thông qua Ma Văn vận binh hạm, đi tới trung tâm điều trị tiên tiến tại Hải Lam Tinh, tiến hành trị liệu hồi phục.

Ước chừng tới nửa đêm tại Hải Lam Tinh, nhiệm vụ cứu chữa thương binh của mới được coi như hoàn thành, mặc dù Tiêu Hoằng dùng hết toàn lực, nhưng cuối cùng vẫn có hơn 100 thương binh tử vong, dù sao người bị thương quá nhiều, cho dù Tiêu Hoằng có y thuật tinh, thì cũng không thể phân thân ra chữa trị được.

- Trưởng quan, di thể của tất cả tướng sĩ đều đã an trí tới rồi Thủy Thát Hào, chúng ta có thể xuất phát bất cứ lúc nào.

Thủy Thát Hào hạm trưởng đi tới bên cạnh Tiêu Hoằng, thấp giọng nói.

Tiêu Hoằng đứng trong phòng điều khiển chính, không nói thêm gì, chỉ hơi khoát tay áo, ý bảo Thủy Thát Hào có thể xuất phát, về phần nên làm thế nào, thì Tiêu Hoằng đã đều nói cả rồi, để cho các tướng sĩ hy sinh trở về cố thổ, có lẽ là điều cuối cùng mà Tiêu Hoằng có thể làm vì bọn họ.

Hiện tại, điều khiến Tiêu Hoằng suy nghĩ nhiều nhất đó là, làm thế nào để nhanh nhất chấm dứt chiến đấu tại chiến tuyến Tây Cương, cho Duy Lâm Công Quốc một đòn tấn công không thể quên được!

Mười mấy phút sau, ngay khi Tiêu Hoằng không ngừng suy nghĩ, tại phía chân trời, Thủy Thát Hào đã chậm rãi xuất phát, đồng thời, hai chiếc vận binh hạm cũng chậm rãi bay vào tầng khí quyển, lập tức hướng về phía Tiêu Hoằng mà bay tới.

Thông qua hình dáng hạm thể, Tiêu Hoằng có thể nhận ra, đây chính là Liên hợp thứ 9 quân đoàn của Lý Minh Khoa, hiện giờ tuy rằng giữ lại biên chế quân đoàn, nhưng đã hoàn toàn bị dung nhập thành thủ hạ của Tiêu Hoằng.

Rất nhanh, hai chiếc Ma Văn vận binh hạm chậm rãi đáp xuống bên cạnh Cụ Phong Hào, Lý Minh Khoa, Bửu Tác và Lý Cơ cũng tràn ngập bất an, dưới sự hướng dẫn của La Kiệt, tiến vào trong Cụ Phong Hào.

La Kiệt là người trời sinh đã có tính tình tốt, cũng là người hiền lành, bởi vậy đối mặt với Lý Minh Khoa, hắn vẫn tươi cười đầy mặt, nhưng mà lúc này, Lý Minh Khoa đã ướt đầm mồ hôi trên trán.

Lần này thì xong rồi, coi như hoàn toàn rơi vào trong tay Tiêu Hoằng, mà vừa rồi Tiêu Hoằng vừa làm gì, Lý Minh Khoa có thể không thấy được sao? Ngay cả quân đoàn cấp A cũng đều bị hắn đánh tan, quả thực không thể tưởng tượng được a, hơn nữa ven đường hắn đã thấy được, tất cả trang bị chiến đấu có thể nói là hoàn mỹ.

Chỉ là không biết tiếp theo Tiêu Hoằng sẽ thu thập hắn như thế nào, dựa theo thái độ nhất quán của Tiêu Hoằng, tám phần là không có gì tốt đẹp cả, lúc này thì Lý Minh Khoa cũng chỉ có thể âm thầm trách mình xui xẻo, còn phản kháng ư? Cho hắn thêm một lá gan, hắn cũng không dám làm.

- 421. Chương 421: Ý Tưởng Lớn Mật
- 422. Chương 422: Tình Báo
- 423. Chương 423: Chuẩn Bị Hành Động
- 424. Chương 424: Anh Hùng Đế Quốc
- 425. Chương 425: Vinh Quang
- 426. Chương 426: Đả Kích Chí Mạng (thượng)
- 427. Chương 427: Đả Kích Chí Mạng (trung)
- 428. Chương 428: Đả Kích Chí Mạng
- 429. Chương 429: Trốn
- 430. Chương 430: Trốn (2)
- 431. Chương 431: Trốn (3)
- 432. Chương 432: Trốn
- 433. Chương 433: Hậu Chiêu Cuối Cùng (1)
- 434. Chương 434: Hậu Chiêu Cuối Cùng (hạ)
- 435. Chương 435: Tình Huống Nguy Cấp

Hạ Kỳ Phong nghe vậy, biểu tình vốn âm lãnh đột nhiên bị sự khiếp sợ thay thế. Tiến vào trùng động, tuy rằng có nguy hiểm, nhưng không thể nghi ngờ vẫn còn một cơ may có thể tồn tại, nếu là vậy, thì sẽ rất nguy hiểm.

Nếu đã căng thẳng tới mức này rồi, mà không diệt trừ Tiêu Hoảng, thì hậu quả thiết tưởng không chịu nổi!

- Báo cáo Trưởng quan, trải qua thăm dò kỹ càng tỉ mỉ, mặt sau Cự Nhân Tinh quả thật có một trùng động, tuy nhiên quy mô không lớn.

Thăm dò viên tiếp tục báo cáo Hạ Kỳ Phong.

- Chết tiệt Tiêu Hoảng, không thể tưởng được như vậy mà vẫn bị hấn chạy thoát.

Hạ Kỳ Phong không kìm được thốt lên.

Tuy rằng dựa theo trạng thái hiện tại của Tiêu Hoảng, mặc dù xuyên qua trùng động, thì khả năng sống sót cũng vô cùng nhỏ, nhưng điều này cũng không có nghĩa là Tiêu Hoảng chắc chắn chết.

Tuy nhiên, trước mắt nói cái gì thì cũng đã không còn kịp rồi, cũng không thể tiến vào trùng động theo hấn được, huống chi, mặc dù tiến vào thì trùng động cũng sẽ lập tức truyền tống, đuổi theo Tiêu Hoảng đã là hy vọng xa vời.

- Quét hình cẩn thận trùng động này cho ta, đo lường hướng đi của lần truyền tống vừa rồi!

Hạ Kỳ Phong hạ lệnh.

Làm như vậy có chỗ tốt chính là có thể căn cứ cường độ phóng xạ năng lượng của trùng động và hướng đi của năng lượng truyền tổng để đại khái đoán được phạm vi mà Cụ Phong Hào bị truyền tổng tới, chỉ là phạm vi này thật sự rất rộng.

Đại khái qua khứ mười phút, quét hình, thu dữ liệu tại trùng động xong, hạm đội Giao Long Chiến Thuật cũng không ở lại được, càng không nghĩ va chạm chính diện với hạm đội Thiên Dực số 5 đang ở phía xa, dẫn đến lưỡng bại câu thương, đợi khi tư liệu được phân tích xong, thì rất nhanh chui vào trong Tinh Môn Hạm, bỏ trốn mất dạng.

Mà ở bên kia, trong trùng động được khoảng mười phút, Cụ Phong Hào đã bị lực hút cường đại đánh cho gần như trở thành mảnh nhỏ, trên thân chiến hạm đã bị bóc sạch các miếng hộ giáp kiên cố, động cơ chiến hạm cũng liên tục mất hiệu lực.

Cụ Phong Hào vốn rất hoa lệ, nhưng lúc này thì nhìn qua đã trở nên vô cùng thê thảm, tuy nhiên bởi vì khi trước Bối La quân đoàn bảo dưỡng khá tốt đối với Cụ Phong Hào, còn cho thêm hợp kim Vi Mễ vào lớp phòng hộ, nên toàn bộ chiếc Cụ Phong Hào này vẫn không tan rã.

Trong phòng điều khiển chính của Cụ Phong Hào, tiếng cảnh báo hư hỏng của chiến hạm vang lên không dứt bên tai, đèn cảnh báo màu đỏ không ngừng lấp lánh, không khí vô cùng ngưng trọng.

Mọi người đều rất rõ ràng, Cụ Phong Hào trong loại trạng thái này thì một giây là sống, mà giây tiếp theo rất có thể là chết.

Giờ khắc này, bất kể là người có tín ngưỡng hay không, thì đều chấp hai tay thành hình chữ thập, khệp hờ hai mắt, hy vọng có thể vượt qua kiếp nạn này, trên thực tế, trước mắt ngoài việc này ra, đã không có chuyện gì có thể làm nữa, tất cả đều phải trông vào ý trời.

Tiêu Hoảng ngồi trên ghế chủ tọa cũng không chấp hai tay thành chữ thập, mà chau mày nhìn màn hình chính trước mặt đang không ngừng nhấp nháy, bàn tay nắm chặt lấy Ma Văn hình ảnh trong lòng.

Ầm...

Đúng lúc này, một âm thanh trầm đục bỗng nhiên truyền vào trong phòng điều khiển chính, thông qua màn hình không ngừng nhấp nháy, Tiêu Hoảng lơ mơ có thể nhìn thấy phần đuôi của chiến hạm đột nhiên nổ tung, động cơ số 2 bị hao tổn và một phần chiến hạm đã rời khỏi Cụ Phong Hào, diện tích nổ tung cũng bắt đầu không ngừng lan tràn ra!

- Cảnh báo... hư hỏng đã đạt tới mức tối đa, cần nhanh chóng điều chỉnh. Lặp lại...

Trong phòng điều khiển chính, âm thanh điện tử bắt đầu không ngừng vang lên.

Mọi người đều biết, âm thanh này có nghĩa là gì, tình huống đã vạn phần nguy cơ, nếu tiếp tục như vậy, Cụ Phong Hào ran rã chỉ là vấn đề thời gian mà thôi!

Nhưng mà, ngay khi tim của mọi người đã nhảy lên tới cổ họng, luồng sáng trên thân hạm lại trở nên khôi phục bình thường, Cụ Phong Hào cực kỳ tàn tạ, sắp bị phá thành mảnh nhỏ bỗng nhiên ổn định lại.

Nhìn thấy một màn như thế, Tiêu Hoảng, thậm chí đám người Bì Nặc, vốn mang vẻ vô cùng khẩn trương và bất an bỗng thả ra một chút, tuy nhiên cũng chỉ là một chút mà thôi, bởi vì mọi người đều rất rõ ràng, bọn họ còn chưa hoàn toàn thoát khỏi khốn cảnh, nếu Cụ Phong Hào còn xuất hiện vấn đề nữa, hơn nữa nếu xung quanh không có Nghi Cư Tinh, thì bọn họ vẫn sẽ chết.

Mặc dù trong chiến hạm có tàu cứu hộ, nhưng tốc độ của tàu cứu hộ này thật sự là có hạn, giống như một con thuyền cô linh trong hải dương mờ mịt mà thôi!

- Lập tức tiến hành kiểm tra toàn bộ chiến hạm!

Tiêu Hoảng sắc mặt nghiêm túc, hạ lệnh cho các nhân viên công tác trong phòng điều khiển chính.

- Vâng!

Nhân viên công tác trong phòng điều khiển chính đáp, sau đó lao đầu vào làm việc.

Ầm...

Nhưng đúng lúc này, một âm thanh trầm đục lại lần nữa truyền vào trong phòng điều khiển chính, toàn bộ phòng điều khiển chính lập tức phát ra tiếng chấn động liên tiếp.

- Trưởng quan, khoang tồn trữ Ngự lực số 3 phát nổ, cũng đã hoàn toàn sụp đổ, khoang tồn trữ Ngự lực số 6 cũng đã bị bong ra khỏi chiến hạm khi ở trong trùng động, Cụ Phong Hào của chúng ta đã tràn ngập nguy cơ.

Một nhân viên công tác trong phòng điều khiển chính báo cáo với Tiêu Hoảng.

- Truyền lệnh, nhân viên công tác may mắn còn sống trong chiến hạm, lập tức chuẩn bị tàu cứu hộ, các nhân viên thăm dò thì nhanh chóng điều khiển các thăm dò khí còn có thể sử dụng được, tìm kiếm Nghi Cư Tinh gần khu vực này.

Tiêu Hoảng rất nhanh hạ lệnh, ánh mắt ngưng trọng không kìm được nhìn ra ngoài cửa sổ một cái, ngoài cửa sổ là một thế giới cực kỳ xa lạ.

Phía cực kỳ xa xôi là một dải tinh vân màu đỏ sậm, bên trái cách đó không xa là một viên tinh cầu cực kỳ hoang vắng, chỉ nhìn đã biết đó không phải là Nghi Cư Tinh.

- Trưởng quan, bởi vì đại bộ phận thăm dò khí đã hư hỏng, phụ cận không có phát hiện Nghi Cư Tinh thích hợp nào cả, càng không phát hiện dấu hiệu của nền văn minh nào, chỉ có một viên tinh cầu như vậy mà thôi.

Nhân viên thăm dò nói xong, liền gửi hình vẽ tới màn hình chính.

Đó là một viên tinh cầu lớn hơn Vũ Nhuận Tinh một chút, có màu vàng đất, toàn bộ viên tinh cầu này hầu hết đều là sa mạc khắc nghiệt, hoặc là các khe sâu, cực kỳ giống Long Liệt Tinh, chỉ có ở bắc bán cầu có một mảnh màu xanh biếc, diện tích đại khái chỉ bằng 1/10 viên tinh cầu này.

- Chúng ta đã kiểm tra chỗ đó, viên tinh cầu này có màu vàng đất, cũng có tầng khí quyển.

Thăm dò viên tiếp tục báo cáo với Tiêu Hoảng:

- Đây là một viên tinh cầu duy nhất có khả năng sinh tồn trong khu vực gần đây mà chúng ta có thể tìm được.

Thăm dò viên báo cáo Tiêu Hoảng.

Tiêu Hoảng nhìn viên tinh cầu màu vàng đất này, nét mặt cũng không có chút chuyển biến tốt đẹp nào, hẳn biết rõ, tiến vào viên tinh cầu này có nghĩa là gì, gần đây không có dấu hiệu văn minh, sẽ giống như bị nhốt trên một hòn đảo đơn độc, hoàn cảnh khắc nghiệt, tràn ngập các loại nguy cơ, nhưng mà trước mắt Cụ Phong Hào có thể ngừng vận chuyển bất cứ lúc nào, ngoài nơi này ra, hẳn không có lựa chọn nào khác nữa.

- Chúng ta đại khái cần thời gian bao lâu mới có thể đi tới viên tinh cầu kia?

Tiêu Hoảng hỏi.

- Nếu trước kia chỉ cần hai mươi phút, nhưng hiện tại Cụ Phong Hào đã bị hỏng tới mức này, dự tính tối thiểu cần thời gian hai giờ.

Thăm dò viên trả lời Tiêu Hoảng, trong mắt hiện lên vẻ nghiêm trọng.

Bọn họ đều là nhân viên công tác trên Cụ Phong Hào, không có người nào biết rõ về tình trạng hiện tại của Cụ Phong Hào hơn bọn họ cả.

- Trưởng quan, đã thống kê được số tàu cứu hộ, còn lại có 50 chiếc, tuy nhiên, đại bộ phận đã bị hỏng hệ thống động lực, rơi tự do thì còn có thể, nhưng còn di chuyển thì có chút khó khăn.

Một nhân viên công tác khác mang vẻ mặt nghiêm trọng báo cáo cho Tiêu Hoảng.

Không hề nghi ngờ, mặc dù thoát khỏi địch nhân, mặc dù xuyên qua trùng động, nhưng tình huống vẫn rất không ổn!

- Tập trung vào tinh cầu màu vàng đất kia, Cụ Phong Hào cần thận duy trì tốc độ vừa phải... Tiến lên!

Tiêu Hoằng nhíu mày, nhìn về phía trước, gần như dùng thanh âm khàn khàn để ra lệnh, giờ phút này, trong lòng Tiêu Hoằng không chỉ có áp lực cực lớn, mà còn có cả cừu hận ngập trời nữa!

Tuy nhiên, trước mắt thì nhiệm vụ hàng đầu cũng chỉ có một, đó chính là sống sót, sống sót... và sống sót...
Ầm...

Chỉ trôi qua mười phút, trong phòng điều khiển chính lại một lần nữa truyền đến âm thanh quen thuộc, lại khiến cho người ta cảm thấy tiếng nổ tung khủng bố, sau đó là các cơn chấn động liên tiếp.

- Báo cáo Trưởng quan, khoang tồn trữ Ngự lực số 2 phát nổ, 5 nhân viên công tác, 10 binh sĩ Bối La gặp nạn.

Một nhân viên công tác thông qua Ma Văn thông tin báo cáo cho Tiêu Hoằng.

- Trên chiến hạm còn có bao nhiêu người sống sót nữa?

Tiêu Hoằng trầm trọng hỏi.

- Khi trước Cụ Phong Hào trong có 1000 binh sĩ Bối La, hiện giờ chỉ còn lại có hơn 700 người, có 500 nhân viên công tác, hiện giờ còn còn lại hơn 300 người, nhân số tổn thất đã gần như vượt xa nhân số hy sinh trong lần tấn công Hi Lạc Tinh, mặt khác 6 chiếc Ma Văn khung máy móc mang theo cũng đã có 1 chiếc hoàn toàn hư hỏng.

Nhân viên công tác trầm trọng báo cáo.

- Ta biết rồi!

Tiêu Hoằng nhẹ nhàng đáp, tuy rằng cực lực che dấu, nhưng giọng nói của hắn vẫn hiện lên vẻ bi thương.

Cùng lúc đó ở Nam Du Quận, đám người Lôi Tát chạy thoát, ra sức nén nước mắt, mệnh lệnh hạm đội dùng tốc độ cao nhất đi về phía chiến tuyến Tây Cương.

Do trong phạm vi chiến tuyến Tây Cương, Ách Tề Nhĩ có quyền điều động Ma Văn chiến hạm, nên đã liệu lĩnh hộ tống Lôi Tát vào trong chiến tuyến Tây Cương.

Lúc này Lôi Tát không chút do dự, trực tiếp mệnh lệnh binh sĩ Bối La phân tán ra khắp chiến tuyến Tây Cương, như vậy thì Cổ Hoành Thần hoặc là Chu Bằng mà muốn tìm thấy các binh sĩ từng tham dự cuộc tập kích Hi Lạc Tinh để nhằm hãm hại, thì đã biến thành chuyện không có khả năng, mà muốn động tới toàn bộ Bối La quân đoàn, thì động tĩnh sẽ cực lớn.

Trong Sở chỉ huy, La Kiệt và Tân Du đã thông qua Ách Tề Nhĩ biết được đại khái sự việc, tuy nhiên, Ách Tề Nhĩ bảo cho bọn họ không nên để lộ, ra sức giả ngu.

- Tiêu Hoằng đâu?

Nhìn thấy một mình Lôi Tát tiến vào giữa Sở chỉ huy, La Kiệt mở miệng hỏi.

Lôi Tát hơi lắc lắc đầu, sau đó thấp giọng nói:

- Trưởng quan vì yểm hộ chúng ta, đã thất lạc rồi, là tên Hạ Kỳ Phong giả trò quỷ.

La Kiệt nghe vậy, biểu tình vốn còn có vẻ bình thản, lúc này đã tràn ngập phần nộ, vừa định xoay người, kết quả lại bị Lôi Tát giữ lại.

- Người muốn làm gì? Phản kháng sao? Như vậy sẽ trở thành phản quân, sẽ bị tiêu diệt hoàn toàn, làm thế sẽ cho Cổ Hoành Thần một cái cớ ra tay.

Lôi Tát thấp giọng nói.

- Chúng ta nên làm cái gì bây giờ? Thù này chẳng lẽ không báo ư?

La Kiệt vốn có tính tình ôn hòa nhất, nhưng lúc này trong mắt đã sắp phun ra lửa, hận thấu tâm can với Nam Du Quận.

- Bảo tồn chủ lực Bối La quân đoàn, ần ần, Tiêu Hoàng sẽ trở về dẫn dắt chúng ta đi báo thù, ta tin chắc là như vậy!

Lôi Tát nhẹ nhàng đáp.

436. Chương 436: Sơ Nhập Dị Tinh

Một giờ trôi qua.

Cụ Phong Hào tiến vào một khu vực xa lạ, tình huống đã bắt đầu chuyển biến xấu, Ma Văn động cơ vốn lung lay sắp đổ, lúc này bắt đầu lần lượt nổ tung.

- Trưởng quan, nếu tình huống vẫn tiếp tục chuyển biến xấu như vậy, thì dự tính còn có không đến nửa tiếng nữa, Cụ Phong Hào của chúng ta sẽ mất đi toàn bộ hệ thống động lực, hơn nữa tốc độ của chúng ta đang không ngừng giảm xuống!

Phi công nhú mày, báo cáo với Tiêu Hoàng.

Tiêu Hoàng ngồi trong phòng điều khiển chính, nhìn màn hình không ngừng lóe ra, tuy rằng vẫn cực lực duy trì về bình thần, nhưng không có người nào rõ ràng hơn Tiêu Hoàng, tình huống rất cuộc không xong tới cỡ nào.

- Thông báo cho 5 chiếc Ma Văn khung máy móc còn lại, đi ra khoang thuyền, sử dụng động lực của Ma Văn khung máy móc hỗ trợ Cụ Phong Hào tiếp tục tiến lên.

Trầm tư một lát, Tiêu Hoàng nhanh chóng hạ lệnh.

Sau một lát, 5 người Phùng Triết Minh cùng lúc phá vỡ cửa khoang tàn phá của Cụ Phong Hào, bám dính lên thân thể của Cụ Phong Hào, sau đó toàn lực đẩy chiến hạm đi về phía trước.

Mỗi lần tiến lên một đoạn, đám người Phùng Triết Minh lại có thể nhìn thấy các miếng hộ giáp vỡ nát trên thân hạm đang lần lượt bong ra, bay vào trong hư không.

Mảnh không gian này có thể nói là rất đẹp, nhưng đối với những người đang ở trong hiểm cảnh thì lại không ai có thời gian rảnh rỗi đi thưởng thức cả, bởi vì nơi này dường như bất cứ lúc nào cũng có thể cướp đi tánh mạng của bọn họ.

Tuy nhiên, mọi người đều không buông tha cho hy vọng, chỉ cần có thể sống sót, bọn họ sẽ có hi vọng.

5 chiếc Ma Văn khung máy móc tuy có động lực có hạn, nhưng vẫn mang tới tác dụng quan trọng. Sau khi 5 chiếc Ma Văn khung máy móc mở toàn bộ động lực ra, Cụ Phong Hào nát bươm này lại lần nữa tăng tốc, chậm rãi đi về phía trước.

Giống như một chiến sĩ mang đầy vết thương, từng chút một cố gắng đi tới mục tiêu, thiêu đốt một tia sinh mệnh cuối cùng!

Rốt cục, lại trải qua khoảng hơn một tiếng, tinh cầu màu vàng đất xa xa kia rốt cục cũng xuất hiện trong tầm mắt của mọi người, đồng thời đã tiến vào gần quỹ đạo của viên tinh cầu màu vàng đất kia.

Nhưng đúng lúc này, động cơ số 1 của Cụ Phong Hào vốn đã rất kiên trì, nhưng cũng hoàn toàn nổ tung, toàn bộ Cụ Phong Hào đã hoàn toàn mất động lực.

Chiếc Cụ Phong Hào này chỉ có thể giống như một vật chết, dưới lực hút của viên tinh cầu màu vàng đất này, từng chút một rơi xuống bề mặt tinh cầu.

Hộ giáp của Cụ Phong Hào đã vỡ vụn gần như không còn, căn bản không thể chống lại nổi nhiệt độ cực nóng do ma sát với tầng khí quyển, nếu cứ như vậy mà tiến vào, chắc chắn nó sẽ bị tan ra toàn bộ.

- Trưởng quan, 50 chiếc tàu cứu hộ của chúng ta đã được chuẩn bị xong, vật tư tiếp tế còn thừa không nhiều lắm cũng đã cho toàn bộ vào trong đó.

Vương Phàm đi tới bên cạnh Tiêu Hoàng, thấp giọng báo cáo.

- Tất cả các nhân viên... lên tàu!

Tiêu Hoàng rốt cục cũng buộc phải phát ra mệnh lệnh thống khổ này, sau đó gỡ Ma Văn ghi chép trên ghế chủ tọa xuống, cho vào trong túi hành trang.

Đồng thời, nhân viên công tác trong phòng điều khiển chính đã đồng loạt đứng dậy, lưu luyến nhìn bàn làm việc, sau đó lập tức xoay người đi ra phòng điều khiển chính.

Bao gồm cả Tiêu Hoàng, bọn họ yêu quý Cụ Phong Hào như một chí bảo, lúc này lại không thể không bỏ nó, nó dường như cũng đã dùng hết khí lực và sinh mệnh, đưa đám người Tiêu Hoàng tới nơi này, coi như là tới một mảnh đất an toàn rồi.

Mà nó không phải chết trong tay địch nhân, mà là dưới âm mưu của Nam Du Quận!

Thấy tất cả nhân viên công tác đã rút ra ngoài, Tiêu Hoàng cuối cùng lưu luyến nhìn phòng điều khiển chính của Cụ Phong Hào, sau đó mới đi ra.

Hầu hết tàu cứu hộ đều được lắp vào trong chiến hạm, khi không cần dùng thì để làm chỗ chứa đồ, bởi vì hộ giáp chiến hạm bị vỡ nát, nên tất cả tàu cứu hộ này đều bị hư hỏng với các trình độ khác nhau, chỉ có Ma Văn giảm xóc vẫn còn dùng tốt, về phần hệ thống động lực thì trên cơ bản đã không còn dùng được nữa.

Tiến vào tàu cứu hộ cùng các nhân viên trong điều khiển, Tiêu Hoàng nhìn chung quanh một chút, trong tàu không có chỗ ngồi, chỉ có một cây cột lớn, trên bề mặt được khảm Ma Văn cố định khí.

Không có chút tạm dừng nào, sau khi toàn bộ nhân viên công tác tiến vào chỗ, đóng kín tàu cứu hộ, Tiêu Hoàng liền thông qua Ma Văn thông tin hạ lệnh:

- Tất cả tàu cứu hộ ra sức duy trì khoảng cách cùng một chỗ, xuất phát!

Sau khi Tiêu Hoàng ra lệnh một tiếng, Cụ Phong Hào đã gần như vỡ thành mảnh nhỏ bỗng như dùng hết một tia khí lực cuối cùng, nhanh chóng bắn 50 chiếc tàu cứu hộ ra, sau đó nó liên tiếp nổ tung, chậm rãi rơi tự do xuống viên tinh cầu màu vàng đất này.

Rất nhanh, đại khái sau vài phút, Cụ Phong Hào khổng lồ đã lao vào trong tầng khí quyển, cũng bắt đầu bốc cháy dưới nhiệt độ cực nóng, cuối cùng sụp đổ, vỡ nát...

Thông qua cửa sổ quan sát, nhìn Cụ Phong Hào giống như một người khổng lồ, chiến đấu đến giây phút cuối cùng, tan nát trong tầng khí quyển, trên mặt mọi người đều bắt đầu sinh ra vẻ bi thương vô cùng vô tận.

Cụ Phong Hào không thể nghĩ ngờ là kẻ đã chứng kiến bọn họ đi về phía vinh quang, tuy rằng Cụ Phong Hào chỉ là một công cụ chiến đấu, nhưng bọn họ vẫn rất có cảm tình với Cụ Phong Hào.

Tiêu Hoàng ở trong một chiếc tàu cứu hộ, nhìn Cụ Phong Hào phía xa, nheo mắt suy nghĩ, mà Cụ Phong Hào ngã xuống kia cũng giống như trái tim mà Tiêu Hoàng nguyện trung thành với đế quốc, lúc này đã hoàn toàn vỡ nát.

Mà ở một bên khác, còn có 5 chiếc Ma Văn khung máy móc đang cuộn mình cùng một chỗ, ma sát với tầng khí quyển, biến thành màu đỏ.

Bởi vì thiết kế ban đầu của Ma Văn khung máy móc chính là để chiến đấu trên hành tinh, nên cũng không có hệ thống phòng hộ ma sát không khí, bởi vậy, chỉ trong mười mấy giây ngắn ngủn, hộ giáp của 5 chiếc Ma Văn khung máy móc đã lần lượt rời khỏi thân máy do nhiệt độ quá cao.

Lần này trôi qua, khẳng định Ma Văn khung máy móc sẽ bị hỏng, tuy nhiên, bởi vì khi trước Tiêu Hoàng đã cố ý thiết kế trang bị chạy trốn cho Ma Văn khung máy móc, bởi vậy người lái bên trong đó hẳn là sẽ không bị thương tổn gì.

Về phần tàu cứu hộ thì cũng dần trở thành màu đỏ, đồng thời bắt đầu không ngừng chấn động, căn bản không thể duy trì vững vàng được, điều này có quan hệ trực tiếp với việc Ma Văn động lực của tàu cứu hộ bị hao tổn, không thể khống chế cân bằng, chỉ có thể rơi tự do, may mắn duy nhất chính là nó vẫn còn có Ma Văn giảm xóc, chỉ hy vọng nó không nên bị hỏng, nó chính là cọng rơm cứu mạng cuối cùng của đám người Tiêu Hoàng!

Vài phút ngắn ngủi trôi qua 50 chiếc tàu cứu hộ rốt cục xuyên qua tầng khí quyển của tinh cầu màu vàng đất, cũng bắt đầu nhanh chóng rơi xuống mặt đất, giống như một mảnh mưa sao sa lao xuống.

Cùng lúc đó, các tàu cứu hộ cũng mở ra Ma Văn giảm xóc, nhưng bất hạnh là ngay khi tất cả tàu cứu hộ đều mở ra Ma Văn giảm xóc, có hai chiếc bị hỏng Ma Văn giảm xóc, nhanh chóng lao xuống mặt đất!

Trong tàu cứu hộ, Tiêu Hoàng thông qua cửa sổ nhỏ bằng bàn tay, nhìn thấy hai chiếc tàu cứu hộ hoàn toàn không khống chế được, lao xuống mặt đất, khoe miệng hơi giật giật, khe cau mày, nhưng lúc này Tiêu Hoàng thật sự bất lực.

Thành viên trong tàu cứu hộ sẽ gặp phải hậu quả như thế nào, Tiêu Hoàng không dám nghĩ tới nữa, cũng không muốn nghĩ tới.

Điều duy nhất đáng được ăn mừng chính là chiếc tàu cứu hộ mà Tiêu Hoàng ngồi lên này vẫn hoạt động bình thường, chỉ chao đảo vài cái trên không trung, không thể duy trì cân bằng mà thôi.

Cũng nhớ rõ là qua bao lâu, có lẽ là vài phút, có lẽ là mười mấy phút, chiếc tàu cứu hộ của Tiêu Hoàng rốt cục va chạm thật mạnh với mặt đất, bên trong tàu cũng truyền đến một đợt chấn động rất mạnh, giống như đang lái một chiếc xe tải đâm vào tường vậy.

Tuy nhiên, bất kể thế nào thì cũng đã “bình an” hạ cánh, đồng thời trên thân tàu cũng phát ra tin tức thăm dò được, áp suất không khí bình thường, thành phần không khí cơ bản thích hợp cho nhân loại sinh tồn, bề mặt có nhiệt độ 50 độ C.

Hiển nhiên, đúng như phân tích khi trước, viên tinh cầu này tuy rằng có thể sinh tồn, nhưng môi trường lại rất không ổn.

Thở hổn hển vài hơi trong cổ định khí, bình phục một chút tâm tình khẩn trương, Tiêu Hoàng tháo cổ định khí ra, hơi ho khan hai tiếng, sau đó đi tới cửa khoang thuyền, mở ra.

Hô...!

Ngay trong nháy mắt Tiêu Hoàng mở cửa khoang thuyền ra, một luồng sóng nhiệt lập tức ập vào mặt mà đến, ánh sáng chói mắt không khỏi khiến cho Tiêu Hoàng phải đưa tay lên che mắt, đôi mắt nhìn ra xa, toàn bộ thế giới là một mảnh màu vàng đất, bầu trời trong vắt, không có một đám mây nào, chỉ có mặt trời chói chang đang treo trên đỉnh đầu.

Lấy ra một chiếc kính râm từ trong túi hành trang, đeo lên, Tiêu Hoàng liền vác túi hành trang lên sau lưng, đi ra ngoài, đánh giá bốn phía một chút, ngoài tàu cứu hộ đã bị hư hỏng nghiêm trọng ra, phía xa còn có bụi mù bốc lên do Cụ Phong Hào rơi xuống, nơi này gần như cái gì cũng không có, chỉ là một mảnh hoang vắng, không có một chút màu xanh nào.

Bốn phía chỉ có thể cảm nhận được không khí nóng cháy đang đập vào mặt mà đến.

Cùng lúc đó, liên tiếp có các thuyền cứu hộ chậm rãi mở ra, bên trong có từng binh sĩ Bối La mặt xám mày tro và nhân viên công tác đang đi ra.

Có thể nói, từ khi Tiêu Hoàng tiếp nhận Bối La quân đoàn, binh sĩ Bối La chưa từng phải chật vật như vậy lần nào, mặc dù là khi giao chiến với quân đoàn Thiên Dực số 5 thì cũng vậy.

- Bì Nặc, thống kê một chút có bao nhiêu người còn sống.

Tiêu Hoàng cố gắng hít một ngụm không khí, nói với Bì Nặc, nét mặt cũng không có chút thư giãn nào.

Bởi vì Tiêu Hoàng rất rõ ràng, đây chỉ là bước đầu tiên thoát khỏi khốn cảnh, bước thứ hai đó là đi ra vùng đất hoang vắng này, bố trí chỗ nghỉ, đồng thời tìm kiếm biện pháp rời khỏi viên tinh cầu này, Tiêu Hoàng tuyệt đối không muốn đợi cả đời trên viên tinh cầu này.

Ước chừng trôi qua nửa tiếng, binh sĩ Bối La khoẻ mạnh và nhân viên công tác đã toàn bộ đi ra tàu cứu hộ.

- Ha ha! Ha ha!

Gần như đúng lúc này, vài tiếng cười vang dội bỗng nhiên vang lên tại vùng đất yên tĩnh này, quay đầu nhìn, thì ra là Hà Long đang mang Ma Văn còng tay.

Lúc này tuy rằng hắn cũng chật vật không chịu nổi, tóc tai bù xù, trên người tràn ngập vết thương, nhưng lúc này vẫn vô cùng phần khởi, hướng ánh mắt về phía Tiêu Hoằng, chậm chọc nói:

- Tiêu Hoằng, ngươi có bách chiến bách thắng đi nữa, thì thế nào? Cuối cùng còn không phải bị Phục Thản Đế Quốc, bị Nam Du Quận coi như một cái gai, bị nhổ đi sao? Ngươi đã từng đâm máu chém giết cho Phục Thản Đế Quốc, nhưng sau lưng lại bị chính nó đâm no một đao, hắn là rất thích chứ!

- Ngươi câm miệng!

Tiêu Hoằng nhìn bộ dáng vui sướng khi người gặp họa của Hà Long, cực lực áp chế phần nộ trong lòng, cắn răng nói.

- Lần này ngươi có biết vì sao Nam Du Quận có nhiều tài nguyên dồi dào như vậy, thế nhưng lại đánh không lại Duy Lâm Công Quốc chúng ta rồi chứ, nói cho ngươi biết, Nam Du Quận, thậm chí là toàn bộ Phục Thản Đế Quốc, suy nghĩ đầu tiên của tất cả các sĩ quan vĩnh viễn không phải là cường đại lên, vĩnh viễn không phải là quật khởi, mà là tiền đồ của mình, ngươi uy hiếp tới tiền đồ của người nào đó, thì người ta sẽ tiêu diệt ngươi, ngươi cho rằng trước đó Nam Du Quận chỉ có mỗi một tướng lãnh tài hoa như ngươi hay sao?

Hà Long không để ý tới Tiêu Hoằng, tiếp tục nói.

437. Chương 437: Đồng Cam Cộng Khổ

Tiếng nói của Hà Long liên tiếp truyền vào trong tai Tiêu Hoằng, lửa giận trong lòng Tiêu Hoằng rốt cục bị đốt lên, bước tới trước mặt Hà Long, cho tên này một cú đấm vào bụng.

- Ta bảo tên chết tiệt nhà ngươi câm miệng, chẳng lẽ ngươi điếc hay sao?

Tiêu Hoằng bỗng nhiên lớn tiếng gào lên, vẻ bình tĩnh trầm ổn khi trước đã không còn sót lại chút gì, giống như một ngọn núi lửa bùng nổ, nét mặt trở nên dữ tợn, thậm chí là vụn vụn, đánh ngã Hà Long xuống đất, sau đó ngồi lên trên người hắn, liên tiếp ra vài cú trọng quyền, dường như đang phát tiết mỗi giận trong lòng!

Bởi vì Hà Long không có Chiến Văn, hai tay lại bị Ma Văn còng tay trói lại, gần như không hề có sức phản kháng.

Những người sống sót khác nhìn thấy bộ dáng như thế của Tiêu Hoằng, thì đều đứng yên tại chỗ, không nói được lời nào, bọn họ có thể lý giải tâm tình của Tiêu Hoằng, loại cảm giác bị quốc gia mà mình nguyện trung thành lại bán đứng chính mình đau khổ tới mức nào.

Có thể lý giải sự bi thương khi nhìn từng đồng đội chết đi, mà lại không đủ sức cứu giúp.

Ước chừng mười mấy quyền, Hà Long đã tràn ngập máu mũi, trên mặt đầy vết xanh tím, tuy nhiên, trên mặt Hà Long vẫn hiện lên nét cười châm chọc.

- Có bản lĩnh thì ngươi đánh chết ta đi, dù sao lưu lạc đến cái chỗ này, thì hy vọng sống thật sự quá xa vời, nhìn thấy bộ dáng hiện tại của ngươi, ta chết cũng vui vẻ.

Hà Long lấy tay lau vết máu trên khóe miệng, nói.

- Nói cho ngươi biết, Hà Long, đừng nhìn Tiêu Hoằng ta hiện tại mang bộ dáng này, nhưng mà ngươi cứ chờ xem, một ngày nào đó ta sẽ giết bằng được, bất kể lúc trước tại Nam Du Quận xuất hiện bao nhiêu người

gặp phải cảnh như ta, nhưng mà ta muốn nói cho người, Tiêu Hoằng ta không giống bọn chúng, ta sẽ báo thù, ta sẽ phản kháng, chỉ cần ta còn có một hơi thở, không tin thì người có thể chờ xem!

Tiêu Hoằng chỉ vào mũi Hà Long, gần từng chữ một, giọng nói tràn ngập tàn nhẫn, dường như là cừu hận và đau thương va vào nhau, phát ra âm thanh chói tai.

Lúc này Hà Long vốn còn muốn châm chọc vài câu, tuy nhiên, ngay sau đó, sắc mặt hắn lại đột nhiên vừa động, bởi vì hắn thấy từ trong mắt Tiêu Hoằng một thứ khác lạ, rốt cuộc là thứ gì thì hắn cũng không rõ, nhưng vẫn khiến cho hắn có một loại cảm giác, đó chính là bất khuất, cũng giống như một đầu chân chính đã thú bị thương.

- Trưởng quan, nhân số sống sót đã được thống kê ra, có 900 người còn sống, vật tư tiếp tế chỉ có thể miễn cưỡng duy trì một ngày, phiền toái nhất chính là gần đây dường như không có nguồn nước.

Bì Nặc thấy Tiêu Hoằng chậm rãi đứng lên từ trên người Hà Long, đi tới bên cạnh Tiêu Hoằng, nhỏ giọng báo cáo.

Tiêu Hoằng nghe vậy, sắc mặt vốn dĩ tợn chột trở nên bình thản, không hề nghi ngờ, tình huống mà Bì Nặc báo cáo đích thực là không ổn.

Dưới tình huống nóng bức như vậy, một người mỗi ngày cần ít nhất 10 lít nước, không ăn gì thì con người có thể sống một tuần, nhưng nếu không uống nước, thì có lẽ ngay cả một ngày cũng không kiên trì được.

Nếu không có một kế hoạch khả thi, thì phiền hoang mạc mờ mịt này sẽ trở thành chỗ táng thân của bọn họ.

- Vị trí hiện tại của chúng ta ở đâu?

Tiêu Hoằng hỏi tiếp.

- Đại bộ phận thăm dò Ma Văn đều đã hư hỏng, dụng cụ định vị cũng không dùng được, hiện tại điều duy nhất chúng ta có thể xác định đó là chúng ta đang ở khu vực bắc bán cầu.

Bì Nặc đáp.

- Khi vừa mới ở tiền vào tầng khí quyển, ta đã nhìn thoáng qua, phiền rừng rậm kia ở đông chỗ chúng ta, khoảng cách đại khái thì còn khó nói, có lẽ ba đến năm ngày, có lẽ là nửa tháng.

Tiêu Hoằng thì thảo tự nói.

Sau đó, Tiêu Hoằng liền chậm rãi hướng ánh mắt nhắm về phía binh sĩ và nhân viên công tác bên cạnh, đúng vào lúc này, Tiêu Hoằng kinh ngạc phát hiện, nhân viên công tác vốn có trên Cụ Phong Hào đã lùi lại, tách ra một khoảng cách với binh sĩ Bối La.

- Các người làm cái gì vậy?

Tiêu Hoằng nhìn thấy những nhân viên công tác này, hơi có chút nghi hoặc hỏi.

- Trưởng quan, chúng ta sẽ không đi đâu, kỳ thật chúng ta cũng biết, ở người chắc chắn sẽ chiếu cố binh sĩ Bối La đồng cam cộng khổ cùng ngài, mà chúng ta... lúc trước đều là người của Long Kỳ quân đoàn, nếu vứt bỏ chúng ta, giảm tiêu hao vật tư, sẽ để cho các người đi được xa hơn, tỷ lệ sống sót cũng sẽ lớn hơn nữa, mà trọng yếu hơn một chút là, phần lớn chúng ta đều là người thường, là trói buộc.

Một gã nhân viên công tác trong Cụ Phong Hào nói, hắn đúng là hướng dẫn viên khi trước.

- Trói buộc? Trói buộc cái gì?

Tiêu Hoằng hơi nhìn những nhân viên công tác kia một cái, nhẹ nhàng nói:

- Các người cùng chúng ta đồng cam cộng khổ, cùng đi ra sa trường, cùng chứng kiến huy hoàng, hôm nay cũng cùng gánh vác cực khổ với chúng ta, bất kể như thế nào, chúng ta coi như cùng nam chinh bắc chiến, mà cho tới bây giờ chúng ta vốn không có thói quen bỏ lại một đồng đội nào trên chiến trường, cho dù chỉ có một chút hy vọng, chúng ta cũng sẽ giúp nhau đi tới, chỉ cần có một hơi thở, các người sẽ không bị vứt bỏ, trừ khi toàn bộ chúng ta táng thân trên sa mạc này.

Tiêu Hoằng nhìn những nhân viên công tác trước mắt này, sắc mặt chân thành tha thiết.

Đúng vậy, trong mắt người ngoài, Tiêu Hoằng quả thật không phải là người tốt gì, nhưng có một điều mà Tiêu Hoằng tuyệt không làm, đó chính là vong ân phụ nghĩa, vứt bỏ đồng bạn, trừ khi mình chết, nếu không thì mặc dù có sống sót, cũng sẽ đã bị nội tâm khiển trách, sống trong vô tận áy náy.

Nhân viên công tác của Cụ Phong Hào nghe thấy Tiêu Hoằng nói vậy, trong mắt đều hiện lên vẻ động dung, mãi cho đến giờ phút này, bọn họ mới thật sự cảm nhận được, sau vẻ lạnh như băng kia của Tiêu Hoằng, chính là sự ấm áp, mãi cho đến giờ phút này, bọn họ mới cảm thấy bọn họ và Tiêu Hoằng tình như thủ túc.

- Xin hãy tin tưởng ta, chỉ cần mọi người chúng ta đồng tâm hiệp lực, sức mạnh như thành đồng, chúng ta sẽ vượt qua tất cả cửa ải khó khăn, chúng ta đều sẽ sống sót, chỉ cần kiên trì.

Tiêu Hoằng tiếp tục nói.

Sau đó hân phân phó mọi người, nhanh chóng sửa sang lại vật tư, ngoài đồ ăn và nước, thì tất cả đều bị bỏ lại, ra sức giảm trọng lượng mang theo.

Không dừng lại lâu, đại khái chỉ qua mười phút, binh sĩ Bối La và các nhân viên công tác đã giúp nhau khởi hành. Mặt trời đã hạ xuống, bọn họ chậm rãi đi về phía Đông.

Bản thân Tiêu Hoằng rất rõ ràng, hiện tại mọi người đang liên tục mất nước, phải chạy đua với thời gian, nhanh chóng tìm được nguồn nước.

Cùng lúc đó, ở Nam Du Quận, hạm đội Giao Long Chiến Thuật cũng đã thành công quay về lãnh thổ Nam Du Quận, đồng thời quan chỉ huy hạm đội Hạ Kỳ Phong cũng bắt đầu báo cáo chi tiết cho Cố Hoành Thần và Chu Bằng tất cả những gì xảy ra.

- Cụ Phong Hào của Tiêu Hoằng dưới sự tấn công của quân đoàn Thiên Dực số 5, đã trở nên vô cùng tàn phá, cũng chui vào trùng động, phỏng chừng dữ nhiều lành ít, rất có thể sẽ chết ở bên trong trùng động, mặt khác Bối La hạm đội còn lại ba chiếc vận binh hạm, đã bình yên quay về chiến tuyến Tây Cương, tình huống tạm thời không rõ.

Hạ Kỳ Phong báo cáo chi tiết.

- Nói như vậy, Tiêu Hoằng còn chưa chết? Hoặc là nói người không nhìn thấy hắn chết, nhưng lại để cho ba chiếc vận binh hạm khác quay về chiến tuyến Tây Cương?

Sắc mặt Chu Bằng hiển nhiên có chút khó coi, nhẹ nhàng hỏi, bản thân Chu Bằng cũng rất rõ ràng, bọn họ rốt cuộc đã làm gì, một khi sự tình truyền đến tai của Tá Phu, thì sẽ gây ra hậu quả như thế nào, bởi vậy không thể qua loa chút nào được.

Nghe thấy âm thanh tràn ngập âm lãnh của Chu Bằng, sau lưng Hạ Kỳ Phong lập tức cảm thấy lạnh lẽo, hơi dừng lại một lát, vội vàng nói:

- Tuy rằng không nhìn thấy Tiêu Hoằng chết, tuy nhiên, hạ quan đã tiến hành quét hình trùng động, có thể đại khái đoán được rốt cuộc Tiêu Hoằng bị truyền tống tới địa phương nào.

- Vậy truyền tin tức mà người có cho ta.

Chu Bằng đáp một tiếng, sau đó lạnh lùng ngắt liên lạc.

Cố Hoành Thần ngồi trước bàn giấy, nghe vậy thì cũng nheo mắt suy nghĩ, hắn biết rõ, lần này tình thế có chút phiền phức, để cho ba chiếc vận binh hạm trở về địa điểm xuất phát, không thể nghi ngờ, sẽ là cực kỳ bất lợi đối với ý tưởng che dấu sự thật.

Hơi vuốt vuốt cằm, Cố Hoành Thần cẩn thận nghĩ một lát, sau đó nhẹ nhàng phân phó:

- Ngay tức khắc phong tỏa toàn bộ tin tức tại chiến tuyến Tây Cương, xếp tất cả công việc liên quan đến Tiêu Hoằng vào hạng cơ mật quân sự cao nhất, mặt khác mệnh lệnh binh sĩ Bối La quay về từ Hi Lạc Tỉnh lập tức đến gặp ta.

- Hiểu được.

Trợ thủ của Cố Hoành Thần đáp, bắt đầu tiến hành. Tuy nhiên phản hồi nhận được lại là tất cả binh sĩ Bối La không muốn nói ra danh sách nhân viên tham dự hành động đó.

- Rất hiển nhiên, binh sĩ Bối La dường như đã dự cảm được tất cả những chuyện sắp sửa phát sinh, mà một chiêu này dường như cũng có thể tạm thời bảo toàn bọn họ.

Chu Bằng nhẹ nhàng nói.

- Mà trọng yếu hơn một chút là, Bối La đột kích sư vừa mới lập được chiến công hiển hách, công huân rất lớn, đã trở thành tiêu điểm của khắp nơi, chúng ta thật sự không dễ động vào Bối La đột kích sư, nếu không định sẽ gây ra sóng to gió lớn, đến lúc đó sẽ không dễ làm.

Cố Hoành Thần bình tĩnh phân tích.

- Công khai không được, chúng ta có thể âm thầm mà làm, từng chút một làm tan rã Bối La đột kích sư, điều kiện tiên quyết là phải xác định được Tiêu Hoằng đã tử vong.

Chu Bằng thấp giọng đáp.

- Điều này tất nhiên ta biết, ngoài ra, còn có Ách Tề Nhĩ, A Minh Tả cũng biết rõ tình hình, đều phải phải khống chế được mới được.

Cố Hoành Thần nói tiếp.

Nhưng mà, ngay khi hai người bí mật thương lượng, Ma Văn thông của Cố Hoành Thần tin lại bỗng nhiên vang lên, người gọi chính là Tá Phu!

Nhìn thấy tên của Tá Phu, Cố Hoành Thần cùng Chu Bằng đang có tật giật mình, nên thần sắc không khỏi toát ra một chút bối rối, tuy nhiên, bọn họ cuối cùng cũng mạnh mẽ ngăn chặn lại.

Sau đó, Cố Hoành Thần liền đứng lên, thật cẩn thận nói liên lạc.

- Về chuyện tiếp ứng Tiêu Hoằng, rốt cuộc tiến hành thế nào rồi?

Tá Phu hỏi thẳng.

- Ách...

Cố Hoành Thần hơi dừng một chút, nét mặt vẫn duy trì bình thản, trong đầu thì điên cuồng vận chuyển, ý đồ tìm kiếm lý do hợp lý:

- Là thế này, Tá Phu Tướng quân, kế hoạch tiếp ứng Tiêu Hoằng ban đầu tiến hành phi thường thuận lợi, chỉ là trên đường lại bất ngờ có quân đoàn Thiên Dực số 5 tro tàn lại cháy, đột nhiên giết ra, tập kích chúng ta và Tiêu Tướng quân, Tiêu Tướng quân hấn...

- Tiếp tục nói.

Nghe vậy, sắc mặt Tá Phu đột nhiên lạnh xuống, trong mắt toát ra vẻ lạnh lùng!

Cố Hoành Thần tự nhiên biết, ánh mắt này có nghĩa là gì, người như Tá Phu này mà biểu hiện như vậy, có nghĩa là hấn đang trong trạng thái phi thường xúc động, việc gì cũng có thể làm ra được.

438. Chương 438: Một Đường Hướng Đông (thượng)

- Tiêu Tướng quân hấn gặp phải hạm đội Thiên Dực số 5 tập kích, hạm thể bị hao tổn, bị buộc phải tiến vào trong trùng động, tung tích không rõ, tuy nhiên chúng ta đã thu thập được tin tức về hướng đi của năng lượng trong trùng động, vẫn đang phân tích, tìm kiếm hướng mà Tiêu Tướng quân bị truyền tống đi, chuẩn bị tiến thêm một bước tìm cứu, đương nhiên nguyên nhân dẫn đến việc này vẫn là do nguyên Quan tổng chỉ huy chiến tuyến Tây Cương là Chuẩn tướng Ách Tề Nhĩ, chưa cho phép thì đã phái chiến hạm ra, nhiễu loạn kế hoạch của Nam Du Quận tổng bộ, ta đã cân nhắc việc trừng phạt hấn.

Cố Hoành Thần đáp, lời này khá là có kỹ xảo, không nói Tiêu Hoằng đã chết, chỉ nói là tung tích không rõ, cứ như vậy, Tá Phu còn có thể dùng đến hắn, mà không xúc động tới mức trực tiếp cách chức hắn.

Hơn nữa chuyện này, cũng có thể kéo dài tới vô hạn, đợi một năm trở lên, Tá Phu đã bình tĩnh lại, khi đó sẽ không quá trách phạt hắn, dù sao thì Tá Phu cũng không có khả năng tập trung toàn bộ lực chú ý vào Tiêu Hoằng.

Về phương diện khác, đó chính là trực tiếp giả họa cho Ách Tề Nhĩ, sau đó liền có thể có quang minh chính đại lấy cớ, bắt Ách Tề Nhĩ và A Minh Tả, chỉ giải quyết hai người này thì mọi chuyện sẽ dễ hơn nhiều.

- Tên ngu ngốc nhà ngươi!

Tá Phu nghe thấy Cố Hoành Thần báo cáo, trực tiếp chửi ầm lên:

- Thân là đường đường Trung tướng, một Quân trưởng, ngay cả chút việc nhỏ như vậy cũng không làm được, còn không mau đi tìm cứu, nhớ kỹ, đối với Tiêu Hoằng, sống thì thấy người, chết phải thấy thi thể, nếu không thì chức vụ Quân trưởng của người sẽ do người khác tới làm!

- Hiểu được, hiểu được, tại hạ sẽ ra hết toàn lực ứng phó, tìm cứu Tiêu Tướng quân, vì đế quốc mà bảo trụ nhân tài hiếm có này

Cố Hoành Thần vội vàng lên tiếng.

- Biết rõ là tốt rồi, nhớ kỹ, cần nhanh lên!

Tá Phu nói thêm một câu, sau đó trực tiếp cắt liên lạc.

Theo hình ảnh Tá Phu biến mất, Cố Hoành Thần vốn đang khúm núm, hiện đã đứng thẳng lên, đồng thời thật cẩn thận sửa sang lại quân phục Trung tướng của mình, cùng với mũ Tướng quân, sau đó nghiêm mặt phân phó Chu Bằng:

- Truyền lệnh, Ách Tề Nhĩ, A Minh Tả can thiệp vào kế hoạch cứu viện Tiêu Hoằng, vi phạm quân quy, do đó miễn chức hai người, giam giữ lại, về phần Bối La đột kích sư, tạm thời do Mạn Đạt đảm nhiệm sư trưởng, tiến hành thống lĩnh, Bối La đột kích sư phải phục tùng quản lý, nếu không sẽ dùng tội phản nghịch để xử!

- Hiểu được, ta sẽ ra sức áp chế tình thế đến mức nhỏ nhất.

Chu Bằng khẽ cười đáp.

Đúng lúc này, Ma Văn thông tin của Chu Bằng bỗng rung lên, người gọi là Trưởng ban Đậu Viễn Sơn của Ban nghiên cứu cơ mật Nam Du Quận.

Nhìn thấy tên của Đậu Viễn Sơn, ý cười trên mặt Chu Bằng lại hiện lên, lập tức nói Ma Văn thông tin, trong màn hình xuất hiện một lão nhân gầy gò, ánh mắt rất nhỏ, tóc trên đầu đã rụng gần hết, thậm chí có thể nhìn thấy chỗ sáng bóng.

- Đậu tiên sinh, chuyện gì a?

Chu Bằng nhìn lão nhân gầy gò này hỏi, giọng điệu vẫn khá là khách khí.

- Chu tướng quân, hai tháng trước ngài phân phó ta phá giải trung chuyển Ma Văn, cũng chế tạo ra phỏng chế phẩm, hiện tại đã hoàn thành, tuy rằng tính năng không mạnh mẽ như Tập đoàn Thiên Xà, nhưng tối thiểu cũng có thể duy trì mười mấy giờ, ta nghĩ, sản phẩm mà chúng ta mua sắm, trên cơ bản đã thoát khỏi khống chế của Tập đoàn Thiên Xà, mặc dù Tập đoàn Thiên Xà bởi vì chuyện của Tiêu Hoằng, ngừng bán cho chúng ta, thì chúng ta cũng sẽ không lâm vào khốn cảnh.

Đậu Viễn Sơn hai tay khoanh trước ngực, một bàn tay khẽ vuốt cằm.

- Tốt lắm.

Chu Bằng nhẹ nhàng đáp, không hề nghi ngờ, Tập đoàn Thiên Xà vẫn chính là một cái gai trong lòng Chu Bằng, cũng là nơi khiến hắn tràn ngập cố kỵ, nếu tìm được rồi thay thế phẩm cho trung chuyển Ma Văn, như vậy hắn sẽ không cần phải lo lắng quá nhiều, nếu Tập đoàn Thiên Xà thành thật, như vậy thì để cho

Tập đoàn Thiên Xà sống lâu thêm mấy tháng, nếu không thành thật, thì trực tiếp tìm cái có tiêu diệt là được!

Dù sao hiện tại Tiêu Hoàng đã mất đi, phỏng chừng cơ nghiệp mà Tiêu Hoàng sáng tạo ra đã trở nên quần long vô thủ rồi.

Trên viên tinh cầu màu vàng đất kia, lúc này Tiêu Hoàng tuy không biết tình huống tại Nam Du Quận, nhưng hẳn cũng đã đoán được tám chín phần mười, nhưng vào giờ phút này, Tiêu Hoàng gần như không hề có biện pháp gì cả, duy nhất đáng được ăn mừng chính là, lúc trước Tiêu Hoàng đã có một ít chuẩn bị, ví dụ như gia cố Vũ Nhuận Tinh, làm cho Tập đoàn Thiên Xà độc lập tách ra, cũng đưa hơn 2000 binh sĩ Bối La tới đó.

Mà trước mắt, hiển nhiên Tiêu Hoàng càng phải bận tâm chính là những binh sĩ mà hắn đang suất lĩnh này, tình huống cũng không quá lạc quan.

Trải qua sáu tiếng tiến lên, gần như nhìn không thấy một chút màu xanh này, chỉ có mặt trời chói chan chiếu trên không trung, nhiệt độ không khí đã tới gần 45 độ C, trong khi đó còn có các cơn cuồng phong bất chợt tới, thường thường sẽ gặp phải các cơn bão cát cuộn cuộn ập tới, đánh lên trên mặt tràn ngập mồ hôi, khó chịu tới mức cực điểm.

Còn có cả tâm lý nữa, phiền rùng rậm cứu mạng kia không biết còn xa lắm nữa không, có lẽ là gần trong gang tấc, có lẽ xa tận thiên nhai, nguyện vọng lớn nhất của mỗi người chính là có thể bay qua cồn cát, có thể nhìn thấy một chút màu xanh, nhưng mà hiện thực trước mắt lại thường không như mong muốn.

Trong đội ngũ vẫn có một số nhân viên công tác chủ yếu ngồi bàn giấy, thể lực không đủ, đã xuất hiện dấu hiệu mất nước hoặc bị cảm nắng.

Tiêu Hoàng đi trong đội ngũ, chỉ có thể lần lượt chữa trị cho bọn họ, cũng vận dụng Dược Văn, không tiếc Ngự lực, đồng thời gần như mỗi người đều được Tiêu Hoàng phát ột khối Hàn băng vạn năm, dùng để hạ nhiệt độ.

Trên thực tế, dưới môi trường khắc nghiệt này, người có Ngự lực càng cao thì năng lực chống đỡ lại càng mạnh. Người có Ngự lực càng thấp, thì năng lực chịu đựng của thân thể sẽ kém hơn rất nhiều.

Bởi vì người của Ngự lực càng mạnh thì có thể thông qua Ngự lực cường hãn để điều tiết các cơ năng trên thân thể, tối trọng yếu chính là nhiệt độ cơ thể, cùng với việc tiêu hao nước trong cơ thể.

Tối thiểu, bọn họ có thể kiên trì lâu hơn so với thường nhân, nếu có thể đạt tới Ngự Hồn, vài năm không ăn gì cũng vẫn có thể chịu được, nhưng trước mắt, nếu nơi này có nhân vật cấp Ngự Hồn, thì cũng sẽ không thảm như vậy.

- Mọi người đều nhớ kỹ, vĩnh viễn không được quên hô hấp, chỉ cần còn có thể hô hấp, chúng ta còn có hy vọng sống sót, vĩnh viễn nhớ kỹ!

Tiêu Hoàng đi trong đội ngũ, nhìn vài nhân viên công tác đi phía sau hơi có vẻ suy yếu, liền lớn tiếng nói, ánh mắt tràn ngập vẻ nghiêm trọng, hô hấp cũng bắt đầu dồn dập.

Giờ này khắc này, có thể nói, nếu Tiêu Hoàng mang theo sĩ quan cấp Ngự Sư cùng với một vài binh sĩ Bối La có Lực Đoạt Giả chiến giáp đi trước, phần sống có lẽ sẽ lớn hơn một ít, nhưng mà Tiêu Hoàng lại không muốn như vậy.

Bởi vì trong đội ngũ tại đây, nhân vật cấp bậc Ngự Sư chỉ có mười chín người, binh sĩ Bối La có Lực Đoạt Giả chiến giáp còn hoàn hảo thì cũng chỉ có 50 người, nếu làm vậy thì có nghĩa là bỏ lại đại bộ phận người tại đây, điều này không phải là tính cách của Tiêu Hoàng.

Về phần thuộc hạ, cũng không có người nào nguyện ý buông bỏ đồng bạn, đứng bên cạnh bọn họ đều là các huynh đệ xuất sinh nhập tử của bọn hắn.

Mười hai tiếng trôi qua.

Sắc trời đã dần dần ảm đạm xuống, trong sa mạc rốt cục truyền đến một trận mát mẻ khó có, có rất nhiều kinh nghiệm sinh tồn, Tiêu Hoàng phi thường phi thường rõ ràng, mát mẻ hiện tại chỉ là tạm thời, tới ban

đêm, nhiệt độ sa mạc sẽ giảm xuống tới âm độ, cách biệt cực lớn với ban ngày.

Đứng trên đỉnh một cồn cát, Tiêu Hoảng hơi nhìn phía trước một cái, vẫn là một mảnh hoang vắng, không có bất kỳ dấu hiệu sinh cơ nào.

Cảnh tượng như vậy không khỏi làm cho biểu tình nghiêm trọng của Tiêu Hoảng lại trở nên càng thêm ngưng trọng.

Mà trọng yếu hơn là, sức gió bốn phía lại bắt đầu tăng mạnh, không khỏi làm người ta có cảm giác mát lạnh.

- Ân?

Rất nhanh, Tiêu Hoảng liền hướng ánh mắt về phía một cái khe, cái khe này cũng không sâu, bốn phía đều là vách đá, hẳn là là một nơi rất tốt để tránh gió.

- Mọi người chú ý, nhìn thấy cái khe kia không? Hôm nay chúng ta qua đêm ở đó.

Tiêu Hoảng chỉ về phía trước, phân phó, sau đó dẫn theo đội ngũ vốn đã mỏi mệt không chịu nổi, đi về phía cái khe kia.

Cái khe này cũng không tính là quá sâu, độ cao đại khái chỉ có năm thước, chiều rộng không đủ mười thước, tuy nhiên để tránh gió, qua đêm hẳn là không có vấn đề.

Sau khi những người sống sót trên Cụ Phong Hào chậm rãi tiến vào bên trong khe sâu, mọi người đều tựa vào vách đá, có người thậm chí còn trực tiếp ngủ luôn, đi một ngày trong hoàn cảnh này, cho dù người làm bằng sắt có lẽ cũng không chịu nổi.

Cũng có một vài binh sĩ Bối La còn chút tinh lực, đang ngồi vây quanh một cái Ma Văn sưởi ấm, bốn phía không có vật gì để đốt củi, nên nhóm lửa đã trở nên một chuyện cực kỳ xa xỉ.

- Tiêu Hoảng, dừng đi.

Đúng lúc này, Bì Nặc bỗng nhiên đi tới bên cạnh Tiêu Hoảng, đưa cho hắn một ấm nước còn một nửa.

- Chúng ta bây giờ còn có bao nhiêu vật tư nữa?

Tiêu Hoảng nhận lấy ấm nước, chỉ uống hai ngụm nhỏ, nhẹ nhàng hỏi.

- Thực vật còn có một chút, nước ngọt thì phỏng chừng chỉ có thể miễn cưỡng kiên trì đến bình minh.

Bì Nặc thấp giọng đáp, giọng điệu đã tràn ngập vẻ nghiêm trọng.

Tiêu Hoảng không nói gì nữa, chỉ nhẹ nhàng gật đầu, sau đó ánh mắt bắt đầu quét qua xung quanh.

- Trưởng quan, chúng ta sẽ toàn bộ chết ở chỗ này hay sao?

Bì Nặc trầm tĩnh một lát, nhẹ giọng hỏi.

- Người sợ sao?

Tiêu Hoảng nhìn về phía Bì Nặc, cũng nhẹ giọng hỏi.

- Không sợ, nếu đã lựa chọn cái nghề này, sẽ phải có chuẩn bị trước, chỉ là cảm thấy chết như vậy thật sự rất ghen ghét.

Bì Nặc đáp.

- Nếu cảm thấy được ghen ghét, thì nên cố gắng sống sót, như vậy chúng ta mới có hy vọng báo thù.

Tiêu Hoảng nói từng câu một, sau đó lại nhìn tình huống bốn phía. Hẳn là đi tới một vách đá, sờ sờ cát tại nơi đó, lại đào xuống dưới, nhưng vẫn không có chút dấu hiệu nào của nước cả.

Tuy rằng như vậy tình hình này hoàn toàn trong dự kiến của Tiêu Hoảng, nhưng khi nhìn thấy tất cả đào ra đều là cát, hẳn vẫn có chút mất mát.

Tiêu Hoằng không tìm được lật người, dựa vào vách đá, cách đó không xa có là vài tên binh sĩ ngồi vây quanh một chỗ, nụ cười trên mặt tràn ngập vẻ nghiêm trọng.

- Nói cho các người, khi ta rơi vào khốn cảnh, thì ta đều nghĩ đến người nhà, bọn họ là động lực thúc đẩy ta kiên trì tiếp, mỗi một lần chạy tới tiền tuyến, ta đều đã đặt một bức ảnh vào trong giày đó.

Trong đó có một gã binh sĩ mũi to nói với mọi người xung quanh, sau đó liền cởi giày, từ trong đó lấy ra một tấm ảnh, đưa cho đồng bạn nhìn, nói:

- Ở giữa là tiểu nhi tử của ta, bên trái là của ta thê tử, còn có con gái mới sinh của ta nữa.

439. Chương 439: Một Đường Hướng Đông (trung)

440. Chương 440: Một Đường Hướng Đông (hạ)

441. Chương 441: Ốc Đảo Ngụy Hiểm

442. Chương 442: Phối Hợp

443. Chương 443: Dấu Hiệu Nhân Loại

444. Chương 444: Bạch Y Nhân

445. Chương 445: Đại Trưởng Giả

446. Chương 446: Di Chí

447. Chương 447: Vận Mệnh

448. Chương 448: Trung Thành

449. Chương 449: Thích Phóng

450. Chương 450: Chung Tộc Ưu Tú

451. Chương 451: Tìm Kiếm Tài Liệu

- Nếu như ta không đoán sai, thì các người hẳn là có được một loại kỹ năng ẩn giấu khí tức phải không!

Quan sát một lúc, Tiêu Hoằng mới mở miệng hỏi.

- Thực sự không dám giấu giếm, đúng vậy, là Đại trưởng giả truyền thụ cho chúng ta, tên là Âm Ẩn, không chỉ có thể che dấu mùi vị, mà còn cả khí tức nữa, thậm chí là sát khí, đây cũng là một trong những môn mà thích khách bắt buộc phải học.

Ngã Nhĩ Văn trả lời rất chi tiết.

- Có kỹ năng tốt như vậy ư? Có thể dạy ta được không? Nói như thế nào thì ta cũng là Ma tộc hậu duệ, dựa theo bối phận mà nói, thì Đại trưởng giả của các người hẳn là là thúc tổ của ta đây.

Tên mập trắng lập tức nhào tới ôm lấy bả vai của Ngã Nhĩ Văn, mặt dày đòi hỏi, hiển nhiên hẳn khá là tò mò đối với kỹ năng tên là Ấm Ấn này.

- Dạy người, thật ra cũng không có vấn đề, nhưng cần phải có một điều kiện tiên quyết, đó chính là Ngự lực độ chính xác của người phải phải đạt tới tiêu chuẩn nhất định, tối thiểu cũng phải mảnh như sợi tóc thì mới được.

Ngã Nhĩ Văn nhẹ nhàng nói.

- Giống như sợi tóc? Đây là có ý gì vậy?

Tên mập trắng có chút khó hiểu.

Tiêu Hoàng dẫn đầu đội ngũ, cũng đang lắng nghe, về phần tiêu chuẩn sợi tóc thì hẳn tất nhiên cũng hiểu, đây cũng là tiêu chuẩn mà Thích Phóng Huân Luyện Pháp yêu cầu. Rất hiển nhiên, tại chỗ của vị Đại trưởng giả này thì Ngự lực độ chính xác dường như có địa vị rất trọng yếu, dường như là điều kiện tiên quyết để học tập tất cả các kỹ năng.

Điều này cũng có chút tương tự với kỹ thuật Đổ Văn của A Di La.

Đối với giải thích của Ngã Nhĩ Văn, thì Tiêu Hoàng vẫn lắng nghe, nhưng sau khi xâm nhập vào trong rừng rậm, Tiêu Hoàng liền lấy ra Ma Văn thăm dò, tìm kiếm xung quanh xem có tài liệu hữu dụng không.

Trước kia Tiêu Hoàng chế tác Chiến Văn thì đều là trước hết thiết kế, sau đó mới lựa chọn tài liệu, hiện tại lại không làm vậy được, chỉ có thể dùng hết khả năng đi tìm kiếm được các loại tài liệu, sau đó lại căn cứ vào những tài liệu này để chế tác Chiến Văn. Làm như vậy thì ít nhiều cũng có chút hạn chế, nhưng mà lúc này cũng chỉ có một biện pháp như vậy mà thôi.

Đi trong rừng rậm khoảng một tiếng, Tiêu Hoàng rốt cục mới dừng chân lại, chậm rãi ngồi xuống, trước mặt hẳn chính là một gốc Hạc ung thảo, có thể dùng để chế tác Chiến Văn, hơi nhìn bốn phía một chút, thì ra nơi này có tới mười mấy gốc.

- Hái những cây cỏ này lại, nhớ kỹ, phải nhổ tận gốc.

Tiêu Hoàng đứng lên, phân phó đám Bạch y nhân.

Đối với phân phó của Tiêu Hoàng, đám Bạch y nhân tự nhiên không dám chậm trễ, vội vàng dựa theo lời Tiêu Hoàng mà làm, dù sao thì nói gì đi nữa, Tiêu Hoàng vẫn là người chế tác Chiến Văn cho bọn họ.

Cứ như vậy, vừa đi vừa tìm, trải qua hai giờ, đám người Tiêu Hoàng đã tìm được mười mấy loại tài liệu, dựa theo thói quen chế tác Ma Văn một cách hoàn hảo của Tiêu Hoàng, thì chút tài liệu như vậy là hoàn toàn không đủ, nhất là Tái thạch, tuy rằng ven đường phát hiện mấy khối Hồng anh thạch, nhưng đây hoàn toàn là Tái thạch dành cho cấp bậc thấp hơn Ngự Giả, không có tác dụng lớn.

- Đi huyết động Mặc Ngân nhìn một cái, tài liệu nơi này thật sự là có hạn.

Tiêu Hoàng đào từ mặt đất ra một củ giống như khoai lang, sau đó nói với Ngã Nhĩ Văn đang đứng bên cạnh.

- Tốt, nhưng bằng vào thực lực của mấy người chúng ta, tốt nhất là không nên đi lung tung trong huyết động Mặc Ngân, nếu không rất dễ gặp phải sinh vật cường hãn tấn công, có thậm chí còn có cả cấp bậc Ngự Hồn, rất cường hãn.

Ngã Nhĩ Văn dặn dò.

- Không thành vấn đề.

Tiêu Hoàng đáp.

Sau khi đám người Tiêu Hoàng đưa ra quyết định, Ngã Nhĩ Văn bắt đầu xoay người, đi về phía nam, dọc đường đi thì Tiêu Hoàng vẫn tiếp tục tìm kiếm các tài liệu hữu dụng.

Tuy nhiên, theo một đường về hướng nam, Tiêu Hoằng rõ ràng có thể nhận thấy cấp bậc của linh thú nơi đây đã bắt đầu cao lên, linh thú Ngự Sư cấp năm, thậm chí là cấp bậc Đại Ngự Sư cũng bắt đầu trở nên đầy rẫy khắp nơi.

- Đại nhân, ngài có nhìn thấy sương mù màu xanh này không? Từ giờ trở đi, chúng ta tốt nhất nên đi lại bên trong màn sương mù này.

Ngả Nhĩ Văn bỗng nhiên thấp giọng nói với Tiêu Hoằng, đồng thời chỉ xuống dưới chân. Nơi này có một màn sương mù màu xanh, kéo dài ra rất xa, giống như một con đường mòn vậy.

- Đây là thứ gì vậy?

Tiêu Hoằng nhìn màn sương mù màu xanh cao bằng thắt lưng này, nhẹ nhàng hỏi.

- Đây là Đại trưởng giả lưu lại, bên trong chứa đựng khí tức Ngự lực cấp Ngự Hồn, có thể khiến linh thú bốn phía không dám tùy tiện đi vào.

Ngả Nhĩ Văn giải thích, nói tiếp:

- Chính nhờ có sương mù này mà chúng ta mới dám tiến vào đến bên trong huyết động Mặc Ngân, sẽ không dễ dàng bị tiến công.

Tiêu Hoằng nghe nói vậy, hơi gật gật đầu, sau đó liền bước dọc theo con đường sương mù màu xanh này về phía trước, quả nhiên, linh thú bốn phía khi đối mặt với con đường này, thì chỉ dám tru lên một cách cảnh giác, chứ không dám tùy tiện xông vào.

Rất nhanh, xuyên qua một khu rừng rậm rạp, đám người Tiêu Hoằng liền đi tới trước một cái hồ nước, hồ nước này cũng không phải là màu xanh biếc, mà là xanh thẫm, vô cùng trong suốt, bốn phía xanh ngắt một màu, nhưng tại một bên khác của bờ hồ thì có mấy con linh thú cao hơn mười thước đang uống nước. Trung tâm của hồ nước thì có hai con Ngạc thủy mãng, dường như đang tranh đoạt địa bàn, không ngừng dùng cái đầu cứng rắn húc nhau, phát ra tiếng “ầm ầm” rung động.

Đối với Ngạc thủy mãng, có thể nói, bất kể là binh sĩ Bối La hay là Tiêu Hoằng, thì trong lòng đều một ít e dè, nguyên nhân chỉ là khi tại phiến ốc đảo kia, đã có vài đồng đội bị chết vào trong miệng của loài mãnh thú này.

- Có thể thu phục hai con Ngạc thủy mãng kia hay không, ta cần tuỷ não và máu của bọn chúng làm tài liệu.

Tiêu Hoằng nhìn Ngả Nhĩ Văn, nhẹ nhàng nói.

- Việc này...

Ngả Nhĩ Văn vốn rất dễ nói chuyện, nhưng lúc này thì lại có một ít chần chừ.

- Có gì không tiện ư?

Tiêu Hoằng nhẹ nhàng hỏi, đồng thời hơi nhìn hai con Ngạc thủy mãng trước mặt này.

- Nếu trên mặt đất thì còn được, nhưng mà trên mặt nước thì chúng ta không thể phát lực được tốt.

Ngả Nhĩ Văn hơi có chút thẹn thùng nói.

- Tiêu ca, giao cho chúng ta đi, ta đã sớm nhìn lũ súc sinh kia không vừa mắt rồi.

Tên mập trắng bỗng nhiên thấp giọng nói, phía sau còn có hơn mười Ngự Sư cũng đang nóng lòng muốn thử.

Tiêu Hoằng không lên tiếng trả lời, chỉ vươn ra một ngón tay, chỉ về phía trước.

Ngay sau đó, khoảng mười chín tên Ngự Sư cùng lúc khởi động Lưu Văn, giống như mũi tên rời cung lao về phía chỗ hai con Ngạc thủy mãng đang tranh giành địa bàn kia mà giết.

Thấy gần hai mươi binh sĩ Bối La cấp Ngự Sư đột nhiên bay lên không trung, đám người Ngả Nhĩ Văn, Tân Định đều không khỏi hơi biến sắc, trong mắt tràn ngập vẻ ngạc nhiên.

- Tiêu đại nhân, bọn họ... bọn họ...

Ngã Nhĩ Văn chỉ về phía các binh sĩ Bối La phía chân trời, lắp bắp không nói ra lời.

Nhìn thấy bộ dáng ngạc nhiên của đám người Ngã Nhĩ Văn, nét mặt Tiêu Hoằng cũng không có chút khác thường nào, hẳn biết tại nơi này thì Chiến Văn gần như đã tuyệt tích, làm gì cần nói tới Lưu Văn nữa?

- Đó là Lưu Văn, chỉ có người từ Ngự Sư trở lên thì mới có thể sử dụng được.

Tiêu Hoằng nhẹ nhàng đáp, hai tay ôm ngực, nhìn Bối La quân đoàn lao tới giết chóc.

- Bay như chim trên bầu trời như vậy, trời ơi!

Hai mắt Tân Địch đã sáng lên, nước miếng bắn ra bốn phía, trong ấn tượng của hắn, chỉ có đi cầu Hạ Lục Đế, đồng thời gặp phải lúc nàng đang vui vẻ, thì mới có thể cười lên Tấn dục long mà nàng thuần hóa để bay một vòng trên bầu trời mà thôi.

Mà loại khả năng có thể bay lượn bất cứ lúc nào thế này, bọn họ đến nghĩ cũng không dám nghĩ tới.

- Cái lưu... gì gì văn kia là do Tiêu đại nhân ngài chế tạo ra ư?

Tân Địch đi tới bên cạnh Tiêu Hoằng, hai mắt sáng lên, thấp giọng hỏi.

Các Bạch y nhân khác cũng như vậy, một số đã hai mắt tỏa sáng, nhòm chằm chằm vào Tiêu Hoằng.

- Rất đơn giản, nhưng cần phải có tài liệu.

Tiêu Hoằng nói rất thoải mái.

Cùng lúc đó, ở bên kia thì hơn mười sĩ quan Bối La cấp bậc Ngự Sư đã bắt đầu phát động công kích cực kỳ mãnh liệt đối với hai con Ngạc thủy mãng đang tranh đoạt địa bàn này.

Khi ở ốc đảo thì bọn họ đều cực kỳ mệt mỏi, không chút sức lực, nhưng lúc này trạng thái đã khôi phục đỉnh phong, công kích phát ra có thể nói là vô cùng hung ác.

Hai con Ngạc thủy mãng vốn đang đánh nhau tới mức lưỡng bại câu thương, nhưng đối mặt với đợt tấn công hung mãnh như vậy, thì đều không kịp phản ứng chút nào, đã bị đánh tới mức chật vật không chịu nổi.

Chỉ trong mười phút ngắn ngủi, các binh sĩ Bối La đã lòi thi thể của hai con Ngạc thủy mãng này lên bờ, có thể nói là tiêu diệt một cách vô cùng thuận lợi.

Lúc này thì Tiêu Hoằng đã bước tới, mặt không đổi sắc, rút ra Tập Tổ chiến đao, phi thường nhanh nhẹn mở xương sọ của Ngạc thủy mãng ra, thu lấy tài liệu mà mình cần.

Đi vòng qua hồ nước này, tất cả dường như cũng không có biến hóa quá lớn, chỉ là đám người Ngã Nhĩ Văn lại trở nên cung kính đối với Tiêu Hoằng một cách càng lúc càng trắng trợn, trên cơ bản thì đã coi Tiêu Hoằng như một máy chế tạo bảo bối biết di động vậy.

Mười mấy phút sau, cuối cùng đám người Tiêu Hoằng cũng ngừng lại dưới chân một ngọn núi cao tận tầng mây.

- Tiêu đại nhân, đó chính là cửa vào của huyết động Mặc Ngân, bình thường cũng là nơi mà chúng ta tu luyện Ngự lực.

Ngã Nhĩ Văn chỉ vào giữa sườn núi, nơi đó có một huyết động tối đen, từ dưới chân núi đến huyết động thì vẫn có luồng sương mù màu xanh nối với nhau.

- Tiến vào đó thì phải chú ý những gì?

Tiêu Hoằng nhẹ nhàng hỏi.

- Dọc theo bên phải của sương mù màu xanh mà đi thì sẽ không có việc gì, bởi vì mảnh đất phía bên phải huyết động đã được Đại trưởng giả quét sạch, không có bất kỳ sinh vật nào có uy hiếp tới chúng ta tồn tại ở đó nữa.

Ngã Nhĩ Văn cung kính giới thiệu.

- Ừ.

Tiêu Hoằng từ một tiếng, sau đó cất bước đi lên giữa sườn núi.

Triền núi cũng không phải dốc thẳng đứng, mà là rất dễ đi lên, chỉ là khi Tiêu Hoằng đi tới cửa động giữa sườn núi, thì lại phát hiện rằng bên trong là một mảnh tối đen, không nhìn thấy gì cả.

Tuy nhiên, trên mặt Tiêu Hoằng cũng không có chút khác thường nào, hắn lập tức lấy ra quang văn, sau đó mở ra.

Huyệt động cũng không rộng lắm, đại khái chỉ rộng bốn thước, cao không tới ba thước, lớp đá bốn phía, thậm chí là dưới chân, thì rõ ràng đã trải qua mài gọt, vô cùng bằng phẳng, đường đi xuống phía dưới sườn núi còn có các chỗ đánh dấu, chỉ dẫn.

Đại khái đi vào được năm phút đồng hồ, trước mặt Tiêu Hoằng đã xuất hiện một cái hố sâu, đường kính khoảng năm thước, khi nhìn xuống phía dưới thì lại không phải là vẻ âm u như khi nãy, mà là một mảnh sáng ngời, làm cho người ta có cảm giác, dường như đi tới cửa vào một thế giới khác vậy.

Đứng bên miệng hố mà nhìn xuống phía dưới, ước chừng nó sâu hơn 30 thước, bốn phía hố sâu là từng chiếc thang dây thả xuống phía dưới.

Tiêu Hoằng không lập tức hành động, mà quay đầu lại nhìn Ngã Nhĩ Văn, thấy Ngã Nhĩ Văn gật đầu, Tiêu Hoằng mới cầm một cái thang dây, nhanh nhẹn trượt xuống phía dưới, các binh sĩ Bối La còn lại cũng cầm lấy một chiếc thang dây mà đi xuống dưới.

Sau khi Tiêu Hoằng hoàn toàn tiến vào bên trong huyệt động Mặc Ngân, hắn không khỏi ngạc nhiên khi phát hiện ra rằng mình đang đứng trên đỉnh một ngọn núi cao ngất, đâm vào tầng mây, đôi mắt nhìn ra xa, thần sắc Tiêu Hoằng không tìm được phải biến đổi.

Chỉ thấy phía xa giống như một thế giới khác, địa từ năng lượng tụ tập trên “bầu trời”, hình thành từng mảnh sáng giống như mặt trời. Mặt đất bao la bát ngát vô ngần, bên trái của Tiêu Hoằng là một hồ nước khổng lồ trong lòng đất. Trên bầu trời, trong rừng cây, từng con quái vật to lớn đang truy đuổi, săn giết lẫn nhau!

452. Chương 452: Kim Quan Điều

Tiếp tục nhìn về phía xa, có thể thấy một ngọn núi lửa đang hoạt động, phun trào ra từng dòng dung nham. Dọc theo phía bên phải huyệt động thì vẫn có một luồng sương mù màu xanh kéo dài tới phía xa, nối với ngọn núi lửa kia.

Hơi nhìn quanh mình một cái, gần như chỉ nhìn một cái thì Tiêu Hoằng đã thấy trên bầu trời có một con chim to lớn ước chừng dài hơn mười thước, bộ lông màu nâu giống như hợp kim, trên đầu có một bộ phận giống như vương miện màu vàng, phi thường bắt mắt.

- Kim quan điều?

Tiêu Hoằng thì thào tự nói, trong mắt rõ ràng hiện lên một chút ánh sáng kỳ dị, đối với loại sinh vật này, Tiêu Hoằng tất nhiên biết đến, đây là một loại Vũ thú cực kỳ quý giá, toàn thân là bảo vật.

Bộ lông giống như lân giáp kia, sau khi rút ra thì có thể biến thành một loại tơ giống sợi kim loại, nếu dùng loại tơ này để chế tạo bố giáp, thì sẽ vô cùng quý báu, chỉ từ một đặc tính thì cũng đã nhìn ra được điều này, đó chính là có thể thêm vào khả năng phân giải 10% năng lượng thể, nói cách khác, bất kỳ năng lượng thể dạng nào oanh kích lên trên người, thì đều bị suy yếu 10% lực công kích, bản thân nó cũng vô cùng cứng cỏi vào dẻo dai.

Ở Thái Qua Vũ Trụ thì không quá ba kiện trang bị làm từ thứ này, mà những người có được chúng, thì gần như đều là hạng người có địa vị hiển hách, mặc dù không phải là sáu đại lão quái Ngự Không, thì cũng là thủ hạ hoặc đại đệ tử của bọn họ.

Mà máu của nó thì chỉ cần uống vào một ngụm, đã có thể làm cho tốc độ tăng lên Ngự lực của bản thân lên tận mười lần trong vòng ba giờ đồng hồ. Chiến Văn do dùng tuỷ não của nó để chế tạo ra thì càng không cần phải nói. Trên cơ bản thì toàn thân nó đều là tài liệu vô giá.

Nhưng Tiêu Hoảng cũng rất rõ ràng, loại Kim quan điều có thực lực bằng với cấp Ngự Hồn này cũng không phải người bình thường có thể bắt giết được. Chỉ bằng thực lực hiện tại của Tiêu Hoảng cùng với vũ khí trong tay, thì cũng đừng có nghĩ tới chuyện này.

- Không thể tưởng được nơi này lại có loại sinh vật quý giá này, thật sự là khiến người ta phải đổ mắt a.

Tiêu Hoảng nhẹ giọng tự nói.

- Thứ này tính là cái gì, nơi này còn có cả biến dị nữa đó.

Ngả Nhĩ Văn từ trên thang dây hạ xuống, đi tới bên cạnh Tiêu Hoảng, nói:

- Chỉ tiếc, tuy rằng loại sinh vật này cũng không chủ động công kích nhân loại, nhưng nếu không có vũ khí uy lực siêu lớn, thì cũng đừng nghĩ tới việc động được vào người nó.

- Điều này ta tất nhiên là biết, ài...

Tiêu Hoảng lại lần nữa nhìn Kim quan điều càng bay càng xa một cái, bắt đặc dĩ thở dài, nhìn thấy bảo vật như thế bay đi, làm sao có thể cam tâm được?

Sau một lát, khi tất cả binh sĩ Bối La, thậm chí là các Bạch y nhân, đều đi xuống từ thang dây, thì trong mắt các binh sĩ Bối La đã tràn ngập vẻ ngạc nhiên thán phục, bọn họ tuyệt đối không nghĩ tới, trong lòng đất của một tinh cầu hoang vắng này lại có cảnh tượng tráng lệ như thế.

Tuy nhiên, trước mắt hiển nhiên không phải là lúc phí thời gian cho việc cảm thán, so với điều này thì việc tìm kiếm tài liệu còn quan trọng hơn nhiều.

Từ trên đỉnh ngọn núi cao ngất trong mây này đi xuống “mặt đất”, cũng có các bậc thang bằng đá nhân tạo, hiển nhiên, người của Mặc Hoảng Thành hẳn là thường đến nơi này.

Lúc trước Tiêu Hoảng cũng đã nghe bọn họ nói qua, nơi này cũng là chỗ mà bọn họ thường xuyên tu luyện, bản thân Tiêu Hoảng cũng rất hiếu kỳ muốn biết.

- Ân?

Ngay khi Tiêu Hoảng đi tới chân núi, đi dọc theo phía bên phải của sương mù màu tím, thì khoáng chất thẩm dò khí trong tay hắn rốt cục cũng có phản ứng, trên màn hình nho nhỏ này đã xuất hiện một mảng lớn các điểm đỏ.

Đây chính là báo hiệu có Tái thạch, xác định phương hướng đại khái mà thăm dò khí chỉ dẫn, Tiêu Hoảng liền đi tới trước một vách đá, nhẹ nhàng vuốt một chút, sau đó hắn nhận lấy một cái cốc chìm từ trong tay một gã Bạch y nhân bên cạnh, rồi nhẹ nhàng gõ một cái lên vách đá, lực đạo không mạnh không nhẹ.

Ngay sau đó, chỗ bị gõ xuống đã xuất hiện một chút ánh sáng màu xanh biếc.

Đúng là Anh tinh thạch!

Nhìn thấy một màn như thế, trên mặt Tiêu Hoảng rốt cục cũng hiện lên một chút vẻ thoải mái, tuy rằng Anh tinh thạch không tốt như Áo đỉnh thạch, nhưng cũng là Tái thạch không tồi trong cấp Ngự Sư rồi. Điều Tiêu Hoảng sợ nhất chính là trên tinh cầu này không có Tái thạch, nếu vậy thì đó chính là một tin tức mang tính hủy diệt.

May mà chút lo lắng đó đã có chút dư thừa.

Đối với việc thu thập Tái thạch, Tiêu Hoằng tất nhiên là ngựa quen đường cũ, đừng quên ban đầu Tiêu Hoằng chính là làm nghề gì. Hắn rất thuận thực gỡ ra một khối Anh tinh thạch lớn, ước chừng chiều dài và chiều rộng lên tới một thước.

Nhanh nhẹn cắt bỏ những chỗ không có tác dụng bên cạnh, sau đó Tiêu Hoằng liền cắt khối Tái thạch này thành các phần nhỏ, giao cho các Bạch y nhân này mang theo, sau đó tiếp tục đi về phía trước.

Tiến vào huyết động Mặc Ngân, Tiêu Hoằng rõ ràng có thể nhìn ra được, tài liệu nơi này còn nhiều hơn rất nhiều so với bên ngoài, hầu hết còn là thứ cực kỳ quý báu.

Không hề nghỉ ngơi, trong mắt Tiêu Hoằng thì nơi này tuyệt đối là một bảo tàng.

Thậm chí đi dọc theo vách đá, Tiêu Hoằng còn liên tục tìm được Áo đỉnh thạch và các loại khoáng vật tài liệu quý báu do vô tình cầu lắng đọng lại.

Chỉ đi trong một giờ thì đã thu thập được gần trăm loại tài liệu khác nhau, trên cơ bản thì việc chế tạo Chiến Văn và Lưu Văn đã không thành vấn đề nữa.

Ngay khi đám người Tiêu Hoằng dọc theo vách đá, không ngừng đi về phía núi lửa trong lòng đất, thì Tiêu Hoằng lại bỗng nhiên phát hiện ra, đất dưới chân đang dần dần chuyển từ màu vàng sang màu đen, còn pha lẫn cả các loại vật chất khác nữa. Hắn bốc lên một nắm đất để quan sát, nhưng nhất thời lại không có nhận ra thứ này rốt cuộc là vật chất gì.

Chỉ là ngay sau đó, thần sắc vốn bình thản của Tiêu Hoằng đột nhiên vừa động, bởi vì Tiêu Hoằng bỗng cảm nhận được, loại đất này đang tản ra một loại phóng xạ, mãnh liệt kích thích Ngự lực trong cơ thể, khiến cho Ngự lực của bản thân không ngừng phát sinh dao động.

Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?

Tiêu Hoằng trầm nghĩ, sau đó hắn lại tiếp tục có thể cảm nhận được Ngự lực trong cơ thể dường như có xu thế tăng trưởng.

- Đây là thứ gì vậy?

Tiêu Hoằng hơi quay đầu, hỏi Ngã Nhĩ Văn.

- Hắc tinh sa, theo Đại trưởng giả nói, đây là đặc sản của viên tinh cầu này, các tinh cầu khác cũng không có. Nó có thể phát ra phóng xạ, rất có ích cho việc tăng trưởng Ngự lực, có thể tăng tốc độ tích lũy Ngự lực. Đồng thời, nó cũng có một đặc tính khiến người ta không nghĩ ra, đó chính là loại Hắc tinh sa này chỉ có ở bên trong huyết động Mặc Ngân thì mới có hiệu quả, nếu mang ra ngoài thì phóng xạ sẽ biến mất. Mà nó cũng chỉ có hiệu quả đối với Ngự Sư dưới cấp bốn, còn cấp bậc cao hơn thì lại không có chút hiệu quả nào.

Ngã Nhĩ Văn giới thiệu.

Nghe vậy, Tiêu Hoằng hơi gật gật đầu, tỏ vẻ hiểu được, lần này Tiêu Hoằng cũng đã hoàn toàn rõ ràng, khó trách đám người Ngã Nhĩ Văn lại có Ngự lực tăng nhanh như vậy, đồng thời trên cơ bản cao nhất chỉ là Ngự Sư cấp bốn, lần này xem như hoàn toàn rõ ràng rồi.

Nơi này có tất cả điều kiện để tăng lên Ngự lực, chỉ là vẫn tương đối nguyên thủy, không có người nào khai phá.

- Thật là một chỗ tốt a!

Tiêu Hoằng không kìm được cảm khái, ánh mắt nhìn vào khu rừng cách đó không xa, hai con linh thú biến dị đang ở trên tán cây, đang ăn thịt của một loài động vật nào đó.

Tiếp tục đi về phía trước, trên mặt đất thì lớp Hắc tinh sa càng trở nên dày hơn, đồng thời loại phóng xạ này cũng càng trở nên mãnh liệt hơn, thậm chí Tiêu Hoằng khi đang đi cũng đã cảm thấy Ngự lực của mình đã tăng lên một cô, nếu dừng lại để huấn luyện một phen, thì sẽ tăng lên tới mức nào, điều này không cần nói cũng biết.

Thậm chí trong đội ngũ có một gã đến gần Ngự Giả cấp năm, trong khi bước đi thì đã thăng cấp, ngay cả chính hắn cũng có chút kinh ngạc mà nhìn đồng bạn, sắc mặt mơ hồ.

Ven đường thì cũng có thể thấy các hố đất nhỏ, rõ ràng có dấu hiệu có người đã từng tu luyện trong này.

Tiếp tục đi về phía trước, nhiệt độ chợt tăng lên, từ xa đã có thể rõ ràng nhìn thấy, dung nham cuộn cuộn giống như suối phun trào ra, sau đó biến thành vô số nhánh “sông” lửa, từ trên đỉnh núi chảy xuống chân núi, tiếp tục từ chân núi chảy vào trong lòng đất, dường như tạo thành một vòng tuần hoàn vậy.

Mà giữa các “dòng sông” dung nham dưới chân núi thì còn có mấy khối nham thạch được bao phủ bởi sương mù màu xanh, vẫn không bị hòa tan, hiển nhiên đây là chỗ để cho các Ngự Giả cấp năm tới rèn luyện Ngự lực, dùng để tấn công Ngự Sư.

Không thể nghi ngờ, nơi này trong mắt Tiêu Hoàng, thì tuyệt đối là một tu luyện bảo địa.

- Không biết chúng ta có thể được sử dụng nơi này không?

Đánh giá bốn phía một chút, Tiêu Hoàng liền nhẹ nhàng hỏi.

- Điều này tự nhiên là không có vấn đề, nếu Tiêu đại nhân thích, bất cứ lúc nào cũng có thể.

Ngã Nhĩ Văn phi thường sáng khoái đáp, điều này cũng không gì đáng trách, nơi này có diện tích quá lớn, nhiều thêm một nhóm người hay ít đi một nhóm người thì cũng gần như không có chút ảnh hưởng nào cả.

- Đa tạ.

Tiêu Hoàng nhẹ nhàng đáp lại một tiếng, trong lòng nhớ kỹ điều này.

Sương mù màu xanh tới đây thì cũng không hoàn toàn biến mất, tiếp tục đi về phía trước là tới một khu rừng rậm u ám, bên trong có bóng dáng của các Vũ thú cấp cao, thường thường sẽ xuất hiện.

Bằng vào thủ đoạn công kích hiện tại của đám người Tiêu Hoàng, hiển nhiên là còn chưa thể tiến vào trong đó được.

Sau khi lấy ra một cái bình thủy tinh, thu vào một ít Hắc tinh sa, lại liệt sát mấy con linh thú biến dị có tác dụng ở gần đây, trên cơ bản coi như hoàn thành nhiệm vụ, thì đám người Tiêu Hoàng liền dựa theo đường cũ mà quay về.

Một đường đi về, trong đầu Tiêu Hoàng chỉ nghĩ về hai chuyện, đầu tiên là Kim quan điều, thứ hai là Hắc tinh sa.

Nếu có thể sử dụng tốt hai dạng này, thì Tiêu Hoàng có thể trăm phần trăm khẳng định, bản thân mình tuyệt đối có thể ở trong một khoảng thời gian ngắn, đạt tới Ngự Sư cấp ba, thậm chí một hơi đột phá đến Ngự Sư cấp bốn cũng không thành vấn đề.

Về phần Kim quan điều, trước mắt dường như vẫn chỉ là một hy vọng xa vời, bằng vào vũ khí hiện tại của đám người Tiêu Hoàng, không nói đến tầm bắn không đủ, cho dù tầm bắn có đủ đi nữa, thì cũng không cách nào phá được bộ lông cứng chắc của nó cả.

Nhưng ngay trên đường quay về, thần sắc Tiêu Hoàng lại bỗng nhiên hơi động, chỉ thấy trong rừng cây rậm rạp đột nhiên có một con quái vật lao ra, nó cao khoảng hơn mười thước, dài hơn hai mươi mấy thước, có cái cổ cực dài, bụng phình ra, bốn chân thô to. Lúc này nó đang đứng chắn ngay trước mặt đám người Tiêu Hoàng, ánh mắt dữ tợn nhìn bọn họ.

Đây chỉ là Ngạc Đồ theo lời của Đại trưởng giả, thân thể mà xám đen, mà dấu hiệu đặc trưng nhất chính là các bụng phình to kia.

Nhìn thấy Ngạc Đồ đột nhiên xuất hiện, Tiêu Hoàng và các binh sĩ Bối La đều trở nên cảnh giác.

Ngạc Đồ cũng rất kiêng kỵ màn sương mù màu xanh đang ngăn nó với đám người Tiêu Hoàng, do dự một lát, liền trực tiếp phun ra một ngụm chất lỏng màu xanh biếc về phía Ngã Nhĩ Văn, sau đó vận vận thân thể mập ú, nhanh chân bỏ chạy.

Ngã Nhĩ Văn đối mặt với cảnh này, dường như đã tập mãi thành thói quen, nhanh nhẹn tránh ra một bên, đã thoát khỏi chất lỏng kia. Chất lỏng màu xanh biếc bắn lên trên vách đá. Ngay sau đó, hơn mười Bạch y nhân đều lấy ra các lọ thủy tinh, cũng sử dụng con dao bằng thủy tinh để thành thạo gạt chất lỏng này vào trong các lọ này, động tác vô cùng quen thuộc.

453. Chương 453: Tiên Cảnh

Nhìn thấy cảnh này, đám người Tiêu Hoàng không tìm được cảm thấy nghi hoặc, từ hành động vừa rồi mà xem, Ngã Nhĩ Văn rõ ràng không có chút cảnh giác nào, nhưng động tác của hắn lại có vẻ như đã sớm có chuẩn bị rồi.

Ngã Nhĩ Văn đang thu thập chất lỏng màu xanh biếc, tự nhiên thấy vẻ mặt khác thường của đám người Tiêu Hoàng, vội vàng giải thích:

- Con Ngạc Đồ kia thì được chúng ta gọi là kẻ nhát gan, đã mười mấy năm rồi, nó vẫn vô cùng kiêng kỵ sương mù màu xanh mà Đại trưởng giả lưu lại, nhưng dường như lại không cam lòng, bởi vậy, mỗi lần nhìn thấy chúng ta, nó sẽ phun ra một ngụm chất lỏng, sau đó bỏ chạy, mà chất lỏng này chủ yếu do mỡ của nó tạo thành, nếu phun lên trên người thì sẽ làm Ngự lực trong cơ thể bị thoát ra ngoài, tạm thời mất đi tính công kích. Tuy nhiên chúng ta lại có thể sử dụng nó, từ khi kẻ nhát gan xuất hiện, trên cơ bản dựa vào nó thì chúng ta cũng có đủ mỡ của Vũ thú để sử dụng.

Nghe vậy, Tiêu Hoàng cũng không biết nói gì nữa, chỉ có thể khẽ cười cười, tuy nhiên, một con Vũ thú có thể duy trì thói quen này qua mười mấy năm, thì cũng coi như một kỳ tích rồi.

Mà một ngụm chất lỏng của con Ngạc Đồ kia cũng không ít, ước chừng gom ra được hai mươi cái lọ thủy tinh, tinh luyện ra thì đại khái thu được mười lọ thủy tinh mỡ của Vũ thú, thu hoạch có thể nói là khá dày, mà trọng yếu hơn là, thứ này có được mà không phải tốn sức chút nào.

Giống như đang đi trên đường, có nhân tới trước mặt người, trực tiếp ném vào một nắm kim tệ, sau đó không kêu một tiếng đã bỏ chạy.

Chuyện này cũng chỉ là một bất ngờ nho nhỏ, dọc theo sương mù màu xanh đi ra huyết động, thời gian đã tới buổi chiều, tuy nhiên, đám người Tiêu Hoàng cũng không có chút ngừng lại, bắt đầu bước nhanh hơn, một đường đi về phía Mặc Hoàng Thành.

Đại khái nửa giờ sau, đám người Tiêu Hoàng đã quay về tới Mặc Hoàng Thành, dọc đường đi phi thường thuận lợi.

Hơn 200 người này mang theo toàn bộ tài liệu để vào tiến bên trong phòng Tiêu Hoàng, trên cơ bản chỉ trong nháy mắt, bên trong phòng của Tiêu Hoàng đã bị các loại túi hành trang xếp chồng lên nhau phủ kín, giống như một tòa núi nhỏ vậy.

Đơn giản hàn huyền thêm vài câu, đám người Ngã Nhĩ Văn liền cung kính rời đi, Tiêu Hoàng cũng đáp ứng sau ba ngày nữa thì sẽ để cho bọn họ đến xem sản phẩm được chế tạo ra.

Sau khi đám người Ngã Nhĩ Văn rời đi, Tiêu Hoàng có thể rõ ràng nhìn thấy, tên mập trắng và Ngã Ôn cũng một đám binh sĩ Bối La cũng đi ra ngoài, trải qua hành trình tới huyết động Mặc Ngân ngày hôm nay, không thể phủ nhận, binh sĩ Bối La đã bắt đầu trở nên quen thuộc cùng đám người Ngã Nhĩ Văn.

Trọng yếu một chút là, hai bên đều có thứ mà họ mơ ước lẫn nhau, đó chính là Chiến Văn tiên tiến và Khí Văn trên người binh sĩ Bối La, cùng với các loại kỹ xảo ám sát mà Thích Khách Minh nắm giữ.

Điều này thì cũng là điều mà Tiêu Hoàng cũng hy vọng nhìn thấy, trao đổi học tập lẫn nhau, hơn nữa diên cường huấn luyện, chắc chắn sẽ làm cho sức chiến đấu của binh sĩ Bối La lột xác về chất.

Kỳ thật trọng yếu hơn một chút là, theo bản năng, Tiêu Hoàng có hảo cảm và tín nhiệm rất lớn đối với những người thuộc Ma tộc này, có một số lúc, ngay cả bản thân Tiêu Hoàng cũng không rõ tại sao lại như vậy.

Nếu không, Tiêu Hoàng cũng sẽ không đáp ứng chế tác Chiến Văn cho Thích Khách Minh một cách thống khoái như vậy.

Thông qua cửa sổ thủy tinh, thấy các binh sĩ Bối La đi cùng với Thích Khách Minh càng lúc càng xa, Tiêu Hoàng lại lần nữa xoay người, tùy tiện ăn trái cây, sau đó quay về trong phòng, tiếp tục tu luyện Ngự lực

độ chính xác, tranh thủ trong thời gian ngắn nhất làm cho Ngự lực phóng ra đạt tới trình độ giống như sợi tóc.

Trên người hắn được bôi đầy mỡ của Vũ thú, lại lần nữa phóng ra Ngự lực, Tiêu Hoảng không thể không thừa nhận, lần này mà muốn làm cho từng tia Ngự lực trở nên càng tinh tế hơn thì cũng không phải là chuyện dễ dàng gì.

Mặc dù có đạt tới phẩm chất giống sợi tóc, thì vẫn còn phải tiến hành bước thứ hai, đó chính là làm cho Ngự lực giống sợi tóc kia trở nên giống như vòi của linh thú, có thể không cần dùng đến năm cảm giác của bản thân mà vẫn có thể cảm nhận được tất cả xung quanh, bao gồm cả mùi, xúc giác và hình dạng. Cảm giác càng trở nên linh mẫn thì có nghĩa là Ngự lực của bản thân có độ chính xác cao hơn.

Về phần bước thứ ba thì càng khó hơn, đó chính là sử dụng Ngự lực được phóng ra để khởi động Ma Văn, khiến cho nó có thể hoạt động được, mà đây lại cũng chỉ là những bước đầu mà thôi.

Đương nhiên, Tiêu Hoảng cũng âm thầm từ chỗ Đại trưởng giả mà tìm hiểu một chút về thực lực của Cáp Thụy Sâm, mà đáp án thu được cũng khiến cho Tiêu Hoảng không ngừng phải tặc lưỡi, đó chính là Cáp Thụy Sâm đã trải qua một chuyện cực kỳ biến thái, chính là có một tên cấp Ngự Hồn có ý đồ ám sát Cáp Thụy Sâm đang tiến hành Thích Phóng Huấn Luyện Pháp, kết quả là bị Cáp Thụy Sâm phóng Ngự lực ra, trực tiếp khu động toàn bộ tất cả Ma Văn trong Ma Văn túi của tên kia, cướp lấy mang về sử dụng.

Lúc ấy tên Ngự Hồn xui xẻo kia vẫn còn cách Cáp Thụy Sâm tận 2 km.

Điều này không khỏi làm cho Tiêu Hoảng cảm nhận được, tuy rằng mình có trình độ Ngự Sư cấp hai, ở trong quân đội thì cũng được coi là rất lợi hại rồi, nhưng so sánh với cao thủ chân chính, thì Tiêu Hoảng cảm giác mình không khác gì một con kiến cả.

Tuy nhiên, Tiêu Hoảng sẽ không buông tha cho bất kỳ một cơ hội tăng lên thực lực bản thân nào cả.

Ước chừng ở trong phòng huấn luyện hai giờ, Tiêu Hoảng mới chậm rãi đi ra ngoài. Trên trán hắn đã hiện lên một lớp mồ hôi mỏng, tuy rằng không vận động, nhưng loại cảm giác thao túng Ngự lực này thậm chí còn hao phí thể lực hơn cả việc không chế thân thể.

Đồng dạng trải qua hai giờ huấn luyện kiểu “đốt tiền”, Tiêu Hoảng đã có thể khống chế Ngự lực đạt tới phẩm chất giống dây thép, dự tính ngày mai tiếp tục huấn luyện mấy giờ nữa, thì có thể hoàn thành giai đoạn thứ nhất.

Một lần nữa quay về tới phòng khác, Tiêu Hoảng nhìn đám tài liệu chồng chất như núi trước mắt một cái, liền đi tới trước bàn viết, lấy từ trong ngực áo ra một bản danh sách, đây là bản ghi chép trên đường của Tiêu Hoảng, mỗi khi phát hiện ra một loại tài liệu, Tiêu Hoảng đều ghi chép lại rõ ràng chủng loại, số lượng, cấp độ, phẩm chất của chúng.

Mà lúc này, điều Tiêu Hoảng phải lo lắng đó là căn cứ vào những tài liệu này, chế tạo ra một Chiến Văn có tính năng ưu việt.

Về phần tài liệu trung tâm, tự nhiên chính là tủy não của Ngạc thủy mãng, bởi vì hiện tại Tiêu Hoảng có rất nhiều loại tài liệu này, chế tạo số lượng lớn cũng tuyệt đối không thành vấn đề.

Điểm khó khăn duy nhất chính là phải nghĩ ngược lại, trước đây Tiêu Hoảng đều căn cứ vào ý tưởng để quyết định tài liệu, hiện tại thì lại phải căn cứ vào tài liệu để quyết định ý tưởng của mình.

Tuy nhiên, một chút việc nhỏ như vậy vẫn không làm khó được Tiêu Hoảng, đại khái chỉ dùng một giờ, Tiêu Hoảng đã có ý tưởng đại khái, đây cũng là một Chiến Văn loại đao, đây cũng là khởi đầu dễ dàng nhất.

Mãi cho đến sáu giờ tối, Tiêu Hoảng mới hoàn thành xong thiết kế, vận dụng kỹ thuật Đế Văn cơ sở, cũng không vận dụng kỹ thuật văn trong văn hay mặt lõm văn, nguyên nhân rất đơn giản, đó chính là sử dụng kỹ thuật văn trong văn thì căn bản không thể chế tác số lượng lớn được, nếu hơn 200 Ma Văn đều dùng kỹ thuật văn trong văn để chế tạo, thì ít nhất cần dùng hơn 200 ngày mới làm xong, hơn nữa, Tiêu Hoảng còn không thể làm việc khác được nữa.

Về phần không sử dụng mặt lõm văn, đó chính là nơi này căn bản không có công cụ chuyên dụng để cắt, mà Đế Văn, chỉ có thể dựa vào dụng cụ bằng đá, cắt ra được hình tròn đã là tốt lắm rồi.

Sau khi hoàn thành thiết kế, Tiêu Hoảng cũng không chút tạm ngừng, lập tức mở ra một cái túi hành trang ở giữa phòng khách, lấy ra một khối Áo đình thạch lớn bằng bàn tay, sau đó liền trên mặt đất, dùng dao cắt đá cắt nó thành hình tròn, cùng sử dụng đá mài để mài nhẵn.

Mặc dù có chút nguyên thủy, tốn thời gian, nhưng chế tạo ra một khối Tái thạch cũng vẫn không thành vấn đề.

Quay lại chỗ ngồi, Tiêu Hoảng liền lấy ra Luân Kim, bắt đầu tạo hình Đế Văn trên Tái thạch, nhưng ngay khi Tiêu Hoảng khu động Luân Kim, tạo hình Đế Văn, sắc mặt hắn bỗng nhiên biến đổi, chỉ cảm thấy Ngự lực trong cơ thể trở nên càng thêm linh hoạt hơn.

Liền ngay cả khu động Ma Văn nhận trên Luân Kim cũng trở nên cực kỳ sắc bén.

Phát hiện này làm cho Tiêu Hoảng mừng rỡ không thôi, hắn cũng biết mấy ngày nay huấn luyện Ngự lực độ chính xác quả nhiên là có một chút hiệu quả.

Ngự lực độ chính xác tăng mạnh, khiến cho việc chế văn thuận lợi hơn ở chỗ khi rót Ngự lực vào thì sẽ chuẩn xác và thoải mái hơn, có thể tăng mạnh tốc độ chế văn.

Thậm chí Tiêu Hoảng rõ ràng có thể cảm nhận được, độ chính xác của Ngự lực trong cơ thể tăng lên, thì tốc độ và độ chính xác khi hạ đao cũng tăng lên về chất.

Trước đây cần nửa tiếng mới có thể tạo hình xong Đế Văn, nhưng lúc này chỉ cần mười lăm phút đã xong, công đoạn rót Ma Văn dịch thì cũng như vậy.

Tạo hình văn lộ xong, Tiêu Hoảng liền bắt đầu xử lý tài liệu, phối chế Ma Văn dịch, bởi vì chế Văn Khí có hạn, đối với việc xử lý tài liệu thì hoàn toàn phải dựa vào biện pháp nguyên thủy nhất để nghiền nát, công cụ đo lường nhiệt độ cũng không có, Tiêu Hoảng chỉ có thể dựa vào kinh nghiệm chế văn phong phú của mình để tiến hành.

Tuy nhiên, điều này đối với một tay chế văn già đời như Tiêu Hoảng thì căn bản không phải là vấn đề.

Đại khái qua 20 phút sau, một ống Ma Văn dịch đã được Tiêu Hoảng chế tác xong, tiếp theo liền dùng đao hình chữ V, rót Ma Văn dịch vào.

Bởi vì Ngự lực độ chính xác độ tăng mạnh, khi dùng Ngự lực để rót Ma Văn dịch vào thì Tiêu Hoảng có thể nói là thuận buồm xuôi gió, tốc độ rất nhanh, hơn nữa còn rất chính xác.

Phát hiện này khiến cho Tiêu Hoảng càng có thêm động lực để khắc khổ tu luyện Ngự lực độ chính xác và tăng lên cấp bậc Ngự lực.

Hai giờ sau, một cái Ma Văn dành cho Ngự Sư cấp một mới tinh đã được Tiêu Hoảng chế tạo ra, tuy nhiên, Tiêu Hoảng cũng không ngừng lại, rất nhanh cầm lấy khối Tái thạch thứ hai, sau khi mài thì tiếp tục tạo hình, tóm lại là nhân lúc mình có thời gian mà ra sức chế tạo càng nhiều càng tốt.

Bởi vì Tiêu Hoảng lúc trước đã chế tạo đại lượng Ma Văn dịch, cộng thêm việc quen thuộc với Ma Văn kiểu mới này, nên chế tạo cái thứ hai cũng chỉ mất nửa giờ.

Cứ như vậy, thời gian hai ngày vội vàng trôi qua, trong thời gian này, Tiêu Hoảng ngoài việc chế tác Chiến Văn hoặc Lưu Văn thì cũng đi tới tỉnh thất, huấn luyện Ngự lực độ chính xác, rốt cục trải qua hai ngày khắc khổ huấn luyện, Tiêu Hoảng rốt cục có thể làm cho Ngự lực có được phẩm chất giống như sợi tóc.

Chỉ thấy Tiêu Hoảng đang ngồi xếp bằng tại giữa phòng, trên thân thể hắn bỗng phóng ra Ngự lực, giống như Tiêu Hoảng mọc ra một bộ lông màu tím, mà trước mắt điều Tiêu Hoảng tác phải làm chính là sử dụng Ngự lực được phóng ra này để cảm giác tất cả xung quanh, Ngự lực rậm rạp giống như bộ lông, vào lúc này đang nhẹ nhàng chạm vào vách tường, truyền cảm giác vào trong đầu Tiêu Hoảng, giống như một sợi dây thần kinh vậy.

Mà huấn luyện như vậy, mấu chốt là ở chỗ thực hành, quen tay hay việc.

454. Chương 454: Kỹ Thuật Siêu Cường

Mãi cho đến giữa trưa, hoàn thành xong huấn luyện buổi sáng, Tiêu Hoàng mới chậm rãi đi ra tỉnh thất, dùng khăn mặt lau mồ hôi trên cổ, sau đó đi tới trước bàn viết, trải qua nhiều ngày chế tác như vậy, trên bàn đã xuất hiện 7 Chiến Văn và 10 Lưu Văn mới tinh.

Tốc độ này cũng đã nhanh rồi, nếu như có thể có một số công cụ chuyên môn chế tác, thì tốc độ còn có thể nhanh hơn một chút nữa.

Đặt tất cả Ma Văn vào trong hộp gỗ, Tiêu Hoàng liền mang chúng ra khỏi phòng, đi tới dưới lầu, lúc này trong phòng khách dưới tầng một có rất ít người, chỉ có ba đến năm tên binh sĩ Bối La đang ăn cơm, các binh sĩ Bối La còn lại đã tràn ra khắp toàn bộ Mặc Hoàng Thành.

Có binh sĩ Bối La thậm chí còn nhận nhiệm vụ đi phòng vệ, Đại trưởng giả dường như cũng rất tín nhiệm đối với những người này.

Đối với điều này, Tiêu Hoàng không có chút ý kiến gì, hắn tiện tay ném hai hộp gỗ giản dị kia lên trên bàn ăn, cầm lấy một cái đùi nướng, không biết là của loài động vật nào, đưa lên gặm một miếng, sau đó lập tức đi ra sân.

Lúc này bên trong sân thì ba gốc lúa đã biến thành một mảnh màu vàng óng ánh, ba bông lúa lớn nặng trĩu, lấy tay khẽ nâng lên thì thấy nặng trĩu.

Thấy vậy, trên mặt Tiêu Hoàng hơi hiện lên một chút tươi cười, sau đó liền lấy ra tiểu đao, cắt lấy ba gốc lúa kia. Tiếp theo, hắn lấy ra năm miếng Ma Văn thúc đẩy còn thừa trong Ma Văn túi, cố định lại tuyến truyền dẫn Ngự lực và Ma Văn thúc đẩy mà đêm qua mới chế tạo ra, lót trên toàn bộ sân, sau đó bắt đầu cuốc đất, gieo hạt vừa mới thu hoạch được kia dọc theo đường truyền Ngự lực.

Lâu lâu hắn lại dùng khăn mặt lau mồ hôi trên đầu và cổ, nhìn qua có vẻ vô cùng bình thản, không nhìn ra chút bộ dáng Tướng quân ngạo nghễ ngày xưa nữa.

Mà vào lúc này, trong đầu Tiêu Hoàng đang nghĩ đến Kim quan điều và Hắc tinh sa bên trong huyết động Mặc Ngân, về phần Hắc tinh sa, quả nhiên giống như Ngã Nhĩ Văn nói, sau khi rời khỏi huyết động thì sẽ hoàn toàn mất hiệu lực, tuy nhiên, đối Tiêu Hoàng mà nói thì huyết động Mặc Ngân quả thật chính là một Thánh địa tu luyện, cần phải tìm một cơ hội tới đó cẩn thận tu luyện một phen.

Một điều cần lo lắng đó là Kim quan điều, thứ này rất khó bắt được, không có vũ khí công suất lớn thì cũng đừng nghĩ nữa, mà tất cả vũ khí công suất lớn của Tiêu Hoàng thì gần như đều trong Cự Phong Hào rồi.

Có phải nên tới Cự Phong Hào nhìn một cái, xem có thể tìm được thứ gì đó hữu dụng hay không, trong lòng Tiêu Hoàng thì trào tự nói, đương nhiên, đây vẫn chỉ là một ý tưởng mà thôi.

Ngay khi Tiêu Hoàng đang gieo hạt, phía sau hắn đột nhiên vang lên một trận tiếng bước chân dồn dập, hơi quay đầu lại, Tiêu Hoàng liền nhìn thấy Ngã Nhĩ Văn mang theo hơn mười Bạch y nhân và mấy chục binh sĩ Bối La vào trong phòng.

Thấy Tiêu Hoàng đang gieo trồng trong sân nhỏ này, Ngã Nhĩ Văn, Tân Địch và hơn mười Bạch y nhân đều vồ vập chạy tới xung quanh Tiêu Hoàng, trên mặt đầy vẻ lấy lòng, nhưng vẫn có vẻ ngượng ngùng, nên chỉ có thể không ngừng xoa xoa tay mà không biết nên mở lời ra sao.

Còn Tiêu Hoàng thì vẫn rất bình thản, gieo hạt xuống cái sân nhỏ này.

- Cái kia... Tiêu đại nhân, Chiến Văn và Lưu Văn đã nói khi trước ấy, ngài chế tác như thế nào rồi?

Ngã Nhĩ Văn rốt cục không nín được, hỏi thử.

- Đi theo ta.

Thấy Ngã Nhĩ Văn hỏi vậy, Tiêu Hoàng liền bình thản nói, sau đó treo cái cuốc lên trên khung cửa, vỗ vỗ bụi đất trên tay, rồi đi vào trong đại sảnh.

Đám người Ngã Nhĩ Văn đồng loạt đi theo sau.

- Bởi vì dụng cụ nơi này đơn sơ, nên bề ngoài của Ma Văn cũng không đẹp lắm, tuy nhiên, ta đã thí nghiệm rồi, về mặt tính năng thì không có vấn đề gì lớn cả.

Đi tới bên cạnh một bàn ăn, Tiêu Hoàng nhìn Ngã Nhĩ Văn, nhẹ nhàng nói.

- Đã biết, đã biết!

Ngã Nhĩ Văn ra sức gật gật đầu, Tiêu Hoàng nói vậy thì hẳn vẫn có thể lý giải được, đồng thời mấy ngày nay hẳn cũng có chút để tâm tìm hiểu một chút tri thức chế văn, có thể nói đây là một môn học vô cùng khổng lồ, chẳng những dựa vào kỹ thuật, mà còn cần dựa vào các tri thức rộng lớn tích lũy được.

Đây cũng là lý do vì sao toàn bộ Mặc Hoàng Thành không có một truyền thừa Chế văn sư đủ tư cách, chỉ có một vài Khí Văn sư, nhưng kết quả thì vẫn dần dần chết hết.

Nguyên nhân trọng yếu nhất chính là có quá ít sách, đối với một Chế văn sư mà nói, lượng tri thức không đủ thì tuyệt đối là một thiếu sót trí mạng.

Thấy đám người Ngã Nhĩ Văn không chút để tâm, Tiêu Hoàng cũng không nói gì nữa, tự tay mở ra hộp gỗ, bày cái Chiến Văn mới tinh lập tức xuất hiện trước mặt mọi người.

Hướng ánh mắt vào hộp gỗ trong tay Tiêu Hoàng, đám người Ngã Nhĩ Văn vốn cũng không quá kỳ vọng vào bề ngoài của các sản phẩm này, nhưng lúc này thần sắc lại không khỏi hơi động, sau đó trong mắt bỗng sáng lên. Bên trong hộp gỗ được bày bày cái Ma Văn, tuy rằng cũng không được mai quá bằng phẳng, nhẵn nhụi, nhưng hiển nhiên cũng đã được Tiêu Hoàng cẩn thận tân trang lại, thoạt nhìn làm cho người ta một loại cảm giác rất hài hòa.

Cộng thêm văn lộ xa hoa màu xám nhạt kia, cùng với Đế Văn giống như sao xẹt qua bầu trời đêm, đây quả thực chính là một tác phẩm nghệ thuật.

So với vài cái Ma Văn bình thường mà Mặc Hoàng Thành lưu lại kia thì thứ này không biết đẹp hơn bao nhiêu lần.

- Cái này... cái này còn gọi là vẻ ngoài thô ráp hay sao? Nếu thế thì tinh tế sẽ có bộ dáng như thế nào nữa?

Đám người Ngã Nhĩ Văn thì thảo tự nói, ánh mắt nhìn chăm chăm vào bảy Chiến Văn trong tay Tiêu Hoàng.

- Loại Chiến Văn này thì ta tạm thời đặt tên là Dao Phiến, nếu các người không thích thì có thể tùy tiện mà sửa lại tên.

Tiêu Hoàng nói xong, chậm rãi đi ra ngoài, hướng về phía sân huấn luyện ở phổ đối diện.

Về phần đám người Ngã Nhĩ Văn thì lúc này đã như lũ trẻ con thấy đồ chơi, thật cẩn thận đi theo sau Tiêu Hoàng, ngoài ra, các binh sĩ Bối La khác cũng rất hiếu kỳ muốn biết tác phẩm của Tiêu Hoàng, nên cũng cùng lúc đi theo sau hẳn.

Sân huấn luyện tại đây có phần khác so với tại Phục Thần Đế Quốc, bởi vì không có dụng cụ Ma Văn huấn luyện tiên tiến, toàn bộ sân huấn luyện khá là nguyên thủy, đều chỉ là một số dụng cụ huấn luyện độ linh hoạt của thân thể, giống như các loại chướng ngại vật hoặc là cọc gỗ.

Hơi nhìn bốn phía một cái, Tiêu Hoàng liền chậm rãi đi tới một cái cọc gỗ, sau đó khẽ nhìn đám người Ngã Nhĩ Văn, nói:

- Ta đơn giản làm mẫu cho các người xem một chút.

Đám người Ngã Nhĩ Văn vốn đã đứng cách Tiêu Hoàng một khoảng, cũng không lên tiếng trả lời, mà chỉ ra sức gật đầu.

Sau đó Tiêu Hoàng cũng không nói thêm gì nữa, tiện tay lấy ra một cái Dao Phiến, nhanh chóng khởi động, trong nháy mắt, trên cánh tay Tiêu Hoàng đã hình thành một năng lượng văn màu xám, nhìn qua cũng không chút bắt mắt nào, độ sáng bị hạn chế tới mức thấp nhất, bởi vì Tiêu Hoàng đã hoàn toàn tính tới vấn đề ẩn hình của thích khách, năng lượng văn mà quá sáng chói, thì sẽ hấp dẫn sự chú ý của địch nhân.

Lúc này thì đám người Ngã Nhĩ Văn đều đã ngừng hô hấp, không chút chớp mắt mà nhìn về phía Tiêu Hoàng, đợi màn biểu diễn tiếp theo của hắn.

Sau khi Đạo Phiến được khởi động, nét mặt bình thản của Tiêu Hoằng đã hiện lên một chút lảng lệ. Trong lúc điều động Ngự lực, Tiêu Hoằng chỉ cảm thấy Ngự lực trong cơ thể không biết linh mẫn hơn bao nhiêu lần so với trước đây. Việc khống chế Đạo Phiến trở nên vô cùng thành thạo.

Sau vài giây chuẩn bị, Tiêu Hoằng đột nhiên làm ra một cái động tác xoay người tại chỗ cực kỳ hoa lệ, sau đó chỉ thấy bốn phía thân thể Tiêu Hoằng đột nhiên bắn ra vô số quang nhận hình thoi màu xám, lao ra bốn phía, tốc độ cực kỳ nhanh chóng.

Gần như chỉ trong nháy mắt, hơn trăm cái năng lượng nhận màu xám đã biến mất.

Rầm... rầm...!

Ngay sau đó, những cái cọc gỗ to bằng miệng bát xung quanh Tiêu Hoằng đã bị quang nhận sắc bén cắt thành vài đoạn, đồng loạt rơi xuống đất, vết cắt vô cùng sáng bóng cũng đủ để thấy trình độ sắc bén của thứ này như thế nào rồi.

Các cọc gỗ vốn được cắm trên mặt đất rất rậm rạp, nhưng lúc này lại trực tiếp bị san bằng, toàn bộ quá trình chỉ không đến hai giây.

Đám người Ngã Nhĩ Văn đứng bên cạnh quan sát, lúc này đều kinh ngạc đến ngây người, miệng há hốc, hai mắt nhìn chăm chăm vào năng lượng văn trên cánh tay Tiêu Hoằng.

- Thật mạnh.

Tân Địch không kiềm được thốt lên.

Có thể nói, trong thế giới khá là phong bế này, bản thân Thích Khách Minh vốn đã tràn ngập âm mộ với Chiến Văn, huống chi là Chiến Văn có tính năng xuất sắc từ trong tay Tiêu Hoằng như vậy.

Vào lúc này thì cơ bản tất cả thành viên Thích Khách Minh đều sáng mắt lên, hay tay xoa xoa, trong mắt tràn ngập vẻ ham muốn.

Ngay cả binh sĩ Bối La có kiến thức rộng rãi thì trong mắt cũng hiện lên một chút ánh sáng.

Trong lòng đã âm thầm hạ quyết tâm, nếu có cơ hội thì cũng phải làm cho Trưởng quan giúp mình chế tạo một cái như thế.

Trái lại thì Tiêu Hoằng vẫn mải mê vẽ bình thản, trong mắt không có chút dao động nào, sau đó tự mình giới thiệu:

- Ngoài ra, đối với thiết kế Đạo Phiến Chiến Văn, ta còn cân nhắc tới việc trong cổ tay của các người có thể ẩn dấu Ma Văn nhận cơ giản, sau này có thể giấu nó trong đó.

Nói xong, hai tay Tiêu Hoằng nắm chặt lại, chỗ cổ tay đột nhiên bắn ra hai năng lượng nhận màu xám bạc, dài hơn nửa thước, bên cạnh có chứa điện mang, nhìn qua có vẻ vô cùng sắc bén.

Hắn nhẹ nhàng vung tay, một khối đá cẩm thạch bên cạnh đã dễ dàng bị cắt ra, nhìn qua gần như không có chút trở ngại nào.

Lúc này thì trong số thành viên Thích Khách Minh, đã có hai tên khi xưa vốn rất nghiêm túc, nhưng lúc này khoe miệng lại chảy ra một dòng nước miếng. Một cặp lợi nhận ẩn dấu trong cổ tay có thể nói là vũ khí cận chiến chủ yếu của Thích Khách Minh, nhưng việc mang theo người thì lại vô cùng bất tiện.

Mà năng lượng nhận trong tay Tiêu Hoằng thì không thể nghi ngờ chính là một loại thay thế phẩm tuyệt hảo, sắc bén, dễ dàng mang theo, mà trọng yếu hơn là nó còn cường hãn hơn không biết bao nhiêu lần so với Khí Văn rách nát trong cổ tay của bọn họ.

Về phần Ngã Nhĩ Văn thậm chí Tân Địch, trên mặt đã đỏ bừng lên, trái tim đập thình thịch, thậm chí có một loại xúc động, đó chính là tới “bá vương ngành thượng cung”, trực tiếp đánh gục Tiêu Hoằng để cướp.

Nhưng đây cũng chỉ là ý nghĩ mà thôi, hiện tại đối mặt với Tiêu Hoằng, bọn họ thật sự không dám làm vậy, chỉ có thể theo bản năng che ngực, trong lòng la lên, Tiêu đại nhân, đừng thử nữa, mau đưa cho chúng ta đi!

Nhưng lúc này Tiêu Hoàng vẫn mang bộ dáng không nhanh không chậm, tiếp tục nói:

- Theo yêu cầu khi trước của các người, vừa muốn có khả năng sát thương trên diện rộng, nhưng đồng thời còn có năng lực sát thương đơn thể mạnh mẽ, ta cũng đã cân nhắc nhiều lần, nên mới làm ra thứ này, có lẽ nó đáp ứng được các yêu cầu đó.

Nói xong, chỉ thấy hai tay Tiêu Hoàng nâng lên, cổ tay giao nhau, nhắm về phía khối đá cẩm thạch cách đó cực xa, đột nhiên điều động Ngự lực, hai thanh quang nhận chỗ cổ tay đã trực tiếp bắn ra ngoài!

455. Chương 455: Hạ Lục Đế

456. Chương 456: Thu Thập Mãnh Vỡ

457. Chương 457: Đại Trưởng Giả Phân Phó

458. Chương 458: Trung Thành Với Tiêu Hoàng

459. Chương 459: Khổ Chờ

460. Chương 460: Ninh Nhược Tuyết

461. Chương 461: Kì Thật Là Hiểu Lầm

462. Chương 462: Huy Hoàng Ngày Xưa

463. Chương 463: Chuẩn Bị Đi Săn

464. Chương 464: Săn Điêu

465. Chương 465: Săn Điêu

466. Chương 466: Tiến Bộ Điên Cuồng

467. Chương 467: Tình Nghĩa Là Vô Giá

468. Chương 468: Di Chỉ

469. Chương 469: Cường Nổ

470. Chương 470: Trở Thành Ngự Sư Cấp Ba

Có một điều mà trong lòng Nặc Lâm rất rõ ràng, một người có sức chiến đấu cường đại thì cũng chỉ là một cá nhân mà thôi, nhưng mà Tiêu Hoàng cường đại thì lại có thể thúc đẩy cả một đoàn đội bước lên con đường quật khởi.

Hai điều này thì cái nào quan trọng hơn, không cần nói cũng biết, mà trọng yếu hơn là, tuy thực lực cá nhân của Tiêu Hoàng cũng không quá tốt, nhưng hắn lại có sự chăm chỉ và dẻo dai mà người thường khó có thể địch nổi, điều này khiến cho hắn có thể không ngừng tiến bộ.

Bất kể thế nào, Nặc Lâm cũng không thể không thừa nhận, chiếc nỏ hợp kim Vi Mễ trong tay này quá mạnh mẽ.

Mà bên kia, ước chừng trải khoảng nửa tiếng, Tiêu Hoàng đã lại một lần nữa đi tới địa điểm tu luyện ngày hôm qua, sau đó khẩn cấp uống một ngụm máu Kim quan điều, khoan chân ngồi trên Hắc tinh sa, tiếp tục bắt đầu tiến hành huấn luyện điên cuồng.

Trải qua hai ngày huấn luyện như vậy, đối với loại huấn luyện điên cuồng đến gần như biến thái này, Tiêu Hoàng cũng hơi có chút thích ứng, đồng thời tìm được một ít bí quyết khi huấn luyện, điều này có thể tăng mạnh hiệu suất tu luyện, tận khả năng phát huy hiệu quả của máu Kim quan điều đến mức lớn nhất.

Thúc đẩy Ngự lực vốn đã bị kích thích rất nhiều, đang cuộn cuộn không ngừng sinh ra các luồng Ngự lực mới.

Đảo mắt đã trôi qua hai giờ, Ngự lực trong cơ thể Tiêu Hoàng đã đạt tới 9060 cổ, hoàn toàn đạt tới trình độ Ngự Sư cấp ba, lại lần nữa bước về phía một cấp bậc mới, thực lực tăng lên một cách nhảy vọt!

Tuy nhiên, đối với điều này thì Tiêu Hoàng cũng không có quá nhiều bất ngờ, hắn chỉ hơi nhếch miệng, sau đó lại một lần nữa hết sức chuyên chú hoàn thành một giờ huấn luyện còn lại.

Vẫn chăm chỉ sử dụng Huyết Thí Huấn Luyện Pháp, điều động Ngự lực trong cơ thể, thúc đẩy Ngự lực không ngừng tăng lên.

Chỉ là sau khi đạt tới Ngự Sư cấp ba, Tiêu Hoàng đã rõ ràng có thể cảm nhận được, tác dụng của Hắc tinh sa đã bắt đầu yếu bớt, tuy máu Kim quan điều vẫn đang phát huy công hiệu, nhưng bởi vì lúc này hắn đã biến thành Ngự Sư cấp ba, bởi vậy tốc độ tu luyện cũng bắt đầu chậm lại.

Dự tính đại khái tốc độ tăng lên cũng chỉ có thể đạt được 150 cổ trong ba giờ.

Nhưng dù vậy, không đến hai mươi ngày thì Tiêu Hoàng có thể tấn chức Ngự Sư cấp bốn, điều này vẫn không thành vấn đề.

Nhưng bản thân Tiêu Hoàng vẫn chưa ngừng lại ở tốc độ này, bởi vì hắn còn có Ma Văn châm chưa sử dụng, nếu phối hợp với Ma Văn châm thì tốc độ hắn là phải tăng thêm một thành, mà trọng yếu hơn một chút là, lúc này Tiêu Hoàng đã có thể cảm nhận rõ ràng Ngự lực trong cơ thể đang trở nên dẻo dai hơn rất nhiều, bước đầu chịu được phụ tải do Ma Văn châm mang đến.

Huấn luyện xong ba giờ, Tiêu Hoàng lại lần nữa chậm rãi mở ra hai mắt, hắn cảm thấy Ngự lực trong cơ thể tràn đầy mà cường hãn, hơi đứng lên, Tiêu Hoàng không khỏi nắm chặt tay.

Theo Ngự lực trong cơ thể đề cao, Tiêu Hoàng cảm thấy bản thân mình càng trở nên mạnh mẽ hơn so với khi trước.

Cùng lúc đó, Tiêu Hoàng cũng có thể rõ ràng nhìn thấy các binh sĩ Bối La trải qua huấn luyện ngày hôm qua, lúc này cũng xuất hiện, so với ngày hôm qua, hôm nay còn có càng nhiều hơn các binh sĩ mặc linh thú bì giáp thật dày, ước chừng có thêm hơn 20 người.

Mà những người này đều đang chuẩn bị rèn luyện Ngự lực, muốn trở thành Ngự Sư, đầu lĩnh của những người này vẫn là Nặc Lâm, trong tay hắn đang nắm chặt Ma Văn nỏ Vi Mễ mà Tiêu Hoàng vừa mới chế tác xong.

Không hề nghi ngờ, Ma Văn nỏ Vi Mễ khi so với thứ mà Nặc Lâm sử dụng khi trước, quả thực chính là hai cấp bậc khác nhau, hoàn toàn không thể so sánh với nhau được.

Mà một chiếc Ma Văn nỏ Vi Mễ này cũng làm cho Nặc Lâm yêu thích không nỡ buông tay, hắn vẫn thấp thỏm không biết Tiêu Hoàng có thu lại hay không.

Bởi vậy khi Nặc Lâm nhìn thấy Tiêu Hoàng, nét mặt hắn ít nhiều có một chút mất tự nhiên, trong mắt hiện lên vẻ vừa kính vừa sợ Tiêu Hoàng.

- Tiêu... Tiêu đại nhân!

Đi tới bên cạnh Tiêu Hoảng, Nặc Lâm hơi cúi người, cung kính nói, trong lòng tắc thì không ngừng nói thầm, đừng thay Ma Văn nỏ Vi Mễ...! Đừng thay Ma Văn nỏ Vi Mễ...!

Chỉ là Nặc Lâm nói thầm hiển nhiên cũng không hiệu quả, nhìn thấy Nặc Lâm, Tiêu Hoảng liền nhìn ngay vào Ma Văn nỏ, nhẹ giọng hỏi:

- Nặc Lâm, Ma Văn nỏ Vi Mễ này, cảm giác như thế nào?

- Ách... Phi thường tốt!

Nặc Lâm nhẹ giọng đáp, sau đó tạm dừng một lát, lại do dự một chút, mới cực kỳ không cam lòng đưa Ma Văn nỏ Vi Mễ trong tay tới trước mặt Tiêu Hoảng, dù sao thứ này là do Tiêu Hoảng quyết định phân phối.

- Cảm giác dùng thuận tay là tốt rồi, chiếc Ma Văn nỏ Vi Mễ này thì người giữ lại mà dùng đi, thuận tiện tìm trong Thích Khách Minh cho ta hai mươi người có tài bắn xuất sắc, có thời gian thì đưa danh sách cho ta.

Tiêu Hoảng vỗ vỗ vào Ma Văn nỏ Vi Mễ mà Nặc Lâm đưa tới, nhẹ giọng nói, sau đó liền khu động Lưu Văn rời đi.

Nghe thấy Tiêu Hoảng nói vậy, Nặc Lâm căn bản không chút từ chối nào, lập tức đeo Ma Văn nỏ lên sau lưng, trên mặt hiện lên vẻ mừng rỡ giống như trúng được gánh nặng vậy.

Giao Ma Văn nỏ Vi Mễ này ỉnh sử dụng, hiển nhiên đây là kết quả tốt nhất mà Nặc Lâm có thể mơ tới. Mà kết quả này cũng khiến cho hảo cảm của Nặc Lâm đối với Tiêu Hoảng tăng lên một bước.

Sau đó hắn liền hết sức chuyên chú hướng dẫn gần 200 tên binh sĩ Bối La trước mắt tu luyện, đặc biệt chỉ đạo hơn 20 tên binh sĩ Ngự Giả cấp năm rèn luyện Ngự lực, đây cũng là điều duy nhất mà Nặc Lâm có thể làm để báo đáp lại cho Tiêu Hoảng.

Dựa theo tiến độ hiện tại, có Hắc tinh sa và máu Kim quan điều hỗ trợ cùng nhau, dự tính nhiều nhất chỉ cần năm ngày thì tất cả binh sĩ Bối La đều ít nhất đạt tới cấp bậc Chuẩn Ngự Sư, mười ngày sau thì có thể đạt tới Ngự Sư cấp một.

Một khi toàn bộ 200 người này bước vào cấp bậc Ngự Sư, bằng sức chiến đấu và đủ loại ma luyện, chắc chắn sẽ ngưng kết ra một đội quân có sức chiến đấu đáng sợ, nhất là trước mắt bọn họ còn đang học tập tinh túy của một thích khách từ Đại trưởng giả.

Khi Tiêu Hoảng quay về tới Mặc Hoảng Thành, thời gian đã là 4 giờ chiều.

Ngay khi bước vào Mặc Hoảng Thành, hắn đã được thành viên Thích Khách Minh thông báo rằng Đại trưởng giả muốn gặp hắn.

Đối với phân phó của Đại trưởng giả, Tiêu Hoảng tự nhiên không dám chậm trễ, rất nhanh khu động Lưu Văn đi tới trưởng giả đại sảnh.

Một đường phong trần mệt mỏi, khi Tiêu Hoảng tiến vào đến trưởng giả đại sảnh thì đã nhìn thấy Đại trưởng giả đang ở đó, cũng không ngồi trên ghế chủ tọa, mà là ngồi tại một góc trong trưởng giả đại sảnh, đang sử dụng Ma Văn chủ thủ của mình để cắt ra một chiếc lông của Kim quan điều, rút ra các sợi tơ màu trắng từ bên trong. Sợi tơ màu trắng giấu trong lông chim có thể nói là bộ phận tinh hoa nhất trong toàn bộ sợi lông của Kim quan điều.

Mà bên cạnh Đại trưởng giả còn có một bàn ăn, toàn bộ được dùng bạc trắng để chế tạo, trên bề mặt còn có một cái lồng bàn cũng làm bằng bạc.

- Đại trưởng giả, ngài tìm ta ư?

Đi tới bên cạnh Đại trưởng giả, Tiêu Hoảng nhẹ giọng hỏi.

- Tu luyện một buổi chiều, hắn là rất đói bụng phải không, ta vừa mới dùng Ngự lực để nấu cho người một chút đồ ăn!

Đại trưởng giả chỉ tay vào bàn ăn bên cạnh rồi nói. Sau đó hắn vẫn lặp lại động tác vừa rồi, cắt ra chiếc lông của Kim quan điều, sau đó rút ra sợi tơ trắng từ bên trong.

Tiêu Hoằng có chút kinh ngạc, tại sao lại đột nhiên nấu đồ ăn ỉn vậy? Điều này có chút quái dị thì phải!

Tuy nhiên, khi Tiêu Hoằng mở bàn ăn ra, sắc mặt đột nhiên biến đổi, trên bàn ăn được bày một trái tim vô cùng đầy đủ của Kim quan điều tâm, trên bề mặt cũng không phải là hơi nóng bốc lên, mà là một luồng sương mù màu xanh, đây chính là màu sắc Ngự lực của cấp Ngự Hồn.

- Cái này...

Tiêu Hoằng không kìm được thốt lên, hẳn đã đọc đủ loại sách, nên rất rõ ràng, đây là Đại trưởng giả dùng Ngự lực để “nấu” chín đồ ăn, nếu là Ngự Văn Giả bình thường thì cũng không có gì đáng nói, nhưng mà đối với tuổi của Đại trưởng giả thể này, mà muốn “nấu” được một món như vậy, thì không chỉ tiêu hao Ngự lực, mà thậm chí còn có cả sinh mệnh nữa.

Trên mặt Tiêu Hoằng không khỏi hiện lên vẻ động dung.

- Thiên phú của người rất tốt, nhưng tố chất thân thể thì còn có vẻ yếu hơn cả thường nhân, mặc dù có Ngự lực cường hãn chống đỡ, thoát nhìn không quá rõ ràng, nhưng yếu thì vẫn là yếu, mà trái tim của Kim quan điều này lại có tác dụng rất mạnh với việc cường hóa khí lực, cộng thêm được Ngự lực cấp Ngự Hồn tắm bổ, hẳn sẽ là thứ đồ cực phẩm để tắm bổ thân thể, đây là bữa tối của người, từ hôm nay trở đi, bữa tối của người chính là thịt của Kim quan điều.

Đại trưởng giả nhẹ giọng nói, cũng nhìn Tiêu Hoằng, trên thực tế Đại trưởng giả nói cũng vô cùng chính xác, vừa mới thoát khỏi chứng bệnh ma quái tra tấn, đồng thời còn trải qua Văn đan trị bệnh tàn phá, tố chất thân thể mà tốt thì mới là lạ.

- Vậy thì xin đa tạ Đại trưởng giả ngài!

Tiêu Hoằng nhẹ giọng đáp, sau đó chậm rãi cầm trái tim của Kim quan điều lên, bắt đầu cắn, hương vị cũng không phải là rất ngon, thậm chí còn có chút khó nuốt, nhưng Tiêu Hoằng vẫn từng miếng nuốt xuống, tuy nhiên, trái tim lớn khoảng quả dưa hấu thể này, muốn một lần ăn xong thì hiển nhiên không quá thực tế.

Chỉ ăn được hơn một nửa, Tiêu Hoằng thật cẩn thận thu số còn lại vào, để khi khác ăn tiếp.

Sau đó, Đại trưởng giả cũng không có chuyện gì khác, chỉ nói một chút về đồ ăn mà Tiêu Hoằng sắp tới sẽ ăn, sau đó bảo Tiêu Hoằng có thể rời đi.

Rời khỏi trưởng giả đại sảnh, quay về trong phòng, Tiêu Hoằng liền bắt đầu ngồi trên dây thừng, tiếp tục tu luyện tính cân bằng của thân thể và kỹ xảo Âm Ấn.

Huấn luyện hai giờ, Tiêu Hoằng mới bắt đầu khoanh chân ngồi trên đầu giường, lấy ra Hàn Võ cầm trong lòng bàn tay, hiện giờ Tiêu Hoằng đã đạt tới Ngự Sư cấp ba, tất nhiên cũng muốn thăng cấp chủ Chiến Ma Văn của bản thân là Hàn Võ đến Ngự Sư cấp ba.

Về phần các Ma Văn Ngự Sư cấp ba khác, Tiêu Hoằng cũng không có dự định chế tác, nguyên nhân chỉ có một, nếu tất cả thuận lợi, đại khái chỉ cần không đến hai mươi ngày thì Tiêu Hoằng liền có thể đạt tới trình độ Ngự Sư cấp bốn, đến lúc đó hãy chế tác Ma Văn Ngự Sư cấp bốn, chẳng phải là tốt hơn hay sao?

Rất nhanh, Tiêu Hoằng liền bắt đầu chăm chú, sau đó từ từ rút Ngự lực trong cơ thể rót vào Hàn Võ, muốn khai phá biến năng lượng vô cùng mệnh môn bên trong Hàn Võ kia.

Quá trình này thì Tiêu Hoằng đã lập lại vô số lần, bởi vậy hoàn toàn có thể nói là ngựa quen đường cũ, mà Ngự lực trong cơ thể cũng dựa theo tỉ lệ phần trăm mà cấp tốc tiêu hao, bất kể là đạt tới cấp bậc Ngự lực nào thì cũng đều như vậy, có thể nói, khi thăng cấp Hàn Võ thì cấp bậc Ngự lực đã không có chút ưu thế nào.

- 471. Chương 471: Bể Chi Minh Bia
- 472. Chương 472: Phát Hiện
- 473. Chương 473: Quân Đoàn Hỏa Hồ
- 474. Chương 474: Sư Mệnh
- 475. Chương 475: Nhổ Cỏ Tận Gốc
- 476. Chương 476: Đã Đến
- 477. Chương 477: Là Ai Bức Ta Cầm Lấy Đồ
- 478. Chương 478: Là Ai
- 479. Chương 479: Là Ai Bức Ta
- 480. Chương 480: Là Ai Bức Ta Cầm Lấy
- 481. Chương 481: Là Ai Bức Ta Cầm Lấy
- 482. Chương 482: Là Ai Bức Ta Cầm Lấy
- 483. Chương 483: Là Ai Bức Ta Cầm Lấy
- 484. Chương 484: Tiệc Nuôi Và Tân Sinh
- 485. Chương 485: Con Đường Báo Thù (1)
- 486. Chương 486: Con Đường Báo Thù (2)
- 487. Chương 487: Con Đường Báo Thù (3)
- 488. Chương 488: Con Đường Báo Thù 4
- 489. Chương 489: Con Đường Báo Thù 5
- 490. Chương 490: Con Đường Báo Thù 6
- 491. Chương 491: Quỷ Xuống, Tha Chết
- 492. Chương 492: Quyền Sát
- 493. Chương 493: Tương Quân Thiết Huyết
- 494. Chương 494: Biến Đổi Lớn 1
- 495. Chương 495: Biến Đổi Lớn 2
- 496. Chương 496: Lấy Chiêu
- 497. Chương 497: Thay Trời Làm Ấc 1
- 498. Chương 498: Thay Trời Làm Ấc 2

tới trước mặt ta!

Tá Phu gầm lên, lửa giận công tâm, suýt nữa đã ngã nhào xuống đất.

Trịnh Hạo Hiên không tiếp tục nhiều lời nữa, xoay người đi ra ngoài.

Nhưng tình thế vẫn chưa yên ổn, ngay sau đó, Tá Phu liên tiếp nhận được tin tức, Hạ Kỳ Phong bị Tiêu Hoằng xử tử, thẩm phán Kinh Vân bị Tiêu Hoằng treo cổ ở trước cửa Toà án quân sự...

Nghe vậy, Tá Phu vốn đã cực kỳ tức giận, lúc này suýt nữa trực tiếp tức chết, không ai coi trọng Tiêu Hoằng hơn hẳn, hẳn cũng biết trong lòng Tiêu Hoằng đang cực kỳ phẫn nộ, nhưng mà hành vi giẫm lên pháp luật đế quốc của Tiêu Hoằng này, hành vi vô pháp vô thiên này, khiến cho Tá Phu vốn luôn luôn cường thế, làm sao có thể dễ dàng tha thứ được?

Đúng vậy, Tá Phu thích Tướng quân có thể đánh giặc, nhưng cũng cực kỳ không thể dễ dàng tha thứ cho thuộc hạ làm chuyện khiêu chiến quyền uy của hắn!

Rất nhanh, Tá Phu liền có được dây số Ma Văn thông tin của Tiêu Hoằng, hắn liền âm trầm gọi cho Tiêu Hoằng.

Giờ phút này Tá Phu phỏng chừng cũng tuyệt đối không nghĩ tới, Tiêu Hoằng căn bản không ở trong Liên hợp hạm đội Tây Cương, mà đang ở trong một căn phòng bình thường của một chiếc tàu vận chuyển, nét mặt nghiêm túc đang tràn ngập vẻ âm lãnh, hiện tại trong đầu Tiêu Hoằng gần như đều là hai chữ “báo thù”, không ai có thể ngăn cản hắn đánh chết Cố Hoành Thần được!

Nhưng đúng lúc này, Tiêu Hoằng liền nhìn thấy Ma Văn thông tin của mình bỗng nhiên rung lên, gọi đến là một dây số xa lạ, tuy nhiên, từ dây số này, Tiêu Hoằng cũng có thể nhìn ra được, nơi gọi là Bộ tổng chỉ huy Chiến khu Tây Nam.

Đối với điều này, Tiêu Hoằng hơi dừng một chút, sau đó lập tức nổi lên lạc, ngay sau đó, sắc mặt tím đen của Tá Phu liền hiện ra trước mặt Tiêu Hoằng.

Mà lúc này thì sắc mặt Tiêu Hoằng cũng rất khó coi, khi trước cũng đã nói qua, tính cách hai người này, từ trình độ nào đó mà nói thì có chút tương tự, ngày thường thì còn may, nhưng một khi đối đầu, thì quả thực chính là hai con dã thú.

- Tiêu Hoằng, hiện tại ta ra lệnh cưỡng chế người, tức khắc giải tán quân đội mà người cổ động lên, tiếp nhận xử trí! Về phần Cố Hoành Thần, giao cho Chiến khu Tây Nam đến tiến hành xử lý.

Tá Phu đang nổi nóng, bất chấp tất cả, trực tiếp lên tiếng ra lệnh.

Đối với Tá Phu, Tiêu Hoằng chưa từng trực tiếp gặp mặt, nhưng hiện tại đã tới mức này, Tiêu Hoằng cũng không có ý định lùi bước, Tá Phu đang nổi nóng, nhưng Tiêu Hoằng chẳng phải cũng vậy hay sao?

- Dựa vào cái gì?

Sắc mặt Tiêu Hoằng cũng rất khó coi, đáp lại.

Nghe vậy, Tá Phu trực tiếp sững sốt một chút, hắn vạn lần không ngờ đến, Tiêu Hoằng lại dùng khẩu khí như thế để nói chuyện với hắn, căn bản không coi hắn là thủ trưởng.

- Đây là thái độ nói chuyện với cấp trên của người hay sao?

Tá Phu kiềm chế lửa giận trong lòng, chất vấn.

- Ta thái độ thì làm sao, đây là chuyện của ta, tóm lại, người muốn ta làm thế nào cũng được. Nhưng mà Cố Hoành Thần phải chết, nghe rõ chưa, là phải chết!

Tiêu Hoằng gần từng chữ một, nét mặt lạnh lẽo đã hiện lên vẻ hung bạo.

- Cố Hoành Thần thân là Tướng quân, dựa theo pháp luật đế quốc, là sẽ không phải chịu tử hình, hiện tại, ta lặp lại lần nữa, ta ra lệnh cưỡng chế người rút quân, nếu không người sẽ gặp phải cùng kết cục với Cố Hoành Thần.

Tá Phu hùng hổ nói, không hề nghi ngờ, giờ khắc này, ấn tượng tốt của hắn đối với Tiêu Hoàng đã gần như trở về con số không.

- Nếu Cố Hoành Thần chỉ làm gì một mình ta, thì cũng không sao cả, ta có thể không truy cứu, nhưng mời người mở to mắt ra mà nhìn một cái, đây là cái gì?

Tiêu Hoàng không chút yếu thế, cái gì mà ấn tượng tốt thì cũng không quan trọng, Tiêu Hoàng hoàn toàn không cần thứ đó. Sau đó Tiêu Hoàng liền mở túi hành trang ra, cầm lấy một bó lớn thân phận bài của các binh sĩ hy sinh, đặt trên bàn, Tá Phu nhìn thấy những thứ này chất thành một gò đất nhỏ.

- Tiêu Hoàng ta có thể rút quân, Tiêu Hoàng ta có thể bỏ qua chuyện cũ! Nhưng, người thử hỏi bọn họ có đồng ý hay không, hỏi xem các linh hồn phía sau ta có đồng ý hay không!

Hai mắt Tiêu Hoàng đỏ như máu, chỉ vào các thân phận bài trước mặt, vẻ bình thản ngày xưa đã không còn sót lại chút nào, gầm lên với Tá Phu:

- Ta nói cho người biết, những thân phận bài này, không phải là những cái tên, mà là những con người vì bảo vệ quốc gia mà bỏ đi tính mạng, trở thành nỗi đau của vô số gia đình, bởi vì mẫu thân bọn họ mất đi đứa con, thê tử bọn họ mất đi trụ cột, đứa con bọn họ mất đi phụ thân! Người bảo ta dừng tay ư? Đừng có nằm mơ nữa!

Nhìn thấy gò đất trước mặt Tiêu Hoàng, nhìn thấy hai mắt giống như dã thú của Tiêu Hoàng, trong lúc nhất thời Tá Phu cũng phải á khẩu, không trả lời được.

- Sau chuyện này, người có thể xử trí ta, đưa ta ra tòa án chiến tranh cũng được, coi như phản quân cũng không sao cả, nhưng trước đó, Cố Hoành Thần phải chết!

Tiêu Hoàng tàn nhẫn nói, sau đó ngắt liên lạc với Tá Phu.

Đồng dạng, Tiêu Hoàng gào thét như vậy, dường như cũng đã nói rõ một việc, đó chính là quan hệ cùng Tá Phu đã xuất hiện vết rách, nhưng Tiêu Hoàng không cần, giờ khắc này, cho dù là liều mạng thì Cố Hoành Thần cũng phải chết, đây là an ủi duy nhất mà Tiêu Hoàng có thể dành cho các anh linh kia!

Ở bên kia, trên Nam Du Tinh, Cố Hoành Thần cũng nhận được cuộc gọi của Tổng tham mưu trưởng Trịnh Hạo Hiên tại Chiến khu Tây Nam.

Tình cảnh gần như đã hoàn toàn là đập nổi chìm thuyền, Cố Hoành Thần đang tiến hành cơn giãy giụa cuối cùng, đối với điều này thì cũng không có chút bất ngờ nào, Nam Du Quận giống như đã hoàn toàn nhào nhào rồi, dựa vào cái gì mà tiếp tục áp chế được đây?

Không chút đắn đo, Cố Hoành Thần liền nói liên lạc, ngay sau đó, sắc mặt xanh mét của Trịnh Hạo Hiên lập tức hiện lên.

- Cố Hoành Thần, người thật to gan a, tội của người thì ta không cần nói nữa rồi chứ, hiện tại ta tuyên bố, người bị bãi miễn tất cả chức vụ, cũng ra lệnh cưỡng chế người, tức khắc tiến vào bộ chỉ huy Chiến khu Tây Nam, nhận phán xét.

Trịnh Hạo Hiên với vẻ mặt lạnh lùng, lên tiếng.

- Đã tới nước này rồi, người cho rằng ta còn nhận mệnh lệnh của người nữa hay sao?

Cố Hoành Thần bỗng nhiên lạnh lùng cười, đối với Trịnh Hạo Hiên thì đã không còn vẻ cung kính ngày xưa nữa, chiếc khăn che mặt đối trá đã bị gỡ xuống.

- Ta biết người sẽ không đồng ý, bởi vậy, ta đã phái ra hạm đội Viễn Vọng, đặc biệt đi bắt người về, người chờ bị giam suốt đời đi.

Trịnh Hạo Hiên nói với giọng lạnh như băng, so với tính tình nóng nảy của Tá Phu, hắn có vẻ bình tĩnh hơn rất nhiều.

- Có bản lĩnh thì tới đây đi, nói cho người biết, hiện tại Nam Du Quận đang nằm trong tay ta.

Cố Hoành Thần nhẹ nhàng đáp, sau đó ngắt liên lạc.

Nếu đã tới mức này rồi, Chiến khu Tây Nam muốn cách chức Cố Hoành Thần thì cũng không phải là chuyện dễ, quân đội bất mã với Cố Hoành Thần, thì đại bộ phận đều đã gia nhập Liên hợp hạm đội Tây Cương rồi.

Quân đội tâm phúc của Cố Hoành Thần thì sẽ không dễ dàng phản bội, mà trọng yếu hơn là, còn có đại bộ phận quân đội bị Cố Hoành Thần giam lỏng người thân, bị Cố Hoành Thần gắt gao nắm lấy tử huyệt.

Đảo mắt, một ngày thời gian vội vàng trôi qua, Liên hợp hạm đội Tây Cương trùng trùng điệp điệp, mang theo khí thế báo thù, rốt cục đi đến phụ cận Mộ Thang Tinh, đây cũng là con đường tắt yếu phải qua từ phía nam để tiến vào chiếm giữ Nam Du Tinh.

Đồng thời ở chung quanh Mộ Thang Tinh, hạm đội phòng vệ Nam Du cũng đã vào vị trí.

Xa xa nhìn lại, hai hạm đội vô cùng khổng lồ giống như hai đầu dã thú trong hư không, ai cũng không chịu dễ dàng nhượng bộ, khắp hư không gần như đã bị Ma Văn chiến hạm lấp đầy, đang giằng co lẫn nhau.

Dưới tình huống thực lực ngang nhau, một khi hai bên giao chiến, hậu quả thiết tưởng sẽ không chịu nổi, bất kể là bên nào thì cũng vậy.

Mà dưới tình huống như vậy, không thể nghi ngờ khí thế của Liên hợp hạm đội Tây Cương còn mạnh mẽ hơn, bởi vì bọn họ rất rõ ràng, Nam Du Quận đã khiến cho các anh linh đó phải chết oan, bọn họ phải báo thù, mãi cho tới khi đánh chết Cố Hoành Thần thì mới thôi.

Trái lại thì Nam Du phòng vệ quân lại có khí thế có vẻ yếu hơn rất nhiều, gần như hai phần ba quân đội đều là bị ép tới đây, nhưng không thể không làm được, nếu nói bọn họ đang bảo hộ Cố Hoành Thần, thì còn không bằng nói là đang bảo hộ người nhà bị Cố Hoành Thần giam lỏng thì đúng hơn, trong lòng có thể nói là dị thường ghen ghét.

Ở trong Nam Du căn cứ quân sự, Cố Hoành Thần đang thông qua màn hình, nhìn phiến hư không mênh mông gần Mộ Thang Tinh, Nam Du phòng vệ hạm đội đã ngăn lại toàn bộ đường đi của Liên hợp hạm đội Tây Cương, thấy vậy, nét mặt hần rốt cục cũng hiện lên một chút thoải mái.

- Tiêu Hoàng, có bản lĩnh thì người tới đây đi, nhìn lại phía trước người đi, rốt cuộc là thương vong của ai trầm trọng hơn, người nhất định sẽ trở thành tội nhân của lịch sử!

Cố Hoành Thần thì ào ào nói, sau đó ra lệnh:

- Từ giờ phút này trở đi, ta đại biểu cho con dân Nam Du Quận tuyên bố, Nam Du Quận hoàn toàn tách khỏi đế quốc, đổi tên là Nam Du Công Quốc, mà Cố Hoành Thần ta chính là Đại thống soái, Chu Bằng là Hồng y Chủ soái, bất cứ quân đội bên ngoài nào muốn tiến vào chiếm giữ Nam Du Công Quốc, thì đều được coi là quân địch, ra lệnh đánh chết!

Nói xong, trên mặt Cố Hoành Thần đã toát ra một nụ cười dữ tợn, đây cũng là đặc điểm chung của những kẻ độc tài, càng tới thời khắc nguy cơ, thì sẽ càng thêm điên cuồng, nội tâm đã hoàn toàn bị quyền lợi nhồi nhét, căn bản không cần biết những người khác sẽ nghĩ như thế nào.

Có thể nói, là Đại thống soái thì cũng là một lý tưởng của từ nhỏ đến lớn Cố Hoành Thần.

Trong mắt Cố Hoành Thần, chỉ cần có thể bảo vệ trong này được mấy ngày, đứng vững gót chân, thì có thể đàm phán với Thụy Lạp Tinh Quân Quốc, thỉnh cầu Thụy Lạp Tinh Quân Quốc hỗ trợ.

Chỉ cần ưng thuận đủ chỗ tốt, thì Thụy Lạp Tinh Quân Quốc chắc chắn sẽ không ngồi xem mà không quan tâm.

- Chỉ cần bảo vệ một tuần là được, một tuần này, ta muốn nhìn một cái, Tiêu Hoàng người làm thế nào có thể đột phá được sắt thép chiến tuyến của ta?

Cố Hoành Thần nhìn Ứng Trảo Hào bên trong màn hình, thì ào ào lẩm bẩm.

Mà trên thực tế, hiện tại Tiêu Hoàng căn bản là không hề ở trên Ứng Trảo Hào.

Lúc này thì Tiêu Hoàng đã nghênh ngang dùng thân phận thương nhân, cưỡi vận chuyển hành khách hạm đi tới Nam Du Tinh, đồng thời còn tới hội họp với các thành viên Thích Khách Minh đã thẩm thấu lên Nam Du Tinh từ trước đó, ước chừng có 1200 người, một người cũng không thiếu.

Phương pháp thâm nhập vào nơi này thì cũng có đủ loại, có thành viên Thích Khách Minh thậm chí còn trực tiếp nhét mình vào trong hộp gỗ, giả trang thành vật tư tiếp tế, sau đó được vận chuyển đến Nam Du Tinh.

Ngã Ôn và tên mập trắng thì dứt khoát đóng giả thành một đôi tình lữ, tuy nhiên, bộ dáng trời sinh thanh tú của Ngã Ôn quả thật cũng không khiến người ta phát hiện ra.

Giờ khắc này, sau khi rũ bỏ tất cả nguy trang, Tiêu Hoằng và 1200 thành viên Thích Khách Minh đang đứng trên một đỉnh núi thấp bé, ở phía dưới bọn họ khoảng hai cây số là Nam Du căn cứ quân sự, là trung tâm quân sự của Nam Du Quận.

500. Chương 500: Cuộc Đột Kích Trí Mạng

Từ xa nhìn lại, toàn bộ Nam Du căn cứ quân sự vô cùng to lớn, không kém gì một tòa thành thị, tất cả đều vô cùng đẹp đẽ quý giá, dưới ánh mặt trời chiếu xuống, tản ra ánh sáng mà chỉ kim loại mới có.

Đồng dạng ở trong căn cứ quân sự này, cũng có ước chừng 7000 binh lính, phụ trách bảo hộ an toàn cho Cố Hoành Thần và các tướng lĩnh khác, những quân đội này đối với Cố Hoành Thần, thì cũng là tuyệt đối trung thành.

Các phương tiện phòng ngự thì cũng đầy đủ mọi thứ, có thể nói đề phòng rất nghiêm mật.

- Đã đến lúc kết thúc rồi, cho dù Tiêu Hoằng ta có tan xương nát thịt, cũng sẽ không làm những anh linh bất khuất kia thất vọng đâu!

Tiêu Hoằng thì thảo tự nói, nét mặt tràn ngập vẻ tàn nhẫn, sau đó ra lệnh cho các thành viên Thích Khách Minh:

- Xông lên! Vì các anh linh đã chết, vì Đại trưởng giả đã chết, tàn sát nơi này!

Theo một tiếng ra lệnh của Tiêu Hoằng, các thành viên Thích Khách Minh đều khu động Lưu Vãn, lập tức từ trên đỉnh núi lao xuống, đánh thẳng về phía Nam Du căn cứ quân sự, hang ổ của Cố Hoành Thần.

Mấy chục năm trước, Nam Du căn cứ quân sự đều có bộ đội tinh nhuệ của Nam Du Quận đóng quân, tuy nhiên, từ khi Cố Hoành Thần tiếp nhận chức vụ, thì thủ vệ Nam Du căn cứ quân sự cũng không phải là quân đội tinh nhuệ nhất, mà là quân đội trung thành nhất đối với Cố Hoành Thần.

Thực lực tuy rằng kém hơn một ít, nhưng lại có thể khiến cho uy hiếp tới quyền lợi của Cố Hoành Thần bị giảm tới mức thấp nhất, nên biết rằng, nơi này chính là lớp vỏ phòng ngự cuối cùng của Cố Hoành Thần.

Tuy thực lực kém hơn một ít so với quân tinh nhuệ, nhưng Cố Hoành Thần lại có thể càng an tâm hơn, không cần để ý đến các thuộc hạ bên cạnh.

Theo Tiêu Hoằng tự mình suất lĩnh Thích Khách Minh từ trong khu rừng màu xanh kia xung phong tới, các binh lính tại đây cũng trở nên cảnh giác hơn.

- Người nào? Lui về phía sau, nếu không...

Phốc...

Không đợi lính gác nói hết, Nặc Lâm đã như một tia chớp xông tới trước mặt lính gác, năng lượng nhận trong tay trực tiếp đâm xuyên qua yết hầu, trực tiếp tiêu diệt đối phương.

Một màn như vậy, tự nhiên rơi vào mắt các Nam Du binh sĩ khác, phản ứng của họ cũng khá nhạy bén, thấy một gã lính gác rồi ngã xuống, thì đã xác định những Bạch y nhân này là địch nhân, rất nhanh lấy ra vũ khí, hoặc là đi vào tới trước Ma Văn cơ pháo, chuẩn bị tiến hành phản kích.

Chỉ là các binh sĩ này đều là Ngự Giả, thực lực làm sao có thể sánh bằng thành viên Thích Khách Minh có thực lực đạt tới Ngự Sư cấp hai, cấp ba được.

Gần như ngay khi gần trăm tên lính gác này vừa mới phản kích, thành viên Thích Khách Minh đã đều đã hiện ra trước mặt chúng, tiến hành ám sát, đều là một kích mất mạng.

Những người cách xa hơn một chút, thì trực tiếp lấy ra nỏ tay, bắn chết đối phương.

Chỉ sau mười giây, 1200 thành viên Thích Khách Minh đã dưới sự chỉ huy của Tiêu Hoàng, lướt qua tường vây cao ngất của Nam Du căn cứ quân sự một đường xông tới Khu cảnh giới mà giết chóc.

Ven đường bất kể nhìn người lạ nào, không có nhiều lời, đều ra tay giết chết, người đi đầu là Tiêu Hoàng, một tay nắm băng thứ, một tay còn lại cầm Thánh nỏ, không ngừng phát ra các loại năng lượng mũi tên hình thù khác nhau, đánh chết binh lính Nam Du từ xa.

Toàn bộ nơi đóng quân cũng không có quá nhiều tiếng chém giết, bởi vì những kẻ nhìn thấy thành viên Thích Khách Minh, thì đại bộ phận đều bị một kích mất mạng, không kịp kêu tiếng nào, ngay cả âm thanh giao chiến cũng rất nhỏ.

Nhưng mà hình ảnh tại đây là khiến cho người ta phải hết hồn, những nơi thành viên Thích Khách Minh đi qua, máu tươi của địch nhân đã nhuộm đỏ cả mảng đất.

Lúc này thì mọi người chỉ có một mục tiêu, đó chính là Cố Hoành Thần trong Khu cảnh giới.

Giờ phút này, Cố Hoành Thần căn bản không thể tưởng được, Tiêu Hoàng chỉ suất lĩnh hơn một ngàn người mà dám giết tới Nam Du Tinh.

Dựa theo hán lý giải, thời điểm này Tiêu Hoàng đang chuẩn bị tiến công Nam Du phòng vệ hạm đội mới đứng.

- Nhớ kỹ, nếu muốn người nhà các người được bình an, được bảo hộ nguyên vẹn, thì các người cần không tiếc hết thảy, ngăn cản Tiêu Hoàng một tuần thời gian.

Cố Hoành Thần nhìn vào màn hình, dùng bộ dáng uy nghiêm nói với Nam Du phòng vệ hạm đội.

- Trưởng quan, ngài yên tâm đi, chỉ cần chống đỡ một tuần, tất cả mọi chuyện đều tốt đẹp cả, chúng ta thần phục Thụy Lạp Tinh Quân Quốc, cam nguyện làm nước phụ thuộc của họ, không thể nghi ngờ chính là một cái bánh từ trên trời rơi xuống cho Thụy Lạp Tinh Quân Quốc, bọn họ sẽ không từ chối đâu, họ cũng sẽ phái binh tới trợ giúp chúng ta, bao vây tiêu trừ tên ma quỷ Tiêu Hoàng này.

Một lão Tướng quân hơn sáu mươi tuổi nói với vẻ xu nịnh.

Về phần Chu Bằng, lúc này thì vẻ nghiêm trọng trên mặt, ít nhiều đã bớt đi, trong mắt Chu Bằng, hiện tại việc cấp bách, ngoài việc phòng bị Tiêu Hoàng ra, thì còn cần tìm cách ứng phó hạm đội Viễn Vọng do Chiến khu Tây Nam phái tới.

Tuy nhiên, chỉ là một chi hạm đội, đối với Nam Du Tinh thì vẫn không đủ trình độ uy hiếp, hơn nữa chỉ cần Thụy Lạp Tinh Quân Quốc kiềm chế được tốt, thì Chiến khu Tây Nam cũng rất khó phái ra đại lượng quân đội tấn công Nam Du Quận, trừ khi bọn họ không cần Hoàng đô nữa.

Hoàng đô và Nam Du Quận, cái nào trọng yếu hơn, không cần nói cũng biết.

Nhưng ngay khi Cố Hoành Thần, Chu Bằng thậm chí các Tướng quân biến chất này tính toán tiền cảnh tương lai, cùng với thế cục có thể phát sinh, thì Bộ tổng chỉ huy vốn đang yên lặng, trong nháy mắt đã bị tiếng cảnh báo vang lên làm cho bừng tỉnh, âm thanh chói tai giống như một lưỡi dao sắc bén, xé rách mạng đẹp của mọi người.

- Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Nghe thấy thanh âm này, Cố Hoành Thần đang nhìn bố trí chiến cuộc trước mặt, không kịp nhìn chớp mắt lại, sau đó bất mãn hỏi.

- Báo cáo Tướng quân, ách... không, là báo cáo Thống soái đại nhân, một đám áo trắng đã từ bên sườn đông của căn cứ quân sự mà giết vào trong, đang chạy tới chỗ chúng ta, nhân số đại khái có hơn một ngàn người.

Trợ thủ của Cố Hoành Thần nhanh chóng báo cáo.

- Chỉ có hơn 1000 người ư? Vậy mà lại dám...

Không đợi Cố Hoành Thần nói xong, màn hình trước mặt Cố Hoành Thần bỗng hiện ra một hình ảnh, khiến cho câu nói của hắn bị nghẹn lại, trong màn hình là Tiêu Hoảng thân mặc áo trắng, phía sau hắn là hơn một ngàn thành viên Thích Khách Minh.

Đối với nhất cử nhất động của thành viên Thích Khách Minh, Cố Hoành Thần tự nhiên có nghe thấy, bọn họ đã từng thuần sát 1000 Thiên Dực binh sĩ.

- Điều này... điều này sao có thể? Tiêu Hoảng không phải đang ở trong Liên hợp hạm đội Tây Cương hay sao? Tại sao lại ở trong này?

Chu Bằng nhìn vào màn hình, tình cảnh Thích Khách Minh giết chết quân đội Nam Du hiện ra rõ mồn một, vẻ mặt trầm tĩnh của hắn rốt cục cũng toát ra một chút kinh hãi!

Dời toàn bộ lực chú ý của mọi người vào Liên hợp hạm đội Tây Cương, sau đó dùng một nhánh quân đội xông tới, đánh thẳng vào trái tim, nếu mà không xử lý tốt, đây tuyệt đối là một đòn trí mạng.

Nếu đối làm quân đội bình thường, cuộc tập kích như vậy thì không khác gì đi chịu chết cả, nhưng Tiêu Hoảng không biết từ chỗ nào đào ra đội quân thần bí này, hoàn toàn có thể sánh được với một căn cứ quân sự, bọn họ làm thế nào để miểu sát quân đoàn Thiên Dực thứ 5, Chu Bằng tự nhiên có nghe thấy rất rõ ràng.

Không hề nghi ngờ, một chiêu này của Tiêu Hoảng tuyệt đối là nằm ngoài dự đoán của Cố Hoành Thần và tất cả các Tướng quân biến chất tại đây.

- Tất cả binh lính đóng quân tại Nam Du nghe lệnh, toàn bộ xuất phát, vây giết Tiêu Hoảng, yên tâm, chỉ cần đánh chết Tiêu Hoảng, tất cả nguy cơ chắc chắn sẽ bị hóa giải!

Cố Hoành Thần cầm Ma Văn thông tin, ra lệnh.

Lần kinh biến này, trong mắt Cố Hoành Thần, vừa là uy hiếp, đương nhiên cũng là cơ hội, Cố Hoành Thần không cho rằng một căn cứ quân sự gồm hơn 7000 người, lại không ngăn được hơn 1000 người của đối phương!

Theo Cố Hoành Thần ra lệnh một tiếng, toàn bộ Nam Du căn cứ quân sự lập tức nhanh chóng tiến vào trạng thái cảnh giới toàn diện, đại lượng quân đội Nam Du cùng nhau lao về phía đám người Tiêu Hoảng mà giết, một số kẻ còn hiện lên vẻ vô cùng tàn nhẫn!

Đối với quân đội Nam Du, Cố Hoành Thần rất quan tâm, bởi vậy, vào thời khắc mấu chốt, vẫn biết nên bán mạng cho Cố Hoành Thần.

Chỉ là phần lớn những người này đều là cấp bậc Ngự Giả, muốn đối kháng cùng Thích Khách Minh, quả thực chính là không biết lượng sức!

Đối mặt với quân đội Nam Du từ bốn phương tám hướng giết tới, hai mắt Tiêu Hoảng đã trở thành màu đỏ, điên cuồng điều động Ngự lực.

Bỗng tuyết màu tím trên bầu trời lại một lần nữa bay múa trên không trung, khi thì từ trên trời giáng xuống mộ tảng băng, đều đã vô cùng chuẩn xác đập cho những binh lính Nam Du kia tan xương nát thịt!

Các thành viên Thích Khách Minh khác cũng đại khai sát giới, năng lượng nhận trong tay, hoặc là Vi Mễ thứ đao đã biến thành máy móc thu gặt sinh mệnh, đối mặt với binh lính Nam Du đang lao tới, thì thường chỉ cần nhẹ nhàng cắt một cái trên cổ, thì tên binh lính vốn đang nhe ranh múa vuốt này lập tức ngã xuống, không có chút động tác thừa nào cả.

Về phần cái gì mà Ma Văn chiến đấu cơ, Ma Văn trọng pháo, giờ khắc này, căn bản không thể phát huy ra công hiệu của bọn chúng, dù sao nơi này là căn cứ trung tâm của Nam Du Quận, Ma Văn đạn pháo sẽ phá hủy tất cả kiến trúc của Nam Du Quận.

Vễn vẹn chỉ không đến hai phút thời gian, 2000 binh sĩ Nam Du lao lên đầu tiên đã bị giết chết, trong số này còn bao gồm hơn 1000 nhân viên công tác Nam Du Quận, hễ tới gần căn, thì đều bị giết chết.

Thông qua màn hình, nhìn Tiêu Hoằng và thành viên Thích Khách Minh đánh đầu thắng đó, không gì cản nổi, vẻ mặt vốn tràn ngập uy nghiêm của Cố Hoành Thần rốt cục cũng hiện ra vẻ kinh hãi.

Thích Khách Minh mạnh hơn các binh sĩ rất nhiều, năng lực tác chiến hoàn toàn vượt qua tưởng tượng của bọn họ, đối với bị tấn công từ xa, thì Thích Khách Minh thể né tránh cực kỳ linh hoạt, tốc độ cực nhanh, mà năng lực viễn trình công kích của họ cũng rất tinh chuẩn, cận chiến cũng vậy, chỉ cần một kích là mất mạng.

Hiển nhiên, cho dù số lượng binh lính Nam Du đông hơn, nhưng sức chiến đấu của Thích Khách Minh thật sự quá mức cường hãn.

- Đây... đây rốt cuộc là quân đội gì?

Cố Hoành Thần không tìm được thốt lên, trên trán thì mồ hôi không tìm được chảy xuống, không hề nghi ngờ, nếu nơi này thất thủ, toàn bộ tính toán khi trước của Cố Hoành Thần đều sẽ hóa thành bọt nước, thậm chí tánh mạng cũng khó bảo toàn được.

Cố Hoành Thần tuyệt đối không nghĩ tới, một chiêu này của Tiêu Hoằng nhìn như không có gì, nhưng lại cực kỳ trí mạng, nguyên nhân thì vẫn là do bên người hắn có một đội quân cực kỳ thần bí, hơn nữa còn rất cường đại.

- Tất cả binh sĩ Nam Du, không nên phân tán, cần tập trung tấn công Tiêu Hoằng, toàn bộ tập trung đến khu vực bên cạnh Khu cảnh giới.

Cố Hoành Thần tiếp tục ra lệnh, nhưng trong lòng vẫn vô cùng lạnh lẽo.

Mãi cho đến hiện tại, hắn mới thật sự cảm nhận được ngọn lửa báo thù của Tiêu Hoằng rốt cuộc khủng bố tới mức nào, quả thực chính là một đầu dã thú đang gào thét trong đau đớn!

- 501. Chương 501: Hai Quyền
- 502. Chương 502: Giết Chu Bằng
- 503. Chương 503: Huyết Tẩy
- 504. Chương 504: Hợp Nhất
- 505. Chương 505: Quốc Vương Gia Lạc Tư
- 506. Chương 506: Không Thể Vãn Hồi
- 507. Chương 507: A Di La
- 508. Chương 508: Một Phát Hù Dọa
- 509. Chương 509: Thẻ Giết
- 510. Chương 510: Thẻ Giết
- 511. Chương 511: Thẻ Giết Hạ
- 512. Chương 512: Một Người Đầu Hàng
- 513. Chương 513: Một Người Đầu Hàng (hạ)
- 514. Chương 514: Sung Quân Ma Duệ Tinh

Gần như ngay khi Gia Thái Hào Đại Mẫu Hạm khổng lồ, thậm chí cả mấy trăm chiếc Ma Văn hạm rậm rạp xuất hiện bên ngoài tầng khí quyển Thiên Bình Tinh, bề ngoài vốn có vẻ sáng sủa của Thiên Bình Tinh lập tức trở nên tối đi rất nhiều.

Thảm phán chủ trì xét xử lần này tất nhiên là đại thảm phán tối cao Bồ Lỗ Tư của Gia Vương Tinh, trên cơ bản ngay trong mười phút ngắn ngủn vừa rồi, hẳn trước sau nhận được sự “thăm hỏi” của Gia Lạc Tư quốc vương và Tàn Nhược Bạch.

Hai người chỉ yêu cầu một điều, đó chính là ra sức đưa Tiêu Hoàng tới một nơi rất xa, hơn nữa tốt nhất là một nơi rất khó quay trở về được.

Đây cũng là chuyện bất đắc dĩ, đánh chết Tiêu Hoàng, Tây Cương siêu cấp hạm đội làm sao có thể bỏ qua đây? Nếu giam giữ trong Phục Thản Đế Quốc, thì phỏng chừng siêu cấp hạm đội này sẽ tiếp tục làm loạn.

Nói đúng ra, làm gì có ngục giam nào tại Nam Du Quận có thể nhốt được Tiêu Hoàng đây?

Tiêu Hoàng mà muốn đi ra ngoài, chủ quản ngục giam dám không đồng ý hay sao? Căn cứ quân sự Gia Vương kia chính là một ví dụ sinh động nhất.

Gia Lạc Tư và Tàn Nhược Bạch phân phó như vậy, không thể nghi ngờ gì chính là làm cho khuôn mặt Bồ Lỗ Tư đại thảm phán tràn ngập vẻ nghiêm trọng, ánh mắt nhìn về phía các tinh đồ, liều mạng tìm kiếm địa điểm phù hợp với yêu cầu.

Không hề nghi ngờ, địa điểm như vậy cũng không có quá nhiều, lại còn phải lo lắng đến một nhân tố khác, đó chính là cần hoàn toàn tránh khỏi lãnh thổ của những quốc gia đối địch kia.

Ước chừng trải qua nửa tiếng suy nghĩ, cộng thêm xem xét kết quả các cuộc thảo luận, cuối cùng cũng tìm được một địa điểm thích hợp nhất cho Tiêu Hoảng.

Vào 3h chiều tại Thiên Bình Tinh, Tuyết Văn Hào Ma Văn vận binh hạm rút cục chậm rãi đến trên toà án quân sự tối cao của Gia Vương Quận.

Ngay sau đó, Tiêu Hoảng liền dưới sự áo giải của toàn bộ Thánh điện kỵ sĩ đoàn, chậm rãi đi tới toà án, trên người Tiêu Hoảng không có mang theo bất kỳ hình cụ nào, thậm chí vẫn còn mang theo cả túi Ma Văn, nguyên nhân chỉ có một, không có người nào dám lột xuống của hắn.

Hễ đã là một Ngự Văn Giả, điều kiêng kỵ nhất, không thể nghi ngờ chính là người khác đụng vào túi Ma Văn của bọn họ, Tiêu Hoảng cũng như vậy, binh sĩ Thánh điện kỵ sĩ đoàn có thể tưởng tượng ra, nếu mạnh mẽ thu nó đi, nhất định sẽ gây ra một cuộc giao chiến, đến lúc đó, Tiêu Hoảng trực tiếp thông qua Ma Văn thông tin, mệnh lệnh Tây Cương siêu cấp hạm đội phía sau xông lên, hậu quả có thể nghĩ mà biết.

Trách nhiệm và hậu quả như vậy, cũng không có một binh sĩ nào có thể gánh được, thậm chí trong đó còn bao gồm cả Hải Nhân Sách.

Hiện tại tất cả thành viên của Thánh điện kỵ sĩ đoàn đều có chung một suy nghĩ, đó chính là không cầu công lao, chỉ cần không quá mất mặt là được rồi, nếu làm cho Tiêu Hoảng nóng nảy lên, thì kết cục thế nào, mọi người đều rất rõ ràng.

Bởi vậy, Tiêu Hoảng đi giữa Thánh điện kỵ sĩ đoàn, thoạt nhìn thì căn bản không có chút nào giống một tội phạm, ngược lại còn giống như một nhân vật trọng yếu nào đó đang được bảo hộ vậy, ngẩng đầu ưỡn ngực, đi về phía toà án quân sự, biểu tình bình thản một cách lạ thường.

Trải qua nhiều ngày nghỉ ngơi và hồi phục như vậy, khí sắc của Tiêu Hoảng cũng khôi phục được như ban đầu.

Cùng lúc đó, ở phía chân trời, Ung Trảo Hào Ma Văn chiến hạm cũng rất nhanh đáp xuống khu vực gần Tuyết Văn Hào vận binh hạm.

Sau đó, La Kiệt, Bì Nặc và thành viên Thích Khách Minh cũng chậm rãi đi ra, thân phận hiện tại của bọn họ cũng là người bị hại, bị Tiêu Hoảng bắt đi gia quyến, bắt buộc đi phải tiến hành giết chóc.

Đối ngoại là nói như vậy, nhưng những người biết được tình hình thực tế thì chỉ cần liếc mắt một cái, đã có thể nhìn ra được, những người này rốt cuộc tới đây làm gì.

Nếu phán quyết làm cho bọn họ không hài lòng, thì địa điểm bị huyết tẩy tiếp theo, có lẽ chính là nơi này.

Có thể nói, lần này nhìn như một cuộc xét xử bình thường, nhưng trên thực tế, vẫn tràn ngập vô số biến số.

Mọi người đều không biết, trong hồ lô của Tiêu Hoảng rốt cuộc bán cái gì, bởi vậy giờ khắc này, tâm trạng của mọi người đều rất căng thẳng.

Tiến vào toà án quân sự, nơi này là một căn phòng thật lớn, ước chừng có thể chứa hơn mấy ngàn người, giờ phút này đại thẩm phán Bồ Lô Tư đang mặc trang phục quan toà màu đen, ngồi tại chính giữa, phía dưới là các nhân viên và bồi thẩm đoàn.

Sau khi Tiêu Hoảng đi tới, toàn bộ toà án nháy mắt đã trở nên không còn chỗ trống, Thánh điện kỵ sĩ đoàn và thành viên Thích Khách Minh tách ra hai bên, ngồi xuống.

Giờ phút này, bất kể là thành viên Thích Khách Minh, hay là thành viên Thánh điện kỵ sĩ đoàn, thì hai bên đều cực kỳ lạnh lùng, một bên là vương bài quân đội của Hoàng đô, bên kia thì chính là vương bài quân đội của Tiêu Hoảng, hai cánh quân này đang giống như hai con dã thú trừng mắt nhìn nhau.

Dựa theo đạo lý mà nói, những người tới theo dõi thì phải trải qua xin phép từ trước, thông qua khảo hạch, nếu không thì không thể tùy tiện đi vào, nhưng mà trước mắt, làm gì có ai dám ngăn cản họ đây?

Trên cơ bản thì ngồi tại đây đều là cấp bậc Ngự Sư, nếu hai bên hỗn chiến, thì hậu quả có thể nghĩ mà biết, không khác gì Sao hỏa đâm vào Trái đất.

Lúc này thì vẻ mặt Tiêu Hoảng bình thản lạ thường, cũng phi thường tự giác mà ngồi trên ghế bị cáo, sau đó hướng ánh mắt bình thản về phía Bồ Lỗ Tư, ý bảo hắn có thể bắt đầu rồi.

Đại thẩm phán Bồ Lỗ Tư khoảng năm mươi tuổi, thấy Tiêu Hoảng đeo Ma Văn bao, không mang theo bất kỳ hình cụ gì, còn đang ngồi cách mình không xa, trên mặt lập tức hiện lên một chút khác thường, nhìn về phía sau lưng Tiêu Hoảng, các thành viên Thánh điện kỵ sĩ đoàn và Thích Khách Minh đang ma sát, sắp tóe lửa ra rồi, trên mặt hắn hiện lên vẻ vô cùng nghiêm trọng.

Bồ Lỗ Tư không kìm được hơi nâng cặp kính mắt lên, cúi đầu nhìn tư liệu chuẩn bị cả một buổi sáng, vừa nhìn đã thấy ghê người.

Trên lý lịch Tiêu Hoảng thì có sự tương phản khá lớn, trước khi mất tích thì có vô số chiến công, cả lớn cả nhỏ, quân đoàn của hắn đạt được huân chương nhiều đến không xuể, thậm chí bản thân Tiêu Hoảng còn đạt được danh hiệu Anh Hùng Đế Quốc, trên cơ bản chính một đường đạp trên quân công mà đi tới cấp bậc này.

Sau khi mất tích trở về, thì lại là vô số việc xấu, ngoài giết chóc thì cũng chỉ còn giết chóc, số người hắn giết cao tới hơn sáu vạn người, trong đó bao gồm vô số sĩ quan, chỉ nhìn nửa dưới bản lý lịch, thì trên cơ bản chính là một Ma đầu siêu cấp lớn hiếm thấy.

- Tiêu Hoảng, căn cứ pháp luật đế quốc, cùng quân đế quốc quy, hiện tại ta phán ngươi tội phản quốc, giết hại, tự tiện xông vào Hoàng đô cùng mười một loại tội danh khác, ngươi có nhận tội không?

Bồ Lỗ Tư cố sức bày ra một vẻ uy nghiêm, nói rành rọt từng chữ một.

- Nhận tội.

Tiêu Hoảng vẫn mang vẻ mặt bình thản, ngồi trên ghế bị cáo, nhẹ giọng đáp.

- Tốt lắm, căn cứ pháp luật đế quốc, ngươi vốn phải chịu án treo cổ, nhưng bởi vì có Tướng quân đặc quyền bảo hộ, bởi vậy, bản toà tuyên phạt như sau, Tiêu Hoảng sung quân Ma Duệ Tinh, cả đời không được phép quay về Phục Thần Đế Quốc, ngươi có nhận không?

Bồ Lỗ Tư dùng giọng điệu nghiêm túc nói, trên thực tế, sung quân Ma Duệ Tinh, trên cơ bản coi một biện pháp duy nhất ngoài tử hình mà có thể giải trừ uy hiếp của Tiêu Hoảng, không có biện pháp thứ hai nào khác.

Mặc dù có, thì cũng cần đi ngang qua lãnh thổ của quốc gia đối địch, tính khả thi gần như bằng không.

Nghe được ba chữ “Ma Duệ Tinh”, đám người Nhĩ Văn, Nặc Lâm không kìm được biến sắc, bọn họ tự nhiên biết Ma Duệ Tinh rốt cuộc là chỗ nào, đó là Thánh địa của Lạc Đan Luân đế quốc, chỉ là nơi đó đã bị phong tỏa, nếu muốn đi vào thì vô cùng khó khăn.

Tiêu Hoảng nghe vậy, khước miệng khê cong lên, sau đó nhẹ giọng nói:

- Ta nhận, tuy nhiên, một ngày nào đó, ta sẽ còn trở về.

- Trở về, sợ là ngươi không có cơ hội này.

Bồ Lỗ Tư hơi đáp lại:

- Dựa theo pháp luật đế quốc, ngươi từng được trao tặng danh hiệu Anh Hùng Đế Quốc, dựa theo đạo lý, trước khi chấp hành phán quyết, ngươi có thể đưa ra một yêu cầu, điều kiện tiên quyết là không quá phận.

- Ta muốn quay về Vũ Nhuận Tinh một chuyến, tế bái các anh linh đã chết.

Tiêu Hoảng không chút do dự đáp, nói tới nơi này, trên mặt Tiêu Hoảng hơi hiện lên một chút đau thương.

Nhưng nghe vậy, Bồ Lỗ Tư, thậm chí Hải Nhân Sách đều trở nên khẩn trương.

Vũ Nhuận Tinh ư? Đó chính là hang ổ của Tiêu Hoảng a, hướng chỉ đó vẫn nằm trong địa bàn Nam Du Quận, để cho Tiêu Hoảng quay về tế bái anh linh, điều này có phải là thả hổ về rừng hay không đây?

Nhưng là, khi trước đã nói qua, Anh Hùng Đế Quốc có quyền yêu cầu một việc, trên thực tế, rất nhiều tội phạm quân sự bị sung quân, thì phần lớn đều đề cập tới yêu cầu kiểu này, quay về cố hương một lần, bởi vì sau khi sung quân, tương lai sẽ rất khó trở về được.

Nhưng mà sao có thể dùng các sĩ quan bình thường để so sánh với Tiêu Hoàng đây?

Hơi ngẩng đầu, Bồ Lỗ Tư nhìn đám người La Kiệt, một số đã đưa tay đặt lên trên túi Ma Văn, lại nghĩ tới phía sau Tiêu Hoàng, bên ngoài tầng khí quyển thì còn có một hạm đội khổng lồ đang dừng lại, cùng với đám người Tá Phu, Trịnh Hạo Hiên, Bồ Lỗ Tư không tìm được theo thói quen đẩy đẩy cặp kính mắt lên.

Trong lúc nhất thời, đại sảnh to như vậy trở nên yên tĩnh lạ thường, toàn bộ bầu không khí trong phòng bắt đầu trở nên quý dị, giống như một căn phòng tràn ngập khả gas, chỉ cần một đốm lửa, thì rất có thể sẽ nổ tung.

- Như thế nào?

Tiêu Hoàng bỗng nhiên hơi đứng lên, nhẹ nhàng hỏi.

Bồ Lỗ Tư, Hải Nhân Sách lập tức trở nên càng thêm khẩn trương, cùng lập tức đứng lên, bọn họ không biết Tiêu Hoàng đứng dậy có phải chính là một tín hiệu hay không.

- Chẳng lẽ yêu cầu của ta, làm cho Bồ Lỗ Tư đại thẩm phán khó xử hay sao?

Tiêu Hoàng nhẹ giọng nói, cũng dùng ngón tay sờ sờ vào chóp mũi.

- Ách... điều này...! Được rồi, nhưng ta hy vọng người có thể thả Tá Phu Thượng tướng ngay lập tức.

Bồ Lỗ Tư nhẹ giọng nói, giọng điệu có chút lấp bắp, làm cho người ta có cảm giác, trước mặt hắn căn bản không phải là một phạm nhân đang chờ phán quyết, mà là một đầu mãnh thú, lúc nào cũng có thể vồ lên tấn công.

- Yên tâm đi, chỉ cần mọi người bình tĩnh lại, thì tất cả đều tốt đẹp mà thôi!

Tiêu Hoàng nhẹ giọng đáp, sau đó đi tới bên cạnh một gã nhân viên công tác, cầm lấy bút, ký tên lên toàn bộ những chỗ cần ký, sau đó xoay người rời đi.

- Nhớ kỹ, ta sẽ còn trở về, đến lúc đó, phỏng chừng sẽ không phải là cục diện này đâu!

Nói xong, Tiêu Hoàng liền đi ra cửa toà án quân sự, làm cho người ta có cảm giác, căn bản không giống một tội phạm chút nào, mà dường như tất cả mọi người đều bị Tiêu Hoàng nắm mũi dắt đi vậy.

Mà trong lòng Tiêu Hoàng đang suy nghĩ gì, lại không người nào hiểu được, chỉ là sau ánh mắt bình thản kia, vẫn còn lóe lên vẻ bi thương và tang thương, hẳn vốn là anh hùng, vốn không nên đeo xú danh Ma đầu trên lưng, vốn không nên phải đi xa xứ như vậy.

Kỳ thật thứ nhiều nhất trong lòng Tiêu Hoàng cũng không phải là âm mưu quỷ kế gì, mà chính là nỗi bất đắc dĩ và trái tim băng giá, tuy nhiên, đã rơi vào đường cùng, thì Tiêu Hoàng vẫn tính toán để lại in một đường lui.

- 515. Chương 515: Hồi Thương**
- 516. Chương 516: Tự Minh Hi Sinh**
- 517. Chương 517: Chặn Lại**
- 518. Chương 518: Chạy Thoát Kiếp Nạn**
- 519. Chương 519: Biến Đổi Lớn (1)**
- 520. Chương 520: Biến Đổi Lớn**
- 521. Chương 521: Bước Vào Phạm Cường Tinh**
- 522. Chương 522: Phân Phối Nhiệm Vụ**
- 523. Chương 523: Dàn Xếp**
- 524. Chương 524: Vĩnh Ngạn Tinh**

Tần Nhược Bạch nghe vậy, vẻ nôn nóng trên mặt đã dần nhạt đi, sự phụ và cả Tát Già cũng không thiên vị với Tiêu Hoảng, hẳn cũng an tâm, kỳ thật Tần Nhược Bạch thật sự là rất sợ hãi, Tiêu Hoảng trở nên nổi bật tại Thánh Đàn, đây cũng không phải là tín hiệu tốt đối với hắn.

Hơn nữa Triệu Quần chơi xấu Tiêu Hoảng thì Tần Nhược Bạch cũng khá là vừa lòng, gieo trồng Tiên linh thảo, phỏng chừng trong vòng ba đến năm năm thì Tiêu Hoảng đừng có nghĩ tới việc là điều gì, mà ba đến năm năm thời gian này, cũng đủ để Tần Nhược Bạch hoàn toàn giải quyết siêu cấp phiền toái mà Tiêu Hoảng chế tạo cho hắn rồi.

- Có một chút, Triệu sư đệ phải nhớ lấy, đó chính là ra sức tránh cùng Tiêu Hoảng phát sinh tiếp xúc, hoặc là ngay mặt chọc giận hắn, hắn đã giết bao nhiêu người, không cần ta phải lặp lại một lần nữa chứ.

Tần Nhược Bạch nhỏ giọng dặn dò.

- Điều này thì ta tự nhiên biết, tất cả xin Thập sư huynh cứ yên tâm đi!

Triệu Quần lấy lòng nói, kỳ thật ở Thánh Đàn, muốn duy trì địa vị của bản thân thì chỉ có làm giống như Triệu Quần, ôm lấy chân của một đệ tử cấp cao, gia nhập vào bè cánh kia thì mới có thể được.

Nếu không đi vào, thì tại Thánh Đàn, vẫn luôn làm cho người ta có cảm giác mình là người ngoài.

Ngay cả Lạc Tuyết Ninh cũng không thoát khỏi cảnh này, nàng bình thường hay đi với nhị đệ đệ Ma Sở của A Di La.

Đảo mắt, một ngày qua đi, Tiêu Hoảng vừa tỉnh giấc, khí sắc nhìn qua đã tốt hơn rất nhiều, hơi ăn một chút thực vật, hắn liền mang theo một cái xéng, đi tới này khu đất hoang này, nơi này đại khái rộng khoảng 50 thước, tuy nhiên trên bề mặt đã mọc đầy cỏ dại.

Lật một miếng đất lên, dùng tay chà xát các vụn đất, nơi này rất phì nhiêu, chỉ tiếc, trình độ phì nhiêu của nó lại không có quan hệ quá lớn với Tiêu Hoảng, tuần tra nơi này vài lần, tiện tay nhổ bỏ một chút cỏ dại, sau đó Tiêu Hoảng liền quay về trong căn nhà gỗ của mình.

Sửa sang lại túi hành trang và túi Ma Văn một chút, Tiêu Hoảng chuẩn bị đi tới Gia Đô đế quốc Vĩnh Ngạn Tinh, thu mua một ít tài liệu.

Hơi sửa sang lại trữ kim văn một chút, đại khái còn có bốn đến năm mươi vạn kim, một bộ phận trong đó là lấy từ trên người Tá Phu, Trịnh Hạo Hiên và thi thể của Cố Hoàn Thần.

Chiến Văn vĩnh cửu của đám người Cổ Hoành Thần, Chu Bằng đã được Tiêu Hoảng phân phát cho Thích Khách Minh, về phần trữ kim văn, Tiêu Hoảng tiện tay ném vào trong túi Ma Văn, hiện giờ này bốn đến năm mươi vạn kim này, đối với Tiêu Hoảng mà nói, tuy rằng chưa phải quá nhiều, nhưng tuyệt đối có tác dụng quan trọng.

Dù sao hiện tại điểm thành tựu của Tiêu Hoảng cũng không nhiều lắm, trong túi mà lại còn không có chút tiền, vậy thì còn lăn lộn thế nào đây?

Kiểm kê một chút bảy tám cái trữ kim văn trên người, Tiêu Hoảng liền ném toàn bộ chúng vào trong túi Ma Văn, sau đó đeo túi hành trang lên lưng, chuẩn bị ra khỏi nhà.

Chỉ là, đúng lúc này, Tiêu Hoảng lại bỗng nhiên ý thức được một vấn đề, đó chính là bộ y phục này của mình hình như có chút chói mắt, hơi trầm tư một lát, Tiêu Hoảng liền xoay người, cởi chiến bào Tống Táng kỵ sĩ đoàn ra, lại lấy ra một hộp gỗ trong số các đồ vật mà Lạc Tuyết Ninh đưa tới, bên trong chính là một bộ thường phục cực kỳ bình thường, có màu xanh, rộng thùng thình, ngay cả cúc áo cũng là dùng dây buộc.

Qua ước lượng một chút, Tiêu Hoảng liền mặc bộ áo liền quần này lên người, về phần Kim quan điều chiến bào, thì Tiêu Hoảng thật cẩn thận đặt bên cạnh bình tro cốt của Đại trưởng giả.

Tất cả đã chuẩn bị xong, lại tưới chút nước cho cây Thường Thanh Tùng, Tiêu Hoảng mới rời khỏi căn nhà gỗ, cũng khóa kỹ cửa phòng lại.

Dọc theo con đường nhỏ trên núi, rời khỏi tiểu bồn địa, Tiêu Hoảng liền khu động Lưu Văn, lập tức đi về phía khe nứt không gian gần nhất.

Khoảng cách tới đó khoảng 5km, tuy nhiên, đối với Tiêu Hoảng đang khu động Lưu Văn, thì đây cũng không phải là một khoảng cách quá xa, hơn nữa phong cảnh ven đường mòn trong vùng núi cũng khá là xinh đẹp, thác nước, bụi hoa chỗ nào cũng có, giống như đặt mình trong thế giới bình thường thần thoại vậy.

Rời khỏi con đường nhỏ trên núi, đi vào một quảng trường, lúc này Tiêu Hoảng liền nhìn thấy, phía trên quảng trường không quá lớn kia đã tụ tập hơn mười ngoại đồ, đang ngồi ngay ngắn bên cạnh bàn gỗ.

Ở trước mặt bọn họ là Triệu Quân, trong tay cầm một khối Tái thạch, đang thao thao bất tuyệt giảng giải.

- Thân ở trên Phạm Cương Tinh, nắm giữ không quá nhiều kỹ thuật Đế Văn, nhưng ta vẫn có nghĩa vụ giảng giải cho các người một chút, tuy rằng hiện tại ta chỉ nắm giữ hai hướng kỹ thuật Đế Văn, nhưng ở trên Phạm Cương Tinh, đây cũng đã là một chuyện rất giỏi rồi, xin hỏi một chút, có thể nắm giữ tám hướng kỹ thuật Đế Văn, trong số các đồ đệ của sư phụ A Di La, thì cũng chỉ có ba người mà thôi, bởi vậy, kỹ thuật Đế Văn này khá là khó học tập, ta cũng hao phí ước chừng hai mươi năm thì mới coi như nhập môn, trên thực tế, muốn học tập tất cả tri thức của A Di La sư phụ, thì Đế Văn này chính là cơ sở trong cơ sở.

Triệu Quân tràn đầy tự tin giảng giải.

Mười mấy ngoại đồ đang ngồi tại bàn trà, lúc này trong mắt đã tràn ngập vô số điểm sáng hăm mộ.

Trên thực tế, trở thành đồ đệ của A Di La, ngoài việc có chút thành tựu và các điều kiện hà khắc khác ra, có thể nắm giữ kỹ thuật Đế Văn bước đầu, thì cũng là một con đường tắt.

Nhìn thấy những ngoại đồ thân phận thấp nhất này đang có ánh mắt tràn ngập sùng bái, trên mặt Triệu Quân không hề được hiện lên vẻ vô cùng đắc ý.

Hơi liếc tiểu quảng trường một cái, Tiêu Hoảng liền nhanh chóng đi qua, vẽ đắc ý trên mặt Triệu Quân bỗng xen thêm một chút khinh thường, đúng vậy, Tiêu Hoảng ở Phục Thần Đế Quốc thì được gọi là Ma đầu, trên cơ bản rất nhiều người đã coi danh xưng này là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt, nhưng tại Thánh Đàn, Tiêu Hoảng sẽ không sống tốt được như vậy đâu.

Đối với những lời của Triệu Quân khi nãy và ánh mắt khinh thường kia, Tiêu Hoảng tự nhiên đã thấy rõ, hẳn cũng không quá để ý, gia tốc một cái đã đi qua bên cạnh quảng trường.

Rất nhanh, Tiêu Hoảng liền đi tới vị trí khe nứt không gian, nơi này đã được xây dựng các cánh cửa gỗ, bên trong cửa gỗ là một quảng sáng màu lam sẫm hình xoắn ốc.

Ổ cửa có hai thanh niên mặc hoa phục đang trông coi, trên thực tế, gác khe nứt không gian cũng là một trong các công tác của ngoại đồ.

Nhìn thấy hai gã thanh niên thân mặc hoa phục, Tiêu Hoàng không nói câu nào, chỉ cảm thân phận Súc Văn trong tay quơ trước mặt bọn họ một cái, sau đó liền xoay người đi vào trong.

Thủ vệ cũng không ngăn cản, trực tiếp cho đi, trên thực tế, cũng không có gì đáng để ngăn trở cả, chỉ là sau khi quay về từ Vĩnh Ngạn Tinh khe nứt không gian, thì sẽ phải được kiểm tra nghiêm khắc, dù sao Thánh Đoàn này cũng không phải là người thường có thể tùy ý ra vào được.

Xuyên qua khe nứt không gian, cảnh tượng trước mắt Tiêu Hoàng lập tức biến đổi, từ một chỗ khá yên tĩnh đã biến thành một vùng đất phồn hoa, ở phía xa là một tòa kiến trúc cao lớn, đại đô thị mọc san sát.

Mà chỗ Tiêu Hoàng đang đứng cũng có không dưới 100 người đang gác, trên người đều mặc quân trang của Gia Đô đế quốc, Chiến Văn hoặc Khí Văn trong tay lúc nào cũng trong trạng thái khu động.

Bốn phía cũng đều là các bức tường cao ngất, nếu không biết trước thì còn tưởng rằng nơi này là một cái ngục giam.

Những Gia Đô binh sĩ tinh nhuệ này nhìn thấy Tiêu Hoàng với mái tóc bạc trắng bước từ trong khe nứt không gian ra, sắc mặt không kìm được biến đổi, trong mắt hiện lên một chút khác thường.

Tuổi còn trẻ, mái tóc bạc, còn có hai má trắng bệch kia, không thể nghi ngờ chính là quá mức để làm người khác chú ý, thân là minh hữu của Phục Thẩn Đế Quốc, rốt cuộc Tiêu Hoàng đã làm những gì, bọn họ tự nhiên đã nghe qua, tuy rằng Phục Thẩn Đế Quốc áp chế việc này rất kín, nhưng trên đời này cũng không có bức tường nào không lọt gió cả.

Nhìn thấy phản ứng của những Gia Đô binh sĩ này, Tiêu Hoàng tự nhiên có thể cảm nhận được, dường như bọn họ đã phát hiện ra thân phận của mình, quan hệ giữa Gia Đô đế quốc và Phục Thẩn Đế Quốc thì làm sao Tiêu Hoàng lại không rõ ràng đây.

Không chút tạm dừng nào, Tiêu Hoàng liền tiện tay lấy ra thân phận Súc Văn từ trong túi Ma Văn, vung lên trước mặt những người này một chút, tỏ rõ mình có thân phận hợp pháp, tránh cho bọn họ làm điều gì quá khích, hiện tại nhiệm vụ hàng đầu của Tiêu Hoàng là học tập và trở nên mạnh mẽ, không muốn có xung đột gì với những binh sĩ này.

Đương nhiên, nếu thực sự giao chiến, thì Tiêu Hoàng cũng không có gì phải sợ cả.

Nhìn thấy Súc Văn trong tay Tiêu Hoàng, đại biểu cho thân phận ngoại đồ, tuy rằng trong mắt những Gia Đô binh sĩ này vẫn tràn ngập vẻ khác thường, nhưng vẫn hơi cúi người chào Tiêu Hoàng.

Đúng vậy, thân phận ngoại đồ ở Thánh Đoàn quả thật là không cao, nhưng tới chỗ này thì lại khác.

Cũng giống như tốt nghiệp từ trường quân đội của Gia Đô liên hợp thể, mặc dù thành tích tốt nghiệp xếp hạng cuối cùng, nhưng chỉ cần đạt tiêu chuẩn, đi vào quân khu, thì sẽ cao hơn người khác một bậc, huống chi địa vị của Thánh Đoàn thì còn lớn hơn quá nhiều so với trường quân đội của Gia Đô liên hợp.

Thấy vài tên Gia Đô binh sĩ cúi người, Tiêu Hoàng liền không để ý tới nữa, chậm rãi đi ra khỏi các bức tường này, tuy nhiên, vừa định bước về phía trước, Tiêu Hoàng lại bỗng nhiên ý thức được một vấn đề, đó chính là bộ dáng như vậy của mình, phỏng chừng khi đi vào trong đại đô thị sẽ còn có thể đưa tới vô số người ánh mắt kinh ngạc, hành động rất không thuận tiện.

Hơi nghĩ nghĩ, cuối cùng Tiêu Hoàng vẫn lấy từ trong túi hành trang ra một cái mũ, đây là một bộ cùng với y phục trên người, chỉ là Tiêu Hoàng bình thường không quá thích đội mũ mà thôi, chỉ là trước mắt cũng không có cách nào khác.

Đồng thời, Tiêu Hoàng cũng lấy thị lực bảo hộ kính mà mình vẫn mang theo từ trong căn cứ quân sự Bồi La, ra khỏi túi hành trang, sau đó đeo lên mắt, cặp kính màu đen, cộng thêm chiếc khăn trùm đầu màu cam, tuy rằng nhìn qua có chút chẳng ra cái gì cả, nhưng tối thiểu cũng không ai có thể nhận ra đây là Tiêu Hoàng nữa, mà quan trọng nhất chính là che lại mái tóc màu trắng kia.

Hoàn thành những điều này, Tiêu Hoàng mới lại lần nữa không chế Lưu Văn, đi về phía đại đô thị cách đó không xa, nơi đó chính là một tòa đại hình thành thị tương đối phồn hoa trên Vĩnh Ngạn Tinh, tên là Uyển Vị Thành.

Không chế Lưu Văn, tiến vào trong thành thị, Tiêu Hoàng có thể nhìn thấy các chiếc Ma Văn Xa đang quốc lộ, một số chỗ giao thông đông đúc, thì còn có các đường trên cao, chia ra làm vài tầng.

Đối với chỗ này, Tiêu Hoàng cũng không muốn xem nhiều, mục đích hắn tới đây vô cùng đơn giản, đó là mua một ít công cụ chế văn, cùng với tài liệu chế văn, trong đó nhiệm vụ trọng yếu nhất chính là tài liệu chế tạo Ma Văn thúc đẩy, cùng với một số Ma Văn công năng khác.

Tùy tiện mua một phần bản đồ Uyển Vị Thành ở ven đường, xem xét một chút, quả nhiên nơi này có khá nhiều hãng buôn tài liệu từ lớn tới bé, nhiều vô số kể, trong đó nổi tiếng nhất chính là cửa hàng Ma Văn Hán Nặc.

525. Chương 525: Ngự Linh Thủy

Khi Tiêu Hoàng không chế Lưu Văn đi vào cửa hàng Ma Văn Hán Nặc, hắn không kìm được khi phát hiện ra nơi này là một khu nhà cao chừng trên trăm tầng, bảy tám con đường đang quần quanh khu nhà, Ma Văn Xa chuyển chở các sản phẩm liên quan tới Ma Văn, cuộn cuộn không ngừng di động, đi ra đi vào trong kiến trúc khổng lồ này.

Đối với cảnh tượng to lớn như thế, Tiêu Hoàng cũng chỉ hơi nhìn một chút, sau đó liền đi vào trong đó, trang hoàng bên trong cũng vô cùng đẹp đẽ quý giá.

Đối với điều này, Tiêu Hoàng cũng không có lòng dạ nào mà thưởng thức, hắn đi về phía một tiểu thư hướng dẫn, nói mục đích của mình, sau đó Tiêu Hoàng liền đi theo phía sau tiểu thư hướng dẫn, bắt đầu thu mua từng chút một.

Chỉ là khi Tiêu Hoàng đi ngang qua tầng 70, hắn lại phát hiện ra nơi này chỉ có một cái hành lang, cùng với mấy cánh cửa kim loại, cũng không giống như các tầng khác, là một cái đài cao to lớn.

Khi Tiêu Hoàng nhìn qua cánh cửa kim loại, thì phát hiện ra rằng trong đó thì ra là một cái đại sảnh to lớn, người ta tập nập, xem ra là đang tiến hành hội đấu giá.

Trên đài bán đấu giá có một cái màn hình cực đại, trên đó không ngừng trình chiếu thông tin về một cái Ma Văn, phía dưới ghi rằng nó là Ma Văn áp trực của hội đấu giá lần này, Chiến Văn do Hà Bác Tư đại sư tự tay chế tạo, dùng kỹ thuật Đế Văn bốn hướng.

- Một phòng đấu giá lớn như vậy? Ma Văn dùng kỹ thuật Đế Văn bốn hướng, có thể áp trực?

Tiêu Hoàng lẩm bẩm.

Đối với Tiêu Hoàng mà nói, kỹ thuật Đế Văn bốn hướng thì hắn đã thành thạo tới mức không thể thành thạo hơn được nữa, tuy rằng kỹ thuật Đế Văn quả thật có thể tăng lên tính năng của Ma Văn trên diện rộng, nhưng ở trong mắt Tiêu Hoàng, đây là điều vô cùng bình thường.

Kỳ thật Tiêu Hoàng cũng không biết, trên thế giới này, người biết kỹ thuật Đế Văn thì cũng không quá con số 30 mà thôi, toàn bộ đều là đệ tử của A Di La, trong đó có thể đạt tới chế tạo kỹ thuật Đế Văn bốn hướng, thì không quá 15 người làm được.

Bọn họ đều là đệ tử đắc ý của A Di La.

Hơn nữa những người này chưa bao giờ tùy tiện bán ra Ma Văn được chế tạo, mặc dù chế tạo ra thì cũng lưu lại, cho nên lưu truyền ra ngoài đã ít lại càng ít, có thể nói là vô cùng hy hữu.

Về phần có thể tăng lên tính năng, từ Thích Khách Minh thì cũng đã có thể nhìn ra được, lập tức miếu sát 1000 binh sĩ Thiên Dực, đúng vậy, đây quả thật là do Thích Khách Minh có cấp bậc Ngự lực cao hơn, nhưng

một bộ phận nguyên nhân liên quan rất lớn tới việc bên trong Chiến Văn của bọn họ có chứa kỹ thuật Đế Văn.

- Tiên sinh, hôm nay ngài tới rất đúng lúc, cửa hàng Ma Văn Hán Nặc đã hao hết thiên tân vạn khổ, mới đạt được một cái Chiến Văn có kỹ thuật Đế Văn bốn hướng, ngài có muốn đi vào mở mang kiến thức hay không, yên tâm, vé vào cửa chỉ cần một kim tệ.

Tiểu thư hướng dẫn lễ phép nói, trên mặt tràn ngập vẻ đắc ý.

Nhớ ngày đó, vì một cái Liệt Bạo Chiến Văn dùng kỹ thuật Đế Văn bốn hướng như vậy, cửa hàng Ma Văn Hán Nặc đã phải cạnh tranh võ đầu với các cửa hàng Ma Văn xung quanh, cuối cùng mới thảm thiết mà thắng lợi.

Mà lần bán đấu giá này cũng hấp dẫn không ít nhân vật nổi tiếng của Gia Đô đế quốc, đây là có hội để cửa hàng Ma Văn Hán Nặc nâng cao danh tiếng.

- Không được, ta không có thời gian.

Tiêu Hoảng phi thường lạnh nhạt đáp, về phần Hà Bác Tư chế tạo Ma Văn này, Tiêu Hoảng cũng đã nghe nói qua một chút, nghe nói là đệ tử trên Di Đà Tinh, đại khái chỉ có không đến ba mươi tuổi, có thể nắm giữ kỹ thuật Đế Văn bốn hướng, mặc dù ở Di Đà Tinh, cũng là thanh danh vang xa.

Thấy bộ dáng không cho là đúng này của Tiêu Hoảng, còn nói khẩu âm Phục Thấn Đế Quốc, trên mặt tiểu thư hướng dẫn tuy rằng vẫn cung kính, nhưng trong lòng đã dành cho Tiêu Hoảng đánh giá “tên nhà quê”, một chút cũng không biết hàng, nếu không phải là đang công tác trên thân, thì nàng cũng đã đi vào trong đó kiến thức một chút, tận mắt thấy hình dáng của Đế Văn bốn hướng, tuy mất một kim tệ vào cửa, những cũng không phải là không thể chấp nhận được.

Tuy rằng tiểu thư hướng dẫn chưa từng có chút biểu hiện nào, vẫn nở nụ cười chuyên nghiệp ra, nhưng mà Tiêu Hoảng vô cùng lời đời, làm sao lại không nhìn ra ý nghĩ trong lòng của tiểu thư hướng dẫn này hay sao? Chỉ là Tiêu Hoảng không muốn lãng phí quá nhiều thời giờ vào việc này mà thôi.

Trong lòng chỉ khẽ cười bất đắc dĩ, sau đó liền quên luôn, tuy nhiên, chuyện này vẫn làm cho Tiêu Hoảng thu hoạch một tin tức, đó chính là có kỹ thuật Đế Văn bốn hướng, thì có vẻ sẽ rất được hoan nghênh, chỉ là không biết, Đế Văn năm hướng sẽ mang đến hiệu quả như thế nào.

Mãi cho tới buổi chiều thì Tiêu Hoảng mới đẩy một cái xe hàng nhỏ từ trong cửa hàng Ma Văn Hán Nặc ra, trong cái xe đẩy này có đầy các túi lớn túi nhỏ, hầu hết đều là tài liệu và công cụ chế văn, còn có một bộ phận nhỏ chính là một ít vật dụng hàng ngày, cùng với một chút đồ ăn.

Không dừng lại quá nhiều tại Uyển Vị Thành, Tiêu Hoảng liền khu động Ma Văn phản lực trên xe, đồng thời khu động Lưu Văn, một đường đi về phía khe nứt không gian, rất nhanh rời đi.

Một đường bình an quay về.

Khi Tiêu Hoảng một lần nữa quay về Phạm Cương Tinh, tới tiểu bồn địa kia của mình, thì đã là 2h chiều. Không dừng lại nhiều, đặt toàn bộ những thứ trong xe đẩy này vào trong nhà gỗ, Tiêu Hoảng liền bắt đầu bày biện từng kiện chế Văn Khí lên một cái bàn gỗ giản dị, nhưng thật ra lại là do một loại gỗ rất quý làm ra.

Sau đó Tiêu Hoảng liền lấy ra một khối Tái thạch Áo đình, trải qua một phen mài cắt, hần liền bắt đầu tạo hình Ma Văn thúc đẩy.

Khác với khi trước là lần này, bởi vì Tiêu Hoảng muốn dùng mảnh đất này trong một khoảng thời gian, bởi vậy, Tiêu Hoảng định chọn dùng kết cấu hệ thống thúc đẩy hoàn toàn mới, chủ yếu vẫn là tham khảo chủ không Ma Văn của Ma Văn khung máy móc, nhưng sẽ là dùng kỹ thuật văn trong 24 cái Ma Văn thúc đẩy, hơn nữa chúng được sắp xếp thêm bố cục đặc biệt, sử dụng tuyến truyền dẫn Ngự lực nối lại với nhau, hình thành một thúc đẩy khu vực tiên tiến hơn.

Mà lần này, Tiêu Hoảng cũng định sử dụng kỹ thuật Đế Văn năm hướng mà hần đã đau khổ nghiên cứu trong một thời gian dài vừa qua.

Có thể nói, kỹ thuật Để Văn này, sau khi tới bốn hướng, thì mỗi một lần đề cao sẽ có độ khó tăng lên hơn gấp đôi, hơn nữa do nhập môn ban đầu rất khó khăn, nên đây cũng là nguyên nhân mà mặc dù Để Văn bí tịch cũng không phải là kỹ thuật được giữ bí mật quá nghiêm khắc, nhưng mà người có thể sử dụng vẫn rất ít ỏi.

Ước chừng trải qua hai giờ tạo hình, Ma Văn thúc đẩy đầu tiên được sử dụng kỹ thuật Để Văn năm hướng đã được Tiêu Hoàng chế tạo ra, nhưng hắn lại chọn dùng kỹ thuật văn trong văn, hình thành một cái Ma Văn thúc đẩy trung tâm bản cường hóa.

Bởi vì đã đạt tới Ngự Sư cấp bốn, Ngự lực trong cơ thể Tiêu Hoàng đã trở nên rất đầy đủ, do đó sau khi chế tạo một cái Ma Văn kỹ thuật văn trong văn, thì Ngự lực trong cơ thể vẫn còn lại rất nhiều.

Bởi vậy, Tiêu Hoàng không chút tạm dừng, lập tức bắt đầu chế tạo các Ma Văn thúc đẩy khác.

Mãi cho đến đêm khuya, Tiêu Hoàng mới chế tạo xong 24 cái Ma Văn thúc đẩy, sau đó chính là chế tạo tuyến truyền dẫn Ngự lực, chỉ là vào lúc này, do Tiêu Hoàng chế tạo đại lượng Ma Văn thúc đẩy, nên Ngự lực trong cơ thể đã tiêu hao hầu như không còn nữa.

Trên vách tường bằng gỗ của phòng ngủ có treo một sợi dây thừng, Tiêu Hoàng liền nằm trên dây thừng, ngả đầu xuống ngủ.

Đây cũng là một loại kỹ xảo huấn luyện mình cân bằng trong tiềm thức.

Đảo mắt một ngày đã trôi qua, Tiêu Hoàng vừa tỉnh, lại một lần nữa bắt đầu vào công việc, chế tạo tuyến truyền dẫn Ngự lực đủ dài, về phần trong đầu hắn thì vẫn đang suy tư về Ngự Độ, một vài chỗ khó hiểu trong việc ôn nhuận Ngự lực.

Mỗi khi nghĩ đến đây, trong đầu Tiêu Hoàng liền nghĩ đến Tầng Thư Các, nếu hiện tại mình ở đó, có mấy trăm vạn quyển sách để nghiên cứu, thì những chỗ khó này sẽ không thành vấn đề.

Chế tạo hoàn thành một đám tuyến truyền dẫn Ngự lực, quãng chúng xuống nền gỗ, Tiêu Hoàng liền đội lên một cái mũ rơm, bắt đầu dọn dẹp mảnh đất nhỏ của mình. Đầu tiên là dọn sạch các cây cỏ, sau đó là dùng hình thức mạng nhện để bố trí các tuyến truyền dẫn Ngự lực dưới lòng đất, cuối cùng là nối tiếp Ma Văn thúc đẩy và tuyến truyền dẫn Ngự lực vào một điểm cố định, hình thành một hệ thống thúc đẩy khổng lồ.

Mãi cho tới chạng vạng, ước chừng trải qua một ngày bận rộn, Tiêu Hoàng giải quyết xong mảnh đất nhỏ này, từ ngoài mà nhìn thì không có chỗ nào khác trước cả, chỉ là các lớp đất song song bên dưới đã biến thành một hệ thống như mạng nhện.

Đi tới bờ sông, rửa sạch bùn đất trên mặt và trên tay, Tiêu Hoàng liền ngồi trên ghế mây cạnh căn nhà gỗ, một mình lặng lẽ nhìn mặt trời chậm rãi xuống núi.

Trên một bếp lửa bên cạnh thì được đặt một cái nồi lớn, bên trong là các loại rau dưa vò nát, trộn lẫn cùng một chỗ, bên cạnh bếp lửa là một khối bánh bích quy ép chặt, đây là bữa tối của Tiêu Hoàng.

Im lặng ngồi làm việc, im lặng tu dưỡng thể xác và tinh thần, không đối địch với bất kỳ kẻ nào, Tiêu Hoàng dường như cực kỳ hưởng thụ những phút bình thản ngắn ngủi này.

Chỉ là trong đầu Tiêu Hoàng vẫn đang bắt đầu cân nhắc một số sự tình khác, ví như nơi này cách Gia Đô đế quốc không xa, có phải mình có thể sử dụng một ít tài nguyên bên trong đó hay không.

Tuy hiện tại mình vẫn còn có một chút tích lũy, nhưng Tiêu Hoàng không biết mình phải ngây ngốc ở trong này bao lâu, tài liệu cần cho việc chế văn và tu luyện Ngự lực, thì đều cần tiền mà mua.

Nhất là hiện tại mình đã đạt tới Ngự Sư cấp bốn, cách cấp bậc Đại Ngự Sư đã càng ngày càng gần, cũng đã tới lúc lo lắng một chút, làm một chút chuẩn bị rồi.

Đọc nhiều sách như vậy Tiêu Hoàng tự nhiên rất rõ ràng, muốn đạt tới Đại Ngự Sư thì cần loại tài liệu nào, mà mấu chốt nhất là Ngự linh thủy.

Loại nước này thường thường được phong bế trong một loại đá đặc biệt, tên là Hồng ân thạch, trải qua trên vạn năm trầm tích, hấp thu, nước bên trong chứa đựng một loại thành phần kỳ lạ, tên là Ngự Linh, thông

qua Ma Văn đặc biệt thì có thể hấp thu vào trong cơ thể, khiến cho Ngự lực của bản thân xảy ra thay đổi về chất.

Mà hàm lượng Hồng ân thạch trong Thái Qua Vũ Trụ thì đã ít lại càng ít thêm, mà Ngự linh thủy trong đó càng hiếm thấy hơn, trên cơ bản trong 1000 khối Hồng ân thạch thì có thể có một khối có Ngự linh thủy thì cũng đã tốt lắm rồi, hơn nữa thời gian trầm tích cũng phải đủ lâu, thì mới có thể làm cho Ngự lực trong cơ thể thay đổi về chất, đạt tới tính chất Ngự lực của Đại Ngự Sư, đó chính là làm cho Ngự lực trong cơ thể kiên cố đến một trình độ nhất định, sau đó hóa thành sương mù.

Bởi vậy cũng có thể thấy Ngự linh thủy này rất cuộc quý báu tới mức nào, giống như Lạc Tuyết Ninh thì lại không cần lo lắng, người ta có sự phụ, cái gì cũng đã chuẩn bị tốt rồi, còn kẻ xui xẻo như Tiêu Hoàng thì chỉ phải tự thân vận động, tìm kiếm biện pháp mà thôi.

Nhưng hiện tại Tiêu Hoàng chỉ là Ngự Sư cấp bốn, vẫn còn có thời gian để tìm biện pháp.

Một trong những biện pháp chính là dùng tài chính số lượng siêu lớn để thu mua.

Cũng có thể đột phá trùng vây, trở hết tài năng trong vô số đồ đệ cấp Ngự Sư của A Di La, chiếm được ưu thế tuyệt đối.

Chỉ là mỗi một loại biện pháp thì đều không đơn giản như vậy, so với việc tìm kiếm mỏ của Vũ thú để trở thành Ngự Sư thì còn khó khăn gấp hơn trăm lần, dù sao trở thành Đại Ngự Sư thì đã khác với người thường, thọ mệnh tối thiểu cũng có thể kéo dài tới 200 tuổi!

526. Chương 526: Đánh Giá Của A Di La

Mặt trời chiều đã ngã về tây, sắc trời dần dần âm đạm xuống, ăn tạm vài thứ xong, Tiêu Hoàng liền lại một lần nữa rời khỏi ghế mây, mở ra túi tơ vàng, trồng hạt giống Tiên linh thảo lên trên tuyến truyền dẫn Ngự lực.

Mỗi một hạt giống đều được gieo trồng tỉ mỉ, ánh mắt hắn rất bình thản, giống như một hồ nước.

Tuy mặt trời đã hạ xuống, nhưng mượn ánh sao trên bầu trời và cùng Ngự lực kết tinh của A Di La đang không ngừng phiêu lãng bên ngoài tầng khí quyển, nên màn đêm tuy vẫn tối, nhưng bằng vào thị lực của Tiêu Hoàng, thì vẫn thấy rất rõ.

Dựa theo dự tính của Tiêu Hoàng, bằng vào Ma Văn thúc đẩy mà mình toàn lực chế tạo ra, thì Tiên linh thảo vốn cần khoảng ba năm mới có thể trưởng thành này, trong tay Tiêu Hoàng thì nhiều nhất chỉ cần hai tuần đã có thể trưởng thành, sau ba tuần thì trên cơ bản đã trở thành đỉnh cấp Tiên linh thảo rồi.

Về phần sử dụng Tiên linh thảo, thì chất lỏng của nó có thể chế tạo thành Dược Văn, đối với chữa trị tổn thương trong cơ thể thì nó có hiệu quả khá kỳ lạ, về phần gốc thì trực tiếp ăn, xếp hàng thượng phẩm trong số các thuốc bổ, có hiệu quả điều tiết Ngự lực và bổ não rất tốt.

Trên thực tế, có thể dùng tư bản hùng hậu như thế để tiến hành gieo trồng diện tích lớn, ngoài Thánh Đoàn ra, thì cũng chỉ có một số gia tộc phú hào mới làm được.

Đương nhiên, ngoài số lượng nộp lên trên, trong lòng Tiêu Hoàng cũng phi thường chờ mong, ba năm cần nộp 500 kg, phần thừa ra thì có thể dùng để đổi lấy điểm thành tựu, cũng có thể lưu lại, trên cơ bản mỗi 1 kg dư ra, thì sẽ tương đương với 1 điểm thành tựu.

Tình hình chung thì ba năm cũng có thể sản xuất được hơn 200 kg, cũng chính là 200 điểm thành tựu, con số này đối với bất kỳ một ngoại đồ nào thì cũng là lỗ lớn, thu nhập cực kỳ ít.

Đây cũng là nguyên nhân mà Lạc Tuyết Ninh tức giận, mà cũng có thể nhìn ra được, Triệu Quân này rất cuộc âm độc tới mức nào.

Tuy nhiên, ở Thánh Đàn thì gần như không có người nào biết rằng Tiêu Hoàng đã phát huy kỹ thuật Ma Văn thúc đẩy của Tát Già tới mức này.

Mà trên thực tế, Tát Già ước chừng nghiên cứu Ma Văn thúc đẩy 100 năm thời gian, nhưng nó cũng là một kỹ thuật không quá nổi danh, nguyên nhân thì chủ yếu là kỹ thuật này đối với Tát Già mà nói, vẫn có chỗ thiếu hụt, đó chính là không thể ứng dụng quy mô lớn, thường thường chỉ có thể dùng để đào tạo một vài gốc cây đơn lẻ mà thôi.

Nhưng kỹ thuật này chạy đến trong tay Tiêu Hoàng, thì đã không còn giống cũ nữa, Tiêu Hoàng có kỹ thuật văn trong văn, có thể tăng lên tính năng của Ma Văn thúc đẩy tên quy mô lớn, mặt khác, Tiêu Hoàng có kỹ thuật truyền dẫn Ngự lực của Cáp Thụy Sâm, có thể chỉ dùng vài cái Ma Văn là có thể giải quyết nhu cầu lớn.

Mãi cho đến đêm khuya, bốn phía ngoài vài tiếng động vật kêu trong vùng núi ra, thì mọi thứ đã trở nên vô cùng yên tĩnh, Tiêu Hoàng cũng coi như hoàn thành việc gieo trồng trên mảnh đất này.

Đứng giữa mảnh đất, Tiêu Hoàng liền điều động Ngự lực trong cơ thể, kích hoạt tất cả Ma Văn thúc đẩy.

Đồng thời, Tiêu Hoàng liền có thể rõ ràng nhìn thấy, gần như bằng tốc độ mắt thường có thể thấy được, trên mặt đất đã từ từ mọc lên các cây non nhỏ màu xanh nhạt.

Tốc độ như vậy, tuy rằng không cần chăm bón, thì cũng có thể trong khoảng thời gian ngắn mà đâm chồi mới, đối với Tiên linh thảo mà nói, đây đã là độ sinh trưởng rất biến thái tốc.

Nhìn Tiên linh thảo mọc bình thường trên mảnh đất này, Tiêu Hoàng mới hơi hiện lên một chút vẻ thoải mái, sau đó hắn nhìn chăm chăm vào bóng đêm, cuối cùng ra bờ suối rửa sạch bùn đất trên người, quay về nhà gỗ, tiếp tục chế tạo Ma Văn.

Lần này, Tiêu Hoàng tác muốn chế tác Ma Văn báo động, tuy rằng Thánh Đàn được ngoại giới ca tụng là một nơi thánh khiết, nhưng chỉ sống vài ngày trong này, Tiêu Hoàng đã có thể rõ ràng cảm nhận được, người tại đây cũng có cạnh tranh kịch liệt, minh đao ám tiễn tất nhiên cũng không thể thiếu.

Từ sau chuyện với Triệu Quần, Tiêu Hoàng dường như là có thể lơ mơ cảm thấy, nơi này rốt cuộc là một nơi phức tạp cỡ nào.

Nhất là khi mình đã đắc tội với một trong các đại đầu sỏ nơi này là Tần Nhược Bạch, những người trong phe phái của hắn chẳng lẽ lại không chút ghen ghét với mình hay sao? Đây là chuyện không có khả năng.

Bởi vậy, tất cả vẫn nên cẩn thận là hơn, này biện pháp đầu tiên chính là Ma Văn báo động, âm thầm bố trí Ma Văn báo động và Ma Văn bắt rập trong toàn bộ khu vực mà mình quản lý, phòng trước các mối họa.

Tiêu Hoàng không muốn đối địch với bất kỳ kẻ nào, nhưng nếu có vài người ghen ghét, hãm hại hắn, thì Tiêu Hoàng cũng không ngại bất kỳ kẻ nào.

Cứ như vậy, ước chừng ba ngày thời gian trôi qua, trong ba ngày này, Tiêu Hoàng đã sử dụng đủ loại kiểu dáng Ma Văn để gia cố khu vực mà mình quản lý thành một thành lũy loại nhỏ, bề ngoài nhìn qua không có gì, nhưng mà không biết trong thân cây có vẻ bình thường kia sẽ cất dấu Chiến Văn cổ quái gì.

Đồng thời, trong quá trình chế văn, Tiêu Hoàng cũng liệu mạng nghiên cứu kỹ thuật Đế Văn và Ngự Độ. Điều khiến Tiêu Hoàng cảm giác vô cùng nuối tiếc chính là hắn không có tư liệu và các cuốn sách để tham khảo, khi gặp phải chỗ khó, căn bản không có tư liệu để tìm đọc.

Trọng yếu nhất là, vào lúc rảnh rỗi Tiêu Hoàng rất thích đọc sách, nhưng trước mắt, trong tay Tiêu Hoàng lại chỉ có không đến 5 quyển sách.

Đi Vĩnh Ngạn Tinh mua một ít về ư?

Tiêu Hoàng rất nhanh bỏ ý niệm này ra khỏi đầu, nguyên nhân chính là, sách mà có thể mua được ở chợ thì Tiêu Hoàng gần như đã đều đọc qua rồi, tri thức trong đó thì trên cơ bản Tiêu Hoàng đều đã nắm giữ, gần như không có giá trị gì đáng nói cả.

Hơi chớp mắt, Tiêu Hoàng nhìn ra ngoài cửa sổ, Tiên linh thảo xanh mướt thành một mảnh, không kìm được tự nói:

- Xem ra chỉ có thể dựa vào các người.

Tuy nhiên, lúc này Tiêu Hoằng vẫn dự định đi Tàng Thư Các mượn mấy quyển sách, đương nhiên, dựa theo trình độ quý giá của các quyển sách khác nhau, thì điểm thành tựu phải bỏ ra cũng không giống nhau.

Hiện tại Tiêu Hoằng chỉ có 200 điểm thành tựu, tốt nhất là nên sử dụng cẩn thận một chút mới được.

Không quá do dự, Tiêu Hoằng liền tiếp tục mặc bộ sa y màu xanh, mang theo một cái mũ rơm giản dị, đeo lên cặp kính mắt màu đen, hẩn liền rời nhà, đi về phía Tàng Thư Các.

Cùng lúc đó, ở trong hư không, Tát Già đang đứng trên một khối vãn thạch, hơi cúi người, báo cáo tình hình trọng yếu cho A Di La.

- Gần đây giữa các liên hợp thể thì tranh đấu quy mô nhỏ không ngừng diễn ra, Thượng tướng Gia Nại Cầm của Thượng Tri Tự Do Quốc thuộc Bắc Áo Liên Hợp Thể bị thương, nghe nói phi thường nghiêm trọng, do đó hướng về phía Thánh Đoàn cầu viện, mong được cứu chữa!

Tát Già nhẹ giọng báo cáo.

- Người đã là Dược sư đỉnh cấp trong Thái Qua Vũ Trụ, chuyện này, tự người chú ý là được!

A Di La khép hờ hai mắt, giọng điệu bình thản đáp.

Trên thực tế, bởi vì có Tát Già tồn tại, nên các Tướng quân quan trọng đi vào Thánh Đoàn để trị liệu cũng không ít.

- Đã rõ, sư phụ, xét thấy Gia Đô và Bắc Áo gần nhau, ta dự định đồng ý.

Tát Già nhẹ giọng đáp.

- Mặt khác, Tiêu Hoằng tới đây cũng đã được vài ngày, tình trạng của hẩn lúc này như thế nào? Hẩn và Tàn Nhược Bạch có chút xung đột, phỏng chừng trên Phạm Cương Tinh, hẩn sống cũng không quá tốt phải không?

A Di La hỏi tiếp.

- Quả thật như thế, Triệu Quân phân phối cho hẩn một cái nhiệm vụ cực kỳ không tốt, đó là gieo trồng Tiên linh thảo, phỏng chừng làm không tốt, thì trong vòng ba đến năm cũng đừng nghĩ tới việc trở mình được, ta cảm giác như vậy cũng tốt, để cho hẩn ở đây vài năm như vậy, tiêu hao bớt lệ khí trên người hẩn.

Tát Già nhẹ giọng đáp.

A Di La không lập tức đáp, chỉ là vào lúc này, Ngự lực kết tinh bên cạnh A Di La đang không ngừng phiêu tán ra kia, đột nhiên ngưng kết ra một vật thể giống như đồng tử, nhìn khắp Phạm Cương Tinh.

Sau đó, khoe miệng A Di La không kìm được hơi co rút hai cái.

Tát Già tự nhiên biết sư phụ đang quan sát, nhưng nhìn thấy biểu tình của sư phụ, dường như vừa nhìn thấy thứ gì không tầm thường vậy.

- Ba đến năm năm? Có thể vậy khốn hẩn ba đến năm tuần đã là không tồi rồi!

A Di La nhẹ giọng nói, giọng điệu ít nhiều có chút cổ quái.

Nghe vậy, Tát Già cái hiểu cái không, mở cánh tay ra, nhẹ nhàng vung lên bên cạnh, một màn hình trong nháy mắt đã hình thành, trong màn hình là hình ảnh toàn bộ Phạm Cương Tinh, trên mặt đất chính là mảnh đất nhỏ của Tiêu Hoằng.

Nhưng mà, điều khiến cho Tát Già tuyệt đối không nghĩ tới chính là, hình ảnh về khu vực này bắt đầu trở nên vụn vụn, căn bản không thể thấy rõ tình huống bên trong đó, đây chính là hiệu quả của quang học quấy nhiễu Ma Văn.

Đây là một loại thủ đoạn phòng chống trình trặc phi thường phức tạp, ngay cả một ít quân đội cũng không thể hoàn toàn sử dụng được.

- Không thể tưởng được, tên kia...

Tát Già thấp giọng tự nói, sau đó hơi tăng mạnh một chút cường độ Ngự lực, trong nháy mắt, thủ đoạn phòng trình trắc của Tiêu Hoàng đã mất đi hiệu lực, chỉ là, hình ảnh hiện lên trong màn hình lại khiến cho Tát Già phải mở lớn hai mắt ra.

- Điều này... điều này làm sao có thể được?

Tát Già không kìm được thốt lên, trong màn hình, khu vực bồn địa của Tiêu Hoàng đã mọc đầy Tiên linh thảo, dài hơn một bàn tay, xanh mượt, vô cùng sum xuê.

Nên biết rằng, giá trị đất đỏ của Tiên linh thảo phần lớn là do nó khó có thể đào tạo, tỉ lệ sống sót cũng khá là thấp, nhưng mà trước mắt, thứ hấn thấy lại là một mảnh sinh cơ dạt dào, tỉ lệ sống sót rất khả quan.

Càng làm cho Tát Già cảm thấy khiếp sợ chính là, Tiêu Hoàng mới đến đây có vài ngày a, Tiên linh thảo này làm sao có thể mọc nhanh như vậy được, dài hơn một bàn tay thì cũng phải mất nửa năm thì mới đạt tới được.

- Có một việc, ta quên nói cho người, quyển Ngự Độ mà người trải qua ngàn năm biên soạn, thì ta đã đưa cho Tiêu Hoàng một quyển.

A Di La nhẹ giọng nói, giọng điệu khôi phục lại vẻ lạnh nhạt.

- Vậy thì cũng không giải thích được a, cho dù Tiêu Hoàng nắm giữ kỹ thuật Ma Văn thúc đẩy của ta, thì nhiều lắm là áp dụng được từ một đến hai gốc cây, nhưng mà trước mắt, ước chừng có mấy vạn gốc a, hơn nữa cho dù ứng dụng Ma Văn thúc đẩy của ta, thì cũng không có khả năng nhanh như vậy được.

Khuôn mặt luôn luôn bình thản của Tát Già rốt cục cũng toát ra vẻ kinh hãi, hấn không thể tưởng tượng nổi, Tiêu Hoàng rốt cuộc là làm thế nào mà được vậy.

- Người có biết, điểm đáng sợ nhất của Tiêu Hoàng là ở đâu không? Hung ác sát phạt ư? Hay là loại kỳ ngộ này? Kỳ thật cũng không phải, chỗ đáng sợ nhất của Tiêu Hoàng, theo ý ta thì chính là sự chăm chỉ, tích trữ một lượng tri thức khổng lồ mà người thường không thể có, cùng với việc hấn có thể dung hợp và vận dụng linh hoạt những tri thức khổng lồ này, sau đó còn cải tiến thêm, còn có cả tinh thần dũng cảm không lùi bước khi đối mặt với nan đề nữa. Nói đúng ra, Tiêu Hoàng là một con quỷ hút máu chuyên hấp thu tri thức, có thể thu lấy tri thức của những người bên cạnh, sau đó biến thành thứ mà mình có thể sử dụng.

A Di La bình tĩnh bình luận về Tiêu Hoàng.

527. Chương 527: Một Sách

- Quỷ hút máu tri thức? Trên thế giới này lại có người như thế ư?

Tát Già có chút không thể tin được, nếu chỉ là hoàn toàn vét sạch hết tri thức của một người bên cạnh, Tát Già cũng đã thấy tận mắt, người như vậy cũng không ít. Nhưng là có thể học được toàn bộ tri thức của mọi người bên cạnh, hết thảy làm của mình? Người như thế thật đúng là Tát Già chưa từng thấy.

Với nghi vấn của Tát Già, A Di La cũng không có đáp lại, mà chỉ thông qua Ngự lực cường hấn, điều động vắn thạch dưới thân trở về lại bên trong khu vực vắn thạch.

Tát Già đứng phía trên vắn thạch, mắt nhìn lên màn hình. Không hề nghi ngờ. đây là lần đầu tiên Tát Già cảm thấy tên Tiêu Hoàng này có chút không thích hợp.

Lần đầu tiên tiếp xúc, Tiêu Hoàng làm cho Tát Già có cảm giác lớn nhất chính là không có gì khác biệt với người thường, nhưng lần này...

Mà ở bên kia, Tiêu Hoàng khởi động Lưu Văn rời chỗ thung lũng nhỏ. Cũng không biết, chỗ thung lũng của hấn còn bị người nhìn trộm. Tuy nhiên, điều này đối với Tiêu Hoàng cũng không có gì nguy hại lớn lắm.

Thiết trí quang học quấy nhiễu Ma Văn, kỹ thật chính là Tiêu Hoàng gặp phải nhiều lần ám toán có phần đã trở thành tổ chất thần kinh của bản năng.

Ước chừng trải qua nửa tiếng dùng tốc độ cao tiến lên, vượt qua từng đỉnh núi, rốt cục Tiêu Hoàng đi tới Tầng Thư Các nơi mình tha thiết ước mơ.

Cả tòa Tầng Thư Các cao tới sáu tầng, nhìn qua giống như một đại điện, tuy rằng là kết cấu làm bằng gỗ, nhưng thoát nhìn vẫn là màu vàng chói mắt.

Ở một sườn khác của Tầng Thư Các là một con đường lát đá, có chừng vài ba người, xem theo cách ăn mặc phần lớn đều là ngoại đồ, về phần một ít nhân viên công tác lâm thời vào làm việc cho Thánh Đàn, hoặc là tạp dịch thì không có quyền đi vào nơi đây.

Về phần đệ tử chính quy của A Di La, ở trên tinh cầu này có thể nói là rất ít, nhưng bất kể người nào thân phận đều là cao hơn người một đầu, đồng dạng cùng chường quần các địa điểm trọng yếu.

Tỷ như này Tầng Thư Các, cùng với Nhân Sự Các... dưới quyền quản lý của Triệu Quân.

Không có dừng lại lâu, Tiêu Hoàng thờ phào một hơi nhẹ nhõm, liền lập tức đi tới hướng Tầng Thư Các không lồ hoa lệ kia.

Vừa bước vào cửa chính phong cách cổ xưa, một mùi vị hỗn hợp sách và gỗ ập vào mũi, theo từng phiến cửa gỗ nhìn vào bên trong, Tiêu Hoàng có thể nhìn thấy rành rành, từng cái giá sách thật lớn, chất san sát ở trong đó.

Ồ! Phía trên những quyển sách đóng chỉ lộ rõ phong cách cổ xưa, đã bắt đầu làm cho Tiêu Hoàng cảm thấy ngứa ngáy trong lòng. Có thể nói, toàn bộ cuộc sống hiện nay ngoại trừ chế văn và đọc sách, Tiêu Hoàng thực cũng không có ham muốn gì.

- Này, này, này... ngươi là từ đâu tới đây, có biết nơi này người ngoài không được đi vào hay không?

Ngay thời điểm Tiêu Hoàng vừa định đi vào bên trong một phòng, ở một góc đại sảnh bỗng nhiên truyền đến một giọng nói trầm thấp, theo thanh âm nhìn lại, chỉ thấy một người thanh niên đáng hơi gầy, một đầu tóc vàng, nói với Tiêu Hoàng.

Xem từ dáng người hẳn chừng 25 tuổi, khoe môi nhếch lên treo một hàng râu, trên mặt lộ vẻ hơi không kiên nhẫn.

Hắn tên là Bác Sơn, Ngự Sư cấp bốn, được tính là đệ tử của A Di La, cũng là người chủ quản của Tầng Thư Các. Bởi vậy khi nhìn thấy người xa lạ đi vào, hắn mới lên tiếng hỏi với vẻ không kiên nhẫn như thế.

Tiêu Hoàng nghe nói vậy cũng không có quá mức để ý, trực tiếp từ bên trong túi áo lấy ra Súc Văn thân phận xòe ra ở trước mặt Bác Sơn.

Lại nhìn Bác Sơn hoàn toàn không hề hỏi câu thứ hai, liền vui đầu lật xem sách tạp kiếm được từ Vĩnh Ngạn Tinh, còn đối với sách nơi này, Bác Sơn vốn xem không hiểu. Đối với Tầng Thư Các, hắn cũng không ham thích lắm, mỗi ngày gần như chỉ làm cho xong công việc nhằm chán muốn chết này thôi.

Nhóm dịch Lang Khách

Người dịch bagiatam

Ma Ngân vipvanda Đình Vũ

Chương 528: Ác mộng của Tát Già! (thượng)

Tiêu Hoàng cũng không biết người nói chuyện bên trong Ma Văn thông tin rốt cuộc là ai, Hà Bác Tư trước đây còn nghe nói qua. Tuy nhiên, Tiêu Hoàng cũng không để ý lắm, hắn để ý chính là, không thể tưởng được Chiến Văn bốn hướng

còn có thể đổi lấy điểm thành tựu, hơn nữa còn khá cao như vậy.

o

- Xem ra, ngươi thực cần Chiến Văn à!

Đợi Bác Sơn đi tới bên cạnh mình, Tiêu Hoàng nhẹ giọng hỏi.

- Không phải cần Chiến Văn, mà là cần Chiến Văn tốt đẹp, nhất là có chứa kỹ thuật Đế Văn bốn hướng! Ôi... Không nói gat lão đệ ngươi, Chiến Văn có được kỹ thuật Đế Văn này, tính năng tuyệt đối có thể nói là đỉnh cấp! Chỉ tiếc là rất ít người biết, còn người biết thì người nào người đó thực hắc ám, một chút tình đồng môn sư huynh đệ cùng không thêm nghĩ tới!

Bác Sơn không kềm được thở dài một tiếng, đáp lại.

- Chiến Văn kv thuật Đế Văn năm hướng, không biết ở trong này giá trị bao nhiêu tiền?

Tiêu Hoàng tùy ý hỏi.

- Xem ra lão đệ ngươi là mới tới, để ta nói cho ngươi biết: kỹ thuật Đế Văn bốn hướng này ở Phạm Cương Tinh tuyệt đối là trân phẩm. Còn kỹ thuật Đế Văn năm hướng, sáu hướng, dù ở Di Đà Tinh đều vô cùng quý báu. về phần kỹ thuật Đế Văn bảy hướng, tám hướng, ở Ngộ Giác Tinh đều là cực kỳ hiếm thấy!

Bác Sơn đáp lại từng chữ một, nhìn qua thực tùy tiện, kỹ thật coi như rất nhiệt tâm.

- Nếu ta có thể chế tạo cho ngươi một cái Chiến Văn có chứa kỹ thuật Đế Văn năm hướng, ngươi sẽ giao cho ta bao nhiêu điểm thành tựu?

Tiêu Hoàng nói thẳng ra, dù sao hiện tại nhu cầu cấp bách của Tiêu Hoàng là điểm thành tựu, hắn cũng không ngại tùy tiện làm một cái.

Lại nhìn Bác Sơn nghe nói như thế, ánh mắt hơi biến đổi, trên mặt lập tức hiện lên một chút hồ nghi, tiếp theo dùng ánh mắt tràn ngập nghi ngờ nhìn quét trên người Tiêu Hoàng từ trên xuống dưới.

Thực bình thường, bình thường đến không thể bình thường hơn, cái mũi nhỏ, tròn mắt đen, quần áo loại vải bình thường, thấy thế nào cũng không phải là một người mình mang tuyệt kỹ.

- Lão đệ! Đừng nói lung tung! ngươi cho là kỹ thuật Đế Văn này tùy tiện là có thể nắm giữ sao? Cũng đừng trách lão ca ta nói thẳng, nếu ngươi thực sự có bản lĩnh đó, sao có thể còn chỉ là một tên ngoại đồ?

Bác Sơn nhẹ 2lọng nói, tiếp theo liền mở cửa ra, ý bảo Tiêu Hoàng có thể rời đi.

- Như vậy, Chiến Văn có kỹ thuật Đế Văn năm hướng, 2500 điểm thành tựu, ngươi không đặt tiền cọc, chỉ cần nói cho ta biết, ngươi yêu cầu Chiến Văn thuộc loại nào, ba ngày sau lại đây giao dịch, giao hàng trả tiền là được, như thế nào?

Tiêu Hoàng đứng ở cửa, nói tiếp.

Hiện tại có thể nói Tiêu Hoàng cấp bách cần điểm thành tựu.

Bác Sơn hơi trầm tư một chút, dường như chính mình cũng không có tổn thất gì, vậy cứ đơn giản thử một lần cũng không sao.

- Nếu như vậy, ngươi cứ thử xem sao. Tuy nhiên, ta xin khuyên ngươi, ta nhưng không có dễ lừa như vậy, đừng đùa giỡn ta!

Bác Sơn nói xong, liền thò tay vào túi áo lấy ra một tờ giấy nhỏ, đưa cho Tiêu Hoàng.

Tiêu Hoàng không có đáp lại, tiếp nhận tờ giấy nhìn xem, trên mặt không kềm được hiện lên một chút khinh thường: số liệu yêu cầu trên này, đối với trình độ Chế văn sư của Tiêu Hoàng hiện nay mà nói, quả thực chính là trò trẻ con, sử dụng kỹ thuật Đế Văn năm hướng, hoàn thành nó, hẳn là vô cùng dễ dàng thoải mái.

Thật ra điều này cũng không kỳ quái, nơi này là Phạm Cương Tinh, tinh cầu cấp thấp nhất, nếu không phải A Di La cố ý áp chế hắn, cùng với lai lịch rất thấp, thì dựa theo trình độ của Tiêu Hoàng hiện tại, đã hoàn toàn có tư cách trở thành đệ tử của A Di La.

Đơn giản tính sơ một chút, Chiến Văn loại độn kích này phí tổn chế văn cũng chỉ chừng 8000 kim tệ.

Đāv cũng là thuộc loại Chiến Văn tương đối thông thường, loại đao theo đuổ chính là sắc bén và tốc độ, loại độn kích thả lại theo đuổ là lực lượng và lực phá hoại.

Tiếp theo sau, Tiêu Hoằg cũng không có nhiều lời, lưu lại cho Bác Sơn dẫ số

Nhóm dịch Lang Khách Người dịch bagiatam

Ma Ngân

vipvanda

Đình Vù

©

- Cũng có thể rẻ một chút, năm điểm thành tựu nhưng phải trả 500 điểm thành tựu làm tiền thế chấp. Nên biết rằng, sách người cầm trong tay, trên cơ bản đều là không có xuất bản nữa!

Bác Sơn chậm rãi đáp lại, hai mắt vô thần, cả người hẳn có cảm giác giống như đang mộng du.

500 điểm thành tựu làm tiền thế chấp, Tiêu Hoằg tìm đâu ra. Hẳn hơi cúi đầu, nhìn quyển sách trên tay, chỉ cảm thấy quyển nào cũng không bỏ được, cuối cùng chỉ có thể bấm gan, toàn bộ mượn hết.

Làm ra quyết định như vậy, Tiêu Hoằg liền đưa Súc Văn thân phận của mình cho Bác Sơn.

Mà Bác Sơn cũng chỉ khởi động Ma Văn quản lý tư liệu phía trên vách tường, sau đó tiếp nối Súc Văn của Tiêu Hoằg với Ma Văn quản lý tư liệu, vốn điểm thành tựu không nhiều lắm của Tiêu Hoằg, trong nháy mắt giảm đi 100 điểm.

Không ngờ Tiêu Hoằg lại có một loại cảm giác hơi đau lòng, mà đã rất lâu không có.

Tuy nhiên, cũng may là chỉ cần qua một đoạn thời gian, chính mình hẳn sẽ có rất nhiều điểm thành tựu.

Tiếp nhận Súc Văn từ tay Bác Sơn trả lại, tiện tay cho vào trong túi, Tiêu Hoằg liền chuẩn bị đi theo Bác Sơn ra ngoài.

Nhưng đúng lúc này, Ma Văn thông tin của Bác Sơn đặt trên bàn gỗ, bỗng nhiên truyền đến một tràng chấn động.

- Lão đệ! Người trước chờ một chút!

Bác Sơn nhẹ giọng nói một câu, liền xoav người chạy tới bàn gỗ, sau đó liền đi vào một góc tiếp nối liên lạc.

Tiêu Hoằg phản ứng lạnh nhạt, liếc mắt nhìn cửa đã khóa lại, liền cúi mình xuống thật cẩn thận cột lại mười quyển sách mình mới mượn, cho vào túi hành trang tùy thân.

- Cái gì? Không làm cho ta sao?

Đúng lúc này, phía sau Tiêu Hoằg đột nhiên truyền đến giọng nói hơi lớn tiếng của Bác Sơn, xen lẫn oán niệm cực kỳ mãnh liệt:

- Lão tử đã phải tân tân khổ khổ tích góp từng tí một được 2000 điểm thành tựu đưa qua, Hà Bác Tư hẳn sao lại bội ước?

- Bác sư đệ! Không có cách nào, người của Di Đà Tinh thật sự quá cao ngạo! Hơn nữa ta còn nghe nói, trên Di Đà Tinh đã có người xuất ra 3000 điểm thành tựu, muốn Hà Bác Tư hẳn tay chế tạo Chiến Văn, hơn nữa tốc độ chế tạo Ma Văn của Hà Bác Tư, nói vậy ngài cũng đã biết, một tháng chỉ làm được một cái, nếu không ngài cứ chờ một thời gian?

Bên trong Ma Văn thông tin, truyền đến tiếng thờ dài tỏ ra không làm sao được.

Người này, đúng là Đông Lộc tổng quản của Phạm Cương Tinh, được cho là quyền lực cao nhất trong Phạm Cương Tinh, nói chuyện với Bác Sơn cũng khá khách sáo, trên cơ bản chính là lời nói an ủi dễ nghe.

- Hà Bác Tư này có gì đặc biệt hơn người chứ! Không phải nhất thời đầu óc thông suốt, nắm giữ kỹ thuật Để Văn bốn hướng thôi sao?

Bác Sơn thất vọng đến cực điểm, xụ mặt nói.

- Không có biện pháp a! Thời đại này người ta có kỹ thuật, người ta liền vênh váo! Ngài tạm ứng 2000 điểm thành tựu, chờ chút ta sẽ gửi trả về cho ngài! Cứ như vậy đi thật sự không được, ngài hãy tìm người khác đi!

Đông Lộc có vẻ bất đắc dĩ đáp lại một tiếng, sau đó cắt liên lạc. Trên thực tế, ở Phạm Cương Tinh, có thể có được Chiến Văn của Hà Bác Tư cùng không vượt quá mười người, điều này cũng nói rõ một điều, ở Phạm Cương Tinh cấp bậc thấp luôn bị kỳ thị.

- Chết tiệt!

Bác Sơn không kiềm được phát ra một tiếng thất thố, tiếp theo liền ném Ma Văn thông tin lên bàn gỗ, sau đó đứng dậy, hơi có vẻ mất mát đi tới chỗ Tiêu Hoàng, chuẩn bị mở khóa cửa.

528. Chương 528: Ác Mộng

Tiêu Hoàng cũng không biết người nói chuyện bên trong Ma Văn thông tin rốt cuộc là ai, Hà Bác Tư trước đây còn nghe nói qua. Tuy nhiên, Tiêu Hoàng cũng không để ý lắm, hẳn để ý chính là, không thể tưởng được Chiến Văn bốn hướng

còn có thể đổi lấy điểm thành tựu, hơn nữa còn khá cao như vậy.

*

o>

- Xem ra, người thực cần Chiến Văn à!

Đợi Bác Sơn đi tới bên cạnh mình, Tiêu Hoàng nhẹ giọng hỏi.

- Không phải cần Chiến Văn, mà là cần Chiến Văn tốt đẹp, nhất là có chứa kỹ thuật Đế Văn bốn hướng! Ôi... Không nói gât lão đệ người, Chiến Văn có được kỹ thuật Đế Văn này, tính năng tuyệt đối có thể nói là đỉnh cấp! Chỉ tiếc là rất ít người biết, còn người biết thì người nào người đó thực hắc ám, một chút tình đồng môn sư huynh đệ cũng không thêm nghĩ tới!

Bác Sơn không kiềm được thờ dài một tiếng, đáp lại.

- Chiến Văn kỹ thuật Đế Văn năm hướng, không biết ở trong này giá trị bao nhiêu tiền?

Tiêu Hoàng tùy ý hỏi.

- Xem ra lão đệ người là mới tới, để ta nói cho người biết: kỹ thuật Đế Văn bốn hướng này ở Phạm Cương Tinh tuyệt đối là trân phẩm. Còn kỹ thuật Đế Văn năm hướng, sáu hướng, dù ở Di Đà Tinh đều vô cùng quý báu. Về phần kỹ thuật Đế Văn bảy hướng, tám hướng, ở Ngộ Giác Tinh đều là cực kỳ hiếm thấy!

Bác Sơn đáp lại từng chữ một, nhìn qua thực tùy tiện, kỹ thật coi như rất nhiệt tâm.

- Nếu ta có thể chế tạo cho người một cái Chiến Văn có chứa kỹ thuật Đế Văn năm hướng, người sẽ giao cho ta bao nhiêu điểm thành tựu?

Tiêu Hoàng nói thẳng ra, dù sao hiện tại nhu cầu cấp bách của Tiêu Hoàng là điểm thành tựu, hẳn cũng không ngại tùy tiện làm một cái.

Lại nhìn Bác Sơn nghe nói như thế, ánh mắt hơi biến đổi, trên mặt lập tức hiện lên một chút hồ nghi, tiếp theo dùng ánh mắt tràn ngập nghi ngờ nhìn quét trên người Tiêu Hoàng từ trên xuống dưới.

Thực bình thường, bình thường đến không thể bình thường hơn, cái mũi nhỏ, tròng mắt đen, quần áo loại vải bình thường, thấy thế nào cũng không phải là một người mình mang tuyệt kỹ.

- Lão đệ! Đừng nói lung tung! người cho là kỹ thuật Đế Văn này tùy tiện tiện tiện là có thể nắm giữ sao? Cũng đừng trách lão ca ta nói thẳng, nếu người thực sự có bản lĩnh đó, sao có thể còn chỉ là một tên ngoại đồ?

Bác Sơn nhẹ giọng nói, tiếp theo liền mở cửa ra, ý bảo Tiêu Hoàng có thể rời đi.

- Như vậy, Chiến Văn có kỹ thuật Đế Văn năm hướng, 2500 điểm thành tựu, người không đặt tiền cọc, chỉ cần nói cho ta biết, người yêu cầu Chiến Văn thuộc loại nào, ba ngày sau lại đây giao dịch, giao hàng trả tiền là được, như thế nào?

Tiêu Hoàng đứng ở cửa, nói tiếp.

Hiện tại có thể nói Tiêu Hoàng cấp bách cần điểm thành tựu.

Bác Sơn hơi trầm tư một chút, dường như chính mình cũng không có tổn thất gì, vậy cứ đơn giản thử một lần cũng không sao.

- Nếu như vậy, người cứ thử xem sao. Tuy nhiên, ta xin khuyên người, ta nhưng không có dễ lừa như vậy, đừng đùa giỡn ta!

Bác Sơn nói xong, liền thò tay vào túi áo lấy ra một tờ giấy nhỏ, đưa cho Tiêu Hoàng.

Tiêu Hoàng không có đáp lại, tiếp nhận tờ giấy nhìn xem, trên mặt không hề được hiện lên một chút kinh thường: số liệu yêu cầu trên này, đối với trình độ Chế văn sư của Tiêu Hoàng hiện nay mà nói, quả thực chính là trò trẻ con, sử dụng kỹ thuật Đế Văn năm hướng, hoàn thành nó, hẳn là vô cùng dễ dàng thoải mái.

Thật ra điều này cũng không kỳ quái, nơi này là Phạm Cương Tinh, tinh cầu cấp thấp nhất, nếu không phải A Di La cố ý áp chế hắn, cùng với lai lịch rất thấp, thì dựa theo trình độ của Tiêu Hoàng hiện tại, đã hoàn toàn có tư cách trở thành đệ tử của A Di La.

Đơn giản tính sơ một chút, Chiến Văn loại đòn kích này phí tổn chế văn cũng chỉ chừng 8000 kim tệ.

Đã vậy cũng là thuộc loại Chiến Văn tương đối thông thường, loại đao theo đuổi chính là sắc bén và tốc độ, loại đòn kích thì lại theo đuổi là lực lượng và lực phá hoại.

Tiếp theo sau, Tiêu Hoàng cũng không có nhiều lời, lưu lại cho Bác Sơn dấu số

Nhóm dịch Lang Khách Người dịch bagiatam

Ma Ngân vipx andan. Đình Vũ

thông tin của mình, rồi lao vào bóng đêm rời đi.

Khởi động Lưu Văn quay về lại căn nhà số của mình, thời gian đã tới tám giờ tối

Thật cẩn thận tháo ra mười quyển sách, Tiêu Hoàng liền bắt đầu ngồi bên bàn

. viết, cầm cây bút hết sức chuyên chú nghiên cứu.

Hướng nghiên cứu chủ yếu ngoại trừ vài cái kết cấu nhỏ trong chế tạo Chiến Văn, phương diện chủ yếu vẫn là nằm trong ngự Độ, nhằm vào kỹ xảo tương quan tới Ôn Nhuận.

Săn sóc ân cần, làm dịu ngự lực, đây là kỹ thuật mấu chốt của Ôn Nhuận. Loại kỹ thuật này ở bên trong ngự Độ, chỉ có một công hiệu chính là phối chế Ôn nhuận dịch, dùng trực tiếp.

Chính là Tiêu Hoàng sở dĩ siêng năng nghiên cứu, thật ra hoàn toàn không chỉ thỏa mãn với công năng như vậy, tuy rằng còn chưa có hoàn toàn nghiên cứu hiểu được, nhưng Tiêu Hoàng đã nghĩ tới rất nhiều kỹ thuật biến chủng từ loại kỹ thuật trung tâm này, để cho nó không còn đem thuần là tẩm bổ ngự lực.

Tỷ như dùng loại Ôn nhuận dịch này trở thành một loại nước thuốc tẩm bổ ngự lực, xúc tiến chữa trị ngự lực.

Ở trong nghề Dược sư này, nhiều thêm một loại phương thức chữa trị ngự lực, trên cơ bản có ý nghĩa là bàn lãnh cao thêm một mang lớn.

Thậm chí, nếu có thể hoàn toàn nghiên cứu hiểu được, còn có thể phối chế ra một loại dược phẩm kiểu mới, trợ giúp ngự lực tăng lên, đây mới là mối quan tâm nhất của Tiêu Hoàng.

Tuv rằng Tiêu Hoằng chế Văn, trình độ Ngự Văn cùng không kém, nhưng thủy chung Tiêu Hoằng cũng không có quên chức nghiệp chính của mình là một Được sư! Duy nhất Được sư khác biệt so với hần là cho tới bây giờ, Tiêu Hoằng giết người dường như còn nhiều hơn so với cứu người.

Mãi đến đêm khuya, Tiêu Hoằng như trước ngồi trước bàn viết, tỉ mỉ nghiên cứu. Chỉ có điều khiến Tiêu Hoằng ít nhiều có chút tâm loạn chính là một đồng lớn vấn đề trước đây hần ghi chép, theo nghiên cứu sâu sa, chẳng những không có giải quyết xong, mà ngược lại còn phân giải trở thành một đồng lớn vấn đề nhỏ.

Nhìn bản ghi chép, ước chừng một quyển đã bị ghi chép chi chút, Tiêu Hoằng hơi đảo cặp mắt trắng dã suy nghĩ.

Trong đầu hần không kèm được xuất hiện ra một câu, đó chính là: “Học không bao giờ đủ!” Hiện tại, Tiêu Hoằng có một loại cảm giác rõ ràng nhất, chính là mình học được càng nhiều, lại càng cảm thấy điều mình biết thật sự quá ít.

Đúng vậy, lúc trước ở Bối La thư viện, xem như toàn bộ sách bên trong hần đã nghiên cứu một lần. Lúc đó Tiêu Hoằng cảm thấy mình học được đã không kém lắm, nhưng giờ này nhìn thấu mười quyển sách này, còn có những chỗ mình hoàn toàn không hiểu, có một số tri thức trước đây hần chưa từng chạm tới.

Tựa vào lưng ghế dựa, thoáng lảng động lại một chút ý nghĩ, Tiêu Hoằng mới chậm rãi dời ánh mắt nhìn ngay phiến lá cây trong ngăn kéo kia.

Trải qua nhiều ngày lá cây đã khô héo, nhưng dây số phía trên vẫn còn thấy rõ.

- Nếu không, ta cứ da mặt dầm một lần thử xem?

Tiêu Hoằng thật cẩn thận lấy ra lá cây, nhìn xem dấu số màu vàng trên đó, ngay sau đó lại dời ánh mắt nhìn chi chút vấn đề trên bản ghi chép, nhẹ giọng tự nói.

Hơi do dự một lát, cuối cùng Tiêu Hoằng vẫn quyết định cầm lấy Ma Văn thông tin, phát ra lời kêu gọi tới Tát Già.

Giờ phút này Tát Già đang ở trong biệt thự của mình trên ngộ Giác Tinh, ngủ mơ màng, khôi phục ngự lực trong cơ thể.

Tuv rằng trải qua thời gian song đã ngàn năm, nhưng bản thân Tát Già vẫn duy trì thói quen tốt là ngủ sớm dậy sớm.

Cảm nhận được bên cạnh truyền đến một tia chấn động, Tát Già khè mở mắt ra, nhìn xem Ma Văn thông tin màu vàng bên cạnh, thỉnh cầu sọi là một dây số xa lạ.

Dù thế, Tát Già cũng không có nghĩ nhiều, liền phi thường tùy ý tiếp nối liên lạc.

- Ai đó? Có chuyện gì?

Tát Già nằm trên giường, nhẹ giọng hỏi.

Nhóm dịch Lang Khách

Người dịch bagiatam

Ma Ngân vipvanda Đình Vũ

- À... Tát Già tiền bối khỏe chứ! Ta là Tiêu Hoằng. không biết gặp ngài hiện tại có phiền không, ta có mấy vấn đề muốn hỏi ngài?

Giọng nói có vẻ áy náy của Tiêu Hoằng truyền vào tai Tát Già.

,

Còn hỏi có phiền không? Người ta đã ngủ, còn nói có phiền không? Có vấn đề

H gì mà phải thỉnh giáo người ta lúc nửa đêm?

*

o>-

Đây là ý tưởng thực tế nhất trong lòng Tát Già. Tuy nhiên, cũng không có quá phận biểu lộ ra. Không thể phủ nhận, trước đó Tiêu Hoàng gieo trồng mảnh đất Tiên linh thảo, đã làm cho Tát Già có chút coi trọng Tiêu Hoàng. Trước A Di La cũng từng nói qua, Tiêu Hoàng này chính là một con quỷ hút máu tri thức.

Đối với chuyện đó, Tát Già thật đúng là không tin, chính mình đường đường là nhân vật ngự Hồn cấp năm, có được ngàn năm lịch duyệt cùng với học thức, có thể bị một tên tiểu quỷ hai mươi tuổi vét sạch được sao? Vô nghĩa! Cho dù tên tiểu quỷ này có chút không đơn giản cùng không thể.

- Không sao! Có vấn đề gì, hỏi đi!

Tát Già không hờn không giận đáp lại, bên trong giọng điệu không có nhiệt tình, cũng không có tỏ ra lạnh như băng xa cách Tiêu Hoàng ngoài ngàn dặm.

- Ái chà! Vấn đề thứ nhất: chất lỏng của Văn qua thảo và Thuyết vi quả phải làm thế nào mới có thể hòa tan với nhau, ta suy tính thiệt nhiều biện pháp, đều không được!

Tiêu Hoàng cũng không khách sáo, liền bắt đầu hỏi ngay, ở phương diện học hỏi này, Tiêu Hoàng vẫn luôn tuân theo một tư tưởng, đó chính là da mặt dày.

- Rất đơn giản, pha chế dung dịch sử dụng mật độ là 2%, có thể cho hai thứ hòa tan hoàn mỹ!

Tát Già gần như không cần nghĩ ngợi đáp ngay.

Tát Già cũng không có nghe Tiêu Hoàng trả lời thuyết phục, chỉ bằng vào thính giác nhạy bén, Tát Già có thể nghe được tiếng bút chạm trên trang giấy “sạt sạt”.

- Vấn đề thứ hai: là về tinh luyện Bạch Tinh hoa, ta phát hiện loại hoa này có một chút độc tố, không biết nên hóa giải như thế nào?

Tiêu Hoàng hỏi tiếp.

- Chất lỏng của Thiên chúc thảo, Hán cổ phấn, cây Ma Hoàng, dựa theo phân lượng 5 so với 3 so với 1 dung hợp cùng một chỗ, có thể giải quyết!

Tát Già gần như không cần nghĩ ngợi đáp lại. Đối phó với loại vấn đề này, Tát Già cảm thấy quả thực chỉ là chuyện nhỏ, nghĩ cùng không cần nghĩ.

Đồng dạng xem từ vấn đề Tiêu Hoàng hỏi, trong lòng Tát Già cũng có đánh giá đại khái trình độ của Tiêu Hoàng, còn xa không có nguy hiểm như lời của A Di La vậy. Trình độ của hắn đại khái ở trong hàng đệ tử đông đảo của A Di La, cũng chỉ thuộc vào loại trung bình.

Rạng sáng sáu giờ.

Trên bầu trời Giác Ngộ Tinh đã xuất hiện một chút ánh sáng, mặt trời từ từ dâng lên đã xua tan bóng đêm, tiếng chim hót líu lo cùng truyền vào từ ngoài cửa sổ.

Lại nhìn Tát Già đang ngồi ngay ngắn ở đầu giường, tóc hơi bù xù, sắc mặt tuy rằng chưa nói tới tiêu tụy, nhưng tuyệt đối cũng không tính là đẹp, trên mặt vẽ bắt mắt dĩ, chán ghét, bất mãn... đều hội tụ đầy đủ.

- Vấn đề thứ 172: là về kết cấu phương diện hồi hình!

Ma Văn thông tin trong tay Tát Già, lại lần nữa truyền đến thanh âm Tiêu Hoàng.

Giờ phút này Tát Già đã hơi siết chặt nắm tay, thật sự phi thường muốn lớn tiếng rít gào với Tiêu Hoàng một tiếng: “Tiểu tử ngươi còn chưa xong sao?”

Tuy nhiên, Tát Già biết, một khi mình nói ra như vậy chính là mình chống đỡ không được, chính là thua cuộc. Tát Già là ai? Đại đệ tử của A Di La, ở Thái Qua Vũ Trụ cùng là Đại được sư thanh danh hiển hách, có thể thất bại sao? Nói đùa!

- Kết cấu hồi hình, chủ yếu là súc tích năng lượng trong Ma Văn, giống như một cái kho nước nhỏ, súc tích đến trình độ nhất định nào đó liền trực tiếp thả ra!

Giọng điệu của Tát Già nhìn như tâm bình khí hòa, nhưng trong lòng hẳn vô cùng căm hận.

529. Chương 529: Ác Mộng 2

“Cốp, cốp cốp!”

Ngay thời điểm Tát Già ít nhiều đã có chút rối loạn trong lòng, bỗng nhiên vang lên mấy tiếng gõ cửa nhẹ, tiếp theo từ ngoài cửa đi vào một nữ nhân chừng hơn hai mươi tuổi, làn da trắng nõn, diện mạo thanh lệ, một mái tóc màu râm nắng, tóc đã vấn lên thành một búi tóc.

Nàng chính là đồ đệ của Tát Già, tên là Hà Phương, ngày thường cũng là chăm lo sinh hoạt hàng ngày cho Tát Già.

Nhìn thấy Tát Già ngồi ở đầu giường, Hà Phương hơi sững sốt, tiếp theo có vẻ bất ngờ, nói:

- Hôm nay sư phụ thức dậy thật sớm nha!

Tát Già khẽ liếc mắt nhìn Hà Phương một cái, sắc mặt tuy rằng nghiêm nghị, nhưng trong lòng thật cùng không phải tư vị như thế: mình đâu phải thức dậy sớm đâu, là đêm khuya hôm qua đến giờ, vốn không có ngủ!

Tuy nhiên, Tát Già cũng không nói gì thêm, nhẹ phất tay với Hà Phương áo, ý bảo nàng chờ một chút.

Gần như ngay thời điểm Hà Phương vừa mới xoay người, Ma Văn thông tin trong tay Tát Già, lại lần nữa truyền đến tiếng của Tiêu Hoàng, giọng điệu như trước là tràn ngập cung kính:

- Ta nói không phải tác dụng của kết cấu dạng hồi hình, mà là kết cấu hồi hình hình xoắn ốc của kết cấu hồi hình kéo dài ra!

“Bá!”

Gần như ngay trong nháy mắt vấn đề này vừa ra khỏi miệng Tiêu Hoàng, chỉ thấy trên nét mặt không còn kiên nhẫn của Tát Già kia đột nhiên căng thẳng. Bên trong ánh mắt trầm tĩnh hiện lên một chút kinh ngạc.

Kết cấu hồi hình hình xoắn ốc, Tát Già rất hiểu rõ, cái này rốt cuộc là dùng để làm gì, là kết cấu của kỹ thuật Đế Văn sáu hướng trở lên mới có thể dùng đến!

Không có khả năng vậy chứ?

Đây là phản ứng đầu tiên trong lòng Tát Già, kỹ thuật Đế Văn sáu hướng nhìn chung toàn bộ Thánh Đoàn, cũng không có mấy người học được, nhưng Tiêu Hoàng lại hỏi về kết cấu có liên quan với Đế Văn sáu hướng, điều này có điểm khó tin.

Chẳng lẽ tiểu tử này đã hoàn toàn nắm giữ kỹ thuật Đế Văn sáu hướng? Không có khả năng, ở trong ấn tượng của Tát Già, dường như không có người nào chỉ dạy cho tiểu tử kia mà.

Dưới tay Tát Già có mấy đồ đệ không tệ, Tát Già đều bắt tay chỉ dạy sắp gần tới năm năm, cũng chỉ vừa mới nắm giữ kỹ thuật Đế Văn hai hướng.

- Người hỏi cái này để làm gì?

Tát Già rốt cục không kìm nổi, hỏi ngược lại một câu.

- Học a, nếu không ta hỏi làm gì? Ồ? Ta dường như đã hiểu, kết cấu hồi hình hình xoắn ốc có phải sử dụng để giảm sức ép hay không, giảm bớt chủ văn sinh ra năng lượng đối với xung lực của Tái thạch, giống như trang bị giảm xóc của Ma Văn Xa?

Tiêu Hoàng nói tiếp.

Nghe nói lời này, lại nhìn trên trán Tát Già đã chảy ra một lớp mồ hôi, hẳn tuyệt đối không dám tưởng tượng, Tiêu Hoàng lại không thấy mà thông suốt đối với kết cấu có chút phức tạp này.

- Người nói đúng!

Tát Già nhẹ giọng đáp lại, sau đó hơi cẩn thận hỏi:

- Xem ra người đã có nghiên cứu không ít về kỹ thuật Để Văn!

- Cũng tạm thôi! Chỉ là đang nghiên cứu, còn không có nắm giữ đâu!

Tiêu Hoảng trả lời có vẻ rất hạ thấp, Tát Già không biết rằng, theo như lời Tiêu Hoảng nắm giữ, chính là chỉ kỹ thuật Để Văn tám hướng, kỹ thuật Để Văn này hiện nay là cảnh giới cao nhất.

- Ngoài ra, còn có mấy vấn đề, tuy nhiên thời gian hơi muộn rồi đợi hồi sau, ta cũng có chút mệt mỏi rồi! Tát Già tiền bối hẹn gặp lại!

Tiêu Hoảng nói tiếp, sau đó liền phi thường cung kính cất liên lạc, chỉ để lại Tát Già ngậy ra như phồng trên giường.

Nhóm dịch Lang Khách Người dịch bagiatam

Ma Ngân vipvanda Đình Vũ

Không hề nghi ngờ. thời điểm này Tát Già, đã bắt đầu cảm thấy Tiêu Hoảng có chút không thích hợp, chính là không có nói thẳng ra thôi.

Nghe câu “hẹn gặp lại” của Tiêu Hoảng, trong lòng Tát Già tràn ngập bất đắc dĩ
thậm nói: “Tốt hơn là đừng gặp lại!”

Chỉ có điều câu nói như vậy, Tát Già sẽ không nói ra, con người hán đã hơn một ngàn tuổi, có thể còn e ngại một tên tiểu quỳ hơn hai mươi tuổi hay sao?

Tra tấn Tát Già một buổi tối, thời điểm này, Tiêu Hoảng cũng không có lựa chọn nghỉ ngơi, mà bắt đầu sắp xếp lại vấn đề... hoàn toàn ghi nhớ kỹ các đạo lý đã thông hiểu.

Đồng dạng trải qua một loạt câu hỏi này, Tiêu Hoảng không sai biệt lắm đã nắm giữ cơ bản về kỹ thuật Ôn Nhuận. Không thể phủ nhận, lần này ít nhiều nhờ có Tát Già, hiện tại Tiêu Hoảng đã mơ hồ cảm nhận được, đi vào Thánh dân không nói đến thân phận cao thấp, có thể hấp thu được tri thức ở nơi này mới là trọng yếu nhất.

Thẳng đến mười giờ sáng, sắp xếp lại xong tất cả vấn đề, Tiêu Hoảng mới nằm trên dây ngũ ngáy “o o”.

Với cảm giác mỗi một Tiêu Hoảng ngũ thẳng một giấc tới hai giờ chiều, sau khi tỉnh lại liền bắt đầu tiếp tục giống như con quay, xoay tròn.

Từ trên dầm thừng nhảy xuống, Tiêu Hoảng liền cầm cái cuốc đi vào vườn trồng Tiên linh thảo, làm sạch sẽ cỏ dại rải rác, hiện giờ Tiên linh thảo xanh mượt đã lên cao hơn đầu gối.

Nhìn theo góc độ thường quy, độ cao này đã là tiêu chuẩn của Tiên linh thảo, nhưng đối với Ma Văn thúc đẩy tăng cao sinh trưởng Tiên linh thảo, độ cao còn không chỉ như thế.

Xử lý xong vườn Tiên linh thảo xanh mượt trước mắt, Tiêu Hoảng một người một cuốc ngơ ngác nhìn trong chốc lát, vùng ruộng đất này một ngày một biến đổi, không thể nghi ngờ Tiêu Hoảng cũng tràn ngập một tia chờ mong, không biết tương lai chúng nó sẽ biến thành bộ dáng gì nữa?

Ngơ ngác xem xét một hồi lâu, Tiêu Hoảng mới vác cuốc, lau mồ hôi trên đầu, đi về tới nhà gỗ.

Uống mấy ngụm nước suối trong mát, lại tùy tiện ăn vài thứ, Tiêu Hoảng lại lần nữa đeo túi hành trang tùy thân, rời nhà gỗ, định đi Vĩnh ngạn Tinh một chuyến, thu mua một ít tài liệu chế tạo Ma Văn, nhất định phải lấy của Bắc Sơn 2500 điểm thành tựu kia.

Nên biết rằng, 2500 điểm thành tựu này, nếu biến hóa trở thành tiền mặt, sẽ đạt tới 2 vạn rưỡi kim tệ, nhưng là gần như không có người nào đi đổi, bởi vì điểm thành tựu này chỉ có thể đổi thành tiền mặt, nhưng tiền mặt dù có nhiều bao nhiêu đi nữa cũng không thể đổi thành điểm thành tựu.

Mà trên thực tế, giá trị mỗi một điểm thành tựu đều vượt xa 10 kim tệ.

Chỉ tiêu phí 8000 kim tệ, có thể đổi lấy 2500 điểm thành tựu, việc làm ăn này Tiêu Hoảng tính thế nào, đều cảm thấy được lợi vô cùng lớn.

Xuyên qua khe nứt không gian, đi vào Uyển Vị Thành ở Vĩnh Ngạn Tỉnh, Tiêu Hoảng liền một khắc không ngừng chạy tới cửa hàng Ma Văn Hán Nặc, nơi đó tài liệu Ma Văn so ra tương đối đầy đủ hơn các nơi khác.

Chỉ cần không phải là loại ngự linh thủy là thứ cực độ khan hiếm gì đó, hầu hết tài liệu chỉ cần có thể trả đủ tiền, liền có thể lấy vào tay.

Bởi vì trước đã tới một lần, lần này Tiêu Hoảng tới đây, xem như ngựa quen đường cũ.

Rất nhanh, Tiêu Hoảng liền theo Ma Văn thang máy đi lên tầng năm cửa hàng Ma Văn, bắt đầu ở bên trong này, lựa chọn mua sắm tài liệu chế tạo Ma Văn.

Không chỉ là mua sắm tài liệu chế tạo Ma Văn cho Bác Tư, còn phải mua tài liệu chế tạo Ôn nhuận dịch, cùng với một số các tài liệu luyện tập khác.

Tuy nhiên, ngay lúc Tiêu Hoảng đi theo tiểu thư hướng dẫn mua sắm, không ngừng đi tới đi lui các quầy hàng, bỗng nhiên từ ngòai cửa truyền đến một hồi tiếng xôn xao, tiếp theo Tiêu Hoảng liền nhìn thấy ngòai cửa vù vù kéo vào một đám người.

Đầu lĩnh chính là một nam nhân thân mặc sa y màu trắng rộng thùng thình, xem theo tướng mạo chừng hơn bốn mươi tuổi, giá trị quần áo mặc trên người đại khái

Nhóm dịch Lang Khách Ngươi dịch bagiatam

Ma Ngân vipvanda Đình Vũ

tương đương với Tiêu Hoảng, bất đồng chính là màu sắc.

Lại nhìn phía sau người này là một đám đông người, trong đó vài người mặc một thân bố giáp nhuộm kim ti, vừa thấy chính là giá trị xa xỉ. Xem từ cách ăn

mặc, Tiêu Hoảng gần như chỉ liếc mắt một cái liền có thể nhìn ra được, những người này đều đến từ Thánh dân.

Trên thực tế, nam nhân bốn mươi tuổi này chính là Hà Bác Tư, ở Vĩnh Ngạn Tỉnh này thanh danh hiển hách, ngay cả ở Thánh dân cùng là người nổi tiếng.

Mà ở bên cạnh Hà Bác Tư, một vị nam nhân trung niên thân mặc tây trang màu đen, tóc chải vuốt thật láng bóng, vừa thấy là biết người khá giả. Chỉ có điều thời điểm này, hắn ở bên cạnh Hà Bác Tư lại là một bộ dáng cúi đầu khom lưng. Hắn đúng là tổng quản của cửa hàng Ma Văn Hán Nặc, tên là Thường Kiên.

Nơi Hà Bác Tư đi qua, mọi người đều cung kính cúi chào, không dám có mảy mao lỗ mào.

- Hà tiên sinh! Khó được hôm nay ngài đại giá quang lâm, những thứ kia, ngài có thể tùy tiện chọn lựa, lão bản nói, ngài đến, tất cả tài liệu đều giảm 5%

Tổng quản Thường Kiên mặt đầy ý cười nịnh nói.

Về phần Hà Bác Tư không có đáp lại, mà bày ra một bộ dáng tiên phong đạo cốt, khề gật gật đầu, thường thường nhẹ gờ lên cánh tay chỉ vào hàng hóa, liền thấy nhóm trợ thủ kiêm đồ đệ ở bên cạnh tiến lên thu lấy tài liệu.

Dáng vẻ ngạo mạn như vậy, không thể phủ nhận dĩ vãng Tiêu Hoảng nhìn thấy thật đúng là cùng không nhiều lắm, nhất là từ sau khi vào quân đội.

- Người này ai vậy?

Tiêu Hoảng hơi quá phận liếc nhìn tiểu thư hướng dẫn bên cạnh dò hỏi.

- Không biết sao! Ngài ngay cả mặt hắn đều không biết? Ngài vừa tới không lâu đi, ta nói cho ngài biết, hắn là Hà Bác Tư siêu cấp Chế Văn đại sư đấy.

Tiểu thư hướng dẫn bày ra một bộ dáng khoa trương, hạ giọng nói:

- Cửa hàng Ma Văn Hán Nặc này, sở dĩ có thể trở thành cửa hàng Ma Văn đỉnh cấp ở Vĩnh Ngạn Tinh, hoàn toàn dựa vào hãn duy trì. Nếu cửa hàng Ma Văn nào có xu thế lật ngược vượt qua, hãn liền trực tiếp ném ra một cái Ma Văn, tổ chức một lần hội đấu giá, nhân khí liền trực tiếp tụ lại đây. Kỹ thuật Để Văn bốn hướng đấy, chỉ bằng vào một điểm này là được ngạo thế Vĩnh Ngạn Tinh rồi.

- Không phải vậy chứ? Nghe nói bên trong Thánh Đoàn, có năm hướng, sáu hướng thậm chí là kỹ thuật Để Văn tám hướng, vẫn là có, như thế nào Hà Bác Tư lại chiếm độc quyền?

Tiêu Hoàng có chút khó hiểu hỏi.

- Năm hướng, sáu hướng? Đó đều là tồn tại siêu cấp Chế Văn đại sư, nếu có thể giao dịch được với hạng người này, đều là quan lớn của đế quốc, thậm chí là các thủ lĩnh, về phần bát hướng, trời ạ, cái đó ở trong mắt những bình dân chúng ta, gần như chính là tồn tại cấp thần tiên, ngay cả quan lớn đế quốc, đều phải cung kính tuyệt đối!

Tiểu thư hướng dẫn bày ra một vẻ mặt khoa trương nói. Tuy nhiên, ngay sau đó, liền bày ra một bộ dáng cực độ cung kính, bịt khóe miệng lại.

Vì thời điểm này Hà Bác Tư đi một vòng, đã tới trước mặt Tiêu Hoàng và tiểu thư hướng dẫn.

Lúc này Hà Bác Tư, tự nhiên có thể nhìn thấy trang phục của Tiêu Hoàng, đồng dạng cũng có thể nhìn ra là người của Thánh Đoàn. Tuy nhiên quần áo màu xanh thường thường đại biểu cho thân phận ngoại đồ, ở Phạm Cương Tinh cái loại nhân vật cấp thấp này đầy đường, bởi vậy, Hà Bác Tư không hề nhìn tới Tiêu Hoàng.

Ánh mắt không hề nhìn trên người Tiêu Hoàng, Hà Bác Tư chỉ khê giờ tay chỉ chỉ một tổ tài liệu bên cạnh Tiêu Hoàng, sau đó trong vòng vây quanh cùng tán dương của mọi người, hãn rời đi nơi khác.

Bộ dạng Hà Bác Tư như thế, ít nhiều làm cho Tiêu Hoàng cảm thấy có chút không vừa mắt. Tuy nhiên, cũng không có phát tác quá lớn, liền ra hiệu bảo tiểu thư hướng dẫn tiếp tục dẫn đường, thu mua tài liệu.

Tiểu thư hướng dẫn tự nhiên nghe theo, cũng không dám có mảy mảy khinh thị Tiêu Hoàng, dù sao cũng là một người vừa ra tay chính là thu mua tài liệu cả vạn kim tệ, sao có thể là người tầm thường?

530. Chương 530: Sáng Tạo Kỹ Thuật

Thu mua tất cả tài liệu cần thiết xong, khi Tiêu Hoàng rời cửa hàng Ma Văn

Hán Nặc, mặt trời chiều đã ngã về tây.

Không có ở lại Uyển Vị Thành quá lâu, Tiêu Hoàng liền khởi động Lưu Văn, rất nhanh bav tới nhà gỗ Vạn Thảo Viên số 7, trên cơ bản, hiện tại nơi đó coi như là nhà của Tiêu Hoàng.

Bởi vì Uyển Vị Thành sai giờ so với Vạn Thảo Viên số 7 chỗ Tiêu Hoàng ở kém không có mấy, bởi vậy, khi Tiêu Hoàng quay về đến nhà gỗ trời đã hoàn toàn tối đen.

Đặt tài liệu ước chừng giá trị 12000 kim tệ qua một bên, Tiêu Hoàng liền tiếp tục ngồi bên bàn gỗ, cùng không phải chế tạo Chiến Văn gì, mà tính toán pha chế Ôn nhuận dịch của mình, thử nghiệm xem sao.

Tuy rằng chế tạo Chiến Văn cho Bác Sơn có thể kiếm tới 2500 điểm thành tựu, nhưng thật đúng là Tiêu Hoàng cũng không phải tích cực như vậy.

Kỹ thật, ở trong mắt Tiêu Hoàng xem ra, bản thân Ôn nhuận dịch giá trị cũng không cao lắm, Tiêu Hoàng coi trọng chính là điểm mấu chốt kỹ thuật của Ôn nhuận dịch, nếu có thể cải tiến nó, ứng dụng vào chỗ khác, giá trị khẳng định không thể đo lường.

Tỷ dụ như phối chế ra dung dịch loại mới tăng lên Ngự lực, cũng ví dụ như trực tiếp dùng nó chữa trị Ngự lực... đương nhiên điều kiện tiên quyết là cần cải tiến, mà điều kiện cải tiến trước tiên chính là hiểu rõ hoàn toàn triệt để loại kỹ thuật này.

Tiếp theo Tiêu Hoàng lấy ra tất cả tài liệu cần thiết, rồi bắt đầu lấy ra “Lân Kim” chế tạo Ma Văn cần cho Ôn nhuận, cùng với pha chế dung dịch tương ứng.

Mà Tiêu Hoảng chế tạo Ma Văn cũng là một loại Ma Văn thẩm thấu năng lượng, có thể phóng thích năng lượng bên trong Ma Văn, dung nhập bên trong dung dịch, cho nó đạt tới hiệu quả kỳ dị.

Bởi vậy, đừng nhìn chỉ là chế tạo một lọ dung dịch mà thôi, phương diện này bao gồm rất nhiều kỹ thuật mới, đồng dạng cũng là cung cấp rất nhiều ý nghĩ mới cho Tiêu Hoảng sau này chế tạo Ma Văn.

Ví dụ như: sau này khi phối chế Ma Văn dịch, là có thể trước chế tạo một cái Ma Văn thẩm thấu năng lượng, rót một ít năng lượng kỳ lạ đó vào trước bên trong Ma Văn dịch, sau đó mới chế tạo Ma Văn.

Có thể nói, một đặc tính của Tiêu Hoảng này cùng đúng thực bị A Di La nói trúng phóc, đó là Tiêu Hoảng có thể phân giải một loại kỹ thuật, trở thành nhiều kỹ thuật, sau đó một lần nữa tổ hợp trở thành một kỹ thuật mới, khiến người ta không thể nghĩ ra được.

Trải qua ước chừng một giờ chế tạo, ở trước mặt Tiêu Hoảng đã hình thành bảy bình dung dịch màu sắc khác nhau, cùng với ba cái Ma Văn thẩm thấu năng lượng có kết cấu đặc thù.

Hơi kiểm tra lại một chút tính trạng của bảy bình dung dịch, xác nhận màu sắc, mùi vị không có vấn đề, Tiêu Hoảng mới lấy ba bình dung dịch trong đó, trên nắp đặt Ma Văn thẩm thấu năng lượng bất đồng, sau đó khởi động ma văn.

Trong nháy mắt, chỉ thấy ba cái Ma Văn thẩm thấu năng lượng này đang từ từ phóng xuất ra một số điểm sáng trong suốt, bay vào bên trong dung dịch, sau đó từng chút từng chút hòa tan.

Sau một lát, đại khái chỉ qua thời gian vài phút, lại nhìn ngoài nắp ba bình dung dịch có Ma Văn thẩm thấu năng lượng, đã bắt đầu từ từ phát ra ánh h h quang.

Về phần bốn bình kia thì Tiêu Hoảng bắt đầu đun nóng, mức độ đun nóng đồng dạng đều phải nghiêm khắc theo yêu cầu của mỗi loại.

Từ đầu đến cuối, Tiêu Hoảng rất chuyên chú, không dám có mảy mảy sơ suất.

Sau khi xử lý xong bảy bình dung dịch, Tiêu Hoảng liền dựa theo thứ tự, từng chút từng chút trộn bảy bình dung dịch vào với nhau, cuối cùng hình thành một lọ dung dịch có màu vàng nhạt. Bên trong chất lỏng, thường thường có thể nhìn thấy lóe ra sóng năng lượng màu lam sẫm, nhẹ nhàng lướt qua, giống như là cực quang.

- Hẳn là không sai biệt lắm rồi!

Tiêu Hoảng nhẹ giọng lẩm bẩm, lại đưa sát mũi vào ngửi, cảm nhận có mùi nhàn nhạt.

Nhóm dịch Lang Khách

Người dịch bagiatam

Ma Ngân vipvanda Đình Vũ

So với miêu tả bên trong Ôn nhuận, đại khái tương đương, dùng đầu lưỡi liếm mềm thử, vị hơi lạt cùng đúng y như trong giới thiệu về tính chất của Ôn nhuận.

Có phát hiện như vậy, trên mặt Tiêu Hoảng mơ hồ hiện lên một chút vẻ vui mừng , không sai biệt lắm thành công rồi.

Tiếp theo Tiêu Hoảng; không có dừng lại lâu, liền bắt đầu ngựa không dừng vó, phân biệt rót dung dịch trong bảy ống nghiệm này vào bảy cái bình rồi đậy kín, cùng rút hết không khí bên trong ra, để đạt tới trạng thái chân không.

Tiêu Hoảng chế tạo ra bảy bình Ôn nhuận dịch, chính là phí tổn cùng đã tới hơn 2000 kim tệ, mức độ quý báu của nó không cần nói cũng biết.

Chỉ hơi đánh giá một chút bảy bình dung dịch trong tay, Tiêu Hoảng liền lấy ra trong đó một bình, mở nắp uống một hơi cạn sạch.

Sau đó liền nằm thẳng trên tấm phản gỗ cứng rắn, nhắm mắt dưỡng thần.

Đại khái chỉ qua hai phút, theo được tính của Ôn nhuận dịch phát tác, Tiêu Hoằng liền có thể cảm nhận rõ ràng, một đoàn Ôn nhuận dịch trong bụng kia sau khi tiếp xúc với Ngự lực trong cơ thể, trong nháy mắt liền bốc hơi lên, cùng lúc đó bắt đầu rót vào đến các bộ phận thân thể.

Đồng thời, Tiêu Hoằng đột nhiên cảm nhận được, Ngự lực trong cơ thể, dường như bị vô số bàn tay nhỏ bé tinh tế nhẹ nhàng mát xa, mới đầu còn có một chút không thích ứng, nhưng kế tiếp Tiêu Hoằng có thể cảm nhận được rõ ràng một loại sáng khoái nói không nên lời, lan khắp toàn thân.

Đồng dạng thời điểm này Ngự lực căng thẳng trong cơ thể, cùng bắt đầu từng chút từng chút trầm tĩnh lại, cùng với Ngự lực đang trầm tĩnh lại, còn kèm theo tâm cảnh hơi nôn nóng của mình.

Có cảm giác như vậy thật rất tốt, giống như đặt mình trong một khu rừng tường hòa, ánh mặt trời chiếu lên mặt, không có mảy may ồn ào huyền ảo.

Cảm giác này kéo dài ước chừng nửa tiếng, khi Tiêu Hoằng lại lần nữa mở ra hai mắt, Tiêu Hoằng đột nhiên cảm thấy, thân thể cùng với Ngự lực lập tức trở nên vô cùng nhẹ nhàng, cả người có cảm giác như bøv bøv.

Đồng dạng, cũng có thể cảm nhận được rõ ràng, trạng thái Ngự lực trong cơ thể trở nên vô cùng khỏe khoắn, cảm giác mệt mỏi vì đêm qua không ngủ, đã không còn sót lại chút gì.

- Thứ tốt đây!

Tiêu Hoằng không kèm được bật thốt ra, Ngay sau đó, liền tiếp tục ngồi trước bàn gỗ, bắt đầu hết sức chuyên chú lấy ra toàn bộ kỹ thuật thâm thấu năng lượng, từ bên trong Ngự Độ, tiến hành nghiên cứu mở rộng thêm một bước.

Tranh thủ ứng dụng vào bên trong chế tạo Ma Văn dịch, mà không phải Ôn nhuận dịch đơn thuần, cùng thường thường lật xem một chút mười quyển sách mình thuê mượn về.

Tối đêm khuva, chỉ thấy mấy quyển sách bên cạnh Tiêu Hoằng, đều đã được lật xem hết, trước mặt một bản bút kỹ mới tinh, lại lần nữa phủ kín đủ các loại đồ hình, cùng với chữ viết và ký hiệu tương ứng.

- Như thế nào muốn làm, lại xuất hiện nhiều vấn đề như vậy?

Tiêu Hoằng liếc nhìn bản bút kỹ chỉ chít hơn một trăm vấn đề. Tuy rằng chính mình đã cố gắng giải quyết hơn ba mươi cái, nhưng vẫn còn tới hơn bảy mươi cái vấn đề hóc búa.

Nếu phải giải quyết từng cái tối thiểu phải cần thời gian mấy ngày. Hết cách rơi vào đường cùng, hay nói là dứt khoát để tiết kiệm thời gian, Tiêu Hoằng lại một lần nữa dời ánh mắt nhìn Ma Văn thông tin, cùng với phiến lá cây nhỏ Tát Già lưu lại kia.

- Được rồi! Đây là một lần cuối cùng! Chà chà... tận khả năng là một lần cuối đi!

Tiêu Hoằng nhẹ giọng lẩm bẩm, tiếp theo liền có chút ngượng ngùng cầm lấy Ma Văn thông tin phát ra lời kêu gọi tới Tát Già...

Giờ phút này như trước là mười hai khuva, Tát Già ở Ngộ Giác Tinh kỹ thật thời gian cũng không khác biệt lắm, đồng dạng là đêm khuva.

Ngàn năm nay Tát Già vẫn giữ thói quen ngủ sớm, thời điểm này đang trong giấc ngủ mơ, cảm nhận được Ma Văn thông tin bên cạnh truyền đến chấn động, khóe miệng Tát Già không kèm được giật giật mấy cái, hơi mở ra hai mắt nhìn lại,

Nhóm cliche Lang Khách Người dịch bagiatam

Ma Ngân vipvanda Đình Vũ

bên trong Ma Văn thông tin, là một dãy số khắc sâu ấn tượng với Tát Già: chính là Tiêu Hoằng!

Nhìn thấy dãy số này, Tát Già vốn từ trước đến nay luôn bình thản, trên mặt rốt cục lộ ra một chút vẻ không kiên nhẫn, nhưng cũng không có cách nào. A Di La từng nhắc nhở, không cần cho Tiêu Hoằng bất kỳ ưu đãi nào, nhưng bảo Tát Già tận khả năng âm thầm chiếu cố một chút cho Tiêu Hoằng, trong đó dường như bao gồm bất cứ lúc nào cũng phải tiếp nối Ma Văn thông tin.

- Tắt Già đại nhân! Không biết, ngài có thời gian hay không? Ta có mấy vấn đề xin thỉnh giáo ngài!

Ngay trong nháy mắt Tắt Già vừa mới tiếp nối liên lạc, thanh âm cực độ cung kính của Tiêu Hoàng truyền tới tai Tắt Già.

Mà thời điểm này Tắt Già chỉ cảm thấy trong đầu “ông” một tiếng, tuy nhiên, vẫn nhẹ giọng nói:

-Hỏi đi!

Kế tiếp tình hình có thể nghĩ mà biết.

Hơn bảy mươi cái vấn đề, ước chừng đến quá nửa đêm hơn bốn giờ sáng, Tiêu Hoàng mới tính hoàn toàn buông tha cho Tắt Già.

Theo cửa sổ, nhìn về phía chân trời đã xuất hiện một chút ánh sáng. Thời điểm này Tắt Già ít nhiều đã bắt đầu hối hận, lúc trước vì sao phải đáp ứng Tiêu Hoàng, cho phép hắn hỏi về vấn đề học thuật?

Kết quả, để cho tên Tiêu Hoàng này biến thành Ma quỷ, đợi đến đêm khuya mười hai giờ, dường như muốn chiếm lấy thân thể người ta.

- Nhất định phải tìm một biện pháp, ngăn lại tình huống này mới được a! Nếu không, hàng đêm đừng nghĩ tới ngủ nghỉ!

Tắt Già không kềm được lăm bầm, càng chết người hơn là bị Tiêu Hoàng phá bình mất hơn bốn tiếng, Tắt Già lại không ngủ tiếp được.

Trái lại ở bên kia, Tiêu Hoàng ngồi bên bàn viết mắt còn tỏa sáng, vừa rồi thông qua thỉnh giáo Tắt Già, ý nghĩ trong đầu óc Tiêu Hoàng có thể nói đang không ngừng sinh sôi nảy nở, không ngừng biến hóa, cả người có vẻ hưng phấn dị thường.

Đối với làm thế nào ứng dụng Ma Văn thẩm thấu năng lượng vào trong Ma Văn dịch, hắn đã có một ý nghĩ phi thường tốt, nếu có thể hoàn toàn, không thể nghi ngờ sẽ trở thành kế tiếp mặt lăm vãn, vãn trong vãn, Để Vãn, Tiêu Hoàng lại tiếp tục nắm giữ một kỹ thuật của Ma Văn cường hóa.

Vừa nghĩ đến đây, trong lòng Tiêu Hoàng tràn ngập vô tận hưng phấn.

Hiện tại, đối với Thánh Đan, Tiêu Hoàng càng ngày càng thích thú, dĩ vãng gặp phải vấn đề chỉ có thể tự mình khổ sở mò mẫm, hiện tại thì khác, có Tắt Già cao thủ siêu cấp như vậy, có số vấn đề cần nghiên cứu cả ngày, hiện tại chỉ cần hỏi một câu là xong.

Hơn nữa Tiêu Hoàng biết rõ rằng, nếu có thể trở thành đệ tử của A Di La, tự mình được A Di La chỉ điểm, trợ giúp đối với mình sẽ còn lớn hơn nữa.

Đảo mắt một ngày quá đi, mười giờ sáng, Tiêu Hoàng chỉ nghỉ ngơi vài tiếng, liền bật ngồi dậy lên, tiếp tục nghiên cứu công việc ngày hôm qua chưa hoàn thành, thậm chí ngay cả ăn cơm đều không quản tới.

Lại trôi qua hai giờ, lần này, Tiêu Hoàng mới hoàn toàn cải tạo xong kỹ thuật Ma Văn thẩm thấu năng lượng.

Đối với Ma Văn thẩm thấu năng lượng, chỉ còn là hình thức cấu tạo cơ bản bên ngoài, còn lại đều đã bị Tiêu Hoàng thay đổi, hình thành một loại kỹ thuật chuyên biệt thuộc về Tiêu Hoàng.

Cẩn thận ôn tập một lần chỉnh sửa lại một chút tri thức ở trong óc... nhất nhất ghi vào bản ghi chép, Tiêu Hoàng liền từ trong tủ trữ vật lấy ra tài liệu chế tạo Chiến Văn.

Cái Chiến Văn này chính là chế tạo cho Bác Sơn, đồng thời cùng là Tiêu Hoàng định thí nghiệm một chút, kỹ thuật Ma Văn thẩm thấu năng lượng rốt cuộc có thể đạt tới hiệu quả như thế nào

531. Chương 531: Giao Hàng

Trong đầu Tiêu Hoàng đã có ý tưởng khái quát về nhu cầu của Bác Sơn. đó là nhái lại Ma Văn dạng xiềng xích của Hà Long từng sử dụng, tiến hành chế tạo cải tiến.

Lấy ra một khối Tái thạch Áo dinh, Tiêu Hoàng không mài thành văn mặt lõm, thực tế Tiêu Hoàng không có dự tính sử dụng văn trong văn, nguyên nhân là vì tiêu hao ngũ lực quá lớn, dù sao Tiêu Hoàng chỉ có giao tình hơi hợt với Bác Sơn, thật không cần phải trả giá nhiều như vậy.

Theo Tiêu Hoàng thấy, chỉ cần đạt tới yêu cầu của Bác Sơn, tiện tay thí nghiệm kỹ thuật thẩm thấu năng lượng có tốt không, vậy là được rồi.

Ở trong đầu suy xét hình thức Chiến văn cần chế tạo một lần nữa, Tiêu Hoàng lấy ra Luân Kim, bắt đầu nhanh chóng tạo hình trên Tái thạch, đầu tiên phải điêu khắc Đế văn năm chiều.

Xuống đao thật tùy ý, hoàn toàn là điêu khắc theo dạng thí nghiệm thử.

Bởi vì trước đó Tiêu Hoàng đã có trụ cột tạo hình rất nhiều Chiến văn, bởi vậy ngoại trừ kỹ thuật Đế văn năm chiều, ít nhiều còn tốn chút thời gian, những chỗ còn lại đều vô cùng nhanh, giống như cầm bút vẽ vờ trên Tái thạch.

20 phút sau, Tái thạch trong tay đã được Tiêu Hoàng điêu khắc ra. Đặt Tái thạch sang một bên, Tiêu Hoàng tiếp tục chế tạo Ma Văn thẩm thấu năng lượng mà mình cải tiến, đồng thời cũng sử dụng kỹ thuật Đế văn năm chiều, vừa chế tạo đồng thời pha chế Ma Văn dịch cần thiết.

Sau đó đặt Ma Văn thẩm thấu năng lượng chế tạo xong, phủ lên Ma Văn dịch đặc biệt chế tạo.

Một lát sau, trong hai bình thủy tinh bằng ngón cái trước mặt Tiêu Hoàng, Ma Văn dịch màu da cam tản ra chút ánh huỳnh quang.

Mỗi một Ma Văn dịch có bổ thêm phần mặt Hàn băng vạn năm, Tiêu Hoàng rót Ma Văn dịch vào trong văn lộ Tái thạch, sau đó kích hoạt.

Một loạt động tác này mới là mấu chốt trong mấu chốt đối với Tiêu Hoàng, cũng là bước quan trọng quyết định kỹ thuật thẩm thấu năng lượng có thể ứng được vào Ma Văn hay không.

Làm cho Tiêu Hoàng thấy may mắn, đó là toàn bộ quá trình vô cùng thuận lợi, mọi thứ đều bình thường.

Nhìn Ma Văn mới tinh trong tay, trên Tái thạch Áo dinh màu xám, văn lộ màu cam và vàng đan xen, nhìn rất lưu loát nhưng vô cùng hoa lệ. ngoại trừ Đế văn giống như đốm sáng trên bầu trời, trên chủ văn được ứng dụng Ma Văn thẩm thấu năng lượng, thường thường hiện lên hào quang nhiều màu nhàn nhạt, hòa lẫn cùng Đế văn trở nên xinh đẹp.

Chỉ nhìn từ bề ngoài, nó cũng đã cao hơn một cấp so với Ma Văn bình thường.

Đưa ngũ lực của mình vào trong, Tiêu Hoàng cảm nhận rõ được 10.000 cổ năng lượng tươi sống, bên trong mỗi một cổ năng lượng đều ẩn chứa một tia kỳ dị, năng lượng bị đóng kín như sẵn sàng bùng phát. Đây chính là hiệu quả của kỹ thuật thẩm thấu năng lượng tạo thành, cũng là thứ mà Tiêu Hoàng muốn nhìn thấy.

Cầm khối Ma Văn mới tinh này, đi tới chỗ bằng phẳng đằng sau nhà gỗ, Tiêu Hoàng khởi động nó lên. Quá trình khởi động rất trôi chảy, chớp mắt là Tiêu Hoàng cảm thấy trong cánh tay tràn ngập năng lượng cực kỳ sinh động.

Cánh tay hơi động đậy, dây xích màu cam vụt một cái mọc ra từ tay Tiêu Hoàng, đầu dây xích còn có chùy năng lượng phủ đầy gai nhọn, nhìn không khác gì Lưu tinh chùy.

Liếc trong cây cối có một tảng đá lớn cao chừng 2m, mọc đầy rêu xanh, Tiêu Hoàng đột nhiên điều động Ngũ lực, vung tay lên, ném Lưu tinh chùy năng lượng trong tay đánh sang đó.

Nhổm dịch Lăng Khách

Người dịch taneoka

Ma Ngân vipvandan. Đình Vũ

Chùy năng lượng văng ra, dây xích nhanh chóng kéo dài, Tiêu Hoàng cảm nhận được cổ năng lượng khép kín hoàn toàn được phóng thích ra.

Sau một tiếng nổ, khối đá cao 2m kia đã bị nổ không còn, hơn nữa ở chỗ kia hình thành một cái hố sâu. Tiếp theo, hai gốc cây to như eo người cùng ngã xuống.

- Cũng không tệ, thành công rồi.

Nhìn cảnh tượng cách đó 10m, Tiêu Hoàng không khỏi hiện lên mỉm cười vui vẻ.

Không phải là vì Chiến văn loại độn kích, mà là Tiêu Hoàng phát minh phương pháp thẩm thấu năng lượng thành công, đạt tới hiệu quả cường hóa Ma Văn.

Tăng lên tính năng, tuy rằng chỉ tương đương với một nửa văn trong văn, nhưng tốt xấu gì cũng là tăng lên. Quan trọng hơn là lần này chỉ thử nghiệm, Tiêu Hoàng còn có thể không ngừng cải tiến.

Không thí nghiệm nhiều, thu hồi Chiến văn mới tinh, Tiêu Hoàng quay về nhà gỗ, ăn một chút, Tiêu Hoàng lại vào bàn tiếp tục nghiên cứu.

Lần này, Tiêu Hoàng phải nghiên cứu Ôn nhuận dịch mở rộng sang kỹ thuật khác, đó là chế tạo nước thuốc kiểu mới có thể giúp tăng lên Ngự lực, đây cũng là thứ mà Tiêu Hoàng đang cần gấp.

Bởi vì muốn có thành tựu, thì phải không ngừng tăng lên Ngự lực. Còn bây giờ, đã không có máu Kim quan điều, cũng không có hang động Mặc ngân, Tiêu Hoàng chỉ có thể nghĩ cách khác, tìm kiếm cách khác tăng cường Ngự lực của mình.

Mọi chuyện phải dựa vào chính mình, đây là thói quen mà Tiêu Hoàng hình thành trong hoàn cảnh cô độc lâu dài.

Cứ thế, Tiêu Hoàng nghiên cứu đến mười mấy tiếng, ngoại trừ ngẫu nhiên uống chút nước, phần lớn thời gian đều không động đậy, đầu óc không ngừng vận hành cao tốc.

Kỹ thuật chủ yếu vận dụng đặc tính lớn nhất của Ôn nhuận dịch, đó là tiếp xúc với ngự lực sẽ nhanh chóng bốc hơi, cho ngự lực dễ hấp thu.

Thoáng cái một ngày trôi qua, Tiêu Hoàng đã có đột phá trong nghiên cứu nước thuốc tăng lên ngự lực, đương nhiên cái này phải quỵết kết cho Tát Già giúp đỡ hôm qua. Tuy rằng thâm hạ quuyết tâm không quấy rầy Tát Già, nhưng bị mấy chục chỗ khó vậy khốn, Tiêu Hoàng liền không nhận được.

Đồng thời, hôm nay là ngày ước định giao hàng với Bác Sơn.

Lúc này, Bác Sơn đang không sánh tiếp khác Tàng thư các, rít gào vào Ma Văn thông tin.

- Cái gì? Một cái Ma Văn kỹ thuật Để văn hai chiều, người muốn 2000 điểm thành tựu, có phải tiểu tử người điên rồi hay không?

Bác Sơn tràn đầy bất mãn, thét lên.

- Hết cách, bây giờ đều là giá này, chế tạo Chiến văn thể này rất hao tinh lực.

Bên trong Ma Văn thông tin truyền ra tiếng nói của Triệu Quân, giọng nói tùy tiện trịch thượng, còn có chút xa cách.

Trên thực tế, đây là thể hiện của ai có kỹ thuật thì là đại gia.

Vương Bác nhìn Ma Văn thông tin, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, bây giờ hắn đang cần gấp một cái Ma Văn hộ thân. Chiến văn loại độn kích của hắn trước đó đã hao hết, thử nghĩ xem, đường đường Ngự văn giữ Ngự sư cấp bốn, đệ tử của A Di La, lần lộn đến giờ mà ngay cả Chiến văn thuận tay cũng không có, bị thảm cỡ nào.

Triệu Quần tự nhiên biết rõ, quyết đoán lên giá, bây giờ không chém Bác Sơn một cái, còn chờ khi nào? Triệu Quần cũng biết, dựa vào quan hệ nhân mạch hay là địa vị ở Thánh Đàn của Bác Sơn lúc này, cùng chỉ có thể cầu hần.

Nhóm dịch Lãng Khách Người dịch tmeoka

Ma Ngân

vipvanda

Đình Vũ

- Sao rồi? Nghỉ xong chưa? Ta bận nhiều chuyện.

Triệu Quần lại thúc giục.

-Cái này...

Bác Sơn ngẫm lại một lát. vừa định đáp ứng, trong đầu bỗng nhớ tới mấy ngày . trước có tiểu tử đội mũ rơm kia. Tuy rằng tiểu tử kia nói rằng biết kỹ thuật Để văn năm chiều, Bác Sơn không tin tưởng được, nhưng nếu lỡ như biết thì sao? Cho dù tỷ lệ là 1% cũng được.

- Để cho ta nghĩ mấy giờ đã.

Bác Sơn nói một tiếng, ngắt liên lạc, tiếp theo lục lọi dĩa số Tiêu Hoảng để lại, gọi sang cho Tiêu Hoảng.

Lúc này Tiêu Hoảng đang nằm trên dây thừng khô khô ngủ, hôm qua dày vò Tát Già một đêm, bản thân Tiêu Hoảng cũng mệt chết được.

Bỗng nhiên cảm nhận được trên bàn có chấn động, Tiêu Hoảng mới hé mắt, tiếp theo ngáp ngủ nhảy khỏi dây thừng, nhận cuộc gọi.

-Ai?

Tiêu Hoảng hỏi.

- Bác Sơn, không phải người đáp ứng chế tạo Chiến văn cho ta hay sao? Sao rồi?

Bác Sơn hỏi, đương nhiên hần cũng không có hy vọng gì. Nếu Tiêu Hoảng nói không có, hần cũng nghĩ kỹ rồi, chỉ là mắng Tiêu Hoảng một chút, phát tiết cơn giận thì xong việc, cũng không định truy cứu gì. Theo hần thấy, không cần tính toán chi li với một tên ng0ại đồ nhỏ bé.

Về phần Tiêu Hoảng làm cái gì ở Phục Thản Đế Quốc, Bác Sơn quả thật không biết.

- Hôm qua đã chế tạo xong rồi, người tới lấy đi. Vạn thảo viên số 7. Nhớ kỹ, trước khi đi vào nhớ gọi ta, bằng không tự gánh hậu quả.

Tiêu Hoảng không mặn không nhạt đáp.

- Chế tạo xong rồi? người sẽ không gạt ta chứ?

Bác Sơn tràn đầy hoài nghi, hỏi lại.

Tiêu Hoảng không trả lời, trực tiếp ngắt máy. Đúng thế, Tiêu Hoảng thật thích 2500 điểm thành tựu trong tay Bác Sơn, nhưng dù là thích, kiên nhẫn của Tiêu Hoảng vẫn có hạn.

Theo Tiêu Hoảng thấy, có muốn hay không, tùy tiện ném Ma Văn này cho người nào cũng là món tiền lớn. Hơn nữa đã lâu như thế, Tiêu Hoảng cũng biết Để văn năm chiều có giá trị cỡ nào.

Thấy Tiêu Hoảng không giải thích nhiều, trực tiếp ngắt máy, Bác Sơn không khỏi sùng sốt, hần lần đầu tiên thấy ng0ại đồ kém kiên nhẫn như vậy.

Nhưng ngẫm một lúc, Bác Sơn vẫn định đi xem, Bác Sơn mơ hồ cảm thấy tiểu tử Tiêu Hoảng này có chút không đúng.

Tùy tiện gọi một ngoại đồ trợ thủ để hấn thay mình trông coi Tàng thư các, Bác Sơn khởi động Lưu văn nhanh chóng chạy tới Vạn thảo viên số 7.

Một đường bụi bặm, trên đường đi tới Vạn thảo viên số 7, trong lòng Bác Sơn vẫn nửa tin nửa ngờ, tràn đầy cảnh giác.

Bác Sơn nhanh chóng đi tới con đường mòn giữa núi đi vào trong thung lũng, xung quanh tĩnh lặng, phong cảnh tuyệt trần.

Nhưng mà lúc Bác Sơn không chút để ý bước vào đường mòn, một gốc cây to che trời bên cạnh đột nhiên có dị động. Bác Sơn chưa phản ứng lại, đối diện hấn xuất hiện hình ảnh mỹ nữ hư ảo, không ngừng lặp lại:

- Xin chào, đã tiến vào vùng cảnh giới của Tiêu đại nhân, ta đã gửi tin tức của ngài cho Tiêu đại nhân. Mời chờ ở đây, nếu không tự sánh hậu quả. Lặp lại...

532. Chương 532: Giao Hàng 2

Nhìn “đại mỹ nữ” đột nhiên nhảy ra, sắc mặt Bác Sơn chợt đổi, tiếp theo đánh giá hình ảnh lập thể này.

- Không ngờ được, làm thật là giống, thiếu chút bị dọa. Nhưng mà ta đi vào chỗ do ngoại đồ trông coi, còn cần phải xin phép hay sao, vớ vẩn.

Bác Sơn thì thầm, trực tiếp xuyên qua hình ảnh mỹ nữ, không chút cố kỵ đi tới trước.

Nhưng còn chưa ra mấy bước, thần sắc Bác Sơn liền biến đổi, đột ngột xoay người, tiếp theo trong bụi cỏ có rắn năng lượng màu đen đột ngột bắn ra, cắn về phía đuôi Bác Sơn.

Nói thế nào Bác Sơn cũng là Ngự sư cấp bốn, đối mặt công kích cỡ này, Bác Sơn không khỏi toát ra vẻ khinh thường. Nhanh chân lui ra hai bước, lắc mình một cái, liền dễ dàng tránh thoát rắn năng lượng tập kích.

- Chuyện nhỏ, công kích như thế...

Phập! Phập! Phập! Phập...

Bác Sơn chưa nói xong, nháy mắt cảm thấy 7-8 chỗ trên bắp vai, đùi truyền tới đau đớn. Quav đầu nhìn, 7-8 con rắn năng lượng đã cắn trên chân hấn.

- Cái gì...

Thấy thế, Bác Sơn cũng phải giật mình.

Chỉ là làm hấn càng giật mình hơn còn ở phía sau, không chờ Bác Sơn phản ứng lại, trên một gốc cây chợt lóe lên ánh sáng, một viên đạn năng lượng bắn vào đầu Bác Sơn.

- Đáng chết, đi mấy bước thôi, không cần hạ sát thủ như thế chứ!

Bác Sơn không khỏi mắng to, tiếp đó theo bản năng mở ra lá chắn phòng hộ.

Chỉ là đạn năng lượng này căn bản không có tính sát thương, trong nháy mắt Bác Sơn mở ra khiên năng lượng, đạn năng lượng đột nhiên nổ tung, hình thành một tấm lưới năng lượng trực tiếp quấn lấy Bác Sơn, sau đó co rút.

Bác Sơn thấy thế giãy giụa mấy cái, lại không thể mở ra được, ngược lại càng giãy giụa càng chặt. Không chỉ như thế, trong bụi cỏ còn có đông đảo rắn năng lượng bắt đầu bò ra, không ngừng mò lên mặt Bác Sơn.

Lúc này sắc mặt Bác Sơn đã hoảng sợ không thôi, không còn chút khinh thường trước đó, trên trán đã toát mồ hôi. Đúng thế, hấn biết những rắn năng lượng này không có độc, nhưng nếu bị mổ trúng con mắt một cái, tuyệt đối sẽ bị thương tật vĩnh viễn.

Nghĩ tới đó, Bác Sơn lại toát mồ hôi.

Quay sang căn nhà gỗ nhỏ, Tiêu Hoàng đang chuẩn bị thức ăn trong phòng bếp, tùy tiện hâm nóng, trộn chung với cơm thừa, vậy là xong.

Chỉ là khi Tiêu Hoàng quay trở lại phòng ngủ, mới thấy được bộ dạng bi thảm của Bác Sơn trên màn hình, sắc mặt không có vẻ đồng tình gì, mà lại có vẻ bức mình.

- Chẳng lẽ người không có nghe được lời cảnh báo trước đó hay sao?

Tiêu Hoàng nhú mày hỏi.

Lời này cũng được Ma Văn dẫn âm mà Tiêu Hoàng trang bị trong rừng, truyền tới chỗ Bác Sơn.

Về phần Bác Sơn, trên miệng đang có một con rắn năng lượng không những bỏ qua bỏ lại, căn bản không thể trả lời, chỉ phải xì xì xèo xèo.

- Thật là...

Tiêu Hoàng bắt đầu dĩ, tiếp theo dùng Ma Văn không chế chính giải trừ cạm bẫy Ma Văn.

Nhóm dịch Lăng Khách

Người dịch taneoka

Ma Ngân vipvanda Đinh Vũ

Thoáng cái, lưới năng lượng buộc trên người Bác Sơn cùng rắn năng lượng bò xung quanh liền biến mất, trên đường mòn hình thành đường ánh sáng xanh lục, uốn lượn đi vào trong thung lũng.

- Đi theo đường màu xanh, bằng không còn xuất hiện cái gì, ta không chịu trách nhiệm.

. Lời nói bức bối của Tiêu Hoàng lại truyền tới Bác Sơn.

Nghe lời bức mình của Tiêu Hoàng, trong lòng Bác Sơn tự nhiên có oán khí, nhưng lúc này hắn càng cảm thấy Tiêu Hoàng hơi tà môn, vì thế không dám tùy tiện phát tác. Bộ dạng chật vật đi theo đường ánh sáng xanh, vào trong thung lũng.

Khi Bác Sơn vòng qua ngọn núi, đi vào trong thung lũng, nhìn thấy đầu tiên ruộng Tiên linh thảo xanh mướt, lá cây thật to, trên phiến lá xanh đã xuất hiện màu tím nhạt.

Lại nhìn sang bờ ruộng, Tiêu Hoàng đang ngồi trên ghế mây, trong tay cầm cà mèn nhôm, không ngừng xới cơm, bộ dạng lạnh nhạt.

Chỗ khác biệt lớn nhất so với khi ở Tầng thư các, đó là khí thể.

Còn nhớ lúc ở Tầng thư các, Tiêu Hoàng giống như là ngoại đồ bình thường, thuộc cái loại một sách. Nhưng bây giờ, Bác Sơn luôn mơ hồ cảm nhận được áp bách trên người Tiêu Hoàng, loại cảm giác này rất mạnh mẽ.

Có lẽ là đang đứng trên địa bàn của người ta mà thôi, trong lòng Bác Sơn tự giải thích. Chỉ là một tên ngoại đồ, lại có khí thể như vậy, thật là không thấy nhiều.

- Sao rồi? Chiến văn của ta đâu.

Bác Sơn ôm chân, đi tới cạnh Tiêu Hoàng, làm ra vẻ uy nghiêm hỏi.

Cạch.

Tiêu Hoàng nhướng mày, liếc Bác Sơn kể bên, cánh tay phát một cái, ném Chiến văn loại độn kích mới chế tạo hôm qua lên trên bàn.

Liếc Tiêu Hoàng, cùng thức ăn đơn sơ trên tay, Bác Sơn có phần khinh thường. Nhưng khi hắn nhìn vào Ma Văn trên bàn, thần sắc thay đổi, tiếp theo ánh mắt đại biến, khiếp sợ phun trào ra như lũ lụt vỡ đê.

Trên Tái thạch Áo đỉnh màu xám nhạt, rõ ràng thấy được năm đường Để văn quần quanh, đốm sáng mỏng manh không ngừng bay múa theo văn lộ, đây chính là biểu hiện đặc thù của ký thuật Để văn.

Hình ảnh này đã làm Bác Sơn cực kỳ rung động, càng làm cho Bác Sơn rung động là trên Chiến vẫn còn mơ hồ tản ra ánh huỳnh quang nhàn nhạt. Tuy rằng cực kỳ mỏng manh, nhưng đây là điều mà hắn chưa từng thấy được ở những Ma Văn mình đã gặp.

Tuy rằng vẫn lộ cho người ta cảm giác thật sống động, nhưng mỗi một đường văn lộ đều tuyệt đối lưu loát tự nhiên, về mặt kết cấu, trong giản dị lại khiến người ta có cảm giác thần bí.

Chỉ trong nháy mắt, Bác Sơn dừng tại chỗ, ánh mắt nhìn chăm chăm Chiến vẫn loại độn kích. Chỉ cần nhìn bề ngoài, nó đã có tất cả đặc tính tốt nhất của Chiến văn, nhất là sử dụng kỹ thuật Để văn năm chiều đó, nó có ý nghĩa gì? Không cần nói cũng biết, cho dù ở Thánh Đàn cũng khó mà lấy được, trừ khi người là loại người mãnh khoẻ thông thiên, nhưng người như thế lại có bao nhiêu.

Không chỉ thế, Bác Sơn còn có thể cảm nhận được bên trong Chiến văn này còn ẩn chứa một loại lực lượng thần bí, sử dụng kỹ thuật hết sức độc đáo.

Mãi 5 phút sau, Bác Sơn mới hồi thần lại, sau đó vươn tay chuẩn bị cầm lấy Chiến văn.

Nhưng lúc này, Bác Sơn lại thấy một cánh tay thô ráp đã đặt lên trên Chiến văn, là tay của Tiêu Hoàng.

- H h đệ, làm gì đó? Định cướp hả?

Tiêu Hoàng nhướng mày, liếc Bác Sơn, tùy tiện nói, tiếp theo vô tình nhét

Nhóm dịch Lãng Khách Người dịch taneoka

Ma Ngân vipvanda Đình Vũ

Chiến văn vào túi áo, không để Bác Sơn xem nhiều hơn.

- Cái này... ta muốn xem tính năng của nó, đây cũng là quy định giao dịch.

Bác Sơn khập khiễng nói, ánh mắt đối đãi Tiêu Hoàng đã từ khinh thường biến thành lo lắng kiêng kỵ, còn có mơ hồ cầu khẩn.

Tiêu Hoàng không trả lời, đặt đồ ăn sang một bên, đứng dậy đi ra sau nhà gỗ, Bác Sơn thì đi theo đằng sau.

Bộ dạng trịch thượng trước đó đã sớm biến mất, đồng thời trong lòng Bác Sơn cũng biết rõ, chỉ cần Tiêu Hoàng chế tạo Chiến văn miễn cưỡng đạt tới tiêu chuẩn mình dự đoán, vậy thì dựa vào trình độ của Tiêu Hoàng, tuyệt đối có thể quét ngang từ Vĩnh Ngạn Tinh đến Phạm Cương Tinh.

Chỉ là trong lòng lại khó hiểu, cái quái thai Tiêu Hoàng này từ đâu nháy ra, tại sao trước đó không có nghe danh tiếng gì.

Tiêu Hoàng dẫn Bác Sơn ra ngọn núi phía sau, nơi này bằng phẳng, hơi giống sân thể dục nhỏ, từ chỗ này, Tiêu Hoàng có thể nhìn toàn thể thung lũng nhỏ.

Ở một bên là thác nước róc rách, hoàn cảnh thật xinh đẹp.

Chỉ là Bác Sơn lúc này không có lòng dạ thưởng thức. Từ khi lên núi, ánh mắt Bác Sơn vẫn không hề rời khỏi Tiêu Hoàng, nói cho đúng hơn, là Chiến văn loại độn kích trong tay phải Tiêu Hoàng.

Trong lòng đã suy đoán vô số phiên bản, trong đó không bài trừ chỉ là một cái hoa hòe ra dáng, nhưng lúc này Tiêu Hoàng đã quá khẩn trương.

- Chỗ này đi.

Tiêu Hoàng căn bản không hề để ý bộ dạng của Bác Sơn, dừng lại trên đỉnh núi phẳng, nói một tiếng, khởi động Chiến văn loại độn kích.

- Ta đặt cái tên tạm thời cho Chiến văn này, gọi là Lưu Tinh. Trước đó người có nói, tiêu chuẩn yêu cầu là năng lực công kích ít nhất trên 11.000 điểm, có lực đánh cực mạnh, cùng với năng lực công kích liên tục. Đúng không?

Tiêu Hoàng không nhìn sang Bác Sơn, hỏi.

- Phải, phải.

Bác Sơn gật đầu thật nhanh, ánh mắt hoàn toàn tập trung vào cánh tay Tiêu Hoàng, năm đường Để văn hình thành vòng sáng nhàn nhạt quần quanh cánh tay Tiêu Hoàng.

Cái này đúng là hàng thật giá thật, Để văn năm chiều không thể giả mạo được, vừa nghĩ thế, trái tim Bác Sơn lại đập thình thịch.

Một lát sau, trong lòng bàn tay Tiêu Hoàng kéo dài ra một sợi dây xích năng lượng Lưu tinh chùy, tiếp theo Tiêu Hoàng trực tiếp đánh về phía khối đá gần đó.

Ầm!

Sau một tiếng nổ, tảng đá cao 2m trước mặt Tiêu Hoàng bị đánh nát trong khoảng khắc, nổ tan tại trận.

Tiếp theo, nhìn vào chỗ bị Lưu tinh chùy đánh trúng, đã trở thành một cái hố sâu như thiên thạch rớt trúng.

Bác Sơn nhìn cánh này, đại ra tại chỗ, miệng há hốc. Trình độ phá hoại cỡ này đã vượt qua sức tưởng tượng của hắn, càng nói rõ Chiến văn Lưu Tinh do Tiêu Hoàng chế tạo ra không hề chỉ có cái mê mà thôi.

Mà là Chiến văn cực mạnh chân thật, chỉ dựa vào cái này, 2500 điểm thành tựu là rất đáng giá.

Nhưng đây chỉ là một cái bắt đầu, tiếp theo Tiêu Hoàng bình thản nói:

- Năng lực công kích bình thường là thế này, ta không tính toán kỹ, nhưng hẳn là vượt quá 11.000 điểm uy lực. Bây giờ, trình bay năng lực công kích liên tục.

533. Chương 533: Giao Hàng 3

Tiêu Hoàng nói xong, liền nhấc tay, Bác Sơn chỉ nháy mắt một cái, các vị trí trên người Tiêu Hoàng đột ngột bắn ra 9 sợi xích năng lượng, trên đầu mỗi sợi xích đều có chùy năng lượng màu cam.

Nhìn 9 cái chùy năng lượng quần quanh người Tiêu Hoàng, Bác Sơn đã há to miệng, trong lòng run lên. Chỉ nhìn tư thế này là có thể thấy được, Chiến văn Lưu Tinh đó căn bản không đơn giản.

Đồng thời Bác Sơn cũng cảm nhận được, Tiêu Hoàng chỉ có thân phận ngoại đồ này đã triệt để ứng dụng kỹ thuật Để văn năm chiều của A Di La đến cực hạn, không có một chút kém cỏi nào.

Bây giờ trong đầu Bác Sơn đang lo nhất, chẳng lẽ Tiêu Hoàng sẽ bán cho hắn Chiến văn này chỉ với 2500 điểm thành tựu thôi sao?

Kỹ thuật Để văn năm chiều tuyệt đối tinh phẩm, chỉ dựa vào điểm này, ở Thánh Đoàn tối thiểu phải 5000 điểm thành tựu mới lấy được, nhưng mà phải có người quen. Nếu không những tên biết kỹ thuật Để văn năm chiều sẽ không thèm để ý tới chút điểm thành tựu như thế, một đám đều là bảo bối của Di Đà Tinh.

Trong lúc Bác Sơn đang suy tư, Tiêu Hoàng ở gần đó đột nhiên chuyển động, kéo theo 9 cái Lưu tinh chùy năng lượng điên cuồng xoay tròn.

Xoay tròn mạnh mẽ, Bác Sơn có thể cảm giác được từng cơn gió lạnh xẹt qua má.

Rầm rầm rầm rầm...

Bác Sơn còn chưa phản ứng, Lưu tinh chùy năng lượng xoay nhanh quanh người Tiêu Hoàng, được khổng chế đánh vào một khối đá khác!

Chỉ trong 1 giây, tấn công 9 lần liên tục, 9 tiếng nổ liên nhau, bề mặt tảng đá phía trước đã xuất hiện vô số vết nứt, những chỗ đánh trúng trực tiếp nổ thành hố lớn.

- Đây là công kích liên tục, cảm thấy sao?

Tiêu Hoàng quay đầu nhìn Bác Sơn hỏi.

Bác Sơn không trả lời, đứng nhìn bề mặt tảng đá bị công kích 9 lần, không khỏi nuốt nước miếng. Cả người cứng ngắc, hóa đá tại trận, chỉ cảm thấy da đầu tê dại, môi khô khốc, sống lưng lạnh buốt.

Bây giờ Bác Sơn mới chân chính cảm nhận được cái gọi là công kích bình thường mà Tiêu Hoàng đã nói chỉ là chuyện nhỏ. Bây giờ mới là màn chính, lực phá hoại như thế, tính kéo dài như vậy, Bác Sơn đã không tưởng tượng nổi còn có gì tốt hơn Chiến văn này, quá tốt, ít nhất là trong cùng cấp.

Kỹ thuật Để văn năm chiều, tính năng xuất sắc, chỉ dựa vào hai điểm này, Chiến văn Lưu Tinh kia đã đủ ngạo thị toàn bộ Phạm Cương Tinh. Bây giờ trong đầu Bác Sơn chỉ có một ý nghĩ, đó là cho người 2500 điểm thành tựu, mau mau đưa Chiến văn Lưu Tinh cho ta đi.

Nhưng làm Bác Sơn tuyệt đối không ngờ, đó là biểu diễn còn chưa kết thúc.

- Bây giờ kiểm tra chỉ tiêu yêu cầu cuối cùng của người, lực đánh sâu.

Tiêu Hoàng nói xong, hai tay nâng lên đầu, giữa hai tay bắt đầu lóng lánh ánh sáng màu cam.

Lưu tinh chủ năng lượng rậm rạp xuất hiện quanh người Tiêu Hoàng, hơn nữa nhanh chóng tụ tập trên đầu. Tiêu Hoàng giơ cao hai tay, hình thành một cái chùy năng lượng lớn đến 1m.

Tiếp theo Tiêu Hoàng bước nhanh tới trước, điều khiển chùy năng lượng đánh vào tảng đá trần đầy vết nứt phía trước!

Tiếp theo, tiếng nổ đinh tai nhức óc truyền khắp thung lũng, dọa sợ đám chim

Ầm!

Nhóm dịch Lăng Khách

Ngicời dịch taneoka

Ma Ngân vípanda Đình Vũ

chóc, mặt đất gần đó cũng chấn động.

Ở trước mặt Tiêu Hoàng, tảng đá cao 7-8m đã trực tiếp san bằng!

- Cái... cái này...

Bác Sơn ở sau lưng Tiêu Hoàng nhìn cảnh này, giọng run lên.

-

Hắn lần đầu tiên nhìn thấy có Chế Văn Sư phát huy Chiến văn Ngự sư cấp bốn ra uy lực lớn đến thế. Càng đáng sợ hơn, đó là Chiến văn Lưu Tinh không chỉ có uy lực lớn, năng lực công kích liên tục, năng lực công kích bình thường đều cực mạnh.

Ở trong Chiến văn loại độn kích, Bác Sơn không thể tưởng tượng được còn có thứ gì tốt hơn nó, trong lòng ngứa ngáy như mèo gãi, hai tay chà xát, bây giờ Bác Sơn sẵn sàng trả mọi giá vì Chiến văn trong tay Tiêu Hoàng.

- Đây là tính năng cơ bản của Chiến văn Lưu Tinh, còn có những công năng khác, ta sẽ không thí nghiệm, không có thời gian.

Tiêu Hoàng thu hồi Chiến văn Lưu Tinh, tới trước Bác Sơn nói, trong tay không ngừng lắc lắc Chiến văn Lưu Tinh một cách tùy tiện.

- Vâng, vâng.

Bác Sơn vội vàng đáp, hơi cúi người xuống. vốn dáng người ngang bằng Tiêu Hoàng, lúc này trực tiếp thấp hơn Tiêu Hoàng nửa cái đầu, ánh mắt không ngừng lên xuống qua lại theo Chiến văn Lưu Tinh lắc lư trong tay Tiêu Hoàng, sợ Tiêu Hoàng vô ý đánh rơi. Tuy rằng rút không vỡ, nhưng trầy trụa một hai đường cũng đủ khiến người ta đau lòng.

- Vậy, bây giờ, có phải nên...

Bác Sơn nói, tiếp theo vươn tay qua muốn cầm lấy Chiến văn Lưu Tinh.

Không khéo là tốc độ phản ứng của Tiêu Hoằng nhanh hơn Bác Sơn nhiều, chớp lấy Chiến văn Lưu Tinh cầm chắc trong tay.

- Sao hả? H h đệ, muốn cướp sao?

Tiêu Hoằng nói.

- Không! Không phải! Ta chỉ là... ngài xem, cái này... Ta...

Bác Sơn áp Ứng cả buổi cũng không tổ hợp được một câu đầy đủ, toàn bộ lòng dạ đều đặt vào Chiến văn Lưu Tinh.

- Tóm lại, 2500 điểm thành tựu đâu, không được thiếu một điểm.

Tiêu Hoằng nói từng chữ một, lạnh lùng bình tĩnh hơn Bác Sơn nhiều.

Đúng vậy, Chiến văn Lưu Tinh ở trong mắt Bác Sơn là chí bảo, nhưng trong mắt Tiêu Hoằng chỉ là vật bình thường thôi.

Tiêu Hoằng có thể tùy tiện chế tạo một cái, cũng có thể tùy tiện chế ra một đồng lớn.

- Hiểu rồi, hiểu rồi.

Đầu óc Bác Sơn gần như trống rỗng, chỉ có một thứ duy nhất còn tồn tại, đó là Chiến văn Lưu Tinh.

Nói xong, Bác Sơn đã đưa Sức văn thân phận của mình cho Tiêu Hoằng.

Theo lẽ thường, Bác Sơn thường ngày tỉnh táo hơn người, nhất quyết sẽ không tùy tiện đưa Sức văn thân phận của mình cho người khác. Nhưng lúc này, đối mặt Chiến văn Lưu Tinh, Bác Sơn đã không chú ý gì nữa.

Đối mặt với Tiêu Hoằng, bộ dáng như tiểu đệ cho người tùy tiện sai khiến.

Ánh mắt Tiêu Hoằng không có chút dao động, chớp tay sau lưng quav xuống núi, Bác Sơn cúi đầu khom lưng đi theo đằng sau.

Thật khó tưởng tượng, Tiêu Hoằng này là ngoại đồ, Bác Sơn mới là đệ tử A Di La. Nhưng cái này cùng đã một lần nữa xác nhận câu nói đó: có kỹ thuật, chính là cao hơn người khác.

Quav lại nhà gỗ, trong phòng khách có Ma Văn quản lý tư liệu, chỉ là đường

Nhóm dịch Lãng Khách

Người dịch taneoka

Ma Ngân vipvanda Đình Vũ

như đã lâu không sử dụng, bên trong phủ kín bụi đất.

•

Khởi động Ma Văn quản lý tư liệu. gắn Sức văn thân phận của Bác Sơn vào, lúc này có thể thấy được dữ liệu của Bác Sơn. điểm thành tựu: 8100 điểm.

•

- Nhìn kỹ, trừ 2500 điểm thành tựu, chuyển cho ta.

’ Tiêu Hoằng vẫn bình thường như không, tiếp theo ở ngay mặt Bác Sơn, trừ đi 2500 điểm thành tựu chuyển sang Sức văn thân phận của mình. Sau đó tháo Sức văn thân phận của Bác Sơn và Chiến văn Lưu Tinh, cùng đặt vào trong tay Bác Sơn.

Nhìn Bác Sơn, hai tay cầm Chiến văn Lưu Tinh, nhìn Ma Văn hoa lệ, trong lòng vô cùng kích động. Từ khi trở thành Ngự sử, Bác Sơn chưa từng được sử dụng Chiến văn có tính năng nổi trội, lần này đúng là cùng khổ đã qua mát lạnh đã tới.

Nghĩ đến đây, trong lòng Bác Sơn trăm mối ngổn ngang, cánh tay hưng phấn không ngừng run run.

Trái lại Tiêu Hoàng lấy được 2500 điểm thành tựu, liền không để ý tới Bác Sơn, đi vào phòng ngủ bắt đầu tiếp tục nghiên cứu nước thuốc giúp tăng lên Ngự lực.

Bác Sơn ở phòng khách vẫn chưa qua thời kỳ hưng phấn, xem xét cả buổi, mới cẩn thận rót Ngự lực vào Chiến văn Lưu Tinh.

Kết quả, thần sắc Bác Sơn lại thay đổi, lúc này hắn chân chính cảm nhận được trong Chiến văn Lưu Tinh có hơn 10.000 cổ năng lượng, mạnh mẽ giáng cho Bác Sơn một cái bất ngờ.

Vốn Bác Sơn cho rằng Chiến văn tốt như thế có hơn 1000 cổ đã là rất tốt, nhưng sự thật là số cổ năng lượng đã gấp 10 lần con số hắn dự đoán!

Nhiều cổ năng lượng như thế, đủ cho Bác Sơn sử dụng Chiến văn Lưu Tinh không chút kiêng dè, mấy năm tương lại cũng không lo hao hết Chiến văn.

Trong nháy mắt, Bác Sơn hưng phấn suýt nữa ngất đi, cảm thấy thân mình bay bổng như đang nằm mơ, hơn nữa còn đang nằm giấc mơ tuyệt vời.

Qua hồi lâu, Bác Sơn khôn ngoan khôi phục một chút lý trí, vừa định rời đi. Bước chân vừa dời, liền khựng lại, ánh mắt chuyển sang phòng ngủ, Tiêu Hoàng đang tập trung nghiên cứu trong đó.

Một vị đại sư chế văn nắm giữ kỹ thuật Để văn năm chiều, Bác Sơn không có lý do không làm quen.

Ở Phạm Cương Tinh, tuy rằng nhân duyên của Bác Sơn còn được, nhưng nếu đi lên trên nữa, Bác Sơn không có đệ tử cao cấp vững vàng bảo hộ. Đây cũng là vì cái gì ngay cả Triệu Quân cũng dám chém giá với hắn, về phần Hà Bác Tư, căn bản không chú ý tới Bác Sơn.

Trước mắt, theo Bác Sơn thấy đây là cơ hội, là cơ hội tốt nhất. Có thể kéo quan hệ tới với Tiêu Hoàng, sau này còn cần rầu rĩ vì Chiến văn hay sao?

Nghĩ thế, Bác Sơn liền rón rén vào phòng ngủ của Tiêu Hoàng, vẽ mặt a dua nịnh nọt.

- Còn có chuyện gì?

Tiêu Hoàng không nhìn Bác Sơn, lật sách, lên tiếng hỏi.

- Không... Không có chuyện gì, chỉ là muốn nói lời cảm ơn với ngài.

Bác Sơn đến cạnh Tiêu Hoàng, vẽ mặt nịnh nọt, so sánh với uv nghiêm bất mãn khi mới đến, lập tức từ đại gia biến thành cháu ba đời của Tiêu Hoàng.

- Cảm ơn thì miễn đi, giữa người và ta thuộc giao dịch công bằng, không cần nói cảm ơn cái gì.

Tiêu Hoàng bình thản như không đáp lại, ánh mắt hờ hững

534. Chương 534: Người Không Thể Nhìn

- Nhìn ngài nói kia, 2500 điểm thành tựu có thể mua được Chiến văn xuất sắc như thế, tuyệt đối là phá giá, ta không cảm ơn ngài thì còn cảm ơn ai chứ.

Bác Sơn liền nói.

Tiêu Hoàng không đáp, chỉ liếc Bác Sơn, liền cầm lấy ly nước bên cạnh, chuẩn bị đi rót đầy.

- Để ta.

Tiêu Hoàng vừa mới đứng dậy, Bác Sơn mau tay nhanh mắt đã vọt đi cầm ấm nước ở góc tường, cười cười cúi người rót đầy nước cho Tiêu Hoàng.

- Cảm ơn.

Tiêu Hoàng thoải mái uống một ngụm nước, đáp lời.

- Cảm ơn gì chứ, ngài xem, ngài họ Tiêu, ta họ Bác, ngài xem phát âm xấp xỉ cỡ nào chứ. Nói không chừng 500 năm trước chúng ta còn là một nhà thì sao, có phải không Tiêu ca.

Bác Sơn cười nói bậy bạ, luôn muốn kéo gần khoảng cách, (chuyển ngữ: ta lặc cái hành, đề tiện như thế, mặt dày vô đối mà, nổi hết da gà da vịt rồi (O.o)

Tiêu Hoàng nghe thế, không khỏi vuốt cằm, sắc mặt có phần quái dị, phương thức tiếp cận của Bác Sơn thật là quá gượng ép.

Thực ra Bác Sơn cũng hết cách, ở trong này hẳn chỉ là một tên đệ tử bình thường đến cực điểm, không ai lôi kéo hẳn, muốn chen vào bề cánh các đệ tử cũng là chuyện không dễ, phần lớn đều là hạng nổi bật, mặt dày mà dạn tới gần những đệ tử Di Đà Tinh.

Còn bây giờ, dù Tiêu Hoàng ở chỗ này không có địa vị nổi bật gì, nhưng có được kỹ thuật Để văn năm chiều, tương lai tuyệt đối sẽ có tiền đồ bao la, dựa vào Tiêu Hoàng cũng không tệ.

Tiêu Hoàng cực độ lão luyện, tự nhiên nhìn thấu suy nghĩ của Bác Sơn, nhưng cũng không tỏ vẻ gì, dù sao có mấy thứ không thể nói rõ, trong lòng mọi người biết là được rồi.

- Chỉ là có điều lão đệ khó hiểu, dựa vào bản lãnh giỏi như Tiêu ca, tại sao lại ở Phạm Cương Tinh, còn là thân phận ngoại đồ. Dù sao dựa vào kỹ thuật Để văn năm chiều của ngài, đủ là Di Đà Tinh cùng sẽ có một chỗ nhỏ.

Bác Sơn tò mò hỏi.

- Ta cũng không biết, nhưng điều này rất quan trọng hay sao?

Tiêu Hoàng đáp lại.

Nghe thế, Bác Sơn khựng một chút, nhưng nhanh chóng bình thường lại:

- Đúng thế, dựa vào kỹ thuật của Tiêu ca, thăng cấp đệ tử chỉ là vấn đề thời gian thôi.

Tiêu Hoàng cũng không nói, kỹ thật theo Tiêu Hoàng thấy, hẳn thiếu nhất là thời gian.

-Ồ, đúng rồi, bây giờ ta có chút điểm thành tựu, ta muốn đi Tàng thư các thuê mấy quyển sách về.

Tiêu Hoàng lẩm bẩm nói.

- Trời ơi, Tiêu ca ngài nói gì vậy, không cần khách khí. Thuê cái gì chứ, Tàng thư các là địa bàn của ta, ngài muốn đọc sách gì thì cứ nói một tiếng, ngày mai, không, lập tức đưa một giá sách sang cho ngài, tùy tiện đọc, miễn phí.

Bác Sơn sáng khoái nói.

- Như vậy, không tốt lắm?

Tiêu Hoàng có phần chần chờ.

- Cái này có là gì, chỉ cần không làm mất, chuyện đâu có đó. Hơn nữa ngài đọc xong một giá sách, ta sẽ đổi cho ngài giá sách khác, thật sự không được, vậy ngài cứ ở chung với ta. Từ nay trở đi, ngài là lão đại Tàng thư các, ta là lão nhị.

Bác Sơn liền sáng khoái nói tiếp.

Nhóm dịch Lăng Khách

Người dịch taneoka

Ma Ngân

vipvanda

Đình Vũ

Lời này làm cho Tiêu Hoằng; sáng mắt lên, đi vào Thánh Đàn, một trong những mục đích của Tiêu Hoằng chính là Tàng thư các, không ngờ vô tình lại biến tướng hoàn thành mục đích này.

- Nếu vậy, ta cung kính không bằng tuân mệnh.

Tiêu Hoằng ngừng một chút, mới nói.

- Cái gì cung kính, tuân mệnh, sau này có gì cần ta hỗ trợ, ngài cứ việc nói ra.

Bác Sơn vỗ ngựa sảng khoái nói với Tiêu Hoằng.

Cứ thế câu qua câu lại, Tiêu Hoằng cùng Bác Sơn nói chuyện hơn 2 tiếng, đồng thời cùng đề cho Tiêu Hoằng có nhận thức rõ ràng hơn về Thánh Đàn, vẫn tồn tại người khinh thường người, A Di La rất ít quản lý.

Muốn sống yên ổn tuyệt đối, không bị xa lánh, phải có đủ vốn liếng. Dù là muốn gia nhập bè cánh nào đó, điều kiện tối thiểu là phải lọt vào mắt người ta, có giá trị để lợi dụng, trừ khi chỉ muốn làm con chó vẫy đuôi theo sau.

Nhìn Bác Sơn ra về, Tiêu Hoằng lại trầm tư, Bác Sơn đào tim móc ruột nói hết cho hắn, vẫn rất có đạo lý.

Đồng thời sau lưng Tiêu Hoằng lại có thêm một cái giá sách mới tinh, là do Bác Sơn ra lệnh tiểu đệ ngoại đồ dọn tới.

- Xem ra trước mắt phải điên cuồng tích góp từng chút vốn mới được.

Tiêu Hoằng thì thảo, vốn liếng này không ngoài 2 thứ: thứ nhất là điểm thành tựu, thứ hai chính là tiền.

Còn bản thân Tiêu Hoằng, cùng không để ý lại sáng lập ra một cái tập đoàn Thiên Xà ở Vinh Ngạn Tinh, Gia Đô đế quốc.

Nhưng đối với Tiêu Hoằng, đây còn là ý tưởng, trước mắt Tiêu Hoằng phải làm là trở nên mạnh hơn.

Ném bỏ toàn bộ tập niệm, Tiêu Hoằng tới giá sách, cầm một quyển bắt đầu tập trung đọc, tiếp theo là quyển thứ hai, quyển thứ ba...

Muốn hỏi Tiêu Hoằng có tật xấu gì, có lẽ chính là thế này. Một khi đọc sách, sẽ không quan tâm gì hết. Cái này không thể coi là sở thích, mà là si mê.

Ở bên kia, Bác Sơn dẫn 3 tên ngoại đồ rời thung lũng, mặt đầy màu hồng, thường hay lấy ra chiến văn Lưu Tinh vuốt ve nhẹ nhàng, cổ găng lau sạch sẽ bụi bặm trên đó.

- Nhớ kỹ, về sau chúng ta lẫn lộn cùng Tiêu ca. Nếu lão nhân gia ngài... ấy, không, nếu ngài ấy tâm tình tốt, nói không chừng cùng sẽ chế tạo cho các người.

Bác Sơn chà lau Ma Văn, vừa nói với 3 tên tiểu đệ bên cạnh.

Còn 3 tên ngoại đồ này nhìn chiến văn Lưu Tinh trong tay Bác Sơn, đã sớm mắt tóe sao, chiến văn sử dụng kỹ thuật Đế văn năm chiều đó, bọn họ nằm mơ cũng không dám nghĩ tới thứ này.

Nhưng lúc này, bọn họ cảm thấy sở hữu một cái chiến văn có kỹ thuật Đế văn năm chiều đã không phải là chuyện xa xôi nữa.

Nghĩ thế, 3 tên ngoại đồ không khỏi nhìn ra sau, hướng về Vạn thảo viên số 7.

Lúc này, Ma Văn thông tin trong túi Ma Văn Bác Sơn rung lên, người gọi là Triệu Quân. Nhìn hai chữ Triệu Quân, sắc mặt Bác Sơn mơ hồ hiện ra khinh thường cùng hận ý.

Tiêu Hoằng chế tạo chiến văn Lưu Tinh, có được kỹ thuật Đế văn năm chiều mà mới 2500 điểm thành tựu, còn trước đó thì sao? Triệu Quân chỉ có kỹ thuật Đế văn hai chiều, vậy mà đòi tới 2000 điểm thành tựu, đúng là không biết trời cao đất rộng. Nhưng Bác Sơn vẫn nhận liên lạc.

- Sao rồi hả, Bác Sơn lão đệ, suy nghĩ thế nào? Đừng trách lão ca không thông báo cho người, qua hôm nay sẽ không còn chỗ nữa, người cùng biết ta bận rộn

Nhóm dịch Lãng Khách

Người dịch taneoka

Ma Ngân vipvanda Đình Vũ

nhiều chuyện.

Vừa liên lạc được, Ma Văn thông tin liền truyền ra tiếng nói chậm rề rề của

Triệu Quần.

- Người cút đi!

Triệu Quần vừa nói xong, Bác Sơn liền thét vào Ma Văn thông tin một tiếng, tiếp theo tắt máy, liền cảm giác cực nghẹn trong lòng đã xả bớt một nửa.

Trở về Tàng thư các, Bác Sơn bắt đầu cảm thấy hiếu kỳ, luôn cảm thấy Tiêu Hoảng này bề ngoài bình thản, nhưng mơ hồ tản mát ra khí thế không bình thường. Nhất là ngoại đồ lại có thể nắm giữ kỹ thuật Đế văn năm chiều, cái này càng làm Bác Sơn kỳ quái.

Ngẫm nghĩ một lúc, Bác Sơn mở Ma Văn tìm tòi tin tức, kết nối dài tìm tòi tin tức thể liên hợp Gia Đô, đưa vào cái tên “Tiêu Hoảng”.

Nhưng không tìm thì không biết, vừa tìm, kết quả trực tiếp chấn trụ Bác Sơn tại chỗ. Nhìn màn hình xuất hiện đầy rẫy tin tức về Tiêu Hoảng, như đã nói, tuy rằng Phục Thản Đế Quốc cực lực áp chế tin tức về Tiêu Hoảng, dù sao tin tức này quả thật là sỉ nhục quốc gia đối với Phục Thản Đế Quốc, nhưng dù thế, vẫn có rất nhiều tin tức bị tiết lộ ra.

Gần như mỗi một cái tin tức về Tiêu Hoảng đều là giết chóc, tàn sát, diệt tộc, trực tiếp lật ngược 2 cái quận lớn của Phục Thản Đế Quốc.

- Trời của ta ơi!

Bác Sơn gào thét, ánh mắt tràn ngập khó tin. Hắn đã sớm cảm thấy Tiêu Hoảng có chút không đúng, nhưng không thể ngờ rằng thái quá đến thế. Càng làm Bác Sơn cảm thấy trái ngược quá lớn, là từ lúc tiếp xúc với Tiêu Hoảng khi này, Tiêu Hoảng rất bình thản, thậm chí còn có chút mọt sách, hoàn toàn khác với đại ma đầu dữ tợn như hắn tưởng tượng.

Nếu không phải tất cả tin tức đều đánh dấu rõ ràng cái tên Tiêu Hoảng, cùng mái tóc bạc cực kỳ bắt mắt, Bác Sơn quả thật không thể tin vào những tin tức này.

- Sao lại thế này? Tiêu đại sư là đại ma đầu, không giống mà.

- Đúng thế, quá không giống.

2 tên ngoại đồ đi theo Bác Sơn thấy tin tức trên màn hình, không khỏi hô lên, ánh mắt tràn ngập khiếp sợ khó tin.

- Đúng thì sao chứ? Tiêu ca tàn sát Phục Thản Đế Quốc, có quan hệ gì với chúng ta? Chúng ta cùng không phải Tần Nhược Bạch, theo ta thấy, Tiêu ca có bản lãnh lớn như thế, theo ngài ấy lẫn lộn, tuyệt đối không sai.

Bác Sơn quay sang mắng 2 tên ngoại đồ.

Cứ thế, 2 tuần vội vàng trôi qua, Tiêu Hoảng đã hoàn toàn thấu hiểu Ôn nhuận, căn bản còn hiểu rõ hơn cả Tát Già, đương nhiên trong đó cũng không thiếu được Tát Già “hỗ trợ”.

Mặc kệ trong lòng Tiêu Hoảng nghĩ thế nào, bây giờ trong lòng Tát Già quả thật là gào thét hận Tiêu Hoảng, thậm chí Tiêu Hoảng biến thái làm cho Tát Già sống hơn 1000 năm cũng bị một cái ám ảnh. Chỉ cần Ma Văn thông tin rung lên, sẽ không kim được đau đầu tìm đập nhanh, thẳng đến khi nhìn người gọi không phải là Tiêu Hoảng, mới trở nên khỏe hơn.

Về phần Tiêu Hoàng lúc này đang nhìn phương thuốc trong tay, vẻ mặt vui mừng. Phương thuốc này là do Tiêu Hoàng nghiên cứu ra nước thuốc có thể tăng lên Ngự lực, tên là Ngự Sa, cái tên không tệ.

Hiệu quả khái quát theo Tiêu Hoàng phỏng đoán, tốc độ tăng lên khoảng gấp 5 lần trước kia, biên độ tăng lên tuyệt đối biến thái. Đương nhiên, giá thành cũng khá cao, duy trì tu luyện 1 tiếng sẽ tiêu hao 1000 kim tệ, người thường tuyệt đối khó mà thừa nhận nổi. Nhưng Tiêu Hoàng không lo lắng, cứ ngẩng đầu nhìn vào ruộng đất, Tiên linh thảo đã cao tới thắt lưng là biết rồi.

535. Chương 535: Gia Nại Cầm

Nghiên cứu kỹ lại phương thuốc một lần nữa, xác định không có vấn đề, Tiêu Hoàng liền mở túi Ma Văn lấy ra Ma Văn thông tin, sau đó gọi cho một tên ngoại

đồ thủ hạ của Bác Sơn.

Tuv rằng Bác Sơn xem như đệ tử chính quy không có nhiều ở Phạm Cương Tinh, dựa theo lý thì hẳn là cao hơn người khác. Nhưng vì bản thân không có quyền lợi gì, cũng không có người ở Di Đà Tinh hay Ngộ Giác Tinh bảo hộ, bởi vậy bề cánh của hắn nhỏ đến đáng thương, cũng chỉ có 4-5 tên ngoại đồ còn đáng thương hơn cả Bác Sơn đi theo hắn.

Đương nhiên, bây giờ Bác Sơn đã quyết tâm đi theo Tiêu Hoàng lẫn lộn, tự nhiên mấy tên ngoại đồ này cũng phải theo Tiêu Hoàng.

Tiêu Hoàng đang gọi cho ngoại đồ tên là Tang Lâm, trước khi vào Thánh Đàn, Tang Lâm coi như là chuyên gia phân tích tài liệu, Ngự sư cấp hai.

- Tiêu ca, có chuyện gì?

Kết nối được, Tang Lâm liền cung kính hỏi.

- Chờ lát nữa, người đi giúp ta mua một ít tài liệu ở Vinh Ngạn Tinh, có thể tới lấy kim tệ cùng danh sách.

Tiêu Hoàng căn dặn, Tiêu Hoàng làm như vậy cũng coi như dùng người đúng chỗ, chuyên gia phân tích tài liệu đi mua tài liệu, tuyệt đối làm ít công to.

- Đã rõ, Tiêu ca cứ yên tâm, tuyệt đối sẽ làm thỏa đáng cho ngài.

Tang Lâm sáng khoái trả lời, thực tế thu mua tài liệu cũng là chuyện hắn thích làm.

Không nhiều lời, thấy Tang Lâm đồng ý, Tiêu Hoàng liền cúi đầu viết ra danh sách, bỏ danh sách và trừ kim văn 20.000 kim tệ vào một cái túi, đợi Tang Lâm đến liền giao thẳng cho hắn.

Rời nhà gỗ, vườn Tiên linh thảo trước mặt Tiêu Hoàng đã trở thành một mảnh tím đậm, cao ngang eo, gân lá nổi lên, hết sức khỏe mạnh. Một loạt trái như pha lê màu đỏ phủ đầy trong lá cây màu tím.

Trong vườn Tiên linh thảo có 3 thanh niên khoảng 20 tuổi, cũng là tiểu đệ ngoại đồ của Bác Sơn, bây giờ đang làm việc vặt cho Tiêu Hoàng.

- Tiêu ca, theo ngài căn dặn, kiểm tra xác nhận một lần, có 30.000 gốc đã trưởng thành, khoảng chừng 60 tấn, trong đó có 10 gốc ở trung tâm là siêu đỉnh cấp.

Một tên ngoại đồ báo cáo với Tiêu Hoàng, tràn đầy hưng phấn cùng kinh hãi.

Tuv rằng đã sớm thấy được Tiên linh thảo sinh trưởng biến thái, nhưng tới lúc này bọn họ cùng không thể tin được Tiêu Hoàng lại có bản lĩnh hùng hãn như vậy.

Dựa theo quy định, nộp lên 500 kg, giữ toàn bộ phần còn lại ỉnh. Như vậy lần này Tiêu Hoàng trực tiếp kiếm lời to, dù là 1 kg tính là 1 điểm thành tựu, cực kỳ ngặt nghèo, nhưng chỗ này đã có 60.000 điểm thành tựu chuyển vào sổ, nghĩ tới đó, ba tên này suýt ngất tại chỗ.

Là 60.000 điểm thành tựu đó, cần rất nhiều người phân đấu mười mấy năm mới đạt đến, nhưng Tiêu Hoàng chỉ tốn 2 tuần thôi.

Vậy giữ lại 10 gốc đỉnh cấp trước, sau đó các người giúp ta hái 20.000 gốc, nộp lên rồi, mỗi người 2000 điểm thành tựu coi như thù lao.

Tiêu Hoảng dứt khoát nói.

Mỗi người 2000 điểm thành tựu đó, đối với những ngoại đồ này, đó là con số trên trời, hơn nữa chỉ là hỗ trợ thu hái cùng vận chuyển, đủ thấy Tiêu Hoảng đối với người ngoài luôn bị coi là vất vả chảy ra nước, nhưng đối với người một nhà thì sẽ không chút keo kiệt.

Nhưng ba tên ngoại đồ này nghe 2000 điểm thành tựu, theo bản năng cả kinh, nhưng ngay sau đó, những người này chạy vù tới cạnh Tiêu Hoảng, mặt đầy vẻ nịnh bợ.

Nhóm dịch Lãng Khách Người dịch taneoka

Ma Ngân

vipvanda

Đình Vũ

Tiêu ca, ngài xem sao, chúng ta không cần 2000 điểm thành tựu đó, chỉ cần ngài giúp chúng ta chế tạo ra một cái Chiến Văn là được rồi. Hơn nữa chúng ta chỉ

cần Ngự sư cấp hai ba, làm ra cũng không cần tiêu hao quá nhiều tinh lực của ngài. Có một tên ngoại đồ đứng ra nói.

Hai tên còn lại cùng gật đầu lia lịa, ánh mắt mong chờ nhìn chăm chăm Tiêu Hoảng, tràn đầy khẩn cầu.

- Chuyện nhỏ mà thôi, đâu có gì.

Tiêu Hoảng bình thản đáp lại.

Nhưng mà ba tên ngoại đồ này lại tràn đầy hưng phấn, nếu gắn thêm đôi cánh, không chừng còn có thể bay lên được.

Bọn họ tuyệt đối không ngờ, Tiêu Hoảng lại dễ nói chuyện như vậy, một cái Chiến Văn có kỹ thuật Đế văn năm chiều đó, lần này phát đạt rồi.

Bọn họ gần như không tin nổi, vốn bị những bè cánh xa lánh, giờ đây cùng có ngày ngẩng đầu.

- Trở về ghi lại Chiến Văn mà các người muốn, nhưng bây giờ...

Tiêu Hoảng vươn tay, chỉ chỉ vườn Tiên linh thảo.

- Tiêu ca cứ yên tâm đi, ngài không cần làm, ngài cứ ở đây, giao cho chúng ta, cam đoan làm việc ổn thỏa.

Một tên ngoại đồ nói xong, liền cầm xẻng kéo hai tên đồng bọn bắt đầu làm việc, một đám tích cực sôi trào.

Thu hoạch Tiên linh thảo không có kỹ thuật gì, nhưng là chuyện tốn thể lực. Chỉ là ba tên ngoại đồ này đang cực kỳ hưng phấn, nhất là nghĩ tới Chiến văn kỹ thuật Đế Văn năm chiều, bọn họ cảm thấy toàn thân tràn đầy sức mạnh.

Về phần Tiêu Hoảng, dứt khoát không cần khách khí, không có ý nhúng tay, trực tiếp ngồi cạnh vườn Tiên linh thảo, tiện tay nhổ cả rễ một gốc Tiên linh thảo trưởng thành.

Rễ Tiên linh thảo bình thường to cỡ ngón tay, nhưng Tiên linh thảo do Tiêu Hoảng trồng ra, lại giống như củ cải trắng.

Tiếp theo Tiêu Hoảng quả thật dùng nó như củ cải trắng, ngắt bỏ thân cành lá Tiên linh thảo, tước lớp vỏ ngoài, tùy tiện cắn, mùi vị không kém củ cải trắng, chỉ là hương vị hơi ngọt, có mùi thuốc thơm rất mạnh.

Cũng không phải mỹ vị gì, nhưng nhằm chán lấy ăn vặt cũng được, quan trọng hơn là cái này là thuốc bổ tốt nhất, tẩm bổ Ngự lực, bổ não nâng cao tinh thần.

Dựa theo cân nặng mà tính, cái rễ Tiên linh thảo trong tay Tiêu Hoảng có thể gần giá 1000 kim tệ, nhưng ở trong tay Tiêu Hoảng, không khác gì củ cải trắng.

Cùng lúc đó, ở bên ngoài Phạm Cương Tinh, chiến hạm vận chuyển Tuyết Hồ thuộc Thượng Tri Tự Do Quốc đang nặng nề lái vào Thánh Đàn.

Bên trong chiến hạm vận chuyển, đang đưa đến Thượng tướng Gia Nại cầm. Thượng Tri Tự Do Quốc là quốc gia không lớn, thậm chí còn không lớn bằng Liên bang An Ni Á bây giờ.

Gia Nại cầm tuổi chỉ khoảng 27-28, là nữ tướng quân hiếm có ở Thượng Tri Tự Do Quốc, nắm quyền rất cao, bằng không thì Thượng Tri Tự Do Quốc cùng đường mật lộ sẽ không ngàn dặm xa xôi đưa đi Thánh Đàn.

Lúc này, Gia Nại cầm đang nằm trong hộp giữ nhiệt kín, đeo máy hô hấp tự động, làn da trắng nõn, thân người cao gầy, dung mạo xinh đẹp, đáng tiếc một cái vết thương nặng xỏ xuyên qua hai má, cánh tay phải chỉ còn kết nối với thân thể bởi mảnh da nhỏ, đã được Hàn băng vận năm quỳ giá đông cứng.

Nhưng mà mọi thứ đều không phải nghiêm trọng nhất, nghiêm trọng nhất là vết thương Ngự lực.

Nhóm dịch Lăng Khách

Người dịch taneoka

Ma Ngân vipvanda Đình Vũ

Dựa theo đánh giá trước mắt, nếu không áp dụng trị liệu hữu hiệu, sẽ không chống đỡ quá một tuần, dù có nhiều trang bị hỗ trợ bảo toàn sinh mệnh hoàn mỹ như thế.

Đứng trước hộp giữ nhiệt Ma Văn trong suốt là Lý Qua. Lam y Chủ soái Thượng Tri Tự Do Quốc, tuổi hơn 50, mặt đầy râu, lúc này sắc mặt nặng nề, ánh mắt còn xẹt qua những tia tuyệt vọng.

Ngàn dặm xa xôi đưa Gia Nại Cầm đến Thánh Đàn, cũng là vì đến bước đường cùng, nói khó nghe là trị ngựa chết thành ngựa sống, dù sao Gia Nại cầm hết sức quan trọng đối với Thượng Tri Tự Do Quốc, dù chỉ có một tia hy vọng cũng phải tranh thủ cho bằng được.

- Báo cáo chủ soái, phía Thánh Đàn đã cho chúng ta tiến vào, chỉ là hạm đội chúng ta đưa đến vẫn bị bắt buộc cấm đến gần Thánh Đàn, chỉ có thể dừng tạm ở Tân Cách công quốc. Tất Già đại nhân nói với chúng ta không nên kinh động A Di La, trực tiếp chạy tới Phạm Cương Tinh, ngài ấy đang ở đó chuẩn bị sở điều trị chuyên biệt cho Tướng quân Gia Nại Cầm.

Điều phối viên báo cáo với Lý Qua, thực ra tiếp đón khách bên ngoài. phần lớn đều ở Phạm Cương Tinh, về phần ngộ Giác Tinh thì người ngoài không thể tùy tiện đi vào.

- Làm theo lời của Tất Già đại nhân, ra lệnh chiến hạm vận chuyển đi hết tốc độ, không được chậm trễ một giây nào.

Lý Qua sắc mặt nặng nề ra lệnh.

Trải qua 4 tiếng di chuyển, tàu Tuyết Hồ mới đến gần Phạm Cương Tinh, hơn nữa dựa theo chỉ lệnh Phạm Cương Tinh gửi đến, điều chỉnh trạng thái chậm chậm tiến vào trong Phạm Cương Tinh.

Sở điều trị cho Gia Nại Cầm nằm ở Bắc bán cầu Phạm Cương Tinh, diện tích không lớn, nói cho đúng là chỉ có một tòa lầu gỗ 5 tầng cùng với một cái sân, miễn cưỡng cho chiến hạm vận chuyển hạ cánh, chiến hạm Ma Văn hơi lớn một chút cũng không đỗ xuống được.

Nhưng không ai dám coi thường nơi này, nói không quá đáng, chỉ cần nơi có Tất Già ở, đó sẽ là sở điều trị tốt nhất thế liên hợp Gia Đô.

Tàu Tuyết Hồ chậm chậm đáp xuống, Lý Qua bước ra từ bên trong, gặp được Hà Phương mặc lụa xanh đang bước tới, bộ dạng thiếu nữ cổ điển.

- Chào Tướng quân Lý Qua, sự phụ nhà ta nói để cho Tướng quân Gia Nại Cầm ở lại đây một đêm. ngày mai ngài ấy sẽ đến, chữa thương cho Tướng quân Gia Nại Cầm.

Hà Phương hơi cúi người với Lý Qua, lễ phép nói.

Nhưng Lý Qua nghe thế, sắc mặt càng khó coi, bọn họ chạy ngày chạp đêm, là vì có thể tới sớm một chút, kết quả không ngờ Tắt Già trực tiếp kéo dài một ngày.

- Có thể nói với Tắt Già đại nhân đến ngay bây giờ được không, ta sợ kéo dài quá lâu, Gia Nại cảm không kiên trì được lâu như thế.

Lý Qua có vẻ khẩn cầu nói.

- Rất có lỗi, sư phụ ngài ấy cũng muốn đến nhanh, nhưng thật không dám giấu, gần đây trạng thái tinh thần của sư phụ ngài ấy rất kém. ngài cũng biết, điều trị cần phải hết sức tập trung, cũng rất hao tổn tinh lực, nhưng cứ yên tâm, sư phụ đã đưa ột viên Cường sinh hoàn, cam đoan có thể để cho Tướng quân Gia Nại Chăm duy trì được 10 ngày.

Hà Phương nói xong, xòe bàn tay nhỏ bé, trong bàn tay là một viên đan được bảy màu.

Thấy vậy, Lý Qua đành tiếp nhận, sau đó đón lấy đan được giao cho Dược sư theo sau.

Mãi đến đêm khuya, thu hoạch cả một ngày, 20.000 gốc Tiên linh thảo đã được thu gom xong, chất đầy cả thùng hàng cực lớn của chiếc xe do 2 con linh thú kéo.

536. Chương 536: Tiên Linh Thảo

Ba chiếc linh thú xe này, toàn bộ đều là Bắc Sơn tự xuất tiền túi ra, lấy từ linh thú chăn nuôi trắng tối, cho thuê một ngày mười điểm thành tựu, dựa theo đạo lý mà nói thì đây là giá phi thường đắt đỏ, nhưng hiện tại Tiêu Hoảng còn tiếc chút điểm thành tựu như vậy hay sao?

Tiến đám người Tang Lâm đi, ước định gặp lại vào 8h sáng mai, Tiêu Hoảng mới quay về trong căn nhà gỗ, dùng nước rửa sạch mặt, sau đó ngồi vào trước bàn gỗ.

Bắt đầu sửa sang lại tài liệu, cùng với sửa sang lại vấn đề, mà mấy vấn đề này, hiện giờ đại bộ phận đều là về kỹ thuật Để Văn sáu hướng.

Thấy thời gian đã sắp về khuya rồi, Tiêu Hoảng liền theo bản năng cảm lấy Ma Văn thông tin, gọi cho Tắt Già, tuy rằng mỗi khi gọi cho Tắt Già thì Tiêu Hoảng đều có một loại cảm giác tội lỗi cực kỳ mãnh liệt, nhưng mà Tiêu Hoảng lại phát hiện, hỏi một vấn đề thì cũng có thể nghiệm được, vào lúc này hẳn đã không kìm nổi nữa rồi.

Giờ phút này Tắt Già đã sớm đi vào giấc ngủ, vì vào ngày mai là ngày hẳn phải điều trị cho Gia Nại Chăm, nên Tắt Già cần duy trì trạng thái tinh thần tuyệt đối tốt.

Nhưng mà, ngay khi Tắt Già đang đắm chìm trong mộng đẹp, Ma Văn thông tin bên cạnh lại rung lên.

Nghe thấy tiếng rung của Ma Văn thông tin, Tắt Già hơi mở mắt, lập tức chỉ cảm thấy một trận đau đầu, cùng với đó chính là, da đầu run lên, toàn thân rét run.

Có thực lực Ngự Hồn cấp năm, Tắt Già tự nhận là còn không có gì khiến cho hẳn phải e ngại cả, nhưng vào giờ khắc này, hẳn thật sự cảm thấy mình quá sai lầm rồi, thật sự biết được cái gì gọi là thể giới to lớn, không gì không có.

Quay đầu một cách máy móc, khuôn mặt “Tiêu Hoảng” giống như tiểu ác ma kia lại lần nữa xuất hiện trong mắt Tắt Già, hẳn chỉ muốn ngắt liên lạc luôn, lúc trước Tắt Già cũng trải qua rồi, hẳn biết Ma Văn thông tin sẽ vẫn tiếp tục rung mãi, thậm chí có thể kéo dài liên tục tận hai giờ đồng hồ.

Trong đầu chỉ muốn tắt Ma Văn thông tin, nhưng nếu có người khác có việc gấp tìm mình, thì nên làm cái gì bây giờ?

- Thật sự là tự lấy đá đập chân mình a!

Tắt Già không kìm được bật thốt lên, sau đó hẳn cảm lấy Ma Văn thông tin, cắn răng nói liên lạc.

- Tắt Già đại nhân, ta có mấy vấn đề muốn hỏi người.

Bên trong Ma Văn thông tin truyền đến thanh âm đặc trưng của Tiêu Hoảng.

- Dựa theo quy định của Thánh Đền, người đã vượt qua tân nhân thích ứng kỳ, như vậy sẽ dựa theo quy củ của ta, từ nay về sau, mỗi một lần người thỉnh giáo ta vấn đề, đều cần trả bằng điểm thành tựu, một lần lấy 1000 điểm thành tựu đi.

Tất Già nói với giọng nghiêm túc, đây cũng là chung cục diệu kế mà hắn nghĩ ra được, nếu có điểm thành tựu ước thúc, Tiêu Hoằng hẳn là có thể kiềm chế một chút, dù sao điểm thành tựu cũng không dễ đạt được như vậy.

- Như vậy a, còn...

- Còn nữa, ngày mai ta có chuyện phi thường trọng yếu phải làm, đó là trị liệu cho một người rất quan trọng, cần nghỉ ngơi dưỡng sức, bởi vậy, hôm nay ta tạm dừng trả lời, chờ người có điểm thành tựu rồi nói sau.

Nói xong, Tất Già liền trực tiếp cắt liên lạc.

Quả nhiên, lần này Tiêu Hoằng cũng không tiếp tục quấy rầy Tất Già, ngược lại thì Tất Già lại chằm chằm nhìn Ma Văn thông tin, trong mắt hiện lên một chút không đành lòng.

- 1000 điểm thành tựu có phải có chút quá nhiều hay không nhỉ? Thôi, mặc kệ nó, mau chóng thoát khỏi cái tên kia, mới là trọng yếu nhất.

Tất Già nhẹ nhàng nói thầm một câu, ngả đầu xuống ngủ, không hề nghi ngờ, hắn đã thật lâu không được nhắm nháp đến mùi vị giấc ngủ ngon rồi.

Trái lại thì Tiêu Hoằng cũng không quá để ý tới lời của Tất Già, ngược lại hắn còn cảm thấy trong lòng vui vẻ, không thể phủ nhận, trước kia Tiêu Hoằng thỉnh giáo vấn đề với Tất Già, thì đều mang một cảm giác tội lỗi, dù sao thì cũng là hắn quấy rầy người ta, Tiêu Hoằng cũng có chút áy náy.

Nhưng mà hiện tại đã khác, giá cả ghi rất rõ, đó chính là giao dịch bình thường, Tiêu Hoằng tự nhiên có thể rũ bỏ cảm giác áy náy đó.

Tạm thời dẹp tất cả vấn đề sang một bên, Tiêu Hoằng liền bắt đầu chế tạo Ngự Sa, một loại dung dịch có thể tăng lên Ngự lực.

Bởi vì có thêm một vòng Ma Văn thẩm thấu năng lượng, trình tự chế tạo dung dịch Ngự Sa cũng hơi rườm rà hơn một chút, tài liệu liên quan cũng vô cùng nhiều.

Mãi cho đến ba giờ sáng, Tiêu Hoằng mới chế tạo ra hai ống nghiệm.

Nhìn dung dịch màu xanh biếc trong ống nghiệm, trên mặt Tiêu Hoằng không kèm được hiện lên một chút sắc mặt vui mừng mờ nhạt, trải qua nhiều ngày cố gắng như vậy, rốt cục cũng chế tạo xong.

Mà sau khi hoàn toàn nắm giữ loại kỹ thuật này, Tiêu Hoằng liền có thể tiến thêm một bước, nghiên cứu chế tạo ra nước thuốc có thể chữa trị Ngự lực.

Bởi vì thời gian đã muộn, ngày mai còn có việc phải làm, bởi vậy, Tiêu Hoằng cũng không thử sử dụng Ngự Sa tiến hành tu luyện, mà đẩy kín nó lại, dùng một lọ Ôn nhuận dịch, sau đó ngả lên trên dây thừng, ngủ luôn.

Sáng sớm hôm sau, Tiêu Hoằng tỉnh lại, ăn một chút gì đó, bỗng nhìn thấy Bác Sơn mang theo ba gã ngoại đồ, đã đứng giờ đứng trước nhà gỗ của Tiêu Hoằng.

Tiêu Hoằng cũng không chút ngừng lại, cùng đám người Bác Sơn cưỡi lên linh thú xe, lập tức đi về phía tổng bộ Vạn Thảo Viên, nơi đó cũng ở gần Nhân Sự Các.

Chủ quản của Vạn Thảo Viên cũng giống như Triệu Quần, cũng đều là thuộc hạ của Tần Nhược Bạch, tên là Phùng Vĩnh Niên, đã qua tuổi năm mươi, Ngự Sư cấp năm, cũng hy vọng cấp thiết trở thành Đại Ngự Sư, làm cho trạng thái đỉnh phong của bản thân có thể kéo dài, như vậy thì mới có thể tiến thêm một bước được.

Lúc này, Phùng Vĩnh Niên đang ở trong phòng, đứng trước gương sửa sang lại quần áo, bởi vì Phùng Vĩnh Niên đã nghe nói, Tần Nhược Bạch đã quay về Thánh Đền, đồng thời cũng ở trên Phạm Cương Tinh, theo

Triệu Quần nói, là đặc biệt vì Gia Nại Cầm của Thượng Tri Tự Do Quốc mà đến, đồng thời cũng muốn tỏ một chút hữu hảo với Lam y Chủ soái Lý Qua.

Tuy rằng lãnh thổ Thượng Tri Tự Do Quốc không lớn, dân cư không nhiều lắm, nhưng mà có thể kết giao một chút thì vẫn là tốt nhất, mà trọng yếu hơn là, Phục Thản Đế Quốc lúc này quả thực chính là phiên toái đầy mình.

Đối với Phục Thản Đế Quốc, đối với Thượng Tri Tự Do Quốc, Phùng Vĩnh Niên không thêm để ý, cũng không có hứng thú, nhưng mà đối với Phùng Vĩnh Niên mà nói, đây không thể nghi ngờ gì chính là một thời cơ tốt để báỉ phồng Tần Nhược Bạch, tăng cường tình cảm, dù sao thì tuy rằng Tần Nhược Bạch này sống thời gian dài ở Phục Thản Đế Quốc, nhưng tại Thánh Đền thì hắn vẫn có thực lực tuyệt đối, nhất là sau lưng còn có Phục Thản Đế Quốc làm chỗ dựa vững chắc nữa.

- Phùng sư huynh, Tiêu Hoảng mang theo vài cái linh thú xe đang đi về chỗ chúng ta, nghe nói là tới giao hàng.

Ngay khi Phùng Vĩnh Niên đang chỉnh là y phục, một nam nhân hơn ba mươi tuổi bỗng nhiên bước nhanh đến, trên mặt cũng có một lớp mồ hôi mỏng, mà thanh niên này cũng là một gã chủ sự của Vạn Thảo Viên, tên là Điền Tân.

Nghe Điền Tân nói như vậy, thần sắc Phùng Vĩnh Niên hơi biến đổi, Tiêu Hoảng thì hắn tự nhiên đã nghe Triệu Quần nói qua, Triệu Quần phân cho Tiêu Hoảng một cái nhiệm vụ thế này, thì hắn tất nhiên cũng biết, tối thiểu phải ba năm mới có thể hoàn thành, nhưng mà hình như vừa mới qua hai tuần lễ thì phải, giao hàng ư? Thật là quá mức khoa trương rồi!

Dựa theo góc độ thông thường mà nói, hai tuần lễ thì phỏng chừng ngay cả cây non Tiên linh thảo cũng không đưa tới được.

- Phùng sư huynh có ở nhà không? Tiêu ca đến giao hàng, mau ra đây nghiệm thu.

Không đợi Phùng Vĩnh Niên làm ra ứng phó, ngoài cửa liền truyền đến tiếng hét to của Bác Sơn, thanh âm không có chút khách khí nào, hắn và Phùng Vĩnh Niên đều là đệ tử chính quy của A Di La, mỗi người quản lý một quán, ngày thường rất ít liên hệ, cũng chưa nói tới ai có thể chế phục được ai.

Từ khe cửa mà nhìn qua, lúc này Phùng Vĩnh Niên đã có thể nhìn thấy, Bác Sơn và vài tên ngoại đồ thủ hạ đã tới, mỗi người nắm một đầu linh thú đang kéo mọt xe, tiến vào trong sân, không ngừng hét nhìn đồng tới nhìn tây.

Trên một chiếc linh thú xe trong đó, thì còn có một người đội mũ rơm, mặc áo xanh, miệng ngậm một gốc cỏ, mặc dù có vành nón thật lớn che đi, nhưng Phùng Vĩnh Niên vẫn thấy rõ, người đó đúng là Tiêu Hoảng.

Đối mặt với cảnh này, về tình về lý, thì Phùng Vĩnh Niên đều phải tiếp đãi, đúng là Tiêu Hoảng mang thân phận ngoại đồ, nhưng mà Bác Sơn thì lại không phải, cũng không biết Tiêu Hoảng rốt cuộc dùng biện pháp gì mà hàng phục được Bác Sơn.

- Hai tuần lễ đã có thể nộp Tiên linh thảo ư? Các ngươi không phải tới trêu đùa ta đấy chứ!

Đi ra khỏi phòng, bước vào trong sân, Phùng Vĩnh Niên nhìn Bác Sơn một cái, cuối cùng hướng ánh mắt về phía Tiêu Hoảng.

Phùng Vĩnh Niên rốt cuộc là người ra sao, lúc trước Tiêu Hoảng tự nhiên đã điều tra rõ ràng, đối mặt với ánh mắt của Phùng Vĩnh Niên, Tiêu Hoảng không có chút trốn tránh nào, cũng không lên tiếng đáp, chỉ là hơi nâng cánh tay hơi có chút thô ráp, ngoắc một cái.

Đối với thủ thế này của Tiêu Hoảng, Bác Sơn tự nhiên rõ ràng, không chút tạm dừng, hắn liền mở ra hàng hóa hộp bằng gỗ đóng kính, dưới sự trợ giúp của hai gã ngoại đồ, lấy từ trong ra một cái hộp gỗ lớn, đặt trước mặt Phùng Vĩnh Niên, sau đó mở ra.

Sau khi mở hộp gỗ ra, bên trong được đặt một loạt các gốc Tiên linh thảo, trông giống như củ cải trắng, thân củ thô to, lá cây đầy đặn.

So với bình thường những gốc Tiên linh thảo gãy gò kia mà nói, thì đây quả thực chính là một gốc Tiên linh thảo cực kỳ mập mạp.

Nhìn thấy cảnh này, Phùng Vĩnh Niên lập tức có chút ngẩn người, trong đầu hơn trống rỗng, bởi vì thứ này thì cho tới giờ hắn vẫn chưa thấy bao giờ.

Cầm một gốc trong đó, dùng mũi khê ngửi, hương vị nồng đậm, không có chút kém chất lượng nào, ngắt lấy một mảnh lá nhỏ của Tiên linh thảo, bỏ vào trong miệng, được khí ập vào mũi, ngoài vẻ bề ngoài có chút quái lại, thì đây tuyệt đối có thể nói là cực phẩm, đối với thứ này, cho dù Phùng Vĩnh Niên muốn tìm thì cũng không chỉ ra tí vết gì cả, dù sao ai cũng không phải là kẻ ngốc.

- Những thứ đó là để nộp lên trên, còn những thứ này, người định dùng bao nhiêu điểm thành tựu để tính toán đây!

Bác Sơn hơi nhìn bộ dáng kinh ngạc của Phùng Vĩnh Niên một cái, khẽ xoay người, trực tiếp gỡ xuống các miếng gỗ của ba chiếc linh thú xe này.

Ngay sau đó, hiện ra trước mặt Phùng Vĩnh Niên và Điền Tân chính là ba chiếc đại linh thú xe này tràn ngập Tiên linh thảo, nhìn qua thì không giống Tiên linh thảo giá trị xa xỉ chút nào, quả thực chính là bị chất đống như rau cải trắng vậy.

- Điều này...

Nhìn thấy hình ảnh như vậy, Phùng Vĩnh Niên không kiềm được hóa đá ngay tại chỗ, ánh mắt đã có chút mơ màng, hắn có chút không dám tưởng tượng, chỉ trong nửa tháng, Tiêu Hoàng rốt cuộc dùng biện pháp gì, vậy mà lại lập tức biến ra nhiều Tiên linh thảo như vậy.

Ngay cả Điền Tân đứng một bên cũng có chút phát mộng, biểu tình trên mặt lại khi trắng khi đỏ, khoe miệng cũng đã hơi mở ra, hắn hơi đếm qua một chút, ba chiếc xe lớn, mỗi một xe trên cơ bản đều cao gần bốn thước, vậy thì không sai biệt lắm hắn là có khoảng bốn vạn kg, tương đương với bốn vạn điểm thành tựu.

537. Chương 537: Xung Đột

Trời ạ!

Trong lòng Điền Tân không kiềm được cảm thán, bốn vạn điểm thành tựu ở Di Đà Tinh có lẽ chỉ có thể tính là bình thường, nhưng mà ở Phạm Cương Tinh thì tuyệt đối có thể xếp đến trước mười người, mà trọng yếu hơn là, Tiêu Hoàng này dường như mới chỉ dùng nửa tháng mà thôi à, nếu mà kéo dài một năm, vậy thì sẽ có kết quả thế nào đây?

Phỏng chừng đến lúc đó tổng điểm thành tựu của toàn bộ Phạm Cương Tinh cũng kém một mình Tiêu Hoàng à.

- Phùng sư huynh, mấy giờ rồi nhỉ, trời nóng thật, người cũng không thể cứ để cho chúng ta đứng mãi tại đây chứ!

Bác Sơn nói tiếp, dường như đã biến thành phát ngôn viên kiêm trợ thủ của Tiêu Hoàng.

Phùng Vĩnh Niên từ trong kinh ngạc tỉnh lại, sắc mặt cũng không quá dễ nhìn, thậm chí có chút khó coi, Tàn Nhược Bạch, Triệu Quân muốn áp chế Tiêu Hoàng, hắn tự nhiên biết, nhưng mà trước mắt thì áp chế như thế nào đây?

Hơn nữa còn có tên cáo già Bác Sơn này ở đây, cùng với tên đồ tể Tiêu Hoàng từ đầu đến cuối không nói câu nào nữa, cho dù Phùng Vĩnh Niên có ý muốn làm khó Tiêu Hoàng, thì cũng phải có dũng khí mới được à.

Đúng vậy, tạm thời Tiêu Hoàng còn không phải là đối thủ của hắn, nhưng nếu mà thực sự làm to chuyện lên, thì có trời mới biết sẽ có kết quả ra sao, đến lúc đó, chẳng phải là mình đuối lý hay sao.

Rơi vào đường cùng, Phùng Vĩnh Niên chỉ có thể đánh mắt cho Điền Tân một cái, ý bảo tới kiểm tra thực hư.

Đối với ánh mắt của như vậy Phùng Vĩnh Niên, Điền Tân tự nhiên sẽ hiểu, hắn liền mang theo vài tên ngoại đồ, cùng với tạp dịch, bắt đầu dưới sự giám thị của Bác Sơn, tiến hành kiểm tra từng cây một, tính toán trọng lượng một cách tỉ mỉ, sẽ không để cho Tiêu Hoằng chiếm chút tiện nghi nào, cho dù chỉ là một điểm thành tựu.

Về phần Tiêu Hoằng thì vẫn không nói gì, cứ như vậy mà ngồi trước linh thú xe, lẳng lặng chờ đợi.

Ngay khi Điền Tân đang không ngừng kiểm tra thực hư, Phùng Vĩnh Niên đã chậm rãi đi ra sân, lập tức chạy về phía Nhân Sự Các cách đó mấy trăm thước.

Hắn chuẩn bị đi tìm Triệu Quần, đồng thời Phùng Vĩnh Niên cũng biết, nếu không có bất ngờ gì xảy ra, Tần Nhược Bạch cũng phải ở trong đó.

Đúng như Phùng Vĩnh Niên đoán, giờ phút này Tần Nhược Bạch đang ngồi ngay ngắn trên ghế chủ vị của Nhân Sự Các, trên người mặc một bộ quân trang chủ soái của Phục Thảm Đế Quốc.

Vào lúc này thì Triệu Quần đang mang vẻ mặt nịnh nọt, đứng bên cạnh Tần Nhược Bạch, chạy đông chạy tây, khi thì châm trà cho Tần Nhược Bạch, khi thì mang tới cây quạt, tự mình quạt mát cho Tần Nhược Bạch.

- Lần này, thập sư huynh ngài dùng thân phận đế quốc chủ soái, tự mình tới gặp Lý Qua của Thượng Tri Tự Do Quốc, nói vậy, coi như cũng đã cấp mặt mũi cho Thượng Tri Tự Do Quốc, Phục Thảm Đế Quốc ta đất rộng tài nguyên nhiều, là cao tăng trong Thái Qua Vũ Trụ, phỏng chừng ngài tới đây còn khiến cho Lý Qua hắn được sủng ái mà lo sợ cũng nên, hơn nữa không thể tưởng được thập sư huynh thật sự đã dự kiến trước, mượn sức Bắc Áo liên Hợp Thể quốc gia từ trước, bàn cờ này của ngài thật là lớn a.

Triệu Quần cầm cây quạt phe phẩy, vẻ mặt nịnh nọt.

Đối với mấy câu tăng bốc này của Triệu Quần, Tần Nhược Bạch không chút động tâm, vẻ mặt bình thản có sự uy nghiêm của một chủ soái, ánh mắt rất sắc bén.

- Nghe nói tên Tiêu Hoằng kia còn đang ở trên Phạm Cương Tinh, hiện tại như thế nào rồi?

Tần Nhược Bạch không quan tâm tới Triệu Quần, chỉ nhẹ nhàng thổi lá trà đang trôi nổi trong chén trà, nhẹ nhàng nhấp một ngụm nhỏ rồi hỏi.

- Ngài cứ yên tâm đi, ta đã ném hắn tới Vạn Thảo Viên số 7, chủ quản Vạn Thảo Viên cũng là người của chúng ta, hơn nữa ta đã để cho Tiêu Hoằng đi gieo trồng Tiên linh thảo, không có ba đến năm năm, hắn cũng đừng nghĩ tới việc làm gì khác, hơn nữa qua ba năm năm này, thì cũng không tốt hơn được bao nhiêu, nộp lên trên 500 kg Tiên linh thảo, hắn còn có thể thừa lại bao nhiêu? Cộng thêm việc thứ kia cũng không dễ chăm sóc, rất dễ chết héo, khi đó ta sẽ tìm cái cớ, ngáng chân Tiêu Hoằng một cái, cho hắn trắng tay luôn!

Triệu Quần cười nịnh nọt nói.

Nghe vậy, trên mặt Tần Nhược Bạch rốt cục cũng hiện lên một chút thoải mái, sau đó nhẹ nhàng tự nói:

- Hừ! Cho rằng đi đến Thánh Đàn, là có thể tránh được khổ cực tại Ma Duệ Tinh ư? Chê cười, xét đến cùng, còn không phải là chui vào trong tay ta hay sao? Chẳng lẽ cho rằng chỗ tốt của Tần Nhược Bạch ta dễ chém như vậy sao?

Bịch... bịch...

Gần như ngay khi Tần Nhược Bạch đang thì thảo tự nói, thì tiếng bước chân liên tiếp dồn dập từ phía xa đột nhiên truyền đến.

Ngay sau đó, hắn liền nhìn thấy Phùng Vĩnh Niên đầu đầy mồ hôi, chạy như điên vào Nhân Sự Các, nhìn thấy Tần Nhược Bạch, hắn không kiềm được nửa quỳ trước mặt người này.

- Tần sư huynh, sự tình dường như có chút phiền toái.

Phùng Vĩnh Niên vội vàng lên tiếng.

- Thật là lỗ mãng, còn ra thể thống gì nữa? Cẩn thận làm kinh động tới thập sư huynh bây giờ!

Triệu Quần nhìn thấy bộ dáng này của Phùng Vĩnh Niên, trách cứ.

- Phiên toái? Chuyện gì vậy? Không nên hoang mang rối loạn!

Trên mặt Tần Nhược Bạch cũng không có vẻ bất mãn, thông thả ung dung hỏi.

- Thưa sư huynh, Tiêu... Tiêu Hoàng đến đây, đến giao hàng.

Phùng Vĩnh Niên nơm nớp lo sợ nói.

- Giao hàng? Giao hàng cái gì...

Triệu Quần vừa nói được một nửa, nửa câu sau liền ngừng lại trong yết hầu, trong mắt tràn ngập vẻ kinh ngạc, dựa theo đạo lý mà nói thì điều này sao có thể xảy ra được? Tiên linh thảo ba năm mới trưởng thành, vậy mà lại nửa tháng đã giao hàng, đây không phải quá mức khoa trương hay sao!

- Điều đó không có khả năng, mới nửa tháng, Tiêu Hoàng đã giao hàng ư? Vô căn cứ.

Triệu Quần vội vàng quát.

- Triệu... Triệu sư đệ, thiên chân vạn xác a.

Phùng Vĩnh Niên sờ sờ mồ hôi trên đầu, nói tiếp.

- Chẳng lẽ là hần thu mua tới từ nơi khác, Tiêu Hoàng đã vơ vét vô số của cải ở Nam Du Quận ta a!

Sắc mặt Tần Nhược Bạch ít nhiều có chút khó coi.

- Điều này... điều này không có khả năng, bốn vạn kg a Tần sư huynh, không nói đến Tiêu Hoàng có đủ tài chính hay không, mà chỉ con số bốn kg Tiên linh thảo kia thôi, phỏng chừng kiếm khắp toàn bộ Gia Đô đế quốc thì cũng không cách nào kiếm đủ trong vòng nửa tháng a!

Phùng Vĩnh Niên đáp.

- Cái gì? Người nói lại một lần, Tiêu Hoàng rót cuộc muốn nộp lên bao nhiêu hàng hóa?

Hai mắt Tần Nhược Bạch nheo lại, toát ra một chút kinh hãi.

- Bốn vạn kg, đây còn là tính thấp nhất, thậm chí có thể còn nhiều hơn!

Phùng Vĩnh Niên nói chi tiết.

Lúc này thì sắc mặt Tần Nhược Bạch vốn đang trầm ổn, nhưng trong nháy mắt đã có chút trắng bệch, trong mắt bắt đầu hiện lên vẻ nghiêm trọng và khó tin.

Nếu Phùng Vĩnh Niên nói thật, không hề nghi ngờ, Tiêu Hoàng vốn đã bị đè ép tới mức không còn là gì trong mắt Tần Nhược Bạch, bỗng nhiên lại trở mình trở dậy rồi.

Bốn vạn kg Tiên linh thảo a, đó chính là bốn vạn điểm thành tựu, không thể nghi ngờ lần này, Tiêu Hoàng sẽ có vốn rồi, có bốn vạn điểm thành tựu này, Tiêu Hoàng hoàn toàn có thể sống yên ổn trên Phạm Cương Tinh, thậm chí còn kiếm được một chỗ đứng nữa.

Đồng thời hần chắc chắn sẽ tiến vào tầm nhìn của A Di La, lần này, Tần Nhược Bạch đã không ngồi yên được nữa rồi, hần nhanh chóng đứng dậy, trực tiếp bảo Phùng Vĩnh Niên dẫn đường.

Bước nhanh vào tổng bộ Vạn Thảo Viên, đập vào mắt Tần Nhược Bạch chính là Tiên linh thảo phủ kín toàn bộ sân, từng cây đều vô cùng tươi tốt, tiếp theo là hình ảnh Tiêu Hoàng đang nhàn nhã ngồi trên linh thú xe, khỏe miệng ngậm một cây cây cỏ, tuy rằng đội mũ rơm che khuất nửa khuôn mặt, nhưng mà bộ dáng Tiêu Hoàng dù có hóa thành tro thì Tần Nhược Bạch vẫn có thể nhận ra được.

Giờ phút này Điền Tân đang kiểm tra hàng hóa, chỉ có thể kiên trì chuyển khoảng bốn vạn điểm thành tựu vào trong thân phận Sức Văn của Tiêu Hoàng, sau đó lại do Bác Sơn cẩn thận đặt vào tay Tiêu Hoàng.

Mà Tần Nhược Bạch đến đây, thì Tiêu Hoảng cực kỳ nhạy cảm cũng đã phát hiện ra, hần vươn một ngón tay, đẩy vành nón lên, hai mắt lạnh như băng của Tiêu Hoảng liền đối chọi với Tần Nhược Bạch, ánh mắt khi trước có vẻ bình thản, lập tức trở nên vô cùng sắc bén.

Tần Nhược Bạch tự nhiên cũng không hề yếu thế, trợn mắt nhìn lại.

Trong nháy mắt, những người bốn phía rõ ràng có thể cảm nhận được, một luồng không khí kỳ quái đột nhiên lan khắp bốn phía, thậm chí khiến cho người ta có một loại cảm giác hít thở không thông.

Phùng Vĩnh Niên, Triệu Quần, thậm chí Bác Sơn, Tang Lâm, cũng lập tức cảm nhận được chỗ không thích hợp, khí tức bình thản khi trước trên người Tiêu Hoảng, đã lập tức bị sát khí lạnh lẽo thay thế.

Không biết là ảo giác hay là cảm giác, Bác Sơn đứng bên cạnh Tiêu Hoảng, thậm chí còn cảm thấy rét lạnh, không kèm được rung mình một cái.

- Chẳng... chẳng lẽ đây mới là con người thật của Tiêu Hoảng hay sao?

Trong lòng Bác Sơn không kèm thốt lên.

Càng làm cho Bác Sơn cảm thấy rung động chính là, đối mặt với Tần Nhược Bạch cấp Ngự Hồn, Tiêu Hoảng lại không có chút yếu thế nào.

Giằng co như vậy ước chừng kéo dài hai phút, Tần Nhược Bạch mới chậm rãi đi vào trong sân, tiện tay cầm lấy một gốc cây Tiên linh thảo, trên mặt không kèm được hiện lên một chút kinh ngạc, hần chưa bao giờ thấy trên thế giới này lại có người trồng Tiên linh thảo thành bộ dáng này, tuy nhiên, về kinh ngạc này chỉ chột lóe lên trên mặt Tần Nhược Bạch, ngay sau đó liền toát ra một chút châm biếm:

- Người thật là biến thái, thứ mang ra cũng là loại biến thái, người trồng ra thứ gì vậy a!

- Tiên linh thảo này có công hiệu bổ não, tượng trưng cho trí tuệ, người thông minh, tự nhiên có thể trồng ra thứ trắng kiện, chỉ có những tên đần độn, thì mới chỉ gặp mấy loại thứ phẩm còm cõi kia mà thôi.

Tiêu Hoảng rốt cục lên tiếng, giọng điệu tuy nhẹ, nhưng hương vị trong lời này thì ai cũng có thể nghe ra được.

Không thèm quan tâm tới câu trào phúng trắng trợn của Tần Nhược Bạch, hần thậm chí còn có chút chửi rửa lại.

Tần Nhược Bạch nghe vậy, biểu tình trên mặt lập tức biến đổi, không hề nghi ngờ, Tiêu Hoảng này ngày thường không thích nói chuyện, nhưng vừa lên tiếng, thì tuyệt đối là độc ác, hơn nữa có thể làm cho người ta không thể thở nổi.

Tuy nhiên, Tần Nhược Bạch sau có thể chịu yếu thế được? Ở trước mặt hần, Tiêu Hoảng chỉ là một con cá trạch chưa dứt sữa mà thôi, tuy rằng trơn trượt, nhưng nếu muốn bóp chết, thì vẫn rất dễ dàng.

Lại hướng ánh mắt về phía Tiêu Hoảng, Tần Nhược Bạch chậm rãi vươn tay, sau đó ném Tiên linh thảo của Tiêu Hoảng xuống mặt đất, sau đó dùng chân nghiền nát, rồi hơi xoay người, chuẩn bị rời đi.

Triệu Quần, Phùng Vĩnh Niên tự nhiên cung kính đứng phía sau hần, trên mặt vẫn mang vẻ lấy lòng.

- Tần Nhược Bạch.

Ngay khi Tần Nhược Bạch vừa mới bước ra hai bước, Tiêu Hoảng bỗng nhiên phát ra thanh âm âm lãnh:

- Một cước này của ngươi, ta nhớ kỹ.

- A, ngươi ghi nhớ thì làm sao? Chỉ bằng ngươi?

Tần Nhược Bạch căn bản không quay đầu lại nhìn Tiêu Hoảng, khinh thường nói một câu, rồi trực tiếp rời đi. Sự thật cũng như vậy, Tần Nhược Bạch có thân phận gì? Hần là cường giả cấp Ngự Hồn, Tiêu Hoảng thì sao? Chỉ là Ngự Sư cấp bốn, nếu không phải toàn bộ Thánh Đoàn bị A Di La bao phủ và che chở, thì Tần Nhược Bạch đã sớm xông lên, cho Tiêu Hoảng thiên đao vạn quả rồi.

- Hai người các ngươi nghe rõ cho ta, tận khả năng vận dụng hết thấy lực lượng của các ngươi, tiến hành chen ép Tiêu Hoảng cho ta.

Đi ra xa mấy chục thước, Tần Nhược Bạch nhẹ nhàng nói với Triệu Quần cùng Phùng Vĩnh Niên, trong mắt ẩn hiện vô tận hàn ý, không hề nghi ngờ, một loạt hành động của Tiêu Hoàng đã làm cho Tần Nhược Bạch càng ngày càng thống hận Tiêu Hoàng.

538. Chương 538: Nan Đề Của Tát Già

Hơi nhìn bóng dáng đi xa của Tần Nhược Bạch một cái, trên mặt Tiêu Hoàng cũng không quá tức giận, phun cây cỏ trong miệng ra, kéo vành nón xuống dưới, sau đó hơi khoát tay áo, ý bảo đám người Bắc Sơn rời đi.

Đám người Bắc Sơn hiểu ý, liền kéo linh thú xe, chậm rãi rời đi tổng bộ Vạn Thảo Viên.

Mà theo bốn vạt điểm thành tựu vào tay, cái tên Tiêu Hoàng trên Phạm Cương Tinh thành tựu bài danh bảng đã bay lên tới hàng thứ chín.

Trên quảng trường trung tâm Phạm Cương Tinh, tấm bảng thành tựu to lớn kia thường là tiêu điểm chú ý của mọi người, có thể nói, có thể tiến vào trước mười, thì trên cơ bản đều là đệ tử chính quy trên Phạm Cương Tinh, hơn nữa còn nằm giữ quyền cao chức trọng.

Ví dụ như: bài danh đệ nhất là tổng quản Đông Lộc của Phạm Cương Tinh, lại giống như Triệu Quần đang ôm chặt lấy đùi của Tần Nhược Bạch, và một số người khác.

Sau khi Tiêu Hoàng tiến vào tiền mười thì cũng được người trên Phạm Cương Tinh chú ý, trên Phạm Cương Tinh, bảng thành tựu này chính là tượng trưng duy nhất cho thân phận.

Tiền mười có nghĩa là gì, không cần nói cũng biết, mà ít nhiều có chút châm chọc chính là, thân phận Tiêu Hoàng chỉ là một ngoại đồ, thân phận ngoại đồ mà lại đạp lên trên đồng đẳng đệ tử chính quy, không hề nghi ngờ, đây tuyệt đối là một loại châm chọc với các đệ tử chính quy.

Mà điều này cũng khiến cho bảng thành tựu gần mười năm chưa có nhiều thay đổi, bỗng hoàn toàn trở nên hỗn loạn!

Trước đây mười người hàng đầu trên bảng thành tựu thì trên cơ bản đều là người có địa vị trên Phạm Cương Tinh, nhưng hiện tại, đột nhiên toát ra một tên ngoại đồ là Tiêu Hoàng, điều này không thể không dẫn tới chú ý từ khắp nơi.

Thậm chí rất nhiều người đều đã bắt đầu coi Tiêu Hoàng như cái đinh trong mắt, bị một tên ngoại đồ đạp xuống dưới chân, đối với đệ tử chính quy mà nói, ai có thể nhẫn nhịn được đây!

Đối với biến hóa của bảng thành tựu, Tiêu Hoàng cũng không quá mức để ý, cứ như vậy mà ngồi trên linh thú trên xe, một đường đi về Vạn Thảo Viên số 7.

Cùng lúc đó, trong sở điều trị Phạm Cương Tinh, Tát Già phá vỡ khe nứt không gian, chậm rãi đi tới chỗ này, trên lưng đeo một cái hộp thuốc màu vàng, ánh mắt vô cùng bình thản, ngày hôm qua không bị quấy rầy, nên khí sắc của Tát Già cũng đã khôi phục lại khá tốt rồi.

Chậm rãi đi vào trong sở điều trị, Lý Qua liền đi tới, sau đó cúi người thật sâu trước mặt Tát Già, cung kính và hơi lo lắng:

- Ra mắt Tát Già đại nhân, mong Tát Già đại nhân có thể dùng toàn lực, cứu trị Gia Nại Cầm Tướng quân.

Đối mặt với bộ dáng như thế của Lý Qua, Tát Già vẫn không có phản ứng quá mức rõ ràng, không có lo lắng, cũng không có lạnh lùng, về mặt bình thản, chỉ là hơi vươn tay, ý bảo Lý Qua bình thân, sau đó nhẹ nhàng nhấc tay, ý bảo Lý Qua dẫn đường.

Đi vào chỗ giường bệnh của Gia Nại Cầm, nhìn thấy Gia Nại Cầm đang nằm trong lồng giữ ấm, bộ dáng vô cùng thê thảm, về bình thản trên mặt Tát Già rất cục toát ra một chút nghiêm trọng.

Bị thương thật sự quá nặng, nếu không phải Thượng Tri Tự Do Quốc sử dụng đại lượng dược liệu quý báu, ra sắc duy trì dấu hiệu sinh mệnh cho Gia Nại Cầm, thì Gia Nại Cầm này sớm đã chết, toàn thân hẳn đã gần như không có một chỗ nào lành lặn cả.

Càng làm cho Tát Già cảm thấy nghiêm trọng chính là, khi Tát Già sử dụng Ma Văn thăm dò để tìm hiểu Ngự lực trong cơ thể Gia Nại Cầm một chút, thì trên màn hình, khu vực màu đỏ thể hiện Ngự lực trong cơ thể, lại đã bị phá thành mảnh nhỏ, giống như miếng thủy tinh bị một quyền oanh kích vậy.

Không chút khoa trương nào mà nói, Ngự lực bị phá hủy thành bộ dáng như thế, có thể sống đến hiện tại thì cũng đã là kỳ tích rồi, càng đừng nói tới trên thân thể còn mang thương tổn nữa.

- Tát Già đại nhân, ngài xem, vết thương của Gia Nại Cầm Tướng quân...

Lý Qua đứng bên cạnh Tát Già, vẻ mặt cung kính hỏi, trong lòng tràn ngập vẻ bất an.

May mà đây là một người bệnh, nếu đổi làm các thứ khác, thì chẳng khác gì đang cố ý làm khó dễ Tát Già vậy, đã nát bươm thành như vậy rồi, còn chữa trị cái gì nữa!

- Nếu ta dùng toàn lực, thì giữ mạng là không có vấn đề, nhưng mà khả năng khỏi hẳn lại chỉ có khoảng 20%.

Tát Già không thích khoa trương, càng không muốn nói dối, nên trả lời rất chi tiết.

Nghe nói vậy, vẻ mặt Lý Qua ít nhiều có chút sa sút, tuy nhiên, hẳn vẫn hơi gật gật đầu, sau đó nhẹ nhàng nói:

- Vậy làm phiền Tát Già đại nhân.

Nói xong, Lý Qua liền không hề quấy rầy, thật cẩn thận lui ra ngoài, mặc dù hẳn là Lam y Chủ soái, nhưng ở trước mặt Tát Già, thì cũng không dám có chút bất kính nào, trên thực tế cho dù người đứng đầu của Thượng Tri Tự Do Quốc tới đây, thì cũng như vậy.

Rất nhanh, toàn bộ bên trong phòng bệnh, chỉ còn lại Tát Già và Hà Phương hai người.

Tát Già lúc này đã cởi tờ vàng trường bào trên người ra, giao cho Hà Phương, đồng thời khu động năm cái Dược Văn có chứa kỹ thuật Để Văn tám hướng, sau đó cực kỳ thật cẩn thận mở cái lồng giữ ấm trong suốt ra.

Đồng thời, mất đi lồng giữ ấm bảo hộ, giám thị khí kiểm tra triệu chứng bệnh tật bên cạnh Gia Nại Cầm lập tức bắt đầu xuất hiện dấu hiệu hỗn loạn, sinh mệnh đang nhanh chóng giảm xuống.

Hà Phương đứng ở một bên, ôm trường bào của Tát Già, tim đã đập lên tới cổ họng, nàng rất rõ ràng, trước mắt đã tiến vào thời khắc mấu chốt, thêm một phần một giây thì cũng có nguy hiểm tới tính mạng.

Về phần Tát Già, lúc này sắc mặt đã trở nên vô cùng nghiêm túc, năm ngón tay phải mở ra, trực tiếp đặt vào thân thể của Gia Nại Cầm, toàn bộ bàn tay trong nháy mắt đã bị một tầng hào quang màu xanh nhạt bao bọc.

Điều động Ngự lực trong cơ thể, đột nhiên phát lực, chỉ thấy hào quang trên tay phải Tát Già đã trở nên vô cùng chói mắt, thậm chí liền ngay cả cảnh vật bốn phía tay phải Tát Già cũng đã bắt đầu trở nên vụn vụn.

Đồng thời trong bàn tay có từng phiến năng lượng thể giống như bông tuyết màu vàng đang hạ xuống thân thể Gia Nại Cầm, sau đó từ từ thấm thấu vào trong thân thể của Gia Nại Cầm.

Chỉ sau vài giây ngắn ngủi, dụng cụ kiểm tra triệu chứng bệnh tật của Gia Nại Cầm trong nháy mắt đã trở nên vững vàng hơn, tim đập, hô hấp, huyết áp cũng bắt đầu dần dần khôi phục bình thường.

Một ít vết thương nhỏ trên thân thể cũng bắt đầu khép lại.

Hà Phương đứng ở một bên, nhìn thấy cảnh tượng như vậy, trong lòng coi như có chút buông lỏng, không hổ là sư phụ a, quả nhiên là không tầm thường, trong lòng Hà Phương nghĩ vậy, đồng thời thở ra một hơi.

Bất kể như thế nào, Tát Già xuất thủ thì mạng nhỏ của Gia Nại Cầm coi như đã hoàn toàn giữ được, hiện tại chỉ có thể nhìn xem có thể khôi phục tới trình độ nào mà thôi.

Đại khái trôi qua hai phút, sinh mệnh của Gia Nại Cầm liền hoàn toàn khôi phục bình thường, đủ thấy được thủ đoạn của Tát Già inh tới mức nào.

Sau đó Tát Già liền bắt đầu xử lý các vết thương lớn trên thân thể Gia Nại Cầm, trên mặt một cái, đùi một cái, nặng nhất chính là cánh tay chỉ còn nối với người thông qua lớp da mỏng kia.

Xương cốt có thể khép lại, cơ thể dễ dàng lành lặn, nhưng mà khó khăn nhất đó là nối lại các dây thần kinh bị đứt gãy, mà nghiêm trọng hơn nữa chính là vết thương Ngự lực của Gia Nại Cầm.

Ổn định lại vết thương cho Gia Nại Cầm, đối với Tát Già mà nói, hoàn toàn chỉ là trò trẻ con, thứ khiêu chiến chân chính, không thể nghi ngờ chính là việc chữa trị thần kinh và Ngự lực, đây là hai đại nan đề trong y học.

Không thể phủ nhận, đối với hai điểm này, ở Thái Qua Vũ Trụ đã không có một gã Dược sư nào dám vỗ ngực cam đoan có thể trị liệu trăm phần trăm, bình thường có thể đạt được sáu phần trở lên thì cũng được coi là đại sư rồi.

Nếu Ngự lực chỉ bị thương tổn rất nhỏ, thì Tát Già hoàn toàn có thể tăng xác suất chữa trị thành công lên tới 70%, nhưng mà vết thương tới mức này, Tát Già chỉ có không đến bốn phần nắm chắc.

Một giờ sau, sau khi Tát Già hoàn toàn chữa trị các vết thương trên người Gia Nại Cầm, Tát Già liền bắt đầu tiến hành một hạng chữa trị cuối cùng, đó chính là chữa trị Ngự lực thương cực kỳ nghiêm trọng của Gia Nại Cầm.

Lại lần nữa lấy ra ba cái Dược Văn màu vàng từ trong túi Ma Văn, Tát Già liền lại một lần nữa khu động, thần sắc bình thần cũng hiện ra một chút lảng lệ.

Đồng thời bốn phía thân thể Tát Già đã phát ra khí tức màu xanh nhạt, sau đó Tát Già đứng trước mặt Gia Nại Cầm lại lần nữa mở ra hai bàn tay, đồng thời một luồng sáng lập tức bao phủ thân thể Gia Nại Cầm, bắt đầu phát ra chấn động kịch liệt.

Thậm chí trong phòng còn có thể nghe được tiếng vang ong ong phát ra.

Không chỉ như vậy, Hà Phương đứng ở một bên cũng rõ ràng có thể nhìn thấy, ngay khi Tát Già nâng cánh tay kia lên, toàn bộ cảnh vật trong phòng cũng đã bắt đầu trở nên vụn vỡ, Hà Phương rất rõ ràng, lần này Tát Già muốn xuất ra toàn lực rồi.

Mạnh mẽ phát ra Ngự lực, không thể nghi ngờ khiến cho không gian xuất hiện dao động mãnh liệt, mà trên thân thể Gia Nại Cầm, giờ phút này cũng đã hình thành một cái lỗ xoáy năng lượng màu xanh nhạt, nhìn qua có chút giống một cái trũng động mini.

Sau khi Tát Già toàn lực điều động Ngự lực, trên màn hình thì Ngự lực của Gia Nại Cầm bị phá thành mảnh nhỏ cũng bắt đầu hơi hơi mấp máy, dường như các chất lỏng bị hòa tan, từng chút một dung hợp cùng nhau, tuy rằng thông thả, nhưng vẫn có thể nhìn thấy hiệu quả rất rõ ràng.

Có phát hiện như vậy, trên mặt, Hà Phương không kiềm được hiện lên một chút vẻ mừng rỡ.

Tuy rằng Gia Nại Cầm đối Hà Phương mà nói thì cũng chỉ là bình thủy tương phùng, nhưng nếu ngay cả Ngự lực thương như vậy mà Tát Già cũng có thể trị liệu tốt, thì không thể nghi ngờ, danh tiếng của Tát Già sẽ được tăng mạnh.

Hơn nữa Lý Qua đang đợi ngoài cửa cũng có thể cảm nhận được, bên trong phòng có các luồng sóng Ngự lực vừa khổng lồ vừa cường hãn kia, tuy rằng cách một cánh cửa, nhưng Lý Qua vẫn là có thể cảm nhận được lực áp bách rất mạnh.

Điều này hoàn toàn khác với vẻ bình thần khi trước của Tát Già.

Hai giờ thời gian vội vàng trôi qua, lúc này thì trên mặt Tát Già đã xuất hiện một tầng mồ hôi, trên màn hình biểu hiện trạng thái Ngự lực của Gia Nại Cầm cũng có thể rõ ràng nhìn thấy, đại bộ phận Ngự lực bị thương của Gia Nại Cầm đều đã được hoàn toàn chữa trị, chỉ có bả vai và bụng, cùng với trên đùi phải là còn có ba cái điểm đen lớn bằng hạt đậu, đây chính là điểm chết của Ngự lực.

Trạng thái như vậy đã giằng co nửa tiếng, vẫn không có chút tiến triển nào, trên thực tế, hiện tại là thời khắc khó khăn nhất.

Ngay cả Hà Phương đứng một bên cũng hơi nắm chặt nắm tay nhỏ, trong lòng yên lặng cổ vũ cho Tát Già, chỉ cần vượt qua bước này, như vậy thì Tát Già sẽ sáng tạo ra một kỳ tích.

Nhưng sự tình thường thường không như mong muốn, sau một lát, Tát Già liền thu hồi Ngự lực, bước chân không kèm được lui một bước nhỏ về phía sau, ước chừng hai giờ điều động Ngự lực cường độ cao đã khiến cho Ngự lực, thậm chí là thể lực của Tát Già tiêu hao hầu như không còn, không thể đạt tới trạng thái đỉnh phong trong khoảng thời gian ngắn được.

Mà lúc này, Tát Già cũng cảm nhận được khó khăn, bằng vào Ngự lực cường hãn, Tát Già có thể thu phục đại bộ phận Ngự lực thương, nhưng đối với ba điểm chết rất nhỏ này, hiển nhiên chỉ dựa vào Ngự lực cường hãn thì vẫn không đủ.

539. Chương 539: Vài Phần Kính Trọng

Thấy sóng dao động Ngự lực bên trong phòng tiêu tán, Lý Qua mới cực độ cung kính khè gõ cửa hai cái, sau đó thật dè dặt đẩy cửa đi vào.

— Đầu tiên ập vào mắt Lý Qua là Tát Già tò vò vẻ mỗi một, cùng với mồ hôi trên mặt

Tát Già, điều này không thể nghi ngờ làm cho trong lòng Lý Qua tràn đầy cảm kích.

- Tát Già đại nhân! Tình trạng Gia Nại cảm Tướng quân thế nào?

Đi vào bên cạnh Tát Già, Lý Qua thật cẩn thận hỏi.

- Đã kết thúc đợt trị liệu thứ nhất, đại bộ phận ngự lực đã chữa trị, còn có một bộ phận nhỏ sót lại. Mặt khác, còn phải xem thử cánh tay gãy của nàng, có còn khôi phục tri giác hay không!

Tát Già cầm khăn mặt Hà Phương đưa qua, lau lau mặt, nhẹ giọng đáp lại.

ngoài miệng tuy rằng nói thoải mái, nhưng trong lòng Tát Già lại biết rõ ràng, nếu muốn tiến thêm một bước chữa trị, rất cuộc khó khăn biết bao, hẳn phải nghĩ ra một biện pháp khác mới có cơ hội. Tuy nhiên, biện pháp này đâu phải muốn nghĩ là nghĩ ra dễ như vậy.

Lý Qua tuy rằng đối với nghe Dược sư cùng không tinh thông, nhưng bất kể nói như thế nào, cũng có thực lực Đại ngự Sư cấp năm, đối với thương tổn ngự lực tự nhiên hiểu được khác với các thương thế bình thường.

Nhìn thấy ba cái điểm đen hiện ra trên màn hình kia, trong lòng Lý Qua hiểu rõ, đây mới là điểm trí mạng. Còn có cánh tay kia muốn khôi phục, cũng không phải là chuyện dễ.

Tuy nhiên, hết thấy điều này Lý Qua cũng không có nói ra miệng, chỉ có thể hy vọng lần này Tát Già sẽ xuất ra hết biện pháp tuyệt thế của mình trị liệu cho Gia Nại Cầm.

- Gia Nại Cầm sẽ sớm thức tỉnh, các người trước chăm sóc cho tốt đi, ngày mai hoặc là sau này, ta sẽ tiếp tục trị liệu lần thứ hai cho nàng, thành hay bại lúc đó mới biết! Nếu không có hiệu quả, ta cũng không có cách nào!

Tát Già nói xong, liền khoác vào trường bào, mang theo Hà Phương đi ra ngoài.

Trên thực tế, một người không khác gì sắp chết đi, mà qua tay Tát Già, có thể trị liệu đến mức này, đã là phi thường rất giỏi rồi, nhưng đối với Tát Già cũng chưa đủ, giữ được cái mạng nhỏ và trị lành bệnh hoàn toàn tuyệt đối là hai khái niệm.

Tát Già cũng không có trở lại ngộ Giác Tinh, mà dứt khoát ngủ lại trong một phòng bình thường ở tầng cao nhất trong Sở điều trị.

Đi vào phòng, bên trong đã được Hà Phương thu dọn gọn gàng, thực phong cách cổ xưa, cùng thực sạch sẽ, không nhiễm một hạt bụi, toàn bộ bên trong phòng, chỉ có một chiếc giường gỗ và một cái bàn gỗ.

Tát Già đơn giản ăn vài thứ, rồi thư thả ngồi bên bàn gỗ, lập tức rơi vào trầm tư suy nghĩ, ngón tay không ngừng điểm nhẹ lên mặt bàn, tận khả năng lật lại tất cả tri thức bên trong đầu óc.

Một lần suy nghĩ này là mấy tiếng, thẳng đến sắc trời dần dần bắt đầu mờ tối.

Bỗng, ngay thời điểm Tát Già rơi vào suy nghĩ sâu, phía trên thân phận Súc Văn bên cạnh, lại bỗng nhiên bắn ra một cái màn hình nhỏ, mặt trên biểu hiện rõ ràng: ngài có 1000 điểm thành tựu nhập vào sổ sách.

Nhìn thấy hàng chữ như vậy, Tát Già thoáng hơi sững sốt, 1000 điểm thành tựu? Dường như mình cùng không làm gì đâu, như thế nào vô duyên cớ vô cớ nhiều thêm 1000 điểm thành tựu? Hay là có người chuyển khoản nhầm rồi?

ngay lúc Tát Già còn đang kinh ngạc, tiếp theo chỉ mấy giây, câu đổ liền hoàn toàn vạch trần ra: Ma Văn thông tin của Tát Già lại lần nữa truyền đến một tràng chấn động, thỉnh cầu gọi đúng là Tiêu Hoàng.

Nhìn thấy hai chữ “Tiêu Hoàng” này, vốn Tát Già đang vô cùng đau đầu, suýt nữa đương trường ngất đi. Tuy nhiên, Tát Già vẫn phải tiếp nối với sắc mặt bất đắc dĩ.

- Tát Già đại nhân! 1000 điểm thành tựu ta đã chuyển cho ngài, hiện tại ta có mấy vấn đề muốn hỏi ngài!

Bên trong Ma Văn thông tin, lại lần nữa truyền đến giọng nói của Tiêu Hoàng, làm cho Tát Già vừa đau đầu vừa bất đắc dĩ.

Tuy nhiên, thời điểm này Tát Già, cùng đã nhớ lại ước định trước đó, 1000 điểm thành tựu được hỏi một lần.

- Người vừa mới đến Phạm Cương Tinh, bỏ ra 1000 điểm thành tựu, hẳn là mất không ít sức lực! Ta khuyên người vẫn là dùng tiết kiệm một chút!

Nhóm dịch Lang Khách Người dịch bagiatam

Ma Ngân vipvanda Đình Vũ

Tát Già xem như có lòng tốt nhắc nhở. Đương nhiên, cũng là ám chỉ với Tiêu

Hoàng, hãy thu cất điểm cho thỏa đáng.

- Không sao đâu! Ta có tới mấy vạn điểm thành tựu đấy, đủ hỏi cho tới chết!

Tiêu Hoàng vốn cũng không nghe ra được ám chỉ của Tát Già, cho dù là nghe — hiểu, hẳn cũng sẽ giả bộ mơ hồ. Sau đó liền trực tiếp bắt đầu tiến vào chuỗi vấn đề khủng bố.

Ước chừng sáu tiếng qua đi, thời gian đã lại lần nữa tới đêm khuya, trái lại Tiêu Hoàng, như trước không có ý dừng tay. Trải qua lúc ban đầu sau hơn một trăm vấn đề về kv thuật Đế Văn sáu hướng, Tiêu Hoàng liền bắt đầu hỏi về phương diện ngự Độ.

Nếu là trước đây, tới mức độ này Tiêu Hoàng xuất phát từ thẹn thùng, bình thường đều đã dừng lại, mặc dù còn có vấn đề cùng sẽ cố dần chờ ngày sau. Nhưng hôm nay thì khác, Tiêu Hoàng đã trả “Tiền”, đây là đúng theo lý hẳn phải được phục vụ. Hơn nữa tới 1000 điểm thành tựu, cùng không phải là một con số nhỏ, dĩ nhiên Tiêu Hoàng muốn hỏi cho đủ vốn mới được, cũng giống như ăn tiệc tự chọn, nếu không ăn đến thiên hôn địa ám, sông cạn đá mòn, Tiêu Hoàng tính thế nào đều cảm thấy mình thua lỗ.

Lại nhìn Tát Già lúc này ngồi dựa trên bàn gỗ, bên trong hai mắt đã bắt đầu nhấp nháy ra tia tuyệt vọng: tâm tư tính toán kiểu chợ trời trong lòng Tiêu Hoàng kia, Tát Già tự nhiên có thể cảm nhận được, 1000 điểm thành tựu đối với Tát Già mà nói, quả thực chính là mưa bụi, trước đó chỉ là vì ngăn chặn Tiêu Hoàng, nhưng không nghĩ tới, lần này xem như tự mua dâu trời mình.

- Vấn đề thứ 217, là về phương diện Ôn nhuận dịch, ta muốn biết hỗn hợp An hòa thảo và máu của cầm ngạc, sẽ có công hiệu gì? Ta trước đó đã thử phối chế một ít, nhưng tự mình không dám tùy tiện thử nghiệm!

Tiêu Hoàng hỏi tiếp.

- Hai loại dung dịch hỗn hợp, có thể gia tăng tính lưu động của Ngự lực!

Thời điểm này Tát Già, cả người đã hoàn toàn biến thành một cái máy trả lời, trả lời vấn đề không sai biệt lắm chính là dựa vào bản năng, tinh lực toàn thân đã tiêu hao hầu như không còn.

Tuy nhiên, ngay thời điểm Tát Già thuận miệng nói ra những lời này, nguyên vốn ánh mắt lơ đãng, đột nhiên tụ lại cùng nhau, hẩn đường như nghĩ tới điều gì, sau đó lên tiếng truy hỏi:

- Người hỏi cái này để làm gì?

- Ta muốn cải tiến Ôn nhuận dịch, thử xem có thể hay không chữa trị ngự lực!

Tiêu Hoàng thông thả ung dung đáp lại. Đối với điểm này, Tiêu Hoàng cũng không có giấu giếm, nói đúng ra, có giấu cũng không được.

- Vậy hiện tại người nghiên cứu tới trình độ nào rồi?

Tát Già hỏi tiếp, vốn đầu óc đang hỗn loạn, lập tức trở nên linh hoạt hơn lên.

- Ái chà... Không sai biệt lắm rồi, chỉ là không biết có công hiệu hay không!

Tiêu Hoàng tiếp theo đáp lại rồi nói:

- Vấn đề thứ 218, là về...

- Chờ một chút! Ta hỏi tiếp một câu, người còn có phương pháp nào khác chữa trị ngự lực sao?

Tát Già tiếp theo hỏi tới.

- Có mấy cách! Tuy nhiên, chỉ có thể chữa trị tổn thương ngự lực loại nhỏ!

Tiêu Hoàng trả lời chi tiết.

- Ta nơi này có một người bệnh, người muốn đến chữa trị thử xem hay không?

Tát Già chủ động đưa ra lời mời.

- Cái này... ta bề bộn nhiều việc, ngại xem, ngày mai ta còn...

- Một vạn điểm thành tựu làm trả thù lao!

Không đợi Tiêu Hoàng nói ra hết câu nói kế tiếp, Tát Già trực tiếp cắt ngang, lên tiếng nói.

- Được rồi!

Tiêu Hoàng đáp ứng.

- Như vậy hiện tại... hiện tại người có thể tới đây, còn có vấn đề gì, có thể giáp mặt hỏi ta!

Tát Già nói tiếp. Đối với việc để Tiêu Hoàng hiệp trợ, Tát Già cũng là tìm biện pháp giải quyết vấn đề. Tuy rằng nội tình của Tiêu Hoàng cũng không phải là hùng hậu, nhưng Tát Già đã nhìn ra, đầu óc Tiêu Hoàng linh mẫn, nói không chừng sẽ có ý đồ quỷ quái gì đó dẫn đến tác dụng kỳ diệu.

- Được rồi! Hiện giờ ngài ở đâu? Ta đi tìm ngài!

Tiêu Hoàng nhẹ giọng hỏi.

Nhóm dịch Lang Khách Người dịch bagiatam

Ma Ngân

vípvanda

Đình Vũ

©

- Nói cho ta biết tọa độ hiện tại của người đi!

Tát Già nhẹ giọng hỏi. —

- Vạn Thảo Viên số 7, tọa độ đại khái là 89: 110.

Tiêu Hoàng chỉ tiết đáp lại.

“;Rẹt rẹt!”

Ngay khoảnh khắc Tiêu Hoàng vừa báo xong tọa độ, liền thấy bên cạnh mình, chậm rãi hình thành một đường kim tuyến. Tiêu Hoàng tự nhiên biết đây là cái gì, là khe nứt không gian cấp Ngự Hồn tạo ra, ở trong khoảng cách hữu hạn có thể mở ra. Đồng dạng hắn cũng biết, nếu muốn ngăn cản cũng thực dễ dàng, chỉ cần sử dụng Chiến Văn công kích là được, hoặc là phát ra sóng ngự lực quấy nhiễu.

Sau một lát, một cái khe nứt không gian liền hình thành ở trước mặt Tiêu Hoàng.

- Lại đây đi!

Bên trong Ma Văn thông tin của Tiêu Hoàng, lại lần nữa truyền đến thanh âm của Tát Già.

Tiêu Hoàng hơi dừng một chút, sau đó liền cầm lấy vài thứ ở bên cạnh, rồi trực tiếp xuyên qua khe nứt không gian của Tát Già mở ra.

Ngay sau đó, Tiêu Hoàng liền nhìn thấy mình đã đi tới một gian phòng. Ở trước mặt hắn là Tát Già đang cầm chén trà, thần sắc bình thản.

- Tát Già đại nhân!

Nhìn thấy Tát Già, Tiêu Hoàng ôm một bản bút ký, hơi cúi mình chào, làm cho người ta có cảm giác giống như một học sinh gặp lão sư.

Tát Già hơi đánh giá một chút Tiêu Hoàng, nhìn qua trực quan thực không có gì khác nhau quá lớn với người bình thường. Trên mặt hắn đeo một cái kính bảo hộ thị lực, bên hông còn giắt một cái mũ cỏ nhỏ phía sau lưng đeo túi hành trang tùy thân.

- Bút ký này là người chuyên môn ghi chép các vấn đề à?

Tát Già cuối cùng dời ánh mắt nhìn vào bản bút ký Tiêu Hoàng ôm trên người, nhẹ giọng hỏi.

- Ái chà! Chỉ là bản ghi chép của một ngày hôm nay!

Tiêu Hoàng đáp chỉ tiết.

- Có tiện để ta nhìn xem qua được không?

Tát Già hỏi tiếp.

- đương nhiên có thể!

Tiêu Hoàng phi thường sảng khoái đáp lại. Tiếp theo liền đưa bút ký qua cho Tát Già. Các thứ ghi trong bản ghi chép này, hầu hết đều là các vấn đề thỉnh giáo Tát Già, không tất yếu phải giấu giếm làm gì.

Tiếp nhận bút ký, Tát Già tùy tiện lật vài trang, ánh mắt thoáng hiện lên một chút dị sắc, mỗi một trang đều ghi chép chữ và ký hiệu chi chít, trên cơ bản các vấn đề đều là trọng điểm trả lời của mình, ghi chép thật kỹ càng tỉ mỉ.

Không kềm được, Tát Già lại có điều cảm khái, chính mình bị các vấn đề của Tiêu Hoàng tra tấn chết đi sống lại. ngược lại Tiêu Hoàng phải chỉnh sửa lại bản ghi chép, sau đó còn suy nghĩ cân nhắc, trả giá bằng vất vả và mồ hôi, phải nhiều hơn rất nhiều so với Tát Già.

Điều này làm cho Tát Già không kềm được nhớ tới A Di La từng nói qua một lần: thiên tài cũng không đáng sợ, đáng sợ chính là cái loại thiên tài cực độ chăm chỉ này.

- Người còn có bao nhiêu vấn đề muốn hỏi?

Tát Già đưa trả lại bút ký cho Tiêu Hoàng, nhẹ giọng hỏi.

- Ngài nói hôm nay à! Không bao nhiêu, còn có mấy chục cái mà thôi!

Tiêu Hoằng đáp lại, tiếp theo cùng không quản Tắt Già có đồng ý hay không, tùy tiện đem lại chiếc ghế dựa, ngồi ở đối diện Tắt Già, sau đó tiếp tục bắt đầu hỏi, đồng thời bắt đầu không ngừng ghi chép.

Lần đầu tiên làm việc cùng Tiêu Hoằng ở gần như thế, Tắt Già cũng là lần đầu tiên kiến thức sự chăm chỉ của Tiêu Hoằng, loại chăm chỉ này thật có chút biến thái. Hơn nữa Tắt Già cũng bắt đầu kinh ngạc phát hiện, Tiêu Hoằng dường như là đang mở xẻ về Ngự Độ của hắn, rồi tiếp tục tạo ra một kỹ thuật mới tinh. Điều này làm cho Tắt Già không thể không bắt đầu có vài phần kính trọng Tiêu Hoằng.

540. Chương 540: Làm Thí Nghiệm Nhỏ

Mãi đến hai giờ sáng, Tiêu Hoằng mới xem như hoàn toàn buông tha cho Tắt Già

Mà Tắt Già cũng đã rất mệt mỏi, ngã mình trên giường gỗ, cố dỗ mình vào giấc

’ ngủ, trái lại Tiêu Hoằng vẫn như trước ghé vào trên bàn gỗ, ung dung lấy ra một trang giấy Tắt Già lưu lại.

Mặt trên ghi chép chính là bệnh tình thương tích hiện tại của Gia Nại Cầm, một cánh tay bị gãy, tình huống tạm thời không rõ, Ngự lực trong cơ thể vẫn chưa chữa trị hoàn toàn, có ba chỗ điểm chết.

Đối với bệnh tình của Gia Nại Cầm, Tiêu Hoằng chỉ nhìn qua vài phút liền đặt qua một bên, bắt đầu tiếp tục cúi đầu, nghiên cứu các thứ của mình.

Trải qua tám tiếng thỉnh giáo vấn đề với Tắt Già, Tiêu Hoằng đối với phối chế Ôn nhuận dịch kiêu mới cũng đã có ý nghĩ riêng. Loại Ôn nhuận dịch kiêu mới này, đối với hiệu quả tẩm bổ Ngự lực sẽ rơi chậm lại trên diện rộng, lại biến thành là độ sinh động điều động Ngự lực, cùng với chữa trị Ngự lực.

Nghiên cứu lần này ước chừng kéo dài hai tiếng, Tiêu Hoằng mới tùy tiện tìm chỗ cột dây thừng, rồi đơn giản nằm trên dây thừng, ôm túi hành trang tùy thân ngủ ngày o o.

Đảo mắt, thời gian đã tới tám giờ sáng, Tắt Già vừa mở hé hai mắt, đầu tiên liền nhìn thấy, Tiêu Hoằng nằm trên dây thừng ngủ ngày o o.

Không kềm được bên trong ánh mắt hiện lên vẻ ngạc nhiên, đối với cách thực hiện của Tiêu Hoằng, Tắt Già tự nhiên có thể nhìn ra được đây là huấn luyện năng lực cân bằng tiềm ẩn của thân thể.

Trên cơ bản, tạo cho Tắt Già có cảm giác đầu tiên: là dường như Tiêu Hoằng không có lúc nào là không huấn luyện bản thân một cách khắc khổ.

Tuy nhiên, Tắt Già cũng không có quá phẫn ử ý tới, chậm rãi đứng lên, vươn ngón tay thúc thúc nhẹ Tiêu Hoằng hai cái.

Gần như ngay khoảnh khắc ngón tay của Tắt Già vừa mới chạm vào thân thể Tiêu Hoằng, chỉ thấy Tiêu Hoằng “vèo” một cái, liền mở ra hai mắt, tiếp theo xoay người một cái, trực tiếp hơi ngồi chồm hổm thân mình phía trên dây thừng, bên trong ánh mắt lóng lánh vẻ cảnh giác.

Đối với loại phản ứng thần kinh quá mức nhạy cảm này của Tiêu Hoằng, Tắt Già cũng không có mấy mảy may để ý, chỉ nhẹ giọng nói:

- Bắt đầu công việc!

Nói xong, Tắt Già liền đi tới cửa.

Tiêu Hoằng quav qua quav lại nhìn xem xung quanh một vòng, mới từ trên dây thừng nhảy xuống, đeo túi hành trang tùy thân trên lưng, mang theo cái mũ cỏ nhỏ, rồi đi theo sát ở phía sau Tắt Già, đi ra ngoài. (ở dơ quá không thấy vệ sinh cá nhân gì cả!)

Đi tới tầng trệt chỗ Gia Nại cầm, vừa đi vào hành lang, Tiêu Hoằng liền nhìn thấy Lý Qua cùng với gã Dưc sư đang đi qua đi lại bên trong hành lang, trên mặt như trước lộ vẻ lo lắng mờ nhạt.

Tuy rằng Gia Nại cầm đã không còn nguy hiểm tới tính mạng, nhưng điều này không có nghĩa là Gia Nại cầm đã hoàn toàn không có việc gì.

Đương nhiên, tuy rằng mọi người quan tâm lo lắng nhưng không có mệnh lệnh của Tát Già, bất kể là Lý Qua hay là gã Dược sư tùy tùng, cũng không dám tùy tiện bước vào bên trong phòng bệnh.

Nhìn thấy Tát Già dẫn theo một người đội mũ rơm chậm rãi đi tới, Lý Qua liền dẫn gã Dược sư cung kính đi tới trước mặt Tát Già.

- Tát Già đại nhân! Không nghĩ tới ngài tới sớm như vậy!

Lý Qua cực kỳ cung kính nói, tiếp theo nhìn về phía Tiêu Hoảng, hơi có chút kinh ngạc:

- Vị này là...

- Ái chà... Hẳn là ẩn sĩ ở Phạm Cương Tinh, y thuật tinh, là ta đặc biệt mời đến, nhìn thử xem có thể dùng phương thức trị liệu kiểu mới, trị hết bệnh cho Gia Nại Cầm hay không!

Tát Già hơi dừng một chút, lên tiếng nói.

Kỳ thật Tát Già nói như vậy, thật đúng là không phải là thật lòng nâng cao Tiêu Hoảng. Nhưng dù sao cũng không đến mức nói Tiêu Hoảng này còn là một tên ngoại đồ, y thuật rốt cuộc thế nào vẫn chưa biết được, gần đây đang ở giai đoạn học tập.

Nếu nói như vậy, đợi Tiêu Hoảng nếu thực không trị lành bệnh cho Gia Nại Cầm, tên Lý Qua đó sẽ nghĩ thế nào? Để ột tên ngoại đồ nhỏ nhoi xem bệnh cho Thượng tướng Gia Nại Cầm, thì thế nào chứ? Lấy Gia Nại Cầm xem như con

Nhóm dịch Lang Khách Ngươi dịch bagiatam

Ma Ngân vipvanda Đình Vũ

chuột trắng nhỏ dùng làm thí nghiệm hay sao?

-Điều này không thể nghi ngờ chính là trắng trợn khinh thường Thượng Tri Tự

Do Quốc.

- Không nghĩ tới trên Phạm Cương Tinh này, còn có nhân vật bậc này! Hạnh

' ngộ, hạnh ngộ!

Lý Qua bày ra một bộ dáng cung kính, cúi người chào Tiêu Hoảng.

Trái lại Tiêu Hoảng cũng không có biểu hiện quá nhiều, chỉ hơi gật gật đầu. Hôm nay hẳn đến đây thực ra cũng không phải là phát thiện tâm cái gì, mà hoàn toàn là chạy theo một vụn điểm thành tựu kia mà tới.

Không hề có nhiều lời vô nghĩa, Tiêu Hoảng liền chậm rãi theo sau Tát Già, đi vào bên trong phòng bệnh.

Giờ phút này, Gia Nại Cầm đã tỉnh, chỉ có điều là cực kỳ suy yếu. Hà Phương đang bưng một chén cháo loãng, dứt cho Gia Nại Cầm, với bộ dáng một tiểu hộ sĩ điển hình.

Hơi đánh giá một chút dung mạo Gia Nại Cầm thực không tệ, chỉ là trên mặt có một vết sẹo thật sâu, hoàn toàn phá hủy cả một khuôn mặt xinh đẹp.

Tuy nhiên, đối với điều này Tiêu Hoảng cũng không có quá mức để ý, tháo mũ cỏ xuống giắt bên hông, Tiêu Hoảng liền tự mình đi tới bên cạnh Gia Nại Cầm, từ trong túi hành trang tùy thân lấy ra một cây ngân châm, phi thường tùy ý đâm trên cánh tay Gia Nại Cầm hai nhát, sau đó hỏi:

- Có cảm giác gì không?

Chỉ thấy Gia Nại Cầm cực kỳ suy yếu lắc lắc đầu, trên gương mặt suy yếu toát ra một tia tuyệt vọng.

Đối với loại ánh mắt này của Gia Nại Cầm, Tiêu Hoảng không để ý đến, ánh mắt như vậy, hẳn đã từng thấy rất nhiều rồi.

- Tát Già đại nhân! Thần kinh của người bệnh không có hoàn toàn khôi phục, ta trước chữa trị thần kinh cho nàng được chứ?

Tiêu Hoảng dời ánh mắt nhìn Tát Già, lên tiếng hỏi.

- Người có nắm chắc?

Tát Già hỏi ngược lại, không thể phủ nhận, giọng điệu của Tiêu Hoằng này phi thường tùy ý, khiến Tát Già cảm thấy có chút kinh ngạc.

Không chỉ là Tát Già, mà ngay cả Lý Qua cũng có chút phát mộng, từ trong giọng điệu của Tiêu Hoằng, Lý Qua chỉ cảm thấy Tiêu Hoằng này chữa trị thần kinh, nghe ra như thể nào giống như trị liệu cảm mạo sơ sài. Nếu như thật có thể trị liệu thần kinh trăm phần trăm, điều đó tuyệt đối có thể nói là Đại dược sư siêu cấp.

Trên thực tế, ngay cả bản thân Tát Già, đối với tổn thương thần kinh cũng là duy trì thái độ cẩn thận.

- Từng trị qua mấy ngàn người rồi!

Tiêu Hoằng từ từ đáp lại một tiếng, rồi tùy tiện đặt túi hành trang tùy thân lên trên bàn, ra hiệu bảo Hà Phương tránh ra. Sau đó Tiêu Hoằng lấy ra từ trong túi Ma Văn hộp gỗ kim ti, Ngay sau đó lấy mười hai cây Ma Văn châm cho vào dung dịch khử độc.

Đồng thời, lại từ trong túi hành trang, lấy ra lọ nước thuốc Kinh Nguyên còn lại chưa dùng hết, mở nắp.

Nhìn thấy Tiêu Hoằng lấy ra Ma Văn châm, Tát Già đứng ở một bên cẩn thận quan sát, thần sắc không kèm được hơi biến đổi.

Châm cứu thuật?

Dường như không đúng hoàn toàn, bởi vì từ phía trên nó Tát Già nhìn thấy có Khí Văn tinh tế.

“Người kia, rốt cuộc định làm gì đây? Đây là y thuật gì?” Trong lòng Tát Già rất kinh ngạc.

Lý Qua ở một bên, tự nhiên không biết Tiêu Hoằng rốt cuộc là lai lịch gì. Ở trong mắt hắn chỉ biết, người được Tát Già mời tới tuyệt đối không tệ. Nhất là khi Tiêu Hoằng lấy ra Ma Văn châm, bên trong ánh mắt hắn lại tràn ngập ngạc nhiên.

- Không hổ là cao nhân thế ngoại bí ẩn ở vùng núi a, y thuật thật đặc biệt như vậy!

Lý Qua nhỏ giọng với gã Dược sư ở bên cạnh.

Về phần gã Dược sư tùy tùng, cũng bị loại y thuật kỳ lạ của Tiêu Hoằng hấp dẫn, một khắc không ngừng nhìn chăm chăm mỗi một động tác của Tiêu Hoằng, trên mặt tràn ngập vẻ ngạc nhiên vô cùng tận.

Không hề nghi ngờ, Tiêu Hoằng thông qua thuật châm cứu, sáng tạo kỹ thuật Ma Văn châm chữa trị thần kinh, đối với bất kỳ người nào mà nói, đều là cực độ

Nhóm dịch Lang Khách Người dịch bagiatam

Ma Ngân vipvanda Đình Vũ

mới lạ.

- , ,

Mọi người đều có chút không thể tin được, Tiêu Hoằng; thật sự có thể dùng phương thức này chữa trị thần kinh trăm phần trăm.

•

Ngay cả Gia Nại cảm nằm ở trên giường vô cùng suy yếu, bên trong ánh mắt

. tuyệt vọng đều thoáng hiện lên vẻ kinh ngạc.

Trái lại thời điểm này Tiêu Hoằng, cũng không hề chú ý tới vẻ mặt của bất kỳ kẻ nào. Hắn thân nhiên từ trong dung dịch khử độc lấy ra một cây Ma Văn châm, sau khi chấm vào nước thuốc Kinh Nguyên liền trực tiếp đâm vào phía trên cánh tay Gia Nại Cẩm, tiếp theo là cây thứ hai, cây thứ ba...

Rất nhanh, mười hai cây Ma Văn châm liền theo thứ tự ghim hết phía trên cánh tay Gia Nại Cẩm, hình thành một tổ hợp kỳ dị.

Tiếp theo Tiêu Hoằng liền có vẻ phi thường tùy ý, mở ra năm ngón tay gắn lên phía trên mười hai cây Ma Văn châm, rồi điều động Ngự lực trong cơ thể.

Trong chớp mắt, bàn tay Tiêu Hoằng bắt đầu tỏa ra vàng sáng màu tím, cùng mười hai cây Ma Văn châm bắt đầu dẫn chấn động cao tần lên, đồng thời hình thành luồng điện mang mãnh liệt nối tiếp cùng nhau.

Đại khái chỉ trôi qua vài phút, cùng với tiếng gió “ong ong” rõ ràng, lại nhìn cánh tay trắng nõn thon dài của Gia Nại Cẩm không kiềm được co giật mấy cái.

Theo động tác này làm ra, Tất Già vẫn đang cẩn thận quan sát Tiêu Hoằng, không kèm được khoe miệng cũng co giật mấy cái. Đúng vậy! Trước đó hắn từng nghĩ đến, Tiêu Hoằng rất có thể sẽ dùng một vài phương pháp cổ xưa chữa trị thành công, nhưng tuyệt đối hắn không nghĩ tới lại dễ dàng như vậy.

Một bên Lý Qua cùng gã Dược sư tùy tùng, khoe miệng lại hơi há hốc, mắt nhìn nhau, bên trong ánh mắt tràn ngập vẻ ngạc nhiên.

Quả thật không hổ là cao nhân thế ngoại, là đại ẩn sĩ, ra tay quả nhiên không giống người thường, về phần chữa trị tổn thương thần kinh, thường thường chính là một quá trình dài lâu, thế nhưng trước mắt, bọn họ tuyệt đối không nghĩ tới, ở trong tay Tiêu Hoằng quả thực chính là hiệu quả nhanh chóng như vậy.

Không nhận được, Lý Qua cùng gã Dược sư tùy tùng lại một lần nữa dời ánh mắt nhìn Tất Già, bên trong ánh mắt tràn ngập vô tận cảm kích, vốn Tất Già cùng bọn họ chỉ là mới gặp nhau không lâu, không nghĩ tới Tất Già lại quan tâm chiếu cố như thế, mời đến cao nhân như thế! Lần này cần phải đáp lại nhiều nhân tình cho Tất Già đây!

Về phần Gia Nại cầm thời điểm này, chỉ cảm thấy cánh tay truyền đến cơn đau đón từng đợt, giống như kim đâm bình thường. Thế nhưng Gia Nại Cẩm đã có thể thực sự cảm nhận được, cánh tay không còn cảm giác kia, dường như lại một lần nữa bắt đầu thuộc về chính mình.

Không kèm được ánh mắt của Gia Nại Cẩm nhìn về phía Tiêu Hoằng, tràn ngập cảm kích và sùng kính.

Trái lại Tiêu Hoằng như trước vẫn cực độ bình tĩnh, mới đầu nhìn thấy vẻ mặt cùng loại như Gia Nại Cẩm lúc này, Tiêu Hoằng còn có một chút cảm giác thành tựu nho nhỏ, nhưng sau khi liên tiếp tận mắt thấy gần cả ngàn ánh mắt như vậy, theo bản năng hắn đã có chút chai rồi.

Mười phút sau, Tiêu Hoằng với vẻ mặt lạnh nhạt, rất nhanh rút ra từng cây Ma Văn châm trên cánh tay Gia Nại Cẩm... sau đó lấy ra một cây ngân châm, châm thẳng trên mu... bàn tay Gia Nại cầm.

- A!

Gia Nại Cẩm kiềm lòng không được phát ra một tiếng kêu đau đón, tiếp theo liền theo bản năng rút cánh tay mình lại.

- Xong rồi!

Tiêu Hoằng nhìn vẻ mặt đau đón của Gia Nại Cẩm, giọng điệu thoải mái nói, đồng thời thật cẩn thận cất từng cây Ma Văn châm vào hộp gỗ kim ti.

Về mặt Lý Qua cùng gã Dược sư tùy tùng lúc này có vẻ thật khoa trương, mắt mở lớn miệng há hốc. Nhất là nhìn thấy vẻ mặt dừng dừng kia của Tiêu Hoằng, dường như không có tổn sức mảy may nào, cũng không có mảy may dao động. Xem ra trị liệu tổn thương thần kinh, không cần tốn nhiều sức lắm.

Thật sự là sâu không lường được! Thánh Đoàn này thật đúng là y như lời đồn ở bên ngoài: là địa phương tàng long ngọa hổ!

Trong lòng gã Dược sư tùy tùng không kèm được cảm thán, thân là Dược sư, hắn tự nhiên hiểu được, đối với Dược sư thường quý mà nói, trị liệu tổn thương thần kinh rất cuộc khó khăn biết bao!

541. Chương 541: Oan Giả Ngõ Hẹp

Ngay cả Tất Già thời điểm này, ít nhiều cũng có chút rung động, hắn mang Tiêu Hoằng tới đây, vốn chỉ muốn Tiêu Hoằng nhìn thử xem có thể hay không bằng vào ý nghĩ linh hoạt đưa ra một ít ý kiến có tính

thiết thực. Nhưng không nghĩ tới, Tiêu Hoàng trực tiếp dùng phương thức kỳ lạ thoải mái xử lý một chỗ khó trong đó.

Không thể phủ nhận, Tát Già đã càng ngày càng cảm thấy tên Tiêu Hoàng này có chút tà môn.

Trái lại Tiêu Hoàng vẫn như trước là một bộ dáng lạnh nhạt, hắn vươn cổ nhìn xem mấy vết sẹo thật sâu trên gương mặt tái nhợt của Gia Nại cầm, cùng với cánh tay, trên đùi kia, sau đó tiếp theo lạnh nhạt bình thản nói:

- Hiện tại không sai biệt lắm chỉ còn lại hai vấn đề phải không? Thứ nhất chữa trị vết sẹo, việc này dễ làm, ta trước kia một đoạn thời gian từng mở cửa hàng thẩm mỹ; còn việc khác chính là Ngự lực bị tổn thương, việc này ít nhiều có chút phiền toái!

- Đại sư! Theo như ngài nói là thực sao, Gia Nại cầm Tướng quân, còn có thể khôi hãn?

Lý Qua cực độ cung kính đi tới bên cạnh Tiêu Hoàng, khép nép hỏi.

- Có khả năng là có, nhưng ta còn không dám bảo đảm!

Tiêu Hoàng nhẹ nhàng nhéo nhéo cằm, suy tư một lát, mới cẩn thận lên tiếng nói tiếp:

- Hơn nữa kỹ thuật này là lần đầu tiên ta sử dụng. Đương nhiên, người có thể yên tâm, cho dù không thành công cũng sẽ không nặng hơn so với hiện tại!

- Vậy làm phiền đại sư! Thượng Tri Tự Do Quốc sẽ vô cùng báo đáp ngài!

Lý Qua nói tiếp, cùng bái thật sâu cung kính với Tiêu Hoàng. Rất khó tưởng tượng, đây là chủ soái một quốc gia, mà Tiêu Hoàng thì sao? Chỉ là một ngoại đồ mà thôi.

Tiêu Hoàng vốn cũng không có chú ý tới hành động của Lý Qua, như trước vẫn đang bóp cằm không ngừng suy nghĩ, dường như đang dựa theo bệnh tình của Gia Nại Cầm, suy nghĩ phương án trị liệu.

Về phần Tát Già, thời điểm này đơn giản là không mở miệng, hắn rất muốn nhìn thử xem, tên Tiêu Hoàng này rốt cuộc có thể phát huy ra thực lực như thế nào, cùng với còn có phương pháp cổ quái đáng ngạc nhiên gì nữa không!

- Thù lao của người Tát Già đại nhân đã thay các người trả tiền cho nên không cần nói tới có báo hạp hay không báo!

Tiêu Hoàng mặt không đổi sắc nói.

Tiếp theo liền xách lên túi hành trang tùy thân, đi ra ngoài.

Những người khác cũng không dám ngăn cản gì, còn bản thân Tát Già cũng không hỏi tới hắn, thời điểm này dường như chỉ là quan sát.

Có thể nói, đối với Tát Già mà nói Ngự lực tổn thương của Gia Nại cầm cũng không phải là bó tay không có biện pháp, chỉ là cần hao phí rất nhiều tinh lực của hắn, đồng thời rất phiền toái, cùng với như vậy còn không bằng làm một người khoan tay đứng nhìn, dựa theo lối suy nghĩ của Tiêu Hoàng để tìm hiểu, Tát Già nhưng đúng là đã tiêu phí “tiền” hết một vạn điểm thành tựu đấy!

Tuy rằng đối với Tát Già mà nói, một vạn điểm thành tựu không là gì, nhưng ở Phạm Cương Tinh, số lượng này tuyệt đối có thể nói giá trên trời.

Quay về lại nơi ở tạm thời của Tát Già, Tiêu Hoàng liền lấy ra một tờ giấy mới tinh bắt đầu viết viết vẽ vẽ ở trên đó, ý nghĩ tổng thể, cùng với phương án tương tự lúc trước trị liệu cho Mạc Hi, chỉ có điều lần này, phải sử dụng kỹ thuật cải tạo Ôn nhuận, xem như cường hóa đi.

Thẳng đến thời gian tới chính Ngọ, Tiêu Hoàng mới chỉnh sửa thành một hệ thống chữa trị Ngự lực hơi có chút phức tạp. Tuy nhiên, kiểm tra tỉ mỉ một lần, Tiêu Hoàng không sai biệt lắm có thể xác định là có hiệu quả.

Chỉ có điều là tài liệu cần thiết, ít nhiều có chút đắt đỏ, tính tổng thể đại khái chừng hơn một vạn kim tệ.

Cùng lúc đó, Tần Nhược Bạch cùng Triệu Quân chậm rãi xuất hiện ở bên trong sân Sở điều trị.

- Tần sư h h! Đối với biện pháp áp chế Tiêu Hoằng, ta đã bắt đầu sắp xếp đầu vào đây: Ở Vạn Thảo Viên bên kia đã bắt đầu sửa đổi quy tắc, chọn dùng cách hạn chế mỗi người hàng năm nhiều nhất chỉ có thể nộp lên trên giá trị là một vạn

Nhóm cịch Lang Khách Người dịch bagiatam

Ma Ngân vipvanda Đình Vũ

điểm thành tựu. Cứ như vậy, trong vòng một năm, điểm thành tựu của tên Tiêu Hoằng kia hết tám phần sẽ không; thể tiếp tục tăng trưởng. Hơn nữa trên bảng thành tựu Phạm Cương, đã có một số người xem tên ngoại đồ Tiêu Hoằng kia không vừa mắt, phỏng chừng chỉ cần hơi mượn sức một chút, thực dễ dàng cùng đồng lòng chen ép Tiêu Hoằng. Dù sao để ột tên ngoại đồ treo tên trên bảng danh sách, điều này quả thực chính là mối sỉ nhục của Phạm Cương Tinh, là sỉ nhục của toàn bộ Thánh Đoàn!

Triệu Quần đi theo phía sau Tần Nhược Bạch, vẻ mặt nịnh nọt nói.

- Về chuyện của Tiêu Hoằng cứ giao cho các người làm đi, kết quả lý tưởng nhất là làm sao cho Tiêu Hoằng bị đuổi ra khỏi Thánh Đoàn. về phần hiện tại, ta không muốn nghĩ tới Tiêu Hoằng, mà là Lý Qua của Thượng Tri Tự Do Quốc, cùng với Gia Nại cầm!

Tần Nhược Bạch sâu kín nói.

- Sư huynh, dựa theo đạo lý mà nói, Phục Thản Đế Quốc chính là thượng quốc ở Thái Qua, để Lý Qua đi tìm ngài không phải tốt hơn sao? Không đáng để ngài khuất thân đến đây!

Triệu Quần nhẹ giọng nói.

- Người ta dù sao ở xa tới là khách mà! Hơn nữa ngàn vạn lần không nên xem thường Thượng Tri Tự Do Quốc này. Tuy rằng là nước nhỏ vũ lực hơi yếu, nhưng vị trí địa lý rất ưu việt, sản vật dồi dào, không thể khinh thường!

Tần Nhược Bạch thần sắc bình thản, nói.

- Thì ra là thế! Như vậy cùng tốt, sư huynh ngài đích thân tới thăm Lý Qua và Gia Nại cầm, vừa vạn cùng triển lãm một chút phong phạm của đại quốc Phục Thản Đế Quốc chúng ta!

Triệu Quần tiếp theo nói lấy lòng.

Tần Nhược Bạch không có đáp lại, chậm rãi bước vào bên trong Sở điều trị.

Đi vào tầng trệt chỗ phòng bệnh Gia Nại cầm, Lý Qua biết Tần Nhược Bạch sắp đến, cùng sớm từ trước đợi ở chỗ cầu thang lên lầu.

Đối với chuyện thiết lập quan hệ ngoại giao linh tinh với Phục Thản Đế Quốc, trong ý tưởng của Lý Qua vẫn còn là chuyện thứ yếu, dù sao hai nước cách nhau khá xa, cùng không có gì có thể chiếu ứng với nhau, mà trọng yếu hơn là, còn ở vào hai liên hợp khác biệt

Lý Qua chỉ coi trọng chính là thân phận của Tần Nhược Bạch, đại nhân vật cấp Ngự Hồn, mà còn là đệ tử cấp cao của A Di La. Lần đầu đến địa phương xa lạ, đối mặt với đệ tử cấp cao, Lý Qua tự nhiên không dám chậm trễ..

Vừa thấy bóng Tần Nhược Bạch chậm rãi xuất hiện, tuy rằng trong lòng vẫn còn cảm thấy lo lắng cho Gia Nại cầm, nhưng Lý Qua vẫn bày ra một khuôn mặt tươi cười cung kính.

- Để Tần Nhược Bạch đại nhân ngàn dặm xa xôi chạy đến thăm, tại hạ cảm thấy được sung ái mà lo sợ!

Lý Qua thoáng nhìn lướt qua dáng người cao quv của Tần Nhược Bạch, chào theo nghi thức quân đội một cái, rồi cung kính nói.

- Lý Qua chủ soái không cần khách sáo, ở xa tới là khách, thân là chủ nhân nơi này, ta theo lý phải đến thăm trước. Ngay cả Gia Lạc Tư quốc vương, cùng bảo ta chuyển đạt tới ngài, cùng với quy quốc lòng kính ý, đồng thời nguyện ý thành lập quan hệ tốt đẹp với quý quốc!

Tần Nhược Bạch lên tiếng nói, cho tới nay đều như thế, Phục Thản Đế Quốc luôn luôn với các loại phương thức, tìm cách kết giao với các quốc gia.

Nhất là Thượng Tri Tự Do Quốc này tài nguyên vô cùng dồi dào, sản vật cực kỳ phong phú, nếu có thể thành lập mậu dịch qua lại, hiển nhiên càng có thu hoạch nhiều hơn, hoặc cũng có thể trực tiếp xây dựng nhà xưởng ở Thượng Tri Tự Do Quốc.

- Cảm tạ Gia Lạc Tư quốc vương ưu ái, Thượng Tri Tự Do Quốc xin tâm lĩnh, ta cùng đại biểu Tổng thống Gia Nại Triết, tỏ lòng kính ý đối với quý quốc!

Lý Qua nhẹ giọng đáp lại.

Chỉ từ trên cái tên này, dường như cũng có thể nhìn ra được một ít manh mối: Đúng vậy, Gia Nại cầm kia chính là con gái của Gia Nại Triết, nếu không cũng sẽ không hưng sư động chúng như vậy.

Trải qua khách sáo đơn giản, Lý Qua liền phi thường cung kính mời Tần Nhược Bạch cùng với Triệu Quân vào bên trong phòng nghỉ tạm thời của mình.

Toàn bộ trong phòng cùng phong cách cổ xưa như nhau, trần thiết đơn giản chỉ có một cái giường, một cái bàn trà và trường kỷ bằng gỗ.

Nhóm dịch Lang Khách Người dịch bagiatam

Ma Ngàn

vipvanda

Đình Vũ

Ngay sau đó, Tần Nhược Bạch cùng Lý Qua liền trước sau ngồi trên trường kỷ,

bắt đầu “nhiệt tình” tán gẫu, hoàn toàn là xã giao, Tần Nhược Bạch thì một lòng mượn sức.

- Lần này, khi tới đây, Gia Lạc Tư quốc vương đặc biệt nói rõ, nguyện ý là hữu

’ hảo nhiều thế hệ giữa hai nước, tiến hành một khoản viện trợ không ràng buộc. Kế hoạch bước đầu là thành lập một tòa nhà xưởng tinh luyện khoáng vật siêu xa hoa, ở Phong Cốc Tinh của quý quốc.

Tần Nhược Bạch bày ra một bộ dáng cực độ hữu hảo, cười nói.

Đối với việc này Lý Qua tự nhiên không tiện cự tuyệt, chỉ có thể khề cười cười. Kỳ thật Thượng Tri Tự Do Quốc, lãnh thổ quốc gia tuy nhỏ, nhưng cũng không phải là khốn cùng thiếu thốn, tuy nhiên, người ta chủ động đưa đến đồ tặng, Lý Qua cũng thực không tiện từ chối.

Cứ như vậy, hai người thường xuyên nói qua nói lại, rồi bắt đầu tán gẫu, bầu không khí hòa hợp, ít nhất thoát nhìn rất hòa hợp.

Mà ở bên kia, sau khi lại lần nữa tỉ mỉ kiểm tra danh sách thuốc một lúc, Tiêu Hoảng liền ra khỏi phòng Tắt Già, đi tới tầng trệt chỗ Gia Nại cầm.

Mục đích rất đơn giản, đó chính là bảo Lý Qua đi mua sắm dược vật, dựa theo đạo lý mà nói, phí dụng dược liệu hẳn phải do Thượng Tri Tự Do Quốc trả tiền, dù sao nơi này là Thánh Đàn không phải thiện đường. Dù khoản tiền này đối với Thượng Tri Tự Do Quốc mà nói, quả thực chính là mưa bụi, nhưng đối Tiêu Hoảng con số đó có thể nói không phải là nhỏ.

Mà tối trọng yếu là, Tiêu Hoảng dựa vào đầu đào ra khoản tiền này chứ!

Đi tới tầng trệt chỗ Gia Nại cầm, ra ngoài ý liệu Tiêu Hoảng không có nhìn thấy Lý Qua đi tới đi lui ở ngoài hành lang, hành lang Vắng lặng không thấy một bóng người.

Tuy nhiên, Tiêu Hoảng cũng không để ý, chậm rãi đi tới ngoài cửa phòng Lý Qua, tiện tay gõ hai cái, sau đó liền không chút khách sáo mở cửa ra.

Chính ngay khoảnh khắc cửa gỗ vừa mới mở ra, bộ dáng vốn lạnh nhạt của Tiêu Hoàng chợt biến đổi, khi nhìn thấy Tần Nhược Bạch đang ngồi trong phòng, nói chuyện với Lý Qua có vẻ rất nhiệt tình.

Nhìn thấy hình ảnh như vậy, Tiêu Hoàng không kiềm được nheo mắt suy nghĩ.

Tần Nhược Bạch ngồi trên trường kỷ, tự nhiên có thể phát hiện bóng dáng Tiêu Hoàng xuất hiện ở ngoài cửa, lập tức vẻ mặt đang nhiệt tình dào dạt, trong nháy mắt liền lạnh xuống, tiếp theo liền bày ra một vẻ bất mãn, khiển trách Tiêu Hoàng:

- Tiêu Hoàng? Người một ngoại đồ nhỏ nhỏ, ai cho người tới đây, thật to gan! Đi ra ngoài!

Nghे lời răn dạy của Tần Nhược Bạch, sắc mặt của Tiêu Hoàng cũng lạnh xuống. Trong lòng Tiêu Hoàng đã ghi hận đối với Tần Nhược Bạch, nhưng hắn cũng không muốn ở trong này, gây ra động tĩnh quá lớn với Tần Nhược Bạch, dù sao người bệnh ở trong này đều cần tĩnh dưỡng. Thế nhưng Tần Nhược Bạch dẫn đầu làm khó dễ, Tiêu Hoàng cũng không phải một quả hồng mềm ai muốn làm gì cũng được.

Không có rít gào như Tần Nhược Bạch, không có bất mãn như Tần Nhược Bạch, Tiêu Hoàng khẽ vươn tay, từ trong túi áo chậm rãi lấy ra một cái Sứ Văn hình sáu cạnh, đây đúng là Sứ Văn đại biểu cho quyền hạn cao nhất trong trung tâm Sở điều trị, là Tát Già tạm thời giao cho Tiêu Hoàng.

Nhìn thấy Tiêu Hoàng xòe ra một vật như vậy, lại nhìn Tần Nhược Bạch vốn sắc mặt tràn ngập vẻ uy nghiêm lạnh như băng, lập tức dường như cứng lại: thứ này đại biểu cho cái gì, Tần Nhược Bạch tự nhiên phải biết, chính là hắn không thể tin được, thứ này lại ở trên tay Tiêu Hoàng.

- Hiện tại ở trong này tạm thời toàn quyền về ta quản lý, ai cho người tới, có được qua ta phê chuẩn chưa? Đi ra ngoài!

Tiêu Hoàng một chút không để cho Tần Nhược Bạch mặt mũi, nhú mày, đồng dạng với một loại răn dạy, phản pháo. Trong lời nói không có mảy may xem Tần Nhược Bạch là đệ tử cấp cao, là cao thủ cấp Ngự Hồn. Trên thực tế, gây náo động tới nước này rồi, nếu cần xé rách da mặt lẫn nhau cứ xé rách, còn có cái gì tất yếu phải lưu tình chứ?

542. Chương 542: Oan Giả Ngõ Hẹp 2

Không hề nghi ngờ. ở toàn bộ Thánh Đoàn người có gan nói như vậy với Tần Nhược Bạch, Tiêu Hoàng tuyệt đối là người thứ nhất!

o

o

—: Nhìn lại Tần Nhược Bạch, sắc mặt đã bắt đầu trở nên xanh mét, bên trong ánh

’o>. mắt gần như sắp phun ra lửa, nhưng cố tình lại không có biện pháp nào.

Mặc dù có phân biệt đệ tử cấp cao cùng với đệ tử bình thường, nhưng quy củ của Thánh Đoàn là không thay đổi, ở trong khu vực quản hạt, người chủ quản là lớn nhất.

Mà nơi này, Tiêu Hoàng cầm trong tay Sứ Văn quyền hạn cao nhất, tự nhiên là tạm thời làm lão đại ở nơi này.

- Tiêu Hoàng! Người... người dám nói chuyện với ta như vậy, chẳng lẽ người...

- Đi ra ngoài!

Không đợi Tần Nhược Bạch nói dứt câu, Tiêu Hoàng lại lần nữa lên tiếng, bên trong giọng điệu tràn ngập ý răn dạy và lạnh như băng.

Triệu Quần đứng một bên, nhìn thấy bộ dáng Tiêu Hoàng như thế, trong lòng đối với Tiêu Hoàng đã phần hận cùng cực. Đúng vậy, trước đây hắn từng làm khó dễ Tiêu Hoàng, Tần Nhược Bạch cũng có mâu thuẫn với Tiêu Hoàng, nhưng Tiêu Hoàng làm như vậy không thể nghi ngờ là khiêu khích trắng trợn, muốn làm ân oán tăng thêm.

Đương nhiên, xuất phát từ góc độ của Triệu Quân, dường như hắn đã quên mất lựa chọn của mình trước khi tiến vào Sở điều trị, đó chính là một loạt kế hoạch đả kích Tiêu Hoàng.

- Tiêu Hoàng ta sẽ cho người hối hận, người hãy đợi đó! Tần Nhược Bạch phát ra mấy chữ này từ kẽ răng, tiếp theo liền không thể không đứng dậy. Đây là quiv củ, không thể phủ nhận, A Di La quản lý Thánh Đoàn thường thường chọn dùng chính là để thuận theo tự nhiên, nhưng ở trong mắt A Di La, quiv củ là không thể tùy tiện thay đổi.

Bất kể là đệ tử cấp cao hay là đệ tử bình thường đều phải như thế.

Bao sòm Tần Nhược Bạch cũng không ngoại lệ! Tuy rằng dĩ vãng các khu chủ quản cùng không ai dám đối xử với Tần Nhược Bạch như thế. Thậm chí Tần Nhược Bạch đến địa phương nào, còn phải ra tận đường nghênh đón. Thế nhưng Tiêu Hoàng trên cơ bản chính là thuộc loại trường hợp đặc biệt.

Một tên ngoại đồ, một tên Ngự Sư cấp bốn mà lại có gan đối nghịch với Tần Nhược Bạch.

- Lý Qua đại nhân! Tiêu Hoàng này chỉ là một tên ngoại đồ nho nhỏ, không có bốn sự gì, không ngờ hắn lại dám nhiệm chủ quản nơi này, nói vậy đối với Gia Nại Cẩm Tướng quân cũng là trăm hại mà không có một chút lợi nào, không bằng đưa Gia Nại Cẩm Tướng quân tới Phục Thấn Đế Quốc như thế nào, ta cam đoan sẽ thỉnh mời Đại dược sư tốt nhất cho Gia Nại Cẩm Tướng quân!

Tần Nhược Bạch hơi xoay người, tận khả năng ngăn chặn vẻ lạnh liệt trên mặt, coi như bình thản nói với Lý Qua.

Trong lòng Tần Nhược Bạch biết rõ, chỉ cần lôi kéo Lý Qua cùng Gia Nại cẩm đi, đồng thời biểu hiện ra vẻ bất mãn, như vậy là đủ để Tiêu Hoàng chịu đựng không nổi: Tần Nhược Bạch hoàn toàn có thể ra lệnh cho Đông Lộc dùng lý do thiếu sót chức trách, chiêu đãi khách không chu toàn, tiến hành xử phạt tương ứng đối với Tiêu Hoàng.

Đồng dạng cũng có thể phát động lực lượng dư luận, chèn ép Tiêu Hoàng, bôi bẩn danh dự của Tiêu Hoàng.

Chỉ tiếc Tần Nhược Bạch tính toán tốt lắm, nhưng Tần Nhược Bạch tuyệt đối lại không nghĩ tới, quan hệ giữa Lý Qua này cùng Tiêu Hoàng đã phát triển tới tình trạng gì rồi.

Giờ phút này Lý Qua bằng vào lịch duyệt của chủ soái, tự nhiên có thể nhìn ra được giữa Tần Nhược Bạch này cùng với Tiêu Hoàng, tràn ngập mâu thuẫn kịch liệt.

Không kèm được Lý Qua liền đứng lên, coi như cung kính nhẹ nhàng nói với Tần Nhược Bạch:

- Cảm tạ ý tốt của Tần Nhược Bạch đại nhân! Tuy nhiên, Gia Nại cẩm Tướng quân thật sự không chịu nổi đi đường xa mệt nhọc. Mặt khác, quiv quốc đồng ý viện trợ, cùng với các khoản ưu đãi khác, ta đại biểu Tồn thống Gia Nại Triết tâm lĩnh, nhưng về phần kế hoạch viện trợ ta nghĩ tốt hơn là dừng lại tại đây đi!

Nói xong, Lý Qua liền thật cẩn thận cung kính đi tới bên cạnh Tiêu Hoàng, hơi

Nhóm dich Lang Khách

Người dịch bagiatam

Ma Ngân vipvanda Đình Vũ

© cúi người khề nói:

.5? - Không biết Tiêu đại sư tìm đến tại hạ, có gì phân phó?

£L

Tiêu Hoàng tự nhiên có thể nghe được ý trong lời nói của Lý Qua, tự nhiên cũng biết ý hắn đã phân rõ giới hạn với Tần Nhược Bạch, kiên định đứng ở bên — phía mình. Điều này nguyên nhân cũng chỉ có một: dù sao hiện tại cứu trợ cho Gia Nại Cẩm Tướng quân mới là là điều trọng yếu nhất.

Về phần thành lập quan hệ hữu hảo với Phục Thấn Đế Quốc, điều này hoàn toàn là chuyện có cũng được mà không cũng không sao. Vị trí địa lý giữa hai quốc cách nhau quá xa xôi, Phục Thấn Đế Quốc cùng

không có thứ gì hấp dẫn Thượng Tri Tự Do Quốc, chỉ bằng chút viện trợ này, Thượng Tri Tự Do Quốc còn không quan tâm lắm.

Mà một điểm trọng yếu hơn là, Tiêu Hoàng là do Tát Già mời tới.

“Bá!”

Gần như ngay khoảnh khắc Lý Qua đứng dậy, khúm núm đứng bên cạnh Tiêu Hoàng, sắc mặt xanh mét của Tần Nhược Bạch trong nháy mắt trở nên không có chút máu.

Không hề nghi ngờ, Tần Nhược Bạch nằm mơ cũng không nghĩ tới, Lý Qua lại vứt bỏ thân phận đệ tử cấp cao của hắn, cùng với Phục Thản Đế Quốc này, trực tiếp đứng ở bên cạnh một tên ngoại đồ, hơn nữa bộ dạng khúm núm kia lại khiến Tần Nhược Bạch khó có thể tưởng tượng.

Không chỉ là Tần Nhược Bạch, ngay cả Triệu Quần cũng có chút phát mộng, rốt cuộc đây là tình huống gì? Chỉ mấy ngày không thấy, Tiêu Hoàng rốt cuộc đã làm gì? Như thế nào có thể làm cho đường đường một vị chủ soái phục tùng dễ bảo đến như thế, thậm chí ngay cả Tần Nhược Bạch đều dám vứt qua một bên.

Trái lại Tiêu Hoàng vẫn là vẻ mặt lạnh nhạt, chỉ là bên trong vẻ lạnh nhạt này lại tràn ngập lạnh giá.

Không có nhìn Lý Qua, Tiêu Hoàng khẽ thò tay vào túi áo, lấy ra một tờ danh sách, dùng hai đầu ngón tay kẹp đưa tới trước mặt Lý Qua, nói:

- Đây! Đi đến Vĩnh Ngạn Tinh ở phụ cận, dựa theo danh sách này mua sắm, nhớ kỹ tất cả vật phẩm mua sắm phải nghiêm phòng trông giữ, để ngừa những kẻ thích ám toán sau lưng người khác làm mấy chuyện xấu!

Trong lúc nói, Tiêu Hoàng liếc nhìn về phía Triệu Quần.

- Yên tâm, Tiêu đại sư! Ta sẽ tự mình dẫn Dược sư tùy tùng đi!

Lý Qua cung kính đáp lại, rồi đưa hai tay tiếp nhận tờ giấy, cung kính đi vòng qua thân mình Tiêu Hoàng, đi ra ngoài.

Trong nháy mắt, bên trong phòng chỉ còn lại có Tần Nhược Bạch và Triệu Quần, cùng với Tiêu Hoàng đứng ở cửa, toàn bộ trong phòng lại tràn ngập một bầu không khí căng thẳng không sao nói rõ được.

Tuy nhiên, với một địch hai khí thế của Tiêu Hoàng cũng không có rơi xuống hạ phong, đồng thời hắn tiện tay đẩy rộng ra cánh cửa gỗ, ngụ ý đã phi thường rò ràng.

Không phải Tiêu Hoàng đi mà là Tần Nhược Bạch, mà là Triệu Quần.

Nói không khoa trương chút nào, thời điểm này Tần Nhược Bạch, thật sự hận không thể khu động Chiến Văn trực tiếp đánh chết Tiêu Hoàng tại đường trường, nhưng không thể.

Xem theo mặt sáng Tiêu Hoàng không có mảy may lỗi lầm, về phần Liên bang An Ni Á đó là chuyện của Phục Thản Đế Quốc, A Di La không cho phép bọn họ mang cừu hận của nơi khác tới đây. Bởi vậy, rõ như ban ngày chỉ cần Tần Nhược Bạch vừa ra tay, A Di La xác định vững chắc sẽ rất nhanh phát hiện, cho xử phạt Tần Nhược Bạch.

-Hừ!

Tần Nhược Bạch hừ một tiếng trong cổ họng, dường như là để phát tiết lửa giận trong lòng sau đó liền phát tay áo đi thẳng ra ngoài.

Tần Nhược Bạch tuyệt đối không nghĩ tới, hắn đặc biệt trở lại Thánh Đoàn với toàn bộ kế hoạch, tất cả đều bị Tiêu Hoàng khuấy rối, thậm chí có thể nói là chạy một chuyến không công.

Trên thực tế, thời điểm này Tần Nhược Bạch đã tức sắp bể phổi, tên Tiêu Hoàng này dường như là khắc tinh của hắn.

Chính là vừa mới đi vào chỗ thang lầu, Tần Nhược Bạch liền nhìn thấy Hàn Mặc là chủ quản chính thức của Sở điều trị, đang mơ mơ màng màng đi lên bậc

Nhóm dịch Lang Khách

Người dịch bagiatam

Ma Ngân vipvandan. Đình Vũ

© thang.

cạ

'P5 _____

Nhìn thấy Hàn Mặc, cơn tức trong lòng Tần Nhược Bạch lập tức có chỗ phát ra, hần đột ngột vươn tay nắm lấy áo Hàn Mặc, trực tiếp kéo Hàn Mặc tới trước mặt

ệ mình, trong ánh mắt lạnh như băng lóe ra tia dữ tợn.

H

'o>. - Sức Văn quyền hạn cao nhất của ngươi, như thế nào chạy đến trên tay Tiêu

Hoàng?

Tần Nhược Bạch rít gào lên tiếng chất vấn Hàn Mặc. Tuy rằng Hàn Mặc không phải người của Tần Nhược Bạch, nhưng thân phận của Tần Nhược Bạch ở trong này thuộc hạng gì chứ.

Hàn Mặc dans mơ mơ màng màng bị Tần Nhược Bạch kéo đến trước mặt, căn bản là không có kịp phản ứng rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, nhìn về mặt phần nộ của Tần Nhược Bạch, hần có chút phát mộng.

- Đồ khốn! Ta đang hỏi ngươi đây! Rốt cuộc là thằng chết tiệt nào đưa Sức Văn quyền hạn cao nhất cho Tiêu Hoàng!

Tần Nhược Bạch tiếp theo rít gào, thanh âm rất lớn, gần như truyền khắp toàn bộ hành lang.

Ngay cả Tiêu Hoàng cách thật xa, đều nghe được rành rành. Tuy nhiên, Tiêu Hoàng cũng không hề quan tâm, chậm rãi đóng cửa lại, rồi đi tới hướng phòng bệnh Gia Nại Cầm, nhìn qua vẻ mặt bình thản mà lạnh nhạt.

Chỉ là ở bên trong một phòng khác lại có một tình hình khác.

Giờ phút này Tát Già đang ngồi nghỉ ngơi trong phòng cách thang lầu đó không xa, bởi vì toàn bộ việc, cùng với quyền hạn cao nhất đều tạm thời giao cho Tiêu Hoàng, bởi vậy hần cũng khó được thanh nhàn. Lúc này ngồi trên ghế mây nhắm mắt dưỡng thần, Hà Phương thì dùng hai tay nhỏ bé, nhẹ nhàng đầm bóp bả vai Tát Già.

Tuy nhiên, khi tiếng sầm sù của Tần Nhược Bạch truyền vào tới tai Tát Già, Tát Già hơi cau mày lại, tiếp theo chậm rãi mở hai mắt đang khép hờ.

Câu đầu tiên của Tần Nhược Bạch, Tát Già vốn không có để ý tới, nhưng nghe câu thứ hai, Tát Già không thể không có điều phản ứng, bởi vì Sức Văn quyền hạn cao nhất của Tiêu Hoàng đang giữ, là Tát Già tạm thời giao cho Tiêu Hoàng, thuận tiện cho hần làm việc, mà câu nói trong miệng Tần Nhược Bạch “thằng chết tiệt nào” đó chẳng phải là đang mắng hần sao?

Đúng vậy, tính tình của Tát Già, cảm ngộ thâm sâu từ A Di La, gần như cũng không tức giận, nhưng ít nhiều gì Tát Già cũng là đại đệ tử, địa vị ở Thánh Đàn gần với A Di La. Thế mà có người trực tiếp mắng trên đầu của hần, Tát Già là sao có thể nhẫn nhịn? Nếu không quyền uy của đại đệ tử vút ở chỗ nào.

Mà Tần Nhược Bạch ở ngoài cửa, căn bản cũng không biết hết thấy chuyện này, đôi mắt trợn trừng còn đang dán mắt nhìn Hàn Mặc, một bộ dáng hùng hùng hổ hổ. Trên thực tế, ở địa phương Phạm Cương Tinh nho nhỏ này, Tần Nhược Bạch vẫn là có vốn để nói như vậy.

Chỉ có điều là hôm nay vừa vặn không khéo lắm.

Đúng lúc này, cửa sổ phía sau Tần Nhược Bạch chậm rãi mở ra, phát ra tiếng “kèo kẹt” liên tục h.

Tần Nhược Bạch khê quav đầu nhìn lại, thần sắc không kèm được biến đổi, đứng trong cửa đúng là Tát Già, sắc mặt âm trầm nhìn Tần Nhược Bạch.

Nhìn thấy Tát Già xuất hiện ở cửa, bộ dạng không kiêu ngạo gì của Tần Nhược Bạch không thể không thu liễm lại. Tuy rằng dựa theo thân phận mà nói, hắn cùng với Tát Già là cùng một cấp bậc, nhưng bất kể là thực lực hay địa vị, hắn so ra còn kém hơn Tát Già một ít, bởi vì Tát Già ra mặt thường thường chính là đại biểu cho A Di La.

Bởi vậy, nhìn thấy Tát Già, Tần Nhược Bạch vẫn phải có chút không cam lòng buông lỏng tay ra, sau đó tận khả năng ngăn chặn cơn tức trong nội tâm, cường chế chính mình bày ra một bộ dáng cung kính, khẽ cúi người chào Tát Già:

- Đại sư h h! Không nghĩ tới ngài còn không có quai về Ngộ Giác Tinh!

- Người không phải cũng ở trong này không đi sao? Người có biết nơi này là địa phương nào không, hô to gọi nhỏ, còn có một chút uy nghiêm nào của đệ tử cấp cao không?

Tát Già giọng điệu không vừa lòng nói. Trên thực tế, trong lòng Tần Nhược Bạch có cơn tức, Tát Già cũng có, vô duyên cớ vô cớ nằm trong phòng cũng bị trúng đạn, trong lòng Tát Già có thể không có cơn tức được sao?

543. Chương 543: Mâu Thuẫn Dữ Dội

- Đại sư huynh chớ trách, sư đệ cũng quá tức giận, không biết là tên chó chết nào giao Sứ văn quyền hạn cao nhất sở điều trị cho Tiêu Hoảng, lại còn điều vô

dương oai trước mặt đệ.

Tần Nhược Bạch áp chế cơn tức trong lòng nói.

'Chỉ là lời này truyền vào trong tai Tát Già, liền khiến hắn trở nên khó nhìn, mi mắt nháy lên.

- Cái tên chó chết mà người nói, chính là ta.

Tát Già mặt lạnh nói cho Tần Nhược Bạch. Thực ra, trước kia Tát Già cùng Tần Nhược Bạch tuy là sư huynh đệ đồng môn, nhưng hai người lui tới không quá chặt chẽ, bình thường có thể hình dung là nước giếng không phạm nước sông, nhưng mà hôm nay...

Tát Già vừa nói thế, sắc mặt xanh mét của Tần Nhược Bạch liền biến thành tái nhợt, Tần Nhược Bạch thật không ngờ lời của mình nói trực tiếp đập trúng ngay Tát Già, cũng khó trách Tát Già vừa đi ra liền khó coi như thế.

Rõ ràng những lời này dù không đẩy quan hệ của hắn và Tát Già đến mặt đối lập, nhưng chắc chắn để lại ấn tượng không tốt với Tát Già.

- Áy.... Đại sư h h muôn phần thứ lỗi, ta thật không biết là ngài, mong đại sư h h thứ lỗi.

Tần Nhược Bạch vội vàng nói xin lỗi, tất yếu phải nể mặt Tát Già.

- Cho dù không phải ta, người cũng không nên nói người khác như thế, chẳng lẽ đã quên lời sư phụ dạy bảo hay sao? Khiêm tốn, bình thản cùng an lành, không nên chỉ biết học tập tài nghệ của sư phụ, mà quên đi đạo tu tâm của lão gia.

Hiển nhiên Tát Già cũng không để mình bị xoay vòng vòng, tuy rằng không hung dữ, nhưng trong lời nói tràn đầy trách mắng.

- Sư đệ đã biết sai rồi.

Tần Nhược Bạch hơi cúi đầu, cố gắng làm mình bình tĩnh lại, chỉ là hai nắm tay đã xiết thật chặt.

- Còn nữa, Phạm Cương Tinh này vốn là nơi đào tạo người mới, đệ đường đường là đệ tử cao cấp, không cần thiết xen vào Phạm Cương Tinh. Nếu không có chuyện quan trọng, bớt đến nơi này, rõ rồi chứ?

Tát Già tiếp tục đổ ập lời trách mắng, trong lòng tự nhiên tức giận vì những lời của Tần Nhược Bạch nói vừa rồi, không nói nhiều thêm vài câu, Tát Già không nuốt trôi cục tức này được.

- Vâng, đại sư huynh.

Tần Nhược Bạch đành phải thành thật đáp.

Trách mắng lâu đến 5 phút, Tát Già mới buông tha Tần Nhược Bạch, quay trở về phòng nghỉ ngơi.

Tần Nhược Bạch rời sở điều trị, sắc mặt cực kỳ khó coi, hôm nay nhất định là ngày xúi quẩy của hắn, uống nước cũng kệt răng mà.

- Thập sư huynh, sao ta cảm thấy như Tát Già có quan hệ không bình thường với Tiêu Hoằng? Giống như cố ý che chở hắn.

Đi vào sân, Triệu Quần nhỏ giọng nói.

- Tạm thời còn không phải, ta hiểu Tát Già, ngoài sự phụ ra, hắn làm người không thích quá gần gũi với ai khác. Theo ta thấy, bây giờ hắn là đang quan sát Tiêu Hoằng, nhìn xem Tiêu Hoằng có phải tài năng có thể đào tạo hay không.

Tuy rằng Tần Nhược Bạch đang điên tiết, nhưng cũng không hoàn toàn mất lý trí.

- Bây giờ chúng ta nên làm gì đây?

Triệu Quần nhỏ giọng hỏi tiếp.

- Còn cần hỏi hay sao, tự nhiên là không từ thủ đoạn chèn ép Tiêu Hoằng, tuyệt đối không thể để cho hắn ngóc đầu lên ở Phạm Cương Tinh, nếu không sẽ khó khăn lắm.

Nhóm dịch Lăng Khách Người dịch taneoka

Xoát!

Ma Ngân vipvcmda Đình Vũ

Tần Nhược Bạch trả lời ngay.

•

Trải qua một loạt chuyện ngày hôm nay, giữa Tần Nhược Bạch cùng Tiêu

Hoằng đúng là thù cũ chưa xong, đã chồng thêm hận mới.

Về phần Tiêu Hoằng, rời phòng Lý Qua, liền mở cửa vào phòng bệnh của Gia Nại Cầm. Hiện giờ Gia Nại Cầm đang lẳng lặng nằm trên giường bệnh, tuy rằng giữ được cái mạng nhỏ, nhưng bản thân Gia Nại Cầm dạo một vòng qua Cổng địa ngục vẫn đang cực kỳ suy yếu, cùng Ngự lực bị thương chưa khôi phục hoàn toàn.

Nhìn Tiêu Hoằng sắc mặt thản nhiên bước vào, trong ánh mắt Gia Nại Cầm không khỏi hiện lên một chút tôn kính. Nàng biết một chút thân phận của Tiêu Hoằng, đại ẩn sĩ, hơn nữa cũng tận mắt thấy rõ thủ đoạn của Tiêu Hoằng cao siêu cỡ nào.

Bây giờ cánh tay đứt của nàng ngoại trừ không có sức ra, đã cảm nhận được một chút cảm giác lạ.

- Cảm thấy thế nào?

Tiêu Hoằng đi tới bên cạnh giường Gia Nại Cầm, lạnh nhạt hỏi.

- Khá tốt, cảm tạ đại sư quan tâm.

Gia Nại Cầm suy yếu nói, trong ánh mắt đầy tôn kính, đồng thời ở sâu trong nội tâm có một loại bản năng ỷ lại vào Tiêu Hoằng, cái này cũng là bình thường, dù sao hiện giờ Tiêu Hoằng chính là cọng cổ cứu mạng của Gia Nại Cầm.

Trái lại Tiêu Hoằng vẫn lạnh nhạt như trước, không có chút thay đổi, thực tế trong lòng Tiêu Hoằng suy nghĩ rất đơn thuần, hắn là thợ máy, Gia Nại Cầm là một bộ máy móc.

Dưới cách nghĩ này điều khiển, Tiêu Hoàng gần như không chút cố kỵ, gỡ kính bảo vệ mắt, trực tiếp ngồi bên cạnh Gia Nại Cầm, bàn tay thô ráp nhẹ nhàng nâng cằm Gia Nại cầm lên, quan sát vết sẹo lớn trên mặt nàng.

Rất sâu, giống như một vết rạch từ trán xô xuyên qua khóe miệng, ánh mắt cùng khóe miệng cùng bị thay đổi. Đúng vậy, Tát Già y thuật cao thâm, nhưng lại chỉ biết một chút thẩm mỹ, trị sẹo, nhưng Tiêu Hoàng thì khác.

Lúc này, Gia Nại Cầm đang bị Tiêu Hoàng nâng mặt lên, sắc mặt đỏ hồng, lẳng lặng nhìn ánh mắt kiên nghị ẩn chứa tang thương, cùng mái tóc dài bạc trắng, thật có hương vị.

Trái lại Tiêu Hoàng không có chút phát hiện, quan sát vết sẹo trên mặt, hơn nữa dùng Ma Văn chụp ảnh chụp lại một tấm, sau đó trực tiếp xóc chặn phủ trên người Gia Nại Cầm.

Lúc này Gia Nại Cầm mặc rất ít, chỉ có một bộ nội y đơn giản, dáng người lồ lộ rung động, làn da sáng bóng, triển lãm rõ ràng.

Theo Tiêu Hoàng thô lỗ xóc chặn lên, sắc mặt đỏ hồng của Gia Nại Cầm đã biến thành đỏ rực, Gia Nại Cầm chưa từng trải qua chuyện thể này.

Nhưng Tiêu Hoàng căn bản không có nhiều SUV nghĩ lung tung như thế, bàn tay thô ráp nhẹ nhàng chạm vào vết sẹo lớn ở xương sườn, sau đó kéo xuống đến hai chân.

Ngay lúc này, sắc mặt lạnh nhạt của Tiêu Hoàng, ánh mắt lại hơi biến đổi.

Thật đôi chân hoàn mỹ mà.

Ngay cả Tiêu Hoàng hống như khúc gỗ cũng không khỏi cảm thán, thon dài, thẳng tắp, mượt mà, khuyết điểm duy nhất chính là vết sẹo lớn trên đùi.

Nhưng Tiêu Hoàng chỉ kinh ngạc trong chớp mắt, tiếp theo chạm vào vết sẹo, chụp ảnh lần nữa.

- Ngoại trừ mấy vết sẹo này ra, trên người cô còn có vết sẹo khác hay không?

Tiêu Hoàng hỏi.

Gia Nại Cầm không đáp lại, mặt đỏ rực, khẽ lắc đầu.

Nhóm dịch Lãng Khách

Người dịch taneoka

Ma Ngân vipvanda Đình Vũ

- Vậy là tổng cộng 4 chỗ.

Tiêu Hoàng khẽ lẩm bẩm, tiện tay phủ chặn lại cho Gia Nại Cầm.

Sau đó lấy ra quvern sổ nhỏ, vừa ghi lại bệnh tình vừa ra khỏi phòng bệnh, tiện tay đóng cửa lại, lập tức đi lên đầu đến chỗ ở của hắn và Tát Già.

Khoảng 1 tiếng sau, Lý Qua mệt mỏi vác một cái bao lớn quay về sở điều trị, dè dặt vào phòng Tiêu Hoàng.

Lúc này Tiêu Hoàng đang tỉ mỉ chỉnh sửa phương án điều trị lần cuối, xác định mọi giai đoạn đều không sai lầm.

- Tiêu đại sư, tất cả tài liệu đã mua đủ.

Thận trọng vào phòng Tiêu Hoàng, Lý Qua nhỏ giọng nói, tràn đầy tôn kính.

- Xác định tất cả tài liệu đều được các người kiểm nghiệm qua?

Tiêu Hoàng bỏ bút, sắc mặt thản nhiên hỏi Lý Qua.

- Đúng vậy, toàn bộ dựa theo ngài dặn dò, tất cả tài liệu đều được Dược sư theo đội kiểm nghiệm nghiêm khác, hơn nữa bảo quản cách ly.

Lý Qua đáp rõ ràng, không dám có sơ sẩy với những gì mà Tiêu Hoàng căn dặn.

- Lần này đến đây, người dẫn theo bao nhiêu binh lực.

Tiêu Hoàng nhìn thẳng vào Lý Qua, hỏi tiếp.

- Vốn đi theo một đoàn không gian, có 3 chiếc chiến hạm Ma Văn, 2 chiếc chiến hạm vận chuyển, nhưng phần lớn quân đội không được phép vào Thánh Đền, đi đến đây chỉ có 100 người.

Lý Qua báo cáo chi tiết.

- Từ giờ trở đi, bảo binh lính của người chú ý một chút, chú ý cảnh giới xung quanh sở điều trị, nhất là phòng bệnh của Gia Nại Cầm, không cho phép người nào khả nghi đi vào. Nếu thật sự không giải quyết được, cứ báo cáo với Tắt Già.

Tiêu Hoàng dặn dò tiếp.

- Nghe lời của Tiêu đại sư, là sợ có người sẽ làm hại Tướng quân Gia Nại Cầm?

Thân là nhân vật cấp Chủ soái, tự nhiên Lý Qua không ngốc, lập tức đoán được dụng ý của Tiêu Hoàng.

Tiêu Hoàng chỉ cười lạnh lạnh, nói bọn họ để lại tài liệu, sau đó khoát tay ra hiệu có thể đi.

Đoàn người Lý Qua lui ra, đóng cửa lại, Tiêu Hoàng mới ngồi xuống mở hai cái túi ra, bên trong tràn đầy tài liệu mà Tiêu Hoàng cần, toàn được đóng gói thượng phẩm.

Dựa theo Tiêu Hoàng định giá, những loại tiền này tối thiểu không dưới 20.000 kim tệ, bởi vậy từ góc độ này có thể phân tích tầm quan trọng của Gia Nại Cầm đối với Thượng Tri Tự Do Quốc. Những thứ này chỉ là thứ yếu đối với Thượng Tri Tự Do Quốc, mấu chốt ở chỗ Gia Nại Cầm có năng lực, hơn nữa nắm giữ quân chủ bài của Thượng Tri Tự Do Quốc.

Nhưng Tiêu Hoàng không để ý quá mức chuyện này, bắt đầu lấy ra từng loại tài liệu, tiến hành xử lý tương ứng, sau đó đặt một bên, tới lui khe nứt không gian trong phòng một lần, tạm thời dọn dụng cụ chế tạo khí văn cần thiết sang đây.

20 phút sau, dọn xong phần lớn tài liệu, Tiêu Hoàng đặt Tái thạch đã cắt xong ở trước mặt, chế tạo đầu tiên là Dược văn trung tâm chữa trị Ngự lực, đồng thời lần này Tiêu Hoàng phải toàn lực đối phó, chuẩn bị vận dụng toàn bộ kỹ thuật của mình, bao gồm văn trong văn, Để văn cùng với kỹ thuật thẩm thấu năng lượng mới nghiên cứu ra.

Ngẫm lại toàn bộ ý tưởng một lượt, lại xem quyển sổ ghi chép nhỏ, Tiêu Hoàng mới cầm lên Điều văn đao Lân Kim, bắt đầu tỉ mỉ tạo hình. Tốn chừng 1 tiếng, Tiêu Hoàng mới tạo hình xong văn lộ, sau đó dùng Ma Văn thẩm thấu năng lượng được đặc chế riêng phối hợp cùng dịch Ma Văn.

544. Chương 544: Thán Phục

Chỉ riêng Dược văn trung tâm này, Tiêu Hoàng chế tạo hơn 3 tiếng mới xong, giữa chừng còn sử dụng Ma Văn Châu xanh đen một lần.

Nhìn văn lộ màu xanh lục trên Tái thạch Áo đỉnh mặt lốm, có lúc tản ra ánh huỳnh quang, sắc mặt Tiêu Hoàng không có nhiều biến đổi, tiện tay bỏ vào túi Ma Văn, lại lấy ra một khối Tái thạch Áo đỉnh bình thường, bắt đầu tiếp tục chế tạo Dược văn.

Chỉ là lần này không sử dụng kỹ thuật văn trong văn, tốc độ chế tạo tự nhiên nhanh hơn nhiều.

Lại qua 2 tiếng, đã đến đêm, mặt trời tắt ngấm, bầu trời tối tăm.

Lúc này Tiêu Hoàng mặt không đổi sắc dùng Điều văn đao lẳng lẳng tạo hình Tái thạch, ở bên cạnh Tiêu Hoàng đã có 7-8 cái Dược văn hình thức khác nhau, tác dụng khác nhau.

Trước đó có nói, bởi vì cấp bậc Ngự lực của Tiêu Hoàng không cao, tiếp xúc chữa trị ngự lực cũng chỉ ở giai đoạn khởi đầu, bởi vậy chỉ có thể dùng loại phương thức rườm rà này. Nhưng mà, chỉ cần có hiệu quả là được.

Dựa theo cách nghĩ của Tiêu Hoằng, chữa trị ngự lực cho Gia Nại cầm tối thiểu cần 24 Dược văn, chữa trị vết sẹo lại cần 3 cái Dược văn thẩm mỹ, tổng cộng 27 cái, dự tính giữa trưa mai mới hoàn thành.

Ở chỗ khác, Tát Già lại nhàn rỗi hơn, gần như không có chuyện làm. Đương nhiên, dù thể hần vẫn không có ý quav về Ngộ Giác Tinh, nguyên nhân là bởi Tát Già vẫn không nhìn thấu được thực lực của Tiêu Hoằng, nếu Tiêu Hoằng không làm được, phải do hần tự đứng ra.

Dùng chút bữa tối, Tát Già đi trên hành lang về chỗ ở, chuẩn bị xem Tiêu Hoằng làm thế nào rồi.

Vừa mới đẩy cửa ra, mùi hương thuốc xộc vào mũi, tiếp theo Tát Già nhìn thấy tài liệu dầy dặt cùng những bao hộp chứa tài liệu.

Căn phòng vốn sạch sẽ đã trở nên cực kỳ lộn xộn, lúc này Tiêu Hoằng đang ngồi trên ghế, sắc mặt tập trung yên lặng tạo hình văn lộ Tái thạch, hết sức im lặng.

Thật khó tưởng tượng, một người như thế làm sao lại khiến Tần Nhược Bạch tức giận đến vậy.

Đương nhiên, Tát Già cũng không quan tâm chuyện này, mà vòng qua những hộp gói cùng tài liệu bỏ đi, bước tới cạnh Tiêu Hoằng.

Nhưng Tát Già vừa nhìn những Dược văn mà Tiêu Hoằng chế tạo xong, sắc mặt cực kỳ bình thản chợt biến đổi, tiếp theo tràn ra kinh ngạc không thôi.

Trong lòng Tát Già không khỏi hô lên, nhìn trước mặt Tiêu Hoằng, tất cả Dược văn có chứa Đế văn nhàn nhạt, nhìn kỹ một chút, toàn bộ đều là Đế văn năm chiều.

Phát hiện điều này, không khỏi làm Tát Già kinh hãi không thôi, vốn là khi Tiêu Hoằng chưa đến Thánh Đàn, hần đã cho rằng chỉ riêng kỹ thuật Đế văn đã đủ làm khó chết Tiêu Hoằng.

Theo Tiêu Hoằng không ngừng hỏi hần về kỹ thuật Đế văn, Tát Già tự nhận hần là Tiêu Hoằng mới nhập môn, về phần yêu cầu kỹ thuật Đế văn sáu chiều, Tát Già luôn cảm thấy Tiêu Hoằng ngó cao quá, muốn một hơi nuốt trọn toàn bộ kỹ thuật Đế văn.

Nhưng vào lúc này, kỹ thuật Đế văn năm chiều bày ra sờ sờ trước mặt, làm cho Tát Già không thể không nhận thức lại cái tên quái thai Tiêu Hoằng này.

Trước đó có người dạy hần sao? Không có, không thể nào có!

Nhóm dịch Lăng Khách Người dịch taneoka

o

0

Cái này...

Ma Ngân vipvanda Đình Vũ

Bởi vì chỉ có mấy người biết kỹ thuật Đế văn. nhất là nắm giữ kỹ thuật Đế văn năm chiều trở lên. lại không quá 10 người.

Tát Già có thể xác định, trong 10 người này, ngoài A Di La và mình, không ai quen biết Tiêu Hoằng.

c

'Chẳng lẽ cái tên này hoàn toàn dựa vào các tự học, nắm giữ kỹ thuật Đế văn mà những người khác phải mất mấy chục năm mới nắm giữ? Lại còn là năm chiều.

Sắc mặt Tát Già liên tục thay đổi, tay run run cầm một cái Dược văn, quan sát tỉ mỉ. Đúng rồi, là kỹ thuật Đế văn, còn là kỹ thuật Đế văn hết sức tiêu chuẩn.

Hả? Đây là cái gì?

Bỗng nhiên Tát Già chú ý tới, trên chủ văn mơ hồ hiện lên huỳnh quang nhiều màu, Tát Già chưa từng thấy chủ văn lộ có hào quang như thế. Nhưng mơ hồ, Tát Già lại cảm giác như rất quen thuộc.

Khó hiểu vài giây, Tát Già lập tức cứng đờ tại chỗ, trên mặt tràn ngập khiếp sợ. Nhìn bên kia chỗ Tiêu Hoằng, trên 3 bình Ma Văn dịch, chính là Ma Văn thẩm thấu năng lượng.

Tát Già làm sao không biết Ma Văn thẩm thấu năng lượng, đây chính là kỹ thuật do hắn tự tay phát minh ra.

Nhưng mà tuyệt đối không ngờ được, Tiêu Hoằng lại tách rời kỹ thuật Ôn nhuận, ứng dụng vào trong chế tạo Ma Văn.

Một loạt phát hiện như thế, Tát Già cảm thấy da đầu tê dại, vào lúc này hắn cuối cùng cảm nhận được lời của sư phụ A Di La đã nói, Tiêu Hoằng giống như con quỷ hút máu tri thức, có thể dùng biện pháp mặt dày hút lấy kỹ thuật của người xung quanh ỳnh, sau đó cải tiến thành kỹ thuật càng thực dụng hơn.

Hơn nữa làm Tát Già càng giật mình hơn, đó là hắn phát hiện một lọ giống như Ôn nhuận dịch ở bên cạnh Tiêu Hoằng, chẳng qua không phải màu vàng nhạt, mà là màu đỏ nhạt, đương nhiên trải qua cải tiến.

Tiêu Hoằng không để ý tới Tát Già đang khiếp sợ, chỉ nhắc đầu liếc Tát Già, liền tiếp tục cúi đầu tiến hành tạo hình.

Lúc này Tát Già dứt khoát không làm gì hết, cứ lẳng lặng ngồi cạnh Tiêu Hoằng, im lặng quan sát.

4 tiếng sau, Tiêu Hoằng vẫn ngồi trên ghế tập trung chế tạo Ma Văn, trái lại Tát Già lại có chút ngồi không yên.

Lúc này Tát Già dường như cảm nhận được vì cái gì mỗi khi ra tay, Tiêu Hoằng luôn khiến người ta cảm giác hơn người, đó là vì có thể nhẫn nại khôn cùng và tịch mịch cô độc, trả giá chăm chỉ gấp nhiều lần người thường.

Đúng như một câu đã nói, thiên tài không đáng sợ, đáng sợ là thiên tài biết chăm chỉ.

Đêm khuya, Tát Già có thói quen ngủ sớm dậy sớm, cuối cùng không chịu được, nhất là Tát Già cảm thấy nhìn chăm chăm Tiêu Hoằng như thế thật là ngốc, vì vậy nằm xuống giường bình thản ngủ say.

Nhưng Tát Già vừa mới định ngủ, bỗng nhiên phát hiện có người đụng nhẹ vào tay mình, mở mắt ra, lại thấy Tiêu Hoằng đang khó xử nhìn hắn.

- Có vấn đề muốn hỏi sao? Sao vừa rồi không hỏi?

Tát Già mở miệng trước, nói như thế, Tát Già cảm thấy mình chủ động thì tốt hơn.

- Không phải, hôm nay ta đang bận, trước tiên không hỏi. nghe nói Điều văn đao của Tát Già đại nhân là của A Di La từng, có thể cho ta mượn dùng được không, dù sao bây giờ ngài phải ngủ, cũng không cần dùng.

Tiêu Hoằng nhỏ tiếng hỏi.

Thật ra, Tiêu Hoằng ngắm nghía Điều văn đao bên hông Tát Già đã lâu.

Nhóm dịch Lãng Khách Người dịch taneoka

Ma Ngân

vipvanda

Đình Vũ

Nghe Tiêu Hoằng nói thế, Tát Già lập tức có chần chờ không muốn. Điều văn đao của hắn tên là Đà Chỉ, là được A Di La từng sử dụng, cũng là đích thân A Di La truyền thừa cho Tát Già, Tát Già yêu quý nó có thừa, tuyệt đối là bảo vật quý giá.

-Yên tâm, ta chỉ sử dụng, cảm nhận một chút, cam đoan tuyệt đối không mang ra khỏi phòng này, ngài tính lại là ta sẽ trả ngay.

Tiêu Hoàng nói tiếp, sắc mặt bình thản không có vẻ gì.

Thấy thế, Tát Già cùng thật không từ chối được, nhưng vẫn rất luyến tiếc gỡ Đà Chỉ bên mình đưa cho Tiêu Hoàng.

- Nhớ kỹ, phải sử dụng cẩn thận.

Tát Già dặn dò Tiêu Hoàng.

- Được.

Nhận Điều văn đao của Tát Già, Tiêu Hoàng đáp một tiếng, tiếp theo quay trở lại ghế ngồi.

Cẩn thận rút dao mùi nhọn Đà Chỉ ra, Tiêu Hoàng nhìn rõ thân đao đơn giản tự nhiên, màu xám nhạt, không rõ chất liệu gì, cảm xúc xuất sắc.

Điều khiển lưỡi dao năng lượng, Tiêu Hoàng cảm nhận rõ Điều văn đao không chút cản trở ngự lực, đồng thời cùng cảm nhận được một cỗ khí tức bình ổn, không hề xao động.

Giống như vừa cầm lấy Đà Chỉ, tâm tình cũng bình ổn, đây là điều mà Lâm Kim của Tiêu Hoàng không có.

Tạo hình Tái thạch cũng vô cùng lưu loát, không hề có cảm giác cản trở, hơn nữa mỗi lần xuống đao như cảm nhận được tính chất cùng độ cứng của Tái thạch, giống như đang dùng ngón tay của mình điều khiển, như có được cảm giác chạm, loại cảm giác này thật là kỳ diệu.

Cũng làm Tiêu Hoàng cảm nhận được một cỗ cảm giác mới lạ, trong lòng đầy hướng tới.

Ồ?

Bỗng nhiên Tiêu Hoàng chợt chú ý tới một cái túi nhỏ phình lên trong bao Điều văn đao, lấy ra xem, là một cái Sức văn hình đẹp, dùng kỹ thuật Để văn tám chiều chung cực, kỹ thuật đao không khoa trương, nhưng xa hoa, cấu tạo tinh diệu.

Nghiên cứu một chút, Tiêu Hoàng phát hiện tác dụng của Sức văn này là chống ăn mòn, dùng để bảo dưỡng Điều văn đao, chắc là từ tay của Tát Già, bởi vì Tát Già không cần tìm người khác làm thay.

- Sức văn do tự tay Tát Già chế tạo...

Tiêu Hoàng âm thầm nhủ, tiếp theo dứt khoát bỏ qua Điều văn đao, quay lại toàn tâm toàn ý nghiên cứu kỹ thuật đao của Tát Già, cùng với ý nghĩ kết cấu Sức văn, nhìn xem có kỹ thuật nào có ích ích không.

Nghiên cứu như thế tốn mất 2 tiếng, trong đó cơ bản là cầm Sức văn chống ăn mòn nghiên cứu thấu đáo, thậm chí còn chụp ảnh lại, định sau này nắm giữ ưu điểm trong kỹ thuật dùng đao của Tát Già ình dùng.

Thẳng đến 3 giờ sáng, Tiêu Hoàng mới ngừng nghiên cứu cùng chế văn, thu hồi Đà Chỉ, đặt lại bên cạnh Tát Già, Tiêu Hoàng mới nằm ngủ say trên dây thừng.

Đến giữa trưa hôm sau, buổi sáng lại chế tạo mấy tiếng nữa, Tiêu Hoàng đã chế tạo xong tất cả Được văn, nước thuốc cùng với văn đan, xếp đầy một bàn. Sau đó bắt đầu bỏ mấy thứ này vào trong thùng gỗ.

Tát Già đứng ở một bên, nhìn nhiều thứ như thế, tự nhiên hiểu được phương án trị liệu của Tiêu Hoàng rườm rà cỡ nào, chẳng qua vẫn hỏi:

- Đối với việc chữa khỏi cho Gia Nại Cầm, ngươi nắm chắc bao nhiêu?

545. Chương 545: Làm Hết Sức

Đối với câu hỏi của Tát Già, Tiêu Hoàng: chần chờ một chút, cũng không; trả lời, chỉ cười khê.

Chỉ là sau lưng tươi cười này, lại làm Tát Già cảm nhận được một cỗ thâm ý,

' không nói nên lời, giống như tự tin, lại giống như cố tình thân bí.

Mấy phút sau, đội Tiêu Hoằng cất toàn bộ đồ vật vào trong thùng gỗ, Tiêu Hoằng lập tức cùng Tát Già vào phòng bệnh Gia Nại Cầm, dùng Ma Văn thông tin dẫn dò Hà Phương chuẩn bị.

Tiêu Hoằng truyền tin đi, Lý Qua cùng Dược sư theo đội không khỏi khẩn trương, lo lắng nảy lên trong lòng.

Trong lòng họ biết rõ, thời khắc mấu chốt Gia Nại Cầm có khôi phục không đã đến. Nếu thất bại, vậy Thượng Tri Tự Do Quốc sẽ mất đi một vị chiến tướng quan trọng.

Vào tầng trệt phòng bệnh Gia Nại Cầm, trên hành lang, 20 binh lính quân phục Thượng Tri Tự Do Quốc dựa vào hai bên hành lang, xếp thẳng hàng, cách 2 bước là một người, đứng thẳng tắp.

Nhìn Tiêu Hoằng mang theo thùng gỗ lớn đi tới, các binh lính Thượng Tri đồng loạt nhấc tay chào quân lễ với Tiêu Hoằng, động tác chỉnh tề.

Tiêu Hoằng cũng không để ý, cùng Tát Già vào phòng bệnh Gia Nại Cầm. Lúc này, Lý Qua, Dược sư theo đội đang ở trong phòng, đứng ở góc.

Đồng thời giường bệnh của Gia Nại Cầm cũng chuyển vào giữa, tiện cho việc đi lại xung quanh giường bệnh.

Nhìn Tiêu Hoằng cùng Tát Già cùng đến, Lý Qua lo lắng không thôi, liền đi tới Tiêu Hoằng, lo sợ hỏi:

- Tiêu đại sư, ngài nắm chắc bao nhiêu?

- Thử xem đã.

Tiêu Hoằng trả lời dứt khoát, sau đó mang theo thùng gỗ tới cạnh Gia Nại Cầm, sắc mặt thản nhiên, tiến hành kiểm tra toàn diện thân thể Gia Nại Cầm lần nữa.

Trên thực tế Tát Già đã thay Tiêu Hoằng hoàn thành 80%, bây giờ Tiêu Hoằng chỉ cần hoàn thành 20% thương thể tương đối khó còn lại.

Về phần Gia Nại Cầm, tuy rằng lúc này vẫn hết sức suy yếu, nhưng tâm tình cũng đầy lo lắng. Không biết vì sao, Gia Nại Cầm cảm nhận được, nếu Tiêu Hoằng bó tay, Tát Già muốn chữa khỏi cho nàng cũng là hy vọng xa xôi.

Còn có khuôn mặt của mình, bây giờ đã bị hủy diệt, cùng đôi chân đẹp mà nàng vẫn tự hào cũng có vết sẹo thật dài, không biết có thể khôi phục ra sao.

Khỏi nói, bây giờ Gia Nại Cầm đang phải đối diện chẳng những là phế nhân Ngự lực, còn phải biến thành xấu nữ, đối với Gia Nại Cầm đúng là sống không bằng chết.

Trái lại Tiêu Hoằng vẫn như thường, xem xét khoảng 10 phút, Tiêu Hoằng mở thùng ra, bên trong đặt đầy các loại Dược Văn, còn có bình to bình nhỏ, quả thật là một cái kho thuốc cỡ nhỏ, nhưng được xếp đặt chỉnh tề.

Tiếp theo Tiêu Hoằng bắt đầu làm việc, đầu tiên là đặt 4 Dược văn cố định ở bốn góc giường, tiếp theo dùng dùi thừng cột tay chân Gia Nại Cầm lên đó.

Sau đó lại lấy 20 cái Dược Văn chia nhau cố định trên giá, tất cả Dược Văn đều đối diện Gia Nại Cầm.

Đám người Lý Qua ở một bên lúc này trở nên im lặng đáng sợ, không dám thở mạnh một cái, sợ quấy rầy Tiêu Hoằng. Chỗ cảm thấy không đúng duy nhất là bộ dạng bị trói tay chân vào bốn góc giường của Gia Nại Cầm, chẳng qua họ nhanh

Nhóm dịch Lãng Khách Ngicời dịch taneoka

Ma Ngân vipvanda Đình Vũ

chóng quét bỏ ý nghĩ tà ác đó.

-

Về phần Tát Già, ngồi ở góc phòng, rất thản nhiên, nhưng ánh mắt chuyển qua chuyển lại theo Tiêu Hoằng di chuyển. Lúc này, hắn rất muốn xem Tiêu Hoằng

này đạt đến trình độ nào.

Còn Tiêu Hoảng, vẫn thản nhiên như không, lấy ra dung dịch đặc thù và kim Ma Văn, dính một chút, sau đó lại cắm vào những vị trí trên người Gia Nại Cầm.

Trên cơ bản giống như lúc chữa trị cho Mạc Hi, chẳng qua lần này trải qua nhiều cải tiến, như là tất cả Dược Văn đều dùng kỹ thuật thẩm thấu năng lượng, cùng với Ôn nhuận dịch kiêu mới dùng chữa trị ngự lực...

Khoảng 20 phút sau, Tiêu Hoảng mới bố trí xong, so với gọn gàng sạch sẽ như Tát Già, rõ ràng Tiêu Hoảng rườm rà hơn nhiều.

Điều này cũng không lạ, dù sao Tiêu Hoảng so với Tát Già, mặc kệ là cấp bậc ngự lực hay học thức đều kém xa.

- Chờ lát nữa sẽ hơi đau, ráng nhịn một chút.

Tiêu Hoảng nhẹ giọng dặn dò Gia Nại Cầm, tiếp theo nhét 3 viên Văn đan cùng rót 2 bình nước thuốc vào miệng Gia Nại Cầm, trong đó có một lọ là nước thuốc Ôn nhuận chữa trị ngự lực.

3 bình nước thuốc vào bụng, chỉ vài giây sau, Gia Nại Cầm đột nhiên cảm nhận được dung dịch đó tiếp xúc với Ngự lực, liền nhanh chóng bốc hơi, cực nhanh hòa nhập vào Ngự lực của nàng.

Tiếp theo, Gia Nại Cầm cảm nhận được Ngự lực vốn bình ổn nháy mắt đã sôi trào, bắt đầu bốc hơi trong người, cảm giác này tuyệt đối cực kỳ khó chịu.

Gia Nại Cầm không khỏi rên một tiếng.

Cùng lúc, bộ mặt cùng toàn thân trở nên đỏ rực, thoáng nhìn như con cua nấu chín.

Những người khác cũng khẩn trương cực độ, bọn họ không biết như thế là sao, bây giờ chỉ có thể ký gửi toàn bộ hy vọng vào Tiêu Hoảng, ánh mắt không ngừng quét qua lại giữa Gia Nại Cầm, Tiêu Hoảng, cùng với màn hình ngự lực kiểm tra ở bên cạnh.

Nhìn vào màn hình, bọn họ thấy được khu vực màu đỏ đại biểu ngự lực bắt đầu quay cuồng, còn 3 chỗ ngự lực màu tím vẫn y nguyên.

Trên hình ảnh, nó giống 3 cây đinh màu đen đóng cứng trên tờ giấy đỏ.

Tiêu Hoảng đứng bên cạnh, ánh mắt vẫn bình thản, giống như mọi chuyện đều trong dự liệu, chỉ là sau lưng bình thản đó có thêm một tia nghiêm túc.

Không ngừng lại lâu, Tiêu Hoảng lấy ra Dược Văn trung tâm trong túi Ma Văn, lập tức khởi động, hôm qua Tiêu Hoảng đã tốn nhiều tâm trí chế tạo thứ này.

Những người khác không để ý hành động nhỏ của Tiêu Hoảng, chỉ riêng Tát Già ở một góc không khỏi nhướng mày. Động tác Tiêu Hoảng rất nhanh, nhưng Tát Già vẫn chú ý tới, Dược văn mà Tiêu Hoảng khởi động có chỗ khác với Dược Văn của hắn, tinh tế hơn, hơn nữa Tái thạch đường như cũng là lạ.

Lúc này, Tát Già chân chính cảm nhận được hôm qua mình còn chưa nhìn hết toàn bộ thực lực của Tiêu Hoảng, thực lực của Tiêu Hoảng giống như ngàn lớp bọc, gỡ một lớp còn có một tầng nữa.

Đến lúc này rồi, Tiêu Hoảng không còn sức chú ý chuyện khác, lấy ra Dược văn trung tâm, xòe 5 ngón tay đặt lên người Gia Nại Cầm.

Thoáng cái, bàn tay Tiêu Hoảng đã bao bọc trong màng năng lượng xanh lục nhạt, lòng bàn tay còn có một đoàn hào quang màu tím tỏa sáng nhàn nhạt.

Nhóm dịch Lãng Khách

Người dịch taneoka

Ma Ngân vipvanda Đình Vũ

Kèm theo đó, là kim Ma Văn rung động dữ dội, kêu “oong oong” cao tần.

Đồng thời, mọi người kinh ngạc nhìn màn hình, phát hiện từ tứ chi Gia Nại

Cầm có rất nhiều đốm sáng tiến vào thân thể, giống như được chỉ đường, từng chút một trôi vào người Gia Nại cầm.

Thực ra, lúc này Tiêu Hoảng cũng hết sức khó chịu, trán toát mồ hôi, đây là biểu hiện mỗi mệt. Tuy rằng dùng một đồng lớn kỹ thuật cực kỳ tiên tiến, nhưng Tiêu Hoảng cũng không cảm thấy nhẹ hơn, ngược lại càng quá sức.

Nguyên nhân chỉ có một, đó là cường độ Ngự lực trong người Gia Nại Cầm cao hơn Tiêu Hoảng. Gia Nại Cầm là Đại Ngự sư cấp một, còn Tiêu Hoảng? ngự sư cấp bốn, cái này giống như muốn nâng vật thể còn nặng hơn chính mình.

Vài phút sau, được kim Ma Văn dẫn đường, đốm sáng màu vàng chậm rãi trôi tới gần 3 chỗ màu tím trên người Gia Nại Cầm, hội tụ vào trong chỗ tím.

Tiếp đó, những đốm sáng vàng không có hiệu quả chữa trị ngự lực nào, mà bám lên chỗ tím, kết thành lưới màu vàng như tơ nhện.

Tiêu Hoảng muốn làm gì đây?

Đây là câu hỏi chung của mọi người lúc này, bởi vì bọn họ chưa từng thấy các chữa trị ngự lực như Tiêu Hoảng, có phản ứng như thế cũng không kỳ quái.

Đây là biện pháp do Tiêu Hoảng tự nghĩ ra.

Đồng thời, những đốm sáng vàng kết thành mạng nhện, Tiêu Hoảng đột nhiên điều động ngự lực, tay phải vón bao phủ màng năng lượng xanh lục nhạt thoắt cái trở nên chói mắt.

Những Ma Văn được cố định trên giá đã được kích hoạt, bắn ra chùm tia sáng màu sắc khác nhau, toàn bộ đều nhắm đúng vào 3 chỗ tím kia.

Lúc này thân thể Gia Nại Cầm đã khó chịu đến cực điểm, cảm giác 3 chỗ tím như bị dùng kẹp nóng đỏ kẹp lấy, hơn nữa không ngừng vặn vẹo, chỉ có thể dựa vào tính rắn rỏi của quân nhân mà buộc mình không thét lên.

Ngược lại sắc mặt bình thản của Tiêu Hoảng cũng nhạt đi, thay vào đó là nghiêm nghị, mồ hôi hình thành toát ra nhỏ xuống đất.

Kéo dài đến 10 phút sau, mọi người ngạc nhiên phát hiện những lưới năng lượng như mạng nhện kia như trở thành ánh sáng, một tia màu đỏ đang từ mạng nhện truyền vào trong chỗ tím, hơn nữa đang không ngừng mở rộng.

Thật thần kỳ, chẳng lẽ sắp thành công rồi?

Tất Già nhướng mày, trong lòng không khỏi nghĩ vậy.

Về phần Lý Qua, Được sư theo đội, còn có mấy binh lính ngoài cửa, ánh mắt chớp động, lóe lên tia hy vọng. Tuy rằng không hiểu lắm, nhưng nhìn màn hình, bọn họ thấy được những chỗ tím đã có thay đổi rõ ràng.

5 phút sau!

Tiêu Hoảng không biết người khác thấy thế nào, nhưng bản thân Tiêu Hoảng chỉ cảm thấy một ngày không bằng một năm, phải đối phó toàn lực, bởi vì Tiêu Hoảng biết rõ một khi thả lỏng là kiếm củi ba năm thiêu một giờ, làm chuyện phí công.

Đồng thời, màu đỏ không ngừng khuếch tán trong chỗ tím trên màn hình, đã hoàn toàn bao trùm chỗ tím, hơn nữa nhập làm một với Ngự lực màu đỏ xung quanh!

546. Chương 546: Dính Tay Rồi

Nhìn 3 chỗ tím hoàn toàn biến mất, thần kinh căng thẳng của Tiêu Hoàng cũng thả lỏng nhanh chóng thu hồi Ngự lực, tất cả Ma Văn ngừng vận hành.

Lúc này Tiêu Hoàng cảm thấy thể lực, Ngự lực cạn kiệt nghiêm trọng, mồ hôi như mưa, đột nhiên lù ra sau, trực tiếp ngồi xuống ghế, thờ phì phò!

Lý Qua cùng Được sư theo đội đứng ở một bên thấy thế, không phải mừng như điên, mà là cứng đờ ở đó. Ánh mắt khó tin nhìn màn hình, toàn là một mảnh màu đỏ, không nhìn thấy chỗ tím nào.

Ngay cả Tát Già ngồi trong góc cũng phải giật mình, dù trước đó đã đoán Tiêu Hoàng sẽ thành công, nhưng đến khi Tiêu Hoàng thật sự dùng phương pháp vô cùng phức tạp này thành công, hẳn còn khó mà tin nổi, cái tên Tiêu Hoàng này lại có thể chữa được tổn thương ngự lực!

Nhất là loại tổn thương ngự lực này, theo Tát Già thấy cùng là hết sức khó giải quyết.

Tiểu tử này...

Trong lòng Tát Già, không khỏi than thở.

Mãi 2 phút sau, Lý Qua cùng Được sư theo đội mới tỉnh lại trong ngây dại, lập tức mừng rỡ ôm nhau, tiếp theo cảm kích nhìn Tiêu Hoàng, chỉ là phía sau cảm kích đó còn ẩn chứa giật mình.

Đúng thế, bọn họ từng nghĩ rằng Tiêu Hoàng sẽ thành công, nhưng khi thật sự thành công, bọn họ vẫn cảm thấy khó tin, cảm giác này gần ngang với Tát Già.

Lúc này, Lý Qua cảm giác sâu sắc, Tiêu Hoàng thực lực sâu không lường được.

Thấy Tiêu Hoàng mỗi một ngồi thẳng xuống ghế, trong lòng Lý Qua đầy áy náy cảm kích.

- Tiêu đại sư, ngài không sao chứ?

Lý Qua tới gần Tiêu Hoàng, dè dặt hỏi, ánh mắt ngoài cảm kích còn có sùng kính.

Đầu tiên là thoải mái trị khỏi tổn thương thần kinh của Gia Nại Cầm, tiếp theo lại trị khỏi tổn thương Ngự lực, một người có y thuật tinh như thế, Lý Qua làm sao dám vô lễ, cung kính có thừa. Bản thân Tát Già cũng nâng cao Tiêu Hoàng như vậy, chỉ là không ngờ Tiêu Hoàng quả thật làm được.

Gia Nại Cầm nằm trên giường bệnh, tuy rằng bị giày vò quá sức, toát đầy mồ hôi, nhưng nhìn tổn thương Ngự lực trên màn hình đã được chữa trị hoàn toàn, cùng cảm kích Tiêu Hoàng không thôi, trong lòng bắt đầu nghĩ tới làm sao báo

đáp.

- Không sao.

Khoảng 5 phút sau, Tiêu Hoàng mới đáp lại, ngẩng đầu lên. Thông qua dùng Ma Văn xanh đen, phục hồi đầy ngự lực, sau đó giật vai, liền đứng dậy, mở thùng thuốc, lấy ra ba cái Được văn còn lại.

Ba cái Được văn này đều là Được văn làm đẹp, dùng để chữa trị vết sẹo.

Lại tới cạnh giường Gia Nại Cầm, dùng ngón tay nâng cầm Gia Nại Cầm lên, quan sát vết sẹo trên mặt nàng.

Ở trong phòng nhìn Tiêu Hoàng lại hành động, lập tức lặng ngắt, ánh mắt đều tụ tập vào người Tiêu Hoàng.

Ngay cả Tát Già cũng hí mắt, chuẩn bị xem Tiêu Hoàng làm gì tiếp theo, sẽ có biểu diễn thần kỳ gì.

Bởi vì trên mặt, lại là vết sẹo lớn như thế, Tiêu Hoàng không kéo dài, quan sát khoảng 10 phút, Tiêu Hoàng mới lấy ra Ma Văn chữa trị tế bào, khởi động lên, chùm tia sáng xanh lục nhạt chiếu rọi lên chỗ vết sẹo trên mặt Gia Nại Cầm.

Nhóm dịch Lãng Khách

Người dịch taneoka

Ma Ngân vipvanda Đỉnh Vũ

Bắt đầu chữa trị sơ lược vết sẹo trên mặt nàng.

- ,

Tuv rằng Tiêu Hoằng đã lâu không làm công việc thẩm mỹ, nhưng dựa vào ngự lực mạnh mẽ cùng độ chính xác Ngự lực, đây chỉ là chuyện nhỏ, nhất là so

sánh với chữa trị tổn thương Ngự lực.

Lúc này Gia Nại Cầm cảm thấy da mặt rất ngứa, có lúc không nhịn được muốn gãi, đáng tiếc tay chân nàng vẫn bị Tiêu Hoằng cột chặt.

về phần những người khác, ánh mắt không rời mặt Gia Nại Cầm. Nếu ngay cả vết sẹo trên người Gia Nại Cầm cũng chữa được, vậy thì đi Thánh Đàn lần này đã thành công tuyệt đối.

Thậm chí Lý Qua cũng khó mà tưởng tượng, lúc đưa đến đây, Gia Nại Cầm chỉ còn sót một hơi, bây giờ đã phục hồi đến mức này.

Thánh Đàn thật là nhân tài ẩn dật mà.

Trong lòng Lý Qua cảm thán nói, ánh mắt nhìn Tiêu Hoằng ngoài cung kính còn có kính sợ.

Khoảng 10 phút sau, Lý Qua và những người khác thấy được vết rạch lớn trên mặt Gia Nại Cầm đã rất nhạt, rất mờ. Nếu không nhìn kỹ, căn bản không nhìn ra, mặt mũi vì vết sẹo mà trở nên vụn vụn cũng khôi phục lại như cũ.

- Trời ạ, còn có gì mà tên này không biết làm?

Tất Già thấy khuôn mặt Gia Nại Cầm khôi phục lại với tốc độ thấy được, không khỏi than thở, lời nói rất nhỏ.

Nhưng đây còn không phải là mục đích của Tiêu Hoằng muốn đạt tới, thấy vết thương mờ đi, Tiêu Hoằng liền đổi một cái Dược văn phục hồi làn da, tiếp tục điều trị.

Một lát sau, vết thương trên mặt Gia Nại Cầm đã hoàn toàn biến mất không thấy, cho dù quan sát cẩn thận cỡ nào cũng không tìm được chút dấu vết.

Đúng thế, kỹ thuật nhỏ này ở trong mắt Tiêu Hoằng quả thật không tính là gì, nhưng đối với phụ nữ, kỹ thuật này không thua gì cứu Văn sinh mệnh của các nàng.

Tiếp theo, Tiêu Hoằng lại dùng Ma Văn làm trắng tẩy mặt Gia Nại Cầm một lần, làn da mặt Gia Nại Cầm liền trở nên mịn màng.

Cứ thế, đến buổi chiều, vết thương trên người Gia Nại Cầm đã được chữa trị trọn vẹn, thân thể ngoại trừ vẫn còn rất suy yếu, nhưng đã không khác gì với trước khi bị thương.

Kiểm tra lại những nơi bị thương trên người Gia Nại Cầm, xác nhận không bỏ sót, phục hồi hoàn toàn, Tiêu Hoằng mới thu hồi Dược văn, lau mồ hôi.

- Được rồi, bây giờ chỉ là thân thể suy yếu, điều trị tỉ mỉ một tuần đến nửa tháng là sẽ phục hồi hoàn toàn.

Lấy khăn lau mồ hôi, cất lại Ma Văn vào túi, Tiêu Hoằng nói.

Cũng tiện tay lấy ra một viên Văn đan bổ huyết, mở miệng Gia Nại Cầm, trực tiếp ném vào, ra hiệu nuốt xuống.

Văn đan bổ huyết vào bụng, Gia Nại Cầm cảm thấy dạ dày lạnh lẽo nháy mắt trở nên ấm áp, cỗ ấm áp này liền lan tỏa khắp người, rất là thoải mái.

Đồng thời người xung quanh cũng thấy rõ ràng, trên mặt Gia Nại Cầm xuất hiện màu hồng tươi.

- Không biết Tiêu đại sư nói điều dưỡng phải chú ý cái gì?

Lý Qua tới cạnh Tiêu Hoằng, cúi người hỏi, khiến người ta cảm giác như thân phận của Tiêu Hoằng lại cao hơn.

- Theo lẽ thường chỉ là tỉnh dưỡng, có điều kiện thì phối hợp một ít thuốc khô phục, như là Ôn nhuận dịch của Tát Già đại nhân...

Tiêu Hoằng nghĩ một lúc, cũng không để ý nhiều, thuận miệng nói xong liền

Nhóm dịch Lãng Khách

Người dịch tcineoka

Ma Ngân vipvanda Đình Vũ

dọn dẹp hòm thuốc, bước ra ngoài. Theo Tiêu Hoằng nghĩ, hẳn đã hoàn thành nhiệm vụ.

Bây giờ còn một việc cuối cùng, đó là 10.000 điểm thành tựu mà Tát Già đồng ý cho hắn.

. Quay lại chỗ ở tạm thời của Tát Già, bỏ toàn bộ dụng cụ chế văn và những gì của mình vào trong thùng gỗ lớn, Tiêu Hoằng ngồi trên ghế, gõ mặt bàn, lẳng lặng đợi Tát Già tính tiền ình, sau đó chạy lắt người.

Từ nay về sau chuyện này không liên quan tới mình nữa, mình cứ tập trung lo nghiên cứu của mình.

Nửa tiếng sau, cửa phòng mở ra, Tát Già cùng Hà Phương một trước một sau đi vào.

Nhìn thấy Tát Già, Tiêu Hoằng bày ra bộ dạng như cười như không, tiếp theo chà chà tay trước mặt Tát Già, ý bảo nên thực hiện lời hứa, 10.000 điểm thành tựu.

Sống hơn 1000 năm, Tát Già tự nhiên biết Tiêu Hoằng muốn gì, không nói nhiều, lấy ra Súc Văn thân phận, quét một cái trên Ma Văn quản lý tư liệu bên cạnh, 10.000 điểm thành tựu trực tiếp chuyển vào Súc Văn thân phận của Tiêu Hoằng.

Nhìn 10.000 điểm thành tựu vào sổ, Tiêu Hoằng cùng coi như thả lỏng, cúi người trước Tát Già, chuẩn bị mang theo thùng gỗ quay về Vạn thảo viên số 7.

-TiêuHoằng.

Ngay lúc Tiêu Hoằng quav đầu, bỗng nhiên Tiêu Hoằng gọi lại:

- Đừng đi vội.

- Chuyện gì?

Tiêu Hoằng quav đầu liếc Tát Già, trong lòng chợt căng thẳng, giống như cảm nhận được gì đó khác thường.

- Thường nói làm người tốt thì làm tới cùng, vừa rồi ta đã đồng ý với Lý Qua, bởi vì Gia Nại Cầm điều dưỡng cũng là mấu chốt, sở điều trị đông người, không tiện tỉnh dưỡng, hơn nữa ta cũng không có thời gian chế tạo Ôn nhuận dịch gì đó, nhưng Lý Qua lại muốn Ôn nhuận dịch. Bởi vậy ta đã đáp ứng thay người, đưa Gia Nại Cầm đến Vạn thảo viên của người tỉnh dưỡng là được.

Xoát!

Tát Già mới nói ra, sắc mặt Tiêu Hoằng liền trắng, cả người cứng ngắc tại chỗ.

- Tát... Tát Già đại nhân, ngài không phải đùa chứ, đưa Gia Nại cầm đến căn nhà gỗ nhỏ bé của ta? Ta... ta bận nhiều chuyện, hơn nữa chỗ đó chỉ có một mình ta, cô nam quả nữ, ngài xem... chuyện này không thích hợp lắm.

Tiêu Hoằng vội vàng nói, sắc mặt xấu hổ không thôi, trong lòng chỉ thấy phiền phức quẩn thân.

- Nhưng mà ta đã đáp ứng, hơn nữa người ta là con gái cũng không quan tâm, người là đàn Ông còn sợ cái gì?

Tát Già bình thản đáp lại.

- Không phải ta sợ, ta chỉ cảm thấy không quá tiện, ta căn bản không biết chiều cổ người khác, hơn nữa ta rất bận.

Tiêu Hoằng khó xử nói.

- Xem ý của người, là muốn từ chối? Tức là làm ta khó xử, vậy về sau người còn muốn hỏi vấn đề với ta nữa không?

Tát Già vẫn thản nhiên như trước, chẳng qua lời này đã tràn đầy uy hiếp.

Nhìn lại Tiêu Hoằng, sắc mặt nhẵn lại, Gia Nại cảm quả thật rất dễ nhìn, nhưng theo Tiêu Hoằng thì cái này rất quan trọng hay sao? Minh lại không có khả năng có gì với nàng, ngược lại là một cái phiền phức cực lớn. Bây giờ Tiêu Hoằng tự chiều cổ mình cũng không có thời gian, còn nói gì chiều cổ người khác? Đúng là vô nghĩa mà.

547. Chương 547: Bất Đắc Dĩ

Nhưng đối mặt uy hiếp của Tát Già, Tiêu Hoằng làm sao còn dám từ chối, không cho hỏi vấn đề, vậy mình nghiên cứu tri thức sẽ không còn tiết kiệm sức

như trước đó nữa.

Rối rắm cả buổi, Tiêu Hoằng mới cực kỳ không tình nguyện gật đầu, Tiêu Hoằng có một loại dự cảm, lần này coi như rắc rối quần thân rồi.

- Sớm đồng ý có tốt không? Đỡ rối rắm như thế, trễ một chút, Gia Nại Cầm sẽ di chuyển đến chỗ người, người sẽ toàn quyền phụ trách chiều cổ nàng. Để trả công, trong thời gian này, vấn đề người hỏi coi như miễn phí.

Tát Già nói xong, vỗ vai Tiêu Hoằng, sau đó mở ra khe nứt không gian quay về ngộ Giác Tinh.

Kỳ thật lúc đó Lý Qua khẩn cầu là chọn một trong hai người Tiêu Hoằng và Tát Già. Tát Già làm sao có thể phân tâm chiều cổ Gia Nại Cầm, nói lại cũng không thể để cho Gia Nại Cầm đi Ngộ Giác Tinh, bởi vậy đành giao “chuyện tốt” này cho Tiêu Hoằng.

Hà Phương theo sau lưng Tát Già, nhìn sự phụ Tát Già bước vào khe nứt không gian, con mắt nhỏ không khỏi xoay chuyển, tiếp theo rút rờ tới gần Tiêu Hoằng, lấy lòng hỏi:

- Sư thúc, cái Dược vẫn ngài sử dụng cuối cùng cho Gia Nại Cầm là gì thế? Ta thấy làn da Gia Nại Cầm lập tức tốt hơn nhiều, ngài xem có thể cho ta dùng thử được không.

Hà Phương nói thật là khách khí, thậm chí còn dùng cả xưng hô sư thúc, dù sao con gái mà, vì xinh đẹp có thể không tiếc mọi giá.

Tiêu Hoằng đang rối rắm, nhướng mắt nhìn Hà Phương, uể oải nói:

- Làn da của cô vẫn tốt mà, không cần dùng.

Tiêu Hoằng nói thế, kỳ thật là trả lời cho có lệ mà thôi, những lời này truyền vào trong tai Hà Phương lại thành ca ngợi vô cùng, mặt nhỏ liền hồng lên, giống như rất hưởng thụ lời ca ngợi vô tình của Tiêu Hoằng.

- Sư thúc quá khen, kỳ thật làn da của ta chỉ coi như khá tốt, còn chưa nói tới hoàn mỹ, sư thúc ngài xem có thể...

Hà Phương kính cẩn nói với Tiêu Hoằng, trong lòng đầy hảo cảm.

Tiêu Hoằng cũng lười dây dưa với cô gái đơn thuần đến mức chỉ có 1 cái tế bào não này, tiện tay lấy ra Dược vẫn trắng da, trực tiếp nhét vào tay Hà Phương, dù sao Dược vẫn làm trắng này cũng không phải thứ gì đáng giá.

- Tự cảm dùng đi, mở lên chiếu lên mặt là được, còn có thể dùng 3 lần.

Tiêu Hoảng nói.

-Oa!

Hà Phương nhìn Được vẫn làm trắng da có chứa kỹ thuật Để vẫn năm chiều, đôi mắt tóe sao nhỏ. Ở trong mắt Hà Phương, thứ này còn quý hơn cả Chiến văn:

- Vậy cảm ơn sự thúc, yên tâm, nếu sau này sự thúc có chuyện gì khó xử, cứ việc tới tìm ta, cứ bao trên người vẫn bồi.

Nói xong, Hà Phương cũng không dám ở lại lâu, vội vào khe nứt không gian trở về Ngộ Giác Tinh.

Về phần Tiêu Hoảng, lại cúi đầu, mang theo thùng gỗ xuyên qua khe nứt không gian về Vạn thảo viên số 7. Tiêu Hoảng đi qua khe nứt không gian, không lâu sau khe nứt không gian này cũng biến mất.

Bởi vì lệch giờ, ở Vạn thảo viên vừa mới đến giờ mặt trời lặn.

Tiêu Hoảng cũng không để ý, cúi người mở thùng gỗ ra, đặt dụng cụ chế văn lên bàn.

Sau đó cúi đầu im lặng đọc sách.

Khoảng 1 tiếng sau, Tiêu Hoảng nhắm mắt, nhìn chiến hạm vận chuyển Tuyết Hồ treo trên không trung Vạn thảo viên.

Tiếp theo từ từ giảm độ cao ở bên cạnh vườn Tiên linh thảo.

Nhóm dịch Lăng Khách Người dịch taneoka

Ma Ngân vipvanda Đình Vũ

Một lát sau. Tiêu Hoảng thấy có 4-5 binh lính Thượng Tri mở Lưu văn. hết sức cẩn thận nâng hộp giữ nhiệt đưa xuống mặt đất, ở phía sau là Lý Qua và Được sư theo đội.

Nhìn cảnh này, Tiêu Hoảng âm thầm thở dài, tiếp theo đội mũ rơm đi ra cửa, cố 'gắng làm ra vẻ thản nhiên.

- Tiêu đại sư, chúng ta lại gặp mặt, nhìn nơi này thật là non xanh nước biếc, đúng là thế ngoại đào nguyên hiếm thấy mà. Như vậy tướng quân Gia Nại Cầm ở lại đây sẽ tịnh dưỡng tinh thần thật tốt, nhất là có cao nhân như Tiêu đại sư chăm sóc, ngài Tổng thống sẽ rất yên lòng. về phần chúng ta, không thể ở lại Thánh Đền quá lâu, chúng ta sẽ ở lại Tân Cách công quốc một thời gian ngắn.

Lý Qua kính cẩn nói, hoàn toàn không có uy nghiêm Lam y Chủ soái ở trước mặt Tiêu Hoảng.

- Ta cùng tướng quân Gia Nại Cầm của các người ở trong này một thân một mình, người không sợ xảy ra chuyện gì không tốt hay sao?

Tiêu Hoảng hỏi, dụng ý rõ ràng là hy vọng Lý Qua biết khó mà lui, đổi chỗ tịnh dưỡng khác, tránh làm bẩn trong sạch của tướng quân nhà các người.

- Thượng Tri Tự Do Quốc vẫn có một cái truyền thống anh hùng cứu mỹ nhân, mỹ nữ sẽ lấy thân báo đáp. Nếu ngài xảy ra chuyện gì với tướng quân Gia Nại Cầm, không sao cả, đến lúc đó ta sẽ báo cáo cho ngài Tổng thống, thành toàn ối hôn sự này, như thế....

- Được rồi được rồi, người yên tâm đi, mặt này thì Tiêu Hoảng ta khổng chế rất tốt, ta cam đoan sẽ không xảy ra chuyện gì.

Không cho Lý Qua nói tiếp, Tiêu Hoảng vội lên tiếng.

Bây giờ coi như hoàn toàn nhận mệnh, cùng chỉ khoảng 1 tuần đến nửa tháng, cũng không quá lâu.

Gia Nại Cầm nhanh chóng được đưa vào phòng, cẩn thận đặt lên giường của Tiêu Hoảng. Tuy rằng Tiêu Hoảng đã được chữa trị toàn bộ thương thể, nhưng thân thể vẫn còn rất suy yếu.

Điều này cùng không có gì lạ, nằm trong thùng cách ly một tháng, sinh tồn gần như toàn bằng truyền dịch, người bằng sắt cũng không chịu nổi, huống chi trước đó còn bị thương nghiêm trọng như thế.

- Tiêu đại sư, đã làm phiền, tiểu nữ thật cảm kích không thôi.

Gia Nại Cầm nhìn về phía Tiêu Hoàng thần sắc đang thần nhiên, có vẻ ngượng ngùng nói.

- Không khách khí.

Tiêu Hoàng liếc Gia Nại cầm, đáp lời, căn bản coi như nhận mệnh.

- Đây là dây số liên lạc của tại hạ, nếu có gì cần, Lý Qua sẵn sàng nghe ngài điều khiển bất cứ lúc nào.

Lý Qua nói xong, đưa danh thiếp cho Tiêu Hoàng, được làm bằng vàng ròng.

- Biết rồi.

Tiêu Hoàng nhận danh thiếp, đáp lại.

Tiếp theo Tiêu Hoàng nói chuyện với Lý Qua một lúc, Lý Qua liền dẫn thuộc hạ trở về chiến hạm vận chuyển, rời khỏi tầng khí quyển Phạm Cương Tinh, biến mất hoàn toàn.

Tiêu Hoàng đứng trước cửa, nhìn tàu Tuwét Hồ biến mất trên bầu trời đêm, chấp tay sau lưng quay về phòng ngủ. Ở góc giường còn để đồ dùng hàng ngày của Gia Nại Cầm, cùng với một ít tài liệu và trù kim văn. Trong cái bao nhỏ đặt 1 triệu kim tệ, coi như tiền tiêu vặt của Gia Nại Cầm.

Thượng Tri Tự Do Quốc dựa vào tài nguyên khoáng sản phong phú, cái gì có thể thiếu, chỉ là không thiếu tiền.

- Tiêu đại sư bình thường thích làm chuyện gì?

Thấu Tiêu Hoàng đi đến, vì tránh cho xấu hổ, Gia Nại cầm nhẹ giọng hỏi, coi như nói chuyện phiếm vậy.

- Không có ham thích gì, đọc sách thôi.

Nhóm dịch Lãng Khách Người dịch taneoka

Ma Ngân vipvanda Đình Vũ

Tiêu Hoàng ngồi trên ghế, đáp lời. Tuy rằng không còn trẻ tuổi ngông cuồng.

nhìn thấy con gái sẽ đỏ mặt, nhưng nửa đêm nửa hôm, trai gái một mình, Tiêu

Hoàng vẫn cảm thấy toàn thân quái lạ.

Nghe vậy, Gia Nại Cầm gật đầu, sau đó cười khẽ với Tiêu Hoàng, rõ ràng trải

qua Tiêu Hoàng cứu giúp. Gia Nại Cầm tràn ngập hảo cảm với Tiêu Hoàng.

Nếu Tiêu đại sư có chút khí khái vương giả, vung tay chém 3000 địch, vậy thì Tiêu Hoàng đúng là người đàn ông hoàn mỹ trong lòng Gia Nại Cầm, thâm trầm, nội liễm, thủ đoạn hung ác.

Trên thực tế, Gia Nại cầm thân là Thượng tướng, bản thân lại có dục vọng bị chinh phục mạnh mẽ.

Nhưng Gia Nại Cầm ngẫm lại, trên thế giới này làm sao có người đàn ông hoàn mỹ như thế được? (bình luận: má ơi, quả thật là có, thằng điên quái thai này chính là người như thế!!!!!!)

Lại nhìn vào Tiêu Hoàng, loại người rất yên lặng, đôi mắt bình thản, tràn ngập vẻ thư sinh, căn bản không có chút sắc bén đặc thù của quân nhân, (bình luận 2: bình thường anh không thích giết người, một khi anh đã giết người thì...)

Trầm tĩnh hồi lâu, Tiêu Hoàng mới đứng dậy vào phòng bếp, bắt đầu chuẩn bị thức ăn.

Vẫn là đồ ăn đơn giản, cơm trộn đồ hộp, theo Tiêu Hoàng thấy thì đây là thức ăn đơn giản, vừa có thể no bụng, dinh dưỡng cũng được, coi như thông qua.

Chỗ khác duy nhất, đó là lần này chuẩn bị khẩu phần cho hai người.

Khoảng 10 phút sau, Tiêu Hoàng cầm hai cái tô nhôm vào phòng ngủ, đặt một cái cạnh Gia Nại cầm, nhẹ giọng nói:

- Ăn cơm.

Lúc này, bởi vì thân thể Gia Nại Cầm suy yếu quá mức, muốn cầm tô lên, lại phát hiện cánh tay rất suy yếu.

Tiêu Hoàng thấy thế, trong lòng tràn ngập bất đắc dĩ, đành đặt phần ăn của mình sang một bên, sau đó tới cạnh nâng nạng dậy, dứt cơm từng chút một cho Gia Nại Cầm.

Thân thể Gia Nại Cầm không mềm mại như con gái bình thường, chẳng qua có cảm giác cứng cáp đặc thù, cùng sức sống khó mà nói rõ.

Chỉ là Tiêu Hoàng căn bản không bận tâm điều này, lẳng lặng dứt từng muỗng cơm cho Gia Nại Cầm.

Nhìn lại Gia Nại Cầm dường như rất hưởng thụ, chỉ là thức ăn đúng là không tốt, không có mùi vị gì đáng nói, trong miệng cứ dính dính.

So sánh với những tài nghệ khác, tài nấu ăn của Tiêu Hoàng đúng là vụng về kém cỏi.

Kỳ thật truy cứu nguyên nhân cũng là bởi Tiêu Hoàng không bỏ công sức vào thức ăn, lúc trước có Vương Phàm chiếu cố thì còn được, từ sau khi Vương Phàm chết đi, Tiêu Hoàng cơ bản luôn như thế.

Tuv nói Vương Phàm chỉ là cảnh viên nho nhỏ, nhưng không thể phủ nhận, hắn sẽ là dấu ấn vĩnh viễn không xóa nhòa trong lòng Tiêu Hoàng.

10 phút sau, cho Gia Nại Cầm ăn xong, lại rót cho nàng một lọ Ôn nhuận dịch, Tiêu Hoàng đặt Gia Nại Cầm nằm trên giường, còn mình tới bàn mở sách ra, tập trung đọc, trực tiếp bỏ quên Gia Nại Cầm.

Đồng thời, 10.000 điểm thành tựu của Tát Già chuyển vào trong Sức văn thân phận của Tiêu Hoàng, trên bảng thành tựu, Tiêu Hoàng đã từ hạng 9 vọt thẳng lên thứ 7.

Mạnh mẽ đâm bẹp Phùng Vĩnh Niên bên dưới.

548. Chương 548: Những Gì Ngày Xưa Đã Làm

Không hề nghi ngờ, hành vi như thế của Tiêu Hoàng chính là đã làm cho toàn bộ những đệ tử chính quy trên Phạm Cương Tinh cảm thấy áp lực rất mạnh, bài danh trước mười thì đều đã định hình, đứng đầu là Đông Lộc, thứ hai là Phó tổng quản Mạc Tu Tử, thứ ba là Triệu Quần...

Một đường sắp xếp xuống dưới, chính là dựa theo địa vị cao thấp, mười mấy năm qua vẫn chưa từng thay đổi.

Nhưng mà Tiêu Hoàng xuất hiện, không thể nghi ngờ đã gây ra một sự bất ngờ, hoàn toàn không có chút danh phận nào, chỉ là một tên ngoại đồ, hơn nữa còn không có lai lịch gì lớn, chỉ mới tới đây không đến hai mươi ngày.

Mà trọng yếu hơn một chút đó là, sau lưng mười đệ tử đứng đầu này, ai cũng có chỗ chống đỡ, trên đó còn có cả các đệ tử trên Di dã Tinh, tiếp tục cao hơn nữa là đệ tử cấp cao trong ngũ Giác Tinh, mỗi người nắm giữ chức vụ và địa quan trọng trong ba hành tinh này, đạt tới một loại cân bằng.

Bởi vậy, giờ khắc này, trên cơ bản thì mười đệ tử đầu tiên đều ít nhiều có khúc mắc với Tiêu Hoàng, tràn ngập vẻ bất mãn.

Ghét ít thì bảo hắn là trong mắt không có tôn ti trật tự, ghét nhiều thì cho rằng hắn không tuân thủ quy tắc ngầm trên Phạm Cương Tinh.

Dám giẫm chân lên đầu các đệ tử trọng yếu trên Phạm Cương Tinh, đây là khiêu khích một cách trắng trợn, bất kể là có lý do gì, mặc dù là có tài hoa thì cũng phải nhún xuống, nếu không thì chính là không coi ai ra gì.

Ngoài Mạn Ba bị Tiêu Hoàng đá ra khỏi xếp hạng trước mười, thì người cảm thấy khó chịu nhất chính là Phùng Vĩnh Niên, trực tiếp bị một tên ngoại đồ đạp xuống dưới chân, hắn há có thể nhẫn chịu được hay sao?

Mà trọng yếu hơn là, lúc aần đi thì Tần Nhược Bạch đã từng dặn dò cần phải áp chế Tiêu Hoằng, nhưng không nghĩ tới, Tần Nhược Bạch vừa đi, Tiêu Hoằng chẳng những không bị chèn ép xuống, mà thành tích ngược lại còn tăng cao thêm một bước.

Giờ phút này, Phùng Vĩnh Niên đang ở trong Nhân Sự Các, thương lượng với Triệu Quần về kế hoạch chèn ép Tiêu Hoằng tiếp theo.

Hiển nhiên, do phải chịu quy tắc hạn chế, nên muốn chèn ép Tiêu Hoằng thì đã là chuyện không có khả năng, vừa rồi bọn họ mới biết được, Tiêu Hoằng đã tự tay hỗ trợ Tát Già cứu chữa cho Gia Nại cầm.

Đối với Gia Nại cầm thì không phải ai cũng biết, nhưng mà xin hỏi có tư cách hỗ trợ Tát Già, thì tại Thánh Đàn này có mấy người đây? Mà trọng yếu hơn là, đây còn là cứu chữa nữa, việc này đối với tăng lên danh tiếng của Tiêu Hoằng thì có tác dụng tuyệt đối không nhỏ.

- Xem ra, đã đến lúc chúng ta phải chủ động xuất kích rồi!

Triệu Quần ánh mắt lạnh lùng, hơi trầm tư một lát rồi nói, nếu không cứ để cho Tiêu Hoằng tiếp tục trưởng thành như vậy, thì sẽ không thể bàn giao cho Tần Nhược Bạch được, hơn nữa còn làm cho Tần Nhược Bạch nghĩ rằng bọn họ là một lũ vô năng, như vậy thì rất không hay.

- Xuất kích? Xuất kích như thế nào cho tốt đây?

Phùng Vĩnh Niên nhẹ nhàng hỏi.

- Đầu tiên là phải chọn dùng thủ đoạn cương chế, đối nhiệm vụ cho Tiêu Hoằng, khó trách khi trước hắn không có chút phản cảm nào đối với việc gieo trồng Tiên linh thảo, thì ra là đã có chủ ý rồi, mặt khác, chính là tuyên truyền ra, ra sức truyền bá những gì mà Tiêu Hoằng đã làm ở Phục Thần Đế Quốc, gặp ai thì cùng phải tìm cách nói xấu Tiêu Hoằng, nói rằng hắn chỉ biết tàn sát, diệt tộc, tất cả những người hắn giết đều là bình dân, tóm lại chính là thêm mắm thêm muối vào những việc đó, biến hình ảnh của Tiêu Hoằng trở thành một Ma đầu, khiến cho hắn bị xa lánh, hơn nữa, cùng đối công tác cho hắn, tìm việc gì thật khó hoàn thành vào, ta không tin cái gì mà hắn cũng có thể tinh thông.

Triệu Quần vuốt cằm, gằn từng chữ một.

- Tán phát tin tức bất lợi cho Tiêu Hoằng thì dễ làm thôi, dù sao thì Tiêu Hoằng cũng chỉ là một người, chúng ta lại có cả bọn, tìm vài tên ng0ại đồ đi truyền tin thì rất dễ dàng, nếu thật sự không được, thì chúng ta còn có thể thông báo khắp nơi, chỉ là việc tìm nhiệm vụ cho Tiêu Hoằng, thì nên chọn thế nào đây?

Phùng Vĩnh Niên mở miệng hỏi, trong đầu cũng ra sức suy nghĩ.

Bất kể là Triệu Quần hay là Phùng Vĩnh Niên, trong lòng đều rất rõ ràng, công tác được phân phối cho Tiêu Hoằng phải có độ khó cực cao, hơn nữa còn là loại tổn sức không thu được gì, nói cách khác là loại việc mà đầu tư cao hơn thu hoạch một trời một vực.

- Di? Ta dường như có một biện pháp.

Nhóm dịch Lãng Khách conma's

Ma Ngân vipvanda Đình Vũ

Triệu Quần bỗng nhiên nói.

- Biện pháp gì?

Phùng Vĩnh Niên mở miệng hỏi.

- Còn nhớ Thương Luân không?

Triệu Quần bỗng nhiên nhẹ nhàng hỏi.

- Đương nhiên nhớ rõ, chính là lão già điên điên khùng khùng kia.

Phùng Vĩnh Niên đáp, đồng thời vẻ mặt hơi nhíu mày, cũng đột nhiên vừa động, nghe nói người tên là Thương Luân kia đã ở trong này tận mấy trăm năm, địa vị của hắn tại Phạm Cương Tinh thì rất đặc biệt,

không phải ng0ại đồ, cũng không phải là đệ tử chính quy, càng không là đệ tử cấp cao gì cả, mà chỉ là một kẻ được A Di La cho phép ở lại Phạm Cương Tinh.

- Mười năm trước, hẳn không phải là la hét, để cho người trên Phạm Cương Tinh tới trị liệu cho bảo bối của hắn hay sao? Kết quả là cho tới tận giờ vẫn không có một người nào có thể trị liệu được, thậm chí còn có hai gã ng0ại đồ bị chết dưới tay bảo bối của hắn, như vậy thì vừa đúng lúc, cho Tiêu Hoàng nhiệm vụ này, thế nào?

Triệu Quân biểu tình âm lãnh nói.

Nghe vậy, vẻ mặt vốn âm hiểm của Phùng Vĩnh Niên cũng đột nhiên hơn cứng lại, trở nên có chút tái nhợt, trên thực tế, thử trị liệu cho cái gọi là “bảo bối” kia thì tới giờ cũng chỉ có ba người mà thôi, vậy mà đã chết tận hai người, đủ để có thể thấy trình độ nguy hiểm của việc này tới mức nào.

Tuy rằng sau khi trị liệu thì tên Thương Luân điên khùng kia nói rằng sẽ treo giải thưởng rất lớn, nhưng mà trình độ nguy hiểm của này thì không cần nói cũng biết.

- Triệu sư đệ, người đang muốn đẩy Tiêu Hoàng vào chỗ chết a!

Phùng Vĩnh Niên hơi có chút cố kỵ nói, đúng vậy hắn đúng là đang đứng đối lập với Tiêu Hoàng, nhưng mà giữa bọn họ cùng căn bản là không có thâm cừu đại hận gì cả.

- Người nói đúng, đã muốn áp chế Tiêu Hoàng, thì biện pháp tốt nhất đương nhiên đẩy hắn vào chỗ chết! Ta thấy cứ quyết định như vậy đi!

Triệu Quân nheo mắt suy nghĩ, nói tiếp:

- Đương nhiên bước đầu tiên vẫn là đuổi Tiêu Hoàng ra khỏi Vạn Thảo Viên.

Cùng lúc đó, ở Vạn Thảo Viên số 7, thời gian đã đi tới nửa đêm về sáng.

Giờ phút này Tiêu Hoàng vẫn đang ngồi trước bàn gỗ, thần sắc chuyên chú, điêu khắc Tái thạch trước mặt, bên người đã có bốn Chiến Văn được đặt ra.

Những thứ này đều là do Tiêu Hoàng chế tạo cho đám ng0ại đồ Tang Lâm kia, so với khí chế tạo Lưu Tinh Chiến Văn khi trước cho Bác Sơn, thì lúc này Tiêu Hoàng chế tạo nhanh hơn nhiều, rất lưu loát, trên cơ bản không sai biệt lắm chỉ mất hai mươi phút đã được một cái.

Nguyên nhân thì một là do cấp bậc Chiến Văn thấp hơn, hai là Tiêu Hoàng đã có chút thuần thục đối với kỹ thuật thẩm thấu năng lượng.

Về phần Gia Nại Cầm ở phía sau Tiêu Hoàng, thì đã sớm ngủ, thậm chí Tiêu Hoàng đang chuyên tâm chế tạo Chiến Văn, thì cũng đã quên Gia Nại Cầm ra khỏi đầu từ lúc nào không hay rồi.

Khi Tiêu Hoàng hoàn thành chế tạo Chiến Văn thứ 5, thời gian đã tới hai giờ sáng.

Đặt 5 Chiến Văn này vào trong hộp gỗ, lại dùng một lọ Ôn nhuận dịch, Tiêu Hoàng liền trực tiếp nằm trên dây thừng mà ngủ, may mà Tiêu Hoàng có kỹ năng ngủ trên dây thừng, nếu không thì có Gia Nại Cầm ở đây, e rằng Tiêu Hoàng đã sớm phải chạy ra phòng khách mà nằm trên cái trường kỷ rách nát đó rồi.

Đảo mắt một ngày đã trôi qua, vào 8h sáng, không đợi Tiêu Hoàng tỉnh ngủ, Ma Văn thông tin trong người liền rang lên.

Người gọi chính là Bác Sơn.

- Sớm như vậy, có chuyện gì?

Hơi mở ra mí mắt, nối liên lạc Ma Văn thông tin, Tiêu Hoàng nhẹ nhàng hỏi.

- Lão đại, đại sự không tốt a, không biết là ai, vừa sáng sớm đã truyền ra tin tức về thời gian ngài ở Phục Thần Đế Quốc, nói là ngài chuyên môn giết hại bình dân, vì tiền tài mà đã tiêu diệt rất nhiều gia tộc, còn có rất nhiều chuyện khác nữa!

Nhóm dịch Lãng Khách

conmalls

Ma Ngân vipvanda Đình Vũ

Bác Sơn lo lắng nói.

, ,

Tin đồn này thì không ảnh hưởng thực chất gì tới Tiêu Hoàng cả, nhưng mà cũng là đả kích lớn tới danh dự của hắn, nhất là sau này Tiêu Hoàng còn muốn lần

lội trong này thì nó có ảnh hưởng rất lớn.

Nên biết rằng, Thánh Đàn chính là một nơi vô cùng thánh khiết, nên làm sao mọi người lại có thể để ột tên Ma đầu như Tiêu Hoàng sống tốt tại đây được?

Nghe vậy, trong lòng Tiêu Hoàng cũng hiểu được, hắn đã trở thành cái đinh trong mắt của một số người nào đó, có vài người muốn dùng thủ đoạn âm mưu sau lưng hắn.

- Không đi để ý đến chuyện đó, mặt khác để cho đám người Tang Lâm tới đây lấy Chiến Văn đi.

Hơi trầm tư một lát, Tiêu Hoàng mới nhẹ nhàng nói, sau đó trực tiếp rời khỏi sợ dây thừng này, bắt đầu làm việc của mình.

Đầu tiên đó là sửa sang lại bàn viết một chút, sau đó lại cho Gia Nại Cầm uống một lọ Ôn nhuận dịch, rồi khiêng cuốc đi ra nhà gỗ, bắt đầu sửa sang lại vườn Tiên linh thảo hơi có chút hỗn độn kia.

Hiện giờ đại bộ phận Tiên linh thảo đều đã bị lấy đi, nên nơi này có vẻ rất lộn xộn, Tiêu Hoàng cần phải sửa sang lại chỗ này một lần nữa, sau đó gieo trồng lứa thảo dược tiếp theo.

Gia Nại Cầm trong nhà gỗ, nhìn thấy Tiêu Hoàng một mình yên lặng làm việc trên khu vườn. trong mơ hồ, Gia Nại Cầm cũng đã nhận ra trên người Tiêu Hoàng một chút cảm giác tang thương, dường như hắn đang gánh vác rất nhiều thứ kinh người trong quá khứ.

Nghe nói hắn chỉ có hai mươi tuổi a, tại sao lại có cảm giác như vậy được?

Gia Nại Cầm âm thầm tự nhủ, đối với Tiêu Hoàng thì có thể nói là hắn trần ngập tò mò, bỗng nhiên, Gia Nại Cầm nhớ tới cuộc trò chuyện giữa Tiêu Hoàng và Bác Sơn, tuy rằng không hoàn toàn nghe rõ tất cả, nhưng Gia Nại Cầm vẫn lờ mờ nhận ra, hình như bọn họ nói về quá khứ của Tiêu Hoàng.

Gia Nại Cầm vốn đã trần ngập chú ý đối với Tiêu Hoàng, nên đối với quá khứ của Tiêu Hoàng, không thể nghi ngờ gì, hắn luôn trần ngập tò mò.

Tuy rằng cánh tay vẫn có cảm giác yếu ớt vô lực, nhưng so với ngày hôm qua thì đã tốt hơn rất nhiều rồi, tối thiểu thì cũng đã nhấc lên được, vẫn có khí lực để lấy tin tức tuần tra Ma Văn trong bộ quần áo bên cạnh ra.

Hơi liếc nhìn Tiêu Hoàng một cái, người kia vẫn đang im lặng sửa sang lại khu vườn. Gia Nại Cầm liền thật cẩn thận khu động tin tức tuần tra Ma Văn, nhanh chóng nối liền lạc với đài tin tức của Gia Đô liên Hợp Thể, sau đó thông qua điều động ngự lực, đưa vào hai chữ “Tiêu Hoàng”.

Ngay lập tức, thứ hiện ra trước mặt Gia Nại Cầm chính là vô số tin tức cuộn cuộn mãnh liệt về Tiêu Hoàng, từ ngữ hiện ra nhiều nhất chính là Ma quỷ, giết chóc, diệt tộc, từng dẫn theo đại quân lên phía bắc, dám đối nghịch cùng Phục Thần Đế Quốc cường đại, liên tục tiêu diệt Bộ tổng chỉ huy của hai đại quận trung tâm.

Từng tấn công nhiều gia tộc theo kiểu diệt tộc, số người hắn trực tiếp giết hại đã cao tới hơn sáu vạn người, trong đó còn chưa tính quân đội của Duy Lâm Công Quốc.

Mục lục các tin tức cùng loại này thì có không dưới trăm trang, các loại tin tức cũ thì cái gì cần có cũng đều có, có tin còn đăng cả bức ảnh ngày xưa trên chiến trường của Tiêu Hoàng, ánh mắt lạnh lẽ, mái tóc bạc dính đầy máu, một thân chiến bào màu trắng, cùng với thanh băng nhận bị tiên huyết nhuộm đỏ kia nữa.

- Trời ạ...!

Nhìn thấy tin tức, hình ảnh như vậy, Gia Nại Cầm không kiềm được thốt lên, trong đôi mắt đẹp thì ngòai sự rung động, còn có một tia tình cảm thiếu nữ không nói nên lời nữa.

Không hề nghi ngờ, hình ảnh như vậy, nam nhân như vậy, chính là tuyệt đối hoàn mỹ trong lòng Gia Nại Cầm, không kìm được, hai má Gia Nại Cầm đã xuất hiện một chút hồng nhuận, trái tim lại không ngừng đập thành thịch.

549. Chương 549: Dò Tìm

Mà xem lần các tin tức phản diện cuộn cuộn này, cùng có các tin tức lẻ loi mô tả Tiêu Hoằng trước khi trở thành Ma đầu. Khi đó hẳn được tổng kết trong tám chữ: Anh Hùng Đế Quốc, Thiết Huyết Tướng quân.

Nếu đổi lại là một thiếu nữ bình thường, thì các việc xấu loang lỗ của Tiêu Hoằng, không thể nghi ngờ sẽ làm nữ nhân này tràn ngập cảm giác mâu thuẫn đối với Tiêu Hoằng, nhưng mà Gia Nại Cầm lại không phải là nữ nhân bình thường, có dụng vọng được chinh phục rất mãnh liệt, đối với hành vi của Tiêu Hoằng, không thể nghi ngờ gì, nàng tràn ngập vẻ rung động và sùng bái, đã bị quá khứ của Tiêu Hoằng hấp dẫn thật sâu.

Không kìm được, Gia Nại Cầm lại một lần nữa hơi quay đầu, nhìn Tiêu Hoằng đang bận rộn trong vườn một cái, trong mắt đã tràn ngập các điểm sáng nhỏ, còn có ở một bên phòng, bên cạnh lọ tro cốt kia là một bộ chiến bào màu trắng, trong lòng Gia Nại Cầm thì bộ chiến bào kia hẳn là cùng tràn ngập chuyện xưa.

Tiêu Hoằng đang sửa sang lại khu vườn, tự nhiên không chú ý tới bộ dạng của Gia Nại Cầm, ước chừng trải qua một giờ bận rộn, Tiêu Hoằng mới một lần nữa sửa khu vườn thành một bãi đất có hình mạng nhện.

Nhưng ngay khi Tiêu Hoằng vừa mới định kết thúc công việc, trở về nấu cơm, thì bỗng nhiên lại phát hiện ra Ma Văn thông tin trong người bỗng nhiên rung lên, người soi là Tang Lâm.

- Tối lấy Chiến Văn à?

Vác cây cuốc lên vai, Tiêu Hoằng bình thản hỏi.

- Đúng vậy, nhưng mà trên đường tối, chúng ta còn thấy Diên Tân đang mang theo ba, bốn người, hiện tại đã đuổi kịp rồi.

Tang Lâm hạ giọng nói với Tiêu Hoằng.

Không thể phủ nhận, vào lúc này, bọn họ tự nhiên hiểu được tong bộ Vạn Thảo Viên, thậm chí Triệu Quân và rất nhiều nhiều người thân cận Tần Nhược Bạch, đều nhìn Tiêu Hoằng không vừa mắt.

Nghe vậy, ánh mắt Tiêu Hoằng hơi giật giật, trong lòng Tiêu Hoằng rất rõ ràng, những người này đến chắc chắn không có chuyện gì tốt cả, trong mắt không kìm được hiện lên một chút khó chịu.

Kỳ thật Tiêu Hoằng ở trong này, thật sự không muốn đối địch với bất kỳ kẻ nào, hẳn chỉ thầm mong được yên tĩnh nghiên cứu vài thứ, không ngừng trở nên mạnh mẽ, nhưng sự tình thường không như mong muốn của con người.

Đương nhiên, muốn làm cho Tiêu Hoằng tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, hoặc là lấy lòng a dua, đây cũng là chuyện không có khả năng xảy ra.

- Không sao cả, không cần để ý đến bọn hắn, để cho bọn họ đến đây đi.

Tiêu Hoằng nhẹ nhàng đáp, sau đó dùng một chút lực, bỏ cây cuốc cắm sâu vào trong lòng đất, rồi nhanh chóng quay về trong căn nhà gỗ.

Thấy Tiêu Hoằng đi đến, Gia Nại Cầm vội vàng đặt tin tức tuần tra Ma Văn xuống bên dưới cặp đùi đẹp, động tác rất nhanh.

- Động tác rất nhanh, một đêm khôi phục cùng không tồi!

Tiêu Hoằng nhìn Gia Nại Cầm một cái rồi nói, trên mặt cùng không có chút khác thường nào.

- Một lát nữa, người ở trong phòng, đừng lên tiếng.

Dùng nước rửa sạch mặt, Tiêu Hoảng liền dọn đồ, sau đó kéo tấm màn che căn phòng lại.

Mục đích làm như vậy rất đơn giản, cô nam quả nữ.

Hiện tại Tiêu Hoảng đã bị người ta không ngừng bôi nhọ thanh danh, hẳn cũng không muốn để cho người khác bắt lấy nhược điểm gì khác nữa, đúng vậy, Tiêu Hoảng và Gia Nại Cầm không có chút quan hệ nào, nhưng người ta lại là một đại mỹ nữ, nằm trên giường của mình, còn không mặc áo khoác, nói là trong sáng ư, ai tin?

Hơn nữa hiện tại Tiêu Hoảng thật sự không muốn cho thêm phía trên hai chữ “Ma đầu” hai chữ “Sắc ma” nữa.

Đóng kín phòng ngủ lại, Tiêu Hoảng liền mang theo hộp gỗ đựng Chiến Văn, đi ra ngoài sân.

Vài phút sau, Tiêu Hoảng liền nhìn thấy phía con đường nhỏ trên núi có tám người đang đi tới, năm người trong đó là đám người Tang Lâm, ba người còn lại là Điền Tân và hai sà đệ tử Nhân Sự các khác.

Đối với đám người Tang Lâm, Tiêu Hoảng không chút để ý, hẳn chậm rãi hướng ánh mắt về phía Điền Tân.

Nhóm dịch Lăng Khách comiais

Ma Ngân vipvanda Đình Vũ

Điền Tân chủ sự đến đây, có chuyện gì vậy?

Đội Điền Tân đi tới trước mặt mình, Tiêu Hoảng mặt không đổi sắc, nhẹ nhàng hỏi.

- Nói ngắn gọn, gần nhất Vạn Thảo Viên gieo trồng tài liệu, ít nhiều có chút

vượt chỉ tiêu, bởi vậy, quyết định chấm dứt nhiệm vụ gieo trồng tài liệu của một bộ phận ngoại đồ, phi thường có lỗi, Tiêu Hoảng người nằm trong danh sách giảm biên chế, hiện tại mệnh lệnh người, trong vòng ba ngày giao Vạn Thảo Viên số 7 ra, nhiệm vụ tiếp theo của người là đến Phí Lâm bình nguyên, đi trị liệu linh thú, mà nhiệm vụ đầu tiên của người là trị liệu thương thế cho đại bảo bối Hàn Sương Long của Thương Luân!

Điền Tân dùng sắc mặt thân thiết nhu hòa, tươi cười nói.

Tuy nhiên, sau nét cười này thì lại là câu nói vô cùng âm hiểm.

Đối với địa hình của Phạm Cương Tinh, Tiêu Hoảng đã rất rõ ràng, cái gọi là Phí Lâm bình nguyên kia chính là một khu vực cần cỗi, vô cùng hoang vắng, không khí rét lạnh, trên cơ bản coi như là chỗ có môi trường tự nhiên kém cỏi nhất trên toàn bộ Phạm Cương Tinh, nằm gần cực nam.

Mà Hàn Sương Long thì Tiêu Hoảng ít nhiều cũng biết một ít, đây là một loại Vũ thú cực kỳ hung tàn và hung mãnh, toàn thân được bao phủ bởi một tầng sương lạnh, mà vào một ngàn năm trước, nói cùng đã là một loại cực kỳ thừa thớt, tới hiện tại, gần như đã chuẩn bị tuyệt chủng rồi.

Bình thường mà nói, không có người nào nguyện ý đi săn bắt loại sinh vật này, nguyên nhân chính là cần mạo hiểm rất lớn, hơn nữa thu hoạch và mạo hiểm hoàn toàn kém xa nhau.

Hơn nữa, nó cũng rất khó bị phục tùng.

Đám người Tang Lâm nghe vậy, vẻ mặt hơi trầm xuống, rõ ràng, đây chắc chắn là Tần Nhược Bạch âm thầm chỉ định, đặc biệt chèn ép Tiêu Hoảng, làm khó xử Tiêu Hoảng.

Nhất là trị liệu cái gì mà Hàn Sương Long, đây căn bản không phải là trị liệu, mà là để Tiêu Hoảng đi liều mạng, mà trọng yếu hơn là, không chữa được khỏi, thì vẫn tiếp tục bị kẹt trong nhiệm vụ này, một năm, hai năm, thậm chí càng lâu hơn nữa.

Dù sao thì quyền quản lý nhân sự nơi này vẫn đang bị nắm chặt trong tay Triệu Quân.

Sắc mặt đám người Tang Lâm không kìm được hơi lạnh xuống, trong lòng thì bắt đầu thay Tiêu Hoảng nghĩ biện pháp, nên biết rằng, nếu thực sự đi tới địa phương hẻo lánh Phí Lâm bình nguyên kia, thì cuộc

Sống của Tiêu Hoàng tuyệt đối sẽ không dễ chịu, mà trọng yếu hơn là, xung quanh đó căn bản là không có khe hở không gian nào.

Trái lại vào lúc này, sắc mặt Tiêu Hoàng vẫn rất lạnh nhạt, vô cùng bình thản.

- Muốn ta dọn đi, thì cũng không có vấn đề, trong vòng 3 ngày, cũng không có vấn đề, nhưng mà các người nhìn lại xem, dựa theo quy định, ta nếu dời đi, vài thứ kia, các người hẳn là nên đổi thành điểm thành tựu cho ta chứ, đại khái còn có ba vạn kg nữa!

Tiêu Hoàng vươn tay chỉ về khu vườn Tiên linh thảo cách đó không xa.

Nhìn thấy khu vườn Tiên linh thảo kia, một bộ phận đã được sửa sang lại, một bộ phận khác thì vẫn tràn ngập Tiên linh thảo màu tím sẫm.

Đúng vậy Vạn Thảo Viên là có quy định như vậy, nếu bị giảm biên chế, thì tài liệu gieo trồng ra sẽ được đổi thành điểm thành tựu, trừ khi là Tiêu Hoàng mặc kệ không quan tâm.

Hơi nhìn mảnh Tiên linh thảo kia một cái, khóe miệng Diên Tân hơi giật giật, hẳn có chút không nghĩ tới, Tiêu Hoàng lại còn có nhiều Tiên linh thảo như vậy, tên này rốt cuộc dùng biện pháp gì vậy nhỉ?

Tuy nhiên, Diên Tân tuyệt đối không có khả năng đổi những Tiên linh thảo này cho Tiêu Hoàng, nếu vậy thì điểm thành tựu của Tiêu Hoàng sẽ đạt tới hơn tám vạn, trên cơ bản đã hoàn toàn có thể tiến vào hàng thứ ba trên bảng xếp hạng rồi, có thể uy hiếp trực tiếp đến Triệu Quân và Đông Lộc.

Mà ở Phạm Cương Tinh có một quy định, hàng năm bình xét một lần, trên bảng thành tựu thì cao nhất sẽ là Tổng quản Phạm Cương Tinh, thứ hai là Phó tổng quản, thứ ba Chủ quản là Nhân Sự Các.

Thử nghĩ một chút, nếu Tiêu Hoàng tiến vào trước ba, thì hậu quả sẽ cái gì, Triệu Quân sẽ trực tiếp bị đạp ra ngoài, về phần các quy định khác, thì người nhận chức vụ quan trọng đều phải là đệ tử chính quy.

Giả thiết điểm thành tựu của Tiêu Hoàng tiến vào trước ba, đồng thời còn có quan hệ với Tát Già nữa, chẳng lẽ A Di La lại không thu Tiêu Hoàng làm đệ tử hay

sao?

Nhóm dịch Lãng Khách commis

Ma Ngân

vipvanda

Đình Vũ

- Điều này... bởi vì có quy định mới, điểm thành tựu của người đã được đổi xong trong một năm tại Vạn Thảo Viên, bởi vậy, nhưng Tiên linh thảo này sẽ

không thể đổi cho người, đương nhiên, người có thể chuyển đi, để ỉnh dùng!

Diên Tân gãi gãi gốc mũi, trầm tư một lát rồi nói.

Không hề nghi ngờ, nói vậy quả thật ít nhiều có vẻ dùng thế ép người, nhưng ngoài cách này ra, Diên Tân đã không có lựa chọn nào khác nữa.

Đám người Tang Lâm vẫn đứng một bên không nói gì, lúc này biến sắc, ánh mắt cũng có vẻ hơi chút âm trầm, hành vi của Diên Tân trên cơ bản là ép bức trắng trợn, chính là đuổi Tiêu Hoàng đi, làm cho Tiêu Hoàng càng thêm khó khăn hơn.

Chỉ tiếc, bọn họ chỉ là các ngoại đồ thân cô thế cô, không có đệ tử cấp cao nào chiếu cố, căn bản không thể lên tiếng được, cũng không cách nào chống lại.

Trái lại vào lúc này, Tiêu Hoàng vẫn không chút tức giận hoặc là làm ra các động tác nào khác, mà chỉ hơi gật gật đầu.

- Người đã đồng ý, thì chuẩn bị dọn đi, trong vòng 3 ngày, phải rời đi.

Diên Tân bày ra giọng điệu kẻ bề trên, nói với Tiêu Hoàng, sau đó chuẩn bị xoay người rời đi.

Nói thật ra, Tiêu Hoằng trước kia đã làm những gì, trong lòng hắn vẫn vô cùng rõ ràng, căn bản không muốn tiếp xúc nhiều với Tiêu Hoằng, nếu không phải không có cách nào khác, thì hắn còn lâu mới muốn tới đây.

- Chờ một chút.

Ngay khi Điền Tân vừa mới xoay người đi, thì bỗng nhiên Tiêu Hoằng lại nói ra một câu.

Không kịp được, bước chân Điền Tân đột nhiên dừng lại, trong lòng lại run lên, không hề nghi ngờ, trước mắt chỉ nói về sức chiến đấu, thì hắn thật sự không phải đối thủ của Tiêu Hoằng, hắn chỉ hy vọng Tiêu Hoằng có thể lý trí một chút, không nên làm loạn.

- Cho ta mười phút thời gian.

Tiêu Hoằng nhẹ nhàng nói, sau đó xoay người tiến vào trong căn nhà gỗ, đóng cửa phòng lại.

Thấy Tiêu Hoằng làm vậy, Điền Tân ít nhiều cũng có chút buồn bực, tuy nhiên, hắn vẫn dừng chân, trên thực tế, ven đường hắn cũng thấy một số Ma Văn bầy rập, có thể nói là rất tinh vi, không có Tiêu Hoằng cho phép, hắn thật sự là không đi được.

Quay về trong phòng khách của nhà gỗ, Tiêu Hoằng liền phi thường tùy ý Cầm Ma Văn thông tin, gọi cho Lý Qua.

- Tiêu đại sư, có chuyện gì vậy?

Rất nhanh Lý Qua đã nối liên lạc, giọng nói tràn ngập vẻ cung kính.

- Rất không may phải thông báo cho người, Gia Nại Cầm Tướng quân không thể tiếp tục tĩnh dưỡng ở chỗ ta nữa!

Tiêu Hoằng nói với giọng điệu bình thản.

- Không thể tĩnh dưỡng? Tiêu đại nhân, ngài lời này có ý là... Có phải tại hạ có chỗ nào không chu toàn hay sao?

Lý Qua có chút kinh ngạc, giọng điệu cũng trở nên khẩn trương.

- Không liên quan tới người, là chuyện của ta, có người tới bắt ta phải rời khỏi chỗ ở hiện tại, đến một chỗ có môi trường phi thường khắc nghiệt, nơi đó căn bản không thích hợp để tĩnh dưỡng.

Tiêu Hoằng nói rất rõ ràng.

Lần này, Lý Qua tự nhiên hiểu được ý của Tiêu Hoằng, nhưng hiện tại bọn họ đã toàn bộ kéo đến Tân Cách Công Quốc, di chuyển thì căn bản là không chịu nổi tiêu hao, mà trọng yếu hơn là, khi trước Tát Già cũng đã nói qua, tĩnh dưỡng là rất trọng yếu.

Chờ một chút, Tát Già? Lý Qua bỗng nhiên nghĩ tới cái gì đó.

550. Chương 550: Xuất Thủ Tương Trợ

Tóm lại, nếu ta ở Vạn Thảo Viên số 7, tất cả đều không thành vấn đề, nhưng nếu phải đi, thì ta cũng lực bất tòng tâm, thân là được sư ta đương nhiên hy vọng nhìn thấy người bệnh khỏi hẳn.

Tiêu Hoằng giọng điệu lạnh nhạt nói, sau đó trực tiếp cắt liên lạc.

Lúc này thì Lý Qua đã tràn ngập lo lắng, sau đó con mắt hơi chuyển động vài vòng, rồi lập tức gọi cho Tát Già.

Lúc này thì Tát Già đang xem xét thành tích của các đệ tử của mình, coi như cùng không tồi, nhưng nếu so với Tiêu Hoàng thì dường như chẳng có gì đáng nói cả, nhất là gần đây, Hà Phương cũng đang không ngừng nói tốt cho Tiêu Hoàng.

Ngồi trên chiếc ghế tại phòng khách, trong tay Tát Già đang cầm Chiến Văn do một đồ đệ của mình chế tạo ra, nhìn thì cũng có chút bộ dáng, nhưng vẫn không thể so được với Tiêu Hoàng.

- Ài...

Tát Già không kìm được thở dài một hơi.

Nhưng đúng lúc này, Ma Văn thông tin của Tát Già lại bỗng nhiên rung lên, người gọi là Lý Qua.

- Lý Qua, chuyện gì a?

Nổi liên lạc, Tát Già nhẹ nhàng hỏi, giọng điệu vẫn rất bình thản.

-Tát Già đại nhân, cứu mạng a, có người ra lệnh cường chế dời Tiêu Hoàng đến một chỗ có môi trường khắc nghiệt, Gia Nại Cầm Tướng quân sẽ không thể tiếp tục tỉnh dưỡng được nữa, ngài cũng nói, trong khoảng thời gian này thì tỉnh dưỡng là vô cùng trọng yếu, hy vọng Tát Già đại nhân ra tay cứu giúp a, Thượng Tri Tự Do Quốc vô cùng cảm kích!

Lý Qua dùng vẻ mặt khẩn cầu nói.

Nghe vậy, vẻ mặt vốn lạnh nhạt của Tát Già thoáng đổi, bắt Tiêu Hoàng rời đi ư? Tát Già nghĩ như thế nào cũng không thấy có đạo lý, đáng lẽ Tiêu Hoàng một lần 21ao ra đại lượng Tiên linh thảo, tuyệt đối có thể nói là có biểu hiện nổi trội xuất sắc nhất trong số các ngoại đồ cơ mà!

Cho dù giảm biên chế, thì cũng không cần động tới Tiêu Hoàng mới đúng.

Chưa từng nghe nói một tập đoàn nào lại ghẻ lạnh công nhân có thành tích tốt, ngược lại còn đi cung dưỡng mấy tên hết ăn lại nằm kia.

Đương nhiên, trừ khi trong việc này có ẩn tình mà không thể cho người khác biết, hoặc là có mạng lưới quan hệ không lồ giật dây thì mới xảy ra.

Hơi vươn tay chạm vào màn hình một chút, một luồng kim quang hiện lên, ngay sau đó, một màn hình liên hiện ra trước mặt Tát Già, hình ảnh trong đó chính là Vạn Thảo Viên số 7, lúc này Tát Già có thể rõ ràng nhìn thấy, đám người Điền Tân đang mang sắc mặt đặc ý đứng bên ngoài căn nhà gỗ.

Tuy rằng đối với những bè cánh tại Thánh Đàn kia, Tát Già luôn không thêm đếm xỉa đến, nhưng mà cảnh này thì Tát Già dường như vẫn có thể hiểu được một chút.

Dựa theo ý của A Di La, thì Tát Già không nên tham dự vào những việc vặt vãnh này, nhưng nghĩ lại, Gia Nại Cầm này bệnh nhân của Tát Già, còn Tiêu Hoàng thì chính là người hỗ trợ, chuyện di chuyển này quả thật cũng sẽ khiến cho việc tỉnh dưỡng của Gia Nại Cầm trở nên cực kỳ bất tiện, bởi vậy, Tát Già vẫn muốn quản một chút.

- Yên tâm đi, giao cho ta giải quyết.

Tát Già nhẹ nhàng nói với Lý Qua một tiếng, sau đó cắt liên lạc, rồi quay sang Hà Phương ở bên cạnh, nói:

- Đi nói với tên Điền Tân kia một tiếng, Vạn Thảo Viên số 7, thậm chí là xung quanh dãy núi này, ta ra 10 vạn điểm thành tựu thu mua lại, sau đó khu vực kia sẽ được ủy nhiệm cho Tiêu Hoàng quản lý.

Tát Già nói xong, liền tiện tay đặt thân phận Sứ Văn vào tay Hà Phương.

Hà Phương vẫn đứng bên cạnh Tát Già, tự nhiên có thể nghe ra nguyên nhân từ cuộc nói chuyện giữa Tát Già với Lý Qua, trong lòng tự nhiên là muốn thay Tiêu Hoàng để bên vực kẻ yếu.

Không cần quan tâm gì cả mà đã muốn đuổi người ta đi, Thánh Đàn này từ khi nào thì trở nên dơ bẩn như vậy?

- Đà rõ, sư phụ.

Hà Phương dùng hai tay cầm lấy thân phận Sứ Văn của Tát Già, nhẹ nhàng nói, sau đó liền tiến vào khe nứt không gian do Tát Già vừa mới mở ra, đi tới Vạn

Nhóm dịch Lãng Khách

comíais

Ma Ngân vipvanda Đình Vũ

Thảo Viên số 7.

Bên cạnh căn nhà gỗ của Vạn Thảo Viên số 7, ba người Diên Tân thấy Tiêu

Hoàng đi vào thật lâu mà vẫn không ra. về đặc ý trên mặt đã xen lẫn một chút hồ

ngại, bọn họ dường như cũng đã cảm nhận được có chút không thích hợp.

Đúng lúc này, thần sắc đám người Diên Tân thoáng đổi sắc, cách đó không xa xuất hiện một luồng sáng màu vàng, ngay sau đó, Hà Phương liền cầm thân phận Sứ Văn của Tát Già, bước từ trong khe nứt không gian ra, vẻ mặt hơi có chút cao ngạo.

Trước đây việc này thường có nghĩa là, Tát Già xuất hiện đại biểu cho A Di La, mà Hà Phương xuất hiện, vào một số thời điểm, cũng đại biểu cho Tát Già, nhất là khi cầm thân phận Sứ Văn của Tát Già trong tay, thì sẽ giống như đang cầm Thượng Phương Bảo Kiếm vậy.

Thấy bóng dáng của Hà Phương xuất hiện, vẻ nghi ngờ trên mặt đám người Diên Tân lại càng nặng hơn, bọn họ có chút khó hiểu tại sao lúc này Hà Phương lại xuất hiện, mà trong lòng thì cũng đã bắt đầu trở nên cảnh giác, bọn họ mơ hồ cảm nhận được, dường như sắp phát sinh biến cố thì phải.

- Ra mắt ba vị sư thúc.

Hà Phương đi tới trước mặt đám người Diên Tân, hơi cung kính nói, sau đó khẽ cúi người.

- Không biết Hà Phương đến đây là có chuyện gì?

Diên Tân mở miệng hỏi, tuy rằng hần vẫn bày ra bộ dáng trưởng bối, nhưng trong lòng thì lại không chút bình tĩnh nào, luận bối phận thì đúng là Diên Tân cao hơn Hà Phương một đầu, nhưng mặt khác, tuy Hà Phương không có bốn sự gì, trên cơ bản thì chỉ là tiểu nha hoàn của Tát Già, nhưng lại được Tát Già phi thường tin cậy, hơn nữa bản thân Hà Phương cũng rất biết cách xử sự, rất được Tát Già yêu thích.

Đắc tội nàng, hậu quả có thể nghĩ mà biết.

- Nghe nói nơi này sắp bị Vạn Thảo Viên thu hồi phải không?

Hà Phương đánh giá bốn phía một chút, thuận miệng hỏi, trong mắt tràn ngập vẻ tinh quái.

- Đúng vậy.

Diên Tân đáp.

- Vậy là tốt rồi, sự phụ ta Tát Già có ý muốn mua địa phương này, dự định thành lập một cái sở điều trị gì đó ở trong này, tiền bỏ ra là 10 vạn điểm thành tựu, hy vọng ba vị sư thúc đừng không nể mặt sự phụ của ta!

Hà Phương nhẹ nhàng nói.

Nghe vậy, trên mặt Diên Tân lập tức hiện lên một chút khác thường, khóe miệng hơi giật giật, trong mắt hiện lên vẻ vô cùng nghiêm trọng.

Hần biết rõ mặt mũi của Tát Già là không thể không nể được, cũng không dám không nể mặt, nếu không Tát Già có thể có 100 vạn loại phương pháp bóp chết hần, đồng thời Tần Nhược Bạch cũng không dám hỏi đến, càng sẽ không vì một tên tiểu tốt như Diên Tân hần mà đi đối nghịch với Tát Già.

Nếu đồng ý, Diên Tân dường như có một loại cảm giác, kế hoạch khu đuổi Tiêu Hoàng sẽ hoàn toàn thất bại, còn về phần không đồng ý, hần dám hay sao?

- Chuyện này, ta cần thương lượng cùng Phùng Vĩnh Niên chủ quản một chút.

Điền Tân hơi trầm tư một lát rồi đáp.

Lúc này Tiêu Hoảng vẫn đội mũ rơm, đã chấp tay sau lưng, đứng trên bậc thang của căn nhà gỗ, vẻ mặt vẫn rất bình thản, không nói một câu nào.

- Điền sư thúc tùy tiện, tuy nhiên, phải nhanh mới được, sư phụ ta nói rằng hiện tại cần ngay khu đất này!

Hà Phương nói tiếp.

Điền Tân không đáp lại, chỉ hơi xoay người, gọi cho Phùng Vĩnh Niên, cũng nói rõ tình thế nơi đây.

Lúc này thì Phùng Vĩnh Niên đang tán gẫu cùng Triệu Quần, trong mắt tràn ngập vẻ vô tận đắc ý, Tiêu Hoảng cũng có chút tà môn, nhưng nếu có thể hoàn thành nhiệm vụ do Tần Nhược Bạch giao, thì không thể nghi ngờ tuyệt đối là một công lao lớn a.

Tuy nhiên, khi Phùng Vĩnh Niên nổi liên lạc, nghe Điền Tân báo cáo, thì vẻ mặt lập tức đại biến.

Triệu Quần ngồi một bên thì cũng vậy, hần tự nhiên hiểu được, Tát Già xuất thủ có nghĩa là gì? Tuy rằng tạm thời còn chưa thể nói rằng Tát Già là chỗ dựa cho

Nhóm dịch Lãng Khách conmals

Ma Ngân vipvanda Đình Vũ

Tiêu Hoảng, nhưng lúc này, không thể nghi ngờ gì, Tát Già muốn giúp Tiêu

Hoảng một phen.

Chỉ là mặc dù biết rõ điều này thì có thể làm gì đây? Ngày thường thì Tát Già cũng không tham dự chuyện trên Phạm Cương Tinh, nhưng điều đó cũng không có nghĩa là đám người Triệu Quần có thể không để Tát Già vào trong mắt được.

Triệu Quần cũng rất rõ ràng, không cho Tát Già mặt mũi thì rốt cuộc sẽ có hậu quả gì.

Cho dù Triệu Quần cực kỳ không tình nguyện, thậm chí trong lòng còn cảm thấy một trận ghen khuất, nhưng hần vẫn chỉ đành gạt đầu với Phùng Vĩnh Niên, cắn răng đồng ý.

Mà Phùng Vĩnh Niên mang sắc mặt nghiêm trọng, hần phi thường rõ ràng, Tát Già một khi lên tiếng, không muốn đồng ý, thì cũng phải đồng ý, do đó hần chỉ đành nói:

- Nói cho Tát Già đại nhân, lão nhân gia hần nhìn trúng khối đất kia, thì Vạn Thảo Viên tự nhiên hai tay dâng lên.

Nghe được chí thị của Phùng Vĩnh Niên, Điền Tân cũng chỉ có thể kiên trì đồng

ý-

- Vậy phiền toái Điền sư thúc, lập tức bắt đầu công việc đi.

Hà Phương nói xong, liền thật cẩn thận đưa thân phận Súc Văn của Tát Già ra trước mặt Điền Tân.

Về phần trình tự công việc thì cũng phi thường đơn giản, đó chính là chuyển 10 vạn điểm thành tựu của Tát Già vào trong tổng bộ Vạn Thảo Viên, nhưng mà chỉ là thuộc về Vạn Thảo Viên, chứ không phải là của cá nhân người nào cả, mà Vạn Thảo Viên cũng phải giao khu đất này cho Tát Già trên danh nghĩa.

Tại nơi ở của Tiêu Hoảng có tư liệu quản lý Ma Văn, bởi vậy toàn bộ quá trình thu mua đại khái chỉ dùng hai phút thời gian.

Diện tích mua bán cũng rất rộng, không chỉ bao gồm phiến bồn địa này, mà còn bao gồm cả vài ngọn núi xung quanh, diện tích không thua gì một tòa thành trấn nhỏ.

-Tốt lắm, hiện tại ta tuyên bố một việc khác, đó chính là Tát Già sư phụ đã ra quyết định, từ nay về sau, Tiểu sư thúc toàn quyền phụ trách quản lý Vạn Thảo Viên số 7.

Một lần nữa cầm thân phận Sứ Văn của Tát Già vào trong tay, Hà Phương liền thông báo, hơn nữa còn cố ý nói to cho đám người Điền Tân nghe thấy.

Tiêu Hoàng đứng trước cửa, nghe vậy nhưng thần sắc vẫn không có chút biến hóa nào, chỉ là ánh mắt hơi nhắm về phía đám người Điền Tân.

- Hiện tại hình như trong này là địa bàn của ta, thật có lỗi, ba vị, tại đây đã không có chuyện của các vị rồi, có thể đi được rồi đây!

Tiêu Hoàng hướng ánh mắt về phía Điền Tân, nhẹ nhàng lên tiếng, giọng điệu tuy rằng rất nhẹ, nhưng rõ ràng tràn ngập hương vị đuổi khách.

Nhìn thấy vẻ mặt âm trầm và bộ dáng không thèm quan tâm của Tiêu Hoàng, Điền Tân lập tức cảm nhận thấy cực kỳ khó chịu, nhưng hắn lại không thể không nhấc chân rời đi, vẻ mặt rất khó coi, bước lên con đường nhỏ trên núi.

Đám người Tang Lâm một bên, nhìn thấy tình hình như vậy, lúc này cũng thở ra một hơi, nếu Tiêu Hoàng trực tiếp bị ra lệnh cưỡng chế di chuyển tới Phí Lâm bình nguyên, như vậy bọn họ còn muốn liên hệ với Tiêu Hoàng thì sẽ không phải là chuyện dễ dàng nữa.

Tiêu Hoàng đứng trước căn nhà gỗ, nhìn đám người Điền Tân càng lúc càng xa, trên mặt cũng không có chút đắc ý nào, cũng không có một tia biến hóa! Mặc dù có thoải mái, nhưng rất hiển nhiên, phiền toái của Tiêu Hoàng cũng chưa hoàn toàn chấm dứt.

Thu hồi ánh mắt, Tiêu Hoàng lại một lần nữa nhìn về đám người Tang Lâm, sau đó đưa các hộp gỗ trong tay ra, nhẹ nhàng nói:

- Chiến Văn đều ở bên trong, mặt trái có ghi rõ tên từng người, cầm lấy rồi chia ra đi!

Thấy Tiêu Hoàng đưa các hộp gỗ tới, đám người Tang Lâm lập tức tìm đập rộn ràng, sau đó Tang Lâm liền thật cẩn thận nhận lấy hộp gỗ, chậm rãi mở ra.

551. Chương 551: Vạn Tôn Cốc

552. Chương 552: Hàn Sương Long

553. Chương 553: Không Có Lương Tâm

554. Chương 554: Xung Đột (1)

555. Chương 555: Xung Đột (2)

556. Chương 556: Truyền Thuyết

557. Chương 557: Chấn Động

558. Chương 558: Âm Mưu

559. Chương 559: Cái Gai Trong Thịt

560. Chương 560: Vạn Chuyển Hành Khách Hạm Siêu Xa Hoa

Ngay khi trên mặt Tiêu Hoằng hiện lên vẻ ngạc nhiên vui mừng mờ nhạt, thì Ma Văn thông tin bên cạnh Tiêu Hoằng lại bỗng nhiên rung lên, người gọi là Bác Sơn.

- Tiêu ca, đã đến cửa Vạn Tôn Cốc rồi, nhớ rõ giải trừ hết các bẫy rập đi nha!

Sau khi Tiêu Hoằng nổi liên lạc, Bác Sơn liền nói, bởi vì hắn đã hoàn toàn nhận thức được sự lợi hại của Ma Văn bẫy rập của Tiêu Hoằng rồi, vừa bí ẩn mà lại khiến cho người ta khó lòng phòng bị được, kỳ thật đây cũng là chân truyền của Đại trưởng giả.

- Đã biết.

Tiêu Hoằng nhẹ nhàng đáp lại một tiếng, liền tạo ra một con đường nhỏ trên Ma Văn không chế bẫy rập, cũng không hoàn toàn giải trừ hết.

Về phần Bác Sơn đến đây, mục đích chỉ có một, đó chính là mang vài cọng Tiên linh thảo tới Vinh Ngạn Tinh, tìm kiếm đại thương gia, tiến hành giao dịch.

Dù sao trải qua thời gian dài như vậy, trữ kim văn mà Tiêu Hoằng mang đến từ Nam Du Quận đã tiêu hao nghiêm trọng, nhu cầu cấp bách tìm một loại phương thức kiếm tiền mới.

Sau khi Bác Sơn tiến vào trong tiểu bồn địa của Tiêu Hoằng, hắn cũng không có trực tiếp tiến vào như khi trước, mà chỉ ghé cổ, không ngừng nhìn xung quanh, từ khi biết Tiêu Hoằng đang “kim ốc tàng kiều”, trước khi Bác Sơn đi vào nhà gỗ thì đều mang theo vẻ lên lút.

Thấy Tiêu Hoằng đi ra, Bác Sơn mới nở nụ cười xấu xa, đi tới bên cạnh Tiêu Hoằng, kỳ quái hỏi:

- Tiêu ca, thế nào? Hạ thủ chưa?

- Ta lặp lại lần nữa, đó chỉ là người bệnh của ta mà thôi, trong đầu người có thể đứng đắn một chút được không hả!

Tiêu Hoằng liếc Bác Sơn một cái, liền mang theo hắn tới vườn Tiên linh thảo.

Lại trải qua một đêm sinh trưởng, không thể phủ nhận, số tuổi của Tiên linh thảo lại nhiều thêm một chút, bộ phận màu tím nhạt trên phần gốc đã trở nên càng nhiều hơn.

Tùy tiện rút từ trong khu vườn ra một cây, Tiêu Hoằng ném cho Tang Lâm, sau đó nói:

- Nhìn phẩm chất một cái, ước chừng giá cả của nó một chút đi!

Tang Lâm nhận lấy Tiên linh thảo mới được ngắt ra này, đưa lên mũi ngửi, sau đó lại lấy Ma Văn chuyên nghiệp ra, kiểm nghiệm một chút, không hề nghi ngờ, trải qua thời gian dài sinh trưởng siêu cấp như vậy, Tiên linh thảo đã tương đương với sáu đến bảy năm rồi, trên cơ bản tuyệt đối có thể được coi là cực phẩm.

- Phẩm chất tự nhiên là không tồi, số năm đại khái là khoảng bảy năm, không sai biệt lắm, một gốc được 2000 kim.

Tang Lâm hơi hơi nghĩ nghĩ rồi đáp.

Cái giá mà Tang Lâm đưa ra cũng không khác đánh giá của Tiêu Hoàng là mấy, vì thế hắn chỉ hơi gật gật đầu.

- Như vậy, hiện tại chúng ta phải đi Vĩnh Ngạn Tinh một chuyến, tìm người mua.

Tiêu Hoàng lấy mũ rơm ra, đội lên đầu, nhẹ nhàng nói.

Sau khi Tiêu Hoàng phân phó như thế, hắn liền chậm rãi đi vào bên trong nhà gỗ, đơn giản nói với Gia Nại Cầm là có một số việc, sau đó liền chuẩn bị rời đi.

Lúc này Gia Nại Cầm nghe được sắp đi dạo phố, ít nhiều cũng đã không nằm được nữa, kỳ thật từ sau một hôm Gia Nại Cầm đi vào, thì thể lực đã khôi phục bằng thường nhân rồi, sở dĩ còn giả vờ suy yếu, mục đích có thể nghĩ mà biết.

Tuy nhiên, thời gian lâu như vậy thì Gia Nại Cầm thật sự có chút không nằm được nữa, giả bộ cố gắng ngồi xuống, Gia Nại Cầm nhẹ nhàng nói:

- Có thể mang theo ta đi một lần được không!

- Không phải thân thể ngươi không được khỏe sao?

Tiêu Hoàng nhẹ nhàng hỏi, kỳ thật mang theo Gia Nại Cầm, trong lòng Tiêu Hoàng lại tràn ngập cố kỵ.

Vì phòng ngừa lời ra tiếng vào, tin tức Gia Nại Cầm ở chỗ mình thì Tiêu Hoàng gần như bịt kín, ngoài những người có quan hệ không tồi với mình ra, thì đã không có người khác biết rằng trong Vạn Tôn Cốc còn cất giấu một đại mỹ nữ như vậy.

- Ta cảm thấy nên ra ngoài một chút, như vậy có trợ giúp cho việc khôi phục.

Gia Nại Cầm nói xong, vẫn tiếp tục bày ra một bộ dáng suy yếu, vịn tường đứng lên, chỉ tiếc là hành động của nàng thật sự quá kém.

Kỳ thật tình huống thân thể hiện tại của Gia Nại Cầm thế nào, thì trong lòng Tiêu Hoàng vô cùng rõ ràng, nếu khu động Chiến Văn tiến hành chiến đấu cường độ cao, có lẽ còn có chút cố sức, nhưng tự do hoạt động thì hoàn toàn không thành vấn đề.

Sở dĩ không vạch trần, là do trong lòng Tiêu Hoàng cũng đang tức giận, muốn xem người có thể nằm được bao nhiêu ngày!

Tuy nhiên, nhìn thấy bộ dạng này của Gia Nại Cầm, Tiêu Hoàng cũng thật sự không tiện cự tuyệt, trầm tư một lát, liền nói:

- Đi thì có thể, nhưng ngươi phải hóa trang một phen, ta cũng không muốn cho những người khác biết, cô nam quả nữ.

- Không thành vấn đề, ta có thể giả nam trang.

Gia Nại Cầm thấy Tiêu Hoàng không phản đối, lập tức tinh thần tỉnh táo lên, sau đó liền tự nhiên mở hộp kim loại mà Lạc Tuyết Ninh đưa cho Tiêu Hoàng, bên trong đều là quần áo mà Lạc Tuyết Ninh lưu cho Tiêu Hoàng, trong đó còn có một bộ áo xanh.

- Ta sẽ mặc cái này.

Gia Nại Cầm khẽ ướm chiếc áo xanh này lên trên người một chút, sau đó nó.

Chỉ là không biết, chuyện như vậy nếu bị Lạc Tuyết Ninh biết được, sẽ có phản ứng gì, phỏng chừng tám phần hẳn là nổi trận lôi đình đi.

- Tùy tiện.

Tiêu Hoảng cũng không quá để ý chuyện này, sửa sang lại túi hành trang một chút, cầm theo túi Ma Văn, sau đó tiện tay cầm tới một hộp gỗ, đi ra ngoài, đóng cửa phòng ngủ lại.

Kỳ thật Tiêu Hoảng mang theo Gia Nại Cầm, cũng không có mục đích gì khác, nếu mà muốn một mục đích, thì chính là Gia Nại Cầm có thực lực Đại Ngự Sư cấp một, nếu có gì bất trắc, thì cũng coi như là một sự trợ giúp không nhỏ.

Đại khái đợi trước cửa khoảng nửa tiếng, khi Gia Nại Cầm từ trong đi ra, thì đã mặc tốt một thân nam trang rồi.

Tuy rằng mặc quần áo của Tiêu Hoảng thì có chút rộng, nhưng mà dáng người cao gầy của nàng vẫn khá phù hợp, mái tóc dài đã được cột lên cao, giấu trong một cái mũ rơm, bên hông còn đeo Ma Văn bao.

Tuy rằng nhìn qua còn có chút âm nhu, nhưng chỉ cần không quan sát cẩn thận, thì dưới vành nón che này, vẫn có thể lừa dối người khác được.

Về phần Bác Sơn và Tang Lâm, thì đang vụng trộm đánh giá, dáng người, tướng mạo tuyệt đối không thể chệ vào đâu được, chỉ có thể âm thầm cảm thán, Tiêu Hoảng thật là có điểm phúc a.

- Cảm thấy thế nào?

Gia Nại Cầm mở miệng hỏi.

- Không nói gì thì không sao!

Tiêu Hoảng nhẹ nhàng đáp, sau đó tiện tay kéo vành nón của Gia Nại Cầm sát xuống dưới.

Tiếp theo bốn người Tiêu Hoảng cũng không có quá nhiều tạm dừng, chỉ khóa kỹ căn nhà gỗ lại, tiến hành rồi một ít điều chỉnh đối với Ma Văn bấy rập bốn phía bốn địa, sau đó liền rời khỏi Vạn Tôn Cốc.

Rất nhanh, Tiêu Hoảng đám người rời khỏi phạm vi Vạn Tôn Cốc, có thể nói, Tiêu Hoảng gần như đã rất lâu không “đi dạo” ra bên ngoài như thế này.

Trên thực tế, nếu không phải có việc quan trọng, thì Tiêu Hoảng vẫn sẽ không đi ra, lần này Tiêu Hoảng dự định bán ra một vạn gốc Tiên linh thảo, cũng không khó tính toán, một cuộc giao dịch này cao tới 2000 vạn kim.

Số lượng tài chính khổng lồ như thế, đã hoàn toàn có thể vỗ trang ột chi quân đội rồi.

Đúng vậy, ở Thánh Đàn thì tiền tài quả thật không thể thể hiện ra, nhưng nếu rời đi thì sao?

Chỉ là Tiêu Hoảng hơi có chút không tưởng được, khi đám người Tiêu Hoảng khu động Lưu Văn, bay trong tầng trời thấp, thì những nơi đi qua, các ngoại đồ thậm chí cả tạp dịch khi nhìn thấy Tiêu Hoảng mang theo mũ rơm, đều có vẻ lảng tránh một cách nhất định.

Chủ đề được bàn luận nhiều nhất chính là cuộc giết hại của Tiêu Hoảng đối với Nam Du Quận, thậm chí rất nhiều người căn bản không hiểu ẩn tình trong đó, lúc trước Triệu Quân nói như thế nào thì bọn họ liền tin là như vậy, hơn nữa còn chủ động bôi đen thêm nhiều hơn một chút nữa.

Tiêu Hoảng có thính lực không kém, tự nhiên có thể lơ mơ nghe được tiếng bàn luận như vậy, tuy rằng trong lòng ít nhiều có chút phản cảm, nhưng hẳn cũng không biểu hiện quá nhiều, vẫn trầm lặng mang theo ba người phía sau, bay về phía khe nứt không gian gần nhất.

Xuyên qua khe nứt không gian, Tiêu Hoảng liền lại một lần nữa đi tới Vĩnh Ngạn Tinh, sau đó lập tức đi về phía Uyên Vị Thành.

Nhưng mà một đường đi tới, tuy rằng không có người dám ngang nhiên cản đường, nhưng sau lưng thì đã tràn ngập tiếng mắng chửi, lúc này, nói rằng trong lòng Tiêu Hoảng không thêm để ý một chút nào thì chính là gạt người, chỉ là Tiêu Hoảng có thể làm được gì đây.

Ngược lại thì Bác Sơn và Gia Nại Cầm ở phía sau đã tức muốn nổ phổi, Cố Hoành Thần là kẻ thế nào? Vậy mà lúc này lại là người bị hại!

Đại khái chỉ đi được nửa tiếng, đám người Tiêu Hoằng đã đi tới cửa hàng Ma Văn Hán Nặc, đây là cửa hàng Ma Văn lớn nhất này Uyển Vĩ Thành, thậm chí toàn bộ Vĩnh Ngạn Tinh.

Bởi vì trước đây đã tới vài lần, bởi vậy Tiêu Hoằng vẫn phi thường quen thuộc nơi này.

Tuy nhiên, ngay khi Tiêu Hoằng chuẩn bị bước vào trong cửa hàng Ma Văn Hán Nặc, Bác Sơn vốn một đường hết nhìn đông lại nhìn tây, nhưng lúc này trong mắt bỗng nhiên hiện lên một chút tinh quang, sau đó liền kéo cánh tay Tiêu Hoằng.

- Oa, Tiêu ca, mau nhìn nơi đó.

Bác Sơn chỉ chỉ về phía bên phải, trong khu neo đậu chiến hạm riêng của cửa hàng Ma Văn Hán Nặc, có một chiếc Ma Văn vận chuyển hành khách hạm siêu xa hoa, màu tím sậm, đang đậu tại đó.

Toàn bộ chiếc Ma Văn vận chuyển hành khách hạm thậm chí còn lớn hơn một vòng so với vận binh hạm, trên thân hạm được trang bị các loại vũ khí tự vệ, đều là những thứ cực kỳ quý giá, ngay cả chỗ cửa sổ quan sát cũng phản xạ ra màu lam nhạt, đây là nhũ quang thủy tinh, tính thể tích thì thậm chí còn quý hơn vàng mấy chục lần.

Bốn phía thân hạm là các hắc y nhân mặc quần áo quý giá, đang tuần tra chung quanh.

Một chiếc vận chuyển hành khách hạm siêu xa hoa như thế, đậu tại nơi này, có vẻ rất chói mắt, cũng khiến cho các Ma Văn vận chuyển hàng hóa hạm khác có vẻ ảm đạm vô quang.

Trên thực tế, ở toàn bộ Thái Qua Vũ Trụ, có thể ngồi trên Ma Văn vận chuyển hành khách hạm có chất lượng tốt như vậy, thì thường thường đều là nguyên thủ của một quốc gia, nhưng Tiêu Hoằng rõ ràng có thể nhìn ra được, trên hạm thể lại không có quốc huy của bất kỳ quốc gia nào, hiển nhiên đây cũng không phải là của các nguyên thủ.

- Rốt cuộc là ai? Xem ra không nhỏ a!

Gia Nại Cầm kiến thức rộng rãi, không kìm được thốt lên, trên thực tế ngay cả phụ thân Gia Nại Cầm, thì Thượng Tri Tự Do Quốc cũng không trang bị ột chiếc thể này, mà trên hạm thể rõ ràng còn có thể nhìn thấy một con hùng ưng đang giương cánh, cầm lấy một huy chương hình cung điện, kiểu dáng có chút cùng loại với huy chương của một gia tộc nào đó.

- Không cần quan tâm làm gì, không liên quan tới chúng ta.

Tiêu Hoằng chỉ hơi đánh giá một chút Ma Văn vận chuyển hành khách hạm xa hoa đến mức biến thái kia, liền tự mình tiến vào trong cửa hàng Ma Văn Hán Nặc, lập tức đi tới khu tự do giao dịch tài liệu.

Tại đây, mỗi một người tới thu mua tài liệu thì đều cần đăng ký tài liệu cần mua trên bàn, cung cấp cho các thương nhân trao đổi, mỗi một lần giao dịch thì cũng phải nộp một phần ngàn tiền giao dịch phí cho cửa hàng Ma Văn Hán Nặc.

Đối với quy định như vậy, Tiêu Hoằng tự nhiên đã biết.

561. Chương 561: Phân Cao Thấp

Không cần tiểu thư hướng dẫn, một hàng bốn người Tiêu Hoằng liền trực tiếp đi tới lầu hai, nơi đây là một thị trường giao dịch tài liệu khổng lồ, bên trong có vô số người đang đi lại, vô cùng rộn ràng nhộn nhạo, giống như một cái chợ to lớn vậy.

Điều duy nhất không giống chính là, mỗi người đều chỉ có hàng mẫu, bốn phía còn có một căn phòng cách âm nhỏ.

Đương nhiên, bất kể là một cái phòng nào, thì đều cần trả tiền thuê, phòng nhỏ rất rẻ, nhưng các căn phòng xa hoa thì lại có giá trên trời.

Đi vào bên trong thị trường giao dịch tự do, Tiêu Hoằng nhìn quanh một lát, sau đó liền nhập toàn bộ phẩm chất, trọng lượng từng gốc, thậm chí còn có cả hình ảnh của Tiên linh thảo vào trong Ma Văn tồn trữ tư liệu của thị trường tài liệu, dãy số Ma Văn thông tin được lưu lại chính là của Bác Sơn.

Sau đó, Tiêu Hoằng liền mang theo đám người Gia Nại Cầm tiến vào trong một căn phòng cách âm nhỏ, đối với loại âm ỹ này, Tiêu Hoằng thật sự rất không thích.

Toàn bộ căn phòng nhỏ có diện tích đại khái chỉ có mười thước vuông, một bàn trà, một trường kỷ, đã không có thứ gì khác nữa.

Ở một bên còn có một Ma Văn gọi tiếp viên, có thể gọi cửa hàng Ma Văn Hán Nặc cung cấp đồ ăn và đồ uống, đương nhiên giá cả cũng gấp ba lần so với bên ngoài.

Một vài tiểu thương nhân thì phần lớn đều mang đồ ăn từ bên ngoài vào trong này.

- Muốn ăn cái gì thì tùy tiện gọi, ta mời khách.

Tiêu Hoằng nhẹ nhàng nói, sau đó liền ngồi vào một chỗ, lấy từ trong túi hành trang ra một quyển sách, bắt đầu tự mình yên lặng đọc.

Tuy rằng thân là Tướng quân, nhưng trong lòng Gia Nại Cầm vẫn có đặc tính của một thiếu nữ, nhất là lúc này, thói ăn vật bắt đầu nổi lên.

Bởi vậy, nghe Tiêu Hoằng nói thế, Gia Nại Cầm cũng không chút khách khí, trực tiếp thông qua Ma Văn gọi tiếp viên, gọi một đồng lớn đồ ăn.

Tuy rằng giá cả gấp ba lần bên ngoài, nhưng trên thực tế, gọi một đồng lớn đồ ăn vật thì cũng thật sự không tốn bao nhiêu tiền, một kim tệ là đã đủ rồi.

Một chút tiền như vậy, Tiêu Hoằng vẫn hoàn toàn có thể chịu được.

Về phần Bác Sơn ngồi ở cửa thì bắt đầu nói Ma Văn thông tin, hầu hết đều là các cuộc gọi ép giá, đối với những người này, Bác Sơn chỉ có thể uyển chuyển từ chối, còn có một số người chỉ mua một, hai gốc, Bác Sơn cũng lười quan tâm tới.

Nếu phần lớn đều chỉ thu mua một, hai gốc, vậy thì Tiêu Hoằng bán ra một vạn gốc, còn phải chờ tới khi nào mới xong?

Trên thực tế, chân chính có tài chính lập tức nuốt được một vạn gốc, cho dù chỉ là 100 gốc trở lên, thì phỏng chừng cũng rất ít, trừ khi là những đại thương nhân chuyên môn buôn bán được liệu giữa các hành tinh thì mới được.

Nhưng mà điều này còn cần có vận khí mới được.

Ước chừng trôi qua một giờ, trên cơ bản một cuộc giao dịch cũng không thành, nhưng mà cổ họng Bác Sơn đã sắp sưng lên rồi.

Hầu hết đều là tò mò, hỏi một, hai câu, hoặc là thử thu mua một, hai gốc, đối với những người này, Bác Sơn chỉ có thể cự tuyệt, sau đó uống một ngụm đồ uống, tiếp tục nhẫn nại nói Ma Văn thông tin.

Trái lại thì Tiêu Hoằng có vẻ rất nhàn nhã, ngồi trong góc phòng, ánh mắt bình thản, lật xem cuốn sách trong tay, Gia Nại Cầm thường thường còn có thể đưa một vài thứ đồ ăn vật gì đó, nhét vào trong miệng Tiêu Hoằng.

Tang Lâm nhìn thấy, có thể nói là vô cùng thêm thương, nhưng mà chỉ đành bất đắc dĩ vượt qua vượt lại hòm đựng Tiên linh thảo.

Cạch... cạch... cạch...

Đúng lúc này, liền tiếp có tiếng đập cửa mang hương vị có chút kiêu ngạo đột nhiên vang lên.

Tiêu Hoằng vẫn chưa nhúc nhích, mà Tang Lâm đứng trước cửa thì nhìn thoáng qua Tiêu Hoằng, sau đó mới chậm rãi mở cửa ra, chỉ nhìn thấy bên ngoài cửa xuất hiện bảy tám người, một số mặc trang phục võ cùng hoa lệ, dẫn đầu là một nam nhân hơi béo, làn da trắng nõn, mái tóc ngắn ngắn màu đen, trên mười ngón tay thì đều là các chiếc nhẫn bằng bảo thạch quý báu, trên cổ thì còn đeo một vòng vàng lớn bằng ngón tay, một thân trang phục rất hoa lệ.

- Vừa rồi trợ thủ của ta liên lạc cùng các người một chút, định thu mua hai gốc, kết quả là các người lại cảm thấy số lượng ít, nên cự tuyệt, khẩu khí thật là lớn a!

Tên béo đầu lĩnh nói, giọng điệu thâm trầm, lại hiện ra vẻ dè dặt thường ngạo mạn.

- Xin hỏi ngài là...!

Tang Lâm ôm hộp Tiên linh thảo, hỏi thử, hẳn cũng không muốn bại lộ thân phận Thánh Đoàn, đây cũng là do Tiêu Hoằng khi trước đã dặn, để tránh gặp phải phiền toái không cần thiết.

- Thiếu chủ của Đông Doanh gia tộc, Đông Doanh Tương Nam.

Tên béo đầu lĩnh đáp, ánh mắt đảo qua căn phòng, ngấm vài lượt trên đôi chân dài đẹp của Gia Nại Cầm bên cạnh Tiêu Hoằng, dưới lớp vải che khuất, như ẩn như hiện, có một loại phong vị khác thường, cực kỳ mê người.

Nghe vậy, Tiêu Hoằng không có chút khác thường nào, Đông Doanh gia tộc? Tiêu Hoằng mới tới một tháng, cũng không biết.

Tuy nhiên, sắc mặt Tang Lâm thì lại có chút khê biến, Đông Doanh gia tộc thì Tang Lâm cũng đã nghe nói qua, ở Vĩnh Ngạn Tinh thì có một chút danh khí, thu nhập chủ yếu là từ chế tạo Dược Văn, cộng thêm vài thứ châu báu gì đó.

Trên cơ bản được cho là đại gia tộc trên Vĩnh Ngạn Tinh, thì đương nhiên vẫn không có cách nào bằng được những đại gia tộc trên các tinh cầu khác.

- Thì ra là Đông Doanh gia tộc thiếu chủ, hạnh ngộ, hạnh ngộ.

Tang Lâm vội vàng lên tiếng, thần sắc mặc dù không cung kính, nhưng vẫn cực kỳ khách khí, hẳn biết rõ, thiếu chủ này ngày thường cuồng vọng, không nên đắc tội.

- Hạnh ngộ thì miễn đi, các người đã nói rằng không bán giá nhỏ lẻ, ta hôm nay thật sự muốn xem một chút, các người có bao nhiêu?

Đông Doanh Tương Nam nói xong, liền trực tiếp ngồi trên trường kỷ, trực tiếp hướng ánh mắt về phía Tiêu Hoằng đang đọc sách trong góc.

Thân là thiếu chủ, hẳn tự nhiên kiến thức uyên bác, bên cạnh có siêu cấp đại mỹ nữ hầu hạ, biểu tình thần nhiên, vừa thấy đã biết chính là lão đại chân chính phía sau màn.

Thấy Đông Doanh Tương Nam hướng ánh mắt về phía mình, Tiêu Hoằng thần sắc bình thản, hơi buông bộ sách xuống, ngồi thẳng lại, sau đó mới hướng ánh mắt về phía Đông Doanh Tương Nam, nhẹ nhàng nói:

- Xem ra vị thiếu chủ này, là tính toán thu mua số lượng lớn ư? Nói một câu đi, người định thu mua bao nhiêu?

- Người có bao nhiêu, hôm nay ta sẽ mua bấy nhiêu!

Đông Doanh Tương Nam hơi nhìn cái mũi cổ nhỏ bên cạnh Tiêu Hoằng, nhẹ nhàng nói, một thân ăn mặc này của Tiêu Hoằng, nói thật ra thì rất không xuất chúng, mặc dù quần áo thì giống kiểu của Thánh Đoàn, nhưng bởi vì nguyên nhân địa lý, nên ăn mặc như vậy tại Vĩnh Ngạn Tinh vẫn vô cùng phổ biến, xem như là một loại trào lưu.

Nói đúng ra, mặc dù thế nào, thì bộ quần áo này của Tiêu Hoằng cũng chỉ thể hiện thân phận ngoại đồ mà thôi.

- Không phải chỉ là 2000 kim một gốc thôi sao? Người có bao nhiêu, ta muốn bấy nhiêu!

Đông Doanh Tương Nam hơi có chút khinh thường, một lần nữa nhắc lại.

Nghe vậy, Tiêu Hoằng không nói thêm gì nữa, biểu tình lạnh nhạt, sau đó chậm rãi vươn một ngón tay, giơ ra trước mặt Đông Doanh Tương Nam, trên mặt không có chút dao động nào.

Nhìn thấy Tiêu Hoằng chỉ vươn ra một ngón tay, sắc mặt Đông Doanh Tương Nam thoáng có một ít nghi hoặc, sau đó hỏi thử:

- Người có mười gốc Tiên linh thảo loại này ư?

Tiêu Hoằng không trả lời, hơi lắc lắc đầu, một ngón tay vẫn giơ ra trước mặt thiếu chủ Đông Doanh Tương Nam, thần sắc bình thản.

Chỉ là khi Tiêu Hoằng lắc đầu, sắc mặt Đông Doanh Tương Nam đã có chút không bình tĩnh, không phải một gốc, không phải mười gốc, mà một ngón tay này có có nghĩa là gì?

- Đừng bảo rằng tiểu tử này lại có 100 gốc Tiên linh thảo loại này đó!

Đông Doanh Tương Nam hỏi thử, trong lòng ít nhiều có chút kinh ngạc, hẳn có chút không nghĩ tới, tiểu tử tóc bạc trắng, thoạt nhìn vô cùng bình thường trước mắt này lại có nhiều Tiên linh thảo như vậy.

Trái lại, Tiêu Hoằng vẫn tươi cười, sau đó nhẹ nhàng lắc lắc đầu, cũng quơ quơ ngón tay kia.

Lần này, Đông Doanh Tương Nam coi như hoàn toàn kinh sợ rồi, không phải 100 gốc? Chẳng lẽ là...

- Người có 1000 gốc? Định đùa ta hay sao!

Đông Doanh Tương Nam hỏi thử, trong lòng ít nhiều có chút chột dạ, 1000 gốc có tổng giá trị 200 vạn kim, mặc dù Đông Doanh Tương Nam rất hùng hổ, nhưng mà đối với thiếu chủ của đại gia tộc, con số này cũng tuyệt đối không phải là nhỏ, tuy rằng có thể bán qua tay, nhưng cũng cần phải có đủ tiền để mua đã mới được a!

200 vạn kim, đúng vậy, Đông Doanh Tương Nam vẫn có thể kiếm ra được, nhưng đây là tổng số tiền mà hẳn có để mua trong ngày hôm nay, nếu lấy ra toàn bộ, thì sẽ không mua được gì khác nữa, hơn nữa hiện tại Đông Doanh gia tộc cũng không phải có quá nhiều tài chính lưu động để mua như vậy.

Mà trọng yếu hơn là, Đông Doanh Tương Nam này cực kỳ thích phô trương giàu sang, lại còn rất coi trọng mặt mũi, vừa rồi còn cuồng ngôn, đã nói ra rồi, hiện giờ làm sao có thể một lần nữa nuốt trở về được.

Đám thuộc hạ của Đông Doanh Tương Nam lúc này cũng cảm thấy có chút khó giải quyết, trong lúc nhất thời hai mặt nhìn nhau.

Chỉ là điều khiến cho Đông Doanh Tương Nam nằm mơ cũng không nghĩ là, khi hắn nói ra con số 1000 gốc đã khó có thể tưởng tượng được này, thì Tiêu Hoằng vẫn nhẹ nhàng lắc lắc đầu.

- Không phải một ngàn gốc, mà là một vạn gốc, nếu người còn muốn, ta có thể cung cấp cho người một vạn năm ngàn gốc!

Tiêu Hoằng vẫn dùng giọng điệu bình thản để nói, thần sắc dị thường bình thản, không có chút khoa trương nào, phi thường lạnh nhạt.

Chỉ là, khi câu nói nhàn nhạt này của Tiêu Hoằng rơi vào trong tai của Đông Doanh Tương Nam, thì lại không khác gì một bàn tay khổng lồ trực tiếp nắm lấy trái tim ngạo mạn của Đông Doanh Tương Nam.

Trong nháy mắt, sắc mặt Đông Doanh Tương Nam trở nên một mảnh tái nhợt, trái tim dường như tạm dừng một chút, giọng điệu vốn cuồng vọng lập tức đã bị vế kinh ngạc bao phủ kín.

Một vạn gốc, đó chính là 2000 vạn kim, không chút nào khoa trương mà nói, Đông Doanh gia tộc mà muốn thu mua toàn bộ được, thì trên cơ bản sẽ cần bán các cửa cải để tập hợp tiền mặt, thì mới mang ra được, còn vốn lưu động của họ thì căn bản không có nhiều như vậy.

Huống chi, còn có một câu sau cùng của Tiêu Hoằng, nếu nhu cầu nhiều hơn, thì còn có thể cung cấp một vạn năm ngàn gốc nữa.

Đông Doanh Tương Nam không kìm được toàn thân hóa đá ngay tại chỗ, trên trán đã chảy ra một lớp mồ hôi mỏng, không biết nên nói như thế nào, gật đầu đáp ứng cũng không được, cự tuyệt cũng không được.

Về phần thuộc hạ của Đông Doanh Tương Nam, lúc này cũng có chút ngẩn người, trước đây khi tới mua sắm, bằng vào tài chính khổng lồ, cùng với thế lực của gia tộc, thường thường đều có thể đi ngang, nhưng mà trước mắt, dường như đã đụng phải một cái đinh rồi.

- Một... một vạn gốc? Người thực sự có nhiều như vậy? Không phải là phùng má giả làm người mập, định chơi ta đây chứ?

Qua một hồi lâu, Đông Doanh Tương Nam mạnh mẽ trấn định lại, nghi ngờ hỏi.

Đối mặt với nghi ngờ của Đông Doanh Tương Nam, Tiêu Hoằng không có phản ứng quá lớn, cũng không lên tiếng giải thích, chỉ hơi vươn tay về phía Gia Nại Cầm.

562. Chương 562: Thương Nhân Vưu Kim

Ngay sau đó, Gia Nại Cầm liền phi thường nhanh chóng lấy từ trong túi tùy thân của mình ra hai bản hợp đồng mua sắm đã chuẩn bị tốt từ trước, sau đó đặt vào tay Tiêu Hoằng, làm cho người ta có cảm giác, giờ khắc này, dường như một Thượng tướng quân của Thượng Tri Tự Do Quốc lại đã biến thành tiểu trợ lý của Tiêu Hoằng.

Lấy ra hai bản mua sắm hiệp nghị, Tiêu Hoằng liền viết lên chỗ số lượng mua sắm là một vạn gốc, thời gian giao hàng là trong vòng hai ngày sau, rồi lập tức ký tên mình vào, giá tiền bồi thường vi phạm hiệp nghị lên tới 200 vạn kim.

Sau khi Tiêu Hoằng ký xong hai bản mua sắm hiệp nghị, liền chậm rãi đưa cả bút vào hai bản này tới trước mặt Đông Doanh Tương Nam, làm ra một thủ thế “mời”.

Nhìn thấy hiệp nghị ghi rành mạch một vạn gốc, con số 2000 vạn kim chữ, tiền phạt vi phạm cao tới 200 vạn kim, lần này Đông Doanh Tương Nam coi như đã hoàn toàn sững sốt tới mức ngây người.

Khi trước đã mạnh miệng nói ra, có bao nhiêu sẽ mua bấy nhiêu, hiện tại Tiêu Hoằng hoàn toàn thỏa mãn hân, nhưng mà đây là 2000 vạn kim a, Đông Doanh gia tộc đúng là có nhiều tiền như vậy, nhưng lại không có nhiều tiền mặt như vậy a.

Một khi ký tên, hậu quả có thể nghĩ mà biết, mà trọng yếu hơn một chút là, tiền vi phạm lại lên tới 200 vạn kim, đây cũng tuyệt đối là đủ độc, cũng dùng hành động thực tế hoàn toàn đánh nát nghi ngờ khi này của Đông Doanh Tương Nam.

Nhìn hai bản tư liệu đặt trước mặt mình, hai tay Đông Doanh Tương Nam không kìm được hơi run lên, biểu tình có thể nói dị thường xấu hổ, lần này thì xong rồi, vốn còn muốn khoác lác một phen, không nghĩ tới, Tiêu Hoằng trực tiếp đã ném hân vào trong đồng lửa.

- Cái kia... ta...

Đông Doanh Tương Nam có chút ấp úng, hồi lâu cũng không nói ra được, có lòng muốn từ chối, nhưng ngại mặt mũi, không nói ra được, nếu việc này truyền ra ngoài, về sau hân còn lẩn lộn thế nào được nữa?

Ngay khi Đông Doanh Tương Nam đang lâm vào cảnh tiến thoái lưỡng nan, trong một căn phòng xa hoa khác, một nam nhân mặc bộ trang phục nghiêm chỉnh màu đen, tuổi tác đại khái khoảng hơn bốn mươi tuổi, đang lật xem tin tức bán ra của thị trường giao dịch tài liệu.

Đặc thù rõ rệt nhất trên người nam nhân này là trên mắt có đeo một bộ kính mắt hình tròn màu trà, vừa chuẩn che kín con mắt, trên cằm còn có một chòm râu rậm màu đen.

Dáng người của hắn rất bình thản và trầm ổn, chỉ có thứ duy nhất thể hiện thân phận bất phàm, đó là huy chương trên ngực của hắn, giống như đúc với huy chương mà Tiêu Hoàng nhìn thấy trên chiếc vận chuyển hành khách hạng siêu xa hoa khi vừa đến kia.

Ngoài ra, rốt cuộc đã không nhìn ra chút gì khác với người thường cả, ngay cả khí chất cũng vậy, ngoài vẻ trầm ổn và sâu không lường được, thì đã không thấy chút khác thường nào nữa.

- Vũ Kim tiên sinh, Cách Lâm Hào của chúng ta đã tiếp tế xong, bất cứ lúc nào cũng có thể quay về Á Bình Trữ Liên Hợp Thể.

Đúng lúc này, một hắc y nhân đeo kính râm đi tới bên cạnh nam nhân đeo cặp mắt kính nhỏ này, cung kính nói.

- Ủ, phân phó một chút, một giờ sau, chúng ta...

Không đợi nam nhân được gọi là Vũ Kim này nói xong, thần sắc hắn lại bỗng nhiên hơi biến đổi, chỉ thấy trên màn hình trước mặt hắn, có một gốc Tiên linh thảo to lớn, tin tức trên bề mặt ghi rất chi tiết.

Không hề nghi ngờ, loại Tiên linh thảo này ở Thái Qua Vũ Trụ, căn bản là không gặp nhiều lắm, thậm chí là một loại có một không hai, hơn nữa điều hấp dẫn Vũ Kim nhất chính là, trong tư liệu ghi rõ là đại lượng bán ra.

- Ta muốn gặp người bán này một lần!

Trầm tư một lát, Vũ Kim nhẹ nhàng nâng cặp kính, phân phó một gã hắc y nhân.

- Vâng, tiên sinh!

Hắc y nhân này đáp lại một tiếng, liền rời khỏi căn phòng xa hoa, dựa theo số phòng trong tư liệu, đi tới tìm gặp.

Cùng lúc đó, trong căn phòng nhỏ của Tiêu Hoàng, thế cục vẫn đang giằng co, Đông Doanh Tương Nam chậm chạp không chịu động bút, trên thực tế là không dám viết, đây là 2000 vạn kim tệ, con số này đối với hắn mà nói, thậm chí là với toàn bộ Đông Doanh gia tộc mà nói, tuyệt đối là một con số khổng lồ, trên thực tế, giao dịch lớn như vậy thì thật sự hắn không làm chủ được.

- Này, tên mập mập nhà ngươi không phải mới vừa rồi còn rất đông dạc hay sao? Hiện tại sao lại giống một tiểu cô nương xấu hổ như vậy, người rốt cuộc có thể thu mua được hay không? Không mua được thì rời đi đi!

Gia Nại Cẩm rốt cục có chút không chịu nổi, trực tiếp lên tiếng thúc giục, trên thực tế, đây mới là tính cách chân thật của Gia Nại Cẩm.

Bị đại mỹ nhân Gia Nại Cẩm trào phúng khinh bỉ, không thể phủ nhận, mặt mũi của Đông Doanh Tương Nam ít nhiều đã có chút không giữ được nữa, hắn rất muốn cầm bút trực tiếp ký vào, nhưng bình tĩnh nghĩ lại, thì quyết định lùi bước.

Đúng lúc hai bên đang giằng co, tại cửa bỗng nhiên xuất hiện một gã hắc y nhân, mái tóc cắt ngắn, đeo kính râm màu đen, trên mặt không có chút biểu tình nào.

- Các người là người bán ra loại Tiên linh thảo lớn này phải không, tiên sinh của ta ời.

Hắc y nhân nói, giọng điệu vẫn vô cùng nghiêm túc, làm cho người ta có cảm giác giống như một người máy không có tình cảm vậy.

Hơi nhìn hắc y nhân kia một cái, Tiêu Hoàng ít nhiều cũng có chút kinh ngạc, trong mắt tràn ngập vẻ cẩn thận, mở miệng hỏi:

- Tiên sinh của người? Tiên sinh của người có tôn tính đại danh là gì?

- Tính danh không quan trọng, quan trọng là... hắn có ý thu mua hàng hóa người bán ra, hơn nữa là toàn bộ.

Hắc y nhân tiếp tục nói với giọng rất nghiêm túc.

- A, lại có thêm một tên khoác lác nữa, ta đề nghị người về nhà nói cho chủ tử của người, chúng ta có một vạn gốc, thậm chí còn nhiều hơn, bảo hắn nghĩ cho kỹ, sau đó hãy phái người tới đây.

Gia Nại Cầm nói với vẻ không thèm để ý.

Đối mặt với lời nói khinh thường của Gia Nại Cầm, hắc y nhân không có chút vẻ khác thường nào, cũng không đáp trả, mà chỉ bày ra một tư thế “mời” về phía Tiêu Hoàng, sau đó nhẹ nhàng nói:

- Những điều này thì tiên sinh có thể yên tâm, chúng ta ở ngay sát vách, không có cái ác ý gì, chúng ta chỉ là thương nhân mà thôi.

Thấy vậy, Tiêu Hoàng lại lần nữa dừng một chút, cẩn thận tính toán, lại nhìn hắc y nhân một cái, cuối cùng mới hơi đứng dậy, thu thập vài thứ của mình vào trong túi hành trang, đi ra khỏi phòng, đồng thời đám người Gia Nại Cầm và Bác Sơn cũng thu thập một chút đồ vật này nọ, sau đó đi ra ngoài, trực tiếp gạt Đông Doanh Tương Nam ra một bên.

Căn phòng lớn xa hoa của Vưu Kim cũng không cách xa căn phòng nhỏ của Tiêu Hoàng, chỉ hai mươi mấy thước mà thôi.

Khi hắc y nhân chậm rãi đẩy cửa phòng ra, Tiêu Hoàng liền có thể nhìn thấy rõ, một bên chiếc bàn hình ovan, có một nam nhân đeo cặp kính mắt màu trà đang ngồi đó, thoạt nhìn thì rất bình thường, cũng không có khí thế của những người mang Ngự lực cường hãn, cảm giác lớn nhất mà Tiêu Hoàng cảm thấy là trầm ổn, một loại trầm ổn giống như đáy biển sâu, ngồi ở chỗ đó, giống như bàn thạch không chút nhúc nhích.

Ngược lại bên cạnh hắn có hai gã mặc hắc y, khiến cho Tiêu Hoàng cảm nhận được một cỗ khí thế khiếp người, hiển nhiên là bảo tiêu, hơn nữa cấp bậc Ngự lực tuyệt đối cao hơn Tiêu Hoàng.

Đối với điều này, trong lòng Tiêu Hoàng hơi có chút cảnh giác, tuy nhiên hắn vẫn là cất bước đi vào, đồng thời chậm rãi ngồi đối diện với Vưu Kim, khoảng cách đại khái có bốn, năm thước.

Theo sát phía sau là Gia Nại Cầm đội mũ rơm, giả nam trang, cùng với đám người Bác Sơn.

Tuy nhiên, khi Gia Nại Cầm vừa mới bước vào phòng, nhìn lướt qua Vưu Kim, thần sắc vốn lạnh nhạt lại đột nhiên biến đổi, trong mắt hiện lên một chút khác thường.

Chẳng lẽ là tên kia, tại sao lại ở trong này? Trong lòng Gia Nại Cầm không kìm thốt lên, tràn ngập vẻ kinh ngạc.

Thần sắc vốn còn khinh thường và không kiên nhẫn, lúc này đã hoàn toàn không còn sót lại chút gì, vẻ mặt trở nên nghiêm túc.

- Tiên linh thảo của người, ta rất có hứng thú, 2000 kim một gốc, người có bao nhiêu?

Vưu Kim hai tay giao nhau, hơi chống cằm, nói thẳng, biểu tình không có chút biến hóa nào, tuy nhiên trên người hắn lại phát ra các làn sóng Ngự lực khác với người thường, làm cho người ta có một loại cảm giác sâu không lường được.

Nhất là một đôi mắt kính nhỏ kia, lại tăng thêm một bộ cảm giác thần bí, nói chuyện không có chút chần chừ nào.

- Một vạn gốc, người muốn càng nhiều hơn thì vẫn còn có!

Tiêu Hoàng cũng mang vẻ mặt nghiêm túc, phi thường bình thản nói.

- Nói đi, nhiều nhất là bao nhiêu?

Vưu Kim vẫn mang một bộ dáng bình thản, mở miệng hỏi.

- Một vạn bảy ngàn gốc, tổng cộng 3400 vạn kim, chỉ là không biết, người có thể lập tức lấy ra được hay không, hơn nữa ta nghe khẩu âm của người, hình như là người của Á Bình Trữ phải không!

Tiêu Hoàng cẩn thận lên tiếng, ánh mắt một khắc không ngừng, nhìn chăm chăm vào Vưu Kim phía trước mặt.

- Tuy rằng ta vội vàng tới đây, không mang nhiều tiền mặt lắm, nhưng 3400 vạn kim thì ta vẫn còn lấy ra được!

Thân thể Vưu Kim vẫn không chút nhúc nhích, trả lời.

Đồng thời, một gã hắc y nhân bên cạnh cũng phi thường kịp thời, lấy ra một hộp kim loại lớn, sau đó mở ra trước mặt Tiêu Hoàng, bên trong toàn bộ đều là trữ kim văn màu vàng, đồng thời còn có niêm phong, đại biểu cho việc chưa từng bị sử dụng qua.

Mỗi một cái trữ kim văn màu vàng liền đại biểu cho có 100 vạn kim, mà một thùng kia, không sai biệt lắm có hơn 100 cái.

Một ức kim!

Số tiền này gần như có thể tùy tiện mua được cả Đông Doanh gia tộc rồi.

Tùy tiện xuất môn mà mang theo nhiều kim tệ như vậy? Chẳng lẽ là đùa nhau sao? Bác Sơn nhìn thấy đồng trữ kim văn kia, ánh mắt có chút đăm chiêu, mà trọng yếu hơn là, Bác Sơn dám khẳng định, đây vẫn chỉ là một bộ phận nhỏ của nam nhân đeo kính mắt kia mà thôi.

- Tiền ở trong này, hàng hóa thì ta có thể xem một chút được không!

Vưu Kim nói tiếp.

Tiêu Hoàng không đáp, cũng có vẻ phi thường sáng khoái, vô cùng chuẩn xác trực tiếp đặt hộp gỗ có Tiên linh thảo lên trước mặt Vưu Kim.

Vưu Kim vẫn không hề động đậy, chỉ nhẹ nhàng nhìn Tiên linh thảo to lớn kia một cái, một cỗ được hương đồng thời xông vào mũi hắn.

- Khi nào giao hàng?

Đại khái chỉ tạm dừng không đến nửa phút, Vưu Kim hỏi tiếp.

- Tối đa là hai ngày.

Tiêu Hoàng phi thường sáng khoái đáp.

- Đồng ý giao dịch.

Vưu Kim cũng có vẻ phi thường sáng khoái, nhẹ nhàng nói.

Sau đó hai bên ký kết mua sắm hiệp nghị, ước định địa điểm giao dịch, Tiêu Hoàng liền chuẩn bị rời đi, không muốn trì hoãn gì nhiều.

- Sắp khi rời đi, có thể biết tôn tính đại danh của tiên sinh không!

Tiêu Hoàng hơi đứng lên, nhẹ nhàng hỏi.

- Tên rất trọng yếu sao? Chỉ cần tiền là thật, hàng hóa là thật, thế là được, ta chỉ là một thương nhân nhỏ bé không đáng kể trong tình không mệnh mông mà thôi, ngoài tiền ra, thì chỉ là hai bàn tay trắng.

Vưu Kim mặt không đổi sắc, nhẹ nhàng đáp, sau đó vươn tay, nâng mắt kính lên, dường như có chút sợ hãi khi người khác nhìn thấy tình huống chân thật trong ánh mắt của hắn.

- 563. Chương 563: Phát Hiện
- 564. Chương 564: Hai Quả Boom
- 565. Chương 565: Kế Hoạch Âm Sát
- 566. Chương 566: Xem Giá Trị Vưu Kim
- 567. Chương 567: Âm Sát
- 568. Chương 568: đánh Đêm (thượng)
- 569. Chương 569: Đánh Đêm (trung)
- 570. Chương 570: Đánh Đêm (hạ)
- 571. Chương 571: Tâm Tư Cẩn Thận
- 572. Chương 572: Quái Nhân
- 573. Chương 573: Sự Kiện Hàng Đầu
- 574. Chương 574: Có Ý Đồ Khác
- 575. Chương 575: Chém Tâm Lý
- 576. Chương 576: Nhân Tình Ấm Lạnh
- 577. Chương 577: Vệ Đội
- 578. Chương 578: Hắc Trạch Sâm
- 579. Chương 579: Xung Đột
- 580. Chương 580: Xuất Hiện
- 581. Chương 581: A Di La
- 582. Chương 582: Đánh Nhừ Tử
- 583. Chương 583: Kỹ Thuật Tái Sinh
- 584. Chương 584: Trù Tính
- 585. Chương 585: Phúc Thái
- 586. Chương 586: Ly Biệt

Bên trong hộp gỗ chứa bầy rập Ma Văn, lần này Tiêu Hoàng muốn tăng lớn diện tích của Vạn Tôn Cốc, nguyên bản chỉ có một thung lũng nhỏ, sẽ được mở rộng đến toàn bộ Vạn Tôn Cốc.

Đồng thời cần phải tiên tiến hơn, dựa theo hệ thống thiết kế của Tiêu Hoàng, phòng vệ tổng cộng chia ra làm ba cấp bậc là không trí mạng, trí mạng và chủ động tấn công

Ngày thường thì chỉ mở ra cái thứ nhất, tình huống đặc biệt thì sẽ bắt đầu phòng vệ cấp hai, nếu thật sự có người tới gây chiến, thì sẽ dùng phòng vệ cấp ba.

Không chỉ vậy, còn có các loại hệ thống báo động trước, cùng với hệ thống chống trinh trặc.

Tiêu Hoàng sẽ tuyệt đối giữ bí mật với tất cả các loại kế hoạch tiếp theo.

Đồng thời ngồi trên lưng Hàn sương long, phi hành trên trời cao, Tiêu Hoàng cũng có thể nhìn thấy, một trăm tên tạp dịch cũng đã phân tán ra, khai khẩn đất hoang tại các khu vực trong Vạn Tôn Cốc.

Giờ khắc này, tất cả đều đã có vẻ gọn gàng ngăn nắp, trên thực tế, nhiệm vụ mà Tiêu Hoàng giao cho bọn họ cũng không quá khó.

Mãi cho đến ngày thứ ba, Tiêu Hoàng mới hoàn toàn bố trí xong toàn bộ hệ thống phòng ngự tại Vạn Tôn Cốc.

Mà lúc này, ngồi trên lưng Hàn sương long, Tiêu Hoàng quan sát toàn bộ Vạn Tôn Cốc, vốn mảnh đất đủ loại màu sắc, nhưng lúc này đã phủ đầy từng tầng lớn thảo dược cây non.

Chỉ cần mười ngày nữa tháng nữa, khi những cây non này thành thực, chính là lúc Tiêu Hoàng mở ra bước đầu tiên trong kế hoạch.

Về phần khu đất phía trước căn nhà gỗ của Tiêu Hoàng, ngoài Tiên linh thảo ra, thì Tiêu Hoàng còn gieo trồng vài cọng Tử sắc thảo bên cạnh nữa, chính là loại thực vật mà quả có chứa bạch tương độc tố, ngoài ra còn 10 cây Quỷ châm thảo mà Thương Luân phân phó Tiêu Hoàng gieo trồng.

Có thể nói, chỉ trong vài ngày, Vạn Tôn Cốc vốn u tĩnh cũng đã bắt đầu trở nên hơi chút náo nhiệt rồi.

Trải qua vài phút phi hành, khi Tiêu Hoàng quay vào trong căn nhà gỗ, hắn liền bắt đầu tiếp tục đọc một quyển sách, đây cũng là một thói quen mà Tiêu Hoàng quyết tâm không thay đổi, ít nhất là ở bên trong Thánh Đàn, mà hiện tại Tiêu Hoàng cần phải làm chính đó là tìm hiểu phương pháp kỹ thuật tái sinh.

Mặt khác là tìm kiếm cách nắm giữ kỹ thuật Đế Văn bầy hướng.

Trải qua nhiều ngày nghiên cứu như vậy, Tiêu Hoàng có thể nhìn ra được, vấn đề trung tâm của kỹ thuật tái sinh chính là ở chỗ làm như thế nào để cho tế bào có thể giống như đuôi của thằn lằn, hoặc là móng tay của người, có thể từng chút một sinh trưởng ra sau khi bị đứt.

Điều này dường như phải cần thay đổi nhân tế bào, sau đó cấy ghép trong cơ thể, cuối cùng mới mượn dùng tái sinh Ma Văn để kích thích, làm cho nó sinh trưởng ra.

Vì nghiên cứu kỹ thuật này, Tiêu Hoàng đặc biệt mua một bộ dụng cụ nghiên cứu sinh vật, ngoài cửa sổ còn nuôi vô số thằn lằn và các loại giun.

- Việc đầu tiên cần làm là thay đổi tính chất của tế bào, cấy ghép vào trong cơ thể, tuy nhiên, vấn đề là làm như thế nào để có thể xác định được thứ mọc ra chính là tứ chi mới? Thật là khó a...

Tiêu Hoàng đang ghi ghi chép chép trên tập giấy, gần như là nhập ma vậy, không ngừng thì thảo, sau đó lại phủ định ý tưởng vừa mới nảy ra, một lần nữa suy nghĩ.

Trên thực tế, Tiêu Hoàng căn bản là không biết, Thương Luân mắc kẹt tại đây đã gần 50 năm rồi, nhưng vẫn không tìm thấy một chỗ đột phá nào thích hợp cả.

Hiện tại thứ duy nhất mà Tiêu Hoàng có thể dựa vào chính là việc bản thân nắm giữ đại lượng tri thức, cùng với cơ hội được không ngừng thỉnh giáo Tất Già các loại vấn đề.

Nhưng dù vậy, vẫn còn rất nhiều chỗ khó, cần Tiêu Hoàng tiến hành khai phá.

Mãi cho đến chạng vạng, Tiêu Hoàng cũng chỉ mới hơi có chút thông suốt, không thể nghĩ thêm được nữa, đại não dường như cũng đã hỗn loạn không chịu nổi rồi.

Ăn tạm qua cơm chiều, hơi nhìn ra ngoài cửa sổ một cái, Tiêu Hoảng liền lại lần nữa cầm lấy dung dịch Ngự Sa, đi lên đỉnh núi, một mình yên lặng tiến hành tu luyện.

Mỗi ngày sáu tiếng, gần như kiên trì không thay đổi, nếu cứ dựa theo tốc độ như vậy mà huấn luyện, thì đại khái chỉ cần hơn một tháng, Tiêu Hoảng sẽ có thể bước vào hàng ngũ Ngự Sư cấp năm.

Cùng lúc đó, ở tổng bộ Phạm Cương Tinh, Đông Lộc miễn cưỡng tránh được một kiếp, đã bắt đầu cuộc chuyển giao chức Tổng quản Phạm Cương Tinh một năm một lần, tiến hành một loạt chuẩn bị.

Chuyện đã tới bây giờ, có Hắc Trạch Sâm làm chỗ dựa, đồng thời Hắc Trạch Sâm và Tần Nhược Bạch cũng quan hệ rất tốt, nên khả năng Đông Lộc lại được tuyển chọn làm Tổng quản Phạm Cương Tinh sẽ là rất cao.

Đương nhiên, hiện tại uy hiếp lớn nhất đối với Đông Lộc thì vẫn là Tiêu Hoảng, cho dù hắn vẫn đang bị Hắc Trạch Sâm chèn ép rất thảm.

Ngay khi Đông Lộc đang ngồi trên ghế, suy nghĩ xem còn ai cấu thành uy hiếp cho hắn, thì một thanh niên khoảng hai mươi tuổi bỗng nhiên cẩn thận đi đến, vẻ mặt nịnh nọt.

Hắn tên là Mạnh Kiêu, trước đó cũng không nhận được Đông Lộc coi trọng, nhưng sau khi Minh Giai chết, hắn liền phát lên.

Tuy rằng trong chuyện Minh Giai, Đông Lộc cũng phần nào khiến cho người ta cảm thấy hắn có chút không trượng nghĩa, nhưng bởi vì Hắc Trạch Sâm cường thế, mọi người cũng không dám nói chút nào, hơn nữa nếu muốn ở lại Phạm Cương Tinh và Thánh Đoàn, đồng thời phát triển được, thì việc lấy lòng tất cả những người có quyền hành sẽ là một con đường tất duy nhất.

Bởi vậy, mặc dù nhân phẩm của Đông Lộc có ra sao thì cũng đâu có quan hệ gì? Chẳng phải vẫn phải nịnh nọt, lấy lòng hắn hay sao, duy nhất thay đổi chính là những tâm phúc kia, tuy rằng nhìn như không có biến hóa quá lớn, nhưng trong lòng cũng đã bắt đầu không còn đồng tình với Đông Lộc nữa, tự lưu lại ình một đường lui thì vẫn là tốt nhất.

- Thế nào? Tiêu Hoảng tại Vạn Tôn Cốc, hiện tại có động tĩnh gì hay không?

Đông Lộc ngồi ngay ngắn trên ghế dựa, nhẹ nhàng hỏi.

- Vài ngày trước, Tát Già cùng Ma Sở cho Tiêu Hoảng một bộ phận tạp dịch, giúp Tiêu Hoảng làm việc, ngoài ra đã không có động tĩnh gì khác, hơn nữa toàn bộ phòng ngự của Vạn Tôn Cốc đã trở nên khá là nghiêm mật, rất khó từ phát hiện ra điều gì ở trong đó, mặt khác còn có thứ này.

Mạnh Kiêu nói xong, liền đặt một Ma Văn hình ảnh tới trước mặt Đông Lộc.

Hình ảnh là cửa vào Vạn Tôn Cốc, duy nhất thay đổi chính là trên đó có thêm một cái bảng cảnh cáo, trên bề mặt viết rõ:

“Trong cốc có Hàn sương long thường xuyên lui tới, tự tiện đi vào trong cốc, tự gánh lấy hậu quả.”

- Đây là toàn bộ Vạn Tôn Cốc muốn tách ra độc lập với Phạm Cương Tinh a!

Đông Lộc nhìn văn tự rồng bay phượng múa trên màn hình, khinh thường cười.

- Vậy chúng ta nên làm gì? Ta hoài nghi Tiêu Hoảng chắc chắn đang ở trong cốc, có ý đồ bất hảo gì đó.

Mạnh Kiêu đi tới bên cạnh Đông Lộc, hỏi một cách lấy lòng.

- Mặc kệ hắn có muốn xoay người hay không! Đó quả thực chính là đang nằm mơ, nói dễ nghe thì gọi đó là Vạn Tôn Cốc, còn nói trắng ra thì đó chính là lãnh cung mà Hắc Trạch Sâm tam sư huynh chế tạo ra cho Tiêu Hoảng, truyền lệnh xuống, Hắc Trạch Sâm tam sư huynh đã toàn quyền đưa tất cả điểm thành tựu của Phạm Cương Tinh cho ta xét duyệt, sau này mỗi một điểm thành tựu giao dịch trên Phạm Cương Tinh thì đều phải được sự đồng ý của ta thì mới có giá trị!

Đông Lộc hơi nhìn Mạnh Kiêu một cái, ra lệnh.

Không thể nghi ngờ gì, mệnh lệnh như vậy dường như đã nói rõ, sau này Tiêu Hoàng nên muốn đạt được điểm thành tựu trên Phạm Cương Tinh thì đã là một chuyện không có khả năng xảy ra.

Làm như vậy chính là dựa vào Hắc Trạch Sâm, công khai trắng trợn tiến hành ức hiếp Tiêu Hoàng một cách hiêm thấy.

Điều này tuy rằng không phù hợp với quy củ, nhưng nó lại được treo ba chữ Hắc Trạch Sâm, nào có ai dám nửa câu oán hận đây? Mà làm vậy cũng đã hoàn toàn cô lập Tiêu Hoàng với Phạm Cương Tinh, thậm chí là toàn bộ Thánh Đoàn.

Ở bên kia, Triệu Quân cũng có các hành động liên tiếp, đương nhiên phần lớn đều là xung quanh việc làm như thế nào để kiếm được điểm thành tựu, Đông Lộc làm vậy, thì cũng khiến cho Triệu Quân đạt được rất nhiều ưu đãi, trên cơ bản chỉ cần chạy lòng vòng một chút, thì đã có thể kiếm được điểm thành tựu rồi.

Điểm thành tựu của Tiêu Hoàng trên Phạm Cương Tinh bị phong tỏa, Triệu Quân điên cuồng kiếm điểm thành tựu, không lâu sau, chỉ trong vòng 3 ngày ngắn ngủn, Triệu Quân đã thành công vượt qua Tiêu Hoàng, lại lần nữa quay về vị trí thứ ba.

Ngoài ra, các đệ tử ngày thường có quan hệ tốt với Đông Lộc và Triệu Quân, vào lúc này cũng đạt được đại lượng nhiệm vụ ưu đãi, đạt được rất nhiều điểm thành tựu.

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủn, những người trong phe phái của Đông Lộc và Triệu Quân đã tăng mạnh điểm thành tựu, gần như chiếm cứ toàn bộ bảng thành tựu, về phần Tiêu Hoàng, thứ tự đã nhảy xuống tận số 5.

Cứ tiếp tục thế này, thì hậu quả đã có thể nghĩ mà biết.

Điều này dường như cũng đã thể hiện một điều trên toàn bộ Phạm Cương Tinh, đó là Tiêu Hoàng đã hoàn toàn bị Hắc Trạch Sâm đánh cho tàn phế, cũng giống như một con chó chết, bị ném vào trong Vạn Tôn Cốc.

Mà tin tức như vậy dường như đã nằm trong dự kiến của mọi người, chỉ là không ai nghĩ tới, Hắc Trạch Sâm và Đông Lộc lại làm tới mức như vậy.

Thậm chí một ít người trung lập dường như cũng đã có thể cảm nhận được, Phạm Cương Tinh, thậm chí là toàn bộ Thánh Đoàn, đã dần dần bắt đầu thay đổi.

Trước đây có lẽ vẫn chỉ là âm thầm tiến hành, nhưng hiện giờ đã bắt đầu trở nên minh đào minh thương, nơi thánh thiện, bình thần này, dường như đã dần dần trở thành nơi tranh đoạt lợi ích.

Khát vọng của Hắc Trạch Sâm đối với quyền lực, vào lúc này đã trở nên rất rõ ràng, đập chết Tiêu Hoàng dường như chính là một tín hiệu, vẫn là câu nói kia, Hắc Trạch Sâm sợ dĩ không sợ hãi, là vì hắn có Vệ đội Thánh Vực để dựa vào.

Đảo mắt, mười ngày đã trôi qua.

Ở trong Vạn Tôn Cốc, Tiêu Hoàng tự nhiên có thể lưu ý đến biến hóa trên bảng thành tựu, thần sắc của hắn vẫn bình thản, không có vẻ nghiêm trọng, cũng không có vẻ lo lắng.

Đồng thời, ở trong phòng ngủ của Tiêu Hoàng, Gia Nại Cầm và Lạc Tuyết Ninh cũng đã bắt đầu thu thập hành lý, Gia Nại Cầm dường như thương chăm chút, Lạc Tuyết Ninh nghỉ ngơi chăm chút, hai người sắp rời đi, đều quay về quân đội.

Chỉ là thời điểm này, bất kể là Lạc Tuyết Ninh hay là Gia Nại Cầm, thì đều có chút không yên lòng về Tiêu Hoàng, trong lòng bọn họ thì lúc này là thời kỳ sa sút nhất của Tiêu Hoàng, rất cần trợ giúp và quan tâm, nhưng bọn họ lại phải rời đi.

Nhưng mà trước mắt dường như cũng không có biện pháp nào khác, hai bên đều có quốc gia của mình, đều có địa vị cao, không có khả năng ở đây lâu được.

- Tóm lại, ta sẽ thường xuyên tới thăm người, cũng hy vọng người có thể kiên cường thêm một chút, trên thế giới này không có trở ngại nào mà không vượt qua được.

Lạc Tuyết Ninh đi tới bên cạnh Tiêu Hoàng, nói với giọng quan tâm.

- Người cũng yên tâm, đề nghị của người khi trước thì Quốc hội của Thượng Tri Tự Do Quốc đang xét duyệt, bằng vào năng lực du thuyết của phụ thân, phỏng chừng không lâu sau thì chính phủ sẽ tuyên bố, Thượng Tri Tự Do Quốc chính thức thiết lập quan hệ ngoại giao cùng Liên bang An Ni Á, cũng thành lập quan hệ mậu dịch hợp pháp, cùng với giao dịch súng ống đạn dược.

Gia Nại Cầm đi tới bên cạnh Tiêu Hoằng, ánh mắt ít nhiều có chút ửng đỏ, giọng điệu tràn ngập vẻ không nỡ.

Sự thật cũng đúng là như thế, Thánh Đàn và Thượng Tri Tự Do Quốc cách xa nhau ngàn dặm, lần này từ biệt, không biết khi nào mới có thể gặp lại được

- 587. Chương 587: Lại Tới Nữa
- 588. Chương 588: Tập Đoàn Thợ Săn
- 589. Chương 589: Ra Tay
- 590. Chương 590: Ra Tay 2
- 591. Chương 591: Đột Phá
- 592. Chương 592: Đột Phá 2
- 593. Chương 593: Hồng Y Chủ Soái
- 594. Chương 594: Thí Nghiệm
- 595. Chương 595: Cách Sống
- 596. Chương 596: Thủ Đoạn
- 597. Chương 597: Mạo Phạm
- 598. Chương 598: Vinh Trạch
- 599. Chương 599: Cử Chỉ Tùy Y
- 600. Chương 600: Tập Đoàn
- 601. Chương 601: Phổ Hưu Tư Hào
- 602. Chương 602: Thủ Đoạn Phi Thường
- 603. Chương 603: Cố Ý Gây Sự
- 604. Chương 604: Đụng Tường
- 605. Chương 605: Đụng Tường
- 606. Chương 606: Thuận Nước
- 607. Chương 607: Đề Nghị
- 608. Chương 608: Điều Có Ý Riêng
- 609. Chương 609: Thần Phục
- 610. Chương 610: Bộ Hạ Trung Thành
- 611. Chương 611: Xây Dựng Căn Cú
- 612. Chương 612: Cường Hóa
- 613. Chương 613: Lễ Trọng
- 614. Chương 614: Hiên Nghi Quận Tử

Ma Văn Long Lập vẫn có người đang xếp hàng dài, thì cũng đủ để chứng minh tất cả rồi.

Đồng thời vào thời điểm này, Hạng Văn Sâm cũng đang cố gắng suy nghĩ, tìm kiếm cơ hội tuyệt xử phùng sinh, nếu cứ tiếp tục như vậy, không tới một tuần thì Cửa hàng Ma Văn Hán Nặc sẽ đi tới bờ vực phá sản, trước cửa vắng vẻ tới mức có thể giăng lưới bắt chim.

Mà trước mắt, Tập đoàn Thợ Săn mạnh mẽ đã rất rõ ràng trước mắt mọi người rồi. Tên Hồng Lượng kia có thủ đoạn quá xảo quyệt, dường như sau lưng còn có hậu thuẫn cường đại giúp duy trì, cho nên muốn thông qua thủ đoạn bình thường để lật đổ Tập đoàn Thợ Săn thì gần như là điều không có khả năng, nhưng nếu thủ đoạn bình thường không được, vì sinh tồn, Hạng Văn Sâm vẫn còn có cả thủ đoạn phi thường nữa.

Đồng thời trong tay Hạng Văn Sâm còn nắm một quân cờ, cũng là một quân cờ cuối cùng, đó chính là Ba La, Quan tổng chỉ huy của Hộ vệ quân Vĩnh Ngạn.

Hạng Văn Sâm và Ba La còn có chút giao tình, nên biết rằng mỗi một năm, Tập đoàn Văn Sâm đều dùng giá thối để bán hơn 1000 Chiến Văn nổi trội xuất sắc cho Hộ vệ quân Vĩnh Ngạn.

Nên biết rằng, đại đa số quân đội được trang bị Chiến Văn thì đều là Chiến Văn sản xuất đại trà. Trong khi đó mỗi cái Chiến Văn được cung cấp cho Vĩnh Ngạn Tinh thì đều là do các Chế văn sư xuất sắc tỉ mỉ chế tạo ra, rất hiếm thấy. Đồng thời điều này cũng có thể đề cao sức chiến đấu của quân đội lên cao hơn nhiều, tránh việc chỉ có một loại thủ đoạn công kích đơn điệu.

Bởi vậy cũng có thể thấy được, Tập đoàn Văn Sâm có tác dụng rất quan trọng đối với Hộ vệ quân Vĩnh Ngạn, nói cách khác, Hạng Văn Sâm có lợi thế để yêu cầu Ba La trợ giúp.

Bởi vậy, đợi sau khi khách khí, cung kính tiễn Hà Bác Tư đi, Hạng Văn Sâm liền nhanh chóng thông qua Ma Văn thông tin của riêng mình, dùng phương thức cực kỳ mã hóa, để gọi cho Quan tổng chỉ huy Ba La của Hộ vệ quân Vĩnh Ngạn.

Căn cứ quân sự Vĩnh Ngạn nằm ở ngoại thành Lam Hồ Thành trên Vĩnh Ngạn Tinh. Đây là một cơ cấu quân sự vô cùng khổng lồ, bởi vì đại bộ phận nhiệm vụ của Hộ vệ quân Vĩnh Ngạn chính là bảo vệ đường đi tới Thánh Đàn, cho nên tuy rằng bọn họ chỉ có biên chế quân đoàn cấp B, nhưng tất cả đãi ngộ thì trên cơ bản đều dựa theo tiêu chuẩn quân đoàn cấp A mà duy trì, bởi vậy toàn bộ căn cứ quân sự Vĩnh Ngạn nhìn qua thì vô cùng hoa lệ.

Ba chiếc Ma Văn chiến hạm, năm chiếc Ma Văn vận binh hạm, cùng với Ma Văn chiến đấu cơ, đều là những thứ tiên tiến nhất.

Bởi vì lịch múi giờ, nên lúc này căn cứ quân sự Vĩnh Ngạn ở gần xích đạo vẫn đang là chính ngọ, mặt trời nóng bức chiếu xuống.

Giờ phút này Ba La, đang ở trong nhà ăn nhỏ của mình, hưởng dụng bữa cơm trưa phong phú, thịt bò tươi mới, cộng thêm một bình Hồng tửu quý báu nữa.

Có thể nói, trong khoảng thời gian này, bởi vì bám được bắp đùi to lớn của Hắc Trạch Sâm, nên Gia Đô đế quốc có thể nói là tràn ngập cổ kị đối với Ba La, bởi vậy trong khoảng thời gian này cuộc sống của Ba La khá là an nhàn.

Các loại trang bị, quân phí tiếp viện cũng gấp đôi khi trước, điều này đối với Hộ vệ quân Vĩnh Ngạn vốn đã rất nhàn nhã giàu có này mà nói, thì cũng chỉ là dẹt hoa trên gấm mà thôi.

Đúng lúc này, Ma Văn thông tin cá nhân của Ba La bỗng rung lên, trên màn hình hiện ra người gọi là Hạng Văn Sâm.

Thấy Hạng Văn Sâm sử dụng Ma Văn thông tin cá nhân để gọi vào Ma Văn thông tin của riêng mình, Ba La tự nhiên có thể nhận ra kỳ lạ, sau đó hần liền hơi ngẩng đầu, nhìn nữ thư ký đang đứng đối diện hầu hạ mình.

Nữ thư ký nà cũng rất thức thời, hơi cúi người trước Ba La, sau đó lập tức rời khỏi nhà ăn, đồng thời đóng kín cửa phòng lại.

- Hạng Văn Sâm lão bản, có chuyện gì?

Sau khi nói liên lạc, Ba La nhẹ nhàng hỏi, cũng khê nháp một ngụm Hồng tửu.

- Ba La Tướng quân, Tập đoàn Văn Sâm gần đây gặp một chút phiền toái, mong Ba La Tướng quân xuất thủ tương trợ a, nếu không Tập đoàn Văn Sâm sụp đổ, sẽ không có người nào dùng giá thấp để cung cấp Chiến Văn ưu tú của quý quân nữa!

Hạng Văn Sâm lo lắng nói.

Nghe vậy, thần sắc Ba La hơi biến đổi, Tập đoàn Văn Sâm ở trên Vinh Ngạn Tinh cơ bản chính là tập đoàn siêu cấp số một số hai, đóng cửa ư? Điều này ít nhiều khiến cho Ba La cảm thấy có chút ngạc nhiên.

- Hạng lão bản, người không phải tìm ta nói giỡn đấy chứ!

Ba La nhẹ nhàng nói, có vẻ trần ngập hữu hảo, dù sao hàng năm 1000 cái Chiến Văn ưu tú cũng là một khoản cống hiến không nhỏ đối với Hộ vệ quân Vinh Ngạn.

- Thiên chân vạn xác, chỗ chúng ta lúc này đang là đêm khuya, ta làm gì có nhàm chán để đùa cợt vào lúc nửa đêm này cơ chứ, ngài có thể còn không biết, hiện tại Tập đoàn Thợ Săn ngày càng lớn mạnh, thu tóm bốn tập đoàn khác trên Vinh Ngạn Tinh, lúc này đã lại một lần nữa vươn ma trảo về phía Tập đoàn Văn Sâm, hiện giờ Tập đoàn Văn Sâm đã rất bất bênh, không kiên trì được bao lâu nữa a!

Hạng Văn Sâm dùng vẻ mặt cầu xin, kể rõ từng câu một.

- Có loại chuyện này ư?

Ba La nhẹ nhàng nói, bởi vì quân sự và kinh tế tại Gia Đô để quốc hoàn toàn hai đường khác nhau, quân đội không có quyền can thiệp và chuyện buôn bán và nhiều loạn cuộc sống bình thường của công dân, bởi vậy tuy rằng đối với Tập đoàn Thợ Săn này thì Ba La cũng đã nghe qua rất nhiều lần, nhưng hẳn cũng không quá mức để ý, chỉ là không nghĩ tới, nó lại phát triển đến tình trạng này, đây rõ ràng chính là muốn nhất thống kinh tế trên Vinh Ngạn Tinh a.

Điều này không chỉ khiến cho Tập đoàn Văn Sâm, mà cả Ba La cũng cảm nhận được uy hiếp tiềm ẩn, có tiền thì không quá đáng sợ, nhưng nếu số tiền này đạt tới một con số nhất định, tới mức phú khả địch quốc, thì sẽ rất nguy hiểm, bởi vì tiền có thể chuyển hóa thành sức chiến đấu bất cứ lúc nào.

Kể từ đó, Hộ vệ quân Vinh Ngạn sẽ gặp phải chuyện gì, không cần nói cũng biết.

- Người muốn ta giúp người như thế nào! Người cũng biết, tại Gia Đô để quốc thì quân sự, hành chính và kinh tế là hoàn toàn tách rời nhau, chỉ cần trong phạm vi hợp pháp, thì ba lĩnh vực này gần như không có quyền kiểm chế lẫn nhau.

Ba La nhẹ nhàng nói, đồng thời neho mắt suy nghĩ.

- Điều này... cũng không phải là việc khó, chính diện va chạm thì khẳng định là không được, nhưng vẫn có thể thông qua các thủ đoạn riêng a, ví dụ như diễn tập quân sự, chặn đường vận chuyển sản phẩm của Tập đoàn Thợ Săn, làm cho hàng hóa của bọn họ không thể thuận lợi đến được địa điểm tương ứng, cũng giống như cắt đứt động mạch của bọn họ vậy, không cần nhiều, chỉ cần nửa tháng, thì Tập đoàn Thợ Săn sẽ không chịu nổi nữa rồi!

Hạng Văn Sâm thử đề nghị.

Đối với đề nghị của Hạng Văn Sâm, Ba La cũng không quá nhanh đáp lại, mà bình tĩnh suy nghĩ một lát. Điều Ba La suy nghĩ chính là, làm như vậy rốt cuộc có thích hợp hay không, hoặc là có đáng giá hay không.

Tuy nhiên, nghĩ kỹ lại, nếu để cho Tập đoàn Thợ Săn tiếp tục phát triển một cách không kiêng nể gì như vậy, trở mắt nhìn Tập đoàn Văn Sâm ngã xuống, đối với Hộ vệ quân Vinh Ngạn mà nói thì trăm hại mà không có một lợi nào.

- Chuyện này, trước hết người không cần phải xen vào, hoàn toàn giao cho ta là tốt rồi, thuận tiện gửi toàn bộ tư liệu mà người có thể kiếm được về Tập đoàn Thợ Săn cho ta!

Ba La bình tĩnh suy nghĩ một lát, sau đó phân phó Hạng Văn Sâm.

- Tốt quá, vậy làm phiền Ba La Tướng quân!

Nói xong, Hạng Văn Sâm liền cắt liên lạc, ngay sau đó gửi các tư liệu về Tập đoàn Thợ Săn cho Ba La.

Thông qua tư liệu mà Hạng Văn Sâm gửi tới này, Ba La cũng có thể thấy rõ, hiện giờ Tập đoàn Thợ Săn đã cường hãn đến mức làm cho người ta hít thở không thông, vừa có tài liệu cuộn cuộn không dứt, mà còn có cả Xưởng bào chế Dược Văn Thợ Săn, Công ty tinh tế Thợ Săn, Công ty cơ giới Thợ Săn, Tập đoàn lương nghiệp Phong Cốc, Tập đoàn chế tạo cơ giới Lãng vân cùng với mấy cửa hàng Ma Văn quy mô lớn khác nữa.

Cơ bản tùy tiện lấy ra một cái, thì đều là công ty có thể lũng đoạn cả một ngành sản xuất, hơn nữa nếu mỗi một ngành sản xuất có một chút dao động, thì đều gây ra sóng to gió lớn cho Vĩnh Ngạn Tinh, không hề khoa trương mà nói, hiện tại tên Hồng Lượng kia chỉ cần hất xì hơi một cái ở trên Vĩnh Ngạn Tinh, phỏng chừng cũng khiến cho nền kinh tế nổi lên một cơn sóng thần to lớn.

Chúng đã cường đại đến mức làm cho người khác cảm thấy đáng sợ.

- May mà phát hiện đúng lúc, nếu không mà tiếp tục để cho Tập đoàn Thợ Săn phát triển nữa, thì hậu quả thiết tưởng không chịu nổi a.

Ba La hơi có chút giật mình, lẩm bẩm, ngay sau đó hần liền hướng ánh mắt về phía con đường bộ mà Tập đoàn Thợ Săn đưa vào hoạt động, trên cơ bản cũng giống như mạch máu trên cơ thể của một con người, rậm rạp che kín toàn bộ Vĩnh Ngạn Tinh.

Phần lớn đều là con đường để vận chuyển sản phẩm, tài liệu, không ngừng đi tới các góc ngách trên Vĩnh Ngạn Tinh.

Thân là Tướng quân, Ba La gần như chỉ cần liếc mắt một cái, thì đã tìm ra được vài con đường mang tính trí mạng của Tập đoàn Thợ Săn.

Chỉ cần chặn kín những vị trí này, thì con đường vận chuyển tốt đẹp của Tập đoàn Thợ Săn sẽ hoàn toàn bị quấy rầy, cho đến khi tê liệt, có ý tưởng như vậy, Ba La không kềm được nheo mắt suy nghĩ, trong đầu thì đã nghĩ ra vô số loại biện pháp chỉ trong nháy mắt.

Gần như ngay khi Ba La đang suy tính, Ma Văn thông tin quân dụng của Ba La lại bỗng nhiên rung lên, điều này làm cho Ba La ít nhiều cảm thấy có chút không kiên nhẫn, chỉ có điều, khi Ba La hướng ánh mắt về phía Ma Văn thông tin thì lại kinh ngạc phát hiện ra, người gọi tới không phải ai khác, mà chính là Vận Trung.

Vận Trung là người ở đâu, Ba La tất nhiên là rõ ràng tới mức không thể rõ ràng hơn, trên cơ bản thì hần ra mặt cũng đại biểu cho ý tứ của Hắc Trạch Sâm.

Không kềm được, về mặt vốn không kiên nhẫn của Ba La lập tức trở nên hết sức lo sợ, về không kiên nhẫn đã không còn sót lại chút gì nữa, chỉ còn lại vẻ sợ hãi cung kính cùng bất an.

Sau đó, Ba La không dám có chút chậm trễ, cực kỳ cẩn thận nối liên lạc, đồng thời bày ra bộ dáng cực kỳ hèn mọn, cảm Ma Văn thông tin lên, ngay sau đó, bộ dáng uy nghiêm của Vận Trung đã xuất hiện trước mặt Ba La.

- Bái kiến Vận Trung đại nhân, không biết ngài có chuyện gì phân phó?

Ba La cực kỳ cung kính hỏi, đồng thời cúi người thật sâu đối với Vận Trung.

- Quân đội của người đóng quân ở Vĩnh Ngạn Tinh, ta muốn biết, sắp tới trên Vĩnh Ngạn Tinh, có động tĩnh gì hay không?

Vận Trung mặt không đổi sắc, hỏi từng chữ một, trong giọng nói có vẻ áp bách rất mạnh.

- Ách...

Ba La hơi tạm dừng một chút, con người đảo quanh, sau đó trong lòng vừa động, vội vàng nói:

- Có, gần nhất trên Vĩnh Ngạn Tinh, có một nhà tên là Tập đoàn Thợ Săn đang phát triển rất mạnh, đã thầu tóm rất nhiều tập đoàn lớn, rất có xu hướng thống trị kinh tế trên Vĩnh Ngạn Tinh, tại hạ vẫn đang nghiêm mật chú ý, đồng thời đã thu thập sửa sang toàn bộ tin tức về Tập đoàn Thợ Săn lại một lần.

Ba La nói xong, liền nhẹ nhàng cầm lấy tư liệu về Tập đoàn Thợ Săn mà Hạng Văn Sâm vừa gửi tới, đưa đến trước Ma Văn thông tin.

- Xem ra, hiệu suất của người rất cao a.

Vận Trung hơi nhìn Ba La một cái, cười nhạt.

- Đa tạ đại nhân khích lệ, tại hạ chỉ làm tốt chức trách của mình, vì Hắc Trạch Sâm đại nhân, còn có Vận Trung đại nhân giữ nhà mà thôi.

Hắc Trạch Sâm đáp, giọng điệu vô cùng nịnh nọt.

644. Chương 644: Can Thiệp (1)

- Truyền tư liệu mà người thu thập được tới cho ta, mà người cần nghiêm khắc theo dõi nhất cử nhất động của Tập đoàn Thợ Săn kia.

Vận Trung nhẹ nhàng nói, sau đó cắt liên lạc.

Đối với điều này, Ba La tự nhiên không dám chậm trễ, gần như ngay lập tức đã truyền nguyên mẫu tư liệu mà Hạng Văn Sâm gửi đi cho Vận Trung.

Vận Trung nhận được tư liệu về Tập đoàn Thợ Săn, chỉ tùy tiện lật xem vài lần, bỗng trong lòng nảy lên, tuy Vận Trung không phải thương nhân, cũng không phải là quân nhân gì, nhưng hắn cũng đã sống mấy trăm năm, lịch duyệt tự nhiên là rất thâm hậu.

Gần như ngay vừa nhìn, Vận Trung đã hít ngược một hơi khí lạnh, Tập đoàn Thợ Săn này chính là muốn hoàn toàn chiếm lấy kinh tế của Vĩnh Ngạn Tinh a, điều này đối với Vận Trung mà nói, tuyệt đối không phải một tin tức tốt.

Mà bên kia, chỉ hơi chút nghỉ ngơi mấy giờ, Hắc Trạch Sâm liền nhận được tin tức do đệ tử trên Phạm Cương Tinh gửi tới, Thông Giang Tinh đã hoàn toàn nằm trong tay Lạc Tuyết Ninh, Tây Điểm Chiến lược sư đã đóng quân trên Thông Giang Tinh, lý do là để bảo hộ Thánh Đàn tốt hơn, đồng thời cự tuyệt đệ tử Phạm Cương Tinh tiến vào điều tra.

Trên thực tế, nếu chỉ là quân đội bình thường, cho dù họ có thêm một lá gan thì cũng không dám cự tuyệt người của Thánh Đàn, chỉ là Lạc Tuyết Ninh lại khác, là ái đồ của A Di La, có thân phận Di Đà Tinh, so với Phạm Cương Tinh thì còn cao hơn một cấp bậc, hoàn toàn có quyền cự tuyệt đệ tử của Phạm Cương Tinh.

Nhận được tin tức này, Hắc Trạch Sâm không kiềm được khẽ híp mắt lại, không cho điều tra, vậy có nghĩa là có quỷ, hiện tại Hắc Trạch Sâm đã càng ngày càng hoài nghi, Tiêu Hoảng và Lạc Tuyết Ninh thông đồng một mạch với nhau, tại Thông Giang Tinh làm một số chuyện không muốn cho người khác biết. Thậm chí Hắc Trạch Sâm nghiêm trọng hoài nghi, đám quân đội khi trước dám mạo phạm mình cũng đang đóng quân trên Thông Giang Tinh. Thậm chí còn là giả trang làm quân đồn trú, trà trộn trong các căn cứ quân sự.

Không hề nghi ngờ, dựa theo lối suy nghĩ trước sau như một của Hắc Trạch Sâm, Thông Giang Tinh này toàn diện phong tỏa Phạm Cương Tinh đệ tử tiến vào, như vậy chắc chắn là có điều gì đó không muốn người khác biết.

- Nếu mình không được, thì ám vậy, muốn thoát khỏi con mắt của Hắc Trạch Sâm ta ư, quá ngây thơ rồi!

Hắc Trạch Sâm nheo mắt suy nghĩ, thì thảo lắm bầm.

Đúng lúc này, Vận Trung bỗng nhiên bước nhanh đến, sau đó tới trước mặt Hắc Trạch Sâm, nhỏ giọng nói:

- Sư huynh, ngài xem cái này.

Nói xong, Vận Trung liền đưa tư liệu lấy từ chỗ Ba La tới cho Hắc Trạch Sâm xem.

Hắc Trạch Sâm nhìn vẻ mặt hơi khác thường của Vận Trung một cái, sau đó liền cúi đầu, lật xem tư liệu trên màn hình, lập tức, hắn không tìm được hơi biến sắc.

Cho tới bây giờ, Tập đoàn Thợ Săn đã cường đại đến một trình độ biến thái, nhưng bởi vì chỉ liên quan đến kinh tế, nên Hắc Trạch Sâm cũng không mặn cảm, ít nhất thì không bằng vấn đề tại Thông Giang Tinh.

- Hiện tại Tập đoàn Thợ Săn kia có bao nhiêu quân đội?

Hắc Trạch Sâm thần sắc lạnh như băng, lên tiếng hỏi.

- Trên tư liệu không nói rõ, chỉ là nói bên cạnh tên Hồng Lượng kia có một nhân vật Đại Ngự Sư cấp hai bảo hộ.

Vận Trung nhẹ nhàng đáp.

- Tập đoàn Thợ Săn này làm cho ta có cảm giác rất không ổn, phân phó Ba La nghĩ biện pháp thanh trừ nó đi, sau đó mệnh lệnh thành viên Vệ đội Thánh Vực, bí mật xuất động mười người, nhớ kỹ không nên bị phát giác, đến Thông Giang Tinh tìm hiểu một phen, nhớ kỹ cần tiêu diệt tất cả những gì có thể uy hiếp ngay từ trong trứng!

Hắc Trạch Sâm cẩn thận nói.

Không thể phủ nhận, hiện tại Tiêu Hoảng đã xưa đâu bằng nay, Hắc Trạch Sâm đã phải lưu ý tới, mà trọng yếu hơn là, hiện tại Tiêu Hoảng kia đã có thân phận chủ quản, không phải cứ nói tiêu diệt là tiêu diệt được.

- Đã hiểu!

Vận Trung đáp lại một tiếng, liền xoay người rời đi, sau đó truyền ý tứ của Hắc Trạch Sâm cho Ba La.

Nhìn thấy tin tức mà Vận Trung gửi tới, trên mặt Ba La hiện lên một chút thoáng thoải mái, hắn vốn định tiêu diệt Tập đoàn Thợ Săn, không thể tưởng được, lần này còn đạt được Hắc Trạch Sâm ủng hộ, điều này đối với Ba La mà nói, thì tuyệt đối là một thu hoạch ngoài ý muốn, hơn nữa Ba La rất rõ ràng, lần này hắn ít nhiều cũng có thể không kiêng nể gì mà làm, chỉ cần không quá phạm là được.

Có ý tưởng như vậy, Ba La liền không chút tạm dừng, trực tiếp điều 3000 người từ trong Vĩnh Ngạn thủ vệ quân, thiết lập địa điểm diễn tập quân sự tại một số nơi trên Vĩnh Ngạn Tinh, trên cơ bản mỗi một địa điểm diễn tập đều là con đường huyết mạch mà Tập đoàn Thợ Săn cần vận chuyển tài liệu qua, tổng cộng thiết lập tại bảy chỗ.

Đảo mắt một ngày đã trôi qua, Tiêu Hoảng vừa tỉnh, lại bắt đầu vội vã bận rộn, mục đích chủ yếu chính là xác định phương châm cho bước tiếp theo, đó chính là cùng lúc với tiến quân Áo Tát Tinh, thì cần ra sức dùng tốc độ nhanh nhất để mở rộng quân lực, đồng thời còn cần bí mật chiêu binh mãi mã trên Thông Giang Tinh, Ngự Phu Tinh, chỉ cần có thể có chiến đấu được là được.

Đương nhiên, trọng yếu hơn là Tiêu Hoảng đã có sát khí với Hộ vệ quân Vĩnh Ngạn, chuyện này trước đây vẫn đề nặng trong lòng Tiêu Hoảng, nhưng Tiêu Hoảng rất rõ ràng, lần trước trong số những kẻ muốn ám sát người của mình thì có một kẻ đào thoát, đó là Đại Ngự Sư Ba La!

Chỉ là khi đó hắn không có thực lực, nhưng hiện tại hắn đã suy yếu hoàn toàn Tập đoàn Văn Sâm, đồng thời Tiêu Hoảng còn có khoảng 2 vạn binh lực trên Vĩnh Ngạn Tinh, trên cơ bản đã có thể động thủ được rồi.

Về phần xử trí Ba La như thế nào, Tiêu Hoảng nếu không cần nghĩ nhiều, chọn dùng phương thức trực tiếp nhất, cũng là đơn giản nhất, bốc hơi tại nhân gian là được.

Đồng thời, điều này cũng có ý nghĩa rằng những ngày Tiêu Hoảng cần nằm gai nếm mật đã sắp trôi qua rồi, dần dần chuyển thành thời gian đối kháng chính diện với Hắc Trạch Sâm.

Ngay khi Tiêu Hoảng đang nghĩ vậy, Ma Văn thông tin bên cạnh lại rung lên, người gọi là Bác Sơn.

- Bác Sơn, chuyện gì?

Nổi lên lạc, Tiêu Hoảng nhẹ nhàng hỏi, thần sắc không có biến hóa quá lớn.

- Có chút phiền toái nhỏ, rạng sáng hôm nay, Hộ vệ quân Vĩnh Ngạn bỗng nhiên triển khai diễn tập quân sự bí mật, tổng cộng bảy chỗ, ngăn chặn toàn bộ các đường vận chuyển của chúng ta trên quốc lộ, bầu trời thậm chí còn cả vũ trụ nữa, hiện giờ nơi nào cũng đều trở thành cấm khu quân sự, thậm chí chúng ta còn có một Ma Văn máy bay vận tải, năm chiếc Cự Phách Ma Văn Xa vận tải bị tạm thời quản chế.

Trên mặt Bác Sơn không có quá nhiều vẻ nghiêm trọng, thần sắc lạnh nhạt báo cáo với Tiêu Hoàng, hiện giờ hẳn chính là tổng quân bên người Tiêu Hoàng, một ít kế hoạch của Tiêu Hoàng thì Bác Sơn tự nhiên là biết rõ ràng.

- Người này a, nếu đã muốn chết, thì muốn cho hắn sống lâu thêm vài ngày cũng khó a!

Tiêu Hoàng nhẹ nhàng tự nói một tiếng, sau đó hướng ánh mắt vào Bác Sơn trong màn hình, nói:

- Đi chuẩn bị một chút, tìm một căn phòng lớn một chút tại Căn cứ quân sự Tiểu Vân.

Nói xong. Tiêu Hoàng liền cắt liên lạc, chậm rãi đứng lên, thay trang phục và đạo cụ của Hồng Lượng, sau đó đeo lên người túi hành trang, cầm lấy cây gậy nhỏ, đi ra nhà gỗ, trên đường đi còn phát ra mệnh lệnh với Thích Khách Minh và Đoàn tinh anh Thợ Săn, bí mật quay về Căn cứ quân sự Tiểu Vân.

Hắn cũng mệnh lệnh cho căn cứ không quân giấu trong lòng đất tại bắc bán cầu, 500 chiếc chiến đấu cơ ngay lập tức chuẩn bị xuất chiến.

Theo Tiêu Hoàng liên tiếp phát ra mệnh lệnh, hai căn cứ quân sự bí mật mà Tiêu Hoàng thiết lập trên Vĩnh Ngạn Tinh thượng đã bắt đầu các loại công tác chuẩn bị. Tác Phổ, Liệt Nông cũng tiến vào trạng thái đợi mệnh, về phần thành viên còn lại của Đoàn tinh anh Thợ Săn và Thích Khách Minh thì đều quay về Căn cứ quân sự Tiểu Vân do 300 binh sĩ Bối La nắm giữ.

Gần như chỉ trong nháy mắt, binh lực của Tiêu Hoàng trên Vĩnh Ngạn Tinh đã đều bắt đầu điều động, không thể phủ nhận, đây cũng chính là lần đầu tiên Tiêu Hoàng tiến hành điều động quân sự trên Vĩnh Ngạn Tinh, mục đích rất rõ ràng, đó chính là không chỉ muốn chiếm lấy kinh tế của Vĩnh Ngạn Tinh, mà lần này còn muốn tiến thêm một bước nắm giữ tất cả trên tinh cầu này.

Khi tới chính Ngọ, trong phòng tác chiến số 1 của Căn cứ quân sự Tiểu Vân, có khoảng hai ngàn người đã tập hợp, chủ yếu chỉ có ba luồng lực lượng. 300 binh sĩ Bối La, Thích Khách Minh và Đoàn tinh anh Thợ Săn.

Giờ phút này mọi người đều không nói gì, toàn bộ hội nghị tác chiến có vẻ vô cùng im lặng. Trong lòng mọi người đều có suy nghĩ của mình, vừa mới đây Hộ vệ quân Vĩnh Ngạn dùng danh nghĩa là tiến hành diễn tập quân sự. Ngay cả đũa ngọc cũng có thể nhìn ra được rất cuộc chúng đang làm gì, đó chính là cắt đứt tuyến vận chuyển chủ yếu của Tập đoàn Thợ Săn, mà trên thực tế, mục đích của bọn họ đã đạt tới, hiện tại vận chuyển của Tập đoàn Thợ Săn đã lâm vào trạng thái bán tê liệt rồi.

Hơn nữa bọn họ cũng từ trong tư liệu biết được, Ba La là người của Hắc Trạch Sâm, đồng thời có thiên ti vận lữ liên hệ cùng Hạng Văn Sâm, tất cả đã rất rõ ràng.

Thấy các nhân viên đã tới gần như đông đủ, Tiêu Hoàng trầm tĩnh một lát, mới chậm rãi đi lên đài chỉ huy, bởi vì trước mắt đều là người một nhà, Tiêu Hoàng cũng dứt khoát bỏ đi lớp ngụy trang.

- Nói thật, trước đây ta đã sớm nhìn Hộ vệ quân Vĩnh Ngạn không vừa mắt, quan chỉ huy của bọn họ là người của Hắc Trạch Sâm, ta không muốn để cho hắn nhìn thấy ánh mắt trời vào ngày mai, mà lần này, Hộ vệ quân Vĩnh Ngạn làm khó dễ Tập đoàn Thợ Săn, coi như đã dí đầu vào miệng pháo rồi, mục đích của ta rất đơn giản, Ba La phải chết, chúng ta hoàn toàn nắm Vĩnh Ngạn Tinh trong tay, không biết hai vị có ý kiến gì không?

Tiêu Hoàng hướng ánh mắt về phía Tác Phổ và Liệt Nông trong màn hình, nhẹ nhàng hỏi.

Hiện giờ hai người bọn họ đang ở trong Căn cứ trong lòng đất số 1 và số 2 trên Vĩnh Ngạn Tinh.

- Quy củ cũ, rất đơn giản, Tác Phổ phái ra vương bài phi công, tập kích trên không căn cứ quân sự Vĩnh Ngạn, phá hủy Tháp phóng tín hiệu của địch nhân, hoàn toàn phá hư hệ thống truyền tin tức của địch quân, làm cho hệ thống chỉ huy tê liệt, sau đó sẽ tiến hành không kích quy mô lớn, san phẳng mặt đất, cuối cùng lục quân tiến lên thu hoạch!

Sắc mặt Liệt Nông có chút thoải mái nói, trên thực tế, loại trình độ chiến đấu này quả thực chính là trò trẻ con, về phần hậu quả sau khi đánh xong, Liệt Nông cũng không cần lo lắng, dù sao hắn là quân nhân, sứ mệnh của quân nhân ngoài việc bảo hộ thì chính là phá hủy.

- Ý tưởng của Liệt Nông Tướng quân là tốt, nhưng cũng cần lo lắng một chút tới hậu quả nữa, trực tiếp san phẳng Hộ vệ quân Vĩnh Ngạn, vậy thì về phần Gia Đô Đế Quốc nên giải thích thế nào đây? Một căn cứ quân sự trọng yếu bị tập kích, chẳng lẽ Gia Đô Đế Quốc là người mù hay sao? Trước đây chúng ta đều là quân nhân của Gia Đô Đế Quốc, tính chất của quân đội thì chúng ta hẳn là đều đã hiểu rõ rồi!

Tác Phổ lên tiếng:

- Theo ta thấy, đánh rần bầy tặc, không nhất thiết phải toàn diệt!

Tiêu Hoàng không nói gì, chỉ lẳng lặng nghe, ánh mắt thì nhìn về phía bản đồ toàn cảnh của căn cứ quân sự Vĩnh Ngạn, cùng với các tư liệu khác thu thập được, hiện giờ căn cứ quân sự Vĩnh Ngạn chỉ có hai ngàn người canh giữ.

Có thể nói, nếu chỉ có hai ngàn người, như vậy bất kể là lực lượng không quân hay lục quân của Tập đoàn Thợ Săn đều chiếm ưu thế tuyệt đối, về phần diệt đoàn, nhất thời vui sướng, nhưng đối với toàn cục cũng không có chút lợi ích nào, ngược lại còn đẩy Tiêu Hoàng vào trong vô số phiền toái.

645. Chương 645: Can Thiệp (2)

Trải qua tỉ mỉ suy tư và đánh giá, nửa giờ trôi qua, Tiêu Hoàng cuối cùng mới lên tiếng, tiến hành tổng thể tấn công nhằm vào căn cứ quân sự Vĩnh Ngạn, nhằm vào một loạt căn cứ của Hộ vệ quân Vĩnh Ngạn, mục đích chưa tới mức trăm thảo trừ căn, nhưng cũng không sai biệt lắm.

Một lần tấn công, tranh thủ vĩnh viễn diệt trừ tất cả hậu hoạn trên Vĩnh Ngạn Tinh, hoàn toàn nắm Vĩnh Ngạn Tinh vào trong tay Tiêu Hoàng.

- Tóm lại, mọi người có thể tính toán thời gian, thời điểm tấn công tiến hành sau 24h đêm, nói cách khác, là sau 11 giờ tối tại căn cứ quân sự Vĩnh Ngạn, hiện tại đều tự đi chuẩn bị đi, mười mấy giờ sau xuất phát.

Tiêu Hoàng ra lệnh.

Vài phút sau, sau khi mọi người chậm rãi đi ra khỏi phòng tác chiến, thành viên Thích Khách Minh cũng lần đầu tiên thay màu xám chiến bào, mục đích chủ yếu chính là để ngụy trang, không đến mức bị liếc mắt một cái đã nhận ra, hơn nữa mặc đồ màu trắng để hành động vào ban đêm thì rất dễ bại lộ.

Về phần thành viên Đoàn tinh anh Thợ Săn thì đều mặc khinh giáp mỏng như cánh ve hoàn toàn được chế tạo từ hợp kim Vi Mê, dù sao đại bộ phận thành viên Đoàn tinh anh Thợ Săn đều là Ngự Sư cấp bốn trở lên, chiến giáp nhình Lược Đoạt Giả không có trợ giúp lớn đối với bọn họ, như thế thì lựa chọn trang bị nhẹ nhàng còn hơn.

Đồng thời những người này cũng sửa sang lại Chiến Văn, Khí Văn sau đó lẳng yên không một tiếng động tiến vào trong Ma Văn mấy bay vận tải của Tập đoàn Thợ Săn, đi tới địa điểm đã chọn trước, đó chính là Lam Hồ Thành.

Sau đó lại từ Lam Hồ Thành âm thầm tiến vào khu vực cây cối gần căn cứ quân sự Vĩnh Ngạn, sẵn sàng đợi mệnh lệnh.

Về phần Căn cứ trong lòng đất số 1 tại bắc bán cầu thì cũng được Tác Phổ chỉ huy, vội vã chuẩn bị, hiện tại Tác Phổ có tổng cộng 500 phi công có thể chiến đấu được, trong đó có 100 người là do một tay Tác Phổ mang tới, cũng sắp xếp vào trong đội ngũ, gần như đều là vương bài phi công thân kinh bách chiến.

Hiện giờ bọn họ lại được trang bị Ngân Diệu nhình chiến đấu cơ khá tiên tiến của Tập đoàn Thiên Xà.

Tác Phổ vẫn còn 600 phi công đang được đặc huấn. Tuy nhiên, Tác Phổ yêu cầu rất nghiêm khắc, những người này mà chưa đạt đủ tiêu chuẩn thì sẽ không được tham dự vào chiến đấu.

Giờ phút này, Căn cứ trong lòng đất số 1 đã bắt đầu vô cùng bận rộn, điểm chủ yếu là tấn công đường hàng không, ra sức thăm dò, đi vòng qua các khu vực mẫn cảm, tìm kiếm tuyến đường rút quân nữa.

Trong phòng xuất phát chiến đấu cơ, từng chiếc Ma Văn chiến đấu cơ đã được lắp vào trên giá phóng. Nhân viên công tác đang trang bị Ma văn phi đạn vào trong chiến đấu cơ.

Mà bên trong Căn cứ trong lòng đất số 2, Liệt Nông ít nhiều cũng có chút khó chịu, nguyên nhân chủ yếu là ở chỗ hành động lần này dường như từ đầu đến cuối hẳn chẳng phải làm gì cả, chỉ phải phái ra 2000 binh sĩ, tiến hành cái gọi là kiểm chế.

Tuy nhiên, đối với phân phó của Tiêu Hoàng, cho dù Liệt Nông cũng khó phản bác được, hẳn chỉ đành tùy tiện lựa chọn 2000 binh sĩ coi như thuận mắt, thay thường phục, sẵn sàng chuẩn bị đi làm “người thừa”.

Cứ như vậy ước chừng mười mấy giờ trôi qua, quá trình điều động quân sự phi thường có trật tự, toàn bộ Tập đoàn Thợ Săn đã hoàn toàn chuẩn bị xong, mỗi người đều có vị trí và nhiệm vụ riêng, tất cả đều thuận lợi, điều này cũng không có gì là kỳ quái, hiện giờ bằng vào thực lực của Tập đoàn Thợ Săn, thì việc âm thầm điều động mấy ngàn người vẫn là chuyện nhỏ.

Đi theo Thích Khách Minh cùng Đoàn tinh anh Thợ Săn thì tất nhiên là còn có Tiêu Hoàng, hẳn vẫn mặc một bộ quần áo màu xám, đeo đôi kính nhỏ, lúc này hẳn đang ở trong một rừng cây, tiếp tục điều động mọi mặt chuẩn bị chiến đấu.

Ví dụ như hoàn toàn bí mật khống chế Tháp phóng tín hiệu dân dụng của Lam Hồ Thành, cùng với Ma Văn Tháp phóng tín hiệu quanh thành thị, mục đích rất rõ ràng, đó chính là phong tỏa tin tức từ trong đó.

Về phần ba cái Tháp phóng tín hiệu quân dụng trong căn cứ quân sự Vĩnh Ngạn thì sẽ rất nhanh không còn tồn tại nữa.

Đảo mất, thời gian đã tới ban đêm, trên không trung căn cứ quân sự Vĩnh Ngạn đã trở nên một mảnh đen tối, tầng mây rất dày đã hoàn toàn che phủ ánh sao, thời tiết nóng bức, hơi có chút khó chịu.

Binh sĩ trong căn cứ quân sự Vĩnh Ngạn vẫn không chút để ý mà tuần tra chung quanh, về mặt không có chút cảnh giác nào, điều này cũng không có gì đáng trách cả, tuy rằng Vĩnh Ngạn Tinh ít nhiều cũng xem như được bố trí trọng binh canh gác, nhưng rốt cuộc thì vẫn nằm trong một khu vực vô cùng an toàn.

Một mặt thì tiếp cận Thánh Đàn, bên kia chính là lãnh thổ rộng lớn của Gia Đô Đế Quốc, hai bên khác là Tân Cách Công Quốc và Phục Thản Đế Quốc, đều là minh hữu, trên cơ bản thì từ khi căn cứ quân sự này được thành lập tới nay, vẫn chưa từng gặp phải một lần tấn công nào, những quân nhân này cũng như vậy, gần như chưa từng đánh qua bất kỳ trận chiến nào, trên cơ bản không khác nào nằm trong chăn ấm đệm êm, lại còn được hưởng thụ tiếp viện cao cấp từ Gia Đô Đế Quốc nữa.

Cùng lúc đó, Ba La ở trong phòng chỉ huy vừa mới gửi một tin tức cho Vận Trung, báo cáo một chút kết quả sau khi Hộ vệ quân Vĩnh Ngạn triển khai hạn chế nhằm vào Tập đoàn Thợ Săn, sau đó hẳn vẫn ngồi trong văn phòng, thần sắc đặc ý, lẳng lặng chờ đợi.

Theo Ba La thấy, từ khi một loạt kế hoạch diễn tập của hắn bắt đầu được tiến hành, Tập đoàn Thợ Săn chắc chắn sẽ không chống đỡ được, hiện tại Ba La cũng đang chờ đợi cái tên gọi là Hồng Lượng kia tới giao thiệp.

Từ góc độ bình thường mà nói thì đây là điều chắc chắn sẽ xảy ra, thậm chí trong đầu Ba La đã có thể tưởng tượng ra, tên Hồng Lượng cao ngạo kia sẽ mang bộ mặt lo lắng, thậm chí còn dùng giọng điệu khẩn cầu, xin Ba La mở ra một thông đạo tại khu vực diễn tập, để ấy bay vận tải của Tập đoàn Thợ Săn thông qua.

Mà trên trường kỷ trước mặt Ba La có ba người đang ngồi, hai gã sĩ quan phụ tá cùng một gã Tham mưu trưởng, trên cơ bản đều được bổ nhiệm lại một lần nữa, đều là thủ hạ tâm phúc của hắn.

- Không thể tưởng được, tên Hồng Lượng của Tập đoàn Thợ Săn kia vậy mà lại có thể kiên nhẫn tới tận lúc này, vẫn chưa có một chút động tĩnh gì!

Ngồi trong văn phòng, một gã sĩ quan phụ tá tên là Đường Lực thoải mái nói.

- Kiên nhẫn thì có ích lợi gì? Hiện tại ta phỏng chừng tên Hồng Lượng kia chính là đang cố chống đỡ, tuy nhiên, đây chỉ là mả thôi phí công, cho dù Tập đoàn Thợ Săn kia có thể chống đỡ một ngày, hai ngày, thì có ích gì? Chúng ta hoàn toàn có thể diễn tập nửa năm, một năm, xem đến lúc đó Tập đoàn Thợ Săn sẽ chống đỡ như thế nào!

Sĩ quan phụ tá Ngải Ba ở một bên nhẹ giọng nói, trên mặt hiện lên vẻ khinh thường.

Không hề nghi ngờ, vào thời đại này, cho dù Tập đoàn Thợ Săn có năng lực khổng lồ thì như thế nào? Xét đến cùng, chỉ có sức chiến đấu mới là trọng yếu nhất, bất kể lúc nào thì cũng vậy.

- Nửa năm, không cần thiết, chỉ cần bảy ngày, các đại lý của Tập đoàn Thợ Săn phân bố trên Vĩnh Ngạn Tinh sẽ phải giảm sản lượng do không có đủ nguyên vật liệu, mà những thứ sản xuất ra thì cũng sẽ không thể vận chuyển ra ngoài, không thể tiêu thụ được, khiến cho Tập đoàn Thợ Săn lâm vào trạng thái tê liệt toàn diện, nửa tháng sau sẽ bắt đầu suy yếu. Đến lúc đó chúng ta có thể công khai trực tiếp loại bỏ Tập đoàn Thợ Săn.

Khóe miệng Ba La hơi cong lên, nhẹ giọng nói.

- Vẫn là Ba La Tướng quân phân tích có lý, phỏng chừng chỉ cần sau một giờ nữa, đợi cho thời gian tiến vào giữa trưa tại Uyển Vị Thành, thì tên Hồng Lượng kia sẽ không chống đỡ nổi nữa, tiến đến cầu xin ngài. Hiện tại tám phần là hắn đã sút đầu mả trán, có lẽ sẽ chọn phương pháp dùng tiền trả quân phí, cầu xin ngài mở một mặt lưới, nhưng hy vọng Ba La Tướng quân phải chống lại được sự hấp dẫn của tiền tài a!

Tham mưu trưởng Kim Hải Ứng nhẹ giọng nói từng câu một.

- Mở một mặt lưới ư? Đây là điều không có khả năng, muốn trách thì chỉ có thể trách hắn xui xẻo, nếu chỉ là vì đắc tội Tập đoàn Văn Sâm, có lẽ ta sẽ còn xem xét một chút, nhưng Hắc Trạch Sâm đại nhân nhìn hắn không vừa mắt, thì có cả Thiên Vương lão tử cũng không cứu được hắn, chỉ có một con đường là hủy diệt mà thôi!

Ba La bày ra một bộ dáng lực bất tòng tâm, chỉ là trên mặt vẫn mang vẻ vui sướng khi người khác gặp họa.

Tuy nhiên, đúng lúc này, Ma Văn thời gian bên cạnh Ba La vừa lúc chỉ tới 11h đêm!

Gần như ngay khi Ma Văn thời gian hoàn toàn biến thành màu xám đậm, một tiếng cảnh báo không kích chói tai đã lập tức vang vọng khắp toàn bộ căn cứ quân sự Vĩnh Ngạn!

Nghe được tiếng cảnh báo như thế, Ba La vốn có vẻ mặt lạnh nhạt kèm thêm thoải mái, nhưng lại lập tức biến sắc, trong mắt hiện lên không phải là cảnh giác, mà là kinh ngạc.

Nên biết rằng căn cứ quân sự Vĩnh Ngạn này chính là ở trong một khu vực cực kỳ an toàn, đồng thời đây lại là cảnh báo không kích, trong khi không kích dường như chỉ có những quân chính quy kia thì mới có thể có được, nhìn chung trên toàn bộ Vĩnh Ngạn Tinh, thì quân đội cũng chỉ là Hộ vệ quân Vĩnh Ngạn, hơn nữa nhìn ra bốn phía thì đều là đồng đội cả, làm sao lại bị không kích được?

Gần như trước tiên, toàn bộ mọi người trong phòng chỉ huy đều sững người, bất kể bọn họ nghĩ như thế nào cũng không ra, cảnh báo không kích rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra? Phản ứng đầu tiên đó là, có phải cảnh báo Ma Văn khí bị hỏng rồi hay không!

Mặc dù có chút kinh ngạc, nhưng lúc này Ba La vẫn là không dám có chút chậm trễ, rất nhanh thông qua Ma Văn thông tin lớn tiếng hỏi:

- Cảnh báo này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

- Báo cáo Tướng quân, tình huống khẩn cấp, cách chúng ta mười mấy cây số bỗng xuất hiện 100 chiếc Ma Văn chiến đấu cơ có ngoại hình kỳ lạ, đang nhanh chóng lao về phía chúng ta, tốc độ rất cao!

Trong Ma Văn thông tin truyền đến một thanh âm cực kỳ lo lắng và khiếp sợ.

Theo lời này truyền vào trong phòng chỉ huy, toàn bộ phòng chỉ huy đã không còn không khí thoải mái như trước nữa, tất cả đều khiếp sợ, bọn họ nằm mơ cũng không nghĩ tới, còn chưa thấy Hồng Lượng đến cầu xin tha thứ, mà lại đã có 100 chiếc Ma Văn chiến đấu cơ không biết từ đâu ra tới không kích.

- Hồn trưởng, chẳng lẽ dụng cụ phân hình phòng không của chúng ta đều là rác rưởi hay sao? Tại sao đến tận lúc này mới phát ra cảnh báo?

Ba La sắc mặt xanh mét, lớn tiếng hỏi.

- Tướng quân tha tội, trải qua bước đầu phán đoán, những chiến đấu cơ nặc danh này được dùng một loại kết cấu đặc thù, có thể giảm trên diện rộng sự phân hình của Ma Văn trình trắc, cộng thêm nữa là rất có thể bọn họ đã dùng phương thức phi hành ở độ cao siêu thấp!

Trong Ma Văn thông tin lại truyền đến thanh âm như vậy.

- Đừng nhiều lời, ra lệnh cho các Ma Văn chiến đấu cơ của ta ngay tức khắc xuất phát, tiến hành...

Oanh, oanh, oanh, oanh...

Không đợi Ba La nói hết lời, tiếng nổ mạnh liên tiếp đã truyền đến, ánh lửa lập lòe cũng hất vào cửa sổ phòng chỉ huy.

Ngay sau đó, Ma Văn thông tin của Ba La liền hoàn toàn gián đoạn liên lạc, theo cửa sổ nhìn lại, ba tòa Tháp phóng tín hiệu trong căn cứ quân sự Vĩnh Ngạn đã trực tiếp bị san phẳng.

- Sao... sao có thể như vậy được?

Nhìn thấy cảnh tượng như thế, Tham mưu trưởng Kim Hải Ứng không kìm được thốt lên, trong mắt tràn ngập vẻ khiếp sợ, chỉ riêng từ vòng tấn công thứ nhất này, Kim Hải Ứng đã hoàn toàn có thể nhìn ra được, địch quân không kích là có mục đích, có tổ chức.

646. Chương 646: Can Thiệp (3)

Ba La ngồi trước bàn giấy, nhìn ra cuộc tập kích bất ngờ ngoài cửa sổ, sắc mặt không kềm được trở nên tái nhợt, hẳn nằm mơ cũng không nghĩ tới, căn cứ quân sự Vĩnh Ngạn lại gặp phải tập kích, hơn nữa thật sự quá mức đột nhiên.

Đồng thời trong đầu Ba La cũng bắt đầu ít nhiều có chút phát mộng, trên mặt đã hiện lên vẻ vô cùng hoảng sợ.

Tuy nhiên, dù vậy, thân là Tướng quân, Ba La vẫn rất nhanh chóng phản ứng lại, chuyển hệ thống thông tin sang hệ thống thông tin dân dụng của Lam Hồ Thành.

Kết quả lại kinh hãi phát hiện ra, hệ thống thông tin của Lam Hồ Thành đã hoàn toàn bị chặn lại, ngay cả tư nhân, dân dụng cũng vậy.

Nói đúng ra, chặn lại tín hiệu trong Lam Hồ Thành cũng không phải là theo dây số, mà là theo khu vực.

Có phát hiện như vậy, hai mắt Ba La đã mở lớn, khuôn mặt tái nhợt, bộ dáng vô cùng hoảng sợ.

Giờ này khắc này Ba La dường như đã cảm nhận được, trong nháy mắt Căn cứ quân sự Vĩnh Ngạn đã hoàn toàn bị ngăn cách, tất cả tin tức đều không thể gửi đi được.

Oanh, oanh. Oanh, oanh...

Ngắn ngủn vài giây trôi qua, 80 chiếc Ma Văn chiến đấu cơ lượt thứ hai lại một lần nữa xẹt qua đỉnh đầu của căn cứ quân sự Vĩnh Ngạn. Lần này mục tiêu oanh tạc là Ma Văn sân bay và công sự phòng ngự, một số thông đạo, tường vây phòng hộ chủ yếu, thì đã hoàn toàn bị oanh tạc, điểm đạn rơi chuẩn tận từng centimet.

Thân là Tướng quân, Ba La nhìn thấy một màn như vậy, cả người lập tức hóa đá ngay tại chỗ, hẳn tự nhiên có thể nhìn ra được, Ma Văn chiến đấu cơ có tính năng tốt như thế, cao siêu như thế, có thực lực làm cho người ta phải lú lẫm, làm sao có thể là mặt hàng phổ thông bình thường được.

Thậm chí độ mạnh yếu, tốc độ và trình độ tinh chuẩn của loại tấn công này còn cao hơn phi công Vĩnh Ngạn không chỉ một cấp bậc.

- Rốt cuộc là ai? Đây rốt cuộc là chuyện gì?

Ba La không kiềm được thốt lên.

Các sĩ quan khác trong phòng chỉ huy thì đã sắc mặt tái nhợt, ánh mắt tràn ngập vẻ sợ hãi, tất cả đến quá đột nhiên, hơn nữa làm cho người ta có cảm giác lai giả bất thiện.

Gần như chỉ trôi qua một phút đồng hồ ngắn ngủn bầu trời, căn cứ quân sự Vĩnh Ngạn liền lại lần nữa khôi phục về yên tĩnh, ngoài các đốm lửa đang cháy ra, dường như cái gì cũng chưa từng phát sinh tại đây vậy, hơn nữa đối phương cũng không tiến hành oanh tạc lần thứ hai.

Ngoài cửa sổ chỉ có tiếng kêu rên của binh sĩ, hoặc là tiếng chỉ huy cứu người cứu hoả, trong nháy mắt mọi thứ đã loạn thành một mớ bòng bong, hàng năm an nhàn đóng quân, những binh sĩ này dường như đã quên việc cần làm khi đối phó với không kích rồi.

Ba La đứng trong phòng chỉ huy lại càng chân tay luống cuống, hệ thống chỉ huy lúc này đã hoàn toàn lâm vào tê liệt.

Ầm!

Ngay khi Ba La cùng với các sĩ quan khác đang hoảng sợ, cửa phòng chỉ huy đã bị mở ra, ngoài cửa đang đứng một binh sĩ đầu đầy là mồ hôi, thở hổn hển, hiển nhiên là một đường chạy như điên mà đến, ánh mắt tràn ngập lo lắng và hoảng sợ.

- Báo... báo cáo Tướng quân, ở phía nam căn cứ quân sự Vĩnh Ngạn, phát hiện 2000 người mặt thường phục, thân phận không rõ, có mang theo vũ khí, dường như lúc nào cũng sẵn sàng phát động tấn công tới chúng ta.

Binh sĩ chưa kịp thở, đã vội vàng báo cáo cho Ba La.

Nghe thấy báo cáo này không chút nào khoa trương mà nói, trên mặt Ba La lập tức hiện lên vẻ kinh hãi và nghiêm trọng, điều này có ý nghĩa gì, không cần nói cũng biết, đó chính là có người muốn xử lý căn cứ quân sự Vĩnh Ngạn, nhưng Ba La có nghĩ rách đầu cũng không đoán được rốt cuộc là ai lại có lá gan lớn như vậy, hơn nữa còn có thực lực lớn như vậy?

Nên biết rằng Ma Văn chiến đấu cơ vừa rồi tập kích căn cứ quân sự Vĩnh Ngạn thì cũng không phải cường hãn một cách bình thường, đây căn bản không phải là một tập đoàn có thể có được.

Chẳng lẽ là Tập đoàn Thợ Săn? Điều đó không có khả năng!

Ba La không kiềm được thốt lên, tuy nhiên, hẳn vẫn nhanh chóng làm cho bản thân bình tĩnh lại, phân phó:

- Ra lệnh cho các binh sĩ của ta, di chuyển tới phía nam căn cứ quân sự, nắm chặt thời gian bố trí phòng ngự, không được chủ động xuất kích!

- Mệnh lệnh? Tướng quân, hiện tại chúng ta dường như không có hệ thống thông tin, làm như thế nào phát ra mệnh lệnh được?

Binh sĩ hơi có chút kinh ngạc hỏi.

- Đần độn! Chẳng lẽ ngươi không biết có một loại đồ vật tên là đạn tín hiệu hay sao?

Ba La trách cứ, có thể nói hiện tại trong lòng Ba La đang cực kỳ rung động, đồng thời tâm tình đã khó chịu tới mức cực điểm, cũng giống như đi trên đường cái, bỗng nhiên có một cục gạch từ đâu bay đến đập vào mặt mình vậy.

- Đã hiểu, Tướng quân.

Binh sĩ thấy Ba La sắc mặt xanh mét, cũng không dám hỏi nhiều, trực tiếp đi ra ngoài.

Giờ phút này Tiêu Hoằng đang ở trên một sườn núi phía bắc căn cứ quân sự Vĩnh Ngạn, trong tay cầm Ma Văn kính viễn vọng nhìn ban đêm, vẻ mặt lạnh nhạt, quan sát nhất cử nhất động của căn cứ quân sự Vĩnh Ngạn.

Thấy phía nam của căn cứ quân sự Vĩnh Ngạn có một đạn tín hiệu màu đỏ đột nhiên được bắt lên trời, sau đó nổ tung, khóe miệng Tiêu Hoằng hơi cong lên, lộ ra một nụ cười lạnh, tất cả đều nằm trong kế hoạch của Tiêu Hoằng mà thôi.

- Đi thôi, chúng ta hiện tại phải đi giao thiệp với Ba La một phen, phỏng chừng trước đó tên kia đã sớm chờ ta tới giao thiệp rồi!

Tiêu Hoằng buông Ma Văn kính viễn vọng xuống, hơi sửa sang lại bộ y phục một chút, búng một con sâu trên vai đi, lên tiếng.

Sau khi Tiêu Hoằng ra lệnh, các thành viên Thích Khách Minh và Đoàn tinh anh Thợ Săn đều đội lên mặt nạ Khô Lâu Đầu, nhìn qua tràn ngập một cổ cảm giác âm trầm, đồng thời đội mũ liên áo màu xám lên, trông không khác gì một đám Tử Thần cả.

Sau đó bọn họ liền hộ vệ Tiêu Hoằng, chậm rãi đi về phía căn cứ quân sự Vĩnh Ngạn.

Không có xung phong, không có hô hào, làm cho người ta có cảm giác giống như một đoàn người đang yên lặng đi về phía trước, giống như một con rồng âm thầm trong đêm tối.

Mãi cho tới khi đến gần căn cứ quân sự Vĩnh Ngạn, tất cả thành viên Thích Khách Minh và Đoàn tinh anh Thợ Săn mới đều khởi động Chiến Văn và Văn Khí.

- Này, các người là ai?

Gần như ngay khi đám người Tiêu Hoằng vừa mới bước vào trong tuyến cảnh giới, binh sĩ đứng trên trạm canh gác bỗng nhiên lớn tiếng hỏi.

Vù... phốc!

Ngay sau đó, tên mập trắng đã lấy ra Ma Văn nổ, trực tiếp bắn ra một mũi tên, mặt không đổi sắc, vô cùng chuẩn xác đâm vào yết hầu của tên lính gác, bắn chết ngay tại chỗ, đây là câu trả lời của Tiêu Hoằng.

Hơi liếc mắt một cái, nhìn lính gác không còn chút sinh cơ trên trạm canh, Tiêu Hoằng khẽ nâng chiếc kính mắt, sau đó vô cùng nhẹ nhàng nhảy qua tường vây, không nhanh không chậm, mang theo thành viên Thích Khách Minh bước vào trong căn cứ quân sự Vĩnh Ngạn.

Bọn họ làm cho người ta có cảm giác rõ ràng nhất là, đây căn bản không giống như đang xung phong liều chết vào trận địa địch nhân, mà ngược lại còn giống đoàn du lịch ngắm cảnh hơn.

Tuy rằng hầu hết binh sĩ đều đã đi về phía nam căn cứ quân sự để tiếp viện, nhưng điều này cũng không có nghĩa là phía bắc không có một bóng người, cảnh tượng một gã lính gác bị bắn chết tự nhiên bị các binh sĩ Vĩnh Ngạn khác phát hiện ra, ngay khi đám người Tiêu Hoằng vừa mới bước vào căn cứ quân sự Vĩnh Ngạn thì đã có bảy, tám gã binh sĩ Vĩnh Ngạn đã từ trong các trạm gác lao vọt ra.

Chỉ có điều, ngay trong nháy mắt khi bọn họ vừa mới thò đầu ra, trong đám người Tiêu Hoằng cũng đã có bảy, tám mũi tên được bắn ra, vô cùng chuẩn xác cắm vào yết hầu của bảy, tám gã binh sĩ Vĩnh Ngạn này, bọn chúng liền đồng loạt không một tiếng động ngã trên mặt đất.

Trái lại Tiêu Hoằng vẫn mang thần sắc bình thản, cầm theo cây gậy nhỏ, trên miệng ngâm điệu xì gà thô to, trong màn đêm u ám thì chỉ có thể nhìn thấy một vài tia lửa nhỏ phát ra, vô cùng nhàn nhã.

Điều này trong hành động quân sự thì quả thực chính là điều tối kỵ, vô cùng dễ bại lộ mục tiêu, nhưng giờ khắc này, Tiêu Hoằng lại không có chút lo lắng nào, nguyên nhân rất đơn giản, đi bên cạnh Tiêu Hoằng có gần 2000 người, bằng vào thực lực cường hãn, hoàn toàn đủ để giết đi giết lại toàn bộ Hộ vệ quân Vĩnh Ngạn vài lần, chẳng lẽ còn phải sợ vài tên lính tôm tước của này hay sao?

Nhất là ở phía trước, có 10 tên Đại Ngự Sư đang mở đường, nếu còn bày ra một bộ dáng cảnh giác thì mới gọi là đáng chê cười.

Gần như cứ vậy, đám người Tiêu Hoằng một đường đi tới, trong lúc đi hề gặp phải binh sĩ Vĩnh Ngạn thì đều giết chết, giết tới mức cho dù có binh sĩ Vĩnh Ngạn phát hiện ra thì cũng đành giả bộ như không nhìn thấy, run rẩy trốn trong góc, trong mắt tràn ngập vẻ hoảng sợ.

Bọn họ không biết những người này rốt cuộc là quân đội nào, nhưng chỉ biết hề xuất hiện, bị phát hiện, thì chắc chắn sẽ chết, gần như không thể trốn thoát nổi.

Ước chừng trải qua nửa tiếng bước đi, dựa theo bản đồ của căn cứ quân sự Vĩnh Ngạn, Tiêu Hoằng liền chậm rãi đi tới trước mặt tòa nhà tổng chỉ huy của căn cứ quân sự Vĩnh Ngạn.

Nơi này có thể nói là trung tâm của căn cứ quân sự Vĩnh Ngạn.

Đồng thời lúc này, trước mặt Tiêu Hoằng cũng có hơn hai mươi binh sĩ Vĩnh Ngạn, đang nơm nớp lo sợ nhìn đám người Tiêu Hoằng, tay nắm vũ khí đã trở nên run rẩy, trong mắt tràn ngập vẻ hoảng sợ, nhiệm vụ của bọn họ chính là bảo hộ an toàn cho bộ chỉ huy, nhưng trước mắt, ngay cả bọn họ cũng không tin mình có thể làm được tác dụng gì, phỏng chừng tác dụng duy nhất chính là làm cho địch nhân lãng phí mấy mũi tên mà thôi.

Trong miệng Tiêu Hoằng vẫn đang ngâm điệu xì gà thô to kia, hơi ngẩng đầu, nhìn hơn hai mươi binh sĩ Vĩnh Ngạn trước mắt một cái, hơi vươn tay, chỉ về phía bọn họ, sau đó ngón tay nhẹ nhàng chỉ ra bên cạnh, ý tứ đã rất rõ ràng, tránh ra thì không chết.

Nhưng mà chức trách của những binh sĩ Vĩnh Ngạn này lại là bảo hộ an toàn của Bộ tổng chỉ huy, không tiếc tất cả cũng phải hoàn thành nhiệm vụ, làm sao có thể dễ dàng rút đi như vậy được.

Chỉ có điều, ngay khi những người này đang do dự, Dương Khải cùng vài tên Đại Ngự Sư đã cùng lúc phát động tấn công, nhanh như tia chớp trong đêm.

Ngay sau đó, hơn hai mươi binh sĩ Vĩnh Ngạn chặn đường kia đã cùng lúc ngã xuống dưới chân đám người Dương Khải, binh sĩ cấp bậc Ngự Giả ở trước mặt Đại Ngự Sư thì trên cơ bản chính là như vậy, gần như không có chút lực trả đòn nào.

Đối với điều này, ánh mắt Tiêu Hoằng không có bất kỳ khác thường nào, chậm rãi bước vào trong tòa nhà chỉ huy.

Trong phòng chỉ huy, Ba La và những người khác tự nhiên có thể nhìn thấy một màn dưới lầu này, sắc mặt lập tức tái nhợt, trên trán đã toát ra một tầng mồ hôi lạnh, hần tự nhiên hiểu được một màn như vậy rốt cuộc đại biểu cho cái gì, dương đông kích tây, căn cứ quân sự Vĩnh Ngạn đã hoàn toàn rơi vào tay giặc, gần như không có chút khả năng phản kháng nào.

Càng chết người hơn là, gần như ngay khi hơn hai mươi binh sĩ Vĩnh Ngạn kia ngã xuống đất, thành viên Thích Khách Minh đã nhanh chóng tản ra, trực tiếp bao phủ kín tòa nhà chỉ huy này.

647. Chương 647: Can Thiệp (4)
648. Chương 648: Can Thiệp (5)
649. Chương 649: Kinh Động!
650. Chương 650: Mạn Kiều Đáng Thương! (thượng)
651. Chương 651: Mạn Kiều Đáng Thương! (hạ)
652. Chương 652: Năm Giữ Quyền Lực!
653. Chương 653: Bất Ngờ
654. Chương 654: Đãi Ngộ Như Con Ruột!
655. Chương 655: Rêu Rao Khắp Nơi
656. Chương 656: Oanh Oanh Liệt Liệt
657. Chương 657: Bao Vây Tiểu Trừ (thượng)
658. Chương 658: Bao Vây Tiểu Trừ (hạ)
659. Chương 659: Bi Thương Của Lạc Đan Luân!
660. Chương 660: Tình Thế Trở Nên Gay Gắt!
661. Chương 661: Một Tia Dương Quang
662. Chương 662: Lễ Vật Nhỏ Của Ni Lạc!
663. Chương 663: Xem Ai Ác Hơn!
664. Chương 664: Ân Lạc Như Thần!
665. Chương 665: Khiêu Chiến!
666. Chương 666: Kéo Xuống Thần Đàn! (thượng)
667. Chương 667: Kéo Xuống Thần Đàn (trung)

Bởi vì Nhâm Quang Nhất đã điều động toàn lực, bởi vậy lần này hỏa cầu phun trào còn mãnh liệt hơn nhiều so với lúc trước!

Những người đang quan sát chiến trường lập tức sợ hết hồn, đòn tấn công như thế, nếu oanh kích trên thân người, thì tuyệt đối là chết không toàn thây.

Chỉ sau vài giây ngắn ngủi trôi qua, Ma Văn tám bia cũng lại lần nữa đưa ra số liệu tương ứng: uy lực 19900 điểm, tần suất bắn liên tục là 180 lần mỗi giây.

Nhìn thấy số liệu như thế, không chút nào khoa trương mà nói, tuy rằng mọi người đã từng thấy qua rồi, vừa rồi Nhâm Quang Nhất biểu diễn kỹ năng này, nhưng lại không thể tưởng tượng được, nói lại còn có đề cao lên đến mức này.

Trong lúc nhất thời, mọi người lại lần nữa kinh hãi, tuy nhiên, bởi vì biểu diễn khi trước của Thủy Vực Chiến Văn, nên mọi người đối với Thủy Vực Chiến Văn của Tiêu Hoảng cũng không dám có quá nhiều khinh thường, ngay sau đó, mọi người đều hướng ánh mắt về phía Bội Gia.

Giờ phút này, trong lòng Bội Gia có thể nói phức tạp đến mức cực điểm, có thể nói, trong lòng có hưng phấn, cũng có rung động, ngay cả chính hắn cũng không thể tin được, Chiến Văn trong tay lại có thể sánh ngang cùng Ân Lạc, thậm chí còn có xu thế lớn là vượt qua nữa.

Tuy nhiên, bất kể nói như thế nào, bởi vì lần đả kích kinh điển đầu tiên, đã khiến cho Bội Gia có đủ tự tin với Thủy Vực Chiến Văn, hắn hơi nhìn Ma Văn tấm bia trước mặt Nhâm Quang Nhất một cái, về bất an trên mặt Bội Gia đã rút đi, lại biến thành một luồng khí tức lạnh lẽ.

Sau đó hắn khẽ nâng hai bàn tay, chỉ trong chớp mắt, làn nước yên tĩnh bốn phía Bội Gia lập tức trở nên quay cuồng, giống như hải dương mênh mông, lập tức có thể che phủ cả trời cao, biến thành một cơn lốc đang rít gào trên biển! Làn nước gợn này cũng từ màu lam nhạt biến thành mà lam đậm, sau đó trong làn nước gợn này có một số cá kiếm do khối băng ngưng kết thành, bắt đầu nhảy từ trong nước ra, lao thẳng tới Ma Văn tấm bia.

Ngay sau đó, có vô số tiếng khối băng vỡ nát vang lên không dứt bên tai.

Cũng chỉ sau vài giây ngắn ngủn, Ma Văn tấm bia lại lần nữa đưa ra số liệu: Sát thương thành chùm, lực công kích là 20000 điểm! Tần suất mỗi giây 180 lần.

Sau khi số liệu này được hiện ra, không chút nào khoa trương mà nói, toàn bộ Phòng đấu giá to như vậy lập tức cùng lúc vang lên âm thanh mọi người hít một hơi khí lạnh.

Giả thiết lần đầu tiên có người cho rằng Tiêu Hoảng đã đặt toàn bộ tinh lực vào lực công kích đơn thể, nên đã cạn kiệt các thủ đoạn công kích khác, thì mới có thể miễn cưỡng ép Ân Lạc một đầu, như vậy thì lần này, không thể nghi ngờ chính là đã vô hình cho những kẻ này một cái tát thật mạnh.

Năng lực sát thương thành chùm, hơn nữa lực công kích vẫn cao hơn Ân Lạc!

Kỳ thật điều này chủ yếu quyết định bởi hai đại Pháp bảo biến thái là kỹ thuật thẩm thấu năng lượng của Tiêu Hoảng, cùng với kỹ thuật văn trong văn.

Đương nhiên, kỹ thuật không thể nghi ngờ cũng chính là một bộ phận tạo thành thực lực, không có gì đáng nói cả.

Ân Lạc vốn đang cố gắng trấn định, nhưng lần này cũng vô cùng giật mình, lần đầu tiên Ân Lạc có một loại cảm giác gặp phải đối thủ!

Điều làm cho Ân Lạc cảm thấy trong lòng lạnh lẽo chính là, trước kia Ân Lạc hắn giống như một thanh đại thiết chùy, đối mặt với các Chế văn sư không biết tự lượng sức mình, hắn chỉ cần trực tiếp đập một chùy là đã đánh nát đối thủ rồi, nhưng hiện tại, hắn có một loại cảm giác, Tiêu Hoảng này lại cứng như tinh thạch vậy, một chùy đập xuống, ngược lại còn làm cho trên thân chùy có thể một vết nứt thật to.

Có cảm giác như vậy làm cho Ân Lạc cực kỳ không cam lòng, cánh tay dài của hắn đã hơi nắm chặt lại, hiện tại Ân Lạc có thể khẳng định, Thủy Vực Chiến Văn kia xuất ra từ Thánh Đàn, Thánh Đàn chắc chắn có người đang hỗ trợ Tập đoàn Thợ Săn.

Ân?

Bỗng nhiên Ân Lạc nghĩ tới một người, nghĩ tới một việc, đó chính là khi Tiêu Hoảng ở Thánh Lôi dùng các Chiến Văn, tất cả đều được sử dụng kỹ thuật Đế Văn sáu hướng.

Mới đầu hắn còn tưởng là do Tát Già chế tạo ra, nhưng sau khi kiểm tra lại nhiều lần, thì thấy cũng không phải, nếu vậy thì còn có ai có thực lực như thế, lại còn có thể ủng hộ Tiêu Hoảng trong thế chân vạc này,

đường như chỉ còn lại có một người, đó chính là bản thân Tiêu Hoàng, bởi vì bản thân mình mới là người đáng tin cậy nhất.

Nghĩ vậy, trong lòng Ân Lạc đột nhiên căng thẳng, nếu dựa theo ý nghĩ này mà suy tính tiếp, Chiến Văn dùng kỹ thuật Đế Văn bảy hướng trước mắt này cũng là do Tiêu Hoàng chế tạo ra, như vậy đã có thể chứng minh được một điều, đó là Tiêu Hoàng đã nắm giữ kỹ thuật Đế Văn bảy hướng rồi.

Nhưng mà Tiêu Hoàng mới chỉ hai mươi mấy tuổi a!

Trên thực tế cho dù là Tát Già tận tay dạy bảo, thì dùng vài năm đã nắm giữ kỹ thuật Đế Văn đến tình trạng này, như vậy thì ngộ tính và chỉ số thông minh cũng đã đủ biến thái rồi.

Càng làm cho Ân Lạc nghi ngờ chính là, Hồng Lượng kia có phải chính là bản thân Tiêu Hoàng hay không!

Đối với những ý tưởng này của Ân Lạc, thì những người ở đây cũng không biết được, cũng không quan tâm, hiện tại bọn họ quan tâm nhất chính là Thủy Vực Chiến Văn kia, cùng với tính năng biến thái kia của nó.

Nếu lần đầu tiên là may mắn, như vậy lần thứ hai, không thể nghi ngờ chính là sự thể hiện của thực lực.

Đang ngồi bên trong, Quách Tương Vô có lực cạnh tranh lớn nhất, lúc này trong lòng đã bắt đầu rộn ràng, thân là đầu sỏ sủng ông đạn được, đối với Chiến Văn, Quách Tương Vô tự nhiên hiểu biết rất nhiều.

Hắn hiểu rất rõ một điều, đó chính là người chế tạo Thủy Vực Chiến Văn thì còn hơn cả Ân Lạc, nguyên nhân đầu tiên chính là, Thủy Vực Chiến Văn rõ ràng là có ý đi theo Hỏa Vực Chiến Văn, nhưng lâm thời lại đổi ý, bởi vì Quách Tương Vô rất rõ ràng, nhiệt độ siêu thấp so với ngọn lửa thì còn đáng sợ hơn, với trình độ tổn thương ngang nhau thì vết thương do giá rét sinh ra còn khó trị liệu hơn so với bỏng rất nhiều.

Đồng thời khi gặp phải nhiệt độ cực nóng, hệ thần kinh sẽ theo bản năng làm ra phản ứng, nhưng dưới tình huống nhiệt độ cực thấp, thần kinh sẽ mất đi tri giác, mất đi tri giác cũng có nghĩa là bị phá hủy hệ thống báo động trước của thân thể con người.

Chỉ riêng từ điểm này, cũng có thể nhìn ra được, người chế tạo Thủy Vực Chiến Văn có tri thức còn rộng hơn, ý tưởng còn sâu hơn so với Ân Lạc rất nhiều.

Hiện tại không thể phủ nhận Quách Tương Vô đã vô cùng muốn biết, người chế tạo Thủy Vực Chiến Văn rốt cuộc là người như thế nào, là Hồng Lượng hay sao? Rất có thể, nhưng mà Hồng Lượng lại có quan hệ gì với Thánh Đoàn đây?

Tất cả đều không ngừng quanh quẩn trong đầu Quách Tương Vô, bản thân Quách Tương Vô cũng đã quyết định, nếu Thủy Vực Chiến Văn bán ra, thì phải trước tiên bắt vào tay, sau đó mới nghĩ tới Hỏa Vực Chiến Văn.

Kỳ thật những người có ý tưởng giống Quách Tương Vô thì cũng không phải ít.

Từ giờ khắc này, phản ứng của mọi người đối với Thủy Vực Chiến Văn đã hiện ra rất rõ ràng, nhân vật ở trên thần đàn là Ân Lạc này đang bị “phạm nhân” Tiêu Hoàng dần dần kéo xuống dưới, dù sao thì chế văn cũng không chỉ khảo nghiệm cấp bậc Ngự lực, còn còn khảo nghiệm kỹ thuật và lượng tri thức, cộng thêm mức độ sinh động của ý tưởng nữa.

Cùng lúc đó, trên Ngộ Giác Tinh, Hắc Trạch Sâm đang nghe Đông Lộ báo cáo, chủ yếu là về nguy cơ thật lớn mà Phạm Cương Tinh đang gặp phải lúc này, đó chính là tất cả lương thực đã hoàn toàn bị phong tỏa!

- Mong Hắc Trạch Sâm sư huynh cứ yên tâm. Ta đã tích cực triệu tập rất nhiều lương lương thực từ các tinh cầu khác của Phục Thần Đế Quốc tới đây, dự tính chỉ cần một ngày nữa thì sẽ tới. Tuy nhiên, Tập đoàn Thợ Săn này thật sự quá khó dây dưa!

Đông Lộ nhíu mày, báo cáo với Hắc Trạch Sâm, trong lòng lại cảm thấy nghiêm trọng.

- Ta đã biết, nhớ kỹ, Phạm Cương Tinh không thể xảy ra nhiều loạn, về phần Tập đoàn Thợ Săn, rất nhanh nó sẽ xong đời!

Hắc Trạch Sâm ánh mắt âm trầm, nhẹ nhàng nói một tiếng, sau đó trực tiếp cắt liên lạc.

Nghĩ đến Tập đoàn Thợ Săn, Hắc Trạch Sâm tự nhiên liền nghĩ tới Ân Lạc đang ở trên Vĩnh Ngạn Tinh, theo như Hắc Trạch Sâm nghĩ, bước đầu tiên của Ân Lạc có lẽ đã xong rồi. Chỉ cần bước đầu tiên thành công, làm cho Tập đoàn Văn Sâm có khả năng sống sót, thì sắp tới Hắc Trạch Sâm sẽ sử dụng các lực lượng khác của Thánh Đoàn, lại lần nữa đem chống đỡ Tập đoàn Văn Sâm lên, sau đó trở nên ngang hàng với Tập đoàn Thợ Săn, tới lúc đó, uy hiếp mà Tập đoàn Thợ Săn mang đến sẽ bị giải trừ toàn bộ.

Không chút tạm dừng, Hắc Trạch Sâm gọi cho Ân Lạc. Nhưng điều khiến cho Hắc Trạch Sâm cảm thấy có chút kinh ngạc chính là, đầu bên kia của Ma Văn thông tin lại không có người nào nhắc máy.

Thấy vậy, ánh mắt Hắc Trạch Sâm hơi giật giật, Ân Lạc đã xuất thủ, theo Hắc Trạch Sâm thấy thì đã rất nắm chắc, căn bản không có khả năng xuất hiện bất ngờ gì, nhưng tại sao lại không có ai nối liên lạc Ma Văn thông tin vậy?

Buông Ma Văn thông tin trong tay ra, Hắc Trạch Sâm liền trực tiếp mở ra tin tức Ma Văn, tùy tiện nói với một Ma Văn đài tin tức. Hiện giờ nơi đó đang chiếu trực tiếp cuộc đấu giá Ân Lạc Chiến Văn.

Tuy nhiên, khi hình ảnh truyền vào vào trong mắt Hắc Trạch Sâm, cặp lông mày của Hắc Trạch Sâm lại đột nhiên nhíu chặt, bởi vì trên đài bán đấu giá cũng không phải là chỉ có Hỏa Vực Chiến Văn của Ân Lạc, mà một bên đài bán đấu giá khác còn có Bội Gia đang khu động Thủy Vực Chiến Văn.

Mà đây vẫn chỉ là bắt đầu, ngay sau đó, ánh mắt hơi âm lãnh của Hắc Trạch Sâm đột nhiên bị kiềm hãm, vẻ kinh ngạc chậm rãi hiện lên.

Bởi vì Hắc Trạch Sâm có thể nhìn thấy rõ ràng, một bên màn hình hiện rõ mười mấy hạng số liệu về Thủy Vực Chiến Văn của Tập đoàn Thợ Săn, tất cả đều ép Hỏa Vực Chiến Văn của Ân Lạc một đầu, trong các hạng mục này thì Thủy Vực Chiến Văn đều hơi cao hơn một chút, tuy rằng không nhiều lắm, nhưng lại dẫn đầu toàn bộ.

- Đây... đây rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?

Hắc Trạch Sâm không kiềm được kinh ngạc thốt lên, lúc trước Hắc Trạch Sâm có thể nói là tràn đầy tin tưởng đối với Ân Lạc, sự thật cũng như vậy, Ân Lạc ở Thánh Đoàn thì gần như đã là một đại biểu Chế văn sư đỉnh cấp về Chiến Văn rồi, đừng nói ở Gia Đô Đế Quốc, cho dù ở Thánh Đoàn thì cũng là người nổi bật, về phương diện chế văn chính là kẻ bất khả chiến bại.

Nhưng lúc này Hắc Trạch Sâm lại nhìn thấy, Hỏa Vực Chiến Văn của Ân Lạc đã rơi vào hạ phong.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, Hắc Trạch Sâm thật sự rất khó có thể tin được chuyện như vậy lại có thể xảy ra.

Đồng thời, trong màn hình lại lần nữa hiện lên hình ảnh Hồng Lượng, vẫn bình thản ngồi tại chỗ, theo thói quen vuốt vuốt cái mũi.

Mà loại bình thản này lại làm cho Hắc Trạch Sâm cảm nhận được vô tận uy hiếp, không nói tới việc Hồng Lượng này rốt cuộc là ai, chỉ riêng loại bình tĩnh này cũng đã chứng minh một điều, Hồng Lượng kia tuyệt đối là một kẻ có lòng dạ thâm sâu, vui buồn không lộ ra mặt, người như thế thường thường chính là kẻ đáng sợ nhất, đây chính là cái gọi là chó cắn người thì không bao giờ để lộ răng nanh!

Nếu đổi làm người bình thường, ép được Ân Lạc một đầu thì khuôn mặt đã sớm hớn hở rồi.

Không kềm được, Hắc Trạch Sâm lần đầu tiên từ lúc chào đời tới nay có một loại cảm giác lạnh buốt, điều này làm cho Hắc Trạch Sâm cực kỳ chán ghét.

Thế cục Phạm Cương Tinh bắt đầu không khống chế được, không thể tưởng được trên Vĩnh Ngạn Tinh thì kế hoạch tiến quân của Hắc Trạch Sâm lại bị Tiêu Hoảng đánh một gậy bắn ngược về.

Càng làm cho trong lòng Hắc Trạch Sâm vô cùng nghi hoặc đó là, người chế tạo Thủy Vực Chiến Văn kia rốt cuộc là ai? Hiển nhiên không phải là Tát Già, bởi vì nếu là Tát Già, vì sao không dùng kỹ thuật Đế Văn tám hướng, như vậy sẽ càng bảo hiểm hơn, mà lại dùng kỹ thuật Đế Văn bảy hướng!

Về phần người tại Thánh Đoàn biết kỹ thuật Đế Văn bảy hướng, không sai biệt lắm đều là người Ngô Giác Tinh, trong suy nghĩ của Hắc Trạch Sâm thì bọn họ không có khả năng có liên hệ với Tập đoàn Thợ Săn được.

668. Chương 668: Kéo Xuống Thần Đàn (hạ)

- Hay là...

Vừa nghĩ, Hắc Trạch Sâm không kềm được hít ngược một hơi khí lạnh, bởi vì hắn nghĩ tới một người, đó chính là Tiêu Hoảng!

Không phải là những người nghiên cứu kỹ thuật Đế Văn lâu năm tại Thánh Đàn, như vậy thì chỉ có một loại khả năng, đó chính là Tiêu Hoảng, bởi vì hắn tìm hiểu từ mọi mặt, thì đã biết được, A Di La từng đưa bí tịch Đế Văn cho Tiêu Hoảng.

Chỉ là điều khiến Hắc Trạch Sâm nằm mơ cũng không nghĩ tới chính là, Tiêu Hoảng lại có thể ở trong khoảng thời gian quá ngắn này đột phá đến bảy loại kỹ thuật Đế Văn, đồng thời trên mặt chế văn lại còn có thể ép được Ân Lạc một đầu, điều này rất khó tin.

Đúng vậy, Tiêu Hoảng không thể chế tạo Chiến Văn cấp bậc Ngự Hồn, đây là ưu thế của Ân Lạc. Nhưng mà trước mắt lại so đấu Chiến Văn của Ngự Sư cấp năm, nói cách khác, ngoài cấp bậc Ngự lực ra, thì kỹ thuật của Tiêu Hoảng còn cao hơn cả Ân Lạc.

Nghĩ tới điều này, trong lòng Hắc Trạch Sâm trở nên lạnh như băng!

Hắc Trạch Sâm cho dù nằm mơ cũng không nghĩ tới, con kiến nhỏ nhoi khi trước vậy mà lại bắt đầu khó đối phó như vậy!

Hơn nữa bởi vì có nguy cơ lương thực trên Phạm Cương Tinh, Hắc Trạch Sâm có thể khẳng định, Hồng Lượng này chính là bản thân Tiêu Hoảng, hoặc chính là con rối của Tiêu Hoảng.

- Chết tiệt!

Hắc Trạch Sâm bỗng nhiên thẹn quá thành giận, không kềm được phát ra thanh âm thất thố này.

Cùng lúc đó, trên đài bán đầu giá, Nhâm Quang Nhất đã đổ đầy mồ hôi, tuy nhiên vẫn nhanh chóng điều động Ngự lực, sau đó hai bàn tay rung lên.

Ngay sau đó, bốn phía thân thể Nhâm Quang Nhất có các ngọn lửa màu đỏ bắt đầu điên cuồng chuyển động, giống như một lốc xoáy hỏa diễm, vài giây sau, đã hình thành một con rồng lửa, há mồm ra, lập tức oanh kích trên Ma Văn tấm bia.

Ầm...

Một tiếng nổ vang lên, Ma Văn tấm bia không kềm được truyền đến chấn động kịch liệt, làm cho người ta có một loại cảm giác lung lay sắp đổ, ánh lửa lại làm ọi người lóa mắt, có thể nói là vô cùng hoa lệ.

Đồng thời Ma Văn tấm bia cũng đã số liệu tương ứng: Lực công kích, uy lực 30022 điểm.

Rống...

Ngay khi số liệu này biểu hiện ra, đã làm ọi người trở nên cực kỳ khiếp sợ, đều không kềm được gào lên, Chiến Văn của Ngự Sư cấp năm lại có lực công kích đột phá 3 vạn. Điều này có ý nghĩa gì, không cần nói cũng biết. Quả thực chính là một thứ đồ biến thái.

Lần này, Thủy Vực Chiến Văn phiên toái lớn rồi.

Rất nhiều người đều cho rằng như vậy, mặc dù khi trước cái gọi là “cho rằng” của bọn họ đều bị Thủy Vực Chiến Văn mạnh mẽ đập tan, nhưng lần này, ý tưởng của bọn họ tuyệt đối là kiên định, Chiến Văn của Ngự Sư cấp năm có lực tấn công đột phá 3 vạn, điều này có nghĩa là, chỉ từ uy lực mà nói, thì đã có thể khiêu chiến với Chiến Văn của Đại Ngự Sư cùng cấp bậc rồi.

Thủy Vực Chiến Văn mà muốn vượt qua, có vẻ như không có khả năng xảy ra!

Ngay cả Quốc vương Khang Du đang ngồi trước màn hình, trên mặt cũng hiện lên vẻ kinh ngạc, hần lần đầu tiên được nhìn thấy, trên thế gian lại có người có thể chế tạo Chiến Văn của Ngự Sư cấp năm tới trình độ như vậy.

Không thể nghi ngờ, trước mắt cái gọi là hội đấu giá, đã biến thành một hội đấu văn rung động lòng người, hơn nữa đã tiến vào giai đoạn gay cấn.

Lúc này, gần như toàn bộ công dân của Gia Đô liên hợp thể đã cùng hướng ánh mắt về phía Tiêu Hoàng vẫn rất bình thản kia, ở trong mắt bọn họ, đây là một người duy nhất dùng thân phận “phàm nhân” tại Gia Đô Đế Quốc dám khiêu chiến Ân Lạc, đồng thời kéo Ân Lạc xuống dưới thân đàn.

Nhưng điều kiện đầu tiên đó là, lần này Thủy Vực Chiến Văn còn có thể tiếp tục làm ra kinh ngạc.

Không để mọi người phải chờ quá lâu, Bội Gia trên đài bán đấu giá, được Thủy Vực Chiến Văn giao cho tự tin cường đại, ánh mắt đã bắt đầu trở nên lạnh lẽo hơn, sau đó hần liền vận dụng toàn lực để điều động Chiến Văn!

Trong chớp mắt, nước gợn bốn phía thân thể Bội Gia dường như sôi trào lên, sau đó một người bằng nước to lớn chậm rãi trôi lên, lao ra, đánh thẳng vào Ma Văn tấm bia trước mặt, hần nâng hay tay bằng nước lên, oanh kích lên trên Ma Văn tấm bia, sau đó lại là quyền thứ hai, khi đánh xong quyền thứ ba, người nước này trực tiếp ngưng kết lại, lập tức va chạm lên trên Ma Văn tấm bia.

Ầm ầm!

Cùng với một tiếng tiếng vang nặng nề, Ma Văn tấm bia được cố định trên giá đỡ hợp kim đã trực tiếp bị đâm ngã, đài Ma Văn biến dạng, trên Ma Văn tấm bia đổ sụp xuống kia đã xuất hiện các vết nứt nhỏ.

Tĩnh mịch!

Nhìn thấy cảnh tượng như thế, toàn bộ phòng đấu giá đã trở thành một mảnh tĩnh mịch, mọi người đều hơi há hốc mồm, dùng ánh mắt khó tin nhìn Ma Văn tấm bia đổ sụp trước mặt kia, điều này có ý nghĩa gì, đã không cần nói cũng biết.

Thậm chí ngay cả Bội Gia nhìn thấy cảnh tượng như vậy, cũng hiện rõ vẻ kinh hãi trên mặt, hần vạn lần không ngờ, kết quả lại tới mức này.

Tuy nhiên, phá hư như vậy cũng không làm hỏng Ma Văn tấm bia, chỉ là cái giá đỡ bị hỏng mà thôi, sau một lát, Ma Văn tấm bia liền đưa ra số liệu tương ứng: Lực công kích, uy lực, 30023, 30100, 32001 điểm.

Rống...

Sau khi số liệu này được báo ra, toàn bộ phòng đấu giá lập tức bùng nổ, từng đôi mắt khiếp sợ đã nhắm ngay về phía Tiêu Hoàng, tất cả đều nhìn hần giống như đang nhìn một con quái vật vậy!

Một cú đánh này đã giáng một đòn mạnh mẽ vào Ân Lạc, không nói đến việc uy lực rốt cuộc cường đại hơn bao nhiêu so với Hỏa Vực Chiến Văn, mà trên số liệu cũng đã ghi rõ, một lần sức lực lại có thể liên tục oanh kích ba lượt, lần sau cao hơn lần trước!

Điều này dường như đã sử dụng một loại kỹ xảo đặc biệt, khiến cho sức lực đã kích so với tính năng của Hỏa Vực Chiến Văn thì còn cao hơn gấp ba lần, đây không chỉ là đột phá về mặt kỹ xảo, mà còn có cả phương diện ý tưởng nữa.

Không chỉ trong phòng đấu giá, ngay cả toàn bộ Gia Đô liên hợp thể đều chìm trong rung động, một màn trước mắt rốt cuộc có ý nghĩa gì, không cần nói cũng biết, Tiêu Hoàng dùng thân phận một mao đầu tiểu tử, chưa từng được xem trọng, bị coi là kẻ gây rối, nhưng lại trực tiếp giẫm nát Ân Lạc dưới chân.

Nếu lúc trước Ân Lạc chỉ hơi kém hơn một chút, thì lúc này chính là bị Tiêu Hoàng đè bẹp, hoàn toàn giẫm nát dưới chân.

Không chỉ Gia Đô liên hợp thể, ngay cả Hắc Trạch Sâm trong cổ bảo đại sảnh cũng cứng người lại, hần nằm mơ cũng không nghĩ tới, Ân Lạc tự thân xuất mã mà vẫn phải chịu cục diện như thế.

Chẳng những không có bồi dưỡng Tập đoàn Văn Sâm lên được, mà ngược lại còn làm cho Tiêu Hoàng đập lên Ân Lạc, tiến về phía đỉnh cao hơn.

Nếu trước kia nói kỹ thuật chế văn của Tiêu Hoàng là inh, có lẽ ai cũng sẽ không ở ý, nhưng mà trước mắt, có một vật tham chiếu siêu cấp như Ân Lạc, thì lại khác xa.

Một đòn này của Tiêu Hoàng, không thể nghi ngờ chính là đã làm cho Hắc Trạch Sâm ít nhiều có chút phát mộng, sau lưng lại lạnh buốt. Lần này, Hắc Trạch Sâm rốt cục bắt đầu cảm nhận được, uy hiếp mà Tiêu Hoàng mang đến lớn tới mức nào.

Trái lại Ân Lạc đứng ở góc đài bán đấu giá, sắc mặt đã biến đổi nay lại càng khó coi hơn, có giật mình, nhưng càng nhiều hơn là xấu hổ, hẳn là một nhân vật luôn được người khác kính ngưỡng, nhưng lúc này lại bị Tiêu Hoàng ép một đầu, tâm tình là có thể nghĩ mà biết.

Đối với Tập đoàn Thợ Săn, đối với Tiêu Hoàng, hẳn chỉ biết nghiêng răng nghiêng lợi. Trong mắt Ân Lạc, chính là vì Tiêu Hoàng xuất hiện, nên mới khiến cho hắn bị lúng nhục thế này.

Về phần Hạng Văn Sâm cùng Hà Bác Tư phía sau Ân Lạc, lúc này đã giống như hai bức tượng, khóe miệng hơi mở ra, vẫn không nhúc nhích nhìn tất cả những việc xảy ra trước mặt, đại não gần như trống rỗng, trường hợp như vậy điều mà bọn hắn trước đó chưa bao giờ đoán trước được.

Tất cả mọi thứ mà bọn họ bố trí thì đều là “may áo” cho Tiêu Hoàng, cho Tập đoàn Thợ Săn.

Đồng thời sau khi Ma Văn tám bia đổ xuống, thí nghiệm tất cả tính năng cũng đã hoàn thành, số liệu được thể hiện vô cùng rõ ràng trên màn hình.

Nếu trước đó bao vây tiêu trừ Ni Lạc khiến cho Tập đoàn Thợ Săn bị người khác chú ý, như vậy lần này chính là sự thể hiện thực lực chân chính của Tập đoàn Thợ Săn, ngay cả Ân Lạc cũng không phải là đối thủ.

Tiêu Hoàng vốn đang bình tĩnh ngồi, lại lần nữa chậm rãi đứng dậy, động tác không nhanh không chậm.

Gần như ngay khi Tiêu Hoàng đứng dậy, toàn bộ phòng đấu giá cũng lại lần nữa trở nên im lặng, ngay cả trên Ma Văn đài tin tức, gần một nửa ánh mắt trong Gia Đô liên hợp thể đã cùng lúc nhắm ngay vào Tiêu Hoàng, bất kể là quyền quý, hay là bình dân bình thường.

Bội Gia còn đứng trên Ma Văn đài, vẫn còn đang hưng phấn, nhìn thấy Tiêu Hoàng đứng lên, tự nhiên hiểu được điều này đại biểu cho cái gì, lúc này cạnh tranh đã xong, ai thắng ai bại, đã có số liệu định đoạt.

Đi xuống đài bán đấu giá, bước tới bên cạnh Tiêu Hoàng, Bội Gia lại lần nữa âu yếm nhìn Thủy Vực Chiến Văn rong tay, tuy rằng chỉ có Ngự Sư cấp năm, nhưng nó lại làm cho người khác phải tràn ngập rung động, cuối cùng hắn chỉ đành cắn răng đặt lại vào tay Tiêu Hoàng.

Tiêu Hoàng cũng không dây dưa nhiều, đứng thẳng tắp tại chỗ, một tay cầm Thủy Vực Chiến Văn, âm điệu bình thản, nhẹ nhàng nói:

- Ngày mai, tiến hành bán đấu giá Thủy Vực Chiến Văn ở Cửa hàng Ma Văn Long Lập, ai có hứng thú có thể tới nhìn một chút, bây giờ ta sẽ không quấy rầy nữa.

Nói xong, Tiêu Hoàng liền hơi xoay người, cầm theo cây gậy nhỏ, chậm rãi đi ra ngoài, đi theo Tiêu Hoàng còn có Bác Sơn và Dương Khải, về phần Bội Gia thì suy nghĩ một chút, cuối cùng cũng đi theo ra ngoài.

Mà khán giả trong phòng đấu giá và những người khác đều không nói gì, cứ như vậy mà dùng ánh mắt tràn ngập rung động nhìn theo Tiêu Hoàng bình thản, chậm rãi đi ra khỏi phòng đấu giá, cuối cùng biến mất không thấy nữa.

Về phần Ân Lạc, cùng với Hỏa Vực Chiến Văn của hắn, lúc này lập tức rơi vào trong một trạng thái cực kỳ xấu hổ, bất kể thời phong như thế nào đi nữa, thì đều có không đủ sức thuyết phục, cũng không khác gì đã tuyên bố với toàn bộ Gia Đô liên hợp thể rằng, thứ mà Tập đoàn Văn Sâm có, thì Tập đoàn Thợ Săn cũng có, hơn nữa còn tốt hơn nhiều.

Tập đoàn Văn Sâm muốn nhờ Ân Lạc để tăng nhân khí, Đông Sơn tái khởi, nhưng cũng phải hỏi một câu xem Tập đoàn Thợ Săn có đáp ứng hay không!

Sau khi đi ra phòng đấu giá, Tiêu Hoàng liền hơi quay đầu, nhìn Bội Gia đang mang thần sắc cung kính một cái, vẻ mặt hắn vẫn không có chút dao động nào.

- Bội Gia lão huynh, chuyện gì vậy? Không vào thưởng thức Ân Lạc đại sư biểu diễn hay sao?

Tiêu Hoàng dừng chân, hướng ánh mắt về phía Bội Gia, lạnh nhạt nói.

- Hỏa Vực Chiến Văn của Ân Lạc ư? Có cái gì hay đâu!

Bội Gia nói, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Thủy Vực Chiến Văn trong tay Tiêu Hoàng, trong mắt tràn ngập các điểm sáng thèm muốn.

- Bội Gia lão huynh cảm thấy hứng thú với Thủy Vực Chiến Văn ư?

Tiêu Hoàng hỏi tiếp.

Nghe vậy, Bội Gia trong lòng lập tức vừa động, sau đó gật đầu như gà mổ thóc, trong mắt còn tràn ngập vẻ ngưỡng mộ.

- Không biết, Hồng lão đệ lấy Chiến Văn này từ đâu vậy, ngài xem có thể cũng chế tạo cho ta một cái được không, chỉ là...

Bội Gia bắt đầu rụt rè nói, mặt đã đỏ lên như quả táo chín, hắn tự nhiên biết, nếu Chiến Văn này bị tên đầu sỏ Quách Tương Vô nhắm trúng, rốt cuộc sẽ có thể bán ra cái gì cao tới mức nào rồi, nhưng Bội Gia đã được tự mình sử dụng Chiến Văn này, tự nhiên hiểu được, tính năng của Chiến Văn này rốt cuộc biến thái tới cỡ nào.

- Bội Gia lão huynh thích ư?

Tiêu Hoàng tươi cười hỏi.

VIP xem xong vui lòng bấm nút “Đã Xem”, nhóm dịch rất cảm ơn!

669. Chương 669: Chỉ Có Ta Là Khác (thượng)

Nghe Tiêu Hoàng hỏi như vậy, Bội Gia lập tức gật gật đầu, mặt đỏ như quả táo chín, hắn biết, cầu xin Tiêu Hoàng như vậy thật sự có chút đường đột, đồng thời trong lòng Bội Gia cũng không có bao nhiêu chắc chắn cả, xét đến cùng, chỉ có một lý do, đó là trong túi tiền của hắn thật sự đã không có nhiều lắm, sợ Tiêu Hoàng dùng công phu sư tử ngọam một phen.

- Nếu Bội Gia lão huynh thích, vậy thì ta quay về, sẽ chế tạo cho người một cái.

Tiêu Hoàng thoải mái nói.

- Vậy... vậy cần phải bao nhiêu tiền a?

Bội Gia nơm nớp lo sợ hỏi.

- Đâu cần nói tới thứ đó, với giao tình giữa chúng ta, cần gì phải nói tới tiền a, chỉ là chút chuyện dễ như giơ chân nhắc tay mà thôi, đương nhiên, nếu Bội Gia lão huynh cảm thấy bất khoản, vậy người lúc bình thường hãy chiếu cố những hạm viên của Tập đoàn Thợ Săn kia một chút, nếu không có việc gì thì kéo bọn họ ra ngoài hỗ trợ các người làm vài chuyện đủ khả năng, để cho bọn họ rèn luyện một chút!

Tiêu Hoàng cực kỳ khẳng khái nói, dụng tâm của hắn cũng rất rõ ràng, đó chính là dùng một cái Chiến Văn, làm cho Bội Gia trở thành giáo quan cho Hạm đội Thợ Săn.

- Đây là điều tất nhiên, chỉ là tiền phí tổn thì ta vẫn nên đưa a, nếu không sẽ không phù hợp với quy củ.

Bội Gia nghe vậy, hai mắt đột nhiên sáng lên, sau đó cực độ cung kính nói với Tiêu Hoàng, mở miệng đáp ứng luôn.

- Phí tổn 5000 kim tệ, chút tiền này có lẽ Bội Gia lão huynh vẫn lấy ra được chứ!

Tiêu Hoằng nói xong, vỗ nhẹ vào vai Bội Gia, sau đó liền chào tạm biệt, cũng cho biết một tuần sau sẽ để Công ty Thợ Săn đưa Chiến Văn tới cho Bội Gia, đến lúc đó giao tiền phí tổn cho hạm viên là được.

Đối với điều này Bội Gia tự nhiên là không có ý kiến gì, đồng thời điều này cũng có nghĩa là Bội Gia đã thiếu Tiêu Hoằng một ân tình lớn.

Mà Tiêu Hoằng quay về Vạn Tôn Cốc, lúc này đã hoàn toàn chuyển dời lực chú ý từ Tập đoàn Thợ Săn đến Phạm Cương Tinh, bắt đầu tích cực tiến hành chuẩn bị trên mọi phương diện.

Cứ như vậy, một ngày thời gian vội vàng trôi qua.

Trên Phạm Cương Tinh, bởi vì không có lương thực, hầu hết người trên Phạm Cương Tinh, cho dù là chính quy đệ tử hay là ngoại đồ cùng tạp dịch, một số đã đói tới mức tái cả mặt rồi.

Khi trước cũng đã nói qua, Phạm Cương Tinh khác với các Nghi Cư Tinh bình thường, tại đây không có đồ ăn hoang dã để chống đói, không có lương thực thì chỉ có thể nhịn đói mà thôi, nhiều nhất cũng chỉ có thể đi gặm rễ cỏ mà sống lay lắt.

Vốn còn đang nhiệt tình lên án công khai Tiêu Hoằng, nhưng giờ phút này Phạm Cương Tinh đã hoàn toàn im lặng lại, ngược lại bên phía Đông Lộc đã bị mọi người vây kín, mạnh mẽ kháng nghị.

Nên biết rằng cho dù là lần tuyển tổng quản kia thì cũng chưa từng phát sinh chuyện ác liệt như thế này, nơi đây là Thánh Đàn, nơi đây là một nơi cao cao tại thượng, vậy mà lại xuất hiện nạn đói, nói ra thật khó làm cho người khác tin được.

Càng làm ọi người thêm bất mãn đó là, một vài người tinh mắt đã phát hiện ra Đông Lộc có lương thực, điều này không thể nghi ngờ đã làm cho người trên Phạm Cương Tinh trở nên phần nộ mãnh liệt.

Tuy nhiên, kháng nghị như vậy quả thực không giải quyết được gì cả, bởi vì mọi người gần như đều đã không có khí lực gì nữa rồi.

Lúc này thì Đông Lộc đang ở trong văn phòng, không ngừng đi tới đi lui, vẻ mặt nghiêm trọng, ánh mắt lo lắng, Đông Lộc cũng hiểu rất rõ, nếu sự việc cứ tiếp tục thế này, không nói tới việc Phạm Cương Tinh có thể có người bị chết đói hay không, mà kế hoạch chen ép Tiêu Hoằng của Hắc Trạch Sâm sẽ biến thành người trên Phạm Cương Tinh tiến thành chen ép hắn.

Đúng vậy, người Phạm Cương Tinh hầu hết đều nghe theo Hắc Trạch Sâm. Nhưng đó là dưới điều kiện tiên quyết là có cơm ăn no, nếu không ngay cả mạng nhỏ cũng không giữ được, làm gì còn có ai nghe theo Hắc Trạch Sâm nữa?

- Vận tải hạm từ Phục Thản Đế Quốc rút cuộc khi nào thì sẽ tới?

Ánh mắt Đông Lộc lạnh như băng, quay đầu hỏi trợ thủ.

- Đại khái là muộn một lúc lâu!

Trợ thủ cũng mang vẻ mặt nghiêm trọng, hắn tự nhiên hiểu được chuyện này có nghĩa gì, một chiêu này của Tiêu Hoằng quả thực quá độc ác.

- Lại một lần nữa thông báo cho vận tải hạm, để cho vận tải hạm dùng tốc độ cao nhất, mau chóng đi tới.

Đông Lộc thúc dục.

- Đã rồi!

Trợ thủ đáp lại một tiếng, sau đó liền gọi cho hạm đội vận tải của Phục Thản Đế Quốc.

Nhưng ngay lập tức, khi liên lạc được nối, trợ thủ lại kinh ngạc phát hiện ra, trong màn hình đã không phải là hạm trưởng của hạm đội vận tải nữa, mà là một đại hán râu ria rậm rạp, đeo cặp kính râm nhỏ, tóc rối bù, làn da vô cùng thô ráp.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, ánh mắt trợ thủ khê biến, sau đó vội vàng hỏi:

- Người là ai?

- Hắc hắc, là người xấu.

Ni Lạc tươi cười đáp:

- Người hẳn là chính là cố chủ của chuyến hàng mà Ma Văn hạm đội này vận chuyển phải không, cũng không có gì đáng để nói cả, muốn ta thả vận tải hạm, vậy thì dùng 5000 vạn kim tới chuộc đi!

- Hả?

Ngay khi Ni Lạc nói ra câu này, sắc mặt Đông Lộc trực tiếp trở nên tái nhợt, hẳn tự nhiên hiểu được một màn trước mắt rốt cuộc có nghĩa là gì, hi vọng cuối cùng của Đông Lộc, hạm đội vận tải kia, đã bị hải tặc vũ trụ bắt được.

- Hồn trưởng! Người có biết hay không, có biết số lương thực kia rốt cuộc được chuyển tới đâu không, ta nói cho người biết, đó là Thánh Đoàn, người có biết Thánh Đoàn rốt cuộc có ý nghĩa gì hay không, ta khuyên người thức thời một chút, mau chóng thả vận tải hạm đi, nếu không người sẽ gặp phải tai ương ngập đầu.

Đông Lộc đoạt lấy Ma Văn thông tin của trợ thủ, ánh mắt lảng lệ, nói với Ni Lạc, chỉ là trong lòng Đông Lộc thì đã hoàn toàn luống cuống rồi.

Nếu như số lương thực này gặp bất trắc, phỏng chừng khi nó tới được đây thì Phạm Cương Tinh đã thân chất đầy đường rồi.

- Người cũng đừng dùng cái giọng này để nói với ta, gia gia ta không thèm quan tâm người là Thánh Đoàn hay là “niệu đàn” (nước tiểu), gia gia ta không cần biết, mặc kệ người muốn thế nào, hoặc là đưa tiền, hoặc là chờ nhật xác của người trong hạm đội vận tải đi!

Ni Lạc hùng hăng hổ hổ đáp lại một câu, sau đó trực tiếp cắt liên lạc, ngay sau đó không quên gửi cho Đông Lộc một dây số.

Lúc này thì Đông Lộc sắp tức đến mức nổ tung rồi, tình huống trước mắt có nghĩa là gì, đã không cần nói cũng biết, nếu là trước kia thì còn dễ làm, nhưng trước mắt, Phạm Cương Tinh trông cậy vào số lương thực này để cứu mạng, có thể nói phải nhanh chóng tranh thủ thời gian, đâu có thể kỳ kèo mặc cả với Ni Lạc được nữa.

- Nhanh, từ trong tài vụ các của Phạm Cương Tinh, lấy ra 5000 vạn kim, đưa cho tên chết tiệt kia đi!

Tuy rằng Đông Lộc vận phần không tình nguyện, trong lòng lại vô cùng phẫn hận, nhưng ngoài phương pháp này thì còn có biện pháp nào khác nữa hay sao?

Đại khái chỉ sau năm phút đồng hồ, ước chừng 5000 vạn kim đã trực tiếp chuyển vào trong tài khoản mà Ni Lạc chỉ định, 5000 vạn kim đối với Phạm Cương Tinh mà nói cũng tuyệt đối không phải là một con số nhỏ.

Sau khi chuyển tiền được hơn mười phút, Đông Lộc hơi có chút bối rối, lại một lần nữa gọi cho Ni Lạc, chỉ là lúc này người xuất hiện trong màn hình lại không phải là Ni Lạc, mà là một nam nhân mặc đồng phục của Tập đoàn Thợ Săn, hẳn chính là chủ quản Lạp Mạc Tư trên Áo Tát Tinh của Tập đoàn Thợ Săn.

Nhìn thấy hình ảnh Lạp Mạc Tư, cùng với dấu hiệu Thợ Săn trên ngực Lạp Mạc Tư, Đông Lộc trở nên choáng váng, hẳn dường như cảm nhận được một điều gì đó.

- Người... người là ai, tại sao người lại xuất hiện ở nơi này?

Đông Lộc hỏi Lạp Mạc Tư.

- Thì ra là Đông Lộc tổng quản a, hạnh ngộ. Hạm đội hộ tống của Tập đoàn Thợ Săn vừa mới đi ngang qua đây, liền phát hiện ra hạm đội vận tải của Phục Thần Đế Quốc gặp phiền toái, vì thế đã cưỡng chế hải tặc đoàn rời đi, một lần nữa đoạt lại quyền khống chế của hạm đội vận tải, như thế nào, Đông Lộc tổng quản có vấn đề gì hay sao?

Lạp Mạc Tư lên tiếng hỏi.

Nghe vậy, thân hình Đông Lộc không kiềm được chao đảo, hẳn chỉ cảm thấy trước mắt biến thành màu đen, hẳn không khó đoán được, đây rất có thể chính là hải tặc vũ trụ đã hợp tác với Tập đoàn Thợ Săn, diễn trò trước mặt Đông Lộc hẳn, dụng ý phi thường rõ ràng, đó chính là chặn lại số lương thực cứu mạng này.

- Một khi đã như vậy, cảm tạ Tập đoàn Thợ Săn đã xuất thủ tương trợ, hiện tại đành phiên toái các người để cho hạm đội vận tải đi thôi!

Mặc dù trong lòng dự cảm được điều gì đó, nhưng Đông Lộc vẫn chưa từ bỏ ý định. Hắn cố gắng ép nổi tức giận trong lòng xuống, mở miệng khách khí nói.

- Điều này dường như không được đâu, căn cứ vào pháp luật của Phục Thần Đế Quốc, những vật tư này là được đoạt lại từ trong tay hải tặc, cần phải đưa tới Áo Tắt Tinh để chính phủ xác minh, mãi cho tới khi xác định số vật tư này là của Phạm Cương Tinh, thì mới có thể trả lại được, dựa theo hiệu suất làm việc của chính phủ Phục Thần Đế Quốc, ước chừng một tuần chắc là cũng xong rồi!

Lạp Mạc Tư nói xong, lập tức cắt liên lạc.

Phốc!

Gần như ngay khi Lạp Mạc Tư vừa mới cắt liên lạc, Đông Lộc trọng thương mới khỏi, đã nóng giận quá mức, trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi, ngay sau đó ngất đi.

Lúc này Đông Lộc tự nhiên đã nhìn ra, hạm đội vận tải đến cứu vớt Phạm Cương Tinh đã bị Tập đoàn Thợ Săn dùng phương thức dễ tiện, vô sỉ, hạ lưu ăn mất rồi, không nói tới trong một tuần có thể thả ra hay không, cho dù một tuần sau thuận lợi tới đây, thì phỏng chừng toàn bộ người trên Phạm Cương Tinh đã đói chết gần hết rồi.

Huống chi sự tình này còn chưa giải quyết được gì, thì Phạm Cương Tinh đã bị lừa mất 5000 vạn kim tệ rồi.

Khi tới chính Ngọ, trong Vạn Tôn Cốc, tạp dịch từ Ngô Giác Tinh tới đã tạm thời nghỉ ngơi, dưới sự chỉ huy của Tiêu Hoảng, bắt đầu mở từng hộp đồ ăn ra, dựa theo số lượng nhất định bỏ vào trong các túi nhỏ, chủ yếu là gạo, rau dưa cùng với thịt, còn có mấy chiếc bánh bao thịt nữa.

Ước chừng trải qua một buổi sáng bận rộn, leus này gần như đã được hơn mấy vạn phần. Lúc này chúng được đặt trên lối vào Vạn Tôn Cốc.

Lúc này Tiêu Hoảng đang ngồi thoải mái trên ghế, phía sau hắn là Hàn sương long.

Khi từng xe đồ ăn được đẩy tới bên cạnh Tiêu Hoảng, hắn liền dùng một tấm biển lớn chắn tại đó, trên tấm biển ghi rõ:

“Người bước lên vái ba vái, mắng to Hắc Trạch Sâm, ca tụng Tiêu Hoảng, có cơm ăn!”

- Phúc Thái.

Tiêu Hoảng nhìn Phúc Thái đứng bên cạnh một cái, nhẹ nhàng đánh mắt.

Phúc Thái tự nhiên hiểu được Tiêu Hoảng muốn gì, trực tiếp thông qua tin tức Ma Văn, gửi một tin tức của Tiếp Đãi Các trên đài tin tức của Phạm Cương Tinh, tin tức rất đơn giản:

“Vạn Tôn Cốc có đồ ăn!”

Suốt ba ngày không có đồ ăn, toàn bộ người trên Phạm Cương Tinh gần như đã tái đại ra, một số người vô tình nhìn thấy tin tức này, vẻ mặt hơi sững sốt, sau đó không quan tâm tới gì khác nữa, lao tới phía Vạn Tôn Cốc qua khe nứt không gian tại Phạm Cương Tinh.

Đã tới lúc này rồi, bọn họ còn cần gì biết Tiêu Hoảng là ai nữa? Đâu cần quan tâm Vạn Tôn Cốc là chỗ như thế nào, chỉ cần cho bọn hắn chút gì để ăn, thì bọn họ thậm chí còn nguyện ý tôn lên làm tổ tông!

Sau khi tin tức được phát ra khoảng mười phút, tại cửa Vạn Tôn Cốc đã tụ tập mấy ngàn người, lúc này một số người đã có vẻ vô cùng suy yếu rồi.

670. Chương 670: Chỉ Có Ta Là Khác (hạ)

Những người đầu tiên đi vào Vạn Tôn Cốc, tự nhiên có thể nhìn thấy, Tiêu Hoảng với vẻ mặt lạnh nhạt đang ngồi trên ghế, đương nhiên đây cũng không phải là điều mà bọn họ quan tâm, thứ bọn họ chú ý chính là tấm biển bên cạnh Tiêu Hoảng với dòng chữ đỏ chói, câu chữ rất rõ ràng:

“Người bước lên vái ba vái, mắng to Hắc Trạch Sâm, ca tụng Tiêu Hoàng, có cơm ăn!”

Đối với dòng chữ như vậy, mọi người đều tràn ngập cổ kị, vái ba vái ư? Điều này chính là giống như con chó vẫy đuôi xin ăn vậy, còn mắng to Hắc Trạch Sâm, bất kể có phải thiệt tình hay không, thì đều đã hoàn toàn đắc tội Hắc Trạch Sâm có lòng dạ hẹp hòi kia, còn ca tụng Tiêu Hoàng thì chính là lấy lòng a!

Những điều này thì bất kỳ người trên Phạm Cương Tinh nào cũng hiểu được, dưới tình huống cực kỳ đói khát, bọn họ vẫn có chút do dự, đồ ăn này cũng không dễ lấy a!

Đúng vậy, cướp đoạt đồng đồ ăn chồng chất như núi kia cũng là một biện pháp, nhưng mà việc này thì còn phải nhìn xem Hàn sương long bên cạnh Tiêu Hoàng kia có đồng ý hay không đã.

Tiêu Hoàng ngồi trên ghế, bình thần nhấp một ngụm trà, thấy đám người Phạm Cương Tinh cách đó hơn mười thước đang tràn ngập cổ kị, tràn ngập do dự, Tiêu Hoàng vẫn không nói gì, lại lần nữa đánh mắt về phía Phúc Thái.

Phúc Thái hơi gật gật đầu, trực tiếp cầm lấy một cái gói to trong đồng đồ ăn chồng chất như núi kia, mở túi ra, ném ra trước mặt mọi người, bên trong là một túi gạo, một ít rau dưa cùng một khối thịt tươi, trên mấy thứ này là một cái bánh bao thịt, có thêm một cái chân gà nữa.

Nhìn thấy mấy thứ này, toàn bộ đệ tử Phạm Cương Tinh đều sáng mắt lên, một số không kềm được đã khê nuốt nước miếng.

Đói bụng khoảng ba ngày rồi, nhìn thấy đồ ăn ngon như thế, làm sao bọn họ có thể không động tâm cho được? Thậm chí những người này còn có một loại cảm giác muốn vồ lên như hổ đói, nhưng nhìn về phía Hàn sương long, tất cả đều vô cùng thức thời dừng lại, rất rõ ràng, động vào thì chỉ có đường chết mà thôi.

Nên biết rằng, bước lên phía trước một bước, thì chính là đi vào địa bàn Vạn Tôn Cốc, rất có thể sẽ bị đánh chết.

- Trong túi có chứa đồ ăn trong một ngày của các người, chỉ cần bước lên, một vái A Di La, hai vái Vạn Tôn Cốc, ba vái Tiêu Hoàng đại tôn giả, sau đó mắng to tên Hắc Trạch Sâm chó chết kia, ca tụng Tiêu Hoàng đại tôn giả, sẽ được ban cho đồ ăn, cho các người thoát khỏi nỗi khổ đói khát!

Phúc Thái bày ra một bộ dáng cao cao tại thượng, hai tay hơi mở ra, nói rất đông dạc.

Đám đông người trên Phạm Cương Tinh đều đang kịch liệt đấu tranh tư tưởng, một mặt là dụ hoặc của đồ ăn, một bên còn lại là cái giá phải trả khi làm điều đó.

Tuy nhiên, lúc này thì nước miếng của bọn họ đã bắt đầu trào ra rồi.

- Tiêu tiên sinh, Tiêu Hoàng, van cầu người, cho ta đồ ăn đi, ta sắp không chịu nổi nữa rồi!

Bỗng nhiên, một nam nhân gầy gò quỳ xuống trước mặt Tiêu Hoàng, khẩn cầu.

- Hiện tại đã biết cầu xin ta rồi ư? Không mắng ta nữa sao? Không đánh người của ta nữa ư? Được rồi, ta đại biểu khoan dung của A Di La, tha thứ cho người, nhưng người có nhìn thấy chữ viết trên tấm biển này không?

Tiêu Hoàng lạnh lùng cười, nhẹ nhàng vỗ lên đầu của người này một cái, giống như đang vuốt ve một con chó ngoan vậy, sau đó chỉ về phía tấm biển bên cạnh.

- Được, được, ta nói, Hắc Trạch Sâm là đồ chó chết, không chết tử tế được, Tiêu Hoàng tôn giả, Ngự lực khôn cùng, sống thọ cùng trời đất.

Nam nhân gầy gò này đã không còn chút tự tôn nào nữa, sau đó trực tiếp dập đầu lạy ba cái trước mặt Tiêu Hoàng, rồi vội vàng ngược nhìn lấy lòng.

- Tốt lắm, Ngự lực khôn cùng, ân, ta thích.

Tiêu Hoàng nói xong, chậm rãi vươn ngón tay, hơi chỉ về phía trước.

Phúc Thái liền vươn tay, trực tiếp ném một túi đồ ăn tới trước mặt nam nhân gầy gò này.

Mà tên này sau khi nhận lấy cái túi, đã không quan tâm tới điều gì khác nữa, càng không để ý tới hình tượng, mở ra cái túi, cầm bánh bao thịt và chân gà lên, bắt đầu nuốt ngấu nghiến như hổ đói, ước chừng đã ba ngày a, hẳn thật sự quá đói bụng rồi.

Về phần Tiêu Hoàng, lúc này trong lòng đã sáng khoái tới mức cực điểm, đúng vậy, hẳn cần loại hiệu quả này, bất kể những người này trước kia nhe răng trợn mắt với mình như thế này, trong lòng nghĩ cái gì, thì lúc này hẳn đều muốn chúng phải khuất phục, phải cầu xin tha thứ.

- Người, đi sang một bên ăn đi.

Tiêu Hoàng hơi nhìn nam nhân gầy gò này một cái rồi nói.

Tên này cũng có vẻ phi thường nghe lời, ngoan ngoãn chạy tới một bên, từng ngụm từng ngụm nhai ngấu nghiến.

Đám người Phạm Cương Tinh đứng cách đó không xa, nhìn thấy một màn như vậy, trong lòng liên tục kêu khổ, đường đường là người trên Phạm Cương Tinh, vậy mà lại không khác gì heo chó, thật là dọa người a.

Nhưng mà, ngay khi những người này nghĩ vậy, đã có bảy, tám người cùng bước lên, đi tới trước mặt Tiêu Hoàng, cùng nhau dập đầu, sau đó lấy lòng nói:

- Hắc Trạch Sâm chẳng là cái thá gì, chỉ là đồ rác rưởi, Tiêu Hoàng tôn giả, thần thông quảng đại, Ngự lực khôn cùng.

Ba, ba, ba...

Ngay khi những người này nói xong, Phúc Thái cũng ném tới trước mặt bọn họ một vài cái túi, ý bảo bọn họ có thể cút đi được rồi.

Cứ như vậy, mọi việc cứ thế mà diễn ra, trước mặt Vạn Tôn Cốc càng có nhiều người tụ tập tới, số người quỳ lạy, mừng to Hắc Trạch Sâm, ca tụng Tiêu Hoàng cũng càng lúc càng nhiều, lúc bắt đầu thì chỉ có bảy, tám người, nhưng sau đó đã lên tới mấy trăm người.

Rất khó tưởng tượng, những người này trước đó vài ngày thì còn điên cuồng mắng chửi Tiêu Hoàng, giờ khắc này, bọn họ lại bị Tiêu Hoàng dùng một loại phương thức cực kỳ khác người, hơn nữa còn cực kỳ nhục nhã tới chình phục.

Đối với việc này, trong lòng Tiêu Hoàng không có chút thương cảm nào cả, tại Thánh Đàn thì Tiêu Hoàng đã học được rất nhiều thứ, trong đó có một điều chính là, đối với người thì Tiêu Hoàng sẽ dùng lễ để đối đãi, dùng tình cảm để tương giao, giống như đối với Phúc Thái, Bác Sơn, tuy nhiên đối với lũ chó không hề có chủ kiến, thì sẽ dùng côn bồng để đập lại chúng.

Ở trước mặt Tiêu Hoàng, những người này chính là lũ súc sinh không hề có chủ kiến gì, cũng là một đàn cừu không có cốt khí, không rõ trái phải, chỉ biết khuất phục và lấy lòng cường giả, loại người như vậy, sống mệnh duy nhất chính là bị áp bách, bị thống trị.

Trong mắt Tiêu Hoàng, trên thế giới này chỉ có hai loại động vật: sói và dê.

Nếu như dê muốn phản kháng, thì chỉ có đường biến thành sói mà thôi.

Cùng lúc đó, ở tổng bộ Phạm Cương Tinh, Đông Lộc đã chậm rãi tỉnh lại, nhưng thoát nhìn thì toàn thân vẫn cực kỳ tiêu tụy, sắc mặt đã tái nhợt. Hắn biết rõ, Tiêu Hoàng muốn làm cho sự tình lớn lên, lớn tới mức không thể vãn hồi lại được nữa, Tiêu Hoàng có quyết tâm phản kháng Hắc Trạch Sâm.

Tuy nhiên, cho tới bây giờ Đông Lộc cũng vẫn kiên định cho rằng, đối đầu với Hắc Trạch Sâm thì chỉ có con đường chết mà thôi.

- Đông Lộc tổng quản, Đông Lộc tổng quản, đại sự bất ổn rồi!

Ngay khi Đông Lộc vừa mới từ trên giường đứng lên, Triệu Quân lại bỗng nhiên dùng vẻ mặt sợ hãi đi tới, sắc mặt tái nhợt chỉ hơn chút không kém khi so với Đông Lộc.

- Triệu Quân chủ quản, có phải có người làm loạn hay không?

Đông Lộc lên tiếng hỏi, giọng điệu suy yếu.

- So với điều đó thì còn nghiêm trọng hơn một vạn lần, người xem xem Tiêu Hoàng rốt cuộc đang làm gì.

Nói xong, Triệu Quần liền mở ra Ma Văn hình ảnh, bật lên hình ảnh xung quanh Vạn Tôn Cốc.

Trên màn hình, lối vào Vạn Tôn Cốc đã hội tụ khoảng hơn mấy vạn người, lúc này bọn họ đều đang quỳ gối trước mặt Tiêu Hoàng, chữ bới Hắc Trạch Sâm, dùng đủ loại từ ngữ khó nghe, còn đối với Tiêu Hoàng thì lại là một đồng lớn từ ngữ nịnh nọt lấy lòng.

Sau đó là cảnh Phúc Thái ném đồ ăn cho đám người trên Phạm Cương Tinh kia.

Chỉ trong vài ngày thời gian ngắn ngủn, thế cục đã hoàn toàn đảo ngược lại.

Mà đám người Phạm Cương Tinh trước kia cao cao tại thượng, không ai bì nổi, dưới thủ đoạn ti tiện của Tiêu Hoàng, thì dường như đã biến thành heo chó, để mặc cho Tiêu Hoàng làm nhục, đùa bỡn, chỉ cần Tiêu Hoàng cho đồ ăn là được.

- Khụ khụ, khụ khụ!

Thân thể Đông Lộc vừa mới có chút chuyển biến tốt đẹp, nhưng lúc này lại không kìm được ho khan vài tiếng, khoe môi còn mang theo một vết máu, hẳn tự nhiên hiểu được, tất cả sự việc trước mắt có ý nghĩa gì, đó là Phạm Cương Tinh đã “rơi vào tay giặc” rồi.

Đông Lộc đã hoàn toàn mất khống chế trên Phạm Cương Tinh, đám người trên Phạm Cương Tinh trước kia cao ngạo không ai bì nổi, nhưng đã bị ma trảo của Tiêu Hoàng lột sạch lớp da, toát ra bản tính cố hữu, đó chính là bản tính bị nô dịch!

- Đông Lộc tổng... tổng quản, hiện tại chúng ta cần tìm ra một biện pháp, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?

Trên trán Triệu Quần đã phủ đầy mồ hôi, nơm nớp lo sợ hỏi.

Đông Lộc cũng ấp úng hồi lâu, không có kế sách nào cả, trên khuôn mặt vốn rất giảo hoạt, lúc này đã tràn ngập mê mang, loại thủ đoạn tràn ngập cực đoan này của Tiêu Hoàng thật sự là quá độc ác.

Lúc này Đông Lộc không thể không thừa nhận, bằng vào khả năng của hắn thì không đấu lại Tiêu Hoàng được, mà hậu quả sẽ như thế nào, Đông Lộc không dám tưởng tượng nữa. Đúng vậy, Tiêu Hoàng chính là đại ma đầu, nhưng mà điều này thì làm sao? Đông Lộc dường như không thể thay đổi được chút gì.

Mặt trời chiều đã ngã về phía tây, trên bầu trời Vạn Tôn Cốc đã được bao phủ một lớp ánh nắng màu vàng.

Trước mặt Tiêu Hoàng có mấy vạn người đang cùng nhau quỳ rạp xuống, nhai ngấu nghiến đồ ăn trong tay, không quan tâm tới gì nữa, bọn họ đã rất đói bụng rồi.

Lúc này Tiêu Hoàng khẽ cười lạnh, sau đó hơi đứng lên, cao giọng nói:

- Nhìn bộ dáng này của các người, quả thực không khác gì heo chó cả, không sai, các người là cừu, các người không có linh hồn của bản thân mình, khi các người ở trước mặt cường giả thì chỉ là một đám cừu tình nguyện chịu khuất phục cừu, có lẽ các người ăn đồ ăn của ta, trong lòng lại tràn ngập hận ý vô hạn đối với ta, không sao cả, các người hận ta cũng được, ghét ta thì cũng vậy, Tiêu Hoàng ta không thêm để ý, đúng vậy, trong lòng các người nghĩ rất đúng, Tiêu Hoàng ta là ma, là một đại ma đầu! Nhưng ta muốn nói cho các người biết, trên đời này mỗi người đều là ma, khác nhau duy nhất chính là, ta rõ ràng trực tiếp nói cho các người biết, ta chính là ma!

Đám người đang điên cuồng ăn uống phía dưới hơi ngừng lại một chút, sau đó không nói gì, tiếp tục ăn, Tiêu Hoàng chỉ cho bọn họ đồ ăn trong một ngày, còn có ngày mai, ngày kia nữa, lúc này Tiêu Hoàng dường như đã bắt được mạch máu của bọn họ, mà trọng yếu hơn là, vừa rồi bọn họ mỗi người đều đã mắng to Hắc Trạch Sâm, điều này có nghĩa là gì, không cần nói cũng biết.

Trên thực tế, Tiêu Hoàng nói rất đúng, những người này không có một kẻ nào giống Tác Phổ, Liệt Nông, mang ơn Tiêu Hoàng, những người này có hận, có ghét Tiêu Hoàng, nhưng lại không dám có chút phản kháng nào.

Nhìn thấy đám người phía dưới không dám cãi lại, một số chỉ lo ăn đồ ăn trước mắt, Tiêu Hoàng lại lần nữa lạnh lùng cười, trong mắt có trào phúng, có đắc ý, cũng có đôi chút thê lương không ai phát hiện ra được, tóm lại là rất phức tạp. Cuối cùng, Tiêu Hoàng hơi xoay người, quay về trong Vạn Tôn Cốc, lúc này, ngay cả Tiêu Hoàng cũng không nói rõ được mình đang có tâm tình gì? Sảng khoái sau khi trả thù ư? Hay là trào phúng với đám người Phạm Cương Tinh kia? Có lẽ đều có một chút.

Tuy nhiên, có một điều có thể khẳng định được, bàn tay của Tiêu Hoàng đã từng chút một nắm chặt lấy Phạm Cương Tinh rồi.

671. Chương 671: Tiêu Hoàng Nói Đúng!

672. Chương 672: Quyết Liệt Hạ Sát Thủ!

673. Chương 673: Quyết Liệt Hạ Sát Thủ! 2

674. Chương 674: Quyết Liệt Hạ Sát Thủ! 3

675. Chương 675: Chiếm Lấy Phạm Cương Tinh!

676. Chương 676: Có Đủ Cứng Hay Không?

677. Chương 677: Chỉ Là Bắt Đầu!

678. Chương 678: Chơi Ác!

679. Chương 679: Chỉ Hươu Bảo Ngựa (thượng)

- Tiêu Hoàng, tên điên nhà ngươi, ta khuyên ngươi không nên xằng bậy!

Hắc Trạch Sâm khẽ rít lên mấy câu từ trong kẽ răng, đúng vậy, trong lòng hắn tràn ngập cố kỵ, đồng thời cũng tràn ngập phần hận đối với Tiêu Hoàng, tuy nhiên, cho dù như vậy thì đâu có làm được gì? Trừ khi hắn có dũng khí đồng quy vu tận cùng Tiêu Hoàng.

- Ngươi sợ?

Tiêu Hoàng nhìn biểu tình cố kỵ của Hắc Trạch Sâm, vẻ cười lạnh trên mặt lại càng đậm thêm, hắn tiến lên từng bước, tới gần Hắc Trạch Sâm, trái lại Hắc Trạch Sâm, tuy rằng trong lòng tràn ngập phần hận, nhưng vẫn không thể không liên tục thối lui về phía sau.

- Ngươi đã không có đảm lượng này, vậy thì ngoan ngoãn lui xuống cho ta đi, nếu ngươi không dám kích nổ nó, ta sẽ thay ngươi kích nổ, ngươi không phải vẫn muốn làm cho ta chết hay sao? Vậy thì hai chúng ta cùng nhau xuống địa ngục đi!

Tiêu Hoàng một đường đi về phía trước, giọng điệu hung ác nói với Hắc Trạch Sâm, làm cho người ta có cảm giác rất hùng hổ dọa người.

Hắc Trạch Sâm thì liên tục lùi lại phía sau, giờ khắc này, mọi người khiếp sợ phát hiện ra, khí thế của Hắc Trạch Sâm đã hoàn toàn bị Tiêu Hoàng ngăn chặn lại.

Loại người nào là khủng bố nhất, chính là kẻ ngay cả mạng của mình cũng không cần, có gan đồng quy vu tận cùng đối thủ, đồng thời vào giờ khắc này, Tiêu Hoàng cũng có năng lực đồng quy vu tận với hắn!

Trong nháy mắt, Tiêu Hoàng một đường tới gần, Hắc Trạch Sâm lại thối lui tới bên cạnh bệ gỗ, trên mặt tràn ngập vẻ cổ kị và phần nộ đan xen cùng nhau, có một loại cảm giác có lực mà không đánh ra được.

Bởi vì chỉ cần Hắc Trạch Sâm sử dụng Chiến Văn, cho dù là mãnh liệt điều động Ngự lực, thì đều rất có thể lan đến Ma Văn Hắc Động Đạn, khiến cho nó hoàn toàn bị kích nổ.

Không thể điều động Ngự lực, giờ khắc này, ưu thế của Hắc Trạch Sâm đã bị cắt giảm tới mức thấp nhất.

Cùng lúc đó, tin tức Tiêu Hoàng ôm Ma Văn Hắc Động Đạn muốn kích nổ đã rất nhanh truyền khắp toàn bộ Thánh Đoàn, nghe vậy, Tát Già và Ma Sở lập tức ngậy người ra.

Mới đầu Tát Già còn tưởng rằng ngày hôm qua Tiêu Hoàng chỉ tùy tiện nói vậy thôi, hiện tại Tát Già đã hiểu được ý trong câu nói của Tiêu Hoàng là gì rồi.

Đặt một quả Ma Văn Hắc Động Đạn trên Phạm Cương Tinh, muốn kích nổ, đây có khác gì bọn khủng bố đầu cơ chứ?

Về phần Ma Sở, nhìn hình ảnh Tiêu Hoàng và Hắc Trạch Sâm trong màn hình, không kềm được giật mình, trên thực tế, người có thể bức bách Hắc Trạch Sâm tại Thánh Đoàn đến mức này, dường như cũng chỉ có một mình Tiêu Hoàng mà thôi.

Những người khác trên Thánh Đoàn thì đều kinh ngạc đến ngậy người, tên Tiêu Hoàng kia thật sự là điên lên rồi!

Rất rõ ràng, chỉ cần hấn mất hứng thì sẽ đồng quy vu tận a, địa điểm vẫn là Thánh Đoàn. Điều này có nghĩa là gì, không cần nói cũng biết.

- Tiêu Hoàng này, thật sự là rất... Ài...

Tát Già bất đắc dĩ thốt lên, sau đó liền mở ra khe nứt không gian, chuẩn bị chạy tới Phạm Cương Tinh.

Tuy nhiên, trước khi đi, hấn còn vươn bàn tay to ra, kéo luôn tên Ma Sở nhất gan, đang chuẩn bị chạy trốn kia, trực tiếp xuyên qua khe nứt không gian, xuất hiện ở một bên trung tâm quảng trường. Sau đó hấn khẩn trương nói với Tiêu Hoàng:

- Tiêu Hoàng, chớ xúc động! Có gì thì cứ thương lượng đã!

Nếu đổi thành một người khác, Tát Già dám khẳng định, hấn không có lá gan này, nhưng nếu là Tiêu Hoàng, thì tim của Tát Già đã chìm xuống tận đáy cốc, nếu ép cho tên kia nóng nảy, vậy thì hấn có thể làm ra bất kỳ điều gì.

Đồng thời, nếu Phạm Cương Tinh mà mất đi, vậy thì tình thế sẽ trở nên cực kỳ nghiêm trọng.

Chỉ là điều làm cho Tát Già ít nhiều có chút bất ngờ chính là, cho dù A Di La phóng túng mọi thứ, nhưng lúc này, tối thiểu cũng nên hiện thân nói một vài câu chứ, nhưng đã tới mức này rồi, tại sao vẫn không thấy đâu?

- Ta xúc động hay không, thì kẻ quyết định không phải là ta, mà là tên chó chết Hắc Trạch Sâm kia!

Tiêu Hoàng khẽ nhìn Tát Già một cái, nhẹ giọng nói.

- Cái gì mà tên chó chết? Tên hồn đản nhà ngươi, ngươi dám nói một lần nữa không?

Hắc Trạch Sâm nghe vậy, trong lòng đã giống như núi lửa phun trào vậy.

- Tên chó chết, rác rưởi, đần độn, ta nói vậy thì sao, ngươi mau cút xuống cho ta!

Tiêu Hoàng hơi nâng lên Ma Văn Hắc Động Đạn trong tay lên, đưa ra trước mặt Hắc Trạch Sâm, gần từng chữ, giọng điệu tràn ngập vẻ coi rẻ, tràn ngập ý trào phúng.

Nhưng mà lúc này Hắc Trạch Sâm lại vô kế khả thi, trừ khi hấn thật sự muốn đồng quy vu tận cùng Tiêu Hoàng, đối mặt với Tiêu Hoàng đã tháo chốt bảo hiểm Ma Văn Hắc Động Đạn, không ngừng tới gần mình, tuy rằng trong lòng Hắc Trạch Sâm tràn ngập phần nộ, nhưng cũng không có biện pháp nào hay cả, cuối cùng chỉ có thể bị ép phải nhảy xuống từ trên bệ gỗ.

Nhìn thấy một màn như vậy, mọi người dưới đài không kèm được hai mắt nhìn nhau, tuy rằng đây chỉ là một động tác nhỏ của Hắc Trạch Sâm, nhưng nó cũng có nghĩa là Hắc Trạch Sâm đã thỏa hiệp.

Thấy Hắc Trạch Sâm lui xuống, vẻ mặt Vận Trung trở nên khẩn trương, đứng bên cạnh Hắc Trạch Sâm, trong lúc nhất thời cũng không có biện pháp nào hay cả.

Tiêu Hoảng khẽ cười, sau đó lại lần nữa đi tới trung tâm bệ gỗ, đặt đầu đạn của Ma Văn Hắc Động Đạn lên một cái bệ gỗ, sau đó nhìn thoáng qua Tát Già, lại hơi nhìn Hắc Trạch Sâm một cái, nhẹ giọng nói:

- Các người ai thấy ta không vừa mắt, vậy thì có thể dùng Chiến Văn của các người, tới đánh giết ta đi, để xem năng lượng dao động có kích nổ Ma Văn Hắc Động Đạn hay không.

Nghe vậy, sắc mặt của Hắc Trạch Sâm và Vận Trung không kèm được lại biến đổi một lần nữa, đối với một tên khủng bố trên người buộc đầy thuốc nổ này, toàn bộ Phạm Cương Tinh đều không dám làm gì hấn cả.

Ngay sau đó, Tiêu Hoảng không nói gì nữa, lập tức đi tới bên cạnh một gã thành viên Vệ đội Thánh Vực vừa bị bắt, nhẹ nhàng nhìn một cái, sau đó nói:

- Cái chết của Đông Lộc tổng quản thì cũng cần phải có một lời giải thích, trước mắt Tát Già đại sư huynh và Hắc Trạch Sâm, nói một chút đi, Đông Lộc tổng quản bị chết như thế nào, trước đây người được Hắc Trạch Sâm sai khiến, tới đây đánh giết người trên Phạm Cương Tinh, hẳn là biết rõ chứ.

Tên thành viên Vệ đội Thánh Vực này, hiện đã đầu đầy mồ hôi, hơi ngắc đầu, nhìn Tiêu Hoảng một cái, lại nhìn Ma Văn Hắc Động Đạn, sau đó ánh mắt ngừng lại trên người Hắc Trạch Sâm, hy vọng có thể đạt được một ít trợ giúp.

- Đông Lộc tổng quản là do Tiêu đại nhân ngài tự tay đâm chết.

Dừng lại một lát, thấy Hắc Trạch Sâm không hề có phản ứng, thành viên Vệ đội Thánh Vực này mới nơm nớp lo sợ nói.

Phốc...

Gần như ngay khi thành viên Vệ đội Thánh Vực này vừa nói xong, Tiêu Hoảng đã rút Tập Tổ chiến đao ra, nhanh như một tia chớp, trực tiếp đâm vào yết hầu của tên này.

- Trả lời sai lầm, Đông Lộc đại nhân rõ ràng là làm việc quá vất vả mà chết, về phần đám người Triệu Quân thì lại là do quá mức bị thương mà chết, làm gì có chút quan hệ nào với ta đâu?

Tiêu Hoảng nhẹ giọng nói, sau đó trực tiếp rút Tập Tổ chiến đao ra, thành viên Vệ đội Thánh Vực này, đã hoàn toàn không có sinh cơ, giống như một xác chết, ngã xuống trên bệ gỗ, tiên huyết theo yết hầu ồ ồ chảy ra, ánh mắt trợn lên, vẫn nhìn về phía Hắc Trạch Sâm.

Các thành viên Vệ đội Thánh Vực, cùng với các đệ tử Phạm Cương Tinh, nhìn thấy cảnh tượng như vậy, trong lòng cũng nảy lên một cái, tuy nhiên, cũng không nói chút câu phản kháng nào, chỉ có thể trầm mặc.

Trái lại, Hắc Trạch Sâm nhìn thấy Tiêu Hoảng trắng trợn đập lên trên quy tắc, làm ra hành vi vi phạm nhân tính kia, thì trong lòng đã tức tới mức sắp nổ tung, hấn đứng bên cạnh bệ gỗ, thân thể không kèm được run lên vài cái, nhưng hiện tại cho dù Hắc Trạch Sâm có tức giận, thì đâu có làm được gì? Có bản lĩnh thì khu động Chiến Văn, đi lên giết chết Tiêu Hoảng đi, thuận tiện nhìn một cái, xem Ma Văn Hắc Động Đạn có thể nổ tung hay không.

Hơn nữa Tát Già cũng ở trong này, cho dù hiện tại Tát Già tràn ngập bất đắc dĩ đối với việc Tiêu Hoảng cả gan làm loạn này, nhưng nếu thật sự muốn động thủ, vậy thì Tát Già tuyệt đối sẽ không hề cố kỵ đứng ở bên phía Tiêu Hoảng.

Không hề nghi ngờ, thế cục trước mắt đối với Hắc Trạch Sâm đã càng lúc càng trở nên bất lợi, Hắc Trạch Sâm không nghĩ tới, Tiêu Hoảng lại làm ra hành vi cực đoan tới mức này.

Về phần Tiêu Hoảng đứng trên bệ gỗ thì sắc mặt không có chút biến hóa nào, cầm theo thanh Tập Tổ chiến đao máu chảy đầm đìa, chậm rãi đi tới trước mặt một tên thành viên Vệ đội Thánh Vực khác, sau đó hỏi:

- Trước đây ngươi hẳn là đã tiếp xúc rất nhiều với Đông Lộc phải không! Nói cho ta biết, Đông Lộc chết như thế nào?

Trên trán của thành viên Vệ đội Thánh Vực này đã phủ kín mồ hôi, nơm nớp lo sợ nhìn thoáng qua Tập Tổ chiến đao trong tay Tiêu Hoằng, lại nhìn về phía Hắc Trạch Sâm, suy nghĩ một chút rồi nói:

- Đúng... đúng như lời của Tiêu đại nhân, Đông Lộc là do làm việc quá sức nên mới chết!

- Nói như cái rắm ấy! Ngươi mở to mắt ra cho ta mà nhìn, một người bị đao chém thành bộ dạng này, toàn thân chỉ chút vết thương, vậy mà lại là do làm việc quá sức mà chết ư? Ngươi mù hay sao?

Hắc Trạch Sâm thấy thành viên Vệ đội Thánh Vực này nói như vậy, ánh mắt trợn lên như sắp chui ra ngoài.

Về phần thành viên Vệ đội Thánh Vực này thì cũng không nói thêm gì nữa, chỉ yên lặng cúi đầu. Hắc Trạch Sâm biết rõ, lần này coi như đã hoàn toàn đối nghịch với Hắc Trạch Sâm, nhưng hiện tại, Hắc Trạch Sâm có thể cứu vớt được tính mạng của hắn hay sao?

- Vết thương ư? Ở đâu? Tại sao ta lại không nhìn thấy vậy!

Tiêu Hoằng nhìn Đông Lộc máu chảy đầm đìa, thoải mái nói.

- Tiêu Hoằng, chẳng lẽ ngươi bị mù hay sao?

Hắc Trạch Sâm thấy Tiêu Hoằng trắng trợn, vô sỉ chối bay chối biến, toàn thân đã tức tới mức muốn lao lên, nhưng nhìn thấy Ma Văn Hắc Động Đạn ngay bên cạnh Tiêu Hoằng, hắn lại không dám có hành động thiếu suy nghĩ nào.

- Ta mù ư? Hay là các ngươi đang ảo tưởng, muốn hãm hại ta? Các ngươi nói xem, trên người Đông Lộc có vết thương nào không?

Tiêu Hoằng hơi ngược lên, nhìn toàn bộ mọi người trên trung tâm quảng trường, nói.

Đối với vấn đề của Tiêu Hoằng, mọi người trên trung tâm quảng trường đều không kèm được ngăn ra, nhìn Hắc Trạch Sâm, lại nhìn Tiêu Hoằng, trong lòng run rẩy, sau đó nhẹ nhàng lắc lắc đầu, gần như là rên lên từ cổ họng:

- Không... không có...

Thanh âm này tràn ngập vẻ nhát gan, dường như là tiếng vang phát ra dưới áp bức, rất nhẹ, nhưng lại tràn ngập vẻ khuất phục.

- Các ngươi nói gì vậy? Các ngươi có thể nói một lần nữa cho ta hay không?

Hắc Trạch Sâm nghe vậy, lông mày nhíu lại, hơi xoay người, hỏi đám con tin trên Phạm Cương Tinh.

Ngay khi Hắc Trạch Sâm xoay người, mọi người lập tức có thể rõ ràng cảm nhận được từ trên người Hắc Trạch Sâm có một cỗ khí thế khiếp người, thậm chí còn làm cho bọn họ có một loại cảm giác hít thở không thông, không khỏi làm những người trên Phạm Cương Tinh này hơi lui về phía sau hai bước, nhưng không hơn, tất cả mọi người trên Phạm Cương Tinh vẫn đều lựa chọn trầm mặc.

- Các ngươi mở to mắt ra cho ta, nhìn lại thi thể của Đông Lộc cho ta, xem trên người hắn rốt cuộc có vết thương hay không, các ngươi hẳn cũng biết, kết cục khi đối nghịch với Hắc Trạch Sâm ta như thế nào chứ!

Hắc Trạch Sâm đột nhiên rít lên.

- Toàn bộ quỳ xuống!

Gần như khi Hắc Trạch Sâm vừa rít lên, Tiêu Hoằng đứng trên bệ gỗ bỗng nhiên hô to một tiếng.

Bịch... bịch...

Âm thanh lan ra, toàn bộ mọi người trên trung tâm quảng trường Phạm Cương Tinh gần như đều cùng lúc quỳ xuống trên mặt đất, phủ kín toàn bộ trung tâm quảng trường, dường như trong nháy mắt nơi này đã thấp xuống một tầng vậy, ngoài đám người Hắc Trạch Sâm ra, không có một người nào khác còn dám đứng thẳng nữa!

680. Chương 680: Chỉ Hươu Bảo Ngựa (hạ)

- Hả...?

Nhìn thấy toàn bộ người trên Phạm Cương Tinh không để ý tới mình, cùng lúc quỳ lạy trước mặt Tiêu Hoàng, lúc này vẻ lạnh lẽo trên mặt Hắc Trạch Sâm đã lập tức động lại, trong mắt lóe lên vẻ khó tin.

Hắc Trạch Sâm tuyệt đối không nghĩ tới, giờ khắc này, Tiêu Hoàng lại có thể hoàn toàn vượt qua hắn như vậy.

Ngay cả Tát Già, Ma Sở nhìn thấy cảnh tượng trước mắt này, trên mặt cũng tràn ngập vẻ khiếp sợ, khoe miệng hơi mở ra, người có thể làm cho Tát Già bày ra vẻ mặt này thì cũng không có nhiều.

Lờ mờ bên trong, Tát Già dường như có thể cảm nhận được, thủ đoạn của Tiêu Hoàng rất cuộc mạnh tới mức nào, đồng thời hắn cũng có một loại cảm giác, Tiêu Hoàng rất có thể đã đúng, ít nhất hắn có thể dùng các loại thủ đoạn nhìn như vô sỉ để thống trị Phạm Cương Tinh, làm cho người trên Phạm Cương Tinh phải quỳ lạy trước mặt hắn.

Trước đây ở Thánh Đàn, Hắc Trạch Sâm cũng chỉ gần như là làm được tới mức “nói một không hai”, nhưng giờ khắc này, Tiêu Hoàng đang đánh vỡ loại quy tắc này, dựa vào cái gì mà Hắc Trạch Sâm có thể “nói một không hai” được?

Gần như ngay lập tức, không khí trên toàn bộ trung tâm quảng trường dường như đã động lại.

Một màn như vậy rốt cuộc có nghĩa gì, không có người nào rõ ràng hơn Hắc Trạch Sâm nữa, Phạm Cương Tinh đã hoàn toàn rơi vào trong tay Tiêu Hoàng rồi.

- Tiêu Hoàng, mắt của ngươi có phải đã mù rồi hay không, không cần dùng uy áp để ép người khác nói dối nữa, kiểu “chỉ hươu bảo ngựa” này của ngươi thì có tác dụng gì hay sao? Tùy tiện tìm một người có mắt nhìn một cái thì cũng rất rõ ràng, đây mà là Đông Lộc làm việc quá sức mà chết hay sao? Chẳng lẽ ngay cả vết máu trên người hắn mà ngươi cũng không nhìn thấy hay sao?

Ước chừng trôi qua một phút đồng hồ, Vận Trung mới mở miệng nói, giọng điệu tràn ngập vẻ ngoạn độc.

- Ngươi cảm miệng cho ta. Đây là Phạm Cương Tinh, là do người Phạm Cương Tinh định đoạt, ngươi là ai? Lăn xuống đi!

Thấy Vận Trung nói, Tiêu Hoàng đột nhiên quay đầu về phía Vận Trung, lớn tiếng quát, không chút để ý tới việc Vận Trung là đệ tử cấp cao, trong mắt chỉ có vẻ lạnh như băng.

Thấy Tiêu Hoàng nói vậy, Vận Trung không kiềm được muốn xông ra đánh một trận. Nếu là trước kia, hắn thật sự hận không thể bước lên, trực tiếp xé xác con kiến Tiêu Hoàng kia ra thành tám khối. Nhưng khi hắn nhìn về phía Ma Văn Hắc Động Đạn ngay sau Tiêu Hoàng, thì lại không khỏi bắt đầu chần chờ.

Về phần Hắc Trạch Sâm, lúc này đã tức giận tới mức tím mặt lại, thậm chí hắn còn có một loại cảm giác, Tiêu Hoàng đã không còn là “tâm phúc đại họa” gì nữa, mà đã biến thành đối thủ của hắn rồi.

Hôm nay Tiêu Hoàng ở chính nơi đã từng bị sỉ nhục này, muốn tìm lại tất cả những gì mà mình đã đánh mất.

- Nếu đại bộ phận mọi người đã đồng ý với kết quả này, vậy ta tuyên bố, Đông Lộc làm việc quá độ mà chết, đám người Triệu Quân bị thương quá mức mà chết theo. Rất lâu trước kia, ta từng được nghe một truyền thuyết cổ xưa, tên là thiên táng, chính là cắt thi thể thành các mảnh nhỏ, đút ấy loại ác điều như ung, kền kền ăn, chính là một sự tôn trọng với người chết. Đông Lộc tổng quản, Triệu Quân chủ quản đều luôn cung tận tụy với Phạm Cương Tinh, ta nghĩ bọn họ cũng nên được hưởng thụ loại đãi ngộ này, nhưng Phạm Cương Tinh dường như không có ung, cũng không có kền kền, tuy nhiên không có vấn đề gì, cứ dùng mấy con chó để thay thế cũng được, truyền lệnh của ta, cắt thi thể của đám người Đông Lộc thành các khối nhỏ, để cho chó ăn!

Tiêu Hoảng đứng trên bệ gỗ trung tâm, chấp tay sau lưng, gần từng chữ. Câu nói của hắn vô cùng nham hiểm.

Nghe vậy, mọi người lại lần nữa biến sắc, nói trắng ra, đây chính là muốn ném thi thể của đám người Đông Lộc cho chó ăn a! Đây tuyệt đối là nhục nhã một cách trắng trợn, nhưng giờ khắc này, còn có người nào dám đứng ra phản kháng hay sao?

Hiện tại chẳng phải là Tiêu Hoảng nói cái gì, thì chính là cái đó ư?

Cho dù Hắc Trạch Sâm có lòng muốn phản đối, nhưng cũng không phải là vào lúc này, dù sao thì Ma Văn Hắc Động Đạn trên bệ gỗ vẫn rất bắt mắt.

- Chuyện về Đông Lộc tổng quản cứ thế mà để trôi đi thôi, hiện tại là lúc cần tìm kiếm người tiếp nhận vị trí đại tổng quản Phạm Cương Tinh rồi, các người có thể tự mình tiến cử, cảm thấy ai thích hợp không?

Tiêu Hoảng hơi chấp tai, hai chân khẽ tách ra, bày ra một bộ dáng thoải mái.

Về phần dưới đài, không có ai dám đáp lời, đúng là bọn họ yếu đuối, nhưng yếu đuối không có nghĩa là ngu xuẩn, đã là người thì đều có thể nghe ra được, lời này của Tiêu Hoảng chỉ là khách sáo mà thôi, không hơn.

Bọn họ có thể khẳng định, ai dám nói rằng ta cảm thấy ta thích hợp, vậy thì giây tiếp theo sẽ ăn ngay một đao vào cổ, sau đó dựa theo bọn họ lý giải, Tiêu Hoảng sẽ nói: “Đúng là rất thích hợp, nhưng mà người cũng do làm việc quá sức nên đã bị chết!”

Ước chừng trôi qua một phút đồng hồ thời gian, thấy không có người nào trả lời, Tiêu Hoảng khẽ nhìn Hắc Trạch Sâm mặt tím đen kia một cái, sau đó nhẹ giọng nói:

- Nếu không người nào tự đề cử mình, vậy thì để ta đảm nhiệm Tổng quản của Phạm Cương Tinh, không biết có ai phản đối không?

Dưới đài vẫn là một mảnh yên tĩnh, thậm chí có thể nói là tĩnh mịch, mọi người gần như đã ngẫm thừa nhận, tiếp nhận tên “bạo quân” Tiêu Hoảng này lên đài, không một người nào dám phản đối.

- Ta phản đối!

Đúng lúc này, Vận Trung bỗng nhiên lên tiếng:

- Dựa theo quy củ của Thánh Đàn, phải...

- Ta phản đối kháng nghị của người, người có thể cầm miệng, về phần quy củ, ta đứng ở chỗ này chính là quy củ!

Tiêu Hoảng chỉ tay về phía Vận Trung, không đợi hắn nói hết lời, liền cao giọng cắt lời, giọng điệu tràn ngập uy áp, làm cho người ta có cảm giác, giờ phút này Tiêu Hoảng dựa vào Ma Văn Hắc Động Đạn, căn bản không giống một tên Ngự Sư, mà có vẻ giống một lão quái Ngự Không hơn.

Trừ khi Hắc Trạch Sâm và Vận Trung có thể xuất ra quyết tâm đồng quy vu tận cùng Tiêu Hoảng, nhưng mà chúng có thể ư?

- Hiện tại ta tuyên bố, Tiêu Hoảng ta trở thành tổng quản trên Phạm Cương Tinh, có quyền lợi quản lý tất cả mọi việc trên Phạm Cương Tinh, có quyền sinh quyền sát độc lập!

Tiêu Hoảng nói tiếp, đây chính là dùng một loại thủ đoạn tanh máu, chiếm đoạt quyền lợi, không gì có thể ngăn cản được.

Sau khi Tiêu Hoảng tuyên bố xong, hắn lại lần nữa nhìn về phía Hắc Trạch Sâm, nhẹ giọng nói:

- Mấy tháng trước, người ngăn cản ta trở thành Tổng quản của Phạm Cương Tinh, nhưng hôm nay, ta sẽ cướp lại những gì thuộc về ta, hơn nữa còn muốn cướp về càng nhiều thứ khác nữa.

- Tiêu Hoảng, nhớ kỹ ngày này, ta sẽ không buông tha cho người đâu. Ta thề!

Hắc Trạch Sâm dùng hai mắt lạnh như băng nhìn Tiêu Hoảng, gần từng chữ một.

- Như nhau, như nhau thôi, mặt khác còn chúc Vận Trung sư huynh sống tốt ở quân đội Gia Đô Đế Quốc a!

Tiêu Hoảng khẽ cười cười, sau đó tung người nhảy xuống chỗ đám người Liệt Nông, dưới sự hộ vệ của họ, nghênh ngang mà đi. Đồng thời Thích Khách Minh, Đoàn tinh anh Thợ Săn, Tập đoàn Thợ Săn quân cũng ngay lập tức rút đi.

Trong nháy mắt, ngoài các đệ tử Phạm Cương Tinh và Tát Già, Ma Sở, đám người Hắc Trạch Sâm, thì thế lực của Tiêu Hoảng đã rút lui không còn một ai nữa.

Chỉ có điều, thời điểm này, bởi vì có Ma Văn Hắc Động Đạn, nên Hắc Trạch Sâm vẫn không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ có thể đợi cho đến khi Tiêu Hoảng xuyên qua khe nứt không gian, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi nữa.

Hơi nhìn Tát Già đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, Hắc Trạch Sâm mới chậm rãi hướng ánh mắt về phía bệ gỗ chính trung tâm. Ma Văn Hắc Động Đạn vẫn rất thành thật nằm trên đó.

Tuy rằng không có nghiên cứu chuyên môn, nhưng Hắc Trạch Sâm vẫn có một chút hiểu biết đối với Ma Văn Hắc Động Đạn, không dừng lại lâu, Hắc Trạch Sâm liền nhảy lên bệ gỗ, sau đó thật cẩn thận nâng Ma Văn Hắc Động Đạn lên.

Nhưng ngay khi Hắc Trạch Sâm nâng Ma Văn Hắc Động Đạn lên, thần sắc đột nhiên biến đổi, rất nhẹ, Ma Văn Hắc Động Đạn trong tay hắn rất nhẹ!

Nhìn kỹ một lần nữa vẫn lộ tối như mực kia, giống như đúc, gần như cùng Ma Văn Hắc Động Đạn bình thường không hề có chút khác nhau nào. Chỉ có điều ngay khi Hắc Trạch Sâm mở nắp ra, trong mắt hắn lại gần như muốn phun ra lửa!

- Hồn dân a!

Hắc Trạch Sâm không kiềm được rít gào, ngay sau đó liền trực tiếp ném thật mạnh cái gọi là “Ma Văn Hắc Động Đạn” kia trên mặt đất, ngay sau đó, một gói kẹo được nhét bên trong “Ma Văn Hắc Động Đạn” kia đã văng ra ngoài, rơi trên bệ gỗ.

Nhìn thấy một màn như vậy, vẻ mặt vốn nghiêm trọng của Tát Già lại toát ra một chút tươi cười, đây không phải là Ma Văn Hắc Động Đạn a, rõ ràng chính là một “hộp kẹo” có hình Ma Văn Hắc Động Đạn mà thôi.

Hắc Trạch Sâm và tất cả mọi người đều bị Tiêu Hoảng lừa giỡn.

Nhưng lúc này Hắc Trạch Sâm không làm gì được Tiêu Hoảng nữa, chỉ cần Tiêu Hoảng quay về trong Vạn Tôn Cốc, lại một lần nữa tập hợp binh lực, nếu Tiêu Hoảng muốn lưu lại cũng được, có giao chiến thì cũng không nhất định sẽ thất bại.

Mà trọng yếu hơn một chút là, hiện tại Phạm Cương Tinh đã không còn là địa bàn của Hắc Trạch Sâm nữa, hơn nữa trước mắt Tát Già và Ma Sở cũng không phải là kẻ dễ dàng đối phó như vậy.

Đúng vậy, Tát Già cùng Ma Sở quả thật yếu hơn một chút, nhưng cần phải nhớ kỹ một điều, đó là con thỏ nóng nảy cũng có thể cắn người, đồng thời Vệ đội Thánh Vực trong tay hắn khi đối đầu với Thích Khách Minh và Đoàn tinh anh Thợ Săn cũng đã không có ưu thế gì rõ ràng nữa.

Có thể nói, lúc này toàn thân Hắc Trạch Sâm đã như muốn nổ tung vì tức giận, hắn có nằm mơ cũng không thể tưởng được, Tiêu Hoảng lại có thể cầm một “hộp kẹo” mà tác oai tác quái trong này như vậy.

- Ta đã nói rồi, làm sao mà Tiêu Hoảng có thể kiếm được Ma Văn Hắc Động Đạn được, quả thực chính là vô nghĩa.

Về mặt Vạn Trung rất khó coi, bày ra một bộ dáng khinh thường.

Có thể nói, lần này Hắc Trạch Sâm và Vạn Trung bị lừa giỡn, làm cho trong lòng bọn họ có một loại ảo giác, đó là Tiêu Hoảng không có Ma Văn Hắc Động Đạn.

- Tát Già, có bản lĩnh thì mỗi ngày ngươi đều trông nom Tiêu Hoảng đi, nếu không ta sẽ không buông tha cho hắn đâu.

Hắc Trạch Sâm nhìn thoáng qua Tát Già, ra sức làm cho giọng điệu của mình trở nên bình thản.

- Lời này trước khi hỏi ta, người hấn là nên tới hỏi Thương Luân, hoặc là dứt khoát nói với Tiêu Hoàng đi, bị một cái hộp kẹo dọa cho tè ra quần, vậy mà còn dám vênh mặt lên trước mặt ta hay sao?

Tát Già tươi cười, trong lòng vô cùng thoải mái, nhưng vẫn lạnh nhạt nói, trong mắt Tát Già, thì Tiêu Hoàng thật sự vẫn chưa đến tới mức đó.

Đối với lời của Tát Già, Hắc Trạch Sâm cũng không nói thêm gì nữa, nếu Tát Già và Hắc Trạch Sâm làm lớn chuyện lên, vậy thì Thánh Đàn tuyệt đối sẽ càng không thể vãn hồi được, thậm chí sẽ nghênh đón cuộc chiến giữa Vệ đội Thánh Vực và Tập đoàn Thợ Săn, hậu quả có thể nghĩ mà biết.

Không giằng co quá nhiều với Tát Già, Hắc Trạch Sâm liền mở ra khe nứt không gian, nổi giận dưng dưng rời đi, hiện tại Hắc Trạch Sâm muốn ra sức làm cho Vạn Trung đạt được quyền lợi và binh lực ở Gia Đô Đế Quốc, tiến thêm một bước mở rộng thực lực của bản thân, sau đó lại bao vây Tiêu Hoàng rồi giết, đoạn tuyệt hậu hoạn, hơn nữa cũng không cần phải quá nhanh chóng.

Cùng lúc đó, Tiêu Hoàng quay về trong Vạn Tôn Cốc, đã ngay lập tức thông báo chế độ trên Phạm Cương Tinh, đó chính là người trên Di Đà Tinh mà muốn đi vào Thánh Đàn, thì phải được hấn cho phép, nếu không sẽ bị coi là xâm nhập, đồng thời giao cho Lạc Tuyết Ninh quyền lợi thông hành vô hạn chế.

681. Chương 681: Truy Liệp Giả Chiến Văn

Sau đó, Tiêu Hoàng còn tiến hành một loạt hành động, toàn bộ đều là ra sức làm cho Phạm Cương Tinh thoát khỏi Hắc Trạch Sâm khống chế, đồng thời bổ nhiệm chức chủ quản cho vài tên Phạm Cương Tinh đệ tử có vẻ ngoan ngoãn một chút.

Đương nhiên, bọn họ chỉ là con rối, bởi vì dưới bọn họ, những kẻ chủ yếu nắm quyền lợi trong tay lại là người của Tập đoàn Thợ Săn, hoặc là tâm phúc của Tiêu Hoàng.

Làm cho Phạm Cương Tinh lại lần nữa khôi phục hoạt động, đồng thời gặt gao khống chế mọi thứ trên Phạm Cương Tinh.

Ngay khi Tiêu Hoàng bố trí xong tất cả những thứ này, Ma Văn thông tin lại rung lên, người gọi tới là Bác Sơn.

- Bác Sơn, có chuyện gì?

Nói liên lạc, Tiêu Hoàng nhẹ nhàng hỏi.

- Lại có ba cái Ma Văn Chiến Văn của đầu đạn Ma Văn Hắc Động Đạn đã tiến vào trong lãnh thổ Gia Đô Đế Quốc, nên bố trí để chúng tới đâu?

Bác Sơn nhẹ nhàng hỏi, vẻ mặt có chút nghiêm túc.

Khi trước nhìn thấy phản ứng của Hắc Trạch Sâm, gần như hoàn toàn có thể biết được, Ma Văn Hắc Động Đạn này có uy lực rất cuộc lớn tới bao nhiêu, huống chi lần này lại còn là ba cái.

Nghe vậy, Tiêu Hoàng cũng không lập tức trả lời, mà là cẩn thận suy nghĩ một lát, thứ này có uy lực rất lớn, một khi xảy ra bất trắc, thì gần như toàn bộ viên tinh cầu sẽ hoàn toàn bị hủy diệt thành bụi phấn.

- Đầu tiên, dùng phương thức có độ mã hóa cao, gửi tin tức về đầu đạn tới Tập đoàn Thiên Xà, để cho bọn họ phụ trách chế tạo thân đạn, vừa phải cam đoan chất lượng, vừa phải nắm chặt tiến độ, về phần đầu đạn, cứ tạm thời đặt nó vào trong Ma Văn chiến hạm, đậu tại một khu vực bí ẩn, cũng phải ra nhân viên công tác chuyên môn trông coi, nhớ không được có chút sai lầm nào!

Tiêu Hoàng cẩn thận ra lệnh.

Cầm một quả Ma Văn Hắc Động Đạn rêu rao khắp nơi ư? Nếu là “hộp kẹo” thì còn được, nhưng nếu là thật, thì Tiêu Hoàng đâu có điên?

Giải quyết xong mọi việc, Tiêu Hoàng lại hơi nhìn Thương Luân đang lom khom trên sân một cái, cũng không thèm quản hấn, bắt đầu chuyên chú chế tạo Thủy Vực Chiến Văn. Tổng cộng cần hai cái, dành cho Khang Du và Bội Gia.

Đồng thời Tiêu Hoảng cũng cần suy nghĩ, tìm cách chế tạo ình một vài cái Chiến Văn ra hồn một chút, cần phải có uy lực cao, cho dù là Ngự Hồn thì nó cũng có thể gây thương tổn được.

Nếu là trước kia, bằng vào thực lực Ngự Sư cấp năm mà muốn tạo thành thương tổn đối với Ngự Hồn, thì quả thực chính là thần thoại hoang đường, tuy nhiên, đối với Tiêu Hoảng thì cũng không phải là không có khả năng, bởi vì trong tay Tiêu Hoảng còn có một thứ vũ khí cũng rất đáng sợ, đó chính là bạch tương độc tố.

Tuy rằng Tiêu Hoảng không biết loại độc tố này rốt cuộc có thể hữu hiệu đối với Ngự Hồn hay không, nhưng mà nó đã là thủ đoạn mạnh nhất mà Tiêu Hoảng có thể vận dụng rồi.

Hơi chút trầm tư một lát, Tiêu Hoảng nhanh chóng đi ra khỏi nhà gỗ, đi tới một góc sân, nơi đó đã được một cái lồng sắt bao lại, bên trong có bảy, tám gốc Tử sắc thảo.

Những Tử sắc thảo này gần như đã bị Tiêu Hoảng lấp lại gieo trồng rất nhiều lần rồi. Nói đúng ra, chính là sử dụng kỹ thuật thúc đẩy, gieo trồng Tử sắc thảo, thu lấy hạt giống phẩm chất cao, sau đó lại tiến hành gieo trồng, rồi lại lấy ra hạt giống phẩm chất rất cao. Cứ như vậy ba, bốn lần, thì đã hình thành bộ dáng hiện tại này của nó.

Màu tím đã đậm tới mức trở nên gần như đen như mực, kỳ quái chính là, mỗi một quả hình tròn thì lại khác với những loại cây khác. Các loại khác thì sau khi dùng kỹ thuật thúc đẩy, sẽ có thể tích quả lớn hơn, tuy nhiên, loại quả hình tròn này lại vẫn giữ nguyên kích thước ban đầu.

Hơi tạm dừng một chút, Tiêu Hoảng đeo kính mắt phòng hộ, khẩu trang, cũng đeo một đôi găng tay cách ly, sau đó liền dùng tiểu đao cắt xuống vài quả hình tròn này.

Sau đó hắn cực kỳ cẩn thận đưa vào trong căn nhà gỗ, để vào trong ống nghiệm, tiếp theo hắn dùng một thanh đao do thủy tinh chế thành, thật cẩn thận cắt nó ra.

Gần như ngay khi trái cây này bị cắt ra, chất lỏng trắng lập tức chảy ra, so với trước kia, loại chất lỏng này có độ đậm đặc còn cao hơn rất nhiều, dưới ánh mặt trời chiếu xuống, nó phản xạ ra ánh sáng lấp lánh màu trắng bạc.

Đồng thời, ngay khi chất lỏng đậm đặc màu trắng này chảy ra, một mùi thơm mê người đã tản ra khắp phòng, làm cho người ta có một loại ảo giác say mê.

Tuy nhiên, Tiêu Hoảng sẽ không bị loại mùi thơm này mê hoặc, trong lòng hắn rất rõ ràng, loại độc tố này rốt cuộc đáng sợ tới mức nào, chỉ cần lay dính vào người một chút, thì sẽ rất khó giữ được cái mạng nhỏ này.

Sau khi lấy bạch tương độc tố ra, Tiêu Hoảng liền thật cẩn thận cho độc tố vào trong một cái bình thủy tinh lớn bằng ngón tay cái, đậy kín lại, bởi vì trải qua nhiều năm nghiên cứu như vậy, Tiêu Hoảng có thể phát hiện ra, loại độc tố này khi mới lấy ra thì sẽ có độc tố mạnh nhất, phải để sau một tuần thì mới thích hợp để chế tạo Độc Văn được.

Đậy kín bạch tương độc tố xong, Tiêu Hoảng liền ngay lập tức đốt cháy tất cả các dụng cụ đã dụng vào bạch tương độc tố này.

Thật cẩn thận bỏ bình nhỏ có chứa bạch tương độc tố này vào trong một cái hộp gỗ bên, Tiêu Hoảng liền trực tiếp đặt nó vào trong chỗ sâu của ngăn kéo, sẽ không vô ý chạm vào được.

Ngay sau đó, Tiêu Hoảng liền bắt đầu tiến hành chế tạo Thủy Vực Chiến Văn, cuối cùng là đi tu luyện.

Mà bên kia, Hắc Trạch Sâm đã quay về Ngộ Giác Tinh, sắc mặt thì trở nên tím đen, trên người tản ra các làn sóng Ngự lực màu xám đen, giống như một con trâu đực bị chọc giận, lại tìm không thấy chỗ nào để phát tiết vậy.

- Nhớ kỹ, đợi khi người nắm giữ quyền chủ động tại quân đoàn thứ 15, mục tiêu hàng đầu chính là không tiếc mọi giá, phải hoàn toàn san phẳng Tập đoàn Thợ Săn cho ta, nhất là sinh lực của bọn họ, không loại trừ khả năng trực tiếp vận dụng quân đội của quân đoàn thứ 15.

Hắc Trạch Sâm vẽ mặt âm trầm, gần từng chữ một.

- Sư huynh, ngài muốn nói, trực tiếp vận dụng quân đội của Gia Đô Đế Quốc, phát động tiến công với người của Gia Đô Đế Quốc ư? Đây chính là điều tối kỵ tại Gia Đô Đế Quốc a, hơn nữa Tập đoàn Thợ Săn còn có một bộ phận tại Bắc Áo liên hợp thể, việc này liên lụy hình như quá lớn thì phải?

Vận Trung trong lòng ít nhiều cũng có chút cổ kỵ.

- Ta không thêm quan tâm nhiều như vậy, nhớ kỹ, bỏ qua những cổ kỵ này đi, Tiêu Hoàng có thể làm thế, tại sao chúng ta lại không thể làm, hắn có thể không kiêng nể gì, vì sao chúng ta lại không thể, yên tâm đi, ta cũng không tin làm như vậy thì Gia Đô Đế Quốc dám có phản ứng gì, mà Bắc Áo liên hợp thể có thể làm được gì hay sao?

Hắc Trạch Sâm vung tay áo lên, nói rất dứt khoát.

Tuy nhiên, khi lời này truyền vào trong tai Vận Trung, trong lòng hắn lại thoáng có chút bất đắc dĩ, hàm nghĩa trong câu này của Hắc Trạch Sâm là rất dễ hiểu, không phải để cho hắn nắm quyền lợi một phương tại Gia Đô Đế Quốc, mà là làm cho hắn đóng vai trò một quân cờ, dùng để san phẳng các thế lực bên ngoài của Tiêu Hoàng.

- Đã rõ!

Vận Trung nhẹ nhàng đáp lại một tiếng.

- Dựa theo quy củ của Gia Đô Đế Quốc, người sẽ có gần một tháng thời gian để chuẩn bị, tiến hành huấn luyện mọi phương diện, nhớ kỹ, chỉ cần Thánh Đoàn bị nắm trong tay ta, thì người chính là người đứng thứ hai, ngay dưới ta, đừng để ý tới địa vị tại Gia Đô Đế Quốc, dù thế nào thì vẫn còn kém xa Thánh Đoàn.

Hắc Trạch Sâm hơi nhận ra ánh mắt có chút khác thường của Vận Trung, liền mở miệng khuyên răn.

Hiển nhiên, tuy rằng Hắc Trạch Sâm rất nóng tính, nhưng cũng không có nghĩa hắn là một tên mắng phu.

- Đa tạ sư huynh đề bạt.

Vận Trung đáp, sau đó liền đi ra ngoài, bắt đầu thông qua Ma Văn thông tin, tiếp nhận viễn trình huấn luyện của Lôi Mạn, chủ yếu là một chút kiến thức quân sự thông thường.

Lúc này thì Lôi Mạn đã tràn ngập mâu thuẫn và bất mãn đối với Vận Trung, một kẻ gần như là dốt đặc cán mai đối với việc thống lĩnh quân đội. Một kẻ như vậy, thế mà lại muốn trở thành một quân trưởng.

Nếu người như vậy nhiều hơn một chút, thì gần như nền quân sự của Gia Đô Đế Quốc sẽ bị suy yếu chỉ trong nháy mắt.

Để cho Lôi Mạn cảm thấy khó chịu chính là, hắn lại không có cách nào cự tuyệt, nhớ ngày đó khi A Di La còn nắm quyền, đã biết rõ điểm này, bởi vậy đã ra sức giảm bớt đệ tử có tri thức quân sự nông cạn tiến vào các quốc gia liên hợp thể. Chỉ có người giống như Lạc Tuyết Ninh, Tần Nhược Bạch thì mới có thể được phái tới các quốc gia mà thôi.

Chỉ có điều, hạn chế đó lúc này đã hoàn toàn bị Hắc Trạch Sâm phá vỡ.

Có thể nói, lúc này tuy khuôn mặt Lôi Mạn vẫn khá là thân thiết nhu hòa, nhưng trong lòng hắn có thể nói là vô cùng chán ghét.

Cứ như vậy, một tuần thời gian vội vàng trôi qua.

Hai cái Thủy Vực Chiến Vãn đã được Tiêu Hoàng chế tạo xong, đồng thời Ngự lực trong cơ thể Tiêu Hoàng cũng đã đột phá 14000 cổ, chỉ cần tiến thêm một chút nữa thì đã có thể hoàn toàn đạt tới Ngự Sư đỉnh phong, có tư cách để trở thành Đại Ngự Sư.

Về phần Ngự linh thủy, Tiêu Hoàng đã bắt đầu tìm kiếm rồi.

Giao hai cái Thủy Vực Chiến Vãn cho quan chỉ huy của Hạm đội Thợ Săn vũ trụ, khi Tiêu Hoàng quay về trong Vận Tôn Cốc, thì đã là giữa trưa, hắn chỉ ăn qua loa vài thứ, sau đó đi tới trước ngăn kéo, mở ra, lấy một bình bạch tương độc tổ đã được đặt trong đó một tuần. Hiện giờ màu trắng tinh khiết đã có chút màu vàng lẫn vào rồi.

Khẽ thở phào nhẹ nhõm, hần lại lấy ra phương án thiết kế Chiến Văn đã hoàn thành từ vài ngày trước, kiểm tra tỉ mỉ lại một lần nữa.

Toàn bộ phương án, Tiêu Hoàng gần như tiếp tục sử dụng một bộ phận kỹ thuật của Thánh Nỗ Chiến Văn, mà lần chế tạo Chiến Văn này, Tiêu Hoàng cũng ra sức loại bỏ các loại công kích hoa mỹ, bất ngờ gì đó, mà mục đích chỉ có một, đó chính là tìm cách làm cho bạch tương độc tố chui vào trong thân thể của địch nhân, chỉ cần đạt được một mục đích này là được rồi.

Ghi nhớ kỹ phương án thiết kế vào trong đầu, Tiêu Hoàng liền bắt đầu thật cẩn thận chế tạo Ma Văn dịch, đồng thời tiến hành một loạt tinh luyện và thẩm thấu năng lượng đối với bạch tương độc tố.

Làm như vậy sẽ có hiệu quả cường hóa bạch tương độc tố thêm một chút.

Giải quyết xong bạch tương độc tố, Tiêu Hoàng liền bắt đầu cẩn thận tạo hình văn lộ trên Tái thạch. Lần này Tiêu Hoàng vẫn phải vận dụng toàn bộ kỹ thuật của bản thân, ví dụ như kỹ thuật thẩm thấu năng lượng, kỹ thuật Đế Văn cùng với kỹ thuật văn trong văn, đồng thời mỗi một trình tự đều được hần cố hết sức làm tốt hơn tất cả những lần trước.

Thậm chí loại trình độ điêu khắc tinh tế này thì còn cao hơn cả khi so đấu Chiến Văn với Ân Lạc. Điều này cũng không có gì lạ cả, so đấu Chiến Văn với Ân Lạc, tiền đặt cược chỉ là một phần trung kế hoạch của Tiêu Hoàng, có chút ảnh hưởng tới thể cục trên Vinh Ngạn Tinh, nhưng mà trước mắt, Chiến Văn mà Tiêu Hoàng muốn chế tác ra này rất có thể liên quan đến sự sống còn của hần.

Ước chừng trải qua bốn tiếng đồng hồ, Tiêu Hoàng mới thuận lợi chế tạo xong Chiến Văn trong tay, phía trên Tái thạch màu xám được tạo hình văn lộ màu vàng kim, cùng với kỹ thuật Đế Văn bảy hướng màu lam nhạt.

Toàn bộ văn lộ của Chiến Văn được tạo hình rất thanh thoát, trơn nhẵn, mỗi một chi tiết đều vô cùng thích hợp, thiết kế nhìn như đơn giản, nhưng lại vô cùng xảo diệu, gần như đã tăng khả năng công kích đơn thể tới cực hạn, mà Chiến Văn này cũng được Tiêu Hoàng đặt tên là Truy Liệp Giả Chiến Văn.

682. Chương 682: Sóng Ngâm Chảy Xiết

Đặc điểm lớn nhất trong đó chính là, chẳng những có thể tiến hành công kích cự ly xa như bình thường, mà nó còn có thể phối hợp với Ứng Nhân Chiến Văn, tiến hành điều chỉnh đường bắn, điều này đã khiến cho nó có thể thực hiện các đợt tấn công cự ly siêu xa.

Nói cách khác, Tiêu Hoàng không nhìn thấy đối phương, nhưng chỉ cần năng lượng ưng có thể truy tung tới đối thủ được, thì sẽ có thể tiến hành bắn giết cự ly siêu xa, gần như tương đương với Ma Văn đạn đạo loại nhỏ vậy.

Thật cẩn thận rót Ngự lực trong cơ thể vào trong Truy Liệp Giả Chiến Văn, cảm nhận duy nhất của Tiêu Hoàng chính là, mặc dù sử dụng đại lượng Hàn băng vạn năm, nhưng bên trong Truy Liệp Giả Chiến Văn cũng chỉ có mười cổ năng lượng mà thôi.

Điều này cũng có nghĩa, bên trong Truy Liệp Giả Chiến Văn này chỉ có mười mũi độc tiễn, mỗi một mũi đều có thể nói là vô cùng quý báu, đồng dạng lực sát thương không cần nói cũng biết, một thanh độc tiễn cường hóa được bắn lên, thì ngay cả Ngự Hồn cũng phải cẩn thận.

Ngay sau đó, Tiêu Hoàng không có chút tạm dừng nào, liền chế tạo ra một cái Truy Liệp Giả Chiến Văn bản thay thế, không có lực sát thương, nhưng hình thức tấn công thì lại không khác gì Truy Liệp Giả Chiến Văn cả.

Lúc này đã là sáu giờ tối, ngay khi Tiêu Hoàng cầm Truy Liệp Giả Chiến Văn phòng chế, định đi ra ngoài huấn luyện một chút, Ma Văn thông tin lại độ truyền rung lên, người gọi là đến một trận chấn động, người gọi chính là quân trưởng Mạn Kiều của quân đoàn thứ 15.

- Mạn Kiều, chuyện ta để cho người hỏi thăm, kết quả thế nào?

Nói liên lạc, Tiêu Hoàng liền hỏi thẳng.

- Báo cáo sư thúc, đã gần xong rồi, theo dự tính thì Vận Trung sẽ còn không tới ba tuần lễ nữa thì sẽ đi vào quân đoàn thứ 15 để nhậm chức. Về phần ta thì bị điều vào bộ tư lệnh lục quân để làm tham mưu, nói trắng ra nơi đó toàn là một lũ công tử bột.

Mạn Kiều nói xong, vẻ mặt như đưa đám.

Tuy rằng bị điều đi nơi khác, quân hàm cũng không giảm, nhưng quyền lợi đã bị ép chặt lại rất nhiều. Trọng yếu nhất đó là không thể tọa trấn một phương, tay cầm binh quyền được nữa.

- Cho nên, sư thúc, bây giờ nhất định người cần phải giúp ta a, ta là người có vẻ khá văn tĩnh, nhưng ta cũng không phải là công tử bột a.

Mạn Kiều năn nỉ, rất khó nhìn ra chút phong phạm Tướng quân nào ở trước mặt Tiêu Hoàng, điều này cũng không có gì đáng trách, hiện tại hẳn gần như chỉ có Tiêu Hoàng và Tập đoàn Thợ Săn để dựa vào mà thôi.

Nghe vậy, Tiêu Hoàng không lập tức đáp lại, nhẹ nhàng đùa nghịch Truy Liệp Giả phổng chế trong tay một chút, bình tĩnh trầm tư một lúc lâu, mới ngước lên, nhìn về phía Mạn Kiều:

- Mấy ngày nay, ta để cho người và các thuộc hạ làm tốt quan hệ, đồng thời tạo ra uy tín trong quân, người làm thế nào rồi?

- Vẫn rất cố gắng, mấy ngày nay ta gần như đều đi từng căn cứ quân sự để thăm hỏi rồi!

Mạn Kiều nhẹ nhàng đáp.

- Người làm vậy còn xa mới được, cái gọi là thăm hỏi thì chỉ là tinh thần, không có chút ý nghĩa thực tế nào, người cần làm cho thuộc hạ của người cảm nhận được, sau khi rời khỏi người thì sẽ rất nhớ tới người. Ân...! Như vậy đi, nghe nói trong quân đội tác chiến của các người có hai chiếc Ma Văn vận tải hạng đã bị tàn phá phải không? Người liền đi cầu xin Bác Sơn đi, hy vọng Tập đoàn Thợ Săn cho các người chút giúp đỡ không ràng buộc, nhớ kỹ cần phải làm ra bộ dáng đáng thương một chút, đến lúc đó bản quay phim sẽ được Tập đoàn Thợ Săn “không cần thận” đánh rơi vào trong quân đoàn thứ 15, mặt khác còn có cả quân phí, trang bị cũng đều có thể cầu xin lấy!

Tiêu Hoàng lạnh nhạt nói.

Nghe vậy, Mạn Kiều cũng đã hiểu, đó chính là biến tướng của một loại khổ nhục kế a.

- Đã hiểu, sư thúc, ta sẽ lên đường luôn.

Mạn Kiều nói xong, liền trực tiếp cắt liên lạc.

Ngay khi thông tin gián đoạn, Tiêu Hoàng đã lập tức phân phó mọi thứ cho Bác Sơn, cụ thể nên làm như thế nào, Tiêu Hoàng cũng đều đã nói rất rành mạch.

Đương nhiên, Tiêu Hoàng cũng không dám khẳng định phương pháp như vậy rốt cuộc có hiệu quả hay không, tuy nhiên Tiêu Hoàng cũng không thêm để ý, dù sao đây cũng không phải là một phần gì lớn trong toàn bộ kế hoạch của Tiêu Hoàng, hữu hiệu tất nhiên là tốt, nếu không có hiệu quả thì cũng không sao cả, chủ yếu một chút chính là, làm cho quân đoàn thứ 15 có tâm lý nghiêng về phía Mạn Kiều là được.

- Còn có, từ hôm nay tới ba tuần sau, xuất ra 2000 vạn kim tệ, thu mua một số lớn thịt cá, tiếp viện phẩm thượng đẳng, vận chuyển tới mỗi một căn cứ quân sự của quân đoàn thứ 15!

Phân phó đại khái mọi chuyện xong, Tiêu Hoàng lại nhắc tiếp một việc nữa.

- Đã rồi!

Bác Sơn cũng không hỏi vì sao, dứt khoát đáp.

Giải quyết xong mọi việc, Tiêu Hoàng liền đi ra nhà gỗ, lúc này sắc trời đã dần âm đạm xuống, hơi ngẩng đầu lên, nhìn bầu trời hôn ám, Tiêu Hoàng liền lập tức khởi động Ung Nhân Chiến Văn và Truy Liệp Giả Chiến Văn phổng chế.

Trong nháy mắt, trên cánh tay của Tiêu Hoàng đã xuất hiện hai năng lượng văn, đồng thời Tiêu Hoàng hơi nâng tay, trực tiếp xuất hiện một con năng lượng ưng, thân thể màu đen, cái đầu trắng như tuyết, nó lập tức mở ra hai cánh, bay lên trời.

Lúc này, trong tầm nhìn của Tiêu Hoàng lập tức xuất hiện tầm nhìn của năng lượng ưng, từ trên cao quan sát xuống, có thể nhìn thấy những chỗ mà Tiêu Hoàng không nhìn thấy, đồng thời Tiêu Hoàng cũng để cho Truy Liệp Giả phỏng chế kết nối lại, rất nhanh Tiêu Hoàng đã thông qua tầm nhìn của năng lượng ưng, tập trung vào một khối nham thạch trên một triền núi mặt bên kia, sau đó một cánh tay được nâng cao lên.

Ngay sau đó, trên cánh tay phải của Tiêu Hoàng có một chiếc năng lượng nổ to lớn màu vàng đột nhiên hình thành, so với Thánh nổ thì nó còn lớn hơn, rộng hơn một thước, trên thân nổ có một mũi tên đen như mực, đầu mũi tên có hình xoắn ốc.

Không dừng lại lâu, một mũi tên năng lượng có chiều dài ước chừng một thước đã như tia chớp bay lên trên bầu trời, vọt tới phía xa, đợi khi bay lên trời cao, nó đột nhiên rơi xuống, dưới sự hướng dẫn của sóng Ngự lực do năng lượng ưng phát ra, nó lập tức lao từ trên cao xuống, bắn thẳng đến tảng nham thạch đã bị tập trung từ trước.

Bốp...

Chỉ có một tiếng vang rất nhỏ truyền đến, mũi tên hình xoắn ốc đã như một viên đạn đạo được chỉ đường, vô cùng chuẩn xác bắn lên trên tảng nham thạch, bởi vì đây chỉ là một cái luyện tập Chiến Văn, không có chút uy lực gì đáng nói cả.

Sau đó Tiêu Hoàng liền dùng phương thức này, bắt đầu không ngừng tiến hành luyện tập. Có bắn xuyên qua khe hở, có bắn thẳng vào cây cối, cũng có bay vòng qua chướng ngại vật, tiến hành tấn công mục tiêu.

Có thể nói, cho tới giờ dường như Tiêu Hoàng cũng chỉ có một chiêu như vậy, có thể gây tổn thương được tới nhân vật cấp Ngự Hồn, điều kiện tiên quyết còn là dưới tình huống đối phương gần như không có chút phòng bị gì thì mới được.

Nếu không, trong đơn đả độc đấu, Tiêu Hoàng không có chút phần thắng nào.

Luyện tập như vậy khoảng hai giờ, Tiêu Hoàng mới ngừng lại, sau đó quay về trong căn nhà gỗ, tiếp tục lật xem các bản sách cổ.

Trên Vinh Ngạn Tinh, dựa theo chỉ thị của Tiêu Hoàng, Tập đoàn Thợ Săn đã tăng mạnh tốc độ phát triển, cho dù là ở Gia Đô Đế Quốc, thì gần như cũng sắp trở thành một đầu sỏ rồi.

Vốn chỉ hoạt động gần Vinh Ngạn Tinh, tuy nhiên, bởi vì Tiêu Hoàng đại biểu cho Tập đoàn Thợ Săn, đã trực tiếp lật đổ Ân Lạc từ trên “thần đàn”, không khỏi làm Hồng Lượng, cùng với Tập đoàn Thợ Săn trở nên nổi tiếng tại Gia Đô Đế Quốc.

Gần như vào lúc này, Tập đoàn Thợ Săn đã nổi tiếng ngang với Công ty Khắc Lạc Y, đơn đặt hàng liên tiếp được chuyển tới, đồng thời còn có cả tài nguyên cũng cuộn cuộn được chuyển đến.

Mà trọng yếu hơn là, Quốc vương Khang Du cũng không phải là kẻ quá độc tài, nhưng cũng là một thủ lĩnh hiếm thấy tại Gia Đô Đế Quốc, mà hắn cũng không phải là kẻ theo kiểu sư tử há mồm, thò tay vào việc nhà của người khác.

Chỉ dùng 5000 kim đã thu lấy Thủy Vực Chiến Văn có giá trị hơn một ức kim tệ của Tiêu Hoàng, tự nhiên là sẽ chiếu cố nhiều hơn cho Tập đoàn Thợ Săn, tối thiểu thì cũng không làm khó dễ, gây phiền toái cho bọn họ.

Trước mắt gần như ở Gia Đô Đế Quốc đã không có chút chướng ngại nào cả. Trong tay nắm giữ kỹ thuật mà những người khác không thể đuổi kịp được, Tập đoàn Thợ Săn có muốn không cường đại thì cũng khó, sinh ý cũng bắt đầu dần dần trải rộng ra toàn bộ Gia Đô Đế Quốc.

Khác với Công ty Khắc Lạc Y chính là, Tập đoàn Thợ Săn cũng không dựa vào quân sự, nguyên nhân chính là không muốn gây ỉnh thêm nhiều phiền toái nữa.

Đối với một quốc gia mà nói, một khi động tới quân sự, đồng thời còn kiêu ngạo, thì sẽ gặp phải đủ loại hạn chế từ quân đội, còn việc muốn cạnh tranh với Công ty Khắc Lạc Y, thì điều này Tiêu Hoảng không muốn, mà Bác Sơn lại càng không muốn.

Lợi nhuận đạt được thì vẫn theo quy củ cũ, một nửa dùng làm quân phí, một nửa khác thì lấy ra để cung cấp cho việc khuếch trương tập đoàn.

Có tài chính cường đại duy trì, cộng thêm chi Tập đoàn Thợ Săn có ngàn vạn mối liên hệ với quân đội, thậm chí còn có một chút quan hệ với Công ty Khắc Lạc Y, do đó, phát triển quân sự trên cơ bản chính là thuận buồm xuôi gió.

Đại hình trang bị mua được, ví dụ như Ma Văn chiến hạm, gần như đều là lấy từ trong quân đội Gia Đô Đế Quốc ra, do Tập đoàn Thợ Săn phụ trách cải trang. Các trang bị loại nhỏ như chiến giáp, Ma Văn chiến đấu cơ và Ma Văn khung máy móc, thì do Tập đoàn Thiên Xà mua. Về mặt chiêu mộ binh lính thì khá đa dạng, có lính đánh thuê, cũng có binh sĩ xuất ngũ của Gia Đô, Tân Cách Công Quốc, thậm chí còn có cả đám hải tặc như Ni Lạc nữa.

Nói tóm lại, chỉ cần có thể đánh được thì sẽ nhận!

Trái lại chướng ngại vật cuối cùng trên Vĩnh Ngạn Tinh là Tập đoàn Văn Sâm, bởi vì Ân Lạc bại trận, Phạm Cương Tinh thất thủ, nên gần như đã bắt đầu lung lay sắp đổ, đã mất đi tất cả cơ hội lật lại tình thế, ngay cả Chế văn sư ưu tú trong Cửa hàng Ma Văn Hán Nặc cũng gần như bị Cửa hàng Ma Văn Long Lập thu lấy không còn một người, trên cơ bản chỉ còn lại một cái xác rỗng mà thôi.

Hiện giờ Hạng Văn Sâm gần như đã trong tình trạng nửa bỏ cuộc rồi, chuẩn bị bán của cải lấy tiền mặt, đến các tinh cầu khác để tiến hành phát triển, cố gắng “Đông Sơn tái khởi”, nếu có thể thì Hạng Văn Sâm còn muốn đòi lại tất cả sỉ nhục đã phải chịu trên Vĩnh Ngạn Tinh này.

Dù sao hắn vẫn còn có rất nhiều tài nguyên, ví dụ như hai bình máu Kim quan điều biến dị, thứ này có giá trị không cần nói cũng biết, nói đúng ra, đây gần như là tuyệt thế trân bảo mà gia tộc Hạng Văn Sâm truyền đời xuống.

Chỉ có điều, trân bảo này của Hạng Văn Sâm đã sớm bị Tiêu Hoảng theo dõi, cộng thêm phía trước vô số lần ám toán Tập đoàn Thợ Săn, Tiêu Hoảng có thể dễ dàng buông tha cho Hạng Văn Sâm hay sao?

Trên thực tế, nhất cử nhất động của Hạng Văn Sâm gần như đều bị Thích Khách Minh giám thị, chỉ là tạm thời không động thủ mà thôi.

Đảo mắt một ngày đã trôi qua, thời gian vừa mới vào sáng sớm tại Uyển Vị Thành. Trong biệt thự của mình, Hạng Văn Sâm đã bắt đầu thu thập các thứ đồ dùng của mình, chuẩn bị để cho người nhà rời đi trước, bản thân thì gói ghém tất cả các nguồn tài chính còn lại của mình, sau đó hoàn toàn rời khỏi nơi này.

Hạng Văn Sâm rất rõ ràng, chuyện cho tới bây giờ, đã không có thực lực khiêu chiến cùng Tập đoàn Thợ Săn nữa, lại có quan hệ không minh bạch với Hà Bác Tư, Ân Lạc, thậm chí là cả Hắc Trạch Sâm, tên Tiêu Hoảng có tính cách tàn bạo kia mà muốn giết chết hắn, thì cũng chỉ là một ý niệm mà thôi.

683. Chương 683: Làm Cái Gì Vậy?

684. Chương 684: Âm Mưu Của Tiêu Hoàng

685. Chương 685: Tặng Phẩm!

686. Chương 686: Châm Ngòi Ly Gián!

687. Chương 687: Tàu Phổ Hưu Tư Khởi Động

688. Chương 688: Chuyển Giao!

689. Chương 689: Vũ Khí Và Quyền Lực!

690. Chương 690: Chờ Đợi Cơ Hội!

691. Chương 691: Sóng To Gió Lớn

- Đa tạ sư huynh.

Vận Trung nhẹ giọng đáp một tiếng, chỉ là đối với việc làm tốt quan hệ cùng thuộc hạ, Vận Trung cũng không có quá để bụng, kỳ thật nguyên nhân chủ yếu rất đơn giản, bởi vì mục đích của hắn đến đây chính là làm cho Quân đoàn thứ 15 và Tập đoàn Thợ Săn đồng quy vu tận, nói đúng ra, tất cả tướng sĩ của Quân đoàn thứ 15 gần như cuối cùng đều sẽ chết hết.

Vận Trung vốn đã không quá thích thân cận người khác, còn cần phải lãng phí quá nhiều tình cảm vào những người này hay sao? Trong mắt Vận Trung, bọn họ chỉ là các công cụ, không hơn.

- Như vậy người hãy cẩn thận một chút, phỏng chừng không lâu sau, người và Tập đoàn Thợ Săn sẽ có một lần va chạm toàn diện, làm cho Quân đoàn thứ 15 và Tập đoàn Thợ Săn đồng quy vu tận xong, người hãy lập tức quay về Thánh Đàn, chỉ cần người trở về Thánh Đàn, Gia Đô Đế Quốc sẽ không có biện pháp nào hạn chế được người nữa.

- Đã rồi!

Vận Trung nhẹ giọng đáp, bất kể là hắn hay là Hắc Trạch Sâm, dường như đều có chút không ý thức được, tất cả hành vi vì quyền lợi của bọn họ đều đang gây tai họa cho Gia Đô liên hợp thể, làm cho Gia Đô liên hợp thể không ngừng suy yếu ngay từ trong nội bộ.

Sau đó Vận Trung lại thương lượng một số công việc với Hắc Trạch Sâm, rồi hắn mới thật cẩn thận cắt liên lạc.

Đồng thời, bầu trời trên trung tâm căn cứ quân sự đã bắt đầu ảm đạm lại, Vận Trung hơi đứng lên, không kiềm được lại lần nữa thò tay vào trong túi áo, lấy ra máu của Kim quan điều biến dị.

Đại chiến sắp tới, hiện tại thế cục gần như vẫn đang ở trong giai đoạn tương đối ổn định, không thể phủ nhận, trong lòng Vận Trung đã bắt đầu ngứa ngáy với máu của Kim quan điều biến dị rồi.

Bình máu Kim quan điều này có khoảng ba ngụm, cũng chỉ vừa đủ để Vận Trung tiến lên đến Ngự Hồn cấp hai.

Có thể trước khi dẹp yên Tập đoàn Thợ Săn mà đột phá đến Ngự Hồn cấp hai, điều này đối với kế hoạch của Vận Trung, thì tuyệt đối là như hổ thêm cánh, phần thắng cũng sẽ lớn hơn nhiều.

Nghĩ vậy, Vận Trung rốt cục không kìm nổi hấp dẫn. Hắn thật cẩn thận mở ra bình ngọc trắng, máu bên trong bình có màu đỏ sậm, lơ lửng tản ra ánh huỳnh quang.

Loại máu của Kim quan điều biến dị này tuy rằng có hấp dẫn rất mạnh đối với Vận Trung. Nhưng Vận Trung cũng không quên Hắc Trạch Sâm khi trước đã dặn. Hắn lấy từ trong bình ngọc trắng ra một chút nhỏ máu của Kim quan điều biến dị, sau đó thật cẩn thận đặt vào trong ba cái Ma Văn kiểm tra đo lường cấp Ngự Hồn.

Ma Văn kiểm tra đo lường cấp Ngự Hồn có tính năng khá là cường đại, gần như tất cả độc tố và thành phần khác thường cũng đều có thể kiểm tra đo lường ra được.

Chỉ là trong bình máu Kim quan điều biến trước mắt này dị, không có chút độc tố hoặc thành phần khác thường nào, vô cùng tinh thuần.

Thấy vậy, vẻ mặt lạnh như băng của Vận Trung cũng không kiềm được hiện lên một chút vui mừng, khẽ cười nhạt.

Ngay sau đó, Vận Trung liền không có do dự, ngồi xếp bằng trên chiếc giường kim loại, uống một ngụm máu Kim quan điều biến dị, lập tức chuyên chú tiến hành tu luyện.

Bởi vì máu Kim quan điều biến dị có được tính mãnh liệt, cách một ngày mới có thể dùng một lần, dựa theo quy tắc này, đại khái chỉ cần sáu ngày thời gian, Vận Trung sẽ có thể tăng lên tới Ngự Hồn cấp hai, điều này đối với Vận Trung thì tuyệt đối là một hấp dẫn rất lớn.

Nên biết rằng, từ Ngự Hồn cấp một đến cấp hai cũng không phải đơn giản giống như Ngự Sư. Nếu như tu luyện khắc khổ, không ăn không uống không ngủ, thì cũng cần mấy chục năm thời gian mới được.

Gần như ngay khi Vận Trung uống một ngụm máu của Kim quan điều biến dị, bắt đầu thời gian tu luyện 6 tiếng, thì Tiêu Hoảng ở trong tổng bộ của quân đoàn Thợ Săn, Ma Văn đạn tín hiệu trong tay, ngọn đèn đại biểu cho bình số 1 đã trở nên âm ảm, điều này đại biểu cho bình ngọc trắng đựng máu của Kim quan điều biến dị đã không còn đầy nữa, nói đúng ra chính là đã bị người khác uống một ngụm rồi.

Bình số 1 trong tay ai? Tiêu Hoảng tự nhiên là rất rõ ràng, đó chính là Vận Trung, không hề nghi ngờ, sau khi Vận Trung uống một ngụm máu Kim quan điều biến dị, thì cũng có nghĩa rằng Vận Trung sẽ phải chịu suy yếu trong 6 tiếng đồng hồ.

Hơn nữa Tiêu Hoảng cũng rất hiểu biết về Vận Trung, ví dụ như hắn sắp đạt tới Ngự Hồn cấp hai, trong giai đoạn này, hiển nhiên việc thăng cấp là bức thiết nhất, phỏng chừng chỉ cần điều kiện cho phép, Vận Trung tuyệt đối uống bình máu kia trong thời gian ngắn nhất, nói cách khác, trong sáu ngày sẽ có ba cơ hội như vậy.

Biết được điều này, Tiêu Hoảng liền ngay lập tức sử dụng hai cái Ma Văn thông tin trong tay, không ngừng tiến hành bố trí.

Mục đích chủ yếu chính là mệnh lệnh các hạm đội, tiến vào địa điểm đã chỉ định, đồng thời tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu cấp một, ngày tấn công được xác định là hai ngày sau.

Phỏng chừng đó cũng chính là thời gian Vận Trung dùng máu của Kim quan điều lần thứ hai.

Về phần hôm nay, Tiêu Hoảng cũng chỉ điều động một chút mà thôi, bởi vì trong 6 tiếng Vận Trung tu luyện, hạm đội của Tiêu Hoảng cũng không kịp chạy tới Thiên Hạc Tinh, phỏng chừng có tới được, thì Vận Trung cũng tu luyện xong, như vậy thì rất không tốt.

Đồng thời Tiêu Hoảng cũng lại lần nữa sử dụng đài tin tức mà mình nắm giữ, thậm chí mượn dùng một số đài tin tức của Công ty Khắc Lạc Y, bắt đầu biên tập thêm bớt cảnh tượng Tập đoàn Thợ Săn bị tước vũ khí, rồi phát ra ngoài.

Nếu trong lúc Vận Trung thanh tỉnh, đối mặt với hành động này của Tập đoàn Thợ Săn, chắc chắn hắn sẽ tiến hành can thiệp, nhưng hiện tại hắn đã không đủ sức ngăn cản nữa rồi.

Nhất là lão bản Quách Tương Võ của Công ty Khắc Lạc Y nghe Tiêu Hoảng kể lại, cùng với các chứng cứ từ Quân đoàn thứ 15 lọt ra, bộ dáng vốn có vẻ hào hoa phong nhã của hắn lập tức trở nên có chút dữ tợn, hai hàng lông mi trực tiếp dựng thẳng lên.

Quách Tương Vô thân là siêu cấp đầu sỏ của Gia Đô Đế Quốc, chẳng lẽ còn không rõ chuyện như vậy có nghĩa là gì hay sao?

Tuy rằng trước mắt chuyện này, đối với Công ty Khắc Lạc Y mà nói, có thể coi như không liên quan đến mình, nhưng dù sao Tập đoàn Thợ Săn và Công ty Khắc Lạc Y cũng đều là thương nhân, lại bị bọn họ dùng cái cớ bảo vệ trị an, đoạt lấy Chiến Văn và các vũ khí khác của tập đoàn và công dân, đây rõ ràng chính là muốn bẻ sừng, nhổ răng của các công dân đây mà, làm cho các tập đoàn và công dân trở thành lũ sơn dương đợi quân đội tới làm thịt.

Đúng vậy, hiện tại quả thật vẫn chỉ nhằm vào khu vực mà Quân đoàn thứ 15 quản lý, nhưng tất cả mọi người đều biết, tuyệt đối không thể để cho việc này mở rộng ra được!

- Tên Vận Trung này, tên hỗn đản chết tiệt, chẳng lẽ hắn đang muốn độc quyền hay sao?

Quách Tương Vô nhìn biên lai trong tay Tiêu Hoảng một cái, vẻ mặt lạnh như băng, bất kể quan hệ giữa hắn với Tiêu Hoảng như thế nào, nhưng vào lúc này, bọn họ chính là người trên cùng một chiến tuyến.

- Điều này ta cũng không rõ ràng lắm, nhưng Quách Tương Vô lão bản hắn là rõ ràng, nếu giao vũ khí trong tay tập đoàn và công dân ra, hậu quả sẽ là cái gì. Điều đó có nghĩa rằng, một khi hệ thống của Gia Đô Đế Quốc xuất hiện vấn đề, công dân cũng không có thủ đoạn phản kháng nào cả, về phần công ty siêu cấp lớn như của ngài, đơn giản cũng chỉ là một con dê hơi béo hơn một chút mà thôi. Mặc dù người bán súng ống đạn dược, nhưng mà người ta muốn giết thì sẽ giết, không chút khó khăn nào!

Tiêu Hoảng từ từ nói.

- Điều này người không nói thì ta cũng biết, hiện tại ta phải đi tìm Áo Thác nói chuyện, mặt khác, Tiêu Hoảng người đối mặt với sự cường ngạnh và vô lễ của Vận Trung, thì tuyệt đối không được thoái nhượng một lần nữa, cứ lấy ra cốt khí giống như khi người xử lý Ân Lạc đi, thiếu cái gì thì cứ nói với Công ty Khắc Lạc Y. Ma Văn chiến hạm? Chiến đấu cơ? Hay là Ma Văn xe tăng? Như vậy đi, ta trước hết đưa cho người 10 chiếc Ma Văn chiến hạm, ngay bên cạnh khu thứ 15, người có thể điều động bất cứ lúc nào. Người yên tâm, giờ khắc này Công ty Khắc Lạc Y đứng ở bên phía người!

Quách Tương Vô dữ tợn nói, trong lòng lại vẫn rất tức giận. Quân đội làm ra loại chuyện này, quả thực chính là không thể tha thứ được!

Bọn họ coi công dân của Gia Đô Đế Quốc thành cái gì? Thành một lũ cừu hay sao?

Trái lại Tiêu Hoảng vẫn mang vẻ mặt không kiêu ngạo, không siểm nịnh, khẽ tươi cười, sau đó ôm quyền với Quách Tương Vô.

Bác Sơn ngồi một bên, nhìn thấy bộ dáng này của Tiêu Hoảng, trên mặt không kiềm được hiện lên một chút kinh hãi. Tiêu Hoảng chỉ tùy tiện thông báo một tiếng, nhìn như không có gì, nhưng lần này tuyệt đối sẽ có được tất cả tập đoàn và công dân trên toàn bộ Gia Đô Đế Quốc duy trì cho hắn, đồng thời gây áp lực đối với quân đội.

Cho dù trực tiếp đánh chết Vận Trung, thì toàn bộ công dân Gia Đô Đế Quốc cũng chỉ thấy sáng khoái, không có bất kỳ người nào phản cảm cả.

Gần như ngay khi Vận Trung đang cố gắng tu luyện, tin tức này đã bắt đầu điên cuồng tràn ra khắp Gia Đô Đế Quốc, công dân của Gia Đô Đế Quốc cũng không phải kẻ ngốc, tất nhiên là biết rất rõ điều này rất cuộc có ý nghĩa gì, ai nấy đều tỏ vẻ cực kỳ oán giận.

Công ty Khắc Lạc Y lại đổi toàn bộ nội dung trên đài tin tức của mình thành sự ủng hộ cho Tập đoàn Thợ Săn, tỏ vẻ mãnh liệt khiển trách đối với Gia Đô quân đội.

Các tập đoàn khác phân bố trên Gia Đô Đế Quốc, thậm chí còn trực tiếp ngừng lại tất cả giao dịch với khu vực mà Quân đoàn thứ 15 quản lý, các hội nghị vốn đang định tới tham gia cũng bị trực tiếp hủy bỏ, các loại hoạt động buôn bán cũng như vậy.

Thậm chí một số công dân Gia Đô Đế Quốc quá khích còn mắng to Vận Trung, yêu cầu Gia Đô Đế Quốc thoát ly ra khỏi Thánh Đàn, thoát ly ra khỏi Gia Đô liên hợp thể, tự lập thành hệ thống riêng.

Chỉ trong hai giờ thời gian ngắn ngủn, toàn bộ Gia Đô Đế Quốc đã trở nên bùng nổ.

Lúc này Y Vạn, Áo Thác và Lôi Mạn cũng lưu ý tới toàn bộ sự hỗn loạn tại Gia Đô Đế Quốc, trong lúc nhất thời cũng vô cùng nhức đầu, đương nhiên, bọn họ cũng không trách Tiêu Hoàng hay những đại tập đoàn này, dù sao Vạn Trung phát ra mệnh lệnh này thì cũng đâu thêm nghĩ gì nhiều, nói khó nghe hơn một chút thì chính là hồ nháo, ngu xuẩn đến mức cực điểm!

Không nói tới cái khác, chỉ riêng việc toàn diện cấm sử dụng Chiến Văn này thôi, nó sẽ tạo thành hậu quả lâu dài chính là rèn luyện chiến đấu hàng ngày của công dân sẽ trực tiếp sụt giảm xuống. Mà quân đội tuyển quân từ đâu? Chẳng phải là từ dân gian hay sao? Thử nghĩ một chút, một tân binh thường xuyên sử dụng Chiến Văn, tu luyện Ngự lực, cùng một tân binh dốt đặc cán mai đối với chiến văn, người nào có thể hình thành sức chiến đấu tốt hơn? Điều này đã không cần nói cũng biết.

- Tên Vạn Trung này rốt cuộc là thứ chó chết gì vậy? Chẳng lẽ thật sự không coi Gia Đô Đế Quốc vào đâu hay sao? Hắn làm đại gia một phương, tốt thôi, để cho hắn làm, nhưng mà cũng đừng gây thêm phiền toái nữa a! Đây là cái gì, vừa đi lên đã ra lệnh tịch thu Chiến Văn trong khu vực quản lý, điều này đối với hình ảnh của Gia Đô Đế Quốc, thì tuyệt đối có tính huỷ diệt a.

Áo Thác ở trong Tiên Nữ Hào, biết được tin tức như vậy, quả thực vô cùng giận dữ, trực tiếp mắng mỗ.

- Theo ta thấy, chúng ta dứt khoát đi, hoặc là không làm, mà đã làm là phải làm đến cùng, trực tiếp thoát ly Thánh Đoàn là được, tuyên bố tự trị độc lập.

Lôi Mạn nói tiếp, trong lòng lại tràn ngập oán khí.

- Câm miệng.

Thấy Lôi Mạn nói vậy, Y Vạn trừng mắt lên, thấp giọng răn dạy một tiếng:

- Thoát ly? Người nói thì dễ đấy, nhưng người trước hết nhìn một cái, Gia Đô Đế Quốc có bao nhiêu nhân vật cấp bậc Ngự Hồn, không có Thánh Đoàn tọa trấn, có tin không, chỉ không đến hai năm, các liên hợp thể khác sẽ cùng lúc lao lên, cùng tấn công chúng ta, biết chưa!

- Vậy chúng ta nên làm cái gì bây giờ? Hiện tại các đài tin tức gần như đều nghiêng về một phía, công khai lên án quân đội, công khai lên án Vạn Trung.

Áo Thác ra sức làm cho trong lòng mình bình thản lại.

692. Chương 692: Về Ngoài Bình Thản

Y Vạn khi trầm tư một lát, bỗng nhiên nhớ tới khi trước Tiêu Hoàng đã từng nói một câu, nếu là trước kia, có lẽ Y Vạn còn có chút cố kỵ, nhưng hiện tại thì gần như hắn đã hạ quyết tâm trăm phần trăm rồi.

“Làm việc quá sức mà chết, vậy thì cứ coi như làm việc quá sức mà chết đi”.

Y Vạn trầm nghĩ trong lòng, sau đó liền phân phó Áo Thác và Lôi Mạn:

- Ngay lập tức phát ra tin tức thanh minh cho quân đội, khu vực trực thuộc của Quân đoàn thứ 15 chính là trường hợp đặc biệt, đồng thời cam đoan sách lược đoạt lại vũ khí sẽ không thực thi tại các khu khác, nếu không Y Vạn ta chủ động hạ đài, mà quân đội cũng sẽ ngay lập tức liên lạc với Vạn Trung Tướng quân, tranh thủ nhanh chóng giải quyết việc này.

Đối với mệnh lệnh của Y Vạn, Áo Thác và Lôi Mạn cũng không nói gì nữa, đã tới lúc này rồi, trong lòng cả ba người đều có tính toán rồi.

Tuy rằng như vậy là không hợp quy củ, nhưng tới mức này rồi, quan hệ đến vận mệnh tương lai của Gia Đô Đế Quốc, nên đám người Y Vạn, Áo Thác cũng thật sự không cố kỵ được nhiều như vậy.

Đồng thời bản thân Áo Thác cũng gửi một tín hàm bí mật tới Quốc vương Khang Du, chủ yếu là báo cáo một ít chuyện không thể cho người khác biết, hy vọng có thể có thể đạt được Khang Du ủng hộ.

Quân đội Gia Đô Đế Quốc gần như là tương đối độc lập. Quốc vương Khang Du gần như mặc kệ, nhưng Khang Du lại nắm giữ kinh phí của quân đội, quyền quyết định các hành động quân sự trọng đại, ví dụ như tuyên chiến ra bên ngoài, về phần cụ thể nên đánh như thế nào thì chính là chuyện của đám người Y Vạn, còn Khang Du không có quyền tham dự.

Trái lại Tiêu Hoàng đã thừa dịp Vạn Trung đang suy yếu, tiếp tục tiến hành điều động trên các phương diện. Trong đó hạm đội mà Công ty Khắc Lạc Y phái tới đã bị Tiêu Hoàng bí mật điều động vào trong khu vực thuộc của Quân đoàn thứ 15, ngoài ra, Thích Khách Minh thành viên hành động từ trước, hướng về phía Thiên Hạc Tinh mà bí mật lên vào.

Các Ma Văn chiến hạm khác cũng tới gần khu vực thuộc của Quân đoàn thứ 15 một cách không hạn chế.

Đối với thực lực đại khái của Tập đoàn Thợ Săn, kỳ thật từ trên xuống dưới Quân đoàn thứ 15 đều biết đại khái, vô cùng cường đại, nhưng mà lại không một người nào báo cho Vạn Trung biết.

Cứ như vậy, ước chừng trải qua 6 tiếng tu luyện, Vạn Trung lại một lần nữa mở ra hai mắt, hần cảm thấy Ngự lực trong cơ thể đã có tăng cường rất rõ ràng, dự tính chỉ cần dùng xong hai ngậm máu của Kim quan điều biến dị kia nữa, thì gần như sẽ đột phá đến thực lực Ngự Hồn cấp hai.

Chỉ cần tiến vào Ngự Hồn cấp hai, Vạn Trung sẽ có thể nắm chắc một ngậm ăn luôn Tập đoàn Thợ Săn, hưởng chi, còn có Hạm đội Nam Miện của Tần Nhược Bạch và 500 thành viên Vệ đội Thánh Vực nữa.

Có bọn họ, chỗ chống lưng của Vạn Trung tự nhiên sẽ càng cứng rắn hơn rồi.

Tuy nhiên, ngay khi Vạn Trung vừa mới từ trên giường kim loại đứng lên, mở ra Ma Văn thông tin vốn đã được tắt đi, thì Ma Văn thông tin liền trực tiếp rung lên, người gọi chính là phó quân trưởng Nạp Tư Lý của Quân đoàn thứ 15.

- Chuyện gì?

Sau khi nối liên lạc, Vạn Trung bày ra vẻ mặt lạnh như băng, mở miệng hỏi.

- Tướng quân, mới vừa rồi Lục quân Tổng tư lệnh, Hồng y Chủ soái Lôi Mạn đã ra lệnh cho người lập tức chấm dứt tất cả hành động đoạt lại vũ khí trong khu vực thuộc của Quân đoàn thứ 15, cũng ra lệnh cường chế quân đội không được phép can thiệp vào tự do bình thường của tập đoàn và công dân trong khu vực thuộc.

Sĩ quan phụ tá Nạp Tư Lý mang vẻ mặt nghiêm túc, nói với Vạn Trung, dù sao, chức trách của Gia Đô quân đội là thủ hộ, tấn công các uy hiếp tiềm tàng tại đây, chứ không phải là khi dễ người một nhà.

Trái lại Vạn Trung nghe vậy, chỉ khẽ cười:

- Lôi Mạn ra lệnh cho ta ư? Chẳng lẽ hần quên mình có thân phận gì hay sao? Tại Gia Đô liên hợp thể thì Thánh Đoàn là lớn nhất, vào lúc này, ta đại diện toàn quyền cho Thánh Đoàn, nói cho Lôi Mạn biết, hần không có quyền tiết chế ta, nếu hần còn phản đối nữa, ta sẽ đưa khu vực thuộc thứ 15 vào trong lĩnh vực của Thánh Đoàn, như thế thì hần hết còn nói được gì nữa, từ hiện tại trở đi, khu vực thuộc của Quân đoàn thứ 15 do một mình ta định đoạt!

Hiện tại mục tiêu của Vạn Trung chỉ có một, đó chính là xử lý Tập đoàn Thợ Săn, về phần Gia Đô Đế Quốc biến thành bộ dáng gì, sẽ mang đến hậu quả gì, thì Vạn Trung thấy chẳng có chút liên quan gì tới mình cả, nói tóm lại, chỉ có trước tiên nắm hết quyền hành tại Thánh Đoàn thì mới là việc cấp bách nhất.

Nạp Tư Lý không đáp lại, chỉ khẽ gật đầu, trong đôi mắt hần toát ra vẻ lạnh như băng và bất khuất.

- Mặt khác, trước đây ta nghe nói, Tập đoàn Thợ Săn ở gần Thiên Hạc Tinh đã thành lập một tòa Công xưởng vũ trụ phải không? Truyền mệnh lệnh của ta, Công xưởng vũ trụ này không phù hợp với quy định, ngay tức khắc cường chế dỡ bỏ!

Vạn Trung dứt khoát ra lệnh.

- Không phù hợp với quy định ư? Công xưởng vũ trụ của Tập đoàn Thợ Săn đã được Mạn Kiều đồng ý, đồng thời phê duyệt xong, hơn nữa còn trợ giúp Thiên Hạc Tinh chia sẻ áp lực về mặt sản xuất, không biết vì sao Vận Trung Tưởng quân cho rằng nó không phù hợp với quy củ?

Nạp Tư Lý hỏi tiếp.

- Ta bảo không phù hợp với quy củ thì chính là không phù hợp với quy củ, hơn nữa ta nói cho người biết, từ giờ trở đi khu trực thuộc Quân đoàn thứ 15 do ta định đoạt, ta chính là quy củ, toàn bộ quyết sách trước đây của Mạn Kiều đều không có hiệu quả, nếu người còn hỏi nhiều câu “vì sao” như vậy, thì có tin Lý Thiên Hàng chính là tấm gương của người hay không!

Vận Trung trừng hai mắt lên, trực tiếp mắng.

Đối với diễn xuất vừa cường ngạnh vừa vô lý của Vận Trung, Nạp Tư Lý không đáp trả lại câu nào, nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì hắn cũng không phải là đối thủ của Vận Trung, càng không phải đối thủ của Thánh Đan, Gia Đô Đế Quốc càng không thể thoát khỏi Thánh Đan khống chế được.

- Hiện tại ngay lập tức truyền mệnh lệnh của ta, 6 tiếng sau, cường chế dỡ bỏ Công xưởng vũ trụ mà Tập đoàn Thợ Săn vừa mới xây dựng kia cho ta. Không! Phái Hạm đội Ma Môn của Quân đoàn thứ 15 ra, trực tiếp san phẳng Công xưởng vũ trụ của Tập đoàn Thợ Săn, không được xảy ra sai lầm gì, nếu không sẽ là tội kháng lệnh, ngay tại chỗ tử hình!

Vận Trung lớn tiếng phản phó, giọng điệu lạnh như băng.

Đừng nhìn vẻ mặt này của Vận Trung mà lầm, trong lòng Vận Trung vẫn vô cùng rõ ràng, bản thân Vận Trung cũng biết, Tập đoàn Thợ Săn và Quân đoàn thứ 15 trước kia có quan hệ không tồi, Vận Trung đang muốn dùng loại thủ đoạn này để hoàn toàn làm cho Quân đoàn thứ 15 và Tập đoàn Thợ Săn trở nên mâu thuẫn gay gắt quyết liệt!

Chỉ cần Quân đoàn thứ 15 phát động tập kích với Công xưởng vũ trụ, như vậy theo Vận Trung thấy, Tập đoàn Thợ Săn gần như sẽ hoàn toàn kết thù với Quân đoàn thứ 15.

- Đã rồi!

Nạp Tư Lý đáp lại một tiếng, mặc dù trong lòng không tình nguyện, nhưng cũng không có cách nào khác, đồng thời hắn cũng biết, dưới sự dẫn dắt của Vận Trung, Quân đoàn thứ 15 vốn đang rất tốt đẹp sẽ rất có thể bị Vận Trung hủy diệt.

Ngắt liên lạc với Nạp Tư Lý, Vận Trung liền tiện tay mở ra Ma Văn tin tức, định nhìn một chút phản ứng trong khu trực thuộc.

Kết quả nhìn thấy đều là các kháng nghị cuộn cuộn mãnh liệt, thậm chí trong khu trực thuộc, cư dân của vài thành phố lớn đã tụ tập cùng một chỗ, kháng nghị tập thể tới việc Quân đoàn thứ 15 can thiệp và tự do của bọn họ!

Nhìn thấy hình ảnh như vậy, vẻ mặt Vận Trung chỉ hơi đổi, cũng không có biến hóa quá lớn. Nguyên nhân rất đơn giản, điều này đã nằm trong dự kiến của bọn họ, dù sao trên thế giới này đâu có mấy người dân ngu ngốc tới mức không biết bị tức vũ khí rất cuộc có ý nghĩa gì? Đó chính là để cho khống chế dễ hơn, áp bách dễ hơn.

- Phân phó xuống, từ nay về sau, khu trực thuộc của Quân đoàn thứ 15 tạm thời do Thánh Đan quản lý, Quân đoàn thứ 15, Quân đoàn thứ 22 và Chiến đoàn Liệt Long ngay lập tức xuất động, tiến hành áp chế các cư dân dám kháng nghị. Nếu không xua chúng đi được, thì trực tiếp vận dụng Ma Văn súng trường bắn phá.

Vận Trung lại lần nữa cầm lấy Ma Văn thông tin, phân phó Nạp Tư Lý, giọng điệu rất cường ngạnh.

Sau khi một loạt mệnh lệnh của Vận Trung được truyền xuống, tuy Hạm đội Ma Môn không tình nguyện, nhưng vẫn bị áp bách, không thể không xuất động, các căn cứ quân sự cũng phái ra binh sĩ, tiến hành giải tán các dân cư dám kháng nghị.

Không chút khoa trương nào, từ khi Vận Trung nắm quyền tới giờ, gần như còn chưa quá hai ngày, nhưng khu trục thuộc của Quân đoàn thứ 15 đã trở thành một mảnh hỗn loạn.

Tất cả điều này đều vì một mục đích, đó là Vận Trung phải nhanh một chút xử lý Tập đoàn Thợ Săn.

Mấy giờ trôi qua, trong Vạn Tôn Cốc, Tiêu Hoàng vừa tỉnh lại vẫn rất bình thản, dường như chưa từng quan tâm tới chuyện gì xảy ra vậy, hắn bắt đầu tiến hành lần nghiên cứu cuối cùng mang tính đột phá với kỹ thuật Đế Văn tám hướng, bởi vì Tiêu Hoàng rất rõ ràng, thời gian dành ỉnh thanh thần nghiên cứu đã không nhiều lắm nữa rồi.

Mà bên cạnh Tiêu Hoàng, vẫn luôn được đặt các Ma Văn đạn tín hiệu, chiếc đèn đỏ đại biểu cho bình máu Kim quan điều biến dị số 1 vẫn giữ nguyên như trước.

Đúng lúc này, Ma Văn thông tin của Tiêu Hoàng bỗng rung lên, người gọi chính là Bác Sơn.

- Lão đại, Công xưởng vũ trụ mà chúng ta vừa mới thành lập gần Thiên Hạc Tinh đã bị Quân đoàn thứ 15 phá hủy, lý do là vì Vận Trung nhìn chướng mắt!

Bác Sơn sắc mặt xanh mét, báo cáo với Tiêu Hoàng, trong lòng vô cùng tức giận.

Tuy rằng trong lòng đã sớm có chuẩn bị, nhưng Bác Sơn tuyệt đối không nghĩ tới, tên Vận Trung kia lại trắng trợn như thế.

- Ta đã biết, bên phía Quân đoàn thứ 15 có phản ứng gì?

Tiêu Hoàng hỏi ngược lại.

- Quan chỉ huy của Hạm đội Ma Môn tỏ vẻ xin lỗi với chúng ta, nói hắn cũng là thân bất do kỷ, nhưng việc này cũng quá là khinh người đi? Đâm chúng ta một đao, chẳng lẽ nói câu rất xin lỗi thì xong rồi hay sao?

Bác Sơn đáp.

Ngay khi Bác Sơn trả lời, trong Ma Văn thông tin quân dụng của Tiêu Hoàng lại nhận được một loạt tin tức từ Tác Phổ, Liệt Nông, còn có các sĩ quan khác của Tập đoàn Thợ Săn.

Nội dung tin tức đại khái giống nhau, đó là: “Lão bản, làm luôn đi, cho đám Quân đoàn thứ 15 phản bội này một trận, bắt sống Vận Trung.”

Đối với điều này, Tiêu Hoàng từ chối cho ý kiến, không trả lời rõ ràng, trực tiếp ném Ma Văn thông tin quân dụng sang một bên, hiện tại trong một nơi bí ẩn gần đó, thùng thuốc nổ Tập đoàn Thợ Săn quân đang không ngừng nóng lên, chỉ có điều, nhiệt độ này vẫn còn chưa đủ.

- Bác Sơn, người phát ra một cái thông báo trên đài tin tức của chúng ta, nói rằng Tập đoàn Thợ Săn chưa bao giờ trách Quân đoàn thứ 15, đối với việc này, Tập đoàn Thợ Săn có thể lý giải, chỉ hy vọng các người đối xử tử tế với dân chúng Gia Đô Đế Quốc.

Tiêu Hoàng nhỏ giọng nói.

- Được rồi.

Đối với phân phó của Tiêu Hoàng, Bác Sơn cũng không dám cãi lời, chỉ có thể nghe theo.

Ngắt liên lạc với Bác Sơn, Tiêu Hoàng rốt cục ngẩng đầu lên, nhìn Hàn sương long đang bay trên bầu trời Vạn Tôn Cốc, trải qua thời gian tẩm bổ dài như vậy, Hàn sương long vốn đã vô cùng hung mãnh, lúc này đã trở nên quá thừa tình lực, làm cho người ta có một loại cảm giác không biết giải phóng vào đâu vậy.

Mà đây đúng là trạng thái mà Tiêu Hoàng muốn thấy ở Hàn sương long.

- Tác Phổ, từ gần đây tìm một chiếc đại hình Ma Văn vận tải hạm, phải tin tưởng được, bay đến Phạm Cương Tinh.

Đi vào nhà gỗ, Tiêu Hoàng liền phát ra mệnh lệnh với Tác Phổ.

- Vâng!

Tác Phổ đáp lại một tiếng, sau đó cắt liên lạc.

Mà Tiêu Hoảng cần chiếc vận tải hạm này chính là để vận chuyển Hàn sương long. Đã tới mức này rồi, Tiêu Hoảng cũng nên hành động, về phần mục đích, không cần nói cũng biết.

693. Chương 693: Ba Loại Chức Nghiệp

Lại lần nữa ngẩng đầu, nhìn Hàn sương long đang bay loạn trên bầu trời. Tiêu Hoảng toát ra một nụ cười nhẹ, sau đó liền đi tới một bên nhà gỗ. Tay phải hắn hơi nâng lên, ngay sau đó, trên tay phải Tiêu Hoảng liền hình thành một luồng sương mù màu lam, ngay sau đó, Tiêu Hoảng hơi vung tay, vô số Hàn băng vạn năm đã bắn lên trên mặt đất, ước chừng xây thành một núi băng nhỏ.

Sau đó, Tiêu Hoảng liền lấy ra Tập Tổ chiến đao, cắm thân đao vào bên trong đồng Hàn băng vạn năm này, bắt đầu dần dần hấp thu Hàn băng vạn năm, đối với điều này thì Tiêu Hoảng cũng không xen vào, mà ngay lập tức xoay người, đi vào trong căn nhà gỗ, tiếp tục nghiên cứu kỹ thuật Đế Văn tám hướng.

Bản thân Tiêu Hoảng rất rõ ràng, đây gần như chính là kỹ thuật một hướng cuối cùng mà hắn có thể học được tại Thánh Đàn, sau đó Tiêu Hoảng sẽ phải đối mặt với thứ gì, thì hắn cũng không nói rõ được.

Ước chừng đọc sách được khoảng 4 tiếng, Tiêu Hoảng mới đứng dậy, trấn an Hàn sương long, để cho nó tiến vào trong kho hàng to lớn của đại hình vận tải hạm. Về phần bản thân hắn thì đã mang theo túi hành trang, đi qua khe nứt không gian tại Vạn Tôn Cốc để tiến vào Vĩnh Ngạn Tinh vốn đã nằm trong tay hắn.

Đồng thời ngay khi Tiêu Hoảng tiến vào Vĩnh Ngạn Tinh, biểu tình vốn lạnh nhạt đã dần dần trở lên lạnh lẽo. Hắn cũng chậm rãi lấy từ trong túi áo ra một cái Ma Văn thông tin quân dụng màu đỏ, nối liền lạc với Nhân Ngư Hào đang chứa Ma Văn Hắc Động Đạn.

Trên thực tế, Nhân Ngư Hào và ba chiếc chiến hạm chứa Ma Văn Hắc Động Đạn đã bị xếp vào hàng ngũ chiến lược hạm màu đỏ, nói cách khác, ba chiếc Ma Văn chiến hạm này thì chỉ có Thống soái cao nhất tại quân khu mới có tư cách điều động, những người khác không có quyền hỏi đến, mà chiến lược hạm như vậy đều đang chứa Ma Văn Hắc Động Đạn.

Tuy rằng Thái Qua Vũ Trụ liên minh đã nghiêm cấm sử dụng Ma Văn Hắc Động Đạn vào trong chiến tranh, nhưng điều này cũng không thể đại biểu rằng tất cả các quốc gia sẽ tiêu hủy toàn bộ Ma Văn Hắc Động Đạn, thứ này thường thường chính là một loại uy hiếp.

- Lão bản, có chuyện gì vậy?

Sau một lát, hạm trưởng của Nhân Ngư Hào liền nối liền lạc, dò hỏi Tiêu Hoảng.

- Ngay lập tức xuất phát, hội hợp với Phổ Hưu Tư Hào.

Tiêu Hoảng vẻ mặt lạnh như băng, ra lệnh từng câu một.

Lời này rõ ràng có ý nghĩa gì, không cần nói cũng biết, Tiêu Hoảng phỏng chừng muốn động thủ rồi.

- Đã rõ!

Hạm trưởng Nhân Ngư Hào nhẹ giọng đáp, cũng không hỏi gì nữa, sau đó ngắt liên lạc.

Đồng thời, Tiêu Hoảng phân phó cho Bác Sơn một chút công việc liên quan tới Tập đoàn Thợ Săn, sau đó hắn đi vào trong một chiếc Hạm vận tải mang cờ hiệu của Tập đoàn Văn Sâm, bí mật bay về phía khu vực bí ẩn mà Phổ Hưu Tư Hào đang neo đậu, nơi đó nằm ngay cạnh khu vực thuộc của Quân đoàn thứ 15, giữa hai viên tinh cầu dạng khí khổng lồ, hiện giờ nơi đó đã tụ tập 24 chiếc Ma Văn chiến hạm, 4 chiếc hướng dẫn hạm, 2 chiếc điện tử phụ trợ hạm.

Trên cơ bản đó chính là đội hình chiến đấu hoàn chỉnh của Mẫu Hạm, giờ phút này đã giống như mũi tên trên dây cung, chỉ chờ bắn ra nữa thôi.

Trên Thiên Hạc Tinh, Vạn Trung vẫn còn chưa biết gì, đang không ngừng điều động binh lực trong Bộ tổng chỉ huy, cũng không có kết quả gì đáng nói, đều là không ngừng tụ tập binh sĩ từ các căn cứ quân sự khác vào cùng một chỗ, sẵn sàng chuẩn bị để cho bọn họ làm vật hi sinh khi tập kích Vĩnh Ngạn Tinh.

Về phần các tình cầu hỗn loạn, sau khi trải qua trải qua áp chế, thì hấn cũng không còn quan tâm tới nữa, thích loạn thì cứ loạn đi, Vận Trung cũng không thêm để ý chút nào cả.

Hơn nữa Vận Trung cũng đã nghĩ kỹ, khi tấn công Vĩnh Ngạn Tinh thì sẽ hoàn toàn không để ý tới binh dân nữa, sẽ dùng tốc độ nhanh nhất để tiêu diệt sinh lực của Tập đoàn Thợ Săn.

Nếu Gia Đô Đế Quốc có chút bất mãn nào đó thì cũng không sao cả, có bản lĩnh thì đi tìm Thánh Đoàn mà can thiệp, tìm Hắc Trạch Sâm mà can thiệp đi, nếu các liên hợp thể khác dùng hình thức chủ nghĩa nhân đạo mà hỏi đến, thì Vận Trung hoàn toàn có thể dùng lý do các liên hợp thể khác không có quyền can thiệp vào công việc nội bộ của Gia Đô liên hợp thể, trực tiếp dẹp yên.

Nói tóm lại, hấn chỉ cần nhanh chóng giải quyết xong uy hiếp lớn nhất đối với Hắc Trạch Sâm, đó là Tập đoàn Thợ Săn và Tiêu Hoàng.

Thấy các binh sĩ của Quân đoàn thứ 15 tuy rằng có chút bất mãn, nhưng vẫn đều nghe theo lệnh, tiến vào trong Ma Văn vận binh hạm, đồng thời hội hợp cùng Ma Văn chiến hạm, trên mặt Vận Trung không kiềm được hiện lên nụ cười nhạt.

- Bất kể trong lòng các người có bao nhiêu oán khí, chỉ cần các người nghe lời là tốt rồi.

Vận Trung không kiềm được cười nhẹ, lẩm bẩm.

Hấn cũng không biết chỉ trong vài ngày thời gian ngắn ngủi, trên cơ bản khu vực thuộc của Quân đoàn thứ 15 đã hoàn toàn lâm vào cực độ hỗn loạn, liên tiếp có người kháng nghị, tình trạng trị an giảm mạnh, các tập đoàn sản xuất cũng mang hình ảnh mà xưa nay chưa từng có.

Điều này dường như cũng rất phù hợp với một câu nói, đối với một quốc gia, có ba chức nghiệp quan trọng nhất, đó là quốc vương, giáo viên và thầy thuốc.

Quốc vương tất nhiên là chỉ người nắm quyền. Một khi một hệ thống bất kỳ trong ba chức nghiệp này xuất hiện vấn đề, quốc gia lâm vào trong tai nạn.

Giáo viên không dạy học sinh nên người, tham lam mục nát, hủy diệt tương lai của cả quốc gia. Thầy thuốc chỉ biết đến tư lợi, hủy diệt hiện tại của một quốc gia, khiến cho người dân không có chỗ để dựa vào. Quốc vương xuất hiện vấn đề, sẽ là hủy diệt toàn bộ những thứ còn lại, bao gồm cả quá khứ, cũng chính là lịch sử.

Ngay khi Vận Trung còn đang dật dào đắc ý, Ma Văn thông tin bỗng rung lên, người gọi là Quan tổng chỉ huy Vu Á Hồng của Hạm đội Nam Miện, đại khái khoảng bốn mươi tuổi, thực lực Ngự Sư cấp năm.

- Vận Trung Tướng quân, Quan tổng chỉ huy Vu Á Hồng của Hạm đội Nam Miện báo cáo với ngài, một giờ sau chúng ta sẽ tới Thiên Hạc Tinh.

Vu Á Hồng chào Vận Trung theo nghi thức quân đội, nghiêm túc nói.

- Tốt lắm, một đường vất vả!

Nhìn thấy Vu Á Hồng, trên mặt Vận Trung hiện ra một vẻ thân thiết nhu hòa, trong mắt Vận Trung, nhân tài của Phục Thần Đế Quốc đều là người một nhà, còn Gia Đô Đế Quốc thì đã nghiêng về phía Tiêu Hoàng rồi.

- Không biết Vận Trung Tướng quân sẽ bố trí cho chúng ta nhiệm vụ chiến đấu gì, ta đã sớm phía trước cũng đã vô cùng không vừa mắt với tên tù chiến tranh cuối cùng của Phục Thần Đế Quốc là Tiêu Hoàng kia, rất muốn được tận tay đâm hấn.

Vu Á Hồng nhẹ giọng nói.

Chuyện cho tới bây giờ, gần như toàn bộ Phục Thần Đế Quốc đều hận thấu xương Tiêu Hoàng, không nói tới lúc ban đầu Tiêu Hoàng phản kháng, chỉ nhìn các đả kích mà Tiêu Hoàng mang đến cho Phục Thần Đế Quốc, thì tới tận lúc này Phục Thần Đế Quốc vẫn chưa thoát khỏi đủ loại phiền toái mà Tiêu Hoàng mang đến.

- Yên tâm, người sẽ có cơ hội, không chỉ riêng người oán hận Tiêu Hoàng, toàn bộ Thánh Đoàn cũng đều vô cùng chán ghét Tiêu Hoàng, lần này là lúc hắn phải chết rồi.

Vận Trung nói tiếp:

- Hiện tại hạm đội của người bắt đầu thủ hộ bên ngoài Thiên Hạc Tinh, sau đó sức lực chờ phát động, đợi cho lũ chết tiệt Quân đoàn thứ 15 kia tập hợp xong, thì người sẽ có thể đi lên thu hoạch rồi.

- Đã rồi!

Vu Á Hồng nhẹ giọng đáp lại một tiếng, sau đó cắt liên lạc.

Gần như ngay khi Vận Trung vừa ngắt liên lạc, Vận Trung đã thông qua Ma Văn thông tin nhận được một tin tức, đó là Phó đội trưởng Ngã Lâm của Vệ đội Thánh Vực gửi tới, báo cho Vận Trung biết vào hai giờ sau, 500 thành viên Vệ đội Thánh Vực sẽ đến Thiên Hạc Tinh.

- Thật sự là trời cũng giúp ta.

Nhìn thấy tin tức như vậy, vẻ đắc ý trên mặt Vận Trung đã trở nên vô cùng đậm.

Có Hạm đội Nam Miện, có 500 thành viên Vệ đội Thánh Vực, cộng thêm Quân đoàn thứ 15 làm vật hi sinh, trong mắt Vận Trung, đã không có bất kỳ lý do nào mà lại không thể hoàn toàn san phẳng được Tập đoàn Thợ Săn, loại bỏ một chướng ngại vật đối với con đường Hắc Trạch Sâm thống trị Thánh Đoàn, chiếm lấy Gia Đô liên hợp thể.

Hiện tại Vận Trung đã có chút chờ mong đánh thẳng vào Vĩnh Ngạn Tinh, nhưng hắn vẫn cố nhịn lại, còn cần chờ một chút nữa, đợi khi mình đạt tới Ngự Hồn cấp hai, như vậy độ chắc chắn mới có thể lớn hơn một chút.

Đồng thời đến lúc đó, Hắc Trạch Sâm cũng sẽ phối hợp tác chiến tại Thánh Đoàn, hai bút cùng vẽ, hoàn toàn diệt trừ kẻ chuyên gây sóng gió là Tiêu Hoàng này.

Cùng lúc đó, ở các góc của Gia Đô Đế Quốc, sau khi biết Công xưởng vũ trụ mà Tập đoàn Thợ Săn vừa mới xây dựng đã bị Quân đoàn thứ 15 dùng phương thức cực kỳ vô lý san phẳng, gần như tất cả công dân và tập đoàn của Gia Đô Đế Quốc đều hoàn toàn nổi giận.

Làm cái gì vậy? Trước đây toàn bộ các thủ tục đều bình thường, đồng thời còn được Gia Đô Đế Quốc phê duyệt, hiện tại Vận Trung nói tiêu diệt là tiêu diệt, hơn nữa còn không có bất kỳ thông báo nào, trực tiếp dùng hạm pháo san phẳng, đây rõ ràng chính là giẫm lên pháp luật của Gia Đô Đế Quốc, không coi tôn nghiêm của Gia Đô Đế Quốc vào đâu nữa.

Mặc dù Vận Trung nói rằng khu vực thuộc của Quân đoàn thứ 15 thuộc về Thánh Đoàn, nhưng điều đó cũng cần phải có Gia Đô Đế Quốc phê chuẩn thì mới có hiệu lực được.

Trong lúc nhất thời, các làn sóng phản đối Vận Trung, chống lại Quân đoàn thứ 15 đã dâng càng lúc càng cao hơn.

Y Vạn nhìn thấy tin tức như vậy, thân thể cũng không kiềm được run rẩy, hiện tại Quân đoàn thứ 15 này đã không còn là quân đội nữa a, rõ ràng chính là cường đạo, cho dù là địch nhân thì cũng còn có ba phần liêm sỉ, nhưng tên Vận Trung này, thân là đệ tử cấp cao của Thánh Đoàn, thân là người một nhà, nhưng quả thực ngay cả heo chó cũng không bằng.

Tuy nhiên, khi Y Vạn biết Hạm đội Nam Miện của Phục Thần Đế Quốc và 500 thành viên của Vệ đội Thánh Vực đồng thời tiến vào chiếm giữ Thiên Hạc Tinh, thì đã hiểu rõ tất cả rồi.

Cộng thêm một Vận Trung vô cùng cường đại nữa, Tập đoàn Thợ Săn tám phần là gặp phiền toái rồi.

Mà trọng yếu hơn là, bằng vào địa vị cao cao tại thượng, không thể lay chuyển tại Thánh Đoàn, Y Vạn không thể lấy lại quyền khống chế của Quân đoàn thứ 15 nữa, chỉ có thể để mặc cho Vận Trung nấn bóp.

Cho dù là Khang Du trong vương điện, lúc này cũng vô cùng tức giận, Gia Đô Đế Quốc hệ thống mà hắn khổ cực mới thành lập được, thì đã gần như bị Vận Trung hoàn toàn hủy diệt.

- Hồ nháo, quả thực chính là hồ nháo a!

Khang Du đi đi lại lại nói, đúng vậy, nếu Vận Trung thông qua các thủ đoạn bình thường một chút, thì Khang Du cũng sẽ không có bộ dáng này, nhưng mà trước mắt lại rõ ràng chính là không tiếc hy sinh sức chiến đấu của Gia Đô Đế Quốc để đi hủy diệt sản nghiệp của Gia Đô Đế Quốc a.

Đây chính là cánh tay trái đang chém vào cánh tay phải a!

Đây quả thực chính là hành vi vì quyền lợi của mình mà không tiếc phá sản, hơn nữa Khang Du đã từ việc điều động Quân đoàn thứ 15 mà nhìn ra, Vĩnh Ngạn Tinh sắp gặp phải phiền toái rồi.

Nếu Vận Trung, Hắc Trạch Sâm và Quân đoàn thứ 15, Vệ đội Thánh Vực toàn bộ xuất động, Tập đoàn Thợ Săn và Tiêu Hoảng sẽ gặp phiền toái lớn, rất có thể sẽ gặp phải cảnh hủy diệt.

Cứ như vậy, một ngày thời gian đảo mắt đã trôi qua, tình huống vẫn liên tục chuyển biến xấu, Gia Đô Đế Quốc đã bắt đầu lâm vào hỗn loạn mà xưa nay chưa từng có. Kỳ thật hỗn loạn như vậy, ít nhiều thì Vận Trung cũng không thể đoán trước được, tuy rằng hắn là đệ tử cấp cao của Thánh Đoàn, nhưng đối với việc trị quốc an thiên hạ gì đó thì hắn căn bản là dốt đặc cán mai, theo đuổi quyền lợi một cách mù quáng, ngay cả tri thức quân sự cũng chỉ là tạm thời được bổ túc mà thôi.

694. Chương 694: Xuất Phát

Cùng lúc đó, Tiêu Hoảng cười Vận tải hạm của Tập đoàn Văn Sâm, đã tiến vào trong Phổ Hưu Tư Hào, đi cùng Tiêu Hoảng còn có Hàn sương long, được đặt vào trong một căn phòng to lớn của Phổ Hưu Tư Hào, nhìn qua giống như một cái sân thể dục nhỏ, bên trong có thể thấy vô số Hàn băng vạn năm nằm đó.

Trong các khoang thuyền đồ bộ khác cũng có vô số Tập đoàn Thợ Săn quân, toàn bộ trên người mặc chiến giáp do hợp kim Vi Mễ chế tạo ra, nhìn qua giống như một người máy vậy.

Ngay khi Tiêu Hoảng tiến vào trong phòng điều khiển chính của Phổ Hưu Tư Hào khổng lồ này, các sĩ quan và nhân viên công tác đã nghẹn trong này khoảng vài ngày, cùng lúc hướng ánh mắt về phía Tiêu Hoảng, một số còn giống như các ngọn núi lửa bị áp chế lâu ngày vậy.

Rõ ràng có thể đánh một trận với Quân đoàn thứ 15, lại phải nhìn Quân đoàn thứ 15 và Vận Trung đạp đi đạp lại trên đầu vài lần như vậy, thân là quân nhân, bọn họ làm sao có thể nhịn được nữa?

- Lão bản, khi nào thì chúng ta xuất động? Hung hăng đánh lũ cẩu tạp chủng bọn chúng một trận!

Tác Phổ lên tiếng.

- Đúng vậy, chúng ta khi nào thì xuất động, chúng ta liều mạng với đồ con lợn Vận Trung kia.

Liệt Nông nói tiếp.

- Chờ.

Tiêu Hoảng thần sắc lạnh như băng, nhẹ giọng nói, vẻ mặt không có chút biến hóa nào, ánh mắt nhìn chăm chăm vào một màn hình trong phòng điều khiển chính, trên đó đang hiện ra tình huống chữa trị của Phổ Hưu Tư Hào, bởi vì các hạng mục chữa trị đều được tiến hành trong cơ thể chiến hạm, bởi vậy, mặc dù Phổ Hưu Tư Hào rời khỏi tinh cảng, nhưng vẫn có thể tiến hành chữa trị cần thiết, hiện giờ trình độ chữa trị đã đạt tới 90%.

- Còn phải đợi tới khi nào a, chúng ta đã đợi nhiều ngày như vậy rồi.

Liệt Nông oán giận nói.

- Ta bảo người chờ thì người cứ chờ, người thấy được sống mái với Vận Trung, máu chảy thành sông thì có ý nghĩa gì hay sao?

Tiêu Hoảng hướng lạnh như băng ánh mắt về phía Liệt Nông, nhẹ giọng nói.

Nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng kia của Tiêu Hoảng, trong lòng Liệt Nông lập tức phát lạnh, một cổ cảm giác uy nghiêm ập tới, hắn không dám nói thêm gì nữa.

Đừng nhìn ngày thường Tiêu Hoảng rất ít áp chế hai mãnh tướng lão làng của Gia Đô Đế Quốc là Liệt Nông và Tác Phổ, nhưng Tiêu Hoảng ở trong Tập đoàn Thợ Săn quân, thì vẫn duy trì quyền uy tuyệt đối.

Những người khác cũng như vậy, đều không nói gì nữa, lặng lẽ đợi Tiêu Hoảng ra lệnh.

- Vẫn là câu nói kia, nơi này có một số lớn Tướng quân đều do ta ban cho cuộc sống mới, nhưng ban cho cuộc sống mới không có nghĩa là ta muốn để cho các người bị hủy diệt, Tiêu Hoảng ta không thích vô cớ chôn vùi tánh mạng của thuộc hạ.

Tiêu Hoảng giọng điệu lạnh như băng, sau đó chậm rãi tới bên cạnh bàn điều khiển chính.

Hạ trưởng Phúc Đặc Lâm cố ý tránh ghế chủ tọa ra. Lại phát hiện Tiêu Hoảng đã nhẹ nhàng đặt tay lên trên vai hắn, ý bảo hắn ngồi lên ghế chủ tọa, không cần đứng dậy, mà bản thân Tiêu Hoảng thì chậm rãi ngồi trên một ghế trống gần đó, lại lần nữa lấy Ma Văn đạn tín hiệu ra, để trước mặt mình.

Trên màn hình còn hiện ra bố trí của Tập đoàn Thợ Săn quân, cùng với tình huống theo dõi được của Quân đoàn thứ 15, hiện tại vị trí mà Phổ Hưu Tư Hào đậu lại, nếu chạy hết tốc độ, thì chỉ cần 6 tiếng sẽ giết tới Thiên Hạc Tinh.

Về phần các Ma Văn chiến hạm khác của Tập đoàn Thợ Săn, thì cũng đã trang bị đồ tiếp tế xong, vẫn tiếp tục neo đậu trong các vị trí bí ẩn trong hư không mênh mông. Việc bản thân Quân đoàn thứ 15 có mâu thuẫn với Vận Trung, có chút áy náy với Tập đoàn Thợ Săn, nên mặc dù trinh sát thăm dò được hướng đi của hạm đội Thợ Săn, thì cũng sẽ giả bộ như không nhìn thấy.

Mà bên kia, tại căn cứ trung tâm của Thiên Hạc Tinh, thời gian đã tới chạng vạng, sắc trời dần dần trở nên ảm đạm.

Hiện giờ tại căn cứ trung tâm Thiên Hạc Tinh, các binh sĩ và sĩ quan vốn đóng quân tại đây đã đồng loạt bị phái tới khu vực tập hợp của Quân đoàn thứ 15, chuẩn bị để cho bọn họ dùng phương thức ồ ạt tấn công về phía Vĩnh Ngạn Tinh.

Bên trong trung tâm căn cứ quân sự, chỉ còn lại 500 thành viên Vệ đội Thánh Vực đang thủ hộ, bên ngoài tầng khí quyển Thiên Hạc Tinh còn có Hạm đội Nam Miện đang thủ hộ.

Theo Vận Trung thấy, phòng hộ như vậy tuyệt đối là an toàn, căn bản không cần lo lắng bất kỳ kẻ nào tới quấy rối cả.

Trong căn phòng của Vận Trung, ngoài Vận Trung ra thì còn có Quan tổng chỉ huy Vu Á Hồng của Hạm đội Nam Miện, và Phó đội trưởng Ngã Lâm của Vệ đội Thánh Vực.

Hiện giờ hai người kia gần như đã trở thành tâm phúc tuyệt đối của Vận Trung, lúc này đang rất quy củ đứng bên cạnh Vận Trung.

- Hiện tại tình huống của Tập đoàn Thợ Săn như thế nào rồi?

Vận Trung nhìn về phía Ngã Lâm, mở miệng hỏi, giọng điệu ít nhiều có chút thoải mái và đắc ý.

- Không hề có phản ứng gì, chỉ phát ra một tin tức trên đài tin tức của phía chính phủ, nói rằng mình không trách Quân đoàn thứ 15, nói bọn họ cũng là do bất đắc dĩ!

Ngã Lâm nhẹ giọng đáp.

- Hừ, không thể tưởng được tên Tiêu Hoảng kia vẫn còn có chút tài năng, biết ta cố ý châm ngòi ly gián quan hệ giữa Quân đoàn thứ 15 và Tập đoàn Thợ Săn, mặc dù chịu thiệt thòi, nhưng cũng chỉ đánh vỡ rằng mà nuốt xuống bụng, tuy nhiên, không lâu sau ta sẽ làm cho Tập đoàn Thợ Săn và Quân đoàn thứ 15 đồng quy vu tận, ta muốn xem Tiêu Hoảng hắn sẽ nuốt như thế nào được nữa!

Vận Trung bày ra một bộ dáng khinh thường nói.

- Ý của đại nhân là muốn...!

Ngã Lâm hỏi thử.

- Hai ngày sau, ra lệnh cưỡng chế toàn thể binh sĩ và Ma Văn chiến hạm của Quân đoàn thứ 15 đánh thẳng tới Vĩnh Ngạn Tinh, san phẳng Vĩnh Ngạn Tinh cho ta!

Vận Trung dứt khoát nói, đối mặt với sự “yếu đuối” của Tập đoàn Thợ Săn, Vận Trung đã vô cùng tự đại, không biết trời đất gì nữa rồi.

- Hả...

Gần như ngay khi Vận Trung vừa nói như vậy, sắc mặt Vu Á Hồng hơi đổi, hắn không nghĩ tới, Vận Trung lại không kiêng nể gì tới mức này.

- Vận Trung Tướng quân, làm như vậy có chút không hay lắm, đó chính là toàn bộ sinh linh trên một viên tinh cầu a, tiêu diệt Tập đoàn Thợ Săn là chuyện đương nhiên phải làm, nhưng nếu thương vong tới mấy ức dân thường vô tội, thì sẽ không hay lắm đâu, hơn nữa chuyện như vậy không khỏi có chút quá lớn rồi!

Vu Á Hồng hơi có chút cổ kị nói.

- Sợ cái gì, mấy ức người dân mà thôi, trong mắt Hắc Trạch Sâm đại nhân, chúng chỉ là một đám kiến cỏ mà thôi, làm gì có thể đánh đồng với quyền lợi vô thượng của Hắc Trạch Sâm đại nhân được?

Vận Trung hơi tăng âm lượng, bày ra một bộ dáng thần thánh bất khả xâm phạm.

Đối với lời này của Vận Trung, Vu Á Hồng hơi hơi dừng một chút, hắn là quân nhân, tự nhiên hiểu được nó có nghĩa là gì, quân nhân đã biến thành cỗ máy giết chóc.

Nếu Hắc Trạch Sâm hoàn toàn thống trị Thánh Đoàn, Thánh Đoàn sẽ biến thành cái dạng gì nữa, đã không cần nói cũng biết.

Tuy nhiên, Vu Á Hồng vẫn là hơi cúi người, tỏ vẻ đồng ý với kế hoạch của Vận Trung.

- Một khi đã như vậy, thì cứ quyết định vậy đi, hiện tại cho các người toàn quyền theo dõi tất cả hướng đi của Tập đoàn Thợ Săn, nếu có chút dị động nào, trực tiếp mệnh lệnh Quân đoàn thứ 15 tiêu diệt, nếu có kẻ nào dám cãi lời, các người có thể trực tiếp giết không tha.

Vận Trung phân phó một tiếng, liền chậm rãi đứng dậy, đi ra văn phòng, khẩn cấp hướng về phía căn phòng nghỉ ngơi của mình.

Hiện tại tất cả hướng đi đều khá bình tĩnh, Vận Trung cũng đúng lúc cần thừa dịp này để tiến hành điên cuồng tu luyện, chỉ cần thêm hai ngày nữa, Vận Trung có thể cam đoan bản thân sẽ đạt tới trình độ Ngự Hồn cấp hai. Cấp bậc như vậy ở Thánh Đoàn sẽ lần nữa nâng địa vị của hắn lên một độ à trước nay chưa từng có.

Khép kín cánh cửa kim loại vào, Vận Trung liền nhanh chóng ngồi trên đầu giường, lấy ra máu Kim quan điều biến dị, lại uống một ngụm, sau đó làm cho tâm tính trở nên bình thản, bắt đầu điên cuồng tu luyện.

Gần như ngay khi Vận Trung vừa mới uống một ngụm máu Kim quan điều biến dị, Tiêu Hoàng ở trong phòng điều khiển chính của Phổ Hưu Tư Hào đã ngay lập tức phát hiện đèn đỏ của Ma Văn đạn tín hiệu số 1 lại lần nữa trở nên mờ đi.

Thấy vậy, ánh mắt Tiêu Hoàng đột nhiên vừa động, sau đó nhanh chóng đứng lên, phát ra mệnh lệnh:

- Phổ Hưu Tư Hào và tất cả hạm đội, binh sĩ của Tập đoàn Thợ Săn chú ý, mục tiêu Thiên Hạc Tinh, toàn bộ xuất kích! Thề giết Vận Trung!

Theo Tiêu Hoàng ra lệnh một tiếng, toàn bộ phòng điều khiển chính và tất cả Tập đoàn Thợ Săn quân đều sáng mắt lên, đều hận với Vận Trung không cần nói cũng biết, lúc này Vận Trung gần như đã trở thành công địch của Gia Đô Đế Quốc, mọi người đều hận không thể lột da của hắn ra.

Gần như chỉ trong một phút đồng hồ ngắn ngủn, Phổ Hưu Tư Hào khổng lồ được hạm đội hộ tống dẫn dắt, đã lao ra từ giữa hai viên tinh cầu trạng thái khí thật lớn kia, mục tiêu chính là Thiên Hạc Tinh.

Ngoài Phổ Hưu Tư Hào ra, các hạm đội Thợ Săn khác đang trong trạng thái che dấu, cũng từ bốn phương tám hướng mà giết về phía Thiên Hạc Tinh!

Các thiết bị chặn tín hiệu giữa Gia Đô Đế Quốc và Thánh Đoàn đã được bố trí khi trước, lúc này cũng lần lượt được khởi động, hình thành một tầng chắn tín tức giữa Thánh Đoàn với Gia Đô Đế Quốc.

Kể từ đó, Gia Đô Đế Quốc và Thánh Đoàn đã không còn khả năng liên lạc với nhau nữa.

Gần như chỉ sau nửa tiếng đồng hồ, sau khi Phổ Hưu Tư Hào khổng lồ, mới tỉnh đi vào trong tuyến đường hành quân, các hạm viên trong chiến hạm đi ngang qua lập tức trở nên sửng sốt.

Đối với Phổ Hưu Tư Hào, vốn là chủ lực Mẫu Hạm của Gia Đô Đế Quốc, làm sao mà bọn họ lại không nhớ rõ? Chỉ là bọn họ không nghĩ ra, Phổ Hưu Tư Hào đã vô cùng tan nát vậy mà lại trở nên mới tinh, trong lúc nhất thời, tất cả hạm viên trên ba chiếc Ma Văn hạm đều mở to hai mắt, vô cùng tò mò.

Dù sao Phổ Hưu Tư Hào này cũng có chiều dài khoảng 7000 thước, cho dù là đại hình Ma Văn chiến hạm, nếu so sánh với nó, thì cũng chỉ là con chó đứng trước mặt con voi mà thôi, nằm ngang giữa dải ngân hà mệnh mông, không cần làm gì, chỉ đậu tại đó thôi mà cũng đã làm cho người ta có một loại cảm giác bị uy hiếp, hướng chỉ, bên trong hạm đội hộ tống còn có hơn hai mươi chiếc Ma Văn chiến hạm nữa!

Đại khái trôi qua một phút đồng hồ, các hạm viên đang tò mò nhìn lại gần ra, ngay sau đó thân thể không kiềm được cứng lại, bởi vì bọn họ đều nhìn thấy, trên thân thể khổng lồ của Phổ Hưu Tư Hào lại không in hình tiêu ký quân đội của Gia Đô Đế Quốc, mà là một thanh liệp cung màu đỏ cực kỳ bắt mắt.

- Điều này... điều này làm sao có thể được?

Một gã hạm viên không kiềm được thốt lên, thậm chí còn dùng sức dụi dụi hai mắt, không nhìn lầm, trong mắt bọn họ thì Tập đoàn Thợ Săn rất mạnh, nhưng bọn họ có nằm mơ cũng không nghĩ tới, tập đoàn này lại cường đại tới mức có được một chiếc Ma Văn Mẫu Hạm của riêng mình!

- Trời ạ.

Lại một gã hạm viên không kiềm được thốt lên, trái tim lại bắt đầu không ngừng đập loạn, sắc mặt đỏ lên, hẳn tự nhiên biết gần đây Tập đoàn Thợ Săn bị khi dễ thật sự rất thảm, Phổ Hưu Tư Hào này xuất phát, rốt cuộc có ý nghĩa gì?

Chẳng lẽ là trực tiếp khai chiến với Quân đoàn thứ 15 hay sao? Điều này sẽ gây ra hậu quả gì thì không cần nói cũng biết.

Gần như ngay khi Phổ Hưu Tư Hào mới tỉnh này vừa xuất hiện được một giờ, các đài tín tức đã thu được tin này.

695. Chương 695: Con Cừu Phải Có Giác Ngộ!

696. Chương 696: Đại Quan Tiếp Cận!

697. Chương 697: Giết Chết Vận Trung!

698. Chương 698: Giết Chết Vận Trung! 2

699. Chương 699: Giết Chết Vận Trung! 3

700. Chương 700: Giết Chết Vận Trung! 4

701. Chương 701: Giết Chết Vận Trung! 5

702. Chương 702: Giết Chết Vận Trung! 6

703. Chương 703: Giết Chết Vận Trung! 7

Mười giây đồng hồ trôi qua, hắc động tối như mực của Ma Văn Hắc Động Đạn đã trở nên vô cùng sáng chói, hấp thu năng lượng và các vật chất khác, giờ khắc này nó đã đạt tới bão hòa.

Ngay sau đó, hắc động liền hoàn toàn nổ tung.

Không có thanh âm nào, nhưng chỉ thấy từng luồng sóng năng lượng hình tròn trực tiếp lao về bốn phương tám hướng, sóng xung kích mãnh liệt thậm chí còn làm cho thời không một lần nữa trở nên vặn vẹo.

Ngay cả Ma Văn chiến hạm của Thiên Hạc Tinh cũng đều có thể cảm nhận được lực trùng kích mãnh liệt, hạm thể không kiềm được lung lay vài lần, giống như một con thuyền gặp phải sóng gió.

Mà trên không trung hai cực của Thiên Hạc Tinh lại có Cực Quang hiện ra bốn phía, sáng như ban ngày.

Phạm vi làn sóng xung kích này lan đến là cực kỳ rộng lớn.

Về phần Vận Trung, hắn đã trực tiếp đã bị luồng sóng xung kích mạnh mẽ này quét vào trong Thiên Hạc tinh hệ. Còn hai chi hạm đội phía trước thì giống như đã biết trước mọi thứ, trực tiếp tới gần nhau, dứt khoát ngăn lại con đường Vận Trung trốn về phía Thánh Đoàn, sau đó không chút lưu tình nào, thậm chí ngay cả cơ hội đầu hàng cũng không cho Vận Trung, mà trực tiếp nã pháo.

Lúc này toàn thân Vận Trung đã là máu thịt bầy nhầy, tiên huyết trộn với Ngự lực hóa lỏng màu xanh, không ngừng chảy ra.

Tuy nhiên bằng vào thực lực cường hãn cấp Ngự Hồn, Vận Trung vẫn chưa chết, mặc dù vậy, hắn cũng đã trở nên vô cùng thảm rồi.

Đối mặt với hạm pháo oanh kích cường hãn, Vận Trung cắn chặt răng, lại lần nữa khởi động biến ảo Ma Văn, Ngự lực trong cơ thể hắn còn bị thương, vừa rồi lại bị Ma Văn Hắc Động Đạn lan đến, tuy rằng phản ứng nhanh, chưa bị đánh nát hay hút vào trong hắc động, nhưng cũng bị thương tổn khá lớn, đồng thời Ngự lực đã tiêu hao hầu như không còn.

Bởi vậy cường độ mở ra biến ảo Chiến Văn đã không bằng một nửa khi trước nữa.

Đối với chiêu thức hạm pháo điên cuồng tấn công của Tiêu Hoàng, Vận Trung bị bắt phải đi về phía Thiên Hạc Tinh. Hơn nữa bằng vào trạng thái hiện tại của Vận Trung, gần như đã không thể tiếp tục ở lại trong hư không bao lâu nữa.

Ngự lực trong cơ thể đã không thể chịu được môi trường trong hư không khắc nghiệt này nữa.

Nửa tiếng trôi qua, Vận Trung đã bị hai chi hạm đội bắn cho phải lùi vào gần Thiên Hạc Tinh, đồng thời Phổ Hưu Tư Hào cũng lại lần nữa lao tới, trực tiếp xuất động 2000 chiếc cơ pháo loại phi cơ không người lái, tất cả lao về phía Vận Trung mà bắn giết.

Đồng thời, tất cả hạm pháo cũng lại lần nữa điều chỉnh góc độ, nhằm về phía Vận Trung, dụng ý đã phi thường rõ ràng.

Lúc này, dân chúng Gia Đô Đế Quốc đứng chờ trước màn hình, cùng với dân chúng Phục Thần Đế Quốc, đều đã lặng ngắt như tờ, lẳng lặng nhìn vào màn hình. Có ước chừng 2000 chiếc phi cơ không người lái vây quanh Vận Trung máu chảy đầm đìa mà điên cuồng oanh tạc. Vận Trung mệt mỏi ứng đối, vẻ ngoài vô cùng thê thảm.

Lần này, dân chúng Gia Đô Đế Quốc coi như đã hoàn toàn hiểu biết về bản chất của Tiêu Hoảng rồi, toàn bộ những yếu đuối khi trước đều chỉ là ngụy trang, hiện tại mới là bản tính của Tiêu Hoảng, đó chính là tàn nhẫn, nhất quyết phải giết chết Vận Trung!

Áo Thác đang nghỉ ngơi trong Tiên Nữ Hào, lúc này cũng đang xoa xoa tay, thông qua màn hình quan sát Thiên Hạc Tinh, lông mày của hắn cũng hơi nhăn lại.

Đúng vậy, trước đây Áo Thác cũng từng nghĩ đến việc Tiêu Hoảng có thể sẽ xử lý Vận Trung, cũng đã chuẩn bị tốt cho việc này rồi, nhưng hắn lại tuyệt đối không nghĩ tới, chiến đấu vừa mới bắt đầu thì đã nghiêng về một bên như vậy, gần như chưa cần phải hy sinh quá nhiều mà đã ép được Vận Trung tới tình cảnh như vậy rồi.

Không thể phủ nhận, đơn thuần từ khả năng chỉ huy mà nói, Tiêu Hoảng tuyệt đối có thể được coi là nhân tài hiếm có, tiến công điên cuồng, lãnh huyết, xử sự bình tĩnh, thủ đoạn tàn nhẫn, vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn nào.

Đương nhiên, Tiêu Hoảng vận dụng Ma Văn Hắc Động Đạn, điều này ít nhiều cũng làm cho Áo Thác có chút bất bình, may mà Tiêu Hoảng còn hiểu được một chút, không kích nổ trong Thiên Hạc tinh hệ, đồng thời đây cũng là điểm mấu chốt mà Áo Thác và Gia Đô Đế Quốc có thể tha thứ được.

Trái lại, Vận Trung ở trên quỹ đạo của Thiên Hạc Tinh, đối mặt với đám phi cơ không người lái giống như đàn ong này, tuy rằng mỗi một lần ra tay đều có thể đánh tạt hai, ba chiếc, nhưng mà điều này có tác dụng gì hay sao?

Nếu cứ tiếp tục thế này, thì Vận Trung sẽ trực tiếp bị Tiêu Hoảng “mài” cho đến chết.

Nhìn tất cả hạm pháo đã đồng loạt nhắm ngay vào mình, khuôn mặt dính đầy máu của Vận Trung đã trở nên vô cùng dữ tợn, mà Vận Trung cũng biết rất rõ ràng, bằng vào trạng thái hiện tại của mình thì không thể đỡ được các hạm pháo này tấn công nữa, một lượt bắn này tuyệt đối sẽ làm cho Ngự lực đang ảm đạm trong cơ thể hắn hoàn toàn tan rã.

Đã rơi vào đường cùng, Vận Trung lại đột nhiên xoay người, chui vào trong tầng khí quyển của Thiên Hạc Tinh, bởi vì chỉ có ở trong hành tinh thì mới có thể tránh né trọng hạm pháo tấn công, tuy nhiên Vận Trung cũng hiểu rất rõ, tiến vào Thiên Hạc Tinh thì sẽ là chui đầu vô lưới.

Ngắn ngủn vài phút sau, Vận Trung đã bị ép phải dừng trên một khu đất hoang trên Thiên Hạc Tinh, bốn phía đều là các triền núi thấp liên miên không dứt, tùy ý có thể thấy các rừng cây thưa thớt.

Mà Vận Trung gần như đang nằm rạp trên mặt đất, chiến bào vốn vô cùng quý báu chính tề, hiện giờ gần như đã rách thành mảnh nhỏ, so với tên ăn xin thì còn thê thảm hơn, đồng thời trên người hắn đã bị tiên huyết nhuộm thành từng mảng đỏ sẫm, từ trên xuống dưới có vô số vết thương, tóc tai bù xù, trên mặt gần như không thể thấy rõ khuôn mặt vốn sạch sẽ trước kia nữa, toàn bộ đã bị tiên huyết che phủ, chỉ có cặp mắt hai màu đen trắng kia thì còn thấy rõ.

Gần như ngay lập tức sau khi hai chân Vận Trung vừa mới chạm đất, một cái đồ bộ khí hình trụ đã giống như sao băng xẹt qua bầu trời, trong nháy mắt đã bắn ra bốn phía trên không trung. Ngay sau đó Vận Trung đã có thể rõ ràng nhìn thấy, Tiêu Hoảng mặc một bộ chiến giáp nhẹ, đang vô cùng nhẹ nhàng hạ xuống trên một triền núi thấp, sắc mặt lạnh như băng, trên cánh tay của hắn, năng lượng vẫn có chứa kỹ thuật Đế Văn đang không ngừng lượn lờ.

- Tiêu Hoàng? Không thể tưởng được người lại đơn thương độc mã đi tìm chết? Vừa đúng lúc, cho dù Vận Trung ta có chết, thì cũng sẽ kéo theo tên chết tiệt nhà người làm đem lưng.

Vận Trung nhìn thấy bóng người mới xuất hiện này, ánh mắt vốn đang rất thê thảm đột nhiên phát ra từng luồng sáng dữ tợn và lạnh l. Hắn đột nhiên nắm chặt tay, năng lượng vùn trên cánh tay cũng bắt đầu trở nên sáng chói.

Đúng vậy, hiện tại Vận Trung đã chật vật không chịu nổi, tuy rằng có Ngự lực cấp Ngự Hồn, nhưng trước mắt đã bị hạm pháo điên cuồng oanh tạc, lại bị Ma Văn Hắc Động Đạn lan đến, gần như cũng chỉ có thể miễn cưỡng phát huy ra sức chiến đấu của Đại Ngự Sư cấp ba, tuy nhiên, bằng đó cũng đủ để giết chết Tiêu Hoàng rồi.

- Kéo ta làm đem lưng ư? Không bao giờ được đâu, ta chỉ muốn tới gần nhìn một chút, chứng kiến thời khắc tuyệt vời ki người tử vong mà thôi!

Một mình đối mặt với Vận Trung, nhưng trên mặt Tiêu Hoàng lại không có bất kỳ vẻ e ngại nào, ngược lại còn giống như đã định liệu trước. Sau đó hắn liền đưa hai ngón tay vào miệng, thổi ra một tiếng huýt sáo cực kỳ vang dội.

- Ngao...

Ngay sau đó, phía chân trời đã xuất hiện Hàn sương long màu lam sẫm. Nó lập tức hạ xuống giữa Vận Trung và Tiêu Hoàng, tuy rằng chỉ trong thời gian ngắn ngủn không đến hai ngày, nhưng Hàn sương long ở trên mẫu hạm cũng đã ngهن tới mức phát điên rồi.

- Đại long, giết hắn!

Thấy Hàn sương long nhìn mình, Tiêu Hoàng liền nhẹ nhàng lên tiếng. Mà “đại long” cũng là tên thân mật mà Tiêu Hoàng đặt cho Hàn sương long.

Nghe thấy Tiêu Hoàng chỉ dẫn, Hàn sương long không chút tạm dừng, trực tiếp lao về phía Vận Trung, mở ra cái mồm to lớn, phun ra một luồng sương lạnh giống như cơn lốc, trong luồng sương lạnh này, có rất nhiều mảnh hàn băng sắc lẹm như dao đang bay loạn.

Những nơi cơn lốc đi qua, cỏ cây đều héo rũ, cây cối bị đóng băng, nhiệt độ cực thấp.

Đối mặt với cơn lốc này, nếu Vận Trung ở trong thời kỳ đỉnh phong thì còn có thể ứng đối tự nhiên được, nhưng lúc này hắn lại chỉ có thể phát huy ra thực lực Đại Ngự Sư cấp, nên lập tức cảm nhận được sự uy hiếp.

Vận Trung không nghĩ tới, Tiêu Hoàng vì đánh chết mình mà lại còn có thể đưa cả Hàn sương long từ ngàn dặm xa xôi tới đây, trên cơ bản chính là không từ thủ đoạn nào cũng phải giết chết mình.

Vận Trung dữ tợn liếc nhìn Tiêu Hoàng trên đỉnh núi một cái, sau đó hắn liền không dám dừng lại chút nào, thân thể đột nhiên lác một cái, tránh thoát cơn lốc, chuẩn bị đi vòng qua Hàn sương long, trực tiếp lao về phía Tiêu Hoàng mà chém giết.

Nhưng Hàn sương long đang thừa thãi tinh lực này làm sao có thể dễ dàng buông tha một “món đồ chơi” như vậy được? Nó vượn vẹo thân thể, đôi cánh giống như cánh bướm lớn đột nhiên mở ra, vỗ hai cái, cái đầu cực lớn đã trực tiếp va chạm vào thân thể máu chảy đầm đìa của Vận Trung.

Ầm...

Ngay khi hai chân Vận Trung vừa mới chạm vào triền núi, chỉ nghe thấy một tiếng vang trầm đục phát ra, Vận Trung dường dường là Ngự Hồn, nhưng lại trực tiếp bị đánh bay tận mấy trăm thước, mãi cho đến khi thân thể va chạm thật mạnh vào một vách đá, thì hắn mới ngừng lại được, trong miệng, trong mũi điên cuồng phun máu ra.

Mà ngay cả những người đang quan sát trong màn hình, khi thấy một đệ tử cấp cao của Thánh Đoàn phải lưu lạc tới mức này, thì đều phải nhú mày, có thể nói, Vận Trung thật sự rất thê thảm.

Đương nhiên những người biết rõ Tiêu Hoàng thì gần như không ai trông cậy vào việc Tiêu Hoàng sẽ thủ hạ lưu tình cả.

Cho dù Hắc Trạch Sâm ở trong cổ bảo, nhìn thấy Vận Trung gặp phải cảnh ngộ như thế, cũng không nhin được nổi lên một trận bi thương, mà đi kèm với bi thương, chính là sự phẫn nộ, phẫn nộ ngập trời đối với Tiêu Hoàng.

Lúc này thì trên mặt Tát Già, Ma Sở cũng hiện lên vô tận kinh hãi và cố kỵ. Tình thế phát triển đến nước này, cự ly Thánh Đoàn trở nên hỗn loạn đã không còn xa xôi nữa, thậm chí toàn bộ Gia Đô liên hợp thể cũng đều bị liên lụy theo.

Hơn nữa khi trước cho dù bọn họ nằm mơ cũng đều không thể tưởng tượng được, một ngày kia, Tiêu Hoàng lại có thể dùng tư thái này để hạ sát thủ với Vận Trung ngay trước mắt Hắc Trạch Sâm như vậy.

Đúng vậy, khi trước Tiêu Hoàng đã ở trên quảng trường trung tâm mà hạ lời thề, nhưng lại từng bị vô số người coi là trò cười, nhưng leus này, Tát Già không cho rằng còn có ai dám coi rẻ lời thề của Tiêu Hoàng như trước nữa.

Nếu Vận Trung chết đi, đối với thế lực của Hắc Trạch Sâm thì tuyệt đối là một tổn thất nặng nề, trước nay chưa từng có.

Trái lại Tiêu Hoàng ở trong Thiên Hạc Tỉnh, vẻ mặt vẫn không có nhiều biến hóa như những người xem đó, hần chỉ đứng yên, hai tay rủ xuống, bình thản nhìn cảnh tượng Hàn sương long đang “ngược đãi” Vận Trung.

Trải qua giao phong, tuy Vận Trung chưa bị vết thương trí mệnh, nhưng đối mặt với Hàn sương long có thực lực Ngự Hồn cấp một này, thì rõ ràng hần đã có chút lực bất tòng tâm, mặc dù hần là nhân loại, chỉ số thông minh cao hơn Hàn sương long rất nhiều, nhưng trước mắt, thực lực hai bên lại kém nhau quá xa.

Trên thân thể hần lại có thêm mấy vết thương cực sâu nữa, tiên huyết, Ngự lực màu xanh đang điên cuồng chảy ra, Ngự lực trong cơ thể sắp lâm vào tình trạng tiêu hao gần như không còn.

Cho dù rơi vào cục diện này, nhưng Vận Trung vẫn chưa thể tin được, ngày hôm qua hần còn đang chiếm thượng phong, nhưng hiện giờ lại bị đẩy vào một tuyệt lộ.

704. Chương 704: Giết Chết Vận Trung! 8

Ước chừng trải qua nửa tiếng giao chiến, Vận Trung đã vô cùng chật vật rồi, toàn thân không còn chỗ nào hoàn hảo nữa, tuy nhiên, đối mặt với từng đợt tấn công liên tiếp của Hàn sương long, Vận Trung cũng chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ, từ đầu tới cuối, hần gần như không có chút lực trả đòn nào.

Vốn khi trước còn muốn đánh lén Tiêu Hoàng, nhưng lúc này, ngay cả sức lực để đánh lén mà Vận Trung cũng đã không có nữa.

Càng làm cho Vận Trung cảm thấy tuyệt vọng chính là, các thành viên Thích Khách Minh sau khi thu phục 500 Vệ đội Thánh Vực thành viên, thì đều đã mặc chiến bào dính đầy máu, bao vây bốn phía dãy núi.

Tuy rằng trên người bọn họ ít nhiều cũng có một chút vết thương, nhưng đều không đáng lo ngại. Mà khi Thích Khách Minh thành viên nhìn thấy Vận Trung đang vô cùng thê thảm này, bọn họ cũng không ra tay, mà chỉ đứng như vậy trên đỉnh núi, lẳng lặng nhìn.

Dường như bọn họ đang là các khán giả, đứng trên khán đài, thưởng thức một màn “người - thú quyết đấu” vô cùng máu tanh bên dưới.

Cảnh tượng như vậy đang mang đến cho Vận Trung đang giãy giụa sắp chết này một áp lực tâm lý rất lớn, bởi vì hần biết rõ, lúc này Tiêu Hoàng đã bắt đầu thu lưới, nói đúng ra, tới lúc này rồi, cho dù Tiêu Hoàng không dùng toàn lực thì vẫn có thể đẩy Vận Trung vào chỗ chết.

Tiêu Hoàng đang ngẩng đầu nhìn bầu trời mờ nhạt, sau đó mới chậm rãi hướng ánh mắt về phía Vận Trung, thần sắc vẫn rất bình thản, chỉ có điều, phía sau sự bình thản này lại hiện lên một chút âm lãnh.

Dường như hần đang nói cho tất cả những người đang quan sát rằng, thời khắc Vận Trung tử vong đã sắp đến.

Hơi nâng cánh tay lên, trên đầu ngón tay của Tiêu Hoảng đột nhiên hình thành năng lượng đầu bạc ửng, nó mở ra hai cánh, bay lên trời. Ngay sau đó, Tiêu Hoảng đã nâng cánh tay phải lên, trên cánh tay cũng xuất hiện một chiếc năng lượng nở màu vàng to lớn, trên đó có một mũi tên đầu nhọn xoắn ốc, đen như mực, đầu mũi tên đã nhắm về phía Vận Trung đang liều mạng giằng co với Hàn sương long.

Lúc này tuy rằng Vận Trung đang rất mệt mỏi chống đỡ, nhưng hắn cũng rất chú ý tới hành động cực kỳ nhỏ này của Tiêu Hoảng, nhìn thấy chiếc năng lượng nở màu vàng này đang từng chút một nhắm về phía mình.

Điều này có nghĩa gì, không cần nói cũng biết, đó chính là một đòn sát thủ, nếu trong lúc bình thường, đối với chút thực lực nhỏ yếu đó của Tiêu Hoảng, thì Vận Trung hoàn toàn có thể coi rẻ, nhưng trước mắt thì lại hoàn toàn khác.

Nhìn thấy tác giả của tất cả những việc này là Tiêu Hoảng đã bắt đầu có hành động, gần như toàn bộ dân chúng Gia Đô Đế Quốc và Phục Thần Đế Quốc đều hướng ánh mắt về phía Tiêu Hoảng, trái tim vọt lên tới cổ họng.

Hắn chuẩn bị bắn chết đệ tử cấp cao của Thánh Đoàn hay sao? Điều này trong mắt dân chúng thì không khác gì đồng môn tự giết lẫn nhau, tuy nhiên, dân chúng Gia Đô Đế Quốc không có chút tình cảm thương hại nào đối với Vận Trung, hắn chết còn chưa đủ nữa là!

Chỉ là bọn họ đều có chút không thể tin được, bằng vào thực lực Ngự Sư cấp năm của Tiêu Hoảng, thật sự có thể đánh chết Vận Trung, hoặc là làm cho Vận Trung bị thương nặng hay sao? Nên biết rằng dù sao thì Ngự lực trong cơ thể Vận Trung đã là cấp bậc Ngự Hồn, đã hoá lỏng, không còn thuộc về phạm trù nhân loại nữa rồi.

Mà Hắc Trạch Sâm trong cổ bảo, ngồi trên một chiếc ghế, nhìn thấy hình ảnh này, sắc mặt lại biến đổi thêm một lần nữa.

Trong lòng hắn đang có trăm mối cảm xúc ngổn ngang, nhìn thấy Vận Trung đang có mấy trăm năm giao tình cùng mình, nay lại gặp phải cảnh ngộ như thế, trong lòng Hắc Trạch Sâm không khỏi bi ai, đương nhiên, ngoài bi ai ra thì còn có nhiều oán hận hơn đối với Tiêu Hoảng, đồng thời hắn cũng nhận ra tính nghiêm trọng của cục diện lúc này.

Vận Trung mà bị tiêu diệt, thì hắn cũng chỉ còn lại Vệ đội Thánh Vực, cùng với minh hữu Tần Nhược Bạch nữa mà thôi, nhưng minh hữu cũng chỉ là minh hữu, tất nhiên sẽ không đáng tin như người của mình được.

Hơn nữa, nhìn thấy Vận Trung sắp sửa bị đánh chết, lại không có biện pháp gì cứu vãn, làm cho trong lòng Hắc Trạch Sâm vô cùng khó chịu.

Hắc Trạch Sâm đang có cảm giác gì thì Tiêu Hoảng cũng không rõ ràng lắm, chỉ sau vài giây ngắn ngủn trôi qua, ngay khi Hàn sương long phun ra sương lạnh, khiến cho Vận Trung phải lui về phía sau để trốn, Tiêu Hoảng, đã hơi nheo lại ánh mắt, chọn đúng thời cơ, trực tiếp bắn ra mũi tên đen như mực có mang kịch độc, giống như một tia chớp màu đen lao ra.

Lúc này, tuy rằng Vận Trung đã chật vật không chịu nổi, vô cùng suy yếu, nhưng đối với một mũi tên năng lượng như vậy, Vận Trung cũng đã sớm có chuẩn bị, gần như ngay lập tức vận dụng toàn bộ lực lượng của bản thân, nhanh chóng lắc người một cái.

Nhưng điều khiến cho Vận Trung nằm mơ cũng không nghĩ tới chính là, ngay khi Vận Trung cho rằng mình đã hoàn toàn né tránh được, thì mũi tên màu đen này lại bỗng nhiên thay đổi quỹ tích thẳng tắp, dưới sự hướng dẫn của đầu bạc ửng trên bầu trời, nhanh chóng vẽ ra một đường cong, lập tức lao tới trái tim của Vận Trung!

- Cái gì...

Nhìn thấy cảnh này, hai mắt Vận Trung không kiềm được mở lớn, hắn không nghĩ tới, mũi tên màu đen này lại có chứa công năng truy tung nữa.

Trên thực tế, hiện tại Vận Trung đã không còn chút khí lực nào nữa, trên ngực đau rất, tứ chi vô lực, Ngự lực toàn thân dường như phải đã đóng băng lại, đối mặt với mũi tên năng lượng đang như tia chớp lao về

phía mình, hấn căn bản không có biện pháp nào để trốn tránh lần nữa.

Trong lúc tuyệt cảnh này, Vận Trung cũng vẫn không bỏ cuộc, cánh tay trái đột nhiên vung ra, chộp về phía mũi tên đang cấp tốc phóng tới kia, giữa lòng bàn tay lại một lần nữa hình thành một lỗ xoáy năng lượng màu lam, chỉ là lỗ xoáy năng lượng này đã vô cùng mỏng manh, quả thực không thể so được với uy năng hủy diệt phi cơ không người lái khi trước nữa.

Tuy nhiên, khi màu đen mũi tên xuyên qua lỗ xoáy, thì vẫn bị xé rách thành vài đoạn, nhưng đầu mũi tên hình tròn ốc vẫn đâm rách bàn tay của Vận Trung, tuy rằng chỉ đâm vào không đến 1mm, nhưng ngay sau đó, sắc mặt Vận Trung lại đột nhiên đại biến.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, Vận Trung vẫn còn duy trì tư thế mở ra năm ngón tay, lại mang sắc mặt vô cùng khủng bố khi nhìn thấy miệng vết thương nho nhỏ này đã bắt đầu không ngừng khuếch tán, tràn ngập ra toàn bộ bàn tay. Da thịt không ngừng hư thối, phát ra tiếng lách cách, thối rữa, rơi xuống mặt đất, lộ ra bộ xương trắng ớn.

- Thứ... thứ này rốt cuộc là cái gì vậy?

Vận Trung nhìn thấy hình ảnh như vậy, không kiềm được phát ra thanh âm hoảng sợ, không hề nghi ngờ, cảnh tượng nhìn thân thể mình trở nên hư thối cũng đã làm cho trong lòng Vận Trung sinh ra nỗi sợ hãi vô hạn.

Không chỉ Vận Trung, ngay cả dân chúng đang quan sát trước màn hình khi nhìn thấy hình ảnh như vậy, đều cảm thấy da đầu run lên, toàn thân nổi da gà, lông mày nhăn lại.

Một vài nữ nhân không chịu được, bưng kín miệng, trong mắt tràn ngập vẻ hoảng sợ.

Ngay cả Hắc Trạch Sâm khi nhìn thấy biến hóa khủng bố trên bàn tay Vận Trung, đồng tử cũng không kiềm được hơi co rụt lại, Hắc Trạch Sâm không nghĩ tới, con kiến hôi Tiêu Hoảng mới là Ngự Sư cấp năm này, lại có Độc Văn có thể gây ra vết thương như vậy đối với nhân vật cấp Ngự Hồn.

Tuy rằng loại vũ khí này mà muốn đánh trúng Ngự Hồn trong trạng thái đỉnh phong thì cũng không dễ dàng, nhưng nó lại giống vậy một con rắn độc, tuy rằng thân thể mềm yếu, nhưng lại luôn làm cho người ta cảm thấy có chút cổ kỳ.

Về phần Tát Già, nhìn thấy hình ảnh như vậy, khóe miệng không kiềm được giật giật, thân là Dược sư, tất nhiên là hấn cực kỳ am hiểu về độc, chỉ là Tát Già cũng không nghĩ tới, tên Tiêu Hoảng ngày thường không lộ ra chút nào, vậy mà lại nắm trong tay một loại độc tố lợi hại như thế, trực tiếp làm cho thân thể con người nhanh chóng thối rữa.

Cùng lúc đó, mặc dù Vận Trung có chút sợ hãi, nhưng vì giữ lấy tánh mạng, hấn vẫn cắn răng nâng tay kia lên, trong tay là một thanh đao bằng Ngự lực màu vàng nhạt, sau đó lập tức chém xuống cánh tay trái của mình.

Phốc...

Ngay sau đó, Vận Trung đã trực tiếp chặt rụng cánh tay trái của mình xuống, chỗ đứt cũng điên cuồng phun ra tiên huyết, trong đó còn kèm theo cả Ngự lực màu xanh.

Dưới tình huống bất lợi này, lại bị thiếu một cánh tay, mất một lượng lớn máu tươi, hơn nữa trước đó đã bị thương nặng, cho dù Vận Trung đã thoát khỏi phạm trù phạm nhân, thân thể trở nên vô cùng cường hãn, nhưng mà hấn cũng không chịu nổi tổn hao như vậy, trong nháy mắt đã thấy trước mắt trở nên choáng váng, không kiềm được lui về phía sau hai bước.

Cánh tay trái rơi xuống trên mặt đất đã hoàn toàn hư thối.

Ầm ầm...

Ngay khi Vận Trung lui về phía sau, Hàn sương long đã bắt chấp tất cả, một lần nữa vồ lên, dùng cái đầu to lớn như một thanh búa tạ, trực tiếp húc lên trên thân thể Vận Trung, đánh văng hấn ra ngoài, ngã lộn ra mặt đất. Lần này, Vận Trung đã không đủ sức để đứng lên nữa, vẫn nằm trên mặt đất mà hấp hối, chỗ cụt tay và trong miệng đang không ngừng có tiên huyết tràn ra.

Về mặt Tiêu Hoằng cũng không có biến hóa quá lớn, chỉ hơi thở phào nhẹ nhõm một cái, sau đó hần vung cánh tay lên, một thanh băng nhận lập tức từ trong tay hiện ra, phía trên băng nhận được bao phủ bởi một màng năng lượng màu vàng mờ nhạt, nhìn qua có vẻ vô cùng sắc bén.

Dưới ánh mặt trời nhàn nhạt chiếu xuống, nó phản xạ ra ánh sáng lạnh lẽo.

Sau đó, Tiêu Hoằng không chút tạm dừng, chậm rãi đi xuống triền núi, tiến về phía Vận Trung, đồng thời các Thích Khách Minh thành viên cũng bắt đầu từ bốn phương tám hướng xông về phía Vận Trung.

Mọi thứ gần như đã xong, nhưng mọi người vẫn không dời ánh mắt đi chỗ khác, bởi vì bọn họ không biết, Tiêu Hoằng sẽ xử trí Vận Trung như thế nào, trực tiếp tử hình ngay tại chỗ, hay là mở một mặt lưới, bắt giam Vận Trung lại, hoặc là giao cho A Di La.

Tuy nhiên, những người biết rõ bản tính của Tiêu Hoằng thì lại rất rõ ràng, giờ khắc này tám phần là Vận Trung sẽ dữ nhiều lành ít, Tiêu Hoằng sẽ không để ột uy hiếp tiềm tàng mạnh như vậy ở bên cạnh mình bao giờ.

Ước chừng trải qua năm phút đồng hồ đi bộ, Tiêu Hoằng rốt cục đi tới trước mặt Vận Trung, giờ phút này Vận Trung đã hấp hối, tiên huyết trên người đang không ngừng chảy ra.

- Tiêu... Tiêu Hoằng... Đừng... Cầu người...!

Nhìn thấy Tiêu Hoằng đang quan sát chính mình, Vận Trung rốt cục thốt lên, sự coi rẻ khi trước đối với Tiêu Hoằng đã không còn sót lại chút gì, ngược lại còn biến thành vẻ yếu đuối. Ai cũng sợ chết, Vận Trung cũng không phải ngoại lệ, nhất là nhìn thấy hai tay Tiêu Hoằng đang cầm thanh băng nhận, mũi nhọn của băng nhận đã dí ngay vào yết hầu của mình, Vận Trung lại cảm nhận được một cơn sợ hãi trước nay chưa từng có, lập tức bắt đầu không ngừng cầu xin tha thứ.

Lúc này Tiêu Hoằng lại không giống như dự đoán của những người hiểu rõ hần, trực tiếp cho Vận Trung chết một cách thống khoái, mà lại trực tiếp lấy ra một cái Ma Văn thông tin trên người Ngã Nhĩ Văn đứng bên cạnh, ném tới trên người Vận Trung, sau đó nhẹ nhàng nói:

- Gọi cho Hắc Trạch Sâm, chỉ cần hần cầu xin ta buông tha cho ngươi, thì ngươi sẽ không chết!

Lời này của Tiêu Hoằng tất nhiên đã được tất cả mọi người đang theo dõi màn hình nghe thấy, hễ là ai có chút tâm cơ, khi nghe Tiêu Hoằng nói như vậy, cặp lông mày hơi nhíu bống nhảy lên hai cái. Ngay cả Tất Già, Khang Du, Áo Thác đều như vậy.

705. Chương 705: Cái Chết Của Vận Trung

Trong mắt bọn họ, chiêu này của Tiêu Hoằng quá độc ác, trực tiếp ném một nan đề siêu cấp lớn cho Hắc Trạch Sâm, nếu Hắc Trạch Sâm cầu xin tha thứ, như vậy sẽ có nghĩa là Hắc Trạch Sâm nhận thua với Tiêu Hoằng ngay trước mặt toàn bộ dân chúng Gia Đô liên hợp thể.

Nếu Hắc Trạch Sâm cự tuyệt cầu xin tha thứ, mắng chửi Tiêu Hoằng, như vậy thì đám tâm phúc của Hắc Trạch Sâm sẽ nghĩ thế nào đây? Vì mặt mũi cao cao tại thượng mà không tiếc buông tha cho sự dẽ thân cận nhất của mình, kể từ đó, thế lực của Hắc Trạch Sâm sẽ xuất hiện vô số vết rách.

Đây tuyệt đối là một loại tấn công tâm lý đối với thế lực của Hắc Trạch Sâm.

Hắc Trạch Sâm ở trong cổ bảo, tự nhiên có thể nghe được điều này, trong lòng không kiềm được run lên. Biểu tình vốn rất nghiêm trọng và phẫn hận lại trực tiếp đọng lại trên mặt.

Hần tự nhiên hiểu được mục đích Tiêu Hoằng làm như vậy là gì, nhìn như đang đưa cho Vận Trung một cơ hội sống sót, nhưng kì thực lại vô cùng âm độc.

Tuy nhiên, đúng lúc này, Ma Văn thông tin của Hắc Trạch Sâm lại rung lên, khiến cho Hắc Trạch Sâm không khỏi giật mình, hần tự nhiên biết, người gọi đến rốt cuộc là ai.

Trên Thiên Hạc Tinh, Vận Trung đang nằm trên mặt đất, dùng ánh mắt sợ hãi nhìn Tiêu Hoàng một cái, sau đó liền nhìn chăm chăm vào Ma Văn thông tin trong tay, hiện tại Hắc Trạch Sâm chính là cọng rơm cứu mạng duy nhất của Vận Trung.

Không chỉ Hắc Trạch Sâm, ngay cả Vệ đội Thánh Vực và toàn bộ người của Thánh Đoàn cũng đều nhìn vào màn hình trước mặt.

Một số người đã cảm thấy vô cùng khiếp sợ và khó tin, cho tới bây giờ bọn họ vẫn không dám tin được, Tiêu Hoàng khi trước nhỏ bé yếu ớt kia, vậy mà lại chỉ trong một năm ngắn ngủn đã bức bách Vận Trung vốn luôn cao cao tại thượng tới nông nỗi này. Thanh băng nhận chỉ xéo lên cao dường như cũng đã thể hiện rõ sự quật khởi của Tiêu Hoàng, cùng với thực lực bứt hân của hắn.

Ước chừng trôi qua hai phút, Hắc Trạch Sâm mới nói liên lạc, tuy nhiên, trong màn hình, vẻ mặt Hắc Trạch Sâm vẫn vô cùng nghiêm trọng và dữ tợn.

- Hắc... Hắc Trạch Sâm sư huynh, người... người phải cứu ta, cầu người... Chỉ cần người cầu xin Tiêu Hoàng giúp ta một chút là được rồi!

Đôi mắt Vận Trung tràn đầy vẻ bất lực, nói với Hắc Trạch Sâm, giọng điệu cầu xin.

- Hừ! Muốn cho ta cầu xin con kiến Tiêu Hoàng kia ư? Đừng mơ tưởng, hơn nữa Tiêu Hoàng, ta nói cho người biết, Hắc Trạch Sâm ta ở trong này thế, một ngày kia, ta nhất định sẽ xé người thành vạn mảnh...

Phốc...

Không Hắc Trạch Sâm nói tiếp, Tiêu Hoàng đã giơ tay chém xuống, không để ý vẻ mặt sợ hãi của Vận Trung, trực tiếp đâm xuyên qua yết hầu của hắn.

Gần như ngay khi Tiêu Hoàng đâm băng nhận vào, toàn bộ dân chúng, sĩ quan của Gia Đô Đế Quốc và Phục Thủ Đế Quốc, đều đồng loạt run lên.

Điều này có ý nghĩa gì, không cần nói cũng biết, từ góc độ của Tiêu Hoàng mà nói, thì Tiêu Hoàng đã trực tiếp cắt đứt một “cánh tay” của Hắc Trạch Sâm, nhưng từ góc độ của Gia Đô liên hợp thể, thì bọn họ đã mất đi một gã Ngự Hôn.

Tuy nhiên, không có người nào thấy đau khổ vì cái chết của Vận Trung, chỉ thấy tiếc hận mà thôi.

Hành động vừa rồi của Tiêu Hoàng đã làm ọi người đều nhận thức được, không phải vì Vận Trung tà ác cỡ nào, mà chỉ là vì chọn sai chủ nhân mà thôi.

Hắc Trạch Sâm thà rằng hy sinh Vận Trung, cũng muốn bảo tồn vẻ mặt cao ngạo kia của mình.

Đồng thời, lúc này không người nào phát hiện ra, A Di La ở trong các viên vãn thạch, đang yên lặng rơi xuống một giọt nước mắt, phiêu tán trong tinh không vô ngần, rục rờ.

Không ai có thể thấy rõ nội tâm của A Di La, nhưng giờ khắc này A Di La lại toát ra vẻ đau thương, một loại đau thương bất đắc dĩ.

Về phần Tiêu Hoàng, thần sắc vẫn lạnh như băng, không có người nào biết phía sau vẻ lạnh lùng này còn cất giấu cái gì? Là lãnh huyết? Hay là bất đắc dĩ.

Nói tóm lại, Tiêu Hoàng ở trước mắt bao người, ở trước mặt tử địch, tự tay giải quyết một gã Ngự Hôn, tuy rằng trong đó đã dùng rất nhiều quỷ kế, vận dụng một số thủ đoạn mà người khác có chút không thể dễ dàng tha thứ được, nhưng giờ khắc này, mọi người cũng chỉ quan tâm tới kết quả, Vận Trung bị giết chết, thể lực của Hắc Trạch Sâm đã bị Tiêu Hoàng dùng một loại phương thức cực đoan làm cho suy yếu trước nay chưa từng có.

Tiêu Hoàng đang dùng thân phận con kiến để từng chút một nắm quyền chủ động vào trong tay của mình.

Ngắn ngủn vài giây sau, Tiêu Hoàng lại bỗng nhiên phát hiện ra, cho dù tất cả Chiến Văn đã tróc ra từ trong thân thể Vận Trung, nhưng lại có một cỗ năng lượng thể màu xanh bỗng nhiên từ trong cơ thể Vận Trung tán phát ra.

Tiêu Hoảng tự nhiên biết đây là cái gì. Bởi vì một khi đạt tới thực lực cấp Ngự Hồn, đồng thời còn đang tuổi tráng niên, cho dù thân thể tử vong, nhưng ý thức của bản thân đã dung hợp với Ngự lực, nên vẫn có thể tồn tại được, chỉ là cực kỳ yếu ớt mà thôi.

Nếu có cơ hội, cũng có thể sống lại được, hơn nữa loại Ngự lực ý thức yếu ớt này sẽ theo cấp bậc Ngự lực đề cao, mà không ngừng trở nên kiên cường dẻo dai hơn.

- Rống...!

Không chút tạm dừng, Tiêu Hoảng lập tức khởi động Long Tức Chiến Văn, phát ra một tiếng rít gào đối với luồng năng lượng thể màu xanh này. Trong nháy mắt một luồng năng lượng do sóng âm tạo thành đã trực tiếp oanh kích lên trên luồng Ngự lực màu xanh này, xé nát nó ra.

Mục đích đã phi thường rõ ràng, đó chính là làm cho Vận Trung hoàn toàn chết, không còn chút khả năng sống lại nào nữa.

Về phần tất cả mọi người nhìn thấy cảnh này, không có hoan hô, không có mừng rỡ, mà bọn họ đều bị thủ đoạn lạnh như băng của Tiêu Hoảng dọa sợ. Bọn họ chỉ biết lẳng lặng nhìn màn hình, nhìn xem tiếp theo Tiêu Hoảng còn có hành động nào làm cho bọn họ thấy đáng sợ nữa không.

Trái lại, trên mặt Tiêu Hoảng vẫn không có bất kỳ biểu tình nào, thấy luồng năng lượng thể màu xanh bốc lên kia đã hoàn toàn bị xua tan, Tiêu Hoảng vẫn chưa yên tâm, lại cầm băng nhận chém xuống, trực tiếp chém rớt đầu Vận Trung.

- Nghe nói máu thịt của Ngự Hồn cũng là một loại thuốc bổ đỉnh cấp để tu luyện Ngự lực. Không biết là thật là giả.

Tiêu Hoảng nhẹ giọng tự nói, sau đó liền trực tiếp lột bộ áo khoác rách nát của Vận Trung xuống. Hắn nhìn Hàn sương long một cái, nói:

- Đại long, há mồm.

Nói xong, Tiêu Hoảng liền nhấc thi thể không đầu của Vận Trung lên, trực tiếp ném vào trong cái miệng to lớn của Hàn sương long. Hàn sương long khẽ nhai hai cái, trực tiếp nuốt luôn.

Một màn như vậy làm ọi người không biết nên nói gì, ngay cả thi thể của Vận Trung mà hắn cũng không lưu lại, trực tiếp để Hàn sương long tiêu hóa, nếu Vận Trung còn không chết, vậy thì hắn thật sự chính là thần tiên rồi.

Đối với ý nghĩ trong lòng của mọi người, Tiêu Hoảng không thèm để ý chút nào, đã đánh tới mức này rồi, Tiêu Hoảng còn có thể để ý xem người khác nói gì nữa hay sao?

Ngay khi Tiêu Hoảng nhặt bảy, tám cái Chiến Văn cấp Ngự Hồn, cùng với túi Ma Văn của Vận Trung, thì Ngã Nhi Văn đã đi tới bên cạnh Tiêu Hoảng, thấp giọng nói:

- Lão đại, bên trong trung tâm căn cứ quân sự còn có 300 thành viên của Vệ đội Thánh Vực may mắn còn sống sót, Ngã Lâm và Vu Á Hồng bị trọng thương, nhưng chưa chết, xin hỏi nên xử trí như thế nào?

Tiêu Hoảng nghe vậy, không lập tức đáp lại, mà hơi trầm tư một lát, sau đó nâng cánh tay lên, chỉ về phía trung tâm căn cứ một chút. Tiếp theo hắn liền nhét túi Ma Văn của Vận Trung vào vào trong túi hành trang, một tay cầm nó, một tay xách theo cái đầu của Vận Trung, đi về phía trung tâm căn cứ.

Cùng lúc đó, Hắc Trạch Sâm ở trong Ngộ Giác Tinh, nhìn vào trong màn hình, thấy hành động tàn bạo kia của Tiêu Hoảng, trong lòng có thể nói là vô cùng phẫn hận, nhưng ngoài phẫn hận ra thì còn có thêm vẻ nghiêm trọng.

Không có người nào hiểu rõ hơn Hắc Trạch Sâm, thế cục lúc này bất lợi cho hắn tới mức nào. Nhất là Phổ Hưu Tư Hào khổng lồ kia và Ma Văn Hắc Động Đạn không rõ số lượng, còn có Hàn sương long vừa ăn tươi Vận Trung kia nữa.

Nên biết rằng, Vũ thú không giống với nhân loại, bọn chúng sẽ không chủ động tu luyện, nhưng nuốt sống một người cấp Ngự Hồn, thì tuyệt đối có lợi cực lớn cho việc tăng trưởng Ngự lực trong cơ thể, nhất là Hàn sương long đã tiến vào Ngự Hồn cấp một đỉnh phong, rất có thể sẽ nhờ đó mà đột phá tới Ngự Hồn cấp hai.

Nếu vậy, thì uy hiếp đối với Hắc Trạch Sâm sẽ lớn hơn một phần.

Mà Hắc Trạch Sâm hẳn ở trong Thánh Đoàn thì hiện tại cũng chỉ có Vệ đội Thánh Vực của Di Đà Tinh, cùng với một đám người trên Di Đà Tinh, cuối cùng là vệ đội bên người mà thôi.

Không thể phủ nhận, lúc này Tiêu Hoàng đã nắm được ưu thế, bắt chấp việc Hắc Trạch Sâm có thực lực Ngự Hồn cấp bốn, bắt chấp cả việc Thánh Đoàn là nơi không thể xâm phạm.

Nhưng hẳn cũng chỉ hơi tạm dừng một lát, sau đó Hắc Trạch Sâm liền lập tức gọi cho Tần Nhược Bạch. Chuyện đã tới mức này, dường như Hắc Trạch Sâm chỉ có Tần Nhược Bạch để mượn lực nữa mà thôi.

Sau một lát, hình ảnh của Tần Nhược Bạch liền xuất hiện trên màn hình trước mặt Hắc Trạch Sâm, giờ phút này về mặt Tần Nhược Bạch đối với Hắc Trạch Sâm đã ít nhiều có chút bất hòa.

Vận Trung chết như thế nào, Tần Nhược Bạch đã thấy rõ, đồng thời hẳn cũng hiểu được bản chất của Hắc Trạch Sâm. Ngay cả Vận Trung mà hẳn cũng có thể vứt bỏ, vậy thì những người khác trong mắt hẳn sẽ là cái gì?

- Tần Nhược Bạch sư đệ, hình ảnh vừa rồi chắc ngươi cũng đã thấy được, hiện tại thế lực của Tiêu Hoàng đã trở nên vô cùng lớn, hoàn toàn cấu thành uy hiếp đối với toàn bộ Thánh Đoàn, hiện tại ta mệnh lệnh cho ngươi, ngay lập tức điều động đại lượng hạm đội từ trong Phục Thản Đế Quốc, gấp rút tiếp viện Thánh Đoàn, giúp ta giải vây.

Hắc Trạch Sâm về mặt nghiêm túc, nói rõ ràng từng câu một.

- Điều này...

Tần Nhược Bạch đã bắt đầu có chút do dự.

- Tần Nhược Bạch sư đệ, ngươi phải nghĩ kỹ một chút, nếu Hắc Trạch Sâm ta sụp đổ, thì toàn bộ Thánh Đoàn sẽ hoàn toàn rơi vào trong tay Tiêu Hoàng, bằng vào thù hận giữa Tiêu Hoàng với Phục Thản Đế Quốc, ngươi cho rằng cái ghế Lam y Chủ soái của ngươi sẽ còn yên ổn hay sao? Phục Thản Đế Quốc có thể yên bình được hay sao? Bằng vào tính cách của Tiêu Hoàng, chắc chắn hẳn sẽ đánh cho Phục Thản Đế Quốc tan tành, toàn tâm toàn ý hỗ trợ Gia Đô Đế Quốc chết tiệt kia, cùng với Tân Cách Công Quốc, để cho bọn chúng trở thành hai đại quốc gia chủ lực của Gia Đô liên hợp thể. Về phần Tần Nhược Bạch ngươi, ta gặp kết cục gì, thì phỏng chừng ngươi cũng không trốn thoát được đâu.

Hắc Trạch Sâm tự nhiên thấy được Tần Nhược Bạch đang do dự, cũng có thể được đoán được ý nghĩ trong lòng của Tần Nhược Bạch. Hẳn liền mở miệng phân tích.

Tần Nhược Bạch cũng không ngốc, tự nhiên biết được lời này của Hắc Trạch Sâm cũng không phải là để dọa唬. Tên Tiêu Hoàng kia trong mắt Tần Nhược Bạch thì chính là một con sói cực kỳ xảo hoạt.

- Ta sẽ báo cáo việc này lên Gia Lạc Tư quốc vương. Yên tâm, Phục Thản Đế Quốc sẽ không ngồi mặc kệ đâu.

Tần Nhược Bạch dứt khoát đáp, sau đó lại nhìn Hắc Trạch Sâm một cái thật sâu, cuối cùng cắt liên lạc. Chuyện đã tới nước này, có thể nói, bất kể là nhân phẩm của Hắc Trạch Sâm thế nào thì Tần Nhược Bạch cũng không có quyền lựa chọn nữa rồi.

706. Chương 706: Sự Bi Ai Của Kẻ Kiên Cường

Trên Thiên Hạc Tinh, Tiêu Hoàng đã cười Ma Văn vận binh hạm đi tới trung tâm căn cứ của Quân đoàn thứ 15, giờ phút này, chiến đấu tại đây đã gần như hoàn toàn chấm dứt, binh sĩ của Quân đoàn thứ 15 đang ở trong trung tâm căn cứ quân sự, sửa sang lại các bức tường đổ, trái lại Tập đoàn Thợ Săn quân thì một bộ phận đang áp giải tù binh, những người khác thì đã quay về trong Ma Văn vận binh hạm chờ lệnh.

300 thành viên của Vệ đội Thánh Vực đã bị đeo lên cổ một cái vòng có mang thuốc nổ, bắt quỳ gối trên mặt đất. Bọn họ thấy Tiêu Hoàng mang theo đầu của Vận Trung chậm rãi đi tới, trong lòng không kiềm run lên, cảm thấy sau lưng bắt đầu trở nên lạnh lẽo.

Một điều mà các thánh vực thành viên của Vệ đội Thánh Vực đã có thể khẳng định được, đó là Vận Trung đã chết rất thảm, ngay cả Vận Trung đều bị giết, vậy thì bọn họ có thể làm được gì đây?

Thấy Tiêu Hoàng chậm rãi xuất hiện cách 300 thành viên của Vệ đội Thánh Vực không xa, tất cả thành viên của Vệ đội Thánh Vực đều cùng lúc cúi đầu xuống, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của Tiêu Hoàng.

- Các người đều là tinh anh của Thánh Đoàn, cũng là tinh hoa của Gia Đô liên hợp thể, chức trách của các người là thủ hộ Thánh Đoàn, nhưng kết quả lại chính là trợ Trụ vi ngược, trở thành con chó săn, các người không cảm thấy thật đáng buồn hay sao?

Đi tới trước mặt các thành viên Vệ đội Thánh Vực còn sống sót, Tiêu Hoàng bình thản nói.

300 thành viên của Vệ đội Thánh Vực không đáp, nói đúng ra, ai dám đáp lại a, những gì mà Tiêu Hoàng đã làm tại Thánh Đoàn trước đây, bọn họ cũng không phải là chưa từng thấy.

- Quy củ cũ, Tiêu Hoàng ta cho các người một cơ hội được sống, trước truyền thông của Gia Đô Đế Quốc, mắng to Hắc Trạch Sâm, sẽ được sống!

Tiêu Hoàng nói, đồng thời vươn tay, chỉ về phía truyền thông tiếp sóng hạm đang nơm nớp lo sợ bay quanh bầu trời, giọng điệu lạnh như băng.

Nghe Tiêu Hoàng nói như vậy, các thành viên của Vệ đội Thánh Vực đang quỳ rạp xuống đất không kiềm được nhìn nhau, trong mắt tràn ngập vẻ do dự.

Trong mắt các thành viên của Vệ đội Thánh Vực này, thì Hắc Trạch Sâm chính là quan chỉ huy tối cao, có một số người còn tự cho rằng, mình vẫn không yếu đuối giống như đám nô tài trên Phạm Cương Tinh kia.

Tuy nhiên vẫn liên tục có thành viên của Vệ đội Thánh Vực chủ động đứng ra, mắng to Hắc Trạch Sâm. Tuy rằng đều là trái lương tâm, nhưng chỉ cần mắng một câu như vậy, thì cũng đã đại biểu cho việc hoàn toàn đối lập với Hắc Trạch Sâm, để mặc cho Tiêu Hoàng nắm thóp.

Đồng thời các thành viên của Vệ đội Thánh Vực mắng to Hắc Trạch Sâm cũng đều được đưa vào trong Ma Văn vận binh hạm, tiến hành giam giữ.

Mười phút trôi qua, trước mặt Tiêu Hoàng chỉ còn lại không đến 50 người, những người này cứ như vậy mà quỳ trên mặt đất, bày ra một bộ dáng khí phách kiên cường, đồng thời đây dường như cũng là biểu hiện cho việc hết dạ trung thành với Hắc Trạch Sâm.

Tiêu Hoàng đứng bên cạnh, chấp tay sau lưng, thấy không có người nào tiếp tục mắng to Hắc Trạch Sâm nữa, hắn liền hơi quay đầu lại, nhìn về phía gần 50 thành viên của Vệ đội Thánh Vực cách đó không xa kia. Lúc này tuy rằng những người này đang quỳ, nhưng trong ánh mắt vẫn toát ra vẻ bất khuất, khi nhìn về phía Tiêu Hoàng thì đã tràn ngập hận ý.

- Bản thân Tiêu Hoàng ta phi thường thưởng thức phẩm chất trung trinh bất khuất này của các người, là một sĩ quan, ta vô cùng bội phục các người, tuy nhiên thân là địch nhân, các người đều phải chết!

Ánh mắt Tiêu Hoàng lạnh như băng, nhìn quét qua gần 50 thành viên của Vệ đội Thánh Vực trước mặt này, nói tiếp:

- Tuy nhiên, trước khi chết, ta muốn cho các người xem một vài thứ.

Nói xong, Tiêu Hoàng liền lấy từ trong túi áo ra một Ma Văn hình ảnh, sau đó khởi động, để trước mặt gần 50 tên khí phách kiên cường kia.

Trong Ma Văn hình ảnh ghi lại toàn bộ quá trình mà Tiêu Hoàng giết chết Vận Trung khi nãy, trong đó bao gồm cả cảnh Vận Trung hy vọng được Hắc Trạch Sâm trợ giúp, nhưng Hắc Trạch Sâm lại từ chối.

Nhìn thấy hình ảnh này, gần 50 tên khí phách kiên cường này lập tức biến đổi, vẻ bất khuất đã mất đi. Bọn họ nằm mơ cũng không nghĩ tới, ngay cả Vận Trung mà Hắc Trạch Sâm cũng có thể vứt bỏ, vậy thì bọn họ sẽ có kết cục ra sao đây?

- Không có khả năng, đoạn hình ảnh này nhất định là do người động tay động chân, Hắc Trạch Sâm đại nhân không phải người như thế!

Một tên đang “kiên cường” đột nhiên ngắc đầu, gào lên với Tiêu Hoàng, hình ảnh như vậy là thứ mà bọn hắn tuyệt đối không thể chấp nhận được.

Kể từ khi có thể chết vì người tri kỷ, nhưng vào giờ khắc này, gần 50 tên lính khí phách kiên cường này lại rõ ràng cảm nhận được, Hắc Trạch Sâm mà bọn họ vô cùng trung thành lại lạnh lùng vứt bỏ bọn họ vào đúng thời khắc mấu chốt như thế này.

Thấy ánh mắt của những người này xuất hiện dao động, Tiêu Hoàng toát ra nụ cười nhạt, tuy rằng đang cười, nhưng lại có vẻ vô cùng tàn nhẫn, bởi vì vào lúc này, Tiêu Hoàng đã hoàn toàn đánh nát tín ngưỡng kiên định của bọn họ, làm cho bọn họ có chết cũng không thể nhắm mắt được.

Cạch...

Tiêu Hoàng không nhiều lời, chậm rãi vươn tay, lấy ra một cái Ma Văn thông tin mới tinh, trực tiếp ném tới trước mặt tên vừa rồi còn không ngừng rít gào, thản nhiên nói:

- Hiện tại người có thể gọi cho Hắc Trạch Sâm, cho dù Hắc Trạch Sâm chỉ nói một câu, xin ta buông tha cho các người, vậy thì các người sẽ được sống sót, hơn nữa ta sẽ phái tầu đưa các người về tận Di Đà Tinh, cho các người tiếp tục chiến đấu cho Hắc Trạch Sâm, trước mắt toàn bộ mọi người của liên hợp thể, Tiêu Hoàng ta sẽ không nuốt lời.

Hơi nhìn Tiêu Hoàng ném Ma Văn thông tin giống như đang ném một khúc xương tới trước mặt, người này nhìn thoáng qua Tiêu Hoàng, sau đó lập tức nhanh như hổ đói vồ mồi, cầm lên Ma Văn thông tin, sau đó gọi cho Hắc Trạch Sâm.

Vì mặt mũi không thể xâm phạm của mình, ngay cả Vận Trung mà Hắc Trạch Sâm cũng đều vứt bỏ, vậy thì không đến 50 tên thành viên của Vệ đội Thánh Vực này có thể làm được gì đây?

Một phút sau, Hắc Trạch Sâm không nói liên lạc, hai phút trôi qua, Hắc Trạch Sâm vẫn không nói liên lạc...

- Không... không... Điều này là không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng, không!

Người này đột nhiên gào lên, toàn thân sụp xuống, tín niệm đang chống đỡ hắn vào lúc này đã hoàn toàn sụp đổ, điều này so với giết bọn họ thì còn tàn nhẫn hơn. Đây tuyệt đối là công kích rất tàn nhẫn vào trong linh hồn của các thành viên Vệ đội Thánh Vực.

Ước chừng năm phút đồng hồ trôi qua, Hắc Trạch Sâm đã trực tiếp tắt Ma Văn thông tin.

Trái lại Tiêu Hoàng đứng một bên vẫn không chút đổi sắc, chỉ hơi nâng lên cánh tay.

Thành viên của Tập đoàn Thợ Săn tự nhiên hiểu được động tác này có nghĩa là gì. Bọn họ lập tức cùng nâng Ma Văn súng trường trong tay lên, hòng súng lạnh như băng đã trực tiếp nhắm vào gáy của gần 50 thành viên của Vệ đội Thánh Vực này.

- Chờ một chút, chờ một chút! Hắc Trạch Sâm đại nhân sẽ nói liên lạc, hắn sẽ xin người buông tha cho chúng ta.

Tên cứng đầu khi này lập tức vội vã nói, đôi mắt đỏ lên, giống như người bị bệnh tâm thần. Sau đó hắn lập tức gọi lại cho Hắc Trạch Sâm, kết quả là Ma Văn thông tin của Hắc Trạch Sâm đã hoàn toàn bị tắt.

- Sẽ không có đâu, nếu có kiếp sau, nhớ kỹ làm người thông minh một chút!

Nói xong, Tiêu Hoàng liền hơi nhắm mắt lại, cánh tay hạ xuống dưới, giống như động tác chém đầu.

Ầm, ầm, ầm, ầm...

Ngay khi cánh tay Tiêu Hoảng buông xuống, một loạt tiếng súng đã liên tiếp vang lên, gần 50 tên thành viên của Vệ đội Thánh Vực đồng loạt ngã xuống trong vũng máu, con mắt trợn trừng, vẻ bi thương và khó tin đều đọng lại trên mặt.

Giờ khắc này, toàn bộ Gia Đô Đế Quốc, Phục Thần Đế Quốc, thậm chí là toàn bộ Gia Đô liên hợp thể đều trở nên yên lặng, không, phải nói là tĩnh mịch mới đúng.

Mọi người cứ như những pho tượng mà nhìn vào màn hình, trên mặt không có chút oán giận, cũng không có mừng rỡ, cứ như vậy mà nhìn. Một loạt hành động vừa rồi của Tiêu Hoảng nhìn như không có gì, nhưng lại làm cho người ta ớn ớn cảm giác được sự lạnh lẽo và tàn nhẫn vô cùng vô tận.

Đây có lẽ chính là một cuộc chiến tranh, tuy Tiêu Hoảng là Ma đầu, nhưng Hắc Trạch Sâm cũng không tốt hơn được bao nhiêu.

Tiêu Hoảng đứng tại đó, lại lần nữa nhìn thoáng qua các thành viên của Vệ đội Thánh Vực nằm trong vũng máu, không nói thêm gì nữa, nhẹ nhàng xoay người, tiến vào trong một chiếc Ma Văn vận binh hạm, các thành viên Thích Khách Minh theo sát phía sau.

Đại khái chỉ sau năm phút đồng hồ trôi qua, toàn bộ quân đội của Tập đoàn Thợ Săn đã chậm rãi bay lên lên không trung, trực tiếp rút khỏi Thiên Hạc Tinh, chỉ để lại Quân đoàn thứ 15 đang quét tước chiến trường do Tiêu Hoảng lưu lại.

Ngay khi Tiêu Hoảng vừa mới tiến vào trong phòng điều khiển chính của vận binh hạm, Ngả Nhĩ Văn thật cẩn thận đi tới bên cạnh Tiêu Hoảng, lấy từ trong túi áo ra một ngum máu Kim quan điều biến dị mà Vận Trung còn để lại.

- Lão đại, đây là thứ lấy được từ trong phòng của Vận Trung.

Ngả Nhĩ Văn nói xong, liền hai tay đưa nó cho Tiêu Hoảng.

Tiêu Hoảng nhìn bình ngọc trắng quen thuộc kia, phía trên thân bình có chứa vết rạn mờ nhạt, tuy nhiên nó vẫn chưa vỡ ra.

Cầm lấy bình ngọc trắng, Tiêu Hoảng tươi cười:

- Không thể tưởng được, hần vậy mà còn trả lại cho ta một ngum.

Nói xong, Tiêu Hoảng liền lấy túi Ma Văn của Vận Trung ra từ trong túi hành trang, nói:

- Cầm lấy, chia cho Thích Khách Minh.

Nhìn thấy túi Ma Văn của Vận Trung vừa rách nát, vừa dính đầy máu, Ngả Nhĩ Văn hơi có chút bất đắc dĩ cười cười, đúng vậy, Chiến Văn của Vận Trung gần như đều là cực phẩm trong cực phẩm, nhưng cũng đều là cấp bậc Ngự Hồn, ai có thể dùng được a.

- Lão đại, cái này... cho dù chia xuống thì cũng đâu có ích lợi gì? Có ai dùng được đâu?

Ngả Nhĩ Văn hơi có chút bất đắc dĩ nói.

Nghe vậy, vẻ mặt Tiêu Hoảng hơi đổi, nghĩ một chút, liền nhẹ nhàng gật gật đầu, hơi có chút bất đắc dĩ lại lần nữa nhét toàn bộ Chiến Văn của Vận Trung vào trong túi Ma Văn của mình, coi như để sau này dùng.

Đồng thời, Tiêu Hoảng cũng lại lần nữa thông qua Ma Văn thông tin phát ra mệnh lệnh, toàn bộ hạm đội của Tập đoàn Thợ Săn lập tức đi đến khu vực giữa Vĩnh Ngạn Tinh và Ngự Phu Tinh.

Theo Tiêu Hoảng ra lệnh một tiếng, đội hình chiến đấu khổng lồ của Phổ Hưu Tư Mẫu Hạm và các hạm đội lại lần nữa tập hợp, dưới sự dẫn dắt của Phổ Hưu Tư Hào, mang theo khí thế cuộn cuộn, thay đổi hướng đi, vận sức chờ phát động.

Đại khái sau năm phút đồng hồ, Tiêu Hoảng đã quay về trong phòng điều khiển chính của Phổ Hưu Tư Hào, kết quả là vừa mới tiến vào trong phòng điều khiển chính, đã lập tức nhìn thấy khuôn mặt Y Vạn đã đen lại.

- Ách, Thống soái đại nhân, lão bản đến đây, có việc gì thì ngài nói với hần đi.

Liệt Nông nhìn Y Vạn, ít nhiều cũng cố kỵ, tiếp theo liền đứng ở phía sau Tiêu Hoàng.

- Tiêu Hoàng, lá gan của ngươi cũng quá lớn thì phải, ngươi có biết phóng thích Ma Văn Hắc Động Dạn sẽ có hậu quả gì hay không?

Y Vạn nhú mày, nói với Tiêu Hoàng, tuy hắn muốn bày ra một bộ dáng rắn dạy, nhưng trong lòng lại tràn ngập cố kỵ.

Hắn tự nhiên rất rõ ràng, Tiêu Hoàng và Áo Thác có quan hệ mật thiết, Khang Du cũng có một chút quan hệ với Tiêu Hoàng, đương nhiên trọng yếu hơn là, quân đội trong tay Tiêu Hoàng thật sự rất bư hãn.

707. Chương 707: Khẩn Trương!

708. Chương 708: Chạm Là Nổ Ngay!

709. Chương 709: Ân Lạc Nhận Sai!

710. Chương 710: Chua Xót Và Máu Lạnh!

711. Chương 711: Đại Bảo Tàng Của Hắc Trạch Sâm!

712. Chương 712: Đâm Thẳng Tử Huyệt!

713. Chương 713: Dẹp Yên Các Nước!

714. Chương 714: Quỷ Xuống! Phục Tùng!

715. Chương 715: Ma Cao Một Trượng

Bản thân Hắc Trạch Sâm rất rõ ràng, trong thời khắc này, mình phải có thực lực ngăn chặn được Tát Già, thì mới có thể nắm chắc hơn.

- Sáu tiếng, Tần Nhược Bạch ngươi có chống đỡ được hay không?

Trầm tư một lát, Hắc Trạch Sâm thông qua Ma Văn thông tin hỏi Tần Nhược Bạch.

- Sáu tiếng? Hoàn toàn không có vấn đề.

Tần Nhược Bạch nghĩ ngợi một chút, rồi thoải mái nói.

- Tốt lắm.

Hắc Trạch Sâm đáp lại một tiếng, sau đó nhanh chóng cắt liên lạc.

Lại lần nữa nhìn vào màn hình, Tập đoàn Thợ săn và Gia Đô hạm đội đang hùng hổ đi tới, Hắc Trạch Sâm khẽ suy tính, cho dù Tiêu Hoàng có thể trong thời gian ngắn giải quyết xong hạm đội của Phục Thần Đế Quốc, nhưng nếu muốn giết tới đây, cũng tuyệt đối không có khả năng hoàn thành trong vòng sáu tiếng đồng hồ được.

Nghĩ vậy, Hắc Trạch Sâm liền ngay lập tức phân phó cho Du Khải Minh tăng mạnh phòng ngự và khống chế Vệ đội Thánh Vực. Sau đó hắn liền cầm lấy một lọ máu Kim quan điều biến dị, mở ra uống một ngụm.

Gần như ngay khi Hắc Trạch Sâm vừa mới uống một ngụm máu Kim quan điều biến dị, trong phòng điều khiển chính của Phổ Hưu Tư Hào, Tiêu Hoàng đã thấy Ma Văn đạn tín hiệu trước mặt trở nên mờ đi rất nhiều.

Điều này có nghĩa gì, không cần nói cũng biết, đó chính là Hắc Trạch Sâm đã bắt đầu uống máu Kim quan điều biến dị mà hắn đưa tới, tiến vào giai đoạn tu luyện dài sáu tiếng.

Đương nhiên, điều này thì Tiêu Hoàng cũng không quá bất ngờ, giả thiết hắn ở trong vị trí của Hắc Trạch Sâm, lại không biết rõ, hơn nữa còn cần có sức chiến đấu áp đảo được Tát Già, thì chỉ có cách này mới có thể tăng lên Ngự lực được.

Trước đó cũng đã nói qua, Ngự lực mà được tăng lên một cấp bậc thì sức chiến đấu sẽ tăng mạnh, có thể không chế Chiến Văn cấp cao hơn, vượt qua cảnh giới sẽ mang đến biến hóa về bản chất, mỗi một luồng Ngự lực được tăng lên, thì sức chiến đấu cũng sẽ tăng lên một chút.

- Xem ra, tất cả đều có số của nó, rốt cuộc cũng không trốn được.

Tiêu Hoàng nhìn Ma Văn đạn tín hiệu, lại nhìn vào màn hình, trên đó có hình ảnh gần 66 chiếc Ma Văn chiến hạm của Phục Thản Đế Quốc đã tới gần rồi.

Đồng thời, hạm đội của Tập đoàn Thợ săn, Gia Đô Đế Quốc lại không đi về phía Thánh Đoàn, mà quay đầu giết về phía Phục Thản Đế Quốc, tin tức này cũng giống như siêu cấp virus, nhanh chóng lan ra.

Thấy vậy, toàn thể dân chúng Gia Đô liên hợp thể gần như đồng loạt há hốc mồm, bất kể là Gia Đô Đế Quốc hay là Phục Thản Đế Quốc, hoặc là một ít tiểu quốc, trên cơ bản mỗi người đều có cảm giác da đầu run lên, hai chân như nhũn ra.

Lần này đã không phải giống như khi đánh chết Vận Trung nữa, không còn là giao chiến cục bộ, hoặc là các tập đoàn giao chiến với nhau, mà chính là hai đại đế quốc trong Gia Đô liên hợp thể va chạm.

Bất kể là lưỡng bại câu thương hay là một bên bị tiêu diệt, thì đều là một vết thương trí mạng đối với Gia Đô liên hợp thể.

Nếu kiểm soát không được, Gia Đô liên hợp thể sẽ sụp đổ, đến lúc đó Á Tế Á liên hợp thể, Bắc Á liên hợp thể tuyệt đối sẽ cùng tới tấn công, điều tiếp theo sẽ là gì? Bọn họ đã không dám tưởng tượng nữa.

Càng làm cho dân chúng không thể tưởng tượng được chính là, khởi xướng cho tất cả mọi việc lại chính là một mình Tiêu Hoàng mà thôi.

Trong lúc nhất thời, bất kể là tinh cầu nào, phố lớn ngõ nhỏ, mọi người đều ngừng lại, ngửa đầu lên, dùng sắc mặt tái nhợt nhìn vào màn hình gần đó, nhìn hai đại hạm đội đang từng chút một tới gần nhau.

Điều này giống như hai viên tinh cầu sắp va chạm lẫn nhau vậy.

- Tại sao lại như vậy được?

- Trời ạ, Tiêu Hoàng kia rốt cuộc muốn làm gì? Chẳng lẽ hắn định hủy diệt cả thế giới hay sao?

- A Di La trên cao, máu giận cần a!

Giờ khắc này, bất kể là người mang quốc tịch gì, bất kể là giàu nghèo sang hèn, thì đều thốt lên câu này. Trong mắt họ có chấn kinh, nhưng càng nhiều hơn chính là sợ hãi.

Năm phút đồng hồ, chỉ trong năm phút đồng hồ ngắn ngủn thôi, trong tình không gian Át Tát Tinh, hai hạm đội vô cùng khổng lồ đã xuất hiện trong tầm nhìn của nhau, tất cả hạm pháo đều đã đồng loạt nhắm ngay vào đối phương, các cửa phóng ra phi đạn được mở ra, lộ ra từng viên Ma Văn phi đạn, không khí hết sức căng thẳng.

Tần Nhược Bạch trong văn phòng trên An Bố Tinh tự nhiên có thể thông qua màn hình, nhìn thấy tất cả cảnh này, vẻ mặt cũng dần dần trở nên lạnh như băng, nhưng cũng không quá nghiêm trọng.

Hắn phi thường rõ ràng, hiện tại Hắc Trạch Sâm đang tiến hành ứng đối tương ứng, sáu tiếng, cho dù hiện tại lập tức giao chiến, thì cũng không nhất định có thể trong vòng sáu tiếng đồng hồ mà chấm dứt được.

Dựa theo quy mô như vậy, nếu không phải xuất hiện bất ngờ gì, thì tối thiểu cũng cần phải sống mái với nhau tận mấy ngày, mà trong thời gian mấy ngày này, Hắc Trạch Sâm đã có thể toàn bộ hoàn toàn thu phục Thánh Đoàn từ trên xuống dưới, sau đó quay đầu lại, liền có thể chém rơi đầu Tiêu Hoàng.

Tuy nhiên, vì kéo dài một chút thời gian, Tần Nhược Bạch vẫn bày ra một bộ dáng lạnh nhạt, gọi cho Tiêu Hoàng.

Tiêu Hoàng cũng không chút tạm dừng hay cố kỵ gì, trực tiếp nói liên lạc.

- Tiêu Hoàng, tên ma đầu nhà ngươi, ngươi cho rằng như vậy là có thể làm cho Phục Thấn Đế Quốc lâm vào cảnh bị động hay sao?

Tần Nhược Bạch nhìn vẻ mặt bình thản đáng ghét kia của Tiêu Hoàng, liền nheo mắt nói.

Rất khó tưởng tượng, ngay hai năm trước, Tiêu Hoàng ở trong mắt Tần Nhược Bạch thì vẫn là một tiểu nhân vật không đáng nhắc tới, mà hiện giờ hắn lại trưởng thành tới tình trạng này rồi.

- Đúng vậy, ở trong kế hoạch của ta, ngươi đã xong đời.

Tiêu Hoàng mặt không đổi sắc, nhìn Tần Nhược Bạch, thản nhiên nói, cũng giống như lần đầu tiên nhìn thấy Tần Nhược Bạch, chỗ khác nhau duy nhất chính là sự tự tin, tuyệt đối tự tin.

- Ta biết ngươi có Ma Văn Hắc Động Dạn, nhưng trong khoảng cách gần như vậy, ngươi cũng nên cẩn thận, kích nổ thì sẽ là đồng quy vu tận đó.

Tần Nhược Bạch nói, đồng thời nheo mắt suy nghĩ, nói thật ra đối mặt với Ma Văn Hắc Động Dạn, trong lòng Tần Nhược Bạch cũng rất lo lắng.

Bởi vậy hắn đã đặc biệt chuẩn bị phi đạn chặn lại có cự ly siêu xa.

- Ma Văn Hắc Động Dạn ư? Không, chỉ bằng Tần Nhược Bạch nhà ngươi thì không tư cách để ta vận dụng Ma Văn Hắc Động Dạn, hiện tại ta khuyên ngươi, nên tự mình đầu hàng là tốt nhất, tối thiểu cũng không đi theo con đường của Vận Trung.

Tiêu Hoàng bình thản nói, gần như là đang khuyên bảo Tần Nhược Bạch.

- Đầu hàng? Ha ha, không thể tưởng được ngươi cũng sẽ ngây thơ như vậy, ngươi cẩn thận mà nhìn một cái, đây là cái gì?

Tần Nhược Bạch cười lạnh hai tiếng, liền trực tiếp chuyển Ma Văn hình ảnh bên cạnh tới trước mặt Tiêu Hoàng.

Trên đó là hình ảnh Liên hợp hạm đội đang nhanh chóng tiến lên từ phía sau Phục Thấn hạm đội, không ngừng tới gần Phục Thấn hạm đội, tất cả hạm pháo cũng đồng loạt điều chỉnh góc độ.

- Thế nào? Tiêu Hoàng, ngươi cho rằng 116 chiếc Ma Văn chiến hạm, ngươi có thể nuốt trôi được hay sao?

Tần Nhược Bạch nói xong, trên mặt hiện lên vẻ đắc ý càng lúc càng đậm, chỉ có điều nụ cười kia ít nhiều có chút dữ tợn.

- Ta chỉ muốn nói, vốn ta cho rằng ngươi còn có chút thực lực, nhưng tuyệt đối không nghĩ tới, mấy trăm năm rồi, mà ngươi cùng sĩ quan của Phục Thấn Đế Quốc lại vẫn ngu như nhau, tranh giành nội bộ thì các ngươi rất lợi hại, giở tới mức chỉ bằng một ánh mắt mà các ngươi cũng có thể hiểu ra rất nhiều điều, nhưng là chiến tranh với bên ngoài thì quả thật là cận bã, ngay cả Duy Lâm Công Quốc cũng đều có thể khi dễ bọn ngươi đến loại trình độ này, như vậy cũng có thể thấy rất rõ ràng rồi, ta có thể nói rằng người Phục Thấn Đế Quốc chỉ biết nội đấu, nhưng đối ngoại lại cực kỳ yếu kém, càng làm cho ta cảm thấy kinh ngạc chính là, cho tới bây giờ, ngươi thân là chủ soái của Phục Thấn Đế Quốc, vậy mà lại còn không biết biến hóa gần khu vực thuộc của ngươi!

Tiêu Hoàng gần như dùng một loại giọng điệu trào phúng và răn dạy để nói, sau đó hắn cũng đưa Ma Văn hình ảnh bên cạnh cho Tần Nhược Bạch xem.

Sau khi Tiêu Hoàng chuyển Ma Văn hình ảnh tới trước mặt Tần Nhược Bạch, vẻ đắc ý và khinh thường trên mặt Tần Nhược Bạch lập tức đại biến, sắc mặt trở nên tái nhợt, hai mắt trợn lên.

Trong Ma Văn hình ảnh của Tiêu Hoàng chỉ có một tấm tinh đồ vô cùng đơn giản, chỉ có điều trên tám quốc gia gần Phục Thản Đế Quốc thì đã rõ ràng treo quốc kỳ của Liên bang An Ni Á rồi.

Điều này có nghĩa gì? Không cần nói cũng biết, đó chính là Liên bang An Ni Á đã thừa dịp tám quốc gia này trống rỗng, thừa dịp tiến vào, giống như thu cải trắng mà chiếm lấy tám quốc gia này.

Nhưng ngay khi Tần Nhược Bạch đang cảm thấy vô cùng kinh hãi, thì Liên hợp hạm đội phía sau Phục Thản hạm đội đã cùng lúc hướng nòng pháo vào các Ma Văn chiến hạm của Phục Thản hạm đội.

Trên cơ bản chính là trạng thái một chọi một, mỗi một chiếc chiến hạm của Liên hợp hạm đội đã nhắm ngay một chiếc chiến hạm của Phục Thản Đế Quốc, giống như dùng Ma Văn súng trường nhắm ngay địch nhân từ phía sau.

Có thể nói, hiện tại chỉ cần Liên hợp hạm đội cùng bắn một lượt, Phục Thản hạm đội sẽ không khác gì bị hủy.

- Tiêu Hoàng, người... người thật là dễ tiện!

Tần Nhược Bạch không kiềm thốt lên, trong lúc nhất thời đầu óc ong ong, trước mắt thậm chí có chút choáng váng.

Cho tới bây giờ, Tần Nhược Bạch vẫn còn không thể tưởng tượng được, chuyện như vậy làm sao có thể xảy ra? Gần như chỉ trong nháy mắt, hạm đội của hắn đã hoàn toàn bị khống chế.

Kế hoạch mà mình đặt ra từ trước đã sụp đổ toàn bộ.

- Tự người ngu ngốc, cũng không nên trách người khác dễ tiện, hiện tại phải nói là 178 chiếc Ma Văn chiến hạm chống cự lại 66 chiếc thì mới đúng chứ? Hơn nữa một lát sau có lẽ chính là 244 đối chiến với 0 chiếc!

Tiêu Hoàng nhìn về mặt sợ hãi và không biết làm sao của Tần Nhược Bạch, tươi cười nói.

Đồng thời, Tác Phổ đã bắt đầu không ngừng phát ra cảnh cáo, ra lệnh cường chế toàn bộ 66 chiếc Ma Văn chiến hạm của Phục Thản Đế Quốc thu hồi Ma Văn pháo, tiếp nhận đầu hàng, nếu không chỉ có đường chết.

Về phần hạm viên của Phục Thản Đế Quốc, nhìn thấy Liên hợp hạm đội đã hướng nòng pháo về phía mình, thấy mình hữu đột nhiên biến thành địch nhân, đều bắt đầu bối rối.

Tuy nhiên, có một điều mà bọn họ hiểu rất rõ, đó chính là trong lúc không ai biết, đại thế của bọn họ đã mất, chưa khai chiến mà toàn quân đã bị diệt, đây là châm chọc cỡ nào a.

Đúng lúc này, gần như mỗi một chiếc Ma Văn chiến hạm của Phục Thản hạm đội hiện lên một tin tức thời gian ngược, thời gian chỉ còn hai phút nữa.

Tuy rằng không có bất kỳ chú thích nào, nhưng điều này đã rất rõ ràng, trong vòng hai phút thời gian, nếu không đầu hàng sẽ bị bắn chết, trên thực tế, lúc này Phục Thản hạm đội đã gần như mất đi tất cả cơ hội chuyển bại thành thắng, mặc dù hiện tại 66 chiếc Ma Văn chiến hạm cùng bắn một lượt về phía hạm đội Thợ săn, thì Tập đoàn Thợ săn cũng sẽ chặn lại được toàn bộ.

Mà hậu quả bọn họ phải đối mặt chính là hủy diệt toàn bộ.

716. Chương 716: Mục Tiêu Ngộ Giác Tinh

Chỉ sau một lát, Phục Thản hạm đội không còn đường phản kháng đều đồng loạt phát ra tín hiệu đầu hàng, Ma Văn hạm pháo đồng loạt chuyển hướng, đồng thời thu lại.

Ngay sau đó, Ma Văn vận binh hạm của Tập đoàn Thợ săn liền nhanh chóng từ trong hạm đội đi ra, tiến vào trong Phục Thản hạm đội, sau đó khống chế toàn bộ Ma Văn chiến hạm của Phục Thản Đế Quốc.

Mọi người đang quan sát màn hình, nhìn thấy vận binh hạm của Tập đoàn Thợ săn bắt đầu kết nối với từng chiếc Ma Văn chiến hạm của Phục Thần Đế Quốc, thì trái tim vốn treo tận cổ cũng hạ xuống, một số người còn cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Điều này rốt cuộc là chuyện gì vậy? Tại sao chiến đấu còn chưa bắt đầu mà đã tiếp nhận đầu hàng rồi?

Lúc này, có thể nói gần như toàn bộ mọi người dân của Gia Đô Đế Quốc và Phục Thần Đế Quốc đều có hai loại tâm tình, Gia Đô Đế Quốc thì thở phào nhẹ nhõm, may mà chiến đấu không diễn ra, dân chúng Phục Thần Đế Quốc dưới sự tuyên truyền của chính phủ Phục Thần thì đều coi Tiêu Hoàng là ác đồ, hận thấu xương hân.

Thậm chí Phục Thần Đế Quốc còn đang tích cực tuyên truyền, dân chúng Liên bang An Ni Á đang ở trong cảnh nước sôi lửa bỏng, trên thực tế, các loại phúc lợi xã hội của Liên bang An Ni Á gần như lớn gấp Phục Thần Đế Quốc tận mấy chục lần.

Đồng thời tất cả tin tức đều được mở ra.

- Hạm đội của chúng ta rốt cuộc đang làm gì? Sống mái với tên Tiêu Hoàng chết tiệt kia đi chứ!

Tất cả dân chúng Phục Thần Đế Quốc đều đồng loạt hô to trong lòng.

Tuy nhiên, thanh âm như vậy thật sự là rất yếu ớt.

Đại khái chỉ sau mười phút thời gian, hạm đội của Phục Thần Đế Quốc đã tạm thời bị đánh lên cờ hiệu của Tập đoàn Thợ săn, đồng thời được gia nhập vào trong Tập đoàn Thợ săn.

Cảnh này đã nói rõ cho dân chúng Phục Thần Đế Quốc rằng, hạm đội do 66 chiếc Ma Văn chiến hạm tạo thành của bọn họ đã hoàn toàn không còn sót lại chút gì nữa.

Trái lại trong tay Tiêu Hoàng đã có 2 chiếc Ma Văn Mẫu Hạm, 244 chiếc Ma Văn chiến hạm, hơn 700 chiếc Ma Văn vận binh hạm. Các loại công năng hạm thì nhiều không đếm xuể!

Tuy rằng Tiên Nữ Hào vẫn là của Gia Đô Đế Quốc, nhưng hiện giờ gần như đã bị Tiêu Hoàng nắm mũi dắt đi rồi.

Đơn thuần từ lực lượng trong vũ trụ mà nói, gần như số lượng này đã bằng một nửa Gia Đô Đế Quốc, thậm chí còn nhiều hơn nữa!

Sức chiến đấu như vậy đáng sợ tới mức nào, đã không cần nói cũng biết.

Trong phòng điều khiển chính của Phổ Hư Tư Hào, Tiêu Hoàng khẽ nhìn Ma Văn thời gian, sau đó nhìn về phía Tần Nhược Bạch trong màn hình.

Giờ phút này, Tần Nhược Bạch đã hoàn toàn hóa đá ngay tại chỗ, loại chưa đánh mà đã bắt được toàn bộ binh lực của hân này tuyệt đối là thất bại thảm thiết nhất từ trước tới nay của Tần Nhược Bạch.

Điều làm cho Tần Nhược Bạch cảm thấy khủng bố hơn nữa chính là, nơi này cách Ma Văn hạm đội của Tiêu Hoàng chỉ có mười phút lộ trình, điều này có ý nghĩa gì? Rất đơn giản, đó chính là Tần Nhược Bạch rất có thể có kết cục giống như Vận Trung.

Không cần quên, khi trước Vận Trung chỉ phải đối phó với hơn 50 chiếc Ma Văn chiến hạm, nhưng hiện tại Tần Nhược Bạch hân sẽ phải đối phó với hơn 200 chiếc.

- Người còn đứng ở đó làm gì? Còn không chạy trốn chết đi?

Tiêu Hoàng nhìn Tần Nhược Bạch đang đứng tại chỗ, cười nhạt. Lúc này hân làm cho người ta có cảm giác rất cao cao tại thượng, không thể xâm phạm nổi.

- Tiêu Hoàng, người nhớ kỹ ngày hôm nay cho ta, một ngày nào đó...

- Cút!

Không đợi Tần Nhược Bạch nói tiếp, Tiêu Hoàng bỗng nhiên lạnh lùng quát một tiếng, giống như đang đuổi một con chó vậy.

Nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng và hung ác của Tiêu Hoảng, trong lòng Tần Nhược Bạch lập tức căng thẳng, còn muốn phát hỏa một chút, nhưng lại phát hiện ra sự tình đã rất nghiêm trọng, dù sao thì thể lực của Tiêu Hoảng thật sự rất khổng lồ.

Chỉ có một, hai tên Ngự Hồn mà muốn lật đổ Tiêu Hoảng, quả thực chính là si tâm vọng tưởng.

- Cáo mượn oai hùm, Tiêu Hoảng, có bản lĩnh chúng ta một mình đấu!

Tần Nhược Bạch tạm dừng một lát, thốt lên.

- Không thể tưởng được, lúc này người còn mạnh miệng với ta a! Tốt, có bản lĩnh người ở ngay trên An Bồ Tinh mà chờ ta.

Tiêu Hoảng nói xong, liền mệnh lệnh cho Tác Phổ bên cạnh:

- Truyền mệnh lệnh của ta, tất cả Ma Văn chiến hạm dùng tốc độ cao nhất đi về phía An Bồ Tinh!

Nghe Tiêu Hoảng ra lệnh, sau lưng Tần Nhược Bạch trở nên lạnh băng, đồng thời không kiềm được lui về phía sau nửa bước, trên trán đã tràn đầy mồ hôi.

Chỉ có đứa ngốc mới có thể tin tưởng, Tiêu Hoảng sẽ chân chính một mình đấu với Tần Nhược Bạch.

- Ta... ta...

Tần Nhược Bạch không kiềm được liên tục phát ra hai câu “ta”, nhưng không biết nói cái gì nữa, muốn tiếp tục kêu gào nhưng lại có vẻ yếu ớt, hẳn là tư lệnh không một quân lính, còn có vốn liếng gì để kêu gào nữa, nhưng tiếp tục ở lại đây thì Tiêu Hoảng chắc chắn sẽ dồn hẳn vào đường chết.

Nhất là Tần Nhược Bạch còn biết, nếu tiếp tục trì hoãn năm phút đồng hồ, Ma Văn quấy nhiễu hạm sẽ phóng ra các đợt sóng quấy nhiễu tín hiệu với toàn bộ An Bồ Tinh, đến lúc đó hẳn mà muốn mở ra khe nứt không gian sẽ rất khó khăn.

- Tiêu Hoảng, người nhớ kỹ cho ta, một ngày nào đó, Tần Nhược Bạch ta sẽ làm cho người phải trả giá đắt cho ngày hôm nay!

Tần Nhược Bạch cố gắng trấn định hô lên, ngay sau đó hẳn không dám dừng lại chút nào, cũng không quay đầu lại, mở ra khe nứt không gian, trực tiếp bỏ chạy về phía khu vực trung tâm của Phục Thần Đế Quốc.

Đối với lời nói của Tần Nhược Bạch, Tiêu Hoảng chỉ khẽ mỉm cười, sau đó liền mệnh lệnh Tác Phổ, thay đổi hướng đi, mục tiêu chính là Thánh Đàn Ngộ Giác Tinh!

Sau khi Tiêu Hoảng phát ra mệnh lệnh, đội ngũ hơn ngàn chiếc Ma Văn hạm trùng trùng điệp điệp, đủ loại kiểu dáng, đều điều chỉnh phương hướng, dùng Phổ Hư Tư Hào và Tiên Nữ Hào làm kỳ hạm, ngay lập tức giết về phía Thánh Đàn!

Thánh Đàn là nơi nào, cũng không cần giới thiệu quá nhiều nữa, đó chính là nơi thần thánh nhất của Gia Đô liên hợp thể, là nơi bất khả xâm phạm, bất kỳ quốc gia nào cũng không được phép tự tiện đi vào, nếu không chính là bị trọng tội.

Tuy nhiên, trước mắt Tiêu Hoảng suất lĩnh quân đội khổng lồ, lại trực tiếp không hề cố kỵ, giết vào trong Thánh Đàn!

Gia Lạc Tư ở trong hoàng đô, nhìn thấy cảnh này, thân thể không kiềm mềm nhũn ra trên vương tọa.

Hắn tự nhiên rất rõ ràng điều này có nghĩa là gì, Tiêu Hoảng không chỉ bắt đi 66 chiếc Ma Văn chiến hạm kia, mà còn muốn kéo cả Phục Thần Đế Quốc về phía sụp đổ.

Nam bộ chư quốc bị Liên bang An Ni Á chiếm lĩnh, Phục Thần Đế Quốc đã không có năng lực phái ra Ma Văn chiến hạm tiến hành thu phục nữa, đây có nghĩa là Liên bang An Ni Á sẽ càng lúc càng lớn hơn, chắc chắn sẽ hình thành họa lớn.

Tiêu Hoảng có 244 chiếc Ma Văn chiến hạm, hơn nữa được Gia Đô Đế Quốc duy trì, thể lực đã là không thể lay chuyển được.

Nam bắc giáp công, hậu quả có thể nghĩ mà biết, huống chi, hiện tại Tiêu Hoàng đã bước vào trong thánh đàn, giết chết Hắc Trạch Sâm là mục đích của Tiêu Hoàng, nhưng hậu quả lại là cái gì? Nếu Tiêu Hoàng mà thành công, như vậy Tiêu Hoàng sẽ trở thành một Hắc Trạch Sâm thứ hai! Không, hẳn so với Hắc Trạch Sâm thì còn đáng sợ hơn!

Nghĩ tới đây, chỉ trong nháy mắt, Quốc vương Gia Lạc Tư dường như đã già đi vài tuổi, trong lòng lại giống như một mảnh tro tàn.

Quốc vương Khang Du của Gia Đô để quốc tự nhiên cũng biết chuyện như vậy, hẳn biết rõ, tình thế hoàn toàn không khống chế được nữa, hiện giờ hẳn chỉ có thể trở thành một người bình thường, gần như không thể tiến hành bất kỳ kiểm soát nào cả, không phải quyền lợi mất đi, mà là hẳn đã không có đường rút lui.

Cùng lúc đó, Hắc Trạch Sâm vẫn đang ở trong phòng, lúc này hẳn vừa mới tiến hành một nửa giờ tu luyện, Ngự lực trong cơ thể vẫn đang sôi trào, chỉ có điều so với Vận Trung, thì Hắc Trạch Sâm khống chế Ngự lực lại tốt hơn một chút, hơn nữa Hắc Trạch Sâm cũng không phải là một, hai lần dùng máu Kim quan điều biến dị để tu luyện, tự nhiên là có kinh nghiệm rất phong phú.

Bởi vậy, từ đầu đến cuối Hắc Trạch Sâm đều mang sắc mặt bình thản, khống chế Ngự lực đang sôi trào trong cơ thể, đồng thời không nhanh không chậm, nguyên nhân chính là trong mắt Hắc Trạch Sâm, 116 chiếc Ma Văn chiến hạm chống cự lại Tập đoàn Thợ săn quân và Gia Đô Đế Quốc quân đội, không có khả năng nhanh như vậy mà chấm dứt. Thậm chí rất có thể đang nằm trong giai đoạn giằng co.

Dựa theo Hắc Trạch Sâm phân tích, bất kể là Gia Đô Đế Quốc hay Phục Thấn Đế Quốc, thì đều không hy vọng hoàn toàn xé rách mặt, tiến hành chiến tranh quy mô lớn.

Cách... cách... cách...

Ngay khi Hắc Trạch Sâm còn đang nghĩ vậy, ba tiếng đập cửa dồn dập đột nhiên vang lên.

Đối với việc này, Hắc Trạch Sâm cũng không có chút bối rối, hẳn chỉ hơi nhíu mày, tuy trong lòng có bất mãn, nhưng cũng không có biểu lộ gì quá phận.

- Chuyện gì?

Hắc Trạch Sâm không nhanh không chậm hỏi, ra sức làm cho Ngự lực khổng lồ của bản thân được nắm trong lòng bàn tay.

- Hắc Trạch Sâm đại nhân, xảy ra đại sự, toàn bộ 66 chiếc chiến hạm của Phục Thấn Đế Quốc đã bị diệt!

Vệ đội trưởng Du Khải Minh ra sức hạ giọng nói, tuy nhiên, trong giọng nói đã tràn ngập vẻ lo lắng và nghiêm trọng.

Đã không có Phục Thấn Đế Quốc kiềm chế, như vậy thì gần như Gia Đô liên hợp thể đã hoàn toàn thuộc về Tiêu Hoàng, điều này đối với Hắc Trạch Sâm mà nói, không thể nghĩ ngờ chính là tai nạn.

Hắc Trạch Sâm nghe vậy, thân thể đang ngồi xếp bằng không kiềm được hơi động, sau đó hai mắt đột nhiên mở ra, vẻ hoảng sợ trong ánh mắt đã không kiềm được hiện lên.

- Người nói cái gì? Không có khả năng, Phục Thấn Đế Quốc có 66 chiếc Ma Văn chiến hạm, cộng thêm 50 chiếc của Liên hợp hạm đội, cho dù hơn một trăm chiếc Ma Văn chiến hạm kia là hơn một trăm con heo, để cho Tiêu Hoàng đi giết, thì cũng không đến mức chỉ trong nháy mắt bị đánh nát chứ?

Hắc Trạch Sâm không kiềm được thốt lên, trong mắt lộ vẻ kinh hãi, hẳn tuyệt đối không nghĩ tới việc đường đường là hạm đội của Phục Thấn Đế Quốc, vậy mà lại không chịu nổi một kích như thế.

- Chính là vì 50 chiếc chiến hạm của Liên hợp hạm đội xuất hiện, mới khiến cho Phục Thấn Đế Quốc hạm đội hoàn toàn tan vỡ, ngay khi mười một quốc gia kia xuất phát, Liên bang An Ni Á đã thừa cơ xông tới, trực tiếp vây hãm quốc gia của bọn họ, hiện giờ trong mười một quốc gia tới trợ giúp, thì có tám quốc gia đã bị nhập vào trong lãnh thổ của Liên bang An Ni Á, mà hạm đội của bọn họ lại tiến hành tiền hậu giáp kích, khiến cho Phục Thấn Đế Quốc hạm đội phải đầu hàng, Tàn Nhược Bạch chật vật chạy thoát.

Trên trán Du Khải Minh đã đầm ướt mồ hôi, tuy rằng cực lực khống chế, nhưng vẫn hiện lên vẻ tuyệt vọng.

Mà Hắc Trạch Sâm nghe vậy, ngay lập tức hóa đá đương trường, giờ khắc này hắn mới thật sự ý thức được, phương pháp khi trước, làm ười một quốc gia xuất động toàn lực, chính là tồn tại một lỗ hổng lớn tới mức nào, hắn gần như đã tập trung toàn bộ ánh mắt vào Tập đoàn Thợ săn và Gia Đô Đế Quốc, mà lại bỏ qua sự tồn tại của Liên bang An Ni Á.

Lúc này, cho dù Hắc Trạch Sâm không phải đang ở trong thời kỳ tu luyện, thì cũng đã chạy trời không khỏi nắng rồi.

717. Chương 717: Mọi Người Xa Lánh

Tại sao có thể như vậy được?

Giờ khắc này, trong lòng Hắc Trạch Sâm không kiềm được thốt lên, sắc mặt tái nhợt, giống như tai họa sắp rơi vào đầu vậy.

Cho tới bây giờ Hắc Trạch Sâm cũng rất khó tưởng tượng nổi, con kiến một năm trước mà hiện giờ lại có thể đạt được thực lực biến thái như thế.

- Tuyên bố xuống, nói rằng Hắc Trạch Sâm ta được thượng tôn mệnh lệnh, Tiêu Hoàng cả gan làm loạn, ý đồ phản bội Thánh Đoàn, đại nghịch bất đạo, hiện tại mệnh lệnh chư quốc của Gia Đô liên hợp thể, đồng loạt phát binh bảo vệ Thánh Đoàn, không được kháng mệnh!

Hắc Trạch Sâm ra lệnh cho Du Khải Minh, sau đó lại nói:

- Mặt khác, ra lệnh cho thành viên Vệ đội Thánh Vực, thay Hư Không chiến giáp, sẵn sàng chuẩn bị tiến hành ngăn chặn Tiêu Hoàng, tranh thủ thời gian cho ta.

Chuyện cho tới bây giờ, gần như Hắc Trạch Sâm cũng chỉ có một biện pháp như vậy mà thôi.

Du Khải Minh đứng ở ngoài cửa, hơi dừng một chút, hắn tự nhiên hiểu được, đây rõ ràng chính là để cho Vệ đội Thánh Vực dùng sinh mệnh tranh thủ thời gian cho Hắc Trạch Sâm a, tuy nhiên thân là tâm phúc tuyệt đối của Hắc Trạch Sâm, Du Khải Minh vẫn là cố dằn lòng lại, nói:

- Đã rõ!

Ngay sau đó, hắn lập tức lợi dụng danh nghĩa Hắc Trạch Sâm, bắt đầu sử dụng kênh công cộng của Thánh Đoàn, phát ra mệnh lệnh khẩn cấp cho Gia Đô liên hợp thể, nội dung không sai một chữ so với lời của Hắc Trạch Sâm.

Gần như ngay khi Du Khải Minh phát ra mệnh lệnh, toàn bộ Gia Đô liên hợp thể, bất kể là đài tin tức nào, thì toàn bộ đều nhận được tin tức này, đồng thời phát tin tức này tới toàn bộ góc ngách của Gia Đô liên hợp thể.

Bất kể các quốc gia lớn nhỏ nào, bất kể là tinh cầu phồn hoa ra sao, hay là tinh cầu nơi hẻo lánh, thì mọi người gần như đều đồng thời nhận được tin tức này, Hắc Trạch Sâm dùng danh nghĩa Thánh Đoàn ra lệnh cho toàn bộ Gia Đô liên hợp thể.

Các quốc gia nhận được tin tức, đều đột nhiên ngẩn ra, sau đó liền lâm vào do dự, Hắc Trạch Sâm dùng danh nghĩa Thánh Đoàn, bọn họ tự nhiên không tiện cãi lời, nhưng đi trợ giúp Thánh Đoàn ư? Nhìn một chút hạm đội khổng lồ của Tiêu Hoàng đi, có đi thì cũng bị nghiền thành bột mà thôi.

Các quốc vương của đại quốc, Gia Lạc Tư thì tổn thất thảm trọng, đã lực bất tòng tâm, Khang Du thì lại làm bộ như không nghe đến, chỉ có những quốc gia bảo trì trung lập trước đó thì lại lâm vào trạng thái dao động.

Tiêu Hoàng ở trong Phổ Hư Tư Hào, tự nhiên cũng có thể nhận được tin tức do Hắc Trạch Sâm phát ra. Về mặt hắn lạnh như băng, kèm theo vẻ lảng lệ.

Không một chút do dự, hắn liền dùng thân phận Tổng quản Phạm Cương Tinh, cầm lấy Ma Văn thông tin, nghiêm mặt nói:

- Từ ngày hôm nay, bên trong Thánh Đoàn, A Di La là số một, Tiêu Hoằng ta là thứ hai, Hắc Trạch Sâm lòng mang ý xấu, mưu đồ gây rối, tội ác tày trời, hắn phải chết không thể nghi ngờ, nếu dám phản kháng ta, sẽ bị tru diệt!

Nếu nói, trước đó Hắc Trạch Sâm phát ra tin tức, làm cho chư quốc của Gia Đô liên hợp thể lâm vào do dự, như vậy thì lúc này nhận được tin tức mà Tiêu Hoằng phát ra, gần như có thể nói là lâm vào rung động!

Điều này giống như một quả Ma Văn Hắc Động Dạn trực tiếp quét qua toàn bộ Gia Đô liên hợp thể, bất kể là người đứng đầu của một quốc gia, hay là các dân chúng, thì trong lòng đều lập tức trở nên căng thẳng.

So với Hắc Trạch Sâm cùng đồ mật lộ, Tiêu Hoằng đang giữ thế thượng phong, không thể lay chuyển. Trong tình huống mà A Di La không ra mặt, làm gì có ai dám vỗ ngực nói, có gan chính diện đánh với Tiêu Hoằng một trận?

Không có ai cả!

Chỉ sau năm phút đồng hồ ngắn ngủn, toàn bộ quốc gia bảo trì trung lập của Gia Đô liên hợp thể, đồng loạt phát ra tin tức, nguyện ý thần phục A Di La, nguyện ý thần phục Tiêu Hoằng tôn giả.

Tin tức này có nghĩa gì? Không cần nói cũng biết, đó chính là Tiêu Hoằng đã có thể một tay che trời ở Thánh Đoàn và toàn bộ Gia Đô liên hợp thể!

Bởi vì tin tức mà các quốc gia này gửi đi đều được dùng hệ thống tin tức công cộng, bởi vậy Du Khải Minh đứng bên ngoài phòng của Hắc Trạch Sâm tự nhiên cũng có thể nhận được, về mặt ngạo nghễ không ai bì nổi trước kia lúc này đã đầm đìa mồ hôi, trong mắt toát ra vẻ sợ hãi vô cùng vô tận.

Ngón tay hắn cũng không kiềm được run lên vài cái, tin tức như vậy đã thể hiện rõ ràng, Hắc Trạch Sâm đã mất đi quyền uy tại Gia Đô liên hợp thể, mất vào trong tay Tiêu Hoằng.

Hắc Trạch Sâm ở trong phòng cũng có thể nghe được thanh âm này, trong lúc nhất thời, hắn cảm thấy trước mắt tối sầm, hắn có năng lực chịu đựng tâm lý có thể nói là cực kỳ cường đại, nhưng lúc này cũng cảm thấy trước mắt trở nên choáng váng, trong đầu ong ong.

Tin tức như vậy, Hắc Trạch Sâm tự nhiên hiểu được nó có nghĩa là gì, hắn sử dụng thủ đoạn mạnh mẽ, cứng rắn, cường ngạnh để đạt được quyền lợi ở Gia Đô liên hợp thể, nhưng lúc này đã bắt đầu sụp đổ với tốc độ nhanh như chớp, biến thành một con chuột chạy qua đường, ai cũng hô đánh.

Trên trán Hắc Trạch Sâm đã đầm ướt mồ hôi, cho tới bây giờ hắn vẫn không thể tưởng tượng được, Tiêu Hoằng lại có một ngày đạt được thực lực như thế, mà lại càng không nghĩ tới, ngay đó lại tới nhanh như vậy.

Nên làm cái gì bây giờ? Nên làm cái gì bây giờ?

Trong lòng Hắc Trạch Sâm không ngừng lặp lại lợi này, hiển nhiên hắn đã vô cùng luống cuống rồi.

- Nhanh! Mệnh lệnh toàn bộ Vệ đội Thánh Vực tổ thành viên xuất động, liều chết chặn lại Tiêu Hoằng, tranh thủ thời gian cho ta!

Hắc Trạch Sâm đang bối rối, liền hạ lệnh cho Du Khải Minh.

- Đã rõ!

Giọng điệu của Du Khải Minh bỗng nhiên trở nên rất nhẹ, đáp lại một tiếng, sau đó liền hơi có chút bất đắc dĩ, phát ra mệnh lệnh chặn đường Tiêu Hoằng đối với Vệ đội Thánh Vực.

Ngắn ngủn nửa giờ trôi qua, Tiêu Hoằng suất lĩnh liên hợp siêu cấp hạm đội xuất hiện gần Di Đà Tinh, đồng thời nhìn về phía đội hình Thợ săn Liên hợp hạm đội rộng lớn không thấy cuối trước mặt, hơn 4000 thành viên Vệ đội Thánh Vực, toàn thân mặc phòng hộ chiến giáp, xếp thành chữ “nhất”, chắn ngang giữa Thợ săn Liên hợp hạm đội và Di Đà Tinh.

Tuy nhiên, số lượng này mà so với Thợ săn Liên hợp hạm đội khổng lồ thì rất giống như châu chấu đá xe.

Không nói tới Tập đoàn Thợ săn hạm đội rồi cuộc sẽ để chiếc hạm pháo nào bắn phá, chỉ riêng từ số lượng binh sĩ mà nói, thì cũng đã đủ để dễ dàng dẹp yên các thành viên Vệ đội Thánh Vực, thậm chí tinh anh bên trong siêu cấp Liên hợp hạm đội này cũng có thể đơn đả độc đấu với Vệ đội Thánh Vực mà nghiền chết đối phương.

Trong phòng điều khiển chính của Phổ Hưu Tư Hào, Tiêu Hoảng thông qua cửa sổ quan sát, nhìn thành viên Vệ đội Thánh Vực xếp thành hình chữ “nhất”, vẻ mặt hần vẫn lạnh như băng, không có chút dao động nào, chỉ khẽ nâng cánh tay lên.

Tác Phổ tự nhiên hiểu được đây ý gì, liền phân phó tất cả Ma Văn chiến hạm, làm tốt chuẩn bị nổ súng.

Ngay sau đó, hạm pháo của Thợ săn siêu cấp Liên hợp hạm đội đã có hơn vạn khẩu cùng lúc chĩa về phía các thành viên của Vệ đội Thánh Vực.

Dùng binh sĩ chém giết trong hư không ư? Quả thực chính là trò đùa.

Nhưng mà, điều làm cho Tiêu Hoảng và mọi người tuyệt đối không nghĩ tới chính là, ngay khi Thợ săn Liên hợp hạm đội điều chỉnh góc độ hạm pháo, Tiêu Hoảng chuẩn bị quyết liệt hạ sát thủ, thì các thành viên Vệ đội Thánh Vực đồng loạt nâng hai tay lên, vòng qua sau đầu, bày ra bộ dáng đầu hàng.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, vẻ mặt lạnh như băng của Tiêu Hoảng không kiềm được hiện lên một chút kinh ngạc, thành viên Vệ đội Thánh Vực có thể nói là tuyệt đối trung thành với Hắc Trạch Sâm, vậy mà lại có thể chủ động đầu hàng ư? Điều này có chút không thể tin được.

- Hắc Trạch Sâm bội bạc, muốn cho chúng ta đi chịu chết để tranh thủ thời gian ột mình hần, chúng ta đã hoàn toàn hết hy vọng với Hắc Trạch Sâm, do đó tìm đến nương tựa vào Tiêu Hoảng đại nhân, hy vọng ngài thành toàn.

Đội trưởng Vệ đội Thánh Vực thông qua kênh công cộng, nói với Tiêu Hoảng. Hiển nhiên, khi trước Tiêu Hoảng giết chết Vận Trung, để cho Vận Trung mong Hắc Trạch Sâm cầu xin tha thứ, đã hoàn toàn đạt được hiệu quả vượt qua mong đợi.

Để cho lực lượng trung thành của Hắc Trạch Sâm xuất hiện rạn nứt, hiện tại dưới áp lực mạnh mẽ này, nó đã hoàn toàn sụp đổ.

Tuy nhiên, lúc này trên mặt Tiêu Hoảng cũng không có nửa điểm thoải mái, thành viên Vệ đội Thánh Vực thoát nhìn không có vấn đề gì, nhưng Tiêu Hoảng không thể không đề phòng, bọn họ rồi cuộc là đầu hàng thật sự, hay là trá hàng, trong thời khắc mấu chốt này, Tiêu Hoảng cũng không muốn để xuất hiện vấn đề gì.

- Tất cả Ma Văn chiến hạm duy trì trạng thái cảnh giới, xuất động 5 chiếc vận binh hạm, tiếp nhận đầu hàng.

Tiêu Hoảng cầm lấy dụng cụ phát thanh, phát ra mệnh lệnh.

Ngay sau đó, bên trong Thợ săn Liên hợp hạm đội khổng lồ, có 5 chiếc vận binh hạm đồng loạt đi ra, sau đó có các Thợ săn binh sĩ cũng mặc Hư Không chiến giáp, áp giải từng gã thành viên Vệ đội Thánh Vực, vào trong vận binh hạm, cũng tạm thời giữ túi Ma Văn hoặc Văn Khí của bọn họ lại.

Trên cơ bản, mỗi một thành viên Vệ đội Thánh Vực đều vô cùng nghe lời, không có chút phản kháng nào, điều này dường như đã tỏ rõ, bọn họ hoàn toàn đã hết hy vọng đối với Hắc Trạch Sâm.

Dù sao trên thế giới này, làm gì có ai bán mạng ột kẻ vô cùng ích kỷ và cường hoành đây?

Cùng lúc đó, Du Khải Minh ở trong hành lang của cổ bảo, tự nhiên có thể nhìn thấy thành viên Vệ đội Thánh Vực đã không theo mệnh lệnh của hần, cùng lúc đầu hàng Tiêu Hoảng, trong lúc nhất thời biểu tình trên mặt đã trở nên vô cùng hoảng sợ, cảnh này đã nói rõ cho Du Khải Minh biết, đội quân đặc lực nhất của Hắc Trạch Sâm cũng đã hoàn toàn rời hần mà đi rồi.

Hắc Trạch Sâm đã hoàn toàn biến thành một kẻ bị cô lập.

- Các thành viên Vệ đội Thánh Vực, các người rồi cuộc đang làm gì? Các người có biết hay không, các người đang phản bội, phạm phải tội ác tày trời!

Du Khải Minh ít nhiều có chút bối rối, lớn tiếng gào lên về phía thành viên Vệ đội Thánh Vực.

- Phản bội, từ đâu nói vậy? Thành viên Vệ đội Thánh Vực chỉ nghe mệnh lệnh từ phía A Di La đại nhân, hơn nữa từ lúc này trở đi, Vệ đội Thánh Vực thừa nhận địa vị tuyệt đối của Tiêu Hoàng ở Thánh Đàn, từ nay về sau, cam nguyện nghe theo hần điều khiển.

Đội trưởng Vệ đội Thánh Vực nói rõ từng câu một.

- Người... người...

Nghe Đội trưởng Vệ đội Thánh Vực nói như vậy, trong lúc nhất thời Du Khải Minh lại không thể nói được gì nữa, phản bội Hắc Trạch Sâm chính là phản bội Thánh Đàn? Vậy chẳng phải là công khai thừa nhận Hắc Trạch Sâm có mưu đồ gây rối ư!

Đội trưởng Vệ đội Thánh Vực không nói gì nữa, trực tiếp cắt liên lạc, đây cũng là biện pháp duy nhất mà Đội trưởng Vệ đội Thánh Vực dùng để bảo tồn Vệ đội Thánh Vực, ít ra thì cũng tốt hơn so với việc bị Hắc Trạch Sâm ép đi chết vì sự ích kỷ của hắn.

Đối mặt với cảnh này, Du Khải Minh thật sự sợ hãi, nhưng đây vẫn chỉ là bắt đầu. Ngay sau đó, Du Khải Minh liền nhận được tin tức, Tây Điểm Chiến lược sư của Tân Cách Công Quốc đã tiến vào Thánh Đàn, đánh tới Ngộ Giác Tinh, mục đích chính là giết chết Hắc Trạch Sâm, tên ác đồ của Thánh Đàn!

Nếu nói quân đội của Tiêu Hoàng cũng đã đủ để giết chết Hắc Trạch Sâm, như vậy Lạc Tuyết Ninh lại xuất động, chẳng lẽ là để đập lên thi thể của Hắc Trạch Sâm hay sao! Tin tức này, đối với Hắc Trạch Sâm mà nói, thì không khác nào họa vô đơn chí.

718. Chương 718: Quấy Rầy

Không dám có chút tạm dừng, Du Khải Minh liền xoay người, đi thẳng đến phòng của Hắc Trạch Sâm.

- Thế nào rồi?

Hắc Trạch Sâm khép hờ hai mắt, nghe thấy tiếng bước chân của Du Khải Minh càng lúc càng gần, liền cất tiếng hỏi.

- Đại nhân, tin tức xấu, tất cả thành viên Vệ đội Thánh Vực chưa từng chống cự, trực tiếp lựa chọn đầu hàng. Hoàn toàn rũ bỏ tất cả quan hệ cùng ngài, đồng thời thừa nhận địa vị chủ đạo của Tiêu Hoàng ở Thánh Đàn.

Du Khải Minh run rẩy, báo cáo cho Hắc Trạch Sâm.

Lúc này Hắc Trạch Sâm cũng không lập tức đáp lại, nhưng rõ ràng có thể nhìn thấy, bản thân Hắc Trạch Sâm không kiềm được chao đảo, khóe miệng chảy ra một vết máu.

Hắc Trạch Sâm tự nhiên hiểu được, điều này rốt cuộc có ý nghĩa gì? Hiện tại ở Thánh Đàn, hắn đã không hề khác gì với đệ tử cấp cao bình thường cả.

Hiện tại không thể không thừa nhận, hành động vô tình nhục nhã Tiêu Hoàng của Hắc Trạch Sâm trên quảng trường khi trước, đã mang tới cho hắn mỗi họa sát thân.

Đây là một chuyện làm cho người khó có thể tưởng tượng được tới cỡ nào a, chỉ tiếc, hiện tại có nói cái gì thì cũng đều đã muộn rồi.

- Còn nữa, Lạc Tuyết Ninh dẫn theo Tây Điểm Chiến lược sư cũng đã xuyên qua biên giới giữa Thánh Đàn và Tân Cách Công Quốc, giết về phía Ngộ Giác Tinh!

Du Khải Minh tiếp tục báo cáo với Hắc Trạch Sâm.

Tin tức như vậy, đối với Hắc Trạch Sâm mà nói, chính là một đả kích không nhỏ. Nhưng là nó cũng kích thích tâm tính “lợn chết không sợ nước sôi” trong lòng hắn.

- Tiêu Hoàng tiếp nhận Vệ đội Thánh Vực đầu hàng, gần như cũng đã chậm trễ hai mươi phút phải không? Thời gian này đối với ta mà nói thì cũng đã đủ rồi, trước khi bọn họ tới, ta hoàn toàn có thể vượt qua thời kỳ Ngự lực sôi trào, Tiêu Hoàng hẳn giết về phía ta? Chẳng lẽ cho rằng Hắc Trạch Sâm ta là bùn đất dễ nhào nặn hay sao? Đến lúc đó, ta tuyệt đối sẽ làm cho Tiêu Hoàng...

- Ngao!

Không đợi Hắc Trạch Sâm nói xong, đột nhiên hắn liền nghe thấy từ phía cực xa truyền đến một tiếng gầm rú, tiếng động này làm cho Hắc Trạch Sâm cảm thấy có chút quen thuộc, nhưng lại không nhớ mình đã từng nghe thấy ở đâu.

Cố gắng ngẩng đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, vẻ mặt vốn còn chút bình tĩnh của Hắc Trạch Sâm đã không kiềm được trở nên căng thẳng, hai mắt mở to ra, hắn thấy trên bầu trời Ngộ Giác Tinh có một cái bóng to lớn màu lam sẫm đang giáng xuống, hành động nhanh như tia chớp.

Bằng vào thị lực cực rõ của Hắc Trạch Sâm, tất nhiên có thể rõ ràng nhìn thấy, thứ đang từ trên trời giáng xuống kia là gì, đó chính là Hàn sương long đã từng ăn sống Vận Trung.

Hiện giờ sau khi ăn Vận Trung, sức chiến đấu của Hàn sương long đã đạt tới Ngự Hồn cấp hai, đồng thời trạng thái vô cùng khỏe mạnh.

- Chết tiệt! Tại sao có thể như vậy được?

Hắc Trạch Sâm không kiềm được thốt lên, trên mặt không tự chủ được hiện lên vẻ sợ hãi.

Không hề nghi ngờ, thời điểm này Hắc Trạch Sâm đã gặp phải phiền toái lớn rồi.

Chỉ là có một điều mà Hắc Trạch Sâm nghĩ mãi không ra, đại quân của Tiêu Hoàng chưa tới, vì sao Tiêu Hoàng dám để Hàn sương long là sức chiến đấu chủ yếu này một mình tới đây? Nên biết rằng, nếu Hắc Trạch Sâm ở trong trạng thái bình thường, cho dù Hàn sương long đạt tới Ngự Hồn cấp hai, thì cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của Hắc Trạch Sâm.

Hay là... Tiêu Hoàng biết ta đang dùng máu Kim quan điều biến dị? Nhưng điều này làm sao có thể xảy ra được?

Hắc Trạch Sâm không kiềm được hơi nghi ngại, đồng thời đã bắt đầu cảm thấy tình thế đang không ngừng chuyển biến xấu, không thể phủ nhận, Hàn sương long xuất hiện lúc này, tuyệt đối là một đả kích không nhỏ đối với Hắc Trạch Sâm.

Cho dù Hắc Trạch Sâm có thực lực Ngự Hồn cấp bốn cường hãn, cho dù Hắc Trạch Sâm có kinh nghiệm phong phú khi sử dụng máu Kim quan điều biến dị, nhưng đối mặt với một tên khổng lồ có thực lực Ngự Hồn cấp hai quá rầy, thì cũng tuyệt đối không chịu được.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, Hàn sương long đã đi tới trên không trung cổ bảo, không ngừng bay quanh, dường như thật sự dựa theo mệnh lệnh khi trước của Tiêu Hoàng, tìm kiếm tung tích của Hắc Trạch Sâm.

Bên dưới cổ bảo, tuy thiếp thân vệ đội ra sắc chống đỡ, nhưng tiếc rằng chỉ có mười mấy người, uy hiếp đối với Hàn sương long cũng không lớn.

Khi trước cũng đã nói qua, đại não của Hàn sương long phi thường to lớn, thị lực lại cực kỳ tinh mẫn, đồng thời có thể cảm nhận được sóng Ngự lực từ trong thân thể con người phát ra, bởi vậy, chỉ sau nửa phút, Hàn sương long đã tập trung được vị trí chuẩn xác của Hắc Trạch Sâm. Nó liền bay một vòng trên không trung, lao thẳng tới vị trí của Hắc Trạch Sâm trong cổ bảo mà giết tới, đồng thời nó đã mở ra cái miệng màu lam sẫm, trong miệng đang ngưng kết một lốc xoáy sương lạnh!

- Con súc sinh chết tiệt!

Nhìn Hàn sương long tập kích, Hắc Trạch Sâm không kiềm thất thố kêu lên, hắn mạnh mẽ áp chế Ngự lực đang sôi trào, lau đi một tia máu trên khóe miệng. Thấy Hàn sương long trực tiếp phun ra hàn vụ về phía mình, Hắc Trạch Sâm không chút tạm dừng, cánh tay nhấc lên, khởi động Quỷ Hỏa Chiến Văn của mình,

một cánh tay vung lên, trên bàn tay Hắc Trạch Sâm đột nhiên hình thành một luồng năng lượng thể màu xám có hình mặt người, về mặt này nhìn qua cực kỳ thống khổ, sau đó nó trực tiếp từ bàn tay của Hắc Trạch Sâm mà bắn ra ngoài.

Sau khi năng lượng thể hình mặt người này xuyên qua cửa sổ, trong nháy mắt nó nổ tung giống như Ma Văn lựu đạn, chỉ có điều, hiệu quả so với lựu đạn thì còn kỳ lạ hơn nhiều. Trong nháy mắt giữa cổ bảo và Hàn sương long đã hình thành một luồng lửa to lớn, có màu xanh biếc như ma trời.

Hàn vụ có nhiệt độ cực thấp tiến vào trong đó, trực tiếp bị trung hoà, ngay sau đó bên trong luồng lửa ma trời có đường kính khoảng hai mươi thước lại lần nữa hình thành một khuôn mặt người dữ tợn. Nó há bộ răng nanh ra, xông về phía Hàn sương long mà cắn xé.

Đối với thứ này, Hàn sương long cũng không quá kích động, nó lập tức ung dung quay đầu, giống như một con chim yến bay đi, đồng thời không ngừng biến hóa phương hướng trên không trung, mãi cho tới khi khuôn mặt người dữ tợn phía sau hoàn toàn tiêu tán trong không khí thì mới thôi.

Đây cũng là điều Tiêu Hoàng đã dặn Hàn sương long từ trước, không cần có thể giết chết Hắc Trạch Sâm, chỉ cần làm cho hắn tức giận là được rồi.

Trên thực tế, hiện giờ đây cũng là một loại sách lược mà Hắc Trạch Sâm sợ nhất, dù sao hiện tại hắn đang trong thời gian Ngự lực sôi trào, căn bản là không chịu nổi hao tổn như vậy, một hay hai lần điều động Ngự lực, tiến hành tấn công, bằng vào thực lực Ngự Hồn cấp bốn cường hãn thì vẫn còn không sao cả, nhưng nếu bốn lần, năm lần thì sao?

Chẳng lẽ Hắc Trạch Sâm có thể cam đoan Ngự lực trong cơ thể không bị thương tổn hay sao? Hắn cũng không có vận khí tốt như vậy.

Gần như ngay khi Hắc Trạch Sâm vừa mới tiến hành xong một lần tấn công, Hàn sương long đã bay một vòng lớn trên bầu trời, đã lại lần nữa bay về, sau đó lao xuống, bày ra một bộ dáng tợn ánh, ý đồ tiếp tục tấn công Hắc Trạch Sâm.

Đối mặt với cảnh này, Hắc Trạch Sâm đang trong tình trạng nửa tuyệt vọng, cũng không kiềm được phải nheo mắt suy nghĩ, sau đó hắn ra sức, cẩn thận điều động Ngự lực trong cơ thể, vươn một ngón tay ra, đầu ngón tay trở nên sáng ngời. Hắn nhìn về phía Hàn sương long đang giương nanh múa vuốt đánh tới, mạnh mẽ nhấn một ngón tay ra ngoài cửa sổ.

Theo ngón tay của Hắc Trạch Sâm điểm ra, không gian bốn phía ngón tay này dường như bắt đầu trở nên vặn vẹo. Sau đó có một điểm sáng rực rỡ đã xé rách không gian, trực tiếp bắn về phía Hàn sương long đang giương nanh múa vuốt kia.

Chỉ là Hắc Trạch Sâm tuyệt đối không nghĩ tới, dường như chỉ số thông minh của Hàn sương long kia lại cũng tăng lên theo cấp bậc Ngự lực, ngay khi cánh tay của Hắc Trạch Sâm vừa mới được nâng lên, bộ dáng hung thần ác sát của nó đã biến mất, cũng bày ra vẻ mặt khinh khỉnh, xoay người điên cuồng chạy trốn.

Thủ đoạn công kích của Hắc Trạch Sâm đã ngay lập tức thất bại, nếu lúc này Hắc Trạch Sâm có thể động đậy, ở trong trạng thái bình thường, thì có ba con Hàn sương long như thế này hắn cũng không để vào mắt, nhưng mà đó chỉ là “nếu”.

Hiện giờ vì phòng ngừa Ngự lực bị thương, Hắc Trạch Sâm chẳng những vừa phải áp chế Ngự lực, còn không thể động đậy được nữa.

trong phòng điều khiển chính, Tiêu Hoàng đã có thể nhìn thấy cảnh tượng trên Ngộ Giác Tinh và màn biểu diễn của Hàn sương long, về mặt này cũng không có chút thoải mái nào, ngược lại còn nhú mào, về mặt ngưng trọng.

- Tốt lắm, cứ như vậy mà làm, chỉ cần chọc cho Hắc Trạch Sâm mất kiên nhẫn, thì là thắng lợi rồi!

Tiêu Hoàng ngẩng đầu nhìn màn hình, thì thào tự nói, tuy nhiên, hắn cũng không dám coi thường, nguyên nhân chủ yếu chính là lo lắng Hàn sương long khinh địch.

Sống chung với Hàn sương long lâu như vậy, trong lòng Tiêu Hoàng, dường như chỉ có Hàn sương long mới là trung thành nhất với mình, Tiêu Hoàng thường thường coi Hàn sương long trở thành phiên bản phóng

đại của Cầu Cầu mà đối đãi.

Ước chừng nửa tiếng trôi qua, Hàn sương long giống như một con ruồi khổng lồ, bay bốn phía cổ bảo của Hắc Trạch Sâm, bay tới bay lui tận mười mấy lần, làm cho lửa giận trong lòng Hắc Trạch Sâm bốc lên bốn phía. Nếu hắn chống cự lại thì sẽ có thể làm cho Ngự lực bị hao tổn, nhưng không để ý tới, vậy thì Hàn sương long sẽ tàn sát cả nơi này.

Càng chết người hơn là, đối mặt với Hàn sương long nghênh ngang thoát đi, Hắc Trạch Sâm còn không thể truy kích được, điều này làm cho Hàn sương long chỉ cần có một chút thông minh, bằng vào thực lực Ngự Hồn cấp hai, thì có thể ra vào tự nhiên, ngược lại Hắc Trạch Sâm thì hoàn toàn bị một con Vũ thú chơi đùa mà không thể làm gì được.

Hắc Trạch Sâm ngồi trên giường, toàn thân đã nổi lên các mạch máu lớn bằng ngón tay út, nhìn qua cực kỳ dọa người, bên trong máu có chứa đại lượng Ngự lực không thể phóng ra được.

Đây cũng là biện pháp bất đắc dĩ để phòng ngừa Ngự lực bị thương, đó chính là rút Ngự lực không khống chế được vào trong mạch máu, tạm thời phủ kín lại, nhưng một lần hai lần, thậm chí là mười lần cũng vẫn có thể, nhưng dù sao dung lượng mạch máu cũng không phải là vô hạn, hiện tại Hắc Trạch Sâm chỉ cảm thấy toàn thân bắt đầu nóng lên, huyết áp kịch liệt dâng cao, cảm thấy mạch máu sắp nổ tung ra rồi.

Vào lúc này, Hắc Trạch Sâm đã rõ ràng cảm giác được, mình đã tới mức cực hạn rồi, nếu tiếp tục tiêu hao nữa, thì sẽ xuất hiện nguy hiểm, nguy hiểm tới tính mạng.

Lúc này Hàn sương long đang bay vài vòng trên bầu trời, lại một lần nữa tấn công về phía cổ bảo, tuy rằng trên mặt đất có hai mươi mấy thiếp thân vệ đội đang chặn lại, nhưng mà uy hiếp của bọn họ đối với Hàn sương long quả thật là quá nhỏ.

Sau một lúc tránh trái tránh phải, Hàn sương long lại một lần nữa xuất hiện trước mặt Hắc Trạch Sâm, cũng bày ra một bộ dáng dữ tợn, sau đó mở to mồm, phun ra một luồng hàn vụ.

- Con súc sinh chết tiệt này! Xem ta giết chết ngươi như thế nào!

Đối mặt với sự quấy rầy không ngừng nghỉ này, Hắc Trạch Sâm rốt cục hoàn toàn phần nộ, hắn nhìn Hàn sương long một cái, hai bàn tay đột nhiên vung lên, giữa hai tay đã hình thành hai cái lỗ xoáy màu xám đen.

Bá...

Ngay sau đó, trên bầu trời cổ bảo đột nhiên bị một tầng mây mù màu xám bao phủ, trong nháy mắt, ánh mặt trời trên cao đã bị chặn lại, mặt đất trở nên đen như mực, phẳng phất như đêm tối đã buông xuống.

Ngay sau đó, trong tầng mây tối như mực này, một gương mặt người vạm vỡ, thống khổ đang chậm rãi hình thành, sau đó nó há miệng, trong miệng hình thành một luồng sáng, nó giương mắt nhìn lên, cực kỳ khủng bố.

719. Chương 719: Một Cái Hiệu Tay

720. Chương 720: Tề Bần

721. Chương 721: Hai Dao!

722. Chương 722: Thêm Một Phần Tình Nghĩa

723. Chương 723: Thế Gian Không Có Thánh Nhân

724. Chương 724: Quà Tặng

725. Chương 725: Bảo Vật Tuyệt Đối

726. Chương 726: Rời Đi

727. Chương 727: Hành Trình Mới

Các tù chiến tranh khác tự nhiên hiểu được trong lòng tên lưu manh đang suy nghĩ gì, đồng thời một số kẻ đã biến sắc, bọn họ không thể tưởng tượng nổi, tên tóc bạc trắng thoạt nhìn có chút lạnh như băng này, vậy mà lại có thể làm ra chuyện oanh oanh liệt liệt như vậy?

Nên biết rằng, giết chết Hắc Trạch Sâm, có gan tập kích Thánh Đoàn, vậy thì cần thể lực cường hãn cỡ nào a.

Nếu thật sự là như thế, gần như Tiêu Hoàng cũng phải tiến vào phòng giam số 1 của hạm số 1.

- Huynh đệ, người... người đừng khoắc lác thế chứ!

Tên lưu manh hơi có chút lo sợ hỏi, hắn không thể tưởng tượng ra, trên thế giới này lại có người như thế, vào lúc bắt đầu, hắn cũng chỉ cảm thấy Tiêu Hoàng có chút đặc biệt mà thôi.

Đối với hoài nghi của tên lưu manh, Tiêu Hoàng không phản bác, chỉ lạnh lùng cười.

Đúng lúc này, Ma Văn thông tin trong người Tiêu Hoàng bỗng nhiên rung lên, khi lấy ra, cặp lông mày của Tiêu Hoàng hơi nhăn lại, người gọi tới chính là Quốc vương Khang Du.

Nhìn thấy cuộc gọi này, ánh mắt Tiêu Hoàng hơi giật giật, hắn dường như đã nghĩ tới mục đích mà Quốc vương Khang Du gọi đến vào thời điểm này.

Tuy nhiên, Tiêu Hoàng cũng không chút ngập ngừng, hắn lập tức nổi liên lạc.

Các tù chiến tranh khác nhìn thấy Tiêu Hoàng đã bị giam giữ trong phòng giam, vậy mà lại vẫn còn có Ma Văn thông tin, một số kẻ nhìn với vẻ khó tin, hiện tại bọn họ càng lúc càng cảm thấy tên Tiêu Hoàng này có chút tà môn.

Chỉ là khi bọn chúng còn đang cảm thấy khiếp sợ, thì sau khi Tiêu Hoàng nổi liên lạc, bỗng vẻ mặt hơi cung kính của Khang Du hiện lên, tất cả tù chiến tranh đều sửng sốt đến ngây người.

Khang Du là ai, bọn họ tự nhiên biết rất rõ ràng, chính là thủ lĩnh tối cao của Gia Đô Đế Quốc, vậy mà một tên tù chiến tranh lại có thể làm cho Khang Du phải bày ra bộ dáng có chút “hèn mọn” kia, vậy thì tên này còn có thể là người bình thường hay sao?

- Khang Du bệ hạ, có chuyện gì?

Nhìn thấy Khang Du trong màn hình, Tiêu Hoàng không để ý đến ánh mắt của những người khác, cứ vậy mà dựa vào vách tường kim loại, lạnh nhạt hỏi.

- Thời điểm này liên lạc với người thì ít nhiều cũng có chút muộn màng, nhưng ta biết lúc này mà không nói, thì phỏng chừng sẽ không còn kịp nữa.

Khang Du bày ra một bộ dáng cung kính nói, vừa nhìn đã biết hẳn đang có việc muốn nhờ:

- Là thế này, người xem a, Đoàn tinh anh Thợ Săn thủ hạ của người kia, tất cả đều cựu tướng lĩnh của Gia Đô Đế Quốc, hơn nữa còn đang tuổi tráng niên. Với quan hệ giữa Tiêu lão đệ và Gia Đô Đế Quốc, tất nhiên là không cần nói cũng biết, bởi vậy, ta nghĩ có thể để các Thượng tướng quân như Tác Phổ, Liệt Nông tiếp tục nhậm chức ở Gia Đô Đế Quốc hay không. Người cũng thấy đấy, Phục Thản hạm đội tù binh của người đã quay trở về, hiện tại Gia Đô Đế Quốc cũng đang tiếp tục củng cố thực lực của Gia Đô liên hợp thể.

Nghe Khang Du nói như vậy, trên mặt Tiêu Hoằng không có chút khác thường nào, trên thực tế, điều này cũng hoàn toàn nằm trong dự kiến của Tiêu Hoằng.

- Đám người Tác Phổ được khôi phục nguyên chức vụ, chỉ cần bọn họ đồng ý, thì đều có thể, nhưng có lẽ Khang Du lão ca nên cấp ột chút hồi báo chứ!

Tiêu Hoằng nghiêm túc nói.

Các tù chiến tranh khác tự nhiên có thể nghe được cuộc nói chuyện giữa Tiêu Hoằng và Khang Du, gần như đều trở nên choáng váng. Cuộc đối thoại này dường như đang xác minh rõ lời vừa rồi của Tiêu Hoằng. Tác Phổ, Liệt Nông thì bọn họ tự nhiên có biết đến, đều là Gia Đô Đế Quốc danh tướng đại danh鼎鼎, không thể tưởng được chỉ sau vài năm không gặp, bọn họ lại trở thành thủ hạ của Tiêu Hoằng, Khang Du quốc vương ngày xưa cao cao tại thượng, vậy mà lại bày ra bộ dáng ăn nói khép nép này, đặc biệt đến cầu xin Tiêu Hoằng.

- Hồi báo? Người nói đi, chỉ cần ta có thể làm được, thì cứ nói thoải mái!

Nghe thấy Tiêu Hoằng cũng không trực tiếp từ chối, ngược lại còn đáp ứng, trái tim thấp thỏm của Khang Du rốt cục cũng hơi buông lỏng xuống. Hắn lập tức bày ra một bộ dáng cực kỳ sáng khoái, ước chừng hơn hai trăm tên siêu cấp danh tướng a, nếu bọn họ một lần nữa trở về Gia Đô Đế Quốc, thì sẽ tăng mạnh hệ thống chỉ huy và sức chiến đấu của Gia Đô Đế Quốc.

- Rất đơn giản, đó chính là Gia Đô Đế Quốc phải bảo đảm Tập đoàn Thợ Săn và Liên bang An Ni Á được an toàn tuyệt đối, đồng thời mở ra điều khoản nhập cảnh ưu đãi đối với Tập đoàn Thợ Săn và Liên bang An Ni Á.

Tiêu Hoằng đơn giản nói rõ.

- Điều này tuyệt đối không thành vấn đề, ta có thể dùng nhân cách của mình để đảm bảo, chỉ cần ở trong Gia Đô Đế Quốc, Liên bang An Ni Á và Tập đoàn Thợ Săn mà người lưu lại sẽ không phải chịu chút thương tổn nào.

Khang Du phì cười thống khoái đáp.

- Tốt lắm, hy vọng người là một người hết lòng tuân thủ hứa hẹn, Đoàn tinh anh Thợ Săn sẽ trả lại cho người.

Tiêu Hoằng nói xong, liền trực tiếp cắt liên lạc, sau đó thở phào nhẹ nhõm.

Trên thực tế, có thể để cho Đoàn tinh anh Thợ Săn trở về Gia Đô Đế Quốc, thì cũng là lối thoát tốt nhất mà Tiêu Hoằng có thể tìm được cho Đoàn tinh anh Thợ Săn, thân là Tướng quân của Gia Đô Đế Quốc, sẽ không có người nào tới tìm bọn họ gây phiền toái nữa.

Sau khi Tiêu Hoằng cắt liên lạc, cũng không nhìn các tù chiến tranh khác trong phòng đang trở mắt nhìn, hắn chỉ nhẹ nhàng vươn tay, nhẹ nhàng động vào Ma Văn trên vách tường.

Rầm.

Ngay sau đó, một tấm thép cách âm đã từ từ hạ xuống từ trên đỉnh của lan can bằng hợp kim, cuối cùng đã hoàn toàn ngăn cách với hành lang.

Tên lưu manh cùng các tù chiến tranh khác nhìn thấy Tiêu Hoàng trực tiếp ngăn cách liên hệ cùng bọn chúng, không kiềm được nhìn nhau, trên mặt vẫn tràn ngập vẻ khó tin, bọn họ không dám tưởng tượng được, trong chiếc Ma Văn hạm áp tải này lại có loại nhân vật đáng sợ này.

Có thể nói, ở trong này, gần như đều là những kẻ tội ác tày trời, nhưng so sánh với Tiêu Hoàng thì dường như đều không đáng nhắc tới.

Trái lại ở trong phòng giam số 1, Tiêu Hoàng đã chậm rãi đứng lên, ngẩng đầu nhìn Ma Văn theo dõi trên đỉnh vách tường, lại nhìn bốn phía, sau đó hần liền cầm áo gối từ trên giường bằng kim loại lên, trực tiếp phủ trên Ma Văn theo dõi.

Đối với hành động như vậy, nếu là phạm nhân bình thường, thì trong phòng điều khiển sẽ ngay lập tức phát ra tiếng cảnh báo. Nhưng đối với Tiêu Hoàng thì lại chẳng có gì xảy ra cả, vẫn là câu nói kia, chỉ cần Tiêu Hoàng không rời khỏi Gia Đô liên hợp thể, ai dám làm gì được Tiêu Hoàng? Huống chi Tiêu Hoàng có quan hệ nào với Áo Thác, người lãnh đạo trực tiếp của bọn chúng đã không cần phải nói nữa.

Bởi vậy, nhìn thấy hình ảnh theo dõi số 1 biến thành một màu đen, hạm trưởng dứt khoát mắt nhắm mắt mở, chỉ cần Tiêu Hoàng đừng thái quá là được.

Về phần Tiêu Hoàng ở trong phòng giam số 1, trên thực tế cũng không có hành động gì quá phận cả, nói đúng ra, trong hư không mờ mịt này, có muốn làm ra động tĩnh gì, thì thực tế vẫn không có gì thay đổi cả.

Đưa tay vào trong lòng, Tiêu Hoàng liền từ từ lấy ra bình máu Kim quan điều biến dị mà Hắc Trạch Sâm lưu lại kia, vẫn còn lại hai ngụm, đối với Tiêu Hoàng thì như thế đã là đủ rồi, về phần kia một bình đầy kia thì Tiêu Hoàng lưu cho Thích Khách Minh, hiện giờ ở đó còn có mười mấy Ngự linh thủy, chỉ cần thuận lợi, sau một đoạn thời gian sẽ có mười mấy tên đẳng cấp Ngự lực cao tăng lên tới cấp bậc Đại Ngự Sư.

Nếu tương lai còn có thể gặp lại, thì bọn chúng chắc chắn sẽ trở thành một đội quân có sức chiến đấu không tầm thường chút nào.

Lại lần nữa cẩn thận đánh giá bốn phía, xác định không có hệ thống theo dõi khác, đồng thời còn xác định ít nhất trong vòng 3 ngày thì bản thân mình được tuyệt đối an toàn, Tiêu Hoàng liền khoanh chân ngồi trên đầu giường, hơi há miệng, từ trong khe nứt không gian lấy ra Ma Văn châm và các tài liệu tương ứng, Tiêu Hoàng liền dựa theo trình tự, đâm Ma Văn châm vào các huyệt vị trên thân thể, sau đó uống một ngụm máu Kim quan điều biến dị.

Trong nháy mắt, Ngự lực trong cơ thể Tiêu Hoàng lại lần nữa trở nên điên cuồng sôi trào, cảm giác như vậy cũng không còn quá xa lạ nữa.

Ra sức làm cho tâm tình trở nên bình thản, Tiêu Hoàng liền bắt đầu chuyên chú tăng lên Ngự lực trong cơ thể, đồng thời dưới sự trợ giúp của máu Kim quan điều biến dị, Ngự lực trong cơ thể Tiêu Hoàng đang điên cuồng tăng trưởng, dựa theo tốc độ trước mắt, gần như chỉ cần sáu tiếng sau thì Tiêu Hoàng sẽ có thể hoàn toàn đạt tới trình độ Ngự Sư đỉnh phong.

Về phần làm thế nào để trở thành Đại Ngự Sư, thì phải tùy cơ ứng biến mà thôi.

Trong dự đoán của Tiêu Hoàng, Ngự Sư đỉnh phong là tiêu chuẩn an toàn thấp nhất để tiến vào Ma Duệ Tinh, hệ thống tại nơi đó ít nhiều cũng làm cho Tiêu Hoàng có chút tim đập nhanh.

Nghe nói người Cao Tương là một chủng tộc khác lạ nhất trong Thái Qua Vũ Trụ, nơi đó cũng giống như Thượng Bang Chân Nghĩa Quốc, đều tín ngưỡng vào Xích Nghĩa giáo phái, dựa theo ý niệm thống trị của bọn họ, đứa nhỏ vừa sinh ra sẽ trở thành giáo chúng, tín ngưỡng vào Áo Cách Tư đã trở thành Ngự Thần trong truyền thuyết.

Kiên định tin vào tư tưởng do Áo Cách Tư lưu lại sẽ dẫn dắt bọn họ sáng tạo ra nhân gian thiên đường.

Cùng lúc đó, trong Thánh Đoàn, A Di La vẫn ngồi khoanh chân trên vãn thạch, ánh mắt bình thản, khẽ khép hờ, dường như chưa có gì xảy ra vậy.

- Sư phụ, một nhóm người Bác Sơn và Tang Lâm đã đưa ra thỉnh cầu, quyết định rời đi Thánh Đoàn, không trở thành đệ tử của ngài, mà là dành sức để gánh vác Tập đoàn Thợ Săn mà Tiêu Hoàng lưu lại, xin hỏi nên xử trí như thế nào?

Tát Già đi tới bên cạnh A Di La, nhẹ nhàng nói.

- Ta đã biết, để cho bọn chút đi đi!

A Di La trầm tư thật lâu, sau đó nhẹ nhàng nói:

- Nhưng điều kiện tiên quyết là, Tập đoàn Thợ Săn phải rời xa Thánh Đàn.

- Đã rõ!

Tát Già nhẹ nhàng đáp, bỏ qua cho thuộc hạ của Tiêu Hoàng chính là lời hứa mà A Di La dành cho Tiêu Hoàng.

- Mặt khác, Tát Già, người cần đi làm một việc khác.

A Di La suy nghĩ một chút, sau đó nhẹ nhàng nói:

- Người cần phải đi tới Phục Thản Đế Quốc, đi tìm Gia Lạc Tư quốc vương.

- Tìm Gia Lạc Tư, có chuyện gì vậy?

Tát Già thật cẩn thận hỏi.

- Ban cho cái chết!

A Di La chỉ nói ra bốn từ này.

Bốn từ này rất nhẹ nhàng, nhưng truyền vào trong tai Tát Già thì lại giống như thiên lôi oanh kích, trên mặt Tát Già không kiềm được toát ra vẻ khiếp sợ.

- Giết chết Gia Lạc Tư quốc vương? Sư phụ, ngài muốn làm gì vậy?

Tát Già đột nhiên ngẩng đầu, hỏi.

- Gia Lạc Tư và Khang Du, hai người kia thì ta rất rõ ràng, bất hoà, phản bội lẫn nhau, bởi vậy trong hai bọn họ thì phải có một kẻ bị chết, từ đó chữa trị quan hệ giữa Gia Đô Đế Quốc và Phục Thản Đế Quốc, ta vẫn luôn lo lắng, cuối cùng lựa chọn Gia Lạc Tư tương đối ngu ngốc này, để cho Phục Thản Đế Quốc mau chóng trở lại quỹ đạo, chữa trị quan hệ giữa Phục Thản Đế Quốc và Gia Đô Đế Quốc, hiện tại ta không muốn lại nhìn thấy Gia Đô Đế Quốc bởi vì nội loạn mà không ngừng hao tổn.

Giọng điệu A Di La bỗng nhiên trở nên quả quyết.

- Gia Lạc Tư vừa chết, người nào tới tiếp quản vương vị?

Tát Già nghiêm túc hỏi.

- Do Thủ phụ đại thần Khải Văn kế nhiệm vương vị đi.

A Di La không chút suy nghĩ, phân phó Tát Già. Hiển nhiên trước đó hắn cũng đã nghĩ kỹ rồi, hơn nữa bất kể Gia Đô Đế Quốc hay là Phục Thản Đế Quốc, cái gọi là vương vị cũng chỉ là một danh hiệu, một chức vị mà thôi, chứ không phải là cha truyền con nối, thậm chí ở Gia Đô Đế Quốc thì còn cần phải hỏi ý kiến của dân chúng nữa.

728. Chương 728: Danh Hiệu “phong Tướng Quân.”

- Vâng, sư phụ.

Tát Già ít nhiều có chút nghiêm trọng, thời điểm này, Tát Già cũng lơ mơ nghĩ tới trước đây Tiêu Hoàng từng nói với hắn, dường như đang dần dần được nghiệm chứng vậy.

Sau đó, Tát Già không nói thêm gì nữa, lập tức xoay người rời đi, mở ra khe nứt không gian, đi thẳng về phía Phục Thản Đế Quốc.

Đồng thời, trên Vĩnh Ngạn Tinh, Tập đoàn Thợ Săn cũng bắt đầu tiến hành công tác di chuyển có thể nói là bất đắc dĩ, Ma Văn vận binh hạm, Ma Văn vận tải hạm, cùng với Ma Văn Mẫu Hạm, gần như đều gia nhập vào công tác di chuyển.

Giờ phút này Lạc Tuyết Ninh mang vẻ mặt bi thương, đứng trong Phổ Hưu Tư Hào, đây dường như cũng là đại lễ vật mà Tiêu Hoàng lưu lại cho nàng, đồng thời Tiêu Hoàng cũng thoải mái giao Tập đoàn Thợ Săn cho Lạc Tuyết Ninh.

Dựa theo tốc độ như vậy, có lẽ phải mất nửa tháng mới có thể hoàn thành toàn bộ cuộc di dời, chỉ để lại Tập đoàn Thợ Săn phân bộ trên Vĩnh Ngạn Tinh, duy trì các hoạt động cơ bản trên Vĩnh Ngạn Tinh và các tinh cầu gần đó.

Bác Sơn mang theo Tang Lâm và tạp dịch trong Vạn Tôn Cốc lấy hết các Ma Văn thúc đẩy và tuyên truyền dẫn Ngự lực trong lòng đất của Vạn Tôn Cốc ra, cũng bỏ chúng vào các hộp gỗ lớn, rồi mang đi.

Dù sao chỉ cần có chúng, trong vòng vài năm Tập đoàn Thợ Săn vẫn có thể duy trì địa vị cường thế được.

Trái lại Hàn sương long ở một góc trong Vạn Tôn Cốc, ăn một ít Hàn băng vạn năm mà Tiêu Hoàng đặc biệt lưu lại cho nó, thương thể cũng bắt đầu phục hồi bằng tốc độ mà mất thường có thể thấy được. Chỉ là Tiêu Hoàng đã không ở đây nữa rồi.

Đảo mắt, sau sáu tiếng, hạm đội áp tải đã rời xa Thánh Đàn, rời xa chỗ mà Tiêu Hoàng đã sinh sống trong hai năm qua.

Tuy nhiên, đối với nơi này, Tiêu Hoàng đã không có lưu luyến gì nữa.

Tiêu Hoàng ở trong phòng giam số 1, ước chừng trải qua sáu tiếng tu luyện, Ngự lực trong cơ thể đã hoàn toàn đột phá 15000 cổ, đạt tới 15033 cổ.

Đồng thời, lúc này Tiêu Hoàng cũng hoàn toàn đạt tới thực lực Ngự Sư đỉnh phong, đợi Ngự lực trong cơ thể trở nên lắng lại, đồng thời vận chuyển lưu loát, Tiêu Hoàng mới chậm rãi mở ra hai mắt, trong mắt ánh lên từng tia sáng lấp lẹ.

Đạt tới Ngự Sư đỉnh phong, trái tim Tiêu Hoàng cũng có thể hơi buông lỏng xuống, nhìn Ma Văn thời gian, Tiêu Hoàng cũng không tiếp tục ngay lập tức tiến hành quá trình tăng lên Đại Ngự Sư, nguyên nhân chính là thời gian không đủ.

Nếu muốn trở thành Đại Ngự Sư, hấp thu Ngự linh thủy vào trong cơ thể, làm cho Ngự lực trong cơ thể hóa thành sương mù, đạt tới chuyển biến lần đầu tiên, ít nhất phải mất ba ngày thời gian, không thể tùy tiện gián đoạn, hiển nhiên, thời gian đã không còn kịp nữa rồi.

Hơn nữa Tiêu Hoàng cũng không lựa chọn tiếp tục tu luyện. Bởi vì đạt tới Đại Ngự Sư đỉnh phong, bất kể có làm cho Ngự lực trong cơ thể cao tới đâu, thì khi trở thành Đại Ngự Sư, thì tất cả Ngự lực đều trở về con số 15000 cổ, nếu chưa trở thành Đại Ngự Sư mà tiếp tục tu luyện, thì cũng chỉ có thể là lãng phí thời gian mà thôi.

Chậm rãi đứng lên, hoạt động một chút, nhìn ra cảnh tượng hư không bên ngoài cửa sổ, cặp lông mày của Tiêu Hoàng vẫn hơi nhíu lại. Từ khi Ni Lạc đưa cho Tiêu Hoàng tin tức về Ma Duệ Tinh, trong lòng Tiêu Hoàng ít nhiều cũng có cảm giác hơi nghiêm trọng.

Nhưng thật sự cũng không có cách nào khác, tất cả dường như đều không thoát khỏi kế hoạch của A Di La. Trở mặt với Hắc Trạch Sâm, nếu mà không giết chết Hắc Trạch Sâm, thì người chết sẽ là Tiêu Hoàng, nhưng đã giết chết Hắc Trạch Sâm, thì Tiêu Hoàng lại gặp phải cảnh ngộ trước mắt này.

Vẫn là câu nói kia, có lẽ đây là cái gọi là số mệnh đi.

Suy ngẫm khoảng mười mấy phút, tìm hiểu kỹ những lời của Ni Lạc, sau đó hần mới mở tấm thép ngăn cách lên.

Ngay lập tức, Tiêu Hoàng liền nhìn thấy ngoài lan can được đặt một cái bàn ăn, trên đó có bày hai cái chân gà tươi mới, một con tôm hùm to lớn, cơm rau dưa, còn có nước canh, nếu so với các phòng giam khác thì có vẻ phong phú hơn rất nhiều.

Nhất là tên lưu manh ngồi đối diện, nhìn thấy đồ ăn nóng sốt của Tiêu Hoằng, nước miếng đã chảy dài. Phần ăn của tên lưu manh cùng với các tù nhân khác, tuy rằng cũng không quá tồi, nhưng mà cũng chỉ là vài miếng thịt bò mà thôi.

- Oa, ta nói này ông bạn, đãi ngộ của ngươi rất không tồi đấy, dù sao đây cũng không có gì là đáng trách, ở trong này tội nghiệt càng lớn, thì ngược lại sẽ nhận được càng nhiều ưu đãi.

Tên lưu manh khẽ lau nước miếng trên khóe miệng, nhẹ nhàng nói.

Về phần các phạm nhân khác, nhìn thấy Tiêu Hoằng, những mâu thuẫn khi trước ít nhiều cũng nhạt đi không ít, dù sao ở Thánh Đàn bắt Ma Văn Hắc Động Đạn, còn làm cho Quốc vương Khang Du tới cầu xin, thử nghĩ xem, cần phải có thủ đoạn cường hãn cỡ nào mới được a.

Tiêu Hoằng lại một lần nữa nhìn về phía tên lưu manh trong phòng giam đối diện, không nói gì, sau khi đưa đồ ăn vào trong, liền cực kỳ bí ẩn sử dụng một cây Ma Văn châm thử độc, đâm một chút trong mỗi một loại đồ ăn, nó cũng không có đổi màu, đều không có độc.

- Ta nha, từ nhỏ đến lớn, thích nhất là ăn tôm hùm, chỉ tiếc, ài, đã nhiều năm không được ăn rồi.

Tên lưu manh các món ăn trước mặt Tiêu Hoằng, khẽ lẩm bẩm, trên cơ bản, trong toàn bộ các phòng giam, cũng chỉ có tên lưu manh là nói nhiều nhất, thường thường cũng là kẻ lạc quan nhất.

Nghe thấy tên lưu manh không ngừng thì thào, Tiêu Hoằng hơi quay đầu, nhìn hẩn một cái.

Chỉ cần một cái liếc mắt này, lập tức đã khiến cho tên lưu manh trong lòng phát lạnh, không kiềm được run run, đang muốn nói gì đó, lập tức cổ họng lại.

Trái lại Tiêu Hoằng chậm rãi nắm con tôm hùm dài hơn 30cm kia lên, quơ quơ trước mặt tên lưu manh, thấp giọng nói:

- Muốn ăn không?

Tên lưu manh nhìn quanh một chút, có cảm giác khó hiểu, nhưng vẫn gật gật đầu.

Xoạt

Ngay khi tên lưu manh vừa gật đầu, Tiêu Hoằng đã vung tay lên, trực tiếp ném con tôm hùm trong tay, vô cùng chuẩn xác, tới trước mặt tên lưu manh.

Sau đó hẩn tự mình gặm chân gà, bắt đầu ăn cơm.

Mà tên lưu manh thấy Tiêu Hoằng “khẳng khái” như vậy, ném con đại tôm hùm quý báu tới đây, trong lúc nhất thời lại có chút thụ sủng nhược kinh.

Tuy nhiên, hẩn vẫn nắm con tôm hùm lên, ngửi ngửi, vô cùng thơm.

- Đây, không thể tưởng được vị huynh đệ này lại khẳng khái như thế. Mặc dù ở nơi này kết giao bằng hữu có chút không đáng tin, nhưng vẫn nên kết bằng hữu một chút, thế nào? Ta tên là Vương Quân, ngươi thì sao?

Tên lưu manh hỏi ngược lại.

Kết giao bằng hữu?

Tiêu Hoằng nhìn thoáng qua tên lưu manh tự xưng là Vương Quân kia, trong lòng nghĩ tới cảnh tượng tên kia làm thịt lão bà của mình cho con gái và chồng ăn, hẩn không kiềm được một trận tim đập nhanh, tuy nhiên, về mặt không có gì khác thường cả, nói ra tên của mình:

- Tiêu Hoằng.

- Hả?

Ngay khi Tiêu Hoằng nói ra tên của mình, sắc mặt tên lưu manh khẽ biến, không chỉ tên lưu manh, vài tên tù chiến tranh giam giữ trong các khoang thuyền khác cũng đều hướng ánh mắt về phía Tiêu Hoằng.

Những người này gần như đều mới bị giam giữ không lâu, bọn họ cũng chưa từng gặp Tiêu Hoàng, về phần hình ảnh thì cũng chỉ là bóng người mơ mơ hồ hồ, hơn nữa đã cách biệt khoảng ba năm, hình dạng Tiêu Hoàng cũng biến hóa rất lớn.

- Người là Phong Tướng quân?

Tên lưu manh không kiềm được thốt lên.

- Phong Tướng quân? Cái gì vậy?

Tiêu Hoàng ngạc nhiên đối với danh hiệu này.

- Chính là Phong Tướng quân Tiêu Hoàng ngày xưa của Phục Thần Đế Quốc a, chỉ bằng thực lực của bản thân, đã đánh cho quân đoàn cấp A của Thụy Lạp Tinh Quân Quốc và Duy Lâm Công Quốc tới mức tè ra quần a, chính là Phong Tướng quân đến vô ảnh, đi vô tung, những nơi đi qua giống như một cơn lốc, san bằng tất cả, đương nhiên đây là danh hiệu mà quốc gia chúng ta đặt cho người.

Ánh mắt tên lưu manh Vương Quân sáng lên, vẻ mặt đã hoàn toàn biến thành sùng bái.

Nghe Vương Quân nói vậy, Tiêu Hoàng nghĩ nghĩ một chút, xem ra tám phần là nói về mình rồi. Vì vậy hắn chỉ hơi gật gật đầu, trả lời cho có lệ:

- Ủ!

- Có biết không, trước khi ta phạm tội, thì người chính là thần tượng của ta a, trách không được mới gặp người thì ta đã cảm thấy có chút quen mắt, nhất là tuổi còn trẻ mà tóc đã trắng, cũng không dễ thấy a!

Lần này Vương Quân coi như đã hoàn toàn bộc phát, không ngừng nói với Tiêu Hoàng.

- Còn nữa.

Vương Quân nói xong, liền trực tiếp lôi một tên nam nhân da ngăm đen, thân thể bư hãn, đầu bóng lũng ở cạnh tới, nói:

- Đây là hảo bằng hữu mà ta nhận thức trong này, tên là Ai Thác, từ hôm nay trở đi, hắn cũng là bằng hữu của người, đến đây, đây là Phong Tướng quân ban cho, chia cho người một khối.

Vương Quân vừa nói, vừa bẻ một cái cànng tôm hùm, đưa cho Ai Thác ở bên cạnh.

Ai Thác hiển nhiên thuộc loại hình ít nói, vừa ra bàn tay có ba ngón, cầm lấy cái cànng tôm hùm, gật gật đầu với Tiêu Hoàng, giống như đang uống rượu, thể hiện chút kính ý của mình.

Tiêu Hoàng cũng hơi hơi gật gật đầu, thể hiện sự hữu hảo của mình, sau đó bắt đầu ăn uống, về phần Vương Quân thì vẫn ở trong phòng giam đối diện, thao thao bất tuyệt, cái gì mà tự tay dẫn dắt Bối La quân đoàn vốn rất yếu ớt tới trình độ có thể khiêu chiến cùng quân đoàn cấp A, đơn thương độc mã đánh thắng tới bộ chỉ huy tiền tuyến của Duy Lâm Công Quốc, san bằng nơi đó, bắt sống quan chỉ huy, vân vân và vân vân.

Hắn nói tới mức các tù nhân khác nghe mà phát chán.

Trái lại Tiêu Hoàng dường như không chịu chút ảnh hưởng nào, cũng không thèm nhìn, cũng không để cho tên này cầm miệng lại, hắn cứ như vậy mà lẳng lặng ăn các đồ ăn trước mắt.

Về phần các tù nhân khác thì có hơn một trăm người đã bắt đầu tùm tùm lại, thường thường nhìn về phía Tiêu Hoàng, không hề nghi ngờ, lúc này cái tên Tiêu Hoàng đã trở thành chủ đề bàn luận chính.

- Đúng rồi, Phong Tướng quân, vì sao người phải xử lý Hắc Trạch Sâm?

Vương Quân vẫn không buông tha, hỏi.

- Ách, ta đang rất mệt, muốn nghỉ ngơi một chút.

Tiêu Hoàng cũng không chịu nổi tên Vương Quân này lắm nhảm, trả lời có lệ một câu, lập tức hạ tấm thép cách ly xuống.

Gần như ngay sau khi Tiêu Hoàng hạ tấm thép cách âm xuống, hắn liền lập tức mở ra khoe miệng, mở ra khe nứt không gian, lấy ra hộp kim loại mà trước đây mình đã sớm chuẩn bị sẵn.

Mở thùng kim loại ra, bên trong có đặt các công cụ chế văn giản dị, có dụng cụ nghiền, dụng cụ đun nóng và vài thứ khác, một bên được đặt các loại dược liệu và tài liệu đã được xử lý xong.

Rất nhanh, Tiêu Hoàng liền lấy ra từ trong đó vài thứ, bao gồm bột phần An hồn thảo, Hồng vận thảo và vài thứ khác, sau đó hắn liền nhanh chóng công tác, tứ cần đun nóng thì đun nóng, thứ cần hòa tan thì hòa tan.

Đại khái trôi qua hai giờ, Tiêu Hoàng đã chế tạo ra hơn hai mươi viên thuốc tròn màu đen.

Ngay sau đó Tiêu Hoàng lại nhìn quanh, cẩn thận lấy Cấp Hồn Điều văn đao ra, sau đó khởi động.

729. Chương 729: Cao Tương Chân Nghĩa Quốc

Ngay khi Tiêu Hoàng khởi động Cấp Hồn, một cảm giác đặc biệt lại một lần nữa hình thành trên đầu ngón tay Tiêu Hoàng, không thể nói rõ ra đó là cảm giác gì, nhưng vẫn có thể làm cho Tiêu Hoàng lơ mơ cảm nhận được một luồng khí tức đặc biệt, loại cảm giác này phi thường kỳ diệu, giống như Điều văn đao này có được linh hồn của chính mình vậy.

Đây cũng là cảm giác mà hắn chưa từng thấy ở các Điều văn đao khác.

Mặc dù Điều văn đao này nhìn như rách nát, ném tới trên đường thì ngay cả lũ ăn xin cũng chưa chắc đã nhặt, nhưng là Tiêu Hoàng lại rất rõ ràng, thứ này tuyệt đối là bảo vật hiếm có.

Lấy ra một viên thuốc, Tiêu Hoàng liền bắt đầu tạo hình văn lộ trên bề mặt, mà Văn đan Tiêu Hoàng muốn chế tác tên là Văn đan tĩnh tâm, là một loại Văn đan dùng để bảo trì tâm tính bình tĩnh.

Sau khi Tiêu Hoàng điều chỉnh mũi của Cấp Hồn đao đến bộ dáng mình muốn, khi hắn bắt đầu tạo hình, thì lại ngạc nhiên phát hiện ra, mỗi một lần Điều văn đao cắt qua, thì đều lưu lại một điểm sáng màu vàng thật nhỏ, sau vài giây thì mới rút vào trong Văn đan.

- Chẳng lẽ thứ này đúng như trong truyền thuyết, sử dụng Cấp Hồn tạo hình Ma Văn, thì đều đã lấy dính một chút Ngự lực của Ngự Không?

Tiêu Hoàng thì thảo tự nói, tuy nhiên, ngay sau đó hắn vẫn hết sức chăm chú chế tạo từng viên Văn đan tĩnh tâm.

Cứ như vậy ước chừng ba giờ trôi qua, hơn hai mươi viên Văn đan tĩnh tâm đã được Tiêu Hoàng chế tạo xong.

Sắp xếp lại hộp kim loại, cho Cấp Hồn vào trong khe nứt không gian, Tiêu Hoàng liền nhìn kỹ hơn hai mươi viên Văn đan tĩnh tâm này, xác nhận mỗi một viên đều không có vấn đề gì, sau đó Tiêu Hoàng mới lấy từ trong túi quần ra một miếng huy chương cũ nát mà xám đen. Thề tích của nó hơi lớn, nhưng lại có vẻ vô cùng không bắt mắt, vừa thấy đã biết nó chỉ là đồ rẻ tiền.

Rắc...

Khi Tiêu Hoàng mở miếng huy chương cũ nát này ra, bên trong là rỗng ruột, chỉ có một tầng kim loại mỏng manh, sau đó Tiêu Hoàng liền để toàn bộ Văn đan vào trong, đeo lên vị trí thấy rõ nhất trên ngực. Hình dáng này nhìn qua khiến cho người ta cảm thấy nó rất đáng giá, đã rất cũ nát.

Làm xong mọi việc, Tiêu Hoàng cũng không ngừng lại, hắn ngồi trong một góc vách tường bằng kim loại, đôi mắt không ngừng đảo quanh, dường như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Có thể nói, tuy là phòng giam, nhưng nơi này so với các phòng giam khác thì còn sạch sẽ hơn rất nhiều, gần như phòng của Hạm trưởng thì cũng chỉ như vậy mà thôi, có thể nói là không nhiễm một hạt bụi nào.

Bỗng nhiên, về mặt Tiêu Hoàng khẽ nhúc nhích, sau đó đột nhiên đứng dậy, nhắc lên dát giường, sau đó khẽ sờ sờ dưới gầm.

Ngay sau đó, trên bàn tay hắn đã dính đầy bụi, tiếp theo Tiêu Hoảng không có chút động tác dư thừa nào, vẻ mặt cũng không có biến hóa, bắt đầu bôi lớp tro bụi này lên khuôn mặt trắng nõn của mình, giống như binh sĩ đang nguy trang vậy.

Vài phút lúc sau, khuôn mặt Tiêu Hoảng đã trở nên rất bẩn, hơi có chút mất tự nhiên, tuy nhiên, chỉ sau một, hai ngày thì sẽ thích ứng ngay.

Chuẩn bị xong mọi thứ, Tiêu Hoảng liền đi ngủ, duy trì tinh thần sung mãn.

Cứ như vậy, ba ngày thời gian vội vàng trôi qua. Trong ba ngày này, Tiêu Hoảng gần như đều dùng hết khả năng chế tạo các loại Văn đan, trong đó nhiều nhất chính là Văn đan tĩnh tâm, ngoài ra, mái tóc Tiêu Hoảng đã không còn bạc trắng nữa, mà đã dính một ít vết đen, cứ như vậy, mái đầu bạc trắng để làm người khác chú ý đã được che dấu đi, trên mặt, trên tay hắn lại có vẻ rất bẩn.

Vài người xung quanh phòng giam của hắn cũng gần như đều quen thuộc, nhất là tên Vương Quân lúc nào cũng thích thao thao bất tuyệt kia, muốn không quen cũng không được, tuy rằng quá khứ của Vương Quân thật sự làm cho người khác có chút sợ hãi, nhưng Tiêu Hoảng đánh giá một chút, thấy Vương Quân cũng không phải là loại người hiểm ác, chỉ là thủ đoạn có chút tàn nhẫn mà thôi.

- Các tù phạm chú ý, mười lăm phút sau, hạm đội áp tải rời khỏi lãnh thổ Gia Đô liên hợp thể, tất cả tù phạm chuẩn bị tốt đối hạm đội áp tải, lặp lại...

Ngay khi đám tù phạm vừa mới ăn xong cơm trưa, trong khoang thuyền giam giữ bỗng nhiên truyền đến thanh âm này.

Đối với thanh âm như vậy, hầu hết tù phạm không có chút để ý nào, trên thực tế, trải qua thời gian dài như vậy, bọn họ đã quen với việc đối hạm đội áp tải mới rồi.

Chỉ có một mình Tiêu Hoảng đang ngồi dựa vào vách tường kim loại, thì bộ dáng bình thản bỗng nhiên vừa động, trong lòng Tiêu Hoảng rất rõ ràng, chân chính khiêu chiến đã đến.

- Đây, đây, đây, lão đại, nếu có thể, hai ta và Ai Thác sẽ ở chung một phòng giam, thế nào? Cũng có thể chiếu ứng lẫn nhau.

Đúng lúc này, Vương Quân bỗng nhiên nói với Tiêu Hoảng, nhìn qua vẫn phi thường lạc quan.

Đối với tên này, Tiêu Hoảng không trả lời, chỉ hơi híp mắt, nhìn về phía trước.

Đồng thời, trên trần hành lang, các tấm thép đã trực tiếp mở ra, lộ ra lớp lưới bằng hợp kim, trên lưới còn có các binh sĩ áp tải cầm Ma Văn súng trường trong tay, tuần tra qua lại.

Đại khái sau một phút đồng hồ, tất cả cửa phòng giam liền tự động mở ra, bao gồm cả cửa Tiêu Hoảng.

Một số tên già đời thường xuyên đi trên áp tải hạm, lúc này đều đi ra phòng giam, ở đứng rất quy củ bên trong hành lang, Chiến Văn của bọn họ đều đã bị thu đi, đối mặt với áp tải binh sĩ được võ trang hạng nặng, cử chỉ sáng suốt chính là ngoan ngoãn.

Tiêu Hoảng cũng như vậy, sắc mặt trầm tĩnh, đứng giữa các tù phạm, trải qua một loạt nguy trang, trong đám người thì gần như rất khó chỉ nhìn mà đã nhận ra Tiêu Hoảng, hắn cũng không khác mấy tù phạm già đời khác là bao.

Trải qua mười mấy phút chờ đợi, thông qua cửa sổ quan sát, Tiêu Hoảng đã nhìn thấy rất rõ, lúc này hạm đội áp tải đang tới gần một hạm đội khổng lồ, hơn nữa còn có vẻ rách nát.

Bên trong hạm đội có tổng cộng mười sáu chiếc đại hình Ma Văn áp tải hạm, 12 chiếc Ma Văn chiến hạm, nhìn như khổng lồ, nhưng trình độ chế tạo vô cùng thô ráp, thậm chí từ rất xa mà cũng có thể nhìn thấy được, ngay cả Ma Văn trên hạm thể cũng thô ráp không chịu nổi.

Duy nhất chỉ có quân hiệu Cao Tương Chân Nghĩa Quốc là mới tinh, còn có cả hình hai cái đầu người nữa, có thể nhìn thấy rất rõ, dường như được dùng hoàng kim để tạo ra.

- Ta ngắt a, hình như mỗi một cái đầu người trên Ma Văn hạm đều là hoàng kim a, thật lợi hại, tuy nhiên cũng rất kỳ quái, có nhiều hoàng kim như vậy, cải tạo Ma Văn hạm tốt một chút, tại sao lại dùng để treo trên đó làm gì nhỉ, chẳng lẽ nó có thể trừ tà hay sao? Có phải hay không lão đại?

Vương Quân đứng bên cạnh Tiêu Hoàng, nhẹ nhàng hỏi.

- Từ giờ trở đi, nếu ngươi muốn giữ được mạng, thì tốt nhất lên duy trì trầm mặc.

Tiêu Hoàng khẽ cúi đầu, nhanh chóng nói với tên Vương Quân đang bám lấy mình kia.

Vài phút trôi qua, rốt cục Áp tải hạm số 1 đã chậm rãi nổi với một chiếc đại hình Áp tải hạm rách nát, nhìn thoáng qua thì thấy Ma Văn áp tải hạm này khổng lồ, nhưng nhìn kỹ, thì lại quả thực là vô cùng thâm hiểm, trình độ cực kỳ thô ráp.

Sau khi nổi xong, cánh cửa khoang giam giữ cũng chậm rãi mở ra, ngay sau đó, các tù phạm được áp tải binh được võ trang hạng nặng dẫn đi dọc theo thông đạo âm trầm này về phía trước. Dọc đường đi, Tiêu Hoàng không kiềm được bước nhanh hơn, bởi vì hắn rất rõ ràng, dựa theo thói quen kiểm tra, nhóm đầu tiên và cuối cùng chính là bị kiểm tra nghiêm khắc nhất.

Về phần Vương Quân thì đang kéo theo Ai Thác, theo sát phía sau Tiêu Hoàng.

Dọc theo thông đạo mà đi, đại khái sau vài phút, Tiêu Hoàng đi gần cuối hàng đã có thể rõ ràng nhìn thấy, tại chỗ tiếp giáp giữa hai chiếc Ma Văn áp tải hạm, các binh sĩ Cao Tương Chân Nghĩa Quốc và binh sĩ Gia Đô Đế Quốc đã lần lượt đứng trên Áp tải hạm của mình, cũng không nói chuyện với nhau câu nào.

Đây cũng là một quân quy kỳ quái của Cao Tương Chân Nghĩa Quốc, nghiêm cấm các binh sĩ Cao Tương Chân Nghĩa Quốc nói chuyện với các binh sĩ nước khác, nếu không thì chính là phản quốc, sẽ phải nhận hình phạt nghiêm khắc.

Lý do là phòng ngừa bán ra cơ mật tin tức của bản quốc, trên thực tế, cụ thể là do đâu thì ngay cả người trong quốc gia này cũng biết rất rõ ràng, đó chính là không muốn để cho những binh sĩ này biết quá rõ về sự phồn hoa của thế giới bên ngoài.

Đồng thời Tiêu Hoàng đứng trong đội ngũ cũng có thể nhìn thấy rất rõ, tuy rằng binh sĩ Cao Tương Chân Nghĩa Quốc có ánh mắt linh hoạt, sắc bén, nhưng hai mắt lại có vẻ vô cùng trống rỗng và chất phác, dường như đã không có linh hồn và tư tưởng của riêng mình. Điều này làm cho người ta có một loại cảm giác như người máy, dáng người khá gầy, hầu hết đều là mắt một mí, ánh mắt rất nhỏ, phần má ửng đỏ, trước ngực được đeo hai cái huy chương hình đầu người, giống như đúc thứ được treo trên hạm thể.

Hơn nữa bằng vào kinh nghiệm nhiều năm làm Dục sư, hắn có thể nhận ra những người này ít nhiều đều có vấn đề về dinh dưỡng.

- Ngươi!

Ngay khi Tiêu Hoàng vừa mới bước chỗ nói của hai chiến hạm, một gã binh sĩ Cao Tương trực tiếp vươn cánh tay khô héo, bắt lấy cánh tay Tiêu Hoàng, nắm thật chặt, vẻ mặt không chút thay đổi.

- Thứ này.

Binh sĩ Cao Tương dùng một ngón tay chỉ vào túi Ma Văn cũ nát bên hông Tiêu Hoàng, sau đó trực tiếp vươn tay thô lỗ giật túi Ma Văn xuống, đồng thời mở ra nhìn, bên trong đều là Chiến Văn mà Tiêu Hoàng tùy tiện chế tạo ra, mặc dù không quá quý báu, thậm chí ngay cả kỹ thuật Đế Văn cũng không dùng, nhưng tốt xấu gì thì cũng giá trị mấy trăm vạn kim, thứ này đối với binh sĩ Cao Tương mà nói, thì cũng là vô giá.

- Tù nhân không được phép mang theo loại đồ vật này, từ nay về sau nó sẽ thuộc về Cao Tương Chân Nghĩa Quốc vĩ đại, bao gồm thân thể của ngươi, còn có linh hồn của ngươi, nhận lấy Áo Cách Tư Thần thanh tẩy đi.

Binh sĩ Cao Tương này nói xong, liền buông lỏng cánh tay, sau đó đẩy Tiêu Hoàng về phía trước, có túi Ma Văn hấp dẫn, hắn căn bản không lưu ý tới miếng huy chương cũ nát trước ngực Tiêu Hoàng kia nữa.

Đối với hành động thô lỗ như vậy, Tiêu Hoàng cũng không nói gì thêm, thậm chí không quay đầu lại nhìn binh sĩ Cao Tương kia chút nào, liền đi theo dòng người từ từ vào trong Áp tải hạm của Cao Tương Chân Nghĩa Quốc.

So với Áp tải hạm rất sạch sẽ của Gia Đô liên hợp thể, khi Tiêu Hoàng bước vào trong Cao Tương Ma Văn hạm, đập vào mặt hắn chính là một mùi hôi thối, là mùi thối rửa và mốc meo trộn lẫn vào nhau.

Trong đó một số tù chiến tranh đều không kiềm được che kín miệng, đồng thời không ngừng ho khan, ngược lại Tiêu Hoàng vẫn duy trì bình thản, coi như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra vậy, giống như một con gián có lực nhấn nại rất mạnh. Ánh mắt hắn hơi chuyển động, quan sát tất cả tình huống chung quanh. Chiếc Ma Văn áp tải hạm này có mới được sản xuất không lâu, nhưng rõ ràng đã bị bớt xén nguyên vật liệu, trên hạm thể có rất nhiều chỗ bị tổn hại, một số Ma Văn trong hạm thể đã trực tiếp lộ ra bên ngoài, Ma Văn đang treo trên không cũng lập lờ, dường như sắp hỏng đến nơi, bốn phía vách tường kim loại lại có vô số vết rách.

730. Chương 730: Muốn Sống, Hãy Câm Miệng Lại

Khi Tiêu Hoàng bước vào khoang thuyền áp tải vô cùng khổng lồ, nơi này lại vô cùng hỗn loạn, coi như là bãi rác thải của Vĩnh Ngạn Tinh thì cũng còn tốt hơn mấy lần so với nơi này.

Trong khoang thuyền áp tải khổng lồ, tổng cộng chia làm bảy tầng, không gian rất lớn, nhưng trong này lại giam giữ tối thiểu ngàn vạn tên tù phạm không rõ lai lịch, tất cả đều từ các liên hợp thể khác bắt được mà chuyển tới.

Gần như trong mỗi một khoang thuyền giam giữ, đều có hai bức họa kia, bày ra một bộ dáng mỉm cười có vẻ rất thánh thiện.

Đồng thời còn có một loại nhạc quái dị, nhưng Tiêu Hoàng có thể nghe ra được, loại âm nhạc quái dị này vang lên bởi vì nó có thể quấy rối tâm trí con người, làm cho người ta không thể tĩnh tâm suy nghĩ được, càng nghe lâu thì lại càng khó chịu.

- Đây là tiếng động quái quỷ gì vậy, chết tiệt! Luôn làm cho ta thấy sờn tóc gáy!

Vương Quân đi theo phía sau Tiêu Hoàng, thấp giọng hỏi Tiêu Hoàng.

Tiêu Hoàng không lên tiếng trả lời. Hắn hơi cúi đầu, bày ra một bộ dáng uể oải, chỉ là đầu ngón tay đã nhẹ nhàng chạm vào chiếc huy chương của rách nát, trong tay lập tức có thêm một viên Văn đan tinh tâm lớn bằng nửa móng tay. Sau đó Tiêu Hoàng liền dùng động tác cực kỳ bí ẩn, ngậm nó trong miệng, đặt dưới lưỡi.

Trong nháy mắt, Tiêu Hoàng cảm thấy trong đầu trở nên tỉnh táo, tâm thần ổn định lại.

- Người, người, người, còn có người nữa, đi vào!

Một gã binh sĩ Cao Tương nhìn các tù phạm mới một cái, mở ra một phòng giam làm người ta thấy buồn nôn, lạnh lùng nói. Hắn không chút quan tâm tới những tù phạm trước mắt này nghĩ cái gì.

Chỉ thấy bên trong phòng giam to như vậy đã chật ních các tù phạm, đều là từ các liên hợp thể khác bắt tới, đều là tù chiến tranh tội ác tày trời. Có kẻ uy hiếp tới sự thống trị của các liên hợp thể, có kẻ thì lại có thể gây sóng gió một phương, nhưng mà không thể giết chết, nên chỉ có thể ném cho Cao Tương Chân Nghĩa Quốc.

Truyền thống này đã lưu truyền hơn 1000 năm, cũng chính là sau khi Cáp Thụy Sâm chết.

Trải qua mười mấy lần phân phối, cuối cùng cũng đến lượt Tiêu Hoàng, về phần Vương Quân phía sau, nhìn thấy tình hình như vậy, lập tức kéo Ai Thác, hơi đi tới gần Tiêu Hoàng.

Đúng lúc này, một gã binh sĩ Cao Tương cũng nhìn về phía nơi này, lạnh như băng nói:

- Bốn người các người ở trong phòng giam kia!

Phương hướng mà binh sĩ Cao Tương này chỉ tới, chính là tầng dưới chót trong khoang thuyền giam giữ, có thể rõ ràng nhìn thấy, phòng giam tầng dưới chót có ít tù phạm hơn, nhưng trong một phòng giam cũng có tận mười mấy người.

Điều này cũng không có gì là đáng trách cả, bởi vì chất lượng của thuyền có vấn đề, tính cách nhiệt cực kém, khi đi xa thì nhiệt độ rất thấp, có khi còn dưới 0 độ, biến thành hầm băng, nếu tới gần hằng tinh một chút, thì nhiệt độ lại có thể tăng lên tới gần 50 độ, giống như ở trong một cái lò nung.

Có thể sống ở tầng dưới chót, đều là hạng người có sinh mệnh lực ngoan cường, nhưng kẻ khác thì gần như đều đã chết trong quãng đường đi tới đây.

Hiển nhiên bị phân đến phòng giam như vậy, vận khí của Tiêu Hoằng quả thực là không tốt, ngược lại Vương Quân phía sau lại không kiềm được toát ra bộ dáng tiểu kỹ xảo của mình đã thực hiện thành công, hẳn đi theo sát phía sau Tiêu Hoằng, dưới sự áp giải của binh sĩ Cao Tương, tiến vào trong phòng giam tầng dưới chót.

Sau khi Tiêu Hoằng mặt không đổi sắc, ngồi xuống phòng giam, đám người Vương Quân cũng đi tới gần. Điều này cũng không có gì là đáng trách, trong địa phương các đại liên hợp thể hỗn tạp với nhau như thế này, cùng chung một liên hợp thể thì gần như đều đoàn kết với nhau, trừ khi có mâu thuẫn tới mức sống chết lẫn nhau.

Đội Tiêu Hoằng ngồi vào chỗ của mình, hẳn liền hơi ngẩng đầu, thứ bắt mắt nhất trong toàn bộ phòng giam vẫn là hai cái hình đầu người trên cao kia.

Cách đó không xa, có hơn mười người tù phạm vừa lạnh lùng vừa uể oải, từ bộ dáng mà xem, thì đều đã từng bị tra tấn rồi, nhưng ánh mắt coi như vẫn còn thanh tỉnh.

- Lão đại, hai cái đầu người kia rốt cuộc là ai a, tại sao chỗ nào cũng không thể thiếu bọn họ vậy?

Vương Quân tới gần Tiêu Hoằng, thấp giọng hỏi.

- Lão nhân bên trái khoảng sáu mươi tuổi kia là Thần phụ tiền nhiệm Cao Tề Huân của Cao Tương Chân Nghĩa Quốc, hiện giờ đã chết rồi, người phía bên phải, nhìn như hơn bốn mươi tuổi, là đương nhiệm Thần phụ, tên là Cao Triết Cơ, cũng là con cả của Cao Tề Huân. Cái gọi là thần phụ ở Cao Tương Chân Nghĩa Quốc, nói trắng ra chính là kẻ thống trị cao nhất của một quốc gia.

Tiêu Hoằng thấp giọng nói, những tin tức này cũng đều là do Ni Lạc sửa sang lại cho Tiêu Hoằng.

Cho nên Tiêu Hoằng mới có thể ở trong này, nhìn thấy mà không sợ hãi.

- Oa, quyền thống trị lại là do cha truyền con nối ư? Vậy thì Cao Tương Chân Nghĩa Quốc chẳng phải là của Cao gia bọn họ ư? Con dân của bọn họ cũng chấp nhận hay sao?

Vương Quân hơi có chút kinh ngạc.

Tiêu Hoằng từ chối cho ý kiến, hơi gục đầu xuống, không lên tiếng trả lời, cứ như vậy mà lẳng lặng ngồi.

Đã không có Ma Văn thời gian, lại không có cửa sổ quan sát, trên chiếc áp tải này, khái niệm thời gian và không gian đã bắt đầu mờ nhạt trong đầu mỗi người, không thể biết thời gian của đế quốc, không biết đang ở nơi nào, dường như một cánh bèo trôi dạt trong chiếc áp tải hạm này vậy.

Ước chừng khoảng mười hai giờ trưa, Ma Văn khuếch đại âm thanh treo trên đỉnh của mỗi một phòng giam bắt đầu vang lên.

- Xích Nghĩa giáo phái là đội tiên phong của chúa cứu thế cho nhân loại, Cao Tương Chân Nghĩa Quốc là tín đồ trung thành của Áo Cách Tư Thần, dùng việc làm cho nhân loại tiến vào nhân gian thiên đường làm sứ mệnh, dùng Nghĩa kinh của Áo Cách Tư Thần tại Cao Tương Chân Nghĩa Quốc, dùng tư tưởng của Thần phụ Cao Triết Cơ làm cơ sở, dẫn theo toàn bộ nhân loại cùng nhau đi tới!

Cái loa truyền đến một thanh âm nữ nhân lúc thì thâm trầm, lúc thì cao vút.

- Thứ này nói nhằm gì vậy!

Vương Quân thấp giọng nói, giương mắt nhìn lên. Kết hợp với tiếng nhạc quái dị, đi kèm với thanh âm này, đại đa số mọi người trong phòng giam đều nhắm mắt lại, đầu hơi đung đưa, dường như thật sự bị thôi miên vậy.

- Hàng loạt thực tế đã nói cho chúng ta biết, Cao Tương Chân Nghĩa Quốc đại biểu cho quyền uy của Áo Cách Tư Thần, là bất khả chiến bại. Thần phụ Cao Triết Cơ anh minh thần võ, chắc chắn sẽ dẫn dắt chúng ta đi lên con đường tới nhân gian thiên đường. Ở nơi đó, sản vật của nhân loại sẽ phong phú chưa từng có, không cần kim tệ dơ bẩn, nhân loại cùng nhau làm việc, mỗi người bất cứ lúc nào cũng đều có thể đạt được thứ mà mình muốn.

Trong loa truyền thanh lại tiếp tục truyền đến thanh âm này.

- Thật sự là vô nghĩa, ai cũng đều có thể có được thứ mình muốn, vậy thì còn ai đi làm việc nữa? Còn có ai đi nghiên cứu, sản xuất nữa, mà đã không có sản xuất, thì lấy đâu ra sản vật phong phú? Nói hươu nói vượn.

Trong phòng giam bên cạnh, một gã tù nhân của Gia Đô liên hợp thể không kiềm được trào phúng nói.

- Hồn trưởng! Người dám khinh nhờn Áo Cách Tư Thần vĩ đại quang vinh, quả thực tội không thể tha thứ!

Binh sĩ Cao Tương đang nửa quỳ trên mặt đất, giờ hai bàn tay lên cao, sùng bái rất thành kính, nghe thấy trong phòng giam truyền đến thanh âm đại bất kính như thế, hai mắt đột nhiên phát ra vẻ phẫn nộ bệnh hoạn, sau đó hắn đột nhiên đứng dậy, trực tiếp lôi tên tù chiến tranh lăm miệng kia ra ngoài. Sau đó nơi này diễn ra một cuộc hành hung điên cuồng!

- Thần phụ Cao Triết Cơ vĩ đại, người luôn có lòng nhân ái cao thượng, lúc nào cũng đặt lợi ích của tín đồ lên đầu tiên...

Cùng với tiếng tra tấn tàn bạo của hai gã binh sĩ Cao Tương kia, tên tù phạm lăm miệng phát ra tiếng kêu thảm thiết, nhưng âm thanh nữ nhân cao vút kia vẫn phát ra. Thanh âm này làm cho người ta có một loại cảm giác không thể nào trốn tránh được.

Ước chừng trôi qua nửa tiếng, âm thanh tra tấn dừng lại, tên tù phạm lăm miệng kia đã không còn nhúc nhích nữa. Sau đó hắn bị kéo vào trong một căn phòng khác, không còn trở về nữa.

Tiêu Hoảng vẫn cúi đầu, trầm mặc.

- Lão đại, tiếng nhạc này, lại còn kèm theo mấy lời lải nhải kia nữa, ta sắp không chịu nổi nữa rồi.

Ước chừng trôi qua hai giờ, Vương Quân lại lần nữa thấp giọng, nói với Tiêu Hoảng:

- Ta chỉ cảm thấy trong đầu đang trở nên giống như một đồng keo dính vậy.

Tiêu Hoảng không nhìn Vương Quân, cũng không lên tiếng trả lời, hắn chỉ hơi nâng lên một bàn tay, động tác phi thường bí ẩn, đưa tới trước mặt Vương Quân, khi mở ra thì thấy trong lòng bàn tay Tiêu Hoảng có ba viên Văn đan thanh tâm.

Vương Quân trước kia tốt xấu gì thì cũng là sĩ quan cấp bậc Thượng tá, là nhân vật Ngự Sư cấp ba, đối với Văn đan thì tự nhiên cũng không xa lạ gì, ba viên này đại biểu cho cái gì thì cũng không cần giải thích nữa.

- Ngậm vào!

Tiêu Hoảng chỉ nhẹ nhàng nói ra hai chữ này, thanh âm rất nhẹ.

Tuy rằng thời gian ở chung rất ngắn, nhưng Vương Quân vẫn tràn ngập tín nhiệm với Tiêu Hoảng. Hắn lập tức dựa theo Tiêu Hoảng nói, ngậm vào một viên, cũng chia hai viên khác cho Ai Thác và một gã tù phạm cũng đến từ Gia Đô liên hợp thể.

Sau khi ngậm Văn đan thanh tâm vào miệng, Vương Quân vốn đang rất đau đầu, lập tức cảm thấy tỉnh táo, hiệu quả rất kỳ diệu.

- Thứ tốt a, lão đại, đây là do ngài chế tạo hay sao? Lợi hại!

Ngậm Văn đan thanh tâm vào trong miệng, Vương Quân vẫn còn không quên nịnh nọt một câu.

- Không muốn chết thì câm miệng đi!

Tiêu Hoàng vẫn cúi đầu, nhẹ nhàng nói.

Thanh âm như vậy, từ khi Cao Tương hạm đội bắt đầu xuất phát, gần như chưa từng ngừng lại. Khi tới sáu giờ tối, bữa cơm lại đơn sơ tới mức làm cho người ta phải lú lờ, mỗi người chỉ có một bắp ngô, hơn nữa còn rất nhỏ nữa.

Trên thực tế, ngay cả thức ăn của binh sĩ Cao Tương cũng kém tới mức cực điểm, thậm chí ngay cả cơm tẻ cũng không có, chỉ có khoai lang cực kỳ rẻ mạt, cộng thêm một chút dưa muối.

Cứ như vậy, thời gian trôi qua trong phòng giam vũ trụ, tiếng nhạc quái dị kèm theo hiệu quả thôi miên, cùng với thanh âm có tính dụ dỗ kia chưa từng ngừng qua bao giờ. Chỉ khi nào hạm đội dừng lại tại một liên hợp thể nào đó, thì tiếng động này mới tạm dừng để tiếp nhận tù phạm.

Dựa theo hiểu biết của Tiêu Hoàng, thì hạm đội này cũng không phải là đi thẳng đến Ma Duệ Tinh, mà là ở khu vực bên cạnh các liên hợp thể, tiếp nhận các tù chiến tranh không thể xử tử hình, nhưng lại phải diệt trừ.

Những tù chiến tranh này thì chỉ đơn giản có vài kết cục, thứ nhất là hoàn toàn bị tẩy não, bán cho quốc gia của mình, giống như một loại hàng hóa, thứ hai chính là bị đưa tới Cao Tương Tự Do Quốc làm binh sĩ thấp nhất, hay chính là vật hi sinh, hoặc là làm lao động, nếu còn có loại kết cục thứ ba, thì đó chính là tử vong.

Không biết trôi qua bao nhiêu ngày, có lẽ là mười ngày, có lẽ là chín thiên, tóm lại Tiêu Hoàng đã bắt đầu trở nên mơ hồ đối với khái niệm thời gian rồi, thứ duy nhất có thể nhìn thấy chính là chỗ phòng giam của Tiêu Hoàng, ước chừng có năm người đã không chịu được mà chết, nguyên nhân chỉ có hai thứ, dinh dưỡng không tốt, sức chống cự giảm mạnh, hơn nữa nhiệt độ trong phòng giam tăng dưới chót thay đổi quá lớn, không chịu được thì sẽ chết.

Về phần Tiêu Hoàng thì tất cả vẫn còn rất tốt, thông qua tư liệu mà Ni Lạc đưa cho Tiêu Hoàng, hắn đã sớm ý thức được sẽ có điều này, bởi vậy trước khi tới đây đã đặc biệt chế tạo ra rất nhiều Văn đan, trong đó còn có Văn đan bổ huyết và Văn đan dinh dưỡng, có thể trợ giúp bản thân bổ sung dinh dưỡng, đề cao năng lực chống cự của thân thể.

731. Chương 731: Vặn Vẹo!

732. Chương 732: Trại Tập Trung Tín Nghĩa

733. Chương 733: Làm Sao Thoát Khỏi?

734. Chương 734: Xung Đột

735. Chương 735: Oan Gia Ngõ Hẹp

736. Chương 736: Xử Phạt

737. Chương 737: Bắt Đầu Lộ Xác

738. Chương 738: Trở Thành Đại Ngự Sư

739. Chương 739: Đôi Chọi Gay Gắt

Đại khái chỉ qua mấy giờ nghỉ ngơi, Ma Văn thời gian đã cho thấy chỉ còn lại một ngày rưỡi thời gian, Tiêu Hoàng liền lấy từ trong khe nứt không gian ra chuỗi trang sức Hoàng Kỳ, đặt Hàn Võ trong lòng bàn tay,

sau đó chậm rãi nhắm lại hai mắt, bắt đầu để cho Ngự lực trong cơ thể từ từ rót vào trong Hàn Võ.

Sau một lát, Tiêu Hoàng liền lại một lần nữa rõ ràng cảm nhận được bên trong Hàn Võ có một biển năng lượng vô cùng mênh mông.

Đối với điều này, Tiêu Hoàng không dám tạm dừng quá nhiều, liền bắt đầu sử dụng Ngự lực cấp bậc Đại Ngự Sư, rót vào trong năng lượng hải dương này, bắt đầu dần dần làm cho năng lượng bị “đóng băng” hòa tan ra, để ỉnh sử dụng.

Khác với trước kia là, lần này đối với biển năng lượng mênh mông, thì Tiêu Hoàng cũng không phải hòa tan từng chút một như trước, mà trực tiếp hòa tan từng khối lớn.

Đồng thời một cỗ năng lượng khổng lồ dường như một cơn sóng thần cũng ập tới Tiêu Hoàng.

Thậm chí ngay lúc này, vẻ mặt bình thản của Tiêu Hoàng cũng không kiềm được giật giật.

Không thể nghi ngờ, hòa tan nhiều năng lượng như thế, Hàn Võ rốt cuộc có thể tăng lên bao nhiêu uy lực, đã không cần nói cũng biết.

Giờ khắc này, Tiêu Hoàng rõ ràng có thể cảm nhận được, mình đang đi trên phương hướng mà Cáp Thụy Sâm từng đi, ít nhất thì cũng giống hình ảnh mà khi trước Đại trưởng giả cho Tiêu Hoàng xem, khi mà Cáp Thụy Sâm vừa mới thành danh, thì vẫn chỉ là Đại Ngự Sư mà thôi.

Chỉ trôi qua không đến nửa phút thời gian ngắn ngủn, Hàn Võ đã bị Tiêu Hoàng thăng cấp xong. Đồng thời Ngự lực trong cơ thể hắn cũng tiêu hao không ít.

Lại một lần nữa đặt Hàn Võ vào trong chuỗi trang sức Hoàng Kỳ, Tiêu Hoàng liền ném cả Ngự linh thủy và Ma Văn vụ luyện vào trong khe nứt không gian, sau đó tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

Đồng thời hắn cũng mượn thời gian thanh tĩnh ngắn ngủi này, bắt đầu suy nghĩ về kỹ thuật Đế Văn tám hướng sắp phá vỡ được kia, cùng với Chiến Văn cấp bậc Đại Ngự Sư mà Tiêu Hoàng muốn thiết kế ỉnh dùng.

Trong lúc vô tình, Tiêu Hoàng đã hoàn toàn đi vào giấc ngủ, dựa vào Ngự lực cấp bậc Đại Ngự Sư, thì Tiêu Hoàng vẫn sẽ luôn duy trì được trạng thái tinh thần tuyệt đối tỉnh táo. Nhưng một khi Ngự lực bị vây trong trạng thái bình hòa, thì sẽ dẫn tới mệt mỏi. Nhất là trong mấy ngày nay, Tiêu Hoàng gần như không lúc nào là không ở trong trạng thái khẩn trương cao độ. Nhất là trong Áp tải hạm, thì lại vô cùng gian nan.

Mà ở trong này, Tiêu Hoàng cũng đã nhận ra, bất kể chết sống, chỉ cần thời gian chưa tới, thì bọn họ sẽ không mở căn phòng cấm bế này ra.

Cứ như vậy, một ngày rưỡi thời gian, Tiêu Hoàng gần như đều nghỉ ngơi, ngẫu nhiên sẽ ăn một ít Văn đan bổ huyết, đối với việc không có đồ ăn, thì Tiêu Hoàng cũng không quá lo lắng, bởi vì đối với người trở thành Đại Ngự Sư mà nói, mặc dù mười ngày không ăn cái gì, thì cũng sẽ không tạo thành ảnh hưởng xấu đối với thân thể, chỉ là sẽ có cảm giác đói khát, nếu vượt qua mười ngày, sức chiến đấu mới có thể dần dần giảm xuống.

Nhìn Ma Văn thời gian từ từ đến gần thời gian mở ra, Tiêu Hoàng trong mơ màng đã thức tỉnh, chậm rãi đứng dậy, thu Ma Văn thời gian và Ma Văn kính mắt nhìn ban đêm vào trong khe nứt không gian.

Đồng thời trước mắt cũng lại lần nữa lâm vào trong bóng tối vô tận, thò tay không thấy năm ngón, rất khó tưởng tượng nếu cái gì cũng không thấy, thì năm ngày thời gian sẽ khó vượt qua tới mức nào.

Tuy nhiên, vì cam đoan giấu giếm tốt mọi sơ hở, Tiêu Hoàng cuối cùng vẫn cố “bình” ra một bãi đại tiện trước khi hết thời gian cấm bế khoảng mười phút.

Đương nhiên, lần này Tiêu Hoàng cũng rõ ràng hiểu được, phòng cấm bế rốt cuộc đáng sợ tới mức nào, gần như chỉ trong nháy mắt, mùi thối đã tràn ngập bốn phía, làm cho Tiêu Hoàng có một loại cảm giác hít thở không thông.

May mà, ngay khi mùi thối này tràn ngập được vài phút, dưới chân Tiêu Hoàng đã chậm rãi xuất hiện một luồng ánh sáng, sau đó phòng cấm bế giống như một cái chuông lớn đã chậm rãi dâng lên, một chút ánh mặt trời bắn thẳng vào, không khỏi làm cho Tiêu Hoàng nheo mắt.

Cùng lúc đó, ngay khi phòng cấm bế của Tiêu Hoảng vừa mới được nâng lên, vây trước mặt Tiêu Hoảng là bốn gã binh sĩ Cao Tương, thần sắc tàn nhẫn đột nhiên biến đổi, trong nháy mắt, chỉ cảm thấy Tiêu Hoảng có chút không thích hợp, luôn có thể lơ mơ cảm nhận được một cỗ khí thế không nói nên lời đang tản ra từ trong phòng cấm bế.

Cùng với khí thế như ẩn như hiện này, đám binh sĩ Cao Tương liền nhú nhú mày, bởi vì bọn họ đã ngửi được một mùi rất nặng, hơn nữa còn khá mới mẻ.

- Thật sự là ghê tởm.

Một gã binh sĩ Cao Tương thốt lên, lập tức kéo Tiêu Hoảng Tiêu Hoảng từ bên trong ra, chỉ có điều ngay khi binh sĩ Cao Tương này vừa mới chạm vào thân thể Tiêu Hoảng, lại đột nhiên cảm nhận được chỗ khác lạ, chỉ là cấp bậc Ngự lực của hắn còn thấp, chỉ có trình độ Ngự Giả cấp một, căn bản không thể cảm nhận được cụ thể cái gì khác lạ, chỉ cảm thấy mình không phải đang kéo một người, mà là một cỗ năng lượng vô cùng khổng lồ, dường như muốn hoàn toàn bao phủ hắn.

Trong các phòng cấm bế khác, Ai Thác cũng bị kéo từ bên trong ra, nhìn qua, sắc mặt cực kỳ tiêu tụy, hai mắt tràn ngập mờ mịt và sợ hãi.

Khác với Tiêu Hoảng, năm ngày này đối với hắn mà nói, quả thực giống như địa ngục, không có ánh sáng, không có âm thanh, không có đồ ăn, nhìn không thấy mọi thứ xung quanh, dường như bị giam cầm trong một thế giới cô độc vậy, cảm thụ đáng sợ như thế, chỉ có tự mình trải nghiệm thì mới hiểu nổi.

Hơn nữa bởi vì thời gian dài không có đồ ăn, thân thể Ai Thác cũng trở nên vô cùng suy yếu.

Tuy nhiên, ngay khi Ai Thác cảm thấy mê mang, lại phát hiện bả vai truyền đến dị động. Quay đầu, Ai Thác liền nhìn thấy, Tiêu Hoảng nhẹ nhàng đưa tay đặt trên vai hắn, ánh mắt kiên nghị, đồng thời gật gật đầu với hắn.

Tuy rằng chỉ một động tác nhẹ nhàng này và một ánh mắt thôi, nhưng Ai Thác lập tức đã cảm nhận được một loại kiên định, dường như linh hồn phiêu đảng của mình lại lần nữa trở về vị trí cũ.

Chưa nói gì nhiều, Ai Thác liền gật gật đầu với Tiêu Hoảng.

- Nhớ kỹ, không được quên tự do.

Tiêu Hoảng chỉ để lại những lời này cho Ai Thác, sau đó bị vài tên binh sĩ Cao Tương áp giải, đi về sở giam giữ số 4, Ai Thác có chút mềm chân, nhưng vẫn theo sát phía sau.

Cùng lúc đó, ở trong Sở giam giữ số 4, Thiết Hách, Nạp Ni cùng với hơn mười Á Tế Á binh sĩ đã lại lần nữa dồn Vương Quân vào góc tường, quyền cước tới tấp.

Có thể nói, từ khi biết Vương Quân là bằng hữu của Tiêu Hoảng, là hỗn đản của Gia Đô liên hợp thể, trên cơ bản mỗi ngày vừa đến thời gian thông khí, Thiết Hách liền trút sự khinh nhục của người Á Tế Á lên đầu Vương Quân.

- Là bằng hữu của Tiêu Hoảng thì chính là người xui xẻo, đám hèn nhát Gia Đô liên hợp thể các người!

Thiết Hách vung một cước đập tới Vương Quân đang cuộn mình trong góc, sau đó tàn nhẫn nói.

- Ta cảnh cáo các người, không nên khinh người quá đáng, cẩn thận Tiêu Hoảng trở lại, sẽ làm thịt đám nhóc con các người, quên quân đoàn cấp A của Thụy Lạp Tinh Quân Quốc lúc trước sao? Đã quên Duy Lâm Công Quốc bị Tiêu Hoảng đánh cho không khác gì lũ chó hay sao?

Vương Quân cuộn mình trong góc, hai tay ôm đầu, trong lòng lại tức giận, hét lên.

Dù sao hắn cũng đã nhìn ra, không nói lời nào thì cũng bị đánh, nói chuyện cũng bị đánh, vậy thì dứt khoát mắng chửi cho sướng miệng đã.

- Hừ! Không thể tưởng được người còn dám nói tới Tiêu Hoảng trước mặt ta? Người có ý gì vậy? Chỉ là tù nhân mà thôi, hiện tại ta sẽ ở chỗ này chờ hắn, để cho hắn nhìn một cái thực lực chân chính của Tướng quân Á Tế Á, chỉ cần hắn dám xuất hiện, có tin ta sẽ giết chết hắn ngay tại chỗ hay không!

Thiết Hách lạnh lùng nói.

Mà đối với tất cả việc này, các tù nhân trung lập đều có thể thấy rõ, hiện tại người Á Tế Á đang giảm bớt nhân số trong Sở giam giữ số 4, nhưng trước mắt lại có thêm một tên Thiết Hách, thực lực tuyệt đối chỉ có tăng mà không giảm.

Mà trọng yếu hơn là, tất cả những gì mà Thiết Hách làm, thì binh sĩ Cao Tương đều nhìn như không thấy, đây là một loại đồng ý ngầm, một loại đặc quyền.

Tính thời gian, thì Tiêu Hoảng cũng nên trở lại rồi, không thể nghi ngờ, trong mắt những tù nhân trung lập này, Tiêu Hoảng sẽ gặp phiền toái lớn, đối mặt với Thiết Hách cùng với Nạp Ni có thực lực siêu cao, tám phần là sẽ dữ nhiều lành ít.

Nhất là sự tàn nhẫn của Thiết Hách, ở trong các tù nhân già đời thì cũng có tên tuổi, tất cả tù nhân trung lập đều gần như đã có thể đoán được kết quả, Tiêu Hoảng cũng sẽ bị đánh cho tàn phế.

Bởi vì bọn họ từng tận mắt nhìn thấy, Thiết Hách dùng một quyền đã đánh nát đầu của một tên Ngự Sư cấp một, nắm tay kia giống như sắt thép vậy.

Thiết Hách vẫn đang đâm đá Vương Quân, căn bản không có ý dừng tay, Nạp Ni một bên cũng lớn tiếng răn dạy:

- Dừng tưởng rằng tên Tiêu Hoảng kia đánh thắng chúng ta, thì sẽ là thiên hạ vô địch, có tin hay không, chỉ cần Thiết Hách ở đây, thì Tiêu Hoảng kia cũng chỉ là một đồng rác rưởi mà thôi, người của Gia Đô liên hợp thể đều là lũ hèn nhát, chiến đấu giết so với người Á Tế Á chúng ta, quả thực chính là cách biệt một trời một vực.

Cùng lúc đó, Tiêu Hoảng đã dưới sự áp giải của vài tên binh sĩ Cao Tương, quay về Sở giam giữ số 4, cách rất xa, Tiêu Hoảng đã có thể nghe được, trên sân thể dục đang vang lên một loạt tiếng mắng chửi mình. Đối với điều này, Tiêu Hoảng cũng không bất ngờ, người Á Tế Á nhân chắc chắn sẽ ngóc đầu trở lại, đây cũng là bản tính trước sau như một của liên hợp thể bọn chúng.

- Người, đi vào.

Một gã binh sĩ Cao Tương với nói một câu Tiêu Hoảng, liền trực tiếp đẩy Tiêu Hoảng và Ai Thác vào trong sân thể dục.

Đồng thời, lúc này Tiêu Hoảng cũng có thể rõ ràng nhìn thấy, bên trong góc, đám người Á Tế Á lấy Thiết Hách cầm đầu đang quần ẩu Vương Quân. Bộ dáng vốn bình thản của Tiêu Hoảng không kiềm được trở nên lạnh như băng.

Hắn cùng Vương Quân tiếp xúc không lâu, nhưng tại địa phương xa lạ này, cái gọi là bằng hữu, cũng là vô cùng quý báu.

Các tù nhân trung lập khác tự nhiên cũng thấy được Tiêu Hoảng xuất hiện, bộ dáng vốn khá bình thản không kiềm được khể biến, lần này thì hay rồi, chủ nợ xuất hiện, Tiêu Hoảng tám phần sẽ có phiền toái lớn.

Hướng chi, đối mặt với Thiết Hách ra tay, binh sĩ Cao Tương căn bản là mặc kệ, kể từ đó, đừng nói là đánh Tiêu Hoảng cho tàn phế, cho dù đánh chết thì cũng đều có khả năng, hơn nữa đừng nhìn Thiết Hách và Tiêu Hoảng có cấp bậc Ngự lực ngang nhau, nhưng lại có thêm một tên Nạp Ni, cùng với hơn mười người Á Tế Á, ai mạnh ai yếu, không cần nói cũng biết.

Nhất là nhìn thấy Ai Thác, sắc mặt trắng bệch, hai chân xiêu vẹo, cảm giác đầu tiên của đám tù nhân trung lập là, lần này Tiêu Hoảng hoàn toàn bị phế đi rồi.

Thiết Hách đang không ngừng đánh chửi ở trong góc, khóe mắt cũng chú ý tới Tiêu Hoảng xuất hiện tại cửa, khóe miệng không kiềm được hơi cong lên.

- Tiêu Hoảng, thật là oan gia ngõ hẹp a.

Thiết Hách nhẹ nhàng cười, xoay người, vẻ mặt khinh miệt nói với Tiêu Hoảng.

740. Chương 740: Hành Hạ Đến Chết

Tiêu Hoằng không đáp lại, ánh mắt trực tiếp bỏ qua Thiết Hách, mà nhìn về phía Vương Quân người đầy máu, khẽ nheo mắt.

- Vài ngày trước, nghe nói người đánh toàn bộ người Á Tế Á một lần, thật to gan a, cũng dám thừa dịp ta không ở, khi dễ đồng bào của ta, có tin hay không, ta sẽ làm cho nơi này biến thành phần mộ của người.

Thiết Hách nhìn Tiêu Hoằng rồi nói, đồng thời từ từ xoay người, đối mặt với Tiêu Hoằng.

Đồng thời hắn khẽ bẻ đốt ngón tay, phát ra tiếng xương cốt lách cách, phía sau hắn còn có đám người Á Tế Á, có Thiết Hách làm chỗ dựa, lo lắng của bọn chúng đã biến mất đi đâu không rõ.

Nhìn thấy tình hình như thế, toàn bộ sân thể dục đã trở nên lặng ngắt như tờ, ánh mắt không ngừng lướt qua Tiêu Hoằng và Thiết Hách.

Bọn họ mơ hồ có một loại dự cảm, Tiêu Hoằng đã chạy trời không khỏi nắng. Nên biết rằng, đối thủ chính là Thiết Hách a. Đừng nói ở Sở giam giữ số 4, cho dù ở toàn bộ khu nhà giam chữ Bính, thì Thiết Hách đều là tồn tại đỉnh cao, bách chiến bách thắng, thủ đoạn tàn nhẫn.

Xem dáng người gần hai thước kia, cùng với Ngự lực trình độ Ngự Sư đỉnh phong, nên biết rằng, dưới tình huống không có Chiến Văn, Ngự lực ngang nhau, thì thân thể sẽ chiếm địa vị chủ đạo.

- Phía trước nghe nói người còn nói, ở Phục Thẩn Đế Quốc có thể đánh người Á Tế Á, ở trong này thì vẫn có thể? Khẩu khí thật lớn a, có muốn hai ta so tài một chút hay không?

Thiết Hách khiêu khích nói, sau đó đi về phía Tiêu Hoằng hai bước.

Các tên Á Tế Á khác thì khuôn mặt đã hiện lên vẻ tàn nhẫn, kèm theo đắc ý, còn cả sự khinh miệt đối với Tiêu Hoằng, đúng vậy, trước kia bọn họ không đánh lại Tiêu Hoằng và Ai Thác.

Nhưng hiện tại có Thiết Hách, Ai Thác dường như cũng không cách nào khôi phục sức chiến đấu trong thời gian ngắn, chỉ lưu lại một mình Tiêu Hoằng vừa mới kết thúc năm ngày cảm đoán, đủ loại hoàn cảnh đều tuyệt đối bất lợi cho Tiêu Hoằng.

- Người Á Tế Á, còn có người của các liên hợp thể khác, ta coi như đã nhìn thấu, đều là lũ ngu như heo, đối mặt với áp bách của Cao Tương Chân Nghĩa Quốc, các người không có chút phản kháng và hận ý nào, kết quả lại nội chiến ở trong này, thật sự là buồn cười.

Đối mặt với Thiết Hách, Tiêu Hoằng không chút kích động nào, nói rõ từng câu một.

- Thú lắm, ở trong này, còn không tới phiên người tới giáo huấn lão tử, muốn dời lực chú ý ư? Nói cho người biết, Cao Tương Chân Nghĩa Quốc vĩ đại đang phải chịu đủ loại áp bách, đang ngoan cường bất khuất phản kháng, ta muốn chiến đấu cho nó, nhưng trước đó, ta muốn thanh toán hết nợ cũ và thù mới vài ngày trước của Á Tế Á liên hợp thể, có tin hay không, hiện tại ta chỉ cần hai hiệp, là đã có thể đánh người thành thịt nát!

Thiết Hách đọc ác nói.

Các khác tù nhân nhìn thấy bộ dáng như thế của Thiết Hách, trong lòng không kiềm được phát lạnh, lần này bọn họ rất rõ ràng, Tiêu Hoằng tám phần hẳn phải chết chắc, trên thực tế, cho tới bây giờ, các cao thủ trực tiếp hoặc gián tiếp chết dưới tay Thiết Hách đã là vô số kể.

Nếu không thì hẳn cũng sẽ không được Sở thực nghiệm linh hồn lựa chọn.

Mà sở dĩ Trại tập trung Tín Nghĩa để mặc cho đánh nhau, đây cũng là một trong các mục đích, tuyển ra kẻ ưu tú nhất.

- Lần này, tên tóc bạc trắng kia coi như chạy trời không khỏi nắng rồi.

- Rõ ràng là vậy! Ở trong này đấu với ai, thì cũng không có thể đấu với đám người Á Tế Á, đó chẳng phải là muốn chết hay sao?

Các tù nhân trung lập không kiềm được bắt đầu nghị luận.

- Đánh ta đánh thành thịt nát ư? Có bản lĩnh, người lại đây thử xem a.

Tiêu Hoàng nghe Thiết Hách nói như vậy, nhẹ nhàng nói.

Trái lại Ai Thác, đối mặt với Thiết Hách và đám người Á Tế Á, liền cố sức vết nốt một tia khí lực cuối cùng trên người, muốn kề vai chiến đấu cùng Tiêu Hoàng, kết quả lại bị Tiêu Hoàng chậm rãi vươn tay, chỉ sang một bên, cũng ý bảo đi xem Vương Quân như thế nào?

- Tiêu Hoàng, người muốn một mình đấu ư?

Nhìn thấy Tiêu Hoàng hành động như thế vậy, Thiết Hách liền hỏi, đồng thời từ từ bước về phía Tiêu Hoàng.

- Không sai, hôm nay một mình ta sẽ đánh với đám người các người!

Tiêu Hoàng thần sắc bình thản, gần từng chữ một.

- A, không thể tưởng được khoắc lác cũng có thể tới mức này, chỉ bằng người một người, cũng muốn đánh với một đám chúng ta ư? Quả thực chính là nói đùa, có phải ngại mình sống rất thoải mái hay không vậy?

Trên mặt Nạp Ni lộ ra vẻ khinh thường.

Mấy tên Á Tế Á khác cũng toát ra tiếng cười khinh thường.

Đồng thời bọn chúng cũng dần dần bao vây Tiêu Hoàng, bốn phương tám hướng, tất cả đều là người.

- Nói cho Tiêu Hoàng người biết, hôm nay người không trốn thoát được đâu, ta rất muốn nhìn một cái, ở trong này, người dựa vào cái gì mà dám nói rằng còn có thể đánh người Á Tế Á!

Thiết Hách bỗng nhiên cao giọng nói, không chút để ý tới binh sĩ Cao Tương trên nóc nhà. Hắn vung lên nắm tay giống như cục sắt, trực tiếp đánh về phía khuôn mặt của Tiêu Hoàng.

Dáng người cao lớn, không nhìn ra chút công kênh nào, những nơi đi qua, thậm chí còn bí mật mang theo làn gió do sóng Ngự lực phát ra, khí thế cuộn cuộn.

Thấy vậy, trong lòng những người khác không kiềm được trở nên căng thẳng, Ai Thác đang kiểm tra thương thế cho Vương Quân, trong lòng cũng run lên. Không hề nghi ngờ, trong mắt Ai Thác thì thực lực của tên Thiết Hách kia chỉ sợ là ở trên Tiêu Hoàng.

Trái lại Tiêu Hoàng, đối mặt với Thiết Hách đang lao tới, dưới chân không chút nhúc nhích, chỉ nhăm đúng thời cơ, nâng lên tay phải, đâm thẳng tới yết hầu của Thiết Hách.

- Không thể tưởng được động tác của người còn rất nhanh, nhưng người cho rằng thứ này hữu dụng hay sao? Có lẽ người còn không biết lực lượng của ta đi!

Thiết Hách đối mặt với một quyền rất nhanh của Tiêu Hoàng, trong ánh mắt cũng không có chút vẻ lùi bước nào. Đón lấy nắm tay Tiêu Hoàng, đồng thời vung lên nắm tay, đánh tới, ý đồ dùng quyền đối quyền:

- Hôm nay ta sẽ để cho người kiến thức một chút, của ta...

Ầm...

Không đợi Thiết Hách nói hết câu, nắm tay Tiêu Hoàng và Thiết Hách đã va chạm cùng một chỗ. Nhưng đúng lúc này, vẻ mặt đầy khinh thường của Thiết Hách không kiềm được thoáng đổi, toát ra một chút kinh dị, trong nháy mắt, Thiết Hách chỉ cảm thấy nắm tay của mình bị một luồng Ngự lực cường đại đến mức không thể kháng cự xông vào. Càng làm cho Thiết Hách cảm thấy đáng sợ chính là, đối mặt với loại Ngự lực thâm thấu này, Ngự lực của hắn có vẻ như không chịu nổi một kích, hoàn toàn là hai cái cấp bậc khác nhau.

- Người...

Thiết Hách không kiềm được thốt lên.

Trái lại Tiêu Hoàng, mặt không đổi sắc, không đáp lại, chỉ nheo mắt, sau đó điều khiển Ngự lực vừa xâm nhập vào trong cơ thể Thiết Hách, đột nhiên bành trướng, nổ tung!

Răng rắc!

Chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủn, tiếng xương cốt vỡ vụn vang lên. Cánh tay phải của Thiết Hách giống như một cây cầu bị sụp xuống, trực tiếp vỡ vụn, làn da vỡ tan, tiên huyết phun ra, giống như một con dê vỡ.

- Cái gì...

Nhìn thấy hình ảnh như thế, các tù nhân vốn nhận định Tiêu Hoàng hẳn phải chết, liền thốt lên, một số kẻ thì hai mắt đã trợn lên, hoàn toàn sững sờ ngây người.

Không đợi những tù nhân này có quá nhiều phản ứng, Tiêu Hoàng đã nhanh nhẹn xoay người, một cước trực tiếp đá vào bụng Thiết Hách.

Cùng với một tiếng vang nặng nề, một màn làm ọi người cảm thấy khiếp sợ đã xuất hiện.

Thiết Hách còn đang có bộ dáng giương nanh múa vuốt, lập tức giống như một quả đạn pháo, dưới một cước của Tiêu Hoàng, trực tiếp bay ngược ra ngoài, hơn nữa loại tốc độ này còn nhanh quá mức tưởng tượng.

Căn bản không giống như bị đá ra, mà là một viên đạn bị bắn ra vậy.

Ầm ầm!

Ngay sau đó, thân thể Thiết Hách dính một đòn cực nặng của Tiêu Hoàng, trực tiếp đâm đổ một vách đá rất dày, cả người lẫn tường đá rơi xuống đất.

Tĩnh mịch!

Nhìn thấy cảnh tượng như thế, tất cả tù nhân trên sân thể dục lập tức trở nên tĩnh mịch, đã không có tiếng nghị luận như vừa rồi nữa, đã không có khinh miệt cùng với lo lắng cho Tiêu Hoàng, mà có chỉ có một vẻ mặt, đó chính là rung động, khoe miệng mọi người gần như đồng thời mở ra, ánh mắt đầy vẻ khó tin nhìn về phía Tiêu Hoàng.

Khi trước bọn họ từng nghĩ đến đủ loại tình huống, Tiêu Hoàng và Thiết Hách triển đấu một phen, hoặc là trực tiếp bị Thiết Hách quần ẩu, duy nhất không nghĩ tới chính là vừa ra tay, Thiết Hách đã không kịp trả đòn, trực tiếp bị đánh văng ra ngoài.

Hơn nữa là cả người lẫn tường đổ xuống, chênh lệch Ngự lực như vậy, trên cơ bản đã không phải về cấp bậc nữa, mà là về cảnh giới.

Nhưng điều này làm sao có thể được?

Khi trước bọn họ rõ ràng thấy được, Tiêu Hoàng chỉ là Ngự Sư đỉnh phong, nhưng trước mắt Tiêu Hoàng lại biểu hiện ra thực lực cấp Đại Ngự Sư không thể chối cãi.

Ngay cả Ai Thác một bên cũng không nhịn được run lên, giờ khắc này, cảm giác trực quan nhất mà Tiêu Hoàng làm cho Áo Thác chính là, sau năm ngày cảm đoán, thực lực chẳng những không yếu bớt, ngược lại càng thêm biến thái, đây rõ ràng là thực lực Đại Ngự Sư, siêu thoát thực lực của phạm nhân.

Binh sĩ Cao Tương đứng ở nóc nhà, mười người thì cũng có tám kẻ phải sững sờ ngây người, có thể thoải mái đánh bại Thiết Hách như thế, vậy thì phải có thực lực cấp bậc Đại Ngự Sư, nhưng trở thành Đại Ngự Sư, ở Trại tập trung Tín Nghĩa thì tuyệt đối là hàng hóa bán ra quý giá, làm sao có thể để ở trong này, đó là phải bị đưa vào khu nhà giam chữ Giáp mới đúng.

Đám người Á Tế Á vốn còn dựa vào Thiết Hách, nhìn thấy hình ảnh như vậy, trong lúc nhất thời cảm thấy có chút phát mộng, đại não đã lâm vào đình trệ, bọn họ nằm mơ cũng không nghĩ tới, cục diện lại như thế này.

Đồng thời, Tiêu Hoàng đã không để cho bất kỳ kẻ nào có cơ hội phản ứng, bước ra một bước, giống như một tia chớp, hóa thành vô số tàn ảnh ở trước mắt mọi người, ngay sau đó, Tiêu Hoàng đã xuất hiện tại vách tường đổ, một cánh tay đã nắm lấy y phục của Thiết Hách.

Lúc này Thiết Hách dường như ý thức được cái gì, nhìn thấy ánh mắt vừa bình tĩnh và dữ tợn kia của Tiêu Hoàng, hẳn không kiềm được da đầu run lên, trong lòng lại liên tục rung động, những khinh miệt, khinh

thường phía trước đã hoàn toàn không còn sót lại chút gì, lại biến thành khiếp sợ và e ngại. Một cước khi nẩy của Tiêu Hoàng đã làm cho Thiết Hách cảm nhận được, hắn và Tiêu Hoàng căn bản là không ở cùng một cấp bậc.

Tuy nhiên, khiến cho Thiết Hách cảm thấy kinh ngạc chính là, nếu là một Đại Ngự Sư, tại sao lại có thể xuất hiện ở trong này?

- Lúc trước ta đã nói rồi, ở Phục Thần Đế Quốc ta có thể đánh các người, tới đây, cũng có thể làm được. Đây là số mệnh ti tiện của người Á Tế Á, không trốn thoát được đâu, mà hiện tại, người có thể đi chết!

Tiêu Hoàng bình thản nhìn Thiết Hách, ánh mắt tàn nhẫn, sau đó nâng lên nắm tay, đánh ra một quyền về mặt Thiết Hách.

Nắm đấm của Đại Ngự Sư đã không còn giống như Ngự Sư nữa, gần như chỉ bằng một quyền này, Thiết Hách đã rõ ràng có thể cảm nhận được, một cỗ lực lượng không thể kháng cự đang đột nhiên đánh úp lại, ngay sau đó Thiết Hách liền cảm thấy trước mắt trở nên tối sầm.

Một quyền đánh xuống, cái đầu của Thiết Hách đã biến dạng, cái mũi trực tiếp gãy sang một bên, cái đầu hình cầu đã gần như bị đập bẹp thành cái đĩa.

741. Chương 741: Trắng Trợn Giết Chóc(1)

Ầm!

Không đợi mọi người cảm thấy sợ hãi, Tiêu Hoàng đã không chút lưu tình nào, trực tiếp đánh một quyền từ trên cao xuống đầu Thiết Hách.

Một quyền này trực tiếp làm cho Thiết Hách thất khiếu văng máu, thân thể bắt đầu co giật, trên mặt đã rõ ràng lõm xuống.

Cảnh tượng như vậy, rõ ràng làm muốn đánh chết Thiết Hách a.

Các trung lập từ phạm hơi phục hồi tinh thần một chút, nhìn thấy cảnh tượng như vậy, đều vô cùng sợ hãi, đồng loạt tới sát mép quảng trường, những người này đều là người có tội ác tày trời, lá gan cũng là tương đối lớn, nhưng cảnh tượng như vậy, đánh cho Thiết Hách ngày xưa không thể chiến thắng thành bẹp dí, thì cho dù trong lòng bọn họ có năng lực chịu đựng mạnh đến mấy đi nữa, thì đều cảm thấy tim đập nhanh và e ngại.

Nhất là đám người Á Tế Á, nhìn thấy cảnh tượng như vậy, toàn thân như nhũn ra, Thiết Hách là trụ cột của bọn chúng tại Khu giam giữ số 4, nhưng không thể tưởng được, vậy mà lại bị Tiêu Hoàng dùng phương thức này miếu sát.

Hơn nữa thủ đoạn của Tiêu Hoàng thì bọn họ cũng thấy được, quả thực ra rất cay độc, đối với địch nhân thì không chút lưu tình nào.

Ầm...

Khi mọi người đang đồng loạt lùi bước, Tiêu Hoàng đã lại đánh một quyền vào đầu Thiết Hách. Một quyền này trực tiếp đánh nát đầu hắn, trong nháy mắt, óc và máu tươi văng khắp nơi, mà thân thể đang không ngừng co giật của Thiết Hách cũng hoàn toàn mềm lại, chết tới mức không thể chết lại nữa!

Cảnh tượng này không khỏi làm ọi người trên sân thể dục đồng loạt lùi về phía sau một bước nữa, giờ khắc này, ánh mắt nhìn Tiêu Hoàng đã không còn giống như nhìn một nhân loại nữa, mà là đang nhìn một con dã thú ăn thịt người.

Thử nghĩ một chút, cùng một con dã thú vô cùng hung mãnh sống với nhau, đây là một chuyện đáng sợ cỡ nào với những người này a.

Nhất là đám người Á Tế Á, trong lòng lại trở nên lạnh lẽo, mới đầu còn tính toán dựa vào Thiết Hách để đẩy Tiêu Hoàng vào chỗ chết. Nhưng trước mắt, Thiết Hách đã trực tiếp bị Tiêu Hoàng cường hãn miểu sát, tiếp theo Tiêu Hoàng sẽ làm gì bọn họ đây?

Đại khái chỉ trôi qua vài giây thời gian, tất cả dường như đã có đáp án, chỉ thấy Tiêu Hoàng hơi đứng lên, nắm tay dính đầy máu, chậm rãi từ trong phế tích đi ra, ánh mắt lạnh như băng, từng bước một đi về phía Nạp Ni.

- Tiêu... Tiêu... Ta...!

Trong lúc nhất thời, Nạp Ni lắp bắp, muốn cầu xin tha thứ, nhưng căn bản lại không biết nói thế nào. Vừa rồi đã mạnh miệng cuồng ngôn, hiện giờ biết nói gì đây!

Trái lại Tiêu Hoàng, căn bản là không để cho Nạp Ni có cơ hội nhiều lời, đột nhiên tăng tốc, gần như bằng tốc độ mà mắt thường khó phân biệt nổi, lao về phía Nạp Ni.

Chỉ trong tích tắc, Tiêu Hoàng đã trực tiếp bắt được cổ của Nạp Ni.

- Tiêu Hoàng, ta...

- Chết!

Không đợi Nạp Ni nói hết câu, Tiêu Hoàng tay kia đã nắm lấy vai Nạp Ni, hai tay xé một cái, trực tiếp xé rời đầu của Nạp Ni, đầu và thân thể mỗi thứ một nơi.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, đám tù nhân đều sợ run. Trời a! Quá tàn nhẫn. Trong lúc nhất thời, tất cả tù nhân đều nép mình sát vào vách tường, không dám loạn động chút nào, ánh mắt tràn ngập hoảng sợ.

Cho dù là một số kẻ tội ác tày trời, thì cũng không làm tới mức này a.

Cho dù Ai Thác và Vương Quân vừa bị đánh thành đầu heo kia, cũng đều có chút ngẩn người, hẳn còn nhớ rõ lúc trước khi hắn nói với Tiêu Hoàng rằng, hắn đã làm thịt lão bà của mình, Tiêu Hoàng chỉ cười nhạt, nhưng hiện giờ Tiêu Hoàng còn tàn độc chỉ hơn chứ không kém hắn.

Đây đâu phải là người a! Rõ ràng chính là cầm thú!

Tiêu Hoàng căn bản không để ý người khác thấy thế nào, ánh mắt lại một lần nữa nhìn về phái đám người Á Tế Á đang vô cùng hoảng sợ kia, trực tiếp vỗ tới giết chóc.

Không đợi một tên Á Tế Á này có phản ứng gì, hai tay Tiêu Hoàng đã cắm thật sâu vào trong ngực hắn, sau đó dùng một chút lực, trực tiếp xé tên Á Tế Á này thành hai nửa.

Kỳ thật nguyên nhân tạo ra hiệu quả này thì chỉ có một, đó chính là trở thành Đại Ngự Sư, Tiêu Hoàng quá thừa tình lực, gấp gáp cần phát tiết một lần cho thống khoái, hơn nữa Thiết Hách khiêu khích, cùng với cừu hận ngày xưa với người Á Tế Á, đã hoàn toàn khơi dậy sự điên cuồng trong lòng Tiêu Hoàng.

Các binh sĩ Cao Tương phía trên, nhìn thấy hình ảnh này, sắc mặt đã trở nên tái nhợt, Tiêu Hoàng hành động như thế đã khiến cho trong lòng bọn họ cảm nhận được nghiêm trọng và khủng bố.

Trực tiếp giết chết Thiết Hách, điều này chính là một tổn thất không nhỏ đối với Trại tập trung Tín Nghĩa, càng làm cho kế hoạch của bọn họ hoàn toàn phá sản.

Hơn nữa Tiêu Hoàng còn đang giết chóc không kiêng nể gì, rõ ràng là có thể tạo thành tổn thất lớn hơn nữa.

- Tên tóc bạc trắng chết tiệt, ngươi dừng tay cho ta!

Mười tên binh sĩ Cao Tương trên căn phòng hét lớn về phía Tiêu Hoàng, đồng thời đều nâng Ma Văn súng trường trong tay lên.

Đồng thời, ước chừng mấy chục tên binh sĩ Cao Tương cũng có phản ứng, cùng lúc nhảy vào trong sân thể dục, vây quanh Tiêu Hoàng.

Trái lại Tiêu Hoàng, ánh mắt lạnh như băng nhìn bốn phía một cái, hai tay đột nhiên vung lên, chỉ bằng Ngự lực cường hãn mà đã làm cho xung quanh thân thể hình thành một cỗ Ngự lực sóng xung kích, điều khiển đám đất đá, cát sỏi xung quanh lơ lửng lên.

Điều này làm cho những binh sĩ Cao Tương này không kiềm được lui về phía sau hai bước.

Không cần Chiến Văn, chỉ bằng Ngự lực thì cũng có thể tạo thành hiệu quả như thế, sau khi trở thành Đại Ngự Sư lúc sau, thực lực rốt cuộc cường đại tới mức nào a! Đây cũng là ước mơ của vô số người, hiện giờ Tiêu Hoàng đã đạt được.

- Người tên là Tiêu Hoàng, đúng không? Ta khuyên người vẫn nên thành thật một chút, nếu không ta sẽ xử tử người ngay tại đây.

Bỗng nhiên, ở phía sau Tiêu Hoàng truyền đến một thanh âm, người nói chính là chủ quản Khoa Mã của Khu giam giữ số 4, trình độ Ngự Sư cấp bốn, đồng thời đã khởi động toàn bộ Chiến Văn của bản thân.

Trên đầu ngón tay của hắn, một thanh quang nhận đã chỉ thẳng vào gáy Tiêu Hoàng.

- Đại Ngự Sư đều rất khó gặp a, tại sao lúc trước lại không bị phát hiện vậy? Tuy nhiên, ta khuyên người vẫn không nên phản kháng, mặc dù người có thể đánh thắng được tất cả binh sĩ nơi này, nhưng đi ra ngoài Khu giam giữ số 4, sẽ có Đại Ngự Sư chờ người, thậm chí còn có cả Ngự Hồn, không cần tự mình chuốc lấy khổ, buông tha cho chống cự là lựa chọn duy nhất của người, hướng chỉ cho dù người là Đại Ngự Sư, nhưng thuốc nổ trong chiếc vòng trên cổ người, cũng vẫn có thể thoải mái giết chết người!

Khoa Mã vẻ mặt lạnh như băng, gần từng chữ với Tiêu Hoàng.

Trái lại Tiêu Hoàng chỉ hơi quay đầu lại, lạnh lùng nhìn Khoa Mã một cái. Tuy rằng không cam lòng, nhưng vẫn hơi nâng cánh tay lên, đặt ở phía sau đầu.

Tiêu Hoàng tuy rằng điên cuồng, nhưng trong điên cuồng thì vẫn có một tia bình tĩnh.

Ngay khi cánh tay Tiêu Hoàng vừa mới được nâng lên, bầy, tám gã binh sĩ Cao Tương đã nhanh chóng bước lên, chế trụ Tiêu Hoàng, sau đó trực tiếp kéo hắn vào trong phòng giam.

Lần này, bọn chúng cũng không nhốt Tiêu Hoàng vào trong nhà tù bình thường, mà là một nhà tù đặc chế hoàn toàn do thép hợp kim tạo ra, chỉ riêng vách tường cũng đã dày hơn nửa thước rồi.

Đây cũng là chỗ giam giữ Đại Ngự Sư. Bởi vì tường đá bình thường thì chỉ cần Đại Ngự Sư nguyện ý, hoàn toàn có thể bằng nắm tay đánh vỡ được.

Về phần Tiêu Hoàng, hắn cũng không bị đánh đập quá phận, bởi vì Đại Ngự Sư ở Trại tập trung Tín Nghĩa thì là phi thường đáng giá, cải tạo trở thành nhân ngẫu, thì có thể bán được 5000 đến 1 vạn kim. Nếu mà đánh bị thương, thì khó tránh khỏi ảnh hưởng tới phẩm chất.

Trái lại Khoa Mã ở trong sân thể dục, hơi nhìn đám tù phạm vẻ mặt hoảng sợ, giống như chim sợ cành cong một cái, lập tức nhìn về phía thi thể Thiết Hách, bị giết rất thảm.

Hàng hóa chuẩn bị bán ra, cứ như vậy mà tổn thất, khó tránh khỏi làm cho Khoa Mã cảm thấy vô cùng nghiêm trọng. Hiển nhiên hắn đã không có kết quả công tác tốt để báo cáo rồi, tuy nhiên, đáng được ăn mừng chính là, bọn họ đã phát hiện ra Tiêu Hoàng, giá của một tên Đại Ngự Sư thì hoàn toàn ngang với 10 tên Ngự Sư đỉnh phong.

Phân phó vài tên binh sĩ Cao Tương, dọn dẹp tất cả một chút, Khoa Mã liền bắt đắc dĩ xoay người, rời khỏi Sở giam giữ số 4, đi thẳng đến văn phòng chủ quản Trương Chí Bình của khu nhà giam chữ Bính.

Nghe Khoa Mã báo cáo, về mặt vốn bình thân của Trương Chí Bình không kiềm được biến đổi, Thiết Hách đã chết, ảnh hưởng lớn đến đâu, Trương Chí Bình tự nhiên rõ ràng, nên biết rằng, các chủ quản trong Sở thực nghiệm linh hồn và đám nhân viên nghiên cứu khoa học kia, thì đều là những kẻ hắn không đắc tội nổi a.

Thiết Hách chết, không thể nghi ngờ chính là do hắn thất trách, không thể bàn giao cho Dịch Tư Nam hay thủ tịch khoa học gia Lý Triệu Cương của Sở thực nghiệm linh hồn, mà hai người kia cũng tuyệt đối là hai

đại đầu sỏ của Tín Nghĩa, gần như có thể một tay che trời, một người quản lý quyền lợi, người còn lại quản lý kỹ thuật.

- Tuy nhiên, cũng không phải tất cả đều là tin tức xấu, chúng ta phát hiện một người tên là Tiêu Hoàng, cấp bậc Đại Ngự Sư, trước đó không bị tra ra, phỏng chừng là do dụng cụ thăm dò Ngự lực của chúng ta xuất hiện trục trặc, có hắn thì hoàn toàn có thể bù lại tổn thất của Thiết Hách.

Khoa Mã nói tiếp, vẫn hơi cúi người trước Trương Chí Bình.

Nghe vậy, vẻ mặt cứng đờ của Trương Chí Bình đột nhiên biến đổi, nhân vật cấp bậc Đại Ngự Sư, ở doanh chữ Bính chính là có một không hai, cho dù là Ngự Sư đỉnh phong, thì cũng đều không phải dễ thấy.

Dù sao trên thế giới này, nhân vật cấp bậc Đại Ngự Sư tuy rằng không phải hiếm như Ngự Hồn, trong hơn một ngàn ức người trong một liên hợp thể, chỉ có mười mấy người, nhưng cũng hoàn toàn có thể đạt tới trình độ hiếm như lông phượng sừng lân.

Trình độ quý giá của nó có thể thấy được rõ ràng.

- Nếu Thiết Hách đã chết, đơn giản mượn tên Tiêu Hoàng kia tới thay thế đi.

Trương Chí Bình nói xong, liền chuyển tất cả tin tức cho Dịch Tư Nam và Lý Triệu Cương.

Giờ phút này Dịch Tư Nam và Lý Triệu Cương đang ở trong đại sảnh của Sở thực nghiệm linh hồn, nếu so với những chỗ khác thô ráp và đơn sơ, thì nơi này có thể nói là rất phồn hoa, tất cả đều có kiểu cách sang trọng, Ma Văn đăng sáng ngời, sàn nhà lấp lánh, tất cả mọi phương tiện đều cực kỳ tiên tiến, hầu hết Ma Văn dụng cụ đều được nhập khẩu từ Tân Bối Ba liên hợp thể.

Trên một trường kỷ đẹp đẽ, một nam nhân hơn ba mươi tuổi đang ngồi đối diện với hai người khác, một mái tóc màu vàng, làn da trắng nõn, mà hắn chính là con của một tên phú thương tại Tân Bối Ba liên hợp thể, tên là Duy Sa Lạp.

Đồng thời hắn cũng là khách hàng mua Thiết Hách và 10 tên nhân ngẫu khác, dùng để làm bảo vệ các kho hàng trọng yếu, cùng với làm cận vệ bên người.

Lúc này vẻ mặt Dịch Tư Nam đang rất hòa ái, nói chuyện rất nhiệt tình.

- Số 255 đã trải qua đợt trị liệu thứ nhất, mười lăm ngày sau sẽ trải qua lần thứ hai, đến lúc đó tư tưởng của hắn sẽ hoàn toàn bị tẩy sạch, mặc cho chủ nhân bài bố, trình độ trung thành không thua thì loài chó giữ nhà!

Lý Triệu Cương nhẹ nhàng giới thiệu với Duy Sa Lạp.

- 742. Chương 742: 1 Triệu Kim Tệ**
- 743. Chương 743: Ma Quỷ Dụ Dỗ! (thượng)**
- 744. Chương 744: Ma Quỷ Dụ Dỗ! (hạ)**
- 745. Chương 745: Ngự Hồn Phất Lạc**
- 746. Chương 746: Chỉ Vì Tham Lam**
- 747. Chương 747: Hiện Trạng!**
- 748. Chương 748: Khu Nhà Giam Giữ Chữ Giáp!**
- 749. Chương 749: Trong Lòng Có Thù Hận**
- 750. Chương 750: Khiêu Khích? Đánh Trả!**
- 751. Chương 751: Khí Thế (thượng)**

Ngay cả Ngô Quý Kỳ trên cao nhìn xuống quan sát sân thể dục, nhìn thấy tên Mặt Thợ bị quật ngã trong nháy mắt, ánh mắt lạnh như băng và uy nghiêm không kiềm được hơi đổi.

Ngô Quý Kỳ không nghĩ tới, tên có khuôn mặt xấu xí kia lại đúng là có chút bản sự.

Tuy nhiên, Ngô Quý Kỳ cũng không có chút tỏ vẻ nào, càng không có làm gì, chỉ lẳng lặng nhìn, giống như đang quan sát một hồi diễn xuất vậy.

Hắn biết rõ, kế tiếp Tiêu Hoàng phải đối mặt với cái gì, chính là phản kích của tù nhân Lạc Đan Luân.

Trên thực tế, ở trong này, Ngô Quý Kỳ làm được tất cả, nhưng điều duy nhất không làm được chính là chia rẽ người Lạc Đan Luân, phá bọn họ thành mảnh nhỏ, phân tách ra.

Đồng thời, trên sân thể dục, thấy tên tóc bạc trắng kia đánh gục Mặt Thợ, các khuôn mặt vốn còn đang nhe răng cười, đã hoàn toàn biến thành tàn nhẫn.

Sau đó đám người Lạc Đan Luân từ bốn phương tám hướng đã từ bốn phía sân thể dục rộng lớn, chạy về phía Tiêu Hoàng mà tụ tập, trên mặt không kiềm được hiện lên vẻ tàn nhẫn.

Đối với lai lịch của Tiêu Hoàng, bọn họ cũng không biết, duy nhất biết đến chính là Tiêu Hoàng đánh ngã một người Lạc Đan Luân.

Nhìn đám người Lạc Đan Luân từ bốn phương tám hướng, không ngừng tụ tập lại, điều này cũng hoàn toàn nằm trong dự kiến cho các tù nhân liên hợp thể, trong lòng càng thêm rõ ràng, Tiêu Hoàng đã xong đời.

Duy nhất chỉ có Ốc Sư vẫn đứng bên dưới một vách tường hợp kim, lẳng lặng nhìn xung quanh, nhìn tất cả trước mắt, vẫn không có ý định ra tay, làm cho người ta có một loại cảm giác không thềm đếm xỉa đến.

Về phần Tiêu Hoàng, nhìn mấy trăm tên Lạc Đan Luân đang không ngừng tới gần, hắn vẫn không có chút lùi bước, neho mắt suy nghĩ, đồng tử không ngừng quét qua trước mắt.

Vù, vù, vù.

Chưa từng có nhiều lời vô nghĩa, ngay lập tức đã có ba gã tù nhân Lạc Đan Luân nhìn chằm chằm vào Tiêu Hoàng, trực tiếp chạy về phía hắn, động tác nhanh nhẹn, giống như ba con báo săn.

Nhanh như một tia chớp, ba gã người Lạc Đan Luân đã gần ngay trước mắt, không thềm nói gì với Tiêu Hoàng, lập tức đánh tới.

Ầm, ầm, ầm!

Nhưng ngay sau đó, Tiêu Hoằng cúi người, xoay tròn, làm ra một động tác né tránh đẹp mắt, ngay lập tức một gã tù nhân Lạc Đan Luân trực tiếp bị đánh bay ra, hai gã khác đã lại lần nữa nằm gục dưới chân Tiêu Hoằng, toàn bộ đều ôm bụng, đau đớn không chịu nổi.

Trong nháy mắt đã lại lần nữa đánh gục ba gã tù nhân Lạc Đan Luân.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, đám tù nhân liên hợp thể khê nhượng mảy, giờ khắc này, bọn họ đột nhiên có một loại cảm giác, Tiêu Hoằng kia cũng không phải là đơn giản.

Ngay cả Ốc Sư cách đó thật xa, một tay che trước trán, nhìn thấy vậy, ánh mắt cũng hơi đổi. Hắn lẩm bẩm:

- Tiêu Hoằng? Phương thức cách đấu của người Lạc Đan Luân? Tình huống gì vậy?

Không đợi Ốc Sư có quá nhiều phản ứng, lại có hơn mười tên tù nhân Lạc Đan Luân cấp bậc Ngự Sư đỉnh phong hoặc Ngự Sư cấp năm, đã lao thẳng tới Tiêu Hoằng, lần này thì còn có vẻ hung ác hơn.

- Ta thật sự muốn nhìn một cái, tên tóc bạc trắng kia rốt cuộc có thể chống đỡ được bao lâu?

Ngô Quý Kỳ nhìn thấy cảnh này, cũng thì thào lẩm bẩm. Về mặt hắn cũng không có chút tức giận nào, mà là hơi chút nghiền ngẫm.

Thường thường các tù nhân liên hợp thể mới tới đều có chút lệ khí, nhưng bình thường đều bị người Lạc Đan Luân sửa chữa cho tới mức thành thật. Để tránh cho hắn phải tự mình động thủ, đây gần như cũng là một loại mượn đao giết người kiểu mới.

Đồng thời dưới tình huống không có Chiến Văn, bất kể là Đại Ngự Sư, hay là Ngự Sư đỉnh phong, thực lực đều đã bị suy yếu quá nhiều, có thể nói hoàn toàn chỉ là đánh lộn mà thôi.

Đối mặt với mười mấy người đồng thời tấn công, cho dù Tiêu Hoằng có tuyệt đối chân truyền của Đại trưởng giả, cho dù Tiêu Hoằng có Đại Ngự Sư Ngự lực, thì cũng phải chống đỡ vô cùng vất vả.

Trong nháy mắt, hai má, bả vai bị đánh trúng hai đòn, tuy nhiên, điều này ngược lại còn khơi dậy ý chí chiến đấu của Tiêu Hoằng, bất kể Tiêu Hoằng có tình cảm gì với người Lạc Đan Luân, thì hắn vẫn rất rõ ràng, ngay cả những người Lạc Đan Luân trước mắt này mà còn không chinh phục được, vậy thì vẫn nên sớm đóng gói về quê thôi, còn đi Thiên Tế Tinh làm gì nữa?

Phù phù, phù phù, phù phù!

Mấy lượt chân tay va chạm nặng nề vang lên, hơn mười tù nhân Lạc Đan Luân trước mắt này đã trực tiếp bị Tiêu Hoằng đánh gục xuống mặt đất, một số đã nằm rên rỉ xung quanh Tiêu Hoằng.

Mà trên mặt Tiêu Hoằng cũng đã xuất hiện một vết máu ứ, khóe miệng còn dính máu, tuy nhiên, trên người hắn lại tản ra một loại ý chí chiến đấu trước nay chưa từng có.

Cũng giống như một dũng giả, muốn đi chinh phục một đám dã thú về làm việc ình.

Đối với dũng sĩ và dũng sĩ, nắm tay mới là thủ đoạn chinh phục tốt nhất, về phần cái gì mà chuỗi trang sức Hoàng Kỳ, về phần cái gì mà Duệ Cốt? Tiêu Hoằng hiện tại không cần những thứ kia, duy nhất cần chính là nắm tay và thực lực.

Nhìn thấy ước chừng gần hai mươi tên Lạc Đan Luân đã bị Tiêu Hoằng dùng nắm tay đánh gục, gần như tất cả tù nhân liên hợp thể đều hít ngược vào một hơi khí lạnh.

Giờ khắc này, bọn họ có thể rõ ràng nhìn thấy, động tác của Tiêu Hoằng vừa hoa lệ vừa thực dụng, hoàn toàn là một kích “lấy mạng”, không để cho đối thủ chút cơ hội thở dốc nào, mà trọng yếu hơn là, cảm giác Ngự lực biến thái của Tiêu Hoằng, cũng giống như sau lưng hắn có thêm vài con mắt vậy.

Ngay cả Ngô Quý Kỳ trên cao nhìn náo nhiệt, thấy bốn phía Tiêu Hoằng nằm gần hai mươi tên tù nhân Lạc Đan Luân, trên mặt cũng không nhìn được hiện lên một chút giạt mình.

Từ khi hấn tiếp nhận khu nhà giam chữ Giáp đến bây giờ, có thể chỉ bằng thực lực bản thân, chỉ bằng nắm tay, không cần Chiến Văn, mà đánh ngã được gần hai mươi tên tù nhân Lạc Đan Luân, thì đây vẫn là lần đầu tiên xuất hiện.

- Tên tóc bạc trắng kia, rốt cuộc có lai lịch gì?

Ngô Quý Kỳ không kiềm được thốt lên, tuy nhiên, hiện tại nên muốn tra được lai lịch của Tiêu Hoảng thì đã không còn có khả năng nữa.

Bởi vì một khi bị sung quân đến Ma Duệ Tinh, tư liệu về nhân thân sẽ bị liên hợp thể hoàn toàn xóa đi, hơn nữa những tù nhân này chính là dùng để làm nhân ngẫu, cũng giống như một con heo chó, thử hỏi một chút, chế tạo thịt gà thì còn phải ghi lại ngày nó được sinh ra nữa hay sao?

Về phần tù nhân Lạc Đan Luân, nhìn thấy một màn trước mắt, sắc mặt cũng không kiềm thay đổi, gần hai mươi người, vậy mà lại không thể đánh được một người, với kinh nghiệm của bọn họ thì việc này tuyệt đối không có nhiều.

Những người Lạc Đan Luân này không kiềm được nhìn Tiêu Hoảng với ánh mắt có chút thay đổi, từ khinh miệt ban đầu biến thành cừu thị, lại từ cừu thị, biến thành nghiêm túc như lúc này.

Nhìn Tiêu Hoảng giống như một bức tường, khề cúi đầu, đứng trước mặt bọn họ, mái tóc bạc hơi có chút rối loạn đã che phủ hai mắt, không khỏi làm mỗi một tên Lạc Đan Luân đều cảm nhận được một luồng sát khí.

Tuy nhiên, điều này cũng không làm cho tù nhân Lạc Đan Luân có chút ý định lùi bước. Chỉ tạm dừng một lát, ước chừng hơn hai mươi tên tù nhân Lạc Đan Luân bắt đầu đồng loạt lao về phía Tiêu Hoảng, mỗi một đều mang ánh mắt lạnh lẽo.

Các tù nhân liên hợp thể khác, trong lòng trở nên lạnh lẽo. Bọn họ tự nhiên hiểu được, hơn hai mươi người vây công một mình Tiêu Hoảng, gần như đã là cao nhất rồi, nhiều người hơn nữa cũng không có chỗ để thò tay vào được.

- Lần này, ta không tin tên tóc bạc trắng kia không ngã.

Ngô Quý Kỳ đứng dậy, nhìn thấy hình ảnh như vậy, neho mắt suy nghĩ, khề lẩm bẩm.

Tiêu Hoảng đối mặt với hơn hai mươi người lao tới, đồng thời mỗi một người đều có Ngự lực cao thâm, ngoài Ngự Sư đỉnh phong thì chính là Ngự Sư cấp năm, điều này đã mang đến cho Tiêu Hoảng áp lực cực lớn.

Chỉ là trên mặt Tiêu Hoảng không có chút e ngại ngò, không chút lùi bước, ngược lại xuống tay còn lạnh lẽo hơn, nặng tay hơn trước một chút.

Tuy rằng trên mặt, trên bụng liên tục trúng vài quyền, nhưng là nắm tay phản kích của Tiêu Hoảng cũng tàn nhẫn hơn trước kia khá nhiều.

Thậm chí trong hai mắt Tiêu Hoảng còn bắn ra hàn mang, truyền vào trong mắt tù nhân Lạc Đan Luân, không khỏi làm cho đám người Lạc Đan Luân trong lòng phát lạnh, sau đó lập tức bị một quyền đánh gục.

Lần này, tù nhân Lạc Đan Luân bị đánh ngã đã không còn biết đau khổ giãy giụa nữa, mà đã trực tiếp bị Tiêu Hoảng đánh cho hôn mê bất tỉnh.

Ước chừng trải qua năm phút đồng hồ giao chiến, hơn hai mươi tên tù nhân đều ngã xuống bốn phía thân thể Tiêu Hoảng. Đám tù nhân liên hợp thể bốn phía đều há hốc mồm, hai mắt trợn lên.

Chỉ bằng lực lượng bản thân, đánh gục hơn bốn mươi tên tù nhân Lạc Đan Luân, điều này có chút không thật thì phải.

Bọn họ đã nghĩ người ở trong này có khá nhiều năm rồi, tự nhiên rõ ràng, thực lực của tù nhân Lạc Đan Luân rốt cuộc đáng sợ tới mức nào. Đừng nói một lần đánh gục hơn bốn mươi tên, cho dù có mười người thì bọn họ cũng còn chưa dám nghĩ tới.

Mà lúc này, trên mặt Tiêu Hoằng cũng có từng mảng máu ứ, trên hai nắm tay cũng dính đầy vết máu, giống như hai thanh đồ đao đã giết quá nhiều người, đồng thời trên thân thể hắn cũng tản ra một cỗ khí thể khiến người, khiến cho người ta có một loại cảm giác không rét mà run.

Đám tù nhân Lạc Đan Luân xung quanh Tiêu Hoằng tự nhiên có thể cảm nhận được khí thể phát ra quanh người Tiêu Hoằng. Những tù nhân Lạc Đan Luân này đều đã trải qua vô số lần chiến đấu, nhưng chưa từng có một lần nào phải đối mặt với khí thể như thế, có thể làm cho bọn họ sinh ra cảm giác lùi bước, hoặc là thần phục.

Thậm chí một số người Lạc Đan Luân còn loáng thoáng cảm nhận từ trên thân thể Tiêu Hoằng một cỗ khí tức khác với các tù nhân khác, loại khí tức này làm cho bọn họ không kiềm được có một loại cảm giác muốn thần phục, cũng giống như quỳ gối trước Ma Đỉnh Phong, chính là khí tức từ Ma Đỉnh Phong kia phát ra.

Mà Ma Đỉnh Phong kia chính là Thánh sơn của người Lạc Đan Luân, là đỉnh núi được đặt vương tọa đã đóng băng của Cáp Thụy Sâm, cùng với thi thể của Cáp Thụy Sâm.

- Không, đây tuyệt đối không có khả năng, đây nhất định là ảo giác, đúng, là ảo giác.

Trong lòng một số tù nhân Lạc Đan Luân không tự chủ được thốt lên.

Đồng dạng dưới trạng thái thiêu đốt này, vẻ mặt Tiêu Hoằng cũng từng chút một trở nên dữ tợn, đúng thời điểm này, Tiêu Hoằng đột nhiên phát hiện ra, vật thể hình quả trứng trong bụng lại lần nữa trở nên dao động, không ngừng giãy giụa ở trong cơ thể.

Bá...

Trong phút chốc, Tiêu Hoằng chỉ cảm thấy vật thể hình quả trứng đang không ngừng giãy giụa trong bụng lại một lần nữa tản ra một cỗ Ngự lực, trực tiếp hòa tan vào trong Ngự lực của Tiêu Hoằng, điều này không khỏi làm cho Tiêu Hoằng cảm thấy Ngự lực dường như lại tăng mạnh một chút.

Đồng thời, cỗ Ngự lực, này dường như cũng làm cho khí thể trên thân thể Tiêu Hoằng trở nên càng tràn đầy hơn, đó là một cỗ khí thể cao cao tại thượng, bất khả xâm phạm!

752. Chương 752: Khí Thể (hạ)

Gần như ngay tại giờ khắc này, tất cả tù nhân Lạc Đan Luân đều lui về phía sau nửa bước, thậm chí trong lòng mỗi một người Lạc Đan Luân đều lơ mơ cảm nhận được một thanh âm trầm thấp và tràn ngập vô tận uy nghiêm truyền tới: Quỳ xuống!

Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng, thanh âm này nhất định là giả, là ảo giác!

Trong lòng các tù nhân Lạc Đan Luân không kiềm được thốt lên, đồng thời dùng sức lắc lắc đầu.

Nhìn thấy Tiêu Hoằng trực tiếp đánh gục hơn bốn mươi tù nhân, đồng thời tù nhân Lạc Đan Luân lại có cảm giác muốn lùi bước, Ngô Quý Kỳ đứng trên đài cao đã hơn mở to mắt, vẻ kinh ngạc dần hiện lên trên mặt hắn.

Không nói tới việc một người đánh gục hơn bốn mươi tù nhân Lạc Đan Luân thì tốt cuộc cường hãn tới mức nào. Chỉ riêng việc khiến cho tù nhân Lạc Đan Luân luôn luôn bất khuất này xuất hiện dấu hiệu lùi bước, thì cũng đã là chuyện có một không hai rồi.

- Tại sao có thể như vậy được?

Ngô Quý Kỳ không kìm được thốt lên, hắn lơ mơ có cảm giác, kia Tiêu Hoằng tên có chút không tầm thường, cũng không phải là kẻ sinh ra được tính kháng thể bình thường khác, bị ném tới khu nhà giam chữ Giáp.

Trái lại trên mặt sân thể dục, một số tù nhân liên hợp thể ngày thường bị người Lạc Đan Luân khi dễ, đồng thời không dám trả đũa, nhìn thấy Tiêu Hoàng trực tiếp đánh gục hơn bốn mươi tên Lạc Đan Luân, vẻ mặt không kiềm được tràn ngập hưng phấn, thậm chí hô to:

- Tóc bạc trắng kia, cổ lên, ta ủng hộ ngươi. Đánh gục toàn bộ tù nhân Ma tộc đi!

Nghe thấy vậy, ánh mắt lạnh như băng và linh hoạt, sắc bén của Tiêu Hoàng hơi nhìn lại, hướng về phía một tên tù nhân đang ngồi xổm trong góc, tên này nói với Tiêu Hoàng như vậy, hiển nhiên là đã từng bị người Lạc Đan Luân khi dễ rồi.

Nhưng mà Tiêu Hoàng lại không chút vui vẻ với lời “cổ vũ” này, bởi vì cụ thể là chuyện gì đang xảy ra, chỉ có trong lòng Tiêu Hoàng là rõ ràng nhất. Hắn bày ra bộ dáng hung ác với tên tù nhân trong góc kia, quát lớn:

- Ngươi câm miệng cho ta!

Cảm giác giống như đang đánh đòn lũ trẻ nhà mình, không tới lượt hàng xóm “chỗ mồm” vào nói này nói nọ.

Thấy vẻ mặt này của Tiêu Hoàng, tên tù nhân trong góc không kiềm được khê giật mình, trong nháy mắt đã bị khí thế cuộn cuộn của Tiêu Hoàng bao phủ, chỉ cảm thấy toàn thân trở nên lạnh như băng.

- Còn có ai lên nữa! Ta nói cho các ngươi biết, lần này, ta sẽ không tiếp tục thủ hạ lưu tình nữa, kẻ nào lên thì chắc chắn sẽ phải chết!

Tiêu Hoàng hơi nhìn mấy trăm tù nhân Lạc Đan Luân trước mặt này một cái, nói từng câu một, giọng điệu trầm thấp. Đồng thời hắn lại bước lên một bước.

Mà thanh âm trầm thấp này của Tiêu Hoàng lại làm cho tất cả tù nhân Lạc Đan Luân thấy phát lạnh, bởi vì thanh âm này giống như đúc với âm thanh vừa rồi vang lên trong đầu bọn chúng, làm cho người ta một loại cảm giác cao cao tại thượng, thần thánh mà không thể xâm phạm, dưới loại khí thế này áp bách, các tù nhân Lạc Đan Luân đều không khỏi lui về phía sau.

Loại khí thế quen thuộc này thậm chí còn làm cho bọn họ không dám tiếp tục nhìn thẳng vào ánh mắt Tiêu Hoàng, cũng giống như những con dã thú nhìn thấy vạn thú chi vương vậy!

Trong nháy mắt, tuy rằng Tiêu Hoàng chỉ có một mình, nhưng khí thế cuộn cuộn đã hoàn toàn áp chế khí thế của tất cả tù nhân Lạc Đan Luân xuống, hơn nữa bản thân Tiêu Hoàng cũng đều cảm nhận được, vật thể hình quả trứng trong cơ thể mà giãy giụa càng kịch liệt, thì luồng khí thế này sẽ lại càng cường đại hơn.

Ngô Quý Kỳ ở trên cao, nhìn thấy cảnh tượng phía dưới, không kiềm được nheo mắt suy nghĩ, lần này hắn dường như có một loại cảm giác, tên tóc bạc trắng kia chính là không có ý tốt gì khi tới đây, thậm chí rất có một loại tư thế chinh phục tù nhân Lạc Đan Luân, đây chính là điều mà Ngô Quý Kỳ không muốn nhìn thấy, không thể để cho những tù nhân Lạc Đan Luân này có thủ lĩnh mà bản thân mình không thể khống chế được.

Chỉ hơi trầm tư một lát, Ngô Quý Kỳ tràn đầy hiểu biết về người Lạc Đan Luân đã lấy ra một cái cái còi, đặt vào miệng, thổi lên.

Tiếng còi rất mảnh, âm điệu rất cao, truyền vào trong tai mọi người, không khỏi làm cho trong lòng mọi người đều có một loại cảm giác vô cùng khó chịu.

Bất kể là tù nhân Lạc Đan Luân hay là tù nhân liên hợp thể, tự nhiên hiểu được thanh âm như vậy đại biểu cho cái gì, đó chính là cảnh cáo.

Đồng đạo tù nhân Lạc Đan Luân hơi quay người nhìn lại, nhìn thấy Ngô Quý Kỳ, ánh mắt hiện lên một chút phức tạp, có phần hận, bất khuất, nhưng lại có e ngại và khuất phục không cam lòng.

Sau đó tù nhân Lạc Đan Luân lại lần nữa e ngại nhìn về Tiêu Hoàng một cái, chậm rãi lui ra phía sau, rồi tản ra.

- Khụ khụ.

Thấy đám người Lạc Đan Luân thối lui, Tiêu Hoảng không kiềm được ho nhẹ hai tiếng, ánh mắt lảng lệ cũng không nhìn được hiện lên một chút thống khổ, dù sao nắm tay của đám người Lạc Đan Luân kia cũng không phải là chuyện đùa, tuy nhiên, vẻ thống khổ như vậy cũng không được biểu lộ quá rõ.

Ngay sau đó, Tiêu Hoảng đột nhiên hơi hạ thấp người, nhắc lên một tên tù nhân Lạc Đan Luân đang mang vẻ mặt rất đau đớn.

Nhìn thấy ánh mắt Tiêu Hoảng, tên tù nhân Lạc Đan Luân đang đau đớn này lại có cảm giác khuất phục, chỉ là khóe miệng vẫn không ngừng đau đớn mà co rút lại.

Đối với điều này, Tiêu Hoảng không có nhiều lời, trực tiếp ấn hai cái lên bụng của tên tù nhân Lạc Đan Luân này.

Trong nháy mắt, phần bụng đang vô cùng đau đớn của tù nhân Lạc Đan Luân này lại giảm bớt đi rất nhiều, vẻ thống khổ trên mặt cũng nhạt đi, biến thành vẻ kinh ngạc, hẳn không nghĩ tới, Tiêu Hoảng lại giúp hắn chữa thương như vậy.

- Đi.

Tiêu Hoảng chỉ khẽ nói với tên tù nhân Lạc Đan Luân này, sau đó hơi buông tay ra.

Tên Lạc Đan Luân này vội vàng cẩn thận lui ra.

Ngô Quý Kỳ ở trên cao tự nhiên có thể nhìn thấy hành động của Tiêu Hoảng, theo hắn thấy, đây là Tiêu Hoảng đang muốn thu mua lòng người, biến chiến tranh thành tơ lụa với đám tù nhân Lạc Đan Luân.

Hành động như vậy, Ngô Quý Kỳ sẽ không để cho hắn thực hiện được. Đương nhiên, tên này cũng không đi bên ngoài ngăn cản, bởi vì việc này trong mắt Ngô Quý Kỳ chính là một hành động rất ngu xuẩn.

Nhìn về phía Tiêu Hoảng, Ngô Quý Kỳ chỉ khẽ cười âm lãnh, sau đó hắn lui về phía sau mấy bước, đi về phía văn phòng của mình, gọi trợ thủ tới.

Ước chừng trải qua nửa tiếng đồng hồ, đám người Lạc Đan Luân đang ngã trên mặt đất, hoặc hôn mê, hoặc thống khổ, đã đều được Tiêu Hoảng điều trị hết, tất cả đều đã đứng dậy, ra sức tránh xa Tiêu Hoảng một chút.

Nếu thủ đoạn vừa rồi của Tiêu Hoảng làm cho bọn họ cảm thấy e ngại, như vậy thì luồng khí thế kia lại là một loại uy áp đối với linh hồn bọn họ, làm cho bọn họ không dám tùy tiện làm càn nữa.

Cuối cùng, Tiêu Hoảng với bộ mặt đầy vết máu ứ, chậm rãi đi tới trước người Mặt Thạ, từ trên cao nhìn xuống.

Mặt Thạ đang ôm bụng, nhìn thấy bộ dáng trầm tĩnh mà toát ra vô tận uy nghiêm của Tiêu Hoảng, hẳn liền không tự chủ được lùi hai bước, ra sức cách xa Tiêu Hoảng, nhưng chỉ cần vừa động dậy, trên bụng sẽ truyền đến một trận đau nhức.

Sau một lát, Tiêu Hoảng nhìn chăm chăm vào Mặt Thạ, từ từ ngồi xuống, cũng chậm rãi vươn tay, nắm lấy vạt áo Mặt Thạ, nhắc hắn lên.

Mặt Thạ nhìn Tiêu Hoảng với vẻ hết sức phức tạp, có oán hận, có bất khuất, cũng có như vậy một tia sợ hãi như có như không, tuy nhiên, đúng lúc này, Mặt Thạ lại đột nhiên phát hiện ra, Tiêu Hoảng đã chậm rãi nâng lên một bàn tay khác, khuôn mặt không chút thay đổi, lập tức tát vào hai mặt của hắn.

Ba!

Một cái tát này tuy rằng không nặng, nhưng lại vô cùng vang, thậm chí cách rất xa thì vẫn nghe thấy rõ ràng.

Trái lại Mặt Thạ, chỉ cảm thấy trên mặt nóng và rát, còn muốn trừng mắt nhìn Tiêu Hoảng, nhưng lại phát hiện ra Tiêu Hoảng đã tiếp tục vung lên một cái tát nữa.

Lặp lại như thế nhiều lần, Mặt Thạ đã không dám nhìn thẳng vào Tiêu Hoảng nữa, điều này dường như chính là một loại khuất phục.

Thấy Mặt Thạo không còn phản kháng, Tiêu Hoằg nhìn chăm chăm Mặt Thạo, đột nhiên xoa bóp vài cái trên bụng của hắn, sau đó vỗ một chút lên đầu Mặt Thạo, ý bảo hắn có thể rời đi.

Nhưng mà, ngay khi Tiêu Hoằg vừa mới đứng dậy, chuẩn bị đi vào trong góc kiểm tra vết thương cho bản thân, thì về mặt hắn lại bỗng nhiên hơi đổi, hắn chỉ nhìn thấy dưới chân mình lại có một cái Ma Văn, trên bề mặt đã bị bụi đất do cuộc ẩu đả khi nãy bám đầy.

Nhìn quanh bốn phía, thấy không có binh sĩ Cao Tương nào nhìn về phía này, Tiêu Hoằg mới chậm rãi cầm lấy Ma Văn, đây là một cái tòn trử Ma Văn.

Chỉ có điều, ngay khi Tiêu Hoằg cầm chiếc tòn trử Ma Văn hơi có chút cổ xưa lên, hắn lại bỗng nhiên phát hiện ra, có một gã thanh niên Lạc Đan Luân, mái tóc đen, làn da trắng nõn, bỗng nhiên chạy vội tới phía Tiêu Hoằg, tuy nhiên, khi cách Tiêu Hoằg khoảng năm thước, hắn liền ngừng lại.

Mà tên Lạc Đan Luân thanh niên tù nhân này tên là Lạp Mỗ, chính là một gã Trung đội trưởng trên Thiên Tế Tỉnh, có thực lực Ngự Sư cấp bốn, khỏe miệng còn có một khối máu ứ, chính là bị Tiêu Hoằg đánh mới như vậy.

- Nó là của ta, mong hãy trả lại nó cho ta, nó rất trọng yếu đối với ta.

Lạp Mỗ hơi có chút sợ hãi, nhìn về phía Tiêu Hoằg, khẩn cầu.

- Trong này là cái gì?

Tiêu Hoằg nhìn Ma Văn cũ nát trong tay, vẫn có vẻ dùng được, hắn chậm rãi nhìn về phía Lạp Mỗ, lên tiếng hỏi.

Nghe Tiêu Hoằg hỏi như vậy, Lạp Mỗ nhìn Tiêu Hoằg, lại nhìn tòn trử Ma Văn trong tay Tiêu Hoằg, thoáng do dự một chút, mới mở miệng:

- Quân ca cả Lạc Đan Luân đế quốc, cũng là quân hồn của chúng ta, mong hãy trả lại nó cho ta.

- Không có Ma Văn truyền phát khí, người lưu trữ nó có thể làm được gì? Từ giờ trở đi, nó là của ta.

Tiêu Hoằg hơi nhìn Lạp Mỗ một cái, trực tiếp bỏ tòn trử Ma Văn này vào trong túi áo.

Nhìn thấy tòn trử Ma Văn đã làm bạn với mình hơn một năm, lúc này bị Tiêu Hoằg thu đi, Lạp Mỗ còn muốn nói cái gì đó cùng Tiêu Hoằg, nhưng lại phát hiện ra, trong sân thể dục đã vang lên một tiếng chuông, sau đó các cánh cửa phòng giam đều được mở ra.

Thời gian thông khí đã hết!

- Thứ tốt, thì nên biết chia xẻ, biết không? Người mà cứ cầm nó, thì nó chỉ là vật chết mà thôi!

Tiêu Hoằg nhẹ nhàng nhìn về mặt không cam lòng của Lạp Mỗ một cái, lạnh nhạt cười, sau đó liền đi tới phòng giam của mình.

Quay vào trong căn phòng lạnh như băng và ẩm ướt, các cánh cửa phòng giam đều tự động đóng kín lại, so với các khu giam giữ khác thì nó còn tiên tiến hơn, khả năng phòng hộ cũng càng thêm nghiêm mật.

Tựa lưng trên cánh cửa kim loại, Tiêu Hoằg liền từ từ ngồi trên mặt sàn ướt sũng, vẻ lẳng lẹ vừa rồi bỗng xen lẫn với một chút đau đớn.

Không chỉ trên mặt, bả vai và đùi cũng đều có mấy chỗ máu ứ, mặc dù không có trở ngại, nhưng đau đớn thì vẫn không thể tránh được.

Thật cẩn thận mở ra chiếc huy chương rách nát, Tiêu Hoằg liền lấy từ bên trong ra một viên Văn đan bổ huyết, cùng một viên Văn đan lưu thông máu, trực tiếp ném vào trong miệng nuốt xuống, sau đó bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Xoạch.

Đúng lúc này, một tiếng vang nhỏ bỗng nhiên theo cửa thông gió truyền đến, mở mắt ra, Tiêu Hoằg có thể rõ ràng nhìn thấy, có một túi nhựa nhỏ được ném tới.

Đồng thời, Tiêu Hoàng cũng hơi quay đầu, nhìn về phía Ốc Sư.

753. Chương 753: Thiết Nam

- Thuốc chữa thương, trị liệu ngoại thương cũng có chút hiệu quả.

Ốc Sư nhìn Tiêu Hoàng, dùng thủ ngữ để nói.

Tiêu Hoàng lại nhìn Ốc Sư một cái, sau đó cầm lấy túi nhựa nhỏ này, sau khi mở ra hắn liền nhìn thấy bên trong là một khối thuốc mỡ nhỏ màu vàng, tỏa ra một mùi thuốc.

- Đây là người phối chế ra ư?

Tiêu Hoàng lấy thủ ngữ hỏi.

- Coi như vậy đi, điều kiện có hạn, không kiếm được thứ gì tốt cả!

Ốc Sư đáp.

- Người là Dược sư?

Tiêu Hoàng tiếp tục truy hỏi.

- Coi như vậy đi, gà mờ mà thôi.

Ốc Sư khiêm tốn cười, xoa tay múa chân.

Đối với lời của Ốc Sư, Tiêu Hoàng cũng chỉ khẽ cười nhạt, sau đó dùng Ma Văn châm cực kỳ bí ẩn kiểm nghiệm một chút, xác định không có độc tố, lại ngửi mùi hương, xác định có thể dùng được, thì mới từ từ bôi một chút lên chỗ bị ứ máu, trong nháy mắt các vị trí này truyền đến một luồng cảm giác ấm áp, rất thoải mái.

- Hôm nay ta phát hiện ra quyền pháp giao chiến của người dường như có chút quan hệ với người Lạc Đan Luân, vì sao không nói cùng bọn chúng? Tuy rằng người Lạc Đan Luân có tính bài ngoại, nhưng vẫn khá là hữu hảo, vẫn có bằng hữu là người của các liên hợp thể khác.

Ốc Sư nghi hoặc nói.

- Ta không muốn nói, đối với dũng sĩ, nắm tay là thứ tin cậy nhất, không phải vậy sao? Nếu ta nói cho bọn họ, có lẽ bọn họ sẽ có chút lễ phép với ta, nhưng ta cũng sẽ không có quyền uy tuyệt đối, bọn họ sẽ không kính sợ đối với ta từ tận đáy lòng!

Tiêu Hoàng cũng vung tay nói.

- Nhưng, hiện tại bọn họ dường như đối với người cũng chỉ có e ngại, mà không có kính sợ, thậm chí chuyện này còn không hoàn toàn chấm dứt, bởi vì người Lạc Đan Luân chân chính đáng sợ còn chưa xuất hiện đâu.

Ốc Sư cũng vung tay nói. Về mặt cũng không quá lạc quan với tình cảnh của Tiêu Hoàng.

Tiêu Hoàng không nói thêm gì nữa, chỉ khẽ cười nhạt, rồi chậm rãi đứng dậy, bắt đầu thu xếp các bó củi dưới thấp, đặt lên chỗ ột chút, chờ cho nó khô.

Mà vị trí này có vẻ như khi trước được lắp ráp dụng cụ to lớn gì đó, hiện giờ đã bị tháo đi, bởi vì Tiêu Hoàng rõ ràng có thể nhìn thấy trên vách tường còn có mấy lỗ đinh dùng để cố định.

Cùng lúc đó, bên ngoài phòng giam, về mặt Ngô Quý Kỳ lạnh như băng, chấp tay sau lưng, cầm cao áp Ma Văn còn đi theo thang cuốn, từ từ chậm rãi đi tới trước cửa một phòng giam đặc chế.

So với các phòng giam khác, phòng giam này còn rộng hơn một ít, bố trí bên trong cũng hơi đầy đủ hơn một chút, đương nhiên cánh cửa phòng giam cũng chắc chắn hơn.

Mà bên trong phòng giam này, một nam nhân dáng người cường tráng, cái đầu bóng lũng, hai mắt hơi nhỏ, trong mắt tràn ngập vẻ lạnh lẽo, đang ngồi ở trong đó, đồng thời nam nhân này cũng có đồng tử màu xanh sẫm, chỉ có điều, khi trước hắn cũng không xuất hiện trên quảng trường.

Hắn tên là Thiết Nam, là lão đại của những tù nhân Lạc Đan Luân này, cũng là người có quân hàm cao nhất trong số những tù nhân này, khi còn ở trên Thiên Tế Tỉnh, hắn cũng được coi như một nhân vật cấp bậc Tướng quân, có thực lực Đại Ngự Sư cấp một.

Lúc trước vì bắt sống hắn, Cao Tương Chân Nghĩa Quốc từng vận dụng tận 1 vạn binh lực mới thành công.

Cạch... cạch... cạch...

Ngay khi Ngô Quý Kỳ đi tới trước cửa phòng giam của Thiết Nam, Ma Văn côn trong tay hắn vô cùng tùy ý gõ vài cái trên lan can.

Nghe vậy, Thiết Nam hơi ngẩng đầu lên, nhìn về phía Ngô Quý Kỳ đứng ngoài cửa, trong mắt hiện lên vẻ vô tận sợ hãi và khiếp đảm, trong đầu hắn cũng không ngừng hiện lên các thủ đoạn tàn khốc của Ngô Quý Kỳ.

Trên thực tế, phương pháp Ngô Quý Kỳ khống chế tù nhân Lạc Đan Luân chính là chỉ khống chế một người trong đó, để ột người này đi khống chế toàn bộ đám người Lạc Đan Luân, mà hiện giờ người này chính là Thiết Nam.

- Người có thể dùng bản thân để thay cho đám tù nhân Lạc Đan Luân tiếp nhận cấm đoán, ta cũng phi thường cảm động, cũng phi thường khâm phục khí chất “lão đại” của người, nhưng là có lẽ người còn không biết? Ngay vừa rồi, Lạc Đan Luân thuộc hạ của người, đã bị người khác đánh cho hầu như không dám ngẩng đầu lên rồi.

Ngô Quý Kỳ không nhìn Thiết Nam trong phòng, hắn chỉ khẽ nghiêng người, đứng ở cửa, nhẹ nhàng nói.

Thiết Nam vẫn có vẻ vô cùng trầm tĩnh, nghe vậy, lập tức ngẩng đầu lên, hướng ánh mắt về phía Ngô Quý Kỳ, trong mắt nổi lên một chút linh hoạt, sắc bén.

- Hơn nữa người này cũng không phải là người Lạc Đan Luân, là một tên từ liên hợp thể khác, ta có thể cho người một cơ hội trút giận thay thuộc hạ, tự người suy nghĩ đi, hôm nay toàn thể tù nhân ở nhà ăn có thể nhận thêm cơm.

Ngô Quý Kỳ vẫn không nhìn Thiết Nam, chậm rãi cầm Ma Văn côn lên, khẽ gõ nhẹ một chút lên lan can.

- Nhớ kỹ, vẫn là câu nói kia, chỉ có người nghe theo mệnh lệnh của ta, mặc cho ta bố trí, ngoan ngoãn nghe theo, thì đám người Lạc Đan Luân sẽ không phải chịu vô tận tra tấn và bức hại, làm cho bọn họ quên đi cái gọi là bất khuất và phản kháng chết tiệt kia đi.

Nói xong, Ngô Quý Kỳ liền chậm rãi chấp tay sau lưng, trực tiếp rời khỏi.

Sau đó, hắn lại bắt đầu tuần tra một vòng tại các phòng giam gần đó, so với Thiết Nam, các tù nhân Lạc Đan Luân khác trong phòng giam khi nhìn thấy Ngô Quý Kỳ thì đều có chút phức tạp, có chút e ngại, nhưng vẫn có chứa một chút bất khuất như trước.

Đối với người Cao Tương, đối với Xích Nghĩa liên hợp thể, người Lạc Đan Luân đã thống hận tới mức cực điểm.

Trái lại Tiêu Hoảng ở trong phòng đã thu dọn đồng rác rưởi kia xong xuôi, đặt chúng trong căn phòng ẩm ướt đó.

Ngay sau đó, Tiêu Hoảng liền nằm trên cái giường gỗ lạnh lẽo, nhắm mắt dưỡng thần, đồng thời thông qua điều tức Ngự lực, làm cho các chỗ máu tụ tan đi, sau đó vô tình rơi vào giấc ngủ.

Không thể phủ nhận, liên tiếp tổn hao thật sự làm cho thân thể Tiêu Hoảng cảm thấy rất mệt mỏi, toàn thân thoát nhìn càng ngày càng giống tù nhân, mái tóc bạc mấy tháng không được sửa sang, gần như đã dài quá vành tai, rối bời, chòm râu trên khóe miệng cũng như vậy, đã dài hơn 1cm rồi.

Nhìn qua bóng lưng lạnh lẽo, chỉ lưu lại cảm giác vô tận tang thương, nhất là khi Tiêu Hoàng ngủ, lại càng có vẻ cô liêu.

Thêm chi không khí âm lãnh bốn phía lại càng làm cho cảm giác này nên đậm hơn.

Tuy rằng đã bị rất nhiều quốc gia coi là tù chiến tranh, đại ma đầu, rất nhiều người biết rõ Tiêu Hoàng đều cảm giác Tiêu Hoàng rất cao cao tại thượng, nhưng nếu so sánh với những người ở cạnh lò sưởi, cả gia đình theo dõi Ma Văn truyền hình, thì Tiêu Hoàng lại có vẻ rất đáng thương.

Rầm... rầm... rầm...

Ngay khi mặt trời ngả về tây, thời gian đi vào buổi chiều, một tiếng cánh cửa phòng giam mở thật mạnh bỗng nhiên vang lên, Tiêu Hoàng đang lơ mơ ngủ, không kiềm được mở ra hai mắt, nhìn về phía cửa.

Chỉ thấy ngoài cửa, từng gã tù nhân đã đi ra.

Đối với cảnh tượng như vậy, Tiêu Hoàng cũng không bất ngờ, chỉ là không nghĩ tới mình ngủ một lát mà đã tới 4h chiều rồi.

Chậm rãi từ trên giường đứng lên, Tiêu Hoàng chỉ cảm thấy toàn thân lạnh như băng, tuy nhiên, hắn vẫn đi ra khỏi phòng.

Căn cứ giới thiệu của Tào Đông về khu nhà giam chữ Giáp, tù nhân chữ Giáp khu cũng không phải là được ở yên, mỗi ngày còn phải đi ra ngoài làm việc, có khi thậm chí còn phải làm phu khuân vác.

Rất nhanh, khi Tiêu Hoàng đi ra phòng giam, hắn đã có thể rõ ràng nhìn thấy, một số tù nhân đang tụ tập trên sân thể dục, đang ở rửa sạch các tạp vật trên sân thể dục, còn có một vài tù nhân thì được binh sĩ Cao Tương giám thị, thanh tẩy cầu thang nhỏ và tay vịn giữa các tầng.

Duy nhất có một người không làm một chuyện gì, đó chính là Thiết Nam, giờ phút này hắn đang ngồi trên một ngọn núi giả, dường như đây là một cái vương tọa, ánh mắt nghiêm túc, quan sát đám tù nhân đang vội vã bận rộn.

Cho dù là tù nhân Lạc Đan Luân, nhìn thấy Thiết Nam, thì trong ánh mắt cũng tràn ngập vẻ kính sợ, dù sao ở trong này, cho dù là sức chiến đấu, hay là lai lịch trên Thiên Tế Tinh, thì Thiết Nam đều là cao nhất trong số các tù nhân Lạc Đan Luân.

Đồng thời cũng chính vì Thiết Nam có quyền uy cực lớn, thì mới làm cho đám người Lạc Đan Luân trở nên thành thật như vậy. Sẽ không dễ dàng phản kháng, không thể phủ nhận, một chiều này Ngô Quý Kỳ dùng phi thường xảo diệu.

Vừa mới đi vào sân thể dục, Ốc Sư đã vươn bàn tay to ra, trực tiếp kéo Tiêu Hoàng sang một bên, sau đó ấn Tiêu Hoàng ngồi xuống, yên lặng nhặt các rác rưởi trên mặt đất.

- Nhớ kỹ a, huynh đệ, đừng nháo sự nữa, khiêm tốn, khiêm tốn mới là vương đạo.

Ốc Sư cúi đầu, nói với Tiêu Hoàng:

- Nhìn thấy tên đầu bóng lưng trên ngọn núi giả kia không? Hắn chính là kẻ mà ta đã nói với người, người Lạc Đan Luân phi thường lợi hại, chính là Đại Ngự Sư cấp một lâu năm, rất không dễ chọc vào.

Tiêu Hoàng không lên tiếng trả lời, hơi nhìn Thiết Nam một cái, liền cùng Ốc Sư cúi đầu, bắt đầu yên lặng nhặt các rác rưởi và đá vụn trong góc.

Về phần các tù nhân Lạc Đan Luân khác, nhìn thấy thân ảnh Tiêu Hoàng, gần như không kiềm được toát ra bộ dáng vô cùng cảnh giác, sau đó ra sức đứng cách Tiêu Hoàng xa một ít, không người nào dám tùy tiện tới mạo phạm nữa.

Màn biểu diễn hung tàn vừa rồi của Tiêu Hoàng đã làm cho trong lòng tù nhân Lạc Đan Luân tràn ngập sợ hãi.

Mà Tiêu Hoàng đang ngồi xổm trên mặt đất, mặc dù vẫn đang nói chuyện với Ốc Sư, tìm hiểu một ít tình huống nơi này, nhưng ánh mắt lại bắt đầu dần dần hình về phía phòng giam của Phát Lạc.

Lúc phút này Phất Lạc đang ngồi xếp bằng trong nhà giam, thân thể hắn làm cho người ta có cảm giác như đã bị vỡ thành các mảnh nhỏ, bởi vì thời gian dài bị rút linh hồn rửa sạch dịch vào người, nên làn da cũng đã biến thành màu xanh biếc, trên mặt càng không cần phải nói, đã tàn phá không chịu nổi, giờ phút này Phất Lạc đang cầm lấy một đồng dính dính gì đó mà ăn.

Trong ánh mắt hắn, tính người đã còn rất ít, trên thực tế, Đại trưởng giả cũng từng nhắc tới Phất Lạc cho Tiêu Hoảng biết, tên này được cho là một thể hệ người trẻ tuổi nổi bật của Tổng Táng kỵ sĩ đoàn lúc ấy, chỉ là không nghĩ tới, hắn lại biến thành bộ dáng ngày hôm nay, ngay cả tù nhân Lạc Đan Luân cũng không dám tới gần, bởi vì hiện giờ Phất Lạc đã không có lý trí tối thiểu của một con người nữa, mà giống như một con dã thú, nói không chừng sẽ có lúc phát cuồng, căn bản sẽ không phân biệt được ai là ai nữa.

Nhìn thấy Phất Lạc như vậy, Tiêu Hoảng không kiềm được, sờ vào một lọ linh hồn rửa sạch dịch trong túi áo, đây chính là thứ lấy từ chỗ Tào Đông ra.

Đại khái chỉ nhặt rác trên sân thể dục khoảng mười mấy phút, tất cả tù nhân đều tụ tập tại trung tâm quảng trường, xếp thành một đội hình rời rạc, Tiêu Hoảng và Ốc Sư đều đứng ở cuối đội ngũ.

Đối với việc tiếp theo là cái gì, Tiêu Hoảng cũng không xa lạ, đó chính là tiến vào trong hang động Huyết Sắc, đi thu thập một loại Anh huyết khoáng thạch quý báu.

Bởi vì hang động Huyết Sắc ở trong lòng đất, nhiệt độ cao tới hơn sáu mươi độ, có vài lúc thì thậm chí còn cao tới bảy mươi độ, bởi vậy ngoài những người là Ngự Sư cấp bốn trở lên, thì người thường căn bản không thể ở lâu bên trong được.

Bởi vậy, tù nhân của khu nhà giam chữ Giáp liền đảm nhiệm công việc này, dựa theo Ngô Quý Kỳ giải thích, trước khi linh hồn rửa sạch dịch kiểu mới chưa được nghiên cứu chế tạo ra, thì để cho bọn họ đi làm thợ mỏ, coi như chút tác dụng nho nhỏ mà thôi.

754. Chương 754: Vật Lộn

Sau khi cánh cửa kim loại chậm rãi được nâng lên, đám tù phạm liền từng bước đi ra ngoài dưới sự giám thị của binh sĩ Cao Tương.

Mặc dù cách khu nhà giam chữ Giáp một đoạn, nhưng bên ngoài khu giam giữ lại còn được phòng hộ nghiêm mật hơn.

Đồng thời hang động Huyết Sắc kia chỉ cách khu nhà giam chữ Giáp đại khái không đến 100 thước, cửa vào rộng khoảng một thước, bị một cánh cửa kim loại đóng kín.

Khi cánh cửa kim loại bị binh sĩ Cao Tương chậm rãi mở ra, bên trong lập tức bốc lên một luồng nhiệt khí màu trắng, bay giữa không khí, cũng giống như vừa mở ra một cái lồng hấp vậy.

Nếu là tù nhân bình thường, nhìn thấy hình ảnh như vậy, tuyệt đối sẽ mang vẻ mặt nghiêm trọng, nhưng hầu hết tù nhân nơi này đều là trình độ Ngự Sư cấp năm, hơn nữa cũng không phải là lần đầu tiên đi vào, bởi vậy có thấy nhưng cũng không e ngại gì cả.

Ngay sau đó mỗi một tù nhân nhận lấy một cái túi da cùng với một cái cuốc chim nhỏ dài khoảng một thước, khe khom người tiến vào trong đó.

Mỗi người đều phải lấy đầy một túi to thì mới tính là hoàn thành nhiệm vụ, cho phép đi ra, nếu không thì sẽ phải tiếp tục ở lại trong đó.

- Ài! Ta ngày thường ghét nhất chính là việc này, ta cũng không lành nghề đối với việc tìm kiếm khoáng thạch.

Ốc Sư đứng bên cạnh Tiêu Hoảng, hơi có chút nghiêm trọng nói.

Tiêu Hoằng không lên tiếng trả lời, cứ như vậy mà lẳng lặng đứng, hơi cúi đầu.

Rất nhanh, liền đến lượt Tiêu Hoằng và Ốc Sư, mỗi người được nhận một cái bao dài hơn một thước, cùng một cái cuốc chim nhỏ, đồng thời trên mắt cá chân của Tiêu Hoằng và Ốc Sư đều được buộc một cái vòng theo dõi, như vậy sẽ có thể vị trí cụ thể của bọn họ vào bất cứ lúc nào. Sau đó Tiêu Hoằng và Ốc Sư liền lần lượt bị đẩy vào trong hang động.

Xuyên qua đường hầm hẹp dài khoảng mười thước, khi Tiêu Hoằng tiến vào bên trong, thì có một khoảng không khá rộng, hang động rộng đại khái hơn ba thước, đồng thời giống như các mạch trên lá cây, phân tán ra xung quanh.

Đồng dạng, một luồng sóng nhiệt cũng theo sát Tiêu Hoằng mà tới, đập vào mặt hắn, khiến cho Tiêu Hoằng và Ốc Sư không thể không điều động Ngự lực cường hãn trong cơ thể, tiến hành ngăn cản.

Về phần các tù nhân khác thì đã đi khắp các hang động này, ra sức tìm kiếm Anh huyết khoáng thạch một cách nhanh nhất.

- Hiện tại nên làm cái gì bây giờ? Đám người Lạc Đan Luân hiểu được hợp tác lẫn nhau, nhưng các tù nhân liên hợp thể thì đều tự mình hành động!

Ốc Sư nhìn nhìn cảnh tượng bốn phía một cái, nói với Tiêu Hoằng.

Vừa tiến vào trong hang động Huyết Sắc, tù nhân Lạc Đan Luân đã nhanh chóng tập hợp các túi đựng với nhau, sau đó phân công hợp tác.

- Không đi quan tâm tới bọn họ. Đi theo ta.

Tiêu Hoằng nói xong, liền xách theo cái cuốc chim nhỏ, mang theo Ốc Sư chậm rãi đi vào trong một hang động, một đôi mắt giống như dụng cụ thăm dò, bắt đầu quét qua vách đá bốn phía.

Ốc Sư cũng không lành nghề đối với thứ này, chỉ đành đi theo phía sau Tiêu Hoằng.

Rất nhanh, đại khái chỉ sau năm phút đồng hồ, Tiêu Hoằng đã ngừng lại trước một đường hầm hẹp dài, hơn nữa còn có chút bí ẩn, sau đó quay đầu lại nhìn Ốc Sư vẫn mang vẻ mặt mờ mịt, cầm lấy cái cuốc chim nhỏ, ra sức gõ xuống, sau khi bóc ra lớp nham thạch ngoài cùng, thì Ốc Sư lại ngạc nhiên phát hiện ra, ngay dưới tầng nham thạch chính là một tảng lớn Anh huyết thạch màu đỏ sẫm, mỗi một viên đều lớn bằng nắm tay.

- Thứ... thứ này... Người làm như thế nào vậy!

Ốc Sư đứng ở phía sau Tiêu Hoằng, nhìn thấy một màn như vậy, hơi có chút ngạc nhiên thán phục.

- Trước đây đã từng làm ba năm thợ mỏ.

Tiêu Hoằng trả lời phi thường đơn giản, sau đó lại dùng cái cuốc chim, phi thường linh hoạt tách tất cả Anh huyết khoáng thạch ra, cho vào trong cái túi, sau đó đưa cái túi căng đầy này cho Ốc Sư, nói:

- Cho người.

- Cái này...

Ốc Sư thấy hành động của Tiêu Hoằng, ít nhiều có chút do dự, tuy nhiên, hắn vẫn cảm kích nhận lấy, tuy nhiên cũng không rời đi, mà là đi theo phía sau Tiêu Hoằng, đi tới một chỗ vắng vẻ khác. Sau khi đào lên thì thấy bên trong là ba, bốn khối Anh huyết thạch, cùng với một nắm Tử sa.

Nhìn thấy loại đồ vật này, Tiêu Hoằng gần như đã có thể xác minh được một chút, đó chính là nơi này cũng không phải chỉ có một loại vật chất là Anh huyết khoáng thạch. Phát hiện này làm cho thần sắc Tiêu Hoằng không khỏi hơi biến đổi, sau đó Tiêu Hoằng liền bỏ một nắm Tử sa này vào trong đế giày của mình.

Sau đó hắn lại bắt đầu tìm kiếm, quả nhiên ngoài Anh huyết thạch, trong vòng nửa tiếng thì Tiêu Hoằng đã phát hiện ra mười mấy loại Ma Văn tài liệu là vắng vẻ khác nhau.

Thậm chí Tiêu Hoằng còn phát hiện trong một số nham thạch một ít thực vật chịu đựng được nhiệt độ cực nóng, tuy rằng chủng loại không nhiều lắm, nhưng cũng là thảo dược chữa thương không tồi.

- Thuốc chữa thương mà người cho ta, hẳn là phát hiện ở trong này phải không?

Tiêu Hoảng quay đầu lại, nhìn Ốc Sư một cái.

Ốc Sư khẽ cười, cũng không đáp lại, gần như là ngầm thừa nhận. Lúc này tóc, râu của hắn đã bị mồ hôi thành một đồng, đồng thời mồ hôi cũng không ngừng theo các chòm râu này mà nhỏ xuống mặt đất. Tiêu Hoảng cũng như vậy.

Dù sao trình độ nóng bức bên trong cũng không phải là thứ người thường có thể chịu được.

Bỏ loại thực vật này vào trong chiếc giày, Tiêu Hoảng lại nhìn túi da trong tay, đã gần như đựng đầy rồi, hẳn liền bảo Ốc Sư có thể rời đi được rồi.

Dù sao dừng lại ở trong này mỗi một phút, một giây, thì cũng đều tiêu hao đại lượng Ngự lực để chống cự lại loại môi trường cực nóng này.

Chỉ là ngay khi Tiêu Hoảng đi ra khỏi nhánh hang động, bước về phía lối ra, về mặt Tiêu Hoảng và Ốc Sư lại đồng loạt biến đổi.

Chỉ thấy ở chỗ lối ra, Thiết Nam đang tựa vào vách đá, khoe miệng ngậm một cây cỏ héo rũ, hai tay ôm ngực, nhìn qua thì có vẻ rất thản nhiên, tuy nhiên, trên thân thể lại lơ mờ tản ra một luồng lệ khí.

Dường như Tiêu Hoảng đã lơ mờ dự cảm được điều gì đó, tuy nhiên, hắn cũng không quá để ý tới, hơi bước nhanh hơn một chút, chuẩn bị cùng Ốc Sư rời đi.

- Chờ một chút.

Ngay khi Tiêu Hoảng vừa mới chuẩn bị đi ngang qua Thiết Nam, Thiết Nam lại bỗng nhiên thốt lên, thanh âm rất nhẹ, nhưng lại có vẻ vô cùng thâm trầm, có thêm một luồng sát khí.

- Làm gì?

Tiêu Hoảng nhìn Thiết Nam một cái, nhẹ nhàng hỏi.

- Lưu lại thứ trong túi da của người, còn người thì tiếp tục vào trong lấy quặng.

Thiết Nam không nhìn Tiêu Hoảng, vẫn hơi cúi đầu, nói với Tiêu Hoảng, cây cỏ khô trong miệng khẽ rung rung theo giọng nói, khiến cho hắn có một cảm giác rất mang tính khiêu khích.

- Quặng mỏ là do bản thân ta đào được, dựa vào cái gì phải được cho người?

Tiêu Hoảng nheo mắt suy nghĩ, chiếc cuốc chim đang cầm theo cũng từ từ được nắm chặt lại.

Gần như ngay khi Tiêu Hoảng vừa nói xong, hắn lại đột nhiên phát hiện ra, cái cuốc chim trong tay Thiết Nam đã đột nhiên bị ném ra, bay thẳng tới mặt Tiêu Hoảng, tốc độ cực nhanh.

Tiêu Hoảng đã sớm có chuẩn bị, động tác cũng rất nhanh nhẹn, lách mình một cái đã tránh được.

Nhưng mà, ngay khi Tiêu Hoảng vừa mới tránh thoát, Thiết Nam đã phun cây cỏ trong miệng ra, vung tay đánh về phía Tiêu Hoảng.

Ầm...

Ngay sau đó, một quyền của Thiết Nam đã mãnh mẽ đánh trên bụng Tiêu Hoảng, trực tiếp đánh văng Tiêu Hoảng ra ngoài, mãi cho tới khi chạm vào vách đá thì mới ngừng lại được.

Đồng thời Tiêu Hoảng chỉ cảm thấy phần bụng giống như bị một chiếc xe tải nặng nề va chạm vào, trong bụng vô cùng đau nhức, túi da căng phồng trong tay cũng đã lập tức bay ra ngoài.

Không hề nghi ngờ, chỉ riêng nói về giao chiến tay không, Thiết Nam tuyệt đối có thể nói là đỉnh cấp trong số Đại Ngự Sư cấp một, tốc độ, lực lượng được kết hợp rất hoàn mỹ.

- Nghe nói người đánh thuộc hạ của ta, còn nói chọc giận người hẳn phải chết, khẩu khí không nhỏ a, có bản lĩnh thì bước qua một cửa này của ta rồi nói sau, phế vật!

Thiết Nam từ trên cao nhìn xuống nhìn Tiêu Hoảng, sau đó nâng một chân, đá vào người Tiêu Hoảng.

Thấy Thiết Nam lại lần nữa tấn công, cặp lông mày của Tiêu Hoảng hơi nhăn lại, sau đó lắc người tránh thoát đòn tấn công của Thiết Nam, đồng thời đứng dậy.

Cùng lúc đó, vách tường vừa rồi đã bị đá cho dập nát, làm cho người ta có cảm giác, hòn đá cứng rắn bỗng trở nên giòn như thạch cao vậy.

Tiếng giao chiến nặng nề như vậy tất nhiên đã đưa tới vô số ánh mắt, trong lúc nhất thời, đám tù nhân trong đường hầm đều quay đầu nhìn về nơi này.

Nhìn thấy Thiết Nam đứng ở trước mặt Tiêu Hoảng, còn có bộ dáng hơi chật vật của Tiêu Hoảng, vẻ mặt mọi người cùng lúc hơi động, trong lòng lại không kiềm được trở nên căng thẳng.

Thiết Nam lợi hại, toàn bộ tù nhân khu nhà giam chữ Giáp đã thấy rất rõ, thực lực tuyệt đối còn cao hơn một khoảng lớn so với các tù nhân khác, thường thường Thiết Nam ra tay, chỉ có hai ý nghĩa, thứ nhất là đối thủ đã cấu thành uy hiếp, thứ hai, đối thủ chết chắc rồi.

Bởi vì bọn họ đã từng tận mắt nhìn thấy, Thiết Nam dùng nắm tay đánh chết một tên Đại Ngự Sư cấp một, bằng vào thực lực cường hãn, trong cảm nhận của tù nhân Lạc Đan Luân thì Thiết Nam chính là một cây trụ để dựa vào.

Điều duy nhất không biết, có lẽ chính là Thiết Nam đã bị Ngô Quý Kỳ biến trở thành một quân cờ trọng yếu rồi.

Chậm rãi vươn tay, cầm cái cuốc chim đã cắm sâu vào trong vách đá, Thiết Nam liền dùng một chút lực, rút cái cuốc chim ra, ánh mắt nhìn thẳng vào Tiêu Hoảng:

- Tóc bạc trắng, trước kia nghe nói người rất kiêu ngạo a, hôm nay cho người biết, cái gì gọi là lợi hại.

Nói xong, Thiết Nam đã lại lần nữa xông tới, tuy rằng dáng người to lớn, nhưng hành động lại vô cùng nhanh nhẹn, nhanh như một tia chớp đã xuất hiện trước mặt Tiêu Hoảng, mũi cuốc chim sắc nhọn bổ thẳng vào mặt Tiêu Hoảng, hiển nhiên, đây là muốn đánh Tiêu Hoảng tới chết.

Đối với điều này, Tiêu Hoảng tất nhiên đã nhận ra, trong hai mắt không kiềm được nổi lên vẻ lạnh như băng, nheo mắt suy nghĩ, cúi người một cái, sau đó đột nhiên xoay người, lưu loát tránh thoát đòn tấn công của Thiết Nam, đồng thời cũng không cam lòng yếu thế, cái cuốc chim trong tay đã bổ thẳng vào gáy của Thiết Nam.

Đối mặt với cảnh này, Thiết Nam trong lòng hơi biến đổi, Tiêu Hoảng này không thể so với các tù nhân khác được, phẳng phất giống như con cá chạch, đồng thời các chiêu thức cũng có chứa hương vị của Lạc Đan Luân, chỉ là lúc này Thiết Nam đã không rảnh rỗi bận tâm nữa, ra sức dùng tốc độ nhanh nhất, đột nhiên xoay người một cái, tránh thoát một đòn trí mạng của Tiêu Hoảng!

Ầm...

Gần như ngay khi Thiết Nam vừa mới xoay người, nắm tay trái của Tiêu Hoảng đã lao tới, không để cho Thiết Nam có chút thời gian phản ứng nào, một quyền này đã trực tiếp đánh vào dưới cằm Thiết Nam, một quyền này có thể nói là rất nặng.

Đồng thời sau khi dính một quyền này, vẻ mặt lạnh như băng, uy nghiêm, cao cao tại thượng của Thiết Nam cũng đột nhiên đọng lại trên mặt, hần vạm lằn không ngờ tới, trình độ cận chiến của Tiêu Hoảng lại cao như vậy.

755. Chương 755: Không Chết Không Ngừng!

756. Chương 756: Không Chết Không Ngừng! 2

757. Chương 757: Tóm Được Không Thả!

758. Chương 758: Tái Chiến

759. Chương 759: Một Cú Giao Dịch

760. Chương 760: 100%

761. Chương 761: Siêu Cấp Sửa Chữa!

762. Chương 762: Người Kia Là Tiêu Hoàng

763. Chương 763: Vĩnh Viễn Lưu Truyền

Về phần Thiết Nam bên kia, nhìn Tiêu Hoàng ngồi bên cạnh ngọn núi giả, trên mặt không kiếm được hiện lên một chút cảnh giác và e ngại, ra sức lui về phía sau, ngồi ở trong góc, lúc này Thiết Nam rất rõ ràng, thời đại làm lão đại của hắn đã hoàn toàn trôi qua rồi.

Trái lại Tiêu Hoàng, đối với Thiết Nam trở về, cũng không có chút tỏ vẻ nào, cứ như vậy mà ngồi dưới ngọn núi giả, thường thường lại nhìn qua trần nhà, nhìn về phía bầu trời âm trầm.

Mưa đã dần dần tạnh, phía cực xa, thậm chí còn có thể nhìn thấy một luồng nắng sáng chiếu rọi bầu trời, giống như một đám các thanh kiếm nhỏ, cắm trên mặt đất âm u.

Ầm ầm ầm...

Ngay khi Tiêu Hoàng ngẩng đầu nhìn lên, thì một cánh cửa sắt nặng nề phía nam bỗng nhiên lại lần nữa được nâng lên, đám tù nhân theo thanh âm nhìn lại, lập tức thấy Ngô Quý Kỳ cầm theo cao áp Ma Văn bổng, chậm rãi đi đến, ở phía sau hắn còn có một chiếc xe đẩy to lớn, hai gã binh sĩ Cao Tương chậm rãi đẩy hắn vào, đồng thời chậm rãi đi về phía Tiêu Hoàng.

Đi tới trước mặt Tiêu Hoàng đang rất nhếch nhác, Ngô Quý Kỳ từ trên cao nhìn xuống, liếc Tiêu Hoàng trên mặt đất một cái, lúc này hắn nhìn qua không khác gì một tên tiểu khất cái.

Chưa từng nhiều lời, Ngô Quý Kỳ liền trực tiếp kéo tấm bạt phủ trên xe đẩy xuống, bên trong xe đẩy là vài thùng bia, cùng với từng hộp chân gà, ngay phía trước xe còn có một cái nồi đang bốc hơi nghi ngút, bên trong là canh gà.

- Người như ngươi, tuy rằng làm cho ta cảm thấy rất chán ghét, cũng rất ghê tởm, nhưng mà đã là giao dịch thì ta sẽ thực hiện.

Ngô Quý Kỳ nhìn Tiêu Hoàng, vẻ mặt cao cao tại thượng nói.

- Đa tạ.

Tiêu Hoàng hơi đứng lên, vỗ vỗ bụi đất trên mông, lạnh nhạt nói.

Ngô Quý Kỳ còn muốn nói cái gì đó nữa, kiêu như cảnh cáo linh tinh, nhưng Ma Văn thông tin trong người lại rung lên, người gọi tới là Chế Văn đại sư Trương Tường Kiệt của Cao Tương Chân Nghĩa Quốc.

Ngẩng đầu nhìn thoáng qua Tiêu Hoàng, Ngô Quý Kỳ không muốn dây dưa gì với Tiêu Hoàng nữa, liền trực tiếp xoay người rời khỏi, hai gã binh sĩ Cao Tương cung kính đi theo phía sau Ngô Quý Kỳ.

Đồng thời, sau khi Ngô Quý Kỳ lật tấm vải bạt lên, mùi thịt gà trong khoảnh khắc đã tràn ngập, gần như tất cả tù nhân, bất kể là tù nhân Lạc Đan Luân, hay là tù nhân liên hợp thể, đều cùng lúc nhìn về phía Tiêu Hoảng, chuẩn xác mà nói thì là nhìn về phía thứ trên chiếc xe đẩy kia.

Bất kể cấp bậc Ngự lực như thế nào, thì chúng cũng đều cố gắng nuốt một ngụm nước miếng.

Nếu là ở Gia Đô liên hợp thể, thịt gà chỉ là thịt bình thường để ăn mà thôi, thậm chí có thể nói là đồ rẻ tiền. Nhưng đối với những tù nhân cả ngày chỉ ăn khoai lang, bánh ngô này mà nói, bọn họ có chút không dám tưởng tượng sẽ có mỹ vị như vậy.

Thậm chí còn có bia, trời ạ! Trại tập trung Tín Nghĩa tại sao lại có đãi ngộ như vậy?

Trong lúc nhất thời, tất cả tù nhân đều quệt quệt khóe miệng, ánh mắt mong đợi nhìn về phía Tiêu Hoảng.

Nếu lúc trước Tiêu Hoảng nói sẽ mời bọn họ ở trong này uống bia, ăn chân gà, thì quả thực chính là thần thoại hoang đường, nhưng hiện tại thì Tiêu Hoảng dường như đã thực hiện được.

Tiêu Hoảng cũng không chần chờ, hất gơ hai tay lên, vỗ lớn vài tiếng, triệu tập tất cả tù nhân tới đây.

Đối với hành động này của Tiêu Hoảng, đám tù nhân không chút tạm dừng, cùng lúc bâu đến bên cạnh Tiêu Hoảng, trong mắt tràn ngập vẻ mong chờ, đồng thời cũng chủ động xếp thành hàng dài.

Ngay sau đó, Tiêu Hoảng không nói thêm gì, lấy từ trên xe đẩy ra một chai bia, một cái chân gà, lại móc một chén canh gà nóng hổi, đặt vào tay Mặt Thợ. Sau đó hất ý bảo người tiếp theo, vẫn là ba thứ đồ: chân gà thơm ngào ngạt, canh gà nóng hổi và bia ngon.

Giờ khắc này, ở trong mắt mỗi một tên tù nhân thì Tiêu Hoảng đều là cực kỳ khảng khái, nếu trước kia Tiêu Hoảng là Ma quỷ, như vậy hiện tại, thì chính là chúa cứu thế mang cho bọn họ quang huy ngàn ngời.

Mà đám tù nhân được phân phát đồ ăn thì cũng không vội vã ăn luôn, cứ như vậy mà nhìn Tiêu Hoảng, đứng phía trước Tiêu Hoảng.

Ước chừng trôi qua nửa tiếng, mọi thứ mới phân phát hầu như không còn, mỗi người một phần, gần như vừa đủ.

Bởi vì đồ ăn là do Ngô Quý Kỳ tự mình đưa tới, nên đám binh sĩ Cao Tương cũng không đi quản làm gì, hoặc nói đúng ra là không dám quản, dù sao đây là Ngô Quý Kỳ ngầm đồng ý.

Duy nhất chỉ có Thiết Nam ngồi trong góc tường là không bước lên xếp hàng, mà chỉ hơi cúi đầu, có vẻ tinh thần vô cùng sa sút, trong lòng hẳn rất rõ ràng, lúc trước đã khúc mắt với Tiêu Hoảng, nên đồ ăn này dường như sẽ không có phần của hắn.

Nhưng mà, ngay khi Thiết Nam cho rằng như vậy, thì bỗng nhiên lại thấy một đôi chân đi giày da xuất hiện trước mặt mình, hắn liền nhanh chóng ngẩng đầu, lập tức thấy Tiêu Hoảng đang cầm một cái chân gà, bưng một chén canh gà, xách theo một chai bia, về mặt bình thần xuất hiện ở trước mặt Thiết Nam.

Sau đó Tiêu Hoảng liền vươn tay, đặt ba thứ đồ này vào tay Thiết Nam, thấp giọng nói:

- Tất cả tù nhân nơi này, bất kể là Lạc Đan Luân, hay là liên hợp thể, đều hoan nghênh người bình an trở về.

Nói xong, Tiêu Hoảng liền trực tiếp xoay người rời đi, chỉ để lại cho Thiết Nam một bóng dáng, đồng thời, mấy câu ngắn gọn kia của Tiêu Hoảng cũng làm cho trong lòng Thiết Nam cảm nhận được một luồng hơi ấm, Tiêu Hoảng không vứt bỏ hắn, người Lạc Đan Luân không vứt bỏ hắn, liên hợp thể nhân cũng không bài xích hắn, không kiềm được, hai mắt Thiết Nam trở nên ướt ướt.

Đồng thời, lúc này Tiêu Hoảng đã quay về tới bên cạnh ngọn núi giả, trực tiếp lấy từ trên xe đẩy ra một chai bia cuối cùng, sau đó ôm lấy chai bia, từng bước một đi lên ngọn núi giả, cứ như vậy mà từ trên cao nhìn xuống, nhìn tất cả tù nhân đứng ở trước mặt mình, sau đó chậm rãi gơ chai bia lên cao.

Tất cả tù nhân, không nói gì, cứ như vậy mà ngẩng đầu, nhìn về phía Tiêu Hoảng.

- Hôm nay, chúng ta không phân biệt chủng tộc, không phân biệt thực lực cao thấp, chúng ta đều là tù nhân, mà một chén rượu này ngày hôm nay, ta muốn bái tế Cáp Thụy Sâm đại nhân dũng cảm, uy vũ, để cho hắc ở dưới suối vàng cũng biết, sẽ phù hộ cho chúng tộc Lạc Đan Luân chúng ta.

Tiêu Hoàng giơ chai bia lên cao, nhìn mọi người dưới đài, cao giọng nói.

Bá...

Ngay trong nháy mắt khi ba chữ Cáp Thụy Sâm được nói ra, tất cả tù nhân Lạc Đan Luân đều cùng lúc biến sắc, bọn họ nằm mơ cũng không nghĩ tới, Tiêu Hoàng lại bái tế Cáp Thụy Sâm ở chỗ này, đồng thời, nghe thấy cái tên Cáp Thụy Sâm, trong lòng đám tù nhân lại căng thẳng, bởi vì Cáp Thụy Sâm chính là linh hồn của Lạc Đan Luân đế quốc!

Trong lúc nhất thời, ánh mắt của tất cả tù nhân lại run lên!

- Còn nữa, bất kể trong lòng các người nghĩ như thế nào, đều không sao cả, ta chỉ muốn ở trong này, nói cho Cáp Thụy Sâm biết, Tiêu Hoàng ta đã đi tới nơi này, đứng trên mảnh đất Ma Duệ Tinh, mà ta muốn nói cho các người chính là, hôm nay người Lạc Đan Luân lang bạc kỳ hồ, chịu đủ cực khổ, nhưng sự bất khuất của chúng ta vẫn thẳng hoa, chúng tộc Lạc Đan Luân vĩ đại, vĩnh viễn lưu truyền!

Tiêu Hoàng lại lần nữa cao giọng nói, trong hai mắt cũng phát ra ánh sáng vô cùng lẫm liệt, hắc cũng đồng thời dùng ngón cái bần bần của mình đi mở nắp chai, uống một ngụm lớn.

- Chúng tộc Lạc Đan Luân vĩ đại, vĩnh viễn lưu truyền!

Ngay khi Tiêu Hoàng uống ngụm bia này, tất cả tù nhân Lạc Đan Luân chỉ cảm thấy toàn thân tràn ngập tinh thần, dường như lại một lần nữa về tới chiến trường. Vì kéo dài chủng tộc mà anh dũng giết địch, ngay cả Thiết Nam ở trong góc, nghe vậy thì cũng không nhịn được đứng lên, giơ chai bia trong tay lên về phía Tiêu Hoàng. Trong lúc nhất thời, tất cả tù nhân đứng trên sân thể dục cùng lúc hô to lên, sau đó ngẩng đầu, học theo Tiêu Hoàng uống một ngụm bia lớn, ngay cả tù nhân liên hợp thể cũng cảm thấy cả người run lên, giơ cao chai bia trong tay.

Một số người lại cảm thấy trong lòng tràn ngập kích động, tuy rằng Tiêu Hoàng có một đôi đồng tử màu đen, nhưng mọi người gần như đều có một loại cảm giác, Tiêu Hoàng vào lúc này chính là người Lạc Đan Luân, Tiêu Hoàng đứng trên ngọn núi giả, tản ra khí tức giống như trên Ma Đỉnh Sơn, cũng cao ngạo mà bất khuất.

Trái lại Ốc Sư, uống một ngụm bia, trong lòng lại là liên tục rung động. Đúng vậy, nếu lúc trước hắc nói người Lạc Đan Luân đối với Tiêu Hoàng thì chỉ có sợ, mà không có kính, như vậy hiện tại thì sao? Nhìn hai tròng mắt phẫn chấn của đám tù nhân Lạc Đan Luân, và cái nhìn đối với Tiêu Hoàng thì sẽ biết.

- Tên này thật là lợi hại a.

Trong lòng Ốc Sư không kiềm được thốt lên, nhìn Tiêu Hoàng đang mặc bộ quần áo rách tung toé, nhưng giờ khắc này, hắc lại giống như một pho tượng bằng sắt thép, chỉ dẫn những tù nhân Lạc Đan Luân này.

- Hãy cẩn thận mà hưởng thụ ngày hôm nay đi, hôm nay chúng ta say sưa trong nhà giam, ngày mai ta sẽ đưa các người đi say sưa trên đỉnh phong của thế giới này, giờ khắc này, chúng ta đều là người Lạc Đan Luân!

Tiêu Hoàng tiếp tục giơ chai bia lên cao, nói.

Nói xong, Tiêu Hoàng liền ngồi trên ngọn núi giả, bắt đầu tự mình uống vào một chén canh nóng, tại địa phương rét lạnh này, một chén canh nóng, một cái chân gà, tuyệt đối làm cho người ta rất thoải mái.

Các tù nhân khác cũng đều dựa trên vách tường, hơi ấm của bát canh, cái chân gà béo ngậy đã làm cho bọn họ cảm nhận được niềm ấm áp vô hạn, còn có lời nói kia của Tiêu Hoàng, thì lại làm cho tâm tình bọn họ trở nên phấn chấn, giờ khắc này, bọn họ dường như không phải đang ở trong nhà giam, mà giống như đang ở trên chiến trường, đánh tan thiên quân vạn mã của địch nhân, ngồi xuống hưởng thụ thành quả thắng lợi.

Ấm áp, thống khoái mà lại thích ý, trong lúc nhất thời, trên mặt mỗi một tù nhân dường như đều hiện lên vẻ thỏa mãn, vẻ thỏa mãn đã lâu không có, Tiêu Hoàng mang cho bọn hắc đồ ăn mỹ vị, hưởng thụ từ thời

gian thông khí sáng khoái nhất từ trước tới nay.

Mà tầng mây rất dày kia cũng bắt đầu không ngừng bị ánh rạng đông đâm thủng, một vài tia nắng mặt trời bắn thẳng đến trên sân thể dục, không khỏi làm mỗi một tên tù nhân đều có chút vẻ an bình, dường như đã thấy được mục tiêu của mình vậy.

Cùng lúc đó, trong văn phòng của Ngô Quý Kỳ, hần tự nhiên có thể nghe được thanh âm của tên chết tiệt Tiêu Hoàng trên sân thể dục, tuy nhiên, hiện tại hần cũng không rảnh mà bận tâm, mà đang ngồi trước cái bàn, trên bàn giấy có một cái màn hình nhỏ, trong đó là hình ảnh của Trương Tường Kiệt, giờ phút này đang đánh giá Song Xà Chiến Văn trong tay Ngô Quý Kỳ.

Mà cảnh này đã kéo dài tận mười mấy phút, bởi vì khi trước Tiêu Hoàng chữa trị đã tiến hành nguy trang, nên cho dù có quan sát cả ngày thì Trương Tường Kiệt cũng không nhìn ra chút nào. Tuy nhiên, biết Song Xà Chiến Văn đã được chữa trị, Chế Văn đại sư Trương Tường Kiệt đỉnh cao của Cao Tương Chân Nghĩa Quốc làm sao có thể nói là không nhìn ra chút gì được? Nói vậy thì mặt mũi để ở đâu? Nhưng lại cũng không tiện lên mặt gì, dù sao thì Song Xà Chiến Văn này khi trước hần cũng hoàn toàn không thể chữa trị được.

764. Chương 764: Giao Dịch Công Bằng?

- Thật sự là tình diệu a.

Cảm thấy mình thật sự không nhìn thấu, Trương Tường Kiệt chỉ có thể phát ra tiếng tán thưởng:

- Chỉ là không biết, sản phẩm được chữa trị này xuất ra từ tay của ai?

Ngô Quý Kỳ dốt đặc cán mai với việc chế văn, nghe thấy Chế Văn đại sư đưa ra đánh giá này, trong lòng lại trở nên vui vẻ, theo hần thấy, tên Tiêu Hoàng kia tuy rằng chán ghét, nhưng cũng là một bảo bối, hoặc có thể nói là một con gà đẻ trứng vàng.

- Về phần xuất ra từ trong tay người nào, thì không cần Trương Tường Kiệt đại sư quan tâm, chỉ là không biết ngài có nguyện ý hợp tác một chút hay không?

Ngô Quý Kỳ khẽ cười cười hỏi, Ngô Quý Kỳ cũng không ngốc, rất rõ ràng, nếu nói ra là do Tiêu Hoàng chế tạo, vậy thì Trương Tường Kiệt kia chắc chắn sẽ dùng trăm phương nghìn kế để moi Tiêu Hoàng ra, đưa về làm “của riêng”.

- Hợp tác như thế nào?

Trương Tường Kiệt cũng đột nhiên nổi lên hứng trí, lên tiếng hỏi.

- Người có thể đưa Chiến Văn mà người không thể chữa trị được tới chỗ ta, tiền lãi thu được sẽ chia 2- 8, ta 8, người 2, như thế nào?

Ngô Quý Kỳ mặt không đổi sắc, thu hồi Song Xà Chiến Văn âu yếm của mình lại, đưa ra đề nghị.

Phân phối như vậy thì cũng coi như là “công bình”, dù sao Trương Tường Kiệt không cần trả giá cái gì, chỉ cần qua tay một chút là được, thậm chí còn có thể kiếm được một thanh danh tốt.

- Không thành vấn đề, vừa lúc trong tay ta còn có hai cái Chiến Văn của Ngự Sư cấp năm, có thể chuyển cho người. Mỗi một cái được chữa trị thì có giá một vạn kim tệ.

Trương Tường Kiệt không có quá nhiều do dự.

- Tốt lắm.

Ngô Quý Kỳ nói xong, lập tức cắt liên lạc, sau đó chậm rãi đứng lên, nhìn ra ngoài cửa sổ. Lúc này Tiêu Hoàng đang ngồi trên ngọn núi giả, từng ngậm từng ngậm ăn chân gà, uống canh gà, các tù nhân khác cũng như vậy.

Đối với cảnh tượng như vậy, Ngô Quý Kỳ cũng không để ý, trong ánh mắt vẫn hiện lên vẻ hưng phấn mờ nhạt. Ở trong này, tuy rằng làm tướng quân, nhưng tiền lương một tháng của Ngô Quý Kỳ cũng chỉ có

mười kim tệ mà thôi, đương nhiên, cũng không tính cả thu nhập mà ngày thường thông qua các thủ đoạn khác đạt được thêm vào.

Hiện giờ vì Song Xà Chiến Văn, Ngô Quý Kỳ gần như đã bỏ ra toàn bộ gia sản của mình, vừa rồi một vài câu nói mà đã đạt được 1 vạn 6000 kim, vẫn làm cho hắn cảm thấy vô cùng mừng rỡ, hơn nữa đây vẫn chỉ là khoản thu nhập đầu tiên, sau này sẽ còn có thể cuộn cuộn không dứt nữa.

Tất cả đều là bởi vì Tiêu Hoàng có kỹ thuật chế văn trác tuyệt.

Cùng lúc đó, Tiêu Hoàng ăn xong chân gà, đã nhảy xuống núi giả, đồng thời Tiêu Hoàng liền chậm rãi hướng ánh mắt về phía Phát Lạc trong căn nhà tù đặc biệt phía bắc kia.

So với các tù nhân khác, Phát Lạc cũng không có thời gian thông khí, nếu không một khi hắn phát cuồng, thì sẽ có hậu quả mang tính chất huỷ diệt, nhất là vào lúc này Phát Lạc đã mất đi lý trí của con người, trở nên giống như một con dã thú.

Nhìn một cái chân gà cuối cùng còn lại bên trong xe đẩy, Tiêu Hoàng lập tức cầm ra, thật cẩn thận bước từng bước một về phía Phát Lạc.

Những người khác nhìn thấy Tiêu Hoàng làm vậy, muốn ngăn cản, nhưng lại không biết nên ngăn cản như thế nào, càng không biết Tiêu Hoàng rốt cuộc muốn làm gì.

Khi Tiêu Hoàng từng bước một tới gần lồng sắt giam giữ Phát Lạc, Phát Lạc đang ngồi dựa lưng về phía Tiêu Hoàng, dường như cảm nhận được cái gì đó, thân mình hơi giật giật, đồng thời không ngừng kéo sợi dây xích sắt to bằng cổ tay bên cạnh, giật giật.

Rất nhanh, Tiêu Hoàng liền chậm rãi đi tới bên cạnh lồng sắt, nhìn vào trong phòng giam tối như mực, vô cùng cẩn thận, nhẹ nhàng dùng tay gõ vào lồng sắt.

- Rống a...!

Gần như ngay khi Tiêu Hoàng chạm vào nhà giam, Phát Lạc dường như nhận được kích thích nào đó, bỗng nhiên phát ra một tiếng gầm đinh tai nhức óc, khuôn mặt rách nát lộ ra vẻ dữ tợn vô cùng vô tận, có vẻ cực kỳ khủng bố, sau đó liền lao về phía Tiêu Hoàng.

Nếu là người thường, cho dù là các tù nhân khác, đối mặt với Phát Lạc phát cuồng, thì chắc chắn sẽ cảm thấy khiếp sợ, thối lui về phía sau, nhưng Tiêu Hoàng lại không có, mặt không đổi sắc, vẫn đứng vững bên cạnh nhà giam.

Bằng!

Ngay sau đó, sợi xích sắt to bằng cổ tay bị kéo căng, lại gương mặt dữ tợn của Phát Lạc chỉ cách Tiêu Hoàng khoảng 10 cm, thần sắc Tiêu Hoàng vẫn kiên định và bình thản, Phát Lạc thì giống như một con dã thú, không ngừng nhe bộ răng dữ tợn, giãy dụa, tiếng hít thở thật mạnh lại làm cho người ta cảm thấy vô cùng áp bách.

Hai tay đã phồng lên đầy máu, cầm chặt vào Ma Văn lan can, đối diện với Tiêu Hoàng.

Đồng thời lúc này, Tiêu Hoàng đang ra sức quan sát đến trạng thái của Phát Lạc, bị hơn 1000 lần bị tiêm linh hồn rửa sạch dịch, Phát Lạc gần như đã mất đi lý trí tối thiểu của con người, chỉ là hắn vẫn cực kỳ phần hận đối với người Cao Tương, giống như một con dã thú vậy.

Chỉ hơi đánh giá tình trạng hiện tại của Phát Lạc một chút, vẻ mặt Tiêu Hoàng cẩn thận, sau đó nhẹ nhàng đụng vào ngón tay của Phát Lạc một chút.

- Rống!

Gần như ngay khi ngón tay của Tiêu Hoàng vừa mới chạm vào Phát Lạc, toàn thân Phát Lạc lại lần nữa trở nên bất an, xiềng xích bị kéo căng kêu lách cách, ánh mắt hung ác nhìn thẳng vào Tiêu Hoàng, dường như muốn đập nát Tiêu Hoàng giống như làm với người Cao Tương.

Tiêu Hoàng không tránh không né, ánh mắt kiên nghị kèm theo một chút hung ác, cũng nhìn chăm chăm vào Phát Lạc.

Bỗng nhiên, Phất Lạc dường như cảm nhận được trên người Tiêu Hoàng khí tức đặc biệt nào đó, ánh mắt hung ác và dữ tợn lại bắt đầu từ từ mềm xuống, tuy nhiên, Tiêu Hoàng vẫn không buông tha.

Tiêu Hoàng không nói gì, từ từ đưa chân gà cho Phất Lạc.

Gần như ngay khi Phất Lạc vừa mới bắt lấy chân gà mà Tiêu Hoàng đưa qua, Tiêu Hoàng chọn đúng thời cơ, rất nhanh dùng móng tay cấu xuống một khối thịt thối trên tay Phất Lạc, Phất Lạc cũng không có cảm giác gì, hiển nhiên tại bộ phận bị thối kia thì thần kinh đã bị hoại tử rồi.

Ngay sau đó Tiêu Hoàng liền dùng một khối thịt thối nhỏ bằng hạt gạo này vào trong một cái túi nhựa nhỏ, gấp kín lại, bỏ vào trong túi áo, đợi có cơ hội thì sẽ tiến hành nghiên cứu một phen.

Sau đó Tiêu Hoàng mặt không đổi sắc, lại lần nữa nhìn Phất Lạc đang gặm chân gà một cái, rồi chậm rãi xoay người, rời đi.

Người ngoài thấy vậy, chỉ có một cảm giác là Tiêu Hoàng cũng coi Phất Lạc trở thành một tù nhân, ném cho hắn một cái chân gà để ăn, còn động tác nhỏ kia của Tiêu Hoàng thì không ai phát hiện cả.

Một tuần thời gian cứ như vậy mà trôi qua, quan hệ giữa Tiêu Hoàng và các tù nhân cũng rõ ràng được cải thiện, cải thiện không chỉ là thái độ, mà khi ở trong hang động Huyết Sắc, bất kể là tù nhân Lạc Đan Luân, hay là tù nhân liên hợp thể, đều bắt đầu tập trung lại, phân công hợp tác, nghe theo Tiêu Hoàng chỉ huy.

Tất cả thoạt nhìn đều đang phát triển theo chiều hướng tốt, chỗ khó duy nhất chính là đã tới cuối mùa thu, tại nam bán cầu thì thời tiết rõ ràng trở nên càng rét lạnh hơn, nhiệt độ không khí ban ngày đã vào khoảng 0 độ, ban đêm thậm chí có thể đạt tới âm mười mấy độ. Vách tường trong nhà tù đều bắt đầu đọng sương, rét lạnh làm cho người ta vô cùng khó chịu.

Hơn nữa Tiêu Hoàng rõ ràng có thể phát hiện ra, vài tên tù nhân Ngự Sư cấp bốn, thân thể bắt đầu suy yếu trong rét lạnh, nhất là mỗi cách một ngày, còn phải đi về phía hang động Huyết Sắc, lạnh và nóng liên tục nhau, làm làm cho thân thể con người càng thêm bị tàn phá.

Giờ phút này Tiêu Hoàng đang cửa hang động Huyết Sắc, nhìn hai gã tù nhân nằm trên mặt đất, một gã trong đó là tù nhân Lạc Đan Luân, một gã còn lại là tù nhân liên hợp thể. Cả hai đều đã mờ mắt, mồ hôi chảy xuống, môi khô nứt, không ngừng ho khan.

Hiển nhiên là bị cảm rồi, trong hoàn cảnh này, căn bệnh nhìn như không có gì cả này, lại dễ dàng trở nên trí mạng.

Tiêu Hoàng ngồi một bên, mặt không đổi sắc, bỏ vào trong hai chén nước sôi một ít thảo dược, sau đó lần lượt cho bọn hắn uống vào, dưới tình huống không có dược liệu đầy đủ, Tiêu Hoàng chỉ có thể sử dụng thủ đoạn này, Văn đan trong huy chương rách nát thì chỉ còn lại có 5 viên Văn đan bổ huyết, không hơn.

- Mặt Thạo, Lạp Mỗ, lấy tới đây hai túi khoáng thạch.

Tiêu Hoàng bỗng nhiên phân phó.

- Úc.

Mặt Thạo cùng Lạp Mỗ cũng không có bất kỳ kháng cự nào, trực tiếp đặt hai cái túi căng phồng tới bên cạnh Tiêu Hoàng, sau đó Tiêu Hoàng liền ý bảo hai gã tù nhân sinh bệnh này rời đi trước, Tiêu Hoàng rất rõ ràng, trong hoàn cảnh cực nóng tay đây, hai gã tù nhân sinh bệnh kia sẽ bị chết.

Thấy hai gã tù nhân kia thất tha thất thểu đi ra ngoài, Tiêu Hoàng cũng không dừng lại lâu, xoay người, bắt đầu tìm kiếm quặng mỏ, cũng chỉ huy các tù nhân khác phá vỡ ra, đào khoáng thạch mang về.

Trước đây tối thiểu cần hai giờ công tác, nhưng dưới sự chỉ huy của Tiêu Hoàng, thì chỉ dùng khoảng một giờ, như vậy thì cũng miễn cho phải ở trong hang động Huyết Sắc quá lâu, không phải chịu quá nhiều giày vò.

Khi tới sáu giờ tối, đám tù nhân hoàn thành công tác lấy quặng, sau khi bị nhốt một giờ trong nhà tù lạnh như băng, thì đều tụ tập trong nhà ăn, đồ ăn vẫn như trước, một củ khoai lang, một củ dưa muối, một chén canh suông.

Mọi người ở đây đều ngồi xuống, ăn khoai lang, bỗng nhiên Ngô Quý Kỳ lại chấp tay sau lưng, chậm rãi đi đến, phía sau hắn là trợ thủ Đường Cơ và Dịch Văn Hâm.

Rất nhanh, Ngô Quý Kỳ đã chậm rãi xuất hiện trước mặt Tiêu Hoằng, đối với điều này, Tiêu Hoằng cũng không ngăn đầu, mà từ từ ăn khoai lang, đồng thời thỉnh thoảng cắn một miếng dưa muối.

Xoạch, xoạch.

Đúng lúc này, Ngô Quý Kỳ chậm rãi vươn tay, đặt hai cái Chiến Văn của Ngự Sư cấp năm đã bị hư hao ở trước mặt Tiêu Hoằng.

Nhìn thấy hai cái Chiến Văn trước mặt, trên mặt Tiêu Hoằng không có chút khác thường nào, mà chỉ bỏ mẩu khoai lang vào trong miệng, sau đó hơi ngẩng đầu, nhìn thẳng về phía Ngô Quý Kỳ.

- Nhìn một chút hai cái Chiến Văn này, có nắm chắc chữa trị hay không?

Ngô Quý Kỳ mặt không đổi sắc, lên tiếng.

- Xem ra, Ngô Quý Kỳ Tướng quân là muốn coi ta trở thành con gà đẻ trứng vàng a.

Tiêu Hoằng tươi cười, nhẹ giọng nói.

Àm!

Gần như ngay khi Tiêu Hoằng vừa nói ra câu này, Ngô Quý Kỳ đã cầm cao áp Ma Văn bỗng trong tay, đập vào ngực Tiêu Hoằng, sau một tiếng vang lớn, Tiêu Hoằng trực tiếp bị đánh văng đi, ngã trên mặt đất.

- Nhớ kỹ, đừng dùng cái loại khiêu khích này mà nhìn ta, nếu không hậu quả sẽ là như thế này.

Ngô Quý Kỳ vẻ mặt không thay đổi, gần từng chữ một với Tiêu Hoằng.

Đồng thời, tù nhân đang ăn bốn phía, khi nhìn thấy Tiêu Hoằng bị đánh, đều ngừng tay lại, đồng thời hơi nắm chặt nắm tay, nhìn thẳng về phía Ngô Quý Kỳ, ánh mắt vốn lạnh nhạt cũng bắt đầu từ từ trở nên lạnh lẽo.

Tuy rằng Tiêu Hoằng chưa từng tự xưng làm lão đại, nhưng trong vô tình, hắn đã trở thành trung tâm của những tù nhân này.

765. Chương 765: Con Gà Đẻ Trứng Vàng?

Về phần Vương Quân, tuy rằng ngồi cách Tiêu Hoằng rất xa, nhưng đã rút từ trong ống quần ra một cây đũa nhọn đầu, giấu trong ống tay áo.

- Thiếu ăn đòn à!

Dịch Văn Hâm nhìn thấy Tiêu Hoằng bị đánh ngã trên mặt đất, không kiềm được bĩu môi nói, vẻ mặt khinh thường, nếu không phải Ngô Quý Kỳ đang ở trong này, thì hắn rất muốn đá lên người Tiêu Hoằng hai nhát rồi.

Trái lại Tiêu Hoằng, đối mặt với cú đánh của Ngô Quý Kỳ, ngoài dự đoán mọi người, trên mặt không có chút tức giận nào, chậm rãi đứng lên, dựng chiếc ghế kim loại lên, lại một lần nữa ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn Ngô Quý Kỳ, chỉ là sau vẻ tươi cười kia chính là một tia lạnh như băng đang tràn ngập.

- Nếu ta không đoán sai, hai cái Chiến này, Văn Ngô Quý Kỳ Tướng quân hẳn là có thể kiếm được 2 vạn kim tệ phải không, sau này còn có thể tiếp tục thu thêm nữa!

Tiêu Hoằng lạnh nhạt nói.

- Người cứ muốn tiếp tục vô nghĩa như vậy sao?

Ngô Quý Kỳ nói xong, liền trực tiếp túm lấy cổ áo Tiêu Hoằng, kéo Tiêu Hoằng lên, ánh mắt tàn nhẫn nhắm ngay Tiêu Hoằng:

- Ta hiện tại hỏi ngươi, rốt cuộc có thể sửa được tốt hay không?

- Có thể, hai cái sửa lại thì tốn 17 kim tệ, nhưng nếu người muốn coi ta làm phu khuân vác, thì không có khả năng, một điều kiện thôi, chữa trị hai cái Chiến Văn này, người cung cấp ổi một nhà tù một cái cung nhiệt Ma Văn, giá rẻ là được, đồng thời mỗi một tù nhân được cung cấp một cái áo bông, dựa theo giá mỗi một cung nhiệt Ma Văn là 5 ngàn tệ mà tính, thì cũng chỉ hơn 20 kim tệ, cộng thêm 500 cái áo bông, 50 kim tệ là đủ rồi, mà người đem sẽ có được 2 vạn kim tệ thù lao, đồng thời sau này còn có thể có tiếp.

Tiêu Hoảng nhìn Ngô Quý Kỳ, trên mặt không có chút e ngại nào, lên tiếng nói.

- Nếu ta không đồng ý thì sao?

Ngô Quý Kỳ vẻ mặt âm lãnh hỏi.

- Người có thể giết ta a!

Tiêu Hoảng phi thường lạnh nhạt trả lời.

- Giết người? Sẽ không, nhưng người có tin ta sẽ cho người sống không bằng chết hay không.

Ngô Quý Kỳ hơi nắm thật chặt cổ áo Tiêu Hoảng, nói.

- Ta hiện tại đã sống không bằng chết rồi, nếu còn muốn tra tấn nữa thì cứ tự nhiên, không chịu được, cùng lắm thì ta tự sát.

Tiêu Hoảng vẫn lạnh nhạt nói.

- Coi như người lớn mặt!

Ngô Quý Kỳ nói xong, liền buông Tiêu Hoảng ra. Sau đó nói với Đường Cơ:

- Đi, đến bộ phận cung cấp Tín Nghĩa, mang tới 532 cái cung nhiệt Ma Văn, nhân tiện mang tới số lượng áo bông tương ứng.

Nghe nói như thế, trong lòng đám tù nhân không kiềm được lại lần nữa ầm ập, không hề nghi ngờ, lần này lại là Tiêu Hoảng trợ giúp bọn họ, hơn nữa là đánh bạc cả tánh mạng để trợ giúp họ.

Về phần Thiết Nam ngồi ở trong góc, thì lại có vẻ mặt xấu hổ, giờ khắc này Thiết Nam đã thực sự ý thức được, Tiêu Hoảng thích hợp làm lão đại hơn so với hắn rất nhiều, mà hắn làm lão đại, thì chỉ biết mặc cho Ngô Quý Kỳ bài bố, đối lấy một vài thứ bé nhỏ không đáng kể, nhưng Tiêu Hoảng thì sao? Sự khác nhau là rất lớn.

Cung nhiệt Ma Văn và được mặc ấm, đây là thứ hiện tại đám tù nhân đang cần gấp.

- Bắt đầu từ ngày mai, đại bộ phận thời gian của người đều tới cái phòng chế vãn nhỏ kia để chữa trị Chiến Văn, nếu có chút sai sót, ta sẽ cho người hối hận vì đã làm người.

Ngô Quý Kỳ nói xong, liền trực tiếp đi ra ngoài.

- Chờ một chút.

Tiêu Hoảng ngồi trên chiếc ghế kim loại, nhìn về phía Ngô Quý Kỳ.

Ngô Quý Kỳ không lên tiếng trả lời, mà lại lần nữa hướng ánh mắt về phía Tiêu Hoảng.

- Sau này, mỗi lần ta kiểm cho người 1 vạn kim, người phải đưa cho các tù nhân khác một lần cơm, phải có thịt và cơm tẻ.

Tiêu Hoảng lại lần nữa nói.

- Ta thật sự rất muốn giết người.

Ngô Quý Kỳ lạnh lùng nhìn Tiêu Hoảng một cái, liền xoay người rời khỏi.

Vẫn là câu nói kia, Ngô Quý Kỳ không thích Tiêu Hoảng, thậm chí là chán ghét, nhưng vào lúc này thì Ngô Quý Kỳ cũng không thể làm gì Tiêu Hoảng được. Đúng vậy, Ngô Quý Kỳ chán ghét Tiêu Hoảng, nhưng Ngô Quý Kỳ lại càng thích tiền hơn.

Có tiền, hẳn sẽ có càng nhiều Chiến Văn phẩm chất cao, thậm chí bản thân Tiêu Hoàng nói không chừng còn có thể chế tạo ra Chiến Văn chất lượng tốt cũng không chừng.

Bởi vậy, mặc dù Ngô Quý Kỳ hận không thể thiên dao vạn quả Tiêu Hoàng, nhưng đối với Tiêu Hoàng thì hẳn vẫn phải duy trì khắc chế tối thiểu.

Đường Cơ thấy Ngô Quý Kỳ rời đi, liền chậm rãi đi tới trước mặt Tiêu Hoàng, đặt ra một tờ giấy và một cái bút, ý tứ đã rất rõ ràng.

Tiêu Hoàng cũng không chần chừ, hắn bắt đầu rồng bay phượng múa, viết một đồng lớn danh sách trên bề mặt, vừa vắn tắt 17 kim tệ, trong đó thứ đắt đỏ nhất chính là một dụng cụ phân tích vật chất, giá 10 kim tệ.

Đảo mắt một ngày thời gian đã vội vàng trôi qua.

Tới buổi sáng, Tiêu Hoàng đang nằm trong nhà tù lạnh như băng, bỗng nhiên nghe thấy ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân dồn dập, không khỏi làm cho hắn trở nên cảnh giác.

Sau một lát, Tiêu Hoàng liền nhìn thấy, cánh cửa nhà tù nhanh chóng được mở ra, ngay sau đó liền có ba gã binh sĩ Cao Tương đi vào, sử dụng Ma Văn để khoan một cái lỗ nhỏ trên vách tường phòng giam, lắp cung nhiệt Ma Văn lên, sau đó ném cho hắn một cái áo bông, một câu cũng không nói, trực tiếp rời khỏi.

Đồng thời, Đường Cơ đã đứng ở cửa, ý bảo Tiêu Hoàng cùng đi theo hắn.

Thấy vậy, Tiêu Hoàng tự nhiên hiểu được, hắn liền khoác cái áo bông hơi rộng kia lên người, sau đó đi theo Đường Cơ ra ngoài, đi thẳng đến phòng chế vắn.

Đi vào chỗ hành lang phòng chế vắn, Tiêu Hoàng có thể rõ ràng nhìn thấy, Ngô Quý Kỳ đang đứng ở cửa phòng chế vắn, sắc mặt vẫn lạnh như băng, nhìn chằm chằm vào Tiêu Hoàng.

Hiện giờ phòng chế vắn gần như đã bị nhét đầy, dụng cụ Ma Văn phân tích vật chất gần như đã choán đầy phòng, Tiêu Hoàng đi vào trong, thì sẽ rất khó tìm chỗ để cho người khác vào cùng nữa.

- Trong vòng 3 ngày, phải chữa trị xong, đừng đùa giỡn gì đó, càng đừng có lười biếng.

Ngô Quý Kỳ bỏ lại những lời này, đồng thời đặt hai cái Chiến Văn bị hỏng lên trên bàn, sau đó trực tiếp xoay người rời đi, chỉ để lại Đường Cơ và hai gã binh sĩ Cao Tương đứng ở cửa.

Đối với điều này, Tiêu Hoàng không có chút để ý nào, bởi vì đây chỉ là Chiến Văn của Ngự Sư cấp năm, đồng thời lại còn không quá phức tạp, Tiêu Hoàng chỉ khẽ nhìn thì đã có ý tưởng rồi, tuy nhiên, hắn cũng không vội vã động thủ, mà làm việc mình muốn đã, dù sao Đường Cơ có nhìn cũng không hiểu.

Ngay khi Đường Cơ đang ôm cửa, ngáp liên tục, thì Tiêu Hoàng lấy từ trong ống quần ra một cái túi nhựa nhỏ, sau đó vô cùng nhanh chóng lấy chút thịt thối của Phất Lạc ra, đặt trên dụng cụ phân tích.

Sau đó hắn rất thoải mái khởi động dụng cụ phân tích vật chất, lập tức trên màn hình của dụng cụ phân tích đã xuất hiện các số liệu rậm rạp, toàn bộ đều là các loại Ma Văn ký hiệu, cùng với thuật ngữ chuyên nghiệp.

Đối với Đường Cơ mà nói, thì chúng giống như thiên thư vậy, căn bản là nhìn không hiểu, đây cũng là nguyên nhân mà Tiêu Hoàng dám trắng trợn làm việc này.

Ngay sau đó, Tiêu Hoàng liền cầm lấy cuốn sổ nhỏ, và một cái bút máy, bắt đầu dùng các loại Ma Văn ký hiệu và thuật ngữ chuyên nghiệp ghi chép lại. Bản ghi chép này là về trạng thái hiện tại của Phất Lạc, một ít nội dung khác thì cũng đều dùng các từ ngữ mơ hồ để viết, nhìn qua có vẻ giống như một bản phân tích chiến văn.

Đợi sau khi hoàn thành ghi chép, Tiêu Hoàng liền tiếp tục ngồi trước bàn viết, chậm rãi lật xem Chiến Văn trong tay, nhưng trong đầu thì lại đang suy nghĩ biện pháp trị liệu cho Phất Lạc.

Dù sao Phất Lạc kia chính là người Lạc Đan Luân, chiến lực cấp Ngự Hồn, là thành viên Tổng Táng kỵ sĩ đoàn, tất cả điều này liên hệ cùng một chỗ, không nói đến hẳn sẽ có bao nhiêu trợ giúp với Tiêu Hoàng, mà chỉ riêng phần tình cảm này, thì Tiêu Hoàng cũng muốn cứu được hắn.

Ước chừng trải qua hai giờ suy nghĩ, trong đầu Tiêu Hoảng đã hình thành một hệ thống trị liệu đại khái. Đầu tiên là bài tiết chất độc, sau đó là chữa trị thân thể, bao gồm tế bào, thần kinh bị độc tố ăn mòn, cuối cùng là điều dưỡng.

Về phần có hữu dụng hay không, Tiêu Hoảng cũng không biết, bởi vì nơi này cũng không phải là sở điều trị có thiết bị tiên tiến, mà nơi này là trại tập trung giống như địa ngục vậy.

Có ý tưởng đại khái, Tiêu Hoảng liền bắt đầu viết các dược liệu cần thiết và phương pháp sử dụng lên trên cuốn sổ nhỏ.

Đại khái đã tìm ra cách, Tiêu Hoảng liền quay đầu, tiện tay chữa trị hai cái Chiến Văn bị hỏng kia.

Trình độ hỏng hóc của hai cái Chiến Văn này xấp xỉ với Song Xà Chiến Văn, tuy nhiên bởi vì bộ khung đơn giản, chữa trị cũng đơn giản theo, không có gì đáng để nhắc tới.

Cầm lấy Điều văn đao rẻ tiền mà Ngô Quý Kỳ chuẩn bị cho Tiêu Hoảng, hắn liền bắt đầu từ từ chữa trị.

Về phần Đường Cơ thì tám phần đã không thể chịu đựng được buồn tẻ như vậy, trực tiếp xoay người rời khỏi đây, chỉ để lại hai gã binh sĩ Cao Tương đang gật gù ở trong này theo dõi Tiêu Hoảng, nhìn Tiêu Hoảng làm một số việc mà bọn họ căn bản nhìn không hiểu, thì một đến hai giờ còn được, chứ thời gian dài quá thực chính là tra tấn.

Đồng thời, ngoài cửa sổ, đám tù nhân đã đều đã mặc áo bông vào, vẻ mặt nghiêm trọng đã trở nên giãn ra, tụ tập với nhau ở góc tường, nói chuyện phiếm.

Đối với điều này, Tiêu Hoảng không nói gì, chỉ hơi nheo mắt suy nghĩ, sau đó tiếp tục bận rộn làm việc.

Cứ như vậy, ba ngày thời gian vội vàng trôi qua, vào buổi chiều, Ngô Quý Kỳ chậm rãi đi tới trong phòng chế văn, lại một lần nữa hướng đôi mắt lạnh như băng về phía Tiêu Hoảng.

- Chữa trị như thế nào rồi?

Nhìn Tiêu Hoảng đang ngồi trên ghế kim loại, Ngô Quý Kỳ lạnh lùng hỏi.

Tiêu Hoảng không đáp lại, chỉ nhìn thoáng qua Ngô Quý Kỳ, sau đó trực tiếp đặt hai cái Chiến Văn đã chữa trị xong ra trước mặt Ngô Quý Kỳ.

Ngô Quý Kỳ cầm lấy Chiến Văn, lần lượt rút Ngự lực vào trong đó, kết quả lại ngạc nhiên phát hiện ra, số cổ Ngự lực bên trong không giảm bớt, khởi động vô cùng thông thuận, thậm chí so với trước khi bị hỏng thì còn muốn tốt hơn.

- Tốt lắm, người rất ưu tú.

Trên mặt Ngô Quý Kỳ không kiềm được toát ra vẻ vui sướng, hiện tại hắn có thể trăm phần trăm khẳng định, Tiêu Hoảng đã trở thành con gà đẻ trứng vàng của hắn, thậm chí sau này còn có thể chuyên môn chế tạo Chiến Văn ình.

- Đây là nhiệm vụ chữa trị tiếp theo của người!

Ngô Quý Kỳ nói xong, liền lấy từ trong túi Ma Văn ra ba cái Chiến Văn hỏng, đặt trước mặt Tiêu Hoảng, trong đó một cái là Đại Ngự Sư cấp một, hai cái còn lại là Ngự Sư cấp năm.

Hiển nhiên đều là sản phẩm của Cao Tương Chân Nghĩa Quốc, bộ khung rất nguyên thủy, đơn giản và hơi ấu trĩ.

Tuy nhiên, thứ này đối với Tiêu Hoảng mà nói, thì cũng không sao cả, hắn cầm lấy Chiến Văn, khẽ lật qua lật lại nhìn, cặp lông mày của Tiêu Hoảng không ngừng phát sinh đủ loại biến hóa, không ngừng biến đổi.

766. Chương 766: Phải Thay Đổi

Tiêu Hoảng có vẻ mặt như vậy, làm cho trái tim Ngô Quý Kỳ cũng cao thấp phập phồng, nhưng hắn cũng không nói gì, lẳng lặng đợi Tiêu Hoảng đưa ra câu trả lời thuyết phục.

- Ba cái Chiến Văn này, trình độ hổng hóc ít nhiều cũng có chút phiền toái a, nhìn như vết thương rất mờ nhạt, nhưng đều bị thương tổn vào chỗ yếu hại, cũng giống như cơ thể người, vết thương ở cánh tay, trên đùi, so với bị thương trong nội tạng, tim gan gì đó thì hoàn toàn là hai việc khác nhau a.

Tiêu Hoảng vẫn ra vẻ nói, trên thực tế thì sao? Ba cái Chiến Văn này cũng bị hổng không quá nghiêm trọng, thậm chí còn không nghiêm trọng bằng cái Chiến Văn bị hổng của Ngô Quý Kỳ kia.

- Không cần nói vô nghĩa như vậy, người chỉ cần nói cho ta biết, có chữa trị được hay không là được rồi!

Ngô Quý Kỳ ra sức bày ra một bộ dáng cao cao tại thượng, nhưng trong lòng ít nhiều cũng có một ít bất an.

Cái Chiến Văn của Đại Ngự Sư cấp một kia tên là Thiết Liêm Chiến Văn, là một cái Tướng quân Chiến Văn cùng cấp với của Ngô Quý Kỳ, đối phương ra giá cũng khá cao, 4 vạn kim tệ.

- Thật sự không phải là không có khả năng chữa trị. Nhưng phí tổn lại cao, chữa trị ba cái Chiến Văn, đại khái cần 2000 kim tệ, nếu có thể ra được 3000 kim tệ, ta mới có thể trăm phần trăm chữa trị chúng.

Tiêu Hoảng hơi có chút khó xử nói:

- Chỉ là không biết, Ngô Quý Kỳ Tướng quân có nguyện ý chi ra phí tổn cao như vậy hay không.

Trên thực tế, dựa theo kỹ thuật siêu cường của Tiêu Hoảng, chữa trị ba cái Chiến Văn chỉ cần 100 kim là đủ rồi, hơn 2000 kim tệ khác, nói trắng ra chính là do Tiêu Hoảng dùng cho bản thân.

- Vậy thì 3000 kim tệ, nhớ kỹ đừng có đùa giỡn gì đó với ta! Nói xong, Ngô Quý Kỳ liền trực tiếp tránh ra, cũng cho Đường Cơ một cái trữ kim văn 3000 kim tệ, dụng ý đã rất rõ ràng.

Tiêu Hoảng cũng không nói gì, lẳng lẳng viết danh sách tài liệu trên một tờ giấy, trong đó dùng 1000 kim chỉ để trợ giúp trị liệu cho Phất Lạc, hơn 1000 kim tệ khác thì dùng để chế tạo vài thứ khác, trong đó còn có linh thú tuỷ não, loại tài liệu trung tâm để chế tạo Chiến Văn.

Viết xong danh sách, giao cho Đường Cơ, Tiêu Hoảng liền trực tiếp bị đưa về trong nhà tù nhốt lại.

Hiện giờ có cung nhiệt Ma Văn, bên trong nhà tù đã trở nên rất ấm áp, so với vẻ lạnh như băng lúc trước thì không biết đã tốt hơn bao nhiêu lần.

Nhanh chóng đi tới chỗ tối, Tiêu Hoảng liền mở ra một cuốn sổ nhỏ cũ nát, cũng là thứ duy nhất mà Tiêu Hoảng được phép mang ra từ trong phòng chế văn.

Lật xem phân tích mẫu thịt của Phất Lạc, Tiêu Hoảng liền bắt đầu dùng bút máy, viết gì đó trên bản ghi chép. Cũng lấy từ bên trong khe nứt không gian ra linh hồn rửa sạch dịch, lấy ra một điểm nhỏ, đặt trong một cái túi nhựa nhỏ, dựa định ngày mai sẽ tiến hành phân tích linh hồn rửa sạch dịch này, sau đó tìm kiếm ra thủ đoạn phá giải.

Có thể nói, đến lúc này, Tiêu Hoảng cũng bắt đầu tạo nền móng cho kế hoạch của mình, Tiêu Hoảng không có khả năng vĩnh viễn ở lại chỗ chết tiệt này.

Mà sách lược Tiêu Hoảng sử dụng, vẫn là nhân tính, tính tham lam của con người.

Sáu giờ tối, khi tới giờ cơm chiều, Tiêu Hoảng vừa mới bước vào nhà ăn, thì có thể rõ ràng nhìn thấy, đồ ăn trên bàn đã đổi thành cơm tẻ, còn có rau xanh và thịt.

Thức ăn trên cơ bản tương đương lao công bình thường tại Gia Đô liên hợp thể, tuy nhiên, thứ này ở trại tập trung Tín Nghĩa thì được coi như bữa cơm siêu xa hoa rồi.

Nhìn thấy đồ ăn như vậy, tất cả tù nhân đều trợn mắt, bọn họ lần đầu tiên nhìn thấy đồ ăn ngon như thế, đối với cơm tẻ thì ở trong này bọn họ có nghĩ cũng không dám nghĩ tới.

Đương nhiên, đám tù nhân cũng biết, đây là Tiêu Hoảng lại lần nữa vì bọn họ mà tranh thủ tới.

Ngay sau đó, không chút chần chừ, đám tù nhân nhanh như hổ đói vồ mồi, đi tới trước bàn ăn, bắt đầu điên cuồng ăn uống, trên mặt tràn ngập vẻ thỏa mãn, nhà tù ấm áp, đồ ăn ngon, gần như đã làm cho bọn họ quên mất khổ nhọc khi trước.

Trái lại Tiêu Hoằng đi vào trong đó, thần sắc không có biến hóa quá lớn, nhìn những tù nhân trên mặt trần ngập thõa mãn kia, vẻ mặt hần ít nhiều cũng có chút lạnh như băng.

Trên thực tế, mấy ngày qua, đồ ăn của đám tù nhân cũng rất không tồi, dựa theo đạo lý mà nói, thì đây là một chuyện tốt, nhưng Tiêu Hoằng lại không cao hứng được, bởi vì Tiêu Hoằng rất rõ ràng, cứ tiếp tục như vậy thì những ác lang trong nhà giam này sẽ bị Ngô Quý Kỳ nuôi thành chó nhà.

Làm cho khát vọng tự do của bọn họ, cùng với tinh thần bất khuất, dần dần bị mài mòn, cuối cùng sẽ tiêu hao hầu như không còn.

Tuy nhiên, đối với điều này, Tiêu Hoằng cũng không có quá nhiều tỏ vẻ, hần chỉ nghiêm mặt, ngồi vào chỗ bắt đầu ăn.

Về phần các tù nhân khác, cũng không biết trong lòng Tiêu Hoằng đang suy nghĩ gì, chỉ biết có kính sợ và căm kích.

Cứ như vậy, thời gian ở vô thanh vô tức trôi qua, một tháng qua, Tiêu Hoằng không ngừng thông qua chữa trị Chiến Văn, ước chừng kiếm được cho Ngô Quý Kỳ khoảng 50 vạn kim tệ, số lượng kim tệ này tuyệt đối làm cho Ngô Quý Kỳ trần ngập mừng rỡ, đồng thời địa vị của Tiêu Hoằng ở trong khu nhà giam chữ Giáp cũng bắt đầu tăng cao.

Trên cơ bản binh sĩ Cao Tương đã không ai dám chọc tới nữa, ai đều biết, Tiêu Hoằng kia là con gà đẻ trứng vàng của Ngô Quý Kỳ, nếu có chuyện gì Ngô Quý Kỳ có thể sẽ cho các binh sĩ Cao Tương này sống tốt hay sao?

Bởi vậy cho dù Tiêu Hoằng có chút động tác nhỏ, thì các binh sĩ Cao Tương cũng sẽ coi như không thấy.

Chỉ là vào lúc này, điều Tiêu Hoằng thấy rõ nhất chính là, tuy rằng đám tù nhân vô cùng nghe lời Tiêu Hoằng, nhưng là Tiêu Hoằng lại thấy được trong mắt của mỗi một tên tù nhân, luồng lệ khí, luồng ý chí bất khuất kia, đang dần dần phai nhạt đi.

Đây là điều Tiêu Hoằng tuyệt đối không muốn nhìn thấy, Tiêu Hoằng phải ra sức thay đổi hiện trạng này. Trong nhà tù, Tiêu Hoằng đang không ngừng suy tư về biện pháp giải quyết, hần cũng có thể nhìn ra được, Ngô Quý Kỳ cũng đang tương kế tựu kế, Tiêu Hoằng không phải muốn cải thiện môi trường sống cho các tù nhân hay sao? Vậy thì làm cho chót đi, để cho những tù nhân này sống sung sướng mà hao mòn ý chí, làm cho bọn họ biến thành một lũ chó nhà chỉ biết hưởng thụ yên vui trong tổ ấm, dù sao hiện tại Ngô Quý Kỳ cũng không thiếu tiền.

Giờ phút này Tiêu Hoằng đang ngồi trong góc phòng, nhú mày suy nghĩ, lấy từ trong khe nứt không gian ra cái hộp kim loại, lấy từ trong đó ra một cái ống tiêm lớn bằng ngón trỏ, sau đó đổ một dòng dung dịch màu trắng mà mình phối chế ra vào trong ống tiêm này.

Đây đúng là một loại dung dịch trừ độc mà Tiêu Hoằng chế tạo ra sau những nghiên cứu về thân thể Phát Lạc và linh hồn rửa sạch dịch.

Sau đó Tiêu Hoằng liền thu tất cả mọi thứ vào trong khe nứt không gian, sau đó mới mở sà nà ra, ném bốn năm cái túi nhựa nhỏ vào dưới sàn nhà. Hiện giờ dưới sàn nhà đã bị Tiêu Hoằng dùng cước chim bồ ra một lỗ hổng lớn bằng ngón tay, bên trong chồng chất đầy các bình nhỏ và túi nhựa. Toàn bộ đều là các loại tài liệu.

Nếu sử dụng tốt những tài liệu này, thì hoàn toàn có thể chế tạo ra hơn 20 cái Chiến Văn giản dị dành cho Ngự Sư cấp ba.

Tiêu Hoằng cần những tài liệu này rốt cuộc để làm gì, gần như đã có thể đoán ra được rồi.

Chỉ có điều, Tiêu Hoằng cần thức tính ý chí chiến đấu của tất cả tù nhân trước đã.

Thời gian thông khí vừa đến, Tiêu Hoằng liền cầm hai tay vào trong áo bông, chậm rãi đi ra nhà tù, nhìn về phía các tù nhân trên sân thể dục. Vẻ mặt bọn họ đã càng thêm uể oải, tự mình ngồi ở góc tán gẫu. Có một số người thậm chí còn cầm lấy các viên đá, bắt đầu đánh cờ.

Đối với điều này, Tiêu Hoằng không nói gì, chậm rãi đi tới trước nhà giam của Phát Lạc, các binh sĩ Cao Tương cũng không thêm quan tâm, tính cảnh giác đối với Tiêu Hoằng gần như đã hạ xuống số không rồi.

Một tay đặt trên nhà giam, Tiêu Hoằng nhìn Phát Lạc đang cuộn mình ở trong góc, giống như một con thú, nhẹ nhàng gõ vài cái lên nhà giam của Phát Lạc.

Theo thanh âm vang lên, Phát Lạc lại lần nữa trở nên táo bạo, há miệng rộng, đánh thẳng tới Tiêu Hoằng, đồng thời giật sợi xích sắt, ầm ầm rung động.

Trái lại Tiêu Hoằng, mặt không chút thay đổi, gần như ngay khi Phát Lạc vừa mới vọt tới trước mặt Tiêu Hoằng, Tiêu Hoằng đã như tia chớp, lấy ra ống tiêm từ bên trong túi áo, tháo vỏ nhựa bọc đầu kim tiêm, đâm thẳng vào mạch máu Phát Lạc, bơm dung dịch trừ độc vào trong, sau đó trực tiếp xoay người rời đi, chỉ để lại Phát Lạc đang phát cuồng.

Mà hành động này của Tiêu Hoằng, đừng nói là binh sĩ Cao Tương, cho dù là tù nhân, thì cũng không có chút phát hiện nào.

Đại khái đi lại trên sân thể dục mười mấy phút, Tiêu Hoằng liền bị hai gã binh sĩ Cao Tương đưa tới phòng chế vắn.

- Lần này là 10 Chiến Vắn, tu sửa tốt cho chúng!

Ngô Quý Kỳ lại lần nữa đặt 10 cái Chiến Vắn trước mặt Tiêu Hoằng, nhẹ giọng phân phó, sau đó tự mình tránh ra, trải qua một tháng “hợp tác”, cảnh giác của Ngô Quý Kỳ đối với Tiêu Hoằng cũng dần dần giảm xuống.

Trái lại Tiêu Hoằng vẫn không đáp, ngồi yên không nhúc nhích, ánh mắt nhìn ra ngoài song sắt, nhìn về đám tù nhân trên sân thể dục.

Lúc này, bên trong sân thể dục đang không ngừng phát ra tin tức về quân đội Cao Tương Chân Nghĩa Quốc, tiến hành đủ loại ca tụng đối với Cao Tương Chân Nghĩa Quốc, thanh âm liên miên không dứt, khi thì leng keng có lực, khi thì trầm thấp.

Thấy Ngô Quý Kỳ hoàn toàn rời đi, Tiêu Hoằng liền chậm rãi xoay người, hướng ánh mắt về phía cửa, trong mắt đột nhiên bốc lên một luồng sát khí!

Đối với Tiêu Hoằng luôn luôn bình thản, đột nhiên hiện lên sát khí, ánh mắt của hai gã binh sĩ Cao Tương đột nhiên vừa động, không kiềm được lui về phía sau nửa bước, chỉ là, đúng lúc này, hai gã binh sĩ Cao Tương lại bỗng nhiên phát hiện ra, Tiêu Hoằng đã đột nhiên xông tới, như một tia chớp đi tới trước mặt bọn họ.

Không đợi các binh sĩ Cao Tương quá nhiều phản ứng, Tiêu Hoằng đã mỗi tay bắt được đầu của một gã binh sĩ Cao Tương, sau đó hai tay dùng sức kéo lại, trực tiếp đập đầu của hai gã binh sĩ Cao Tương này vào nhau, trong nháy mắt, hai gã binh sĩ Cao Tương trực tiếp ngất đi.

Bước qua hai gã binh sĩ Cao Tương này, Tiêu Hoằng liền trực tiếp đi tới hành lang, lập tức đi về phía phòng Ma Văn truyền phát tin, về mặt bình tĩnh.

- Đây, tại sao người lại đi ra?

Một gã binh sĩ Cao Tương bỗng phát hiện Tiêu Hoằng xuất hiện trước mặt mình, liền lên tiếng hỏi.

Ầm...

Ngay sau đó, Tiêu Hoằng đã trực tiếp một quyền oanh kích lên trên đầu của binh sĩ Cao Tương này, làm cho hắn ngã xuống.

Khoảng cách từ phòng Ma Văn truyền phát tin với Tiêu phòng chế vắn của Hoằng cũng không xa, đại khái chỉ có hai mươi thước.

Đi vào cửa phòng Ma Văn truyền phát tin, diện tích bên trong không phải quá lớn, giờ phút này một gã binh sĩ Cao Tương đang đứng trước một chiếc dụng cụ Ma Văn truyền phát tin, điều khiển thanh âm và hình ảnh đang phát ra.

767. Chương 767: Vĩnh Viễn Đứng Quên

768. Chương 768: Khảo Nghiệm

769. Chương 769: Đây Là Cơ Hội

770. Chương 770: Hang Động Tử Tinh

771. Chương 771: Đội Quân Tù Nhân!

772. Chương 772: Có Chút Biến Thái

773. Chương 773: Phát Hiện Kỳ Dị

774. Chương 774: Chiến Văn Viên Nguyệt

775. Chương 775: Đồ Đàng Ma Văn

776. Chương 776: Huyền Ma Chiến Văn

Trong một tháng này, binh sĩ Cao Tương sẽ không cung cấp cho tù nhân bất kỳ tiếp tế tiếp viện nào, nếu muốn đồ ăn thì tự mình tìm kiếm đi, muốn tìm đồ ăn, thì phải đánh với linh thú, đánh với linh thú thì nhất định phải phải ẩu đả chém giết.

Đây cũng là một loại thủ đoạn để binh sĩ Cao Tương bức bách tù nhân và linh thú phải sống mái với nhau.

Bên trong sơn động, Tiêu Hoảng nhìn Ốc Sư đang đứng ở cửa động một cái, liền bưng một chén canh nóng, một khối thịt nướng đi tới bên cạnh Phát Lạc.

Giờ phút này Phát Lạc vẫn có vẻ vô cùng suy yếu, ngay khi Tiêu Hoảng chế văn trong hai giờ, Phát Lạc đã phải đi đại tiện ba lần, toàn bộ đều là độc tố màu xanh biếc.

Nhìn bộ dáng vô cùng suy yếu của Phát Lạc, Tiêu Hoảng không nói gì, chỉ dùng một tay nâng Phát Lạc dậy, bón canh nóng và thịt nướng cho hắn, đồng thời cho Phát Lạc dùng một viên Văn đan bổ huyết.

Thời điểm này Phát Lạc cần nhất chính là dinh dưỡng.

Về phần Phát Lạc, đối với bộ dáng của Tiêu Hoảng thì đã không còn vẻ căm thù như trước nữa, vẫn làm cho người ta có cảm giác giống như một con dã thú bị suy yếu.

Đối với điều này, Tiêu Hoảng cũng không quá để ý, điều này cũng là hiện tượng bình thường, thử nghĩ một chút, một người mỗi ngày phải đi thải mười mấy lần, cho dù có làm bằng sắt thì cũng chịu không nổi.

Bón đồ ăn xong, Tiêu Hoảng liền bắt đầu tiến hành kiểm tra thân thể cho Phát Lạc từ trên xuống dưới.

Trải qua nhiều ngày bài tiết chất độc, hiện giờ làn da màu lục nhạt của Phát Lạc đã nhạt đi, lộ ra màu đồng cổ vốn có của thân thể, các vết thương cũng bắt đầu khép lại.

Hai mắt đục ngầu đã bắt đầu trở nên tinh táo hơn.

Hiển nhiên, đừng nhìn hiện tại thân thể Phát Lạc đang suy yếu, nhưng lại đang phát triển theo chiều hướng tốt.

Không có dừng lại nhiều, Tiêu Hoảng liền lấy ra từ trong đồng tài liệu phía sau một ít thảo dược, bắt đầu điều chế, lần này, hắn cũng không phải phối chế dung dịch trừ độc, mà là dung dịch tắm bổ chữa trị, chữa

trị các tế bào trong cơ thể bị độc tố ăn mòn, hy vọng có thể khôi phục thêm một chút. Đối với điều này thì Tiêu Hoàng cũng không có trăm phần trăm nắm chắc, tóm lại nếu thứ này không được, sẽ đổi các biện pháp khác.

Giải quyết xong chuyện Phát Lạc, Tiêu Hoàng liền không hề ngừng lại, bắt đầu tiếp tục ngồi trước bãi đá, chuyên chú chế tạo Viên Nguyệt Chiến Văn, đồng thời Tiêu Hoàng cũng lấy từ trong khe nứt không gian ra các chậu hoa, tổng cộng ba chậu, lần lượt trồng Quỷ anh thảo, Long cốt lan và Tử sắc thảo.

Hắn cũng đặt chúng trên bãi đá.

Dựa theo dự tính thì có Âm thổ những tằm bở, những cây này sẽ trưởng thành xong trong vòng một tuần.

Kể từ đó, Tiêu Hoàng sẽ có thể bắt tay vào chế tạo Chiến Văn mà mình đã nghiên cứu rất lâu, tên là Huyền Ma Chiến Văn, có thể nói, Tiêu Hoàng đã muốn có Chiến Văn này từ rất lâu rồi.

Cứ như vậy, một tuần thời gian vội vàng trôi qua, Tiêu Hoàng cùng với đội quân tù nhân của hắn cứ ở trong này. Trong một tuần này, trên cơ bản Tiêu Hoàng không có làm việc gì khác, mà chỉ chế tạo Viên Nguyệt Chiến Văn.

Đồng dạng, sau khi 532 tên tù nhân được trang bị Viên Nguyệt Chiến Văn, thậm chí cá biệt còn có người được trang bị hai cái Chiến Văn, sức chiến đấu đáng sợ của đội quân tù nhân rất cực cũng được hiện ra.

Loại đáng sợ này, tuyệt đối là quân đội bình thường khó có thể tưởng tượng nổi, tuy rằng chỉ có 532 người, nhưng lại có một loại tư thế quét ngang hết thảy mọi thứ.

Gần như chỉ trong một tuần này, linh thú bốn phía toà núi nhỏ này đã bị giết hại không còn, bất kể là Hắc xỉ lang cấp bậc Ngự Sư, hay là linh thú cấp bậc Đại Ngự Sư cấp ba, cấp bốn, thì đều như thế. Những nơi đi qua không có một ngọn cỏ sót lại được.

Bốn phía rừng rậm cũng bị oanh kích tới mức chặt vật không chịu nổi, cây cối bị cắt nát, trên mặt đất hình thành vô số mảnh vụn gỗ.

Đương nhiên, buồn bực nhất trong số này chính là Vương Quân, một Ngự Sư cấp ba duy nhất, lại không thể khởi động Viên Nguyệt Chiến Văn trong tay, chỉ có thể đứng mà nhìn, loại buồn bực này có thể nghĩ mà biết được.

- Lão đại? Người có thể lại cho ta chế tạo một cái Chiến Văn khác hay không?

Wương Quân hơi có chút cầu xin nói, ánh mắt mong chờ nhìn Tiêu Hoàng.

Giờ phút này Tiêu Hoàng đang xem xét Quỷ anh thảo trước mặt, đồng thời từ từ cắt các nụ hoa Quỷ anh thảo xuống, chỉ thấy toàn bộ nụ hoa đang từ từ tản ra khí vụ màu xanh, đây đúng là hiệu quả mà Âm thổ những mang đến.

- Chế tạo ột mình người một cái Ngự Sư cấp ba? Huynh đệ, đừng phiền toái lão đại nữa, nhanh chóng cố gắng tu luyện, tới Ngự Sư cấp bốn chẳng phải sẽ tốt hay sao? Đây cũng là động lực để người phấn đấu, hơn nữa, chỗ chúng ta cũng không có người nào trông cậy vào chút xíu sức chiến đấu của người, trong lúc này, người cứ làm tốt việc chiếu cố Phát Lạc đi.

Lập Mỗ tựa vào cửa động, cười khanh khách.

Đối với hai người bọn họ nói chuyện, Tiêu Hoàng không có đáp lại, mà đặt thảo nụ hoa Quỷ anh trong một dụng cụ tinh hóa, sau đó dùng tiểu đao cắt ra.

Sau khi nụ hoa bị cắt ra, trong nháy mắt một luồng hương khí liền tràn ngập, đồng thời bên trong nụ hoa cũng chảy ra dung dịch đậm đặc màu đỏ sẫm, vẫn tản ra khí vụ màu tím.

Đối với điều này thì Tiêu Hoàng không có chút khác thường nào, vẫn vô cùng chuyên tâm, bắt đầu từ từ lấy niêm dịch ra, chế tạo thành Ma Văn dịch, chế tạo xong hơn hai mươi bình Ma Văn dịch, Tiêu Hoàng liền sử dụng kỹ thuật thẩm thấu năng lượng, tiến hành gia công Ma Văn dịch.

Đồng thời Tiêu Hoàng cũng lấy ra một khối Tái thạch Lưu quang duy nhất của mình.

Nắm lấy Cấp Hồn Điều văn đao, lại lần nữa trầm tư một lát, Tiêu Hoảng ra sức ổn định tâm tình, sau đó quyết đoán xuống tay, tạo hình Đế Văn.

Hơn nữa lần này Tiêu Hoảng dự định sử dụng kỹ thuật Đế Văn tám hướng, trải qua nhiều ngày suy tư như vậy, Tiêu Hoảng đối với cảnh giới tối cao của Đế Văn là kỹ thuật Đế Văn tám hướng, thì gần như đã thông hiểu rồi.

Thậm chí ngay tại ngày hôm qua, Tiêu Hoảng còn luyện tập trên mấy khối Tái thạch Áo đỉnh, cuối cùng đạt được thành công.

Đương nhiên, lần này Tiêu Hoảng nhất định phải thật cẩn thận, bởi vì Lưu quang thạch cấp bậc Đại Ngự Sư cũng chỉ có một khối như vậy, không được phép thất bại.

Ước chừng dùng hơn hai giờ, Tiêu Hoảng mới tạo hình xong Đế Văn tám hướng, toàn bộ quá trình vô cùng thuận lợi, đây có quan hệ chặt chẽ với tính năng trác tuyệt của Cấp Hồn Điều văn đao.

Tại cửa sơn động, các tù nhân không có nhiệm vụ cảnh giới thì đều lẳng lặng nhìn, bọn họ biết, đây là Tiêu Hoảng đang chế tạo Chiến Văn cho bản thân, tinh tế mài cắt, chỉ là không biết sẽ chế tạo ra thứ gì, tuy nhiên, trong lòng mỗi người vẫn tràn ngập chờ mong.

Vừa thấy kia kỹ thuật Đế Văn tám hướng, rạng rỡ hiện lên trên Tái thạch, trong lòng bọn họ vô cùng mừng rỡ.

Đối với phản ứng của mọi người, Tiêu Hoảng không có chút để ý nào, hắn bắt đầu tạo hình chữ văn, cùng với văn lộ kiểu văn trong văn, vẫn rất cẩn thận, văn lộ lại phức tạp đến mức làm cho người ta phải lú lẫm, làm cho người ta có cảm giác, một đường văn lộ nhỏ bé cũng giống như hệ thần kinh của thân thể con người vậy.

Lúc bắt đầu, vài tên Chế văn sư còn có thể thấy rõ dụng ý của Tiêu Hoảng. Nhưng tới lúc sau, bọn họ nhìn mà thấy u mê.

Không thể nghi ngờ, trình độ của bọn họ cùng Tiêu Hoảng căn bản là không cùng một cấp bậc, cho dù bọn họ cũng là Chế văn sư phi thường ưu tú.

Lại trôi qua vài giờ, Tiêu Hoảng vẫn không nhúc nhích ngồi trước bãi đá, vẻ mặt chuyên chú, bắt đầu từ từ rót đủ loại Ma Văn dịch vào trong văn lộ.

Rất nhanh, sau khi Tiêu Hoảng hoàn toàn kích hoạt Huyền Ma Chiến Văn, Chiến Văn được tập hợp tất cả kỹ thuật của Tiêu Hoảng rốt cục cũng được chế tạo ra, thứ này gần như là Chiến Văn ưu tú nhất mà Tiêu Hoảng có thể chế tạo ra từ trước tới giờ.

Chậm rãi cảm Huyền Ma Chiến Văn trong tay, toàn bộ Huyền Ma Chiến Văn khác với các Chiến Văn khác của hắn, không có một lực lượng nồng cốt văn nào, gần như toàn bộ đều là chi nhánh. Văn lộ màu đỏ rậm rạp, phủ đầy trên Đế Văn Tái thạch, làm cho người ta có cảm giác, căn bản đây không phải là một cái Chiến Văn, mà ngược lại có vẻ giống như một bộ phận cơ thể con người, được phủ kín các mạch máu.

Trên Lưu quang thạch màu vàng nhạt, Đế Văn màu lam sẫm, văn lộ có màu đỏ sẫm che phủ rậm rạp, thỉnh thoảng còn có thể phát ra ánh huỳnh quang màu xanh.

Rót Ngự lực vào trong đó, bên trong có 5000 cổ năng lượng, đây vẫn là số lượng có được sau khi sử dụng Hàn băng vạn năm, tuy nhiên, thế này đối với Tiêu Hoảng mà nói, thì đã khá là nhiều rồi, dù sao Huyền Ma Chiến Văn này cũng khác với các Chiến Văn bình thường khác.

Các Chiến Văn bình thường như Viên Nguyệt Chiến Văn, thứ tấn công là thân thể con người, mà Huyền Ma Chiến Văn do Tiêu Hoảng chế tạo ra thì lại tiến hành kích thích trung khu thần kinh, kích phát một mặt yếu ớt nhất trong nội tâm của địch nhân, khiến cho đối thủ sinh ra ảo giác đáng sợ vô cùng vô tận, làm cho địch nhân trong một thời gian ngắn bị tan vỡ tinh thần.

Làm cho địch nhân trước khi chết phải chịu đủ sự tra tấn tinh thần một cách khủng bố.

Sau khi Tiêu Hoảng khởi động Huyền Ma Chiến Văn, trên cánh tay hắn cũng không hình thành bất kỳ năng lượng văn nào, mà trên ngón trỏ trái đã hiện lên văn lộ màu đỏ rậm rạp, trên tay trái giống như bị một

tầng huyết mạch bao phủ, đầu ngón trở thì lại giống như một điểm sáng màu đỏ rực rỡ.

Đơn thuần từ vẻ hoa lệ mà nói, thì Huyền Ma Chiến Văn này gần như có vẻ phi thường không bắt mắt.

Nhưng các tù nhân đã được lĩnh giáo qua Tiêu Hoảng chế văn, thì lại không dám có chút khinh thường nào.

Trên thực tế, Tiêu Hoảng dường như đã vượt qua cảnh giới theo đuổi hoa lệ kia, hiện tại Tiêu Hoảng chỉ cần Chiến Văn thực dụng và tính năng tốt, còn hoa lệ phải xếp phía sau.

- Lão đại, đây là Chiến Văn gì? Biểu diễn ọi người xem một chút đi?

Mặt Theo hiểu kỳ nói.

- Chiến Văn này cũng không có uy lực trực tiếp, dựa theo lý luận của ta, nó thuộc loại tấn công mềm, chuyên môn phá hỏng tinh thần cùng ý thức của con người, làm cho hệ thần kinh của con người tan rã trong khoảng thời gian ngắn, hoàn toàn tan rã, thế nào, người muốn đến thử xem hay không?

Tiêu Hoảng nói xong, chỉ ngón trở trái về phía Mặt Theo.

Mặt Theo vội vàng lùi sau hai bước, cái đầu lắc như trống bỏi, tuy rằng Tiêu Hoảng nói có chút nguy hiểm, nhưng Mặt Theo cũng không muốn làm con chuột bạch.

Những người khác, nhìn đầu ngón tay Tiêu Hoảng, lại tràn ngập tò mò.

Sau đó Tiêu Hoảng cũng không thí nghiệm Huyền Ma Chiến Văn, sau này sẽ thử sau. Ngay sau đó Tiêu Hoảng liền phân phó, tiếp tục nghỉ ngơi và hồi phục trong doanh địa hai ngày, chủ yếu là điều chỉnh trạng thái, sau đó tiếp tục xâm nhập vào hang động Tử Tinh, hướng về phía ánh lên ánh sáng bảy màu kia mà đi tới.

Đồng thời trong hai ngày này, Tiêu Hoảng cũng không nhàn rỗi, vẫn liều mạng chế tạo các loại Chiến Văn, bởi vì Tiêu Hoảng rất rõ ràng, những tù nhân có Ngự Sư đỉnh phong, thậm chí là cấp bậc Đại Ngự Sư này, một Chiến Văn chính là thủ đoạn công kích cơ bản, mỗi khi có nhiều thêm một Chiến Văn, thì có nghĩa là sẽ có thêm một loại thủ đoạn công kích, sức chiến đấu sẽ tăng lên một cấp bậc.

Khác trước kia là, lần này Tiêu Hoảng cũng bắt đầu lựa chọn chế tạo cho mỗi một tù nhân cấp ột cái Chiến Văn sao cho thích hợp nhất, tuy rằng chậm một chút, nhưng lại có thể phát huy ra sức chiến đấu một cách tốt nhất.

777. Chương 777: Huyền Ma Đáng Sợ

Không chỉ vậy, Tiêu Hoảng còn chế tạo mười mấy Chiến Văn loại phòng ngự, dùng cho xử lý lúc có chuyện xảy ra, bởi vì thông qua nhiều ngày quan sát như vậy, Tiêu Hoảng cũng phát hiện được, sau khi không ngừng xâm nhập hang động Tử Tinh, cấp bậc linh thú dường như cũng sẽ càng ngày càng mạnh hơn.

Đồng thời Tiêu Hoảng cũng bắt đầu tiến hành biên chế những đội quân tù nhân này, tổng cộng chia ra năm tổ, mỗi một tổ có hơn một trăm người, thực lực thì chia đều, mỗi một tổ đều có quan chỉ huy riêng, đều là những kẻ có Ngự lực cường hãn, hơn nữa có suy nghĩ bình tĩnh.

Về phần Thiết Nam và Ốc Sư, thì đảm nhiệm chức sĩ quan phụ tá cho đội quân tù nhân.

Kể từ đó, đội quân tù nhân lúc trước còn hơi có chút hỗn loạn, nhưng lúc này đã hoàn toàn có vị trí, có thể dễ dàng điều động.

Đảo mắt, hai ngày đã trôi qua, vào sáng sớm, đám tù nhân trải qua gần mười ngày nghỉ ngơi và hồi phục, mỗi người đều có thay đổi rõ ràng.

Bên ngoài bộ quần áo rách tung toé thì còn khoác một cái túi da Hắc xỉ lang chế tạo thành, tất nhiên là nhìn rất thô sơ, nhưng cũng có vẻ ra dáng một chút rồi.

Toàn bộ tù nhân Ngự Sư đỉnh phong được trang bị hai Chiến Văn, Ngự Sư cấp bốn thì ngoài Viên Nguyệt Chiến Văn ra, còn được trang bị một cái Chiến Văn kỵ sĩ thuần.

Ngoài ra, Ốc Sư nhàn rỗi dùng gỗ để chế tạo một cái Ma Văn Xa giản dị, do Vương Quân lái, có thể để cho Phát Lạc vẫn suy yếu nằm lên trên. Đồng thời có thể chở được một số lượng lớn tài liệu, cùng với một số lớn Tái thạch Áo đình, dù sao vẫn còn phải đi về phía trước, có trời mới biết còn có Tái thạch nữa hay không.

Mà bước tiếp theo, Tiêu Hoàng cũng rất rõ ràng, đó chính là cần phải trang bị toàn bộ Lưu Văn cho những người này, gia tăng tính cơ động.

Thu hợp kim loại cùng với ba cái “chậu hoa” vào trong khe nứt không gian, xác định không có gì quên nữa, Tiêu Hoàng liền chậm rãi đi ra sơn động.

Lúc này, Tiêu Hoàng liền có thể rõ ràng nhìn thấy, đội quân tù nhân mặc bì giáp đã xếp hàng xong, tuy rằng đội ngũ không quá tinh tế, nhưng Tiêu Hoàng lại có thể cảm nhận được, đội quân tù nhân một lần nữa có được “răng nanh”, trên người mỗi người đều tản ra một cỗ khí thế dữ tợn, trên mặt có vẻ hung tàn, cũng tràn ngập vẻ kiên nghị.

Phía sau bọn họ là Vương Quân, hắn đang lái một chiếc Ma Văn Xa cực kỳ giản dị, làm cho người ta có cảm giác nó sắp bị vỡ ra thành từng mảnh. Phát Lạc đang nằm ở trong xe, tuy rằng vẫn còn có chút suy yếu, nhưng trải qua Tiêu Hoàng trị liệu trong một đoạn thời gian, thì đã tốt hơn trước kia nhiều, tối thiểu thì ánh mắt cũng tỉnh táo, không còn phát cuồng nữa.

Chỉ là hắn dường như vẫn có chút mơ hồ, giống như si ngốc, hiện tại Tiêu Hoàng cũng đang tích cực suy nghĩ tìm biện pháp hoàn toàn trị liệu cho Phát Lạc.

- Các đơn vị chú ý, phương hướng phía nam, xuất phát.

Tiêu Hoàng phát ra mệnh lệnh, sau đó từ trên đỉnh núi, trực tiếp nhảy xuống, đi tới phía trước đội ngũ.

Thiết Nam, Ốc Sư vẫn ở cạnh Tiêu Hoàng, các tù nhân khác thì bao quanh chiếc Ma Văn Xa bằng gỗ này, đồng thời khởi động Chiến Văn, lại một lần nữa xuất phát vào chỗ sâu trong hang động Tử Tinh, lúc nào cũng đề phòng đại hình linh thú bỗng nhiên giết tới.

Quả nhiên, ngay khi đám người Tiêu Hoàng vừa mới đi được gần hai cây số, đám người Tiêu Hoàng chỉ cảm thấy trên mặt đất đột nhiên truyền đến chấn động, phía trước mấy trăm thước có vô số chim chóc bị kinh động, bay ra.

Sau một lát, thần sắc mọi người không kiềm được khê biến, trong rừng cây phía xa đột nhiên có vô số xúc tua giống như cự xà thò ra, có độ cao khoảng 50 thước, trên đầu có chứa cốt nhận vô cùng sắc bén, độc dịch màu xanh biếc không ngừng nhỏ từ trong cốt nhận xuống mặt đất, trong nháy mắt, một thân cây đã bị hòa tan, đồng phát ra tiếng vang kêt kêt.

- Chết tiệt! Lục huyết trùng.

Thiết Nam nhìn phía xa, không kiềm được thốt lên.

Loại Lục huyết trùng này là một loại linh thú chỉ có tại Ma Duệ Tinh, cực kỳ khó đối phó, chủ yếu là luồng độc dịch phiền toái kia, những vật thể giống như cự xà kia chính là xúc tua của nó, độc dịch kia chính là dịch tiêu hóa của bọn chúng, một khi một cái xúc tua bị chém đứt, hoặc là nhận được thương tổn, xúc tua sẽ tự mình bành trướng rồi nổ tung, độc dịch bắn tung tóe ra, khi đó thì hậu quả có thể nghĩ mà biết.

Cho dù Ngự lực cao thâm, hoặc nhiều hoặc ít, thì cũng không tránh được bị thương tổn.

Còn có sợ hãi được lớp xương dày hơn nửa thước bọc lại kia, thì lại vô cùng cứng rắn, không thể dễ dàng xuyên thủng được.

Mà loại linh thú này cũng có thực lực Đại Ngự Sư cấp cấp bốn, nhưng lại càng thêm khó đối phó hơn so với các linh thú Đại Ngự Sư cấp bốn khác, càng không có người nào dám tùy tiện động vào, cho dù Ngự Hồn lão quái thấy nó, thì thường thường cũng trốn tránh đi, giống như đi trên đường thấy một con rắn độc, tuy

rằng một hòn đá là có thể đập chết được nó, nhưng lại không ai muốn đi trêu chọc cả, miễn cho rước lấy phiền toái.

Chỉ là trước mắt, Lục huyết trùng này vắt ngang qua tuyến đường đám người Tiêu Hoàng đi về phía trước, muốn tránh cũng không thể tránh được.

- Lão đại, đây là Lục huyết trùng, cơ thể dài tới 100 thước, ít nhiều có chút khó đối phó, nếu đánh bừa, xử lý không thành vấn đề, nhưng là ít nhiều cũng sẽ bị thương, độc dịch kia mà dính phải, thì làn da sẽ trực tiếp hư thối, mặc dù cách mấy trăm thước, độc dịch cũng sẽ phun tung toé tới đây, giống như trời mưa vậy.

Thiết Nam dán bên tai Tiêu Hoàng, nhẹ giọng nói.

Đối với Lục huyết trùng, tuy rằng Tiêu Hoàng không biết nhiều lắm, nhưng tư liệu cơ bản thì vẫn có thể biết được một chút từ trong điển tịch của Ma Duệ Tinh, nó là thứ phi thường khó đối phó, nếu muốn không thương vong mà xử lý, thì chỉ có một biện pháp, đó chính là một kích trực tiếp chặt đứt trung khu thần kinh của nó.

Nhưng nói tới nói lui, nếu muốn làm được, thì độ khó cũng không phải lớn một cách bình thường a.

- Tổ một đến tổ bốn, các người phụ trách hấp dẫn lực chú ý của Lục huyết trùng kia, tổ năm lưu lại thủ hộ Phát Lạc và xe tải liệu, các thứ khác thì giao cho ta.

Tiêu Hoàng hơi quay đầu phân phó:

- Nhớ kỹ không nên phát động tiến công.

- Giao cho ngài?

Nghe Tiêu Hoàng nói như vậy, trong ánh mắt nghiêm trọng của đám tù nhân hiện lên một chút nghi hoặc. Bọn họ không biết Tiêu Hoàng rốt cuộc muốn làm gì, hơn nữa còn muốn dùng biện pháp gì.

Ầm ầm!

Đúng lúc này, tại phía xa, Lục huyết trùng dường như ngửi được mùi gì đó, thân thể đã đột nhiên trực tiếp trôi lên từ dưới mặt đất, toàn bộ thân thể được cốt giáp cứng rắn bao phủ kín. Nhìn qua nó rất giống với một con tôm hùm siêu lớn, chỉ là có thêm các xúc tua rậm rạp đang thò ra ngoài.

- Chấp hành mệnh lệnh, xuất phát!

Nhìn Lục huyết trùng chui từ dưới đất lên, Tiêu Hoàng cũng không muốn nói lời vô nghĩa nữa, quyết đoán ra mệnh lệnh.

Đối mặt với mệnh lệnh của Tiêu Hoàng, tuy rằng trong lòng đội quân tù nhân tràn ngập nghi hoặc, nhưng vẫn nghiêm khắc dựa theo mệnh lệnh của Tiêu Hoàng, cùng lúc tấn công, rất nhanh chạy ra hai bên của rừng cây, đồng thời ra sức hấp dẫn lực chú ý của Lục huyết trùng về phía hai bên, giao phần trung tâm cho Tiêu Hoàng.

Khi đám tù nhân cách Lục huyết trùng không đủ trăm thước, Lục huyết trùng đột nhiên trở nên cảnh giác, ước chừng có trên trăm xúc tua nhanh chóng di chuyển về phía hai bên, tìm kiếm mục tiêu.

Vài giây sau, chúng liền từ trên cao lao xuống, nhanh chóng đâm về phía đám tù nhân.

Tuy nhiên, loại thủ đoạn công kích này mà muốn đánh trúng tù nhân, thì ít nhiều cũng có chút mạo hiểm rồi.

Gần như ngay khi lực chú ý của Lục huyết trùng tập trung sang hai bên, Tiêu Hoàng đã khởi động Lưu Vãn, gia tốc một cái, trong nháy mắt đã hình thành vô số tàn ảnh, lập tức lao tới chỗ Lục huyết trùng.

Nhanh như một tia chớp, đổi hướng bảy, tám lần trong rừng cây, Tiêu Hoàng đã cách Lục huyết trùng không đến mười thước.

Từ rất gần quan sát Lục huyết trùng, Tiêu Hoàng không khó để phát hiện ra, Lục huyết trùng này gần như đều được các cốt giáp hình vảy bao phủ, trong ngoài ba tầng, chỉ lộ ra một đôi mắt to như quả cầu thủy tinh.

Thấy Tiêu Hoằng lao tới, Lục huyết trùng không kiềm được phát ra vài tiếng kêu quái dị, giống như tiếng ve kêu vậy, phi thường chói tai, ngay sau đó nó lập tức vung hai cái xúc tua, đâm thẳng về phía Tiêu Hoằng.

Ầm, ầm!

Ngay sau đó, cốt nhận trên đầu xúc tua của Lục huyết trùng đã cắm sâu vào trong mặt đất, còn Tiêu Hoằng thì mặt vẫn không đổi sắc, vòng qua đợt tấn công này, xuất hiện cách Lục huyết trùng không đến năm thước, trên ngón trỏ trái đã ánh lên hồng quang, đồng thời chỉ về phía đầu của Lục huyết trùng, đầu ngón tay nhẹ nhàng điểm lên trên trán Lục huyết trùng.

Không có bất kỳ thứ gì vỡ nát, cũng không có bất kỳ tiếng vang nào, Lục huyết trùng cũng không có bất kỳ vẻ đau đớn gì, nhưng ngay sau đó, một luồng ánh sáng màu đỏ thật nhỏ đã trực tiếp xuyên qua từ sau gáy của Lục huyết trùng.

Ngay khi Lục huyết trùng còn muốn phát động tiến công với Tiêu Hoằng, thì tất cả xúc tua của Lục huyết trùng đều dừng lại, không chút nhúc nhích nào, đồng tử hình thoi cũng ngừng di chuyển, giống như một pho tượng, đại não dường như lâm vào trong ảo giác vô cùng vô tận.

Tuy rằng Lục huyết trùng là linh thú, nhưng chỉ cần có suy nghĩ, có đại não, thì không thể chạy thoát được Huyền Ma Chiến Văn tấn công, thời gian kéo dài khoảng năm phút đồng hồ, làm cho nó lâm vào trong ảo giác đáng sợ vô cùng vô tận, giống như một cơn ác mộng.

Thấy tất cả động tác của Lục huyết trùng đều ngừng lại, Tiêu Hoằng không kiềm được hơi thở phào nhẹ nhõm, sau đó bắt đầu không chút hoang mang, rút ra Nhược Thủy đoản đao, bắt đầu từ từ cắt sọ não của Lục huyết trùng ra.

Đám tù nhân tự nhiên có thể nhìn thấy hành động này, tất cả động tác của Lục huyết trùng đều ngừng lại, một vài tù nhân còn có thể nhìn thấy ánh sáng không bắt mắt vừa rồi kia, xuyên qua đại não của Lục huyết trùng, nhưng không lưu lại cho Lục huyết trùng bất kỳ vết thương nào bên ngoài cả, kiểu tấn công như vậy, trong mắt đám tù nhân thì đã vô cùng huyền diệu rồi.

Hiển nhiên, kỹ xảo chế văn của Tiêu Hoằng đã bắt đầu thay đổi về chất, từ tấn công thân thể một cách cứng nhắc thẳng hoa tới tấn công vào hệ thần kinh và ý thức.

Đối với bộ dáng kinh ngạc của đám tù nhân, Tiêu Hoằng cũng không để ý đến, sử dụng Nhược Thủy đoản đao vô cùng sắc bén đi cắt ra lớp vảy xương, mở ra sọ não, Tiêu Hoằng liền có thể rõ ràng nhìn thấy, đại não của Lục huyết trùng đang điên cuồng nhảy lên, hiển nhiên là dưới kích thích của Huyền Ma Chiến Văn, nó đang ở trong một sự khẩn trương cao độ.

Đối với điều này, Tiêu Hoằng cũng không có quá nhiều để ý, tìm đúng vị trí trung khu thần kinh của Lục huyết trùng, trực tiếp cắt đứt.

Ngay sau đó, Lục huyết trùng đang cứng ngắc, các xúc tua treo lơ lửng giữa trời, đều giống như vật chết rơi xuống, vẫn không nhúc nhích, Lục huyết trùng đã chết trong một cơn ác mộng.

Ngay sau đó, Tiêu Hoằng đã không làm thì thôi, nhưng đã làm là phải làm đến cùng, lấy ra tuỷ não của Lục huyết trùng, liền ý bảo đội quân tù nhân tập hợp, chuẩn bị.

Sau khi đám tù nhân quay về từ trong rừng cây, trên mặt mỗi người đều hiện lên vẻ khó tin, ánh mắt cố ý vô tình nhắm ngay đầu ngón tay trái đỏ như máu của Tiêu Hoằng, vẻ mặt liên tục thay đổi, lúc này bọn họ rốt cục cũng được kiến thức sự lợi hại của Huyền Ma Chiến Văn, nhìn như không bắt mắt, cũng chưa nói tới uy lực quá lớn tới mức nào, nhưng lại làm cho người ta không tìm được phải hoảng sợ.

778. Chương 778: Giải Trừ Gông Xiềng

Đối với bộ dáng của đám tù nhân, Tiêu Hoằng chưa từng để ý tới, thấy mọi người đã tập hợp chỉnh tề, lại nhìn vòng cổ thuốc nổ đeo trên người đám tù nhân cổ, hần nghĩ một chút, rồi xoay người, tiếp tục tiến lên phía trước.

Ước chừng đi được cả ngày, thấy ánh sáng trên đỉnh hang động có chút ảm đạm, đám người Tiêu Hoằng liền ngừng lại tại một sườn núi.

Trên đường tuy rằng đụng phải mấy chục con linh thú loại lớn, Tiêu Hoằng không ra tay nữa, mà chúng đã trực tiếp bị đội quân tù nhân tiêu diệt, mỗi một lần ra tay, gần như đều có thể nó là vô cùng tàn bạo.

Ra tay như vậy thì ít nhiều cũng ảnh hưởng tới việc thu thập tài liệu, tuy nhiên, Tiêu Hoằng cũng không ngăn cản.

Mà trước mắt, khu vực mà Tiêu Hoằng đang ở không thể so được với lúc trước, đây chỉ là một sườn dốc hơi thoải, chỗ tốt duy nhất chính là cây cối bốn phía hơi có vẻ thưa thớt, có lợi cho việc quan sát bốn phía.

Đồng thời tiếng gầm rú của linh thú bốn phía cũng bắt đầu vang lên không dứt bên tai, làm cho người ta có cảm giác trực quan nhất chính là, đám người Tiêu Hoằng đã bị đám linh thú hung tàn bao vây lại, tuy nhiên, đối mặt với cảnh này, không người nào e ngại cả, nếu không phải hiện tại tài liệu không có chỗ để chứa nữa, thì những tù nhân này thật sự đã lao lên sát chết mấy con mang về rồi.

Sau khi chậm rãi ngồi trên một khối cự thạch, Tiêu Hoằng liền gọi Ốc Sư tới.

- Lão huynh, chuyện gì?

Ốc Sư hỏi, trong tay nắm một cây pháp trượng phủ đầy Ma Văn.

Tiêu Hoằng không đáp lại, mà là tỉ mỉ quan sát một chút vòng cổ trên cổ Ốc Sư, nó giống cái của mình như đúc, hiển nhiên, những thứ này đều là do Cao Tương Chân Nghĩa Quốc đại lượng sản xuất ra.

Thấy vậy, trên mặt Tiêu Hoằng không kiềm được hiện lên một chút thoải mái. Nếu là một cái vòng cổ thuốc nổ, thì cũng đủ làm cho Tiêu Hoằng gặp phiền toái rồi.

Không chỉ cần phải chế tạo rất nhiều Ma Văn giải khóa, hơn nữa còn không được phép sai lầm, một sai lầm thì chính là một mạng người.

Hơi thở ra, Tiêu Hoằng liền từ bên trong túi áo ra Ma Văn phá giải, nhẹ nhàng trượt qua cổ của Ốc Sư.

Rắc...

Ngay sau đó, Ma Văn vòng cổ thuốc nổ của Ốc Sư liền trực tiếp mở ra.

Nhìn thấy một màn như thế, thần sắc Ốc Sư không kiềm được khẽ nhúc nhích, sau đó liền ngay lập tức tháo vòng cổ thuốc nổ xuống khỏi cổ mình. Có thể nói, vòng cổ thuốc nổ này là thủ đoạn cuối cùng để hạn chế những tù nhân này. Nó cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến cho các tù nhân không dám dễ dàng hành động thiếu suy nghĩ.

Gỡ xuống nó, dường như đã cách tự do không còn xa xôi nữa.

- Vòng cổ thì tạm thời không nên vứt bỏ, lấy kích nổ Ma Văn cùng thuốc nổ bên trong ra là được rồi.

Tiêu Hoằng nhẹ giọng nói với Ốc Sư.

Ốc Sư tự nhiên hiểu được ý của Tiêu Hoằng, hần liền dùng Ma Văn đao trong tay móc kích nổ Ma Văn và thuốc nổ ra, sau đó lại một lần nữa đeo vòng cổ lên.

Chiếc vòng cổ này, Ốc Sư đã đeo khoảng mười năm rồi, bởi vậy trên phần cổ đã hình thành một ấn ký màu trắng thật sâu, vây quanh cổ đúng một vòng, đây là kết quả do thời gian dài không được chiếu sáng.

Ngay sau đó, Tiêu Hoàng không chần chừ nữa, mở ra toàn bộ vòng cổ của tất cả tù nhân ra, móc kích nổ Ma Văn đối diện yết hầu và thuốc nổ đi. Sau đó bọn họ lại dựa theo Tiêu Hoàng phân phó, một lần nữa đeo chiếc vòng cổ không hề có uy hiếp gì này vào chỗ cũ.

Gần như ngay khi thuốc nổ trong vòng cổ được lấy ra, tảng đá vẫn đè nặng trong lòng một một tù nhân thì coi như đã hoàn toàn biến mất. Nếu quay về trại tập trung Tín Nghĩa, bọn họ sẽ có thể không kiêng nể gì mà tiến hành giết chóc, không hề có bất kỳ cổ kị nào nữa.

Khu nhà giam chữ Giáp chỉ có mấy ngàn tên binh sĩ Cao Tương, dưới tình huống được trang bị đầy đủ, thì trong mắt đám tù nhân, lũ binh sĩ này chỉ bằng một cái rắm mà thôi.

Sau khi tất cả thuốc nổ trong vòng cổ của đám tù nhân được lấy ra, lúc này, gần như tất cả tù nhân đã giống như các con dã thú được hoàn toàn tháo đi gông xiềng, ít nhất thì trong nội tâm của bọn họ đã bắt đầu có cảm giác tự do, không chịu bất kỳ hạn chế nào nữa.

Trái lại Tiêu Hoàng, lúc này lại chỉ ngồi trên một tảng đá lớn, bắt đầu sử dụng Áo dinh thạch và tài liệu trong tay, chế tạo Lưu Văn, loại Ma Văn tăng cường tính lưu động.

Ngay khi Tiêu Hoàng không ngừng chế tạo Lưu Văn, bỗng nhiên Thiết Nam đi tới bên cạnh Tiêu Hoàng, thấp giọng nói:

- Lão đại, vừa rồi ta tuần tra bốn phía, tại gần đây có phát hiện một đàn Thiết cước mã.

Nghe Thiết Nam nói như vậy, Tiêu Hoàng hơi ngẩng đầu lên, Thiết cước mã này thì Tiêu Hoàng tự nhiên rất rõ ràng, là một loại linh thú ăn cỏ Ngự Sư cấp hai, bản thân không có tính công kích, dụ ngoan giống như các cô gái nhu nhược, ưu thế duy nhất chính là tốc độ chạy trốn đặc biệt nhanh, thậm chí so với Lưu Văn thì còn nhanh hơn rất nhiều.

Tối mấu chốt là Lưu Văn cần phải hao phí Ngự lực, nếu cưỡi đàn Thiết cước mã này thì sẽ không cần, đồng thời có thể chuyên chở thêm nhiều vật tư và tài liệu nữa.

Chỉ có điều, Thiết cước mã bởi vì tốc độ cực nhanh, lá gan lại rất nhỏ, nên phi thường khó có thể bắt giữ được, trên thực tế, ở các tinh cầu khác, loại Thiết cước mã này cũng rất được những quý tộc hoan nghênh, thường thường có thể bán được mười đến hơn một trăm kim tệ.

- Ở chỗ nào! Đi, đi xem.

Đối với Thiết cước mã, Tiêu Hoàng cũng có ít nhiều một chút hứng thú. Hắn nói với Thiết Nam, sau đó liền mang theo Ốc Sư và hơn mười tên tù nhân, đi theo phía sau Thiết Nam, xuyên qua một rừng cây nhỏ, ngồi xổm dưới bụi cây thấp bé.

Phía trước đám người Tiêu Hoàng là một đồng cỏ rộng lớn, một đoàn Thiết cước mã đang gặm cỏ xanh, trên người mỗi một con Thiết cước mã thì có hai màu rõ rệt, các đốm màu đen, nhìn qua giống như vải nhuộm, bốn chân khỏe mạnh, trên chân còn được bao phủ lớp chất sừng rất dày.

Số lượng ước chừng có gần 600 con, hơn nữa phẩm chất vô cùng tốt.

- Hiện tại số lượng Lưu Văn của chúng ta không nhiều lắm, trong khoảng thời gian ngắn tuyệt đối là công cụ thay đi bộ rất tốt, chỉ là muốn lập tức bắt được nhiều như vậy, có chút khó khăn a, chúng nó rất dụ ngoan, nhưng lá gan cũng rất nhỏ.

Thiết Nam ra sức hạ giọng, nói khẽ với Tiêu Hoàng.

- Xem ra, chỉ có thể để cho người của chúng ta vây kín nơi này, sau đó bắt lấy từng con mà thôi.

Tiêu Hoàng thấp giọng nói.

- Không cần phiền toái như vậy, để ta tới đi.

Ốc Sư thấy Tiêu Hoàng và Thiết Nam thương lượng biện pháp, liền chậm rãi đứng lên nói, sau đó liền lấy từ phía sau ra ba cây Đờ Đờng Ma Văn nhỏ, sau đó từng bước một đi từ trong bụi cây ra ngoài, không đợi Thiết cước mã hoàn toàn kịp phản ứng, cánh tay nắm Đờ Đờng Ma Văn của Ốc Sư đột nhiên run lên.

Trong nháy mắt ba chiếc Đồ Đằng Ma Văn trong tay Ốc Sư trực tiếp bay về phía không trung, sau đó bày ra hình tam giác, trực tiếp cắm vào trong đàn Thiết cước mã.

Hành động này tất nhiên làm cho đàn Thiết cước mã bị kinh động, chúng lập tức trở nên cảnh giác, sau đó chạy trốn, kết quả đã có mấy con trong đó không cẩn thận đụng vào Đồ Đằng Ma Văn.

Trong nháy mắt, ba cái Đồ Đằng Ma Văn đã lần lượt phát ra ba làn sóng năng lượng màu lam nhạt, giống như một cơn sóng tràn ra ngoài.

Ngắn ngủn hai giây trôi qua, gần 600 con Thiết cước mã này đã trực tiếp giống như pho tượng, ngừng lại ngay tại chỗ, sau đó cùng lúc nằm xuống đất, giống như xác chết vậy.

- Thu phục rồi.

Ốc Sư hơi xoay người, nhìn Tiêu Hoảng cùng Thiết Nam đang ngồi xổm dưới bụi cây.

- Người giết bọn chúng ư?

Thiết Nam đứng lên, nhìn một mảnh Thiết cước mã nằm la liệt, lên tiếng hỏi, nên biết rằng Thiết cước mã này một khi chết, thì ngoài dùng để ăn thịt, đã không có tác dụng gì khác nữa.

- Không, vừa rồi chỉ là sóng chấn động mà thôi, những Thiết cước mã này đều bị chấn ngất đi.

Ốc Sư mỉm cười nói:

- Thời gian ngất đại khái chỉ có thể duy trì bảy tám phút. Hiện tại có thể cho người của chúng ta đến dẫn ngựa đi, mỗi người một đám, có thể tăng mạnh tốc độ hành động của chúng ta, cùng với lượng hàng hóa chuyên chở được.

Nghe vậy, vẻ mặt Tiêu Hoảng hơi giật giật. Tuy rằng Ốc Sư chỉ nói vài ba câu, nhưng Tiêu Hoảng có thể cảm nhận được. Đồ Đằng Ma Văn mà Ốc Sư chế tạo ra kia, nếu ở trên chiến trường, thì tuyệt đối có tác dụng cực lớn.

Thử nghĩ một chút, ba cây đồ đằng đã có thể làm ột tăng lớn địch nhân bị chấn ngất, loại sức chiến đấu này là kinh người cỡ nào a, nhất là khi muốn bắt sống thì lại càng hữu hiệu hơn.

Hơn nữa trải qua thời gian tiếp xúc dài như vậy, cùng với hoàn toàn làm cho đám tù nhân trở về tự do, Tiêu Hoảng rõ ràng có thể phát hiện ra, những tù nhân này khác với các quân đội bình thường, ngoài việc có thể đánh đấm, tính cách hung tàn ra, thì gần như mỗi người đều có một vài đặc điểm riêng, hoặc cũng có thể nói là có chút tuyệt chiêu nhỏ.

Không dừng lại lâu, Tiêu Hoảng liền phát ra một quả Ma Văn tín hiệu màu đỏ lên trên không trung, sau một lát, gần như tất cả tù nhân liền tập trung tới đây, cũng dừng lại trước bãi cỏ, hơi mờ mịt nhìn về một đám Thiết cước mã đang nằm la liệt kia.

- Mỗi người một con, nhiều hơn thì cũng lưu lại, dùng để thay đi bộ và chở hàng hóa.

Tiêu Hoảng phân phó.

Sau một lát, đám tù nhân đã bắt đầu bước lên, tiện tay xé xuống mấy sợi dây mây trên thân cây, hoặc là sử dụng dây thừng được bên mấy ngày trước, buộc lại đám Thiết cước mã này.

Cứ như vậy, dưới tình huống không có Lưu Văn, tốc độ hành động của đội quân tù nhân sẽ được tăng cao, đồng thời cũng có thể chuyên chở càng nhiều tài liệu hơn.

Mười mấy phút trôi qua, đám Thiết cước mã bị bắt đã lắc lắc giẫy dụa vài cái, thấy không thể thoát khỏi được, liền hoàn toàn thuận theo, đây cũng chính là một đặc tính của loại linh thú này, cực kỳ dễ thuần hóa nuôi dưỡng.

Dẫn đàn Thiết cước mã tới gần doanh địa, buộc dây vào cây, Tiêu Hoảng liền tiếp tục ngồi trước bãi đá, chế tạo Lưu Văn dưới sự hỗ trợ của ba gã Chế văn sư.

Các tù nhân khác thì vẫn tuần tra xung quanh.

Tuy nhiên, ngay vào lúc đêm khuya, ánh sáng trên đỉnh hang động trở nên cực kỳ bé nhỏ, bỗng nhiên có vài tên tù nhân xuất hiện bên cạnh Tiêu Hoằng, sau đó cầm bảy tám cái tàn phiến trong tay, đặt tới trước mặt Tiêu Hoằng.

- Lão đại, những tàn phiến này đều được phát hiện ở phụ cận!

Trong đó, Lạp Mộc nói với Tiêu Hoằng.

Kỳ thật, một đường đi tới, đám người Tiêu Hoằng cũng đã phát hiện bốn năm khối tàn phiến như vậy, hơn nữa sau khi không ngừng vào sâu trong hang động, mật độ phát hiện tàn phiến cũng lại càng cao thêm.

Hướng ánh mắt về phía tàn phiến, dưới ánh sáng mờ ảo, mấy khối trong đó đã có thể ghép lại được cùng nhau, Tiêu Hoằng cũng cơ bản có thể kết luận được, những tàn phiến này tuyệt đối là vào hơn 1000 năm trước lưu lại.

Thủ pháp tạo hình cũng là phong cách điển hình của Lạc Đan Luân.

- Những tàn phiến này rốt cuộc là muốn làm gì a?

Tiêu Hoằng không kiềm được thốt lên, đồng thời bắt đầu kích thích tàn phiến, ý đồ ghép lại, nhưng không có kết quả, mà một màn như vậy cũng hoàn toàn làm cho Tiêu Hoằng hạ quyết tâm, đi về phía địa phương phát ra ánh sáng bảy màu kia để nhìn một cái.

779. Chương 779: Di Tích Cáp Thụy Sâm

780. Chương 780: Thế Giới Của Cáp Thụy Sâm!

781. Chương 781: Vừa Chấm Dứt Liên Bắt Đầu

782. Chương 782: Ngự Nhiên Và Ngự Biến

783. Chương 783: Không Đơn Giản Như Vậy

784. Chương 784: Vạch Trần Sẹo Cũ

785. Chương 785: Sôi Trào

786. Chương 786: Quà Tặng, Trách Nhiệm

787. Chương 787: Thực Lực Tăng Cường

788. Chương 788: Trở Về

789. Chương 789: Mười Đồi

790. Chương 790: Số Mệnh - Bắt Đầu

791. Chương 791: Ma Tính Thiêu Đốt

792. Chương 792: Tử Đầu

793. Chương 793: Tru Sát

794. Chương 794: Thủ Đoạn Tàn Nhẫn

795. Chương 795: Tai Nạn

796. Chương 796: Chống Trả Và Máu Tươi

797. Chương 797: Vì Tự Do

798. Chương 798: Kẻ Sắp Đặt Tai Họa

799. Chương 799: Trốn

800. Chương 800: Một Lần Cuối Cùng

801. Chương 801: Ma Đồi

802. Chương 802: Số Mệnh - Trùng Hợp?

803. Chương 803: Bắt Đầu Báo Thù

804. Chương 804: Đạp Phá Hết Thấy

978

805. Chương 805: Không Phải Mình Tất Diệt

806. Chương 806: Dùng Cừu Hận Đi San Bằng

Thợ Săn Tinh.

Hiện giờ trải qua một thời gian dài phát triển, Tập đoàn Thợ Săn đã hoàn toàn cấm rẽ trên Thợ Săn Tinh, đồng thời sáng lập ra rất nhiều tuyến đường giao thương.

Mặt hàng kinh doanh chủ yếu vẫn là các loại tài liệu được dùng Ma Văn thúc đẩy để gieo trồng ra, cùng với các hạng mục kinh doanh giống như khi Tiêu Hoàng còn ở đây.

Đồng thời còn được Gia Đô Đế Quốc mạnh mẽ bồi dưỡng, điều này cũng không kỳ quái, hiện giờ gần như toàn bộ thành viên của Đoàn tinh anh Thợ Săn đã khôi phục lại chức vụ, đám người được Áo Thác chiếu cố, trên cơ bản Tập đoàn Thợ Săn vẫn có thể đi ngang trong Gia Đô Đế Quốc.

Bởi vậy từ trên cao nhìn lại, một khu vực lớn trên Thợ Săn Tinh đã hoàn toàn phát triển, các loại Ma Văn hạm quân dụng hoặc dân dụng đang không ngừng lui tới.

Chỉ từ bề ngoài nhìn thoáng qua, thì Tập đoàn Thợ Săn còn có vẻ cường đại hơn so với khi Tiêu Hoàng rời đi.

Nhưng dù vậy, ai là lão đại chân chính của Tập đoàn Thợ Săn, tất cả thành viên trung tâm của Tập đoàn Thợ Săn đều rất rõ ràng, đó chính là Tiêu Hoàng, mặc dù hiện tại Tiêu Hoàng không ở đây, nhưng bọn hắn vẫn tin chắc rằng, một ngày nào đó Tiêu Hoàng còn có thể trở về.

Rất nhanh, khi Tào Đông cưới Ma Văn Hạm vận tải, chậm rãi đậu trên Thợ Săn Tinh, lúc đi xuống Ma Văn Hạm vận tải, hắn lập tức cảm thấy không khí bốn phía rất tươi mát, bầu trời xanh như ngọc bích.

Cảnh tượng như vậy, ở Ma Duệ Tinh và Thượng Bang Chân Nghĩa Quốc thì rất khó gặp được, đây là kết quả của việc hiện đại hoá cao độ kết hợp hoàn mỹ với bảo vệ sinh thái.

Tuy nhiên, giờ phút này Tào Đông căn bản không có tâm tư nhàn hạ để hưởng thụ hương hoa thơm ngát bốn phía, hay là chim muông hót líu lo, mà hắn lập tức nhìn vào một tấm bản đồ giản dị trong tay, một đường hỏi thăm, tìm được Tổng bộ trung tâm của Tập đoàn Thợ Săn.

Đây là một khu vực riêng biệt, bên trong là các tòa nhà cao chọc trời, bốn phía thì lại là các vách tường hợp kim cao lớn. Phòng hộ cực kỳ nghiêm khắc.

Đi tới bên cạnh Tổng bộ trung tâm, Tào Đông liền trình bày mục đích tới đây của mình cho các binh sĩ cảnh giới, sau đó lấy ra tờ giấy có ký tên Tiêu Hoàng.

Đám cảnh giới binh này đều là bộ hạ cũ của Tiêu Hoàng, đối với chữ ký của Tiêu Hoàng thì đều vô cùng quen thuộc, mà chữ viết của Tiêu Hoàng cũng cực kỳ đặc biệt, rồng bay phượng múa, mỗi một chữ nhìn qua rất giống một viên Ma Văn phi đạn nổ tung, người bình thường muốn mô phỏng theo thì cũng không bắt chước được.

Nhìn thấy tờ giấy này, vẻ mặt cảnh giới binh không kiềm được khe động, sau đó lại nhìn Tào Đông, thấy hắn cũng không phải là người có Ngự lực cao thâm gì.

- Đi theo ta.

Cảnh giới binh này lên tiếng, sau đó liền dẫn Tào Đông vào Tổng bộ trung tâm, một đường đi về phía văn phòng của Bác Sơn.

Lúc này Bác Sơn đang mặc một bộ tây trang, ở trong văn phòng xa hoa của mình, sửa sang lại báo cáo tài vụ sắp tới, tình hình thu chi vẫn rất tốt.

- Tổng tài, ngoài cửa có một người tự xưng là đến từ Ma Duệ Tinh muốn gặp.

Đúng lúc này, một nữ thư ký xinh đẹp đi vào trong cửa văn phòng Bác Sơn, báo cáo với hắn.

Gần như ngay khi nghe tới ba chữ “Ma Duệ Tinh”, vẻ mặt vốn lạnh nhạt của Bác Sơn không kiềm được đại biến, hắn tự nhiên biết, từ Ma Duệ Tinh trốn ra, trực tiếp tới tìm hắn, thì có ý nghĩa gì, rất có thể là có tin tức về lão đại.

- Mau, mang hắn vào.

Bác Sơn không nghĩ ngợi nói.

Sau một lát, Tào Đông đã phong trần mệt mỏi đi tới, thoạt nhìn có vẻ lấm lem giống như một con báo đất, sau đó ánh mắt hiện lên vẻ bất an, nhìn về phía Bác Sơn.

- Là Tiêu Hoàng để ta đến tìm ngươi, đây là tờ giấy mà Tiêu Hoàng đưa cho ngươi.

Tào Đông nói xong, trực tiếp cầm tờ giấy trong tay giao cho Bác Sơn.

Trên tờ giấy chỉ có hai chữ “Thả người”, phía dưới là chữ ký của Tiêu Hoàng.

Tuy nhiên, từ trong chữ ký này, Bác Sơn lại tìm ra tin tức mà Tiêu Hoàng truyền tới, đó chính là chữ ký này dựng thẳng đứng.

Những người biết rõ Tiêu Hoàng thì gần như đều biết rằng, Tiêu Hoàng ký tên ngang thì có nghĩa là bình an vô sự, có thể thoải mái giải quyết, nhưng dựng thẳng thì có nghĩa là chuyện khó giải quyết.

Hiển nhiên, Tiêu Hoàng đã thông qua phương thức này để thông báo cho Bác Sơn biết về tình cảnh hiện tại.

- Tiêu Hoàng đưa tờ giấy cho ngươi như thế nào?

Bác Sơn hơi ngắc đầu, thần sắc nghiêm túc, hỏi Tào Đông, bộ dáng tiểu lưu manh khi xưa đã không còn sót lại chút gì, hiện tại Bác Sơn đã thành thực hơn rất nhiều.

- Là lúc Trại tập trung Tín Nghĩa bạo loạn!

Tào Đông cũng không có gì để giấu giếm cả, kể toàn bộ quá trình lại một lần, rất tỉ mỉ và đầy đủ.

Bác Sơn nghe xong, đã hiểu được toàn bộ dụng ý khi trước của Tiêu Hoàng, cùng với tình cảnh hiện tại của hắn, đây quả thật rất đúng với chữ ký dựng thẳng này.

- Ta đã trợ giúp Tiêu Hoàng rất nhiều, hiện tại hy vọng có thể trả người nhà lại cho ta, còn nữa... Tiêu Hoàng đã đáp ứng cho ta 600 vạn kim.

Tào Đông hơi có chút bất an nói.

Bác Sơn cũng không lập tức trả lời, mà trầm tư sau một lát, sau đó trực tiếp lấy từ trong ngăn kéo ra một cái trữ kim văn giá 1000 vạn kim, đặt trước mặt mình.

- Nơi này có 1000 vạn kim tệ, hiện tại ta hy vọng ngươi có thể viết tắt cả những gì mà ngươi biết tại Cao Tương Chân Nghĩa Quốc, sau đó ngươi có thể cầm tiền đi đoàn tụ với người nhà của ngươi!

Bác Sơn lên tiếng.

Nghe vậy, Tào Đông thoáng chần chờ một chút, tuy nhiên, hiện tại hắn đã không có lựa chọn nào khác, huống chi Bác Sơn còn trực tiếp đưa tới 1000 vạn kim, mà trọng yếu hơn là, hiện tại hắn đã quyết tâm hoàn toàn thoát ly quan hệ cùng Xích Nghĩa liên hợp thể, bán đứng Cao Tương Chân Nghĩa Quốc thì có sao đâu?

Ngay sau đó, Tào Đông liền viết lại tất cả những gì mình biết về binh lực của Cao Tương Chân Nghĩa Quốc, cùng với hệ thống chủ đạo, cơ cấu nhân viên... sau đó đặt ra trước mặt Bác Sơn.

Bác Sơn hơi nhìn một chút, đối với tư liệu do Tào Đông cung cấp này thì hắn cũng nửa tin nửa ngờ, tuy nhiên, cuối cùng cũng biết một chút đại khái về Cao Tương Chân Nghĩa Quốc.

Sau đó Bác Sơn liền thông qua Ma Văn thông tin liên lạc với Ngã Nhĩ Văn, bảo hắn đưa toàn bộ người nhà của Tào Đông tới đây, đồng thời thả đám người Tào Đông rời đi.

Thấy Tào Đông cầm trữ kim văn xoay người rời đi, cặp lông mày của Bác Sơn hơi nhăn lại, hắn biết rõ trước mắt nên làm cái gì, đó chính là nhanh chóng chuẩn bị, vào thời khắc mấu chốt nhất, trợ giúp Tiêu Hoàng một phen, đương nhiên có muốn hỗ trợ thì cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Một tháng thời gian đã vội vàng trôi qua.

Đối với việc truyền tin tức cho Bác Sơn, Tiêu Hoằng cũng không quá mức ỷ lại, bằng vào thực lực quân sự của Tập đoàn Thợ Săn, tự bảo vệ mình thì có thừa, nhưng xuyên qua vũ trụ mờ mịt, ngàn dặm xa xôi đến tới đây trợ giúp ư? Ít nhiều cũng có chút không đủ sức.

Huống chi sau lưng Cao Tương Chân Nghĩa Quốc này lại chính là toàn bộ Xích Nghĩa liên hợp thể.

Đồng thời, lúc này Tiêu Hoằng đã ở cùng đội quân tù nhân trong chỗ ẩn núp tạm thời được gần bốn mươi ngày.

Trong bốn mươi ngày này, tất cả đội quân tù nhân đều nhận được Chiến Văn mà Tiêu Hoằng chế tạo theo yêu cầu, cùng với các phòng ngự Chiến Văn của Chế văn sư khác chế tạo ra.

Kể từ đó, Chiến Văn của đội quân tù nhân đã từng hai cái biến thành ba cái, cộng thêm một cái Chiến Văn loại phòng ngự, ngoài ra, hồ động Ma Văn lại rất thuận tiện cho đội quân tù nhân tiến hành kết nối chiến thuật, càng thêm thuận tiện cho việc hợp tác lẫn nhau.

Mỗi một tấm hồ động Ma Văn cũng đều được đánh số, Tiêu Hoằng là số 1, Thiết Nam là số 2, Ốc Sư số 3, theo thứ tự sắp xếp xuống, số cuối cùng không ai khác chính là Vương Quân.

Hơn nữa đội quân tù nhân trải qua bốn mươi ngày tu luyện này, cấp bậc lại một lần nữa được tăng lên mạnh, lại có hai mươi tên Ngự Sư cấp năm đạt tới Ngự Sư đỉnh phong, các Ngự Sư cấp bốn khác, ngoài Vương Quân ra, thì cũng toàn bộ tiến vào Ngự Sư cấp năm.

Hiện giờ cấp bậc Ngự lực của toàn bộ đội quân tù nhân đã biến thành: Ngự Sư đỉnh phong 481 người, Ngự Sư cấp năm 50 người, Ngự Sư cấp bốn 1 người, ngoài ra, còn có Phát Lạc có Ngự Hồn cấp hai, tuy nhiên hẳn vẫn không có sức chiến đấu, thậm chí tình huống cũng đã phát triển theo chiều hướng mà Tiêu Hoằng không muốn nhìn thấy nhất.

Phát Lạc liên tục sốt nhẹ, ý thức càng ngày càng mơ hồ, Văn đan, cùng với Ma Văn trị liệu mà Tiêu Hoằng phối chế khi trước thì chỉ có thể duy trì, trị phần ngọn mà không trị được phần gốc.

Hiển nhiên, dựa theo am hiểu về kỹ thuật Dược sư của Tiêu Hoằng, thì Phát Lạc cần phải được trị liệu, nếu không rất có thể sẽ sốt cao, cuối cùng nào bị tử vong, hoặc trực tiếp giữ được tính mạng nhưng lại trở thành kẻ sống thực vật.

Nên muốn trị liệu hữu hiệu, nhất định phải hiểu biết rõ ràng chính xác về tình huống đại não của Phát Lạc, muốn làm vậy thì cần có dụng cụ điều trị có độ chính xác cao, mà muốn có được thứ này, thì lựa chọn tốt nhất chỉ có thể là đi về phía khu Gia Tác.

Đi về phía thành thị tương đối lớn một chút thì kia nhất định phải mở một đường máu thì mới có thể được, sau đó chính là một vòng tuần hoàn vô hạn, không ngừng giết chóc, bởi vì mỗi một thành phố lớn đều kiểm tra phi thường nghiêm khắc, hơn nữa các cửa ải giữa chúng cũng rất mạnh.

Lại một lần nữa tiến vào phòng của Phát Lạc, trên trán Phát Lạc đã đầm đìa mồ hôi, tuy nhiên hai mắt suy yếu vẫn nhìn về phía Tiêu Hoằng.

Tiêu Hoằng không nói gì thêm, nhẹ nhàng nắm lấy hai bàn tay to của Phát Lạc, ánh mắt bình thản nhìn hẳn.

Phát Lạc cũng không lên tiếng, dường như đang điều chỉnh một luồng ý thức cuối cùng sót lại trong đầu mình, nhẹ nhàng lắc lắc đầu đối với Tiêu Hoằng.

Cái lắc đầu này giống như bao gồm thiên ngôn vạn ngữ, trong yên lặng mà nói cho Tiêu Hoằng biết, hẳn không muốn trở thành trói buộc của đám người Tiêu Hoằng, hãy buông tha cho hẳn đi.

Hành động này của Phát Lạc thì tất nhiên Tiêu Hoằng có thể hiểu rõ, nhưng hẳn chỉ khẽ cười.

- Từ khi đội quân tù nhân thành lập, quy củ đầu tiên được lập ra chính là không bỏ lại bất kỳ một huynh đệ nào, cho dù chỉ còn có một đường sinh cơ, thì sẽ không bỏ cuộc, ở trong lòng của người, bất kể người coi ta là gì, là vãn bối, hay là bằng hữu, hoặc là gì khác, thì Tiêu Hoằng vẫn coi người là người một nhà, bởi vậy, chỉ cần có một đường sinh cơ, ta cũng sẽ kéo người từ quỷ môn quan về, hãy tin tưởng ta.

Tiêu Hoằng tuy rằng đang cười nói, nhưng giọng điệu lại vô cùng chân thành và tha thiết.

Phất Lạc không nói gì nữa, nhắm hai mắt suy yếu lại, chỉ là cánh tay được Tiêu Hoàng nắm lấy thì lại nắm chặt hơn một chút.

Tiêu Hoàng cũng không nói gì thêm, nhìn Phất Lạc, trong mắt hiện lên một chút kiên nghị, phân phó Vương Quân tiếp tục chăm sóc Phất Lạc, sau đó liền xoay người đi ra ngoài.

812. Chương 812: Nguy Cơ Bốn Phía

Đi vào trong đại sảnh của chỗ ẩn núp tạm thời, Tiêu Hoàng liền ra lệnh cho đội quân tù nhân, nhanh chóng sửa sang lại hành trang, sáng sớm ngày mai sẽ khởi hành đi về phía khu Gia Tác.

Dựa theo Tiêu Hoàng tính toán, ở trong này nghỉ ngơi hồi phục hai tháng, để các thành viên còn lại của đội quân tù nhân tu luyện thêm mấy ngày nữa, nhưng trước mắt, vì trị liệu Phất Lạc, kế hoạch chỉ có thể bắt đầu trước thời hạn.

Đội quân tù nhân nhận được mệnh lệnh, ngay lập tức tiến vào trong kho hàng, sửa sang lại vật phẩm tùy thân, các tài liệu mà khi trước cướp đoạt được bằng đủ cách, thì gần như đã dùng tới mức không còn, ngoài mấy khối Tái thạch Áo đình ra, gần như không còn lại tài liệu gì nữa.

Về phần vật tư dành cho sĩ quan cấp cao đoạt được từ Sở thực nghiệm linh hồn, ví dụ như thịt bò khô, bánh quy ép, những thứ này đều khó bị hỏng, rất thuận tiện mang theo, gần như không hề được động vào, đây chính là đồ ăn dự trữ của đội quân tù nhân.

Tiếp tục ở trong khu ẩn núp tạm thời một buổi tối, sau đó đội quân tù nhân đặt hết đồ đạc lên lưng ngựa, bắt đầu cuộc hành quân.

Tiêu Hoàng cũng vậy, kiểm tra một chút phòng chế vắn, cảm thấy không để quên thứ gì nữa, hắn liền đi ra khỏi phòng, nhảy lên ngựa, phân phó đội quân tù nhân đi về phía trước.

Đại khái chỉ sau một phút, đội quân tù nhân đã không còn bóng dáng, tại nơi ẩn núp thì ngoài Ma Văn đùn nóng bị mang đi, những thứ còn lại đều không bị phá hỏng gì cả.

Dù sao chỗ như thế này thì đội quân tù nhân cũng thật sự không sợ bị phát hiện.

Về phần Phất Lạc vô cùng suy yếu thì được buộc chặt vào bên hông Vương Quân, cùng cưỡi trên một con Thiết cước mã đực rất cường tráng, đi giữa đội ngũ.

Đại khái chỉ sau hai giờ thời gian, Tiêu Hoàng đã đụng phải cửa ải thứ nhất, đại khái do hơn một trăm tên binh sĩ Cao Tương tạo thành.

Bọn chúng đã chặn trên con đường lát đá, súng ống sẵn sàng.

Nghe thấy từ phía xa truyền đến tiếng vó ngựa vô cùng dày đặc, trên mặt binh sĩ Cao Tương bên cạnh cửa ải đều hiện lên vẻ vô cùng tàn nhẫn. Trước đây nếu có binh dân hoặc là thương nhân đi qua nơi đây, thì đều cần phải trải qua kiểm tra nghiêm khắc, những binh sĩ Cao Tương này cũng có thể kiếm được một chút tiền, mà muốn kiếm được tiền, thì đầu tiên là cần phải bày ra bộ dáng cao cao tại thượng.

Đương nhiên, ở Cao Tương Chân Nghĩa Quốc thì thương nhân quả thực ít tới mức đáng thương, trừ phi có bối cảnh thâm hậu giống như Dịch Văn Hâm, nếu không thì cũng không muốn làm lớn chuyện. Còn có thể giống như Tập đoàn Thợ Săn thì gần như là không có khả năng, mặc dù có thì cũng chỉ là tiểu đả tiểu nháo mà thôi.

- Rốt cuộc là ai, đứng lại! Tiếp nhận kiểm tra!

Thấy từ phía xa có một đoàn người ngựa đi tới, sĩ quan canh cửa ải lớn tiếng quát. Đồng thời binh sĩ Cao Tương cũng đều cầm Ma Văn súng trường trong tay lên, nhắm về phía trước.

Chỉ có điều, đám người Tiêu Hoàng căn bản là không thèm đáp lại, nhìn đám binh sĩ Cao Tương cách hơn một trăm thước kia một cái, mặt không đổi sắc, căn bản không có chút giảm tốc độ nào, khởi động Chiến Văn, trong nháy mắt đã bắn ra gần ngàn thanh năng lượng nhận.

Không đợi binh sĩ Cao Tương kịp phản ứng, bọn chúng đã đổ rạp xuống một mảng lớn.

Lại một nháy mắt nữa, đội quân tù nhân đã gần ngay trước mắt, tiếp theo lại là các viên năng lượng đạn có hình dáng khác nhau được bắn ra, mười mấy tên còn sót lại thì cũng đều ngã xuống trong vũng máu.

Từ khi bắt đầu đến chấm dứt, chỉ mất vài giây thời gian, giống như cắt dưa vậy, đã giết lũ “chó chặn đường” này không còn một mống.

Điều này cũng không có gì là kỳ quái cả, hiện giờ ngay cả vạn tên binh sĩ Cao Tương thì đội quân tù nhân cũng không để vào mắt, đâu cần để ý tới trăm tên chặn đường chỉ biết khi dễ bình dân này cơ chứ?

Mười giây sau, đám người Tiêu Hoàng đã hoàn toàn biến mất phía cuối đường, từ đầu đến cuối vẫn không có chút giảm tốc độ nào.

Một cửa ải bị tập kích, chuyện này đã được thông báo cho Vương Các.

Nhìn bên trong màn hình, bốn phía cửa ải, thảm trạng của binh sĩ Cao Tương, cùng với trình độ tàn nhẫn, Vương Các đã lập tức nhận ra được, kiệt tác này tuyệt đối được làm ra bởi tên Bạch y nhân kia, cũng chính là Tiêu Hoàng.

- Trưởng quan, theo ta thấy những tù nhân chết tiết này hẳn là muốn chạy tới khu Gia Tác, hãy hạ lệnh vây giết trên đường đi!

Tham mưu trưởng Tôn Kính Vũ đề nghị.

- Vây giết? Tại chỗ đó có bao nhiêu binh sĩ, hơn năm ngàn, mà đều là quân không chính quy, sư đoàn Chiến Hồn cường hãn của chúng ta căn bản không thể vượt qua, vây sát cũng không hề có ý nghĩa gì cả.

Wương Các nhẹ nhàng đáp.

- Vậy Trưởng quan định làm sao bây giờ?

Sĩ quan phụ tá Dương Minh hỏi.

- Hẳn muốn tiến vào khu Gia Tác ư? Vậy thì cứ để cho hấn tiến vào là được, yên tâm, ta sẽ chuẩn bị cho bọn hấn một bữa tiệc lớn, đối phó với đám tù nhân này, nếu khinh xuất thì sẽ không có hiệu quả, sẽ chỉ làm cho bọn họ phóng thích ra dã tính một cách vô hạn chế mà thôi.

Wương Các cười đáp, vẻ âm hiểm trên mặt lại càng đậm hơn.

Ước chừng chạy như điên được hai giờ, Tiêu Hoàng phát hiện phía sau cũng không có binh sĩ tới đuổi giết, phía trước cũng không bị chặn đường, đây rõ ràng không giống phong cách của Cao Tương quân đội thì phải!

- Lão đại, bốn phía đều không có địch nhân, cẩn thận có bẫy.

Ốc Sư cười Thiết cước mã đi bên cạnh Tiêu Hoàng, hạ giọng nói.

Tiêu Hoàng không lập tức đáp lại, nhìn phía sau, lại nhìn đỉnh đầu, khẽ cười, nói:

- Bắt đầu giả trò rồi, vậy thì cứ đến đây đi.

Bởi vì khu Gia Tác cách vị trí của Tiêu Hoàng cũng không gần, đại khái có gần 2000 km, bởi vậy ước chừng tiến lên gần ba ngày thời gian, dọc đường xông qua vô số cửa ải, đám người Tiêu Hoàng mới xuất hiện bên cạnh khu Gia Tác.

Đứng trên một đỉnh núi thấp, đám người Tiêu Hoàng đã có thể quan sát được hình ảnh một bộ phận khu Gia Tác.

Toàn bộ khu Gia Tác có chiều dài và chiều rộng đều vào khoảng 500 km, không quá nhỏ, nhưng cũng không phải là quá lớn.

Ở trước mặt Tiêu Hoảng là một thành trấn, các kiến trúc bằng kim loại mọc lên thành một tầng lớn, so với các địa phương khác thì nơi đây có vẻ tiên tiến hơn một chút, nhưng lại có vẻ vô cùng hỗn loạn.

Trên đường phố thì lại là một mảnh hỗn loạn, đồ ăn hư thối tràn ngập thùng rác, không người quét dọn, trên vách tường cũng bị vẽ bẩn đủ thứ hình thù, thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy các Ma Văn Xa đội rách nát đua nhau mà đi qua.

Đây là ấn tượng đầu tiên mà khu Gia Tác tạo ra cho Tiêu Hoảng, hỗn loạn không tưởng được.

Về phần hành chính của khu Gia Tác thì vẫn muốn đi quản lý nơi này, nhưng mỗi một Trưởng quan tại một khu vực thì lại trực tiếp bị các thế lực địa phương dùng tiền tài ép phải phục tùng chúng.

Tự Cường Châu thì cũng tiến thối lưỡng nan, tấn công thì cũng không tiện, mà trọng yếu hơn là, khu Gia Tác sẽ mang đến cho Tự Cường Châu đại lượng tiền thuế, bởi vậy, chỉ cần khu Gia Tác không xảy ra nhiều loạn quá lớn, thì Cao Tương quân đội cũng mắt nhắm mắt mở mà cho qua.

Chỉ là ven đường lại có rất nhiều cửa ải.

Mở bản đồ ra, Tiêu Hoảng nhìn khu Gia Tác, địa phương phồn hoa nhất nơi này nằm tại phía tây, là Đông Giang Thành.

Nơi đó cách vị trí của Tiêu Hoảng cũng không quá xa.

- Nơi này phỏng chừng có rất nhiều bẫy rập, cẩn thận hơn một chút!

Tiêu Hoảng dặn đội quân tù nhân một câu, sau đó cười Thiết cước mã, chậm rãi đi về phía thành trấn dưới chân núi.

Đi vào trong thành trấn, Tiêu Hoảng có thể rõ ràng nhìn thấy, mỗi một tòa nhà, mặc dù bên trong chẳng có gì, nhưng vẫn được lắp các khung cửa sắt rất nặng, trên cửa sổ cũng có lưới hợp kim phòng hộ.

Tại Cao Tương Chân Nghĩa Quốc thì nghiêm cấm binh dân mang theo Chiến Văn, nhưng dân chúng nơi này lại đều mang theo Ma Văn bao, không có bất kỳ một người nào có thể tìm được cảm giác an toàn ở trong này cả.

Thấy đoàn người Tiêu Hoảng cười Thiết cước mã đi trên đường phố, đám người nơi đây đều bị hấp dẫn ánh mắt, cũng không phải bởi vì đám người Tiêu Hoảng như thế nào, mà là mỗi người đều cười Thiết cước mã loại thượng đẳng.

Ở trong mắt bọn họ, cảnh này không khác gì cười kim tệ đi trên đường cả.

Nếu không phải vì nhân số đông, lại nhìn thấy sắc mặt của đội quân tù nhân đều bất thiện, thì có lẽ mấy chục tên du côn ở góc đường đã trực tiếp xông tới cướp đoạt rồi.

- Những đại gia này, ở trọ hay sao?

Đúng lúc này, một nữ nhân đứng bên dưới một kiến trúc kim loại nói, phấn son rất dày, không nhìn ra bao nhiêu tuổi, mái tóc lại quấn một cách không hề có mỹ cảm gì, có vẻ giống như một kiểu đua đòi vậy.

Mà phía sau nữ nhân này là một đại sảnh, trên các bàn ăn bên trong có đủ loại người đang ngồi, đang ăn đủ loại đồ ăn có kiểu dáng khác nhau.

Đối với lời mời của nữ nhân này, Tiêu Hoảng không lên tiếng trả lời, chỉ dùng ánh mắt bình thản quan sát bên trong.

- Vị đại gia tóc bạc trắng này, ngài đang nhìn cái gì vậy? Chắc là các người đã rất lâu không có làm “chuyện đó” rồi phải không, ở chỗ chúng ta cũng có các cô nương đó.

Nữ nhân thấy Tiêu Hoảng không lên tiếng trả lời, liền cười khanh khách nói, giọng điệu có thêm một chút quyền rũ.

Tiêu Hoảng vẫn không lên tiếng trả lời, run dây cương, trực tiếp mang theo đội quân tù nhân rời đi, đồng thời ánh mắt Tiêu Hoảng cũng hiện lên một chút cảnh giác.

Bởi vì vừa rồi Tiêu Hoàng đã có thể rõ ràng nhìn thấy, trong số những người mặc quần áo rách nát đang dùng cơm trong đó, có vài tên rất quái dị, mặc dù bọn họ hóa trang rất giống, nhưng đôi mắt lại làm cho bọn họ bại lộ. Đã giết nhiều binh sĩ Cao Tương như vậy, chẳng lẽ Tiêu Hoàng còn không biết người của quân đội đeo tất gì hay sao? Đó chính là tất cao cổ màu xám, thứ này tuyệt đối chỉ có trong quân đội, mà trọng yếu hơn là, chúng đều rất mới.

Ngoài ra, còn có ánh mắt bọn họ, căn bản không giống lưu manh, ngay cả tư thế uống rượu cũng không giống.

Đủ loại dấu hiệu cho thấy, nơi này đã có Cao Tương quân đội trà trộn vào, tuy nhiên, điều này cũng hoàn toàn nằm trong dự kiến của Tiêu Hoàng.

- Từ giờ trở đi, xúc lại tinh thần cho ta, trong này có người của quân đội!

Tiêu Hoàng nhẹ nhàng nói, sau đó liền cười Thiết cước mã, trực tiếp đi xuyên qua thành trấn.

Cùng lúc đó, hơn mười người đang uống rượu trong kiến trúc kim loại kia, thấy Tiêu Hoàng rời đi thì đều đứng dậy, nhìn về phía bóng dáng Tiêu Hoàng, trong ánh mắt hiện lên một chút ủ rũ, sau đó lập tức cầm lấy Ma Văn thông tin, gửi một tin tức cho Vương Các: “Cá đã tiến vào ao, nhưng không mắc câu, có vẻ như đang chạy tới Đông Giang Thành”.

Nhận được tin tức này, Vương Các không kiềm được nheo mắt suy nghĩ, hắn cũng không rõ ràng lắm lần ám toán đầu tiên có sơ hở gì, vẫn cho rằng những tù nhân kia có vận khí tốt, tránh được một kiếp.

Tuy nhiên, Vương Các cũng không thấy quá nghiêm trọng, hắn lại lần nữa làm ra một loạt điều chỉnh.

Trái lại, Tiêu Hoàng rời khỏi thành trấn, lại một lần nữa tiến vào trong sơn đạo, bắt đầu tăng hết tốc độ, chạy về phía Đông Giang Thành.

Trên thực tế, cả tòa Đông Giang Thành gần như được cho là một trong vài đại thành thị phồn hoa của Cao Tương Chân Nghĩa Quốc, chỉ có điều, không có người thừa nhận mà thôi.

813. Chương 813: Bất Ngờ Gặp Được

Khi tới buổi chiều, đám người Tiêu Hoàng đã đi tới một sơn đạo yên tĩnh, bởi vì nơi này vô cùng hỗn loạn, nên gần như không có người nào nguyện ý tới đây khai phá gì cả, bởi vậy cây cối hai bên sơn đạo cũng chưa bị chặt phá, triền núi và cây cối đều được bao phủ bởi một lớp tuyết trắng.

Thỉnh thoảng có tiếng chim hót, đánh vỡ một mảnh yên tĩnh trước mắt.

Tiêu Hoàng cười trên ngựa, lúc này vẻ mặt vẫn rất cảnh giác, mặc dù ở trong hoàn cảnh này, hắn cũng không có chút buông lỏng nào, bởi vì Tiêu Hoàng rất rõ ràng, bọn họ rầm rộ xuất hiện, đồng thời cười Thiết cước mã giá trị xa xỉ, không bị người khác nhìn chằm chằm vào thì mới là lạ, nhất là đây lại là một khu vực hỗn loạn.

Vù, vù, vù, vù!

Ngay khi đám người Tiêu Hoàng đang hết sức đề phòng, bỗng liên tiếp có các năng lượng thể từ bốn phương tám hướng phá không bắn tới.

Đối mặt với cảnh này, trên mặt Tiêu Hoàng cũng không có bối rối gì, trên thực tế hắn đã sớm chuẩn bị rồi, lập tức hét lớn:

- Phòng vệ!

Gần như ngay khi Tiêu Hoàng quát lên, tất cả tù nhân đều khởi động Chiến Văn phòng ngự trong tay, trên tay mỗi người đều hình thành một năng lượng thuần màu vàng nhạt hình sáu cạnh, sau đó các tấm năng lượng thuần này khếp lại cùng nhau, hình thành một cái lồng phòng hộ!

Ngay sau đó, các năng lượng thể rậm rạp đã trực tiếp oanh kích trên năng lượng thuần, phát ra tiếng vang rào rào.

Tuy nhiên, toàn bộ năng lượng thể đều là Chiến Văn loại đao kiêu tấn công đơn thể, hiển nhiên là bọn chúng không muốn làm bị thương tới Thiết cước mã.

Cùng lúc đó, trên đỉnh núi đã xuất hiện không dưới 1000 người, một số kẻ tràn ngập vẻ âm độc và tự tin, đầu lĩnh là một nam nhân có làn da thô ráp, trên mặt râu ria xồm xoàm, tướng mạo thô cuồng, trên mặt có vô số vết sẹo. Trên cổ hắn là một cái vòng cổ đã bị tháo thuốc nổ, nhìn qua có vẻ giống như một sợi dây chuyền.

Mà hắn tên là Lý Lôi, trong hỗn loạn khu này thì hắn cũng có một chút danh khí.

Bọn chúng đã bị những kẻ khác giết dây, nên mới mai phục tại đây, hơn 500 con Thiết cước mã, đây tuyệt đối là một món tiền lớn a, hơn nữa nguồn tiêu thụ lại vô cùng tốt.

Nhất là đám cường đạo chuyên đánh du kích kia, thì Thiết cước mã lại là thứ cực kỳ được ưa thích.

- Lôi ca, thế nào, tin tức ta báo cho ngài có đúng không, lần này chúng ta phát đạt rồi!

Đứng bên cạnh Lý Lôi là một nam nhân còm nhom, có chút lảm la lảm lét nói, hắn tên là Bạch Cáp Mô, dưới tay có mấy người, chuyên môn phụ trách tìm kiếm các “con mồi”.

Lý Lôi nghe vậy, khoe miệng không kiềm được vểnh lên, trong ánh mắt hung ác toát ra một chút ý cười, ánh mắt nhìn chăm chăm vào phía chân núi.

- Không thể tưởng được bọn chúng vẫn còn rất kiên trì, đi, đi lấy Ma Văn pháo của ta tới đây, để cho bọn họ ném thử một chút!

Lý Lôi nói với tên thuộc hạ bên cạnh.

Ngay sau đó, một tên thanh niên đã lấy từ trong một hộp kim loại rỉ sét ra một khẩu Ma Văn pháo màu trắng bạc, trên bề mặt có chứa Ma Văn màu đen, sau đó bỏ một quả viên Ma Văn phi đạn dài một thước vào trong, rồi giao cho Lý Lôi.

- Lần này, ta không tin cái “xác rùa” của các người vẫn còn không chịu vỡ!

Lý Lôi nhẹ nhàng thì thầm một câu, trực tiếp ngấm vào dưới chân núi, miệng pháo nhắm vào lồng phòng hộ do đội quân tù nhân tổ hợp ra.

Chỉ có điều, ngay khi Lý Lôi vừa mới ngấm xong Ma Văn pháo, hắn lại đột nhiên phát hiện ra, bên trong lồng phòng hộ do đội quân tù nhân tổ hợp ra bỗng nhiên có ba người bay lên, sau lưng đều có Ma Văn cánh, trong đó có một tên mặc áo trắng, sau lưng có Ma Văn cánh màu máu là bắt mắt nhất.

Hai người khác là Thiết Nam và Diệp Lâm, mà Ma Văn cánh của Diệp Lâm chính là của Cổ Luân.

Ngay sau đó ba người này liền khởi động Chiến Văn mà mình am hiểu, liên tiếp phát động tấn công vào sườn núi, bằng nhận đồ như máu, quang nhận hình tròn đã trực tiếp bắn về phía đối phương.

Tuy rằng không trải qua bất kỳ điều chỉnh nào, nhưng bằng vào thực lực siêu cường của đám người Tiêu Hoảng, thì vẫn xử lý xong hơn mười tên cường đạo.

Không đợi Lý Lôi kịp phản ứng, lại có mười người nữa cũng có Ma Văn cánh mỏng như lụa, trực tiếp bay lên, lao từ bên trong ra ngoài.

Những Ma Văn cánh này đều là Tiêu Hoảng chế tạo cho Đại Ngự Sư, về ngoài được phỏng theo Dực Văn của Gia Nại Cẩm, nhưng lại có một phần là mô phỏng theo Dực Văn của Lạc Tuyết Ninh.

Khi mười ba người này bay lên, bọn họ đồng thời phát động tiến công, Lý Lôi lập tức có chút ngần người ra.

Đại Ngự Sư thì hắn cũng đã từng thấy, trong khu vực hỗn loạn thì cũng có gần 10 người, nhưng ai nấy đều là kẻ vô cùng cường hãn, nhưng hiện tại lại chui ra hơn mười người, đừng nói là ở khu Gia Tác, cho dù là cả Ma Duệ Tinh thì cũng không có nhiều a.

Trong khoảnh khắc, đám người Tiêu Hoảng đã từ trên cao lao xuống phía dưới, tiến hành một vòng tấn công điên cuồng, đợt tấn công của 1200 tên cường đạo đã bị sụp đổ ngay lập tức.

Ngay sau đó các thành viên khác của đội quân tù nhân cũng khởi động Lưu Văn, giết ra ngoài, đối mặt với những cường đạo thực lực bình thường, không được chiến hỏa trui rèn này, thì cảnh tượng tiếp theo chỉ là một bên giết hại.

Hai phút trôi qua, số người còn sống sót lại chỉ còn không đến 200, đồng thời đều bị đội quân tù nhân giẫm nát dưới chân.

Về phần Lý Lôi thì lại đang bị Mặt Theo đạp lên trên mặt đất, tên Bạch Cáp Mô lăm la lăm lét kia thì cũng bị đánh nằm bẹp trên một khối đá lớn.

Chiến đấu từ lúc bắt đầu đến chấm dứt, có thể nói nhanh như điện chớp.

Lý Lôi bị ấn rạp trên mặt đất, vẻ mặt khiếp sợ, giống như thấy thần chết vậy, hắn đã lăn lộn tại khu Gia Tác gần mười năm rồi, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên hắn nhìn thấy đám người đáng sợ như thế, có hơn mười Đại Ngự Sư, những người khác đều có sức chiến đấu từ Ngự Sư cấp năm trở lên, tâm ngoan thủ lạt, tuyệt không khách khí, bọn họ thật sự đáng sợ.

- Chỉ lũ tiểu mao tặc các ngươi mà cũng dám cướp các gia gia hay sao? Chán sống rồi à?

Thiết Nam nhìn Lý Lôi một cái, quát lớn.

Về phần Tiêu Hoàng thì lại không nói gì, cũng không mang vẻ dữ tợn, chỉ chậm rãi nhặt lên Ma Văn pháo, nhìn một chút, trình độ chế tác, cấu trúc Khí Văn thì cũng coi như không tồi, hẳn là một món hàng thượng đẳng.

Chưa nói gì thêm, Tiêu Hoàng chỉ đánh mắt với hơn mười thành viên đội quân tù nhân bên cạnh một cái.

Những người này ngầm hiểu, cánh tay dùng một chút lực, trực tiếp ném lũ cường đạo trong tay về phía chân núi.

Gần như ngay khi hơn mười tên cường đạo bị chất thành đồng trên mặt đất, Tiêu Hoàng đã bắn ra Ma Văn phi đạn bỏ túi.

- Âm.

Sau một tiếng nổ, vị trí của hơn mười tên cường đạo đã bị một hố sâu đường kính khoảng mười thước thay thế, về phần hơn mười tên cường đạo kia thì đã biến thành các đoạn chân tay cụt.

- Uy lực cũng không tồi lắm, nhận lấy.

Tiêu Hoàng ném Ma Văn pháo ột gã thuộc hạ bên cạnh, sau đó mới chậm rãi xoay người, nhìn những cường đạo này một cái. Lúc này một số kẻ đã tràn ngập vẻ sợ hãi trên mặt.

Bọn họ là lần đầu tiên nhìn thấy có người tâm ngoan thủ lạt như thế, không hề cố kỵ gì mà ra tay lấy hơn mười sinh mạng ra làm bia ngắm thử pháo.

Trong lúc nhất thời, tất cả cường đạo đều thấy lạnh lẽo, bọn họ không nghĩ tới “con mồi” của mình là mạnh mẽ như vậy.

Nhất là Lý Lôi, tim đập thành thịch, vốn còn muốn phát tài, nhưng hiện tại ngay cả cái mạng nhỏ cũng khó giữ lại được a.

Chậm rãi xoay người, Tiêu Hoàng liền đi về phía Lý Lôi. Thiết Nam hơi cúi người trước Tiêu Hoàng, tránh đường, lúc này dường như Lý Lôi cũng đã thực sự cảm nhận được, ai mới là lão đại chân chính tại nơi này.

- Nghe nói nơi này có rất nhiều thế lực, hoặc là tổ chức linh tinh gì đó, các ngươi lệ thuộc vào ai?

Thanh âm của Tiêu Hoàng không lớn, vẻ mặt cũng vẫn vô cùng bình tĩnh, không có chút gợn sóng nào.

Nghe Tiêu Hoàng hỏi vậy, Lý Lôi ít nhiều cũng có chút cố kỵ. Báo ra thế lực của bản thân là điều tối kỵ, nếu những người này là quân đội Cao Tương, thì rất có thể sẽ tìm hiểu tận gốc, mà trọng yếu hơn là, làm vậy thì đối thủ sẽ bắt được nhược điểm của mình, dù sao vừa rồi bọn họ cũng dự định đánh cướp đám người Tiêu Hoàng, nếu Tiêu Hoàng là người của chính phủ, thì lần này sẽ phiền toái lớn.

- Không nói ư?

Tiêu Hoằng đợi 5 giây, thấy Lý Lôi không định mở miệng, hắn cũng lười hỏi lại, hơi khoát tay áo, nhẹ nhàng nói:

- Giết hết đi!

Phốc, phốc, phốc...

Gần như ngay khi Tiêu Hoằng ra lệnh, hơn mấy trăm tên cường đạo bị bắt này đã bị chặt rụng đầu, cũng giống như cắt dưa hấu, không có chút cố kỵ gì, sau đó cả thi thể lẫn đầu người đều trực tiếp bị ném xuống chân núi.

Lý Lôi nhìn thấy 1200 người mà mình mang tới đã bị giết không còn một kẻ nào nữa, bộ dáng vốn còn sợ hãi đã hoàn toàn biến thành ngây dại, cảm giác trực quan nhất lúc này của Lý Lôi chính là, bọn người kia căn bản là không phải là người, mà là một đám ác ma ăn tươi nuốt sống người khác.

Thấy Mặt Thợ không hề cố kỵ kẻ một thanh Ma Văn đao vào cổ của mình, khuôn mặt Lý Lôi không kiềm được giật giật, hắn tuyệt đối tin chắc rằng, những ác ma này sẽ giết hắn mà không hề có chút cố kỵ nào.

- Chờ một chút, ta nói, ta nói, hãy tha cho ta.

Bạch Cáp Mô đang nằm trên tảng đá, chuẩn bị chờ chết, nội tâm đã hoàn toàn tan rã, nức nở hô lên.

Tiêu Hoằng không nói gì, chỉ nhìn về phía Bạch Cáp Mô, ý định đã rất rõ ràng.

- Người mà các ngươi đang đề xuống kia, tên là Lý Lôi, là tiểu đầu mục của tổ chức Bạch Ti Đái, mà ta tên là Bạch Cáp Mô, không thuộc bất kỳ thế lực nào, chỉ là tiểu lâu la tuần tra giữa các thế lực lớn, theo kiểu người ta ăn thịt còn ta thì húp canh cạn, dựa vào việc kiếm sinh ý cho người khác mà sống.

Bạch Cáp Mô dưới tình thế cấp bách, một hơi nói hết toàn bộ.

- Tại khu Gia Tác có bao nhiêu thế lực cùng loại như vậy?

Tiêu Hoằng hỏi tiếp.

- Không nhiều lắm, chỉ có ba cái, nhưng đừng coi thường ba cái này, trong tay mỗi người đều có mấy vạn người, đồng thời có cả Đại Ngự Sư, ngay cả quân đội Cao Tương cũng không làm gì bọn họ!

Bạch Cáp Mô nói tiếp, cả người bắt đầu lạnh run.

Tiêu Hoằng không nói gì nữa, thoáng trầm tư một lát, dường như đã hiểu rõ gì đó, sau đó hơi nâng tay, một thanh băng thứ trực tiếp đâm xuyên đầu Lý Lôi.

Nhìn thấy cảnh này, cơ mặt của Bạch Cáp Mô lại lần nữa nhảy dựng lên, tuy rằng thời tiết rét lạnh, nhưng toàn thân hắn đã tràn ngập mồ hôi, con mắt ti hí cũng đã trợn trừng lên.

- Nếu ngươi muốn giữ mạng, thì phải ngoan ngoãn phối hợp một chút, nếu không thì ngươi sẽ còn chết khó coi hơn!

Tiêu Hoằng nhìn thoáng qua Bạch Cáp Mô, nguyên nhân mà hắn không giết Bạch Cáp Mô chính là do bọn họ không quen địa hình nơi này, ngược lại Bạch Cáp Mô thì chính là kẻ lão làng, chỉ cần phòng bị cẩn thận thì không sao cả.

814. Chương 814: Hắc Điểm

- Yên tâm, sau này ngươi sẽ là lão đại của ta, ngươi bảo ta đi hướng đông, ta tuyệt đối sẽ không đi hướng tây, hơn nữa các ngươi lợi hại như vậy, có các ngươi bảo hộ, chính là tam sinh hữu hạnh.

Bạch Cáp Mô cố gắng bày ra bộ dáng nịnh nọt, mở miệng lấy lòng.

- Coi hắn là lão đại? Ngươi cho rằng ngươi xứng hay sao?

Mặt Thạo nhìn Bạch Cáp Mô lăm lăm la lăm lét, giống như một con châu chấu lớn kia một cái, lạnh lùng cười.

- Là gia gia, là thái gia gia của ta.

Bạch Cáp Mô vội vàng sửa.

Tiêu Hoảng không chút để ý tới hành động của Bạch Cáp Mô, hắn phân phó đội quân tù nhân thu lấy tất cả những gì đáng giá xung quanh, sau đó lại lần nữa xoay người lên ngựa, chuẩn bị tiến vào trong Đông Giang Thành.

- Hiện tại ta cần một ít dụng cụ điều trị tiên tiến, nói cho ta biết, tới chỗ nào có thể tìm được?

Một đường chạy tới Đông Giang Thành, Tiêu Hoảng lại lần nữa nói với Bạch Cáp Mô đang ở phía sau Thiết Nam.

- Điều này... Ta không rõ lắm về việc điều trị. Tuy nhiên, điều trị của khu Gia Tác gần như đều bị tổ chức Bạch Ti Đái khống chế, trên cơ bản nơi này chỉ có một sở điều trị, do người của Bạch Ti Đái phụ trách trấn giữ.

Bạch Cáp Mô trầm tư một chút, ngoan ngoãn trả lời Tiêu Hoảng:

- Chỉ có điều, vừa rồi các người giết nhiều người của Bạch Ti Đái như vậy, hơn nữa lại còn xử lý Lý Lôi, phỏng chừng bọn họ sẽ không bỏ cho qua các người, thù này coi như đã kết rồi!

- Kết thù gì đó thì đừng lo, hiện tại người chỉ cần nói cho ta biết, sở điều trị lớn nhất nơi này nằm ở đâu, tổng bộ của Bạch Ti Đái nằm ở đâu là được!

Tiêu Hoảng nói tiếp, trên mặt không có chút nghiêm trọng nào, giọng điệu vẫn rất bình thản.

Chỉ có điều lời nói bình thản này truyền vào trong tai Bạch Cáp Mô, thì lại không khỏi làm cho Bạch Cáp Mô có chút sợ hãi, tuy nhiên hắn vẫn là vội vàng nói:

- Sở điều trị lớn nhất là Sở điều trị Đông Đế, nằm ở trung tâm thành thị, về phần tổng bộ Bạch Ti Đái thì ta cũng không biết được, nhưng nơi đó làm một chỗ tuyệt đối bí mật, hơn nữa bất cứ lúc nào đều có thể thay đổi, theo người khác nói thì lão đại Nhâm Thu của bọn họ là kẻ rất độc ác, hơn nữa không tùy tiện xuất hiện.

Ngay khi Bạch Cáp Mô đang nói, đám người bọn họ đã bay qua một ngọn núi, hình ảnh Đông Giang Thành đã xuất hiện trước mặt đám người Tiêu Hoảng, toàn bộ Đông Giang Thành có diện tích rất lớn, ngang ngửa với tiêu chuẩn của một thành phố lớn tại Phục Thần Đế Quốc, chỉ có điều bố trí trong đó lại có vẻ rách nát hơn rất nhiều, một loạt các tòa nhà không hề có chút mỹ cảm nào. Các bức tường bị vẽ loạn đủ loại tạp nham.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời, mặt trời đã đỏ về tây, thời gian đã tới hoàng hôn. Thấy vậy, Tiêu Hoảng hơi quay đầu, một lần nữa nhìn về phía Bạch Cáp Mô.

- Chúng ta tìm một chỗ nghỉ lại, đề cử một cái!

Tiêu Hoảng nhẹ nhàng nói, đây cũng là lý do duy nhất mà Tiêu Hoảng lưu lại Bạch Cáp Mô, coi như một bản “hướng dẫn du lịch” sống.

- Cái này... Cái gọi là khách sạn tại đây thì mười phần là hắc điểm a, các người cứ như vậy mà đi vào, đàn Thiết cước mã sẽ bị nuốt ngay, ngày hôm sau sẽ không thấy nữa, huống chi thứ tốt trên người các người cũng không ít, chắc chắn sẽ bị người khác chú ý.

Bạch Cáp Mô nói.

- Nếu như vậy, người nói cho ta biết, hắc điểm lớn nhất là ở đâu?

Tiêu Hoảng bình thản nói.

- Hắc nhất tuyệt đối là khách sạn Đại Sâm Lâm tại thành bắc, nơi đó từ lão bản nương đến tạp vụ thì đều vô cùng hắc, hề nhìn thấy trên người khách nhân có chút gì đáng giá, thì trực tiếp giết người cướp của, chính là những kẻ tâm ngoan thủ lạt a, chuyện bắt cóc cũng thường xuyên làm.

Bạch Cáp Mô bĩu môi nói, nhưng nhắc tới đến ba chữ “Đại Sâm Lâm”, trong lòng hắn cũng hơi run run.

- Được rồi, vậy thì đi khách sạn Đại Sâm Lâm, người chỉ đường.

Tiêu Hoàng bình thản nói.

- A...?

Bạch Cáp Mô nghe vậy, lập tức kinh ngạc, hắn vạn lần không ngờ tới, Tiêu Hoàng lại biết trên núi có hổ mà vẫn đi lên, ở khu Gia Tác mà vẫn duy trì tâm tính như vậy, thì hậu quả chỉ có một, đó chính là bị lão hổ ăn cả xương:

- Lão đại, ách, không... đại gia, ta khuyên ngài, vẫn nên nghỉ lại một chút, các người có bản lĩnh cao cường, nhưng cũng không chịu nổi đủ loại âm toán a, nên biết rằng, bọn họ...

Không đợi Bạch Cáp Mô nói xong, hắn đã thấy ánh mắt lạnh như băng của Tiêu Hoàng đang nhìn chăm chăm vào hắn, câu nói kế tiếp lập tức nghẹn trong họng, vẻ mặt cố kỵ, gật gật đầu.

Trên thực tế, tới lúc này rồi, Bạch Cáp Mô thật sự không hy vọng đám người Tiêu Hoàng chết đi, đừng quên, chuyện Lý Lôi đã khiến cho hắn hoàn toàn đắc tội với tổ chức Bạch Tì Đái, nếu vào lúc này mà đám người Tiêu Hoàng chết đi, không tăng bảo hộ này, thì hắn sẽ chờ bị đuổi giết đi.

Tuy nhiên, hắn cũng rõ ràng, nếu vi phạm mệnh lệnh của Tiêu Hoàng, thì hiện tại hắn sẽ chết ngay lập tức.

Sau đó, đám người Tiêu Hoàng không dừng lại lâu, thúc ngựa đi vào trong Đông Giang Thành, chạy như điên trên đường phố bẩn thỉu kia.

Những nơi đi qua, đám người tại đây đều nhìn lại, ở Đông Giang Thành mà vẫn có gan cười Thiết cước mã đỉnh cấp rêu rao khắp nơi, thật sự cũng không có nhiều người, tại Đông Giang Thành sẽ vĩnh viễn trở thành mục tiêu của đám đạo tặc.

Đám cường đạo và côn đồ trong góc phố, nhìn thấy cảnh này, tất cả đều nheo mắt suy nghĩ, dường như đang tìm kiếm thời cơ ra tay.

Về phần đám người Tiêu Hoàng, đối với ánh mắt của đám người ven đường thì chỉ nhìn lướt qua, cũng không quá mức để ý, một đường chạy tới khách sạn Đại Sâm Lâm.

Rất nhanh bọn họ đã đi tới thành bắc, thứ đầu tiên đập vào mắt Tiêu Hoàng là một dãy kiến trúc hoa lệ nằm giữa một đám các ngôi nhà rách tung toé, có vẻ cực kỳ bắt mắt.

Cũng giống như một đóa hoa màu trắng đẹp đẽ trong đầm lầy.

Mà đó chính là khách sạn Đại Sâm Lâm, nhìn có vẻ rất xinh đẹp, kì thực lại vô cùng nguy hiểm. Người từ ngoài đến gần như đều bị bề ngoài của nó che mắt.

- Đại gia, đó chính là khách sạn Đại Sâm Lâm, ngài chắc chắn muốn vào ư, ta khuyên ngài nên nghỉ lại. Nơi đó thì ngày cả hạng già đời như ta cũng không dám đi vào đâu.

Bạch Cáp Mô bị Thiết Nam nắm lấy, vẫn còn hảo tâm khuyên bảo.

Tiêu Hoàng căn bản không để ý đến, chỉ hơi nhìn Bạch Cáp Mô một cái, sau đó liền cười Thiết cước mã, đi tới cửa khách sạn Đại Sâm Lâm, nhìn vào bên trong. Bên trong có vẻ rất ngay ngắn trật tự, một chiếc Ma Văn Xa nhìn như mới tinh đã đỗ trong đó.

Phục vụ nhân viên thoát nhìn cũng khá là chính quy, chỉ có điều có chút quá mức nhiệt tình, làm cho người ta có một loại cảm giác tiểu lí tàng đao.

- Tháo dây trói của Bạch Cáp Mô ra, chúng ta đi vào.

Tiêu Hoàng nhẹ nhàng nói một tiếng, liền xoay người xuống ngựa, đi vào trong.

Bên trong đại sảnh mới tinh này, có một nữ nhân qua tuổi bốn mươi, son phấn rất đậm đang đứng, sắc mặt âm trầm, đang nói gì với người bán hàng, trong con mắt to vẻ rất đậm kia tràn ngập vẻ âm lãnh.

Mà nữ nhân trung niên này chính là lão bản của Đại Sâm Lâm, tên là Triệu Tịnh, chỉ có điều những người biết rõ nàng thì đều gọi nàng là Hắc Quả Phụ.

Ở Đông Giang Thành thì nàng cũng có thân phận đặc thù, nằm giữa các thế lực lớn, rất có nhiều quan hệ, ngay cả bộ phận hành chính của Đông Giang Thành thì nàng cũng có một ít quan hệ.

Nơi đây cũng được coi là một thế lực không lớn không nhỏ tại Đông Giang Thành.

Nhưng ngay khi Triệu Tịnh không ngừng ra lệnh, vẻ mặt bỗng nhiên hơi đổi sắc, sau đó đi tới cửa, thấy một đám người đang dật thượng đẳng Thiết cước mã mà đi đến, tuy rằng một số người ăn mặc khá là rách nát, nhưng Triệu Tịnh gần như liếc mắt một cái đã thấy được đám Thiết cước mã kia.

Trong mắt Triệu Tịnh, đó chính là một đám kim tệ di động a.

Không kiềm được, vẻ mặt vốn còn âm lãnh của Triệu Tịnh đã trực tiếp biến thành vẻ tươi cười quyến rũ, sau đó ông ẹo vòng eo, đi tới cửa đại sảnh, đi tới trước mặt Tiêu Hoảng.

- Thế nào, mấy vị đại gia, nhìn bộ dáng phong trần mệt mỏi của các người, hẳn là đường xa mà đến phải không, bên ngoài lạnh lắm, mau, mời vào bên trong!

Triệu Tịnh đi tới trước mặt Tiêu Hoảng, vô cùng nhiệt tình mời đón, sau đó để cho đám người Tiêu Hoảng, Thiết Nam tiến vào.

Bạch Cáp Mô ẩn trong đội ngũ thì lại bày ra vẻ mặt đưa đám, lần này thì phiền toái rồi, chỉ cần một bước tiến vào nơi này, tuyệt đối sẽ bị tất cả mọi thứ trong này mê hoặc, thủ đoạn của Hắc Quả Phụ kia tuyệt đối rất hữu hiệu.

Đừng nhìn đội quân tù nhân này cao lớn thô kệch, thủ đoạn tàn bạo, nhưng cũng không chịu nổi người ta “lấy nhu thắng cương” a.

- Xem ra, môi trường nơi này của các người thật sự không tồi a.

Tiêu Hoảng hơi đánh giá cả tòa đại sảnh một chút, đèn treo thủy tinh, vách tường sạch sẽ, sàn nhà bằng Lưu kim thạch sáng bóng, nếu ở Phục Thần Đế Quốc thì cũng có thể được coi là khách sạn “vài sao” rồi.

- Đúng thế, nơi này của chúng ta chính là chỗ chính quy nhất trong toàn bộ Đông Giang Thành, là khách sạn thoải mái nhất, hơn nữa xem mấy vị đáng người cường tráng, “nhu cầu” chắc là rất lớn rồi, không sao cả, chỗ chúng ta vừa lúc mua được từ Chính thánh ra mười mấy cô bé Lạc Đan Luân, đừng nhìn họ thấp hèn, nhưng tướng mạo, đáng người, làn da, thì ta dám cam đoan sẽ làm cho các đại gia vui đến quên cả trời đất.

Triệu Tịnh hạ thấp giọng, cực kỳ dụ dỗ nói.

Đối với Triệu Tịnh hấp dẫn, Tiêu Hoảng khẽ cười, sau đó bày ra một bộ dáng bình thản, nói:

- Tuy nhiên, ta nghe nói, các người chính là hắc điểm a.

Ngay khi Tiêu Hoảng nói ra câu này, Triệu Tịnh lập tức sững sốt, sau đó lại bày ra một khuôn mặt tươi cười:

- Đại gia ngài nói đùa, ngài xem một nữ nhân gầy yếu như ta, làm sao có thể là đi làm cái trò hắc điểm cơ chứ? Đó đều là kẻ khác gièm pha, thấy khách lựa chọn chỗ chúng ta nhiều, điều kiện lại tốt, nên mới ghen tị, nhất là nhìn thấy nữ tử như ta dễ bắt nạt như vậy!

Nói xong, Triệu Tịnh liền bày ra một bộ dáng điềm đạm đáng yêu.

Nghe Tiêu Hoảng nói vậy, lại thấy Triệu Tịnh diễn trò, Bạch Cáp Mô không kiềm được lắc đầu, thầm nghĩ trong lòng, nhóm người này quả nhiên là đầu óc ngu si, tứ chi phát triển a, làm gì có chuyện vừa mới vào cửa đã bảo người ta là hắc điểm, người ta sẽ thừa nhận hay sao? Làm vậy sẽ khiến cho người ta cảnh giác hơn, đồng thời sử dụng thủ đoạn càng âm độc hơn.

- Quả nhiên là một đám “báo đất”, không cứu được!

Bạch Cáp Mô không ngừng lắc đầu, trong lòng thầm nghĩ.

- Có phải hắc điểm hay không, ta không rõ ràng lắm, nhưng người như ta có lòng nghi ngờ tương đối nặng, hy vọng lão bản có thể hiểu được!

Tiêu Hoàng lạnh nhạt nói.

- Hiểu được, hiểu được!

Triệu Tịnh vội vàng đáp.

- Bởi vậy, ở trong mắt của ta, chỉ có người chết mới là kẻ vô hại nhất.

Gần như ngay khi Tiêu Hoàng nói ra câu này, trong tay hắn đã xuất hiện một thanh băng nhận, không đợi mọi người kịp phản ứng, Tiêu Hoàng đã ra tay như một tia chớp, băng nhận trực tiếp đâm xuyên qua cổ Triệu Tịnh.

Triệu Tịnh mặc dù có chút phản ứng, trong lòng cũng đã có chút cảnh giác, tiếc rằng, Tiêu Hoàng ra tay thật sự quá nhanh.

815. Chương 815: Tiêu Hoàng Còn “hắc” Hơn

Bởi vậy, khi Triệu Tịnh kịp phản ứng, vẻ khiếp sợ trên mặt đã từ từ động lại, nàng có nằm mơ cũng không nghĩ tới, trên đời này lại có người như thế.

Bạch Cáp Mô còn đang lắc đầu, vẻ mặt vốn khinh thường cũng ngẩn ra, ngẩn đầu, há hốc mồm, nhìn Tiêu Hoàng trước mặt, cùng với Triệu Tịnh bên cạnh đã đổ rạp xuống.

Ngay cả phục vụ nhân viên còn đang chuẩn bị “lột” Tiêu Hoàng một phen, cũng đồng loạt cứng người, đây vẫn là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

- Từ giờ trở đi, ta không hy vọng còn nhìn thấy từ trong tòa nhà này có thứ gì còn sống mà đi ra!

Tiêu Hoàng từ từ rút băng nhận từ trong cổ Triệu Tịnh ra. Ngón tay hơi chỉ về phía trước.

Ngay sau đó, đội quân tù nhân đã đồng loạt lao lên, khởi động Chiến Văn, thấy người nào, giết người đó!

Trong lúc nhất thời, toàn bộ đại sảnh bị phá nát, tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên, sau mười mấy giây, mấy chục tên phục vụ nhân viên đã đều bị đánh chết ngay tại chỗ, sau đó đội quân tù nhân dùng ba người làm một tổ, đồng loạt đi lên thang lầu.

Ngay sau đó, tiếng giết chóc, tiếng kêu thảm thiết lại lần nữa truyền đến. Bạch Cáp Mô lạnh run, hai mắt tràn ngập vô tận sợ hãi.

Hắn đời này vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy người như Tiêu Hoàng, đi đến đâu là giết hại tới đó, đương nhiên, đổi một góc độ khác mà nghĩ, thì một chiêu này dường như là hữu hiệu nhất, một người cũng không lưu lại, hắc điểm có hắc đi nữa, thì có làm được gì đây?

Về phần tổ chiến đấu số 5 ở ngoài cửa thì cũng đã bắt đầu động thủ, hạ cửa sắt ngoài sân của Đại Sâm Lâm xuống, giết sạch đám phục vụ nhân viên, nhân viên công tác và bảo an bên ngoài sân.

Trong nháy mắt, Tiêu Hoàng vừa nói một câu mà đã hoàn toàn khiến cho khách sạn Đại Sâm Lâm biến thành địa ngục nhân gian.

- Theo ý của người, làm như vậy có phải sẽ an toàn hơn một chút hay không.

Tiêu Hoàng làm cho thanh băng nhận trong tay tan đi, sau đó đặt bàn tay hơi thô ráp lên trên vai Bạch Cáp Mô, cười nói.

Sau khi Tiêu Hoàng vỗ vai Bạch Cáp Mô, tên này liền run lên, giống như bị điện giật, sau đó dùng ánh mắt hoảng sợ nhìn Tiêu Hoàng, cảm thấy toàn thân dường như hít thở không thông.

Hiện tại hắn mới coi như thực sự hiểu được, thủ đoạn của Tiêu Hoàng này thật cuộc ác độc tới mức nào.

- Đại... đại... đại gia... Ngài...

Bạch Cáp Mô lấp bắp, hàm răng run rẩy, không thể nói rõ lời, hắn chỉ cảm thấy đứng bên cạnh Tiêu Hoàng, có một luồng uy áp đang ép cho hắn quỵ xuống, trong căn phòng này rất âm áp, nhưng bản thân hắn lại cảm giác như mình sắp bị đông cứng lại.

Ngày xưa lăn lộn trên đường, gặp đủ loại cường đạo, nhưng nếu so sánh cùng Tiêu Hoàng thì căn bản là không cùng một cấp bậc, những tên côn đồ, cùng với ác đồ kia, nhiều lắm được coi là ác quỷ, mà Tiêu Hoàng thì dường như là một tên ma, một tên ác ma khủng bố.

- Yên tâm, không phải sợ, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn, ngươi sẽ không chết, đương nhiên, nếu ngươi ngăm mưu quỷ kế, nhìn đại sảnh này một cái, không cần ta nói thêm gì nữa chứ!

Tiêu Hoàng chỉ về phía đại sảnh loang lỗ vết máu, nhẹ nhàng nói.

- Ta... ta hiểu...!

Bạch Cáp Mô sắc mặt tái nhợt, cố gắng nuốt một ngụm nước miếng.

Đại khái chỉ sau mười phút, tòa nhà ười tầng này đã hoàn toàn bị đồ sắt, bất kể là phục vụ nhân viên, hay là khách nhân sống tại đây, thì đều bị giết hết.

Vẫn là câu nói kia, trong mắt Tiêu Hoàng, chỉ có người chết, mới là kẻ vô hại nhất.

Ngay sau đó, đội quân tù nhân kéo đám thi thể, ném vào trong sân, giống như người dọn vệ sinh ném rác vậy.

Nhìn từng cỗ thi thể được kéo qua bên cạnh mình, Bạch Cáp Mô gần như sợ tới mức phải ngắt đi.

Lần này, hắn đã hoàn toàn hiểu được, vì cái gì mà Tiêu Hoàng muốn chọn hắc điểm hắc nhất, bởi vì ở trong mắt Tiêu Hoàng, căn bản không phân chia ra hắc điểm hay bạch điểm, chỉ cần giết sạch người bên trong, thì sẽ đều giống nhau cả mà thôi.

Đáng sợ!

Đây là cảm thụ duy nhất của Bạch Cáp Mô đối với Tiêu Hoàng.

- Lão đại, nhìn xem những người này, nên xử trí như thế nào?

Thanh âm của Mặt Thạo bỗng nhiên truyền đến, ngay sau đó tổ chiến đấu thứ 2 đã đưa hơn 50 nữ nhân ăn mặc hở hang, chỉ khoác khăn tắm, tới trước mặt Tiêu Hoàng.

Một số có thể nói là khá xinh đẹp, làn da vô cùng mịn màng, dáng người xinh đẹp, chỉ có đồng tử xanh sẫm kia thì lại đã thể hiện ra một số điều.

Đây cũng là tình cảnh phổ biến của người Lạc Đan Luân, nam nhân dùng mảnh quả cảm thì phần lớn đều đã bị đưa đến những chỗ giống như trại tập trung Tín Nghĩa, còn nữ nhân thì sẽ trở thành hàng hóa, bị bán tới đây.

Hơn nữa nữ nhân Lạc Đan Luân thường thường đều là phi thường được ưa thích, nguyên nhân thì cũng đã nói qua, đại đa số nữ nhân Lạc Đan Luân đều vô cùng xinh đẹp.

Giờ phút này, những nữ nhân này thấy cảnh giết chóc, thân thể lạnh run, trong ánh mắt giống như tro tàn tràn ngập vẻ sợ hãi, nhưng lại không chảy ra một giọt nước mắt nào, dường như đang cố gắng giữ lại một tia kiên cường cuối cùng trong nội tâm.

- Không phải sợ, nhìn màu mắt của những người này đi!

Tiêu Hoàng chậm rãi đi tới trước mặt những nữ nhân này, nhẹ nhàng nói.

Những nữ nhân chịu đủ hãm hại, không ngừng bị bán trao tay này, nhìn Tiêu Hoàng đầu đầy tóc bạc, khoe miệng lún phún râu một cái, sau đó lại nơm nớp lo sợ nhìn bốn phía một cái, thấy đồng tử của Mặt Thạo, Diệp Lâm, Thiết Nam đều có màu xanh sẫm.

- Oa...

Gần như ngay khi những nữ nhân này nhận ra màu mắt của đám người Thiết Nam, thì họ bỗng nhiên thất thanh khóc rống lên. Giờ khắc này, phòng tuyến trong nội tâm họ, rốt cục đã hoàn toàn sụp đổ.

Thậm chí một số nữ nhân Lạc Đan Luân đã ôm lấy cổ đám người Thiết Nam, khóc nức nở, dưới loại hoàn cảnh này, đối với nữ nhân Lạc Đan Luân, chỉ cần cùng chủng tộc thì chính là thân nhân, là người nhà.

Tròng mắt lạnh như băng của đám người Thiết Nam, Mặt Thạ cũng đã có chút ửng đỏ, gặp lại như vậy, bọn họ rất xúc động, nhưng lại càng nhiều hơn là oán hận.

Một chủng tộc bị lưu lạc đến nước này, quả thật là rất đáng buồn, nhưng nếu vẫn có thể bảo trì niềm tin bất khuất, vậy thì rất đáng quý.

Ước chừng sau một lúc lâu, những nữ nhân này mới ngừng khóc, sau đó đồng loạt nhìn về phía Tiêu Hoàng. Họ cũng không ngốc, tự nhiên có thể nhìn ra được nơi này ai là lão đại, mà làm cho bọn họ e ngại chính là, đồng tử Tiêu Hoàng lại vẫn có màu đen.

Từ xa xưa tới nay gặp phải bi thảm, khiến cho họ tràn ngập cảnh giác và sợ hãi đối với người không phải là Lạc Đan Luân, điều này dường như đã biến thành một loại bản năng.

Tuy nhiên, những người Lạc Đan Luân này có thể nghe theo mệnh lệnh của Tiêu Hoàng, hiển nhiên Tiêu Hoàng hẳn là sẽ không thương tổn đến bọn họ.

Đối với hành động của những nữ nhân Lạc Đan Luân này, Tiêu Hoàng không chút để ý, nhìn một số người đã khóc như mưa, Tiêu Hoàng liền đặc biệt tìm vài tên Lạc Đan Luân, phân phó:

- Tìm cho họ vài bộ quần áo mặc vào, sau đó tìm vài căn phòng tốt một chút cho họ ở, từ nay về sau, nơi này là địa bàn của chúng ta.

- Đã rõ, lão đại.

Vài tên Lạc Đan Luân đáp, sau đó đưa những nữ nhân này ra ngoài.

- Lão đại, vừa rồi chúng ta tìm qua toàn bộ tòa nhà, tổng cộng phát hiện 52 vạn kim tệ, cùng với đại lượng đồ ăn và vật phẩm tiếp tế, mặt khác còn có Chiến Văn nữa.

Một thành viên đội quân tù nhân báo cáo với Tiêu Hoàng.

- Rất tốt, ra lệnh xuống, toàn thể đội quân tù nhân thay phiên cảnh giới, những người khác chỉ ở từ tầng một đến tầng ba, đừng quá phân tán.

Tiêu Hoàng phân phó.

Sau khi Tiêu Hoàng hạ lệnh, đội quân tù nhân liền đi lên lầu, bắt đầu dùng tổ chiến đấu làm đơn vị, tìm kiếm phòng ở.

Trải qua mấy năm cực khổ tại trại tập trung Tín Nghĩa, lại trải qua một loạt giết chóc, có thể nói, những thành viên đội quân tù nhân này đã rất lâu chưa được ở trong một căn phòng ra hồn rồi.

Gần như toàn bộ bọn họ đều có chung một động tác, thả người xuống giường, sau đó thoải mái duỗi người một cái.

Ấm áp, thoải mái, đối với mỗi một thành viên đội quân tù nhân mà nói, dường như đã trở thành một loại xa xỉ, tuy nhiên, trong lòng bọn họ lại vĩnh viễn không quên cừ hận thấu xương kia, cùng với niềm tin bất khuất kia.

Ở bên kia, Tiêu Hoàng nâng Phát Lạc lên, đi tới tầng bốn, chọn một căn phòng tương đối xa hoa, để cho Phát Lạc nằm trên giường, đồng thời đắp một cái chăn cho hắn.

Phân phó Vương Quân cẩn thận chăm sóc Phát Lạc, sau đó Tiêu Hoàng liền đi ra phòng, đi tới bên cạnh một cái cửa sổ dọc hành lang, sắc trời đã hoàn toàn là một màu đen, các ngọn đèn cũng đã được bật lên, trên đường phố có đủ loại người đang đi lại, thậm chí phía xa còn có ánh sáng Chiến Văn lóe lên, phỏng chừng là có người đang sống mái với nhau.

Nơi này chính là một thế giới không có trật tự, mà Tiêu Hoàng lại đang gấp gáp muốn chữa trị cho Phất Lạc, sau đó nhanh chóng nghĩ biện pháp xông qua đủ loại phong tỏa, tiến vào trong Thiên Tế Tỉnh.

Tiêu Hoàng rất rõ ràng, đây tuyệt đối không phải chuyện dễ dàng, nam bán cầu thì còn đỡ, nhưng tới bắc bán cầu, nhất là xung quanh Thiên Tế Tỉnh, quân đội Cao Tương siêu cấp tinh nhuệ sẽ nhiều tới mức không đếm xuể, muốn đột phá thì đã khó lại càng thêm khó.

Trên thực tế, từ góc độ trước mắt mà suy tính, chỉ có tiến vào được Thiên Tế Tỉnh, thì mới có thể có cơ hội thở dốc thật sự.

Vào 9 giờ tối, đại sảnh tại tầng một đã hoàn toàn được rửa sạch qua một lần, tất cả những thứ vô dụng đều bị ném vào trong sân, mà trong đại sảnh to như vậy được xếp từng chiếc bàn cực lớn, hơn 50 nữ nhân Lạc Đan Luân đang vội vã bận rộn, chuẩn bị các loại đồ ăn.

Mỗi một loại đồ ăn thì đều rất tinh tế, ít nhất thì cũng là vậy khi so sánh với đồ ăn khi trước của đội quân tù nhân.

Các thành viên đội quân tù nhân nghỉ một lát, ngửi được mùi thơm, đều đi vào đại sảnh, nhìn thấy trên các chiếc bàn tràn ngập đồ ăn, không kiềm được nuốt nước miếng.

Cho dù là Tiêu Hoàng, khi đi xuống tầng dưới, nhìn thấy các đồ ăn phong phú như thế, vẻ mặt cũng hơi đổi, xem ra có chút một số lúc, có nữ nhân thì sẽ khác hẳn.

Sau đó đám người Tiêu Hoàng cũng không tạm dừng, tùy tiện tìm một cái rồi ngồi xuống, đương nhiên, mặc dù Tiêu Hoàng có thể cơ bản xác định, nữ nhân Lạc Đan Luân sẽ không hại người Lạc Đan Luân, nhưng Tiêu Hoàng vẫn dùng Ma Văn châm, tiến hành một chút kiểm tra với những đồ ăn này, xác định không có chất độc, thì mới bắt đầu ăn.

Không thể phủ nhận, trù nghệ của những nữ nhân Lạc Đan Luân này, khi so với đám người Tiêu Hoàng, thì không chỉ hơn một cấp bậc, nhất là mỗi một loại đồ ăn thì đều được chế biến rất tỉ mỉ, không giống như đám người Tiêu Hoàng, thịt nướng thì chỉ nướng lên, rắc ít muối là xong việc.

816. Chương 816: Lão Đại Nhâm Thu

Sau mười phút, mấy lần gió cuốn mây tan, trên bàn ăn đã chỉ còn sót lại mấy khúc xương, ăn đến mức căng bụng.

Đây gần như là lần đầu tiên trong vài năm qua, đám tù nhân này được ăn ngon như vậy, nhất là cùng bánh ngô khi trước mà so sánh, thì quả thực chính là vô thượng mỹ vị.

Ngay cả Bạch Cáp Mô bên cạnh Tiêu Hoàng, thì cũng là không ngừng ăn, liên tục gấp, hiện tại hẳn cũng đã nghĩ kỹ, thà rằng bị giết chết, chứ tuyệt đối không làm quỷ chết đói.

Ngay khi đám người Tiêu Hoàng đang hưởng thụ bữa ăn ngon, trong một căn biệt thự cũ nát, không bắt mắt tại phía đông của Đông Giang Thành, một đám người đang ngồi quanh một cái bàn dài bằng kim loại, tổng cộng có 8 người, mỗi người đều có vẻ mặt bất thiện.

Nhất là nữ nhân ngồi trên ghế chủ tọa, đeo một tấm mặt nạ che nửa khuôn mặt, tuy rằng không nhìn thấy toàn bộ khuôn mặt của nàng, nhưng một đôi mắt tản ra hào quang lại làm cho người ta có một loại cảm giác lạnh thấu tim.

Mà nữ nhân này chính là Nhâm Thu, lão đại của tổ chức Bạch Ti Đái.

Theo ánh sáng heo hắt của ngọn đèn, trên chiếc mặt nạ bằng bạc trắng này phản xạ ra ánh sáng lạnh như băng, làm cho người ta có một loại cảm giác tâm ngoan thủ lạt, mười ngón tay tinh tế, móng tay được vẽ đỏ tươi, trong bàn tay là một ly Hồng tửu đang uống dở.

Ngồi bên cạnh nàng là một đám nam nhân cao lớn thô kệch, tướng mạo thô cuồng, nhưng lại bày ra bộ dáng ngoan ngoãn, điều này cũng cho thấy, nữ nhân tên là Nhâm Thu này có thủ đoạn inh tới mức nào.

Những người này đều là thủ hạ tâm phúc của Nhâm Thu, trong đó hai gã nam nhân ngồi gần Nhâm Thu nhất là hai gã Đại Ngự Sư, tuy rằng chỉ là Đại Ngự Sư cấp một, nhưng cũng đã đủ để ngạo nghễ khắp cả khu Gia Tác rồi.

Lúc này, trước mặt Nhâm Thu có một bộ ảnh chụp, trong ảnh là cảnh tượng thi thể của 1200 người do Lý Lôi suất lĩnh đang nằm la liệt trên mặt đất.

Hình ảnh này cũng khiến cho các thành viên trung tâm Bạch Ti Đái của hơi kinh hãi. Chỉ từ ảnh chụp mà bọn họ cũng đã cảm nhận được một luồng sát khí cuộn cuộn.

Đương nhiên, ngoài khiếp sợ thì trong lòng những người này còn có cả phần nộ, lập tức giết chết 1200 người của Bạch Ti Đái, chẳng lẽ Bạch Ti Đái có thể bỏ qua hay sao?

Ngay khi trong căn phòng đang tràn ngập sát khí, cánh cửa đại sảnh đã chậm rãi mở ra, ngay sau đó có một gã thanh niên đại khái chỉ hơn hai mươi tuổi đang cẩn thận đi tới, bày ra một bộ dáng vô cùng hèn mọn.

- Du Bình, điều tra như thế nào rồi?

Một nam nhân ngồi bên trái Nhâm Thu, khoảng hơn bốn mươi tuổi nói, trên mặt phủ đầy vết thương, có một chùm râu quai nón, mà hắn chính là một gã Đại Ngự Sư của Bạch Ti Đái, tên hiệu là Quỷ Diện.

- Ách, Quỷ gia, có chút tin tức mới, ngài xem một chút đi!

Thanh niên tên là Du Bình kia nói, sau đó vô cùng thật cẩn thận đặt mấy cái ảnh chụp vào tay Quỷ Diện, đồng thời cung kính cúi người trước Nhâm Thu.

Quỷ Diện mở ra ảnh chụp, hắn có thể nhìn thấy rất rõ, Tiêu Hoàng cười Thiết cước mã, đường phố xuyên qua Đông Giang Thành, phi thường bắt mắt, một thân áo trắng, mái tóc bạc, cười một con ngựa cao to. Ở phía sau hắn là đó là đội quân tù nhân cũng cười Thiết cước mã.

Trong đó một con Thiết cước mã còn chở cả Bạch Cáp Mô bị trói gô lại.

Bạch Cáp Mô ở Đông Giang Thành thì quả thật không có thể lực gì, nhưng hắn lại khá láu cá, hơn nữa có thể nịnh nọt, nên cũng được coi là có chút tên tuổi, trên cơ bản trong mười lão đại thì có tới chín người biết tới hắn.

Hơn nữa chủ ý cướp bóc Thiết cước mã thì chính là Bạch Cáp Mô bày ra, mà hắn chỉ cần năm kim tệ tiền công, vô cùng biết điều.

Bạch Cáp Mô, hơn năm trăm Thiết cước mã, hiển nhiên, cái chết của đám người Lý Lôi có thể nói là trăm phần trăm do những người này làm ra.

Nhìn Tiêu Hoàng một thân áo trắng, một mái tóc bạc, Nhâm Thu quan sát một hồi lâu, mới hơi nhìn Du Bình, hỏi tiếp:

- Những người này đi tới đâu?

- Vài tên thuộc hạ của ta nhìn thấy bọn họ tiến vào khách sạn Đại Sâm Lâm.

Du Bình thật cẩn thận báo cáo Nhâm Thu, thanh âm rất nhẹ, có vẻ rất cẩn thận.

- Tiến vào khách sạn Đại Sâm Lâm? Những kẻ này thật đúng là biết chọn chỗ, tám phần là không cần chúng ta động thủ nữa.

Quỷ Diện nghe vậy, trong ánh mắt lạnh như băng toát ra một chút ý cười dữ tợn.

Hiển nhiên, đối với địa bàn của Hắc Quả Phụ, gần như mỗi người đều thấy có ký, nên biết rằng, khách sạn Đại Sâm Lâm kia cùng Chính thánh có quan hệ chặt chẽ, đồng thời quan hệ với ba thế lực lớn tại Đông Giang Thành cũng không tồi, thường xuyên có hiệu kính, dưới tình huống không có xung đột lợi ích, thì không người nào nguyện ý trêu chọc, coi như là có thể sống giữa các kẻ hổ.

Sở dĩ có chút cổ kị là bởi vì Quỷ Diện đã tận mắt chứng kiến Triệu Tịnh kia đối phó khách nhân như thế nào, có thể nói là vô cùng âm độc, trên cơ bản một khi tiến vào khách sạn Đại Sâm Lâm, thì khắp nơi đều là bầy rập, một khi không cẩn thận, cho dù là Đại Ngự Sư thì cũng đừng có mong được toàn thân trở ra.

Nhâm Thu từ chối cho ý kiến, bình tĩnh suy tư một hồi lâu, mới làm ra lệnh:

- Đi, phái người đến bên ngoài khách sạn Đại Sâm Lâm cẩn thận quan sát một chút, không biết vì sao, những người này đến làm cho ta có một loại cảm giác bất an.

- Vài tên thuộc hạ tâm phúc của ta đã đi rồi, phỏng chừng rất nhanh sẽ biết đám người kia sống hay chết.

Du Bình thật cẩn thận báo cáo.

- Tốt lắm, ta rất muốn biết tình hình hiện tại của bọn họ, không biết Hắc Quả Phụ có thể ám toán bọn họ như thế nào, nếu biến bọn họ thành nửa chết nửa sống, chúng ta cũng có thể cho bọn hắn một cái chết thống khoái.

Nhâm Thu lên tiếng dưới lớp mặt nạ, chỉ có thể nhìn thấy nửa trên của khuôn mặt, hiện ra một vẻ âm lãnh.

- Hiện tại, để cho đám thuộc hạ gần đây của chúng ta tập hợp tới đây, vô duyên cớ vô cớ giết chết hơn 1000 người của chúng ta, mỗi thủ hạ này là phải báo, nếu không sau này chúng ta để mặt mũi vào đâu?

Nhâm Thu nói tiếp, đối với cái chết của Lý Lôi thì cũng không có quá nhiều thương cảm, ít nhiều có chút vô tình.

Điều này cũng không kỳ quái, thế lực tạo thành ở trong này cũng không phải tình như thủ túc giống đội quân tù nhân của Tiêu Hoảng, mà là một loại tập thể do lợi ích kết hợp lại.

Nhưng ngay khi Nhâm Thu vừa nói xong, chỉ trong nháy mắt, Ma Văn thông tin của Du Bình lại rung lên, người gọi tới là một thủ hạ tâm phúc của Du Bình.

Tuy nhiên, ngay khi Du Bình vừa mới nối liên lạc, hình ảnh đầu tiên đập vào mắt Du Bình là vẻ mặt sợ hãi, tái nhợt của tên thuộc hạ kia.

- Trần Trùng, chuyện gì vậy? Sao lại có vẻ mặt này, ta bảo ngươi xem xét tình huống của Đại Sâm Lâm, tiến hành như thế nào rồi?

Du Bình lên tiếng hỏi.

- Rất thảm, toàn bộ đã chết, rất đáng sợ.

Người tên là Trần Trùng này mang vẻ mặt tái nhợt, hàm răng run lập cập nói.

- Toàn bộ đã chết? Ngươi nói những người cưỡi ngựa kia ư? Không thể nào. Khi nào thì Hắc Quả Phụ lại cường đại tới mức này?

Du Bình có chút kinh ngạc.

Không chỉ hấn, Nhâm Thu, Quỷ Diện, cùng với Ba Ước, một tên Đại Ngự Sư khác, cũng hiện lên vẻ kinh ngạc.

- Không phải. Ta nói chính là, Hắc Quả Phụ cùng với toàn bộ mọi người trong khách sạn Đại Sâm Lâm đã chết, những người cưỡi ngựa kia tàn bạo tới mức làm cho người ta phải giận sôi, vừa đi vào thì đã bắt chấp tất cả, trực tiếp huyết tẩy toàn bộ khách sạn Đại Sâm Lâm, không người nào may mắn thoát khỏi.

Trần Trùng đáp lại tỉ mỉ, giọng điệu tràn ngập vẻ kinh hãi, dường như đã thấy một hình ảnh cực kỳ khủng bố nào đó.

- Hả...

Ngay khi câu này được phát ra, Du Bình và đám người Nhâm Thu ngồi cách đó không xa, đều giống như bị một cơn gió lạnh quét vào mặt. Sắc mặt đồng loạt tái nhợt, cơ thể cứng lại.

Đến một chỗ, chuyện thứ nhất chính là giết hại. Bọn họ vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy, loại trình độ tàn bạo này thật sự khiến cho người ta phải sợ hãi, mọi người không kiềm được nhìn nhau.

Nhưng đây vẫn chỉ còn là bắt đầu, ngay sau đó Trần Trùng đã truyền hình ảnh mà hắn thu được tới đây, trên sân có thể thấy cả núi thi thể bị hành hạ đến chết, chất thành một đồng lớn.

Xuyên thấu qua đại sảnh, còn có thể nhìn thấy Tiêu Hoàng một thân áo trắng, đang đứng tại cửa đại sảnh, còn vài nữ nhân Lạc Đan Luân đang ôm lấy đám người Thiết Nam.

Lúc này, bọn họ đã nhận ra, phần lớn những kẻ cười ngựa kia đều là người Lạc Đan Luân.

Tuy nhiên, lực chú ý của Nhâm Thu cũng không phải ở trên người Lạc Đan Luân, mà là đồng thi thể trước cửa.

Thật sự rất tàn bạo!

Hình ảnh như vậy, ngay cả Quỷ Diện và Ba Ước đều đã giết chóc vô số, nhưng trong lòng vẫn có chút sợ hãi, đây quả thực không phải là hành vi của nhân loại.

- Phân phó xuống, trong số các thuộc hạ của chúng ta ở gần đây, lựa chọn ra 5000 tinh nhuệ, tiến vào trong Đông Giang Thành.

Sắc mặt Nhâm Thu hơi có chút nghiêm trọng, phân phó.

Đảo mắt, một ngày đã trôi qua, Tiêu Hoàng nghỉ ngơi một ngày, sau đó đi vào trong phòng của Phát Lạc.

Nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của Phát Lạc, Tiêu Hoàng lại sờ lên trán, đã bắt đầu xuất hiện sốt cao, hơn nữa liên tục hai ngày không ăn được cái gì, đây tuyệt đối không phải một hiện tượng tốt.

- Bỏ cuộc... đi...!

Ngay khi Tiêu Hoàng xuất hiện bên cạnh Phát Lạc, Phát Lạc mở ra hai mắt đục ngầu, thều thào nói với Tiêu Hoàng.

- Không được.

Tiêu Hoàng chỉ trả lời hai chữ như vậy, lập tức xoay người đi ra ngoài.

Đi vào tầng ba, Tiêu Hoàng liền trực tiếp lôi Bạch Cáp Mô ra, sau đó mệnh lệnh tổ số 1 và số 2, tổng cộng có hơn 200 người đi cùng hắn, lưu lại 300 người canh giữ tại đây.

- Chúng ta muốn là đầu vậy?

Gặp Tiêu Hoàng trực tiếp lôi mình lên ngựa, Bạch Cáp Mô hỏi.

- Sở điều trị Đông Đế, người dẫn đường.

Tiêu Hoàng nghiêm túc ra lệnh, bởi vì Tiêu Hoàng rất rõ ràng, Phát Lạc không thể cứ kéo dài thế này mãi, nói tóm lại, hắn phải cứu sống Phát Lạc.

- Cái gì? Hiện tại đi? Các người vừa mới giết nhiều người của Bạch Tì Đái như vậy? Người ta không đến tìm chúng ta gây phiền toái là may rồi, bây giờ còn muốn đi chui đầu vào lưới ư?

Bạch Cáp Mô kinh ngạc.

- Phiền toái? Ở trong này, ta không có phiền toái, chỉ có gây phiền toái cho người khác mà thôi.

Tiêu Hoàng đáp một tiếng, trực tiếp cười Thiết cước mã, chạy như điên ra ngoài, phía sau hắn thì Diệp Lâm, Mặt Theo theo sát phía sau.

Sở điều trị Đông Đế nằm tại trung tâm Đông Giang Thành, diện tích cũng không nhỏ, tổng cộng do ba tòa nhà cao tạo thành, chiều cao không giống nhau, sắp xếp theo hình chữ “phẩm”.

Hơi ngẩng đầu, nhìn thoáng qua Sở điều trị Đông Đế, Tiêu Hoàng hơi nhíu nhíu mày, kỳ thật cử chỉ sáng suốt thì Tiêu Hoàng không nên đến đây, hắn nên lựa chọn ẩn nhẫn đã, nhưng vì Phát Lạc, Tiêu Hoàng cũng không có cách nào khác, chỉ có thể bày ra phong cách khi xưa.

817. Chương 817: Sở Điều Trị Đông Đế

818. Chương 818: Đánh Thẳng Hang Ổ

819. Chương 819: Đối Đãi Thô Bạo

820. Chương 820: Dầu Muối Không Vô

821. Chương 821: Chuyển Biến Tốt

822. Chương 822: Lại Tới Lần Nữa

823. Chương 823: Lý Kiệt

Nghe vậy, Tiêu Hoàng cẩn thận trầm tư một lát, không hề nghi ngờ, lời nói của Nhâm Thu cũng phi thường có học vấn, đây cũng là sách lược mà quốc gia kiểu liên bang quen dùng.

- Người có vẻ như không phải là người Cao Tương thì phải?

Tiêu Hoàng lái Ma Văn Xa, hỏi tiếp.

- Điều này thì phải xem nói theo cách nào, từ nhỏ ta đã sinh hoạt trên Ma Duệ Tinh, phụ thân là người Á Bình Trữ, mẫu thân là người Phục Thản Đế Quốc, đều là tù nhân vượt ngục, sau đó ta lại kế thừa sản nghiệp do cha mẹ lưu lại cho đến hôm nay, còn Quỷ Diện và Ba Ước thì chính là sinh tử bộ hạ của cha ta.

Nhâm Thu nói rất chi tiết, trong mắt hiện lên một chút bí ẩn, hiển nhiên, trong lòng bất kỳ một người nào dường như cũng đều có các kỷ niệm không muốn nghĩ lại.

Tiêu Hoàng cũng không nói gì thêm, chỉ hơi gật gật đầu, đồng thời nhìn về phía trước, một đám kiến trúc lộn xộn khổng lồ đã xuất hiện trước mắt, các tòa kiến trúc này có hình kim tự tháp, bề ngoài bẩn thỉu, màu xám đen, do kim loại và đá tảng xém thành, bốn phía lại phủ kín đủ loại người, nhưng lại không có ai giống người tốt cả.

- Hiện tại chúng ta nên đi như thế nào?

Tiêu Hoàng nhìn về phía Nhâm Thu ngồi trên ghế phụ, hỏi.

- Đi thẳng là được, nếu có người nào cản đường, cứ giao cho ta!

Nhâm Thu đáp lại một tiếng, đồng thời lại một lần nữa đeo chiếc mặt nạ bạc kia lên.

Ngay khi Ma Văn Xa vừa mới đi tới cửa, đã có bảy, tám nam nhân tướng mạo hung hãn trực tiếp ngăn ở cửa, chặn đường của Ma Văn Xa.

Điều này cũng không kỳ quái, Cửa hàng Ma Văn Hồng Sâm cũng không giống như các liên hợp thể khác, người nào cũng đều có thể tiến vào, dù sao nơi này rất rối loạn, cửa hàng Ma Văn Hồng Sâm phải cam đoan mỗi một khách hàng có thể tin được, nếu có một kẻ nào đó trà trộn vào, nội ứng ngoại hợp cướp bóc, vậy thì tổn thất cũng không phải là là lớn một cách bình thường.

Phải đề phòng từ khi nó chưa xảy ra mới được.

- Dừng lại, người nào?

Đầu lĩnh là một gã hồng y nam nhân, vươn tay ra, ngăn cản bọn họ lại, vẻ mặt lạnh như băng nói với Ma Văn Xa của Tiêu Hoàng.

- Tránh ra!

Đúng lúc này, Nhâm Thu đã đeo mặt nạ, hơi thò đầu ra khỏi cửa kính xe, thần tình lạnh như băng, thấp giọng quát.

- Ồ, thì ra là Nhâm tử, thất kính, thất kính.

Nhìn thấy chiếc mặt nạ đặc trưng của Nhâm Thu, vẻ mặt vốn lạnh như băng của hồng y nam nhân trực tiếp biến thành cung kính, vội vàng khom lưng cười nói với Nhâm Thu.

Tuy rằng hắn là tiểu đầu mục của tổ chức Hồng Sâm, nhưng đối mặt với lão đại chân chính của Bạch Ti Đái, thì vẫn cần bày ra một bộ dáng cung kính, nhất là dưới tình huống song phương cũng không có qua lại gì với nhau.

Đối với vẻ mặt này của hồng y nam nhân, Nhâm Thu không chút để ý, sau đó ý bảo Tiêu Hoàng có thể đi vào.

Sau khi bốn chiếc Ma Văn Xa của đám người Tiêu Hoàng đỗ trước cửa của cửa hàng Ma Văn, Nhâm Thu đi xuống Ma Văn Xa, vẻ mặt đã không còn ôn hòa như trước nữa, mà là lạnh như băng.

Lúc này Tiêu Hoàng cũng là mặt không đổi sắc, trực tiếp đi theo phía sau Nhâm Thu, về phần hơn mười thành viên đội quân tù nhân thì đi theo phía sau Tiêu Hoàng, thoạt nhìn thì Nhâm Thu không thể nghĩ ngờ gì chính là lão đại tại nơi này, nhưng tình huống thực tế là gì, chỉ có người trong cuộc thì mới rõ ràng được.

Đi vào cửa hàng Ma Văn, bên trong vẫn rất lộn xộn, tuy rằng hàng hóa cũng được coi là rực rỡ muôn màu, nhưng lại không có các quầy tinh xảo để làm phụ trợ, chỉ có một cái giá gỗ, bốn phía đều là thủ vệ của tổ chức Hồng Sâm.

Đám người đi lại trong này thì gần như đều là vẻ mặt hung thần ác sát, đồng thời không có một ai đi lẻ cả, ít thì ba đến năm người, còn nhiều thì có tận mấy chục người tụ tập cùng một chỗ.

Tuy rằng Hồng Sâm tập đoàn sẽ cam đoan mua được hàng hóa, được an toàn trong cửa hàng Ma Văn Hồng Sâm, nhưng nếu đi ra ngoài thì sao?

Hoạt động cướp bóc ở trong này thì quả thực chính là cơm bữa, duy nhất cần cố kỵ chính là, phí tổn cần trả để cướp bóc liệu có đáng giá hơn thứ đoạt được hay không mà thôi.

Nhìn thấy Nhâm Thu mặc một bộ y phục lông chồn màu đen, đeo mặt nạ bằng bạc đi đến, đám người tại đây đều biến sắc, bước chân cũng tạm dừng một chút, ngay sau đó, khẽ lùi về phía sau, theo bản năng tránh xa Nhâm Thu.

Những người nơi này thì gần như đều thuộc các thế lực loại nhỏ, đối mặt với Nhâm Thu, lão đại của tổ chức số 3 này, bọn họ tự nhiên có chút cố kỵ, trong ánh mắt một số người đã hiện lên vẻ vô cùng cảnh giác.

- Nơi này không phải là địa bàn của ta, tốt nhất không nên ở lâu, chúng ta đi lâu ba.

Nhâm Thu nhẹ nhàng nói thầm một câu, sau đó cất bước đi trước, tuy rằng biểu tình lạnh như băng, một bộ dáng không ai bì nổi, nhưng ở trong này, bản thân Nhâm Thu vẫn có chút chột dạ.

Dù sao nơi này cũng không phải là phạm vi thế lực của nàng, hơn nữa tổ chức Hồng Sâm, trong mắt Nhâm Thu, thì có thể không đối đầu thì sẽ không đối đầu, hơn nữa tổ chức Ngốc Thứ, số 2 thế lực tại khu Gia Tác, vẫn ở trong trạng thái nửa khiêu khích, dường như đang muốn thăm dò tổ chức Bạch Ti Đái nông sâu thế nào.

Nhất là thời điểm này, tổ chức Bạch Ti Đái vừa mới bị Tiêu Hoàng giết chết mấy ngàn người, tin tức như vậy tám phần là đã rơi vào trong tay tổ chức Ngốc Thứ rồi.

Tiêu Hoàng không lên tiếng trả lời, trực tiếp đi bên cạnh Nhâm Thu, đi lên bậc thang tới lầu ba.

Đồng thời, ở bên trong góc, một gã thành viên tổ chức Ngốc Thứ đã gửi tin tức tới cho lão đại Lý Kiệt của tổ chức Ngốc Thứ.

Giờ phút này Lý Kiệt đang ở tầng bảy của cửa hàng Ma Văn Hồng Sâm, chuẩn bị nhìn một cái xem trong Ma Văn Phòng đấu giá có Chiến Văn không tới nào hay không.

Nhận được tin tức của thuộc hạ, gương mặt vốn lạnh lẽo của Lý Kiệt hơi chút đổi sắc, có thể nói, quan hệ ở khu Gia Tác vĩnh viễn đều là cá lớn nuốt cá bé mà thôi.

Lý Kiệt không cam lòng trở thành thứ hai, nhìn Ma Văn thông tin trong tay, neho mắt suy nghĩ, từ sau khi phụ thân Nhâm Thu qua đời, có thể nói, Lý Kiệt vẫn luôn nhắm vào Bạch Ti Đái, chỉ cần có thể thôn tóm Bạch Ti Đái, như vậy thì thế lực số 1 của khu Gia Tác sẽ không phải ai khác ngoài hắn.

Chỉ có điều, gần hai năm trôi qua, Nhâm Thu kia có thể nói là làm việc rất cẩn thận, hơn nữa có hai Đại Ngự Sư là Quỷ Diện và Ba Ước hỗ trợ, vị trí dường như càng ngày càng ổn định hơn.

Nhưng mấy ngày trước biết được có một thế lực thần bí tiến vào đây, trực tiếp xử lý mấy ngàn tinh nhuệ của Nhâm Thu, Lý Kiệt lập tức biết, cơ hội sắp tới.

Bởi vậy, chỉ trầm tư một lát, Lý Kiệt đã chậm rãi đứng dậy, mang theo mấy chục tên bộ hạ chậm rãi đi ra ngoài.

Cùng lúc đó, đi vào lâu ba, Tiêu Hoảng có thể rõ ràng nhìn thấy, nơi này sạch sẽ hơn một chút so với lâu một, trên thực tế đại bộ phận hàng hóa bán ra tại nơi này thì đều có phẩm chất tốt hơn, là các tài liệu tương đối khan hiếm.

Nhâm Thu nhìn danh sách tài liệu trong tay, cũng không có quá nhiều ý lại vào Tiêu Hoảng, liền bắt đầu tự mình mua sắm, hơn nữa có thể nói là rất quen thuộc.

Nam nhân bán hàng khi nhìn Nhâm Thu, ít nhiều cũng có lẽ ngộ, dù sao thì Nhâm Thu cũng là một thủ lĩnh trong ba thế lực lớn tại đây.

Về phần Tiêu Hoảng thì cũng không thêm quan tâm gì cả, tùy ý đi theo phía sau Nhâm Thu, đánh giá chung quanh, không thể phủ nhận, tài liệu tốt tại nơi này thật sự cũng không ít.

- Ân?

Tiêu Hoảng bỗng nhiên thốt lên, bởi vì hắn bỗng nhiên nhìn thấy, ánh mắt Ốc Sư thủy chung nhìn chăm chăm vào một chỗ, dọc theo ánh mắt của Ốc Sư, Tiêu Hoảng liền nhìn thấy, trên một kệ hàng hóa có một cây nhỏ dài khoảng hai thước, toàn thân màu đỏ sậm, thậm chí còn có cả nhánh khô, tuy nhiên đã hoàn toàn bị phơi khô rồi.

- Huyết vu mộc, ta đã đọc được từ trong một quyển sách, là tài liệu tuyệt hảo để chế tạo Đồ Đằng Ma Văn trượng.

Tiêu Hoảng nhẹ nhàng nói với Ốc Sư.

- Trước kia ta cũng có một cây, tuy nhiên, bị sung quân đến Ma Duệ Tinh thì đã bị thu lại rồi, đáng tiếc a. Ốc Sư cảm khái nói.

- Có thích không? Nếu mà thích thì chúng ta có thể nghĩ biện pháp thu lấy nó!

Tiêu Hoảng nhẹ nhàng nói, bởi vì hắn từ trong bộ dáng của Ốc Sư, đã thấy được khát vọng.

- Huyết vu mộc kia có phẩm chất vô cùng tốt, hơn nữa Huyết vu mộc cũng cực kỳ rất thưa thớt, một cây lớn như vậy thì cần khoảng 1000 năm thời gian, phỏng chừng sẽ không quá rẻ, hay là cứ chờ một thời gian nữa rồi nói sau! Dù sao hiện tại chúng ta cũng không đầy đủ kim tệ.

Ốc Sư tuy rằng khát vọng, nhưng vẫn vô cùng bình tĩnh.

Quả nhiên, trên bề mặt ghi giá là 100 vạn kim tệ.

Kỳ thật đây là là rẻ rồi, bởi vì Huyết vu mộc tuy rằng rất thưa thớt, nhưng người có thể dùng nó lại không nhiều, chỉ là một loại cân bằng giữa cung và cầu mà thôi.

- 100 vạn kim, may mà không tính quá đắt, gom đủ thì cũng không khó.

Tiêu Hoảng nói xong, liền hơi nhìn về phía Nhâm Thu đang vội vàng mua sắm.

Lúc này Nhâm Thu đang nhanh chóng thu thập tài liệu, trên cơ bản hẳn cảm thấy giá cả không quá đắt thì trực tiếp trả tiền, sau đó thu hàng vào trong cái gói to trên tay Ba Ước.

Chỉ dừng trong này năm phút đồng hồ, Nhâm Thu đã mua được ba mươi loại tài liệu, hiện tại chỉ thiếu một loại tài liệu cuối cùng: Máu Ngạc Long, cũng là thứ khan hiếm nhất và đắt đỏ nhất trong số tất cả tài liệu, mà nó cũng là được vật mấu chốt cho việc trị liệu Phát Lạc.

Tuy nhiên, đáng mừng chính là, nơi này còn có một ít, không nhiều lắm, nhưng cũng miễn cưỡng đủ dùng mà thôi.

Nhưng ngay khi Nhâm Thu đi tới quầy hàng bày máu Ngạc Long thì lại nhìn thấy trên thang lầu, bỗng nhiên có hơn 50 người đi xuống, kẻ đi đầu tiên là tên mặt rỗ Lý Kiệt, hắn nhìn Nhâm Thu, vẻ mặt hơi có chút ý cười, tuy nhiên ý cười này lại nồng nặc mùi khiêu khích.

Nhìn thấy Lý Kiệt từ trên lầu đi xuống dưới, trên mặt Nhâm Thu không hiện lên một chút cổ kị, nàng không nghĩ tới, Lý Kiệt cũng ở trong này.

Đối với Lý Kiệt, Nhâm Thu không muốn có quan hệ quá nhiều, nhất là hiện tại đã bị Tiêu Hoảng giết chết mấy ngàn người, khiến cho Bạch Ti Đái tiến vào thời kỳ suy yếu.

Bởi vậy, gần như ngay khi Lý Kiệt vừa mới đi xuống thang lầu, Nhâm Thu đã vươn ngón tay thon dài, chỉ về phía một lọ máu Ngạc Long duy nhất trên quầy hàng, nói với người bán hàng:

- Bình máu Ngạc Long kia, ta muốn.

- Chờ một chút!

Ngay khi người bán hàng vừa mới xoay người, gỡ máu Ngạc Long xuống, Lý Kiệt bỗng nhiên lên tiếng, đồng thời hơi đi về phía trước vài bước.

- Lý Kiệt tiên sinh, ngươi muốn làm gì?

Thấy Lý Kiệt chậm rãi đã đi tới, Nhâm Thu bày ra một bộ dáng lạnh như băng, lên tiếng hỏi.

- Ta vừa vặn nhớ tới, máu Ngạc Long kia dường như cũng có một chút xú tác dụng đối với ta, bởi vậy, ta muốn.

Lý Kiệt đi tới bên cạnh quầy hàng, lên tiếng nói, giọng điệu tràn ngập cường ngạnh và vô lý, ánh mắt thì hơi nhìn phía sau Nhâm Thu một cái, ngoài Ba Ước ra, những người khác thì Lý Kiệt đều không biết, tuy nhiên đơn thuần từ cách ăn mặc, thì lại có vẻ rất lệch théch.

Tuy nhiên, Tiêu Hoảng lại có cách ăn mặc rất hào hoa phong nhã, tính mê hoặc quá mạnh mẽ.

824. Chương 824: Bùng Nổ (thượng)

Trái lại phía sau Lý Kiệt, 50 người đều có vẻ hung thần ác sát, ngoài bản thân Lý Kiệt là Đại Ngự Sư cấp một ra, còn có hai gã Đại Ngự Sư, những người khác cũng đều là tinh anh bộ hạ Ngự Sư cấp bốn, cấp năm.

Trên cơ bản ở khu Gia Tác, 50 người này có sức chiến đấu tuyệt đối làm cho người khác nghe thấy mà sợ mất mật.

Đây cũng là nguyên nhân mà Lý Kiệt mười phần tự tin như vậy.

- Lý Kiệt tiên sinh, mời ngươi tuân thủ quy tắc một chút, thứ tự đến trước và sau, thứ đó do ta thấy trước, nên theo lý phải thuộc về ta.

Nhâm Thu nhìn Lý Kiệt, tuy rằng bày ra một bộ dáng cường thế, nhưng trong ánh mắt ít nhiều cũng đã tràn ngập cổ kị.

- Quy tắc? Tại sao ta lại không nhớ rõ trong khu Gia Tác còn có quy tắc nhỉ, ở trong này, ta chỉ biết là cường giả vi tôn, bởi vậy, ta nhìn trúng thứ gì, thì nó sẽ là của ta.

Lý Kiệt nói xong, liền vẫy vẫy tay về phía người bán hàng, ý bảo mau đưa máu Ngạc Long tới đây.

Tiêu Hoảng đứng một bên, tự nhiên cũng có thể được nhìn ra được, Lý Kiệt đó rõ ràng tới khiêu khích, khi dễ Nhâm Thu đang nằm trong thế yếu.

Kỳ thật nếu là trước kia, Tiêu Hoảng còn lười đi quản mấy việc này, chuyện này không có chút quan hệ nào cùng hắn, nhưng trước mắt lại không giống, máu Ngạc Long này nói là dùng để chữa trị khuôn mặt cho Nhâm Thu, nhưng trên thực tế, đây chính là dược vật trọng yếu để chữa trị cho Phát Lạc.

Người bán hàng đứng trong quầy, nhìn thấy hai lão đại làm loạn, trong lúc nhất thời có chút phát mộng, có thể nói là cực kỳ khó xử, hắn chỉ là một người bán hàng nho nhỏ, đắc tội ai thì gần như đều chỉ có đường chết, bọn họ bóp chết hắn một cách rất dễ dàng.

Về phần người của các tiểu thế lực khác đứng nhìn, thì ước chừng lên tới trên trăm người, tất cả đều thối lui vào trong góc, ánh mắt không ngừng nhìn về phía Nhâm Thu và Lý Kiệt.

Trong lòng bọn họ không kiềm được lo lắng cho Nhâm Thu, ít nhất là từ thực lực trước mắt mà so sánh, thì phía Nhâm Thu chỉ có mười người, ngoài Ba Ước ra, những người khác dường như đều là hạng người vô danh, có vẻ giống như là đàn em. Nhưng phía sau Lý Kiệt gần như toàn bộ đều là thành viên trung tâm. Thực lực chính thể đều từ Ngự Sư cấp bốn trở lên, còn có ba gã Đại Ngự Sư, sức chiến đấu như vậy tuyệt đối là rất đáng sợ.

- Lần này, Nhâm Thu phiền toái lớn rồi.

- Đúng vậy, ta thấy Nhâm Thu vẫn sẽ nhượng bộ thôi.

- Người nghĩ quá ngây thơ rồi, ở trong hoàn cảnh này mà nhượng bộ, sẽ mất hết mặt mũi, hơn nữa Lý Kiệt rõ ràng là khiêu khích, cho dù nhượng bộ, thì cũng không có tác dụng.

Trong lúc nhất thời, đám người kia liên tục bàn luận.

Trên cầu thang còn tụ tập một đám người nữa nhìn về phía này.

Nhìn thấy trong tầng này càng lúc càng có nhiều người tụ tập, vẻ mặt Nhâm Thu đã hơi có chút nghiêm trọng, lúc này Tiêu Hoảng không có khả năng thấy chết mà không cứu được nữa, nàng có thể tin tưởng điều này, nhưng trước mắt Tiêu Hoảng chỉ có mười mấy người, đối phương lại có hơn 50 cao thủ. Một khi xung đột, trong lòng Nhâm Thu ít nhiều có chút lo lắng.

- Lý ca, máu Ngạc Long này ta có việc cần dùng gấp. Tặng uội muội ta đi, yên tâm đợt hàng hóa tiếp theo, ta sẽ tự mình đưa cho Lý ca ngài một lọ.

Nhâm Thu trầm tư một lát, lên tiếng.

- Ồ...

Nghe Nhâm Thu nói ra câu này, tiếng bàn luận của đám người bốn phía lại càng to hơn, từ các xưng hô của Nhâm Thu, thì rõ ràng là nàng đã cam chịu nhượng bộ, mà cam chịu như thế này, dường như cũng đã nói rõ, hiệu quả mà Lý Kiệt muốn có đã thành công.

Mà trọng yếu hơn là, đây là nói ra trước mặt rất nhiều người, dường như cũng đã biến thành sự thừa nhận Lý Kiệt cường thế, Bạch Ti Đái nhược thế, chuyện này nếu truyền ra ngoài, sẽ có thay đổi long trời lở đất đối với kết cục giữa hai thế lực này.

Một số tiểu thế lực không lẫn lộn được nữa, nếu sau này phải đầu nhập vào một chỗ, thì chắc chắn sẽ ưu tiên lựa chọn một bên cường thế, cũng chính là tổ chức Ngốc Thứ, điều này rất bất lợi cho Bạch Ti Đái a.

Dựa theo đạo lý mà nói, Nhâm Thu đã nhượng bộ, Lý Kiệt đã đạt được mục đích, không nên làm gì quá nữa, cho Nhâm Thu một cái bậc thang để hạ xuống, sau này vẫn sẽ là “hảo huynh muội”.

Tuy nhiên, lúc này Lý Kiệt phát hiện Nhâm Thu chấp nhận nhượng bộ dễ dàng như vậy, trên cơ bản đã trăm phần trăm có thể xác định, Bạch Ti Đái này đã không cường thế như trước nữa, hắn định một tiếng trống làm hăng hái thêm tinh thần, trực tiếp áp chế Nhâm Thu ngay tại đây.

- Không được!

Lý Kiệt dứt khoát từ chối:

- Hôm nay máu Ngạc Long này, ta muốn là chắc rồi, ai cũng không thay đổi được.

Tiêu Hoằng đứng một bên, ít nhiều đã có chút không kiên nhẫn, nhìn Ma Văn thông tin trong tay, hai mươi phút thời gian đã lãng phí như vậy, hơn nữa Lý Kiệt này rõ ràng chính là không quan tâm tới mặt mũi, Tiêu Hoằng không kiềm được hít sâu một hơi.

- Vậy Lý ca rốt cuộc muốn như thế nào?

Nhâm Thu hơi nhìn Tiêu Hoằng một cái, sau đó nói với Lý Kiệt.

- Như thế nào? Không muốn như thế nào cả, trừ phi sau này người cung cấp điều trị miễn phí cho thành viên tổ chức Ngốc Thù, hơn nữa...

- Người đây đưa với hấn làm cái rắc gì vậy!

Không đợi Lý Kiệt nói hết câu, Tiêu Hoằng đã trực tiếp cắt lời, vươn bàn tay to ra, thô lỗ kéo Nhâm Thu lại, tất cả Chiến Văn nhanh chóng được khởi động, sau đó không nói hai lời, vung chân đá về phía Lý Kiệt!

Tuy rằng trong lòng Lý Kiệt tràn ngập cảnh giác, nhưng cũng chỉ cảnh giác với Ba Ước bên cạnh Nhâm Thu, cùng với bản thân Nhâm Thu mà thôi, hấn cũng tuyệt đối không nghĩ tới, Tiêu Hoằng hào hoa phong nhã vậy mà lại trực tiếp điên lên, hơn nữa còn không có chút dấu hiệu báo trước nào.

Tuy nhiên, thân là Đại Ngự Sư, Lý Kiệt vẫn phản ứng rất nhanh, muốn bày ra tư thế phòng ngự.

Àm...

Ngay khi Lý Kiệt vừa mới nâng hai tay lên, chuẩn bị khởi động Chiến Văn, thì Tiêu Hoằng đã nhanh như tia chớp, cái chân được bao phủ bởi Hàn băng vạn năm đã trực tiếp đá vào bụng của Lý Kiệt.

Ngay sau đó, một âm thanh trầm đục vang lên, Lý Kiệt trực tiếp bị đá văng ra ngoài, ngã vào một quầy hàng, mọi thứ đổ tung tóe xuống đất.

Có thể nói, mượn dùng đủ loại bảo vật, cùng với thân truyền của Cáp Thụy Sâm, Tiêu Hoằng tuyệt đối có thể nói là đỉnh cao trong số Đại Ngự Sư cấp một.

Đồng thời, ngay trong nháy mắt khi Tiêu Hoằng ra tay, đám thủ hạ của Lý Kiệt cũng trở nên cảnh giác, trong mắt đột nhiên nổi lên vô tận hung quang, đồng loạt khởi động Chiến Văn.

Đám người đứng nhìn lại có chút há hốc mồm, đây là chuyện gì xảy ra a?

Dựa theo đạo lý mà nói, làm lão đại, chỉ có Nhâm Thu đồng ý thì mới có thể động thủ, mà bọn họ lại nhìn thấy tên Tiêu Hoằng nho nhã kia lại trực tiếp quát lớn Nhâm Thu một câu, sau đó động thủ, hơn nữa bọn họ có thể nói là rất xa lạ đối với bộ dáng của Tiêu Hoằng, cũng không biết hấn từ nơi nào chui ra nữa.

- Tên hỗn đản chết tiệt! Cũng dám đánh ta ư?

Lý Kiệt đột nhiên vùng dậy từ bên dưới quầy hàng, ôm lấy bụng, hai mắt đều sắp sửa phun ra lửa, ở khu Gia Tác trà trộn hơn mười năm, đây vẫn là lần đầu tiên có người dám mạo phạm hấn như thế:

- Đây chính là Bạch Ti Đái ra tay trước, đáng chết, đều nghe kỹ cho ta...

- Giết hết!

Không đợi Lý Kiệt nói hết câu, Tiêu Hoằng đã lạnh lùng ra lệnh cho đội quân tù nhân.

Sau khi Tiêu Hoằng ra lệnh, đội quân tù nhân đã cùng lúc khởi động Chiến Văn của bản thân, sao đó lao về phía đám thành viên Ngốc Thù.

Không có gì ngoài ý muốn cả, quả thật số người mà Tiêu Hoằng mang đến là rất ít, tính cả Tiêu Hoằng và Ốc Sư, đơn giản chỉ có mười hai người mà thôi, nhưng trong mười hai người này, có tổng cộng tất cả tám gã Đại Ngự Sư, bốn gã khác cũng là Ngự Sư đỉnh phong.

Nhân số tuy ít, nhưng cấp bậc lại cao hơn người khác một bậc!

Phốc, phốc. Phốc...

Gần như ngay khi Tiêu Hoằng ra lệnh một tiếng, hơn mười tên thuộc hạ của hấn đã vọt tới trước mặt đối thủ, sau đó là một cuộc giết chóc nghiêng về một bên.

Trong tổ chức Ngốc Thứ, vài tên Đại Ngự Sư cùng với bảy, tám gã Ngự Sư đỉnh phong cũng nhanh chóng phản ứng, trực tiếp tránh thoát, nhưng Ngự Sư cấp bốn, cấp năm thì lại không may mắn như vậy. Bọn chúng hoặc là bị trực tiếp đánh nát đầu, hoặc là bị quang nhận cắt rụng đầu xuống.

Chỉ mới va chạm, tổ chức Ngốc Thứ đã có năm tên thành viên bị đánh chết, ngay sau đó, song phương lập tức hoàn toàn xông vào hỗn chiến!

Trong lúc nhất thời, bên trong đại sảnh, các loại năng lượng thể bắn ra đầy trời, hai bên trực tiếp liều mạng huyết chiến cùng một chỗ.

Những người đứng xem nhìn thấy tình hình như vậy, lập tức nhanh chân chạy vào trong các góc cho an toàn, trong mắt cũng hiện lên vẻ kinh ngạc, bên phía Bạch Ti Đái tuy rằng chỉ có mười mấy người, nhưng lại đánh với 50 người, vẫn không có chút hạ phong nào.

Ba Ước đứng một bên, nhìn thấy đội quân tù nhân động thủ trước, đã có chút nóng lòng muốn thử, không kiềm được nhìn về phía Nhâm Thu.

- Người nhìn ta làm gì? Không thấy người ta đều đã động thủ rồi sao? Lên!

Nhâm Thu cũng không quan tâm, nói với Ba Ước.

Sau khi Nhâm Thu nói vậy, Ba Ước cũng trực tiếp giết về phía thành viên Ngốc Thứ, sóng vai chiến đấu cùng đội quân tù nhân!

Rất khó tưởng tượng ngay tại ngày hôm qua tổ chức Bạch Ti Đái còn cùng đội quân tù nhân đánh giết chết đi sống lại, hôm nay lại đã trở thành chiến hữu.

Lý Kiệt vừa mới bò dậy, nhìn thấy một màn này, vẻ mặt đã dần dần vắn vẹo, vẻ phẫn hận đã nổi lên trên mặt.

- Chết tiệt! Cũng dám tấn công tổ chức Ngốc Thứ, xem ra các người thật sự chán sống rồi, hôm nay ta sẽ cho các người kiến thức một chút sức chiến đấu tổ chức Ngốc Thứ!

Lý Kiệt không kiềm được thốt lên, vừa định giết vào trong, thì lại phát hiện ra, Tiêu Hoảng đã vòng qua đám người, lại lần nữa giết về phía Lý Kiệt hẳn.

Giờ khắc này, vẻ bình thản trong hai mắt Tiêu Hoảng đã không còn sót lại chút gì, biến thành lạnh như băng, tàn bạo, giống như một con dã thú đã bỏ đi bộ da dê, lộ ra hàm răng nanh dữ tợn.

- Đừng tưởng rằng người đánh lén thành công một lần, thì sẽ là đối thủ của ta, tên vô danh chết tiệt kia!

Lý Kiệt nhìn Tiêu Hoảng giết tới, trong lòng đã sắp sửa tức tới nổ tung, đồng thời vội vàng khu động Chiến Văn trong tay, chuẩn bị một lần chính diện giao đấu với Tiêu Hoảng!

Bốp...

Gần như ngay khi Lý Kiệt vừa mới nói ra câu này, đồng thời chuẩn bị giao chiến với Tiêu Hoảng, thì những người đứng xem và cả Nhâm Thu lại đã rõ ràng nhìn thấy, Tiêu Hoảng mở ra bàn tay thô ráp như ưng trảo, cho tên Lý Kiệt đang hùng hổ kia một cái tát thật mạnh.

Cái tát này rất nặng, mọi người thậm chí có thể nhìn thấy, khuôn mặt Lý Kiệt trong nháy mắt đã trở nên vắn vẹo, thân hình đang giương nanh múa vuốt cũng vẹo đi, xoay tròn văng ra ngoài, đập mạnh vào một vách tường, giống như một con quay bị đánh văng đi vậy.

Đám người đứng xem có thể nói là sợ hết hồn, hai mắt rung động nhìn Lý Kiệt một cái, sau đó lại nhìn chằm chằm vào Tiêu Hoảng, một vài kẻ có Ngự lực cao thâm đã rõ ràng đó có thể thấy được, một cái bạt tai này nhìn như cực kỳ mang tính nhục nhã, nhưng lại bao hàm kỹ xảo cách đấu làm cho người ta phải ngạc nhiên thán phục, quý tích mà bàn tay đi qua vừa vắn tránh được tất cả phòng ngự của Lý Kiệt, từ trong khe hở mà xuyên qua, trực tiếp tát lên mặt, vô cùng nặng tay.

825. Chương 825: Bùng Nổ (hạ)

Nhâm Thu đứng trong góc, vẫn chưa ra tay, nàng cũng không am hiểu cách đấu, nhưng lại có thể cảm nhận được, trên người Tiêu Hoàng có một luồng khí thể dữ tợn.

Ánh mắt không kiềm được hơi sáng lên một cách khó hiểu.

Nghĩ lại khi còn là địch nhân của Tiêu Hoàng, nàng cảm thấy Tiêu Hoàng rất đáng sợ, hiện tại đứng cùng trận tuyến với Tiêu Hoàng, lập tức Nhâm Thu liền có một loại cảm giác vô cùng an toàn, dường như có một cây cột trụ đã trực tiếp chống đỡ nội tâm có chút suy yếu của nàng.

Lại nhìn mười thước phía trước, đám thủ hạ của Tiêu Hoàng vô cùng hung mãnh, dùng ít đánh nhiều, không có chút hạ phong nào, đồng thời về mặt khí thể thì rõ ràng cao hơn đối phương một bậc.

Mà ở bên kia, Lý Kiệt rất nhanh từ trên mặt đất đứng lên, trên mặt đã xuất hiện một dấu tay đỏ ửng, đồng thời đã có chút sưng lên, hai mắt căng thẳng nhìn về phía Tiêu Hoàng, tràn ngập tức giận!

Bị một kẻ vô danh tiểu tốt ột cái tát văng ra ngoài, điều này đối với lão đại của một thế lực lớn mà nói, tuyệt đối là sỉ nhục không thể chối cãi nổi.

- Tên tiểu tử chết tiệt kia, ta sẽ cho ngươi phải trả cái giá đắt!

Lý Kiệt thấp giọng gầm lên, sau đó chỉ nghe “phần phật” một tiếng, phía sau hần đột nhiên có một đôi Ma Văn Dực màu đen nhánh vươn ra, giống như cánh của một con quạ đen.

Sau khi Lý Kiệt mở Ma Văn Dực ra, một luồng sóng năng lượng màu đen lập tức quanh quẩn bốn phía, một cỗ khí thể cũng phát ra, không khỏi làm ọi người bốn phía cảm thấy căng thẳng, có một luồng uy áp đập vào mặt mà đến.

Điều này không khỏi làm cho đám người ngoài khê lui về phía sau hai bước, bọn họ phi thường rõ ràng, giờ khắc này, Lý Kiệt muốn vận dụng toàn lực, mọi người đã tận mắt chứng kiến Ma Văn Dực quạ đen của Lý Kiệt rốt cuộc có bao nhiêu lợi hại, trong lòng đều cảm nhận được một cảm giác lạnh buốt.

Sau đó bọn họ lập tức nhìn về phía Tiêu Hoàng, kẻ thần bí này làm cho bọn họ cảm thấy, hần căn bản không phải là bộ hạ của Nhâm Thu, ngược lại càng giống như hậu trường của Nhâm Thu.

Tuy nhiên, trước mắt đối mặt với Lý Kiệt, bọn họ thật sự không biết, Tiêu Hoàng rốt cuộc có thể phát huy ra trình độ như thế nào, dù sao hai đòn vừa rồi kia là do Tiêu Hoàng dựa vào tốc độ mới làm được, hiện tại có Ma Văn Dực, tốc độ của Lý Kiệt đã tăng lên tới mức trước nay chưa từng có.

Phần phật!

Gần như ngay khi mọi người đang hai mặt nhìn nhau, không dám phát ra chút tiếng động nào, thì phía sau Tiêu Hoàng đã có một cặp Ma Dực đỏ như máu trực tiếp duỗi ra. Nó có màu đỏ như máu, các phiến băng lẳng giống như lông chim kết hợp cùng một chỗ, hình thành một đôi cánh giống như ác ma, vô cùng khổng lồ, các thanh băng thứ bên cạnh nhô ra, mỗi một thanh đều làm cho người ta có một loại cảm giác lạnh như băng và sắc bén.

Trình độ hoa lệ của nó đã hơn xa Ma Văn Dực quạ đen kia. Gần như ngay khi Ma Dực của Tiêu Hoàng vỗ lên, toàn bộ căn phòng đã lạnh hơn rất nhiều, một chút khí thể khi nãy do Lý Kiệt phát ra đã hoàn toàn bị nuốt hết, cũng giống như tiểu quỷ gặp đại ác ma vậy.

Nhìn thấy một màn như thế, những người đứng xem và Nhâm Thu đều biến sắc, bởi vì mọi người nơi này rõ ràng có thể phát hiện ra, Ma Dực của Tiêu Hoàng có chút không giống với các Ma Văn Dực bình thường khác, nhất là luồng khí thể kia, cùng với khí tức lạnh như băng được phát ra, không khỏi làm ột số kẻ đứng xem trở nên run run, đồng thời có một loại cảm giác hít thở không thông.

Ngay cả Lý Kiệt đang hùng hổ phía trước, nhìn thấy một màn như vậy, vẻ mặt cũng trở nên cứng đờ, giờ khắc này, hần đã thực sự cảm nhận được Tiêu Hoàng cũng không tầm thường.

Không đợi Lý Kiệt có nhiều phản ứng, Tiêu Hoàng đã ra tay trước, đột nhiên tăng tốc một cái, hình thành một luồng quang ảnh, trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt Lý Kiệt, hai Ma Văn Dực va chạm cùng một chỗ, giống như hai lưỡi dao sắc bén mạnh mẽ chém vào nhau.

Răng rắc!

Gần như ngay khi hai chiếc Ma Văn Dực va chạm cùng một chỗ, một tiếng giòn tan lập tức truyền đến, ngay sau đó, mọi người liền khiếp sợ phát hiện ra, Ma Văn Dực quạ đen của Lý Kiệt đã trực tiếp bị Ma Dực của Tiêu Hoàng cắt đứt một mảnh lớn, giống như một lưỡi dao sắc bén cắt qua một tấm ván gỗ vậy.

Nhìn thấy hình ảnh như vậy, hai mắt Lý Kiệt không kiềm được trợn lên, trong lòng lại giật mình, điều này chứng minh cái gì, đã không cần nói cũng biết, trước mặt Ma Dực của Tiêu Hoàng, thì Ma Văn Dực có thể nói là tính năng trác tuyệt của hắn căn bản không đáng nhắc tới.

Ba!

Ngay khi Lý Kiệt cảm thấy kinh ngạc, đồng thời vì Ma Văn Dực bị cắt mất một khối, khiến hắn hơi mất cân bằng, thì Tiêu Hoàng đã lại lần nữa vung ra bàn tay to, đánh vào mặt Lý Kiệt một cái tát giòn tan, trực tiếp lại lần nữa đánh văng Lý Kiệt ra ngoài!

Nếu lần đầu tiên tát văng là do Lý Kiệt không chuẩn bị tốt, như vậy lần này, đã có thể coi là thực lực mang lại, hơn nữa loại hành vi dựa vào thực lực, trực tiếp tát vào mặt đối phương này, đối với lão đại một phương mà nói, cũng tuyệt đối là nhục nhã và miệt thị không thể chối cãi nổi.

Mà điều này vẫn còn chưa xong, gần như ngay khi Lý Kiệt bị đánh văng ra ngoài, thân hình Tiêu Hoàng chợt động, đuổi theo Lý Kiệt đang văng ra kia, lại cho thêm một cái tát nữa.

Lần này, Lý Kiệt chỉ cảm thấy trước mắt đầy sao, hai cái răng còn dính máu đã trực tiếp văng ra ngoài.

Ầm ầm!

Ngay sau đó, Lý Kiệt đã trực tiếp ngã lên trên cầu thang, trong miệng văng ra đầy máu, muốn đứng dậy, nhưng lại đặt móng ngồi trên mặt đất, trước mắt trở nên đen đảo, khuôn mặt bên trái đã sưng vù lên, nóng rát.

Phía sau Tiêu Hoàng, hơn 50 tên thành viên chủ lực, dưới các đợt tấn công tàn bạo của đội quân tù nhân, thì số lượng đã giảm mạnh tới không đủ 30 người, Ngũ Sư cấp bốn, cấp năm gần như đều chết sạch, đồng thời sau khi nhân số giảm bớt, hơn mười người của đội quân tù nhân đã hoàn toàn nắm giữ thế chủ động.

Thậm chí Lý Kiệt có thể rõ ràng nhìn thấy, một gã thuộc hạ bị đánh nát đầu, tiên huyết và óc trắng văng khắp nơi.

Nhìn thấy một màn như vậy, lại nhìn về phía Tiêu Hoàng, Lý Kiệt chỉ cảm thấy phía sau lưng trở nên lạnh lẽo, da đầu run lên.

- Bọn người kia rốt cuộc là ai?

Lý Kiệt trong lòng thốt lên, giờ khắc này hắn dường như đã cảm nhận được thực lực chân chính của Tiêu Hoàng.

Tuy rằng trên mặt vẫn mang bộ dáng dữ tợn, nhưng trong lòng thì lại cảm thấy khiếp sợ, hắn biết rõ, từ thế cục trước mắt mà nói, hắn tuyệt đối không phải là đối thủ của Tiêu Hoàng.

Không chỉ Lý Kiệt, ngay cả đám thủ hạ của hắn, khi đối mặt với đội quân tù nhân, thì cũng cảm nhận được sợ hãi.

Sự khinh thường khi này, ý định giáo huấn cho Nhâm Thu một phen, thì lúc này đã hoàn toàn bị vẻ sợ hãi thay thế, loại sợ hãi này cũng chỉ khi thực sự giao chiến với đội quân tù nhân thì mới có thể cảm nhận được.

Ra tay căn bản không có chút màu mè gì, mục đích cũng chỉ có một, dùng thủ đoạn ngắn gọn, hung tàn để giết chết đối thủ, không hề cố kỵ gì, loại coi rẻ tất cả sinh linh này tuyệt đối không phải người bình thường có được, mà chỉ có trên đám dã thú không hề có nhân tính mà thôi.

Điều này làm cho trong lòng các thành viên Ngốc Thứ rất e ngại, đại đa số thành viên đã bắt đầu đồng loạt lui về phía sau, không dám tùy tiện xông lên, trái lại đội quân tù nhân thì vẫn hùng hổ dọa người, chỉ có một mục đích, bọn họ đã ra tay thì phải giết chết đối phương.

Cảnh tượng này tự nhiên cũng bị đám người bốn phía nhìn rõ ràng, vốn còn các tiếng bàn luận, nhưng lúc này bọn họ lại chỉ biết im bật, khóe miệng không ngừng co giật.

Vượt qua giai đoạn giằng co khi nãy, giờ khắc này, sự tàn bạo của đội quân tù nhân đã hoàn toàn thể hiện ra trước mặt bọn họ, điều này không khỏi làm những người đứng xem có một loại cảm giác hít thở không thông.

Đối với cảnh tượng đồ sất như vậy, thì Tiêu Hoàng đã quá quen thuộc rồi, hắn lại nhìn về phía Lý Kiệt, sau đó đi từng bước một về phía đối phương.

Nhìn thấy Tiêu Hoàng vẻ mặt lạnh như băng đi tới, trong lòng Lý Kiệt lập tức run lên, giờ khắc này, kẻ ngốc cũng đều có thể nhìn ra được, tuy rằng đều là Đại Ngự Sư cấp một, nhưng thực lực hai bên cùng Chiến Văn cũng chênh lệch vô cùng lớn.

Cố gắng bò lên, Lý Kiệt không kiềm được lui lại về phía sau mấy bước.

- Tiểu tử, ngươi chờ đó cho ta, đặc tội Lý Kiệt ta ở trong này, chính là giờ chết của ngươi!

Lý Kiệt cố gắng hung ác nói với Tiêu Hoàng, sau đó lắc người, đi về phía cầu thang, phân phó một tiếng rút lui, sau đó vội vàng chạy đi.

Mà thành viên tổ chức Ngốc Thứ nghe vậy, một tia ý chí cuối cùng trong lòng đã hoàn toàn sụp đổ, nhất là nhìn thấy Lý Kiệt phía trước ôm mặt, chật vật thoát đi, đều không quản gì nữa, xoay người chạy về phía cầu thang, giống như nước biển lúc thủy triều rút đi vậy.

Tuy nhiên, nhìn thấy một màn như thế, Tiêu Hoàng neho mắt suy nghĩ, vừa rồi Lý Kiệt chạy trốn, Tiêu Hoàng hoàn toàn có thể truy kích và xử lý, nhưng hắn nghĩ lại một chút, liền không làm gì cả.

Nhìn thành viên tổ chức Ngốc Thứ thoát đi, chạy như điên về phía cầu thang, Tiêu Hoàng chọn đúng thời cơ, một cánh tay nâng lên, sau đó đánh thật mạnh xuống!

Ầm ầm!

Một tiếng nổ trôi qua, từ cánh tay Tiêu Hoàng đã có một thanh băng nhận dài khoảng mười thước, rộng ba thước, trực tiếp bổ vào giữa cầu thang nối với lầu ba, chặt đứt đường lui của đám thành viên tổ chức Ngốc Thứ này!

Trong đó hai gã thành viên tổ chức Ngốc Thứ đã trực tiếp bị băng nhận khổng lồ của Tiêu Hoàng đánh chết tươi, mười mấy người chạy thoát, tám tên bị giữ lại, ngay sau đó tám gã thành viên Ngốc Thứ này đã bị đội quân tù nhân trực tiếp bao vây vào trong.

Trong tám gã thành viên Ngốc Thứ thì có ba gã Ngự Sư đỉnh phong, năm tên Ngự Sư cấp năm, giờ phút này tuy rằng bày ra tư thế công kích, nhưng trong ánh mắt lại hiện lên vẻ sợ hãi.

Trong lúc nhất thời, đại sảnh tầng ba vốn vô cùng hỗn loạn, lại trực tiếp im lặng lại, trở nên tĩnh mịch, tất cả mọi người đều nhìn về phía đội quân tù nhân và thành viên Ngốc Thứ, chẳng lẽ tiếp theo chính là giết hại hay sao? Hiện tại bọn họ vẫn không thể tin được, tổ chức Bạch Tì Đái rốt cuộc ăn lầm thuốc gì, chỉ có chút người như vậy mà dám đánh cho tổ chức Ngốc Thứ phải chật vật như thế, rất khó có thể tin được!

- Đầu hàng, có thể thoát chết!

Tiêu Hoàng nhìn tám gã thành viên Ngốc Thứ này, vẻ mặt lạnh như băng nói.

Gần như ngay khi Tiêu Hoàng vừa nói xong câu này, tám gã thành viên Ngốc Thứ đã trực tiếp ngừng Chiến Văn, bày ra tư thế đầu hàng, bọn họ cũng không có khí tiết thà chết chứ không chịu khuất phục của quân nhân.

Cũng đúng như khi trước Nhâm Thu đã nói, bọn họ chỉ là tập thể do lợi ích gắn kết với nhau, căn bản không có tín ngưỡng gì kiên định cả, nói khó nghe một chút, cho dù cấp bậc cao tới đâu, thì cũng chỉ là một đám ô hợp mà thôi.

Thấy vậy, Tiêu Hoàng cũng không nói thêm gì, phân phó đội quân tù nhân tháo túi Ma Văn trên người bọn họ xuống, đồng thời trối gô chúng lại.

826. Chương 826: Bắt Đầu Chữa Trị

Về phần những người khác, nhìn thấy một màn như vậy, ánh mắt nhìn về phía Tiêu Hoàng đã tràn ngập sợ hãi, đối thủ là ai a? Chính là thể lực số 2 tại khu Gia Tác a, vậy mà họ lại dễ dàng đánh cho các thành viên trung tâm thành bộ dáng này.

Trái lại Tiêu Hoàng, vẻ mặt cũng không có chút khác thường, đi qua một đám thi thể, bắt đầu tìm kiếm trên các thi thể này, thu toàn bộ Chiến Văn, Trữ kim văn cùng những thứ đáng giá khác lại.

Ngoài Chiến Văn, thì chỉ riêng Trữ kim văn đã có khoảng 130 vạn kim tệ, điều này cũng không có gì là kỳ quái, những người này đều là thành viên trung tâm của tổ chức Ngốc Thù, có nhiều kim tệ như vậy thì cũng rất bình thường.

Giao những túi Ma Văn này cho Ốc Sư, vẻ mặt Tiêu Hoàng lại lần nữa khôi phục bình thản, sau đó chậm rãi đi tới trước mặt người bán hàng kia.

Khi trước người bán hàng này căn bản không thêm để ý tới Tiêu Hoàng, chỉ cho rằng hắn có lẽ là thương nhân thường xuyên đi lại trong khu Gia Tác này mà thôi, nhưng sau khi nhìn thấy một màn vừa rồi, cảm nhận duy nhất của người bán hàng này chính là, Tiêu Hoàng cực kỳ đáng sợ.

Thấy Tiêu Hoàng đi tới, người bán hàng này không kiềm được lui về phía sau hai bước, tuy rằng cực lực khắc chế, nhưng bàn tay đang cầm bình máu Ngạc Long vẫn trở nên run rẩy.

Cạch...

Tiêu Hoàng không nhiều lời, đặt một cái Trữ kim văn trên quầy hàng, sau đó hắn trực tiếp ngoắc ngón tay về phía người bán hàng, lại nhìn bình máu Ngạc Long trong tay đối phương một cái.

Thấy vậy, người bán hàng tự nhiên hiểu được có ý gì, nhìn phía sau Tiêu Hoàng một cái, tại đó có hơn mười thành viên đội quân tù nhân mặt đầy vết máu, hắn liền vội vàng đặt máu Ngạc Long vào trong tay Tiêu Hoàng.

Nhận lấy máu Ngạc Long, Tiêu Hoàng hơi nhìn một chút, sau đó đặt vào trong túi của Nhâm Thu, rồi nhìn thoáng qua vẻ mặt kinh ngạc của Nhâm Thu, nhẹ nhàng cười nói:

- Ta không thích bạo lực, nhưng có một số thời điểm thì nó cũng là điều bắt buộc, có một số thời điểm chỉ cần trực tiếp xử lý chẳng phải là xong rồi hay sao? Còn cần giảng giải với loại người này để làm gì?

Nói xong, Tiêu Hoàng liền nhìn về phía cây Huyết vu mộc phẩm chất vô cùng tốt phía sau người bán hàng kia, sau đó liền chỉ về phía nó, ngoắc tay đối với người bán hàng.

Nhìn thấy hành động này của Tiêu Hoàng, người bán hàng đầu đầy mồ hôi, không dám có chút chậm trễ nào, vội vàng xoay người cầm Huyết vu mộc xuống, sau đó nơm nớp lo sợ, dùng hai tay trao Huyết vu mộc cho Tiêu Hoàng.

Tiêu Hoàng không nói gì, đưa Huyết vu mộc cho Ốc Sư, sau đó trực tiếp ở ném 100 vạn kim Trữ kim văn lên trên quầy.

Tiếp theo Tiêu Hoàng cũng không ở trong này lâu, làm cho thanh băng nhận giống như một bức tường kia tan ra, hắn và Nhâm Thu đã mang theo đám tù nhân đi xuống lầu, tiến vào trong Ma Văn Xa, sau đó nghênh ngang rời đi.

Tiêu Hoằng tự nhiên không ngốc, hẳn tự nhiên rõ ràng, đã xảy ra xung đột cùng đám người Lý Kiệt, nhất định đối phương sẽ trở về tìm lại mặt mũi, cũng không phải là Tiêu Hoằng e ngại, mà là dùng mười mấy người đi chống cự lại tổ chức Ngốc Thứu có đại lượng thành viên, thì rất không sáng suốt.

Cùng mấy chiếc Ma Văn Xa của Tiêu Hoằng rời đi, tiến thẳng tới khách sạn Đại Sâm Lâm, hai má Nhâm Thu đã trở nên ửng đỏ.

- Chuyện vừa rồi, cảm ơn.

Nhâm Thu dịu dàng nói, có thể nói, lúc này nàng lại bỗng nhiên cảm giác được trên người Tiêu Hoằng một loại cảm giác an toàn.

Một mình nàng đơn độc gánh vác cả tổ chức Bạch Ti Đái, thật sự là vô cùng vất vả, lúc này đã có một loại cảm giác thả lỏng mình.

- Không có gì đáng để cảm ơn cả, người cũng biết đấy, máu Ngạc Long là có tác dụng với ta!

Tiêu Hoằng vẫn nhìn về phía trước, nghiêm túc nói.

- Tuy nhiên, chúng ta cũng nên cẩn thận. Tổ chức Ngốc Thứu bị thiệt thòi lớn ngay trước mặt công chúng, bọn họ sẽ không từ bỏ ý đồ đâu.

Nhâm Thu nhắc nhở.

- Ha ha.

Nghe vậy, Tiêu Hoằng mỉm cười, nói tiếp:

- Người và ta làm một cuộc giao dịch, thế nào?

- Giao dịch? Người muốn làm gì?

Nhâm Thu nghi hoặc hỏi.

- Rất đơn giản, ta để cho Bạch Ti Đái thu lấy tổ chức Ngốc Thứu, hỗ trợ người trở thành tổ chức lớn nhất tại khu Gia Tác, người chỉ cần đáp ứng ta một việc, ra sức giải cứu các nữ nhân Lạc Đan Luân bị hãm hại.

Tiêu Hoằng vẫn nhìn về phía trước mà nói.

Nghe vậy, Nhâm Thu ít nhiều có chút kinh ngạc, nàng không biết vì sao Tiêu Hoằng lại có nói như vậy.

- Giải cứu, bản thân người hoàn toàn có thể làm được, vì sao còn cần ta?

Nhâm Thu hơi có chút kinh ngạc.

- Khi trước ta đã nói qua, lý tưởng của ta căn bản là không ở nơi này, lý tưởng của ta ở phương bắc, ta tạm thời không mang đám nữ nhân Lạc Đan Luân này đi theo được.

Tiêu Hoằng lạnh nhạt đáp.

- Người có vẻ rất quan tâm các nữ nhân Lạc Đan Luân a, người cũng không phải là người Lạc Đan Luân!

Nhâm Thu hỏi tiếp.

- Người nói sai rồi, bản thân ta là người gì, thì ta hiểu rõ ràng nhất, nói cho người biết, so với người Lạc Đan Luân thì ta còn càng giống người Lạc Đan Luân hơn!

Tiêu Hoằng nhìn thoáng qua Nhâm Thu, rồi đáp.

Kỳ thật theo thời gian trôi qua, cùng với đủ loại kỳ ngộ, có vài thứ đã làm cho Tiêu Hoằng dường như phát hiện ra một chút manh mối.

Rất nhanh, đại khái sau mười mấy phút, đám người Tiêu Hoằng đã lại một lần nữa quay về trong khách sạn Đại Sâm Lâm.

Đi vào khách sạn Đại Sâm Lâm, hơn mười tên tù nhân đã trực tiếp ném đám tù binh lên trên mặt đất.

- Lão đại, có chuyện gì xảy ra vậy?

Thiết Nam nhìn thấy vài người này, hơi có chút kinh ngạc.

- Ở cửa hàng Ma Văn Hồng Sâm, gặp phải một chút ngoài ý muốn!

Tiêu Hoảng phi thường lạnh nhạt đáp.

Về phần Nhâm Thu thì lại đang thật cẩn thận đặt một túi lớn tài liệu trên mặt bàn, ánh mắt không ngừng nhìn chăm chăm vào Tiêu Hoảng, tuy rằng không lên tiếng, nhưng mục đích đã rất rõ ràng, tài liệu cũng đã có, hiện tại không biết đã có thể bắt đầu hay chưa!

Kỳ thật bản thân Nhâm Thu cũng không đặt nhiều hy vọng vào thủ đoạn chữa trị của Tiêu Hoảng, chỉ cần có thể gỡ xuống chiếc mặt nạ, không bị người ta coi là kẻ quái dị, thì Nhâm Thu cũng đã cảm thấy mỹ mãn rồi.

Thấy Nhâm Thu đang nhìn mình, Tiêu Hoảng cũng biết lý do là gì rồi, ý nghĩ trong lòng Nhâm Thu thì Tiêu Hoảng cũng hiểu được, đương nhiên, Tiêu Hoảng cũng không muốn làm khó Nhâm Thu quá nhiều, bởi vậy, hắn nhìn Nhâm Thu một cái, sau đó bảo Nhâm Thu đi cùng mình. Cuối cùng Tiêu Hoảng mới xách theo một túi lớn vừa mua về, cầm theo cả các tài liệu mà Nhâm Thu đưa ra, trực tiếp đi lên trên lầu.

Nhâm Thu thấy Tiêu Hoảng đứng dậy đi tới, ánh mắt chờ đợi cũng không kiềm được hiện lên một chút khẩn trương, đối với một nữ nhân mà nói, thì đây rất có thể là một lần chuyển biến trong nhân sinh của nàng, làm cho nàng một lần nữa trở lại làm một nữ nhân bình thường.

Hơi bất an nhìn bốn phía một cái, Nhâm Thu mới chậm rãi đứng dậy, chậm rãi đi theo Tiêu Hoảng.

Đi vào tầng 4, trong một căn phòng cách vách với phòng của Phát Lạc, Tiêu Hoảng liền bảo Nhâm Thu nằm trên một chiếc giường lớn.

Thấy vậy, Nhâm Thu tự nhiên thành thành thật thật nghe theo, nằm thẳng người trên chiếc giường gỗ lớn, sau đó mong chờ nhìn Tiêu Hoảng một cách bất an.

Đối với bộ dáng này của Nhâm Thu, Tiêu Hoảng không chút để ý tới, hắn tự mình ngồi cạnh chiếc bàn gỗ, bắt đầu sửa sang lại các tài liệu, chủ yếu là tách tài liệu dùng cho Phát Lạc và Nhâm Thu ra, sau đó Tiêu Hoảng liền lấy từ trong khe nứt không gian ra một chiếc hộp kim loại, lấy ra vài viên Tái thạch Anh tinh, chế tạo Ma Văn chữa trị tế bào, Ma Văn làm trắng da, và Ma Văn điều chỉnh làn da, cùng một số thứ khác nữa.

Ngay khi Tiêu Hoảng đang vô cùng chuyên chú chế tạo, thì dưới tầng một, vài nữ nhân Lạc Đan Luân đã rót cho những người mới quay về một chén trà nóng, trong đó còn có cả Ba Ước.

Có thể nói, kẻ vai chiến đấu một lần cùng đội quân tù nhân, ngăn cách giữa Ba Ước và đội quân tù nhân đã được tiêu trừ không ít, đồng thời bắt đầu có chút tán gẫu với nhau.

Bất kể là đội quân tù nhân, hay là Ba Ước, đối với kỹ xảo thẩm mỹ của Tiêu Hoảng thì đều không an tâm, điều này cũng cũng không kỳ quái, chưa từng có ai ở đây được thấy thủ đoạn thẩm mỹ của Tiêu Hoảng, lại càng không có người biết được khi xưa Tiêu Hoảng dùng Doanh nghiệp Đại Hoảng Mỹ để lập nghiệp.

- Nay, lão đại của các người thật sự biết kỹ thuật thẩm mỹ hay sao?

Ba Ước hỏi thử, ánh mắt cố ý vô tình nhìn vết sẹo to lớn trên mặt của tên Mặt Thợ một cái, trong lòng lại càng không yên tâm.

- Điều này chúng ta thật sự không rõ ràng lắm.

Thiết Nam hơi lắc lắc đầu, cũng không muốn khoác lác gì cả.

- Tuy nhiên, người cứ yên tâm đi, cho dù không chữa trị tốt được, thì cũng sẽ không thể xấu hơn so với hiện tại được, có đúng không?

Mặt Thợ thoải mái nói, đối với vết sẹo lớn trên mặt mình, Mặt Thợ không có chút để ý nào.

Về phần Ốc Sư thì vẫn không nói gì, mà đang vô cùng yêu thích đùa nghịch Huyết vu mộc trong tay, có nó, còn có nguyên hình vũ khí nữa, thì vẫn có thể phát huy ra thực lực của hắn tận trăm phần trăm.

Chỉ là vẫn cần tham khảo ý kiến của Tiêu Hoảng một chút, dù sao thứ này cũng đã nằm trong mình rồi.

Ước chừng trải qua một giờ, trong căn phòng nhỏ tại tầng 4, Tiêu Hoảng đã bày ra trên chiếc bàn gỗ bốn cái Dược Văn, cùng với bốn viên Văn đan, ngoài ra còn có một bình dược phẩm nhỏ màu trắng ngà.

Trái lại Nhâm Thu nằm trên giường khoảng một giờ, thì lại đã trực tiếp lăn ra ngủ.

Đối với điều này, Tiêu Hoảng cũng không để ý, sau khi thu hộp kim loại này vào, hắn liền nâng một cái khay kim loại, đi tới bên cạnh Nhâm Thu, bên trên cái khay được đặt tất cả dụng cụ dùng để chữa trị bộ mặt.

Chậm rãi ngồi bên cạnh Nhâm Thu, lại một lần nữa quan sát má bên trái một chút, Tiêu Hoảng cũng không định đánh thức Nhâm Thu, hắn cố định một cái Ma Văn gây tê lên trên chiếc Ma Văn đang tại đầu giường, sau đó nhắm về phía đầu của Nhâm Thu, đồng thời tiện tay khởi động.

Ngay lập tức, Nhâm Thu chìm trong ngủ say, thuận tiện cho Tiêu Hoảng làm việc.

Lại một lần nữa quan sát khuôn mặt của Nhâm Thu, nghĩ lại toàn bộ quá trình cần làm, Tiêu Hoảng lập tức khởi động Hàn Võ, trong nháy mắt trong tay hắn đã hình thành một thanh hàn băng đao giải phẫu đỏ như máu, sử dụng còn để sát trùng trên mặt Nhâm Thu, hắn liền cắt ra vô số vết cắt nhỏ trên khuôn mặt lỗ chỗ của Nhâm Thu, nhìn như lộn xộn, kì thực mỗi một vết cắt đều có chiều dài và phương hướng cắt mang dụng ý riêng, nhất là bốn phía vị trí mắt thì lại được cắt ra vô số vết.

Sau đó Tiêu Hoảng liền bôi bình nước thuốc tẩm bổ tế bào lên trên các vết cắt này, đợi khi nước thuốc hoàn toàn thẩm thấu vào trong, Tiêu Hoảng mới khởi động Ma Văn chữa trị tế bào, chiếu vào khuôn mặt Nhâm Thu.

Trong khoảnh khắc, một luồng sáng màu trắng bạc đã trực tiếp hình thành trên khuôn mặt Nhâm Thu, sau đó Tiêu Hoảng di chuyển bàn tay, ánh sáng này cũng không ngừng di chuyển trên khuôn mặt Nhâm Thu.

Đại khái chỉ sao mười phút, ánh sáng màu bạc này không ngừng chiếu qua chiếu lại trên mặt Nhâm Thu, các vết thương nhỏ đã bắt đầu khép lại, đồng thời dùng tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được mà trở nên nhẵn nhụi, cuối cùng tất cả các vết lỗ chỗ đều biến mất.

827. Chương 827: Đổi Thành Người Khác

828. Chương 828: Khảo Vấn

829. Chương 829: Tập Kích Bất Ngờ

830. Chương 830: Phá Vỡ Bố Cục

831. Chương 831: Bát Đầu Trùng

832. Chương 832: Trong Một Đêm

833. Chương 833: Trong Một Đêm 2

834. Chương 834: Vừa Đắm Vừa Xoa

835. Chương 835: Khách Đến

- Ta... Ta không có nhìn lầm đấy chứ? Điều này sao có thể được?

Nhâm Thu thấy tin tức như vậy, không kiềm được thốt lên, căn bản là không thể tin được, thứ nhìn thấy trước mắt lại là sự thật.

Tuy nhiên, tổ chức Hồng Sâm đã đưa sản nghiệp của tổ chức Ngốc Thứ ra, lại dường như đang gián tiếp chứng minh tất cả.

Nhâm Thu nằm mơ cũng không dám tưởng tượng, chỉ trong một đêm mà Tiêu Hoảng không nói không rằng, đã làm cho tổ chức Bạch Ti Đái vốn còn tràn ngập trong nguy cơ, lại có thể thống nhất khu Gia Tác! Điều này có chút như trong mơ vậy!

Nhưng mà, ngay khi Nhâm Thu còn đang ngây người, Ba Ước lại gọi tới.

- Ba Ước, chuyện gì?

Nổi lên lạc, Nhâm Thu vẫn có chút thất thần hỏi.

- Lão đại, có chút quỷ dị, Bát Đầu Trùng của tổ chức Hồng Sâm đã lựa chọn chủ động đầu hàng, tuy nhiên, bọn họ nói, chỉ ưu tiên nghe lệnh của đại nhân tóc bạc kia!

Ba Ước nói, đáng cười chính là, cho tới bây giờ bất kể là Nhâm Thu, hay là Ba Ước, thì vẫn không biết tên của Tiêu Hoảng là gì.

Nghe vậy, Nhâm Thu gần như đã hoàn toàn hiểu được, tám phần là Tiêu Hoảng này đã bắt cả ổ của tổ chức Hồng Sâm rồi.

- Theo... theo ý của bọn họ là được!

Nhâm Thu vẫn còn đang cảm thấy rất khó tin, ngập ngừng nói.

Đương nhiên giờ phút này Nhâm Thu cũng có lo lắng của riêng mình, đó chính là nàng thật sự rất sợ hãi, sản nghiệp lớn như vậy, Bạch Ti Đái không nuốt trôi được a, lại càng lo lắng mình không thể củng cố được địa vị hiện tại này.

Nếu chỉ là một cái tổ chức Bạch Ti Đái gồm 3 vạn người thì còn đỡ, nhưng hiện tại nhân số đã tới 13 vạn, đã hoàn toàn là một chuyện khác rồi.

- Xem ra ngày mai còn cần tìm tiên sinh tóc bạc trắng để lãnh giáo một chút mới được!

Nhâm Thu thì thảo tự nói, hai má bỗng ửng đỏ lên.

Tiêu Hoảng cười Thiết cước mã, quay về Khách sạn Đại Sâm Lâm, liền phân phó đội quân tù nhân thay phiên cảnh giới.

Về phần đám người An Nhĩ Sâm thì cũng tạm thời bố trí chỗ ở lại. Tiêu Hoảng cũng đã nhìn ra được, trong chiến đấu vừa rồi, thì đám người An Nhĩ Sâm cũng có thể nói đã đóng góp sức lực khá lớn.

Có thể nói, tuy rằng không nhiều người biết đến, nhưng cũng không thể không nói, trong một đêm mà Tiêu Hoảng đã hoàn toàn thống trị khu Gia Tác, đây tuyệt đối có thể nói là thần tích, chỉ là đám người Tiêu Hoảng còn chưa nhận ra mà thôi.

Thậm chí rất nhiều người ở khu Gia Tác thì cũng chưa ý thức được điểm này.

Đảo mắt một ngày đã vội vàng trôi qua, vào buổi sáng sớm, Tiêu Hoảng vừa tỉnh lại thì đã trước tiên đi tới trong phòng Phất Lạc, trải qua một đoạn thời gian, thương thế đã gần như được chữa trị tốt rồi, các cơ năng của thân thể Phất Lạc đã tương đối ổn định lại, nhìn qua giống như một đứa trẻ đang ngủ say.

Tuy nhiên, Tiêu Hoảng cũng không bị loại biểu hiện giả dối này làm che đậy, Tiêu Hoảng rất rõ ràng, mê man thì dễ dàng, nhưng tỉnh lại thì rất khó khăn.

Lại một lần nữa tiến hành kiểm tra toàn diện đối với thân thể của Phất Lạc, sau đó Tiêu Hoảng bỏ một viên Văn đan dinh dưỡng vào trong miệng Phất Lạc, dùng nước ấm bón cho hắn.

Sau đó Tiêu Hoảng liền ngồi cạnh bàn, bắt đầu phối chế các dược phẩm cần thiết và chế tạo Dược Văn. Dược Văn này là thứ gần đây Tiêu Hoảng mới phát minh ra, tên là Dược Văn bảo hộ, có tác dụng chuyên môn điều chỉnh các thao tác sai lầm của Tiêu Hoảng, cũng giống như thuốc kẻ hoặc compa vậy, giúp Tiêu Hoảng tránh được các thao tác sai lầm, không gây ra các hậu quả không hay.

Ước chừng trải qua một giờ, Tiêu Hoằng mới chế tạo tất cả nước thuốc và Ma Văn bảo hộ xong. Sau đó hắn lập tức đi tới bên cạnh Phất Lạc, cố định Ma Văn bảo hộ lên một cánh tay Ma Văn cơ giới, trong nháy mắt, một tấm màng năng lượng màu xanh biếc đã bao phủ trên đại não của Phất Lạc.

Sau đó, Tiêu Hoằng liền lần lượt cắm Ma Văn châm chứa đầy nước thuốc lên trên đầu của Phất Lạc, rồi khởi động, bắt đầu một vòng chữa trị mới.

Lần này, thứ Tiêu Hoằng phải chữa trị chính là khu phân tích trong não của Phất Lạc.

Bởi vì có Ma Văn bảo hộ trợ giúp, lần này Tiêu Hoằng cũng chữa trị mạnh tay hơn một chút, chỉ cần xuất hiện sai lầm, Ma Văn bảo hộ sẽ tự động che chắn lại, điều này đã làm cho Tiêu Hoằng giảm đi không ít sức lực.

Lại một giờ trôi qua, Tiêu Hoằng đã đổ mồ hôi như mưa, lúc này mới từ từ ngừng điều động Ngự lực, đồng thời trong hình ảnh trên Dụng cụ kiểm tra độ chính xác, thì thần kinh tại khu phân tích của Phất Lạc đã bắt đầu sống lại, tiếp theo là căn tĩn dưỡng cho khởi hần.

Tuy nhiên, đây cũng chỉ là một bước trong quá trình chữa trị đại não của Phất Lạc mà thôi, tiếp theo còn cần trị liệu khu không chế ngôn ngữ, cùng với các tế bào thần kinh cực nhỏ trong đại não, làm cho chúng hoàn toàn sống lại.

Dựa theo dự tính của Tiêu Hoằng, quá trình này đại khái cần khoảng hai tháng thời gian.

- Vương Quân, trong khoảng thời gian này vất vả ngươi rồi!

Tiêu Hoằng ngẩng đầu, nhìn Vương Quân đang không ngừng chăm sóc Phất Lạc, nhẹ nhàng nói.

- Hần sẽ khỏe lại chứ?

Vương Quân ngẩng đầu, ánh mắt mong chờ nhìn Tiêu Hoằng, không thể phủ nhận, ở cùng một chỗ với Phất Lạc lâu như vậy, giữa Vương Quân và Phất Lạc đã có một chút cảm tình, hắn thật sự không muốn nhìn thấy Phất Lạc chết đi.

- Sẽ!

Tiêu Hoằng trầm tư một lát, đáp lại, sau đó đặt một viên Ma Văn tu luyện Ngự Nhiên trên tay Vương Quân, dụng ý đã rất rõ ràng, đó chính là hiện tại tình huống của Phất Lạc coi như đã ổn định, người cần nắm chặt thời gian để tiến hành tu luyện đi.

Thu các thứ còn lại vào trong khe nứt không gian, Tiêu Hoằng liền chậm rãi đi ra ngoài, trên thực tế, trải qua một đêm hôm qua, ít nhất ở khu Gia Tác sẽ không còn có phiền toái quá lớn nào nữa, hiện tại điều duy nhất cần lo lắng chính là Cao Tương Chân Nghĩa Quốc.

Đi vào tầng một, Tiêu Hoằng có thể thấy các nữ nhân Lạc Đan Luân đã bắt đầu bận rộn sắp xếp các loại thức ăn trên bàn ăn.

Tuy nhiên rất nhanh, Tiêu Hoằng đã nhìn về một góc đại sảnh, tại đó, Nhâm Thu đang đỏ mặt nhìn Tiêu Hoằng, bộ dáng khá là “say đắm”.

Các thành viên đội quân tù nhân, đối với Nhâm Thu thì trên cơ bản cũng không có đề phòng gì, bọn họ đang tự làm chuyện của mình, nhất là Ốc Sư, hắn đang ngồi trong góc, thiết kế Huyết Vu đồ đẳng tượng của riêng mình.

- Ngươi tới có chuyện gì?

Tiêu Hoằng ngồi bên cạnh Nhâm Thu, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng một cái, lên tiếng hỏi.

- Không có việc gì thì không thể tới hay sao?

Nhâm Thu yếu điệu nói.

- Nói chính sự.

Tiêu Hoằng vẫn nghiêm túc nói.

- Được rồi.

Nhâm Thu thấy Tiêu Hoằng vẫn mang bộ dáng nghiêm túc, nên cũng không dám “đùa giỡn” quá phận, vẻ mặt cũng dần trở nên nghiêm túc, nhẹ nhàng nói:

- Kỳ thật... ta tới đây là muốn tới học hỏi người, người lập tức để cho ta khống chế toàn bộ khu Gia Tác, ta có chút lo lắng không khống chế được, không biết người có biện pháp gì không?

- Nếu muốn khống chế thế lực một phương, ngoài chân thành, ân uy cùng làm ra, thì người còn cần một thứ nữa!

Tiêu Hoằng trầm tư một lát rồi nói.

- Cái gì?

Nhâm Thu hiểu kỳ hỏi.

- Đội quân tâm phúc, nói cách khác là dòng chính, nói rõ hơn thì chính là bất kể người nằm trong loại trạng thái nào, thì đội quân tâm phúc này cũng đều nghe lệnh của người, sinh tử cũng không thay đổi, một chỉ quân đội này càng cường đại, địa vị của người cũng lại càng được củng cố.

Tiêu Hoằng nói rất rành mạch.

- Nhưng, ta đi đâu kiếm được chỉ quân đội này a? Hiện tại ta tin được thì cũng chỉ có Quỷ Diện và Ba Ước, hơn nữa cho dù có xây dựng được, thì sức chiến đấu phỏng chừng cũng rất bình thường.

Nhâm Thu nghĩ nghĩ, có chút nản lòng.

- Thực lực bình thường, thì có thể huấn luyện ra.

Tiêu Hoằng đáp.

- Vậy người có thể giúp ta không?

Nhâm Thu lại bày ra bộ dáng nài nỉ.

Đối mặt với Nhâm Thu năn nỉ, Tiêu Hoằng trầm tư một lát, chủ yếu là hắn đang cân nhắc, hiển nhiên địa vị của Nhâm Thu được củng cố, thì địa vị của mình tại khu Gia Tác cũng tăng lên, mà khu Gia Tác được củng cố, thì cũng sẽ có lợi cho việc tác động tới Cao Tương Chân Nghĩa Quốc, nghĩ tới đây, Tiêu Hoằng hơi gật gật đầu.

- Huấn luyện thì ta có thể giúp người, nhưng còn người, thì chủ yếu vẫn phải do chính người đi chọn lựa.

Tiêu Hoằng nghĩ nghĩ, nói tiếp một câu nữa.

- Điều này không thành vấn đề.

Nhâm Thu cười khanh khách nói.

Tuy nhiên, ngay khi Tiêu Hoằng và Nhâm Thu đang thảo luận về việc xây dựng đội quân tâm phúc, thì Ma Văn thông tin của Nhâm Thu lại bỗng nhiên rung lên, người gọi tới là Quỷ Diện.

- Quỷ Diện, chuyện gì?

Nổi liên lạc, vẻ mặt Nhâm Thu cũng trở nên nghiêm túc, lên tiếng hỏi.

- Lão đại, có một chút tình huống, một kẻ tự xưng là sĩ quan của Cao Tương Chân Nghĩa Quốc muốn tới gặp ngài.

Quỷ Diện nghiêm túc nói.

- Sĩ quan Cao Tương Chân Nghĩa Quốc? Gặp ta?

Nhâm Thu nghe vậy, trên mặt tràn ngập vẻ khó tin, tổ chức Bạch Ti Đái và toàn bộ khu Gia Tác, thì gần như đã có thể nói là tử địch với Cao Tương Chân Nghĩa Quốc, ngoài một số tiểu thế lực ra, gần như rất ít người nguyện ý đi liên hệ cùng Cao Tương Chân Nghĩa Quốc.

Dù sao thì 80% người sống tại đây đều là bị Cao Tương Chân Nghĩa Quốc hãm hại, cùng đường thì mới tới đây.

- Đúng vậy, hắn có chút việc, muốn tìm ngài nói chuyện, cam đoan ngài sẽ cảm thấy hứng thú.

Quỷ Diện nói tiếp.

Nhâm Thu cũng không trả lời ngay, mà không kìm được nhìn về phía Tiêu Hoảng, trên thực tế hiện giờ ai là lão đại chân chính của khu Gia Tác, đã không cần nói cũng biết.

- Để hắn chờ đã!

Tiêu Hoảng cầm lấy Ma Văn thông tin của Nhâm Thu, gọn gàng dứt khoát nói:

- Tuy nhiên, điều không nên nói thì ngàn vạn không được nói, nhất là về hiện trạng lúc này của khu Gia Tác.

- Đã hiểu!

Quỷ Diện đáp lại một tiếng, lập tức cắt liên lạc.

- Sĩ quan của Cao Tương Chân Nghĩa Quốc, lên vào tận đây, còn tìm chúng ta, rốt cuộc là vì cái gì?

Nhâm Thu có chút buồn bực.

- Tám phần là hướng về phía chúng ta mà tới.

Tiêu Hoảng cười nhạt nói.

- Vậy thì nên làm cái gì bây giờ?

Nhâm Thu hỏi tiếp.

- Trước hết cứ nhìn kỹ rồi hãy nói.

Tiêu Hoảng đáp lại một tiếng, sau đó xoay người đi lên lầu, mặc bộ lễ phục lên, đội mũ dạ, đồng thời cạo chòm râu của mình đi, khi Tiêu Hoảng đeo cặp kính mắt lên, cầm lấy cây gậy nhỏ, thì đã rất khó có thể nhìn ra bộ dáng khi trước của hắn nữa.

Tuy nhiên, Tiêu Hoảng vẫn còn lo lắng, lại cầm lấy đồ trang điểm mà lão bản của Đại Sâm Lâm lưu lại, bôi qua một lần, lúc này ngay cả bản thân Tiêu Hoảng cũng không nhận ra mình nữa.

Sau khi xuống lầu, Tiêu Hoảng liền trực tiếp bảo Nhâm Thu đi gặp tên sĩ quan Cao Tương Chân Nghĩa Quốc kia một cái, xem rốt cuộc hắn có mục đích gì, tuy nhiên, trong lòng Tiêu Hoảng cũng đã đoán được bảy tám phần rồi.

Tiến vào trong Ma Văn Xa, Tiêu Hoảng và Nhâm Thu cùng vài tên thành viên Bạch Ti Đái đã ngay lập tức đi tới tiểu biệt thự của Nhâm Thu.

836. Chương 836: Kẻ Dối Trá

Một đường đi tới, Tiêu Hoảng không ngừng dặn dò Nhâm Thu, chủ yếu là nên tùy cơ ứng biến như thế nào. Nhâm Thu cũng nghe rất cẩn thận, trầm mặc không lên tiếng, chỉ liên tiếp gật đầu.

Cứ như vậy, trải qua hai mươi phút đi đường, Tiêu Hoảng đã tới được tiểu biệt thự, trong sân còn có một chiếc Ma Văn Xa phi thường không bắt mắt đang đỗ lại.

Đối với điều này, sắc mặt Tiêu Hoảng không có chút biến hóa nào, hắn đeo một đôi găng tay màu trắng, mở cửa, xuống xe, lại mở cửa xe cho Nhâm Thu, làm cho người ta có cảm giác, hắn là một trợ thủ.

Trái lại Nhâm Thu thì đang vội vàng đeo mặt nạ lên, được Tiêu Hoằng đỡ tay, đi xuống Ma Văn Xa, vẻ mặt trở nên thâm trầm, lạnh như băng, bộ dáng nữ nhân mềm mại khi trước trên Ma Văn Xa đã không còn sót lại chút gì nữa, thậm chí vẻ thâm trầm cùng lạnh như băng này đã trở nên càng nên đậm hơn, bởi vì Tiêu Hoằng đang ở ngay bên cạnh nàng.

Nếu nàng mà không làm được, thì chỉ cần Tiêu Hoằng ra tay, sẽ trăm phần trăm không thành vấn đề nữa.

Tiến vào trong tiểu biệt thự, Tiêu Hoằng đứng ở phía sau Nhâm Thu, có thể rõ ràng nhìn thấy ba gã nam nhân mặc thường phục đang ngồi trên trường kỷ, vẻ mặt nghiêm nghị, chỉ riêng từ ánh mắt sắc bén kia, thì Tiêu Hoằng cũng nhận ra được, bọn họ tuyệt đối không phải kẻ tầm thường.

Thấy Nhâm Thu đi đến, một nam nhân đang ngồi bỗng chậm rãi đứng dậy, dáng người không cao, đại khái khoảng một mét bảy, con mắt khá lớn, tuy nhiên lại làm cho người ta có cảm giác như hắn còn ngái ngủ, làn da hơi vàng, cả người thoạt nhìn cũng không bắt mắt, chỉ có duy nhất trong con mắt ngái ngủ kia thỉnh thoảng lại lóe ra ánh sáng sắc bén.

- Đây là Nhâm Thu tiểu thư, lão đại của tổ chức Bạch Ti Đái ư? Hạnh ngộ, đầu tiên tự giới thiệu một chút, ta tên là Ngưu Lương.

Nam nhân không cao này vẫn rất bình tĩnh, tự giới thiệu, đồng thời chậm rãi vươn bàn tay khô héo nhưng có lực của hắn ra.

Nhâm Thu không nhiều lời, cũng vươn bàn tay mảnh khảnh ra, nắm nhẹ một chút, thể hiện sự “hữu hảo” của mình, sau đó liền chậm rãi ngồi trên trường kỷ phía đối diện, ánh mắt vẫn rất nghiêm túc, nhưng cử chỉ lại vô cùng thoải mái.

- Phía trước nghe nói Ngưu tiên sinh, ách, không, phải nói là Ngưu sĩ quan, là quân nhân của Cao Tương Chân Nghĩa Quốc. Không biết tới tìm một tiểu nữ tử như ta là có chuyện gì vậy? Chắc không phải là muốn tiêu diệt ta, đến phát tới hậu thư đấy chứ?

Nhâm Thu thản nhiên nói.

- Cao Tương Chân Nghĩa Quốc, xưa nay binh hùng tướng mạnh, bách chiến bách thắng, chiến công lẫy lừng, trong toàn bộ Thái Qua Vũ Trụ thì cũng không thể chối cãi là một đội cường thiết hùng sư, nếu muốn tiêu diệt thế lực như của người, quả thực là dễ như trở bàn tay, tuy nhiên, lần này Tướng quân của ta cũng không có ý định tấn công tổ chức Bạch Ti Đái, ngược lại còn cho tổ chức Bạch Ti Đái một cơ hội tự cứu, chỉ là không biết Nhâm Thu tiểu thư có muốn hay không mà thôi!

Ngưu Lương vẻ mặt uy nghiêm, lên tiếng.

- Vậy sao, đều nghe nói binh sĩ của Cao Tương Chân Nghĩa Quốc dũng mãnh vô địch, xem ra thật đúng là không phải nói đùa. Chỉ là không biết, Ngưu sĩ quan nói cái cơ hội tự cứu kia, rốt cuộc là có bộ dáng gì vậy?

Nhâm Thu vẫn không đổi sắc, nhẹ nhàng hỏi.

- Nói là tự cứu, nhưng ít nhiều thì đây cũng là cơ hội thu được lợi ích rất lớn cho tổ chức Bạch Ti Đái của người, sẽ không phải là làm không công, nghe nói vài ngày trước, tại Đông Giang Thành thì có một đám người đến đây, giết hại hơn một ngàn thành viên của tổ chức Bạch Ti Đái, nói vậy thì Nhâm Thu tiểu thư hẳn là hận thấu xương đối với đám người kia phải không, vừa đúng lúc đám người kia cũng là đối tượng tấn công trọng điểm của Cao Tương Chân Nghĩa Quốc, mà quân đội Cao Tương cũng vô cùng nguyện ý trợ giúp tổ chức Bạch Ti Đái tiêu diệt đám người này, coi như là vì tổ chức Bạch Ti Đái mà báo thù. Chỉ là không biết, Nhâm Thu tiểu thư có ý định như thế nào?

Ngưu Lương nói.

Mà Tiêu Hoằng nghe vậy, tuy vẻ mặt vẫn không chút thay đổi, nhưng trong lòng thì lại cười lạnh.

- Người cũng đừng nói nữa, đám người kia rất thần bí, thật đúng là khiến cho ta rất khó giải quyết. Sức chiến đấu rất cường đại, hơn nữa có thể nói là hoành hành ngang ngược, người của ta tự nhiên là vô cùng hy vọng xử lý bọn họ, nhưng mà... Có lẽ Ngưu sĩ quan có một chút chưa biết, khu Gia Tắc này từ khi mới hình thành, thì đã có một quy định bất thành văn, đó chính là nghiêm cấm có bất kỳ hợp tác thực tế nào

cùng quân đội Cao Tương, nếu không sẽ trở thành công địch, mà tuy rằng tổ chức Bạch Ti Đái ở khu Gia Tác là một đầu sỏ, nhưng phía trên Bạch Ti Đái thì vẫn còn có tổ chức Hồng Sâm và tổ chức Ngốc Thứ đang như hổ rình mồi nữa, bọn họ lúc nào cũng nhìn chăm chăm xem Bạch Ti Đái có lộ ra sơ hở gì không, sau đó lấy cớ, muốn san phẳng Bạch Ti Đái.

Nhâm Thu hơi hiện ra một chút cổ kị, nói với Ngưu Lương.

Trên thực tế, lúc Nhâm Thu nói chuyện, nhìn như rất là cổ kị, nhưng lại cực kỳ có kỹ xảo, mặt không đổi sắc mà đã bắt đầu thử xem quân đội Cao Tương hiểu biết tình hình gần đây tại khu Gia Tác tới đâu, có biết tổ chức Hồng Sâm cùng tổ chức Ngốc Thứ đã sụp đổ rồi hay không.

- Điều này thì Nhâm Thu tiểu thư không cần phải lo lắng, yên tâm, chỉ cần người và Bạch Ti Đái của người có thể hỗ trợ chúng ta tiêu diệt đám người thần bí đó, thì chúng ta cam đoan với người, sẽ hỗ trợ Bạch Ti Đái trở thành thế lực cường đại nhất tại khu Gia Tác.

Ngưu Lương nghiêm túc nói.

Nói thật dễ nghe, chỉ sợ đến lúc đó sẽ là qua sông đoạn cầu a.

Nhâm Thu trầm nghĩ trong lòng, tuy nhiên, những lời này thì Nhâm Thu cũng không thể nói thẳng ra được.

- Một khi đã như vậy, ta sẽ tạm thời tin tưởng lời của Ngưu sĩ quan, tuy nhiên, nói vậy thì Ngưu sĩ quan cũng phải tỏ vẻ trước một chút mới đúng, còn nữa, ta muốn biết tình huống quân đội mà ngài trực thuộc, như vậy thì tối thiểu cũng làm cho ta yên tâm một chút!

Nhâm Thu nói tiếp.

- Về quân đội mà ta trực thuộc, thì Nhâm Thu tiểu thư không nhất thiết phải biết tới, về phần tỏ vẻ trước, yên tâm đi, sau khi đại công cáo thành thì sẽ đưa cho người.

Ngưu Lương đáp, lời nói cũng rất cẩn thận, kín kẽ.

- Ha ha... ha ha.

Gần như ngay khi Ngưu Lương nói ra câu này, Nhâm Thu bỗng nhiên phát ra tiếng cười như chuông bạc, thanh âm không lớn, cũng không có ý trào phúng gì, tóm lại là làm cho người khác có chút khó hiểu.

- Ta có thể hiểu rằng, đây là cái gọi là thành ý kia hợp tác mà Ngưu sĩ quan ngài nói hay sao? Đầu năm nay, giết người thì cũng cần có tiền đặt cọc nữa, huống chi là người nhiều như vậy, hơn nữa ngài luôn miệng nói là hợp tác, kết quả là hiện tại ta vẫn còn chưa biết mình đang hợp tác cùng ai nữa. Chẳng lẽ ngài cho rằng có thể khi dễ một nữ tử yếu đuối như ta hay sao? Hơn nữa hiện tại ta cũng có chút hoài nghi tính chân thật trong thân phận của Ngưu sĩ quan rồi đấy, không biết có phải là một tên côn đồ nào đó đến chỗ ta lừa đảo hay không đây?

Nhâm Thu vẫn mang nụ cười ngọt ngào, tuy nhiên, lời này đã thể hiện ra sự cường ngạnh của nàng.

Tiêu Hoảng đứng ở một bên, vẻ mặt vẫn không chút thay đổi, nhìn qua không khác gì một thuộc hạ cả, trên thực tế cũng không có người nào chú ý tới Tiêu Hoảng, mà trong lòng Tiêu Hoảng thì lại rất tán thưởng lời này của Nhâm Thu, hiển nhiên, Nhâm Thu rất có kỹ xảo khi đàm phán.

Ngưu Lương ngồi đối diện với Nhâm Thu, vẻ mặt bắt đầu hơi phát sinh biến hóa, câu này của Nhâm Thu đã làm cho Ngưu Lương cực kỳ khó chịu, có muốn tiếp tục cường ngạnh thì cũng không được, nếu không thì hẳn lại lo lắng ăn trộm gà không được mà còn mất cả nắm gạo.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ căn phòng đã rơi vào giằng co, trở nên im lặng, không khí như muốn động lại.

Ước chừng sau khoảng năm phút đồng hồ, Ngưu Lương rốt cục cũng chậm rãi vươn tay, lấy từ trong túi áo ra sĩ quan Ma Văn, sau đó khởi động.

Ngay sau đó, trên một màn hình nhỏ đã hiện lên bản ghi chép về các tin tức cơ bản của Ngưu Lương, bao gồm chức vụ, quân đội đang phục vụ và vài thứ khác, còn có một tấm ảnh khá rõ ràng.

Đồng thời Tiêu Hoảng đứng ở một bên cũng nhìn thấy rất rõ: Thượng tá, quân đội trực thuộc: Sư đoàn Chiến Hồn.

Đối với Sư đoàn Chiến Hồn đại danh đỉnh đỉnh, Tiêu Hoàng tự nhiên là có nghe tới, có thể nói là quân đoàn mạnh nhất tại Tự Cường Châu, nhân số 3000 người, Quan tổng chỉ huy là Vương Các, mà điều này cũng không nằm ngoài dự kiến của Tiêu Hoàng, Tiêu Hoàng đã giết gần mấy vạn binh sĩ Cao Tương, làm sao mà Tự Cường Châu lại không coi trọng hắn cho được?

-Ồ, không thể tưởng được, đại nhân ngài dĩ nhiên lại là thành viên của Sư đoàn Chiến Hồn đại danh đỉnh đỉnh, thất kính, thất kính a!

Nhâm Thu bỗng nhiên bày ra một bộ dáng kinh ngạc, vội vàng nói.

Trái lại Ngưu Lương, thấy Nhâm Thu kinh ngạc, khoe miệng không kiềm được nhếch lên, bộ dáng rất hưởng thụ.

-Hiện tại ngươi hẳn là đã tin tưởng rồi chứ?

Ngưu Lương trầm giọng nói.

-Đây là tất nhiên, chỉ là Sư đoàn Chiến Hồn cường đại như vậy, hẳn là sẽ không để ý tới việc đặt cọc tiền trước chứ? Hơn nữa không biết Sư đoàn Chiến Hồn có bao nhiêu năm chắc tiêu diệt đám người kia vậy?

Nhâm Thu bày ra một bộ dáng sùng bái, nhưng lời nói vẫn không chút xa rời nguyên tắc khi này.

-Đường đường là quân đoàn vương bài của Tự Cường Châu, Sư đoàn Chiến Hồn bách chiến bách thắng, xử lý vài tên giặc cỏ, tự nhiên là vô cùng thoải mái, chỉ cần Bạch Ti Đái có thể chuẩn xác giữ chân được bọn họ, đồng thời để cho đại bộ đội của chúng ta không bị quấy nhiễu, tiến vào khu Gia Tác là được.

Ngưu Lương bày ra một bộ dáng tràn đầy tự tin, nói tiếp:

-Về phần tiền đặt cọc? Ta cần báo cáo với thủ trưởng một chút, chỉ là không biết Nhâm Thu tiểu thư muốn đưa ra điều kiện gì? Có thể nói một chút được chứ.

-Tiền đặt cọc tất nhiên là Chiến Văn, nếu Ngưu sĩ quan cảm thấy không ổn, thì cho ta một ít tài liệu cũng có thể, tóm lại là cái gì cũng được, nhưng cũng phải thể hiện được một chút thành ý!

Nhâm Thu nói tiếp.

-Yên tâm đi, ta sẽ liên lạc lại sau, mà trong thời gian này, vẫn mong tổ chức Bạch Ti Đái lưu ý nhiều hơn tung tích của đám người kia, nếu có tình huống, có thể trực tiếp thông báo cho ta!

Ngưu Lương nói một câu, sau đó lưu lại một dãy số Ma Văn thông tin, đặt trên bàn trà, rồi lập tức đi ra tiểu biệt thự, cùng hai gã bộ hạ khác, cười Ma Văn Xa trực tiếp rời khỏi Đông Giang Thành, căn bản không ở lại Đông Giang Thành quá lâu.

Bởi vì Đông Giang Thành này rốt cuộc là chỗ như thế nào, nói thật ra Ngưu Lương đã có chút kinh nghiệm rồi, nơi này gần như là không có chỗ cho bọn hắn sống yên ổn được, khắp nơi đều tràn ngập sát khí.

Lúc trước hắn phái tới đây hai gã bộ hạ, ngày hôm sau đã hắc điểm tại đây “làm thịt” luôn, thứ duy nhất phát hiện ra là hai khối thi thể bị vứt ra nơi hoang dã, nếu không thì hẳn cũng sẽ không mù tịt về tình hình gần đây tại Đông Giang Thành như vậy.

Trái lại trong tiểu biệt thự, Nhâm Thu nhìn tờ giấy trên bàn trà, lại nhìn Tiêu Hoàng, dường như lại một lần nữa biến thành một tiểu nữ tử không có chủ kiến gì, hỏi

-Hiện tại chúng ta nên làm cái gì bây giờ?

-Phong tỏa tin tức tổ chức Hồng Sâm và tổ chức Ngốc Thử đã bị thâm tóm, mặt khác phái người ta ngoài tìm kiếm tung tích của binh sĩ Cao Tương trong khu Gia Tác, ngoài ra, chỉ có một chữ, đó là “trì hoãn”, tranh thủ cho chúng ta nhiều thời gian hơn, cuối cùng chính là, trong thời gian kéo dài này, có thể kiếm được bao nhiêu chỗ tốt thì cứ kiếm, không cần ngại.

Tiêu Hoàng trầm tư một lát, đáp lại.

837. Chương 837: Huyết Vu Ma Văn Trượng

Mà trong khoảng thời gian kéo dài này, mục đích chủ yếu của Tiêu Hoàng chính là chờ đợi Phất Lạc phục hồi lại, làm cho cấp bậc Ngự lực của đội quân tù nhân lại lần nữa được tăng cao, ngoài ra, đó là ra sức làm cho thực lực chính thể của khu Gia Tác mạnh mẽ hơn, đợi sau khi đám người Tiêu Hoàng rời khỏi, thì vẫn có thể đứng vững được.

- Không thành vấn đề, ta nghe lời người.

Nói xong, Nhâm Thu liền cầm lấy Ma Văn thông tin, bí mật làm ra một loạt phân phó.

Về phần Tiêu Hoàng thì cũng không ở đây lâu, dặn dò Nhâm Thu để ý nhiều hơn đối với chuyện về đội quân tâm phúc, thì lập tức đi ra khỏi biệt thự, ngồi lên một chiếc Ma Văn Xa, đi tới Khách sạn Đại Sâm Lâm.

Quay về đến Khách sạn Đại Sâm Lâm, Tiêu Hoàng lập tức ra lệnh, những người còn chưa trở thành Ngự Sư đỉnh phong, thì trong đoạn thời gian này, chuyện gì cũng không cần làm, chỉ cần nắm chặt tất cả thời gian để tiến hành tu luyện, các thành viên Ngự Sư đỉnh phong thì nghỉ ngơi và hồi phục, bảo trì cảnh giới.

Ngay khi Tiêu Hoàng ra lệnh cho đội quân tù nhân xong, thì Ốc Sư đã đi tới bên cạnh Tiêu Hoàng, trong tay vẫn nắm gốc Huyết vu mộc kia, cũng không động chạm gì tới nó.

- Lão đại, có thể giúp ta xem xét một chút thiết kế của ta được không, cho ta một chút góp ý đi!

Ốc Sư đi tới bên cạnh Tiêu Hoàng, nhỏ giọng nói, hắn cũng cầm bản thiết kế trong tay, đưa ra cho Tiêu Hoàng.

Tiêu Hoàng mở bản thiết kế ra, nhìn thoáng qua, lông mày không kiềm được nhẹ nhàng nhướng lên, có thể nói, ý tưởng thiết kế của Ốc Sư đối với Đồ Đằng Ma Văn trượng thì phi thường kỳ diệu, rất nhiều kỹ thuật cũng vô cùng khó làm.

Nếu không phải dựa vào việc đọc nhiều sách hơn so với người khác, thì chưa chắc Tiêu Hoàng đã có thể hiểu được.

Đại khái nhìn một phút đồng hồ, Tiêu Hoàng liền vẫy Ốc Sư tới, sau đó hai người liền trực tiếp ngồi trong góc, đơn giản hỏi vài câu, Tiêu Hoàng liền chỉ vào bản vẽ của Đồ Đằng Ma Văn trượng, nói:

- Theo ta thì nơi này nên cho thêm một Ma Văn truyền dẫn, còn có nơi này, hắn là đặt nhiều thêm một cái Ma Văn, còn nữa, nơi này hắn là nên cho thêm một khối lục tinh bảo thạch, gia tăng tính truyền dẫn Ngự lực.

Ốc Sư ở một bên cẩn thận nghe, liên tiếp gật đầu. Chỉ có điều, một lát sau, Ốc Sư mới mở miệng nói:

- Ma Văn truyền dẫn thì ta sẽ không biết a, hơn nữa dựa theo ý của lão đại, thì cây Đồ Đằng Ma Văn trượng thì sẽ có chi phí rất cao.

- Tăng cao thì không thành vấn đề, hiện tại đối với chúng ta mà nói, tài liệu và phí tổn đều không là vấn đề, vấn đề là làm như thế nào thì mới có thể đề cao sức chiến đấu, nên biết rằng, chúng ta sẽ không ở lâu trong này, hơn nữa một khi tới bắc bán cầu, thì sẽ gặp phải tình huống gì, người ta đều có thể đoán được.

Tiêu Hoàng nhìn Ốc Sư một cái, rồi nói.

Ốc Sư gật gật đầu, hắn hiểu được ý của Tiêu Hoàng, nói như vậy là vì ở nam bán cầu, Sư đoàn Chiến Hồn có thể nói vương bài, nhưng tại bắc bán cầu, thì Sư đoàn Chiến Hồn nhiều nhất cũng chỉ có thể được coi là một đội tinh nhuệ mà thôi, đây chính là chênh lệch.

- Như vậy trong đó ba Ma Văn máu chốt, còn cần lão đại hỗ trợ chế tạo một chút.

Ốc Sư nhỏ giọng nói, giọng điệu ít nhiều có chút ngượng ngùng.

- Không thành vấn đề.

Tiêu Hoàng trả lời cũng rất dứt khoát.

Cùng lúc đó, Ngưu Lương lái Ma Văn Xa, đã hoàn toàn rời khỏi Đông Giang Thành, tiến vào một thành trấn nhỏ tại phía nam Đông Giang Thành khoảng 10km, tên là La Tác Trấn.

Tuy nhiên, tất cả điều này đều được thành viên Bạch Ti Đái bí mật theo dõi.

Rất nhanh tiến vào trong một căn nhà gỗ, Ngưu Lương liền lấy Ma Văn thông tin của mình ra, kết quả lại phát hiện, không biết khi nào thì Nhâm Thu đã phát cho hắn một ký hiệu hình “mặt cười” rất vô hại, “đường như thật sự tỏ vẻ hữu hảo, thấy vậy, Ngưu Lương chỉ khinh thường cười, sau đó sắc mặt trở nên nghiêm túc, gọi cho Vương Các.

- Thế nào? Sự tình tiến triển đến đâu rồi?

Sau khi nói liên lạc, sắc mặt Vương Các lạnh như băng hỏi.

- Tất cả coi như thuận lợi. Nhâm Thu kia cũng coi như thức thời, đồng ý tiến hành hợp tác cùng chúng ta, tuy nhiên, đối phương lại đưa ra một ít yêu cầu đối với chúng ta, ví dụ như muốn biết đang hợp tác cùng ai, đồng thời muốn nhận được tiền đặt cọc.

Ngưu Lương báo cáo chi tiết với Vương Các.

Dựa theo đạo lý, thì yêu cầu như vậy là rất bình thường, nhưng Vương Các lại cẩn thận suy tư một lát, tuy rằng không có căn cứ chính xác, nhưng Vương Các vẫn cảm thấy nữ nhân Nhâm Thu này thật sự có chút không đáng tin, mà loại cảm nhận này chủ yếu là do hắn dường như đã nhận ra được, Nhâm Thu kia cũng không phải kẻ ngốc, không phải một con cừu non mặt cho người ta “xâm lược” như dự đoán.

Mà ý tưởng khi trước của Vương Các cũng rất rõ ràng, đó chính là dựa vào thế lực của Bạch Ti Đái tại khu Gia Tác, tiêu diệt đội quân tù nhân, sau đó lấy danh nghĩa hỗ trợ tổ chức Bạch Ti Đái, hoàn toàn xử lý tổ chức Hồng Sâm và tổ chức Ngốc Thử, cuối cùng lại xử lý tổ chức Bạch Ti Đái, kể từ đó, chẳng những có thể tiêu diệt đội quân tù nhân, mà khối “u nhọt” khu Gia Tác tại Tự Cường Châu này cũng sẽ được gạt bỏ hoàn toàn.

Cho dù thủ lĩnh của Cao Tương Chân Nghĩa Quốc trách cứ chuyện tại trại tập trung Tín Nghĩa, nhưng công lao tại khu Gia Tác gần như cũng có thể bù lại rồi.

Nhưng mà, Nhâm Thu cũng không phải là kẻ tầm thường, điều này làm cho Vương Các không thể không trở nên cẩn thận hơn.

- Lúc trước ngươi có nói với bọn họ, chúng ta muốn vận dụng bao nhiêu quân đội hay không?

Wương Các trầm tư khoảng mười phút, mới lên tiếng hỏi.

- Có, ta nói là 3000.

Thấy bộ dáng này của Vương Các, trong lòng Ngưu Lương cũng có chút bất an, tuy nhiên hắn vẫn đáp lại rất chi tiết.

- Tốt lắm, cứ tạm thời để cho bọn họ tưởng là chỉ có 3000 đi, hiện tại ngươi hãy đàm phán với Nhâm Thu về tiền đặt cọc, cái gì cũng được, nhưng ta muốn có một điều kiện tiên quyết, đó chính là ta cần tình báo sắp tới về những tù nhân kia, về phần các nhân viên của ngươi và chúng ta được phân bố tại khu Gia Tác, thì tạm thời rút toàn bộ khỏi khu Gia Tác, không nên trì hoãn.

Wương Các phân phó.

- Đã hiểu!

Ngưu Lương cũng không hỏi nhiều, thành thành thật thật đáp lại một tiếng.

Mà bên kia, Tiêu Hoàng đã cùng Ốc Sư đi vào trong một căn phòng trên tầng bố, trải qua một phen thảo luận cẩn thận, hai người liền bắt đầu phân công công tác.

Tiêu Hoàng phụ trách chế tạo ba Ma Văn chủ yếu được khảm trên Huyết vu mộc, cùng với Ma Văn truyền dẫn, còn Ốc Sư phụ trách các chỗ khác.

Theo phân công, Tiêu Hoảng lập tức lấy ra một khối Anh tiên thạch, bắt đầu tạo hình, Anh tiên thạch cũng là một loại Tái thạch để chế tạo Chiến Văn cấp bậc Đại Ngự Sư, chế tạo các Chiến Văn thì vẫn có thể khởi động được, hiệu quả bình thường, nhưng để chế tạo Được Văn hoặc là các Ma Văn, thì hiệu quả sẽ mạnh hơn các Tái thạch khác một ít.

Về phần kỹ thuật sử dụng trong chế tạo Chiến Văn, thì Tiêu Hoảng cũng đã tính toán kỹ lưỡng, ngoài kỹ thuật văn trong văn ra, thì sẽ dùng tất cả các kỹ thuật để làm cho vũ khí mới này của Ốc Sư trở nên cường đại nhất.

Mà Ốc Sư thì cũng nhận Nhược Thủy đoản đao từ chỗ Tiêu Hoảng, bắt đầu thật cẩn thận tạo hình Huyết vu mộc còn cứng rắn hơn cả sắt thép này, sau đó khoét ra từng cái rãnh để khảm các Ma Văn và thứ khác, ngoài ra, hắn còn tạo hình một vài Đồ Đằng Ma Văn kỳ quái nữa trên bề mặt nó.

Bởi vì Tiêu Hoảng toàn bộ kỹ thuật ngoài văn trong văn, nên ba cái Chiến Văn cấp bậc Đại Ngự Sư cấp một này, Tiêu Hoảng chỉ dùng một ngày thời gian đã chế tạo xong, đúng lúc 4 giờ chiều.

Đồng thời, hình dáng Đồ Đằng Ma Văn trượng trong tay Ốc Sư đã được chế tạo hoàn thành, phần đỉnh có đính lá thì đã được chế tạo thành một cái hình cầu, trong đó là một cái đầu lâu của linh thú, được điêu khắc đầy các Đồ Đằng Ma Văn, phía dưới là ba cái nhánh thô to, mỗi một nhánh đều có một cái rãnh để đặt Ma Văn, dùng để chứa ba cái Ma Văn mà Tiêu Hoảng chế tạo ra kia. Trên thân chính của Đồ Đằng Ma Văn trượng thì được khắc vô số Đồ Đằng Ma Văn, đồng thời được khảm bảy viên Thái tinh bảo thạch có màu sắc khác nhau.

Nhìn qua có vẻ quái dị, thâm trầm, nhưng lại không mất đi nét hoa lệ.

Nhét ba cái Ma Văn vừa chế tạo ra vào trong đó, Tiêu Hoảng lại dùng Cấp Hồn tạo hình Ma Văn truyền dẫn trên bề mặt, toàn bộ Huyết Vu Đồ Đằng Ma Văn quyền trượng đã được chế tạo xong dưới sự hợp sức của Tiêu Hoảng và Ốc Sư.

Nắm Huyết Vu đồ đằng trượng trong tay, trên mặt Ốc Sư khó nén được vẻ hưng phấn, bởi vì Ốc Sư hoàn toàn có thể nhìn ra được, cây Huyết Vu Ma Văn trượng này so với thứ khi trước của hắn thì còn tốt hơn rất nhiều.

Điều động Ngự lực trong cơ thể để khởi động, chỉ thấy tại đầu lâu linh thú trên đỉnh của Huyết Vu đồ đằng trượng, tại vị trí hai hốc mắt đột nhiên phát ra một luồng sáng chói, đồng thời ba cái Ma Văn do Tiêu Hoảng chế tạo ra cũng phát ra ánh sáng lấp lánh, chiếu ra bốn phía Huyết Vu Ma Văn trượng, hình thành ba cái năng lượng văn, từng luồng Để Văn lại vờn quanh Ma Văn trượng.

Nếu khi trước chính là hoa lệ một cách bình thường, như vậy thì hiện tại chính là vô cùng hoa lệ.

Tiêu Hoảng đang thu dọn đồ đạc ở một bên, nhìn thấy Ma Văn trượng trong tay Ốc Sư, trên mặt cũng toát ra một chút thoải mái, bởi vì xem qua đồ họa thiết kế, Tiêu Hoảng phi thường rõ ràng tính năng của Huyết Vu Ma Văn trượng.

Bản thân gần như không có tính công kích gì, nhưng lại giống như Mặc Nại phụ văn của Tiêu Hoảng, có thể đề cao sức chiến đấu của toàn bộ quân đội trên diện rộng, vô cùng không tồi.

Nhất là Ốc Sư mặc trường bào kia màu đỏ, cầm thêm Huyết Vu Ma Văn trượng, thì hắn cũng gần như đã khôi phục tới bộ dáng ngày xưa rồi.

Sau khi Tiêu Hoảng cẩn thận đặt hộp kim loại và Cấp Hồn vào trong khe nứt không gian, hắn liền cùng Ốc Sư đi ra khỏi phòng.

Đi vào trong đại sảnh, trên cơ bản toàn bộ thành viên Ngự Sư cấp năm của đội quân tù nhân đã đi lên tầng năm, chuyên tâm tu luyện, mà những nơi khác thì đều được tiến hành cảnh giới, nhận nhiệm vụ chính là các thành viên Ngự Sư đỉnh phong.

Tuy nhiên, ngay khi Tiêu Hoảng vừa mới bước xuống, chuẩn bị dùng bữa tối, thì Ma Văn thông tin lại rung lên, người gọi là Nhâm Thu.

- Nhâm Thu, chuyện gì vậy?

Nói liên lạc, Tiêu Hoàng lên tiếng hỏi.

- Vừa rồi nhận được tin tức của Sư đoàn Chiến Hồn, bọn họ để cho ta trước tiên cung cấp một ít tư liệu về các người, thì mới có thể cung cấp vật tư cho ta, hơn nữa người mà ta phái ra thì cũng đã có tin tức, đó chính là toàn bộ hơn trăm người lên vào xung quanh khu Gia Tác đã rút khỏi đây rồi!

Nhâm Thu báo cáo chi tiết với Tiêu Hoàng.

Nghe và như thế, vẻ mặt lạnh nhạt của Tiêu Hoàng hơi biến đổi, tuy rằng tin tức như vậy có vẻ vô cùng đơn giản, nhưng là Hoàng lại có thể cảm nhận được, quan chỉ huy Vương Các của Sư đoàn Chiến Hồn này rất cẩn thận, tuy nhiên, Tiêu Hoàng cũng không có gì quá lo lắng cả.

Chỉ thoáng suy nghĩ một lát, Tiêu Hoàng nhìn về phía Mặt Thợ, sau đó phân phó:

- Mặt Thợ, mang theo chiến đấu tổ của người, tìm một địa phương thích hợp để chụp mấy kiểu ảnh đi, nhớ kỹ, phải huyết tinh một chút.

- Đã hiểu.

Mặt Thợ đáp một tiếng, sau đó khoát tay với đám thuộc hạ, rồi cười Thiết cước mã, từ từ rời khỏi Khách sạn Đại Sâm Lâm, bắt đầu đi ra gần đó.

- Còn nữa, đội quân tâm phúc xây dựng như thế nào rồi?

Tiêu Hoàng hỏi tiếp.

838. Chương 838: Âm Thầm Phát Triển (thượng)

- Cũng không phải quá thuận lợi, tính cả Quỷ Diện và Ba Ước, ta chỉ có tổng cộng 1500 người, đều có cấp bậc coi như không tỏi, cũng vô cùng đáng tin cậy.

Nhâm Thu ít nhiều có chút ngượng ngùng nói, sau đó ngược lên, dùng ánh mắt diêm dâm đáng yêu nhìn Tiêu Hoàng, không nói thì cũng biết đây là có ý gì rồi.

- Ngoài Quỷ Diện và Ba Ước, đưa toàn bộ 1500 người của người tới chỗ ta!

Tiêu Hoàng nghĩ một chút, phân phó Nhâm Thu.

Sau khi cắt liên lạc, Tiêu Hoàng liền trực tiếp gọi cho Bình Bạc, một người Lạc Đan Luân duy nhất trong Bát Đầu Trùng.

Sau khi hình ảnh của Bình Bạc xuất hiện, vẻ mặt vốn lạnh nhạt của Bình Bạc không kiềm được hiện lên một chút mừng rỡ, vẫn là câu nói kia, tuy rằng trước đây đội quân tù nhân là địch nhân của bọn hắn, nhưng đại bộ phận thành viên của đội quân tù nhân đều là người Lạc Đan Luân, chỉ bằng vào điểm này, thì cũng không cần phải nói gì nhiều nữa.

- Đại nhân, ngài tìm ta?

Bình Bạc thấy Tiêu Hoàng, lễ phép hỏi.

- Hiện tại ta rất muốn biết, ở trong tổ chức Hồng Sâm có bao nhiêu người Lạc Đan Luân?

Tiêu Hoàng hỏi thẳng.

- Khoảng 1800 người, toàn bộ đều là thủ hạ của ta.

Bình Bạc đáp.

Tiêu Hoàng nghe vậy, thoáng tạm dừng một chút, gật gật đầu, hỏi tiếp:

- Những người này có cấp bậc Ngự lực như thế nào?

- Bởi vì nơi này điều kiện bình thường, tuy rằng thiên phú của bọn họ cũng không tỏi, nhưng đại bộ phận chỉ có cấp bậc Ngự lực vào bậc trung. Phổ biến đều là Ngự Sư một, hai cấp Ngự Giả cấp bốn, cấp năm.

Lời này của Bình Bạc ít nhiều có chút ngượng ngùng, dù sao khi so với đám đội quân tù nhân thủ hạ của Tiêu Hoảng, thì đám người Lạc Đan Luân thủ hạ của Bình Bạc sẽ kém hơn rất nhiều.

- Coi như là dùng được, hiện tại người mang toàn bộ người Lạc Đan Luân tới đây đi, ta định xây dựng một đội quân tâm phúc, từ nay về sau, các người phải toàn tâm toàn ý nghe theo mệnh lệnh của Nhâm Thu.

Sắc mặt Tiêu Hoảng trở nên nghiêm túc, phân phó.

- A? Nghe Nhâm Thu? Không phải nghe theo mệnh lệnh của ngài sao?

Bình Bạc có chút kinh ngạc hỏi.

- Nghe theo mệnh lệnh của Nhâm Thu, chính là nghe theo mệnh lệnh của ta.

Tiêu Hoảng bổ sung một câu.

- Ta hiểu, tuân mệnh đại nhân, ta sẽ chuẩn bị ngay.

Bình Bạc đáp một tiếng, sau đó thật cẩn thận cắt liên lạc.

Một giờ sau, đội đám người Tiêu Hoảng dùng cơm xong, Mặt Thợ cũng quay về, cũng cầm theo một cái Ma Văn hình ảnh, giao cho Tiêu Hoảng.

- Chia ra ba chỗ chụp, hơn hai trăm tấm, lão đại tự mình lựa chọn đi.

Mặt Thợ nói với Tiêu Hoảng.

Tiêu Hoảng không đáp lại, tiện tay khởi động Ma Văn hình ảnh. Bên trong là một rừng cây, đám người Mặt Thợ mặc áo giáp da sói, trên người đầy máu tươi, ngoài ra là các tấm hình chụp “thi thể” của thành viên Bạch Ti Đái, các bức hình kiểu này thì có hơn sáu mươi tấm.

Cảnh tiếp theo là tại một căn nhà gỗ trong rừng, đám người Mặt Thợ đang ăn thịt nướng, nuốt ngấu nghiêng như hổ đói. Hình ảnh được chụp từ khoảng cách cực xa, có vô số bức kiểu này.

Rất nhanh, Tiêu Hoảng chọn ra trong đó bảy, tám tấm mờ mờ ảo ảo, nhìn không ra tung tích, tóm lại là không hề có sơ hở gì, hơn nữa cũng khiến cho Sư đoàn Chiến Hồn không phát hiện ra được chút giả tạo nào.

Sau đó hẩn đóng Ma Văn hình ảnh lại, lập tức một tấm bản đồ đã xuất hiện trong tay Tiêu Hoảng.

Ngay khi Tiêu Hoảng đang không ngừng bận rộn, 1500 người mà Nhâm Thu chọn ra được thì cũng đã đi tới bên ngoài Khách sạn Đại Sâm Lâm, tất cả đều mặc thường phục. Mà cấp bậc Ngự lực của những người này cũng không khác đám người Lạc Đan Luân mà Bình Bạc suất lĩnh là mấy, đều là Ngự Sư một, hai cấp đến Ngự Giả cấp bốn, cấp năm.

Cấp bậc Ngự lực như vậy, ở trước mặt đội quân tù nhân thậm chí là Thích Khách Minh, thì thật sự có chút không đáng nhắc tới, tuy nhiên, trong quân đội, nếu dựa theo cấp bậc Ngự lực trước mắt này mà nói, thì tuy rằng tạm thời còn chưa trở thành quân đội cấp A, nhưng cũng hoàn toàn có thể đạt tới quân đội siêu cấp B rồi.

Nếu có thể đủ trang bị một vài vũ khí tiên tiến, thì bọn họ hoàn toàn có thể tự mình đảm đương một phía, tuy nhiên, điều này còn cách yêu cầu của Tiêu Hoảng rất xa.

Đi ra cửa của Khách sạn Đại Sâm Lâm, Tiêu Hoảng hơi nhìn đội quân tâm phúc này một cái, bọn họ đứng xiêu xiêu vẹo vẹo, không ra hàng lối gì, nhưng hai mắt lại tràn ngập cung kính, về mặt Tiêu Hoảng cũng không có biến hóa quá lớn, hẩn chỉ chậm rãi nhìn về phía một thành viên đội quân tù nhân đang đứng bên cạnh.

Thành viên đội quân tù nhân này cũng không phải là người Lạc Đan Luân, có đồng tử màu xám đen, trước đây hẩn là một người Á Tế Á, tuy nhiên đã bị đám người Á Tế Á hoàn toàn vứt bỏ.

Hẩn tên là Môn Đặc, một gã ác ma giáo quan, trước khi đã từng huấn luyện khiến cho vài tên binh sĩ một tới chết, cuối cùng mới bị tước quân hàm, đồng thời bị đồng nghiệp xa lánh, cuối cùng bị sung quân tới đây.

- Môn Đặc, những người này, đợi khi có cả 1800 người Lạc Đan Luân sắp tới nữa, thì đều giao cho người, tiến hành một tháng đặc huấn đối với bọn họ.

Tiêu Hoàng nói với Môn Đặc đang mang về mặt hung ác kia.

- Không biết lão đại muốn cường độ huấn luyện kiểu gì? Ngài muốn có binh sĩ kiểu gì?

Môn Đặc hỏi Tiêu Hoàng.

- Cường độ huấn luyện thì tự người quyết định, về phần binh sĩ kiểu gì, thì chỉ cần có thể đánh là được!

Tiêu Hoàng đơn giản phân phó một câu.

- Ta đây đã hiểu, tuy nhiên, hy vọng lão đại có thể để cho ta được toàn quyền trong lúc huấn luyện!

Môn Đặc nói tiếp.

- Đây là điều tất nhiên.

Tiêu Hoàng không chút do dự nói.

Ngay khi Môn Đặc và Tiêu Hoàng đang nói chuyện, Bình Bạc đã dẫn 1800 tên Lạc Đan Luân đi tới cửa Khách sạn Đại Sâm Lâm.

- Đại nhân, gần như tất cả người Lạc Đan Luân tại khu Gia Tác đều đã đến đông đủ.

Bình Bạc đi tới trước mặt Tiêu Hoàng, hơi cúi người nói.

- Tốt lắm, từ hôm nay trở đi, các người sẽ được xây dựng thành đội quân tâm phúc, đồng thời tiến hành một tháng đặc huấn địa ngục, hơn nữa một khi đặc huấn bắt đầu, sẽ không có quyền bỏ cuộc, hy vọng các người có chuẩn bị trước.

Tiêu Hoàng nhìn Bình Bạc một cái, nhẹ nhàng nói.

- Không có vấn đề, người Lạc Đan Luân chưa bao giờ thiếu ý chí.

Bình Bạc phi thường kiên nghị đáp.

- Ta tin tưởng người, cũng tin tưởng người Lạc Đan Luân.

Tiêu Hoàng chỉ ném lại một câu như vậy, liền xoay người tiến vào trong Khách sạn Đại Sâm Lâm.

Lúc này, Môn Đặc cũng chậm rãi đi tới trước mặt đám đội quân tâm phúc này, bắt đầu tự giới thiệu một cách ngắn gọn, cùng với phương châm cơ bản khi huấn luyện.

Mà Tiêu Hoàng thì lại trực tiếp buông tay mặc kệ với đám người kia, đúng như khi nãy đã nói, hẳn toàn quyền giao cho Môn Đặc đi quản lý.

- Lão đại, chúng ta và Sư đoàn Chiến Hồn đánh một trận, hẳn là không thể tránh khỏi phải không?

Ngay khi Tiêu Hoàng tiến vào đại sảnh, Kha Lôi Ba vừa kết thúc một giờ tu luyện, đã đi tới bên cạnh Tiêu Hoàng, thấp giọng hỏi.

- Tất nhiên!

Tiêu Hoàng bình tĩnh đáp.

- Vậy người có nghĩ tới hay không, một trận chiến này trôi qua, bất kể ai thua ai thắng, thì đều khó tránh khỏi khiến cho Cao Tương Chân Nghĩa Quốc gây chiến với khu Gia Tác, đồng thời sau khi chúng ta rời đi, tình hình sẽ trở nên càng thêm nghiêm trọng.

Kha Lôi Ba nói tiếp.

- Điều này thì ta biết, đây cũng là một trong những nguyên nhân ta muốn huấn luyện đội quân tâm phúc.

Tiêu Hoàng đáp.

- Nhưng như vậy đã đủ rồi hay sao?

Kha Lôi Ba nói tiếp.

Nói tới đây, Tiêu Hoàng cũng đã hiểu được ý của hắn rồi, cười cười nói:

- Người có biện pháp gì hay ư?

- Lão đại, ngài trước hết nhìn cái này đã!

Kha Lô Ba nói xong, trực tiếp mang tới một bức bản đồ của khu Gia Tác.

Toàn bộ khu Gia Tác được bao phủ bởi các dãy núi, có hình thang, vô số vách đá cheo leo bao bọc.

- Trong lúc ta vô tình nhìn địa đồ tại khu Gia Tác, kết quả không xem không biết, vừa xem thì đã bị dọa cho nhảy dựng lên a, nơi này tuyệt đối là một vị trí hoàn mỹ để xây dựng siêu cấp công sự phòng ngự!

Kha Lô Ba hơi có chút hưng phấn nói, sau đó hắn lấy ra một bản vẽ khác, trên đó là ý tưởng đại khái xây dựng công sự phòng ngự của Kha Lô Ba.

- Chỉ cần công sự phòng ngự này có thể xây xong, thì tuyệt đối là một người giữ ải, vạn người khó qua a.

Kha Lô Ba nói tiếp.

Tuy rằng không quá tinh thông kiến thức về công sự phòng ngự, mà chỉ biết một chút, nhưng Tiêu Hoàng vẫn có thể nhìn ra được, công sự phòng ngự như vậy có thể nói là rất tinh diệu.

Từng tòa phóng xạ tháp phát ra các chùm sáng cực nóng, được thiết kế dán vào trong vách đá, trên ngọn núi được bố trí vô số các lưới cắt kim loại, ngoài ra còn bố trí thứ này trên các trục đường chính nữa.

- Trên cơ bản, chỉ cần hoàn thành, khu Gia Tác sẽ trở nên phòng thủ kiên cố, hơn nữa chỉ cần bố cục hợp lý, thì nhân lực, vật lực cần dùng cũng không phải quá lớn.

Kha Lô Ba nói tiếp.

- Nói một chút dự toán của người, cùng với thời gian xây dựng đi!

Tiêu Hoàng nói tiếp.

- Dựa theo giá cả thị trường mà tính toán, đại khái cần 1000 vạn kim, cần 2 vạn người, thời gian một tháng.

Kha Lô Ba thoáng trầm tư một lát, sau đó nói với Tiêu Hoàng.

- Ta đồng ý, đi tìm Nhâm Thu đòi tiền.

Tiêu Hoàng gọn gàng dứt khoát nói, sau đó, xoay người đi lên thang lầu, chuẩn bị kiểm tra tình huống của Phát Lạc một lần nữa.

Cứ như vậy, một tuần thời gian vội vàng trôi qua.

Trên cơ bản, khu Gia Tác vừa được thống nhất này, đã bắt đầu âm thầm tiến hành đủ loại công tác chuẩn bị.

Trong vùng núi, thời kỳ huấn luyện của đội quân tâm phúc đã đi vào khuôn khổ, có thể nói chính là đặc huấn kiểu địa ngục, chủ yếu huấn luyện ma hạng mục, tu luyện Ngự lực, huấn luyện các loại kỹ xảo và huấn luyện ý chí lực, vì vậy, Tiêu Hoàng còn đặc biệt cung cấp cho Môn Đặc hai mươi cái Ma Văn tu luyện Ngự Nhiên.

Toàn bộ quá trình huấn luyện, những người tham gia đều không có quyền bỏ cuộc, hoặc là tiếp tục, hoặc là tự sát, có thể nói là biến thái một cách không thể chối cãi được.

Về phần Kha Lô Ba thì dẫn theo bốn gã thành viên trong Bát Đầu Trùng, cùng với 25000 thành viên, bắt đầu âm thầm xây dựng công sự phòng ngự bên cạnh khu Gia Tác.

Vì thế, Tiêu Hoàng còn đặc biệt cung cấp mười tấn Hàn băng vạn năm cho bọn họ, dùng để tinh luyện hợp kim Vi Mễ.

Ngoài ra, Tiêu Hoàng đề ra phương hướng phát triển sau này của khu Gia Tác cho Nhâm Thu, đó chính là cam đoan tự cung tự cấp, đồng thời ra sức mượn sức các sĩ quan trong hạm đội vũ trụ mà không có liên quan trực tiếp tới Tự Cường Châu, cũng nên duy trì quan hệ lợi ích lâu dài với bọn họ, để cho những sĩ quan này không thể rời bỏ được, đây được coi như một loại phòng ngự mềm, không đến mức làm cho khu Gia Tác hoàn toàn bị vây kín.

839. Chương 839: Phát Triển Trong Bóng Tối! (hạ)

840. Chương 840: Cao Long Văn

841. Chương 841: Đại Chiến Sắp Tới

842. Chương 842: Chuẩn Bị Chiến Tranh

843. Chương 843: Hành Động

844. Chương 844: Nghênh Chiến

845. Chương 845: Cản Trở Cực Mạnh

846. Chương 846: Đồ Sát

847. Chương 847: Toàn Quân Bị Diệt

Tuy nhiên, đối với quân đội Cao Tương mà nói, nếu muốn đi vào khu Gia Tác thì dễ dàng, nhưng nếu muốn đi ra ngoài, thì lại không đơn giản như vậy được.

Binh sĩ tại khu vực phía bắc của khu Gia Tác, bởi vì không có tổ chức của Vương Các, hơn nữa hoàn toàn đánh tan, bởi vậy khi nhận được mệnh lệnh rút lui, lập tức không quản gì nữa, khởi động Phong Văn, quay đầu mà chạy như điên trở về.

Rất khó tưởng tượng, những binh sĩ Cao Tương này khi đến thì khí thế hùng hổ, muốn san phẳng khu Gia Tác, kết quả lại bị đánh cho tơi bời thế này.

Đối mặt với không tới 15000 tên binh sĩ Cao Tương thoát đi, đội quân tù nhân không có ý định đuổi theo chút nào, cứ như vậy mà lẳng lặng đứng tại chỗ, bắt đầu chỉ huy đội quân tù nhân, đội quân tâm phúc trong chiến trường đuổi đám Thiết cước mã của Sư đoàn Chiến Hồn từ bốn phương tám hướng trở về.

Thấy đội quân tù nhân và đội quân tâm phúc không tiến hành truy kích, trên mặt Cao Long Văn không kiềm được hiện lên một chút kinh ngạc, mặc dù có câu nói rằng “giặc cùng đường chó đuổi”, nhưng trong hoàn cảnh này, trong khu vực của khu Gia Tác này, nếu truy kích thì chắc chắn sẽ gây thiệt hại lớn cho đám tàn quân Cao Tương Chân Nghĩa Quốc sót lại này.

Nhưng mà, ngay khi đám người Cao Long Văn cảm thấy kinh ngạc, nửa phút sau, khi binh sĩ Cao Tương và đội quân tù nhân đã hoàn toàn cách xa, khi bọn họ đi tới một khu vực rừng núi, thì trên vách đá, có vô số các chiến đấu lô- cốt đã hiện ra bên cạnh các cây cổ thụ khô héo.

Chỉ trong một khu vực này đã có hơn 300 lô- cốt, bên trong các lô- cốt thì có chứa hơn 1 vạn du kích quân, tuy nhiên, lúc này trong mắt bọn họ vẫn tràn ngập vẻ sắc bén!

Sau đó, dưới sự yểm hộ của lô- cốt, đám du kích quân này lập tức không chút lưu tình, phát động tập kích trí mạng với đám binh sĩ Cao Tương trên sơn đạo.

Đồng thời, Ma Văn lưới cắt được trang bị trên đám cây cũng được vận chuyển, lập tức quét về phía đám người bên dưới.

Trong khoảnh khắc, trong khu vực có đường kính ước chừng 5 km, các loại năng lượng đạn, các loại chùm tia sáng, các loại lưới cắt đã bắt đầu oanh kích trên thân thể của đám binh sĩ Cao Tương đang hoảng sợ chạy trốn kia.

Trong lúc nhất thời, âm thanh thảm thiết, tiếng Ma Văn đạn nổ tung, tiếng lưới cắt năng lượng ma sát với không khí vang lên, trong nháy mắt đã vang vọng khắp vùng núi này.

Bởi vì trong lòng những binh sĩ này đã hoàn toàn hoảng loạn, bởi vậy khi đối mặt với cuộc tập kích này, bọn họ gần như không có chút lực đánh trả nào, hoàn toàn trở thành bia ngắm sống cho đám du kích quân bắn phá.

Chỉ sau vài phút, khu vực này đã bị nhuộm thành màu đỏ như máu, thi thể vương vãi khắp nơi, mỗi một cỗ thi thể của binh sĩ Cao Tương đều mang vẻ sợ hãi vô cùng vô tận.

Tiêu Hoảng đứng trên triền núi, tự nhiên có thể nhìn thấy hình ảnh này, trên thực tế, tất cả mọi việc đều do một tay hắn bày ra, đối với điều này, trên mặt Tiêu Hoảng không có chút thương hại nào, ánh mắt vẫn lạnh như băng, đứng đó lẳng lặng nhìn, càng không có ý định ra lệnh ngừng lại.

Trái lại Cao Long Văn ở Tiểu Lung Trấn, nhìn thấy hình ảnh như thế, bộ dáng vốn cũng coi như trấn định, nhưng lại đã bị từng đợt hoảng sợ thay thế, bày tay đặt trên bàn cũng không kiềm được bắt đầu run lên.

Hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới, quân đội Cao Tương lúc trước tự nhận là cường thế, nhưng khi đối mặt với khu Gia Tác, chẳng những đã hoàn toàn tan tác, mà hiện giờ ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có.

Hơn nữa cảnh tượng khiếp người như vậy cũng không chỉ xuất hiện ở bắc bộ khu Gia Tác, ngay cả tây bộ cũng như vậy, gần như ngay khi binh sĩ Cao Tương tại tây bộ được lệnh rút lui, thì trên đường lại lần nữa xuất hiện vô số lô- cốt công kích tới, cường độ còn gấp đôi khi trước, ngay sau đó là liên tiếp các đợt giết hại điên cuồng, tử thương vô số.

Sau nửa tiếng như cả một năm này trôi qua, toàn bộ bắc bộ cùng tây bộ của khu Gia Tác, thi thể của binh sĩ Cao Tương đã trải rộng khắp đoạn đường chạy trốn kia.

Ước chừng 75000 binh sĩ Cao Tương, cuối cùng thoát ra được thì không tới 1200 người, điều này không khác gì toàn quân bị diệt cả.

Cao Long Văn tại Tiểu Lung Trấn và những người khác nhìn thấy cảnh này, trên mặt trở thành một mảnh tro tàn, giống như một dân cờ bạc, ngay cả quần cộc cũng đều thua mất vậy.

- Chết tiệt.

Qua một hồi lâu, Cao Long Văn mới không kiềm được thốt lên, câu nói kiểu này từ trong miệng Chuẩn thân phụ cao quý phát ra, thì cũng không thấy nhiều, nhưng vào giờ khắc này, trong lòng Cao Long Văn đã tràn ngập phần nộ và kinh hãi xen lẫn vào nhau.

Từ khi quân đội Cao Tương xuất phát tới giờ, thì chỉ có hai giờ thời gian ngắn ngủi, vậy mà kết quả lại là toàn quân bị tiêu diệt.

Chuyện như vậy, nếu truyền ra ngoài, thì sẽ không chỉ là khu Gia Tác cường đại tới mức nào, mà còn có cả ấn tượng quân đội Cao Tương rất cuộc không chịu nổi một kích ra sao.

Hàn Sinh đứng một bên cũng vô cùng kinh hãi, nhưng còn tràn ngập đau lòng và vẻ nghiêm trọng, lần này vừa không thể dẹp yên khu Gia Tác, mà Tự Cường Châu cũng đã hao tổn quá nhiều, đã nguyên khí đại thương rồi.

Nhưng ngay khi Cao Long Văn còn đang vô cùng phần nộ cùng kinh hãi, thì Tiêu Hoảng đã dẫn theo đội quân tù nhân và đội quân tâm phúc, lại lần nữa xoay người cười lên Thiết cước mã, mà tọa kỵ của đội quân tâm phúc thì lại chính là Thiết cước mã do Sư đoàn Chiến Hồn lưu lại.

Sau khi giao hơn 500 thành viên đội quân tâm phúc bị thương cho du kích quân, đám người Tiêu Hoảng liền lập tức điên cuồng lao về phía Diêm Dương Thị!

Không chỉ đám người Tiêu Hoảng, mà tại nam bộ và tây bộ của khu Gia Tác cũng có đại lượng quân đội Gia Tác lao ra, mục đích chỉ có một, đó chính là thừa dịp quân đội Tự Cường Châu nằm trong thời điểm suy yếu nhất, mà chiếm đoạt lấy các khu vực xung quanh Tự Cường Châu.

Dù sao lúc trước khu Gia Tác vì ứng phó với đợt tấn công của binh sĩ Cao Tương, thì cũng phải trả giá rất lớn, sau khi chiến thắng thì tất nhiên sẽ phải thu hồi lại phí, đồng thời kiểm lấy một số tiền để “bồi thường tổn thất”.

Về phần quân đội Gia Tác lưu lại phòng thủ, thì cũng ngay lập tức tới tìm kiếm Chiến Văn và các vật tư khác trên thi thể của binh sĩ Cao Tương, thậm chí ngay cả quần phục của quân đội Cao Tương thì cũng không tha.

Ước chừng trải qua một giờ chạy tới, đám người Tiêu Hoàng đã xuất hiện bên cạnh khu Gia Tác.

Đồng thời không chút dừng lại nào, bọn họ liền khởi động Chiến Văn, cười Thiết cước mã, trực tiếp lao vào trong Diễm Dương Thành, mục tiêu tấn công chủ yếu là các phương tiện quân dụng, thực phẩm tiêu chuẩn dành cho Tướng quân, lương thực cùng với vũ khí.

Trên đường phố, đối mặt với đám binh dân liên tục ném đá về phía đội quân tù nhân, đồng thời còn hô lớn Áo Cách Tư Thần vạn tuế, thì Tiêu Hoàng không có chút đồng tình nào, không có thương hại, trực tiếp hạ lệnh đồ sát!

Không giết binh dân là nguyên tắc mà Tiêu Hoàng dùng để trị quân, nhưng đó là ngoại trừ Cao Tương Chân Nghĩa Quốc, từ Trại tập trung Tín Nghĩa thoát ra, Tiêu Hoàng đã giết chóc cả vạn dặm, hẳn muốn hoàn toàn gạt bỏ chủng tộc Cao Tương này ra khỏi Thái Qua Vũ Trụ, một kẻ cũng không lưu lại.

Để cho Cao Tương Chân Nghĩa Quốc hoàn toàn trở thành hạt bụi trong dòng sông lịch sử!

- Không cần cố kỵ gì cả, ven đường hễ nhìn thấy binh dân Cao Tương phản kháng hoặc không đầu hàng, thì toàn bộ giết chết!

Tiêu Hoàng xông lên phía trước, thông qua Ma Văn thông tin phát ra mệnh lệnh.

Sau khi Tiêu Hoàng ra lệnh một tiếng, những nơi bọn họ đi qua, đều máu chảy thành sông.

Tiến vào một căn cứ quân sự, không nói hai lời, trực tiếp điên cuồng giết chóc, sau đó chính là đoạt lấy tài nguyên.

Không chỉ là Diễm Dương Thành, toàn bộ khu phía nam, bắc, và phía tây của khu Gia Tác đều là cảnh này, đó chính là điên cuồng cướp đoạt, khi trước khu Gia Tác có thể nói chính là một khu vực hỗn loạn, nhưng hiện tại thì khu Gia Tác đã không còn chỉ là một khu vực hỗn loạn đơn giản như vậy nữa, mà đã là một thế lực có tường đồng vách sắt, có thể khiến cho Tự Cường Châu vĩnh viễn không có một ngày yên tĩnh.

Chỉ có điều, trước mắt Hàn Sinh và Cao Long Văn đã tạm thời không thể bận tâm tới tất cả những điều này nữa, thấy đám tù nhân vừa chiến thắng quân đội Cao Tương, lại trực tiếp giết vào trong Diễm Dương Thành, đám người Cao Long Văn, Hàn Sinh đều hiện lên vẻ sợ hãi.

Nên biết rằng, Tiểu Lung Trấn và Diễm Dương Thành có thể nói là ngay cạnh nhau, nếu Tiêu Hoàng phát hiện ra nơi này có vô số “con cá lớn” là bọn họ, như vậy từ thành nam chạy tới thành bắc, cũng chỉ cần không đến nửa tiếng thời gian mà thôi.

Hơn nữa hiện giờ bất kỳ quân nhân nào cũng đều biết, Cao Long Văn đang tự mình đốc chiến, Tiêu Hoàng mà muốn đạt được tin tức này, thì quả thực chính là dễ như trở bàn tay.

Càng chết người hơn là, ở trong này, không ai dám cam đoan trăm phần trăm có thể chặn đội quân tù nhân lại! Mặc dù dám cam đoan, thì cũng sẽ không có người nào tin tưởng cả, nhớ ngày đó Vương Các còn nói muốn san phẳng cả khu Gia Tác nữa.

- Đại nhân, nơi này đã không an toàn, ta đề nghị chúng ta vẫn nên tạm thời tránh đi, trở lại Bái Áo Thị bàn bạc kỹ hơn.

Hàn Sinh đầu đầy mồ hôi, run rẩy nói với Cao Long Văn.

- Đúng vậy đại nhân, thắng bại là chuyện thường tình của binh gia, lưu lại núi xanh không lo không có củi đốt, một ngày nào đó, chúng ta sẽ lại san phẳng khu Gia Tác này sau!

An Thượng Võ cũng lên tiếng khuyên nhủ.

Cao Long Văn nhìn vào trong màn hình, thấy hình ảnh đám người Tiêu Hoàng cùng hung cực ác, tự nhiên hiểu được nguy cơ trước mắt, không dừng lại lâu, hẳn lập tức nhanh chóng đứng lên, phản phó:

- Khu Gia Tác sớm hay muộn cũng phải tiêu diệt, nhưng hiện tại chúng ta lựa chọn rút lui một cách chiến lược!

Nói xong, Cao Long Văn liền trực tiếp đi ra khỏi phòng, bước thẳng đến Ma Văn vận binh hạm cách đó mấy trăm thước, An Thượng Võ, Hàn Sinh thì đi sát phía sau, không dám dừng lại chút nào.

Năm phút đồng hồ sau, Cao Long Văn đã cưỡi Ma Văn vận binh hạm xa hoa, trực tiếp bay lên trời, sau đó ngay lập tức lao tới Bái Áo Thị.

Kỳ thật cũng không cần những người khác khuyên nhủ làm gì, Cao Long Văn so với bất kỳ kẻ nào thì còn sợ chết hơn.

Cùng lúc đó, Tiêu Hoằng suất lĩnh đội quân tù nhân đã nhẹ nhõm công phá một căn cứ không quân lâm thời, bên trong còn có 100 chiếc Ma Văn chiến đấu cơ chưa kịp cất cánh, xe quân dụng vận chuyển thì lại nhiều vô số kể.

- Tại khu Gia Tác thì người biết lái Ma Văn cơ bản là có thể kiếm được 100 chữ, để cho bọn họ nhanh chóng lại đây, lái những Ma Văn chiến đấu cơ này về đi.

Tiêu Hoằng ra lệnh, ánh mắt nhìn chằm chằm về phương bắc, tại đó có một chiếc Ma Văn vận binh hạm vô cùng xa hoa đã bay lên trời từ Tiểu Lung Trấn, phương hướng là Bái Áo Thị hướng tây bắc.

Nhìn thấy Ma Văn vận binh hạm một chiếc này, Tiêu Hoằng không khó đoán bên trong gần như đều là “cá lớn”, nhất là khi nhìn thấy hạm thủ màu tím kia, ở Cao Tương Chân Nghĩa Quốc, có tư cách sơn hạm thủ thành màu tím, thì cũng không có nhiều, ngoài Cao Triết Cơ thì cũng chỉ có Cao Long Văn và vài đứa con khác của Cao Triết Cơ mà thôi.

848. Chương 848: Thu Hoạch

Thấy vậy, Tiêu Hoằng đang cưỡi Thiết cước mã khẽ nhếch miệng một cái, đồng thời ghi tạc chuyện này vào trong lòng.

- Lão đại, ngài mau nhìn nơi này?

Đúng lúc này, Mặt Thợ bỗng nhiên nói với Tiêu Hoằng, sau đó hắn trực tiếp mở một kho hàng khổng lồ ra.

Bên trong là một chiếc Ma Văn máy bay vận tải vô cùng khổng lồ, tuy rằng trình độ vẫn vô cùng thô ráp, đường nối trên phần vỏ giáp rất thô ghề, nhưng quả thật chính là thứ mới tinh.

Mà trọng yếu hơn là, máy bay vận tải khổng lồ này hoàn toàn có thể chứa được hơn 600 người.

Nhìn thấy thứ này, trên mặt Tiêu Hoằng không kiềm được toát ra một nụ cười nhạt, trong mắt dường như đang suy nghĩ gì đó.

Các thành viên đội quân tù nhân khác nhìn thấy Ma Văn máy bay vận tải khổng lồ như vậy, phản ứng đầu tiên chính là bọn họ có thể cưỡi nó để về nhà, chỉ cần mười mấy giờ là được, tuy nhiên, nghĩ lại thì e rằng trong mười mấy giờ này, bọn họ sẽ hoàn toàn trở thành bia ngắm cho đối phương.

- Chiếc Ma Văn máy bay vận tải này, nhận lấy.

Tiêu Hoằng trầm tư một lát, hạ lệnh.

Ngay khi Tiêu Hoằng hạ lệnh, thì từ phía xa đã có 100 tên phi công đang bị quân tâm phúc áp giải ra từ trong một căn ký túc xá.

- Lão đại, những người này nên xử trí như thế nào?

Bình Bạc hỏi Tiêu Hoằng.

- Còn cần phải hỏi sao? Giữ lại đám rác rưởi này thì có ích lợi gì? Toàn bộ giết chết, không lưu một người sống nào.

Mặt Thạo lớn tiếng đáp.

- Chậm đã.

Tiêu Hoằg bỗng nhiên nghĩ tới gì đó, nâng tay ý bảo đội quân tâm phúc tạm hoãn động thủ, sau đó ra lệnh:

- Trói toàn bộ những phi công này lại, mang về khu Gia Tác, bọn họ có thể còn có chút tác dụng.

- Đã hiểu!

Bình Bạc đáp lại một tiếng, sau đó lập tức trói đám phi công này lại.

- Lão đại, giữ lại đám Cao Tương bại hoại này có ích lợi gì a?

Mặt Thạo khó hiểu hỏi Tiêu Hoằg.

- Không lâu sau ngươi sẽ biết.

Tiêu Hoằg cười thần bí, sau đó bắt đầu chỉ huy đội quân tù nhân, cùng với 5000 du kích quân vừa mới tới, sửa sang lại chiến lợi phẩm, sau đó lái Ma Văn Xa vận tải, chạy về phía Đông Giang Thành.

Cứ như vậy, mãi cho tới khi trời tối, toàn bộ Diêm Dương Thành đã gần như biến thành một tòa thành chết, các phương tiện quân sự có thể dỡ đi được thì đã bị tháo đi toàn bộ, còn lại thì bị trực tiếp tiêu hủy, hễ có binh dân Cao Tương dám phản kháng, thì đều bị giết chết hết.

Trong một đêm này, dân cư Diêm Dương Thành đã trực tiếp chết một phần ba, tuy nhiên, đại bộ phận kiến trúc vẫn được giữ lại, mục đích làm như vậy thì cũng giống như bắt cá, sau khi bắt được con cá lớn thì sẽ thả đám cá nhỏ lại, ý đồ rất rõ ràng, đợi khi Diêm Dương Thành khôi phục lại, thì sẽ tới lần thứ hai, lần thứ ba, lần thứ tư để cướp bóc.

Đồng thời trên sơn đạo đi tới khu Gia Tác, có hơn 1000 chiếc Ma Văn Xa vận tải đã nối đuôi nhau đi về phía Đông Giang Thành.

Mà tại các khu vực khác xung quanh khu Gia Tác, thì quân đội Gia Tác cũng có thu hoạch rất phong phú, cướp sạch vài căn cứ quân sự, tối thiểu thì lương thực để sống qua mùa đông cũng đã thu được đầy đủ, các loại vũ khí Chiến Văn thì cũng hoàn toàn có thể trang bị cho toàn bộ binh sĩ khu Gia Tác một lượt.

Sau chiến dịch này, Tự Cường Châu nếu còn muốn dẹp yên khu Gia Tác thì sẽ không còn dễ dàng như vậy nữa, nhất là một trận chiến này đã khiến cho khu Gia Tác có được đại lượng trọng hình vũ khí, cùng với vũ khí công kích cự ly xa.

Trải qua một đêm di chuyển, vào sáng sớm hôm sau, khi đám người Tiêu Hoằg quay về tới Đông Giang Thành, các nhánh quân các phương hướng khác cũng lần lượt quay về, chiến lợi phẩm rất phong phú, chủ yếu là đồ ăn, tài liệu cùng với vũ khí.

Một trận chiến qua đi, khu Gia Tác đã bắt đầu bước về phía giàu có, tuy rằng sự giàu có này được thành lập trên tai họa của Tự Cường Châu, nhưng có ai đi quan tâm điều này đâu?

Nhìn phố lớn ngõ nhỏ, cảnh tượng dân chúng khu Gia Tác được phân phát đồ ăn, trong lòng Tiêu Hoằg rất rõ ràng, thời gian mà hắn và đội quân tù nhân rời đi đã không còn xa nữa.

Bất kể là Tiêu Hoằg hay là đội quân tù nhân, thì đều phi thường rõ ràng, mục đích của bọn họ vĩnh viễn đều là Thiên Tế Tỉnh.

- Kha Lô Ba, đi đi, nắm chặt thời gian, hoàn thành hệ thống phòng ngự của khu Gia Tác mà vẫn chưa xong kia đi!

Đi vào cửa Khách sạn Đại Sâm Lâm, Tiêu Hoằg nói với Kha Lô Ba.

- Đã hiểu!

Kha Lô Ba tự nhiên có thể hiểu được ẩn ý trong câu này của Tiêu Hoằg, liền thấp giọng đáp một tiếng, sau đó bước dưới ánh nắng đi hoàn thành công tác của mình.

Sau khi quay về Khách sạn Đại Sâm Lâm, Tiêu Hoàng lại lần nữa đi trong phòng của Phát Lạc để xem xét một chút, sau đó mới quay về phòng của mình, bắt đầu tiếp tục sử dụng Ngự Nhiên Ma Văn châu, tu luyện Ngự lực của bản thân.

Về phần các thành viên của đội quân tù nhân thì cũng có thể cảm nhận được thời điểm rời đi đã tới gần, bởi vậy cũng ra sức tranh thủ hoàn thành những chuyện vẫn chưa làm xong, thậm chí còn có hơn 100 thành viên đội quân tù nhân đã bắt đầu chủ động hỗ trợ Môn Đặc huấn luyện thành viên của đội quân tâm phúc.

Có thể nói, được đội quân tù nhân mang theo một lượt chiến đấu, đối đội quân tâm phúc đã trưởng thành một cách nghiêng trời lệch đất, nhất là tâm lý tổ chất đã cực kỳ trưởng thành, kèm theo là sự sùng bái đối với đội quân tù nhân.

Đương nhiên, sau một vòng chiến đấu này, đội quân tâm phúc cũng không phải là không có thương vong, số người bị thương cao tới 560, tuy nhiên đều có thể khỏi hẳn được, ngoài ra, còn có mấy chục người bỏ mình.

Tổn thất như vậy không tính là lớn, nhưng cũng không phải là tin tức gì tốt cả, mỗi một thành viên đội quân tâm phúc đều âm thầm hiểu được, nếu muốn sống sót, vậy thì chỉ có thể không ngừng trưởng thành, biến thành cường giả, đây là chân lý bất biến tại bất kỳ nơi đâu và khi nào.

Trong lúc khu Gia Tác bắt đầu tiêu hóa chiến lợi phẩm, đồng thời lại chuyển hóa chiến lợi phẩm này thành sức chiến đấu, thì trong Bái Áo Thị, trải qua một đêm nghỉ ngơi, khí sắc trên mặt Cao Long Văn rất cục cựa khôi phục lại một chút, tuy nhiên vẫn vô cùng khó coi, vụn phần nghiêm trọng.

Dưới sự chỉ huy của hắn, đi san phẳng một khu Gia Tác nho nhỏ, vậy mà lại khiến cho 75000 binh sĩ Cao Tương toàn quân bị diệt, Diễm Dương Thành và xung quanh khu Gia Tác đã bị tàn phá trước nay chưa từng có, nếu tin tức này bị truyền ra, như vậy chắc chắn sẽ trở thành lý do để các đệ đệ của hắn dùng để công kích, đồng thời làm cho Cao Triết Cơ cực kỳ bất mãn, tuyệt đối sẽ có ảnh hưởng rất lớn đối với tương lai của hắn.

Nhất là Tứ đệ Cao Long Đình của hắn, lại là kẻ tâm ngoan thủ lạt, vô cùng tàn bạo, đối với Cao Long Văn thì luôn như hổ rình mồi, ở tiền tuyến Bắc bán cầu lại vô cùng dũng mãnh.

Chính vì muốn tạo áp lực cho Cao Long Đình, thì Cao Long Văn mới quyết định làm như thế, chỉ là hắn lại không nghĩ tới, một “cái đinh chắn đường” này lại vô cùng cứng rắn như vậy.

Tiến vào sở chỉ huy tạm thời, Cao Long Văn liền nhìn thấy Hàn Sinh, An Thượng Võ và vài tên sĩ quan coi như ra dáng của Tự Cường Châu đã tề tụ bên trong, chỉ có điều sĩ khí lại có vẻ cực kỳ sa sút.

Thấy Cao Long Văn chậm rãi tiến vào, mọi người đều bày ra bộ dáng cung kính.

- Thế cục hiện tại chính là như vậy, các người hẳn là đều đã rõ ràng, mà hiện tại ta cần một biện pháp có thể thực hành được, phải mau chóng dẹp yên khu Gia Tác.

Cao Long Văn chậm rãi ngồi trên ghế chủ tọa, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, trong lòng Cao Long Văn rất rõ ràng, nếu không nhanh chóng giải quyết, như vậy sớm hay muộn tin tức này cũng sẽ truyền vào trong Thánh Tử Thành, đến lúc đó, hắn cứ chờ trở thành trò cười đi.

- Nếu muốn nhanh chóng giải quyết, thì trước mắt chỉ có một biện pháp, đó chính là bí mật điều động từ Bắc bán cầu tới đây một nhánh quân siêu cường, sau đó lại phối hợp với toàn bộ binh lực còn lại của Tự Cường Châu, phát động một lần tấn công quân sự quy mô lớn chưa từng có!

An Thượng Võ trầm tư một lát, vô cùng cẩn thận nói.

Nghe vậy, ánh mắt Cao Long Văn khẽ nhúc nhích, vẻ mặt lại biến đổi, điều động quân đội từ Bắc bán cầu tuyệt đối là một sự điều chỉnh quân sự rất lớn, nên biết rằng ở Bắc bán cầu, mỗi một nhánh binh lực không chỉ có cường đại, bao gồm toàn bộ tinh nhuệ của Cao Tương Chân Nghĩa Quốc, mà trọng yếu hơn là, mỗi một binh lực đều có tác dụng chiến lược của nó, nếu tự tiện điều động, xảy ra bại lộ, thì tuyệt đối sẽ làm cho Cao Triết Cơ vô cùng tức giận.

Nhưng trước mắt, ngoài biện pháp này, thì còn có biện pháp nào khác có thể dùng được hay sao?

- Dưới tình huống ảnh hưởng không phải rất lớn, An chủ soái có thể điều động ra bao nhiêu người?

Cao Long Văn vẻ mặt nghiêm túc, hỏi An Thượng Võ.

- 2 vạn tinh nhuệ, có thể không một tiếng động mà điều động ra.

An Thượng Võ nhẹ nhàng đáp, hần rất rõ ràng, hần và Cao Long Văn là cùng một trận doanh, nếu Cao Long Văn sụp đổ, thì kẻ thứ nhất phải chết chính là hần.

- Cần thời gian bao lâu?

Cao Long Văn hỏi tiếp.

- Một tuần!

An Thượng Võ đáp. Mà quân đội An Thượng Võ muốn điều động chính là Quân đoàn chiến đấu Đông Ngũ, Quan tổng chỉ huy của quân đoàn là do An Thượng Võ một tay đề bạt lên, bí mật để cho hần chấp hành một lần hành động, vẫn tuyệt đối không thành vấn đề.

- Vậy thì người đi liên lạc đi.

Cao Long Văn thấp giọng nói, sau đó khẽ nhìn về phía Hàn Sinh, nghiêm túc nói:

- Hiện tại ta ra lệnh cho người, từ trong Tự Cường Châu điều động ra 10 vạn người, có gì khó khăn không?

Lúc này thì Hàn Sinh thật sự khó có thể nói được gì, Cao Long Văn không bắt hần phải chịu tiếng xấu thay người khác thì đã là tốt lắm rồi, bởi vậy, hần cũng không quan tâm có gì khó khăn hay không khó khăn nữa, mà vội vàng gật đầu nói:

- Đại nhân yếu nhân, bất kể như thế nào, tại hạ cũng sẽ gom đủ.

Thấy bộ dáng này của Hàn Sinh, Cao Long Văn cũng không nói thêm gì nữa, mà nhìn về phía bản đồ khu Gia Tác, neho mắt suy nghĩ, bàn tay trắng mềm của hần đã hơi nắm chặt lại.

Cứ như vậy, một tuần thời gian vội vàng trôi qua.

Cách thời gian Tiêu Hoảng rời đi theo kế hoạch, thì đã gần ngay trước mắt.

Lúc này Tiêu Hoảng đang ở trong chiếc đại hình Ma Văn máy bay vận tải thu được kia, bắt đầu tiến hành một loạt cải tạo trong phòng lái, mục đích chính là làm cho chiếc đại hình Ma Văn máy bay vận tải này có năng lực tự động điều khiển một cách đơn giản.

Cái gọi là đơn giản chính là có thể cất cánh, giữ vững tuyến đường thẳng tắp mà bay, vô cùng đơn giản, cải tạo cũng không phải quá khó, chỉ cần tăng thêm một cái không chế Ma Văn là được.

Về phần nên sử dụng chiếc đại hình Ma Văn máy bay vận tải này như thế nào, trong lòng Tiêu Hoảng đã có kế hoạch rõ ràng, mà trước khi rời đi, Tiêu Hoảng còn muốn giảm một chút áp lực cho khu Gia Tác, Tiêu Hoảng hiểu rất rõ, khu Gia Tác sẽ chuẩn bị nghênh đón một cơn “bão” lớn hơn nữa.

Bởi vì thông qua thẩm vấn đám phi công tù binh kia, Tiêu Hoảng đã biết được, chỉ huy phía sau màn chính là Chuẩn thần phụ Cao Long Văn, con trai của Cao Triết Cơ.

Tiêu Hoảng đã đọc rất nhiều bộ sách, cũng biết một chút về thời kỳ viễn cổ, con trai của Cao Triết Cơ nghĩa là gì? Hiển nhiên, nếu nói là Chuẩn thần phụ, thì thà rằng nói là hoàng tử còn đúng hơn.

849. Chương 849: Bảo Trọng

Hoàng tử tự mình chỉ huy chiến đấu, là tuyệt đối không cho phép xuất hiện hai chữ “thất bại”, nếu không sẽ tuyệt đối bất lợi đối với sự thống trị sau này.

Dựa theo Tiêu Hoảng dự đoán, Cao Long Văn chắc chắn sẽ ngóc đầu trở lại, đồng thời sẽ mang một cơn “gió lốc” tới nơi này.

Biện pháp hữu hiệu nhất để đối phó với “gió lốc” không phải là tìm cách phòng chống như thế nào, mà là phải bóp chết nó từ trong nôi, đối với việc này, Tiêu Hoảng đã nghĩ tới một loạt sách lược.

Đó chính là dương đông kích tây, đánh lén Bái Áo Thị, hoàn toàn đánh nát sở chỉ huy, điều này đối với Tự Cường Châu mà nói, không thể nghĩ ngờ chính là một kiếm đâm thẳng vào trái tim.

Ước chừng trải qua hai giờ bận rộn, Tiêu Hoảng mới hoàn toàn cải trang xong đại hình máy bay vận tải, lúc này chiếc đại hình máy bay vận tải đang được đậu tại một căn cứ không quân tạm thời được dựng lên, hiện giờ nơi này có 100 chiếc Ma Văn chiến đấu cơ, cùng với mười mấy chiếc máy bay vận tải loại nhỏ, cung cấp thuận tiện rất lớn cho việc vận chuyển của cả khu Gia Tác.

Mang theo hai gã Cơ khí sư trong đội quân tù nhân đi ra đại hình máy bay vận tải, Tiêu Hoảng không kiềm được ngẩng đầu, hơi nhìn bầu trời xanh thẳm một cái, lúc này là giữa trưa, mặt trời trên đỉnh đầu, mùa đông dài và giá rét đã từ từ kết thúc, trong không khí đã xen lẫn mùi bùn đất tinh thuần.

Chỉ cần khoảng một tháng nữa, nơi này có lẽ sẽ là một cảnh tượng xuân về hoa nở, nhưng mà Tiêu Hoảng cũng đã rời khỏi, có lẽ đối với Tiêu Hoảng mà nói, chỉ có trời đông giá rét thì dường như mới phù hợp với hắn.

Xuân về hoa nở, thì cũng là sau khi hắn rời đi mới có.

- Thông báo cho toàn thể thành viên của đội quân tù nhân, đến Khách sạn Đại Sâm Lâm tập hợp, ân... thuận tiện gọi Nhâm Thu và các nhân vật trọng yếu trong khu Gia Tác đến đây đi.

Tiêu Hoảng phân phó ột thành viên đội quân tù nhân ở bên cạnh.

- Vâng, lão đại.

Tên này lập tức đáp lại một tiếng, sau đó đi thông báo.

Nửa tiếng sau, bên trong đại sảnh của Khách sạn Đại Sâm Lâm đã tụ tập đầy người, quanh một cái bàn hình ô van, Tiêu Hoảng trực tiếp ngồi trên ghế chủ tọa, phía sau hắn là toàn bộ đội quân tù nhân, trong đó còn bao gồm cả Hứa Kính Uy.

Bất kể từ đâu góc độ nào xuất phát, vì khu Gia Tác có thể càng thêm đoàn kết, Tiêu Hoảng nhất định phải dẫn Hứa Kính Uy đi, đây chính là cái gọi là một núi không thể có hai hổ vậy.

Mà bản thân Hứa Kính Uy cũng phi thường nguyện ý gia nhập đội quân tù nhân, đi nhận khiêu chiến cao hơn, chứ không phải tiếp tục lẫn lộn tại khu Gia Tác nữa.

Tại các vị trí khác là Nhâm Thu và các thành viên trung tâm.

- Hôm nay triệu tập các người đến, ta đặc biệt tuyên bố một việc, đó chính là sáng mai, ta cùng với đội quân tù nhân của ta sẽ rời đi khu Gia Tác, tiếp tục bước trên hành trình của chúng ta, sau khi chúng ta rời khỏi, khu Gia Tác sẽ do Nhâm Thu toàn quyền định đoạt.

Tiêu Hoảng bình thản nói.

Chỉ có điều, khi lời này truyền vào trong tai Nhâm Thu, không khỏi làm cho trên mặt Nhâm Thu hiện lên một tầng đau thương, tuy rằng Nhâm Thu đã sớm biết Tiêu Hoảng không có khả năng cả đời ở lại khu Gia Tác, nhưng khi một ngày như vậy đến, trong lòng Nhâm Thu khó tránh khỏi có chút nặng nề.

Lý biệt luôn làm cho người ta khó chịu như vậy.

Những người khác nghe vậy, trong lòng cũng khó tránh khỏi có chút nặng nề, khi Tiêu Hoảng mới đến, mọi người đều coi Tiêu Hoảng là địch nhân, nhưng giờ khắc này, gần như tất cả mọi người đều coi Tiêu Hoảng trở thành trụ cột trong lòng mình.

- Có thể không đi được không, nơi này chẳng phải rất tốt hay sao?

Qua một hồi lâu, Nhâm Thu mới khẽ nói ra câu này. Nàng biết mình không giữ Tiêu Hoảng lại được, nhưng vẫn không kìm nổi nói như vậy.

- Khi trước ta đã nói qua, lý tưởng của ta không phải ở nơi này, mà là Thiên Tế Tĩnh, ta phải đi tới nơi đó, cho dù chỉ còn một hơi thở.

Tiêu Hoảng nhìn Nhâm Thu một cái, nhẹ nhàng nói.

- Vậy còn có thể trở về nữa không?

Nhâm Thu hỏi tiếp, khoe mắt đã có chút ửng đỏ.

- Sẽ, chỉ cần ta còn sống, khu Gia Tác vẫn sẽ bình yên!

Tiêu Hoảng nhẹ nhàng nói, đồng thời nhẹ nhàng vỗ vai Nhâm Thu, ánh mắt nhu hòa toát ra một chút kiên nghị.

Nhâm Thu không nói thêm gì nữa, chỉ hơi gật gật đầu.

Sau đó, Tiêu Hoảng cũng không dây dưa nhiều, đơn giản tiến hành quy hoạch một chút đối với kế hoạch phát triển trong tương lai của khu Gia Tác, còn nói một chút chuyện về Cao Long Văn, sau đó tuyên bố tan họp, mệnh lệnh đội quân tù nhân tiến hành chuẩn bị cuối cùng cho chuyến xuất phát, chủ yếu là sửa sang lại vật tư tiếp tế.

Sau khi mọi người đều tự tiến hành chuẩn bị, Tiêu Hoảng cũng lại một lần nhìn về phía bản đồ toàn cảnh của Ma Duệ Tinh.

Từ khi tiến vào Bắc bán cầu thì sẽ gặp phải đủ loại khó khăn, toàn bộ Bắc bán cầu còn đề phòng sâm nghiêm hơn Nam bán cầu rất nhiều, các loại căn cứ quân sự được bố trí rậm rạp như sao trên trời, hơn nữa chất lượng quân đội cũng khá cao.

Nếu nói đội quân tù nhân ở Nam bán cầu có thể đánh lại 3 vạn quân đội, như vậy ở Bắc bán cầu, thì đánh lại được 1 vạn quân cũng đã là không tồi rồi.

Nếu Phát Lạc thức tỉnh, khôi phục sức chiến đấu, tất cả đều không thành vấn đề, nhưng đây vẫn chỉ là một ý tưởng mơ mộng mà thôi, sự thật chính là Phát Lạc vẫn đang ở trong trạng thái ngủ say, hơn nữa khi nào thì thức tỉnh thì căn bản không người nào biết được, có lẽ là ngày mai, cũng có lẽ là 100 năm sau.

Ngay khi đội quân tù nhân vội vã sửa sang lại vật tư, thì hệ thống tình báo của khu Gia Tác đã lại thu được tin tức, có một nhánh quân đội Cao Tương gồm 10 vạn người đang tới gần phía nam khu Gia Tác, còn tại bắc bộ khu Gia Tác cũng xuất hiện 2 vạn quân đội thần bí, trang phục cũng không phải là quân trang của Tự Cường Châu, mà là quân trang của Bắc bán cầu.

Đối với tin tức này, Tiêu Hoảng không có chút bất ngờ nào, tất cả đều nằm trong lòng bàn tay Tiêu Hoảng, về phần điều động quân đội của khu Gia Tác như thế nào, thì Tiêu Hoảng cũng đã không hề nhúng tay vào, mà trực tiếp giao cho Nhâm Thu và các thành viên trung tâm của khu Gia Tác, thời điểm này, Tiêu Hoảng đã bắt đầu buông tay ra đối với khu Gia Tác.

Thoải mái nghỉ ngơi một buổi tối cuối cùng trong phòng, khi vào sáng sớm, Tiêu Hoảng dẫn theo đội quân tù nhân, không chào hỏi bất kỳ ai, chỉ lưu lại một tờ giấy trên mặt bàn, sau đó đi vào trong bóng đêm mờ ảo, chạy về phía Bái Áo Thị theo hướng tây bắc.

Tuy rằng sáng sớm, sắc trời chưa sáng rõ, nhưng bởi vì hiện giờ đội quân tù nhân đều đeo Ma Văn kính mắt nhìn ban đêm, bởi vậy vẫn hành quân rất thần tốc mà lặng lẽ, ngay cả bốn vó của Thiết cước mã cũng được bọc cao su mềm, khi chạy thì không phát ra tiếng động gì.

Sở dĩ đi không từ giã là bởi vì Tiêu Hoảng cũng là người, hắn cũng vô cùng chán ghét cảm giác phải ly biệt, trái tim của Tiêu Hoảng cũng không phải là sắt đá.

Về phần tờ giấy mà Tiêu Hoảng lưu lại kia, chỉ có hai chữ vô cùng đơn giản: bảo trọng.

Ước chừng đi trọn một ngày, mãi cho tới khi chạng vạng, sắc trời lại lần nữa tối đen, Tiêu Hoảng đã đi tới khu vực bên cạnh khu Gia Tác.

Nhìn về phía trước, các dãy núi đã lùi lại phía sau, đồng thời trở thành các khu vực bằng phẳng, Tiêu Hoảng mới chậm rãi cầm Ma Văn thông tin, phát ra một tin tức cho Bình Bạc: “Bỏ toàn bộ Cao Tương phi công và người Cao Tương bị bắt khi trước vào trong chiếc đại hình Ma Văn máy bay vận tải kia, sau đó khởi động hệ thống điều khiển không người lái.”

Sau khi Tiêu Hoảng hạ lệnh, Bình Bạc đã mang theo đội quân tâm phúc, bắt đầu chấp hành, trối gô toàn bộ 100 tên phi công tù binh, tính cả hơn 200 tên binh sĩ Cao Tương lại, bỏ vào trong đại hình Ma Văn máy

bay vận tải, sau đó Bình Bạc liền nhanh chóng khởi động hệ thống điều khiển không người lái, rồi nhanh chóng rời khỏi đại hình Ma Văn máy bay vận tải này.

Đại khái năm phút sau, khi hệ thống tự động lái được khởi động, đại hình Ma Văn máy bay vận tải mới chậm rãi lăn bánh, cuối cùng bay lên, thẳng tắp về phía Thiên Tế Tỉnh ở hướng bắc, dùng tốc độ à bay đi.

Trong nháy mắt nó đã biến mất không còn bóng dáng.

Cùng lúc đó, trong Khách sạn Thượng Hợp tại vị trí phồn hoa nhất Bái Áo Thị, lúc này nơi này đã hoàn toàn giới nghiêm, trở thành một trung tâm sở chỉ huy.

Trong phòng Tổng chỉ huy, Cao Long Văn đang mang sắc mặt nghiêm túc, quan sát tình huống bố trí binh lực, vung trộm điều động Quân đoàn chiến đấu Đông Ngũ tới đây, cho dù là Cao Long Văn thì cũng phải chịu một chút mạo hiểm, nếu bị đánh tan nữa, thì hắn sẽ rất khó giải thích, đến lúc đó sẽ chờ bị Cao Triết Cơ trách phạt đi, thậm chí còn có ảnh hưởng lớn chưa từng có đối với tương lai kế thừa đại nghiệp của hắn.

- Dự tính hai ngày sau, Quân đoàn chiến đấu Đông Ngũ sẽ tiến vào Diễm Dương Thị, đồng thời có thể phát động tập kích đối với khu Gia Tác bất cứ lúc nào, nam bộ đã có 10 vạn binh sĩ Tự Cường Châu, được trang bị siêu viễn trình Ma Văn pháo, một khi khai chiến, có thể tiến hành điên cuồng pháo kích về phía vùng núi, khiến cho hệ thống phòng ngự này trở nên tê liệt, hiện tại điều duy nhất cần lo lắng chính là Tiêu Hoàng và cái gọi là đội quân tù nhân kia.

An Thượng Võ cẩn thận báo cáo, lần này, hắn cũng quyết định tự mình tiến hành chỉ huy, đương nhiên công lao vẫn phải khoác lên trên người Cao Long Văn.

- Điều tra về Tiêu Hoàng cùng đội quân tù nhân kia như thế nào rồi?

Cao Long Văn hỏi tiếp.

- Bởi vì tư liệu tù nhân tại Trại tập trung Tín Nghĩa đều bị đốt hủy, bởi vậy cũng không biết nhiều về hắn, điều duy nhất biết đến chính là, bên trong đội quân tù nhân, hầu hết đều là tù nhân Lạc Đan Luân.

An Thượng Võ báo cáo.

Nghe vậy, Cao Long Văn không kiềm được hơi híp mắt lại, có một điều mà bất kỳ người Cao Tương nào cũng nhận thức được, đó là tuyệt đối không thể để cho đội quân tù nhân quay về được Thiên Tế Tỉnh, nếu không sẽ bổ sung mạnh mẽ cho sức chiến đấu của Thiên Tế Tỉnh.

- Báo cáo đại nhân, vừa mới nhận được tin tức, một chiếc đại hình Ma Văn máy bay vận tải bỗng nhiên từ khu Gia Tác lao ra, phương hướng là Thiên Tế Tỉnh phía bắc!

Đúng lúc này, một gã chủ quản canh gác bỗng nhiên báo cáo với Cao Long Văn, vô cùng vội vàng, nên biết rằng, Ma Văn máy bay vận tải này cũng không phải là Ma Văn Xa, có lẽ chỉ cần nửa tiếng thì có thể lao ra Tự Cường Châu, mười mấy giờ sau thì sẽ tới được Thiên Tế Tỉnh, thời gian có thể nói là trôi qua rất nhanh.

Cao Long Văn ngồi trên ghế chủ tọa, cùng với An Thượng Võ tự nhiên có thể hiểu được điều này, thời gian như lửa sém lông mày, hơn nữa trong Ma Văn máy bay vận tải kia rất có thể chính là đội quân tù nhân, tính toán trong thời gian ngắn trốn về phía Thiên Tế Tỉnh.

Nếu là như vậy, thì đây tuyệt đối là chuyện mà người Cao Tương không thể dễ dàng tha thứ được.

- Bất kể trong đó là gì, phân phó cho Ma Văn chiến đấu cơ của Quân đoàn chiến đấu Đông Ngũ, bằng tốc độ nhanh nhất cất cánh, bắn hạ chiếc Ma Văn máy bay vận tải kia xuống dưới cho ta!

Cao Long Văn không chút do dự, quyết đoán hạ mệnh lệnh.

Không hề nghi ngờ, vào lúc này, Cao Long Văn và toàn bộ Tự Cường Châu đều đã tập trung ánh mắt vào chiếc Ma Văn máy bay vận tải kia.

850. Chương 850: Đám Thủng Trái Tim

Sau khi Cao Long Văn ra lệnh một tiếng, 200 chiếc Ma Văn chiến đấu cơ của Quân đoàn chiến đấu Đông Ngũ đã lần lượt cất cánh từ căn cứ không quân, tất cả cùng xung phong về phía chiếc Ma Văn máy bay vận tải kia.

Mà Ma Văn chiến đấu cơ của Quân đoàn chiến đấu Đông Ngũ cũng không phải là những thứ “rác rưởi” của Tự Cường Châu, toàn bộ 200 chiếc này đều được lấy từ Tân Bối Ba liên hợp thể, tính năng phi thường tiên tiến.

Đại khái chỉ sau hai mươi phút, Ma Văn chiến đấu cơ của Quân đoàn chiến đấu Đông Ngũ đã trực tiếp xông tới chiếc đại hình máy bay vận tải đang không quan tâm gì cả, chỉ dùng tốc độ cao tiến lên kia, sau đó liền mở ra trận hình trên không trung, từ bốn phương tám hướng bắn ra vô số Ma Văn phi đạn về phía chiếc đại hình Ma Văn máy bay vận tải kia.

Ầm ầm ầm!

Cùng với một tiếng nổ, bầu trời hình thành một quả cầu lửa vô cùng khổng lồ, đánh cho chiếc Ma Văn máy bay vận tải vừa to lớn vừa thô ráp kia vỡ tan tành trên không trung!

Luồng lửa này cực lớn, ngay cả Tiêu Hoàng cùng với đội quân tù nhân đang cười Thiết cước mã cũng có thể nhìn thấy phía sau mình xuất hiện một điểm sáng chói mắt.

Đồng thời đây cũng là kế hoạch gọi là “dương đông kích tây” của Tiêu Hoàng, ra sức điều động toàn bộ lực chú ý của Tự Cường Châu, trên thực tế, Tiêu Hoàng cũng đã thấy trên đường đi gần như không có binh sĩ Cao Tương đóng trong các cửa ải nữa, nguyên nhân chỉ có một, đó chính là toàn bộ bọn chúng đã bị Hàn Sinh điều động đi rồi.

Bị hao tổn mười mấy vạn người, cộng thêm Cao Long Văn lại điều động đi 10 vạn, còn lấy đâu ra nhiều binh lực để lập chốt như trước được nữa.

Bởi vậy, hiện giờ toàn bộ Tự Cường Châu, ngoài Bái Áo Thị ra, thì những chỗ khác đã phòng ngự cực kỳ lơ lửng. Đám người Tiêu Hoàng một đường chạy như điên, không vấp phải chút chặn đường nào.

Đối với việc Tiêu Hoàng đã từ khu Gia Tác chuồn ra, đồng thời chạy tới Bái Áo Thị, thì Cao Long Văn có thể nói là hoàn toàn không biết gì cả, giờ khắc này, bọn họ đã tập trung toàn bộ lực chú ý trên chiếc đại hình Ma Văn máy bay vận tải kia rồi.

Thông qua màn hình, thấy đại hình Ma Văn máy bay vận tải cứ như vậy mà dễ dàng bị đánh rơi, cũng hóa thành một luồng lửa, Cao Long Văn và An Thượng Võ ít nhiều cũng có chút không thể tin được vào hai mắt của mình, giờ khắc này, bọn họ thật sự có chút không rõ, rốt cuộc là hạnh phúc tới quá nhanh, hay là trong này có thứ gì khác kỳ quái, không ai biết được chính xác cả.

- Quân đoàn chiến đấu Đông Ngũ nghe lệnh, tiến hành tìm tòi xác của chiếc Ma Văn máy bay vận tải kia, ra sức xác định trong Ma Văn máy bay vận tải rốt cuộc là thứ gì!

An Thượng Võ ngồi bên cạnh Cao Long Văn, phát ra mệnh lệnh.

Dựa theo lẽ thường mà phán đoán, cười đại hình máy bay vận tải là phương thức rất tốt để quay về Thiên Tế Tỉnh, mà muốn quay về Thiên Tế Tỉnh, hiển nhiên ngoài đội quân tù nhân ra, căn bản đã không có người nào khác nữa.

Tuy nhiên, nếu nghĩ kỹ lại, cứ dễ dàng bị đánh rơi như vậy, chẳng lẽ lão đại của bọn họ không nghĩ tới hay sao?

Chuyện này đã làm cho lực chú ý của Cao Long Văn và An Thượng Võ hoàn toàn không quan tâm tới gì khác nữa.

Đồng thời sau khi bắt đầu tìm kiếm, sau hai ngày hai đêm, thì 1000 người của Quân đoàn chiến đấu Đông Ngũ đã tìm được hơn 100 bộ thi thể bị cháy đen, các mảnh vụn thì vô số.

Nhìn thấy hình ảnh các thi thể do Quân đoàn chiến đấu Đông Ngũ gửi về, vẻ nghi hoặc trên mặt Cao Long Văn lại càng hiện lên vẻ khó hiểu hơn.

Có một điều có thể khẳng định, đó chính là trong đại hình Ma Văn máy bay vận tải có người, nhưng rốt cuộc là ai, thì lại không thể từ thi thể cháy đen này mà phân biệt ra được.

- Đại nhân, ta đề nghị hiện tại chúng ta không nên đầu nhập quá nhiều tinh lực vào chiếc đại hình Ma Văn máy bay vận tải này nữa, Quân đoàn chiến đấu Đông Ngũ của chúng ta đã vào vị trí, 10 vạn binh sĩ Tự Cường Châu cũng đã tập kết xong, mặc kệ trong chiếc đại hình Ma Văn máy bay vận tải kia có ai, cứ san phẳng khu Gia Tác thì sẽ giải quyết được hết.

An Thượng Võ đứng bên cạnh Cao Long Văn, nói rành rọt từng câu một.

Cao Long Văn nghe vậy, không kiềm được hơi gắt gắt đầu, hiển nhiên An Thượng Võ nói phi thường có đạo lý, việc cấp bách trước mắt chính là hoàn toàn dẹp yên khu Gia Tác, hơn nữa Quân đoàn chiến đấu Đông Ngũ cũng không thể ở lâu tại Tự Cường Châu được.

- Người nói phi thường có đạo lý, hiện tại truyền mệnh lệnh của ta, Quân đoàn chiến đấu Đông Ngũ cùng với 10 vạn quân đội của Tự Cường Châu, ngay lập tức tiến vào trạng thái chuẩn bị cuối cùng, hai giờ sau, khi tới chính ngọ, sẽ phát động toàn diện đả kích đối với khu Gia Tác, lần này, ta rất muốn nhìn một cái, khu Gia Tác còn lấy cái gì ra để chống đỡ.

Cao Long Văn hăng hái nói.

Sau khi Cao Long Văn ra lệnh một tiếng, binh sĩ Cao Tương, Ma Văn xe tăng, viễn trình Ma Văn trọng pháo tại hai phía nam, bắc của khu Gia Tác đã đều vào vị trí, Ma Văn chiến đấu cơ và binh sĩ thì lại tiến hành chuẩn bị toàn bộ, giống như một con dã thú bắt đầu lộ ra răng nanh của nó vậy.

Cảnh tượng vô cùng hoành tráng, binh lực đông đảo, bất kể là chất lượng hay là số lượng, thậm chí là trang bị, thì đều cao hơn một cấp bậc so với phía trước.

Nhưng đúng lúc này, Tiêu Hoảng đã suất lĩnh đội quân tù nhân, cưỡi Thiết cước mã, trải qua hai ngày hai đêm liên tục đi tới, rốt cục đã xuất hiện tại phía đông nam Bái Áo Thị.

Bởi vì Bái Áo Thị chính là thủ phủ, phòng hộ nơi này cũng có thể nói là khá chặt chẽ, nhất là tường thành hợp kim cao hơn hai mươi thước kia lại bao phủ cả Bái Áo Thị vào trong một cách rất kín kẽ.

Đồng thời bởi vì Cao Long Văn ở trong này, mặc dù Tự Cường Châu đã phái hầu hết binh lực về phía khu Gia Tác, nhưng trong Bái Áo Thị vẫn có 5000 binh sĩ tinh nhuệ đang đóng quân, tính cả 1000 binh sĩ Thánh Tử của Cao Long Văn, thì nhân số đã đạt tới trên 6000 người.

Trên tường thành, đám binh sĩ tuần tra đều nghiêm túc nhìn về phía mảnh đất hoang dã bên ngoài, nhìn thấy ngoài mấy trăm thước có một đoàn người ngựa đang xuất hiện tại cửa nam của Bái Áo Thị, trong ánh mắt binh sĩ tuần tra không kiềm được hiện lên một chút tinh quang và hung ác, sau đó lớn tiếng quát:

- Người nào? Dừng lại, lập tức tiếp nhận kiểm tra!

Đám người Tiêu Hoảng vẫn không đáp lại, không chút để ý, không nhanh không chậm đi về phía cửa nam, tiếng vó Thiết cước mã truyền đến, hoàn toàn không để ý tới tiếng quát lớn của binh sĩ tuần tra này.

Nhìn thấy vậy, trên mặt binh sĩ tuần tra không kiềm được hiện lên một chút phẫn nộ, trước đây bọn họ quát một tiếng, có binh dân Cao Tương nào lại dám không ngoan ngoan dừng lại, nhưng trước mắt, đối mặt với sự “thờ ơ” của những “tiểu bình dân” này, trong lòng binh sĩ tuần tra khó tránh khỏi sinh ra một cơn tức, đồng thời nâng Ma Văn súng trường trong tay lên, chửi mắng:

- Hồn dân, ta bảo các người dừng lại cho ta, chẳng lẽ các người điếc hay sao? Tiếp tục bước về phía trước một bước, thì sẽ bị trực tiếp bắn chết!

Chỉ có điều, đám người Tiêu Hoảng căn bản không để ý tới câu đe dọa này, gần như ngay khi vài tên binh sĩ tuần tra vừa mới nói xong, thì đám người Tiêu Hoảng đã đều nâng cánh tay lên, Chiến Văn trên cánh tay đột nhiên sáng chói lên.

- Cái gì...!

Nhìn thấy Chiến Văn trên cánh tay của đám người Tiêu Hoảng, binh sĩ tuần tra không kiềm được thốt lên, ánh mắt vốn tàn nhẫn đã bị sự kinh hãi thay thế.

Vù, vù, vù, rầm rầm rầm...

Không đợi này mấy chục tên binh sĩ tuần tra này kịp phản ứng, các loại năng lượng thể hình thù kỳ quái đã đồng loạt điên cuồng bắn về phía đỉnh của tường thành!

Cùng với vô số luồng sáng, tiếng nổ vang cuộn cuộn cũng bắt đầu vang lên không dứt bên tai.

Không đến một giây đồng hồ, tường thành cửa nam đã trực tiếp bị bắn tan tành một mảng lớn, đám binh sĩ tuần tra cùng hung cực ác khi nãy cũng không sót lại mảnh xương nào nữa.

Đồng thời khi đám người Tiêu Hoảng ra tay, Thiết Cước mã dưới thân cũng đột nhiên bắt đầu chạy như điên, bọn họ cũng tiếp tục nâng cánh tay lên, điên cuồng bắn về phía cửa thành.

Sau một lượt nổ vang, cửa thành dày khoảng một thước đã trực tiếp bị bắn nát, đồng thời đội quân tù nhân cười Thiết Cước mã cũng lao vào cửa thành, bắn một lượt về phía mấy trăm tên binh sĩ Cao Tương đang cản đường, đập qua thi thể của chúng mà qua.

Sau một phút đồng hồ ngắn ngủi, đội quân tù nhân đã hoàn toàn giết vào trong Bái Áo Thị, so với Tín Nghĩa Thị, Bái Áo Thị có vẻ phồn hoa hơn rất nhiều, tối thiểu thì cũng được coi là nhà cửa san sát, dù sao thì nơi này cũng là bộ mặt của Tự Cường Châu, hơn nữa bình dân có thể sống trong này thì đều là người nhà của các quân nhân, hoặc là người đã làm ra cống hiến đặc thù cho Tự Cường Châu, hoặc là người nhà có quan hệ đặc biệt gì đó, còn những người dân bình thường thì đừng có mơ bước vào trong này mà ở.

Chỉ có điều, vào lúc này, trong mắt đội quân tù nhân thì nơi này đã là phế tích, đối mặt đám binh dân chặn đường, giống như mấy cái xác vô hồn, không hề có tư tưởng của riêng mình này, đội quân tù nhân đã hoàn toàn không có chút thương hại nào, trực tiếp giẫm đạp mà qua, lập tức lao về phía Khách sạn Thượng Hợp, trước đó Tiêu Hoảng đã thông qua tù binh mà biết được, nơi đó là Khách sạn chuyên dùng để tiếp đãi khách nhân.

Loại tấn công vô nhân đạo đối với bình dân này, nói thật ra Tiêu Hoảng cũng bị buộc làm ra, người Cao Tương không yêu thương con dân của mình, còn muốn người khác trông nom ư? Quả thực chính là nói đùa.

Trong lúc chạy như điên, từng thành viên đội quân tù nhân cũng đã mở ra một cái túi hành trang trên lưng ngựa, bên trong đều là các Ma Văn trang bị lớn bằng nắm tay, nói trắng ra, đây chính là đầu đạn của Ma Văn phi đạn được tháo xuống từ trên chiến đấu cơ.

Khởi động xong, thành viên đội quân tù nhân liền dựa theo chỉ thị từ trước của Tiêu Hoảng, trực tiếp ném về các địa điểm có đông dân cư, hoặc là các kiến trúc xa hoa, sau đó kích nổ, kết quả là kiến trúc sụp đổ, thi thể bay tung tóe!

Gần như chỉ trong chớp mắt, toàn bộ mặt phía nam của Bái Áo Thị đã trở nên hỗn loạn không chịu nổi, tiếng kêu thảm thiết, tiếng nổ tung vang lên không dứt bên tai.

Không biết vì cái gì, đối mặt với loại cảnh tượng giết hại bình dân này, trong lòng Tiêu Hoảng lại không có một chút xú cảm giác tội lỗi nào cả, ngược lại hắn còn cảm thấy vô cùng sảng khoái, dường như đã thích phóng ra được toàn bộ áp lực trong lòng, có lẽ là nội tâm Tiêu Hoảng đã bắt đầu dần dần trở nên vụn vỡ, tất cả những điều này đều là do bị buộc phải làm ra, không có người nào vừa sinh ra mà đã có bộ dạng này cả.

Mà hiện tại, điều Tiêu Hoảng muốn làm thì chỉ có hai chữ, đó chính là: phá hủy.

Khách sạn Thượng Hợp.

Bởi vì đám người Tiêu Hoảng xuất hiện thật sự quá đột ngột, đám người Cao Long Văn căn bản không có chút ý thức được, hai mắt vẫn đang nhìn chăm chăm vào màn hình phía trước, trong đó là hình ảnh Quân đoàn chiến đấu Đông Ngũ điều động binh lực, cùng với quân đội Tự Cường Châu lắp ráp các viên trình Ma Văn pháo.

851. Chương 851: Bắt Sống Cao Long Văn

852. Chương 852: Ly Gián

853. Chương 853: Con Đường Về Nhà

854. Chương 854: Dụng Tâm Kín Đảo

855. Chương 855: Khiêu Chiến Chân Chính

856. Chương 856: Khinh Thường

857. Chương 857: Điền Cuồng Giã Đạp

858. Chương 858: Sứ Giả Tai Họa

859. Chương 859: Không Kịp Trở Tay

Ước chừng trải qua nửa tiếng thời gian, Tiêu Hoàng mới thật cẩn thận loại bỏ toàn bộ các mảnh nhỏ trên cánh tay trái của Nhiễm Uy, đồng thời hoàn thành chữa trị cho cánh tay này.

- May mà phụ cận nơi này có căn cứ quân sự, nếu không cánh tay này của ngươi sẽ không giữ được đâu.

Tiêu Hoàng nhìn Nhiễm Uy đang suy yếu, nói từng chữ, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

- Đa tạ lão đại.

Nhiễm Uy suy yếu nói.

- Hiện tại ngươi có hai giờ thời gian để khôi phục, nắm chặt thời gian nghỉ ngơi đi, đoạn lữ trình tiếp theo, ngươi sẽ giống với Phất Lạc, không cần tham dự chiến đấu.

Tiêu Hoàng bình tĩnh phân phó một tiếng.

- Chiến đấu tiếp theo hẳn là rất khó đánh, ta không tham chiến, chúng ta...

- Chữa khỏi vết thương, sẽ tham chiến sau.

Tiêu Hoàng quả quyết nói, sau đó xoay người đi ra ngoài.

Hiện giờ Căn cứ quân sự thứ 51 đã là máu chảy thành sông, tuy nhiên, đối với cảnh tượng như vậy, Tiêu Hoàng sớm đã quen rồi.

Lúc trước khi còn ở Thánh Đàn, thì Tiêu Hoàng có lẽ còn nửa tin nửa ngờ, đi vào Ma Duệ Tinh dường như chỉ có giết chóc mới có đường ra, nhưng hiện tại Tiêu Hoàng đã thật sự tin tưởng vào điều này.

Trên thế giới này, chuyện gì mà chẳng như vậy, Tiêu Hoàng không có cái gọi là minh hữu, không ai có thể trợ giúp bọn họ, nếu bọn họ muốn sống sót, thì chỉ có giết chóc mà thôi.

- Sau khi thu thập xong các vật tư, nghỉ ngơi và hồi phục hai giờ, sau đó chúng ta tiếp tục xuất phát.

Tiêu Hoàng phân phó một tiếng.

Trải qua nửa tiếng thu thập vật tư, bên trong căn cứ quân sự tàn phá này đã lại lần nữa cháy lên một đám lửa trại, những thứ đồ ăn chưa bị hư thối thì đều được nhét vào trong bao trên lưng ngựa, còn các khối thịt lợn, thịt bò, thì trực tiếp được nướng trên đồng lửa.

Ước chừng trải qua một thời gian dài chạy trốn, đội quân tù nhân đã thật lâu không được ăn uống thoải mái rồi, có thể nói, đi vào bắc bán cầu, có thêm một giây một phút nghỉ ngơi, thì cũng đều vô cùng quý giá.

Khi vào sáng sớm, hai giờ nghỉ ngơi đã chấm dứt, Tiêu Hoằng đã lại lần nữa suất lĩnh đội quân tù nhân xoay người lên ngựa, bọn họ rất rõ ràng, chỉ cần ở lại thêm một giây đồng hồ, thì rất có thể sẽ bị vây kín hoàn toàn. Mỗi khi nhiều thêm một giờ chạy trốn, thì cự ly tới Thiên Tế Tỉnh lại gần hơn một ít.

Nhiệm Uy trải qua hai giờ nghỉ ngơi, dùng hai viên Văn đan bổ huyết, tuy rằng sắc mặt vẫn còn tái nhợt, nhưng khí sắc đã chuyển biến tốt đẹp, ý thức đã tỉnh táo lại, cánh tay trái được quần đầy băng gạc, đi cùng Vương Quân, Phát Lạc ở giữa đội ngũ.

Trong nháy mắt, đội quân tù nhân lại lần nữa biến mất trong bóng tối.

Cùng lúc đó, bên trong căn cứ quân sự tối cao tại Bắc khu, Diệp Lập Ba gần như đã hoàn toàn ném chuyện về đội quân tù nhân ra sau đầu, điều này cũng không có gì là kỳ quái cả, dù sao khi trước thì chính Diệp Lập Ba đã coi đội quân tù nhân thành giặc cỏ.

Giờ phút này Diệp Lập Ba đã vội vã hoàn thành một ngày công tác, đang chuẩn bị trở lại phòng ngủ để nghỉ ngơi. Chỉ là ngay khi Diệp Lập Ba vừa mới chuẩn bị mở cửa ra, thì đã thấy Mã Nha đang vội vã xông vào, trên mặt đầy mồ hôi, hai mắt trợn lên.

- Mã Nha, người không đi nghỉ ngơi, tới đây làm gì?

Thấy bộ dáng này của Mã Nha, trên mặt Diệp Lập Ba hiện lên một chút kinh ngạc, nghi hoặc hỏi.

- Diệp Tướng quân, tình huống có biến, ta vừa mới nhận được tin tức, Sư đoàn thứ 51... Bọn họ đã...

Mã Nha vẻ mặt khiếp sợ, nói năng lộn xộn, các giọt mồ hôi thì lại đang không ngừng chảy xuống mặt.

Nghe tới Sư đoàn thứ 51, Diệp Lập Ba mới nhớ tới, không lâu trước hắn vừa mới giao cho bọn họ một nhiệm vụ, đó là bao vây tiêu trừ đám giặc cỏ trốn từ Nam khu tới đây, tuy nhiên, cho dù Diệp Lập Ba nghĩ nát óc, thì cũng không nghĩ ra, chỉ bao vây tiêu trừ 500 tên tiểu mao tặc mà thôi, nhưng Sư đoàn thứ 51 rốt cuộc lại để xảy ra chuyện gì?

Tuy nhiên, sau đó Diệp Lập Ba vẫn nheo mắt suy nghĩ, dường như hắn nghĩ tới cái gì đó.

- Người đừng có nói với ta rằng, Sư đoàn thứ 51 để cho vài tên tiểu mao tặc kia chạy thoát đấy.

Về mặt Diệp Lập Ba dần dần lạnh xuống, từ từ nói.

Hắn không thể tưởng tượng được, hơn 5000 binh sĩ, bao vây tiêu trừ mấy trăm tên giặc cỏ mà cũng không hoàn thành, đó quả thực chính là không thể chấp nhận được.

- Tình huống còn tệ hơn đó rất nhiều, Tướng quân, ngài tự mình xem đi.

Mã Nha nói xong, liền đặt một cái Ma Văn hình ảnh tới trước mặt Diệp Lập Ba.

Hình ảnh trên đó là một bình nguyên rộng lớn, trong đó thì thể của Sư đoàn thứ 51 nằm vương vãi khắp nơi, các mảnh vỡ của Ma Văn chiến đấu cơ, Ma Văn xe tăng thì khắp nơi đều có, Sư đoàn thứ 51 đã toàn quân bị diệt.

Diệp Lập Ba không chút nhúc nhích, chuẩn xác mà nói, là cứng người ngay tại chỗ, ngay khi hình ảnh này xuất hiện, vẻ mặt hơi có chút phần nộ của Diệp Lập Ba đã trực tiếp động lại, cơ mặt đang không ngừng co rút, khóe miệng không ngừng run run.

Lúc này, Diệp Lập Ba có chút không thể tin được hai mắt của mình, Sư đoàn thứ 51 đã toàn quân bị diệt ư? Chuyện như vậy thực sự khiến cho người ta rất khó có thể tiếp nhận được, nên biết rằng, cho dù Sư đoàn thứ 51 này chống cự lại quân đội của Thiên Tế Tỉnh, thì cũng không thể toàn quân bị diệt được, nhưng đối phó với vài tên giặc cỏ, tại sao lại như thế này được?

- Điều này sao có thể? Mấy ngàn quân đội tinh nhuệ, trên bầu trời có Ma Văn chiến đấu cơ, dưới mặt đất thì có Ma Văn xe tăng, vậy mà lại không đánh lại được 500 tên giặc cỏ cưỡi ngựa, hơn nữa còn toàn quân bị diệt?

Diệp Lập Ba thì thảo lắm bầm, dường như hắn đã cảm nhận được, mình đã bị tên Thường Vinh kia ám toán rồi, thậm chí Diệp Lập Ba dường như còn nghĩ tới, vì sao Nam khu chết tiệt kia lại mềm yếu như vậy, có lẽ bọn họ đã sớm biết được, nên mới cố ý đẩy đám người này tới Bắc khu của hắn.

- Đi, gọi cho Tôn Trường Kỳ, ta muốn biết một chút tình thế lúc này!

Diệp Lập Ba hạ lệnh cho Mã Nha, vẻ mặt vẫn đang rất khó coi, trên trán cũng xuất hiện một tầng mồ hôi, bởi vì Diệp Lập Ba đã cảm nhận được, đội quân tù nhân tới đây không có ý tốt gì cả.

Tuy nhiên, Mã Nha lại vẫn không chút nhúc nhích, chỉ sợ hãi bật ra các tấm hình tiếp theo, trong đó là cảnh tượng Căn cứ quân sự thứ 51 đã hoàn toàn bị san phẳng, thi thể của nhân viên hậu cần vương vãi khắp nơi, các tòa nhà lớn bé đều nát tan tành, có chỗ còn đang cháy hừng hực.

Căn cứ quân sự uy nghiêm ngày xưa, lúc này đã biến thành một mảnh tĩnh mịch.

- Vừa mới nhận được tin tức, Căn cứ quân sự thứ 51 đã hoàn toàn bị san phẳng, sư trưởng Tôn Trường Kỳ hy sinh, căn cứ quân sự cũng bị cướp sạch một lượt, ngoài hai tên phi công của Ma Văn chiến đấu cơ ra, thì đã không có một người nào còn sống.

Mã Nha run rẩy báo cáo với Diệp Lập Ba.

Nghe vậy, Diệp Lập Ba lập tức cảm thấy trước mắt tối sầm, đầu óc choáng váng, một Sư đoàn toàn quân bị diệt, tính cả sư trưởng cũng đều bị giết chết, chuyện như vậy, Diệp Lập Ba chưa từng bao giờ nhìn thấy, mà trọng yếu hơn là, “kiệt tác” này lại chỉ do hơn 500 tên giặc cỏ gây nên.

Phịch...

Diệp Lập Ba ngồi sụp trên ghế, hắn chỉ cảm thấy trong lòng trở nên lạnh lẽo, cho tới bây giờ, hắn mới thật sự cảm nhận được tình thế cũng không đơn giản như hắn nghĩ, hắn đã bị con cáo già Thường Vĩnh kia tính kế rồi.

Đồng thời, trên màn hình vẫn tiếp tục hiện ra cảnh tượng đội quân tù nhân tập kích Sư đoàn thứ 51, gần như chỉ cần mới giáp mặt, thì hơn 100 tên binh sĩ đã ngã xuống, Mục Á thì cũng trực tiếp bị giết chết tại chỗ.

Loại phương thức “bắt giặc trước bắt vua”, cùng với kiểu tấn công ngay ngắn trật tự này, làm sao là của bọn giặc cỏ làm ra a, rõ ràng chính là một quân đội siêu cường, tuy rằng chỉ có 500 người, nhưng trong đó lại có 16 tên Đại Ngự Sư, mỗi một binh sĩ đều có thể tự mình đảm đương một phía được.

Ước chừng trôi qua năm phút đồng hồ, vẻ khiếp sợ của Diệp Lập Ba mới từ từ dịu lại, trong ánh mắt lại hiện lên vẻ nghiêm trọng, vô cùng vô tận nghiêm trọng, hiện tại hắn đã phi thường rõ ràng, những kẻ được gọi là giặc cỏ này rất có lai lịch, chỉ là Thường Vĩnh đã giấu giếm đi mà thôi.

- Tên Thường Vĩnh chết tiệt, vậy mà lại dám “chơi” ta.

Diệp Lập Ba không kiềm được thốt lên, trong lòng tràn ngập phần hận và kinh ngạc, sau đó hắn lập tức gọi cho Thường Vĩnh.

Lúc này thì Thường Vĩnh đã tiến vào trong phòng ngủ, bộ quân phục Tướng quân cũng đã được cởi ra, tuy nhiên, thấy Ma Văn thông tin rung lên, người gọi là Diệp Lập Ba, vẻ mặt hắn lại không kiềm được hơi đổi sắc.

Kỳ thật Thường Vĩnh cũng không biết sức chiến đấu chân chính của đội quân tù nhân, thấy Diệp Lập Ba gọi tới, hắn cũng ít nhiều có chút kinh ngạc, nếu bắt được đội quân tù nhân, muốn khoe trước mặt hắn, thì cũng nên đợi tới sáng mai a!

Nổi liên lạc, Thường Vĩnh bỗng nhiên phát hiện ra, Diệp Lập Ba đã mang vẻ mặt dữ tợn, hai mắt đỏ ngầu, sắc mặt lại tái nhợt.

Bộ dáng này của Diệp Lập Ba không khỏi làm cho Thường Vĩnh có chút kinh ngạc:

- Diệp Tướng quân, đã trở thế này rồi, còn có chuyện gì vậy?

- Họ Thường kia, ít diễn kịch trước mặt ta đi, ai nấy đều nói rằng ngươi là cá chạch trong đất, là hồ ly trong núi, người thật sự đúng là rất âm hiểm a!

Diệp Lập Ba dữ tợn nói, giống như một tên dân cờ bạc thua tới mức đỏ mắt.

- Diệp Tường quân, sau lại nói vậy à? Ta chỉ đơn giản thả vài tên giặc cỏ tới đó, người có nhất thiết phải nói ta như vậy hay không?

Về mặt Thường Vĩnh hơi trở nên nghiêm túc, nói.

- Nhà người mở ta mắt ra, nhìn cẩn thận cho ta một cái, xem đây là thứ mà đám giặc cỏ có thể làm ra được hay sao?

Diệp Lập Ba khẽ rít lên, sau đó đặt Ma Văn hình ảnh tới trước mặt Thường Vĩnh, ngay lập tức, hình ảnh Sư đoàn thứ 51 toàn quân bị tiêu diệt đã xuất hiện trước mặt Thường Vĩnh.

Hả...

Nhìn thấy hình ảnh này, sắc mặt Thường Vĩnh lập tức trở nên tái nhợt, giống như bị một cơn gió lạnh quét vào mặt vậy.

- Đây là do đám giặc cỏ kia làm ra ư?

Thường Vĩnh kinh ngạc hỏi.

- Người bốt giả vờ trước mặt ta đi, hiện tại ta mới hiểu được, quân đội thuộc hạ của người vì sao lại yếu đuối như thế, người đang diễn trò, đúng hay không? Mục đích chân chính của người là thả đám người này vào trong khu trục thuộc của ta, giao cục phiên toái lớn này cho ta, người đúng là quá âm hiểm!

Diệp Lập Ba vẫn dữ tợn nói, hai mắt như sắp sửa phun ra lửa.

Thường Vĩnh cũng không đáp lại, mà đang khiếp sợ nhìn hình ảnh trong tay Diệp Lập Ba, trên thực tế, Diệp Lập Ba chỉ nói đúng một nửa, đó chính là đội quân tù nhân quả thật là phiên toái lớn, nhưng bản thân Thường Vĩnh quả thật không biết đội quân tù nhân rốt cuộc mạnh tới mức nào, không thể nghi ngờ, lúc trước giả bộ một phen đã vô hình chung làm cho hắn thoát được một kiếp.

- Hiện tại, ta không muốn nói nhiều lời vô nghĩa với người, người chỉ cần nói cho ta biết, đám người khai rớt cuộc là có lợi gì?

Tình huống khẩn cấp, Diệp Lập Ba cũng không muốn nói nhiều với Thường Vĩnh nữa, liền hỏi thẳng.

- Điều này... Ta thật sự không biết, cũng không biết bọn họ lại cường đại như thế, bọn họ chỉ đột nhiên xuất hiện trong khu trục thuộc của ta mà thôi!

Thường Vĩnh đáp, trên thực tế, thời điểm này cho dù hắn biết chút gì đó, thì cũng không có khả năng nói ra. Kiểu gì cũng không thể thừa nhận rằng hắn lo lắng việc này liên quan đến Cao Long Văn, nên mới hạ lệnh diễn trò không truy kích được.

860. Chương 860: Bôn Ba

- Ta biết, người có một ít bí mật không thể cho ai biết, người không nói, không sao cả, coi như người lợi hại.

Diệp Lập Ba hùng hổ đáp lại, sau đó trực tiếp cắt liên lạc.

Lúc này Diệp Lập Ba đã không còn chút buồn ngủ nào nữa, nếu khi trước cho rằng đội quân tù nhân là giặc cỏ, như vậy hiện tại bọn họ đã hoàn toàn biến thành một cái đinh, trực tiếp cắm lên mí mắt của Diệp Lập Ba.

- Hạ lệnh, điều động quân đội phụ cận, bằng tốc độ nhanh nhất tập trung vị trí của đám ác đồ kia, nhớ kỹ không nên hành động thiếu suy nghĩ.

Diệp Lập Ba quả quyết phát ra mệnh lệnh.

- Vâng, Tướng quân.

Mã Nha đáp một tiếng.

- Mặt khác, thông báo tình trạng của chúng ta cho Châu trưởng của Phòng Kiện Quân, đồng thời nói cho hắn, ta đang tích cực ngăn chặn đối phương.

Diệp Lập Ba tiếp tục ra lệnh.

Trên thực tế, tin tức như vậy thì Diệp Lập Ba cũng không muốn báo cáo nhiều, nhưng một Sư đoàn biến mất, chuyện như vậy là không giấu được, nhất là Thánh Tử Thành lại không có chút qua loa nào tại bắc bán cầu, nếu muốn lừa dối thoát tội giống như ở nam bán cầu thì không có khả năng.

Sau khi Diệp Lập Ba đưa ra một loạt phân phó, các Ma Văn trình sát cơ gần Căn cứ quân sự thứ 51 đều bắt đầu cất cánh, ước chừng có 100 chiếc, sau đó không ngừng tìm kiếm kiểu rải thảm trong khu vực gần đó.

Đại khái chỉ sau nửa tiếng, hình ảnh đội quân tù nhân một đường chạy như điên đã được truyền vào trong màn hình trước mặt Diệp Lập Ba.

Đây là cảnh tượng đội quân tù nhân cười Thiết cước mã, vượt qua màn đêm, một đường đi về hướng bắc, rất rõ ràng, đây chính là đường đi tới Thiên Tế Tỉnh. Đường như bọn họ đi cả ngày lẫn đêm.

Dựa theo tốc độ hiện tại, dự tính chỉ cần chạy tiếp hai ngày hai đêm, thì có thể rời khỏi Hồng Tâm Châu, tiến vào trong Sùng Cao Châu.

Diệp Lập Ba cũng rất rõ ràng, Sùng Cao Châu phải chống cự Thiên Tế Tỉnh trên tuyến đầu, không cho phép xuất hiện bất kỳ nhiễu loạn nào, bởi vậy phải chặn đội quân tù nhân lại bên trong Hồng Tâm Châu.

Nhìn về phía bản đồ khu vực thuộc, Diệp Lập Ba nhanh chóng đánh dấu ra vị trí hiện tại của đội quân tù nhân, cùng với tuyến đường di chuyển, về mặt có thể nói là khá nghiêm túc.

Tuy hắn không biết đội quân tù nhân rốt cuộc có lai lịch gì, nhưng có một điều mà hắn phi thường rõ ràng, đó là những kẻ này cực kỳ khó đối phó, hơn nữa tuyệt đối không thể để cho bọn họ tiến vào trong Sùng Cao Châu, hoặc là quay về đến Thiên Tế Tỉnh.

Từ trên bản đồ mà nhìn, thì trên đường đội quân tù nhân di chuyển về phía bắc, có tổng cộng ba Sư đoàn đóng quân, lần lượt là Sư đoàn Thiên Kinh, Sư đoàn thứ 5 cùng với Sư đoàn 18, nhân số trên 15000 người, đều là tinh binh cường tướng.

Dựa theo lệ thường mà nói, thì 15000 người đối phó với 500 người, không có khả năng không thắng được, nhưng để bảo hiểm, Diệp Lập Ba vẫn lấy ra Ma Văn thông tin, tự mình hạ mệnh lệnh, phân phó Sư đoàn Sơn Ứng nằm xa nhất, dùng Ma Văn máy bay vận tải di chuyển tới căn cứ quân sự của Sư đoàn Thiên Kinh, đồng thời tiến hành vây chặn đội quân tù nhân, sau đó vây giết!

Bốn Sư đoàn cùng hợp lực tiêu diệt, theo Diệp Lập Ba thấy, thì có lẽ sẽ không có khả năng thất bại được!

Ước chừng trải qua một đêm chạy như điên, vào giữa trưa, mặt trời ngay trên đỉnh đầu, nhiệt độ không khí đã tới gần 40 độ, ánh nắng như thiêu như đốt.

Gần như trên mặt mỗi một thành viên đội quân tù nhân đều đã đổ rức, khô giáp da sồi trên người đã ướt đầm mồ hôi, ngay cả Thiết cước mã chạy như điên cũng đã há mồm thở dốc, muốn tống hơi nóng ra khỏi miệng mình.

- Lão đại, chúng ta cần nghỉ ngơi một chút, nếu không thì người còn chống được, nhưng Thiết cước mã lại sắp không chịu được nữa rồi.

Ốc Sư đi tới bên cạnh Tiêu Hoằng, nghiêm trọng nói.

Sau đêm qua, ngoài các binh sĩ Cao Tương đóng tại cửa ải ra, thì bọn họ không phát hiện ra người nào nữa, này dựa theo thói quen của Cao Tương Chân Nghĩa Quốc, thì việc này rất không bình thường.

Hiển nhiên, chỉ có một giải thích, đó chính là Cao Tương Chân Nghĩa Quốc đã nhìn ra ý đồ của bọn họ, đang tụ tập binh lực, ngăn cản tuyến đường của bọn họ.

Không phải là dùng Sư đoàn làm đơn vị, mà là binh lực cùng tụ tập lại, đây cũng chính là thứ mà Tiêu Hoảng và đội quân tù nhân lo lắng nhất.

Tiêu Hoảng cũng ướt đầm mồ hôi, nhìn về phía trước một cái, xuyên qua phiến hoang mạc này, phía cực xa chính là một vùng núi, nhìn qua rất xanh mát.

- Nơi này không tiện nghỉ ngơi, địa hình rất trống trải, cố thêm một chút nữa, đợi khi chúng ta tiến vào trong vùng núi kia, tìm kiếm được nguồn nước, thì sẽ nghỉ ngơi một chút!

Tiêu Hoảng cố gắng nuốt một ngụm nước miếng, ra quyết định, đồng thời lấy túi nước ra, tự mình uống vài ngụm, túi nước này bị phơi nắng, nên đã hơi trở nên ấm rồi.

Lúc này gần như mỗi người đều hiểu được, hành trình của bọn họ đã tiến vào giai đoạn gian khổ rồi, nhưng ai cũng không muốn bỏ cuộc.

Thiên Tế Tĩnh là ngôi nhà cuối cùng của bọn hắn, Tiêu Hoảng là hi vọng cuối cùng của người Lạc Đan Luân, cho dù bọn họ chết trên đường, thì cũng phải hộ tống Tiêu Hoảng trở lại Thiên Tế Tĩnh, kéo dài một tia hy vọng cực kỳ bé nhỏ này.

Ước chừng trải qua hơn hai giờ chạy như điên, đám người Tiêu Hoảng rốt cục cũng tiến vào trong dãy núi, bốn phía đều là các khu rừng rậm rạp, thỉnh thoảng còn thấy dấu vết đào móc trên núi, đây rõ ràng là do tìm kiếm khoáng sản mà gây nên, tuy nhiên, nơi này rõ ràng thiếu thốn khoáng sản, nên khu rừng xanh mát này mới có thể được bảo tồn đầy đủ như vậy.

Sau khi tiến vào trong rừng, được cây cối che chở, tất cả đội quân tù nhân mới cảm nhận được một luồng mát mẻ đã lâu không thấy, một số người không kiềm được thở phào nhẹ nhõm, lá phổi của bọn họ dường như sắp sửa phun ra lửa vậy.

Trải qua một loạt chém giết, gần như không có chút nghỉ ngơi nào, đội quân tù nhân ít nhiều cũng đã có chút cảm giác sức cùng lực kiệt, trong khoảng thời gian này, bọn họ chỉ biết có chạy như điên và chém giết mà thôi.

Mà trọng yếu hơn là, địch nhân bọn họ phải đối mặt đã bắt đầu càng ngày càng cường đại hơn, không còn có thể đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi như trước nữa, mà trọng yếu hơn là, các điểm có thể thu lấy vật tư đã càng ngày càng ít đi.

Tìm được một dòng suối trong suốt, Tiêu Hoảng mới hạ mệnh lệnh tạm thời nghỉ ngơi, tránh khỏi mặt trời chói chan giữa trưa.

Sau khi Tiêu Hoảng ra lệnh một tiếng, đội quân tù nhân lập tức xuống ngựa, trực tiếp ngã xuống trên mặt cỏ, không ngừng thở hổn hển, Tiêu Hoảng cũng vậy hắn tựa vào một vách đá, khẽ hít sâu từng ngụm không khí.

Ước chừng trôi qua năm phút đồng hồ, đám thành viên đội quân tù nhân mới chậm rãi bò dậy, đi về phía dòng suối trong suốt kia.

- Chờ một chút!

Ngay khi thành viên đội quân tù nhân vừa mới định dùng nước rửa mặt, làm mát người, thì Tiêu Hoảng lại bỗng nhiên cao giọng hô lên, ngăn lại hành động này của đội quân tù nhân.

Ngay sau đó, Tiêu Hoảng liền lấy ra một thanh Ma Văn châm, đi tới bờ suối, nhúng Ma Văn châm vào trong nước, sau khi xác nhận Ma Văn châm không đổi màu, thì Tiêu Hoảng mới hơi yên tâm, sau đó ý bảo đội quân tù nhân có thể sử dụng nước suối, cũng dặn dò:

- Nhớ kỹ, nước phải đun sôi mới được uống, không nên bừa bãi, nếu bị tiêu chảy ở trong này, thì chúng ta không khác gì bị phán án tử hình cả đâu.

Sau khi Tiêu Hoảng phân phó một câu, đội quân tù nhân phân ra 100 người phụ trách cảnh giới, còn lại thì đều nhảy vào trong dòng suối, làm mát thân thể nóng bức của mình, trong nháy mắt, mỗi một thành viên đội quân tù nhân chỉ cảm thấy giống như đã đi từ địa ngục vào thiên đường vậy.

Tiêu Hoảng cũng vậy, trực tiếp ngâm mình vào trong dòng suối, làm mát thân thể.

Sau đó đội quân tù nhân liền bắt đầu đốt lửa trại, đun sôi nước sôi, sau khi làm lạnh thì đổ vào trong túi, đồng thời cũng nấu thịt bò và mì hỗn hợp để ăn.

Chỉ có điều, không đợi cơm trưa nấu chín, một bộ phận thành viên đội quân tù nhân đã nằm lăn trên cỏ, ngủ say sưa, mọi người thật sự là quá mệt mỏi.

Trái lại Tiêu Hoàng, tuy rằng mệt nhọc, nhưng vẫn là khởi động Ứng Nhân Chiến Văn, thả một con năng lượng ưng ra ngoài, đồng thời không ngừng tuần tra hưởng đi trong dãy núi này.

Trên bầu trời không có Ma Văn trinh sát cơ, trên mặt đất lại càng không có binh sĩ Cao Tương, tất cả đều quá bình tĩnh, bình tĩnh tới mức làm cho Tiêu Hoàng cảm thấy có chút quỷ dị.

Có thể nói, nếu hiện tại có mấy ngàn người giết tới, thì Tiêu Hoàng còn có chút biện pháp, nhưng hiện tại lại rất bình tĩnh, Tiêu Hoàng rất rõ ràng, Hồng Tâm Châu đang tập trung sức lực, ý đồ một lần tiêu diệt đội quân tù nhân, đây cũng là nguyên nhân làm cho Tiêu Hoàng có chút lo lắng.

500 người đối mặt với mấy vạn binh sĩ Cao Tương tại bắc bán cầu, nếu muốn không thương vong, thì ngay cả Tiêu Hoàng cũng đều không tin được.

Cứ như vậy, một buổi chiều trôi qua, vào lúc hoàng hôn, thời tiết cũng dần dần trở nên mát mẻ hơn.

Trải qua một buổi chiều nghỉ ngơi, thể lực của đội quân tù nhân cũng khôi phục đầy đủ.

Sửa sang lại hành trang, Tiêu Hoàng lại suất lĩnh đội quân tù nhân lên ngựa, tiếp tục một đường đi về hướng bắc, tốc độ cũng không nhanh, nhưng cũng không chậm, hiện tại ngay cả Tiêu Hoàng cũng không biết rõ quân đội Hồng Tâm Châu rốt cuộc ở đâu chờ họ, là chặn lại? Hay là vây kín?

Thánh Tử Thành.

Lúc này đang là sáng sớm, tuy nhiên Cao Triết Cơ đã sớm rời giường, đi vào Thần Chính Điện.

Toàn bộ Thần Chính Điện đang mở rộng cửa, có một đại sảnh khá lớn, các ghế ngồi màu tím cong cong được xếp trong Thần Điện, ước chừng có mấy trăm ghế ngồi, phía chính điện là một chiếc ghế vô cùng đẹp để quý giá bằng vàng ròng, được chạm khắc trường kiếm bán nguyệt của Áo Cách Tư Thần, tượng trưng cho thần quyền.

Đây là nơi Cao Tương Chân Nghĩa Quốc thảo luận đại sự, cũng là trung tâm quân sự của Cao Tương Chân Nghĩa Quốc.

Lúc này Cao Triết Cơ đang ngồi trên tòa ngai vàng thần quyền kia, trước mặt hắn có hơn mười tướng lĩnh quan trọng của Cao Tương Chân Nghĩa Quốc đang ngồi, trong đó bao gồm Cao Long Đình, cùng với Châu trưởng Phùng Kiện Quân của Hồng Tâm Châu, ngoài ra, gần như toàn bộ đều là nhân vật cấp bậc từ Lam y Chủ soái trở lên.

- Đối với Thiên Tế Tĩnh, cùng với người Lạc Đan Luân, ta lặp lại một lần, bọn họ đều là ác đồ phản bội Áo Cách Tư Thần, phải bị đuổi tận giết tuyệt, không tiếc tất cả, Ma Duệ Tinh của Cao Tương Chân Nghĩa Quốc không cho phép có chủng tộc khác tồn tại, Ma Duệ Tinh là lãnh thổ không thể xâm phạm của Cao Tương Chân Nghĩa Quốc.

Cao Triết Cơ uy nghiêm nói.

Đám người ngồi đó đều không lên tiếng trả lời, chỉ hơi gật gật đầu.

- Mặt khác, tình huống đối phó với Thiên Tế Tĩnh diễn ra như thế nào rồi?

Cao Triết Cơ hỏi tiếp.

- Bẩm phụ thân, Thiên Tế Tĩnh dưới sự tấn công mạnh mẽ của Cao Tương Chân Nghĩa Quốc, đã bắt đầu lung lay sắp đổ, đã không còn phản kích sắc bén như mấy trăm năm trước nữa, đại đa số đều là phòng thủ, co rút lại binh lực là chủ yếu, hơn nữa chúng ta đã tìm hiểu rõ, vật tư của bọn họ, nhất là lương thực, thì đã thiếu thốn nghiêm trọng, phỏng chừng không kiên trì được bao nhiêu năm nữa, hơn nữa từ những người Lạc Đan Luân bị ta bắt được, thì sĩ khí của bọn họ đã bắt đầu suy giảm rồi!

Cao Long Đình hơi đứng lên, trong hai mắt toát ra sự sắc bén đặc trưng của quân nhân, hần mặc quân trang, đầu tóc chỉnh tề, nghiêm nghị nói.

861. Chương 861: Tiểu Cáp Thụy Sâm

Cao Triết Cơ nghe Cao Long Đình báo cáo, cũng không lên tiếng, chỉ hơi gật gật đầu, ánh mắt quét qua người Cao Long Đình một chút.

Cao Long Đình chỉ có 25 tuổi, là đứa con do bà vợ thứ ba của Cao Triết Cơ sinh ra, mà mẫu thân của hắn còn là người của Tân Bối Ba liên hợp thể, nói cách khác, Cao Long Đình cũng không phải là người Cao Tương thuần chủng, điều này cũng là một nguyên nhân khiến cho Cao Long Đình không thể trở trở thành Chuẩn thân phụ, tuy nhiên Cao Long Đình lại phi thường ưu tú, bản thân Cao Triết Cơ cũng phi thường tán thưởng hắn.

Có thể nói ngoài Cao Long Văn ra, thì hắn chính là một trong những người cạnh tranh mạnh mẽ nhất cho ngôi vị Thần phụ tương lai.

- Nếu Thiên Tế Tĩnh đã trong trạng thái kiệt quệ, như vậy chúng ta cũng cần thừa thắng xông lên, tranh thủ sớm thống nhất Ma Duệ Tĩnh, mang đến cho con dân thịnh thế thái bình.

Thanh âm Cao Triết Cơ không lớn, nhưng lại có vẻ vô cùng thâm trầm mà hữu lực.

- Đại nhân cứ yên tâm đi, trong vòng hai năm, Thiên Tế Tĩnh tất sẽ bại vong, có thể nói, nếu không phải vài lão già của Tổng Táng kỵ sĩ đoàn vẫn còn cố chống đỡ, thì Thiên Tế Tĩnh đã sớm sụp đổ rồi, tuy nhiên, ta cho rằng phần lớn bọn họ tuổi tác đã cao, đồng thời không thể đột phá trở thành Ngự Không, thất bại là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Một nam nhân mặc trường bào màu đỏ nói.

Tên này là Dịch Phong Mạch, một trong những Hồng y Chủ soái của Cao Tương Chân Nghĩa Quốc, có thực lực Ngự Hồn cấp hai, một đôi mắt xéch, mày kiếm, mang bộ râu quai nón, thoạt nhìn đại khái chỉ có ba mươi tuổi, nhưng kì thực đã hơn hai trăm tuổi.

Ở Cao Tương Chân Nghĩa Quốc, ngoài Cao Triết Cơ ra thì hắn là kẻ có quyền lớn nhất, ngay cả vài đứa con của Cao Triết Cơ cũng đều phải khách khách khí khí đối với hắn, vô cùng cung kính.

- Mọi thứ do Dịch Phong Mạch chủ soái chỉ huy, ta yên tâm rồi, nhưng kế tiếp, còn có một việc khác nữa, nhìn như không lớn, nhưng ta lại cảm thấy hắn rất có thể sẽ đánh vỡ sự cân bằng của toàn cục, tin tức là Châu trưởng của Phùng Kiện Quân tự mình truyền lại cho ta!

Cao Triết Cơ mặt không đổi sắc, vừa nói chuyện, vừa khởi động Ma Văn hình ảnh trên bàn.

Ngay sau đó, phía sau Cao Triết Cơ đã xuất hiện hình ảnh Sư đoàn thứ 51 bị tàn sát.

Nhìn thấy hình ảnh này, toàn bộ mọi người bên trong phòng đều biến sắc, Sư đoàn thứ 51 rốt cuộc đóng quân ở đâu, thì một số người trong này đều phi thường rõ ràng. Hồng Tâm Châu vốn vô cùng an toàn, nhưng toàn quân lại bị diệt, điều này có vẻ rất không thật.

Nhưng đây vẫn chỉ là sự bất đầu cho nỗi kinh ngạc của mọi người, ngay sau đó, mọi người lập tức có thể rõ ràng nhìn thấy cảnh tượng đội quân tù nhân giết hại Sư đoàn thứ 51.

Cho dù mọi người ở đây đều là thân kinh bách chiến, giết chóc vô số, nhưng khi nhìn thấy 500 thành viên đội quân tù nhân giết hại mấy ngàn người, thì vẫn cảm thấy khiếp sợ.

Thực lực mà đội quân tù nhân bày ra hiển nhiên đã có chút quá bực hân rồi.

- Bọn họ rất mạnh, đúng vậy, nhưng so với quân đội cường đại của Cao Tương Chân Nghĩa Quốc thì bọn họ vẫn còn kém rất nhiều, bởi vậy, đây không phải là trọng điểm, mà trọng điểm ở trong này.

Cao Triết Cơ nói xong, liền trực tiếp điều chỉnh hình ảnh, trong nháy mắt màn hình đã hiện lên hình ảnh của Tiêu Hoàng.

Đây là cảnh tượng Tiêu Hoảng đang khởi động Hàn Võ, không ngừng chém giết bên trong hàng ngũ của Sư đoàn thứ 51. Hàn băng vạn năm đủ loại hình dáng, có màu đỏ như máu, giống như một bộ phận thân thể, không ngừng biến hóa, một số quang văn màu vàng lại thỉnh thoảng hiện lên.

Nhìn thấy hình ảnh như vậy, đại bộ phận đều kinh ngạc, người này rất mạnh, đúng vậy, nhưng cũng không nhất thiết phải quan tâm nhiều tới vậy.

Duy nhất có Dịch Phong Mạch đang ngồi trên chiếc ghế màu tím ở giữa, thì vẻ mặt lại thoáng đổi sắc, toát ra một chút kinh ngạc, dường như đã nhận ra điều gì đó.

- Có một thứ mà rất nhiều người tại đây không hiểu, cũng không biết, nhưng hãy nhìn một chút hình ảnh này đi, đây là thứ thu được từ hơn 1000 năm trước.

Cao Long Văn nói xong, phía sau lại xuất hiện một màn hình lớn, trên màn hình này là một hình ảnh có chút mơ hồ, đó là cảnh tượng Cáp Thụy Sâm đang ở trong thiên quân vạn mã, dẫn dắt Tổng Táng kỵ sĩ đoàn chém giết, lúc ấy Cáp Thụy Sâm vẫn chỉ có cấp bậc Đại Ngự Sư, Hàn băng vạn năm đỏ như máu cũng đang không ngừng biến hóa trong tay Cáp Thụy Sâm.

Nếu chỉ lấy ra một cái, thì kỳ thật cũng không có gì, nhưng nếu so sánh hai hình ảnh với nhau, thì sẽ phát hiện ra, Tiêu Hoảng và Cáp Thụy Sâm thật sự rất giống nhau, đây không chỉ là Hàn băng vạn năm trong tay, Ma Dực sau lưng, mà còn có cả tư thái, động tác, trên cơ bản ngoài khuôn mặt ra, thì mọi thứ đều giống nhau cả.

Thấy vậy, những người ở đây đều hít ngược một hơi khí lạnh, bọn họ dường như đã dự cảm tới một cái gì đó.

- Hơn 1500 năm trước, tổ tiên chúng ta thu được hình ảnh này, đồng thời cũng nghe đồn, khi Cáp Thụy Sâm tử vong thì đã lập một lời sấm truyền, cho dù hắn chết đi, nhưng truyền thừa của hắn sẽ vẫn trường tồn mãi mãi, xem ra lời này cũng không phải là tin đồn vô căn cứ a.

Cao Triết Cơ mặt không đổi sắc, nói từng chữ một.

- Như vậy theo ý của phụ thân đại nhân, nên làm như thế nào?

Cao Long Đình lạnh lùng hỏi.

- Còn cần phải hỏi sao? Tự nhiên là phải gạt bỏ hi vọng cuối cùng này của người Lạc Đan Luân!

Cao Triết Cơ mặt không đổi sắc, thoải mái đáp.

- Thần phụ, bộ hạ Diệt Lập Ba của ta đã tập hợp 4 Sư đoàn tại dốc núi Trường Xuyên, nơi đó là con đường mà đám người kia chắc chắn sẽ đi qua, cũng là con đường mà tên tiểu Cáp Thụy Sâm kia nhất định sẽ đi, chúng ta có trăm phần trăm nắm chắc diệt trừ được hắn.

Phùng Kiện Quân báo cáo với Cao Triết Cơ, giọng điệu cứng cáp, hơn nữa còn tràn ngập cung kính.

Cao Triết Cơ không nói gì, chỉ hơi gật gù đầu, sau đó không kiềm được tự nói:

- Chỉ có 500 người mà muốn đi xuyên qua Ma Duệ Tinh của Cao Tương Chân Nghĩa Quốc của ta ư? Vẫn muốn thủ hộ cái gọi là hi vọng cuối cùng, xem ra người Lạc Đan Luân đã đến bước đường cùng rồi!

Có thể nói, đối với đủ loại liên hệ giữa Tiêu Hoảng và Cáp Thụy Sâm, thì Cao Triết Cơ không có chút ngạc nhiên nào cả, nguyên nhân chỉ có một, ở trong mắt hắn thì Tiêu Hoảng đã là người chết rồi.

Loại ý tưởng chỉ dẫn theo 500 người mà muốn xông qua hơn phân nửa Ma Duệ Tinh, bất kể là Cao Triết Cơ, hay là Dịch Phong Mạch, đều cảm thấy có chút ngu xuẩn.

Trái lại thì Tiêu Hoảng đã trải qua một đêm chạy như điên, khi ánh mặt trời dần dần từ phía Đông chiếu xuống, chiếu vào thân thể của đội quân tù nhân, hình thành từng cái bóng rất dài.

Những giọt sương sớm cũng giống như từng viên trân châu, dưới ánh mặt trời thì sáng lấp lánh, ánh lên trên từng chiếc lá cây.

Tuy nhiên, lúc này thì đội quân tù nhân cũng không có tâm tình nhàn hạ để thưởng thức vẻ đẹp này, ai nấy đều mang vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, băng vào trực giác của một chiến sĩ, bọn họ có thể dự cảm được, khảo nghiệm đã càng ngày càng tới gần rồi.

Tiếp theo sẽ thảm thiết như thế nào? Bọn họ không biết, tuy nhiên, bọn họ đã không còn đường lui nữa.

Lại trải qua hai giờ chạy như điên, mặt trời đã dâng cao, đội quân tù nhân đã ra khỏi dãy núi, đi tới một khu vực đồi thấp, đôi mắt cũng có thể thấy các sườn dốc thật dài, liên miên không dứt, nhìn không thấy điểm cuối.

Nơi này chính là dốc núi Trường Xuyên.

Đi lên một đỉnh đồi thấp, đám người Tiêu Hoàng cười Thiết cước mã đã có thể nhìn thấy rất rõ, trong dốc núi Trường Xuyên có 4 Sư đoàn, ước chừng 2 vạn người, đã bày ra bốn hàng ngũ, vắt ngang trước mặt đội quân tù nhân, khoảng cách với đội quân tù nhân đã không đến 2km.

Mỗi một Sư đoàn đều được trang bị không kém Sư đoàn thứ 51 là bao, mà sức chiến đấu cũng tương tự, mà phía sau bọn họ còn có hơn 50 chiếc Ma Văn xe tăng, đang bày ra hình chữ “nhất”, hệ thống hỏa lực viễn trình cũng đã được lắp ráp xong.

Bốn tên Sư trưởng thì đều là Đại Ngự Sư cấp hai, đồng thời được bốn gã sĩ quan phụ tá là Đại Ngự Sư cấp một, tổng cộng gồm tám người, cộng thêm quân đội có sức chiến đấu không tầm thường, khiến cho ai nấy đều có thể rõ ràng nhận ra được, cảnh tượng này đại biểu cho điều gì.

Điều này đối với đội quân tù nhân mà nói, thì cũng giống như là núi đao biển lửa vậy.

- Chúng ta đã phải chịu bao nhiêu khổ cực, mới đi tới được nơi này, phía trước là gia viên của chúng ta, nhưng lần này, chúng ta rất có thể sẽ có hy sinh, mà hiện tại, nếu chúng ta xoay người thoát đi thì có lẽ còn có một tia cơ hội sống sót, nhưng mà còn muốn về nhà thì sẽ rất khó khăn, nên lần này sẽ lựa chọn như thế nào, ta muốn nghe ý kiến của mọi người.

Ánh mắt Tiêu Hoàng bình thản, nhìn về phía trước, nhẹ nhàng nói, loại bình thản này dường như đã biến thành một loại thoải mái, là muốn tham sống sợ chết, hay là muốn vì quật khởi mà anh dũng phản kháng, lấy ra tinh thần bất khuất của người Lạc Đan Luân.

Gần như ngay khi Tiêu Hoàng vừa mới nói ra câu này, đội quân tù nhân không có ai đáp lại tiếng nào, mà đều mở ra túi Ma Văn, khởi động Chiến Văn của bản thân.

Trong nháy mắt, bên trong hàng ngũ nhỏ bé của đội quân tù nhân đã lấp lánh ánh sáng của Ma Văn, đây là câu trả lời rõ ràng nhất.

- Nơi này là Ma Duệ Tinh, là quê hương mà người Lạc Đan Luân muốn đời sinh sống, mặc dù không thể quay về Thiên Tế Tinh, nhưng nếu có thể mang theo bất khuất tín niệm, táng thân tại đây, thì cũng coi như là an ủi cuối cùng đối với người Lạc Đan Luân rồi!

Thiết Nam bình thản nói, hắn cũng rất thoải mái.

Sức chiến đấu của đội quân tù nhân rất cuộc có bao nhiêu, trong lòng mỗi người đều hiểu rõ, hơn 500 người, chống cự lại 2 vạn người của bắc bán cầu, điều này hoàn toàn đã vượt qua cực hạn của bọn họ.

Đội quân tù nhân cường hãn, nhưng giờ khắc này, bọn họ vẫn chưa thể đạt tới tình trạng đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi được.

Thấy mọi người đều không chút chùn bước, khởi động Chiến Văn, quyết thề sống chết chiến đấu đến cùng, trong ánh mắt Tiêu Hoàng cũng hiện ra một chút quả quyết.

- Nếu mọi người đã lựa chọn như thế, vậy thì chúng ta hãy làm một phen! Hoặc là cùng nhau chết, hoặc là cùng nhau đi thay đổi thế giới!

Tiêu Hoàng nhìn phía sau một cái, sau đó cao giọng nói:

- Các huynh đệ, xông lên!

Sau khi Tiêu Hoảng ra lệnh một tiếng, hai mắt của đội quân tù nhân đều hiện lên vẻ quả quyết và lạnh lẽo, sau đó không chút do dự, lập tức xông tới hàng ngũ do bốn Sư đoàn tạo thành kia, ý đồ rất rõ ràng, bọn họ muốn đột phá!

Đệ nhất quan chỉ huy của bốn Sư đoàn này tên là Phó Đức, là Sư trưởng của Sư đoàn Thiên Kinh, được coi là Sư đoàn có sức chiến đấu mạnh nhất của Hồng Tâm Châu.

Nhìn thấy từ phía cực xa, đám người ngựa ít tới mức đáng thương kia đang xung phong liều chết tới đây, trên mặt Phó Đức không kiềm được hiện lên một chút kinh ngạc, hơn 500 người chống cự lại hơn 2 vạn tinh binh cường tướng, theo hắn thấy, thì dũng mãnh như vậy quả thực có chút lỗ mãng.

Khi trước, theo Phó Đức dự đoán, thì những người này hẳn là sẽ quay đầu thoát đi mới đúng, mà tại phương hướng trốn chạy kia, Phó Đức đã chuẩn bị tốt Ma Văn chiến đấu cơ, làm cho đội quân tù nhân vừa có truy binh sau lưng, lại còn phải chịu đựng Ma Văn chiến đấu cơ điên cuồng oanh tạc.

862. Chương 862: Thiêu Thân Lao Đầu Vào Lửa (thượng)

- Giờ khắc này, ta thật sự không biết, những người này rốt cuộc là quả cảm, hay là lỗ mãng, tuy nhiên, nếu bọn họ muốn chết, vậy thì ta sẽ thành toàn cho bọn họ, nhìn thấy tên mặc áo trắng kia không? Tập trung tấn công vào hắn.

Phó Đức đứng trong hàng ngũ, giọng nói rất nhẹ nhàng, phát ra mệnh lệnh.

Sau khi Phó Đức ra lệnh một tiếng, dãy Ma Văn xe tăng phía sau bốn hàng ngũ khổng lồ này đã toàn bộ khai hỏa, không chút lưu tình nào, liên tục bắn phá về phía đội quân tù nhân.

Trong chớp mắt, tại vị trí mà đội quân tù nhân đang xung phong liều chết, bỗng nổi nên vô số ánh lửa, phát ra âm thanh liên miên không dứt, đỉnh tai nhức óc.

Lúc này Cao Triết Cơ đang ở trong văn phòng, một số thành viên trung tâm của Cao Tương Chân Nghĩa Quốc đều ở đây, trên màn hình là hình ảnh đội quân tù nhân đang hiện lên.

Mà ánh mắt của những người này lại không có chút biến hóa nào, cứ lẳng lặng đứng như vậy bên cạnh Cao Triết Cơ, quan sát xem tên tiểu Cấp Thụy Sâm kia sẽ chết thảm như thế nào.

Dựa theo suy nghĩ của bọn họ, hơn 2 vạn tinh nhuệ, bao vây tiêu trừ 500 người, Tiêu Hoảng đã không còn đường sống nào nữa.

Này hiện giờ Ma Duệ Tinh đã là thế giới của Cao Tương Chân Nghĩa Quốc, nếu Tiêu Hoảng muốn mang 500 người chạy xuyên từ nam bán cầu giết tới bắc bán cầu của Ma Duệ Tinh, chẳng lẽ cho rằng quân đội của Cao Tương Chân Nghĩa Quốc mềm như bùn đất, thích nặn thế nào thì nặn hay sao?

Sau mười mấy đợt oanh tạc, trận hình của đội quân tù nhân đã xuất hiện hỗn loạn, điều này cũng không có là lạ cả, dù sao thì hỏa lực hạng nặng của Cao Tương Chân Nghĩa Quốc thật sự rất mãnh liệt.

Tuy nhiên, về mặt của Tiêu Hoảng và đội quân tù nhân vẫn không có chút yếu thế nào, trong ánh mắt tràn ngập vẻ kiên nghị.

- Lúc này đã khác trước, tất cả đội quân tù nhân nghe lệnh, dùng chiến đấu tổ làm đơn vị, hỗ trợ lẫn nhau, chúng ta giết xuyên ra ngoài, nhớ kỹ, hoặc là cùng chết, hoặc là cùng nhau đi thay đổi thế giới!

Tiêu Hoảng lớn tiếng phát ra mệnh lệnh, trong ánh mắt dần dần hiện ra vẻ dữ tợn, sau đó hắn nhảy khỏi lưng ngựa, bay lên trời, trực tiếp giết vào trong hàng ngũ của Sư đoàn Thiên Kinh, Ma Dực sau lưng đã mở ra, bốn phía thân thể hắn lập tức bị đã băng tinh màu máu bay loạn.

Ngay sau đó, Tiêu Hoảng liền trực tiếp dang hai tay cánh tay về phía binh sĩ chắn trước mặt, vạn gãy cổ đối phương.

Tuy rằng điều này giống như thiêu thân lao đầu vào lửa, nhưng đội quân tù nhân vẫn không chút do dự.

Chỉ sau vài phút ngắn ngủn, ngay khi đội quân tù nhân xung phong liều chết, giết vào trong Sư đoàn Thiên Kinh, thì ba Sư đoàn khác cũng đã từ bốn phương tám hướng mà bao vây bọn họ lại.

Trong chớp mắt, 500 thành viên đội quân tù nhân nhìn như nhỏ bé kia đã hoàn toàn bị biển người này bao phủ.

Từ trên cao nhìn xuống, chỉ có thể nhìn thấy từng nhóm đội quân tù nhân đang ra sức giãy giụa, hình thành từng “cơn lốc” nhỏ nhỏ, lúc ẩn lúc hiện, nhưng vẫn rất ngoan cường giãy dụa, một đường chém giết, ý đồ lao ra khỏi vòng vây.

Đây cũng là số mệnh duy nhất của đội quân tù nhân, không có lựa chọn nào khác.

Dưới tình huống bốn bề thọ địch này, chỉ có chém giết thì mới có thể đạt được con đường ra mớ ảo kia.

Trong văn phòng của Cao Triết Cơ, hình ảnh đội quân tù nhân bị bao phủ trong nháy mắt cũng đã được truyền tới, Cao Triết Cơ, Dịch Phong Mạch cùng với những người khác, so với sự điên cuồng của đội quân tù nhân, thì vẻ mặt của bọn họ lại có vẻ bình tĩnh hơn rất nhiều.

Dường như bọn họ đang thưởng thức một hồi nhân loại bao vây tiêu diệt dã thú vậy.

- Nghe nói những người này rất cường đại, nhưng lần này, ta rất muốn nhìn một cái, bọn họ có thể cường đại đến mức độ nào!

Cao Triết Cơ thì thảo tự nói, sau đó nhìn về phía Phùng Kiện Quân, phi thường tùy ý phát ra mệnh lệnh:

- Phân phó bộ hạ của ngươi, nhiệm vụ hàng đầu chính là xử lý tên tiểu Cáp Thụy Sâm kia, ta không hy vọng nhìn thấy hắn còn sống, nhanh chóng chặt đứt một tia hy vọng cuối cùng của người Lạc Đan Luân đi.

- Đã rõ, Thần phụ.

Phùng Kiện Quân đáp lại một tiếng, lập tức thông qua Ma Văn thông tin, phân phó bộ hạ làm chuyện này.

Trái lại, sau khi giết vào trong đội hình địch nhân, Tiêu Hoảng đã giết tới đỏ mắt, bằng nhận trong tay không ngừng chém lên binh sĩ Cao Tương đang bao vây bốn phía.

Đồng thời, trên bầu trời đã từ từ bị tầng mây màu máu bao phủ, vô số tấm Bia mộ bằng băng từ trên trời giáng xuống, đập nát đám binh sĩ xung quanh.

Phía sau Tiêu Hoảng là Thiết Nam, Vương Quân và mấy chục thành viên khác, so với cuộc chiến đấu khi trước, thì lần này, đối mặt với binh sĩ Cao Tương có Chiến Văn cường độ cao, bọn họ rõ ràng đã cố hết sức, thậm chí là cảm giác khó chống lại được đám đông này.

Từng vết thương đã bắt đầu xuất hiện trên bộ giáp da sói của đội quân tù nhân, tuy nhiên, đội quân tù nhân vẫn ngoan cường kiên trì, mặc áo chảy trên thân thể, vẫn không ngừng liều chết phản kích, bọn họ không có đường lui, mà bọn họ cũng không cần đường lui!

Vù... vù...

Trong phút chốc, cùng với hai tiếng không khí bị cắt rách, Tiêu Hoảng người đầy vết thương đột nhiên phát hiện ra, phía bên trái có hai luồng năng lượng nhận giống như sóng ánh sáng đang chém thẳng về phía cổ và eo của hắn, tốc độ cực nhanh, hiển nhiên đây không phải là do kẻ tầm thường phát ra.

Đối mặt với cảnh này, Tiêu Hoảng mặt không đổi sắc, hai mắt bắn ra một vẻ lạnh lẽo, cánh tay chỉ về phía trước một cái, một bức tường băng rộng khoảng hai thước đã trực tiếp hình thành trước mặt Tiêu Hoảng.

Ầm... ầm...

Cùng với hai tiếng giòn vang phát ra, trên tường băng đã hình thành hai vết chém cực sâu, sau đó bức tường băng ầm ầm sập xuống, đồng thời thân ảnh Phó Đức cũng đã xuất hiện trước mặt Tiêu Hoảng, ngay lập tức đá một cước về phía bụng Tiêu Hoảng, khiến cho Tiêu Hoảng văng ra ngoài.

Đối mặt với binh sĩ Cao Tương bao vây bốn phía, nhiều đến mức không nhìn tới cuối, cùng với các đợt tấn công không ngừng của bọn họ, hiện tại lại có thêm một tên Phó Đức này nữa, Tiêu Hoảng đã có cảm giác kiệt sức khi phải đối phó rồi.

Gần như ngay khi Tiêu Hoảng bay ra ngoài, mấy trăm tên binh sĩ Cao Tương đã liên tiếp điên cuồng phát động tấn công về phía Tiêu Hoảng, các loại năng lượng nhân ngắn và nhỏ giống như cơn mưa to trút xuống.

Ngay khi Tiêu Hoằng vừa định miễn cưỡng phòng ngự, thì Thiết Nam đã chắn trước mặt Tiêu Hoằng, đồng thời mở ra phòng hộ thuẫn, trực tiếp thay Tiêu Hoằng chặn lại một đợt tấn công này.

Chỉ là ngay khi đợt tấn công này vừa chấm dứt, thì Phó Đức đã nhanh chóng lao lên, cánh tay được bao bọc bởi sương mù màu đen nhánh, một quyền đánh nát phòng hộ thuẫn chỉ có Ngự Sư cấp năm của Thiết Nam, nắm tay xuyên qua phòng hộ thuẫn, trực tiếp oanh kích lên trên bụng của Thiết Nam.

Tuy nhiên, đối mặt với một quyền này, Thiết Nam vẫn đứng tại chỗ, không lùi lại phía sau, càng không ngã xuống, ngược lại còn phản công một quyền vào bụng Phó Đức.

Thiết Nam kiên quyết như vậy, có thể nói ít nhiều đã làm cho Phó Đức có chút bất ngờ, khi hắn vừa định bày ra phòng ngự, thì lại phát hiện ra bên cạnh đã xuất hiện một thứ màu đỏ, thì ra là Tiêu Hoằng đã mở ra Ma Dực, thân hình lao tới bên cạnh Phó Đức.

Không đợi Phó Đức kịp phản ứng, bàn tay Tiêu Hoằng đã vỗ lên trên vai của hắn.

Trong nháy mắt, bả vai Phó Đức lập tức ngưng kết đại lượng Hàn băng vạn năm màu máu, sau đó Hàn băng vạn năm lập tức phát ra một trận nổ tung mãnh liệt!

Cùng với một tiếng giòn vang phát ra, Phó Đức chỉ cảm thấy vai trái và cả cánh tay đột nhiên truyền đến một trận đau nhức kịch liệt, đồng thời vai trái của hắn đã bị tàn phá rách nát, nhuyển giáp bên trong quân trang đã rách tung tóe, bên trong còn có máu tươi đang chảy ra thành dòng.

Cảnh này làm cho Phó Đức có chút bất ngờ, tuy nhiên, bởi vì có nhuyển giáp bảo hộ, Phó Đức cũng không phải chịu thương tổn quá lớn.

- Xem ra, các người còn chưa bị đánh mềm người thì phải, vậy thì các người cứ tiếp tục nhắm nháp cảm giác trong địa ngục này đi.

Phó Đức thấy mình bị thương, nhưng lại không có chút lo lắng nào cả, ngược lại ánh mắt còn lộ ra hung quang, nói với Tiêu Hoằng một câu, rồi trực tiếp lui lại mấy bước về phía sau, ẩn thân trong đám binh sĩ Cao Tương vô cùng đông đảo kia.

Ngay sau đó, cả đám binh sĩ Cao Tương nhưng nhức không nhìn thấy cuối, ngoài ra còn có cả vài tên sĩ quan phụ tá cấp bậc Đại Ngự Sư, đang dùng phương thức đánh hội đồng, muốn giết chết đám người Tiêu Hoằng, hơn nữa mục tiêu tấn công chủ yếu chính là Tiêu Hoằng, kẻ đã hoàn toàn bị Cao Tương Chân Nghĩa Quốc ghi nhớ.

Mất thấy Phó Đức dễ dàng thoát đi như vậy, dựa theo tính cách của Tiêu Hoằng, chắc chắn sẽ bám theo tiêu diệt, nhưng vào lúc này, Tiêu Hoằng lại không đủ sức truy kích nữa.

So với đám quân không chính quy tại nam bán cầu, thì vài Sư đoàn trước mắt này có sức chiến đấu không biết đã tăng lên bao nhiêu cấp bậc, tuy rằng chỉ có 2 vạn người, nhưng lại không thua gì 10 vạn quân không chính quy kia, thậm chí còn khó đối phó hơn.

Thậm chí khi giao chiến tới lúc gay cấn, Tiêu Hoằng đã bắt đầu nghe thấy các tiếng kêu đau đớn của đội quân tù nhân mỗi một tiếng dường như đều cắt sâu vào trong lòng Tiêu Hoằng, làm cho trong tim hắn trở nên càng thêm cuồng bạo.

Trước mắt thì điều duy nhất có thể làm chính là giết chóc, giết chóc, giết chóc... không còn gì khác nữa!

Ước chừng một giờ trôi qua, toàn bộ dốc núi Trường Xuyên rộng rãi này đã không thể dùng từ “thảm thiết” đến để hình dung nữa, thậm chí có thể nói là một loại bi tráng.

500 người đối mặt với bốn Sư đoàn chủ lực của Hồng Tâm Châu, vẫn ngoan cường chém giết, thà chết chứ không chịu khuất phục, chống cự tới hơi thở cuối cùng.

Hiện giờ cây cỏ trên khắp núi đồi đã bị máu tươi nhuộm thành một màu đỏ, nhưng dù vậy, đội quân tù nhân vẫn đang thê chết chống cự, gần như mỗi một tù nhân đều có vết thương trên người, thứ duy nhất không thay đổi chính là ánh mắt linh hoạt, sắc bén kia.

Trong văn phòng của Cao Triết Cơ, không khí đã trở nên im lặng một cách dị thường, lúc trước còn mang tâm tính thường thức chiến đấu, nhưng lúc này đã đều biến đổi, vẻ mặt cũng từ từ trở nên nghiêm túc.

Giờ khắc này, tuy rằng đội quân tù nhân đã lâm vào tình thế bất lợi, nhưng điều khiến cho đám người Cao Triết Cơ, Dịch Phong Mạch không nghĩ tới chính là, một giờ trôi qua, nhưng bọn họ lại vẫn còn có thể kiên trì, đồng thời tạo thành các cuộc phản kích anh dũng.

Càng làm cho Cao Triết Cơ không thể chấp nhận được chính là, Tiêu Hoảng đang chặt vật không chịu nổi, đối mặt với bốn, năm tên Đại Ngự Sư luân phiên tấn công, vậy mà lại vẫn không ngã, mặc dù chiến bào màu trắng hoa lệ trên người kia đã bị năng lượng nhận cắt thành tổ ong, tuy nhiên hắn vẫn đang đi gần về phía ngoài của vòng vây, rất có khả năng phá được cuộc bao vây này.

Tuy nhiên, mặc dù trong lòng có một ít bất mãn, nhưng về mặt Cao Triết Cơ vẫn không có chút khác thường nào, cứ như vậy mà bình thản nhìn.

Ngược lại thì Phùng Kiện Quân đã ít nhiều có chút đứng ngồi không yên, liên tiếp phát ra tin tức thúc giục, ra lệnh cưỡng chế Phó Đức ngăn Tiêu Hoảng lại, đồng thời mau chóng đánh chết hắn!

Nếu Tiêu Hoảng chạy thoát ở trong này, như vậy thì Tiêu Hoảng sẽ hoàn toàn thoát khỏi Hồng Tâm Châu, điều này đối với Phùng Kiện Quân mà nói thì chính là có trăm hại mà không một lợi, nhất là giờ phút này Cao Triết Cơ đang tự mình theo dõi, quân công này không thể để lãng phí một cách vô nghĩa được.

863. Chương 863: Thiêu Thân Lao Đầu Vào Lửa (hạ)

864. Chương 864: Tồn Thất

865. Chương 865: Ngự Hồn Hoắc Nhiên

866. Chương 866: Kế Không Thành

867. Chương 867: Ta Tin

868. Chương 868: Bóng Đen Tái Hiện

869. Chương 869: Đội Quân Tù Nhân, Kháng Lệnh!

870. Chương 870: Phất Lạc Thức Tỉnh

871. Chương 871: Dã Thú

- Người rút cuộc là ai?

Hoắc Nhiên đánh giá Phất Lạc một chút, lên tiếng hỏi, sau khi Phất Lạc hồi phục, thì vết thương bị thối trên môi đã bị cắt đi, để lại một vết lõm sâu, rõ ràng đã thiếu đi một khối, ít nhiều cũng làm cho người ta cảm thấy lạ lẫm.

- Phất Lạc...

Phất Lạc nhìn Hoắc Nhiên, suy yếu nói, trên môi thiếu một khối thịt khiến cho giọng nói của hắn có chút hàm hồ, tuy nhiên hoàn toàn có thể nghe rõ được.

Nghe thấy cái tên này, ánh mắt Hoắc Nhiên không kiềm được đại biến, về mặt vốn kinh ngạc đã dần dần trở nên cảnh giác, cái tên “Phất Lạc” này thì làm sao mà Hoắc Nhiên lại chưa nghe qua, nhớ ngày đó, chính là Hoắc Nhiên tự mình ra tay bắt lấy Phất Lạc, hai người có thể nói chính là tử địch, nhưng mà vào lúc này, Hoắc Nhiên tuyệt đối không nghĩ tới Phất Lạc vẫn lại còn sống, hơn nữa còn biến thành bộ dáng như thế này.

Các thành viên đội quân tù nhân đang chuẩn bị thề sống chết chống cự, lúc này thấy Phất Lạc đứng lên, trong đôi mắt tuyệt vọng cũng không kiềm được hiện lên một chút hy vọng.

- Phát Lạc, ước chừng có mười năm rồi phải không, không thể tưởng được ngươi vẫn còn chưa chết, nói cho người biết, lúc trước ngươi không phải là đối thủ của ta, hiện tại cũng vẫn không phải, ngươi chỉ là kẻ “đầu óc ngu si, tứ chi phát triển” mà thôi!

Hoắc Nhiên nheo mắt, châm biếm nói, tuy nhiên về cảnh giác trên mặt lại càng đậm hơn, hẳn biết rõ, Phát Lạc rất khó đối phó.

Lúc trước vì bắt giữ hắn, mà mình đã phải tổn thất khoảng 1 vạn người mới thành công.

Tuy nhiên, theo Hoắc Nhiên thấy, thì Phát Lạc hẳn là vừa bị bệnh nặng mới khỏi, đang ở trong thời kỳ vô cùng suy yếu, hẳn là không khó đối phó lắm.

Trên thực tế, điểm này thì bản thân Phát Lạc cũng rất rõ ràng, tuy rằng có thực lực Ngự Hồn cấp hai, nhưng hắn lại đang ở trong thời kỳ suy yếu, đồng thời đã phải chịu đủ mười mấy năm tra tấn, nên cũng căn bản không trông cậy vào việc chiến thắng Hoắc Nhiên trong tình huống này.

Khi Phát Lạc còn trẻ tuổi thì vô cùng hiếu thắng, nhưng từ sau khi Cáp Thụy Sâm qua đời, tuổi tác lớn dần, kinh nghiệm phong phú, thì Phát Lạc đã không còn quá coi trọng thắng bại nữa, hẳn đứng lên chỉ là vì một mục đích duy nhất, đó chính là báo ân.

Hắn còn có thể sống, người đầu tiên phải cảm tạ chính là Tiêu Hoảng, người thứ hai chính là Vương Quân, cùng với tất cả thành viên của đội quân tù nhân.

- Tiêu Hoảng, nói chuyện bình thường với nhau, thì có lẽ đây là lần đầu giữa chúng ta. tuy nhiên như vậy đã là đủ rồi, chuyện nơi này giao cho ta, người dẫn dắt tất cả đội quân tù nhân đi thôi, ta tiễn các người đoạn đường!

Phát Lạc hơi quay về phía Tiêu Hoảng, gần từng chữ một.

- Ngươi muốn làm gì? Tiễn ư? Không nên vậy, ngươi đã tỉnh, chúng ta sẽ kẻ vai chiến đấu, từ khi ở trong trại tập trung Tín Nghĩa, chúng ta đã coi ngươi trở thành một thành viên của đội quân tù nhân. Đội quân tù nhân sẽ không bỏ ngươi lại đâu!

Tiêu Hoảng đứng phía sau Phát Lạc, nhẹ nhàng nói.

- Rất cảm ơn vì đã được chiến đấu cùng ngươi, nhưng ngươi cần phải sống sót, đội quân tù nhân không thể tiếp tục bị thương vong nữa. Dùng thời gian cuối đời của Phát Lạc ta đổi lấy tiền đồ của các ngươi, rất đáng giá, gặp lại sau!

Phát Lạc nhìn Tiêu Hoảng một cái thật sâu, ôn hòa nói, sau đó hắn lập tức vung bàn tay to lớn của mình lên.

Vù... vù...

Ngay sau đó, trên bầu trời đã hình thành một luồng năng lượng thể hình trứng khổng lồ, có màu lam, sau đó nó trực tiếp hạ xuống, bao phủ khu vực của Tiêu Hoảng và đội quân tù nhân vào trong.

- Này, Phát Lạc, ngươi muốn làm gì vậy?

Tiêu Hoảng thấy vậy, vừa định bước về phía trước, thì lại phát hiện ra, giữa hắn và Phát Lạc đã bị một tấm màng năng lượng cực dày ngăn cách lại.

- Gặp lại sau, Tiêu Hoảng, ngươi là một lão đại không tồi!

Phát Lạc nhìn Tiêu Hoảng, thoải mái cười, sau đó hai bàn tay hướng thẳng lên trên bầu trời, Ngự lực màu xanh lập tức chiếu sáng khắp hai tay hắn.

Không đợi mọi người kịp phản ứng, trong khu vực bị lam quang bao phủ, không gian đã bắt đầu vặn vẹo, phẳng phất như một lỗ đen đang cắn nuốt xung quanh, ngay sau đó, trong khu vực màu lam kia, tất cả mọi người đều biến mất, cho dù là đội quân tù nhân, hay là binh sĩ Cao Tương, thì toàn bộ đều biến mất không thấy nữa!

- Chết tiệt!

Nhìn thấy cảnh này, hai mắt Hoắc Nhiên không kiềm được trợn lên, hắn tự nhiên hiểu được đây rốt cuộc là cái gì, nó là một loại không gian di động theo kiểu khe nứt không gian, trực tiếp truyền tống đám người Tiêu Hoàng tới một vị trí gần đó.

Sẽ không quá xa, nhưng cũng đủ để cho đám người Tiêu Hoàng hoàn toàn chạy thoát được kiếp nạn này.

- Người cho rằng tiểu Cáp Thụy Sâm thoát khỏi nơi này, thì có thể thoát được hay sao? Chê cười, tuy nhiên, trước lúc đó thì kẻ phải chết chính là ngươi!

Hoắc Nhiên thất thố kêu lên, sau đó lại một lần nữa phóng ra bốn con cự long màu đen, lao tới Phát Lạc mà chém giết.

Đồng thời, hơn 7000 binh sĩ chen chúc trong Phan Đóa Thành cũng lao tới Phát Lạc, như một bầy ong vỡ tổ mà giết tới.

- Bất kể như thế nào, ta đã làm hết sức rồi, chỉ cần bọn họ sống lâu thêm một giây, thì ta có chết cũng không tiếc.

Phát Lạc thoải mái nói, sau đó lập tức khởi động mấy chiếc Chiến Văn do Vận Trung lưu lại kia.

Sau đó hắn tự mình chém giết, ra sức tranh thủ thời gian cho Tiêu Hoàng chạy thoát được kiếp nạn này.

Đúng vậy, cấp bậc Ngự lực của Phát Lạc còn cao hơn Hoắc Nhiên một cấp, nhưng hãy thử nghĩ một chút, một người đã trải qua mười mấy năm bị hành hạ, trạng thái còn tốt thì mới là lạ, bởi vậy, chỉ nói riêng về sức chiến đấu, thì Phát Lạc đã hoàn toàn không phải đối thủ của Hoắc Nhiên, nhưng Phát Lạc lại có một ưu thế mà Hoắc Nhiên chưa từng với tới, đó chính là Chiến Văn mà Tiêu Hoàng đã đưa cho Phát Lạc.

Những Chiến Văn này đều theo một mẫu, đều là của Vận Trung, mà Vận Trung là ai thì không cần nói cũng biết, là đệ tử cấp cao của Thánh Đoàn, là tiểu đệ trung thành của Hắc Trạch Sâm, mà Thánh Đoàn lại là một nơi xuất ra đủ loại Chiến Văn có phẩm chất ưu tú, Chiến Văn mà Phát Lạc đang sử dụng không thể nào là thứ kém cỏi được.

Bởi vậy, dựa vào những Chiến Văn có tính năng trác tuyệt này, Phát Lạc vẫn có thể chống đỡ được Hoắc Nhiên, cho dù đối mặt với mấy ngàn người thì vẫn chống lại được một lúc, tạm thời không có vấn đề đáng ngại.

Cùng lúc đó, đám người Tiêu Hoàng chỉ cảm thấy hoa mắt, trong khoảnh khắc, bọn họ đã xuất hiện bên cạnh một bãi biển, mặt nước biển có màu lam đậm, bầu trời phía cực xa trên mặt biển đang vô cùng u ám, tầng mây màu đen xen lẫn các tia chớp, tuy nhiên, bầu trời trên đỉnh đầu lại vẫn có màu xanh thẫm.

Trên bãi biển còn có vài chiếc thuyền cũ nát, trong đó có một chiếc vô cùng khổng lồ, gần như tương đương với nửa chiếc vận binh hạm.

Đồng thời bốn phía Tiêu Hoàng, các thành viên đội quân tù nhân cũng đã được truyền tới nơi này, số lượng có thể đứng lên chiến đấu thì cũng chỉ còn lại hơn 100 người, toàn bộ số còn lại không chết thì cũng trọng thương, ngoài ra còn có hơn 300 tên binh sĩ Cao Tương đang nằm rải rác tại khu vực này.

Kết cục như vậy, ít nhiều cũng có chút kỳ diệu.

Đúng vậy, đối mặt với hơn 1 vạn người, đám người Tiêu Hoàng giao chiến gần như không có chút phần thắng nào, nhưng mà trước mắt, đối phó với 300 tên binh sĩ Cao Tương kia, thì đối với hơn 100 thành viên đội quân tù nhân mà nói, thật sự chính là “dễ như ăn kẹo”.

Mà hơn 300 tên binh sĩ Cao Tương khi này còn cùng hung cực ác này, phát hiện ra tình hình không ổn, về dữ tợn trên mặt đã biến thành lo sợ, nhìn quanh thì thấy đã không có ngàn vạn đồng bạn như trước nữa.

Trái lại đội quân tù nhân, vẻ mặt đã bắt đầu trở nên hung ác, trong đôi mắt đều hiện lên sát khí.

Không đợi hơn 300 tên binh sĩ Cao Tương này hoàn toàn phục hồi lại tinh thần, Tiêu Hoàng đã dẫn theo đội quân tù nhân giết vết phía hơn 300 tên binh sĩ Cao Tương đang ngơ ngẩn kia.

Những phần nộ, cừ hận và gào thét khi trước, thì gần như đã cùng một lúc trút xuống đầu của hơn 300 tên binh sĩ Cao Tương này.

Đối mặt với thống khổ và cừ hận đang thiêu đốt, hơn một trăm thành viên đội quân tù nhân này gần như đã không còn là nhân loại nữa, mà là một đám dã thú khát máu như mạng, bắt lấy một tên binh sĩ Cao Tương, trực tiếp bóp chặt cầm đối phương, ra sức dùng lực, trực tiếp vật rụng đầu của tên binh sĩ Cao Tương này xuống.

Trong đội quân tù nhân còn có kẻ đã bị giết chóc làm cho gần biến thành ác ma, dứt khoát trực tiếp đi lên, dùng hàm răng cắn thẳng vào yết hầu của binh sĩ Cao Tương, sau đó xé nát đối phương.

Vào lúc này, đội quân tù nhân dường như đã biến thành một bầy dã thú.

Tiêu Hoảng cũng không tốt hơn chút nào cả, hấn lao tới trước mắt đám binh sĩ Cao Tương, trực tiếp dùng hàn băng trong tay đập xuống, đánh địch nhân thành thịt nát!

Trong lúc nhất thời, toàn bộ bãi biển đã xuất hiện cảnh tượng giết chóc gần như mất nhân tính của đội quân tù nhân, tiếng binh sĩ Cao Tương gào lên thảm thiết vang lên không dứt bên tai, đối mặt với đội quân tù nhân đang vô tới, thì bọn chúng liên tục lui về phía sau, tuy nhiên cuối cùng vẫn bị đánh gục, sau đó là cảnh sát hại tàn nhẫn, loại cảnh tượng, biến thái này gần như chỉ cần người thường nhìn thoáng qua một cái, thì sẽ sợ hãi người, nhưng đối với Tiêu Hoảng và đội quân tù nhân, thì nó đã quá quen thuộc rồi.

Trong vòng năm phút đồng hồ ngắn ngủi, toàn bộ bãi biển đã bị nhuộm thành màu đỏ sẫm.

Về phần hơn 300 tên binh sĩ Cao Tương kia thì đã bị đội quân tù nhân dùng đủ loại phương thức mà xé thành mảnh nhỏ.

Ngay sau đó, tất cả đội quân tù nhân lại đồng loạt nhìn về phái Tiêu Hoảng đang toàn thân đầm máu, dường như đang chờ nghe mệnh lệnh tiếp theo của Tiêu Hoảng.

- Hiện tại kiểm kê nhân số, chúng ta còn có bao nhiêu người còn sống, bao nhiêu người còn có thể tham chiến được.

Tiêu Hoảng nhìn Ốc Sư một cái, ra lệnh.

Kết quả cuối cùng là còn có 137 người còn có thể tham chiến, nếu tính cả số còn sống, thì vừa đủ 500 người.

Đây đúng là nhân số tiêu chuẩn của Tổng Táng kỵ sĩ đoàn vào năm đó, không nhiều không ít, đúng 500 người.

Nhìn thấy con số này, Tiêu Hoảng không kiềm được ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, đây là ý trời hay sao?

- Hiện tại ta không muốn nhiều lời làm gì cả, những thương binh thì đều dừng lại tại chỗ, có lẽ nơi này tạm thời sẽ không có người nào tìm đến, những người còn có sức chiến đấu, ai muốn đi theo giúp ta cứu Phất Lạc? Phất Lạc cũng là một thành viên trong số chúng ta, đội quân tù nhân sẽ không bỏ mặc đồng đội, khi hấn hôn mê thì đã như thế, lúc này vẫn như vậy, ta biết, Phất Lạc đã hao hết tâm tư để cứu chúng ta ra, nhưng chúng ta lại quay trở về, thì có chút ngu xuẩn, nếu vậy thì các người cứ cho ta là ngu xuẩn cũng được, ta chỉ muốn biết, ai nguyện ý đi theo ta làm chuyện ngu xuẩn này?

Tiêu Hoảng nhìn các thành viên đội quân tù nhân đang đứng một cái, nhẹ nhàng hỏi.

Đối với đội quân tù nhân, thì ý niệm không bỏ lại đồng đội đã in sâu vào trong đầu của họ, không có một lời vô nghĩa nào, tất cả đều đi về phía đám Thiết cước mã mình đầy thương tích kia.

Hiện giờ Thiết số lượng cước mã đã không đủ 150 con, nhưng như vậy là đã đủ rồi.

Nhìn thấy cảnh này, Tiêu Hoảng cũng không nói gì thêm, chỉ khẽ gật đầu, sau đó liền lấy ra tám bản đồ dính đầy máu, cùng với hệ thống định vị, so sánh một chút, Tiêu Hoảng có thể rõ ràng phát hiện ra, vị trí hiện tại của bọn họ là 10km về phía đông của Phan Đóa Thành, khoảng cách cũng không phải là quá xa.

872. Chương 872: Vĩnh Viễn Không Rời

- Vẫn là câu nói kia, đội quân tù nhân không bỏ lại bất kỳ một đồng đội nào, mặc dù có người mắng chúng ta là đàn độn cũng được, là kẻ ngu ngốc thì cũng thế, cho dù chúng ta phải vượt qua biển lửa thì cũng muốn đi cứu Phát Lạc, đây là gốc rễ của quân đội chúng ta, vĩnh viễn không thay đổi, có phúc cùng hưởng. Lên ngựa! Đi cứu Phát Lạc!

Tiêu Hoảng cao giọng nói, sau đó xoay người lên ngựa, nhìn về một tên thương binh, dặn dò vài câu, rồi trực tiếp dẫn theo 137 thành viên đội quân tù nhân giết về phía Phan Đóa Thành, không chút do dự nào!

Kỳ thật Tiêu Hoảng làm như vậy nhìn như ngu xuẩn, nhưng bên trong vẻ ngu xuẩn này lại ẩn chứa một điều vô cùng quý báu, nhờ có loại tinh thần, loại tình nghĩa này, mà hắn mới có thể làm cho đội quân tù nhân đoàn kết cực kỳ chặt chẽ lại, trở thành một đội quân bền chắc.

Cùng lúc đó, ở trong Phan Đóa Thành, khi Hoắc Nhiên và Phát Lạc đang giao chiến, mấy ngàn tên binh sĩ đã điên cuồng tấn công về phía Phát Lạc, tất cả chỉ là vì Phát Lạc xuất hiện, thì mới khiến cho toàn bộ kế hoạch của bọn họ bị hỗn loạn.

Bởi vì bản thân Phát Lạc đang ở trong trạng thái cực kỳ suy yếu, nên khi phải đối mặt với Hoắc Nhiên đang điên cuồng tấn công, cùng với mấy ngàn tên binh sĩ Cao Tương tinh nhuệ hỗ trợ, thì Phát Lạc đã mình đầy thương tích, trên thân thể giống như một cỗ xe tăng nhỏ đã dính đầy máu, trên trán lại đầm đìa mồ hôi, hai chân như nhũn ra, thân mình lảo đảo.

Tuy nhiên, Phát Lạc vẫn đang ngoan cường kiên trì, điều hắn cần phải làm chính là tranh thủ thời gian cho đám người Tiêu Hoảng, để họ chạy được càng xa càng tốt.

- Phát Lạc, không thể tưởng được, nhiều năm như vậy trôi qua mà ngươi vẫn là xuẩn như cũ, ngươi cho rằng, ngươi làm như vậy thì tên tiểu Cáp Thụy Sâm kia có thể bình an vô sự được hay sao? Ngươi quá ngây thơ rồi, hơn nữa cho dù hắn chạy trốn được, thì hắn có thể làm được cái gì? Cứu vớt người Lạc Đan Luân ư? Đáng cười!

Trên thân thể Hoắc Nhiên đang có vài con cự long quần quanh, hắn chậm chậm nói từng câu với Phát Lạc.

- Ta từ nhỏ đã được Cáp Thụy Sâm nuôi dưỡng, Cáp Thụy Sâm như cha, như thầy của ta, Cáp Thụy Sâm là tín ngưỡng, là mục tiêu sống của ta. Sau khi Cáp Thụy Sâm chết, ta đã một lần sa sút tinh thần, mê mang một lần, ta chỉ có thể giữ được sự kiên cường trong nội tâm mà thôi. Nhưng sau khi ta nhìn thấy Tiêu Hoảng, ta đã biết hắn là hy vọng, hắn là mục tiêu mới trong lòng ta, bất kể người khác nghĩ như thế nào, trong lòng ta thì hắn đã là Cáp Thụy Sâm rồi, điều này so với sinh mệnh của ta thì còn quan trọng hơn, hơn nữa ta tin tưởng, ta vĩnh viễn tin tưởng, Tiêu Hoảng có thể rời đi được!

Phát Lạc nhìn Hoắc Nhiên, ánh mắt lạnh như băng, dường như đang nói ra tiếng lòng của mình.

Tuy rằng Phát Lạc vẫn ở trong trạng thái hôn mê, nhưng hắn vẫn có thể cảm nhận được Tiêu Hoảng vĩnh viễn ở bên mình, cho đến một khắc cuối cùng thì vẫn vậy, điều này có thể nói là thứ quý giá nhất trong lòng Phát Lạc.

Nhất là khi nhìn thấy Tiêu Hoảng từ trong không gian hư ảo của Cáp Thụy Sâm ra, Phát Lạc đã cảm thấy có chết cũng không uống rồi.

- Xem ra, mãi cho tới khi chết thì ngươi vẫn còn không thể giác ngộ được, tuy nhiên, cũng không có vấn đề gì, đến địa ngục mà chờ Tiêu Hoảng đi, ta sẽ cho các ngươi đoàn tụ cùng nhau ở đó!

Hoắc Nhiên cũng không muốn dây dưa quá nhiều với Phát Lạc, hắn đột nhiên mở hai bàn tay ra, có vài con cự long trực tiếp tấn công về phía Phát Lạc, mở ra cái mồm to lớn, bắn ra một chùm sáng màu đen về phía Phát Lạc!

Mà trên tay của Hoắc Nhiên cũng hình thành các móng vuốt sắc như dao, rất giống long trảo, lập tức lao về phía Phát Lạc mà chém giết.

Đối mặt với đòn tấn công toàn lực của Hoắc Nhiên, tuy Phát Lạc có chống cự, nhưng bởi vì thân thể, nên Phát Lạc cũng chỉ chống cự được mấy lượt, thì đã bị Hoắc Nhiên đánh văng ra ngoài, trên người bắn ra một

luồng máu tươi, đồng thời đám binh sĩ Cao Tương cũng chớp thời cơ, lại lần nữa phát ra các đòn tấn công vô cùng dày đặc.

Cho dù không thể giết chết được Phát Lạc, thì tuyệt đối sẽ sẽ làm cho Phát Lạc bị tàn phế, gần như trên mặt mỗi một tên binh sĩ Cao Tương đều không còn chút tình cảm nào cả, bọn họ tin chắc vào một tín niệm, đó chính là Áo Cách Tư Thần sẽ che chở cho linh hồn của bọn họ.

Lại trôi qua mười phút, Phát Lạc đang nằm trên mặt đất, sau khi xử lý xong hơn mười tên binh sĩ Cao Tương, hắn lại vô cùng quật cường đứng lên, máu tươi nhỏ xuống đầu ngón tay, nhưng trong đôi mắt suy yếu kia lại vẫn toát ra vẻ vô cùng quả quyết, hiện tại ở trong lòng Phát Lạc chỉ có một tín niệm, đó là đứng lên, kéo chân địch nhân, làm cho Tiêu Hoảng có thời gian mang theo đội quân tù nhân đi càng xa càng tốt.

- Không thể tưởng được người vẫn còn đau khổ chống đỡ, ta nói cho người biết, Phát Lạc, điều này là không có ý nghĩa gì cả, cho dù Tiêu Hoảng chạy ra được nơi này, cho dù chạy trốn tới chân trời góc biển, thì ta cũng sẽ bắt hắn về, từ từ xé nát thân thể hắn, làm áu của hắn chảy khắp phần mộ của người!

Về mặt Hoắc Nhiên lạnh như băng, ánh mắt từ từ hiện lên vẻ dữ tợn, sau đó hắn dẫn theo Quý Khang, cùng với mấy trăm tên binh sĩ Cao Tương, bắt đầu vây giết Phát Lạc.

Vào lúc này, Phát Lạc dường như đã tới cực hạn, nếu cứ tiếp tục như vậy, thì Phát Lạc chán chán sẽ phải chết.

Ông, ông, ông, ông...

Đúng lúc này, một trận vài âm thanh ma sát không khí đột nhiên vang lên từ phía chân trời, thanh âm dày đặc, giống như một đàn ong rừng đang ồa tới.

Khẽ ngẩng đầu, đám người tại đây bỗng nhìn thấy trên bầu trời đã xuất hiện vô số năng lượng nhận hình tròn có màu máu đang giống như một cơn mưa to từ trên trời giáng xuống.

Đối với một màn trước mắt, Phát Lạc, Hoắc Nhiên, cùng với tất cả binh sĩ Cao Tương đều tràn ngập kinh ngạc, cảnh tượng này làm điều bọn họ không thể hiểu được.

Ngay sau đó, đám quang nhận màu máu đang rơi xuống đất này đột nhiên xoay tròn, các lưỡi răng cưa đã bắt đầu điên cuồng cắt lên thân thể của đám binh sĩ Cao Tương, máu me văng tung tóe, bắn ra vương vãi khắp nơi.

Đợt tấn công này đã hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của mọi người.

Đại khái chỉ sau một phút đồng hồ, tại trung tâm quảng trường đã có một mảng lớn thi thể của binh sĩ Cao Tương, máu thịt bầy nhầy, cuộc đánh lén này đã xử lý khoảng bảy, tám trăm tên binh sĩ Cao Tương.

Cuộc tấn công ngoài ý muốn này gần như đã cắt xuống một “khối thịt lớn” trên người Sư đoàn Mã Hoàng và Sư đoàn Hắc Cáp Tử.

- Ai? Xuất hiện đi.

Hoắc Nhiên hơi đề cao thanh âm, tuy rằng trong lòng Hoắc Nhiên đã đoán được điều này rốt cuộc là do ai làm, nhưng hắn vẫn có chút không thể tin được, hắn đã không thể nhận ra phong cách chiến đấu của Tiêu Hoảng nữa.

Phát Lạc vốn cho rằng mình hắn phải chết, nhưng khi thấy cảnh này, về mặt lại đại biến, theo hắn nghĩ, Tiêu Hoảng tuyệt đối không nên quay trở về, điều này không thể nghi ngờ chính là bỏ phí nỗ lực trả giá của hắn, nhưng mặc dù nghĩ vậy, trong lòng Phát Lạc vẫn cảm nhận được một luồng hơi ấm khó tả.

Cho dù có vào lúc này, thì Tiêu Hoảng cũng không vứt bỏ hắn.

Gần như ngay khi Hoắc Nhiên vừa hét lên câu này, trên đám phế tích phía đông đã xuất hiện bóng dáng của Tiêu Hoảng và 137 đội quân tù nhân, tất cả đều đứng thẳng, trên tay mỗi người đều có một cái đầu người đầm máu, đây gần như đều là đầu của đám binh sĩ Cao Tương đang ẩn náu trong phế tích, am hiểu tấn công cự ly xa, nhưng hiện tại lại bị đám người Tiêu Hoảng đánh lén, tiêu diệt toàn bộ.

- Tiêu Hoảng, người không nên trở về.

Phát Lạc nhìn thấy Tiêu Hoàng cách đó hơn mấy trăm thước, cảm khái nói.

- Phát Lạc, mạng của ngươi là do Tiêu Hoàng ta cứu về, đồng thời thật vất vả dẫn theo ngươi lâu như vậy, dựa theo phong cách của ta, mạng của ngươi đã là của ta, những thứ của ta thì phải do ta định đoạt, ta không cho phép ngươi chết, thì ngươi sẽ vẫn còn sống, nếu ngươi coi ta trở thành cái gì mà “người thừa kế” của Cấp Thụy Sâm, vậy thì hiện tại ngươi sẽ là bộ hạ của ta, ngươi cần phải nghe theo mệnh lệnh của ta.

Tiêu Hoàng đứng trên một tảng đá trong đám phế tích, nhìn Phát Lạc nói.

Phát Lạc nghe vậy, trong lúc nhất thời không biết nói gì được, chỉ hơi gật gật đầu:

- Mạng của ta, là của ngươi!

- Tiêu Hoàng, ta tuyệt đối không nghĩ tới, ngươi còn có thể trở về, vậy thì rất tốt, giảm đi rất nhiều phiền toái.

Hoắc Nhiên nhìn Tiêu Hoàng nói.

Tiêu Hoàng không thèm đáp lại Hoắc Nhiên, chỉ lạnh lùng nhìn hắn một cái, tiện tay cầm cái đầu người trong tay, ném lên trên mặt đất.

- Cụ thể nên đánh như thế nào, cứ dựa theo vừa rồi đã nói mà làm, chúng ta đã chết qua một hồi rồi, gánh nặng tâm lý gì đó thì cứ ném hết đi, thoải mái mà đánh một trận!

Về mặt Tiêu Hoàng lạnh như băng, ra mệnh lệnh.

- Đã rõ!

Đội quân tù nhân đáp lại một tiếng, sau đó cầm Viên Nguyệt Chiến Văn đã tiêu hao năng lượng gần như không còn, trực tiếp bóp nát, sau đó cầm Ma Văn súng trường cự ly xa từ bên cạnh lên, đây đều là do đám binh sĩ Cao Tương am hiểu công kích cự ly xa kia lưu lại.

Sau đó, Tiêu Hoàng đã dẫn theo 16 tên Đại Ngự Sư, trực tiếp từ trên phế tích cao cao kia nhảy xuống, sau đó giết vào trung tâm quảng trường.

Về phần đội quân tù nhân còn lại thì bắt đầu ở bên ngoài, dùng phương thức du kích đến bắn chết đám binh sĩ Cao Tương, trên cơ bản là không có trận hình gì, bắn một phát, sau đó lập tức đổi vị trí.

Đối mặt với phương thức tấn công này, đám binh sĩ Cao Tương chỉ biết nhìn từng đồng đội lần lượt ngã xuống, ít nhiều đã bắt đầu có chút rối loạn.

Nếu không có Phát Lạc, tất cả đều còn dễ làm, chỉ cần vây kín hơn 100 tên đội quân tù nhân này là được, nhưng mà có Phát Lạc kiềm chế, hơn nữa đội quân tù nhân lại đang thoải mái công kích, đã tạo cho ra cho bọn chúng một sự hoang mang rất lớn.

Nếu trực tiếp truy kích, trận hình phân tán ra, như vậy thì áp lực lên Phát Lạc áp lực sẽ không đủ nữa, nhưng nếu vẫn còn tập trung đối phó với Phát Lạc, thì đội quân tù nhân ở bên ngoài sẽ dần dần ăn sống bọn họ.

Nhất là Tiêu Hoàng đã lại lần nữa giết vào trong trận địa, cùng với mười lăm tên Đại Ngự Sư, hoàn toàn không có liên lụy như khi trước nữa, nên lúc này bọn họ lại càng thêm biến hóa khó lường.

Hoắc Nhiên đứng ở trung tâm quảng trường, nhìn thấy tình hình như vậy, biểu tình cũng không có chút nghiêm trọng nào, mà ngược lại còn dần dần trở nên lạnh như băng, dường như đã quên Phát Lạc trước mặt, mà lao người đi, giết về phía Tiêu Hoàng.

Ầm ầm ầm!

Gần như ngay khi Hoắc Nhiên lao tới gần Tiêu Hoàng, chuẩn bị nâng lên lợi trảo trong tay để tặng cho Tiêu Hoàng một kích chí mạng, thì Phát Lạc cũng đã không chút chậm trễ, thân hình như tia chớp, trực tiếp xuất hiện phía trước người Tiêu Hoàng, hai tay chứa các lốc xoáy năng lượng, trực tiếp đỡ lấy đòn tấn công này của Hoắc Nhiên. Hai luồng năng lượng thể va chạm với nhau, trong nháy mắt đã khiến ặt đất dưới chân hai người xuất hiện vô số vết nứt.

Sóng năng lượng khổng lồ va chạm với nhau, giống như một cơn lốc, quét sạch đám bụi trên mặt đất.

- Hoắc Nhiên, đối thủ của ngươi là ta, không nên sử dụng những thủ đoạn trẻ con kia, nếu muốn đụng tới Tiêu Hoàng, thì trước hết phải vượt qua một cửa của ta đã!

Phất Lạc lạnh lùng nhìn Hoắc Nhiên, âm trầm nói.

873. Chương 873: Mặc Nại Hiển Uy

Tuy rằng cho tới bây giờ, Phất Lạc vẫn cho rằng Tiêu Hoàng không nên trở về, nhưng Tiêu Hoàng trở về thì lại làm cho Phất Lạc thấy ấm áp hơn, đã không còn phải cô độc giầy dụa trước khi chết nữa.

Ngay sau đó, toàn bộ quảng trường trung tâm đã lại một lần nữa bắt đầu cuộc hỗn chiến.

Tiêu Hoàng cùng các Đại Ngự Sư của hắc phụ trách bảo hộ hai cánh và phía sau Phất Lạc, còn Phất Lạc thì tập trung đối kháng Hoắc Nhiên, đội quân tù nhân bên ngoài thì lại điên cuồng bắn giết, ra sức thu hút sự chú ý của binh sĩ Cao Tương.

Bố cục chiến đấu như thế, không thể phủ nhận là đã đem lại hiệu quả nhất định, ít nhất thì trước mắt, Phất Lạc và Tiêu Hoàng cũng không rơi vào tình thế bất lợi, đương nhiên, cũng không có chút ưu thế nào đáng nói cả.

Hơn nữa, Tiêu Hoàng rất rõ ràng, đây cũng không phải là kế lâu dài, bằng vào lượng Ngự lực còn sót lại của đám người Tiêu Hoàng vào lúc này, thì không thể giết hết được đám binh sĩ trước mắt này, nhất là thể lực cùng với thương thể trên người của Phất Lạc lại càng không kéo dài lâu được.

Mười phút trôi qua, vẻ mặt lo lắng của Tiêu Hoàng đã bắt đầu hiện rõ lên.

Phất Lạc đang chống đỡ Hoắc Nhiên, đã dần dần rơi vào tình thế bất lợi, các phản kích hữu hiệu đã càng lúc càng ít.

Ngược lại Hoắc Nhiên thì đang ở trong trạng thái rất tốt, tiến công cũng có vẻ vô cùng linh hoạt, sắc bén, đồng thời càng đánh càng hăng.

Phải nghĩ ra một biện pháp mới được!

Tiêu Hoàng đang không ngừng suy nghĩ, đầu óc xoay chuyển, ra sức tìm kiếm biện pháp phá giải thế cục, dựa theo tình hình trước mắt, phần thắng duy nhất đó là xử lý Hoắc Nhiên, hoặc là đánh bị thương nặng Hoắc Nhiên, nhưng có thể đánh bị thương Hoắc Nhiên cũng chỉ có Phất Lạc mới làm được, nhưng với trạng thái hiện tại của Phất Lạc thì vẫn còn chưa đủ cường đại.

Àn?

Tiêu Hoàng bỗng nhiên nghĩ tới thứ gì đó, đó chính là Mặc Nại phụ văn đã bị hắc bỏ quên từ lâu!

Cùng lúc đó, Hoắc Nhiên thấy lực lượng phản kích của Phất Lạc càng lúc càng yếu, gần như ngay lập tức sẽ không còn uy hiếp được nữa, vẻ mặt đã từ từ trở nên hung ác, vẻ bình tĩnh trước đã không còn nữa.

- Ta đã sớm nói qua, có ta ở đây, các ngươi một tên cũng không trốn thoát được đâu, có bản lĩnh thì đến a, Phất Lạc, ta nói cho ngươi biết, ngươi vĩnh viễn cũng không phải là đối thủ của ta, ngươi hãy đi cùng tiểu Cáp Thụy Sâm của ngươi xuống địa ngục đi thôi.

Hoắc Nhiên cao giọng nói với Phất Lạc, toàn thân như được kích thích, hai mắt trợn lên, hai con cự long trong tay, cùng bốn con cự long phía sau cũng trở nên dữ tợn, khi thì giống như một thanh búa lớn, oanh kích trên mặt đất, hình thành một cái hố lớn, khi thì từ trong miệng rồng phát ra các chùm tia sáng đủ loại kiểu dáng, mỗi một lần tấn công thì đều tạo ra uy hiếp rất lớn cho Phất Lạc.

Trái lại Phát Lạc vẫn chỉ có thể liên tục chống đỡ, mồ hôi và máu loãng đã pha trộn vào cùng nhau, biểu tình lại hơi có vẻ nghiêm trọng. Hắn đã không tìm thấy nhược điểm của Hoắc Nhiên, càng không thể đánh cho Hoắc Nhiên một kích chí mạng, giờ khắc này, trong lòng Phát Lạc tràn ngập vẻ không cam lòng.

- Phát Lạc! Vận dụng toàn lực, phát động một lần tấn công về phía Hoắc Nhiên!

Đúng lúc này, thanh âm Tiêu Hoàng bỗng nhiên truyền vào trong tai Phát Lạc, không khỏi làm cho Phát Lạc âm thầm rung lên.

Tuy rằng không biết Tiêu Hoàng rốt cuộc muốn làm cái gì, nhưng Phát Lạc vẫn nhanh chóng làm theo. Hắn xuất ra một tia khí lực cuối cùng, nắm tay bao phủ bởi lớp xoáy đánh thẳng về phía mặt của Hoắc Nhiên, không quan tâm tới thứ gì khác nữa.

- Ngu ngốc, khi này đã thử qua vô số lần rồi, tấn công như vậy đối với ta vẫn chỉ là vô ích thôi!

Hoắc Nhiên không kiềm được thốt lên, sáu con cự long màu đen trực tiếp vất ngang trước mặt hắn, hình thành một tấm chắn!

Nhưng ngay khi nắm tay của Phát Lạc vừa mới chuẩn bị đánh lên cự long, thì Phát Lạc cùng với Hoắc Nhiên lại có thể rõ ràng nhìn thấy, Tiêu Hoàng đã nâng bàn tay lên, một luồng hồng quang trực tiếp bám lên trên thân thể Phát Lạc, trong nháy mắt, trên hai cánh tay của Phát Lạc đã hình thành hai luồng hồng quang.

Mặc Nại phụ vẫn có thể gia tăng khoảng 12% đến 13% lực công kích, đối với Ngự Đồ, Ngự Giả thì cũng không có gì là lớn, nhưng đối với Ngự Hồn, thì 12% này cũng không phải là một con số nhỏ.

Cũng giống như có 10 kim tệ, thêm 10% thì cũng chỉ là nhiều thêm 1 kim tệ mà thôi, nhưng nếu là đối với 1 triệu kim tệ thì sao? Khi đó sẽ nhiều thêm được bao nhiêu?

Bụp...

Thậm chí không đợi Hoắc Nhiên và Phát Lạc kịp phản ứng, thì nắm tay của Phát Lạc đã trực tiếp đánh nát lớp phòng ngự bằng cự long này.

- Cái gì...

Nhìn thấy Phát Lạc phá vỡ phòng ngự của mình, vẻ mặt đang đắc ý của Hoắc Nhiên trở nên cứng đờ, trong ánh mắt cũng hiện lên một chút kinh ngạc, bởi vì một quyền này so với khi này thì cường đại hơn rất nhiều.

Ầm!

Ngay sau đó, không đợi Hoắc Nhiên hoàn toàn tỉnh lại từ trong khiếp sợ, một quyền của Phát Lạc đã đánh lên trên mặt Hoắc Nhiên, trực tiếp đánh văng Hoắc Nhiên có thực lực Ngự Hồn ra ngoài.

Đồng thời, Hoắc Nhiên cũng cảm thấy trước mắt tối sầm, thân thể không chịu nổi chấn động, bay ra ngoài.

Mà Tiêu Hoàng đã chọn đúng thời cơ, mở ra Ma Dực, hai chân dùng sức giậm một cái lên mặt đất, trực tiếp lao về phía Hoắc Nhiên.

- Tiêu Hoàng, ngươi muốn làm gì?

Phát Lạc vẫn còn đang chìm trong khiếp sợ, thấy Tiêu Hoàng trực tiếp lao ra từ bên cạnh mình, đánh về phía Hoắc Nhiên, Phát Lạc kinh hãi, nên biết rằng, Tiêu Hoàng mới chỉ là Đại Ngự Sư cấp một, mà Hoắc Nhiên kia lại là Ngự Hồn cấp một, chênh lệch thực lực giữa hai bên là quá lớn, xông tới tấn công như vậy là quá mức mạo hiểm.

Đối với tiếng hô của Phát Lạc, Tiêu Hoàng cũng không đáp lại, chỉ trong giây lát đã tới cách Hoắc Nhiên không đến hai mươi thước.

Tuy rằng Hoắc Nhiên bị đánh tới mức quay cuồng, đồng thời bị mất trọng tâm, nhưng khi nhìn thấy Tiêu Hoàng lao thẳng về phía mình, thì trên mặt vẫn hiện ra một chút tàn nhẫn.

- Chẳng lẽ ngươi cho rằng, chỉ bằng một chút xíu thực lực của ngươi mà có thể tạo thành công kích trí mạng cho ta ư! Không biết tự lượng sức mình.

Nói xong, hai con cự long phía sau Hoắc Nhiên đã trực tiếp lao về phía Tiêu Hoàng mà cắn xé, tốc độ cực nhanh.

Tuy nhiên Tiêu Hoàng lại vẫn rất bình tĩnh, đối mặt với hai con cự long lao tới, hắn chọn đúng thời cơ, lập tức gia trì hiệu quả của Mặc Nại phụ vẫn lên trên người mình, đồng thời Ma Dực cũng lại lần nữa cháy lên, tốc độ của hắn lại được tăng lên một chút.

Ngay khi hai con cự long vừa chuẩn bị cắn xé mình, thì Tiêu Hoàng đã nhanh chóng làm ra một động tác xoay người rất đẹp mắt.

Hai con cự long lao sát qua y phục của Tiêu Hoàng, mất đà lao ra ngoài.

Né tránh ư?

Nhìn thấy cảnh này, Phát Lạc có chút không thể tin được vào hai mắt của mình, chỉ bằng thực lực Đại Ngự Sư cấp một mà lại có thể dựa vào kỹ xảo mà tránh thoát công kích của Ngự Hồn, mặc dù Ngự Hồn này đang ít nhiều bị mất cân bằng, nhưng cũng đủ để làm cho người ta phải giật mình rồi.

Đương nhiên, giật mình nhất chắc chắn là Hoắc Nhiên, tuy rằng hắn không nói gì, nhưng hai mắt đã trợn to lên.

Đồng thời không đợi cho Hoắc Nhiên kịp tấn công lần nữa, khuôn mặt lạnh như băng của Tiêu Hoàng đã xuất hiện ở bên trái Hoắc Nhiên, sau đó hắn nâng lên ngón trỏ trái đỏ như máu, đầu ngón tay trực tiếp điểm lên trên huyệt Thái Dương của Hoắc Nhiên.

Ngay sau đó, một chùm tia sáng màu đỏ đã xuyên thẳng ra từ huyệt Thái Dương phía bên phải của Hoắc Nhiên.

Mà thời điểm này, Hoắc Nhiên đột nhiên cảm thấy đại não trở nên mát lạnh.

Âm ảm ảm!

Ngay sau đó, toàn thân Hoắc Nhiên đã trực tiếp bay ra, ngã lăn quay trên mặt đất, toàn bộ quá trình chỉ không đến một giây đồng hồ.

Hoắc Nhiên ngã trên mặt đất, lại không có chút ngừng lại nào, mà trực tiếp nhảy dựng lên, trên khuôn mặt tràn đầy máu tươi đã hiện ra một chút dữ tợn, nhìn về phía Tiêu Hoàng.

- Người cho là, chỉ bằng thực lực của người, có thể tạo ra cho ta...

Không đợi Hoắc Nhiên nói xong, vẻ mặt của hắn đột nhiên biến đổi, vẻ mặt không kiềm được hiện ra một chút kinh hãi hiếm thấy, ngay trong lúc hắn mở miệng nói, thì hắn bỗng cảm thấy hai mắt choáng váng, cảnh tượng trước mắt trở nên quay cuồng, bóng người Tiêu Hoàng bắt đầu trở nên vụn vỡ, tiếng chém giết và các loại âm thanh không ngừng vang vọng trong đầu.

Giờ khắc này, Hoắc Nhiên dường như đã ý thức được, đòn tấn công có vẻ nhẹ nhàng hời hợt kia của Tiêu Hoàng, như không có gì, kì thực lại vô cùng âm độc, sẽ làm cho địch nhân sinh ra vô tận ảo giác, trong khoảng thời gian ngắn sẽ hoàn toàn mất đi năng lực phản kháng.

- Tiêu Hoàng! Người thật là âm hiểm!

Hoắc Nhiên tức giận thốt lên, sau đó điều động toàn bộ Ngự lực của bản thân vào trong đại não, ngăn cản sóng năng lượng tiến vào đại não khuếch tán.

Chỉ là khi làm vậy, sức chiến đấu của Hoắc Nhiên đã giảm xuống không phanh, Ngự lực dùng để áp chế sóng năng lượng Huyền ma lại đang rung động trong đầu mình, tuy rằng hắn chưa bị hoàn toàn chìm trong ảo giác, nhưng cảnh tượng trước mắt cũng đã hoàn toàn thay đổi.

- Âm hiểm ư? Người muốn nói như thế nào cũng được!

Tiêu Hoàng nói xong, hai bàn tay rung lên, sau đó bước về phía Hoắc Nhiên, đè lên người hắn, nắm tay điên cuồng đánh xuống.

Hắn đang phát tiết nổi tức giận!

Nắm tay được bao phủ bởi Hàn băng vạn năm, có thể nói là từng nhát đau tận xương, mỗi một quyền đánh xuống thì giống như đánh vào trong mặt nước, làm bắn ra từng luồng máu tươi, thậm chí ngay cả hàm răng còn cứng hơn cả kim cương của Hoắc Nhiên cũng trực tiếp bị đánh văng ra vài chiếc.

Mười mấy quyền đánh xuống, khuôn mặt Hoắc Nhiên đã biến dạng, nếu không phải có cấp bậc Ngự Hồn, thì Hoắc Nhiên đã bị mấy quyền này đánh chết tươi rồi.

Về tàn bạo đã càng lúc càng đậm thêm trên người Tiêu Hoàng!

Mà tuy rằng Hoắc Nhiên đã tỉnh lại, nhưng lại cảm thấy trong đầu như sắp nổ tung, cộng thêm một loạt nắm tay trện điên cuồng của Tiêu Hoàng, hắn càng không có lực trả đòn, chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ, nhưng trong lòng thì đã tức giận tới mức sắp nổ tung.

Sư trưởng Quý Khang của Sư đoàn Hắc Cấp Tử ở cách đó không xa, tự nhiên có thể nhìn thấy cảnh này, một tên Đại Ngự Sư cấp một đang cười trên người Ngự Hồn mà điên cuồng đánh đập, cảnh này quả thực là rất khó tin.

Tuy nhiên Quý Khang cũng phi thường hiểu rõ, nếu Hoắc Nhiên mà xảy ra chuyện không hay, thì hậu quả rất cuộc là cái gì, đó chính là Phất Lạc hoàn toàn được giải thoát, một lão quái cấp bậc Ngự Hồn sẽ là tai nạn đối với mấy ngàn binh sĩ Cao Tương sót lại này.

Nghĩ vậy, Quý Khang không dám có chút tạm dừng nào, một bước vọt tới, giết về phía Tiêu Hoàng.

Thấy Quý Khang tấn công đến, Tiêu Hoàng bắt đầu đỡ đỡ, trực tiếp đứng lên, bắt đầu chống cự, trong nháy mắt hai người đã chém giết cùng một chỗ, giống như hai con dã thú điên cuồng vậy.

Đồng thời Hoắc Nhiên đã lao đảo đứng lên, nhưng trong khoảng thời gian ngắn, hắn đã hoàn toàn mất sức chiến đấu, chỉ cảm thấy trời đất trước mắt xoay chuyển, toàn thân vô lực, chỉ có thể thông qua Ngự lực để khống chế ảnh hưởng của sóng năng lượng Huyền ma.

874. Chương 874: Đánh Bị Thương Nặng Hoắc Nhiên

Cho tới bây giờ, Hoắc Nhiên vẫn còn chưa thể tưởng tượng nổi, một tên Đại Ngự Sư cấp một mà lại có Chiến Văn xảo diệu như thế.

Phất Lạc tuy rằng dính đầy vết thương, một kích toàn lực vừa rồi cũng đã rút hết thể lực của hắn, nhưng Phất Lạc vẫn nhanh chóng đi về phía Hoắc Nhiên.

Mười mấy cú trọng quyền của Tiêu Hoàng còn không giết chết đối phương, nhưng Phất Lạc lại có thể, mặc dù hiện tại hắn đã tràn ngập vết thương, lưng lay sắp đổ.

Thấy Phất Lạc đi về phía mình, lần này trên mặt Hoắc Nhiên đã hiện lên vẻ kinh hãi, lúc này mà phải đối mặt với tấn công của Phất Lạc, đối với Hoắc Nhiên mà nói, tuyệt đối chỉ còn đường chết.

Không kiềm được, trên mặt Hoắc Nhiên đã hiện lên vẻ sợ hãi, hơi lui về phía sau mấy bước, ra sức vận dụng một chút khí lực cuối cùng để xoay người, không quan tâm gì nữa, chỉ muốn chạy về phía Tây, đi về phía Bắc Trữ Thị, trong nháy mắt đã biến mất trên chiến trường.

Phất Lạc cũng không đuổi theo, trên thực tế, hắn cũng không có sức mà đuổi theo giết chết đối phương nữa, mà hắn chỉ đứng tại chỗ, gầm rú, một cánh tay giơ cao lên, trên cánh tay đã hình thành các thanh quang nhận dày đặc, bắn về phía xung quanh.

Quang nhận màu vàng dày đặc tụ tập trong một không gian không lớn, giống như một đàn cá chạch đồng đúc, trực tiếp xệt qua trước người Tiêu Hoàng.

Ngay sau đó, Tiêu Hoàng liền nhìn thấy, Quý Khang đang lao về phía mình, nhưng thân thể lại dần bị cắt ra thành từng mảnh trên không trung, cuối cùng chỉ có một khối thịt lớn bằng nắm tay là lao được tới bên cạnh Tiêu Hoàng.

Trái lại Tiêu Hoảng còn đang bày ra tư thế tiến công, thì lại mang vẻ mặt mờ mịt, biến hóa như vậy thật sự là quá nhanh chóng.

Đồng thời, đã không có Hoắc Nhiên kiềm chế, Phất Lạc đã hoàn toàn được giải thoát, một cánh tay lại lần nữa đập về phía trước, lại có thêm từng luồng quang nhận dày đặc bắn về phía đội hình của quân đội Cao Tương.

Mỗi một quang nhận mà đánh lên mặt đất, thì đều tạo ra một vết nứt lớn, thậm chí mặt đất dưới chân cũng bắt đầu chấn động, chỉ là lần này, có khoảng hơn 200 tên binh sĩ Cao Tương bị giết chết.

Ngay sau đó đó là lượt thứ hai, lượt thứ ba... Không chút lưu tình nào!

Mười giây đồng hồ trôi qua, đã có 1000 tên binh sĩ Cao Tương bị giết chết, 12000 tên binh sĩ Cao Tương đông đúc, nhưng lúc này chỉ còn lại có 5000 người.

Ở trong này đã không có người nào là đối thủ của Phất Lạc nữa, lúc này không bị kiềm chế, Phất Lạc có thể nói là không kiêng nể gì cả, không ai có thể ngăn cản được Phất Lạc, hướng chi, vẫn còn có hơn một trăm thành viên đội quân tù nhân ở đây nữa.

Hoắc Nhiên chạy trốn, tự nhiên có thể hiểu rõ thế cục trên chiến trường, tuy rằng vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng, nhưng hắn vẫn phát ra một mệnh lệnh cuối cùng cho quân đội, đó là rút lui.

Sau khi binh sĩ Cao Tương nhận được mệnh lệnh của Hoắc Nhiên, thì đều chạy tán loạn về phía Bắc Trữ Thị.

Gần như chỉ trong một phút đồng hồ ngắn ngủn, binh sĩ Cao Tương đã rút lui không còn bóng dáng, chỉ để lại một mảnh chiến trường hỗn độn, cùng với một đám thi thể nằm vương vãi khắp nơi.

Đồng thời, Phất Lạc đứng trên quảng trường trung tâm, nhìn binh sĩ Cao Tương rút lui, một hơi cố gắng chống đỡ trong lòng cũng tản đi, ngay sau đó hắn cảm thấy thấy hoa mắt, trực tiếp ngã ngửa về phía sau.

Tuy nhiên, Tiêu Hoảng vẫn rất nhanh tay, đã đỡ lấy Phất Lạc, sau đó quan tâm hỏi:

- Phất Lạc, ngươi cảm giác thế nào?

- Không có gì, ta vẫn còn chịu đựng được!

Phất Lạc vô cùng suy yếu nói, máu trên người vẫn đang nhỏ xuống, hiển nhiên bệnh nặng mới khỏi mà đã phải trải qua chiến đấu thảm thiết như thế, tiêu hao của thân thể Phất Lạc cũng không phải lớn một cách bình thường.

Đồng thời đội quân tù nhân ở bốn phương tám hướng cũng đều tụ tập lại, đều nhìn về phía Tiêu Hoảng.

Thấy Phất Lạc cũng không hoàn toàn hôn mê, Tiêu Hoảng mới hơi thả lỏng một chút, tuy nhiên, trước mắt Tiêu Hoảng cũng rất rõ ràng, nơi đây không nên ở lâu, hắn không biết Huyền Ma Chiến Văn có thể tạo thành thương tổn thế nào đối với Hoắc Nhiên, có khi chỉ qua mười mấy phút thì hắn sẽ giết về đây cũng nên, mà Phất Lạc đã bị thương, tuy rằng không có trở ngại, nhưng nếu muốn khôi phục thì cũng không phải là chuyện trong lúc nhất thời có thể làm được.

- Đơn gian quét dọn chiến trường một chút, thu toàn bộ những thứ có thể dùng được đi, sau đó ngay lập tức tới tụ họp với những thương binh kia!

Tiêu Hoảng bình tĩnh hạ hạ mệnh lệnh.

Hơn một trăm đội quân tù nhân chỉ nhặt nhanh trên chiến trường khoảng năm phút đồng hồ, cầm lấy vài thứ, chủ yếu là Dược Văn trị bệnh, sau đó vội vàng rời khỏi Phan Đóa Thành, xoay người nhảy lên Thiết cước mã, lao thẳng đến bờ biển phía đông.

Tuy nhiên, điều làm cho đội quân tù nhân ít nhiều có chút tiếc nuối chính là, trên chiến trường, ngoài Dược Văn trị bệnh ra thì cũng không có đồ ăn và vật tư tiếp tế gì khác, điều này cũng không kỳ quái, nơi này chính là địa bàn của Cao Tương Chân Nghĩa Quốc, căn cứ quân sự lớn nhỏ thì có thể tùy ý bắt gặp, có nhất thiết phải mang theo đại lượng vật tư trên người hay sao?

Nếu muốn thứ gì, thì cứ vào trong căn cứ quân sự gần đây là được.

Chính vì vậy, quân đội Thiên Tế Tỉnh mới không thể thu được từ trên người binh sĩ Cao Tương bất kỳ đồ ăn gì.

Đại khái sau mười phút chạy như điên, đám người Tiêu Hoằng đã tụ họp được với đám thương binh.

Thấy Tiêu Hoằng và Phát Lạc cười Thiết cước mã, chậm rãi từ rừng cây nhỏ cạnh bờ biển đi ra, vẻ mặt nghiêm trọng của đám thương binh mới hiện lên một chút hưng phấn, Tiêu Hoằng mang theo Phát Lạc quay về, điều này đại biểu cho việc bọn họ đã tạm thời thoát khỏi một khốn cảnh.

Tuy nhiên, mọi người đều hiểu được, đây cũng chỉ là tạm thời mà thôi, hiện tại bọn họ đang ở trong khu nam bộ của Sùng Cao Châu, càng đi về phía bắc bộ thì lại càng thêm biến thái.

Nhất là sau khi biết được Phát Lạc vừa thức tỉnh đã lại một lần nữa bị thương, trong khoảng thời gian ngắn không thể phát huy ra sức chiến đấu, còn thương thế của Hoắc Nhiên thì lại không rõ.

Càng chết người hơn là, bây giờ đội quân tù nhân chỉ có 137 người đủ sức chiến đấu, đồ ăn thì cực kỳ thiếu thốn, dốc ngược tất cả túi hành trang thì cũng chỉ tìm được hai vỏ nước, nửa túi bột mì, không còn gì nữa.

- Lão đại, hiện tại chúng ta nên làm cái gì bây giờ?

Thiết Nam đi vào bên cạnh Tiêu Hoằng hỏi, tuy rằng miễn cưỡng xem như đánh thắng một trận chiến này, nhưng tiền đồ vẫn vô cùng hung hiểm.

Tiêu Hoằng hiểu được, 137 người kéo nhau đi đột kích Sùng Cao Châu bắc bộ thì rất không thực tế, trải qua kiếp nạn lần này, Tiêu Hoằng đã không còn muốn đánh bừa nữa, hẳn cũng đã không còn vốn để đánh bừa nữa.

Chủ lực Viên Nguyệt Chiến Văn tiêu hao hầu như không còn, không có đồ ăn, thiếu thốn được phẩm, làm sao còn đánh được nữa?

Nhìn biển rộng phía xa, vẻ mặt của Tiêu Hoằng không kiềm được hiện lên một chút phiền muộn, nhưng ngay sau đó, Tiêu Hoằng lập tức nhìn về cách đó không xa, tại đó có một đám các con thuyền cũ nát, nhất là một chiếc thuyền biển siêu to kia, vết tích loang lổ dường như đã bị vứt đi rất nhiều năm rồi, chiều dài ước chừng có 150 thước, cũng không phải đã mục nát, đại khái cao bằng tòa nhà ba, bốn tầng.

- Nếu không, chúng ta đi đường biển, xuyên qua Lý Tư Giai Nội Hải.

Tiêu Hoằng trầm tư nửa ngày, rốt cục đề nghị.

Vốn Tiêu Hoằng cho rằng đề nghị như vậy sẽ đưa tới một mảnh kinh ngạc, nhưng kết quả lại không có, mọi người đều rất trầm mặc, kỳ thật sự cho tới bây giờ, điều này đã thành lựa chọn tốt nhất rồi, tối thiểu thì có chết cũng không lưu lại thi thể cho quân đội Cao Tương, ngồi chung một chiếc thuyền, cho dù có chết, thì cũng có bạn đi cùng.

- Chỉ là, chúng ta không có thuyền a.

Ốc Sư thì thào tự nói.

- Kia không phải có một chiếc để sẵn hay sao?

Tiêu Hoằng chỉ về phía chiếc thuyền lớn kia.

- Đã bị hủy thành bộ dáng như vậy rồi, cho dù bịt kín lỗ thủng, thì chúng ta cũng cần mười ngày nửa tháng, hơn nữa chúng ta cũng không có tài liệu a.

Ốc Sư hơi có chút khó xử nói, trong vòng mười ngày nửa tháng này, hoàn toàn có thể bị binh sĩ Cao Tương phát hiện, đồng thời lại một lần nữa bị chúng vây giết.

- Không sao cả, có ta ở đây, năm phút đồng hồ là xong!

Tiêu Hoằng nghĩ nghĩ rồi nói, đầu ngón tay đã hình thành một thanh Hàn băng vạn năm.

Nhìn thấy Hàn băng vạn năm đỏ như máu, mọi người dường như đã hiểu được tất cả.

- Nếu các người đã không có ý kiến, vậy thì quyết định thế đi, hiện tại nắm chặt thời gian bắt đầu hành động, tranh thủ một giờ sau, chúng ta rời đi khu vực nguy hiểm này.

Tiêu Hoảng phân phó một câu, liền nhanh chóng đi về phía chiếc thuyền này, sau khi nhìn một lượt, Tiêu Hoảng liền chạm hai tay lên thân tàu tàn tạ này, sau đó xung quanh bàn tay Tiêu Hoảng đã ngưng kết ra một tầng Hàn băng vạn năm, đồng thời không ngừng khuếch tán ra phía ngoài.

Chỉ sau hai phút, thân tàu khổng lồ đã trực tiếp bị một tầng Hàn băng vạn năm cực dày bao bọc lại.

Đồng thời các thành viên đội quân tù nhân khác cũng bắt đầu chui vào trong thân tàu từ một lỗ thùng duy nhất còn sót lại, trong nháy mắt, một mùi ẩm mốc rất nồng nặc đã truyền đến.

Tuy nhiên, mùi này cũng trực tiếp bị mọi người bỏ qua, tiếp tục mò mẫm đi vào trong phòng Ma Văn cơ dưới đáy thuyền, vẫn là một cảnh tượng cũ nát.

Tất cả Ma Văn cơ động đều vương vãi bốn phía, một số Ma Văn cơ giới cũng nằm xiêu xiêu vẹo vẹo, vết gỉ sét loang lổ.

Bốn Ma Văn động cơ to lớn trong thân tàu đều không có cái nào dùng được nữa, điều này cũng không quá kỳ quái, nó đã bị vứt đi không biết bao nhiêu năm rồi, vẫn còn dùng được thì mới là quái lạ.

Tiêu Hoảng đi từ đuôi tàu vào đây, nhìn thấy bộ dáng này, vẻ mặt cũng không quá ngạc nhiên, hắn nhìn quanh một chút, sau đó nhẹ nhàng hỏi:

- Thế nào? Có sửa chữa được không?

- Nếu muốn sửa toàn bộ thì không có khả năng, nhưng nếu gom hết lại, còn có vận khí tốt, thì gần như còn có thể tu sửa được một cái.

Một thành viên đội quân tù nhân có dáng người không cao, đại khái chỉ khoảng 170 cm nói, hắn tên là Hải Luân, Cơ khí sư, xem như cùng một chức nghiệp với Mạc Hi.

- Vậy thì làm đi, hiện tại bắt đầu do người chỉ huy!

Tiêu Hoảng cũng không nói lời vô nghĩa, trực tiếp bắt đầu động thủ, nhấc Ma Văn động cơ vương vãi bốn phía lên, đặt cùng một chỗ.

Những người khác cũng bắt đầu xắn tay vào làm việc.

Cùng lúc đó, Hoắc Nhiên đã một đường chạy như điên, quay về tới Bắc Trữ Thị.

- A!

Ngay khi Hoắc Nhiên vừa mới bước vào trong văn phòng của mình, hắn lập tức lấy hai tay che đầu, phát ra một tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế.

Dưới sự áp chế của Ngự lực, tuy rằng sóng năng lượng Huyền ma do Tiêu Hoảng phóng thích ra không bị khuếch tán, nhưng cũng đủ làm cho Hoắc Nhiên sống không bằng chết, chỉ cảm thấy trong đầu dường như có một chiếc máy trộn bê-tông đang điên cuồng khuấy đảo, cảm giác như vậy so với cắt cụt chân tay thì còn khó chịu hơn.

Cho tới bây giờ, Hoắc Nhiên cũng không thể tin được, một tên Đại Ngự Sư lại có được Chiến Văn tà môn như thế, có thể khiến ột Ngự Hồn như hắn phải chịu đủ loại tra tấn.

875. Chương 875: Vượt Biển
876. Chương 876: Hung Hiểm
877. Chương 877: Lạc Lý Tư Khẩn Cầu
878. Chương 878: Đến Nơi!
879. Chương 879: Tử Hồn Đan
880. Chương 880: Rất Nhiều Cảm Xúc
881. Chương 881: Hai Loại Tâm Trạng
882. Chương 882: Kính Viếng Di Hải
883. Chương 883: An Táng, Cố Thổ
884. Chương 884: Vấn Đề
885. Chương 885: Tâm Cơ
886. Chương 886: Thần Tích
887. Chương 887: Không Như Vẽ Ngoài
888. Chương 888: Ghi Khắc
889. Chương 889: Khó Có Thể Tin
890. Chương 890: Ngạc Nhiên Vui Mừng
891. Chương 891: Tươi Cười, Báo Đáp!
892. Chương 892: Lý Niệm Của Tiêu Hoảng
893. Chương 893: Cúi Người
894. Chương 894: Là Vương Giả!
895. Chương 895: Linh Cơ Vừa Động

Không phải Tiêu Hoảng tâm địa độc ác, càng không phải Tiêu Hoảng vô tình, đây cũng là vì sự phát triển của toàn bộ Thiên Tế Tinh mà suy nghĩ, vì sao ưng có thể giương cánh bay cao, đó là phải cảm tạ cha mẹ của chúng, lúc trước đã đẩy chúng xuống vách núi đen.

Vẫn là câu nói kia, chỉ có như vậy thì mới có thể kích thích dân chúng Thiên Tế Tinh đi về phía phát triển, bắt đầu sáng tạo ra vài thứ, ví dụ như mở cửa hàng, nghiên cứu ra thứ gì đó để kiếm tiền mua lương thực, hoặc là các loại tiêu dùng khác.

Nếu không làm việc mà cũng được ăn cơm no, sống mặc kệ mà cũng được mặc ấm, thì còn có ai đi làm việc nữa? Không có người làm việc, không lâu sau Thiên Tế Tỉnh chắc chắn sẽ sụp đổ.

Trên thực tế, hiện tại các Quận trưởng cũng đang liều mạng nghĩ biện pháp, tuy rằng ngoài miệng tỏ vẻ bất mãn đối với Tiêu Hoảng, nhưng trong lòng cũng có thể hiểu được dụng tâm lương khổ của Tiêu Hoảng, mà dụng tâm lương khổ này cũng là thứ đang làm khó bọn họ a.

Về phần Lập Đồn Quận, mấy chục ngày chiến hỏa vừa mới chấm dứt, chưa nói tới thắng lợi, chỉ có thể nói là miễn cưỡng bảo vệ được mà thôi, đối với Lập Đồn Quận, quận thảm thiết nhất tại Thiên Tế Tỉnh, thì cũng đã tổn thất thảm trọng, nhân viên tử vong cao tới 1 vạn người, vết thương nhẹ thì là 6 vạn người, còn trọng thương thì cũng có ước chừng có 2 vạn.

May mà tới hậu kỳ, Lý Hải Quận quyền góp trợ giúp Lập Đồn Quận mười mấy vạn tấn lương thực, 5 tấn tài liệu chế tạo Dược Văn mà không có ràng buộc gì, mới làm cho Lập Đồn Quận vượt qua được cửa ải khó khăn, cuối cùng miễn cưỡng gắng gượng, chống đỡ được quân đội Sùng Cao Châu.

Tử thương có thể nói là rất thảm thiết.

Tuy nhiên, Thái Tư vẫn tràn ngập cảm kích đối với việc Tiêu Hoảng ra tay tương trợ ở thời khắc mấu chốt, nếu không thì Lập Đồn Quận đã nguy rồi, chỉ là điều này thì Thái Tư cũng không biểu hiện ở trên mặt, giờ phút này hẳn đang ít nhiều mang sắc mặt có chút nhục nhã, nhìn Sứ giả Thiết Nam mà Tiêu Hoảng phái tới.

- Thái Tư Quận trưởng, lão đại nhà ta nói, khi trước hẳn cho ngài lương thực, ngoài một bộ phận là để bảo đảm mức thấp nhất cho con dân của Lập Đồn Quận ra, thì những thứ khác đều cho ngài mượn, hy vọng ngài có cơ hội sẽ trả lại, lão nhân gia ngài đức cao vọng trọng, có lẽ sẽ không phải là một người thích quyet nợ đấy chứ, còn nữa, 5 vạn tấn lương thực khi trước đã ước định xong, hiện đang ở bên ngoài, sau đó...

Thiết Nam thật cẩn thận nói xong, sau đó liền cung kính đi tới trước bàn giấy của Thái Tư, trải ra một tấm bản đồ, cùng một bản khế ước, đặt trước mặt Thái Tư.

Bản đồ và khế ước đúng là về việc chuyển nhượng hang động Long Anh.

Về phần Thái Tư, sắc mặt khê biến, nhưng tuyệt đối cũng không đẹp mắt chút nào, nếu trước đây 5 vạn tấn lương thực tuyệt đối là một con số khổng lồ, nhưng trước mắt. Thiên Tế Tỉnh dự trữ mấy trăm vạn tấn lương thực, đây chỉ là 5 vạn tấn, định lừa trẻ con hay sao?

Chỉ là, Thái Tư lại khó mà nói được gì, khi trước đã thỏa thuận như vậy rồi, hiện tại 5 vạn binh sĩ của Lý Hải Quận vẫn còn đang ở trong tay hắn nữa.

Mọi cách rơi vào đường cùng, Thái Tư hít một hơi thật sâu, sau đó liền cầm lấy bút, ký tên mình trên đó, từ giờ khắc này, hang động Long Anh đã hoàn toàn thuộc về Lý Hải Quận sở hữu.

- Mặt khác, lão đại còn để cho ta mang một kiện lễ vật nhỏ đến cho ngài.

Thiết Nam nói xong, liền đặt một cái hộp nhỏ được đóng gói tinh xảo ra trước mặt Thái Tư.

- A, tên vất cổ chảy ra nước như Tiêu Hoảng kia, cũng biết nhịn đau “nhổ lông” ra sao? Thật sự là kỳ lạ a.

Thái Tư dùng giọng điệu hơi trào phúng nói, khi trước khẳng khái đưa tới đây 5 vạn binh sĩ, hiện tại Thái Tư mới hiểu được, Tiêu Hoảng đưa tới 5 vạn binh sĩ, nhưng cũng chính là 5 vạn cái “tàu há mồm”.

Hơn nữa Thái Tư dám khẳng định, một ngày kia, Tiêu Hoảng chắc chắn sẽ không từ thủ đoạn để đoạt người từ các quận khác.

Nhưng mà ngay khi trong lòng Thái Tư đang vô cùng cảm khái với Tiêu Hoảng, thì sau khi mở ra hộp gỗ, hẳn lại trực tiếp sững sờ ngay tại chỗ, trong lòng không biết đang có tư vị gì, sau vẻ khinh thường, khinh miệt và căm tức, thì còn hiện lên một chút động dung.

Chỉ thấy bên trong hộp gỗ tinh xảo này đã được đặt một viên Ma Văn tu luyện Ngự Nhiên châu.

Đối với thứ này, Thái Tư tự nhiên là biết tới, lúc trước chính là Cáp Thụy Sâm đã dùng nó để trợ giúp thành viên của Tổng Táng kỵ sĩ đoàn, không ngừng đề cao Ngự lực.

- Cái này...

Trong lúc nhất thời Thái Tư không biết nên nói cái gì cho tốt, chỉ cảm thấy một cảm giác quen thuộc đang ập vào mặt, giờ khắc này, Thái Tư dường như đã gặp lại Cáp Thụy Sâm, hốc mắt hiện lên một chút đỏ ửng, một nỗi tưởng niệm, một chút đau thương, lại lần nữa trào lên từ tận đáy lòng của Thái Tư.

- Thứ này, làm sao có được?

Thái Tư hơi ngẩng đầu, nhìn Thiết Nam hỏi.

- Thừa tiền bối, thứ này là do Tiêu Hoàng lão đại tự tay chế tạo ra, xem như một chút tâm ý đối với ngài, có nó thì ngài sẽ có thể tiếp tục tu luyện.

Thiết Nam cung kính trả lời.

Lúc này cảm nhận của Thái Tư đối với Tiêu Hoàng thì lại có chút phức tạp, một bàn tay thô ráp đang không ngừng cọ cọ lên mũi, sau đó trực tiếp đặt hộp gỗ vào trong túi áo, nói:

- Nói cho Tiêu Hoàng, ta cảm ơn.

- Đã rõ!

Thiết Nam đáp một tiếng, sau đó thật cẩn thận cầm lấy bản đồ và khế ước trước mặt Thái Tư, bỏ vào bên trong túi áo, rồi mới cung kính rời đi.

Cùng lúc đó, trong Lý Hải Quận thì Tiêu Hoàng đang ở bờ biển Lý Tư Giai Nội Hải, một mình ngồi ở một trên một vách đá cao, ôm hai đầu gối, trong ngực còn có Băng Tín Ngưỡng của Cáp Thụy Sâm, ánh mắt mong chờ nhìn về phương xa của Lý Tư Giai Nội Hải.

Ước chừng trải qua một tháng tranh thủ tu luyện lúc rảnh rỗi, Ngự lực trong cơ thể Tiêu Hoàng đã đạt tới 19011 cổ, khoảng cách trở thành Đại Ngự Sư cấp hai đã không tới 1000 cổ, điều này thì còn cần cảm tạ Tử Hồn Đan của Lạc Lý Tư.

Giờ phút này mặt biển coi như bình tĩnh, thậm chí còn có thể nhìn thấy lũ chim biển đang bay xẹt qua mặt nước biển màu lam sẫm.

Trong một tháng, Lý Hải Quận đã hoàn toàn tiến vào quỹ đạo, Thiên Tế Tỉnh cũng hoàn toàn thoát khỏi nguy cơ về lương thực.

- Cáp Thụy Sâm, có lẽ người cũng thấy được rồi! Tiêu Hoàng ta cũng có thể làm được chứ!

Tiêu Hoàng ôm Băng Tín Ngưỡng, thì thảo lắm bầm.

Trước mắt, cuộc sống tại Lý Hải Quận cơ bản đã có đổi mới, kể tiếp Tiêu Hoàng cần phải lo lắng là nâng ột bước, nói trắng ra là tập trung vào công nghiệp, trong đó còn bao gồm cả công nghiệp quân sự.

Chỉ là muốn phát triển công nghiệp tại Thiên Tế Tỉnh thì độ khó là quá lớn, điểm đầu tiên chính là phong ấn do Cáp Thụy Sâm bố trí, tầng mây thật dày trên đỉnh đầu kia, chỉ cần đi tới phía dưới tầng mây này, khởi động bất kỳ Ma Văn cơ giới như Ma Văn Xa, Ma Văn chiến đấu cơ, thì chúng sẽ trực tiếp hóa thành bột phấn.

Nhưng nếu muốn chinh phục Lý Tư Giai Nội Hải, thì nhất định phải có Ma Văn cơ giới để mở đường, cũng không thể để cho binh sĩ Lạc Đan Luân bơi vào trong đó được!

Lấy từ trong túi áo ra một cái Ma Văn xe đồ chơi loại nhỏ, Tiêu Hoàng tiện tay khởi động.

Răng rắc!

Ngay sau đó, Ma Văn xe đồ chơi này, tính cả một cái Ma Văn giản dị bên trong đã trực tiếp hóa thành bột phấn.

- Ài, nên làm cái gì bây giờ đây?

Tiêu Hoảng khẽ vuốt vuốt cái mũi, trong đầu thì đang liều mạng nghĩ biện pháp, đồng thời tìm hiểu đặc tính phong ấn của Cáp Thụy Sâm, toàn bộ cơ giới Ma Văn thể trên mặt đất, sau khi khởi động thì đều hóa thành bột phấn.

- Tất cả cơ giới Ma Văn thể trên mặt đất!

Trong miệng Tiêu Hoảng không ngừng lặp lại mấy chữ này.

Àn?

Trong lòng Tiêu Hoảng bỗng nhiên bật thốt lên, sau đó thì thào tự nói:

- Trên mặt đất thì không được, nếu dưới mặt đất thì sao?

Nghĩ tới đây, Tiêu Hoảng liền nắm Băng Tín Ngưỡng, trực tiếp nhảy từ vách đá trên cao xuống, đi tới bãi biển, nhìn mặt biển phẳng lặng một cái, sau đó liền giắt Băng Tín Ngưỡng vào eo, tiếp theo dùng hai tay đào trên bãi biển ra một cái hố to, sâu khoảng một thước, rồi hẩn lại thật cẩn thận lấy ra một cái Ma Văn xe đồ chơi, để vào đáy hố sâu, đồng thời khởi động.

Lần này, Tiêu Hoảng ngạc nhiên phát hiện ra, bốn bánh xe của Ma Văn xe đồ chơi, trực tiếp chuyển động, vận chuyển bình thường, hẩn lại thật cẩn thận lấy nó từ trong hố sâu ra, đặt trên bãi biển.

Răng rắc.

Ma Văn xe đồ chơi lại lần nữa hóa thành bột phấn.

Phát hiện này làm cho hai mắt Tiêu Hoảng sáng lên, cặp đồng tử nhanh chóng chuyển động, đại não xoay tròn.

Ngay sau đó, Tiêu Hoảng liền trực tiếp ném bột kim loại này sang một bên, đứng dậy bắt đầu không ngừng tìm kiếm thứ gì đó tại ven biển.

Ước chừng trải qua nửa tiếng, Tiêu Hoảng cuối cùng ngừng lại dưới một vách đá, chỉ thấy trong vách đá này có một vết nứt lớn, độ rộng ước chừng có hơn hai mươi thước, nước biển trực tiếp ập vào trong, độ dài của cái khe cũng hơn một trăm thước.

Nhìn thấy cảnh tượng này, hai mắt Tiêu Hoảng đã bắt đầu sáng lên, các ý tưởng liên tiếp hiện ra trong đầu hẩn, rất nhanh đã hình thành một kế hoạch trên cơ bản coi như đầy đủ.

- Tiểu Hạ, để cho chủ quản Phát Minh Qua của Bộ công nghiệp nhanh chóng tới gặp ta.

Tiêu Hoảng nói một câu, liền trực tiếp khởi động Ma Dục, bay dưới tầng trời thấp về phía Phí Cổ Thành.

Kỳ thật khi Tiêu Hoảng tới đây thì dùng khe nứt không gian do Phát Lạc mở ra, nhưng khi quay về, Tiêu Hoảng lại không làm vậy, nguyên nhân chủ yếu là Tiêu Hoảng muốn quan sát từ không trung một chút toàn bộ địa hình của Lý Hải Quận, tận mắt nhìn thì còn chân thật hơn so với bản đồ rất nhiều.

Trên thực tế, địa hình của toàn bộ Thiên Tế Tỉnh có thể nói là khá đa dạng, gần như mỗi một quận thì có một bộ dáng khác nhau, mà Lý Hải Quận thì được coi như kết hợp giữa bình nguyên và vùng núi, không có rét lạnh như tại Phong Cốc Quận và Hàn Thương Quận, những nơi đi qua đều xanh tươi mát mẻ, các ngọn núi cao nguy nga, những con sông như máu mạch, cùng với các khe sâu, cấu thành toàn bộ Lý Hải Quận, chỉ là lúc này đã là đầu mùa thu, thời tiết đã bắt đầu xuất hiện một chút rét lạnh.

Đại khái trải qua một giờ phi hành, Tiêu Hoảng rốt cục dừng trước cửa tòa nhà, cũng chậm rãi tiến vào trong đại sảnh.

Giờ phút này chủ quản Phát Minh Qua của Bộ công nghiệp đã đợi trong này, nhìn thấy Tiêu Hoảng với mái tóc bạc, trên thân khoác chiếc áo choàng khổ lớn, đang chậm rãi bước vào trong, Phát Minh Qua đại khái chỉ hơn ba mươi tuổi, hơi có chút thấp bé, liền không kiềm được nhận thấy được một luồng uy áp.

- Quận trưởng lão đại!

Phát Minh Qua thật cẩn thận đứng bên cạnh Tiêu Hoảng, cúi người thật sâu chào, trên mặt không kiềm được toát ra một chút khẩn trương.

Đừng nhìn Tiêu Hoảng chỉ mới đi vào Lý Hải Quận một tháng, đối với sách lược kim tệ của Tiêu Hoảng, các quận khác ít nhiều có chút oán hận, nhưng ở trong Lý Hải Quận, thì Tiêu Hoảng là lão đại không thể nghi ngờ được, không người nào dám phản bác, không người nào dám lỗ mãng.

Trên thực tế, bọn họ cũng không có vốn liếng để lỗ mãng, vừa lên đảm nhiệm, Tiêu Hoảng đã trực tiếp “tiền bước” 5 vạn quân đội rất có thể sẽ “gây khó dễ” cho hắn đi chỗ khác, chỉ lưu lại đội quân tù nhân, tuyệt đối có thể khiến cho quyền lợi của Tiêu Hoảng được củng cố vững chắc.

Đồng thời, 5000 tên thương binh được hoàn toàn chữa trị thì lại mang ơn Tiêu Hoảng, cùng với việc Tiêu Hoảng chỉ trong một tháng đã hoàn toàn giải quyết được vấn đề lương thực, trên cơ bản đã làm cho dân chúng Lý Hải Quận vô cùng ủng hộ Tiêu Hoảng, thậm chí rất nhiều người còn nói thẳng, Tiêu Hoảng chính là Cáp Thụy Sâm.

896. Chương 896: Kế Hoạch Lớn Mật

- Người đi theo ta!

Tiêu Hoảng cũng không nói quá nhiều lời vô nghĩa cùng Phát Minh Qua, vỗ bả vai Phát Minh Qua một cái, sau đó liền đi lên cầu thang, bước vào trong văn phòng của mình.

Phát Minh Qua thì lại thật cẩn thận đi phía sau Tiêu Hoảng, trong lòng lại thấp thỏm lo âu.

- Nói cho ta một chút, hiện tại tình huống ngành công nghiệp của Lý Hải Quận thế nào?

Tiêu Hoảng ngồi trên ghế, dứt khoát hỏi.

- Thưa Quận trưởng, không... không phải là quá tốt, bởi vì sự tồn tại của Cáp Thụy Sâm phong ấn, nó có thể bảo vệ chúng ta, nhưng lại tạo thành đả kích trí mạng cho nền công nghiệp của Lạc Đan Luân, tất cả cơ giới Ma Văn thể đều không dùng được, công nghiệp nên bắt đầu thế nào được đây, hiện tại công nghiệp của Lý Hải Quận và toàn bộ Thiên Tế Tinh cũng chỉ là dừng lại trên lĩnh vực luyện kim, hơn nữa gần như vẫn hoàn toàn do thủ công mà làm, kim loại được tinh luyện ra, đại đa số cũng chỉ để cung cấp cho quân đội, chế tạo các loại Văn Khí, hoặc là nông cụ.

Phát Minh Qua lo sợ đạo, đây cũng nguyên nhân mà hắn cảm thấy bất an.

Tuy nhiên, đối với điều này thì trên mặt Tiêu Hoảng cũng không có biến hóa quá lớn, càng không hề tức giận, đây cũng là chuyện bất đắc dĩ, không nhất thiết phải trách cứ ai làm gì.

- Như vậy thì kỹ thuật cơ giới Ma Văn thể mà Lạc Đan Luân đế quốc kế thừa được có bao nhiêu?

Tiêu Hoảng nghĩ nghĩ rồi hỏi tiếp, đồng thời chậm rãi vươn tay, lấy ra một cây bút.

- Các bộ sách thì đều còn, nhưng nhân viên thì lại dần ít đi, nhân số đại khái chỉ có mấy trăm người, hơn nữa căn bản không có cơ hội rèn luyện thực tiễn.

Phát Minh Qua vẫn rất chi tiết mà báo cáo.

- Hợp kim Vi Mễ, có thể tinh luyện ra được không?

Tiêu Hoảng hỏi tiếp.

- Tất nhiên là có thể, đây chính là bản lĩnh giữ nhà của người Lạc Đan Luân, làm sao có thể thất truyền được?

Phát Minh Qua rốt cục bày ra một bộ dáng nắm chắc.

- Tốt lắm, chờ một chút, ta sẽ cung cấp cho người mấy ngàn tấn Hàn băng vạn năm, cho Bộ công nghiệp của người, nắm chặt tất cả thời gian, đi để luyện hợp kim Vi Mễ, hiện tại nói tới chính sự.

Tiêu Hoảng nói xong, liền bắt đầu vẽ ra một đồ hình đơn giản, nhưng cũng vẫn rất rõ ràng.

Đó chính là vết nứt mà Tiêu Hoảng vừa mới phát hiện trên bờ biển kia. Chỉ cần tạm thời ngăn lại nước biển tràn vào đó, bên trong hố sâu do vết nứt lưu lại, sẽ thành lập một xưởng tàu to lớn trong đó, đặc biệt là chế tạo ra một chiếc Ma Văn tàu ngầm khổng lồ.

Thân là chủ quản ngành công nghiệp, đối với thiết kế đồ trước mắt này, thì hẳn tự nhiên có thể xem hiểu, hai mắt không kiểm được khe biển.

- Thứ này có thể được ư?

Phát Minh Qua hỏi thử.

- Ta đã thí nghiệm qua, chỉ cần ở dưới mặt biển, Cáp Thụy Sâm phong ấn sẽ không có chút ảnh hưởng nào đối với cơ giới Ma Văn thể, mà mục đích chúng ta làm như vậy thì chỉ có một, đó là chiếm lấy Lý Tư Giai Nội Hải, chỉ cần chúng ta sản xuất ra Ma Văn tàu ngầm có thể chống đỡ tấn công của thủy hệ linh thú, đồng thời tiến hành bắt giữ, thì sẽ giảm mạnh thiếu hụt về tài liệu trên người động vật, hơn nữa cũng có thể khiến cho vài Châu của Cao Tương Chân Nghĩa Quốc xung quanh Lý Tư Giai Nội Hải không được an bình, nhất là Sùng Cao Châu. Đây là đệ nhất châu của Cao Tương Chân Nghĩa Quốc, chúng ta có thể giảm bớt áp lực tiến công cho Lập Đốn Quận.

Tiêu Hoảng gần từng chữ.

Nghe vậy, về mặt Phát Minh Qua có thể nói càng thêm biến đổi, ý tưởng của Tiêu Hoảng là rất lớn mật, nhưng nếu thành công, vậy thì chắc chắn sẽ thay đổi kết cục cho Thiên Tế Tỉnh, làm cho Thiên Tế Tỉnh từ thế bị động phòng ngự, đổi thành chủ động tấn công.

Hơn nữa cũng có thể đạt được vô số tài liệu hệ sinh vật, nhưng độ khó cũng không nhỏ, dù sao chế tạo Ma Văn tàu ngầm cũng không đơn giản giống như dễ luyện kim chúc.

Thứ này cần dụng cụ chế tạo cực kỳ tinh vi, nhưng những dụng cụ này thì Thiên Tế Tỉnh gần như đã không có, mà trọng yếu hơn là vẫn rất thiếu các nhân viên tương ứng.

- Ta biết việc này rất khó khăn, nhưng người nên biết rằng trả giá và thu nhập có liên quan chặt chẽ với nhau. Hơn nữa Thiên Tế Tỉnh không có khả năng cả đời như vậy mãi, ngồi ăn chờ chết, hơn nữa nếu cái gì chúng ta cũng không có, thì sao có thể đoạt lại Ma Duệ Tinh vốn là của chúng ta nữa? Đó quả thực chính là si tâm vọng tưởng mà thôi, có tin hay không, chỉ cần quân đội của chúng ta đánh ra ngoài, thứ nghênh đón chúng ta chính là trọng trang xe tăng cùng với Ma Văn chiến đấu cơ của Cao Tương Chân Nghĩa Quốc đang cuồng oanh lăm tạc.

Tiêu Hoảng gần từng chữ về phía Phát Minh Qua.

- Lời của Quận trưởng, ta hiểu rõ, yên tâm đi, ta sẽ dùng hết sức lực của mình!

Phát Minh Qua cam đoan với Tiêu Hoảng.

Đối với lời này của Phát Minh Qua, Tiêu Hoảng cũng không đáp lại, mà thông qua hồ động Ma Văn, phát ra một tin tức cho Cơ khí sư Hải Luân trong đội quân tù nhân, để cho hắn và Kha Lô Ba mang theo Chế văn sư, Cơ khí sư cùng với thành viên chuyên về công trình kiến trúc trong đội quân tù nhân vào văn phòng của mình.

Đại khái chỉ mười mấy phút sau, hơn bốn mươi thành viên đội quân tù nhân đã xuất hiện trước mặt Tiêu Hoảng, văn phòng nhỏ của Tiêu Hoảng không chứa hết, nên hắn liền tập trung toàn bộ ở hành lang, chỉ có Kha Lô Ba và Hải Luân tới gặp Tiêu Hoảng.

Nhìn thấy những thành viên đội quân tù nhân này, không thể phủ nhận, trong lòng Phát Minh Qua vẫn tràn ngập cung kính, những người này là người nào của Tiêu Hoảng, trong lòng hắn tự nhiên rất rõ ràng, tuy rằng những người này không có quân hàm, không có chức vụ, nhưng địa vị của những người này ở Lý Hải Quận thì cũng chỉ dưới Tiêu Hoảng mà thôi.

Nếu nói Tiêu Hoảng là kế thừa giả của Cáp Thụy Sâm, như vậy thì những người này rất có thể là là kế thừa giả tương lai của Tổng Táng kỵ sĩ đoàn.

Nhìn thấy Kha Lô Ba và Hải Luân, Tiêu Hoàng cũng không có quá nhiều lời vô nghĩa, lập tức nói lại ý tưởng của mình và hiện trạng của Thiên Tế Tỉnh một lần.

- Các người xem, ý tưởng của ta có thể hoàn thành được hay không?

Tiêu Hoàng ngừng đầu, hỏi Kha Lô Ba và Hải Luân.

- Có thể, nhưng tương đối mà nói, sẽ khó khăn hơn một ít, đầu tư cũng phi thường to lớn, không thể sử dụng đại hình cơ giới Ma Văn, xây dựng bến tàu trong lòng đất thì chỉ có thể dùng nhân công đi khai thác, sau đó còn cần tạm thời chế tạo các loại chế tạo dụng cụ, điều này chắc chắn sẽ cần đại lượng nhân lực vật lực, đơn giản tính toán một chút, dưới tình huống không có công cụ phụ trợ công suất lớn, thì cần ít nhất là 2 vạn người, về phần đầu tư, thì lại không dễ tính, dù sao hiện tại tiền vừa mới sống lại, giá hàng cũng không ổn định.

Kha Lô Ba trầm tư một chút rồi nói.

- Ta điều động cho các người 5 vạn người, tất cả sẽ do tài vụ Lý Hải Quận gánh vác, bất kể tiêu phí bao nhiêu, cứ lớn mật đi làm! Chúng ta không thể ngồi chờ chết.

Tiêu Hoàng trầm tư một lát, sau đó quả quyết phân phó.

- Đã rõ!

Kha Lô Ba và Hải Luân đồng thời đáp

Ngay khi Tiêu Hoàng làm ra quyết định, một ngày sau, 5 vạn người đã bị Tiêu Hoàng phân phối xong, sau đó liền trực tiếp xây dựng bến tàu đầu tiên của Thiên Tế Tỉnh dưới mặt đất mà Tiêu Hoàng chỉ định, đây cũng tượng trưng cho việc Thiên Tế Tỉnh đã bước ra bước phản kích đầu tiên, không còn cố thủ thành trì, ngồi chờ chết như trước nữa.

Giờ phút này Tiêu Hoàng lại đang tự mình chỉ huy những lao động được điều động từ Lý Hải Quận ra này, đầu tiên chính là dùng cát đá hoàn toàn chặn lại lượng nước biển đang dũng mãnh tiến vào trong vết nứt, sau đó hút nước biển trong vết nứt ra, cũng bắt đầu xây dựng bến tàu trong khe nứt này. Phát Lạc lại tự mình ra trận, dựa vào thực lực cấp bậc Ngự Hồn, tiến hành khai phá, làm cho người ta có cảm giác, đây đầu còn là bộ dáng của thành viên Tổng Táng kỵ sĩ đoàn nữa, mà chính là một tên lao công siêu cấp lớn.

Tiêu Hoàng cũng không nhẹ nhõm chút nào, hắn bắt đầu không ngừng nhìn thiết kế đồ, không ngừng tiến hành ưu hoá trên mọi phương diện.

Bên kia, các xưởng tinh luyện kim loại của Lý Hải Quận cũng đã bắt đầu tiến hành hoạt động, chủ yếu chính là tinh luyện hợp kim Vi Mễ, những hợp kim Vi Mễ này vừa để cung cấp cho bến tàu và chế tạo Ma Văn tàu ngầm, vừa để cung cấp cho Lập Đốn Quận, để cho bọn họ gia cố phòng tuyến thủ vệ Thụy Lạp.

Đương nhiên, những hợp kim Vi Mễ này thì đều dùng kim tệ đến để mua bán.

Mà sách lược kinh tế của Tiêu Hoàng cũng đã bắt đầu làm cho các năm quận khác kêu khổ thấu trời, dân chúng thì còn may, Lý Hải Quận tạm thời vẫn đang miễn phí cung cấp lương thực cho bọn họ, nhưng mà khoảng cách tới kỳ hạn của Tiêu Hoàng, thì chỉ còn không đến hai tháng thời gian nữa thôi.

Hai tháng trôi qua, nếu dân chúng các quận khác đều có cơm ăn, trong khi quận của mình lại không có, như vậy thì dân chúng sẽ không trách cứ Tiêu Hoàng cái gì cả, mà sẽ cảm thấy Quận trưởng là kẻ vô năng a!

Trong đó kẻ sứt đầu mẻ trán nhất chính là Mã Di của Phong Cốc Quận, nòng lại khôn giống Lập Đốn Quận, phải đối mặt với Sùng Cao Châu, hoàn toàn có thể dùng danh nghĩa chiến sự khẩn trương để ngựa tay về phía vương điện để xin tiếp tế tiếp viện.

Trái lại Phong Cốc Quận thì phía nam giáp Lý Hải Quận, phía bắc thì lại ở gần vòng cực Bắc, phía tây thì giáp với Hàn Thương Quận, phía Đông hướng thì có một phần ranh giới với Lý Tư Giai Nội Hải, còn có một bộ phận lớn giáp với Thịnh Thế Châu của Cao Tương Chân Nghĩa Quốc, cũng chỉ có sườn đông là có chút chiến sự, nhưng cũng không phải là địa điểm tấn công chủ yếu của Cao Tương Chân Nghĩa Quốc, dù sao thì Thịnh Thế Châu cũng gần với vòng cực Bắc, nhiệt độ không khí thật sự là rất thấp, binh sĩ giữ ấm thân thể thì cũng đã là một vấn đề rồi, hơn nữa chi phí chiến tranh lại rất cao.

Giờ phút này Mã Di đang ở trong cửa văn phòng mình, vẻ cao ngạo trên gương mặt xinh đẹp đã nhạt đi rất nhiều, đang biến thành vẻ lo âu, mái tóc màu vàng nhạt cũng có chút tán loạn, trên chiếc bàn giấy trông rất nữ tính của mình có quốc kỳ Lạc Đan Luân, ngoài ra còn có một đồng sách được xếp lộn xộn phía trên đó.

Đối với việc làm như thế nào mới có thể làm cho Phong Cốc Quận có doanh thu, thì Mã Di gần như không có một ý tưởng nào, đối với Tiêu Hoằng thì nàng cũng không biết nhiều, tuy nhiên, xem ra tám phần là một tên rất quả quyết, hai tháng mà trôi qua, có trời mới biết hắn có thể chặt đứt cung cấp cho Phong Cốc Quận hay không.

Về phần xin Phất Lạc giúp đỡ ư? Mã Di không kiểm được bĩu môi, cho tới bây giờ hai người vẫn còn đang trong trạng thái “căng thẳng”, dưới đồng sách kia đang kẹp bức ảnh của đứa con gái duy nhất giữa hắn và Mã Di, tên là Phất Lệ Nhã, chỉ tiếc con gái của bọn họ vào 1000 năm trước đã bị Phất Lạc mạnh mẽ mang đi, làm ẹ con họ hoàn toàn chia tách nhau.

Đây cũng là nguyên nhân căn bản cho sự “căng thẳng” trong quan hệ giữa Mã Di và Phất Lạc.

Trăm mối không thể giải quyết được, Mã Di khẽ mím môi, nghĩ nghĩ một chút, cuối cùng thì vẫn gọi cho Tiêu Hoằng, đây cũng coi như một loại cứng rắn, nên biết rằng, Mã Di này có tính tình giống Hạ Lục Đế như đúc, lòng tự trọng rất mạnh, rất không dễ dàng chịu cúi đầu.

Lúc này Tiêu Hoằng đang ở trên bờ biển, hỗ trợ thi công, nâng một khối cự thạch cực lớn từ trong hố sâu ra ngoài, chồng lên chỗ cửa, hoàn toàn ngăn lại nước biển tràn vào trong vết nứt này.

Nhưng đúng lúc này, Ma Văn thông tin trong người Tiêu Hoằng bỗng rung lên, hắn liền đi ra một bên, lấy Ma Văn thông tin ra, vừa nhìn thì Tiêu Hoằng đã không kiểm được khẽ sửng sốt, người gọi tới là Mã Di.

Điều này ít nhiều cũng làm cho Tiêu Hoằng có chút bất ngờ, khi trước Quận trưởng của các quận khác đều đã liên lạc với Tiêu Hoằng, nhưng Mã Di vô cùng cao ngạo này thì lại là lần đầu tiên, tuy nhiên Tiêu Hoằng vẫn nói liên lạc, sau đó cung kính hô:

- Tấu tấu.

897. Chương 897: Nan Đề

Thấy Tiêu Hoằng bày ra bộ dáng cung kính như thế, trái tim Mã Di mới hơi buông lỏng một chút, đúng vậy, hiện tại thoát nhìn Tổng Táng kỵ sĩ đoàn này đều là đại tiền bối của Tiêu Hoằng, nhưng thử hỏi một chút, quận nào mà không phải nhìn sắc mặt của Tiêu Hoằng để làm việc a, hơn nữa theo bọn họ thấy, một khi Tiêu Hoằng này định ra quy củ, trên cơ bản sẽ không có bất kỳ thay đổi nào, càng sẽ không dành cho bất kỳ ai một dải ngộ đặc biệt nào cả.

- Tấu tấu, người tìm Phất lão ca phải không, ngài chờ một chút a.

Tiêu Hoằng nói xong, liền chuẩn bị đi gọi Phất Lạc đến đây, kỳ thật Tiêu Hoằng nhìn thấy Mã Di thì cũng đã hiểu rõ rồi, trong lòng hắn đã tám phần đoán được là Mã Di tìm đến mình để làm gì.

- Không, không, ta tìm người, muốn nói một chút chuyện.

Mã Di vội vàng nói, vẻ mặt kia quả thực giống như đúc với khi Hạ Lục Đế cầu xin Tiêu Hoằng lúc trước vậy.

- Ngài tìm ta, có chuyện gì cần nói đây?

Tiêu Hoằng kiên trì nói.

- Người xem có thể thư thả mấy tháng đối với kỳ hạn cung cấp cho Phong Cốc Quận hay không! Dù gì thì cũng đều là người Lạc Đan Luân, hơn nữa quan hệ giữa người và Phất Lạc cũng không tồi, tất cả mọi người đều là người trong nhà, đóng cửa lại thì chuyện gì cũng dễ thương lượng!

Mã Di hơi bày ra bộ dáng thân thiết nói.

- Điều này... Không được, ba tháng chính là ba tháng, sẽ không nhiều hơn.

Tiêu Hoảng hơi lắc lắc đầu, tuy rằng trong lòng đã hiểu được, nhưng vẫn là kiên trì nói, đây là cái gọi là quy củ, không thể thay đổi xoành xoạch được, càng không thể đi cửa sau, dưới quy tắc và pháp luật, mọi người đều ngang hàng, không người nào có thể vượt qua được, đây cũng là chế độ căn bản của một quốc gia.

- Điều nghe nói Tiêu Hoảng người rất lạnh lùng xem ra tiểu tử người thật sự đúng là ý chí sắt đá a, một chút hỗ trợ nhỏ nhỏ như vậy mà cũng không giúp!

Mã Di hơi đánh giá Tiêu Hoảng một chút, tuy rằng bày ra tư thái của một văn bối, nhưng hai mắt lại sáng ngời, đứng vững chãi như một gốc tùng, không chút nhúc nhích.

Không thể phủ nhận, chỉ bằng điểm này thì đã cực kỳ tương tự với Cáp Thụy Sâm rồi, còn có cả mái tóc bạc kia nữa.

- Đây cũng là để tốt cho Thiên Tế Tĩnh, không có quy củ thì không thành tổ chức. Hy vọng tẩu tẩu không nên phá hư hệ thống mà ta đã tận tâm khổ khổ mới thành lập lên được này!

Tiêu Hoảng khuyên nhủ.

- Người cho rằng đây thật sự chỉ là vì ta thôi sao, ta là vì con dân của Phong Cốc Quận, người cũng không đến mức nhìn bọn họ dối bụng đấy chứ?

Mã Di nói tiếp.

- Lúc trước tôn chỉ mà Lạc Đan Luân đề quốc dựng nước là cái gì? Phấn đấu dựng nước! Chỉ cần mỗi người hiểu được phấn đấu, thì sẽ không chịu dối. Mà một quốc gia chính là bộ khung để ối người có một cơ hội công bằng mà phấn đấu, có thể trèo lên cao được bao nhiêu, thì hoàn toàn dựa vào bản lĩnh của mình!

Tiêu Hoảng đáp.

- Nhưng hiện tại phải phấn đấu như thế nào đây, hiện tại Phong Cốc Quận gần như cái gì cũng không có, càng không có thứ gì để đổi lấy lương thực cả!

Mã Di nói ra khó khăn của mình.

- Các người triển khai mậu dịch qua lại a, ví dụ như các người nhận được lương thực từ Lý Hải Quận, sau đó ủ những lương thực này thành rượu ngon, hoặc là chế tạo lương thực thành cốm, hoặc là các thực phẩm khác, sau đó lại bán trở lại về Lý Hải Quận, như vậy các người không phải kiếm được tiền hay sao? Sau đó lại dùng tiền này để mua lương thực, một bộ phận lưu trữ ỉnh ăn, một bộ phận khác thì dùng để gia công. Cứ như thế mà tuần hoàn xuống dưới!

Tiêu Hoảng cười nhạt, khẽ gợi ý, có thể nói là giúp đỡ rất “đến nơi đến chốn” rồi.

Mã Di nghe vậy, cặp mi thanh tú hơi nhăn lại, trầm tư một lát, sau đó bày ra một bộ dáng thoải mái, cười nói:

- Như vậy đi, ta sẽ tạm thời dựa theo phương pháp của người để thử một lần.

Nói xong, Mã Di liền hấp tấp cất liên lạc, về phần Tiêu Hoảng thì rốt cục cũng thở phào nhẹ nhõm, dù sao thì đây cũng là người một nhà.

Cứ như vậy mãi cho đến đêm khuya, ngày đầu tiên xây dựng đã kết thúc, cửa biển có đường kính ước chừng hai mươi thước đã hoàn toàn bị chặn kín. Nước biển trong vết nứt cũng đã bị hút ra ngoài, đồng thời bị đào ra một cái hố khá sâu.

Việc tiếp theo cần phải làm chính là tiếp tục khai thác, mở ra một cái hố sâu 200 thước, sau đó dựng giàn giáo, phân xưởng và Sở thực nghiệm nghiên cứu khoa học.

Nếu việc này thành công, Tiêu Hoảng cũng đã nghĩ kỹ, đó chính là cần thành lập ra nhiều bến tàu như vậy hơn, tranh thủ hình thành một đội quân dưới nước khổng lồ của Lạc Đan Luân.

Không những có thể săn bắt linh thú trong Lý Tư Giai Nội Hải, mà còn có thể bắn viên trình phi đạn dưới nước, tấn công Cao Tương Chân Nghĩa Quốc từ cự ly xa.

Nếu so sánh Thiên Tế Tỉnh hiện tại với một dũng sĩ chỉ có tấm thuẫn, như vậy thì Ma Văn tàu ngầm sẽ trở thành một thanh chùy thủ trong tay dũng sĩ này, sẽ âm thầm sát thương đối thủ.

Tối thiểu thì cũng không còn bị Cao Tương Chân Nghĩa Quốc làm bó chân bó tay, công kích không hề cố kỵ như trước nữa.

Quay về nơi ở, sửa sang lại một chút các loại thiết kế đồ, Tiêu Hoằng lập tức vùi đầu vào thiết kế Chiến Văn cho đội quân tù nhân của mình.

Dù sao thì một đường đi tới đây, lượng sử dụng Chiến Văn của đội quân tù nhân đã tiêu hao gần như không còn rồi, nếu không có Chiến Văn, sức chiến đấu của đội quân tù nhân sẽ không thể phát huy ra được.

Hơn nữa trước mắt cũng là thời cơ rất tốt để trang bị cho đội quân tù nhân, tình huống hiện tại trên cơ bản đã coi như yên ổn, mọi mặt của Thiên Tế Tỉnh mặc dù chưa nói tới cường thịnh, nhưng cũng bắt đầu chậm rãi đi vào quỹ đạo, các loại buôn bán đã bắt đầu lưu thông giữa các quận với nhau.

Thậm chí bởi vì đầy đủ lương thực, binh sĩ có thể ăn no mặc ấm, sức chiến đấu cũng dần khôi phục, thậm chí Lập Đồn Quận cũng được Lý Hải Quận cho phép, phái ra 1 vạn tên binh sĩ Lạc Đan Luân tiến vào hang động Long Anh thu thập Ma Văn tài liệu.

Tiếp theo là Hàn Thương Quận, Thủy Ngạn Quận, lần lượt phái quân đội tinh nhuệ tiến vào hang động linh thú trong khu vực của mình, bắt đầu đại quy mô bổ sung tài liệu dự trữ cho Thiên Tế Tỉnh.

Điều này đã làm cho Ma Văn thiết kế vốn rất khó hoàn thành của Tiêu Hoằng bắt đầu trở nên dễ dàng hơn, tài liệu phong phú, thời gian đầy đủ, tạm thời coi như an bình, có thể làm cho Tiêu Hoằng yên ổn chế tạo Chiến Văn.

Bộ Chiến Văn đầu tiên thì Tiêu Hoằng vẫn dựa theo ý tưởng của Viên Nguyệt Chiến Văn mà thiết kế ra, phong cách vẫn là tấn công thoải mái, tàn bạo, đồng thời trong lúc đồng loạt tấn công, thì còn có thể tạo thành thương tổn còn cường đại hơn.

Ước chừng trải qua một giờ suy tư, Tiêu Hoằng mới cầm lấy bút, bắt đầu vẽ trên giấy, trong đầu hắn đã hình thành một ý tưởng đại khái rồi.

Mà Chiến Văn được Tiêu Hoằng thiết kế ra có tên là Toàn Oa Chiến Văn, vẫn giữ nguyên của đặc tính Viên Nguyệt Chiến Văn, nhưng các loại tính năng đã được cường hóa trên diện rộng.

Sau khi thiết kế xong thì đã vào đêm khuya, tuy nhiên Tiêu Hoằng cũng không nghỉ ngơi, mà ngồi xếp bằng trên đầu giường, khởi động Ma Văn tu luyện Ngự Nhiên, ra sức làm tiêu hao tất cả Ngự lực còn thừa, sau đó mới nằm ngủ.

Nửa tháng thời gian cứ như vậy mà trôi qua, trên bờ biển thì bên tàu trong lòng đất đã được dựng thành hình dáng ban đầu, trong hố sâu đạt tới trăm thước, bộ khung bằng thép hợp kim Vi Mễ đã được lắp ráp ra hình dáng cơ bản, hai sườn hố sâu là một cái giàn giáo khổng lồ, chiều dài gần 300 thước, chiều rộng có khoảng 70 thước, ở đằng trước mặt hướng ra biển thì có một miệng cống khổng lồ bằng hợp kim Vi Mễ, nổi thẳng tới đáy biển sâu, một khi Ma Văn tàu ngầm chế tạo xong, thì miệng cống sẽ chậm rãi mở ra, từ từ thả cho nước biển vào trong này, sau đó Ma Văn tàu ngầm sẽ có thể yên lặng đi theo miệng cống mà tiến vào trong biển sâu, tiến hành nhiệm vụ.

Lúc này Tiêu Hoằng đang đứng trong một căn nhà gỗ nhỏ trong vết nứt kia, nơi đây gần như không có bất kỳ biến hóa gì, vết nứt rộng khoảng 10 thước, toàn bộ kiến trúc nếu được cắt ngang, thì sẽ có vẻ giống như một cái nhiệt kế.

Trong tay Tiêu Hoằng chính là thiết kế đồ tỉ mỉ của Ma Văn tàu ngầm, ở bên cạnh Tiêu Hoằng là Hải Luân và vài tên tổng công trình sư.

Toàn bộ chiếc Ma Văn tàu ngầm này có chiều dài khoản 210 thước, rộng 40 thước, có hình thon dài, thứ đặc biệt của nó chính là tính phòng hộ, toàn thân được dùng hợp kim Vi Mễ để chế tạo ra, độ dày của hộ

giáp này còn hơn 1 thước, ở giữa hộ giáp thì còn có một tầng Ma Văn phòng hộ, sáu cái động cơ Ma Văn được dùng cơ chế phun nước, có thể hoàn toàn yên lặng di chuyển, cũng giảm bớt sự dao động trong nước.

Hệ thống vũ khí được trang bị bốn ống phóng Ma Văn ngư lôi, phần lưng tàu ngầm thì còn có mười hai khẩu súng bắn Ma Văn phi đạn, ngoài ra còn có hai chỗ phun lưới năng lượng để bắt thủy hệ linh thú kích thước lớn.

Tất cả những điều này hoàn toàn là kết quả chung sức của Hải Luân và Phát Minh Qua, trong những thứ này, ngoài việc ứng dụng kỹ thuật của các đại liên hợp thể ra, thì còn ứng dụng kỹ thuật truyền thống của Lạc Đan Luân mà chế tạo ra.

- Hiện tại vấn đề duy nhất chính là lớp bọc thép quá dày, toàn bộ tàu ngầm gần như chỉ dùng một khối hợp kim Vi Mễ cực lớn mà làm ra, làm như vậy thì rất chắc chắn, rất khó bị thứ gì đó phá hủy, nhưng mà sức nổi, tính linh hoạt lại bị hạn chế lớn, trên cơ bản chính là một miếng sắt được trang bị vũ khí hạng nặng, nếu tăng mạnh công suất động cơ thì tạp âm sẽ quá lớn, rất dễ dàng hấp dẫn đám thủy hệ linh thú ủa lên!

Hải Luân nói, đối với Ma Văn tàu ngầm tên là “Trường Tích” trước mắt này, thì hẳn cũng không phải là trăm phần trăm hài lòng.

Ở dưới nước mà mất đi tính cơ động tuyệt đối, vậy thì có khác gì một con voi to lớn dầm dệu đâu?

- Thật ra vẫn có một biện pháp có thể giải quyết được, trong hang động Hoành Cốc của Phong Cốc Quận có một loại linh thú tên là Năng Long, một bộ phận lớn trên thân thể của loại linh thú này là do một loại năng lượng đặc thù tạo thành, chỉ có một bộ phận cực nhỏ là chất hữu cơ mà thôi, loại năng lượng này có thể thông qua công nghệ đặc thù, chế tạo ra một loại sóng năng lượng mang sức nổi rất mạnh, chỉ cần có nó, hai con là đủ rồi, đã có thể dễ dàng giải quyết tất cả vấn đề này.

Phát Minh Qua thấp giọng nói với Tiêu Hoàng.

- Vậy đi thu mua hai con đi! Ta đã nói rồi, tất cả chi tiêu do Lý Hải Quận trả.

Tiêu Hoàng nhìn Phát Minh Qua nói.

- Thu mua thật ra rất dễ dàng, nhưng có lẽ ngài còn không biết, đừng nhìn Năng Long kia không có lực công kích gì, nhưng mà nó lại là linh thú cấp Ngự Hồn, nếu muốn tinh luyện thì phải có cấp Ngự Hồn trở lên, đồng thời có kỹ thuật về mặt này, mà người như vậy, chỉ có một mà thôi, đó chính là Mã Di.

Phát Minh Qua hơi có chút khó xử nói.

Tính cách của Mã Di thì toàn bộ Thiên Tế Tỉnh đều hiểu rõ, đã hơn 1000 tuổi rồi, nhưng vẫn làm cho người ta có cảm giác, nữ nhân này vẫn còn chưa thoát khỏi thời kỳ thích “phản nghịch”.

Đồng thời quan hệ giữa Lý Hải Quận và Phong Cốc Quận rất nhạy cảm, Tiêu Hoàng và Mã Di có quan hệ tạm được, nhưng cũng chỉ là tạm được mà thôi, Phát Lạc và Mã Di thì đừng có mong hòa hoãn được, ài...

Đương nhiên, Mã Di cũng không phải là người không biết phân rõ trái phải, nhưng trước mắt kế hoạch tàu ngầm của Lý Hải Quận lại phải hoàn toàn giữ bí mật với người ngoài, càng không thể nói thẳng với Mã Di được.

Nếu không chỉ cần lộ ra ngoài một chút gì thôi, bị Cao Tương Chân Nghĩa Quốc nhận thấy được, như vậy thì tính bất ngờ của kế hoạch này sẽ giảm mạnh.

898. Chương 898: Bị Buộc Bắt Đắc Dĩ

Giả thiết không nói ra tình hình thực tế, để cho Phát Lạc đi cầu Mã Di, chắc chắn sẽ bị Mã Di trực tiếp từ chối, dùng chân cũng đều có thể nghĩ ra được.

- Quên đi, vẫn để ta tự mình đi gặp Mã Di một chút thôi!

Tiêu Hoằng trầm tư một lúc lâu, mới miễn cưỡng lên tiếng.

Trên thực tế, đối với việc lấy lòng nữ nhân, Tiêu Hoằng cũng không am hiểu, đội quân tù nhân càng không am hiểu, chỉ có thể cắn răng mà làm liều thôi.

Đi ra căn nhà gỗ nhỏ, Tiêu Hoằng ngẩng đầu nhìn lên trời, tầng mây rất dày đang lơ lửng, trên mặt hắn hiện lên một chút nghiêm trọng.

Sau đó hắn liền thông qua khe nứt không gian, quay về trong Phí Cổ Thành.

Tiến vào phòng ngủ của mình, sắc mặt Tiêu Hoằng vẫn không có chuyển biến tốt đẹp gì, đối phó với nữ nhân thì Tiêu Hoằng thật sự không có biện pháp gì cả, nhất là phải đối mặt với một lão yêu quái ngàn năm mà không già này.

Ân?

Ngàn năm không già?

Nghĩ đến đây, vẻ mặt Tiêu Hoằng khẽ nhúc nhích, đồng thời nheo mắt suy nghĩ, dường như đã có một biện pháp gì đó.

Ngay sau đó, Tiêu Hoằng nhanh chóng đi vào trong phòng chứa đồ bên cạnh phòng ngủ, lôi ra một vài tài liệu, bắt đầu chế tạo Ma Văn làm đẹp, cùng với một vài thứ liên quan tới nữ tính.

- Thật là may mắn, khi trước mình còn mở một thẩm mỹ viện trong một thời gian!

Tiêu Hoằng thì thào tự nói.

Đại khái sau khoảng hai giờ, khi tới giữa trưa thì trước mặt Tiêu Hoằng đã có ba cái Dược Văn, cùng với hai bình gì đó.

Trong một cái hộp gỗ đặt bên cạnh thì còn có một Ma Văn tu luyện Ngự Nhiên.

Nhìn mấy thứ này, Tiêu Hoằng rốt cục vừa lòng gật gật đầu, vẻ mặt nghiêm trọng rốt cục cũng khẽ hiện ra ý cười, sau đó Tiêu Hoằng liền đặt hai loại đồ vật này vào trong một cái túi da linh thú, rồi gọi cho Phát Lạc.

Ngay sau đó, Tiêu Hoằng và Phát Lạc liền xuyên qua khe nứt không gian, đi thẳng tới nhà của Phát Lạc.

Khi Tiêu Hoằng và Phát Lạc xuyên qua khe nứt không gian, cảnh vật đã không giống như tại Lý Hải Quận chút nào cả.

Không khí đã có chút lạnh lẽo, bốn phía là những bãi phi lao đứng thẳng tắp, trải dài về phía chân trời, các khe sâu màu vàng nhạt, các tảng đá khổng lồ thì có thể thấy thường xuyên, mỗi một ngọn núi thì đều dường như bị đao gọt thành vậy, góc cạnh rõ ràng, địa hình tràn ngập một loại cảm giác cứng rắn, sắc bén.

Lúc này Tiêu Hoằng đang đi trong một thôn trang, trên đường phố rộn ràng nhộn nháo. Đám trẻ con chơi đùa, vui cười, âm ỉ không dứt bên tai, những người trưởng thành thì phần lớn đều là ăn mặc giống thợ săn, trong tay dắt theo một con tuần lộc, đi lại trên đường.

Tại phía bắc của thôn trang là một sườn núi thấp bé, trên đó có một trang viên được dùng hàng rào vây lại, kiến trúc tại đây cũng không xa hoa, chỉ gồm vài căn phòng bằng đá, không có khí phái gì, nhưng lại có thêm vài phần ấm áp. Tại đó còn có ba, năm tên binh sĩ mặc giáp màu bạc, cầm Ma Văn trường mâu trong tay canh giữ.

Nơi này chính là nhà của Mã Di, cũng là nhà của Phát Lạc, chỉ có điều, hiện tại trên cơ bản Phát Lạc đã thuộc loại nam nhân bị đuổi khỏi cửa một nửa rồi.

- Cái này... Lão ca ta cũng chỉ có thể đưa ngươi tới đây thôi, tự ngươi đi vào đi, ta rất muốn đi cùng ngươi, nhưng rất có thể gây ra tác dụng hoàn toàn ngược lại, tự ngươi đi vào thì nàng còn có thể thu liễm một chút.

Phát Lạc nhăn nhó nói, lệ khí trên chiến trường dường như đã bị bỏ lại tại Lý Hải Quận rồi.

- Ngươi không đi, ta một mình đi vào, không tốt lắm đâu?

Tiêu Hoàng cũng có chút túng quẫn.

- Không có việc gì, người cứ yên tâm đi, nàng nhiều lắm là phát tiết về phía người một chút thôi, giống như nữ nhân điên vậy. Sẽ không làm gì người đâu, tốt xấu gì thì người cũng là kẻ thừa giả của Cáp Thụy Sâm, làm bị thương người thì nàng sẽ không chịu nổi đâu!

Phất Lạc “thoải mái” nói với Tiêu Hoàng.

Nghe vậy, Tiêu Hoàng không kiềm được nuốt một ngụm nước miếng, đây không phải là “thoải mái” a, rõ ràng chính là đang dặn dò mình, nữ nhân điên này rất đáng sợ, mà càng “chết người” hơn là nữ nhân điên này còn có thực lực Ngự Hồn cấp hai.

Chỉ là trước mắt, Tiêu Hoàng cũng thật sự không có biện pháp nào khác, Năng Long năng lượng đoàn vẫn còn đang rất cần thiết, không trì hoãn tiếp được nữa.

Thấy Phất Lạc đã dần dần thoái lui về phía sau, chỉ còn lại mình hẵn, Tiêu Hoàng cũng chỉ có thể kiên trì, cất bước đi về phía tiểu trang viên kia.

- Đứng lại, người nào?

Ngay khi Tiêu Hoàng đi vào cửa trang viên, hai gã thủ vệ binh sĩ nghiêm túc nói, đương nhiên, cũng không có vẻ hung ác gì lắm.

Tiêu Hoàng không đáp lại, chỉ bỏ chiếc mũ trùm đầu xuống.

Thấy một mái tóc bạc trắng lộ ra, lại nhìn khuôn mặt Tiêu Hoàng, cùng với thanh Băng Tín Ngưỡng bên hông kia, hai gã thủ vệ quân không kiềm được sửng sốt, sau đó vội vàng nói:

- Thì ra là Tiêu Quận trưởng, vừa rồi có nhiều mạo phạm, mong ngài thứ lỗi.

- Không có việc gì, Mã Di Quận trưởng có ở đây không? Phiên toái thông báo một tiếng, nói rằng văn bối Tiêu Hoàng tới bái kiến.

Tiêu Hoàng ra sức dùng giọng điệu bình thản nói.

- Đã rõ!

Một gã thủ vệ quân thành thật đáp, sau đó liền trực tiếp xoay người, đi về phía phòng của Mã Di.

Lúc này Mã Di, đang ở trong thư phòng của mình, trong tay cầm một chiếc gương, nhìn qua nhìn lại, không thể phủ nhận, đã hơn 1000 tuổi, cho dù có bảo dưỡng tốt đến mấy đi nữa, thì trên mặt vẫn sẽ có một số tỳ vết, hơn nữa loại tình huống này vẫn còn đang “chuyển biến xấu”, tưởng tượng tới khi mình biến thành một lão thái bà “hoa tàn ít bướm”, Mã Di không kiềm được rung mình một cái.

Mà toàn bộ thư phòng của Mã Di thì cũng vô cùng nữ tính, chung quanh có thể nhìn thấy vài thứ rất xinh đẹp, ví dụ như các bức tượng gỗ cực kỳ đáng yêu, hoặc là tranh phong cảnh gì đó, hơn nữa còn vô cùng sạch sẽ, so với căn phòng hỗn độn của Tiêu Hoàng thì không biết tốt hơn bao nhiêu lần.

- Quận trưởng đại nhân, Tiêu Quận trưởng cầu kiến.

Đúng lúc này, một gã thủ vệ binh gõ nhẹ cửa hai cái, sau đó thật cẩn thận đi tới, cung kính nói.

- Tiêu Hoàng? Hẳn tới làm gì?

Mã Di tự nói một tiếng, hỏi tiếp:

- Phất Lạc hẳn là cũng đi theo phải không?

- Phất Lạc đại nhân? Ách, không nhìn thấy.

Thủ vệ binh nơm nớp lo sợ đáp.

- Hừ, đã rời đi mười mấy năm, lúc này vẫn không chịu về nhà, hừ, có giỏi thì cả đời này cũng đừng trở về nữa.

Về mặt Mã Di hơi lạnh lẽo, lắm bầm.

Thủ vệ binh nghe vậy, trong đầu lập tức hiện lên cảnh tượng Mã Di rít gào mấy hôm trước, thiếu chút nữa đã làm cho căn phòng này nổ tung lên, thủ vệ binh này không kiềm được rùng mình một cái.

- Quận trưởng, Tiêu Quận trưởng kia, ngài xem...

Thủ vệ binh dò hỏi, đối với Tiêu Hoàng thì hắn rất kính nể từ tận đáy lòng, chỉ là hy vọng Quận trưởng đại nhân đừng “nổi loạn” với hắn, như vậy thì không tốt đẹp gì cho Phong Cốc Quận cả.

- Để cho hắn vào đi.

Mã Di nhẹ nhàng nói, không thể phủ nhận, mấy ngày trước Tiêu Hoàng đưa ra những chủ ý kia thì vẫn phi thường hiệu quả, tuy rằng Phong Cốc Quận không tính là một lần thành công, nhưng mà hoàn toàn có thể giải quyết vấn đề ăn no mặc ấm của con dân trong quận của nàng.

Đại khái chỉ sau vài phút, Tiêu Hoàng đã rất quy củ đi tới phòng của Mã Di, cũng không dám đi vào quá sâu, chỉ lảng lảng đứng ở cửa, hai tay hơi ôm quyền, nói:

- Bái kiến tẩu tẩu.

- Tiêu lão đệ, người lặn lội từ xa tới đây, chắc sẽ không phải chỉ để nhìn lão thái bà ta một cái thôi chứ?

Mã Di ngồi trước bàn gỗ, từ từ nói, trên mặt không có cao ngạo, nhưng cũng không có vẻ thân thiết nhu hòa gì.

Con mắt Tiêu Hoàng hơi giật giật, bày ra một nụ cười nhẹ nhàng, nói:

- Lão thái bà? Đâu có, đâu có, tẩu tẩu vẫn còn rất trẻ đẹp, ta biết tẩu tẩu đẹp như thiên tiên, mà ta cũng có một phát minh nhỏ, cũng coi như một chút lễ mọn, đặc biệt tự mình tới đây tặng tẩu tẩu, nếu nhờ người khác thì ta vẫn có chút lo lắng.

Nói xong, Tiêu Hoàng liền cung kính bước lên vài bước, sau đó lấy từ trong túi da linh thú ra hộp gỗ tinh xảo kia, sau đó thật cẩn thận mở ra.

- Ân?

Nhìn thấy bên trong hộp gỗ được bày ba cái Chiến Văn, hai bình tinh xảo đựng một chất lỏng gì đó, cặp lông mày của Mã Di hơi giật giật.

- Đây là thứ gì vậy?

Mã Di ngược đôi mắt đẹp lên, nghi hoặc nhìn Tiêu Hoàng một cái.

- Những thứ này đều là dùng để bảo dưỡng thân thể, có thể khiến cho cho tẩu tẩu bất kỳ lúc nào cũng bảo trì được vẻ trẻ tuổi và xinh đẹp động lòng người.

Tiêu Hoàng khê cười nói.

Nghe được bốn chữ “bảo trì trẻ tuổi”, trong lòng Mã Di không kiềm được hơi động, bốn chữ này lập tức giống như một lưỡi dao sắc bén, trực tiếp đâm vào tim Mã Di.

- Thứ này, thật sự hữu hiệu ư?

Mã Di hỏi tiếp.

- Tẩu tẩu, hay là để vãn bối làm mẫu cho ngài một chút, được không?

Tiêu Hoàng cố gắng trấn định nói, thông qua Phát Lạc nói lại, thì Tiêu Hoàng rất rõ ràng, Mã Di này chính là một cái thùng thuốc nổ, chỉ cần một câu không đúng, thì sẽ biến thành một đốm lửa, trực tiếp “kích nổ”.

- Làm mẫu như thế nào?

Mã Di hỏi tiếp.

- Như vậy đi, tẩu tẩu, ngài trước hết cứ nhắm mắt lại đã!

Tiêu Hoàng nhỏ giọng nói.

Mã Di nghe Tiêu Hoằng nói như vậy, lại một lần nữa nghi hoặc nhìn một cái, tuy nhiên, nàng cũng không có quá nhiều kháng cự, từ từ nhắm mắt lại.

Đồng thời Tiêu Hoằng đã nhanh nhẹn lấy ra Dược Văn làm đẹp, sau đó khởi động, một chùm tia sáng trực tiếp chiếu xạ lên trên mặt Mã Di.

Có thể nói, làn da của Mã Di vẫn còn khá tốt, nhưng bởi vì năm tháng trôi qua, mặc dù vẫn có thể được coi là không có quá nhiều vết, nhưng vẫn còn có một vài nếp nhăn.

Sau khi chùm sáng chiếu lên trên mặt, Mã Di lập tức cảm nhận được một luồng hơi ấm, giống như cuối mùa đông, có một luồng gió xuân thổi tới vậy, dường như còn mang có một chút ẩm ướt, điều này không khỏi làm cho thân thể hơi khẩn trương của Mã Di thả lỏng một chút.

Đại khái chỉ sau mười mấy phút, Tiêu Hoằng mới dừng tay, sau đó nhẹ nhàng nói với Mã Di trên ghế:

- Tẩu tẩu, ngài có thể mở mắt được rồi.

Đợi Mã Di chậm rãi mở hai mắt ra, Tiêu Hoằng liền chậm rãi đặt chiếc gương tới trước mặt Mã Di.

Nhìn thấy hình ảnh của mình trong gương, Mã Di không kiềm được sửng sốt ngay tại chỗ, khuôn mặt của mình đã được chữa trị xong, làn da lại một lần nữa khôi phục lại vẻ nhẵn nhụi, ngay cả các vết nhăn cực nhỏ trên mặt cũng đã biến mất, dưới ánh đèn, làn da phản xạ ra ánh sáng nhạt.

- Điều này...

Mã Di không kiềm được thốt lên, trong ánh mắt kinh ngạc đã dần dần sáng lên, đây tuyệt đối là hiệu quả thẩm mỹ mà Mã Di tha thiết ước mơ, khuôn mặt này dường như đã lập tức làm cho Mã Di quay trở về thời điểm hơn hai mươi tuổi, khi đó nàng vẫn còn là một tiểu cô nương xinh tươi và hơi chút khở đại.

- Người... Người làm như thế nào được vậy?

Qua một hồi lâu, Mã Di mới hơi ngẩng đầu, hỏi Tiêu Hoằng đang đứng bên cạnh, vẻ nghi ngờ, vẻ lạnh như băng khi này đã không còn sót lại chút gì nữa, mà lại biến thành thân thiết, hảo cảm đối với Tiêu Hoằng tăng mạnh, trên mặt tràn ngập vẻ vui sướng.

899. Chương 899: Chênh Lếch!
900. Chương 900: Toàn Oa Chiến Văn
901. Chương 901: Uy Lực
902. Chương 902: Tụ Tiêu Đã Kích
903. Chương 903: Cái Tên Thuần Khiết
904. Chương 904: Gài Bẫy
905. Chương 905: Tàu Ngầm Trường Tích
906. Chương 906: Thể Hiện Uy Lực
907. Chương 907: Ý Tưởng
908. Chương 908: Cạnh Tranh
909. Chương 909: Phát Hiện Thần Bí
910. Chương 910: Tình Báo!
911. Chương 911: Thấy Mãi Thành Quen
912. Chương 912: Điều Tự Chuẩn Bị
913. Chương 913: Phệ Hồn
914. Chương 914: Đại Chiến
915. Chương 915: Chiến Đấu Vì Chung Tộc
916. Chương 916: Đánh Đau Kẻ Thù
917. Chương 917: Con Cưng
918. Chương 918: Bắt Đầu Quật Khởi
919. Chương 919: Ngu Xuẩn
920. Chương 920: Đánh Trở Lại
921. Chương 921: Thần Và Ma
922. Chương 922: Lần Thứ Hai Yết Kiến
923. Chương 923: Một Trăm Đổi Một
924. Chương 924: Trao Đổi Không Công Bằng
925. Chương 925: Đoàn Tụ
926. Chương 926: Tâm Ý

Ước chừng trải qua một tuần huấn luyện, Tiêu Hoàng đã hoàn toàn dùng hết Ma Văn tu luyện Vận Quang, trong đó Tiêu Hoàng còn đặc biệt tự mình chế tạo một cái Ma Văn tu luyện Ngự Nhiên, đủ có thể thấy được, trong một tuần tu luyện này, rốt cuộc Tiêu Hoàng liều mạng tới cỡ nào.

Mà trong một tuần này, Ngự lực trong cơ thể Tiêu Hoàng cũng lại một lần nữa tăng lên mạnh, Ngự lực trong cơ thể đã đạt tới 24138 cổ, chỉ còn không đến 1000 cổ thì Tiêu Hoàng sẽ hoàn toàn đạt tới trình độ Đại Ngự Sư cấp ba, đây là hiệu quả do các kỳ trận dị bảo kia chồng chất lên mà có.

Dương nhiên, trong này thì hiệu suất tu luyện siêu cao của Ma Văn tu luyện Ngự Nhiên là không thể bỏ qua được.

Vào sáng sớm, Tiêu Hoàng ngồi khoanh chân trên đệm, thấy Ma Văn tu luyện Vận Quang đã không thể tiếp tục hoạt động nữa, chùm tia sáng màu lục nhạt lúc sáng lúc tối, tới giờ thì đã hoàn toàn tắt hẳn. Thấy vậy, Tiêu Hoàng mới đứng dậy, nhìn Ma Văn tu luyện Vận Quang một cái, trong mắt hiện lên một chút bất đắc dĩ.

Ngay sau đó, Tiêu Hoàng liền trực tiếp ngồi trên sàn nhà, mở cái túi ra để xem bên trong còn có cái gì nữa. Chỉ sót lại một gốc Thuần lộ thảo đã sấy khô, cùng với một lọ dung dịch Hắc kim thủy mẫu.

Thuần lộ thảo sấy khô có công hiệu tẩm bổ Ngự lực, làm cho Ngự lực trong cơ thể trở nên càng thêm tinh thuần hơn, rất hiếm có, tuy nhiên nó lại không có nửa điểm tác dụng nào đối với việc tăng lên Ngự lực cả.

Về phần dung dịch Hắc kim thủy mẫu thì còn có một chút hiệu quả tăng lên Ngự lực, tuy nhiên cũng không phải là rất lớn.

Ngay khi Tiêu Hoàng đang suy nghĩ cách sử dụng hai thứ này, thì Ma Văn thông tin mà hắn vừa mới mở ra đã rung lên, người gọi tới chính là Mã Di.

Nhìn thấy trên màn hình của Ma Văn thông tin hiện lên hai chữ “Mã Di”, Tiêu Hoàng mới giật mình nhớ tới, thời gian một tuần ước định đã đến, có thể nói, tu luyện ở trong một nơi cực kỳ im lặng, hơn nữa còn không có người nào tới quấy rầy thì rất dễ dàng làm cho người ta quên đi thời gian, nhất là vào lúc đang cực kỳ nhập tâm như thế này.

- Tiêu Hoàng, ta cùng với Vĩ Ngạn đã ở trong tòa nhà của người tại Phí Cổ Thành, hiện tại người ở đâu?

Ngay khi Tiêu Hoàng vừa mới nối liên lạc, Mã Di đã vội vàng nói, giọng điệu tràn ngập vẻ thúc dục, hiển nhiên nàng cũng là một người có tính cách khá nôn nóng, nhất là khi trước Tiêu Hoàng đề cập tới kế hoạch Long Kỵ Sĩ, điều này đối với Mã Di và Vĩ Ngạn thì chính là một sự hấp dẫn rất lớn.

- Lập tức sẽ tới.

Tiêu Hoàng đáp lại một tiếng, sau đó cầm vài thứ trong tay, bỏ vào trong túi, rồi đi theo thang gỗ xuống lầu dưới.

Đi theo khe nứt không gian mà Phát Lạc mở ra vào trước tòa nhà của Quận trưởng Lý Hải Quận, Tiêu Hoàng đã có thể rõ ràng nhìn thấy Mã Di đang mặc một bộ áo khoác da linh thú có màu vàng nhạt, ngồi trên trường kỷ, thoạt nhìn rất giống một vị phu nhân. Phát Lạc thì vẫn có vẻ “đầu gỗ”, gần như đã sắp quên mất “bà vợ” này rồi, hắn đang không ngừng trò chuyện với Phát Minh Qua. Tiêu Hoàng không ở đây thì hắn nghiễm nhiên trở thành “lão đại” của Lý Hải Quận.

Về phần Vĩ Ngạn thì thoạt nhìn vẫn có vẻ vô cùng quy củ, ngồi ngay ngắn trên trường kỷ, bàn tay đang cầm một chén nước chè xanh.

Thấy Tiêu Hoàng xuất hiện trước cửa, Mã Di và Vĩ Ngạn liền lần lượt đứng lên.

- Tiêu Quận trưởng, chúng ta đã chuẩn bị tốt, không biết kế tiếp người có tính toán gì không?

Vĩ Ngạn nhìn Tiêu Hoàng, nhẹ giọng nói.

- Đi theo ta.

Tiêu Hoàng nói xong, liền nhìn về phía Phát Lạc.

Đối với ánh mắt này của Tiêu Hoảng, Phát Lạc tất nhiên là hiểu ý. Hắn liền nâng tay, mở ra một cái khe nứt không gian.

Sau khi Tiêu Hoảng mang theo ba lão quái Ngự Hồn xuyên qua khe nứt không gian, cảnh tượng xuất hiện trước mắt Mã Di và Vĩ Ngạn chính là đường ven biển thật dài của Lý Tư Giai Nội Hải, lúc này đám người Tiêu Hoảng đang đứng trên một vách đá.

Đôi mắt nhìn ra, khắp đường ven biển không có chút khác thường nào, vách đá, bãi biển, nước biển không có chút dị động, mấy con chim mòng biển thì thậm chí còn đang bắt đầu xây tổ trên vách đá.

- Đây là... Người đang làm cái quỷ gì vậy? Cái gì cũng không có? Cái gọi là chuẩn bị mà khi trước người đã nói đâu rồi? Không phải là muốn để cho chúng ta bơi tới chỗ mà người nói đấy chứ?

Mã Di nhìn cảnh vật trước mắt, không kiềm được hơi nhũn mảy, vẻ mặt có chút thất vọng.

Vĩ Ngạn cũng vậy, vẻ mặt tràn ngập nghi hoặc, dựa theo đạo lý mà nói, thì Tiêu Hoảng cũng không phải là kẻ thích khoác lác, nhưng hắn lại đưa bọn họ tới bờ biển Lý Tư Giai Nội Hải này, rốt cuộc là muốn làm gì đây? Trước mắt thì cái gì cũng không có.

- Có một điều mà chúng ta cần nói rõ trước, cho dù có nhìn thấy bất kỳ cái gì, thì chúng ta cũng chỉ có thể nhìn mà thôi, không được để lộ ra, có thể làm được hay không?

Tiêu Hoảng hơi quay đầu, hỏi Mã Di và Vĩ Ngạn.

- Cho dù có nhìn thấy cái gì ư? Có thể có cái gì a? Mấy tảng đá vụn này ư?

Mã Di nhìn xuống dưới chân, sửa sang lại bộ áo khoác bằng da của mình, hơi có chút khinh thường.

- Tiêu Quận trưởng, không thành vấn đề, người cứ yên tâm đi!

Vĩ Ngạn phi thường thống khoái đáp, tuy nhiên trong lòng hắn cũng thầm nhủ: Chờ một chút xem có thể nhìn thấy cái gì a! Nơi này thì bất kỳ thứ gì cũng không có!

Thấy Vĩ Ngạn nói vậy, lại thấy Mã Di gật gật đầu, Tiêu Hoảng liền phát tay áo về phía Phát Lạc, ngay sau đó, Phát Lạc liền đi tới trước một tảng đá lớn, lấy tay kéo ra, tảng đá liền biến trở thành hai nửa, lộ ra một cầu thang bằng kim loại đi thông vào trong lòng đất, phía cuối các bậc thang này là một mảnh sáng ngời.

- Ân?

Nhìn thấy hình ảnh này, Mã Di và Vĩ Ngạn nhìn nhau, dường như bọn họ đã lờ mờ cảm nhận được chỗ khác thường rồi.

Sau đó Tiêu Hoảng liền dẫn đầu, mang theo Mã Di và Vĩ Ngạn tiến vào trong thông đạo đi thông xuống lòng đất, so với các kiến trúc trên mặt đất thì ở đây thoát nhìn có vẻ tương đối nguyên thủy. Phát Lạc đi phía sau cùng, đồng thời vươn tay khép kín thông đạo lại.

Đại khái trải qua hơn một phút đi bộ, đám người Tiêu Hoảng đã hoàn toàn đi xuống phía dưới mặt biển, Mã Di nhìn ra phía ngoài thông qua lớp kính thủy tinh xuyên thấu, vẻ mặt hơi khinh thường khi trước đã trở nên đại biến.

Đôi mắt hạnh đã mở to ra thành hình tròn, khóe miệng hơi há hốc, bước chân cũng bắt đầu trở nên không còn đều nhịp nữa.

Ngay cả Vĩ Ngạn luôn luôn bình thản, thì lúc này vẻ mặt cũng phát sinh biến hóa kịch liệt, khuôn mặt hơi trở nên tái nhợt, hai mắt toát ra vẻ khiếp sợ.

Chỉ thấy bên ngoài lớp kính thủy tinh, từ trên cao nhìn xuống, thì có một giàn giáo chế tạo tàu ngầm vô cùng khổng lồ, các cánh tay người máy khổng lồ, các nhân viên công tác mặc đồng phục với màu sắc khác nhau thì chỗ nào cũng có, lúc này bên tàu Số 1 đang dùng các Ma Văn chùm tia sáng để từ từ cắt gọt từng miếng hợp kim Vi Mễ to lớn.

Phía đối diện thì có thể nhìn thấy các kiến trúc vô cùng khổng lồ, bên trong đó là các nhân viên công tác đang cầm tư liệu trong tay mà đi tới đi lui.

Dối mắt nhìn khắp thì nơi này dường như đã biến thành một thế giới khổng lồ trong lòng đất.

- Cái này... Trời ạ...!

Mã Di không kiềm được thốt lên, trong hai mắt đã toát ra vẻ hưng phấn và kinh hãi.

- Tiêu... Tiêu... Các người làm sao làm được thứ này vậy? Rất khó tin!

Lúc này thì Vĩ Ngạn chỉ cảm thấy da đầu có chút run lên, lấp bắp hỏi Tiêu Hoàng.

Đúng vậy, sống hơn 1000 năm, có thứ gì mà Vĩ Ngạn chưa từng thấy đây, nhưng mà hiện tại, trong phong ấn của Cáp Thụy Sâm, không ngờ còn có thể tồn tại một nhà máy trong lòng đất khổng lồ, hơn nữa còn rất hiện đại như thế, thật sự là rất khó tin.

- Trong số đội quân tù nhân của ta thì có một vài nhân tài về phương diện này, ngoài ra còn do kỹ thuật truyền thống của Lạc Đan Luân, cùng với người tài chính khổng lồ duy trì nữa.

Tiêu Hoàng lạnh nhạt đáp, sau đó đi tới cửa văn phòng Phát Minh Qua.

Tất cả mọi thứ ven đường thì đều cực kỳ hiện đại, hơn nữa còn cực kỳ tiên tiến, dường như đây chính là một căn cứ siêu cấp trong lòng đất vậy.

Khi từng thứ mới lạ dần dần xuất hiện trước mặt Mã Di và Vĩ Ngạn, vẻ mặt của họ lại càng thêm biến đổi, bọn họ nằm mơ cũng không nghĩ tới, phía sau một Lý Hải Quận phồn vinh phát triển này thì lại còn có một kế hoạch cực lớn đến mức làm cho người ta sợ hãi như thế đang được tiến hành.

- Phát Lạc, người thật đáng ghét a, Lý Hải Quận có kế hoạch như vậy, vậy mà đến một chút mà người cũng không lộ ra, cái miệng cũng thật là kín a!

Mã Di quá mức kinh ngạc, liếc mắt nhìn Phát Lạc một cái, thấp giọng nói.

- Đây là cơ mật, làm sao có thể nói lung tung được!

Phát Lạc không chút đổi sắc, nhẹ nhàng đáp.

- Cái gì gọi là nói lung tung? Ta là gì của người? Nói với ta mà cũng gọi là nói lung tung ư? Trong lòng người rốt cuộc là Tiêu Hoàng quan trọng, hay là ta quan trọng!

Mã Di bĩu môi, vẻ mặt “ghen tuông” nói.

- Tiêu Hoàng a!

Phát Lạc trả lời gần như không cần nghĩ ngợi.

Mã Di nghe vậy, bước chân hơi dừng lại một chút, vẻ mặt tức giận trở nên tái mét, sau đó là chuyển sang màu xanh tím, cũng giống như một thùng thuốc nổ đã bị kích nổ, nhưng lại đang bị áp chế lại.

- Hừ, Phát Lạc, lúc khác ta sẽ tìm người tính sổ, chuyện này ta nhớ kỹ rồi đấy!

Mã Di cắn răng, rút ra mấy chữ này.

Trái lại thì Phát Lạc vẫn mang bộ dáng không thèm quan tâm.

Lúc này thì Tiêu Hoàng đã đi vào trong văn phòng của Phát Minh Qua, mà Phát Minh Qua thì đã đợi tại đây từ lâu rồi.

- Tham kiến bốn vị Quận trưởng.

Nhìn thấy đám người Tiêu Hoàng đi đến, Phát Minh Qua hơi cúi người, khí sắc toàn thân thoát nhìn là khá tốt, so sánh với trước kia thì có vẻ lên tinh thần hơn nhiều.

- Không cần đa lễ, thời gian sắp tới rồi, đã chuẩn bị tốt chưa?

Tiêu Hoàng nhìn Ma Văn thời gian, nhẹ giọng nói.

- Tất cả đã sắp xếp xong.

Phất Minh Qua nói xong, liền đưa tay mời đám người Tiêu Hoàng, sau đó đi thẳng đến thông đạo nối với căn cứ Hải Quân trong lòng đất, thông đạo này có thể đi thông tới các bến tàu, ở giữa được dùng băng chuyền tốc độ cao nối lại với nhau.

Khi Mã Di và Vĩ Ngạn đi qua thông đạo, bọn họ có thể nói là càng nhìn càng kinh hãi, bất kể như thế nào thì bọn họ cũng không nghĩ tới, căn cứ Hải Quân trong lòng đất này lại khổng lồ đến như thế.

Nơi đây gần như giống với một thế giới trong lòng đất vậy.

Nhưng đây vẫn chỉ là bắt đầu mà thôi, ngay khi đám người Tiêu Hoàng đi trên băng chuyền trong lòng đất được mười mấy phút, thì đã tới được bến tàu Số 5.

Lúc này thì Mã Di, Vĩ Ngạn coi như đã hoàn toàn cứng người ngay tại chỗ.

Chỉ tính riêng thể tích thì bến tàu Số 5 còn lớn hơn so với các bến tàu khác rất nhiều lần, tại khu trung tâm, Thủy Trung Bá Vương Hào có chiều dài ước chừng 550 thước, chiều rộng lên tới 100 thước, đang được tiến hành kiểm tra lần cuối cùng.

Một con quái vật lớn như vậy làm cho người ta có cảm giác, đây giống như một căn cứ có thể di chuyển dưới nước vậy, chỉ nhìn bề ngoài thì sẽ làm cho người ta có một cảm giác rất chấn động.

Thiên Tế Tinh có thể có thứ này, thật sự làm cho người ta tràn ngập vẻ khó tin.

932. Chương 932: Rời Bến

- Các... các người rốt cuộc là làm như thế nào được vậy?

Mã Di vẻ mặt khiếp sợ hỏi.

Vĩ Ngạn đứng một bên thì vẻ mặt cũng liên tục rung động.

- Dùng tiền và kỹ thuật chống chất mà ra.

Tiêu Hoàng nhẹ giọng đáp, sau đó nói:

- Chờ một chút nữa, chúng ta sẽ cười thứ này để chạy tới quần đảo đôi kia!

- Căn cứ Hải Quân này dường như đã thành lập từ rất lâu, vì sao trong cuộc tổng tiến công của Cao Tương Chân Nghĩa Quốc không lâu trước đây lại không lộ ra chút nào vậy?

Mã Di thật cẩn thận hỏi Tiêu Hoàng.

- Có cần thiết hay sao?

Tiêu Hoàng hỏi ngược lại một câu.

- Kỳ thật khi Thịnh Thế Châu tấn công Sùng Cao Châu, thì Ma Văn tàu ngầm của chúng ta cũng đã vào vị trí, chỉ cần chờ các người xảy ra chuyện ngoài ý muốn, thì Ma Văn tàu ngầm của chúng ta sẽ bắn ra phi đạn viễn trình để trợ giúp.

Phất Lạc đứng bên cạnh Mã Di, nhỏ giọng nói.

- Hừ!

Liếc Phất Lạc một cái, Mã Di không kiềm được khẽ hừ một tiếng, vẫn mang là bộ dáng tiểu công chúa kiêu ngạo, tới tận lúc này mà nàng vẫn còn canh cánh trong lòng đối với câu nói khi nãy của Phất Lạc.

- Thật ra việc xuất động Ma Văn tàu ngầm thì khi trước ta cũng không đồng ý, dù sao thì vẫn còn chưa tới lúc để lộ nó ra, tuy nhiên Phất Lạc lo lắng tẩu tẩu xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nên mới cực lực yêu cầu phái Ma Văn tàu ngầm ra ngoài, âm thầm trợ giúp Phong Cốc Quận, do đó hẳn còn gây ra một chút mâu thuẫn nhỏ với ta, sau đó ta cũng không chịu nổi hấn quấy nhiễu, nên mới đồng ý.

Tiêu Hoảng đứng ở một bên, cười ha hả, giải vây cho Phát Lạc.

- Thực sự có việc này ư?

Mã Di dùng ánh mắt hồ nghi nhìn Phát Lạc một cái, sau đó hỏi.

Trái lại thì Tiêu Hoảng lại dùng động tác cực kỳ bí mật, chỉ chỉ về phía Mã Di, sau đó nhìn về phía Phát Lạc mà đánh mắt vài cái.

- Khụ khụ, ách... Đúng là... đúng là như vậy.

Phát Lạc ho nhẹ hai tiếng, kiên trì nói.

- Hừ.

Mã Di lại một lần nữa khẽ hừ một tiếng, tuy nhiên, lần này thì thanh âm rõ ràng đã dịu đi rất nhiều rồi.

Về phần Vĩ Ngạn đứng ở một bên thì chỉ biết lắc lắc đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ, hẳn quen biết Phát Lạc và Mã Di đã hơn 1000 năm rồi, gần như từ khi Phát Lạc theo đuổi Mã Di cho tới khi hai người kết hôn thì đều có bộ dáng kiêu này, giống như thời tiết của Lý Tư Giai Nội Hải, không ngừng biến đổi.

Không phải đợi lâu, đại khái chỉ sau nửa tiếng thì đợt kiểm tra cuối cùng đã tiến hành xong, hơn một trăm thuyền viên tiến vào bên trong con tàu, lúc này thì Tiêu Hoảng mới cùng đám người Mã Di, cùng với hơn một trăm thành viên đội quân tù nhân được võ trang hạng nặng, tiến vào trong Thủy Trung Bá Vương Hào.

Tiến vào trong Thủy Trung Bá Vương Hào, đám người Tiêu Hoảng không khó nhận ra rằng, không gian nơi này còn rộng hơn Trường Tích Hào rất nhiều lần. Ngoài một số kho hàng to lớn ra thì còn có một khu vực chuyên môn để cho thuyền viên nghỉ ngơi, môi trường cũng coi như không tồi.

Đi vào trong phòng chỉ huy của Thủy Trung Bá Vương Hào, Tiêu Hoảng và đám người Mã Di liền trực tiếp ngồi ngay ngắn.

Rất nhanh, sau khi Thủy Trung Bá Vương Hào hoàn toàn được khởi động, đồng thời tất cả được xác định là bình thường, miệng cống hợp kim vô cùng lớn phía trước Thủy Trung Bá Vương Hào liền chậm rãi mở ra, dòng nước cuộn cuộn lập tức ập vào trong.

Đợi khi nước biển tràn vào đầy, đạt tới mức cân bằng với mặt biển, Thủy Trung Bá Vương Hào khổng lồ mới khởi động 22 cái Ma Văn động cơ tại phần đuôi, từ từ đi theo miệng cống khổng lồ này để ra ngoài, trực tiếp tiến vào trong biển sâu mà di chuyển.

Gần như ngay khi Thủy Trung Bá Vương Hào vừa mới tiến vào trong đáy biển sâu, thì bốn chiếc Trường Tích Hào đã lập tức xuất hiện hai bên của Thủy Trung Bá Vương Hào, thực hiện nhiệm vụ hộ tống.

Thông qua cửa sổ quan sát, nhìn thấy Trường Tích Hào rất tinh xảo và đẹp đẽ đang yên lặng xuất hiện, trên mặt Mã Di và Vĩ Ngạn lại một lần nữa hiện lên vẻ ngạc nhiên.

Cảnh tượng này dường như đã nói lại cho bọn họ một lần nữa, lực lượng dưới nước của Lý Hải Quận đã có quy mô ban đầu rất hoành tráng rồi.

Sau đó, Thủy Trung Bá Vương Hào khổng lồ ngay lập tức đi về phía quần đảo đôi tại trung tâm của Lý Tư Giai Nội Hải.

Tuy rằng ven đường gặp phải rất nhiều linh thú dưới nước, nhưng cuối cùng đều bị bốn chiếc Trường Tích Hào trực tiếp yên lặng xử lý, sau đó thông qua cánh tay cơ giới khổng lồ của Thủy Trung Bá Vương Hào mà thu chúng vào trong kho hàng, thậm chí còn tiến hành rồi mổ xẻ, thuận tiện cho việc bảo quản.

Cứ như vậy, ước chừng trải qua sáu tiếng dùng tốc độ cao nhất mà đi, Thủy Trung Bá Vương Hào đã tới gần quần đảo đôi kia.

Thông qua dụng cụ ghi hình ảnh lơ lửng trên mặt nước, Tiêu Hoảng và đám người Mã Di mới coi như lần đầu tiên nhìn thấy rõ hình ảnh của quần đảo đôi này, nhìn qua thì cực kỳ quý dị.

Thậm chí ngay khi đám người Tiêu Hoàng đang tiến hành quan sát thì còn có một sinh vật màu lam nhạt thuộc hệ rồng đã trực tiếp bơi dán mặt nước, lướt qua phía trên Thủy Trung Bá Vương Hào khổng lồ của Tiêu Hoàng.

- Tình huống cơ bản của quần đảo này thì ta đã nói xong, hiện tại là lúc phân phối nhiệm vụ, Mã Di phụ trách hướng dẫn linh thú hệ rồng, còn ta và Phát Lạc, Vĩ Ngạn, cùng với đội quân tù nhân sẽ phụ trách bảo hộ an toàn của Mã Di, lần đầu tiên đến đây, vì bảo đảm trăm phần trăm an toàn, chúng ta chỉ hoạt động bên rìa hòn đảo, thế nào?

Tiêu Hoàng đề nghị.

- Không thành vấn đề.

- Điều nghe lời người.

Vĩ Ngạn và Mã Di lần lượt trả lời.

Sau đó, Tiêu Hoàng cũng không trì hoãn quá lâu, hần đứng dậy, mang theo đám người Mã Di đi ra khỏi phòng Tổng chỉ huy.

Đồng thời, Thủy Trung Bá Vương Hào cũng rất phối hợp, từ từ trôi lên mặt nước, thân thể tàu ngầm khổng lồ này nhìn qua rất giống như một hòn đảo, xung quanh thì vẫn có bốn chiếc Trường Tích Hào đang chuyên tâm canh giới, bảo hộ Thủy Trung Bá Vương Hào được an toàn bên dưới mặt nước.

Mười mấy phút lúc sau, cửa khoang thuyền trên đỉnh của Thủy Trung Bá Vương Hào được mở ra, đám người Tiêu Hoàng đi ra từ đây, lập tức có thể ngửi được một mùi Sunfua Dioxit (SO₂) nhàn nhạt.

Tuy nhiên, đối với đám người Tiêu Hoàng có Ngự lực cao thâm này thì nó cũng không là gì cả, thân thể phát ra các luồng sóng Ngự lực, hoàn toàn có thể ngăn cách các vật chất có hại này khỏi thân thể.

Mà lúc này thì đám người Tiêu Hoàng cũng có thể rõ ràng nhìn thấy tình huống trên toàn bộ hòn đảo, giữa hai ngọn núi siêu lớn này là một đám sinh vật hệ rồng rậm rạp, giống như đám ruồi bọ đang bầu trên miếng thịt thối vậy.

Đứng trên đỉnh tàu ngầm nhìn một chút, Tiêu Hoàng liền cúi đầu, nhìn tư liệu trong tay, những tư liệu này đều là thu hoạch trong gần một tuần của căn cứ Hải Quân, bao gồm các tư liệu cơ bản về quần đảo đôi này.

Cả hòn đảo có không dưới 20 loại sinh vật hệ rồng, có thể nói là số lượng rất đông đúc.

- Lần này, mục tiêu săn bắn chủ yếu của chúng ta là một loại linh thú hệ rồng tên là Xích Dực Long, loại sinh vật này có thể tích tương đối nhỏ, tính cơ động trên không trung khá tốt, mà tính cách cũng tương đối ôn hòa, hiện tại chúng ta vẫn còn đang trong giai đoạn sơ khai của kế hoạch Long Kỳ Sĩ, nên chọn Xích Dực Long để khống chế hơn một chút này, mặc dù không khống chế được thì cũng sẽ không gây ra uy hiếp gì.

Tiêu Hoàng nhìn tư liệu trong tay, ngẩng đầu nói với mọi người.

Đồng thời các thành viên đội quân tù nhân cũng đã quán quanh một số dụng cụ để khống chế linh thú trên vai, sẵn sàng đợi lệnh xuất phát.

Cứ như vậy, Tiêu Hoàng và đám người Mã Di đơn giản thương lượng vài câu, sau đó khởi động Ma Dục, thật cẩn thận đi tới khu vực ven bờ của quần đảo đôi này.

Gần như ngay khi Tiêu Hoàng vừa mới đi tới bên cạnh hòn đảo, thì hần lập tức nhìn thấy một con Tấn Xỉ Long có màu đen nhánh, chiều dài ước chừng hơn 20 thước đang mở ra cái miệng to như một bồn máu, sau đó phun ra một luồng lửa màu da cam về phía đám người Tiêu Hoàng, một luồng sóng nhiệt lập tức đập vào mặt mọi người.

Đối mặt với cảnh này, Tiêu Hoàng vừa mới khởi động Hàn Võ, kết quả lại phát hiện ra Vĩ Ngạn đứng phía sau đã có hành động, hần khởi động toàn bộ Chiến Văn loại nguyên tố mà bản thân am hiểu, năm ngón tay mở ra, trong nháy mắt một luồng Băng Bạo đã từ trong bàn tay của Vĩ Ngạn bắn ra ngoài, hình thành một luồng khí lạnh như băng.

Luồng lửa hùng hổ kia của Tấn Xỉ Long còn chưa được hoàn toàn hình thành, thì Băng Bạo đã hoàn toàn dập tắt luồng lửa này, sau đó lại hoàn toàn đóng băng Tấn Xỉ Long vào trong.

Ầm ầm!

Chỉ trong nháy mắt, toàn thân Tấn Xỉ Long dài chừng 20 thước đã đóng thành băng lạnh, rơi thẳng tắp xuống mặt đất, đồng thời giống như một bức tượng băng, vỡ vụn ra.

Toàn bộ động tác có thể nói là vô cùng lưu loát, sau đó hấn lại vô cùng tự giác, đứng phía trước Tiêu Hoằng.

Những người khác nhìn thấy Vĩ Ngạn ra tay, ánh mắt không kiềm được khê động, hiển nhiên danh hiệu “người mạnh nhất” của Tổng Táng kỵ sĩ đoàn vào lúc này thì cũng không phải là hư danh.

Trái lại thì Mã Di cũng không có gì ngạc nhiên, thần sắc vẫn chưa động, chỉ sửa sang lại một chút bộ áo khoác trên người, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời.

Trong luồng sương mù thật dày, bóng dáng của các linh thú hệ rồng lúc ẩn lúc hiện, rất nhanh thì hai mắt Mã Di đã tập trung vào một con Xích Dực Long toàn thân màu da cam, đôi cánh có màu đỏ như lửa, chiều dài đại khái khoảng 11 đến 12 thước, toàn thân có hình giọt nước, tốc độ phi hành cực nhanh, trong miệng có hàm răng phẳng và nhỏ, cho thấy nó chủ yếu là ăn thực vật.

Sau khi tập trung vào con Xích Dực Long kia, Mã Di lập tức nhẹ nhàng nâng lên cánh tay, trong nháy mắt, từ trong lòng bàn tay theo tư thế “lan hoa chỉ” đã bắn ra một luồng sóng Ngự lực nhẹ nhàng.

Sau một lát, tốc độ phi hành của con Xích Dực Long kia trên không trung bắt đầu trở nên chậm lại, đồng thời ánh mắt nhìn về phía đáng người thon thả và hấp dẫn của Mã Di, rồi từ từ thử tới gần Mã Di.

Lúc này ánh mắt của đám người Tiêu Hoằng, Vĩ Ngạn, Phát Lạc cũng đồng loạt trở nên cảnh giác, đề phòng bất kỳ tình huống bất ngờ nào có thể xảy ra.

- Các người không cần khẩn trương như vậy, ta có thể cảm nhận được nó rất ôn hòa và ngoan ngoãn.

Mã Di bỗng nhiên nhẹ nhàng nói.

Ngay sau đó, con Xích Dực Long kia đã từng chút một tới gần Mã Di, trong nháy mắt đã đi tới trước mặt Tiêu Hoằng, khoảng cách không đến 5 thước.

Mặc dù đây đã được coi như một con linh thú hệ rồng thuộc loại nhỏ, nhưng trong mắt Tiêu Hoằng thì nó vẫn là một con quái vật to lớn.

- Các người có thể đi lên, nhớ kỹ động tác phải nhẹ nhàng một chút.

Mã Di tiếp tục nói.

Đồng thời Thiết Nam đã cầm linh thú dụng cụ khổng chế linh thú trong tay, thật cẩn thận đi vòng ra sau lưng Xích Dực Long, sau đó khởi động Dực Văn, đột nhiên tới gần phần đầu của nó, vô cùng thuần thục cố định dụng cụ khổng chế linh thú vào đầu của Xích Dực Long, sau đó khởi động khi văn trên dụng cụ này, đồng thời thiết lập hình thức “hôn mê”.

Ngay sau đó, đôi mắt to lớn của Xích Dực Long chớp chớp, nó gập cánh lại, lẳng lặng chìm vào giấc ngủ.

Nhìn thấy cảnh này, Tiêu Hoằng không kiềm được hơi thở phào một chút, sau đó lại phát tay về phía Phát Lạc, Phát Lạc hiểu ý, lấy ra tấm lưới năng lượng Ma Văn của Đại Ngự Sư cấp năm do Cơ Ốc chế tạo ra, sau đó khởi động, trực tiếp bắn ra một tấm lưới năng lượng to lớn màu vàng, nhẹ nhàng phủ lên Xích Dực Long đang ngủ say, lúc này mới coi như đã hoàn toàn khống chế được con Xích Dực Long này.

933. Chương 933: Ma Đà Cô

Sau khi Xích Dực Long hoàn toàn bị khống chế, Thiết Nam, Mặt Theo và vài tên Đại Ngự Sư liền nắm chặt Xích Dực Long, đặt nó vào trên boong tàu của Thủy Trung Bá Vương.

Đồng thời còn có một cánh tay cơ giới Ma Văn được nữa duỗi ra, thật cẩn thận nhấc Xích Dực Long đang ngủ say này, đặt vào trong kho hàng.

Ở bên kia, đám người Tiêu Hoàng chỉ dừng lại khoảng một phút đồng hồ, sửa sang lại một chút, sau đó thật cẩn thận đi về phía trung tâm hòn đảo, tới gần khoảng mấy trăm thước, bắt đầu tìm kiếm một con Xích Dực Long tiếp theo, hoặc là một con Hỏa Diễm Long có thể chịu đựng được nhiệt độ cực nóng.

Dựa theo kế hoạch ban đầu, chỉ riêng sinh vật hệ rồng có thể chịu rét và chịu đựng nhiệt độ cực nóng thì đã có 50 con, lần lượt giao cho Phong Cốc Quận và Hồng Phong Quận, sau đó sẽ do ba quận này liên hợp triển khai kế hoạch Long Kỳ Sĩ.

Mà hai quận này thì đã tự chọn lựa ra 100 binh sĩ đầu tiên làm Long Kỳ Sĩ ngay trong tuần trước, chủ yếu chính là khống chế linh thú.

Hình thức huấn luyện hoàn toàn dựa theo không quân, thậm chí Lý Hải Quận còn chuyên môn nghiên cứu sản xuất chiến giáp cho Long Kỳ Sĩ, cùng với Chiến Văn để sử dụng trên không trung.

Gần như ngay khi Tiêu Hoàng tới gần quần đảo đôi này, trong hòn đảo đã có một đám linh thú hệ rồng đông đúc bay lên trời, trong đó có bảy, tám con đang lao tới phía Tiêu Hoàng.

Thấy vậy, trong lòng Tiêu Hoàng rất rõ ràng, nếu không có ba lão quái Ngự Hồn đi cùng, thì cho dù có toàn bộ đội quân tù nhân đến đây, thì cũng sẽ mười phần nguy hiểm.

Đồng thời, gần như ngay khi bảy, tám con linh thú hệ rồng hình dáng khác nhau này đang vỗ tới phía Tiêu Hoàng, thì Vĩ Ngạn đã vung hai tay lên, một tay là hỏa diễm màu đỏ, tay kia là lốc xoáy băng màu lam nhạt, hai tay khê chống lên giữa không trung, hai luồng lốc xoáy liền bắn thẳng đến phía chân trời, khiến cho luồng sương mù quay cuồng ngập trời.

Trong nháy mắt, bảy, tám con linh thú hệ rồng đã hoàn toàn bị xử lý, Tiêu Hoàng nhìn mà ít nhiều có chút hết hồn.

- Vĩ Ngạn tiền bối, nhẹ tay một chút, không nên khuấy động tầng mây dày đặc trên kia, nếu không sẽ rất dễ dàng bị Cao Tương Chân Nghĩa Quốc phát hiện từ bên ngoài tầng khí quyển. Nơi này cũng không phải là Thiên Tế Tỉnh, phải lượng sức mà làm!

Tiêu Hoàng nhỏ giọng nói, sợ Vĩ Ngạn sẩy tay một chút, khiến ọi công sức trước đây sụp đổ, như vậy thì đúng là mất nhiều hơn được.

- Biết rồi.

Vĩ Ngạn vẫn bình thản, hơi gật gật đầu về phía Tiêu Hoàng.

Mà ở bên kia, Mã Di cũng không để ý đến Vĩ Ngạn, ánh mắt của nàng đang tập trung vào một linh thú hệ rồng thích hợp, tiếp tục sử dụng phương pháp vừa rồi để bắt lấy, sau đó mang đi.

Đại khái chỉ sau một giờ, Mã Di đã dùng loại phương pháp này, dưới sự trợ giúp của mọi người, đã bắt được hơn hai mươi con linh thú hệ rồng, đồng thời do có kinh nghiệm, nên tốc độ cũng càng lúc càng nhanh. Mà trọng yếu hơn là, linh thú hệ rồng tại nơi này thật sự là rất nhiều.

Chỉ riêng Vĩ Ngạn thì cũng đã xử lý không dưới mấy chục con rồi.

Trái lại thì Tiêu Hoàng vẫn đứng tại chỗ, có chút rảnh rỗi, nhiệm vụ thủ hộ thì có Vĩ Ngạn và Phát Lạc cũng đã đủ rồi, còn việc vận chuyển thì lại có Thiết Nam và hơn một trăm thành viên đội quân tù nhân lo liệu, không còn việc gì tới tay hắn nữa.

Ngay cả việc thu gom thi thể của đám linh thú hệ rồng bị Vĩ Ngạn giết chết kia thì cũng đã có Ốc Sư xắn tay vào làm rồi.

Không còn việc gì, Tiêu Hoằng liền nhìn quanh, trực tiếp ngồi lên trên mặt đất, nắm lên một nắm đất, cẩn thận quan sát một chút, chuẩn bị xem cấu tạo và tính chất của đất tại nơi này thế nào, ý đồ tìm ra nguyên nhân tại sao đám sinh vật hệ rồng lại tụ tập tại đây đông như vậy!

Hắn lấy ra một cái bình thủy tinh, bỏ miếng đất vào trong, sau đó hơi ngẩng đầu, nhìn về bốn phía, khí hậu nơi này cũng khá là quái dị, hiện tại đoàn người Tiêu Hoằng đang ở trung tâm của hòn đảo, độ ẩm lớn tới mức kỳ lạ, trong vòng một giờ mà đã đổ xuống tận ba cơn mưa, mà toàn bộ còn đều là mưa to, mà những cơn mưa này tới nhanh, nhưng đi thì lại càng nhanh hơn.

Không khí từ sườn đông thổi tới thì có nhiệt độ không thấp, nhưng từ phía tây thì lại vô cùng râm mát, chỉ cần khẽ đổi hướng một chút, thì nhiệt độ không khí có lẽ sẽ từ hơn 30 độ, trực tiếp giảm xuống đến chỉ có 1 đến 2 độ mà thôi.

- Ân?

Ngay khi Tiêu Hoằng nhìn chung quanh, thì hắn bỗng không kiềm được thốt lên, trong mắt lại hiện ra ánh sáng lấp lánh.

Bởi vì Tiêu Hoằng đã phát hiện ra một đồng gì đó có màu vàng từ cách đây khoảng mấy chục thước, ngay bên dưới một cái cây quái dị, đây là một cây thuộc loài nấm, trên chóp nấm xòe ra kia có các đốm màu lục, phát ra ánh huỳnh quang lơ lờ.

- Ma đà cô?

Tiêu Hoằng tự nói một câu, rồi lại có cảm giác như không thể tin được vào hai mắt của mình, cặp mắt sáng lên.

Nên biết rằng, Ma đà cô này chính là tài liệu chế văn siêu đỉnh cấp, giá trị của thứ này không thua gì máu Kim quan điều biến dị, phi thường thừa thớt.

Nói đúng ra, Ma đà cô này cũng chỉ ở trong loại môi trường biến thái này, thì mới có thể sinh trưởng ra được, xác xuất mọc được một cây thì vẫn vô cùng nhỏ.

Phát hiện ra thứ này, Tiêu Hoằng mừng như điên, chỉ là vào lúc này, Tiêu Hoằng cũng không bị sự vui mừng này làm cho văng đầu, hắn lấy ra một cái Ma Văn thăm dò loại nhỏ, xác định bốn phía không có linh thú kích thước lớn nào, lại ngẩng đầu lên, xác định bầu trời tạm thời không có đàn linh thú hệ rồng quy mô lớn mò tới, lúc này Tiêu Hoằng mới cẩn thận, khởi động Ma Dực vọt ra, trong chớp mắt đã lao tới gần Ma đà cô, Nhược Thủy đoản đao cũng đã được hắn rút ra, trong đầu thì liên tiếp cân nhắc những điều cần chú ý về Ma đà cô này.

Đại khái chỉ sau một giây tạm dừng, Tiêu Hoằng đã sử dụng Nhược Thủy đoản đao vô cùng sắc bén, trực tiếp cắt cả khóm Ma đà cô kèm theo bùn đất nữa xuống.

Sau đó hắn lập tức ôm cả khóm Ma đà cô này, quay về phía sau Vĩ Ngạn, cũng vội vàng lấy từ trong khe nứt không gian ra một cái bình tinh hóa khi trước dùng để chứa Năng Long năng lượng đoàn, nhưng không dùng đến, thật cẩn thận bỏ Ma đà cô vào trong đó, đậy kín lại.

Chỉ riêng một gốc Ma đà cô cao khoảng 30 cm này thì cũng đã đủ để cho Tiêu Hoằng dùng trong một đoạn thời gian rồi.

Công hiệu của Ma đà cô cũng khá lớn, nếu kết hợp với tài liệu tăng cường Ngự lực, thì sẽ làm cường hóa hiệu quả tăng lên Ngự lực, nếu như kết hợp với dược vật tăng cường thể chất, thì sẽ có thể cường hóa khí lực.

Có thể nói đây là một loại tài liệu có khả năng cường hóa vạn năng.

Có thể nói, đạt được một gốc Ma đà cô như vậy, một chuyến đi này của Tiêu Hoằng cũng không lỗ vốn rồi, về phần những người khác, tuy rằng thấy động tác của Tiêu Hoằng, nhưng cũng không quá chú ý, chỉ nhìn thấy Tiêu Hoằng ngồi trên mặt đất, đang cúi húi làm gì đó mà thôi.

Thu xếp xong gốc Ma đà cô này, Tiêu Hoằng lại bắt đầu nhìn về bốn phía, xem còn có thể tìm kiếm được kỳ trân dị bảo nào nữa hay không, giờ khắc này Tiêu Hoằng có cảm giác bản thân mình giống như một con

bạc, kiếm được một món rồi, lại còn muốn lao theo tiếp mà kiếm chác nữa.

Tuy nhiên, Tiêu Hoảng cũng vẫn rất có chừng mực, trong đầu vẫn luôn lấy an toàn là ưu tiên hàng đầu.

Cứ như vậy, ước chừng khoảng bảy tiếng đồng hồ trôi qua, vào lúc chạng vạng, 100 con linh thú hệ rồng mới bị bắt xong, có ba lão quái Ngự Hồn, tất cả đều có vẻ vô cùng thuận lợi.

Về phần Tiêu Hoảng thì cũng tìm kiếm ở xung quanh được không ít thứ tốt, đương nhiên, thứ tốt nhất vẫn là loại tài liệu hiếm có là Ma đà cô này.

Thấy sắc trời đã dần dần trở nên âm đạm, đoàn người, Tiêu Hoảng liền không lưu luyến gì tại đây nữa, lần lượt đi vào trong Thủy Trung Bá Vương Hào.

Xác nhận toàn bộ nhân viên đã quay lại, không còn để quên thứ gì nữa, thì chiếc Thủy Trung Bá Vương Hào khổng lồ kia mới lặng lẽ chìm vào trong lòng biển, trong nháy mắt, toàn bộ quần đảo đôi này lại một lần nữa khôi phục tới cảnh tượng khi xưa, dường như bất kỳ điều gì cũng chưa từng xảy ra vậy.

Về phần Tiêu Hoảng đã quay về trogn Thủy Trung Bá Vương Hào, thì đã ngay lập tức tiến vào trong một căn phòng kín, bắt đầu sắp xếp lại các tài liệu quý báu mà mình đạt được, về phần Ma đà cô được đây kín kia thì Tiêu Hoảng không động gì tới nó cả, mà hắn muốn khi quay về sẽ cẩn thận tiến hành xử lý một phen.

Bên kia thì Mã Di và Vĩ Ngạn đã tiến vào trong kho hàng, bắt đầu kiểm tra các con Xích Dực Long và Hỏa Diễm Long đã bắt được.

Trong đó có toàn bộ 52 con Xích Dực Long thuộc về Phong Cốc Quận, 48 con Hỏa Diễm Long thuộc về Hồng Phong Quận, trên cơ bản coi như chia đều, đây cũng chỉ là nhóm đầu tiên, nếu có thể thành công thì còn có thể tiếp tục phát triển và cường hóa nữa.

Ví dụ như có nhiều loại linh thú hệ rồng phối hợp với nhau, nếu loại có thể tích nhỏ như Xích Dực Long này thì sẽ có tính cơ động cao, chuyên môn dùng cho tranh đoạt quyền khống chế bầu trời, còn đối với những loại có thể tích khổng lồ, thì sẽ chuyên môn dùng để oanh tạc từ trên không trung.

Ngoài ra thì còn có thể dùng để phát triển quân đội trên mặt đất, ví dụ như linh thú để xung phong như khi trước đã đề cập và các loại khác.

Thậm chí Đồ Đằng Ma Văn của Ốc Sư cũng có thể tạo được một chút hiệu quả.

Ước chừng khoảng sáu, bảy tiếng sau, vào 4h sáng, Thủy Trung Bá Vương Hào khổng lồ rốt cục cũng chậm rãi đậu lại trong căn cứ Hải Quân, đồng thời thông đạo nối với lòng biển cũng được đóng kín, từng con Xích Dực Long, Hỏa Diễm Long cũng lần lượt được chuyển vào trong căn cứ Hải Quân.

Mã Di và Vĩ Ngạn đi lên trên bờ, tự mở ra khe nứt không gian, nơi này không giống với Lý Tư Giai Nội Hải, không có sấm rền chớp giạt quấy nhiễu, không có núi lửa phun ra các luồng năng lượng, ở trong Thiên Tế Tinh thì vẫn có thể tùy ý mở ra khe nứt không gian.

Sau đó, Mã Di và Vĩ Ngạn liền cẩn thận vận chuyển Xích Dực Long, Hỏa Diễm Long về trong quận của mình.

Về phần Tiêu Hoảng thì vẫn ở trong Thủy Trung Bá Vương Hào, ngủ được vài giờ, sau đó hắn lập tức mang theo các tài liệu cần thiết, đi về tới nơi tu luyện tại vương điện, đồng thời đặt các tài liệu thu được này vào trong góc phòng, trong đó thì Ma đà cô vẫn được cẩn thận đặt vào trung tâm của các tài liệu này.

Nhìn về phía đám tài liệu trước mắt này, Tiêu Hoảng lại nhìn về phía Thuần lộ thảo, cùng với một lọ dung dịch Hắc kim thủy mẫu ở bên trong túi.

Trong đầu hắn đang suy nghĩ tìm cách ứng dụng chúng để tu luyện, mau chóng tăng lên cấp bậc Ngự lực của bản thân, hoặc là tinh luyện Ngự lực trong cơ thể, làm cho nó trở nên càng thêm tinh thuần hơn.

Ước chừng suy nghĩ khoảng 4 đến 5 tiếng đồng hồ, mãi cho tới khi sắc trời đã sáng rọi, thì Tiêu Hoảng mới cầm bút, bắt đầu viết gì đó trên tờ giấy trắng, dự định thiết kế Ma Văn cùng với Văn đan để dùng cho tu luyện.

Lần này, Tiêu Hoàng vẫn dự định sử dụng một lúc nhiều loại.

Vào giữa trưa, Tiêu Hoàng mới thiết kế xong, đây là một cái Ma Văn tu luyện dùng để ngâm mình, cùng với một loại Văn Đan tu luyện dùng để ngâm.

Nhìn danh sách tài liệu trong tay, gạch bỏ toàn bộ tài liệu mà mình có, sau đó Tiêu Hoàng mới gọi Phát Lạc tới, để cho hắn giúp mình đi mua sắm những tài liệu còn lại khác.

Ngoài những tài liệu bị gạch bỏ đi, thì số còn lại trong danh sách thì đều là các loại tài liệu cực kỳ thông thường.

934. Chương 934: Cảnh Tỉnh

Vào buổi chiều, Phát Lạc đã vô cùng nhanh nhẹn đưa tài liệu có trong danh sách tới chỗ Tiêu Hoàng tu luyện, ước chừng có khoảng hai túi du lịch lớn.

Sau đó, Tiêu Hoàng lại dặn dò Phát Lạc một chút về các công việc sắp tới để phát triển Lý Hải Quận, sau đó bỏ Phát Lạc rời đi, còn bản thân hắn thì tám phần là sẽ phải ngây ngốc trong này từ mười ngày đến nửa tháng.

Thấy thân thể cao lớn của Phát Lạc dần dần biến mất phía vách tường, Tiêu Hoàng liền nhanh chóng mở ra hai cái túi du lịch mà Phát Lạc đưa tới được, bắt đầu sửa sang lại tài liệu bên trong.

Về phần Văn đan ngâm thì Tiêu Hoàng cũng không còn làm như trước nữa, không phải chế tạo thành miếng mỏng, mà là chế tạo thành hình cầu.

Đồng thời hắn cũng dự định sử dụng kỹ thuật luyện chế của Lạc Đan Luân.

Ngồi trên một chiếc ghế giản dị, Tiêu Hoàng tạm dừng trong chốc lát, hồi tưởng lại quá trình chế tạo bên trong đầu một lượt, sau đó mới nhanh chóng đứng dậy, đi tới cạnh lọ tinh hóa có chứa Ma đà cô kia.

Sau đó hắn thật cẩn thận mở lọ tinh hóa ra, cắt xuống một khối Ma đà cô lớn bằng móng tay, đặt vào trong một cái ống nghiệm.

Một lần nữa đóng kín lọ tinh hóa này lại, Tiêu Hoàng liền vô cùng chuyên chú, xử lý một lượt mười mấy loại tài liệu, thứ gì cần nghiền nát thành phần thì sẽ nghiền nát thành bột phần, thứ gì nên ép lấy nước, thì sẽ ép thành chất lỏng.

Ước chừng trải qua một giờ bận rộn, trước mặt Tiêu Hoàng đã được đặt bảy viên đan dược màu da cam, có kích thước bằng viên bi thủy tinh, dưới ánh đèn thì phản xạ ra ánh sáng màu vàng nhạt, tuy nhiên đây vẫn chỉ là hoàn thành bước đầu mà thôi, ngay sau đó Tiêu Hoàng lập tức đặt bảy viên đan dược còn chưa được hoàn toàn sấy khô này vào trong bảy chiếc bình sứ kín, sau đó đặt vào trong một chiếc lò luyện mà Phát Lạc vừa mới mua về, đồng thời khởi động Ma Văn đun nóng với nhiệt độ siêu cao.

Trong nháy mắt, toàn bộ căn phòng đã nóng hơn tận vài độ, đồng thời Tiêu Hoàng cũng không dám có chút sơ suất nào, nhìn chăm chăm và nhiệt kế trên lò luyện, nhiệt độ phải luôn được khống chế khoảng 1000 độ, như vậy thì hiệu quả mới là tốt nhất.

Đại khái trôi qua hai mươi phút thời gian, toàn bộ căn phòng đã tràn ngập ra một mùi hương thấm vào ruột gan, nhẹ mà mà có chứa một chút sâu lắng, giống như mùi hoa lài thoang thoảng vậy.

Thậm chí mùi hương còn truyền ra bên ngoài căn nhà, không khỏi làm cho các binh sĩ thủ vệ vương điện bắt đầu nhìn chung quanh, cuối cùng hướng ánh mắt về phía căn phòng của Tiêu Hoàng, về mặt kinh ngạc.

Đối với mùi hương này, bản thân Tiêu Hoàng cũng không quá mức để ý, hiện tại hắn cần để ý tới nhiệt độ, chỉ cần ột chút hay thấp một chút thì cũng đều trực tiếp ảnh hưởng tới dược tính.

Ước chừng trôi qua hai giờ, Tiêu Hoàng đầu đầy mồ hôi, lúc này mới ngừng lại Ma Văn đun nóng siêu nóng này, đợi cho lò luyện nho nhỏ này hoàn toàn được làm lạnh, thì Tiêu Hoàng mới lấy bảy bình sứ nhỏ từ bên trong ra ngoài.

Dưới tác dụng của nhiệt độ siêu cao, bảy bình sứ đã bị cháy thành một mảnh đen sì, không còn ra bộ dáng gì nữa. Chỉ có điều, ngay khi Tiêu Hoàng thật cẩn thận mở bình sứ ra, thì một luồng được hương nồng đậm đã ập vào mặt. Đan được bên trong có màu sáng bóng, làm cho người ta có cảm giác chúng giống như các khối bảo thạch hình tròn, dưới ánh đèn thì tản ra hào quang bảy màu.

Nhìn thấy một màn này, trên mặt Tiêu Hoàng rốt cục toát ra nụ cười nhẹ nhõm.

Ngay sau đó, Tiêu Hoàng liền đặt toàn bộ bảy viên đan được này vào trong một cái chén tinh hóa, đồng thời lấy ra Cấp Hồn Điều văn đao, bắt đầu tạo hình văn lộ thật nhỏ trên bề mặt đan được, cũng rót Ma Văn dịch vào trong, sau đó kích hoạt.

Suốt dùng một ngày thời gian, mãi cho tới 8h tối, trước mặt Tiêu Hoàng đã xuất hiện bảy viên Văn đan đẹp đẽ, trên bề mặt Văn đan sáng bóng là các Ma Văn có màu sắc rực rỡ, cho dù không ăn được, thì chúng cũng tuyệt đối được coi là một tác phẩm nghệ thuật lộng lẫy.

Đây vẫn chưa phải là kết thúc, ngay sau đó, Tiêu Hoàng lại bắt đầu chế tạo Ma Văn chuyên môn dùng cho tu luyện, cho dù phải liên tiếp bận rộn, nhưng bản thân Tiêu Hoàng lại cảm thấy thích thú.

Chỉ cần có thể làm việc một cách thật yên lặng như vậy, bản thân Tiêu Hoàng đã phi thường hưởng thụ rồi.

Hoàn thành xong mọi thứ thì đã là vào đêm khuya, tuy nhiên tạm thời Tiêu Hoàng cũng không buồn ngủ, hẩn trực tiếp đi tới tầng hai.

Cố định Ma Văn tu luyện trên một cái giá gỗ giản dị, sau khi khởi động, một luồng tia sáng màu vàng được phát ra, chiếu vào trên người Tiêu Hoàng, đồng thời Tiêu Hoàng cũng bỏ một viên Văn đan vào trong miệng, đồng thời chậm rãi nuốt vào.

Trong nháy mắt, Tiêu Hoàng đã cảm nhận được Ngự lực trong cơ thể lại lần nữa trở nên vô cùng sinh động, cảm giác này tuy rằng còn kém máu Kim quan điều biến dị, nhưng so với máu Kim quan điều bình thường thì vẫn cực kỳ ngang ngửa với nhau, chỗ duy nhất không giống chính là, đây là thứ do Tiêu Hoàng dùng các công nghệ phức tạp mà chế tạo ra, chứ không phải là thứ có sẵn trong thiên nhiên.

Cảm nhận được biến hóa của Ngự lực trong cơ thể, khoe miệng Tiêu Hoàng không kiềm được hơi cong lên, sau đó hẩn liền khởi động Ma Văn tu luyện Ngự Nhiên, bắt đầu tiến vào quá trình tu luyện buồn tẻ của mình.

Ngay khi Tiêu Hoàng đang không quan tâm tới mọi thứ, chỉ đắm chìm trong tu luyện, thì ở Thánh Tử Thành đang là lúc chính ngọ, mặt trời chói chan.

Ánh nắng ấm áp, làn gió nhẹ thổi qua, tất cả những điều này thì không phải là thứ mà Thiên Tế Tĩnh có thể hưởng thụ được.

Ở trong Áo Cách Tư Thần điện, lúc này Cao Long Đình đang buồn bã đứng trong căn phòng của mình, trải qua thảm bại của chiến dịch lần trước, không thể phủ nhận, địa vị của Cao Long Đình và Cao Long Văn, ở trong lòng Cao Triết Cơ, thì đều trực tiếp giảm xuống một khoảng lớn.

Thậm chí Cao Long Đình còn có thể cảm nhận được, nếu Cao Triết Cơ mà còn sống lâu thêm mấy chục năm nữa, đợi cho con của hẩn trưởng thành lên, thì không biết nó có thể uy hiếp đến địa vị của Cao Long Đình hẩn hay không đây?

Đây tuyệt đối là một vấn đề vô cùng khó giải quyết, cho dù Cao Triết Cơ không thể tăng lên tới cấp bậc Ngự Hồn, nhưng chỉ bằng thọ mệnh hiện tại, thì rất có thể vẫn sẽ bồi dưỡng được hơn mười đứa con của hẩn.

Cao Long Văn thì vẫn còn may, vẫn là Chuẩn thần phụ, cho dù chỉ là một cái danh hiệu, nhưng lại là một ưu thế chắc như thép, còn Cao Long Đình hẩn thì sao? Nếu mà không có thể lực trước mắt, thì hẩn sẽ không có gì khác biệt với các đệ đệ của hẩn cả.

- Chết tiệt! Vì cái gì? Rốt cuộc là vì cái gì, đồ con lợn Cao Long Văn kia tại sao lại có thể đạt được thân phận Chuẩn thần phụ, mà ta có tài hoa xuất chúng, nhưng lại chỉ được như thế này, chẳng lẽ chỉ đơn giản là do mẫu thân của ta không phải là người Cao Tương Chân Nghĩa Quốc hay sao?

Cao Long Đình ngồi trên đầu giường, hai tay nắm chặt, trán ngập vẻ không cam lòng.

- Mẫu thân của ngươi không phải là người Cao Tương Chân Nghĩa Quốc, đây nhìn qua là điểm yếu, nhưng ngược lại, vào một số thời điểm nào đó thì nó lại cũng là ưu thế.

Âm thanh của Dịch Phong Mạch bỗng nhiên vang lên bên tai Cao Long Đình, ngay sau đó, Cao Long Đình liền nhìn thấy ở giữa căn phòng ngủ to lớn của mình bỗng hiện ra một khe nứt không gian, sau đó Dịch Phong Mạch đang chậm rãi từ trong đó bước ra.

- Thì ra là Dịch Phong Mạch lão sư, học sinh bái kiến.

Nhìn thấy Dịch Phong Mạch, Cao Long Đình vội vàng đứng dậy, cúi người thật sâu trước Dịch Phong Mạch, vẻ mặt cung kính.

Nếu ở bên ngoài, thì có lẽ thân phận của Cao Long Đình còn cao hơn Dịch Phong Mạch, nhưng mà lúc này, trong lòng Cao Long Đình rất rõ ràng, hẳn chỉ có Dịch Phong Mạch là có thể hoàn toàn dựa vào mà thôi.

- Đúng vậy, hiện tại ngươi đang ở trong thời kỳ khó khăn, nhưng làm gì có ai cả đời được thuận buồm xuôi gió đâu? Hiện tại ngươi cần phải làm chính là suy nghĩ lại, tỉ mỉ bố cục, không nên giống như trước kia, chỉ biết tới cái trước mắt, có một số thời điểm thì cần phải biết học “ám độ Trần Thương”.*

Dịch Phong Mạch chấp tay sau lưng, bình thản nói với Cao Long Đình.

- Học sinh biết, chỉ là không biết, khi này lão sư nói huyết thống là điểm yếu của ta, nhưng cũng là ưu thế của ta, ưu thế này rốt cuộc là ở chỗ nào?

Cao Long Đình hỏi tiếp.

- Ngươi hiện tại nói cho ta biết, Cao Tương Chân Nghĩa Quốc ở trong Xích Nghĩa liên hợp thể, rốt cuộc có địa vị như thế nào?

Dịch Phong Mạch nhẹ giọng hỏi Cao Long Đình.

- Cao Tương Chân Nghĩa Quốc trong toàn bộ Thái Qua Vũ Trụ thì cũng là cường quốc siêu cấp, là một trong các quốc gia trụ cột của Xích Nghĩa liên hợp thể.

Cao Long Đình gần như theo bản năng nói ra.

- Sách ư, ở trong thứ này thì đều là những thứ dối trá đó mà thôi, nói theo cách nghĩ của ngươi đi!

Dịch Phong Mạch khẽ nhếch miệng, hơi nhăn mày, nói.

- Cái này...

Lần này thì Cao Long Đình có chút chần chờ, không phải hẳn không biết, mà là điều này thật sự không tiện nói ra.

- Ngươi không muốn nói, vậy thì ta sẽ nói cho ngươi, Cao Tương Chân Nghĩa Quốc chính là một con chó của Xích Nghĩa liên hợp thể, Thượng Bang Chân Nghĩa Quốc suất lĩnh các quốc gia trong Xích Nghĩa, hoàn toàn đánh cho đám người còn sót lại của Lạc Đan Luân để quốc thành tàn phế, để cho Cao Tương Chân Nghĩa Quốc đến thay Xích Nghĩa liên hợp thể làm nhiệm vụ giữ nhà, hoàn toàn san bằng Thiên Tế Tinh, không có gì hơn cả. Hơn nữa cho dù Xích Nghĩa liên hợp thể đồng minh cũng có cường đại hơn nữa, thì cũng sẽ không so được với Tân Bối Ba liên hợp thể, chính là nơi mà một nửa huyết thống của ngươi xuất phát ra!

Dịch Phong Mạch hạ giọng nói.

Nghe Dịch Phong Mạch nói câu này, sắc mặt Cao Long Đình hơi biến đổi, hẳn dường như có một chút hiểu ra.

- Mà người thì cần phải nghĩ xa ra một chút, không nên chỉ hướng ánh mắt vào mấy mảnh đất trước mặt này, mà cần phải suy nghĩ với tầm vĩ mô, với thân phận hiện tại của người, có thể giao hảo cùng Thượng Bang Chân Nghĩa Quốc và Tân Bối Ba liên hợp thể, tăng cường đi lại, từ đó đạt được bên ngoài ủng hộ, cần làm cho bọn họ biết, nếu người lên ngôi, thì sẽ mang đến cho bọn họ chỗ tốt cực lớn!

Dịch Phong Mạch tiếp tục nhẹ nhàng nói.

- Đường như ta đã hiểu ra một chút rồi.

Về mặt Cao Long Đình dần dần trở nên nghiêm túc, nói gần từng chữ.

- Ngoài ra, việc người còn cần phải làm chính là tận lực khống chế quân lực, nhất là quân đội xung quanh Thánh Tử Thành, cùng với hộ vệ trong Áo Cách Tư Thần Điện, mặc dù không mượn sức được, thì cũng cần dùng lễ và lợi ích để đối đãi với bọn họ, lung lạc lòng người.

Dịch Phong Mạch tiếp tục dạy bảo.

Cao Long Đình không nói gì nữa, chỉ không ngừng gật đầu.

- Còn nữa, từ hôm nay trở đi, người còn phải học một điều, đó chính là “khiêm tốn”, chỉ đứng ở phía sau, chỉ có khiêm tốn thì mới là thái độ thích hợp nhất!

Dịch Phong Mạch tiếp tục dặn dò.

- Đã hiểu!

Cao Long Đình nhẹ giọng đáp lại một tiếng, trong ánh mắt ánh lên một vẻ ác độc.

- Mặt khác còn có một việc, đứa con của bà vợ thứ chín của Thần phụ là Cao Long Kiện, nghe nói đã mười tuổi, vô cùng thông minh lanh lợi, có thể nói là tuyệt đỉnh thiên tài, rất được Thần phụ đại nhân yêu thích, nếu người muốn củng cố hơn vị trí của người, thì cần nghĩ biện pháp diệt trừ tên đệ đệ kia của người đi!

Dịch Phong Mạch bỏ lại những lời này, sau đó chậm rãi rời đi qua khe nứt không gian.

Còn ở một chỗ khác, Hoắc Nhiên cũng tìm Cao Long Văn, phương thức bàn luận cũng không khác gì mấy, mà chỗ duy nhất không giống chính là, hắn không được “chu đáo” như Dịch Phong Mạch, phong cách cũng không phải là “khiêm tốn”, mà là giống trống khua chiêng, ra sức bộc lộ “tài hoa” của Cao Long Văn, bù lại khuyết điểm của Thịnh Thế Châu.

Mà Hoắc Nhiên cũng đã chuẩn bị đầy đủ, đó chính là muốn dùng mọi biện pháp để làm ra vài cái công tích, làm cho Cao Long Văn nổi tiếng, một lần giành được địa vị cao trong lòng Cao Triết Cơ.

Có thể nói, vào giờ khắc này, thảm bại qua đi, Cao Tương Chân Nghĩa Quốc vẫn còn chưa khôi phục lại nguyên khí, nhưng cuộc tranh đoạt trong nội bộ lại đã tiến vào giai đoạn gay cấn rồi.

*Chú thích: Âm độ Trần Thương - Chọn con đường, cách thức tấn công mà không ai nghĩ tới. Theo điển tích, thời Hán- Sở tranh hùng, Lưu Bang bị Hạng Vũ ép vào đóng quân trong vùng Ba Thục hẻo lánh khó ra được Trung Nguyên. Hàn Tín bèn bày kế vờ sửa đường sạn đạo nhưng lại ngầm dẫn quân đi đường hẻm để đánh úp ải Trần Thương, mở đường ra Trung Nguyên cho quân Hán.

935. Chương 935: Cũng Không Phải Vật Phàm

936. Chương 936: Bất Ngờ

937. Chương 937: Nguy Cơ Nguy Ngập

938. Chương 938: Chân Thành Thân Thiết

939. Chương 939: Xâm Nhập Vòng Cực Bắc

940. Chương 940: Đột Biến

941. Chương 941: Bọ Ngựa Bắt Ve

942. Chương 942: Cướp Sạch Không Thừa

943. Chương 943: Bỏ Chạy

Cùng lúc đó, Tiêu Hoàng một đường chạy như điên, đã lại lần nữa đi tới trên một mảnh băng nguyên rộng lớn, một thân áo trắng dưới bóng đêm, mặc dù chạy như điên nhưng cũng rất khó bị phát hiện.

Lúc này tất cả mọi người đều đang dùng toàn lực đi về phía Hàn Thương Quận.

Trên đường chạy trốn, vừa chạy Tiêu Hoàng vừa chậm rãi lấy từ trong khe hở áo giáp ra một cuốn sổ nhỏ, trên bề mặt chính là một tấm bản đồ giản dị về vòng cực Bắc và Hàn Thương Quận.

Hắn đơn giản xác định phương hướng và tính toán thời gian một chút.

Dựa theo tốc độ hiện tại này, đại khái còn cần bảy tới tám tiếng mới có thể chạy về đến Thiên Tế Tỉnh, mà căn cứ không quân của Cao Tương Chân Nghĩa Quốc tại vài châu gần đây lại chỉ cần dùng hơn ba tiếng đồng hồ là có thể truy kích tới được rồi.

Nói cách khác, Tiêu Hoàng và đội quân tù nhân sẽ có bốn tiếng đồng hồ chịu Ma Văn chiến đấu cơ điên cuồng oanh tạc, hiển nhiên, đây cũng không phải là điều mà Tiêu Hoàng hy vọng nhìn thấy.

Mở ra khe nứt không gian ư, dưới mặt đất gần đây thì có vô số Ma Văn quấy nhiễu khí, căn bản là không thể làm được.

Hơi trầm tư một lát, vẻ mặt Tiêu Hoàng bỗng nhiên hơi động, dường như nghĩ tới cái gì đó.

- Tất cả thành viên đội quân tù nhân tranh thủ trong vòng ba giờ, tiến vào bên trong dãy núi Ngạc Tuyết.

Tiêu Hoàng ra lệnh.

Đồng thời hắn còn lập tức sử dụng Ma Văn thông tin, dùng phương thức siêu mã hóa để phát ra một tín tức cho Mã Di.

Bốn tiếng sau, lúc này đã là sáng sớm, tại đường chân trời đã có thể nhìn thấy một tia nắng lấp lánh, chỉ có điều mặt đất vẫn là một mảnh hôn ám.

Đồng thời, trên bầu trời đã có vô số Ma Văn chiến đấu cơ được tụ tập từ vài châu gần Bắc Cực đại lục tới đây, bắt đầu không ngừng bay dọc theo tuyến đường từ vòng cực Bắc tới Thiên Tế Tỉnh, tìm kiếm tung tích của đội quân tù nhân đang chạy trốn kia.

Số lượng Ma Văn chiến đấu cơ được vận dụng cao tới hơn năm trăm chiếc, mang theo khí thể cuộn cuộn, tiến hành tìm kiếm kiểu rải thảm, chỉ cần một khi phát hiện tung tích của đội quân tù nhân thì sẽ lập tức tụ tập lại, sau đó bắt đầu điên cuồng bắn phá.

Cho dù không đội bom chết Tiêu Hoảng và đội quân tù nhân, thì cũng muốn lột xuống một lớp da trên người bọn họ.

Nhưng một giờ trôi qua, chuyện quỷ dị lại lần nữa phát sinh, từ Thiên Tế Tỉnh đến vòng cực Bắc, vậy mà lại không có chút bóng dáng nào của đội quân tù nhân. Ngay cả một sợi lông cũng không tìm thấy.

Dịch Phong Mạch ngồi trong thư phòng, thông qua màn hình nhìn thấy Ma Văn chiến đấu cơ trên bầu trời đang giống như đám ruồi bọ không đầu, không ngừng bay quanh, trong khi đó bóng dáng của đội quân tù nhân vẫn không thấy đâu. Trong vẻ mặt âm trầm của hắn lại toát ra vẻ hận ý.

Trợ thủ đứng một bên, thấy Dịch Phong Mạch như vậy, thì lại không cả dấm thở mạnh, chỉ biết bưng khay đồ ăn, đứng bên cạnh Dịch Phong Mạch.

- Đội quân tù nhân không trốn thoát được đâu, tiếp tục tìm kiếm cho ta, mỗi một ngõ ngách cũng không được buông tha. Đồng thời điều động tất cả binh sĩ tại Bắc Cực đại lục, tiến hành phong tỏa khu vực giữa Bắc Cực đại lục và Thiên Tế Tỉnh!

Dịch Phong Mạch ra lệnh cho Khang Vĩnh.

Ngay khi Dịch Phong Mạch dùng giọng nói âm trầm này để ra mệnh lệnh, thì 100 chiếc Ma Văn chiến đấu cơ đã dùng tốc độ cao bay tới gần khu vực giáp ranh giữa Thiên Tế Tỉnh và Bắc Cực đại lục.

Nhưng đúng lúc này, phi công Cao Tương và Dịch Phong Mạch lại lần lượt phát hiện ra, thành viên “Đội quân tù nhân” mặt áo trắng, mang theo mặt nạ bộ xương khô, đang đứng trên đỉnh núi của Hàn Thương Quận, vẫy tay về phía Ma Văn chiến đấu cơ, có vẻ vô cùng khiêu khích.

- Tại sao lại như vậy?

Dịch Phong Mạch ở trong thư phòng, thấy trong màn hình có 500 thành viên đội quân tù nhân mặc áo trắng, mang theo mặt nạ bộ xương khô, không kiềm được kinh ngạc thốt lên.

Dựa theo Dịch Phong Mạch suy đoán, dựa theo tốc độ di chuyển của đội quân tù nhân, cho dù là toàn lực tiến lên thì cũng cần phải dùng ít nhất là bốn tiếng đồng hồ mới quay về Thiên Tế Tỉnh được thì mới đúng, tại sao chúng lại có thể xuất hiện tại khu biên giới của Hàn Thương Quận được, hành động này làm cho người ta có cảm giác, dường như bọn họ đang hân hoan chúc mừng khi thành công quay về được khu vực an toàn vậy.

- Điều này là không có khả năng, không có khả năng!

Dịch Phong Mạch trực tiếp cầm lên một quyển sách bên cạnh, đập mạnh xuống đất.

Trợ thủ đang bưng đồ ăn, không kiềm không run lên.

Lần này đúng là một nhục nhã không thể chối cãi được, nhất là trong màn hình lại hiện lên cảnh tượng các thành viên đội quân tù nhân đang bày ra vô số tư thế khiêu khích, dường như là đang trào phúng Dịch Phong Mạch, chỉ thiếu dựng thẳng ngón giữa lên nữa thôi.

Trái lại phi công Cao Tương trên bầu trời, nhìn thấy đội quân tù nhân khiêu khích như vậy, trong lòng hận tới mức ngứa răng, lập tức liên tiếp bắn ra các loạt Ma Văn phi đạn về phía đội quân tù nhân trên đỉnh núi.

Chỉ là ngay khi Ma Văn phi đạn vừa mới tiến vào trong Cáp Thụy Sâm phong ấn, thì Ma Văn phi đạn đã lập tức hóa thành bột phấn ngay trên không trung, bay lả tả trong đám sương mù mờ nhạt.

Một khi bước vào Thiên Tế Tỉnh, Ma Văn phi đạn, Ma Văn chiến đấu cơ đều không có hiệu quả.

Đại khái chỉ sau một phút đồng hồ, “đội quân tù nhân” trên đỉnh núi thượng đã cùng nhau đi xuống, tiến vào trong Căn cứ quân sự loại nhỏ dưới chân núi, hoàn toàn biến mất trong mắt Dịch Phong Mạch.

Nhìn thấy hình ảnh như vậy, Dịch Phong Mạch chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, toàn thân dựa vào ghế, trong lòng ngoài tức giận thì chính là không cam lòng.

Hiện tại hắn có nghĩ nát óc thì cũng không thể hiểu được, Tiêu Hoảng rốt cuộc sử dụng thủ đoạn gì mà có thể dễ dàng chạy thoát được như vậy.

Dịch Phong Mạch không kiềm được hưng hăng vỗ vỗ lên mặt mấy cái, sau đó thở dài một hơi, hiện tại Dịch Phong Mạch đã cảm nhận được, tên Tiêu Hoàng trước kia không quá được chú ý, lúc này đã trở thành mối họa lớn của Cao Tương Chân Nghĩa Quốc, không thể chối bỏ được.

Chỉ có điều, lúc này thì Dịch Phong Mạch tuyệt đối không nghĩ, ngay sau khi đội quân tù nhân trên núi tiến trong binh doanh, thì đã đều cởi áo khoác màu trắng trên người và mặt nạ ra, lộ ra khuôn mặt vốn có, căn bản không phải là Tiêu Hoàng và thành viên đội quân tù nhân, mà chỉ là vài tên binh sĩ Phong Cốc đáng tin cậy mà Mã Di tìm tới, dựa theo tin tức của Tiêu Hoàng để đóng giả mà thôi.

Đảo mắt, hai giờ trôi qua, sắc trời đã sáng rõ, Tiêu Hoàng cùng với đội quân tù nhân đang tránh né trong dãy núi Ngạc Tuyết mới đào lớp tuyết đọng trong hố sâu để đi ra, sau đó không ngừng hoạt động thân thể, không thể phủ nhận, ở trong cái hố đầy tuyết tạm thời đào ra kia thật sự là rất khổ sở.

Đồng thời trên bầu trời, đợt Ma Văn chiến đấu cơ cuối cùng cũng đã hoàn toàn phần nộ mà rời đi.

Tiêu Hoàng đứng trên sườn núi, nhìn Ma Văn chiến đấu cơ từ từ biến mất tại đường chân trời, trên mặt không kiềm được hiện lên một nụ cười nhạt, sau đó phân phó đội quân tù nhân:

- Mọi người kiểm tra vật phẩm trên người, xác định không quên gì nữa rồi xuất phát!

Ngay sau khi Tiêu Hoàng ra lệnh, các thành viên đội quân tù nhân đã lại lần nữa khởi động Dực Văn hoặc Lưu Văn, lập tức lao về phía Thiên Tế Tỉnh.

Giữa Thiên Tế Tỉnh và Bắc Cực đại lục, trong tuyến phong tỏa mà Quân đoàn Bắc Cực lập ra, hơn ba ngàn binh sĩ Cao Tương đang đứng trên băng nguyên có nhiệt độ dưới âm ba mươi độ được vài giờ rồi, toàn thân đã lạnh tới mức sắp đông cứng lại.

Lúc này nhận được lệnh rút quân của Khang Vĩnh, các binh sĩ Quân đoàn Bắc Cực lập tức bỏ các tấm thép hợp kim dùng để phòng ngự vào trong Ma Văn tuyết xe, đồng thời chuẩn bị đi lên Ma Văn tuyết xe mà rời đi.

Nhưng ngay khi binh sĩ Quân đoàn Bắc Cực đang thu dọn tuyến phong tỏa, thì bọn họ lại bỗng nhiên nhìn thấy phía bắc có một số bóng người màu trắng xuất hiện, đồng thời bày ra đội hình chữ “nhất”, lao tới phía các binh sĩ Cao Tương của Quân đoàn Bắc Cực này.

Chỉ sau vài giây ngắn ngủi, bóng dáng của đội quân tù nhân đã xuất hiện trước mắt các binh sĩ của Quân đoàn Bắc Cực.

Nhìn thấy Tiêu Hoàng dẫn dắt đội quân tù nhân từ vòng cực Bắc giết tới đây, tất cả binh sĩ Quân đoàn Bắc Cực trực tiếp ngăn ra, vừa rồi bọn họ mới nhận được tin tức là đội quân tù nhân đã rút về tới Thiên Tế Tỉnh rồi, có tiếp tục phong tỏa cũng chỉ là vô nghĩa, bởi vậy mới chuẩn bị rút quân khỏi đây.

Nhưng đội quân tù nhân lại một lần nữa từ vòng cực Bắc giết tới đây, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra vậy?

Dịch Phong Mạch ở trong thư phòng, vốn đang định tắt Ma Văn thông tin để chuẩn bị nghỉ ngơi trong chốc lát, chỉ có điều, ngay khi hắn vừa mới vươn tay nắm lấy Ma Văn thông tin, thì lại khiếp sợ phát hiện ra, đội quân tù nhân đang từ phía vòng cực Bắc mà giết tới tuyến phong tỏa của Quân đoàn Bắc Cực mới được thu dọn một nửa kia!

Gần như vừa thấy hình ảnh này, Dịch Phong Mạch thấy đầu óc như muốn nổ tung lên, cổ họng như nghẹn lại!

Giờ khắc này, Dịch Phong Mạch dường như đã lơ mơ hiểu được, “đội quân tù nhân” trên đỉnh núi tại Hàn Thương Quận kia chỉ là giả mạo, mục đích chính là tung tin giả làm nhiễu loạn phán đoán của Dịch Phong Mạch hắn mà thôi.

Bởi vì tài liệu quý báu bị cướp sạch không còn, Dịch Phong Mạch lại đang rất tức giận, nên mới trực tiếp bị Tiêu Hoàng lừa gạt một lần nữa, vô cùng nhục nhã.

Cùng lúc đó, trong màn hình, chỉ sau vài giây ngắn ngủi, đội quân tù nhân đã dàn hàng ngang, giết tới gần Quân đoàn Bắc Cực, đồng thời bọn họ cũng đều rút Minh Cốt Ma Văn Dao bên hông ra.

Phốc, phốc, phốc...

Nhanh như một tia chớp, đội quân tù nhân đã vung Ma Văn Dao, chém giết đám binh sĩ Cao Tương có cấp bậc Ngự lực thấp hơn so với bọn hãn tặc mấy bậc đang đứng trước mặt này, ví trí hạ đao đều là vết hầu của binh sĩ Quân đoàn Bắc Cực, máu tươi văng ra trong không khí lạnh như băng, trực tiếp hình thành từng màn sương máu ghê người.

Sau đó bọn họ lại khởi động Chiến Văn, bắn ra các năng lượng thể hình thù kỳ quái về phía các binh sĩ Quân đoàn Bắc Cực ở phía xa.

Chỉ sau một lượt tấn công, binh sĩ Quân đoàn Bắc Cực với thực lực kém quá xa đã tổn thất gần như không còn nữa.

Mười giây đồng hồ sau, đội quân tù nhân đã xuyên qua tuyến phong tỏa của Quân đoàn Bắc Cực, nghênh ngang mà đi, lưu lại cho Dịch Phong Mạch từng dãy thi thể ngang dọc trên mặt tuyết trắng, cùng với vô số vết máu đỏ sẫm loang lổ.

Đội quân tù nhân dưới sự dẫn dắt của Tiêu Hoàng, lúc này đã giống như quỷ mị, nhanh như tia chớp, những sư đoàn binh thường thì căn bản đừng nghĩ tới việc ngăn cản được bọn họ giết chóc.

Nhìn thấy cảnh này, Dịch Phong Mạch chỉ cảm thấy trước mắt có chút choáng váng, hơi đứng lên, không kiềm được lão đảo, giống như trong lòng nghẹn một hơi, nhưng lại không thể phát tiết được.

- Ma Văn chiến đấu cơ vừa mới rời đi, hiện tại đang ở đâu? Ra lệnh cho bọn hãn, nhanh chóng quay về, bắn chết Tiêu Hoàng cho ta!

Dịch Phong Mạch thất thố ra lệnh cho Khang Vĩnh.

Lúc này thì Khang Vĩnh cũng thấy được sức chiến đấu đáng sợ của đội quân tù nhân chân chính, cùng với hình ảnh nghênh ngang xuyên qua tuyến phong tỏa, trong mắt đang tràn ngập vẻ khiếp sợ và kinh ngạc.

- Báo cáo chủ soái, vừa mới trải qua sáu tiếng bay không ngừng nghỉ, Ngự lực trong cơ thể phi công đã không còn lại mấy, đã không thể quay vòng lại để tấn công đội quân tù nhân được nữa!

Khang Vĩnh chau mày, cực kỳ bất đắc dĩ báo cáo.

944. Chương 944: Phân Công Hành Động

Nghe Khang Vĩnh báo cáo, Dịch Phong Mạch lập tức cảm thấy cổ họng nghẹn lại, giống như có gì đó muốn trào ra, mặc dù đã bị Dịch Phong Mạch nuốt trở vào, nhưng trên khóe miệng vẫn xuất hiện một vết máu.

Không hề nghi ngờ, Tiêu Hoàng đã lần thứ hai đùa giỡn Dịch Phong Mạch trong lòng bàn tay, lần này Dịch Phong Mạch có thể nói vô kế khả thi, chỉ có thể trở mắt nhìn Tiêu Hoàng nhanh chóng đi về phía Thiên Tế Tỉnh, trong khi bản thân mình lại không hề có biện pháp gì cả.

Không sai, hiện tại Dịch Phong Mạch có thể mở ra khe nứt không gian, trực tiếp giết tới chỗ Tiêu Hoàng, nhưng mà điều này lại không thực tế, cũng là điều mà Dịch Phong Mạch hổ thẹn nhất, bởi vì Tiêu Hoàng cộng thêm 500 thành viên đội quân tù nhân, trong đó có ước chừng 57 tên Đại Ngự Sư, những người khác thì cũng đều vô cùng hung hãn, chỉ bằng một mình hãn thì cũng chưa chắc đã toàn thân trở ra được.

Mà trọng yếu hơn là, một khi dây dưa lâu, khi đội quân tù nhân tới càng gần Hàn Thương Quận, vậy thì Tiết Huyền Vinh trong Hàn Thương Quận làm sao có thể đứng yên nhìn hãn giết Tiêu Hoàng như vậy được?

Ầm!

Trầm mặc hơn nửa ngày, bàn tay to lớn của Dịch Phong Mạch mới vỗ thật mạnh lên trên bàn, ngay lập tức chiếc bàn xa hoa và vô cùng chắc chắn này đã trực tiếp bị Dịch Phong Mạch đập nát, dùng nó để phát tiết mối hận trong lòng!

Đối với việc Dịch Phong Mạch tức giận tới mức nào thì Tiêu Hoàng căn bản không thể biết được, cũng không quan tâm, hiện tại hắn cần phải làm chính là ra sức bằng tốc độ nhanh nhất, quay về trong Thiên Tế Tinh, mà con đường phía trước đã là một mảnh bằng phẳng rồi.

Bốn tiếng đồng hồ sau, Tiêu Hoàng dẫn theo đội quân tù nhân rốt cục đã tiến vào trong khu vực Thiên Tế Tinh, đồng thời Phát Lạc đã tiến vào trong vương điện cũng đã mở ra khe nứt không gian cho Tiêu Hoàng.

Sau đó Tiêu Hoàng liền không chút tạm dừng, trực tiếp đi qua khe nứt không gian, tiến vào trong vương điện, về phần các thành viên khác của đội quân tù nhân thì sẽ theo một con đường khác để quay về Căn cứ quân sự Phí Cổ, chuẩn bị kiểm kê xem một chuyến đi này đã kiếm được bao nhiêu, nhất là năm tên thành viên đội quân tù nhân đạt được Ngự linh thủy thì đã rất nóng lòng rồi.

Đi vào vương điện, lúc này Tiêu Hoàng lập tức tiến vào trong nơi ở của Lạc Lý Tư, lúc này trên đầu giường của Lạc Lý Tư đang có bảy, tám cái Dược Văn phát ra chùm tia sáng, toàn bộ chiếu lên người hắn. Có thể nói, giờ khắc này Trần Tước đang sử dụng toàn bộ khả năng trong đời mình để duy trì tính mạng cho Lạc Lý Tư.

Thấy Tiêu Hoàng vội vã đi đến, Trần Tước cũng trực tiếp gục xuống trước mặt Tiêu Hoàng, có thể nói mấy ngày nay, hắn cũng chỉ biết cố gắng chống đỡ, sắp sửa sụp đổ rồi.

- Quận trưởng, như thế nào rồi?

Đi tới trước mặt Tiêu Hoàng, Trần Tước nói thẳng.

Tiêu Hoàng cũng không nói lời vô nghĩa, trực tiếp lấy từ trong túi hành trang ra hai con Thác Lý Trùng bị tách ra kia, nói:

- Được rồi!

Nhìn thấy Thác Lý Trùng giống như con ve sầu kia, ánh mắt Trần Tước không kiềm được sáng lên, Lạc Lý Tư được cứu rồi!

- Không thể tưởng được Quận trưởng lại lợi hại như thế, còn bắt được một đôi!

Trần Tước khen ngợi.

- Không phải ta bắt, là thuộc hạ của Dịch Phong Mạch giúp ta bắt lấy, ta chỉ thuận tay giết chết bọn họ để lấy mà thôi!

Tiêu Hoàng nói đơn giản một câu, sau đó đề nghị:

- Thời gian khẩn cấp, việc khác sẽ nói sau, như vậy đi, Thác Lý Trùng thì người lấy một con, ta lấy một con, người sử dụng phương pháp truyền thống chế tạo ra dược vật để cứu bệ hạ, còn ta thì sẽ sử dụng biện pháp khác để chế tạo dược vật, người thấy thế nào?

Kỳ thật chỉ riêng nói về tài nghệ Dược sư thì Trần Tước không kém hơn Tiêu Hoàng là bao, chỗ duy nhất không giống chính là trong tay Tiêu Hoàng nắm giữ rất nhiều kỹ thuật mà những người khác không thể với tới được.

- Không có vấn đề, cứ như vậy mà làm.

Trần Tước đáp lại một tiếng, liền cầm lấy một con Thác Lý Trùng rồi đi ra ngoài, tiến vào trong thư phòng của Lạc Lý Tư, nơi đó Trần Tước đã sắp xếp đầy đủ toàn bộ đồ vật cần thiết rồi.

Tiêu Hoàng cũng không ngừng lại, mà trực tiếp khởi động Ma Dục, vội vã chạy tới nơi mà Cáp Thụy Sâm tu luyện.

Tiến vào trong nơi tu luyện, Tiêu Hoàng liền lấy ra toàn bộ những thứ thu được trong lần này, một bộ phận là tài liệu đỉnh cấp để chế tạo Chiến Văn, một bộ phận khác thì đều là dược liệu, những thứ kia cũng có thể nói đều là tuyệt thế trân bảo.

Nhìn những thứ trước mắt này, trong đầu Tiêu Hoàng lại một lần nữa xoay chuyển, muốn tìm ra một phương án tốt nhất để sử dụng những tài liệu này cùng với Thác Lý Trùng.

Cuối cùng, Tiêu Hoằng vẫn lựa chọn phương án dùng kỹ thuật Văn đan, cũng dự định dùng phương thức luyện chế với nhiệt độ cực cao để chế tạo Văn đan.

Thời gian không đợi người, quyết định xong điều này, Tiêu Hoằng liền lấy bút ra, bắt đầu viết vẽ trên một trang giấy trắng, đồng thời ra sức làm cho tâm cảnh của mình trở nên bình thản, bởi vì Tiêu Hoằng rất rõ ràng, thời điểm này mà lo lắng thì sẽ có tác dụng hoàn toàn ngược lại, chế tạo Văn đan phải từng bước một, cẩn thận thì mới được.

Ước chừng trôi qua hai giờ, căn cứ vào cơ sở luyện chế Văn đan với nhiệt độ cực cao, Tiêu Hoằng đã hoàn thành phối phương Văn đan cứu chữa Lạc Lý Tư, tỉ mỉ kiểm tra rồi một lần, xác định không có vấn đề gì khác, Tiêu Hoằng mới trực tiếp gửi danh sách các tài liệu cần dùng cho Hạ An Kỳ, để cho nàng bỏ hết công việc xuống, dùng tốc độ nhanh nhất đi mua những thứ này.

Đối với phân phó của Tiêu Hoằng, Hạ An Kỳ tự nhiên không dám chậm trễ, nhận được danh sách thì lập tức như một con thỏ nhỏ, chạy vội ra ngoài, bắt đầu dựa theo danh sách của Tiêu Hoằng mà điên cuồng mua sắm.

Hạ An Kỳ cũng biết Tiêu Hoằng đang muốn làm gì, không tiếc hết thảy cũng phải cứu được Lạc Lý Tư!

Một giờ sau, Hạ An Kỳ đầu đầy mồ hôi đã đi theo khe nứt không gian mà Phát Lạc mở ra, tiến vào trong nơi tu luyện, sau đó đặt hai cái túi du lịch lớn tới bên cạnh Tiêu Hoằng, hai tay ôm gối, thở hổn hển, trên gương mặt xinh đẹp đã đỏ ửng lên.

- Vất vả người rồi.

Tiêu Hoằng vỗ nhẹ lên vai Hạ An Kỳ, cũng không chần chừ gì nữa, lập tức bắt đầu sửa sang lại tài liệu mà Hạ An Kỳ mua về, sau đó dựa theo thiết kế khi này mà xử lý tài liệu.

Hạ An Kỳ đứng một bên, cũng không rời đi, mà dựa theo Tiêu Hoằng phân phó, bắt đầu hỗ trợ Tiêu Hoằng làm một ít việc nhỏ.

Xử lý xong toàn bộ tài liệu trước mắt, Tiêu Hoằng liền thật cẩn thận lấy ra Thác Lý Trùng có kích thước chỉ bằng ngón cái, sau đó đặt vào trong một cái hộp ngăn cách Ngự lực, phòng ngừa sóng Ngự lực từ bên ngoài làm quấy nhiễu.

Giờ phút này, con Thác Lý Trùng tuy rằng vẫn còn sống, nhưng ít nhiều cũng đã có chút hấp hối, tuy nhiên điều này cũng không ảnh hưởng gì cả, chỉ cần không biến chất là được.

Mang tới một cái Ma Văn ống tiêm được trải qua đặc thù gia công, Tiêu Hoằng liền trực tiếp cắm kim tiêm vào trong bụng Thác Lý Trùng, hút dung dịch mà hoàng kim từ bên trong ra, để vào trong một cái bình hóa ống nghiệm.

Ngay sau đó Tiêu Hoằng lại xoay người, cầm lấy lọ tinh hóa đựng Ma đà cô, đây chính là thứ mà Tiêu Hoằng vô cùng trân trọng, là tài liệu cường hóa siêu cấp vạn năng, ai mà không thích a!

Chính là vào lúc này, Tiêu Hoằng cũng không còn cố kỵ nhiều như trước nữa, trực tiếp cắt ra một cánh nắm trên Ma đà cô, sau đó đập dập, trộn với dung dịch của Thác Lý Trùng vào một chỗ.

Ngay khi Tiêu Hoằng đang bận rộn, thì Trần Tước do đã sớm chuẩn bị, nên chỉ sau một giờ hắn đã hoàn thành đã phối chế dung dịch Thác Lý Trùng, bỏ vào trong một bình tinh hóa nho nhỏ được đậy kín, chất lỏng màu lục nhạt này đang được dùng sát trùng Ma Văn để tiêu độc.

Lại trôi qua mười phút thời gian, Trần Tước mới thật cẩn thận đặt dung dịch của Thác Lý Trùng này vào trong một cái hộp gỗ, sau đó mới đi ra ngoài.

Giờ khắc này, trong phòng của Lạc Lý Tư đã tụ tập đầy người, tất cả đều là thành viên Tổng Táng kỵ sĩ đoàn, Mã Di và Tiết Huyền Vinh cũng ở đây.

Biết Tiêu Hoằng chịu ngàn vạn nguy hiểm, rốt cục tìm được Thác Lý Trùng, các thành viên Tổng Táng kỵ sĩ đoàn dường như đã lại lần nữa thấy được hy vọng, tuy nhiên vào lúc này thì họ vẫn rất lo lắng, bởi vì bọn họ không biết hiệu quả của nước thuốc tiếp theo sẽ như thế nào.

Dựa theo lẽ thường, được hiệu của Thác Lý Trùng có thể khiến ột người sắp chết kéo dài thêm một đoạn thọ mệnh, đương nhiên, tỷ lệ thất bại thì vẫn có.

Bởi vậy nếu nói những người ở đây không chút lo lắng, thì chính là đang dối người.

Thấy Trần Tước từ trong thư phòng của Lạc Lý Tư đi ra, mọi người đều nhìn chăm chăm vào hắn, trái lại Trần Tước vẫn mang vẻ mặt nghiêm túc, thân là siêu cấp Đại dược sư có thực lực Đại Ngự Sư cấp năm, nhưng lúc này trong lòng hắn cũng không có chút nắm chắc nào cả.

Hít sâu mấy hơi, Trần Tước liền nhìn về phía Lạc Lý Tư đang nằm trên giường, hiện giờ đã hấp hối, chỉ có kia một chút ý thức mơ hồ nữa thôi, vài ngày không gặp, thân thể của hắn đã bắt đầu xuất hiện dấu hiệu khô quắt lại rồi.

Chung quanh giường điều trị là các loại Dược Văn đang không ngừng phát ra các chùm tia sáng, chiếu lên người hắn, nhưng cũng chỉ có thể làm cho Lạc Lý Tư không tắt thở mà thôi.

Đi vào bên cạnh Lạc Lý Tư, Trần Tước không dám tạm dừng, vội vàng mở ra hộp gỗ, lấy ra nước thuốc Thác Lý Trùng mà mình vừa chế tạo ra, sau đó hút nó vào trong Ma Văn kim tiêm.

Hắn dò tìm mạch máu trên cánh tay của Lạc Lý Tư, sau đó hít sâu một hơi, từ từ cắm mũi tiêm dung dịch Thác Lý Trùng này vào trong mạch máu của Lạc Lý Tư.

Đồng thời, đám người Tiết Huyền Vinh, Mã Di đang vây quanh giường bệnh đều như ngừng thở, ánh mắt nhìn chăm chăm vào phản ứng của Lạc Lý Tư.

- Ai... Khụ khụ...

Suốt mười phút trôi qua, mọi người mới kinh hỷ phát hiện ra, Lạc Lý Tư đã thở dài một hơi, sau đó khê ho nhẹ hai tiếng, từ từ mở đôi mắt đục ngầu ra.

Toàn thân tuy rằng có vẻ vô cùng suy yếu, nhưng so với vừa rồi thì đã tốt hơn không biết bao nhiêu lần rồi.

- Các người đều ở đây a!

Lạc Lý Tư dùng thanh âm cực kỳ suy yếu nói, ánh mắt không kiềm được ở nhìn ra bốn phía một phen.

Nhìn thấy bộ dáng này của Lạc Lý Tư, Trần Tước mới hơi thở phào nhẹ nhõm, tuy rằng hiệu quả cũng không quá rõ ràng, nhưng tối thiểu thì tính mạng của Lạc Lý Tư quốc vương cũng coi như được bảo vệ trong khoảng thời gian ngắn, tối thiểu thì duy trì hai đến ba năm hắn là không thành vấn đề.

Đây cũng là hiệu quả mà Trần Tước dùng hết sức lực mới làm được.

Đương nhiên, điều này đối với thành viên của Tổng Táng kỵ sĩ đoàn mà nói, thì dường như cũng đã là một kết quả không tồi rồi, hai đến ba năm thời gian hắn là cũng có thể kiên trì đến khi Tiêu Hoảng đạt được Vương Giả Khôi rồi, giúp đỡ Tiêu Hoảng đi hoàn thành con đường phục hưng lại Lạc Đan Luân.

Nghĩ vậy, trên mặt của các thành viên Tổng Táng kỵ sĩ đoàn mới hiện lên một chút thoải mái, trái tim của bọn họ lúc này cũng đã có thể thả xuống một chút rồi.

945. Chương 945: Hồi Hồn Đan

Ở nơi Cáp Thụy Sâm tu luyện, Tiêu Hoảng và Hạ An Kỳ đang ngồi trên mặt đất, lúc này Tiêu Hoảng chậm rãi thò tay vào trong lò luyện đã được làm lạnh, sau đó lấy ra một cái bình sứ đã bị đốt tới mức cháy đen.

Nhìn thấy một cái bình sứ cháy đen nằm trong tay Tiêu Hoảng, cặp lông mày của Hạ An Kỳ hơi nhăn lại, cảnh tượng này làm cho người ta có cảm giác đầu tiên, đó chính là đã thất bại.

Nhưng ngay khi Tiêu Hoảng mở cái bình ra, thì khóe miệng Hạ An Kỳ bỗng nhiên mở to ra, một luồng dược hương kỳ lạ lập tức tràn ngập khắp căn phòng.

Được hương đậm đặc khiến cho người ta không kiềm được thấy say mê.

Ngay sau đó, trong lòng bàn tay Tiêu Hoằng đã có thêm một viên đan được sáng bóng, có màu xanh biếc nhàn nhạt, giống như một viên Lục bảo thạch hình cầu, dưới ánh đèn nó phát ra ánh sáng lấp lánh.

- Cái này...

Hạ An Kỳ không kiềm được thốt lên, vừa rồi nàng vẫn còn thấy rất rõ, Tiêu Hoằng chỉ đặt vào trong đan lô một viên đen đen gì đó, nhưng sau khi lấy ra thì lại có bộ dáng này, quả thực là quá thần kỳ.

Đối với bộ dáng này của Hạ An Kỳ, Tiêu Hoằng không chút để ý tới, tỉ mỉ quan sát tỉ lệ của đan được trong tay, xác nhận không có vấn đề gì, hắn mới trực tiếp ngồi trên ghế, bắt đầu tạo hình Ma Văn vô cùng tinh tế trên bề mặt, mà những tài liệu được sử dụng thì cũng đều là loại vô cùng quý báu.

Một giờ sau, trên bề mặt viên đan được giống như Lục bảo thạch trước mặt Tiêu Hoằng kia đã xuất hiện một dòng văn lộ màu vàng kim, nhìn qua rất đẹp đẽ, làm cho người ta có cảm giác đây không phải là một viên Văn đan, mà quả thực chính là một kiện tác phẩm nghệ thuật, mà viên Văn đan này cũng được Tiêu Hoằng đặt tên là Hồi Hồn Văn đan.

Hoàn toàn kích hoạt Hồi Hồn Văn đan, sau đó Tiêu Hoằng mới để nó vào trong một cái bình nhỏ, đậy kín lại, cuối cùng hắn mới chậm rãi cầm lấy Thác Lý Trùng đã bị hút hết dịch thể kia, đưa cho Hạ An Kỳ, nói:

- Mấy ngày nay vất vả ngươi rồi, thứ này cho ngươi.

Hạ An Kỳ thấy Tiêu Hoằng đưa một cái xác trùng cứng rắn tới, không kiềm được lui về phía sau nửa bước, lông mày đã nhíu chặt lại, nói:

- Quận trưởng lão đại, ngài làm cái gì vậy? Ngài đừng đùa ta a, nhìn nó thật là ghê sợ a!

- Ăn đi.

Tiêu Hoằng nói tiếp, mặt không đổi sắc.

- Cái gì? Quận trưởng để ta ăn cái này ư, ngài điên rồi sao?

Hạ An Kỳ mở to mắt, vẻ mặt khó tin, vừa rồi nàng còn thấy Tiêu Hoằng đang rất bình thường, nhưng tại sao lại đột nhiên làm ra hành động quỷ dị như thế được.

- Trong thứ này còn có một ít dịch thể của Thác Lý Trùng, cùng với tủy não, ăn đi, có thể làm cho dung nhan của ngươi và vẻ thanh xuân kéo dài từ năm đến mười năm, đây chính là trân bảo a.

Tiêu Hoằng nói với Hạ An Kỳ, vẻ mặt rất nghiêm túc.

- A?

Hạ An Kỳ không kiềm được thốt lên, không còn vẻ u ám khi nãy nữa, trong ánh mắt hiện lên một chút ánh sáng, sau đó hỏi thử:

- Thật sự ư?

- Ân.

Tiêu Hoằng gật gật đầu.

Hạ An Kỳ nhìn vào hai mắt Tiêu Hoằng, sau đó từ từ vươn ngón tay mảnh khảnh ra, thử cầm cái xác trùng làm cho nàng cảm thấy phi thường chán ghét kia, vẻ mặt khổ sở, tuy nhiên, vì xinh đẹp thì nữ nhân thường thường sẽ có thể làm ra đủ mọi chuyện.

Thử vài lần, cuối cùng Hạ An Kỳ mới nhắm mắt lại, bỏ con Thác Lý Trùng vô cùng quý báu kia vào trong miệng, nhẹ nhàng cắn một chút, trong nháy mắt, một luồng dung dịch đã tràn ra từ trong xác trùng, một mùi vị tanh hôi, dính dính tràn ngập trong miệng Hạ An Kỳ, tuy nhiên, vì xinh đẹp thì Hạ An Kỳ vẫn cố gắng nuốt xuống, sau đó nôn khan.

- Đừng có nôn ra, một ngụm này của ngươi có thể tương đương với giá trị của một cái siêu cấp Chiến Văn đấy.

Tiêu Hoằng đưa cho Hạ An Kỳ một chén nước.

Đợi sau khi Hạ An Kỳ uống vài ngụm nước, làm trôi yết hầu, Tiêu Hoằng mới ngay lập tức đứng dậy, mang theo Hạ An Kỳ đi ra ngoài, hướng về phía chỗ ở của Lạc Lý Tư.

Lúc này Lạc Lý Tư vẫn vô cùng suy yếu, đang dựa vào đầu giường, một thị nữ đang bưng một chén canh, bón từng thìa cho Lạc Lý Tư, chỉ Lạc Lý Tư vẫn không có cảm giác thèm ăn, xem như hần cũng chỉ có thể kéo dài sinh mệnh một cách miễn cưỡng mà thôi.

Các thành viên Tổng Táng kỵ sĩ đoàn vẫn không rời đi, mà đang lẳng lặng quan sát tình trạng của Lạc Lý Tư.

- Vương tử Tiêu Hoằng đại nhân đến!

Đúng lúc này, một gã binh sĩ thủ vệ bỗng nhiên lớn tiếng thông báo.

Nghe vậy, Lạc Lý Tư và tất cả thành viên của Tổng Táng kỵ sĩ đoàn đều nhìn ra cửa.

Sau một lát, Tiêu Hoằng đã mang theo Hạ An Kỳ trực tiếp đi tới.

Bọn họ rất rõ ràng, Thác Lý Trùng thì có hai con, một con ở trong tay Trần Tước, mà một con khác thì đang ở chỗ Tiêu Hoằng, bọn họ không biết Tiêu Hoằng rốt cuộc có thủ đoạn gì để xử lý Thác Lý Trùng.

Tuy nhiên, khi trước Tiêu Hoằng dùng kỹ thuật tái sinh, kỹ thuật thúc đẩy, thì cũng đã làm cho bọn họ được mở rộng nhân giới rất nhiều rồi.

- Bệ hạ, hiện tại ngài cảm thấy như thế nào?

Cung kính gật đầu chào vài tiền bối của Tổng Táng kỵ sĩ đoàn, sau đó Tiêu Hoằng liền trực tiếp đi tới bên cạnh giường của Lạc Lý Tư, thân thiết hỏi.

Lạc Lý Tư liền phát tay về phía thị nữ bên cạnh, ý bảo có thể lui xuống, sau đó Lạc Lý Tư liền dùng bàn tay khô héo nắm lấy tay Tiêu Hoằng.

- Hải tử, người không nên vì ta mà đi mạo hiểm như vậy a, không đáng, thật sự rất không đáng.

Lạc Lý Tư thều thào nói, hiển nhiên mặc dù dung dịch mà Trần Tước chế tạo có hiệu quả rõ ràng, nhưng hiệu quả này cũng phi thường có hạn.

- Bệ hạ đối với ta có ân trọng như núi, theo lý thì ta vẫn nên làm ra hồi báo.

Tiêu Hoằng đáp lại một tiếng, sau đó thật cẩn thận mở ra túi hành trang, mở chiếc bình kín ra, đặt Hồi Hồn Văn đan vào trong lòng bàn tay, khắp căn phòng rộng lớn lập tức bị một mùi được hương kỳ lạ tràn ngập.

Thấy vậy, tất cả thành viên Tổng Táng kỵ sĩ đoàn đều không kiềm được kinh ngạc, Văn đan thì bọn họ cũng đều đã từng thấy rồi, nhưng mà Văn đan được chế tạo thành bộ dáng này, giống như một tác phẩm nghệ thuật, thì bọn họ vẫn là lần đầu tiên được gặp, hơn nữa từ cách rất xa đã có thể ngửi được mùi thơm của Văn đan, được tính trong đó rốt cuộc lớn tới đâu thì cũng có thể đoán được ít nhiều rồi.

- Bệ hạ, nuốt xuống.

Tiêu Hoằng nói xong, liền cầm Hồi Hồn Văn đan trong tay, đặt tới miệng Lạc Lý Tư.

Lạc Lý Tư hơi chút chần chờ một chút, cuối cùng vẫn mở cặp môi tràn đầy nếp nhăn ra, còn Tiêu Hoằng thì thật cẩn thận đặt Hồi Hồn Văn đan vào trong miệng Lạc Lý Tư.

Lạc Lý Tư thật cẩn thận nuốt Hồi Hồn Văn đan vào, sau một lát, Lạc Lý Tư đột nhiên cảm thấy Hồi Hồn Văn đan tiến vào trong dạ dày, dường như đã trực tiếp hòa tan, dạ dày lạnh như băng đã bị một dòng nước ấm lấp đầy, sau đó dòng nước ấm này từ từ tản ra khắp toàn thân thể.

Đại khái chỉ sau năm phút đồng hồ, những người ở đây bỗng khiếp sợ phát hiện ra, khuôn mặt già nua của Lạc Lý Tư đã trở nên đỏ rực, hai mắt đục ngầu yên tĩnh kia đã bắt đầu trở nên trong suốt, toàn thân thay đổi với tốc độ mà mắt thường cũng thấy được.

- Điều này...

Trong căn phòng rộng lớn của Lạc Lý Tư, gần như tất cả thành viên Tổng Táng kỵ sĩ đoàn đều không kiềm được thốt lên.

Ngay cả Trần Tước đứng một bên thì cũng đã kinh ngạc tới mức ngậy người.

Trong lòng hắn lại không ngừng cảm khái, Văn đan của Tiêu Hoảng có thể đạt tới hiệu quả như thế, lúc trước còn cần gì chút dung dịch của hắn nữa a, hơn nữa mặc dù trong lòng đã sớm có chuẩn bị, cho rằng thứ mà Tiêu Hoảng chế tạo ra chắc chắn sẽ không tầm thường, nhưng mà hiệu quả kỳ diệu như thế vẫn làm cho Trần Tước vô cùng kinh ngạc.

Không chỉ là thành viên Tổng Táng kỵ sĩ đoàn, ngay cả bản thân Lạc Lý Tư cũng lộ ra vẻ khiếp sợ, chỉ sau năm phút đồng hồ ngắn ngủi mà Lạc Lý Tư đã cảm thấy thân thể của mình đang phát sinh thay đổi nghiêng trời lệch đất, tay chân suy yếu, lạnh lẽo, đại não đã xuất hiện lo lắng, hỗn loạn kia đã bắt đầu trở nên tỉnh táo lại, toàn thân ảm áp.

Cảm giác như vậy thực sự vô cùng thoải mái.

Lại trôi qua năm phút đồng hồ nữa, khuôn mặt già nua của Lạc Lý Tư đã đỏ ửng, khí sắc rõ ràng chuyển biến tốt, mà bản thân Lạc Lý Tư cũng chỉ cảm thấy tay chân nhẹ nhàng, trong bụng bắt đầu truyền ra tiếng réo.

Cảnh tượng này thể hiện điều gì thì đã rất rõ ràng rồi, Hồi Hồn Văn đan của Tiêu Hoảng thật sự rất xứng với cái tên này, chỉ từ cảnh tượng trước mắt thì cũng có thể nhìn ra được, trạng thái của Lạc Lý Tư so với trước khi té xỉu thì còn tốt hơn mấy lần, chỗ duy nhất không được hoàn mỹ chính là, Ngự lực trong cơ thể vẫn chưa thể khôi phục lại được.

Tuy nhiên, điều này cũng không có gì to tát cả, dù sao thì tại Thiên Tế Tỉnh cũng không thiếu người có thể đi ra chiến trường chém giết.

Khi trong bụng Lạc Lý Tư một lần nữa sôi lên, thị nữ đứng một bên vẫn ít nhiều cảm thấy mờ mịt, liền nhìn về phía Tiêu Hoảng, dường như đang hỏi Tiêu Hoảng xem nên làm thế nào.

- Thời gian tới, trong cơ thể Lạc Lý Tư bộ hạ sẽ tiến hành đại lượng trao đổi chất, nhất là chất đạm, bởi vậy cần bổ sung nhiều một chút, đương nhiên, thức ăn của bộ hạ cũng không thể quá nhiều dầu mỡ, nên dùng thịt hầm là chủ yếu, vài ngày sau có lẽ thân thể của bộ hạ sẽ khôi phục rõ nét hơn.

Tiêu Hoảng nói với thị nữ.

- Đã rõ, Vương tử đại nhân.

Thị nữ dùng thanh âm điềm tĩnh, cung kính trả lời.

Sau đó, Tiêu Hoảng kiểm tra một chút, thấy Lạc Lý Tư không có gì khác thường nữa, liền cầm lấy Băng Tín Ngưỡng, xoay người đi ra ngoài, đồng thời Trần Tước và Hạ An Kỳ cũng vội vàng đi theo sau.

- Quận trưởng đại nhân, Quận trưởng đại nhân.

Trần Tước vội vàng chạy tới gần Tiêu Hoảng, vô cùng tò mò hỏi:

- Quận trưởng đại nhân, ngài dùng phương thức nào mà có thể làm cho Lạc Lý Tư bộ hạ khôi phục tới tình trạng đó vậy, rất là khó tin, vừa rồi người cũng chưa chú ý, vẻ mặt của những lão già kia thật là đặc sắc a!

- Ta sử dụng đại lượng Ma đà cô, sau đó là kỹ thuật luyện đan của Lạc Đan Luân và kỹ thuật Văn đan, kết hợp lại một chút.

Tiêu Hoảng nhẹ nhàng đáp, mặc dù nhẹ nhàng, nhưng không biết bên trong việc này bao gồm biết bao nhiêu kỹ thuật phức tạp mới thành công được.

- Ma đà cô!

Nghe được ba chữ này, trong mắt Trần Tước không kiềm được sáng lên, đối với loại tài liệu siêu cấp cường hóa này, Trần Tước tự nhiên biết đến, đây là thứ rất hiếm thấy, không thể tưởng được Tiêu Hoàng lại có nó.

Thấy bộ dáng này của Trần Tước, Tiêu Hoàng chỉ lạnh nhạt cười, Lạc Lý Tư thoát khỏi nguy hiểm, nên tâm tình của Tiêu Hoàng cũng tốt lên không ít, sau đó Tiêu Hoàng lại dặn dò Trần Tước vài câu, rồi một mình tiến vào chỗ Cáp Thụy Sâm tu luyện.

946. Chương 946: Ngâm Hiểu Trong Lòng

Lại một lần nữa bước vào trong chỗ tu luyện, Tiêu Hoàng liền trực tiếp dựa vào chiếc ghế giản dị, hơi trầm tư một lát rồi mơ màng ngủ say, mấy ngày qua Tiêu Hoàng thật sự là quá mệt mỏi, mệt về cả thể lực lẫn tâm lực.

Đáng được ăn mừng chính là, Lạc Lý Tư đã thoát khỏi nguy hiểm, đây là hồi báo tốt nhất đối với Tiêu Hoàng.

Vừa tỉnh lại, khi Tiêu Hoàng chậm rãi mở hai mắt ra, ngoài cửa sổ đã bắt đầu trở nên tối đen, Ma Văn thời gian đã chỉ vào 5h chiều.

Hơi vận người một cái, Tiêu Hoàng liền lại lần nữa đi tới trước bàn, ánh mắt nhìn qua các tài liệu quý báu được bày trên đó, hiện tại điều Tiêu Hoàng cần phải làm chính là chế tạo Ma Văn không gian, cùng với Chiến Văn cho Đại Ngự Sư cấp ba.

Ma Văn không gian cũng là Ma Văn đặc trưng của Đại Ngự Sư cấp ba, tuy rằng so ra thì kém những lão quái Ngự Hồn kia, chỉ bằng Ngự lực là đã có thể mở ra rồi, nhưng đối với Tiêu Hoàng mà nói, đây vẫn là một sự tiến bộ không nhỏ.

Ngoài Ma Văn không gian thì Tiêu Hoàng còn cần phải suy nghĩ tới Chiến Văn của Đại Ngự Sư cấp ba.

Đại khái trầm tư khoảng một giờ thời gian, Tiêu Hoàng mới lấy bút ra, bắt đầu ghi lại ý tưởng của mình, sau đó tổng hợp lại, trong nháy mắt hắn đã tiến vào trạng thái vong ngã, toàn bộ tâm thần hoàn toàn đắm chìm trong thế giới Ma Văn thâm ảo này.

Trong nơi ở của Lạc Lý Tư, các thành viên Tổng Táng kỵ sĩ đoàn và đám người Trần Tước thấy tình huống của Lạc Lý Tư đã ổn định lại, thì mới trở về, vội vàng làm các công tác của mình, đám thị nữ cũng đi nghỉ ngơi gần đó.

Trong nháy mắt, trong căn phòng ngủ rộng lớn này chỉ còn một mình Lạc Lý Tư, đang nằm trên chiếc giường gỗ.

Lạc Lý Tư vừa mới ăn một chén thịt bò hầm, thể lực đã bắt đầu khôi phục lại, đồng thời được tính của Hồi Hồn Đan do Tiêu Hoàng chế tạo dường như lúc này mới hoàn toàn được phát huy ra.

Lạc Lý Tư nằm thẳng trên giường, hai mắt sáng ngời như hai ngọn đèn, khuôn mặt đỏ ửng, toàn thân dường như đang ở trong trạng thái cực kỳ hưng phấn.

Mà trong cơ thể Lạc Lý Tư lại có một loại cảm giác xao động, dường như trong cơ thể có một cỗ lực lượng hung mãnh đang chạy loạn khắp nơi, khiến cho Lạc Lý Tư không hề có chút buồn ngủ nào.

Hơi xóc chấn lên, Lạc Lý Tư liền nhìn thấy giữa hai chân đã xảy ra biến hóa kinh người, “cái đó” đã dựng thẳng lên, giống như một cái lều vậy.

- Tiêu Hoàng rút cuộc cho ta ăn cái gì a?

Lạc Lý Tư nhìn hạ thể của mình, chỉ biết bất đắc dĩ, có thể nói cảm giác này từ mấy trăm năm trước đã không còn xuất hiện rồi.

Nếu là trước kia thì còn đỡ, nhưng mà lúc này... thật sự là làm cho Lạc Lý Tư bất đắc dĩ...

Lăn đi lộn lại trên giường cả nửa ngày, Lạc Lý Tư bật dậy, quả thực là hai người khác nhau so với bộ dáng hấp hối lúc sáng kia.

Sau đó Lạc Lý Tư dứt khoát đi xuống giường, bắt đầu đi tới đi lui trong thư phòng, phòng ngủ, phòng khách, đồng thời thỉnh thoảng lại cầm lấy bình nước, nốc liền mấy ngụm.

Chỉ là điều này vẫn không có hiệu quả gì lớn, toàn thân vẫn giống như sắp bốc cháy, hơn nữa càng lúc lại càng có vẻ mãnh liệt hơn.

Mà trọng yếu hơn là, hiện giờ đã là đêm khuya, mọi người đều đã nghỉ ngơi, Lạc Lý Tư cũng thật sự không tiện vì việc này mà quấy rầy những người khác, càng không tiện đi tìm Tiêu Hoảng để tìm biện pháp giải quyết.

Đảo mắt một ngày đã trôi, lúc này đã là sáng sớm.

Tiêu Hoảng vẫn nằm trên chiếc giường gỗ, lẳng lặng nghỉ ngơi, bên cạnh hắn là chiếc bàn gỗ bày đầy đủ thứ đồ vật hỗn độn.

Đủ loại bình, lọ đặt bừa bãi trên bàn, toàn bộ căn phòng thoát nhìn vô cùng hỗn loạn, gần như chỉ sau ba ngày Tiêu Hoảng đến đây thì căn phòng sạch sẽ này đã biến thành bộ dáng này, thậm chí ngay cả chỗ để đặt chân thì gần như cũng sắp không tìm thấy nữa rồi.

So với bộ dáng sạch sẽ khi trước, thì quả thực chính là hai căn phòng khác nhau.

Ngay khi Tiêu Hoảng vẫn đang ngủ say, thì chiếc Ma Văn thông tin dưới gối bỗng rung lên.

Chậm rãi mở hai mắt ra, Tiêu Hoảng liền cầm lấy Ma Văn thông tin, vừa nhìn thì hắn đã giật mình, người gọi chính là Lạc Lý Tư.

Thấy vậy, khuôn mặt Tiêu Hoảng khê biến, lập tức ngồi dậy, nói liên lạc.

Ngay sau đó, Tiêu Hoảng liền nhìn thấy Lạc Lý Tư với vẻ mặt phấn khởi, hai mắt tỏa sáng nhìn hắn.

Nhìn thấy Lạc Lý Tư lên tinh thần như vậy, Tiêu Hoảng cũng an tâm, sau đó lễ phép hỏi:

- Bệ hạ, ngài tìm ta chuyện gì vậy?

Lạc Lý Tư nhìn thấy bộ dáng bình tĩnh này của Tiêu Hoảng, hơi nghĩ nghĩ một chút, thấp giọng nói:

- Tiêu Hoảng, không biết ngài có thời gian hay không, đến chỗ ta một chuyến, ta có chút phiền toái nhỏ, hiện tại ta đang ở Đại Vệ Vương Thính.

- Vâng!

Tiêu Hoảng đáp một tiếng, sau đó cắt liên lạc, lập tức đứng dậy sửa sang lại các thiết kế đồ trên bàn một chút, bỏ toàn bộ vào trong túi hành trang, sau đó đi ra khỏi nơi tu luyện.

Vòng vèo một chút trong Vương điện, lại xuyên qua một quảng trường không lớn, rốt cục Tiêu Hoảng đã đi tới cửa của Đại Vệ Vương Thính.

Hai gã thủ vệ quân của Vương điện nhìn thấy Tiêu Hoảng, vô cùng cung kính cúi người, đối với năng lực của Tiêu Hoảng thì đám thủ vệ quân của Vương điện này có thể nói là tâm phục khẩu phục, vô cùng kính trọng.

Tiêu Hoảng cũng dùng vẻ mặt nhu hòa phất tay áo về phía thủ vệ quân, sau đó liền đẩy cánh cửa gỗ nặng nề của Đại Vệ Vương Thính ra.

Lúc này Đại Vệ Vương Thính im lặng một cách hiếm thấy, chỉ có Lạc Lý Tư, đang ngồi trên vương tọa cùng với hai gã Vương điện thủ vệ binh đứng hai sườn đại sảnh, ngoài ra không còn có người nào khác nữa.

- Bái kiến Lạc Lý Tư bệ hạ, thấy ngài không có việc gì, ta rất vui mừng!

Tiêu Hoảng đi tới trước vương tọa của Lạc Lý Tư, quỳ một gối xuống đất, không kiêu ngạo, không siểm nịnh nói.

Trái lại Lạc Lý Tư thì vội vàng đứng dậy, trực tiếp nâng Tiêu Hoàng lên, toàn thân có vẻ không còn đáng ngại nữa, khí sắc so với trước kia thì còn tốt hơn rất nhiều.

- Không biết Lạc Lý Tư bệ hạ tìm ta có chuyện gì vậy?

Tiêu Hoàng hơi có chút nghi hoặc, bởi vì Tiêu Hoàng đã từ trong ánh mắt của Lạc Lý Tư mà nhìn ra một tia khác thường nào đó.

Lạc Lý Tư cũng không lập tức đáp, mà nhìn về phía hai gã thủ vệ quân của Vương điện, ý bảo bọn họ lui ra.

Sau khi hai gã thủ vệ quân của Vương điện cung kính lui ra, đồng thời khép kín cánh cửa gỗ của Đại Vệ Vương Thính này, thì hiện tại chỉ còn có hai người Tiêu Hoàng và Lạc Lý Tư nữa mà thôi.

- Văn đàn ngày hôm qua của ngươi cũng thật là mãnh liệt a, ta bị mất một đêm không ngủ, hơn nữa...

Lạc Lý Tư nhìn chung quanh một chút, sau đó ghé vào tai Tiêu Hoàng nói nhỏ, rõ ràng là đã coi Tiêu Hoàng trở thành con ruột mà đối xử rồi.

-Ồ, xem ra là ta dùng hơi nhiều Ma đà cô, tác dụng cường hóa có chút hơi mạnh!

Tiêu Hoàng nghe thấy cảnh ngộ đêm qua của Lạc Lý Tư, hơi gật gật đầu, đã tìm ra nguyên nhân.

- Vậy thì nên làm cái gì bây giờ? Kiểu gì thì cũng không thể cứ để như vậy được!

Lạc Lý Tư tiếp tục hỏi nhỏ bên tai Tiêu Hoàng.

- Không biết Lạc Lý Tư bệ hạ có phi tần hay không?

Tiêu Hoàng hỏi.

- Tuy rằng ta là quốc vương, nhưng mà... Ngươi cũng biết, vị trí quốc vương này cũng không hẳn là quốc vương, ta cũng không giống Cao Triết Cơ a, bên ngoài có một lão bà, nhưng sau lưng lại là tam cung lục viện.

Lạc Lý Tư nói.

- Vậy thì phu nhân đâu rồi?

Tiêu Hoàng hỏi tiếp.

- Ài... Mấy trăm năm trước thì đã qua đời rồi.

Lạc Lý Tư thở dài một tiếng, trả lời.

- Ngài có muốn đi thêm bước nữa không?

Tiêu Hoàng hỏi tiếp.

- Tuổi thọ của ta thì ngươi cũng biết rõ ràng, Lạc Đan Luân là một quốc gia coi trọng trung thực, làm sao ta có thể lừa gạt người khác được? Ta không có ý định đi bước nữa đâu!

Lạc Lý Tư quả quyết nói.

- Ta hiểu rồi.

Tiêu Hoàng trầm tư một chút, đáp lại.

- Có biện pháp gì để giải quyết không? Phải là đơn giản hữu hiệu, bởi vì ta không hy vọng ngươi phải phân tâm vì ta!

Lạc Lý Tư hơi có chút gấp gáp nói.

- Đơn giản, hữu hiệu ư? Có!

Tiêu Hoàng nói xong, liền lục lọi một chút trong túi hành trang của mình, sau đó lấy ra nửa cuốn giấy vệ sinh, đặt vào trong tay Lạc Lý Tư.

Nhìn thấy giấy vệ sinh trong tay, Lạc Lý Tư lập tức sửng sốt, sau đó cười lớn, vô cùng bất đắc dĩ.

Mà Tiêu Hoằng cũng không nói gì nữa, hơi cúi người trước Lạc Lý Tư, sau đó rời đi, dù sao thì ai cũng đều có một thời trẻ tuổi, ai cũng đều đã từng nông nổi, thân là nam nhân có sinh lý bình thường, thì có một số việc hoàn toàn không cần nói rõ, chỉ cần ngầm hiểu trong lòng là được.

Tiêu Hoằng rời khỏi Đại Vệ Vương Thính, đứng trên quảng trường trung tâm, ngẩng đầu nhìn bầu trời, sau đó cúi đầu lấy ra hai tấm danh sách, hơi nhìn một cái, rồi lại bỏ vào trong túi hành trang, sau đó gửi cho Phát Lạc một tin tức.

Sau một lát, trước mặt Tiêu Hoằng đã hình thành một khe nứt không gian để quay về Phí Cổ Thành.

Quay về đến Phí Cổ Thành, đứng trên tòa nhà lầu cạnh đường, Tiêu Hoằng đã có thể nhìn thấy trước cửa từng nhà đều có một cái chuông gió giống Thượng Chung.

Làn gió nhẹ nhàng thổi qua, toàn bộ tòa thành thị liền truyền đến tiếng chuông gió giòn tan, vô cùng dễ nghe và đẹp mắt, đây cũng là truyền thống của Lạc Đan Luân đế quốc, mỗi khi tới trước Nguyên Thánh Tiết một ngày, thì mỗi nhà đều treo lên một cái chuông gió như vậy, nghe nói nó có thể cầu phúc cho người nhà, khỏe mạnh an khang và bình an trong một năm tiếp theo.

Bên đường có lũ trẻ con đang đập các bước tường bằng tuyết trắng, các viên cầu tuyết ném qua ném lại đầy trời. Treo chuông gió, ném tuyết, tất cả những điều này đại biểu cho Nguyên Thánh Tiết đã đến.

Khắp phố lớn ngõ nhỏ, nơi nơi đều tràn ngập không khí ngày hội.

- Ngày mai chính là Nguyên Thánh Tiết, có nguyện vọng gì không? Nghe nói ước nguyện vào lúc đó là vô cùng linh nghiệm đấy.

Phát Lạc đứng bên cạnh Tiêu Hoằng, nhẹ nhàng hỏi.

Tiêu Hoằng hơi ngẩng đầu, nhìn Phát Lạc một cái, tạm dừng một lát, nhẹ nhàng cười, sau đó thoải mái nói:

- Ta hy vọng ta có thể cao hơn một chút, cứ phải ngẩng đầu nhìn người, đúng là quá mỏi cổ.

Phát Lạc cũng cười ha hả, vỗ bàn tay to lên trên vai Tiêu Hoằng, hỏi:

- Biết nguyện vọng của ta là gì không?

- Không biết.

Tiêu Hoằng lắc lắc đầu.

- Ta hy vọng không có chiến tranh nữa, chúng ta có thể dùng tư thái ngang hàng để sống chung với các chủng tộc khác!

Phát Lạc nhẹ nhàng nói.

- Ta còn tưởng rằng nguyện vọng của người là làm cho người Cao Tương chết hết cơ chứ!

- Đây là điều chắc chắn sẽ xảy ra, căn bản là không cần phải hứa.

...

Cứ như vậy, Tiêu Hoằng và Phát Lạc đi về phía cửa hàng Ma Văn Phí Cổ, tán gẫu vài câu, đại bộ phận mọi người đều nghỉ làm trong dịp Nguyên Thánh Tiết, Tiêu Hoằng và Phát Lạc cũng hiếm thấy được thoải mái, nên tạm thời buông mọi việc xuống, đi thưởng thức niềm vui và sự ấm áp nơi đây.

947. Chương 947: Lực Lượng Không Gian

948. Chương 948: Cảm Kích!

949. Chương 949: Trương Thượng Quân

950. Chương 950: Ý Của Túy Ông

951. Chương 951: Chiến Văn Vĩnh Cửu

952. Chương 952: Uy Lực Củ Trận

953. Chương 953: Kế Hoạch Âm Sát

954. Chương 954: Âm Động

955. Chương 955: Diễn Trò

Ngắn ngủn vài phút sau, cửa khoang thuyền Từ Ái Hào chậm rãi mở ra, người đầu tiên đi ra khỏi Từ Ái Hào là Cao Triết Cơ, hắn bày ra một bộ dáng hòa ái mà lại không mất uy nghiêm, sau đó giơ cao cánh tay lên!

Đám bình dân Cao Tương đang đứng chờ kia lập tức như vỡ òa, mọi người đều giơ cánh tay lên cao, ra sức vỗ vẫy.

- Cao Tương Chân Nghĩa Quốc vạn tuế!

- Thần phụ Cao Triết Cơ vạn tuế!

...

Trong lúc nhất thời, toàn bộ bình dân Cao Tương tại chỗ neo đậu của chiến hạm đều hô to những câu này, khi Cao Triết Cơ chậm rãi đi xuống dưới, đám bình dân Cao Tương được nhìn thấy khuôn mặt hắn trong khoảng cách gần thế này, không kiềm được lại kích động chảy nước mắt, lâm vào trạng thái mất tự chủ.

Mà loại nước mắt kích động này thì cũng giống như một loại virus, chỉ sau vài phút, mọi người đều giơ hai tay lên cao, phần khởi hô lớn, kích động tới mức không kiềm được chảy nước mắt ra.

Trái lại thì Cao Triết Cơ vẫn mang trên mặt nụ cười thân thiết nhu hòa, trên người là bộ quần áo vô cùng giản dị, hắn đi lên trên tấm thảm đỏ, bắt đầu thân thiết bắt tay với đám bình dân Cao Tương gần như điên loạn kia, nhưng quanh người hắn vẫn có một đám thủ vệ quân xếp thành một bức tường người bảo vệ.

Được bắt tay với Cao Triết Cơ, đám bình dân Cao Tương từ thuở nhỏ đã được giáo dục rằng đây chính là một vinh hạnh vô cùng lớn lao, chỉ riêng cái bắt tay vô cùng đơn giản này mà thôi, nhưng đối với bọn họ thì lại dường như Cao Triết Cơ đang ban cho họ một ân đức cực lớn.

Trên thực tế, Cao Triết Cơ đã làm được gì cho bọn đây? Bản thân Cao Triết Cơ dựa vào cái gì mà có thể đứng cao cao tại thượng như vậy!

- Người, lui lại, nơi này là chỗ để người tự tiện xông vào hay sao?

Ngay khi Cao Triết Cơ đi tới giữa các bậc thang được trải thảm đỏ, thì một gã binh sĩ Cao Tương phụ trách bảo vệ bỗng lạnh lùng nói câu này, sau đó thô lỗ đẩy một thiếu nữ Cao Tương đang muốn chen vào ra ngoài.

- Hồn trưởng!

Cao Triết Cơ thấy vậy, không kiềm được tức giận hét lên, trợn mắt nhìn chằm chằm vào tên binh sĩ Cao Tương này!

Sau khi Cao Triết Cơ quát lên, bốn phía xung quanh hần liền trở nên yên lặng, còn tên binh sĩ Cao Tương kia thì lại đang rất nghiêm túc đứng tại chỗ, hơi cúi đầu.

- Tại sao ngươi lại có thể đối xử thô bạo với con dân Cao Tương như vậy được?

Cao Triết Cơ lớn tiếng khiển trách binh sĩ Cao Tương này, sau đó một tiếng “bốp” vang lên, hần đã vung một cái tát, trực tiếp đánh văng tên binh sĩ này xuống đất.

- Đều là con dân Cao Tương, nếu nàng muốn đi lên, thì cứ để cho nàng đi lên!

Nói xong, Cao Triết Cơ lập tức vươn bàn tay “ấm áp” ra, nhẹ nhàng nâng thiếu nữ Cao Tương kia lên, sau đó kéo nàng tới cạnh bình, an ủi vài câu.

Mà hình ảnh này tất nhiên cũng được bảy, tám cái Ma Văn thu hình thu lại một cách rất rõ nét.

Trên thực tế, cảnh tượng này hoàn toàn đã được bố trí từ trước.

Chỉ là đám binh dân Cao Tương không biết rõ chân tướng, khi nhìn thấy hình ảnh này thì ngay lập tức cảm động tới mức không biết trời đất gì nữa, sau đó toàn bộ người dân đứng tại bãi đỗ của chiến hạm đã đều quỳ xuống trước mặt Cao Triết Cơ, như điên như dại mà ca tụng hần.

Còn Cao Triết Cơ thì cứ như vậy mà dẫn theo thiếu nữ Cao Tương này, không ngừng bắt tay với đám binh dân tràn ngập sùng bái hần kia, sau đó tiến vào trong một chiếc Ma Văn Xa màu đen thật dài, được mấy chục chiếc Ma Văn Xa đi trước mở đường, nghênh ngang mà rời đi.

Sau đó Cao Triết Cơ liền tới ăn tiệc tại khách sạn đã dự định, sua đó tới dự hội nghị.

Mãi cho tới 8h tối, hần mới quay về chiếc phòng ngủ xa hoa đã được chuẩn bị sẵn. Toàn bộ phòng ngủ đã hoàn toàn được sửa chữa qua, sàn nhà, khung cửa, giường gỗ thì đều là gỗ của Hải lê mộc.

Mà tại đầu giường thì đang có một thiếu nữ ngồi đó, chính là thiếu nữ Cao Tương khi trước đã được tân trang lại, tuy nhiên trên người cô ta đã được thay bằng một chiếc áo lụa mỏng tang.

- Thế nào? Ban ngày có sợ hãi không?

Cao Triết Cơ nhìn thấy thiếu nữ Cao Tương này, lạnh nhạt cười. Hần có vẻ vô cùng tùy ý, không có chút bất ngờ nào.

Trên thực tế thiếu nữ Cao Tương này chỉ là một “diễn viên phụ” ăn kịch của Cao Triết Cơ tại khu neo đậu kia mà thôi.

- Thần phụ, ta còn có chút sợ hãi!

Thiếu nữ Cao Tương ngẩng đầu, nũng nịu nói với Cao Triết Cơ.

- Yên tâm đi, tối nay ta sẽ cẩn thận “bảo vệ” ngươi, không ai có thể khi dễ ngươi nữa.

Cao Triết Cơ vẫn mang nụ cười kia, sau đó nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của thiếu nữ Cao Tương này, rồi bàn tay từ từ trượt xuống phía dưới, tới cổ... rồi tới ngực...

Cùng lúc đó, Tiêu Hoảng cũng đang ở trong phòng ngủ.

Sau một thời gian dài tu luyện, Tiêu Hoảng liền ngồi trước bàn viết, lật xem các bộ sách của Lạc Đan Luân, tích cực học tập tri thức bên trong, còn bốn phía Tiêu Hoảng thì có một mớ sách có lớn có nhỏ, có mỏng có dày đang chồng lên nhau, gần như sắp sửa bảo phủ cả người Tiêu Hoảng rồi, đây đều là những quyển sách mà Tiêu Hoảng đã đọc qua rồi.

Trên bàn viết rộng lớn kia, ngoài các công cụ chế văn thì gần như cũng chỉ có các bộ sách này mà thôi.

Đều là nhân vật cấp cao của hai quốc gia, nhưng Cao Triết Cơ thì phong lưu khoái hoạt, còn Tiêu Hoảng thì lại rất kham khổ, chỉ riêng từ việc “tặng” cho Lạc Lý Tư nửa cuộn giấy vệ sinh thì cũng có thể thấy được rõ ràng rồi.

Đọc xong toàn bộ quyển sách trong tay, Tiêu Hoảng liền tháo xuống cặp kính mắt, chậm rãi đứng lên, đi tới trước cửa sổ. Từ chiếc cửa sổ mở một nửa này thì có thể thấy ven đường vẫn có các cửa hiệu nhỏ nhỏ

đang buôn bán, các quán cóc bán khoai nước, thịt nước thì có đủ cả, khách hàng cũng rất nhộn nhịp, lũ trẻ con được người lớn trông nom, nhưng vẫn đang chạy toán loạn khắp nơi, không biết chúng lại nghĩ ra trò gì mới nữa.

Thời tiết đã ấm trở lại, hiển nhiên mọi người cũng không muốn ở mãi trong phòng nữa.

Hơn nữa toàn bộ Phí Cổ Thành trải qua nhiều lần tu sửa, phố phường đã trở nên vô cùng sạch đẹp, đường phố sạch sẽ, bốn phía là các cây xanh đang phủ bóng mát.

Thấy một chiếc xe đẩy nhỏ chở đầy thịt nướng đi qua, trong lúc nhất thời Tiêu Hoàng lại cảm thấy có chút thèm ăn, nhất là mùi hương kia lại đang không ngừng chui vào mũi của hắn.

Nghĩ một chút, hắn liền xoay người, đi ra phòng ngủ, đi xuống tầng dưới.

Lúc này thì các nhân viên công tác tại đây gần như đều đã ra về, chỉ có Hạ An Kỳ là đang sửa sang lại túi văn kiện của mình.

- Quận trưởng, ngài còn có cái gì phân phó ư? Nếu không thì ta cũng hết giờ làm rồi!

Hạ An Kỳ cười khanh khách nói với Tiêu Hoàng, có thể nói, cùng Tiêu Hoàng lăn lộn lâu như vậy, Hạ An Kỳ và Tiêu Hoàng coi như đã hoàn toàn quen thuộc, nhất là Tiêu Hoàng đưa cho nàng vỏ xác của Thác Lý Trùng, sau khi ăn xong thì làn da của Hạ An Kỳ rõ ràng đã trắng bóng hơn nhiều so với khi trước.

- Đi thôi, sắp tan tầm rồi, ta mời người đi ăn khuya một chút!

Tiêu Hoàng nói với Hạ An Kỳ.

- Vậy thì đi thôi!

Hạ An Kỳ nói xong, liền nhanh nhẹn đi theo sau Tiêu Hoàng, bước ra ngoài tòa nhà.

Đi tới cạnh quán thịt nướng kia, Tiêu Hoàng liền xếp hàng phía sau vài cậu thanh niên, trên đầu vẫn chụp chiếc mũ nổi liền áo kia, có vẻ vô cùng giản dị, không nói gì cả.

- Không phải đây chứ, Quận trưởng lão đại, người mời người ta ăn cái này ư?

Hạ An Kỳ nhìn Tiêu Hoàng một cái, thấp giọng nói, dựa theo suy nghĩ của Hạ An Kỳ, cho dù không quá xa hoa, thì ít nhất cũng phải đưa nàng đến một quán ăn có phòng riêng mới đúng.

Nhưng mà trước mắt thì sao? Đường đường là một Quận trưởng a, đường đường Vương tử của Thiên Tế Tỉnh a, là kẻ thừa giả của Cáp Thụy Sâm a, vậy mà lại mời nàng ăn cái này, không khỏi có chút quá “keo kiệt” rồi!

- Sao vậy? Ăn ngon chẳng lại là được rồi hay sao?

Tiêu Hoàng không cho là đúng, đợi vài người phía trước trả tiền rồi rời đi, Tiêu Hoàng liền đi tới trước quầy, nhìn thực đơn treo bên cạnh, Tiêu Hoàng liền thoải mái nói với chủ quán:

- Chủ quán, hai miếng thịt bò, một miếng không rắc hạt tiêu!

- Ồ, Quận trưởng lão đại, hôm nay rảnh rồi a!

Chủ quán nhìn thấy Tiêu Hoàng, vẻ mặt tuy có cung kính, nhưng cũng không biến thái giống như đám người của Cao Tương Chân Nghĩa Quốc, vẫn còn dám mở miệng trêu ghẹo Tiêu Hoàng.

- Ngày nào người cũng bán hàng trước cửa phòng làm việc của ta, ta cũng đến ủng hộ một chút, thấy khác của người rất nhiều, hương vị hẳn là sẽ không tồi đâu!

Tiêu Hoàng nhẹ nhàng nói.

- Đúng vậy, Quận trưởng lão đại ngài có chỗ không biết, công thức nấu món thịt bò này của ta chính là tổ truyền tới tận giờ, đã mấy trăm năm rồi, chỉ là trước đó không có nhiều vật liệu để nấu, hiện tại từ khi ngài tới đây, ta cũng làm ăn khởi sắc hơn!

Chủ quán cười hắc hắc, sau đó đưa hai miếng thịt bò cho Tiêu Hoàng.

- Bao nhiêu tiền?

Tiêu Hoảng thoải mái hỏi.

- Quận trưởng, ngài đại giá quang lâm, còn cần cái gì mà tiền a, ta mời người ăn.

Chủ quán cũng rất khăng khải đáp.

- Thế thì sao được? Sau này làm sao ta còn dám tới nữa?

Tiêu Hoảng nhìn bảng giá treo bên cạnh, lấy ra 10 đồng tệ, ném vào trong hộp tiền của chủ quán.

Sau đó, Tiêu Hoảng đưa miếng thịt không hạt tiêu cho Hạ An Kỳ, rồi cùng nàng ngồi cạnh bức tường, ngay tại chỗ thưởng thức.

Ngược lại thì Hạ An Kỳ ít nhiều cũng có chút mất tự nhiên, đường đường là một Quận trưởng a, vậy mà lại ngồi xổm trong này ăn uống, thật đúng là kỳ lạ, cho dù Tiêu Hoảng không cảm thấy gì, nhưng mà nàng lại làm một thực nữ, làm sao có thể...

Tuy nhiên, nhìn thấy Tiêu Hoảng ăn từng miếng ngon lành, Hạ An Kỳ cũng khó nói thêm gì nữa, nàng cũng bắt đầu mở hộp giấy ra, dùng chiếc dĩa ăn cắm vào một miếng thịt bò đang chảy mỡ kia, bắt đầu nếm thử.

- Quận trưởng lão đại, hương vị như thế nào?

Chủ quán ngoái đầu, cười hì hì hỏi Tiêu Hoảng.

- Ân, rất ngon, trước đây ta rất thích ăn thứ này, chỉ là lúc ấy lại không có tiền.

Tiêu Hoảng cười cười nói.

- Nếu ăn ngon thì ngài cứ tuyên truyền nhiều cho ta một chút, yên tâm đi, tuyệt đối sạch sẽ, cam đoan danh dự, người Lạc Đan Luân chúng ta chính là vậy, đã tốt còn muốn tốt hơn, tuyệt đối không đầu cơ hám lợi!

Chủ quán cũng rất văn vẻ.

...

Cứ như vậy, một tuần thời gian vội vàng trôi qua, trải qua một tuần, căn cứ Hải Quân đã được chuẩn bị xong.

Lần hành động này sẽ đưa ra 12 chiếc Trường Tích Hào, 1 chiếc Thủy Trung Bá Vương Hào, cùng với Bá Vương Long Hào mới được nghiên cứu chế tạo ra.

Lúc này Bá Vương Long Hào đã hoàn toàn được chuẩn bị xong, cộng thêm trên vạn viên phi đạn đủ loại kích cỡ, cùng với một tháng bổ cấp, hạm viên có 1000 người, trên cơ bản đây chính là một ngọn núi dưới nước biết công kích.

Trên vạn viên phi đạn thì cũng đủ để san bằng một tòa thành thị vài lần rồi.

Mà trong bến tàu, Quân đoàn Hoa Nhị được Phát Lạc dẫn dắt, đã bắt đầu tiến vào trong Thủy Trung Bá Vương Hào, trên thực tế, cho dù là vào lúc này thì bọn họ vẫn không biết nhiệm vụ của hành động lần này là gì.

Vào 10h sáng, đợi khi Tiêu Hoảng dẫn theo đội quân tù nhân tiến vào trong Bến tàu số 7, Phát Minh Qua đã sớm chờ lâu liền bước tới tiếp đón, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, bởi vì hắn biết rõ, tiếp theo đây đám người Tiêu Hoảng phải chấp hành nhiệm vụ như thế nào, đây tuyệt đối là một lần đánh cược tính mạng.

- Chuẩn bị thế nào rồi?

Tiêu Hoảng nhìn Phát Minh Qua một cái, lên tiếng hỏi.

- Báo cáo Quận trưởng lão đại, tất cả đã chuẩn bị xong, bất cứ lúc nào cũng có thể xuất phát được.

Phát Minh Qua nghiêm túc đáp.

956. Chương 956: Rời Cảng

- Vô cùng tốt, nhớ kỹ, không đến khi nhiệm vụ hoàn thành, thì không được tiết lộ nửa chữ nào.

Tiêu Hoảng lại một lần nữa nhẹ giọng dặn dò, sau đó mới dẫn theo đội quân tù nhân tiến vào con đường nối với Bá Vương Long Hào.

Lúc này Bá Vương Long Hào ngoài việc giữ vai trò làm điểm hỏa lực ra, thì còn làm trung tâm chỉ huy cho kỳ hạm tàu ngầm.

Khi Tiêu Hoảng dẫn dắt đội quân tù nhân tiến vào trong Bá Vương Long Hào, các bố trí trong này đều rất hoàn thiện, có thể nói, so với việc nửa năm trước, thì hiện tại công nghệ chế tạo tàu ngầm đã tiến tiến hơn rất nhiều rồi.

Mỗi một chi tiết đều là rất hoàn mỹ, toàn bộ chiếc tàu ngầm khổng lồ này được bố trí gần như không có bất kỳ góc chết nào, không lãng phí một chút nào cả, trang bị chứa đạn được thì cũng rất an toàn.

Toàn bộ Bá Vương Long Hào khổng lồ này làm cho người ta có cảm giác nó giống như một thế giới khổng lồ chìm trong lòng nước vậy.

- Vương tử Điện hạ, Hạm trưởng Liệt Cách Nông của Bá Vương Long Hào báo cáo với ngài!

Ngay khi Tiêu Hoảng vừa mới bước vào trong Bá Vương Long Hào thì một nam nhân hơn bốn mươi tuổi, mặc quân phục Tướng quân của Lạc Đan Luân báo cáo với Tiêu Hoảng.

- Trước kia đã nghe nói tới người, tư tưởng chiến lược của người phi thường đặc biệt, ta rất coi trọng người, hãy cẩn thận mà làm đi.

Tiêu Hoảng đứng trước mặt Liệt Cách Nông, nghiêm túc nói.

- Đa tạ Vương tử Điện hạ coi trọng, ta sẽ dùng hết khả năng, không phụ sự ủy thác của gia tộc.

Liệt Cách Nông nói rất rõ ràng, trên thực tế, từ 1000 năm trước, tổ tông của hắn chính là Hạm trưởng của Ma Văn Đại Mẫu Hạm của Lạc Đan Luân đế quốc, một gia tộc có bảy người truyền đời làm nghề này, mãi cho tới khi Lạc Đan Luân đế quốc sụp đổ, đã không còn Ma Văn tàu chiến nữa, thì Liệt Cách gia tộc cũng bắt đầu xuống dốc, trước đó thì Liệt Cách Nông chính là một gã Đội trưởng Du kỵ binh.

Tuy nhiên, gia tộc lưu lại rất nhiều truyền thừa, vẫn được giữ lại mãi cho đến thế hệ này của Liệt Cách Nông.

Tiêu Hoảng nghe vậy, cũng không có nói cái gì nữa. Hắn chỉ hơi gật gật đầu, sau đó đưa nhiệm vụ “thử nghiệm” lần này cho Liệt Cách Nông.

Mở ra bảng nhiệm vụ, về mặt Liệt Cách Nông không kiếm được biến đổi, nhìn toàn bộ bảng nhiệm vụ thì có thể thấy nó vô cùng quý dị, không có chút hương vị thử nghiệm nào, mà trực tiếp tiến vào bờ biển của Kính Hiến Châu.

- Vương tử Điện hạ, chúng ta rốt cuộc là muốn làm gì?

Liệt Cách Nông ngẩng đầu, dường như cảm nhận được cái gì đó, về mặt dần dần trở nên nghiêm túc, hắn dường như đã dự cảm được cái “thử nghiệm” lần này rất có thể chính là tiến hành một kế hoạch nào đó mà không thể để cho ai khác biết.

- Nhiệm vụ thử nghiệm đã xem xong chưa?

Tiêu Hoảng hỏi ngược lại.

- Đã xong rồi, chỉ là không biết...

Liệt Cách Nông hơi có chút kinh ngạc đáp.

Tiêu Hoảng từ từ cầm lại bảng nhiệm vụ từ trong tay Liệt Cách Nông, vo thành mẩu giấy vụn, sau đó trong lòng bàn tay Tiêu Hoảng đột nhiên hình thành một luồng Ngự lực quang màu đỏ, ngay sau đó, tờ giấy trong tay Tiêu Hoảng từ từ bốc cháy lên, cuối cùng hóa thành tro tàn.

- Nhiệm vụ lần này rất đơn giản! Âm sát Cao Triết Cơ!

Tiêu Hoằng nhẹ nhàng nói từng chữ một cho Liệt Cách Nông.

- Hả...

Sau khi Tiêu Hoằng thốt ra câu này, Liệt Cách Nông và đội quân tù nhân phía sau Tiêu Hoằng đều biến sắc, hai mắt gần như đã mở ra thành hình tròn, cực kỳ khó tin. Khi trước bọn họ dự cảm được rằng lần này sẽ có một đại nhiệm vụ nào đó mà không thể cho ai biết, nhưng lại tuyệt đối không nghĩ tới, nhiệm vụ này là trực tiếp lấy cái đầu của kẻ thống trị cao nhất Cao Tương Chân Nghĩa Quốc làm mục tiêu.

Ngay lập tức, khắp hành lang trở nên lặng ngắt như tờ, trở thành một mảnh tĩnh mịch.

- Không cần mang áp lực tâm lý gì cả, nói đi nói lại thì Cao Triết Cơ cũng chỉ đơn giản là một Đại Ngự Sư cấp năm mà thôi, hơn nữa đã mấy chục năm rồi hấn gần như chưa bao giờ xuất thủ qua, sức chiến đấu hẳn là dưới Đại Ngự Sư cấp năm, chỉ cần không có gì sai lầm, thì chúng ta vẫn rất có nắm chắc hoàn thành, mà nhiệm vụ của Liệt Cách Nông người chính là phụ trách hỏa lực yểm hộ.

Tiêu Hoằng bình thản nói.

- Có Quận trưởng ở đây, ta tin tưởng chúng ta sẽ đạt được mục đích.

Liệt Cách Nông gật gật đầu nói.

- Không phải tin tưởng ta, người phải tin tưởng chính người, có thể một lần nữa chấn hưng Liệt Cách gia tộc, ta còn nhớ rất rõ vinh quang của Liệt Cách gia tộc, chỉ cần người cố gắng, hôm nay người là Hạm trưởng của Bá Vương Long Hào, nhưng không được bao lâu sau, nhiều nhất là mười năm, ta sẽ cho người trở thành Hạm trưởng của Đại Mẫu Hạm, đi tiếp con đường của tổ tông người!

Tiêu Hoằng nhẹ nhàng nói với Liệt Cách Nông.

- Mong Quận trưởng yên tâm, thuộc hạ sẽ ra sức cù cun tận tụy.

Liệt Cách Nông đáp, lời này của Tiêu Hoằng không thể phủ nhận đã làm cho cảm xúc của Liệt Cách Nông trở nên sôi sục.

Sau đó Tiêu Hoằng không nói thêm gì nữa, trực tiếp tiến vào trong phòng chỉ huy của Bá Vương Long Hào khổng lồ này, toàn bộ phòng chỉ huy và phòng điều khiển chính của Ma Văn chiến hạm đều tương tự nhau, kể cả về bài trí và kích cỡ.

Tiêu Hoằng hơi đánh giá bố trí của nơi này một chút, sau đó liền cùng vài người Thiết Nam ngồi trên ghế quan sát, Liệt Cách Nông hơi cúi người trước Tiêu Hoằng, sau đó liền ngồi ngay ngắn trên ghế chủ tọa, rồi phát tin tức cho Phát Minh Qua, tất cả đã chuẩn bị xong.

Sau khi Liệt Cách Nông phát một loạt tin tức ra, các cánh tay Ma Văn cơ giới đủ kích thước tại Bến tàu số 7 đều thu hồi lại, tất cả nhân viên công tác cũng rút ra khỏi khu giàn giáo chế tạo kia.

Mười mấy phút sau, miệng cống vô cùng to lớn đã chậm rãi mở ra, đại lượng nước biển lập tức ập vào trong, biến khu vực này thành một cái hồ nước sâu thẳm.

Ngay sau đó Bá Vương Long Hào khổng lồ cũng lần lượt mở ra hai mươi tám Ma Văn động cơ tại phần đuôi, đây thân thể khổng lồ của nó xuyên qua miệng cống ngầm kia, chìm vào trong đáy biển của Lý Tư Giai Nội Hải.

Cùng lúc đó, ngay khi Bá Vương Long Hào khổng lồ này tiến vào trong Lý Tư Giai Nội Hải, 1 chiếc Thủy Trung Bá Vương Hào, 12 chiếc Trường Tích Hào cũng đã tụ tập tới đây, cuối cùng hình thành đội hình tàu ngầm dưới nước, yên lặng tiến tới Kính Hiên Châu tại bờ biển bên kia.

Đội hình tàu ngầm tuy rằng khổng lồ, nhưng ven đường lại rất yên lặng, khiến cho người ta có cảm giác chúng giống như một đám âm hồn khổng lồ dưới nước vậy.

Ven đường gặp phải các linh thú thủy hệ khổng lồ, nếu có thể sử dụng Ma Văn ngư lôi để đuổi đi thì sẽ trực tiếp đuổi đi, còn không thể đuổi đi thì sẽ dùng tốc độ nhanh nhất bắn chết ngay tại chỗ, về phần thì thể linh thú, vì tiết kiệm thời gian nên sẽ không thu thập nữa.

So với Cao Triết Cơ, những linh thú này đâu có đáng là gì!

Ai cũng đều có thể hiểu được, nếu Cao Triết Cơ mà chết, thì Cao Tương Chân Nghĩa Quốc cũng tương đương với việc sụp đổ một nửa, Cao Long Văn và Cao Long Đình chắc chắn sẽ tranh đoạt nhau tụi bụi.

Thậm chí nếu mà không thu xếp được tốt, thì sự thống trị của Cao gia cũng sẽ sụp đổ, kết cục của Ma Duệ Tinh sẽ được thay đổi về bản chất.

Tiêu Hoảng ngồi trên một chiếc ghế kim loại, lúc này vẫn rất bình tĩnh, cứ như vậy mà hơi dựa đầu vào cửa sổ, quan sát cảnh tượng đầy biến, chỉ có điều một bàn tay của hắn thì vẫn đang nắm chặt thanh Băng Tín Ngưỡng kia.

Ước chừng trải qua bốn, năm tiếng đồng hồ, Tiêu Hoảng mới chậm lấy từ bên hông ra một tấm bản đồ, lại một lần nữa đối chiếu, lần này ánh mắt của hắn đã trở nên nghiêm nghị, khoảng cách tới Phấn Tiến Thị của Kính Hiến Châu cũng chỉ có 500 km nữa thôi.

Khi trước đã thu được tin tức chính xác, Cao Triết Cơ sẽ ở tại Phấn Tiến Thị khoảng ba ngày, cũng đủ thời gian cho Tiêu Hoảng động thủ, chỉ cần kế hoạch được thuận lợi tiến hành là được.

Mà ở bên kia, tại ranh giới giữa Kính Hiến Châu và Hồng Tâm Châu, đoàn xe khổng lồ của Cao Triết Cơ đã đi ra khỏi lãnh thổ Hồng Tâm Châu, lập tức tiến vào trong Kính Hiến Châu.

Còn phía sau đoàn xe của Cao Triết Cơ thì vẫn có một số binh dân Cao Tương đang khóc lóc, bàn tay khô héo vung lên, có vẻ cực kỳ không nở rời khỏi Cao Triết Cơ, thậm chí một số binh dân Cao Tương còn trực tiếp quỳ rạp xuống đất.

Về phần Cao Triết Cơ thì vẫn đứng ngoài cửa sổ xe, bày ra bộ dáng phát tay cáo biệt, sau đó liền trực tiếp đóng kính cửa xe lại, vẻ mặt cũng dần dần trở nên nghiêm túc, hai tay đặt trên cái bụng béo phì, lưng tựa trên chiếc ghế mềm mại, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Bên cạnh hắn, ngoài một ly Hồng tửu quý báu ra, vẫn còn có hai thị nữ đang thật cẩn thận quỳ gối bên cạnh Cao Triết Cơ, nhẹ nhàng xoa bóp đùi cho hắn.

Về phần Lý Giai Việt thì đang ngồi trên hàng ghế trước, ánh mắt cảnh giác nhìn nhất cử nhất động từ bốn phía, đối với cái gì mà Thiên Tế Tinh, thì Lý Giai Việt cũng không có chút lo lắng nào, nếu muốn đi tới Kính Hiến Châu, thì chỉ còn cách xuyên qua Sùng Cao Châu hoặc là xuyên qua Lý Tư Giai Nội Hải, điều này có thể làm được hay sao? Quả thực chính là nói đùa.

Hiện tại điều mà Lý Giai Việt lo lắng nhất chính là những điều dân bất trung với Áo Cách Tư Thần kia. Tuy rằng Cao Tương Chân Nghĩa Quốc hạn chế cực kỳ nghiêm khắc đối với binh dân, người thường thì đừng nói tới Chiến Văn, cho dù là Ma Văn thì cũng nghiêm cấm đeo trên người, ngay cả những con dao nhỏ bình thường có lực sát thương thì cũng đều bị nghiêm khắc hạn chế, người thường thì nghiêm cấm mang theo, lý do là để duy trì an toàn của Cao Tương Chân Nghĩa Quốc.

Chỉ có điều, hạn chế như vậy hoàn toàn chỉ được thiết lập cho binh dân mà thôi, đám điều dân chân chính mà muốn kiếm được Chiến Văn hoặc là thứ gì đó có lực sát thương, thì vẫn hoàn toàn có thể làm được.

Ngoài ra, còn có một số tên đó Tướng quân trong lòng mang ý xấu, bọn chúng cũng cần phải bị tăng cường đề phòng.

Nói tóm lại, ven đường đi thì tất cả các cao điểm, những góc có thể có điều dân ẩn nấp thì đều đã được bố trí thủ hạ tâm phúc của Lý Giai Việt, toàn bộ cư dân hai bên đường cũng bị cưỡng chế dời đi đến địa phương khác, đương nhiên, cho dù người có đi thì Ma Văn đẳng của từng nhà vẫn không thể tắt, nếu không tới ban đêm, tất cả là một mảnh trầm lặng, khó tránh khỏi có chút khó coi.

Cứ như vậy một đường tiến lên, khi tới lúc chạng vạng, Cao Triết Cơ đã tiến vào tới thành phố lớn thứ hai của Kính Hiến Châu, đó là Cao Chiêm Thị.

Vẫn là một cảnh tượng điên cuồng như cũ, đại lượng binh dân Cao Tương khi nhìn thấy Ma Văn Xa của Cao Triết Cơ thì không kiềm được kích động tới ứa nước mắt, một số còn giống như ma nhập, bàn tay khô héo ra sức nắm lấy tay Cao Triết Cơ, vô cùng sùng bái.

Mà hiện giờ tất cả nhà xưởng, trường học của Cao Chiêm Thị đều đã ngừng kinh doanh hoặc nghỉ học, cũng chỉ vì hoan nghênh Cao Triết Cơ đến thăm mà thôi.

Về phần trong phòng ngủ của Cao Triết Cơ thì vẫn mỹ nữ Cao Tương được tuyển chọn kỹ càng đang chờ sẵn, phụ trách tiếp đãi Cao Triết Cơ.

Điều này so với hai kẻ một già một trẻ tại Thiên Tế Tỉnh thì hoàn toàn là khác nhau một trời một vực, không thể so sánh nổi.

Tuy nhiên, quan điểm sống của Tiêu Hoàng thì lại rất rõ ràng, không dối trá, không lừa gạt, tốt là tốt, mà ác thì chính là ác, thế nào thì bảo nó là thế đấy!

957. Chương 957: Xâm Nhập Trận Địa Định

Một ngày thời gian vội vàng trôi qua.

Vào lúc chính Ngọ, Cao Triết Cơ mới bắt đầu một vòng tuần hành mới, chủ yếu chính là tiến vào nhà xưởng, sở điều trị, trường học, đi thăm hỏi mọi người.

Những nơi hắn đi qua, toàn bộ binh dân của Cao Tương Chân Nghĩa Quốc đều ra đầy đường để hoan nghênh.

Tuy nhiên, toàn bộ Cao Tương Chân Nghĩa Quốc nằm mơ cũng không nghĩ tới rằng, ngay khi Cao Triết Cơ đang oanh oanh liệt liệt tiến hành tuần hành thì đội hình tàu ngầm khổng lồ của Lạc Đan Luân đã tiếp cận rất gần bờ biển của Kinh Hiến Châu rồi.

- Quận trưởng đại nhân, phía trước là khu biển cạn, Thủy Trung Bá Vương Hào và Bá Vương Long Hào đã không thể tiếp tục đi về phía trước được nữa, từ nơi này tới bờ biển thì còn khoảng 1km nữa!

Liệt Cách Nông báo cáo với Tiêu Hoàng, giọng điệu bình thản.

Tiêu Hoàng cúi đầu nhìn Ma Văn thời gian, lúc này đang là chính Ngọ tại Kinh Hiến Châu, đồng thời Cao Triết Cơ cũng vẫn chưa tiến vào Phấn Tiến Thị, bây giờ còn chưa phải thời gian để xuất kích.

- Chú ý duy trì liên lạc bí mật với Phát Minh Qua, căn cứ vào tin tức thu được để xác nhận vị trí của Cao Triết Cơ, chúng ta sẽ tạm thời ẩn núp ở trong này, tùy thời cơ mà hành động.

Tiêu Hoàng ngồi trên phòng quan sát, nhẹ nhàng hạ lệnh, sau đó bắt đầu nhìn ra ngoài cửa sổ quan sát.

Bởi vì nơi này đã rất gần bờ biển Kinh Hiến Châu, hơn nữa thời tiết nơi này có vẻ vô cùng tốt, ánh mặt trời xuyên qua lớp nước biển, tất cả cảnh vật đều vô cùng rõ ràng.

Đồng thời mệnh lệnh này cũng đã nói rõ, Tiêu Hoàng đã buông tha ý định tập kích Cao Triết Cơ tại Cao Chiêm Thị, mà dành toàn lực cho cuộc tấn công tại Phấn Tiến Thị.

Nơi đó cũng là một tòa thành thị mà Cao Triết Cơ dừng lại, bởi vì ở đó Cao Triết Cơ phải phát biểu một cuộc diễn thuyết quan trọng, chỉ đạo toàn quốc, hơn nữa được truyền hình trực tiếp tới cả nước.

Đồng thời, Hoắc Nhiên ở Sùng Cao Châu cũng sẽ phát động công kích mãnh liệt vào Lập Đốn Quận của Thiên Tế Tỉnh, triển khai cơ giới hoá quân đội “đệ nhất” vũ trụ của Cao Tương Chân Nghĩa Quốc.

Cứ như vậy, ba ngày thời gian nhanh chóng trôi qua, lúc này đã là ban đêm.

Ngay khi Cao Triết Cơ dừng lại ba ngày tại Cao Chiêm Thị, lái xe chạy tới Phấn Tiến Thị, thì Thủy Trung Bá Vương Hào và Bá Vương Long Hào dừng lại ở đáy biển cũng đã xác nhận ven biển không có một binh sĩ Cao Tương nào, sau đó từ từ lặng yên trôi lên trên mặt nước. Tuy nhiên, bộ phận lộ ra cũng không nhiều, chỉ lộ ra một phần nhỏ mà thôi.

Ngay sau đó, đội quân tù nhân đã thay chiến bào màu xám, cùng với Quân đoàn Hoa Nhị mặc bộ đồ rằn ri, bắt đầu đi ra khỏi tàu ngầm. Sau đó liền lặng yên khởi động Lưu Văn, dán mặt biển mà đi. Giống như từng con chim biển xẹt qua mặt nước, trực tiếp tiến vào trong khu rừng thưa thớt ven biển.

Khu rừng này đã được dò xét qua, có thể cam đoan tuyệt đối an toàn, đồng thời không bị bất kỳ kẻ nào phát hiện ra.

Đại khái sau năm phút đồng hồ, đội quân tù nhân và binh sĩ của Quân đoàn Hoa Nhị đã đều tiến vào trong rừng, Tiêu Hoảng dẫn theo đội quân tù nhân, còn Phát Lạc thì mang theo Quân đoàn Hoa Nhị.

Gần như sau lưng mỗi một binh sĩ đều đeo một cái túi hành trang đặc chủng, bên trong chứa đầy các loại Ma Văn công năng đủ kiểu dáng, hoặc là các loại dụng cụ cần thiết.

- Chú ý duy trì liên lạc siêu mã hóa, dựa theo kế hoạch khi trước mà làm, các người phụ trách bên ngoài, chúng ta phụ trách tiêu diệt.

Tiêu Hoảng nhìn về phía Phát Lạc, nhẹ nhàng dặn dò.

- Không có vấn đề, cẩn thận một chút, Cao Triết Cơ kia tuy rằng đã mấy chục năm không tham gia chiến đấu, nhưng dù sao cũng là Đại Ngự Sư cấp năm, tuyệt đối không thể khinh thường, hắn là con mồi, nhưng cũng là một con mồi nguy hiểm, có việc thì trực tiếp gọi cho ta, đừng cậy mạnh.

Phát Lạc cũng dặn dò Tiêu Hoảng.

- Ân.

Tiêu Hoảng gật gù đầu, sau đó khẽ bắt tay Phát Lạc một cái, rồi mỗi người mang theo thuộc hạ đi theo hai hướng khác nhau, toàn bộ quá trình vẫn lặng yên không một tiếng động, tốc độ cũng cũng không phải rất nhanh, chỉ nhẹ nhàng đi tới phía trước mà thôi.

Rời khỏi khu rừng rậm không lớn trước mắt này, bay qua một ngọn núi khoảng trăm thước, Tiêu Hoảng đã dẫn theo đội quân tù nhân hoàn toàn tiến vào trong khu vực cảnh giới của Kính Hiến Châu.

Tuy nhiên, bởi vì nơi này giáp với Lý Tư Giai Nội Hải, nên chẳng có ai ngờ được từ trong biển lại có một đám binh sĩ Thiên Tế Tinh chui ra như vậy, do đó nơi này căn bản chưa thể coi là đề phòng sâm nghiêm được.

Trước đây nơi này còn phòng vệ lỏng lẻo hơn nhiều, nhưng do lần này có Cao Triết Cơ đến, nên mới đề cao cảnh giới hơn một chút mà thôi.

Nương theo bóng đêm, cúi người xuyên qua đồng cỏ cao bằng thắt lưng, Tiêu Hoảng cùng với đội quân tù nhân đã thấy được cứ điểm cảnh giới đầu tiên của Kính Hiến Châu.

Đây chỉ là một tòa binh doanh nhỏ bằng gỗ, tại trung tâm có một cái tháp cao, binh sĩ Cao Tương trên đó cũng nhìn về phía xa cho có lệ, không có Ma Văn nhìn ban đêm, chỉ bằng ánh trăng mờ mờ này thì làm sao có thể thấy được gì?

Mà trong cứ điểm này cũng chỉ có không đến hai mươi người.

- Lão đại, hiện tại chúng ta nên làm cái gì bây giờ?

Thiết Nam ở bên cạnh Tiêu Hoảng thấp giọng hỏi.

- Tạm thời không nên hành động thiếu suy nghĩ, để tránh đá thảo kinh xà.

Tiêu Hoảng đeo mặt nạ bộ xương khô, cúi đầu nhìn Ma Văn thời gian, lúc này đã là 11h đêm, con người đã buồn ngủ, là thời gian độ cảnh giác thấp nhất.

- Đi vòng qua!

Tiêu Hoảng nhẹ nhàng nói một câu, thật cẩn thận lấy ra một cái Ma Văn xác định tọa độ, cùng với một cái Ma Văn quấy nhiễu không gian, chôn ở trong bùn đất, sau đó liền dẫn theo đội quân tù nhân đi trong bụi cỏ, nhanh chóng lên qua cứ điểm này, tiến vào trong dãy núi, sau đó bắt đầu dùng tuyến đường di chuyển

hình chữ “S” để đi trong rừng rậm, tránh khỏi các lớp phòng ngự không quá dày đặc trong vùng núi, tiến về phía Phần Tiến Thị.

Cùng lúc đó, Cao Triết Cơ cũng đã sớm tiến vào trong một khách sạn tại Phần Tiến Thị.

Gần như ngay khi Cao Triết Cơ tiến vào Phần Tiến Thị, toàn bộ Phần Tiến Thị liền lập tức trở nên đề phòng sâm nghiêm, 5000 Thân vệ quân của Cao Triết Cơ chia làm ba lớp, lần lượt bố trí bên ngoài phòng ngủ của Cao Triết Cơ, ở bốn phía khách sạn, cùng với trên đường phố.

Về phần Châu trưởng Hàn Kính Cao sau khi tự mình bái kiến Cao Triết Cơ, liền phân phó 5 vạn binh sĩ Kính Hiến đóng quân tại Phần Tiến Thị phải ngày đêm không ngừng chuẩn bị, trong đó 3 vạn binh sĩ Kính Hiến sẽ tuần tra trong khắp góc phố, hết phát hiện ra kẻ nào khả nghi, thì không cần biết tốt xấu, trước hết cứ bắt lấy đã, rồi sẽ nói sau, đợi sau khi Cao Triết Cơ “đáng kính” này rời khỏi đây thì sẽ lại điều tra sau.

2 vạn binh sĩ Kính Hiến khác thì dứt khoát hoá trang thành bộ dáng của binh dân Cao Tương, trà trộn trong đám người, âm thầm bảo hộ Cao Triết Cơ.

Lúc này Hàn Kính Cao đang ở trong một tòa nhà lầu tại Phần Tiến Thị, mặc dù đã vào khuya, nhưng hắn cũng không dám có chút qua loa nào.

Trên chiếc bàn trước mặt hắn còn được đặt danh sách một loạt hoạt động vào ngày mai.

Cao Triết Cơ muốn dừng lại ở trong này khoảng ba ngày, mà đồng thời còn muốn tiến hành một cuộc diễn thuyết quan trọng tại đây, bên kia thì Sùng Cao Châu cũng đã tiến hành đủ loại chuẩn bị. Không thể phủ nhận, Cao Triết Cơ tuần tra qua đây thì cũng là một loại nâng đỡ đối với Kính Hiến Châu và đối với Phần Tiến Thị.

Hơn nữa ngay tại ngày mai Cao Triết Cơ cũng sẽ tiến hành cuộc du hành long trọng, tuyến đường thì đã được bố trí xong, sau đó sẽ là một loạt hoạt động gấp gáp, 2h chiều sẽ tiến hành cuộc nói chuyện quan trọng, đồng thời thì lúc này, Sùng Cao Châu sẽ phát động công kích mãnh liệt về phía Thiên Tế Tỉnh.

Đây gần như đã là một lần tuần tra long trọng nhất của Cao Triết Cơ từ trước tới nay, tuyệt đối không cho phép có bất kỳ sơ suất nào.

- Việc kiểm tra tất cả địa điểm được tiến hành như thế nào rồi?

Hàn Kính Cao nhìn sơ đồ bố trí trong thành, hơi ngược mắt, hỏi Chủ quản bảo an của Phần Tiến Thị, vẻ mặt nghiêm túc.

- Thưa Châu trưởng, 5 vạn binh sĩ Cao Tương đã điều tra ba lượt khắp Phần Tiến Thị, tổng cộng bắt hơn 2 vạn cư dân khả nghi, một bộ phận trong đó đã để cho rời đi Phần Tiến Thị, một bộ phận cư dân bản địa khác thì đều bị giam lại, hoàn toàn có thể bảo đảm không có gì sơ sót nữa!

Chủ quản bảo an vô cùng cung kính đáp.

- Phần Tiến Thị vừa mới xây dựng xong quảng trường trung tâm Cao Sách, nhớ lấy phải bảo vệ nghiêm ngặt, bởi vì nơi đó chính là chỗ mà Thần phụ tiến hành nói chuyện!

Hàn Kính Cao tiếp tục nghiêm túc ra lệnh.

- Yên tâm đi Châu trưởng, ta đã thương lượng tốt với Lý Giai Việt đại nhân, Chủ quản Thân vệ quân của Cao Triết Cơ rồi, đến lúc đó tất cả các cao điểm đều sẽ bị Thần phụ Thân vệ quân chiếm cứ, hết trên quảng trường xuất hiện bất kỳ dị động nào, thì cũng sẽ bị Ma Văn tay súng bắn tía của Thân vệ quân trực tiếp bắn chết, bất kể là ai, quyết không được mềm lòng, tất cả đều vì bảo đảm Thần phụ được an toàn.

Chủ quản bảo an tiếp tục nói, vẻ mặt ít nhiều cũng có chút tiêu tụy, đây này cũng không có gì đáng trách cả, từ khi Cao Triết Cơ quyết định tiến vào Phần Tiến Thị, hắn gần như luôn luôn bận rộn, trên lưng cũng đeo áp lực cực lớn.

Hàn Kính Cao nghe vậy, coi như vừa lòng gật gật đầu, Hàn Kính Cao đã hoàn toàn xem nhẹ nguy cơ tới từ Lý Tư Giai Nội Hải, toàn bộ lực chú ý của hắn đã tập trung tại Phần Tiến Thị, phòng ngừa đám điều dân gây bất lợi cho Cao Triết Cơ.

Điều này cũng không gì đáng trách cả, dù sao làm gì có ai cho rằng Thiên Tế Tĩnh lại có năng lực vượt qua Lý Tư Giai Nội Hải đây? Làm gì có ai ngờ dưới phong ấn làm cho người ta chán ghét của của Cáp Thụy Sâm kia, thì Thiên Tế Tĩnh lại phát triển ra được các cơ giới Ma Văn thể cường đại như thế?

Có thể nói, trong mắt Hàn Kính Cao thì nếu không có phong ấn chết tiệt kia của Cáp Thụy Sâm, thì Cao Tương Chân Nghĩa Quốc đã sớm bắn phá Thiên Tế Tĩnh thành một đồng phế tích từ lâu rồi.

Lúc này đã là 3h sáng.

Lúc này chính là thời điểm con người ngủ sâu nhất, nhưng toàn bộ Phần Tiến Thị thì lại vẫn đèn đuốc sáng trưng, trên đường phố, ước chừng mấy trăm chiếc Ma Văn Xa của Sở cảnh vệ đang không ngừng tuần tra trên phố lớn ngõ nhỏ.

Trên đường phố, binh sĩ Kính Hiến, Thân vệ quân của Cao Triết Cơ có thể liên tục gặp phải nhau.

So với những căn cứ quân sự gặp phải ven đường, thì nơi đây quả thực là được đề phòng rất nghiêm ngặt.

May mà khi trước Tiêu Hoảng đã học được từ Đại trưởng giả không ít kỹ thuật ám sát, cùng với các điều cần chú ý liên quan tới việc này, mấy thứ này thì cũng được Tiêu Hoảng đề cập cho đội quân tù nhân, thậm chí trong đội quân tù nhân thì lúc trước còn có mấy người từng làm thích khách, hoặc là bảo tiêu, rất quen thuộc với công việc này.

Mà ám sát, thì một trong những điều quan trọng nhất chính là phải ung dung.

958. Chương 958: Thần Không Hay, Quỷ Không Biết

Hơi ngẩng đầu, bầu trời đã nổi cơn mưa phùn nhỏ, điều này đối với tầm mắt chính là một loại ảnh hưởng, tuy nhiên, đối với binh sĩ Cao Tương thì ảnh hưởng này còn lớn hơn.

- Bắt đầu đi.

Đứng trên một triền núi, Tiêu Hoảng nhẹ giọng hạ lệnh cho đám người Thiết Nam.

Ngay sau đó, Thiết Nam, Ốc Sư, Hứa Kính Uy và tất cả thành viên đội quân tù nhân đều mở ra túi hành trang, lấy từ trong ra một vật thể kích thước một trượng, trên bề mặt có các Khí Văn phức tạp, hai đầu có lỗ thủng lớn bằng hạt đậu.

Sau đó đội quân tù nhân đều cầm Văn Khí trong tay này mà khởi động, lại lấy từ trong túi hành trang ra một cái túi nhỏ, bên trong túi chứa các vật thể nhỏ, có hình trụ, nhìn qua không khác gì mấy hòn đá nhỏ, tuy nhiên trên thực tế nó đã được lớp cao su cứng phủ bên ngoài.

Mà nó chính là Ma Văn dụng cụ thăm dò.

Nói cách khác, chỉ cần trong vòng mấy trăm thước xung quanh nó thì mọi thứ sẽ được thăm dò ra, trên thực tế, cấu tạo của nó giống như đúc với An kiếm Ma Văn của Gia Đô Đế Quốc, chỉ có điều nó còn mạnh mẽ hơn một ít mà thôi.

Bỏ Ma Văn dụng cụ thăm dò đã được nguy trang này vào trong vật thể hình trụ dài kia, sau đó các thành viên đội quân tù nhân liền dùng miệng ngậm một đầu của vật thể này, nghiêng bốn mươi lăm độ, nhằm về phía Phần Tiến Thị, sau đó hít sâu một hơi, dùng sức thổi Ma Văn dụng cụ thăm dò ra ngoài.

Ngay sau đó, Khí Văn trên Ma Văn ống thổi này trở nên ảm đạm, gần như không còn có ánh sáng nữa, cuối cùng những Ma Văn dụng cụ thăm dò này đã được bắn thẳng lên trên bầu trời, trực tiếp xuyên qua tầng mây, lặn yên rơi vào trong Phần Tiến Thị dưới cơn mưa phùn này, không có một chút tiếng động nào.

Cùng lúc đó, đám người Tiêu Hoảng, Thiết Nam cũng đều lấy từ trong túi Ma Văn ra một cái Ma Văn thu thập tín hiệu, sau khi khởi động thì đều gắn vào trên rãnh Ma Văn vạn năng tại mặt sau phần trán của chiếc mặt nạ bộ xương khô hạ kia.

Sau đó, trên thấu kính của Ma Văn nhìn ban đêm lấp trên mặt nạ bộ xương khô, đã xuất hiện rất nhiều điểm sáng, mỗi một điểm sáng đều đại biểu ột cái Ma Văn.

Mọi người đều biết, binh dân Cao Tương là không cho phép mang theo bất kỳ Ma Văn nào, như vậy thì người có thể mang theo Ma Văn rốt cuộc là ai? Không cần nói cũng biết.

Từ đó, đám người Tiêu Hoằng đã có thể dễ dàng nhận ra vị trí chuẩn xác của các binh sĩ Cao Tương trên phố, sẽ có thể trực tiếp tiêu diệt, hoặc vòng qua.

- Từ giờ trở đi, mọi người phân tán ra, nhưng không cần hoàn toàn từ bỏ việc hợp tác, càng không nên xuất hiện bất kỳ bối rối gì, ở trong này mỗi người các người đều là cao thủ siêu cấp. Nhiệm vụ thì cứ dựa theo kế hoạch khi trước mà làm!

Tiêu Hoằng ra lệnh một tiếng, sau đó liền sửa sang lại chiến bào màu xám trên người, cùng với chiếc mũ liền áo, không khởi động bất kỳ Chiến Văn và Ma Dực nào, cứ như vậy mà bình tĩnh đi về phía chân núi.

Đội quân tù nhân cũng vậy, nhìn Tiêu Hoằng một cái, liền từ các phương hướng khác, chậm rãi tiến về phía Phấn Tiến Thị.

Bọn họ làm cho người ta có cảm giác, họ căn bản không phải địch nhân, mà chỉ là các binh dân Cao Tương rất bình thường mà thôi.

Đại khái đi được khoảng nửa tiếng, một mình Tiêu Hoằng đã đi tới bên cạnh Phấn Tiến Thị, hẩn ngẩng đầu nhìn các kiến trúc hơi cũ nát của Phấn Tiến Thị, cùng với đám binh sĩ Cao Tương từ phía xa đang đi đi lại lại. Tiêu Hoằng mặt không đổi sắc, cứ như vậy mà lẳng lặng đứng cạnh một gốc cây già, đợi binh sĩ Cao Tương tuần tra rồi đi, Tiêu Hoằng mới cất bước tiến vào trong Phấn Tiến Thị.

Đúng vậy, phái ra 5 vạn binh sĩ Cao Tương tuần tra cả tòa thành, quả thật là vô cùng dày đặc, nhưng tóm lại thì vẫn sẽ có sơ hở.

Mà Tiêu Hoằng và với đội quân tù nhân chính là nắm được sơ hở như vậy, thông qua các góc nhà, hoặc là góc chết thị giác của binh sĩ Cao Tương, lúc nhanh lúc chậm, không một tiếng động mà đi qua các kiến trúc này, trong đầu thì không ngừng nhớ lại các kỹ năng ám sát mà Đại trưởng giả đã dạy Tiêu Hoằng.

Trên thực tế, mỗi một người mà không bị quấy nhiễu, hoặc là trong tình huống đặc biệt, thì số lần quay đầu chỉ cần không vượt qua hai lần, thì sẽ không e ngại có người đi lại phía sau nữa, tỷ lệ bại lộ là quá nhỏ, đây là một bí quyết nhỏ mà khi trước Đại trưởng giả đã dạy cho Tiêu Hoằng.

Lúc này nó đã phát huy ra tác dụng quan trọng.

Đồng thời Tiêu Hoằng cũng mang ra Hấp Bàn Chiến Văn vốn gần như đã bị đào thải kia, lúc này nó đã phát huy ra trọng dụng, việc treo tường vượt rào cũng đã không thành vấn đề nữa.

Bởi vì có Ma Văn dụng cụ thăm dò, một đường đi tới, Tiêu Hoằng có thể nói là vô cùng thuận lợi, hai giờ sau, hẩn đã đi tới cách quảng trường trung tâm Cao Sách không tới 1 km.

So với thành thị bắc bộ bên cạnh, thì cả kiến trúc nơi này tất đều là mới tinh, thậm chí còn có mấy kiến trúc hình tháp cao ngất, trong khu vực đường kính 5km này thì đèn đuốc sáng trưng, không thua gì Thái Ngô Thành mà khi trước Tiêu Hoằng đã từng sống.

Đứng trên đỉnh chóp của một kiến trúc cao ngất trong mây, một tay bám lấy cột thu lôi, Tiêu Hoằng nhìn bốn phía chung quanh, ra sức ghi nhớ địa hình nơi này vào trong đầu.

Tại phía chân trời đã lờ mờ hiện ra ánh nắng ban mai.

Mưa phùn kéo dài, gió nhẹ thổi qua, làm cho chiếc áo choàng màu đen to lớn của Tiêu Hoằng bay phất phơ, rất giống một lá cờ màu đen, phẳng phất như một Tử Thần hàng lâm nơi đây.

Trong không khí ẩm ướt lại có thêm một loại mùi vị đặc biệt của mùa xuân, đó là một hương vị tràn ngập sinh cơ.

Không phát ra chút tiếng vang nào, Tiêu Hoằng nhẹ nhàng đẩy cánh cửa sổ trên tầng ấy trăm thước của kiến trúc này, vô cùng tự nhiên bước vào trong, giống như đi trong nhà của mình vậy.

Nhìn đồ đạc bố trí bốn phía, lại nhìn Ma Văn thang máy trước mặt, tuy nhiên, Tiêu Hoằng cũng không đi theo nó, mà là bước theo thang bộ, lặng lẽ đi xuống lầu dưới.

Đồng thời vào lúc này, Tiêu Hoằng đã thông qua Ma Văn dụng cụ thăm dò để chuẩn xác phán đoán ra, trong tòa nhà này vẫn có năm, sáu tên binh sĩ Cao Tương đang ở tầng 19 và tầng 22, đang phân công nhau tiến hành tuần tra.

Thấy vậy, Tiêu Hoằng tại tầng 50 vẫn không chút hoang mang, vẻ mặt bình thản, từ từ bước xuống dưới theo bậc thang.

Đi vào tầng 35, có ba gã binh sĩ Cao Tương xuất hiện tại tầng 33, đang bước theo cầu thang để tuần tra.

Đối với cảnh này, Tiêu Hoằng vẫn không có chút biến hóa nào, đứng tại tầng 35, nhìn về phía hành lang phía trước, cuối cùng ánh mắt tập trung trong một căn phòng ở giữa, sau đó chậm rãi đi về phía đó.

Nhìn ổ khóa trên cửa, Tiêu Hoằng phi thường nhanh nhẹn lấy từ trong túi Ma Văn ra hai thanh sắt chứa móc câu nhỏ, đồng thời cắm vào trong ổ khóa, nhẹ nhàng mở ra giống như mở cửa nhà mình vậy, bên trong là một mảnh tối đen, tuy nhiên Tiêu Hoằng có Ma Văn nhìn ban đêm, nên cũng không có trở ngại gì.

Toàn bộ căn phòng rất trống trải nhưng lại vô cùng rách nát, vách tường, mặt đất đều là xi-măng thô ráp, nhẹ nhàng chạm vào vách tường thì các hạt cát đã rơi xuống cả mảng lớn.

Tiêu Hoằng cũng không chần chừ gì thêm, trực tiếp bước vào phòng ngủ.

Lúc này Tiêu Hoằng đã có thể rõ ràng nhìn thấy, trên một chiếc giường gỗ rách nát có một nam nhân gầy, khuôn mặt hơi thô cuồng, đại khái khoảng bốn mươi tuổi đang ngủ trên đó, toàn bộ phòng ngủ chỉ có bức ảnh Cao Triết Cơ là còn mới, trên đó còn quần quanh một dải tơ màu đỏ, được đặt cẩn thận trên vách tường bắt mắt nhất trong phòng ngủ.

Vách tường rách nát, ảnh chụp hoa lệ, vô cùng đối lập với nhau, rất trào phúng.

Nhẹ nhàng nhấc lên một chiếc áo vắt trên ghế, Tiêu Hoằng cũng có thể rõ ràng nhìn thấy, trên áo có gắn chiếc huy hiệu mới tinh có hình Cao Triết Cơ.

Lại một lần nữa đặt quần áo tại vị trí ban đầu, Tiêu Hoằng liền đi tới trước mặt nam nhân này, sau đó lấy ra Ma Văn mô phỏng dung mạo, không nhanh không chậm, không chút hoang mang, tiến hành quét hình với nam nhân Cao Tương đang ngủ say này.

Quét hình xong, Tiêu Hoằng liền dùng hai ngón tay nhẹ nhàng đặt trên cổ của nam nhân Cao Tương này, ngón tay hơi dùng một chút lực.

Rắc...

Một tiếng xương cốt vỡ nát vang lên, nam nhân Cao Tương này liền trực tiếp tắt thở.

Ngay sau đó, Tiêu Hoằng liền nhấc tên này lên, ném vào trong buồng vệ sinh, sau đó lấy ra Ma Văn đốt thi thể, sau khi khởi động thì có một chùm tia sáng trực tiếp chiếu lên xác của nam nhân Cao Tương này.

Thi thể này ngay lập tức bị hòa tan ra giống như ngọn nến vậy, cuối cùng hóa thành một bãi máu loãng, sau đó Tiêu Hoằng liền cầm lấy vòi nước, dội luồng máu loãng này vào trong cống thoát nước, đồng thời bình tĩnh cầm cây lau nhà, tỉ mỉ lau chùi một phen.

Sau khi làm xong mọi việc, hắn liền quay về trong phòng ngủ, từ từ cởi chiếc áo choàng màu đen ra, sau đó là chiến bào xám đen có chứa các hoa văn màu đỏ, gấp cẩn thận lại, đặt trên giường.

Nhìn bốn phía một chút, xác định không có vấn đề gì, Tiêu Hoằng liền nằm lên trên giường, sửa lại đồng hồ báo thức cũ kỹ kia một chút, rồi chậm rãi nhắm mắt lại, nghỉ ngơi dưỡng sức.

Các thành viên khác của đội quân tù nhân cũng dùng phương pháp cùng loại, lặng yên không một tiếng động ẩn núp trong Phần Tiến Thị, tất cả đều vô cùng bí ẩn, không lưu lại chút dấu vết nào, đây là thực lực của đội quân tù nhân, bất kể đi tới chỗ nào cũng vậy, hợp lại cùng một chỗ thì cường đại, khi phân tán ra thì năng lực của từng binh sĩ cũng rất đáng tin cậy.

Cùng lúc đó, trong Sùng Cao Châu, tuy rằng phía chân trời đã hiện ra ánh nắng, nhưng bản thân Hoắc Nhiên thì đã sớm rời giường rồi, đang bắt đầu các mặt chuẩn bị.

Hôm nay rốt cuộc là ngày gì, Hoắc Nhiên có thể không biết hay sao? Chính là ngày mà Cao Triết Cơ tiến hành cuộc nói chuyện quan trọng, cũng là ngày mà Cao Tương Chân Nghĩa Quốc lại lần nữa phát động tấn công mãnh liệt về phía Thiên Tế Tỉnh, hẳn phải truyền hình ảnh chiến đấu tại Sùng Cao Châu về đây cho đúng giờ.

Lúc này, Hoắc Nhiên đã tiến vào trong Bắc Dương Thị, nơi này cách Thiên Tế Tỉnh không tới 300 km, đi trước hẳn là 500 chiếc Ma Văn xe tăng, dàn hàng ngang mà đi, các Ma Văn chiến đấu cơ ở sân bay cũng đợi lệnh xuất phát vào bất cứ lúc nào.

30 vạn binh sĩ Cao Tương đang vận sức chờ phát động, tuy rằng vẫn còn sáng sớm, nhưng khẩu hiệu “vì Áo Cách Tư Thần mà chiến đấu, vì Cao Triết Cơ mà chiến đấu” đã vang vọng khắp mặt đất rồi.

959. Chương 959: Xa Xỉ

960. Chương 960: Tùy Thời Mà Động

961. Chương 961: Động Thủ

962. Chương 962: Thần, Ai Phong?

963. Chương 963: Âm Thanh Ma Quỷ

964. Chương 964: Lấy Đá Chọi Đá

965. Chương 965: Tàn Phá Tâm Linh

966. Chương 966: Đánh Chết Cao Triết Cơ

967. Chương 967: Thực Lực Sơ Hiện

- Ủ!

Cao Long Văn lên tiếng, sau đó cắt liên lạc.

Sau đó, Cao Long Văn liền cầm lấy Ma Văn thông tin của Chuẩn thần phụ, điều động 2000 thân tín mà mình đã sắp xếp vào trong Cách Tư Thần điện, dùng ý chỉ của Chuẩn thần phụ, triệu hoán Cao Long Đình, cũng nhốt hẳn lại, nếu Cao Long Đình có ý đồ phản kháng, thì có thể dùng tội làm phản Áo Cách Tư Thần để xử lý, tử hình ngay tại chỗ!

Hoắc Nhiên nói rất đúng, thời điểm này người có thể uy hiếp đến Cao Long Văn thì chính là Cao Long Đình, còn Dịch Phong Mạch cũng chỉ là cánh tay của Cao Long Đình mà thôi, nếu Cao Long Đình vừa chết, Dịch Phong Mạch mà còn dám lỗ mãng thì sẽ là danh không chính, ngôn không thuận.

Dù sao thì toàn bộ Cao Tương Chân Nghĩa Quốc cũng chỉ biết đến Cao thị gia tộc mà thôi.

Nhưng ngay khi Cao Long Văn phái ra 2000 tên thân tín vây quanh chỗ ở của Cao Long Đình, thì Cao Long Đình đã sớm rời đi, vườn không nhà trống.

Nhận được tin này, sắc mặt Cao Long Văn không kiềm được biến đổi, hiển nhiên Cao Long Đình đã tính toán tới bước này từ trước, dường như đã trốn thoát rồi.

Nhưng đây rốt cuộc là chuyện tốt, hay là chuyện xấu đây? Vào lúc này, Cao Long Văn lại có chút không hiểu rõ được, rời khỏi Áo Cách Tư Thần điện thì dường như chẳng khác nào đã rời khỏi khu trung tâm

quyền lực của Cao Tương Chân Nghĩa Quốc, đây đúng là chuyện tốt, nhưng Cao Long Văn lại luôn cảm thấy có một dự cảm không hay nào đó.

- Báo cáo Chuẩn thần phụ đại nhân, vừa nhận được tin tức, Cao Long Đình đã cưới một chiếc Ma Văn vận binh hạm không đăng ký, tiến vào Khu quân sự số 1 của Thượng Bang Chân Nghĩa Quốc!

Đúng lúc này, một gã thân tín của Cao Long Văn bỗng báo cáo.

- Cái gì?

Nghe vậy, ánh mắt Cao Long Văn không kiềm được địa biến, Thượng Bang Chân Nghĩa Quốc rốt cuộc có địa vị gì, không cần nói cũng biết, nếu mạnh mẽ đi vào trong đó bắt người, hậu quả sẽ không khó tưởng tượng, điều này ngang với việc Cao Tương Chân Nghĩa Quốc đã tuyên chiến với Thượng Bang Chân Nghĩa Quốc.

Cho dù Cao Long Văn có ngu ngốc đi nữa, thì hẳn cũng biết được chênh lệch giữa Cao Tương Chân Nghĩa Quốc và Thượng Bang Chân Nghĩa Quốc.

Cao Tương Chân Nghĩa Quốc có mấy viên Nghi Cư Tinh? Miễn cưỡng coi như hai viên đi, nhưng mà Thượng Bang Chân Nghĩa Quốc thì sao, đó là cả mấy trăm viên, cho dù là ở Thái Qua Vũ Trụ, thì Thượng Bang Chân Nghĩa Quốc cũng là một con quái vật lớn.

Tiêu diệt Cao Tương Chân Nghĩa Quốc thì tuyệt đối chỉ là chuyện trong phút chốc mà thôi.

- Không thể tưởng được con chuột chết tiệt này lại biết tìm chỗ như vậy, ta muốn nhìn một cái, xem hẳn có thể trốn tại đó được bao lâu!

Cao Long Văn rút ra từ kẻ răng mấy câu này.

Chỉ là khi tin tức này truyền vào tai Hoắc Nhiên, thì toàn thân Hoắc Nhiên như hóa đá ngay tại chỗ, khi trước hẳn đã hơi nghi ngờ việc Thượng Bang Chân Nghĩa Quốc đột nhiên đóng quân tại đây rồi, tới lúc này thì dường như đã hoàn toàn hiểu rõ. Đó chính là một nơi ẩn nấp siêu cấp của Cao Long Đình.

Hoắc Nhiên không kiềm được ít nhiều đã đứng ngồi không yên rồi, bởi vì vào lúc này, hẳn đã có thể cảm nhận được, sau khi Cao Triết Cơ chết thì quyền lợi tại Cao Tương Chân Nghĩa Quốc mà muốn thuận lợi chuyển giao dường như đã trở thành điều không quá có thể nữa rồi.

Phong chừng Cao Tương Chân Nghĩa Quốc rất có thể sẽ xảy ra đại loạn, đây dường như chính là cuộc so đấu bằng phương thức cứng đối cứng rồi!

Hiện tại hy vọng duy nhất của Hoắc Nhiên chính là, trong lúc Tiêu Hoảng đang lẩn trốn thì có thể đánh bị thương nặng Dịch Phong Mạch, tuy nhiên, khả năng này thật sự là quá thấp.

Không nói đến Tiêu Hoảng có bằng mấy trăm người mà có thể chống cự lại thực lực của cả một châu hay không, cho dù có, thì sau khi xử lý Cao Triết Cơ, đánh cho toàn bộ Cao Tương Chân Nghĩa Quốc bị thương nặng, thì Tiêu Hoảng còn ham chiến nữa hay sao?

Trừ khi là có kỳ tích xuất hiện!

- Giúp ta nối hình ảnh với bắc bộ của Kính Hiến Châu.

Hoắc Nhiên phân phó trợ thủ, sắc mặt đã biến thành tím đen.

Cùng lúc đó, trải qua gần một giờ hành quân, Tiêu Hoảng, Phát Lạc dẫn theo đội quân tù nhân và Quân đoàn Hoa Nhị đã rút lui khỏi Phần Tiên Thị gần 200 cây số rồi.

Ở phía sau Tiêu Hoảng, chỉ cách không đến 1km, có khoảng 10 vạn binh sĩ Cao Tương đang đuổi giết mà đến, còn phía sau đám binh sĩ Cao Tương kia thì còn có Dịch Phong Mạch, chỉ là bởi vì ven đường thì Quân đoàn Hoa Nhị đã âm thầm dùng Ma Văn quấy nhiễu không gian của Lạc Đan Luân rồi, lần này bất kể là Phát Lạc hay là Dịch Phong Mạch, thì cũng đều dừng nghĩ tới việc mở ra khe nứt không gian, tất cả đều chỉ có thể dùng chân để đuổi giết mà thôi.

Đội quân tù nhân cản phía sau, thì thỉnh thoảng lại quay đầu, đánh chết đám binh sĩ Cao Tương có khả năng uy hiếp lớn, về phần Tiêu Hoàng thì thỉnh thoảng lại thả ra một tảng lớn Bia mộ bằng làm chắn đường, cũng không cứng rắn đối kháng với đám quân đội phía sau.

Dịch Phong Mạch cũng như thế, không dám dùng hết sức để tiến hành đuổi giết, nguyên nhân chủ yếu không chỉ là do sức chiến đấu của đội quân tù nhân, mà Dịch Phong Mạch còn có thể nhìn thấy rất rõ ràng Phất Lạc đang ở ngay bên cạnh Tiêu Hoàng.

Hiện giờ trải qua gần một năm tu dưỡng, sức chiến đấu của Phất Lạc đã hoàn toàn khôi phục, nếu thật sự giao chiến với nhau, thì Dịch Phong Mạch cũng chưa chắc có thể tự mình xử lý Phất Lạc được.

Mà trọng yếu hơn là, Dịch Phong Mạch cần bảo tồn thực lực, kẻ khó giải quyết ngay lúc này cũng không phải là Tiêu Hoàng, mà là Cao Long Văn và Hoắc Nhiên.

- Trung đội không chiến thứ 4 của Kinh Hiến Châu, ngay lập tức xuất phát, tiến hành không kích đối với Tiêu Hoàng!

Dịch Phong Mạch đứng cuối hàng ngũ, thấy đám người Tiêu Hoàng càng lúc càng rời xa, từ từ kéo giãn khoảng cách với quân đội chủ lực, liền không kiềm được hạ lệnh.

Mà lúc này thì Dịch Phong Mạch cũng có một nghi hoặc, đó chính là vì cái gì mà Tiêu Hoàng lại đi về phía Lý Tư Giai Nội Hải? Chẳng lẽ bọn họ lên vào từ Lý Tư Giai Nội Hải hay sao? Điều này rất không có khả năng!

Nhận được mệnh lệnh của Dịch Phong Mạch, Trung đội không chiến thứ 4 có tổng cộng 50 chiếc Ma Văn chiến đấu cơ, không có chút chần chờ nào, được Trung đội trưởng Chu Vĩnh Tín dẫn dắt, tiến vào Ma Văn chiến đấu cơ, bay thẳng đến phương bắc của Phần Tiến Thị.

Đại khái chỉ sau không đến hai mươi phút, Tiêu Hoàng đã có thể thấy rõ từ phía xa có 50 chiếc Ma Văn chiến đấu cơ đang bay nhanh tới chỗ mình, mục đích đã quá rõ ràng rồi.

Đương nhiên, nếu đổi thành bình thường, đối với 50 chiếc Ma Văn chiến đấu cơ này, thì đội quân tù nhân gồm hơn sáu mươi Đại Ngự Sư cũng chỉ cần một lượt đã cso thể xử lý được rồi, nhưng nếu làm vậy vào lúc này, thì sẽ bị Dịch Phong Mạch cùng với 10 vạn binh sĩ Cao Tương đuổi theo, kiếm chân lại ở đây, đến lúc đó, sẽ khó tránh khỏi hỗn chiến, tử thương là không thể tránh được, hơn nữa nếu muốn an toàn rút khỏi đây sẽ trở thành chuyện không dễ chút nào.

Điều này cũng không nằm trong kế hoạch của Tiêu Hoàng.

Tuy nhiên, lúc này thì Tiêu Hoàng cũng không có gì để mà e ngại cả, nếu đã tới mức này rồi, cho dù lực lượng dưới nước của Thiên Tế Tỉnh có bị bại lộ thì cũng không sao cả, tiêu diệt được một tên Cao Triết Cơ kia là rất đáng giá!

Nghĩ vậy, Tiêu Hoàng liền lấy ra Ma Văn thông tin chuyên dụng, đồng thời trực tiếp gửi tin tức trước đó đã biên tập tốt ra ngoài.

Liệt Cách Nông cùng với tất cả hạm viên vốn đang ẩn núp tại bờ biển Kinh Hiến Châu thì đã sớm sẵn sàng rồi, thấy Tiêu Hoàng gửi tới tin tức, lại quét hình một lượt về vị trí của Tiêu Hoàng, tập trung mục tiêu vào 50 chiếc Ma Văn chiến đấu cơ kia.

- Phân phó 12 chiếc Trường Tích Hào, tập trung mục tiêu, chuẩn bị bắn ra Ma Văn phi đạn trực quay!

Liệt Cách Nông nhìn điểm đỏ trên màn hình, quyết đoán hạ mệnh lệnh:

- Về phần Bá Vương Long Hào, ngay lập tức chờ Liệt diễm phi đạn, sẵn sàng chờ của mệnh lệnh vương tử.

Sau khi Liệt Cách Nông phát ra một loạt mệnh lệnh, các Trường Tích Hào Ma Văn tàu ngầm tại bốn phía Bá Vương Long và Thủy Trung Bá Vương Hào đều mở các cửa bắn Ma Văn phi đạn trên đỉnh chóp ra, lộ ra từng quả Ma Văn phi đạn dài tận hai thước, đầu đạn đỏ như máu phát ra ánh sáng mờ ảo.

Sau đó một loạt phi đạn được bắn ra, sau khi ra khỏi mặt nước thì lập tức tách phần động cơ dưới nước ra, giống như mũi tên rời cung, bắn thẳng lên trên bầu trời, đồng thời rẽ ngoặt thành một góc vuông, bắn thẳng về phía nam, tổng cộng có 50 quả, tốc độ cực nhanh!

Ở phía nam của Sùng Cao Châu, Hoắc Nhiên tự nhiên có thể thông qua màn hình, rõ ràng nhìn thấy Dịch Phong Mạch xuất động 50 chiếc Ma Văn chiến đấu cơ, tuy nhiên, điều này cũng không làm cho Hoắc Nhiên cảm thấy gì là lạ cả, dù sao vào thời điểm này mà còn không lấy Ma Văn chiến đấu cơ ra thì mới là kẻ ngốc.

Hiện tại điều khiến cho Hoắc Nhiên cảm thấy nghiêm trọng chính là, Tiêu Hoàng căn bản là không có ý định một lần nữa khai chiến với Dịch Phong Mạch, kể từ đó, nếu để cho quân đội Kính Hiến Châu được bảo tồn đầy đủ, thì sẽ vô cùng có hại cho việc Cao Long Văn thượng vị!

- Chết tiệt! Tiêu Hoàng, ngươi không phải là rất lợi hại hay sao? Ngươi không phải dùng hai từ “tàn bạo” mà nổi tiếng hay sao? Tại sao vào lúc này lại giống như rùa đen rút đầu vậy!

Hoắc Nhiên nhìn màn hình, thấy hình ảnh Tiêu Hoàng “chật vật” chạy trốn, khuôn mặt trở nên âm trầm, tràn ngập vẻ âm độc.

Không có người nào hiểu rõ hơn Hoắc Nhiên, dưới một loạt đả kích của Tiêu Hoàng, thì Cao Tương Chân Nghĩa Quốc sắp đối mặt với một cơn giông bão, mà kẻ tạo ra tất cả điều này, thì chính là Tiêu Hoàng!

Tuy nhiên, ngay khi Hoắc Nhiên thất thố kêu lên, thì hần lại đột nhiên phát hiện ra, trên bầu trời xanh thẳm, từ bắc về phía nam, có 50 quả phi đạn đất đối không đột nhiên xuất hiện, tốc độ cực nhanh!

Bùm, ầm, ầm...

Ngay sau đó, trên bầu trời, 50 chiếc chiến đấu cơ vốn đang định tấn công Tiêu Hoàng, thì bỗng nhiên nổ tung lên, hóa thành 50 quãng lửa.

50 quả Ma Văn phi đạn trực quay, trong khoảnh khắc đã quét sạch bầu trời, chỉ để lại vô số mảnh vỡ.

- Điều này...

Thông qua màn hình, nhìn thấy một màn này, Hoắc Nhiên chỉ biết thốt ra câu này, sau đó toàn thân khiếp sợ, vẻ dữ tợn đọng lại trên mặt.

- Tại sao có thể như vậy được?

Hoắc Nhiên không kiềm được lại lần nữa thốt lên, nếu Tiêu Hoàng tự mình động thủ, xử lý 50 chiếc Ma Văn chiến đấu cơ kia, thì Hoắc Nhiên cũng không cảm thấy kỳ quái gì cả, nhưng mà đó lại là Ma Văn phi đạn a!

Làm sao mà Thiên Tế Tinh có thể có loại đồ vật này được? Không có khả năng! Tuyệt đối không có khả năng!

Trong lòng Hoắc Nhiên liên tục lặp lại câu này, sắc mặt tái nhợt, thân là chủ soái, Hoắc Nhiên tự nhiên hiểu rõ Ma Văn phi đạn như lòng bàn tay, hần phi thường rõ ràng, có thể phát triển ra Ma Văn phi đạn có độ chính xác cao như thế, vậy thì phải có kỹ thuật cùng giàn giáo cường đại cỡ nào để chống đỡ a!

Nhưng mà mọi người đều biết, Thiên Tế Tinh bị Cáp Thụy Sâm phong ấn bao phủ, Ma Văn cơ giới của Cao Tương Chân Nghĩa Quốc là không thể tiến vào được, mà Thiên Tế Tinh thì cũng không thể sử dụng Ma Văn cơ giới. Tuy nhiên cảnh tượng này lại đảo lộn nhận thức của Hoắc Nhiên!

Không thể phủ nhận, từ khi Tiêu Hoàng đến thì Thiên Tế Tinh đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, vấn đề lương thực, vấn đề sức chiến đấu của quân đội, thì đều hoàn toàn thay đổi, điều này đã làm cho người ta vô cùng giật mình rồi, nhưng ai cũng không nghĩ tới, Thiên Tế Tinh lại tạo ra được thứ đồ vật này.

968. Chương 968: Đại Hiến Thần Uy

- Tiêu Hoàng kia rốt cuộc là quái thai gì vậy, hần đúng thật là Cáp Thụy Sâm chuyển thế hay sao?

Hoắc Nhiên không kiềm được thốt lên.

Không chỉ là Hoắc Nhiên, ngay cả Dịch Phong Mạch đứng sau đám binh sĩ Kính Hiến Châu, nhìn các quãng lửa hình thành trên bầu trời, ánh mắt cũng có chút trợn lên.

Sau lưng lại cảm thấy lạnh toát, giờ khắc này, Dịch Phong Mạch dường như đã rõ ràng, Tiêu Hoàng rốt cuộc từ chỗ nào mà xâm nhập vào Phần Tiến Thị, đánh chết thống trị giả cao nhất của Cao Tương Chân Nghĩa Quốc, đó chính là Lý Tư Giai Nội Hải.

Nhưng mà Dịch Phong Mạch có nằm mơ cũng không nghĩ tới, Thiên Tế Tỉnh lại có một ngày dùng Ma Văn phi đạn để chống cự lại Ma Văn chiến đấu cơ của Cao Tương Chân Nghĩa Quốc, điều này có vẻ rất không chân thực.

Nên biết rằng, dưới Cấp Thụy Sâm phong ấn, làm sao có thể tiến hành chế tạo Ma Văn cơ giới được!

Càng làm cho Dịch Phong Mạch thấy lạnh lẽo chính là, nếu Tiêu Hoàng thật sự từ Lý Tư Giai Nội Hải mà giết tới nơi này, như vậy thì đã chứng minh một điều, Cao Tương Chân Nghĩa Quốc còn chưa thể chinh phục được Lý Tư Giai Nội Hải, nhưng mà lại bị một địa phương cực kỳ lạc hậu là Thiên Tế Tỉnh kia chinh phục trước rồi.

- Ta cũng không tin thứ quỷ quái này, ta không tin Thiên Tế Tỉnh có thể phát triển ra hệ thống phòng không mạnh đến thế!

Dịch Phong Mạch thì ào ào nói, sau đó liền phát ra mệnh lệnh:

- Trung đội không chiến thứ 9, thứ 12, thứ 15 của Kính Hiến Châu, ngay lập tức xuất phát, phương hướng phía bắc của Phần Tiến Thị, cũng là phía nam của Lý Tư Giai Nội Hải!

Sau khi Dịch Phong Mạch cố chấp phát ra mệnh lệnh, ba Trung đội không chiến gồm 150 chiếc Ma Văn chiến đấu cơ chỉ cần nửa tiếng đã xuất hiện trên bầu trời của đám người Tiêu Hoàng.

Cùng lúc đó, tại phương hướng Lý Tư Giai Nội Hải vẫn có 12 chiếc Trường Tích Hào lại lần nữa bắn ra 150 quả Ma Văn phi đạn, loại Ma Văn phi đạn này có đặc điểm lớn nhất chính là chuẩn xác, mau chóng, chỗ thiếu hụt chính là uy lực nhỏ, tuy nhiên xử lý Ma Văn chiến đấu cơ, nhất là Ma Văn chiến đấu cơ chất lượng cực kém của Cao Tương Chân Nghĩa Quốc kia, thì cũng đủ rồi.

Gần như ngay khi Ma Văn chiến đấu cơ của Kính Hiến Châu vừa mới xuất hiện gần vị trí của Tiêu Hoàng, thì 150 quả Ma Văn phi đạn đã trực tiếp oanh kích về phía đám Ma Văn chiến đấu cơ này của Cao Tương Chân Nghĩa Quốc!

Oanh, rầm rầm oanh...

Tiếng nổ mạnh liên tiếp phát ra, trên bầu trời đã trở nên vô cùng thảm thiết. Mặc dù lần này phi công của Kính Hiến Châu đã có chuẩn bị trước, nhưng vẫn có khoảng 120 chiếc Ma Văn chiến đấu cơ bị phá hủy trên bầu trời, 30 chiếc Ma Văn chiến đấu cơ còn lại thì còn chưa kịp điều chỉnh góc độ, thì đã lại có một luồng Ma Văn phi đạn lao tới đến, trực tiếp phá hủy 30 chiếc Ma Văn chiến đấu cơ còn sót lại kia.

Trong chớp mắt, trên bầu trời đã trở nên khét lẹt, bầu trời trong xanh trở nên tràn ngập khói lửa.

Nhìn thấy cảnh này, bất kể là Hoắc Nhiên hay là Dịch Phong Mạch thì đều ngơ ngẩn. Cùng lúc bị xử lý 50 chiếc Ma Văn chiến đấu cơ thì cũng đã đủ làm cho bọn họ giật mình rồi, nhưng vào lúc này, đồng thời xử lý 150 chiếc, ý nghĩa của nó là gì thì không cần nói cũng biết.

Đó chính là, Thiên Tế Tỉnh chẳng những có Ma Văn phi đạn đối không, mà hơn nữa sức chiến đấu đã đủ để khiêu chiến với Cao Tương Chân Nghĩa Quốc rồi.

Mà đây vẫn chỉ vẹn vẹn là một cái bắt đầu mà thôi.

Lại trải qua mười phút điên cuồng chạy trốn, Tiêu Hoàng đã dẫn theo đội quân tù nhân cùng với Quân đoàn Hoa Nhị đi tới một ngọn núi thấp bé cách Lý Tư Giai Nội Hải gần 1km, chỉ cần vượt qua một rừng cây thưa thớt kia thì sẽ tới đường ven biển của Lý Tư Giai Nội Hải.

Đội khi đội quân tù nhân, Quân đoàn Hoa Nhị lướt qua ngọn núi, chạy về phía bờ biển, thì Tiêu Hoàng lại chậm rãi bước chân trên đỉnh núi, hơi sửa sang lại mũ và áo một chút, sau đó chậm rãi xoay người, đối mặt

với 10 vạn Cao Tương quân đội mệnh mông, đông nghịt phía sau kia, đám người này đang âm ỉ lao trên thảo nguyên rộng lớn về phía Tiêu Hoàng.

Nhưng Tiêu Hoàng thì vẫn rất bình thản, trên mặt không có vẻ lạnh như băng, không có lệ khí, cứ như vậy mà lẳng lặng nhìn về phía đám binh sĩ Cao Tương đang cuộn cuộn, đầy sát khí lao về phía mình kia.

- Tiêu Hoàng, người cho rằng vào lúc thì thì người có thể thoát được hay sao? Người là tên ác đồ số một của Cao Tương Chân Nghĩa Quốc, người Cao Tương sẽ không bỏ qua cho người đâu!

Dịch Phong Mạch vọt tới phía trước đội ngũ, dữ tợn nói với Tiêu Hoàng.

- Trốn? Không, ta chính là đến đưa ma cho các người!

Tiêu Hoàng đứng thẳng trên ngọn núi cao trăm thước, gió nhẹ phất qua làm cho chiếc áo choàng của Tiêu Hoàng bay phất phới, mái tóc dài màu trắng cũng theo gió phiêu lãng, giống như một lá cờ của Tử Thần vậy.

Nhìn đám binh sĩ Cao Tương đã chỉ còn cách mình không tới 500 thước, Tiêu Hoàng chậm rãi thu hồi tất cả Chiến Văn, sau đó hơi dang hay tay ra, đầu cúi xuống, từ từ khởi động Ma Văn thông tin chuyên dùng để thông báo tin tức cần động thủ.

Rầm... rầm...

Gần như ngay khi Tiêu Hoàng gửi tin tức đi, thì chỉ sau vài giây, phía sau Tiêu Hoàng, bề mặt Lý Tư Giai Nội Hải kia luôn êm đềm kia bỗng giống như nổ tung lên, từng quả Liệt diễm phi đạn dài chừng mười thước đã phá vỡ mặt nước biển mà vọt ra, số lượng ước chừng có hơn 1000 quả.

Giờ khắc này, đám Liệt diễm phi đạn rậm rạp kia đã làm nền cho Tiêu Hoàng, mà Tiêu Hoàng cứ như vậy mà đứng trên đỉnh núi, vẫn không nhúc nhích, chỉ là khoe miệng hơi cong lên một chút, bộ dáng tàn nhẫn. Phía sau hắn là mặt nước biển bàng bạc, lúc này đã tràn ngập vô số Ma Văn phi đạn!

Ngay sau đó, những Ma Văn phi đạn cuộn cuộn mãnh liệt này vòng qua trên đầu Tiêu Hoàng, giống như một cơn mưa to, trực tiếp lao về phía hàng ngũ không thấy điểm cuối của đám binh sĩ Cao Tương kia.

Nhìn thấy cảnh này, Dịch Phong Mạch trực tiếp sững sốt ngây người, hắn vẫn là lần đầu nhìn thấy cảnh tượng phi đạn tấn công kinh tâm động phách như thế, trên đỉnh đầu có vô số Ma Văn phi đạn đang lao xuống, quả thực chính là bao phủ bầu trời, che lấp mặt đất, số lượng khổng lồ cũng làm cho người ta hít thở không thông.

- Tại sao có thể như vậy được?

Dịch Phong Mạch nhìn Tiêu Hoàng đang giống như pho tượng trên ngọn núi kia, không kiềm được thốt lên.

Ở Sùng Cao Châu, Hoắc Nhiên cũng nhìn thấy cảnh tượng này, trực tiếp hóa đá ngay tại chỗ, khoe miệng hơi mở ra, hai mắt trợn trừng, nhìn đám Ma Văn phi đạn kinh hồn trên đầu Tiêu Hoàng kia.

Không khoa trương chút nào mà nói, sau khi hơn 1000 quả Ma Văn phi đạn này xuất hiện, toàn bộ bầu trời đều trở nên ảm đạm lại.

Nếu khi này những Ma Văn phi đạn trực quay kia đã làm cho Hoắc Nhiên cảm nhận được trình độ Ma Văn cơ giới của Thiên Tế Tỉnh, như vậy thì hiện tại hắn đã rất rõ ràng, đó chính là trình độ Ma Văn cơ giới của Thiên Tế Tỉnh đã đạt tới một tình trạng biến thái, mà mặt biển đang rít gào kia dường như cũng đã nói rõ, dưới mặt nước kia đang tồn tại một thứ vô cùng thần bí và cường đại nào đó.

Nhưng nó sẽ là cái gì đây?

Hoắc Nhiên không thể biết được.

Về phần binh sĩ Kính Hiến Châu, nhìn thấy Ma Văn phi đạn cuộn cuộn mãnh liệt bắn tới, vẻ mặt ngẩn ra, trong khoảng thời gian ngắn thì căn bản không thể phản ứng được gì cả, đây rốt cuộc là tình huống gì vậy!

Oanh, oanh, oanh, oanh...

Ngắn ngủn vài giây trôi qua, từng quả Ma Văn phi đạn rơi xuống cực nhanh đã phát nổ trong hàng ngũ binh sĩ Kính Hiến Châu, trong nháy mắt, một luồng sóng lửa màu cam có nhiệt độ siêu cao lập tức lan ra. Tại vị trí cách Tiêu Hoảng 500 thước, đám Ma Văn phi đạn này đã chế tạo ra một biển lửa, giống như địa ngục nhân gian vậy!

Giờ khắc này, lớp cỏ xanh mượt đã trực tiếp bị đốt sạch, hóa thành tro tàn, mùi thuốc nổ tràn ngập bốn phía, bầu trời khi nãy còn hơi có chút âm u, nhưng vào lúc này đã bị các luồng lửa này chiếu cho sáng chói lên.

Thậm chí nó còn làm ọi người không mở hai mắt ra được.

Trong nháy mắt, luồng sóng lửa có nhiệt độ mấy ngàn độ này đã lao vào đám binh sĩ Kính Hiến không hề có chuẩn bị này, kết cục chỉ có một, đó chính là hóa thành tro tàn!

Hơn nữa điều này còn xa mới chấm dứt, đợt sóng lửa đầu tiên còn chưa hoàn toàn tản đi, thì một đợt Vạn Nhận Ma Văn phi đạn thứ hai đã lại lần nữa lao ra khỏi mặt biển, bắn thẳng tới đây, phương thức công kích rải thảm này làm cho khắp thảo nguyên tràn ngập trong khói lửa.

Sau khi các Vạn Nhận Ma Văn phi đạn này nổ tung ra, vô số quang nhận rậm rạp đột nhiên bắn mạnh ra ngoài, mỗi một quả Ma Văn phi đạn đều bắn ra vô số quang nhận cùng lúc, đối với binh sĩ Cao Tương bình thường thì gần như không thể trốn thoát được.

Đám thi thể bị cháy rụi kia, dưới các quang nhận này thì chỉ phát ra từng tiếng cắt vào xương vang lên, kèm theo đó là tiếng quang nhận ma sát với không khí, phát ra âm thanh “ong ong” chấn động.

Theo sát phía sau lại là đợt Cao Bạo Ma Văn phi đạn tấn công, tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên.

Ba đợt tấn công này có tổng cộng hơn 4000 quả Ma Văn phi đạn được bắn ra, lúc này thì phía trước Tiêu Hoảng, 10 vạn binh sĩ Kính Hiến khí thế cuộn cuộn kia đã không còn sót lại kẻ nào nữa, mặt đất biến thành đất nung bốc khói, cùng với vô số hố sâu to lớn, đôi mắt nhìn ra xa, thì không thảo nguyên xanh mượt khi trước đã biến thành một mảnh màu đen tuyền, trong không khí còn có một mùi khét lẹt.

Thông qua màn hình nhìn thấy cảnh này, Hoắc Nhiên đổ mồ hôi như mưa, mồ hôi chảy xuống dưới cằm, rồi nhỏ lên trên chiếc bàn bằng kim loại, lúc này thì ngay cả bản thân Hoắc Nhiên cũng không biết tâm trạng của mình là gì nữa.

Vốn theo như suy nghĩ khi nãy, thì Kính Hiến Châu ngay lập tức mất đi 10 vạn quân đội, Dịch Phong Mạch bị thương nặng, thì hẳn hẳn là nên cao hứng mới đúng, chỉ là vào lúc này, kiểu gì thì Hoắc Nhiên cũng không cao hứng được, hai mắt nhìn chăm chăm vào màn hình, chỉ cảm thấy sau lưng lạnh buốt.

Hỏa lực cường hãn như vậy, không tới hai phút thời gian mà đã trực tiếp tiêu diệt 10 vạn quân đội, điều này rốt cuộc có ý nghĩa gì? Đó chính là Thiên Tế Tinh đã không còn dễ đối phó như trước nữa, Cao Thượng, Thịnh Thế, Kính Hiến và vài châu khác, từ giờ trở đi đừng có mong được an bình nữa, hoàn toàn bại lộ dưới hỏa lực công kích của Tiêu Hoảng rồi.

Thậm chí Hoắc Nhiên đã dự cảm được, hỏa lực như vậy thì Thiên Tế Tinh từ rất sớm cũng đã có rồi, chỉ là vẫn còn ẩn dấu, thả dây dài để câu con cá lớn, trực tiếp tiêu diệt thống trị giả cao nhất của Cao Tương Chân Nghĩa Quốc là Cao Triết Cơ.

Nghĩ tới đây, trong lòng Hoắc Nhiên trở nên lạnh như băng.

Mà lúc này, sau ba lượt điên cuồng công kích, người sống sót duy nhất thì chính là Dịch Phong Mạch, lúc này hẳn đang đứng trên một mảnh đất khô cằn, một tay nâng một cái Ma Văn phòng hộ thuần, trên bề mặt phủ kín vết rách.

Dịch Phong Mạch cứ như vậy mà lẳng lặng đứng ở tại chỗ, nhìn chăm chăm vào Tiêu Hoảng đứng trên ngọn núi, vẫn không nhúc nhích, trong ánh mắt tràn ngập khiếp sợ.

Xung quanh hẳn đã không còn thấy bất kỳ một vật nào còn sống nữa, chỉ trong hai phút thôi, 10 vạn binh sĩ Kính Hiến đã trực tiếp biến mất, chỉ còn lại từng mảnh đất khô cằn còn đang tỏa hơi nóng mà thôi.

969. Chương 969: Hoàn Mỹ

Mà thời điểm này Dịch Phong Mạch chỉ cảm thấy trong đầu như trống rỗng, gần như lâm vào trạng thái đình trệ, chỉ có sắc mặt tái nhợt kia là đang yên lặng kể rõ tất cả, hắn nằm mơ cũng đều không nghĩ tới, Thiên Tế Tĩnh được Tiêu Hoàng dẫn dắt thì lại trở nên khủng bố như thế!

Chúng tộc Lạc Đan Luân này dường như đang từ từ quật khởi.

Tiêu Hoàng đứng trên ngọn núi, dường như đang nhìn Dịch Phong Mạch một cái, không nói một câu nào, ánh mắt bình thản làm cho người ta cảm thấy rất chân thực.

Sau đó Tiêu Hoàng sửa sang lại bộ chiến bào hơi rách của mình một chút, vỗ vỗ bụi đất trên người, chậm rãi xoay người đi về phía Lý Tư Giai Nội Hải, không phát ra chút tiếng vang nào.

Thắng bại vào lúc này đã rất rõ ràng rồi, không cần nhiều lời làm gì nữa.

Bản thân Tiêu Hoàng cũng không có ý định đánh chết Dịch Phong Mạch, lưu hắn lại đi chống cự lại Hoắc Nhiên, để cho Cao Tương Chân Nghĩa Quốc tiêu hao tới mức tiêu vong ngay trong nội bộ thì chẳng phải là rất tốt hay sao?

Cùng lúc đó, Bá Vương Long Hào và Thủy Trung Bá Vương Hào cũng hơi nhô lên trên mặt nước, đội quân tù nhân và Quân đoàn Hoa Nhị nhẹ nhàng tiến vào trong đó.

Chỉ sao khoảng mười phút, đội quân tù nhân và Quân đoàn Hoa Nhị đã quay về trong tàu ngầm.

Tiêu Hoàng đứng trên bờ biển, lại một lần nữa quay đầu nhìn về phía Kính Hiến Châu, rồi khởi động Ma Dực, trực tiếp tiến vào trong Bá Vương Long Hào, sau đó cửa khoang thuyền chậm rãi đóng lại, Bá Vương Long Hào và Thủy Trung Bá Vương Hào cũng lại một lần nữa chìm vào dưới mặt nước, sau đó chuyển hướng, đi về phía Thiên Tế Tĩnh, tốc độ cũng không nhanh, bởi vì vào lúc này đã không còn người nào có thể uy hiếp đến bọn họ nữa.

Sau khi Tiêu Hoàng tiến vào trong phòng chỉ huy của Bá Vương Long Hào, đám thuyền viên bên trong như đang vỡ òa, tất cả thuyền viên đều không kiềm được phát ra tiếng rít gào hưng phấn.

Đây tuyệt đối là một lần ám sát hoàn mỹ.

Thiên Tế Tĩnh không có một người nào tử vong, chỉ có mười mấy người bị thương nhẹ, còn Cao Tương Chân Nghĩa Quốc, thì kẻ thống trị cao nhất là Cao Triết Cơ đã chết không toàn thân!

- Làm không tồi, Liệt Cách Nông!

Tiêu Hoàng đi tới trước mặt Liệt Cách Nông, nhẹ nhàng ôm một chút, tươi cười nói.

- Ta chỉ làm theo chức trách mà thôi, Trưởng quan!

Liệt Cách Nông nhẹ nhàng đáp, tuy rằng trong ánh mắt tràn ngập hưng phấn, nhưng cũng không bị hồ đồ, đây cũng là tổ chấn cần có của một hạm trưởng, hắn chính là đại não của toàn bộ tàu ngầm, bất cứ lúc nào cũng phải duy trì sự bình tĩnh tối thiểu.

Đơn giản ăn mừng một chút, Tiêu Hoàng liền quay về ghế quan sát, sau đó gọi cho Phát Minh Qua.

- Quận trưởng lão đại, tiến triển như thế nào?

Sau khi nối liên lạc, Phát Minh Qua thân thiết hỏi, tuy nhiên, nhìn thấy Tiêu Hoàng bình an vô sự xuất hiện trong Bá Vương Long Hào, Phát Minh Qua cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, Tiêu Hoàng không có việc gì thì tất cả đều tốt rồi.

- Hoàn thành một cách hoàn mỹ.

Tiêu Hoàng cười cười với Phát Minh Qua, nhẹ nhàng đáp.

Phát Minh Qua nghe vậy, đầu tiên là sửng sốt, sau đó là toát ra một nụ cười vui sướng, cánh tay hơi nắm chặt lại.

Tin tức này có ý nghĩa gì, đã không cần nói cũng biết, Cao Tương Chân Nghĩa Quốc sẽ bị thương nặng một cách xưa nay chưa từng có, tuy nhiên, nếu Thiên Tế Tỉnh bởi vậy mà đắc chí, hoặc là buông lỏng cảnh giác, vậy thì chính là vô cùng sai lầm.

- Hiện tại, Phát Minh Qua, ta ra lệnh cho người, bến tàu số 7 lại lần nữa vận chuyển, nắm chặt tất cả thời gian, tiếp tục chế tạo Ma Văn tàu ngầm, số lượng thì là 1 chiếc Bá Vương Long Hào, 12 chiếc Trường Tích Hào, tiếp tục mở rộng ưu thế tuyệt đối của chúng ta ở Lý Tư Giai Nội Hải.

Tiêu Hoàng dần trở nên nghiêm túc, ra lệnh cho Phát Minh Qua.

- Đã hiểu, ta sẽ đi làm ngay!

Phát Minh Qua không kiêu ngạo không siểm nịnh đáp, bản thân Phát Minh Qua rất rõ ràng, lúc này đã bắt đầu bại lộ thực lực dưới nước của Thiên Tế Tỉnh, như vậy thì Cao Tương Chân Nghĩa Quốc chắc chắn sẽ tìm cách ngăn chặn cửa ngõ Lý Tư Giai Nội Hải này.

Nếu Thiên Tế Tỉnh nên muốn bảo trì ưu thế tại Lý Tư Giai Nội Hải, thì nhất định phải tự cường hóa bản thân mới được.

Sau đó, Tiêu Hoàng cũng không nói thêm gì nữa, tự mình cất liên lạc, rồi nhìn về phía cửa sổ, hướng về phía thâm thẳm của Lý Tư Giai Nội Hải, lúc này mây đen đã tụ tập trên bề mặt Lý Tư Giai Nội Hải, mặt biển đã dậy lên những con sóng lớn ngập trời.

Tuy nhiên, Bá Vương Long Hào khổng lồ và Thủy Trung Bá Vương Hào được Trường Tích Hào hộ tống, vẫn di chuyển rất vững vàng dưới đáy biển sâu.

Cùng lúc đó, ở Áo Cách Tư Thần điện tại Thánh Tử Thành, nhận được tin tức Cao Triết Cơ bị sát hại, toàn bộ Cao Tương Chân Nghĩa Quốc lập tức chìm trong bi thống, nhất là binh dân Cao Tương thì lại đầm ngực dậm chân, liên tục gào khóc, giống như thân nhân bị chết vậy, có thể nói, từ nhỏ đến lớn, dưới nền giáo dục đặc thù của Cao Tương Chân Nghĩa Quốc, trong cảm nhận của mỗi một binh dân thì chỉ có Cao Triết Cơ mới là vĩ đại nhất trong tâm linh của bọn họ.

Nhưng vào lúc này, Cao Triết Cơ đã chết!

Về phần các Châu trưởng, sĩ quan tiến vào trong Áo Cách Tư Thần điện, tuy rằng cũng bày ra một bộ dáng bi thương, nhưng trong lòng thì lại vô cùng bất an, Cao Triết Cơ vừa chết, trụ cột của Cao Tương Chân Nghĩa Quốc đã không còn nữa, sau này Cao Tương Chân Nghĩa Quốc nên hoạt động như thế nào, đã không có người nào biết cả.

Nhất là trong những người này, đại bộ phận đều có ý tưởng riêng, có kẻ đứng bên phía Cao Long Văn và Hoắc Nhiên, cũng có người đứng bên phía Cao Long Đình và Dịch Phong Mạch, tiếp theo đây, một cuộc tranh đấu gay gắt đã không thể tránh được nữa.

Bởi vì lệch múi giờ, nên lúc này tại Thánh Tử Thành thì mới là 10h sáng, trong tòa Thần Chính Điện rộng lớn này đã không còn chỗ ngồi nữa, nhưng duy nhất chỉ thiếu ba người Cao Long Đình, Hoắc Nhiên và Dịch Phong Mạch.

Lúc này thì Cao Long Đình vẫn đang ở trong nơi đóng quân của Thượng Bang Chân Nghĩa Quốc, đang không ngừng liên lạc gì đó với Trương Thượng Quân, mục đích chủ yếu chính là nhằm đạt được sự ủng hộ cao hơn của Trương Thượng Quân.

Vào 10h 30 phút, Cao Long Văn mặc một bộ trường bào màu đen, trên vai phải có đeo một dải lụa trắng, chậm rãi xuất hiện trên đài cao, hai mắt hơi hiện ra màu hồng.

Chậm rãi đi vào bên cạnh vị trí chủ tọa của Thần Chính Điện, Cao Long Văn dùng một loại thanh âm cực kỳ đau xót nói:

- Mấy giờ trước, phụ thân đại nhân đã bất hạnh gặp nạn, hung thủ là tên Ma đầu Tiêu Hoàng kia!

Nói xong, trên mặt Cao Long Văn đã có hai hàng nước mắt chảy xuống.

Đám quan lại Cao Tương Chân Nghĩa Quốc đang ngồi thì cũng đều đứng lên, ngả mũ bi ai, thậm chí còn có một vài Châu trưởng chảy ra dòng nước mắt bi thống.

Những người này, phần lớn đều là thân tín của Cao Triết Cơ, đã không có ân sủng của Cao Triết Cơ nữa, thì thời đại của bọn họ coi như đã kết thúc rồi.

Về phần các Châu trưởng khác, tuy rằng cũng yên lặng cúi đầu, nhưng trong lòng thì lại đều mang suy nghĩ riêng.

Đương nhiên, có khoảng hai phần ba Châu trưởng trong số này thì vẫn ủng hộ Cao Long Văn, đây cũng là vốn liếng mà Hoắc Nhiên gây dựng cho Cao Long Văn.

Hơn nữa Thần phụ đã bằng hà, Chuẩn thần phụ kế vị thì cũng là chuyện rất hợp tình hợp lý.

Chỉ có điều, đối với quân đội thì lại không dễ nói, bởi vì trong số này vẫn có một số lượng lớn ủng hộ Cao Long Đình.

- Dựa theo pháp luật của Cao Tương Chân Nghĩa Quốc, Thần phụ không ở đây, hoặc là không thể tiếp tục nắm quyền, thì sẽ do Chuẩn thần phụ tiếp nhận, quốc gia không thể một ngày không có vua, bởi vậy, ngay tại đây, ta muốn bản thân mình tạm thời tiếp nhận quyền lực của Thần phụ, không biết các vị đang ngồi đây có ý kiến gì không?

Cao Long Văn nói rõ ràng rành mạch, giọng điệu có vẻ khá là nhẹ nhàng, nhất là còn có hai chữ “tạm thời” kia.

Dựa theo truyền thống “tốt đẹp” của Cao Tương Chân Nghĩa Quốc, thì “tạm thời” và đạt được tư cách Thần phụ gần như không có nửa điểm khác nhau nào cả.

Tuy nhiên hẳn có thể dùng từ như vậy, thì cũng là do Hoắc Nhiên tư vấn mới có được.

Lúc này ai ai cũng trầm mặc, mọi người đều nhìn nhau, ai cũng đều biết rõ một câu, đó chính là “súng sẽ bắn chim đầu đàn”.

Mặc dù ngay cả những người không thích Cao Long Văn, thì cũng không dám tùy tiện đứng ra phản đối. Trầm mặc! Chỉ có trầm mặc thì mới là vương đạo.

Thấy vậy, trong lòng Cao Long Văn lập tức vui vẻ, hiển nhiên thế lực mà mình khi trước đã tử mĩ bồi dưỡng ra, vào giờ khắc này rốt cục cũng mang đến tác dụng rồi, hiện tại Cao Long Đình đã chạy thoát, Áo Cách Tư Thần điện do một mình hắn độc chiếm, đây tự nhiên là cảnh mà Cao Long Đình hy vọng nhìn thấy.

- Nếu không có người phản đối, như vậy thì sẽ là hoàn toàn được thông qua.

Tuy rằng trong lòng vui sướng, nhưng là trên mặt Cao Long Văn vẫn có bộ dáng vô cùng nghiêm túc.

Đám người đang ngồi dưới đài thì vẫn là một mảnh trầm mặc, những đau thương khi trước thì gần như đều đã nhạt đi rồi, bởi vì bọn họ rất rõ ràng, Dịch Phong Mạch còn đang ở Kính Hiến Châu, Cao Long Đình thì đang ở tại nơi đóng quân của Thượng Bang Chân Nghĩa Quốc, hai người này có thể trở mặt nhìn Cao Long Văn nắm hết quyền hành, sau đó quay đầu lại tiêu diệt mình hay sao? Đây là chuyện không có khả năng xảy ra.

Hoắc Nhiên ở nam bộ Sùng Cao Châu, tự nhiên cũng có thể nhìn thấy toàn bộ nhất cử nhất động bên trong Thần Chính Điện, về mặt có thể nói là vô cùng nghiêm túc, bởi vì thế cục trước mắt vẫn còn khó nói rõ được, dù sao Dịch Phong Mạch và Cao Long Đình vẫn chưa làm gì gây khó dễ cả, Hoắc Nhiên cũng tin chắc rằng hai người kia không có khả năng không có chuẩn bị, cứ như vậy mà ngồi chờ chết.

Thời điểm này, Cao Long Văn đã chậm rãi đi tới trên ghế chủ tọa, cái ghế này đều được dùng vàng ròng để chế tạo ra, vô cùng đẹp đẽ quý giá, nó cũng tượng trưng cho quyền lực tối cao của Cao Tương Chân Nghĩa Quốc.

Khẽ ngẩng đầu, nhìn bốn phía một cái, Cao Long Văn liền từ từ ngồi trên ghế chủ tọa, trái tim lại đang không ngừng nhảy lên, trong lòng lại có một loại cảm giác hưng phấn không nói nên lời được.

Tuy nhiên, nếu muốn yên ổn ngồi trên vị trí Thần phụ này, thì còn có hai người phải bị diệt trừ, đó chính là Cao Long Đình và Dịch Phong Mạch.

- Hôm nay là ngày Thần phụ Cao Triết Cơ ngộ hại, toàn bộ con dân Cao Tương Chân Nghĩa Quốc đang vô cùng bi thống, mà chúng ta cũng chỉ có thể ở trong này mà tưởng nhớ Thần phụ Cao Triết Cơ, nhưng vẫn có hai người vì sao lại không tới? Cao Long Đình và Dịch Phong Mạch hiện tại đang ở chỗ nào?

Ngồi trên ghế chủ tọa, Cao Long Văn cao giọng chất vấn.

Nghe Cao Long Văn nói vậy, toàn bộ Thần Chính Điện bỗng nhiên trở nên cực kỳ áp lực, mọi người đều không dám hé răng chút nào, bọn họ rất rõ ràng, sau khi Cao Long Văn nói ra lời này, thì tình trạng hỗn loạn dường như sắp sửa bắt đầu rồi.

Hoắc Nhiên đang ở Sùng Cao Châu, nghe Cao Long Văn nói như vậy, vẻ mặt hơi nhú lại, những câu nói khi trước thì đều là Hoắc Nhiên hấn dẫn dò trước, nhưng những lời này thì tuyệt đối không phải là của hắn, hắn vạn lần không ngờ rằng Cao Long Văn lại nôn nóng gởi vậy, hiện tại việc cấp bách nhất chính là lung lạc quyền lợi vào tay, chứ không phải chỉ vì cái trước mắt mà gây ra xung đột, vội vã là không ăn được đậu hủ nóng dầu!

Nhưng ngay khi Hoắc Nhiên đang nghĩ vậy, đột nhiên hắn và mọi người trong Thần Chính Điện bỗng thấy có một cái khe nứt không gian đang chậm rãi hình thành ở trong này.

970. Chương 970: Phạm Gia Tây

Gần như ngay khi khe nứt không gian hoàn toàn hình thành, thì Cao Long Đình, Dịch Phong Mạch liền chậm rãi đi ra, từ từ đi vào trong Thần Chính Điện.

Giờ phút này, bất kể là Cao Long Đình hay là Dịch Phong Mạch, thì vẻ mặt đều trở nên rất nghiêm túc, trong ánh mắt tràn ngập lệ khí!

Nhìn thấy Cao Long Đình và Dịch Phong Mạch xuất hiện, Hoắc Nhiên cũng không dám chậm trễ, mệnh lệnh ước chừng 60 vạn quân đội của Sùng Cao Châu tiến vào trạng thái cảnh giác, đồng thời hắn cũng mở ra khe nứt không gian, lập tức xuất hiện trong Thần Chính Điện, đứng bên cạnh Cao Long Văn.

Thấy bốn người này đồng thời xuất hiện trong Thần Chính Điện, toàn bộ không khí nơi đây gần như bị đọng lại, bốn người này có thể nói chính là kẻ có quyền lợi cao nhất tại Cao Tương Chân Nghĩa Quốc ngoài Cao Triết Cơ đã chết kia ra.

Hiện tại Cao Triết Cơ đã không còn, vậy thì tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì đây?

Đồng thời, gần như tất cả sĩ quan đang ngồi thì cũng đã đều đưa tay lên trên túi Ma Văn, vẻ mặt cảnh giác, có thể ngồi trong này thì làm gì có kẻ nào là bất tài đâu?

Mọi người đều đang quan sát thế cục.

- Cao Long Đình, không thể tưởng được ngươi còn dám trở về. Người đâu, Cao Long Đình bỏ bê nhiệm vụ, bắt lấy hắn cho ta, Dịch Phong Mạch đuổi giết Tiêu Hoàng không thành, còn cố ý để cho Tiêu Hoàng chạy thoát, cũng bắt lấy cho ta!

Cao Long Văn trợn trừng hai mắt, lớn tiếng ra lệnh.

Ngay lập tức, bảy, tám gã thủ vệ trong Thần Chính Điện đã đồng loạt lao về phía Cao Long Đình!

Tuy nhiên Cao Long Đình và Dịch Phong Mạch lại chỉ lạnh lùng cười.

- Ngươi cho là chúng ta tới đây để chui đầu vào lưới hay sao?

Dịch Phong Mạch nhìn Cao Long Văn và Hoắc Nhiên một cái, sau đó liền trực tiếp khu động Ma Văn thông tin trong tay, phát ra một tin tức.

Ngay sau đó, ngoài cửa Thần Chính Điện đã có 1000 binh sĩ xông tới, đều khởi động Chiến Văn, trực tiếp nhắm ngay về phía Cao Long Văn và Hoắc Nhiên.

- Nói cho người biết, tám sư đoàn gần Thánh Tử Thành thì ta đã nắm giữ sáu cái rồi, nếu muốn đụng đến bọn ta thì cũng không dễ dàng như vậy đâu.

Cao Long Đình lạnh lùng nói.

“- Vậy thì có thể làm được gì?”

Hoắc Nhiên nói, sau đó khẽ phát tay một cái, ước chừng hơn 50 sĩ quan dưới đài đều đứng lên, khởi động Chiến Văn.

Đồng thời lại có một đám binh sĩ từ ngoài cửa giết vào, cũng có hơn 1000 người, Thần Chính Điện mặc dù rộng lớn, nhưng cũng bị đám người này chật đầy.

- Ta đã sớm bí mật điều động 1 vạn quân từ Sùng Cao Châu tới đây, chính là để đề phòng bất trắc, người là tên phản đồ của Cao Tương Chân Nghĩa Quốc, chẳng lẽ còn muốn xúc phạm uy nghiêm của Cao Long Văn Thần phụ hay sao?

Hoắc Nhiên lạnh lẽo nhìn đối phương, quát lớn.

Không thể phủ nhận, dưới tình huống như vậy, hai huynh đệ Cao Long Văn và Cao Long Đình, còn có Hoắc Nhiên và Dịch Phong Mạch thì đều đã hoàn toàn xé rách da mặt rồi, tất cả đều là vì quyền lực vô thượng của vị trí Thần phụ kia, dù hoặc như vậy không phải người bình thường có thể kháng cự được, hoàn toàn là dùng mạng đi tranh giành một phen.

- Cao Long Văn, Hoắc Nhiên, không thể tưởng được các người thật to gan như vậy, cũng dám tự tiện tự phong là Thần phụ, có trải qua biểu quyết hay không?

Đúng lúc này, trong khe nứt không gian phía sau Dịch Phong Mạch đột nhiên truyền tới một thanh âm vô cùng thâm trầm, hùng hậu, cực kỳ có cảm giác áp bách.

Sau đó, từ trong khe nứt không gian có một người đang chậm rãi đi ra, dáng người không cao, đại khái chỉ có khoảng 1m7, khuôn mặt hồng hào, mái tóc hoa râm, trên người mặc một bộ y phục rộng thùng thình.

Nhìn thấy người này, Hoắc Nhiên không kiềm được hai mắt trương lên, kẻ này chính là Phạm Gia Tây, mãnh tướng số một của Trương Thượng Quân, có thực lực Ngự Hồn cấp ba, trên cơ bản chính là trợ thủ đắc lực của Trương Thượng Quân, ở Thượng Bang Chân Nghĩa Quốc không có quân hàm, bởi vì dựa theo thực lực mà nói, hẳn hoàn toàn có thể sánh ngang với Trương Thượng Quân, nhưng chỉ là do Trương Thượng Quân có ân với hắn, nên hắn mới cam nguyện đứng thấp hơn Trương Thượng Quân nửa bậc, mà hắn xuất hiện thì thường thường cũng là đại biểu cho Trương Thượng Quân.

Đồng thời tên Phạm Gia Tây này cũng là đồ đệ của Mạc Cấp Đốn, đại Giáo hoàng của Xích Nghĩa liên hợp thể, một trong sáu đại lão quái Ngự Không.

- Phạm Gia Tây, người...

Nhìn thấy Phạm Gia Tây, Hoắc Nhiên rốt cục toát ra vẻ sợ hãi, khi trước Thượng Bang Chân Nghĩa Quốc đóng quân ở trong này, hắn đã cảm thấy không hay rồi, chỉ là hắn vẫn không nghĩ tới Thượng Bang Chân Nghĩa Quốc lại phái Phạm Gia Tây tới đây, rõ ràng chính là muốn can thiệp vào Cao Tương Chân Nghĩa Quốc, đồng thời gây chiến.

Không nói đến thực lực của Phạm Gia Tây, chỉ bằng việc hắn là người của Thượng Bang Chân Nghĩa Quốc thì cũng đã đủ rồi, một khi động thủ, thì đó chính là hoàn toàn quyết liệt và tuyên chiến với Thượng Bang Chân Nghĩa Quốc, điều này đối với Cao Tương Chân Nghĩa Quốc mà nói, không thể nghi ngờ gì chính là một hồi tai nạn.

- Ta chỉ đến xem mà thôi, Hoắc Nhiên người không cần khẩn trương, mục đích cũng chỉ là để giữ một cái công bằng, vừa rồi Cao Long Văn khư khư cố chấp, chưa biểu quyết mà đã tự xưng làm Thần phụ, có chút không phù hợp với quy củ rồi!

Phạm Gia Tây chậm rãi đứng trước Cao Long Văn, hơi chấp tay sau lưng nói, sắc mặt bình thản, đôi mắt thì lại sáng như đuốc.

Chỉ là ngay khi Phạm Gia Tây hơi bước lên một bước, thì bên ngoài cửa sổ của Thần Chính Điện đã có thể thấy rõ trên Áo Cách Tư Thần điện có tổng cộng tám chiếc vận binh hạm có lớn có bé của Thượng Bang Chân Nghĩa Quốc. Ngay sau đó, vô số binh sĩ Thượng Bang đã từ trên trời hạ xuống, xuất hiện khắp Áo Cách Tư Thần điện, Chiến Văn trong tay rất hoàn mỹ, được huấn luyện nghiêm chỉnh, một số kẻ thì có vẻ ngoài rất cường tráng, chỉ riêng từ bề ngoài thì còn to lớn hơn binh sĩ Cao Tương hẳn một vòng.

- Mới vừa... vừa rồi đã biểu quyết rồi!

Cao Long Văn tự nhiên biết lai lịch của Phạm Gia Tây, tuy nhiên hắn vẫn cẩn rằng nói, nhưng da đầu đã run lên, yết hầu như nghẹn lại.

- Cái đó không tính, làm lại!

Phạm Gia Tây mặt không đổi sắc, nhìn như bình thản, nhưng kì thực lại rất cường ngạnh!

- Hiện tại do ta đến chủ trì, giờ tay biểu quyết, ai ủng hộ Cao Long Văn thì có thể giơ tay lên, chỉ cần quá nửa, Cao Long Văn chính là Thần phụ, không quá nửa, vậy có nghĩa là Cao Long Văn không có tư cách trở thành Thần phụ, Cao Long Đình kế nhiệm.

Phạm Gia Tây bày ra một bộ dáng công chính liêm minh.

Bên dưới đài, mọi người đều nhìn nhau, giờ tay cũng không phải, mà không giờ tay cũng không phải.

Tuy nhiên, một vài người tận trung với Cao Long Văn thì vẫn giơ tay lên, đại khái không đến 100 người.

Nhưng ngay khi những người này vừa mới giơ tay lên, thì Phạm Gia Tây đã khẽ vẫy tay một cái.

Phốc, phốc, phốc...

Gần như ngay khi Phạm Gia Tây khẽ vẫy tay, chỉ trong nháy mắt, mọi người còn không kịp phản ứng gì, thì đã có vô số tiếng thân thể bị xuyên thủng vang lên.

Ngay sau đó, trên cổ của những người này đều hiện ra một lỗ máu nhỏ bằng cái đinh, đều chết ngay trên chỗ ngồi, cánh tay đang giơ lên cũng hơi thông xuống.

Cảnh này làm ọi người ở đây đều hít vào một hơi khí lạnh, trong mắt không kiềm được toát ra vẻ sợ hãi.

Trong lòng run lên.

Cao Long Văn cùng Hoắc Nhiên thấy vậy, khoe miệng không kiềm được run lên vài cái, trong lòng đã cảm thấy không ổn rồi.

Nhất là Cao Long Văn, toàn thân như muốn ngất đi, hắn vạn lần cũng không ngờ tới, Cao Long Đình lại có thể âm thầm mượn sức của Thượng Bang Chân Nghĩa Quốc tới mức độ này.

- Còn có người nào giơ tay nữa không?

Phạm Gia Tây hơi nhìn về phía trước, nhẹ giọng nói, trên mặt thậm chí hiện lên nụ cười nhạt.

Mà lần này, ai còn dám nhấc tay nữa a? Việc đó gần như là muốn chết, càng không có người dám ý kiến gì đối với Phạm Gia Tây cả, lựa chọn duy nhất chính là trầm mặc.

Cùng lúc đó, binh sĩ Thượng Bang ngoài cửa đều xông tới, không chút do dự không chế đám người của Cao Long Văn, kẻ nào phản kháng thì đều bị xử quyết ngay tại chỗ.

Phạm Gia Tây làm như không thấy việc này, dường như chuyện như vậy căn bản là chưa từng xảy ra vậy.

- Nếu không có người nào giơ tay, đó chính là không người nào tán thành Cao Long Văn trở thành Thần phụ, như vậy ta tuyên bố, Cao Long Đình kế nhiệm Thần phụ, mà Cao Long Văn, khi Cao Triết Cơ gặp hiểm cảnh, thì người chỉ huy quân đội như thế nào? Ta nghi ngờ người thông đồng với địch nhân tại Thiên Tế Tỉnh, cùng Tiêu Hoảng hợp mưu giết cha, quả thực chính là đại nghịch bất đạo, vạn lần đáng chết...

- Đi!

Không đợi Phạm Gia Tây nói xong, Hoắc Nhiên đã trực tiếp bắt lấy tay Cao Long Văn, bước một bước dài vào trong khe nứt không gian mà mình mở ra khi nãy, bỏ trốn mất dạng.

Hoắc Nhiên quay về tới Sùng Cao Châu, liền trước tiên hạ mệnh lệnh: Cao Long Đình cướp lấy vị trí Thần phụ, đại nghịch bất đạo, Sùng Cao Châu sẵn sàng chuẩn bị ứng chiến!

Chỉ có điều, ngay khi Hoắc Nhiên phát ra mệnh lệnh không quá ba tiếng đồng hồ, thì trên không trung Sùng Cao Châu, đã có khoảng hơn trăm chiếc Ma Văn chiến hạm của Thượng Bang Chân Nghĩa Quốc đang liên chậm rãi xuất hiện, sau đó vô số binh sĩ Thượng Bang đã từ trong Ma Văn vận binh hạm mà hạ xuống Sùng Cao Châu, đánh thẳng vào Sở chỉ huy của Hoắc Nhiên và Cao Long Văn!

Cùng lúc đó, Cao Long Đình vừa mới tiếp quản vị trí Thần phụ, đã tự mình suất lĩnh khoảng 50 vạn quân đội, tấn công toàn diện vào Sùng Cao Châu.

Chỉ không lâu sau, Cao Tương Chân Nghĩa Quốc đã tiến cuộc nội chiến thảm thiết này.

Chiến hữu ngày xưa nay đã khác trận doanh, trở mặt thành thù, ngọn lửa chiến tranh và khói thuốc súng lập tức tràn ngập khu vực giáp ranh giữa Hồng Tâm Châu và Sùng Cao Châu, quân đội Cao Tương tử thương thảm thiết.

Tiêu Hoảng đang trên đường về, thông qua Ma Văn thu thập tín hiệu đã bố trí khi trước, cùng với Ma Văn nhìn trộm bắn ra ngoài, tự nhiên có thể nhìn thấy cảnh tượng này, trong đêm tối, Sùng Cao Châu và Hồng Tâm Châu vẫn ánh lên các tia sáng đạn pháo như ban ngày.

Trong số này còn có rất nhiều binh sĩ Thượng Bang Chân Nghĩa Quốc, sức chiến đấu cường hãn hơn đám binh sĩ Cao Tương gầy gò kia không biết bao nhiêu lần.

Đội quân tù nhân trong phòng chỉ huy và các hạm viên khác nhìn thấy cục diện “chó cắn chó” này, không kiềm được vỗ tay vui mừng, thật là thống khoái a!

- Thật sự là không thể tưởng được, thật đúng là bị lão đại đoán trúng, quả nhiên không quá lâu thì Cao Tương Chân Nghĩa Quốc sẽ xảy ra nội đấu, xem ra còn rất quyết liệt nữa, lần này cần phải chết bao nhiêu người a, ha ha!

Mặt Thạ nhìn màn hình, vẻ mặt vui sướng khi người khác gặp họa.

Những người khác cũng phụ họa theo.

Ngược lại thì Tiêu Hoảng vẫn bình tĩnh nhìn màn hình, không có chút hưng phấn hoặc vui sướng nào, thậm chí trong vẻ bình tĩnh này còn có chút đau buồn man mác.

- Ta mệt rồi, không xem nữa, đi ngủ!

Nhìn một lát, Tiêu Hoảng liền chậm rãi đứng dậy, đi ra ngoài phòng chỉ huy.

- Lão đại, không nhìn thắng bại một chút hay sao?

Thiết Nam hỏi.

- Không cần thiết!

Tiêu Hoảng bỏ lại những lời này, sau đó liền đi ra bên ngoài phòng chỉ huy, trong mắt vẫn chứa chút buồn bã mờ nhạt kia, làm cho người ta có cảm giác rằng bày ra cuộc nội chiến siêu cấp này của Cao Tương Chân Nghĩa Quốc không chút liên quan gì tới hắn vậy.

Bởi vì trong lòng Tiêu Hoảng phi thường rõ ràng, khảo nghiệm đối với chủng tộc Lạc Đan Luân cũng mới chỉ bắt đầu mà thôi.

- 971. Chương 971: Phục Mệnh
- 972. Chương 972: Bóng Đen Chỉ Điểm
- 973. Chương 973: Vốn Là Cùng Cha
- 974. Chương 974: Đánh Cuộc
- 975. Chương 975: Biến Bị Động Thành Chủ Động
- 976. Chương 976: Gây Chiến
- 977. Chương 977: Phùng Cao Phải Diệt
- 978. Chương 978: Thu Phục, Quận Hương Cách
- 979. Chương 979: Một Tia Cầm Ngộ
- 980. Chương 980: Sách Lược
- 981. Chương 981: Kéo Xuống Nước
- 982. Chương 982: Quá Khứ, Tương Lai
- 983. Chương 983: Hết Sức Căng Thẳng
- 984. Chương 984: Thăm Dò
- 985. Chương 985: Quyết Đấu Dưới Nước
- 986. Chương 986: Quyết Đấu Dưới Nước 2
- 987. Chương 987: Sói
- 988. Chương 988: Đại Giáo Chủ Hải Đình Gia
- 989. Chương 989: Khiêu Chiến, Không Tránh Khỏi
- 990. Chương 990: Bất Đắc Dĩ Cầu Cứu
- 991. Chương 991: Dương Đông Kích Tây
- 992. Chương 992: Tín Hiệu Đỏ
- 993. Chương 993: Hạt Giống Của Tiêu Hoàng
- 994. Chương 994: Một Con Đường Khác
- 995. Chương 995: Lãnh Tụ Tinh Thần Cách Lâm
- 996. Chương 996: 27 Ngày
- 997. Chương 997: Rối Loạn
- 998. Chương 998: Chính Nghĩa?